Ч. 36. Львôвъ, Вторникъ 2 (14) цвѣтня 1885. **Рôчникъ VI.**

ДѢЛО

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.

Редакція иАдминистрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.

Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье

Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Walfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Гамбургѣ Valentin & Co., Königsstrasse 36. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевскои Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“, В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д Ралли 9.

Предплата на „Дѣло“ для Австріи: / для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр. / на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. / на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. / на чверть року . 3 рубл.

съ дод „Библіотеки“: / съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. / на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр / на пôвъ року . . 8 рубл
на чверть року . . 4 зр. / на чверть року . 4 рубл.

на самъ додатокъ: / на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— / на цѣлый рôкъ . 5 рубл
на пôвъ року . зр. 2·50 / на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . 7·50 зр
на чверть року . . . 3·75 зр.

съ дод „Библіотеки“: / на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. / на цѣлый рôкъ . 6 зр.

Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

☞ **Съ днемъ 1 (13) цвѣтня розпочинаєся другій кварталъ. Просимо о надсыланье предплаты и выровнанье залеглостей.**

Новй предплатники „Библіотеки найзнаменитшихъ повѣстей“ дôстанутъ зачату повѣсть „Князь Серебряный“ ôтъ початку.

Послѣдній вѣсти.

Торжественне закрытье рады державной престольнок бесѣдою наступитъ — якъ доноситъ „N. fr. Presse“ — дня 22 с. м. Теперь ôтбуваются конференціи министрôвъ, на котрыхъ укладаєся престольна бесѣда. За пôдставу до уложеня престольнои бесѣды служитъ проектъ, котрого авторомъ есть мин. бар. Земляковскій. — Палата панôвъ ôтбуде свои послѣднй засѣданя ôтъ дня 16 до 18 с. м. — Зъ початкомъ слѣдуючого тыждня має ôтбутися одно засѣданье палаты послôвъ призначене головно на выголошенье президентомъ бесѣды закрываючои палату послôвъ.

Ревизіи на россійскомъ Подôлю и Украинѣ. „Przegląd“ доноситъ, що на цѣлôмъ Подôлю и Украинѣ объѣзджаютъ становй приставы (полиційнй урядники повѣтовй) польскй дворы и ôтъ кождого обывателя жадаютъ заявленя, кôлько має оружія и якого рода. Приставы конфискуютъ оружіе у всѣхъ тыхъ, що не маютъ позволеня на него, списуютъ съ ними протоколы и т. д. Причиною сего маєбути вѣсть подана польскими газетами, що мѣжь Поляками крутятся англійскй агенты, котрй хотятъ выкликати польску ворохобню.

Въ справѣ афганьского конфликту доносятъ до „Standard у“, що войска россійскй посуваются на передъ вздовжь рѣки Мургабъ. — Зъ Петербурга доносятъ, що приготовленя до вôйны ôтбуваются тамъ дуже скоро. Ген. Обручевъ маєневзадовго удатися до Мерву и обняти тамъ головну команду надъ середно-азійскою россійскою армією. — Въ Лондонѣ ходитъ поголоска, що на случай, коли-бъ Англія змушена була забрати свои войска въ Єгипту, Италія и Турреччина возьмутъ на себе обовязокъ удержаня порядку въ Єгиптѣ.

Депутація въ дѣлѣ нашои церкви

одержала вже наконецъ дозвôлъ ôтъ Єго Вел. цесаря явитися передъ Єго престоломъ и зложити свои жалобы та домаганя въ дѣлѣ ôтданя Добромиля въ руки Єзуитôвъ. (Дозвôлъ цесарскій маєзнаходитися вже въ галицкôмъ намѣстництвѣ). Бажанье всего галицко-руского народу, щобъ депутація, зъ ôтпоручникôвъ выбраныхъ на третôмъ вѣчу у Львовѣ и ôтпоручникôвъ нашого Ставропигійского Института, зложила въ руки монарха розсудъ дѣла мѣжь Русинами а Єзуитами, — небавомъ вже сповнится. Народъ рускій звертаєзасумованый свôй видъ на свого монарха — и съ трепетною нетерпеливостею выжидаєважкого слова.

Кому зъ насъ незнана исторія ôтданя Добромиля и реформы нашихъ Василіянъ патрамъ Єзуитамъ, тымъ патрамъ, о котрыхъ читаємо на картѣ нашои исторіи дуже сумнй свѣдоцтва! Кому зъ насъ не въ свѣжôй ще памяти незаконне поступованье при цѣлôмъ тôмъ дѣлѣ провинціала Василіянъ, о. Клима Сарницкого? Всѣ се добре знаємо и памятаємо. Въ пору, коли тоє дѣялося, польска клерикальна и шляхотска праса горлала о мнимôй нелояльности руского духовеньства и въ загалѣ Русинôвъ супротивъ „państwa i kościoła“, покликуючись по фарисейски на звѣстный процесъ о головну зраду, котрый якъ найдосадньйше выказавъ, що загалъ руского духовеньства и народа не можна було нѣякимъ чиномъ идентификувати съ одиницями, що фигурували въ процесѣ. Недавно ще, бо въ липни минувшого року польскй шовинисты инспирували въ тôмъ дусѣ вѣденьскій пôвъ-урядовый органъ „Fremdenblatt“, котрый высказався за потребою Єзуитôвъ въ Добромили, бо, мовлявъ, потрѣбно поставити сильну загороду грôзной россійско-православной пропагандѣ не тôлько межи свѣтскимъ але и чернечимъ духовеньствомъ рускимъ, — а се дѣло не народне але церковне, яке зъ становища австрійского треба лишь похвалити.

Весь рускій народъ однакожь придававъ и справедливо придаєдѣлу ôтданя Добромыля и реформы Василіянъ Єзуитамъ — не лишь характеръ церковный, але и политично-народный. Такъ Русины ôтъ того самого початку зрозумѣли папску булю „Singulare praesidium“ и ей далеко идучй консеквенціи, и длятого не тôлько самй нашй чернцѣ и свѣтске духовеньство, але и свѣтскй люде закладали свои протесты. Мѣжь иншими протестами ôтôйшли до Риму протесты Ставропигійского Института и клюбу рускихъ послôвъ краєвого сойму. На всякихъ зборахъ и вѣчахъ народныхъ Русины пôдносили се дѣло не яко чисто церковне, але такожь яко политично-народне.

Коли-бъ навѣть приняти, що ôтданье Добромиля и реформы Василіянъ Єзуитамъ въ наслѣдокъ булѣ „Singulare praesidium“ були дѣломъ тôлько церковнымъ, — то и тогды, по духу нашого синодального и народного устрою церковного, загварантованого намъ уніею, свѣтскй Русины мали-бы право въ тыхъ дѣлахъ забирати голосъ. Але-жь ôтмовляти тому актови значеня политичного нѣякимъ чиномъ не можна, бо прецѣ, — якъ мы вже свого часу звертали на то увагу, — папска буля „Singulare praesidium“ ишла черезъ Вѣдень, черезъ правительство австрійске, — значитъ, самъ Римъ не запôзнававъ того, що буля широкй пускаєпароści на поле права цивильного и стоитъ въ суперечности съ основными законами конституційными, отже потребуєзгоды правительства. Що правительство дало своє placet, — се можна вытолкувати хиба тогдѣшною ситуаціею, хаотичными поглядами на Русинôвъ галицкихъ, внесеными въ высшй сферы черезъ шовинистичну прасу польску и черезъ самыхъ интересованыхъ въ тôмъ дѣлѣ Єзуитôвъ въ рясахъ и безъ рясъ.

Нынѣ ситуація выяснилася. Вже съ початкомъ минувшого року Єго Вел. цесарь, принимаючи депутацію нашого духовеньства, заявивъ, що ôнъ пересвѣдченый о лояльности руского клира. Ôтъ того часу, не проявився нѣякій симптомъ, котрый мôгъ-бы склонити монарха набрати иншого пересвѣдченя. Депутація же наша буде мати случайнôсть выказати коронѣ, що реформа Єзуитска именно, способна тôлько негативно вплывати на цѣлу суспôльнôсть и приносити тôлько шкоду державной идеи австрійскôй. А добре понятый интересъ Австріи и ей цѣлости державнои вымагаєтого, щобъ Русинамъ не нарушати автономіи ихъ церкви противъ ихъ волѣ и навѣть противъ постановъ основныхъ законôвъ конституційныхъ.

Етничнй ôтношеня въ выборчихъ округахъ всходнои Галичины.

Толкуючи про гороскопы, ставлянй вѣденьскими дневниками на результатъ новыхъ выборôвъ до рады державнои, вгадали мы, що Русинамъ Галицкимъ належится по справедливости значно бôльша чисельна репревентація въ радѣ державнôй и то на пôдставѣ, що они у всходнôй Галичинѣ становлятъ основу всего народонаселеня. Нынѣ подаємо на оправданье нами высказаного статистичнй данй, дотыкаючй етничныхъ ôтношень всходныхъ повѣтôвъ нашого краю. При тôмъ однакожь замѣчаємо, що за пôдставу до етничного подѣлу взяли мы рôжницѣ обрядовй, бо такъ якъ церковь наша не есть космополитична а народна, то и члены ей не можутъ бути иншими. И хотяй черезъ те пôсля послѣднои конскрипціи въ 31 грудня 1881 р. тратимо до 50.000 людей, котрй понадъ обрядъ греческій заявили себе Русинами, то для нынѣшнои цѣли мусимо ту страту переболѣти, инакше наведенй низше числа не подадутъ намъ ясного и вѣрного образу ôтношень національныхъ по тôй причинѣ, що значну частину жидôвъ въ спискахъ конскрипційныхъ а у захôдныхъ повѣтахъ и богато людей греческого обряду тенденційнй конскрибенты jure caduco причислили до народности польскои. При тôмъ годѣ рôвно жь промовчати, що рубрика, подаюча намъ число латинникôвъ въ рускôй части Галичины, мѣститъ въ собѣ и Нѣмцѣвъ латиньского обряду. Рубрики тй можутъ послужити и намъ при предстоячихъ выборахъ до оцѣненя своихъ національныхъ силъ въ поодинокихъ повѣтахъ, котрыхъ статистичный образъ подаємо въ порядку азбучнôмъ.

Повѣтъ политичный	число жителѣвъ гр.-об.	лат. об.	жид.
1. Бôбрка			
Суд. пов. Бôбрка	22.111	5.964	4.333
„ Ходорôвъ	20.456	3.685	4.060
2. Богородчаны			
Суд. пов. Богородчаны	20.534	1.469	3.828
„ Солотвина	20.285	591	2.847
3. Борщѣвъ			
Суд. пов. Борщѣвъ	36.745	11.799	10.140
„ Мельница	28.832	5.077	5.222

Житье въ горахъ Сибирскихъ.

(Перекладъ зъ великоруского.*)

Рѣдко менѣ доводилося зустрѣчати такй прекраснй мѣсця, якъ навкруги татарского села О., хочь я й частенько таки розъѣзжаю по Алтайскихъ горахъ. Въ селѣ тому хатъ изъ сѣмдесять розсипалося по взгôрямъ та по горѣ, що поросла лѣсомъ. Зъ усѣхъ бокôвъ навкруги того села грядками простяглися горы, що усе высше та высше пôдънимаются одна надъ другою, та поросли густымъ чорнымъ лѣсомъ. Самй найдальшй гряды гôръ, мовь тй хвилѣ замерзлого каменного моря, завсѣгды вкрытй мовь дымомъ синимъ туманомъ. За останными синими рядами гôръ на блакитному небѣ виразно вже показуются снѣговй верхи Алтайскихъ гôръ. Зъ-разу якъ подивишся, то здается, що то не горы, а хмары, шô мовь тй клубки розкотилися по краю неба. Я таки думавъ, що се хмары, коли мы пôднялись на гору, котру зовутъ Архіерейскою. А гора та стоитъ на двѣ версты ôтъ улуса. Передо мною показались такй красивй мѣсця, що ихъ можно намалювати, а зъ-роду не розкажешь словами. Я злѣзъ изъ воза и довго довго стоявъ мовь вкопаный. Попереду простяглися гряды гôръ, а зъ-заду розкинулась широка долина съ селами та хуторами, що мовь тй невеличкй комашники чорнѣли по долинѣ. Долину обгорнула широка, мовь срѣбна стрѣчка, блискуча рѣчка Тошь, а за рѣчкою знову простяглися горы вже Богъ зна' куды...

Чоловѣкъ, що вѣзъ мене, не молодый уже селянинъ, и собѣ злѣзъ изъ воза, поправивъ упряжь на коняхъ, привязавъ ремѣнцемъ гайку на одному колесѣ, на заднôй оси, и ставъ поручь зо мною.

— И що оно за знакъ, — сказавъ селянинъ, — що скôлько менѣ не доводилось возити панôвъ, коженъ довго стоитъ на отсѣй горѣ и все любуется. А разъ якось архіерей проѣзджавъ, такъ ему такъ уподобалось тутъ, що звелѣвъ постелити килимъ на травѣ, сѣвъ на нѣму, та й каже: „Ставь самоварь!“

— Кому жь ôнъ сказавъ се? Тобѣ? — спытавъ я.

— Нѣ, не менѣ, а своѣй челяди. Хиба тогдѣ съ нимъ мало народу ѣхало? Трохи чи не на пяти пôдводахъ. Розгôнъ тогдѣ конямъ булъ великій. Ну, мене заразъ верхи пôслали въ татарске село за самоваромъ, посудою та за водою. Три годины потѣвъ ôнъ тутъ за чаемъ. Такъ зъ того часу и зовемо мы гору ту Архіерейскою. Та и чудный, чуете, бувъ отсей архіерей. Кличе мене до себе тай каже: Чи ты тямишь, каже, якй вы щасливй люде? га?

А чимъ се, ôтказавъ я ему, ваше степеньство, мы такъ ущасливилися?

— А тымъ, що вы въ такихъ мѣсцяхъ живете, каже, що куды не глянешь, скрôзь передъ тобою Богъ — и довго все розказувавъ та научавъ.

— Кого жь? Тебе?

— Та мабуть всѣхъ заразомъ.

— Чого жь ôнъ научавъ?

— Мудре оно, якъ розказати вамъ, а тôлько все про Бога научавъ: и якъ оно направду повинно бути и для чого, а опôсля заплакавъ.

— Чого?

— А Богъ єго зна', чого... Мабуть пригадавъ свою краину, чи що. Гôркими заплакавъ!... Ну, скôлько тутъ не було народу, всѣ стоятъ, промовчатъ та дивлятся на нѣго. Отожь плакавъ ôнъ, плакавъ, а далѣ вставъ зъ килима, Богу помолився на всѣ чотыри стороны та й поѣхавъ... А менѣ тогдѣ окрôмъ за пôдводу подарувавъ карбованця за те, що я самоваромъ єго вдоволнивъ.

За пôвъ версты не доѣзжаючи до села вже чути, якъ шумитъ рѣчка Кандалепъ. Тече она черезъ пороги по згорбистому дну и зъ-далека ей не видко. Тôлько въѣзжаючи въ село зъ горы можна бачити, якъ скачутъ цѣною хвилѣ тіеи рѣчки... Они наче рвутся зъ своихъ камяныхъ берегôвъ, наче хочугъ пôрвати ихъ. Высокй, наче скелѣ, береги рѣчки Кандалепа, то мовь стѣны обгортаютъ рѣчку, то висятъ надъ прôрвою своими верхами. Якъ подивишся на ôтсейсерй скелѣ, що поросли мохомъ, то ажь страшно стане... Здается тôлько-бъ легенько штовхнути ихъ, и все, що нависло надъ водою, ôтвалится и бурхне въ низъ та звалитъ высокй-превысокй сосны, що глибоко запустили свое корѣня мѣжь тй скелѣ. Село стояло на горѣ, а дорога до нѣго йшла круто пôдъ гору колѣнами, то въ одинъ бôкъ, то въ другій. Земля була глеюватаи дощѣ весною порыли ей глибокими рôвчаками. Вода пôдмыла товсте, сѣре корѣня сосенъ, що росли по взгôрю. Траплялося, що дорогу перегороджуваввъ здоровенный дикій камѣнь и єго треба було объѣздити вузесенькими дорôжками. Заворотився чоловѣкъ и трохи не такъ повернувъ колесомъ въ такому мѣсци и въ сей страшной крутои горы въ низъ въ рѣчку полетѣвъ-бы вôзъ а може й конѣ.

Якъ выѣхали мы на гору, я пôйшовъ пѣшки вузкою просѣкою середъ сосенъ, ялинъ и пихтъ. Потомленй конѣ були у мылѣ и ледвиледви волоклись по-задъ мене. Мало помагало й те, що пôдводчикъ кричавъ та ляскавъ батогомъ. Пройшли мы зъ пôвъ годины, просѣка ставала все рѣдша та рѣдша. Попередъ мене показалося широке рôвне мѣсце, що простяглося по всѣй горѣ. Мѣсце було застроене чистенькими хатками съ двома, трема ôкнами. Кругомъ хатъ були хозяйскй будынки и кожне подвôрье було огорожене тынами зъ дощокъ. Отсе-жь то й було село. Хоча прôзвище села було й не руске, тôлько-жь, якъ подивишся на нѣго, то нѣчимъ оно не ôтрôзнялося ôтъ рускихъ селъ.

Хозяинъ тои хаты, куды я заѣхавъ, бувъ красивый, высокій чоловѣкъ, середныхъ лѣтъ. Одѣтый ôнъ бувъ въ чамарку зъ товстого чорного сукна. Привитавъ ôнъ мене ласкаво и завѣвъ у часту, простору кôмнату. У комнатѣ кругомъ биля стѣнъ стояли деревянй, непокрашенй стôльчики, здается домашнои роботы. Бôльшь усего здивувало мене отъ що: деревяный мисникъ, щô стоявъ у лѣвому кутку кôмнаты, замѣсть посуды бувъ увесь заставленый книжками. Тутъ були и оповѣданя Дюма, Поля, Феваля и другихъ. Було и кôлька книжокъ „Современника“, правда, добре уже зачитаныхъ. Було кôлька книжокъ творôвъ Бѣлинского, „Мертвй душѣ“ Гоголя и всѣ писаня Островского. Я просто очамъ своимъ не вѣривъ, щобъ въ иногородческому селѣ, десь въ далекихъ горахъ Алтайскихъ, можно було побачити такй книжки, якъ „Современникъ“, писаня Бѣлиньского, Гоголя и Островского.

Слѣдкомъ за возницею, що внѣсъ у кôмнату мои пожитка, увôйшла молодиця, дуже некрасива, скуловата, съ вузенькими дзигуватыми очама, якъ бувае у Татаръ. Накрыла она стôлъ чистою скатеркою, поставила пôднось съ чайникомъ, стоканами и другою посудою. За нею увôйшовъ въ хату и самъ хозяинъ, несучи самоваръ.

*) „Горная идиллія“, Наумова въ „Русскомъ Богатствѣ“, 1880 V.

4. Броды			
Суд. пов. Броды	27.059	9.582	18.139
„ Лопатинъ	18.189	4.951	3.872
„ Олесько	10.700	807	1.193
„ Залôзцѣ	20.589	9.269	4.886
5. Бережаны			
Суд. пов. Бережаны	28.986	11.396	7.128
„ Козова	20.105	9.547	3.866
6. Бучачь			
Суд. пов. Бучачь	25.827	13.653	9.338
„ Монастыриска	18.018	9.929	4.010
„ Золот.Потôкъ	16.551	3.750	2.098
7. Цѣшанôвъ			
Суд. пов. Цѣшанôвъ	14.462	11.017	3.624
„ Любачôвъ	24.327	9.357	4.532
8. Чорткôвъ			
Суд. пов. Чорткôвъ	36.899	13.039	3.073
9. Добромиль			
Суд. пов. Бирча	21.488	7.040	1.929
„ Добромиль	19.456	4.238	3.819
10. Долина			
Суд. пов. Бохехôвъ	12.287	2.293	4.503
„ Долина	21.131	4.783	3.735
„ Рожнятôвъ	19.061	1.068	2.799
11. Дрогобычь			
Суд. пов. Дрогобычь	40.027	8.966	20.088
„ Медыницѣ	19.803	2.850	804
„ Пôдбужь	14.213	703	1.071
12. Городокъ			
Суд. пов. Городокъ	23.624	11.411	4.024
„ Янôвъ	16.920	2.425	1.471
13. Городенка			
Суд. пов. Городенка	36.565	5.306	5.654
„ Обертинъ	21.700	4.247	3.190
14. Гусятынъ			
Суд. пов. Гусятинъ	20.791	8.764	6.397
„ Копычинцѣ	25.391	10.529	5.889
15. Ярославъ			
Суд. пов. Ярославъ	13.024	28.575	6.092
„ Радимно	16.125	7.830	2.027
„ Сѣнява	14.897	11.209	3.255
16. Яворôвъ.			
Суд. пов. Яворôвъ	33.050	3.179	3.164
„ Краковець	18.540	3.242	2.799
17. Калушь			
Суд. пов. Калушь	38.715	2.925	6.141
„ Войнилôвъ	13.357	1.302	1.563
18. Камѣнка Струм.			
Суд. пов. Бускъ	18.370	8.130	3.299
„ Камѣнка	13.923	6.803	3.958
„ Радихôвъ	23.402	4.011	3.249
19. Коломыя			
Суд. пов. Гвоздець	18.510	2.507	2.133
„ Коломыя	34.954	8.984	13.955
„ Печенѣжинъ	14.066	761	3.089
20. Коссôвъ			
Суд. пов. Коссôвъ	35.717	1.800	5.110
„ Куты	21.039	1.394	3.560
21. Львôвъ			
Суд. пов. Львôвъ	17.752	19.297	4.062
„ Щирець	16.046	5.805	2.617
„ Винники	14.278	13.323	1.290
22. Лѣско			
Суд. пов. Балигородъ	20.383	278	1.851
„ Лѣско	15.639	5.549	2.750
„ Лютовиска	7.149	2.258	2.153
„ Устрики дол.	12.079	1.566	1.930
23. Мостыска			
Суд. пов. Мостыска	22.987	14.423	4.027
„ Суд. Вишня	18.168	6.491	1.863
24. Надвôрна			
Суд. пов. Делятынъ	27.681	1.101	3.144
„ Надвôрна	21.147	1.718	4.858
25. Пôдгайцѣ			
Суд. пов. Пôдгайцѣ	33.971	12.390	5.850
„ Вишнôвчикъ	11.870	6.079	1.589
26. Перемышль			
Суд. пов. Нижанковичѣ	14.751	2.848	968
„ Перемышль	39.439	21.359	10.239
27. Перемышляны			
Суд. пов. Глиняны	16.588	6.068	3.126
„ Перемышляны	21.701	8.672	4.616
28. Рава Руска			
Суд. пов. Немирôвъ	9.574	3 056	2.959
„ Рава руска	30.005	4.634	5.887
„ Угнôвъ	21.689	3.946	3.052
29. Рогатынъ			
Суд. пов. Бурштынъ	29.862	7.776	6.737
„ Рогатынъ	31.027	3.826	5.832
30. Рудки			
Суд. пов. Комарно	20.870	9.719	2.772
„ Рудки	18.684	4.128	2.139
31. Самбôръ			
Суд. пов. Лука	13.883	3.350	1.079
„ Самбôръ	34.392	19.391	6.777
32. Сянокъ			
Суд. пов. Букôвско	16.798	5.255	1.370
„ Риманôвъ	10.990	9.975	1.997
„ Сянокъ	19.112	17.374	4.025
43. Скалатъ			
Суд. пов. Грималôвъ	15.821	10.228	4.826
„ Скалатъ	20.286	15.732	6.737
34. Снятынъ			
Суд. пов. Снятынъ	31.983	2.992	3.496
„ Заболотôвъ	23.476	1.866	3.299
35. Сокаль			
Суд. пов. Белзъ	15.764	5.577	3.690
„ Сокаль	38.301	8.711	8.068
36. Станиславôвъ			
Суд. пов. Станиславôвъ	33.233	8.427	12.527
„ Галичь	24.125	4.850	1.928
37. Старемѣсто			
Суд. пов. Старасôль	10.326	3.074	2.341
„ Старемѣсто	25.470	1.251	2.480
38. Стрый			
Суд. пов. Сколье	29.029	2.256	2.986
„ Стрый	31.237	5.101	7.396
39. Тернопôль			
Суд. пов. Микулинцѣ	15.960	6.079	3.269
„ Тернопôль	42.966	24.223	15.758
40. Товмачь			
Суд. пов. Тлумачь	33.279	8.390	3.459
„ Тысьмениця	25.494	3.732	4.960
41. Теребовля			
Суд. пов. Будзанôвъ	11.245	5.906	3.403
„ Теребовля	21.611	16.841	3 883
42. Турка			
Суд. пов. Борыня	21.120	335	1.542
„ Турка	27.929	970	4.056
43. Залѣщики			
Суд. пов. Товсте	21 153	5.199	4.166
„ Залѣщики	26 463	3.341	5.935
44. Збаражь			
Суд. пов. Новесело	19.553	4.338	1.218
„ Збаражь	18.123	11.927	4.696
45. Золочѣвъ			
Суд. пов. Олесько	11.116	5.327	3.194
„ Зборôвъ	30.389	8.310	6.504
„ Золочѣвъ	26.116	25.957	9.510
46. Жовкôвъ			
Суд. пов. Куликôвъ	15.327	3.399	1.779
„ Мосты Вел.	16.958	3.142	1.821
„ Жовкôвъ	19.904	4.331	4.476
47. Жидачѣвъ			
Суд. пов. Миколаѣвъ	24.615	4.943	4.193
„ Журавно	20.750	3.739	3.284

Переглядъ часописей.

(*„Wiener Allg. Ztg.“ заходится коло весьля. „Gaz. Nar.“ не може зорієнтуватись. „Миръ“ просить вдруге о ласку.*)

Намъ тôлько радуватись! Хто не хоче бере насъ вже нынѣ въ непрошену опѣку. Клопоче собѣ неразъ „N. fr. Presse“ голову Русинами, а нынѣ зглянулася вже и вѣденьска „Allgemeiner-ka“ и уступаєся за насъ передъ престоломъ польского комитету выборчого, накликуючи, щобы зволивъ бѣднымъ Русинамъ „съ доброю а не примушеною волею“ôтступити кôлька мандатôвъ до рады державнои. На такій случай иде у насъ до весьля, если и зъ рускои стороны знайдутся охочі женихи съ такою-жь „непримушеною волею“. Выбранымъ въ сей спосôбъ рускимъ посламъ позволяє „Allgemeiner-ka“ творити ôттакъ у Вѣдни окремый рускій клюбъ, але съ застереженьемъ, щобы електы стояли въ близькихъ ôтношинахъ до „кола“ польского и вразъ съ нимъ солидарно боронили найважнѣйшихъ справъ Галичины! Въ поменшихъ, здаєся, будутъ могли оба таборы ходити самопасомъ. Дальше думає реченый дневникъ и новый нашъ покровитель, що черезъ спôльні нарады, близькі зносины, спôльні обѣды et tutti frutti, выровнались-бы дуже легонько супротивні гадки, незадоволенье, квасы и друге таке, и черезъ рôкъ два наставъ-бы въ Галичинѣ рай! Тôлько на бѣду nic niema bez ale. „W. Allg. Ztg.,“ шукаючи женихôвъ межи Русинами, не находитъ ихъ въ партіи „молодыхъ“. „Молода“ — каже она — суть такъ добрыми Поляками якъ всѣ аристократичні роды genthe Rutheni natione Poloni. Миритись съ ними не значило-бы убити справу руску, бо партія „старыхъ“ осталась-бы заєдно незадоволеною. А пôдъ „старыми“ розумѣє „Allgemeiner-ka“ die biederen Ruthenen съ выключеньемъ der zahlreichen Russophilen. Миритись съ „молодыми“ значило бъ, по ей словамъ, одно, що отрѣлити кулею въ плôтъ! Отъ и сучокъ, а въ тôмъ сучку велика дѣрка! На дняхъ, здаєся, прiѣде хтось зъ Вѣдня и предпрiйме археологичні розкопы за Рутенцами, котрі, о скôлько намъ на мѣсци звѣстно, вывандрували вже давно nach Zamość. Такимъ свѣтомъ и весь „мирный“ проектъ пôйде въ воду. Съ „молодыми“ не треба миритись, съ „руссофилами“ не можна, а „Рутенцѣ“ вывелись межи нами. Съ теплого кожуха лишится мабуть лишь тепле слово.

„Gaz. Nar.“ не може знову зъорієнтуватись, чого „Дѣло“ на дѣлѣ хоче? „Zasada Diła szlachetna“ — хвалитъ „Народôвка“, але to ciągłe wojowenie nienawiścią, to ciągłe tworzenie podejrzeń... to jest już chyba dowodem braku dobrej woli do szczerej pracy dla narodu.... И за щожь, спытаєте, довелись намъ тї страшнї докоры? Отъ длятого, що мы не пропустили мовчки гороскопôвъ „Tagblatt-y“ и „W. All. Ztg.“ на результатъ новыхъ выборôвъ и не вдоволились обѣцяными трема послами до рады державнои. „Gaz. Nar.“ успокоює насъ при тôмъ, що звѣстнї гороскопы не були инспированї кабинетомъ гр. Таффого, анѣ правицею парляментарною и думає, що мы реєстрованьемъ такихъ вѣстей маємо на цѣли лишь „розрухати своихъ товаришôвъ политичныхъ“. По нашôй думцѣ однакожь гороскопы вѣденьскихъ газетъ опирались не на фантазіи, а на фактичныхъ интенціяхъ обохъ высше згаданыхъ факторôвъ конституційныхъ и маютъ для насъ идентичне значенье съ инспирацією. А чи вôльно намъ було высказати при такôмъ складѣ рѣчей наше незадоволенье, — о сѣмъ лишаємо судъ навѣть самôй „Gaz. Narodow-ôй“.

„Миръ“ усомнѣвся вже въ успѣхъ своеи „мирнои програмы.“ Въ однôмъ зъ першихъ чиселъ вѣривъ ôнъ, що польскій комитетъ выборчій ôтступитъ Русинамъ зъ ласки кôлька мандатôвъ до рады державнои, а нынѣ сидитъ ôнъ уже на „рѣкахъ вавилоньскихъ“ и рыдаючи гôрко каже: „Позволимо собѣ на нашу гадку (помиреня) звернути еще разъ увагу центрального краєвого выборчого комитету, котрый якъ намъ звѣстно, має тыми днями перевести окончательне своє уконституованье а именно поповнити свôй складъ кôлькома новыми членами, щобы на тї вакуючі мѣсця покликавъ мужѣвъ довѣрія рускои народности, котрі въ таборѣ рускôмъ пользуются загальною популярностею и котрі вôйшовши въ складъ (розумѣй: на складъ) центр. краєвого комитету, могли-бы ôттакъ служити зъ однои стороны посередниками межи тымъ комитетомъ а комитетомъ рускимъ, — зъ другои же стороны могли-бы въ имени Русинôвъ уложитись съ своими польскими побратимами такъ що до „засадничихъ“ точокъ дотычнои выборчои акціи, якъ и що до числа посольскихъ крѣселъ и личностей поодинокихъ кандидатôвъ, котрі на тыхъ крѣслахъ зъ рускои стороны засѣсти бы мали. Чи предложеный нашъ проектъ доведе до пожеланои цѣли, не беремось рѣшати, думаємо однако, що мы пôдносячи єго, сповнили лишь свою патріотичну довжнôсть и що, наколи-бъ ôнъ вѣнчався позитивнымъ успѣхомъ, край и оба заселяючі его народы много а много на тôмъ скористали бы...“ На успокоенье „Мира“ мусимо єму сказати, що такъ лихо дѣло не стоитъ и що вже сими днями выйде зъ центрального польского комитету до пяти мужѣвъ рускихъ запрошенье до участи въ „мирнôй“ акціи выборчôй. Редакція „Мира“ мабуть и знає о тôмъ, але здаєся, почула, що зъ сихъ предложеныхъ иниціяторомъ пяти Русинôвъ чотыри ôткажутся позитивно сеи чести, и може лишь самъ иниціяторъ засяде въ польскôмъ комитетѣ заступати Русь Галицку. Тому то она

— Книжки отой всѣ вашї? спытавъ я єго и показавъ на мисникъ.

— Усѣ мои... мало такихъ, що не мои — ôтказавъ ôнъ.

— Вы мабуть охочї читати, — спытавъ я єго и попросивъ сѣсти зо мною, напитися чаю.

— Скучно инодѣ такъ стане, найпаче въ осени — ôтказавъ ôнъ, приставивъ стôльчикъ до стола и присѣвъ. — Ну и станешь читати, щобъ часъ скоротати; оно все таки забавка... Друга книжка попадется така, що й дуже цѣкава...

— Вы хто-жь самї? кресτянинъ чи...

— Мѣщанинъ — перебивъ ôнъ мене. — Я поправдѣ сказати вамъ, самъ изъ кантанистôвъ. Якъ скасували отї кантонистскї роты, я не охотѣвъ оставатися военнымъ и приписався у мѣщаны. Чоловѣкъ я бувъ грамотный, писавъ не погано, то заразъ й найшовъ собѣ службу. Спершу поступивъ писаремъ до исправника, потôмъ того кôлька лѣтъ писарювавъ у засѣдателя, та ось уже лѣтъ девять якъ оженився. Тесть мôй не рускій, а инородець, якъ зовутъ ихъ, Татаринъ, та тôлько ôнъ давно вже ставъ такимъ, якъ и настоящій рускій. Отожь тесть принявъ мене до себе на хозяйство, а теперь и все хозяйство ôтдавъ на мои руки и, спасибô' Богови милосердному, живу собѣ нѣвроку...

— Чимъ же вы занимаетесь тутъ? хлѣборобствомъ?

— Нѣ! Се не привычне для насъ дѣло, — ôтказавъ ôнъ и взявъ стаканъ чаю. — Пасѣку маю бôльшь пятидесяти пнѣвъ... Торгую медомъ, воскомъ, скотинку продаю... Окрôмъ того у трехъ инородскихъ волостяхъ писарюю, и за те двѣстѣ карбованцѣвъ у рôкъ платятъ менѣ, то оно и добре. Та ще живе тутъ багатый-пребагатый инородець, Назаръ Степановичь Куртегешовъ, може чули коли про нёго ваша милость..

— Еге, чувавъ.

— Такъ я у нёго теперь замѣсто счотчика, тежь перепада менѣ карбованцѣвъ зъ сотня, отъ и живу собѣ помаленьку... А Назаръ Степановичь усе довѣдувався, коли ваша милость прибудете и просивъ конечно дати єму звѣстку...

— Для чого?

— Хоче съ вами познакомитися... Ôнъ трохи не зо всѣма панами начальниками дуже дружно живе, дуже они єго поважаютъ.

— За що-жь такъ єго поважаютъ?

— Та оно, якъ сказать вашôй милости по сущôй правдѣ, то перше всего, звѣстно за те, що ôнъ чоловѣкъ грошовитый, — промовивъ мôй хозяинъ съ усмѣшкою и покашлявъ въ лѣву руку. — Теперь скажемъ такъ: Назаръ Степановичь выстроивъ тутъ, церкву... на свôй коштъ... медаль золотый за се получивъ на шію. Чоловѣкъ сильный: коли схоче, то вже свого докаже...

— Що-жь таке ôнъ докаже?

— А такъ скажу вамъ, що маленькому, простому чоловѣкови и добро може зробити, та й пакôсть тежь може сотворити... Сказано: сила-чоловѣкъ, хочь ôнъ и темный, безъ просвѣты. Адже-жь ôнъ въ Бога начебъ то вѣрує и разомъ молится и жертвы приноситъ шайтанови!...

— Якъ же се оно такъ? Аджежь ôнъ христіянинъ?

— Еге-жь! Та якъ тôлько ôнъ теперь занедужае, а не здужае ôнъ частенько, бо запивае здорово, то перве дѣло заразъ высповѣдается и причастится у рускаго священика, а якъ що се не поможе, то пôшле пôсланця за шаманомъ, татарскимъ священикомъ и каже єму: „комлай яку жертву треба шайтанови, щобъ давъ менѣ духъ перевести!“ Отъ той и комлае надъ нимъ. Та они всѣ, скôлько ихъ нѣ есть, отсей хрещенї инородцѣ, тôлько тои славы, що они христіяне, а на правду, якъ були они нехристами-язычниками, такъ и остались. Аджежь декотрі зъ нихъ по двѣчи хрестятся, та и тричи готовї-бъ, хочь и заразъ....

— Та не може сего бути! — сказавъ я, бо дуже я дивувався тому, що менѣ розказувавъ мôй хозяинъ. Читавъ я писаня тыхъ, що навертаютъ у христіянъство алтайскихъ инородцѣвъ и тамъ написано, що вѣра христіянъска православна твердо вкоренилася мѣжь ними. Ажь оно ось якъ!

— Якъ хочете: хочь вѣрте, хочь и не вѣрте, а се такъ оно есть по правдѣ: я самъ знаю декотрыхъ инородцѣвъ, що на первыхъ хрестинахъ єго назвали Иваномъ, а на другихъ Хведоромъ.

— И се послѣ ôткрывается?

— И частенько таки!

— И що-жь, тымъ двоехрещенцямъ такъ усе й минає?

— Адже-жь они правдивї дѣти, нѣчого они не розумѣютъ, то що-жь зъ нихъ и взяти? Судѣтъ ихъ за се скôлько хочете, та нѣякого толку зъ того не буде, бо они одно тôлько и понимаютъ, що нова вѣра така, що чоловѣка въ водѣ покупаютъ та замѣсто Аханалія або Едзина назовутъ Иваномъ або Хведоромъ. Подерется буває у инородця сорочка, чамарка, чоботы або кожуха єму треба, отъ ôнъ и йде до того священика, котрый инородцѣвъ навертає на христіянъство, або йде й такъ до якого батюшки та й каже: „Выхрести мене, бачка, та давай сорочку й кожухъ. А то зима, каже, наближается... холодно... страшно холодно!“ Ну и выхрестятъ его... и, значитъ вже, выходитъ христіянинъ.

— Чому-жь священики не розпытуютъ одинъ у другого, щобъ не хрестити двѣчи одного чоловѣка?

Хозяинъ мôй нѣчого не ôтказавъ, тôлько махнувъ рукою, ôтвернувоя на бôкъ и засмѣявся.

— Вы мабуть добре вже пôзнали той край и тутешнї порядки? — спытавъ я єго. Я запримѣтивъ, що ôнъ мабуть не даромъ змовчавъ, була тому якась причина. — Ще послѣдный разъ спытаю васъ, дозвольте узнати, якъ васъ зовутъ на имя и по батькови?

— Зовутъ мене Микита Василевичь Єреминъ — ôтказавъ ôнъ, вставъ изъ стôлця и покашлявъ у лѣву руку. — Еге, таки надивився, багато дечого розобравъ, якъ ѣздивъ я скрôзь съ панами начальниками, — промовивъ ôнъ трохи помовчавши. — Та и за сей часъ, якъ поселився я тутъ, тежь дечого багато побачивъ. Багато есть цѣкавого. Жаль, навѣть дуже жаль тыхъ инородцѣвъ! Аджежь они менѣ теперь и свояками доводятся по жѣнцѣ, — насмѣшливо додавъ ôнъ. — Народъ они хорошій, якъ розобрати ихъ по правдѣ, що они за люде, найпаче черневї Татары або Теленгуты, якъ зовутъ себе самї. Съ ними якъ прiйдется дѣло яке мати, то записи та розписокъ тыхъ не треба: коли ôнъ взявъ у тебе копѣйку, такъ и десять лѣтъ не забуде, що ôнъ виненъ, и нагадувати єму не треба, самъ привезе и ôтдасть. Тôлько знищили ихъ дуже, — убогї зовсѣмъ стали...

— Хто жь ихъ знищивъ?

— Хиба мало зъ нихъ грошей понаживали и теперь наживаютъ?

— Хто-жь, купцѣ понаживали?

— Та всѣ по трохи руки коло нихъ грѣютъ, — хитро ôтказавъ Микита. — Часомъ доводится менѣ бувати въ гôродѣ. Єсть тамъ знакомый менѣ учитель въ уѣздноmъ училищи, Михайломъ Микитовичемъ зовутъ єго, може знаете... Ôнъ менѣ дае читати газеты „Голосъ“ и „Сѣверную Почту“, ну и книжки тежь дае, котрі новѣй-

не вѣритъ въ успѣхъ своеи „гадки“ и, беручи ноги за поясъ, каже съ емфазою: мы оповнили свою патріотичну довжнôсть. Впрочѣмъ оба комитеты, если вже „Миръ“ прійшовъ до свѣдомости существованя рускаго комитету выборчого, могли-бы для высше указаныхъ цѣлей порозумѣватись посредствомъ екопресôвъ а кошта посылки Русь Галицка охотно покрые.

ДОПИСИ.

Зъ краю.

(Дещо о „Мирѣ“.) Кождый получивши перший числа „Мира“, мимоволѣ згадавъ на пословицю „si vis pacem, para bellum“. И дѣйстно симъ оно пахне. Загальный миръ водворити, — се рѣчь неможлива, бо самъ Богъ предсказавъ, що вражда буде тревати по конець вѣка. Дуже хорошу взявъ собѣ „Миръ“ за основу добродѣтель, якою есть любовь Христова. Одна лише бѣда, що политика запôзнае тую найвысшу добродѣтель христіяньску, а числится съ силою матеріяльною и физичною безконечно бôльше, нѣжь съ моральною; политика есть тымъ правдивымъ жидомъ и родится лише тамъ, де есть для неи интересъ, користь матеріяльна. Не диво, що „Миръ“, выбравши собѣ за основу любовь Христову, поступае консеквентно до своеи засады и наказуе Русинамъ во всѣмъ смирятися, хотяй-бы и передъ воротомъ чоломъ бити, здаватися на его ласку, кривду терпеливо зносити, позаякъ по словамъ Христовымъ „любовь долготерпитъ, не превозносится, не гордится... всему вѣру имлетъ... вся терпитъ“. Если-бы политика любовію руководилася, не було-бы тôлько напастей, кривды, плачу; коли-жь бо у неи ôтзываются пазурѣ, тое знамя дикости, а такъ якъ до пазурôвъ най хто хоче якъ приговорюе, самѣ не ôтпадутъ, треба конечно ножиць, такъ щобы политику вражу зломити треба конечно силы, бо она есть тымъ егоистомъ, що лишень свое его усилуе на все поставити, не зважаючи на то, чи хто тамъ пôдъ нимъ стогне, чи кому тамъ тое его зовсѣмъ несолодке, а чимъ бôльше хто передъ нимъ корится, тымъ бôльше затоплюе въ него свои пазурѣ.

„Миръ“ бувъ-бы зовсѣмъ ôтповѣдный яко органъ польскій. Поляки прецѣ суть въ краю могучими панами, они все въ свои руки захватили, а Русинъ есть тутъ бѣдакомъ, котрый на своѣй батькôвщинѣ запрошуеся ôтъ богача окрушинъ хлѣба, щобы въ голоду не вагинувъ. Русинъ ажь надто смиряся — не треба его и поучати о „смиренію“, — а если-бъ кому пригадати належало, то лише Полякамъ, що любовь не превозносится, не мыслитъ злаи противъ ближнёго, — пригадати, що годѣ дальше наставати на затрату рускои церкви, обряду и народности.

За що Русины маютъ перепрашати Полякôвъ и битися въ груди, мовь мытарь, мовячи „Боже милостивъ буди менѣ грѣшному“, коли они яко безсильнй не могли нѣякои кривды зробити. До кого належитъ — най скаже „Миръ“ — зробити першій крокъ до згоды? По загальнôй практицѣ высшій низшому подае руку, если хоче съ нимъ пріязнь навязати, — тожь совѣтъ „Мира“ — „смиритися“ лицюе лише Полякамъ, котрй ажь надто надъ Русинами превознеслися. Наводжу тутъ характеристику о панахъ галицкихъ, яку подае свѣтлый человѣкъ, докторъ св. богословія, великій знавець душь людскихъ и ôтносинъ краевыхъ, кс. Садокъ Баронч, въ дѣлѣ своѣмъ пôдъ заг. „Badacz, studium obyczajowe“ де (на стор. 225) до панôвъ нашихъ такъ ôтзываеся: „Wszyscy wy jednakowi: póki człowieka potrzebujecie, jak cytrynę dusicie, póki z niej ostatniej kropelki nie wydusicie, a wydusiwszy, za okno wyrzucacie“. Справедливо обавляеся Русь, щобъ не дочекалася подôбныхъ сумныхъ наслѣдкôвъ и въ такои „згоды“ яку радитъ „Миръ“. Богу дякувати, Русь крѣпится въ Галичинѣ, она вѣрно стоитъ при династіи Габсбурскôй и престолѣ римскôмъ, вповнѣ держится австрійскои политики, не шукае ви по-за границями Австріи. „Миръ“ каже Русинамъ задивлятися на политику Чехôвъ, котрôй приписуе ихъ теперѣшне становище. Та що-жь Чехи робили? Домагалися на пôдставѣ законôвъ правды въ своѣй хатѣ, не нагинаючи карку Нѣмцямъ. Опосôбъ поданый „Миромъ“, якъ то взятися за политику Чехôвъ, заразъ здраджуе, що подавъ его зовсѣмъ не нашь человѣкъ, але якійсь чужосторонець, котрый навѣть не знавъ о тôмъ, що Русины вже давно стоятъ на тôй доровѣ, на якôй стояли Чехи, домагаючися автономіи и свого значеня народного межи иншими австрійскими народами Чужосторонець, заѣхавши въ якійсь край, що робитъ? Впередъ ему приглядаеся, пôзнае околицѣ, людей, ихъ звычаѣ, а опôсля докладно все пôзнавши, зможе забавитися въ етнографію; то выпадало зробити и „Мирови“ впередъ Русинôвъ пôзнати, а потому братися за политику.

„Мирови“ здаеся, що езуитизмомъ все перебôре. Езуитизмъ же у насъ нѣбы скрѣпляе унію маючи на гадцѣ не самй spiritualia, але загортаючи и temporalia, якъ въ Добромили, — показуе пазурѣ, безъ котрыхъ, якъ сказано, политика обôйтися не може. До часу збанокъ воду носитъ; носивъ вовкъ, понесли и вовка. Була колись щаслива ера и для езуитизму, коли то ôнъ въумѣвъ всѣмъ запанувати, — але нынѣ ôнъ уже перестарѣвся, стративъ на значеню, коли его добре пôзнали и коли исторія всемірна переконала, що ôнъ такъ богато наварив лиха. Езуитизмъ мôгъ панувати въ вѣкахъ давнѣйшихъ, де темныхъ лекше було обаламутити, але теперь, коли обудилося свѣтло, кождый глядае отвертои, щирои правды, не хоче вдаватися въ рѣчи закулисовй и если жадае якои угоды, то жадае отвѣтно латиньскôй пословици „clara pacta claros faciunt amicos“. Самъ „Миръ“ пôзнае, що ôнъ не додержуе точокъ угоды, запôзнае условія конечнй до формальнои угоды, коли Полякамъ позставивъ выбôръ, якихъ они собѣ Русинôвъ желаютъ, въ цѣли переведеня выборôвъ въ думу державну. Се не угода а пôданьство, панщина давно скасована, а чи така рада годится съ конституцією, суджу, що на то и доказôвъ не треба.

„Миръ“ величаеся, що ему удѣлили своего покрову нашѣ князѣ церкви. Загалъ священьства не може тому дати вѣры... Впрочѣмъ „никтоже безъ грѣха токмо еденъ Богъ“, и судимо, що и самъ „Миръ“ зречеся претенсій до святости. Ôтъ коли Впр. Сильвестеръ Сембратовичъ переставъ редагувати „P. Сіона“, ôтъ тогды „Сіонъ“ почавъ храмати, а теперь res instructa въ „Сіонѣ“ маеся въ „Мирѣ“ porro tractare съ тымъ додаткомъ, що ще розширився кругъ его дѣланя именно на справы политичнй и экономичнй. Боимося, щобы калѣка до решты зъ нôгъ не звалився. Кажутъ Поляки od przybytku głowa nie boli; тутъ кôлька чиселъ „Мира“, а вже шумъ въ головѣ: хоче „Миръ“ клиномъ клинъ выбивати, хаосомъ хаосъ розъяснювати... Але загалъ священьства нашого сегодня крѣпко вже станувъ пôдъ прапоромъ политики, заинавгурованои пок. основателемъ „Дѣла“ — того прапору вже не опуститъ, бо досвѣдъ поучивъ, що тôлько такъ можна двигати тягаръ политики рускои и пôдъ нимъ не потикнутися и не упасти.

Т. К.
гр.-к. священикъ.

Зъ Бобрецкого.

(Публичне оголошенье маe свои наслѣдки.) Въ 3 ч. „Дѣла“ зъ сего року була помѣщена ôтповѣдь ц. к. староства въ Бôбрцѣ на жалобу селянъ зъ Лопушны о шкоды, якй имъ творятъ дики въ ревиру гр. Потоцкого. Тое повторили такожь часописи польскй и сталося, що зъ початку гнѣванося на дописователя, але конець-кôнцемъ панове лѣсничѣ зачали полювати на дики — вже не для забавы, бо въ сѣмъ мѣсяци въ лѣсахъ Лопушны убито кôлька дикôвъ а межи ними 3 самицѣ, въ котрыхъ найдено 19 молодыхъ. Есть се уваги достойне, бо давнѣйше самиць не убивано майже нѣколи.

Ловы такй були-бы о много хосеннѣйшй, коли-бъ власти повѣтовй, до котрыхъ селяне неразъ удавалися, поступали отвѣтнѣйше. По оголошеню жалобы громады и ôтповѣди ц. к. староства въ „Дѣлѣ“ и другихъ часописяхъ, зарядивъ гр. Потоцкій ловы на дики съ початкомъ сѣчня. Коли ловы зачалися въ иншихъ селахъ, зъявилися въ Лопушнѣ рано два жандармы и безъ попереднего увѣдомленя выганяли зъ кождои хаты людей на нагôнку. Понеже то дѣялося такожь безъ порозумѣня съ зарядомъ лѣсовымъ и ловы въ Лопушнѣ доперва другого дня мали бути, для того около 100 людей ишовшихъ звышь милю, безъ нѣчого повернули домôвъ. Прошу осудити, чи то не страта часу для человѣка жiючого зъ заробку. А межи выгнаными були три четвертины такихъ, що не маютъ кусника свого хлѣба а удержуютъ себе и родину лишь въ дневного заробку. Чи таке поступованье властей правильне? Впрочѣмъ коли наступили ловы въ Лопушнѣ, то тогды не було анѣ наказу жадного, анѣ жандармôвъ, а люде разъ уведенй стратили вѣру а на нагôнку лишь за нагороду прибуло всего 11 людей. А хто тому виненъ?

Подорожный.

Зъ Перемыского.

(Въ дѣлѣ англійскихъ агентôвъ межи Поляками.) „Нова Реформа“ и „Курієръ Львôвскій“ перестерѣгаютъ своихъ братôвъ въ Царствѣ Польскôмъ передъ англійскими агентами, котрй мали посыпати грôшми, щобы зробити диверсію Россіи при нынѣшнôмъ заколотѣ въ Азіи. Цѣкава рѣчь, що подôбнй погологоски о якôйсь рухавцѣ польскôй кружатъ и мѣжь нашимъ народомъ. При Великодни пытали мене люде, що чувати въ газетъ. Я розказавъ имъ, що есть и буде спокôй. Они-жь недовѣрчиво похитали головами, кажучи, що въ газетахъ не вôльно всего писати. На близшй мои запытаня заявили они, що паны скуповуютъ „абшиты“ ôтъ выслуженыхъ воякôвъ, ще здоровыхъ та сильныхъ и платятъ по 90 зр. Ôтъ слабыхъ и старыхъ людей абшитôвъ и за дармо не хотятъ брати. На ярмарку въ О. — говорили люде, — передъ цвѣтною недѣлею офиціялисты пана Н. Н. купили богато абшитôвъ. Одинъ человѣкъ — кажутъ — дуже бѣдный продавъ на тôмъ ярмарку свôй абшитъ за 90 зр. а повернувши до дому, страшно запився и умеръ; лишилося ще ему 40 зр., за котрй казавъ себе красно поховати.

Цѣкава рѣчь, що маютъ значити тіи погологоски мѣжь народомъ?

І. К.

Зъ Калуша.

(Кôлька слôвъ въ ôтповѣдь на спростованье Вп. о. Ант. Гойдана зъ Зборы въ ч. 24 „Дѣла“.) На справозданье Вп. о. Гойдана уважаемо своимъ обовязкомъ ôтповѣсти бодай короткими словами.

1) Въ дописи зъ пôдъ Калуша не критикувалося всѣхъ членôвъ рускихъ, а лишь тыхъ, що не явилися на засѣданю дня 28 л. сѣчня с. р., хочь були того дня въ Калуши, и тыхъ, що напередъ ввязалися съ Поляками и жидами и голосували у всѣхъ точкахъ противъ Русинôвъ.

2) О. Гойданъ заявляе, що ôнъ не бувъ референтомъ буджету и другихъ дѣлъ на засѣданю рады, а приниманье en bloc вносивъ дѣдичъ п. К. Собота, бо того дня припадали его именины, отже спѣшився до гостей. Тымчасомъ п. Собота въ тôмъ напрямѣ не забиравъ голосу, а коли о. Гойданъ внесъ, щобы буджетъ приняти en bloc, п. Собота голосувавъ противъ того.

3. О. Гойданъ каже, що рада повѣтова „не маe свого власного будынку“. Мы се знаемо. Але если хто самъ наймае помешканье и безъ рациі выпускае его о $^1/_5$часть дешевше, нѣжь дѣйстно оно варто, то сего не можна назвати доброю господаркою; то ще гôрше, нѣжь коли бы бувъ власный будынокъ.

4. О. Гойданъ каже, що въ справѣ буджету длятого не голосувавъ съ Русинами, бо додатки до податкôвъ на р. 1885 поставлено о $1^1/_2$% менш и ôнъ не годится съ мнимою политикою обструкційною автора дописи, котра потягнула бы за собою вмѣшанье выдѣлу, де на 7 членôвъ засѣдае 1 Русинъ (именно самъ о. Гойданъ). Пôсля такои теоріи Русины повинн хиба все и у всѣхъ дѣлахъ тихо сидѣти, бо они въ выдѣлѣ въ меншости, а они прецѣ своею опозиціею не чого иншого бажали, якъ щобы додатки о ще бôльшій процентъ зредукувати. По що було голосувати за креованьемъ посады канцелиста рады повѣтови, котрый не буде мати що робити?

5) Що до повѣтовои касы щадничои, то богато далось-бы говорити. Мы скажемо лишь то, що н. пр. 100 Русинôвъ взяло въ неи пропорціонально менше, якъ 10 довжникôвъ иншого вѣроисповѣданя. О. Гойданъ каже, що декотрымъ Русинамъ бувъ кредитъ ôтмовленый зъ формальныхъ взглядôвъ. Мы тыхъ формальныхъ взглядôвъ анѣ черезъ микроскопъ не можемо добачити. Може се формальный взглядъ, если дирекція касы щадничои ôтмовитъ кредиту „въ милосердіи“, щобы учителѣ не платили, хочь цензоры отаксували майно просячого о много высше якъ, сума жаданои позички? Може въ формальныхъ взглядôвъ була ôтмовлена позичка селянинови въ Пôдгорокъ п. Когутови, котрому п. секретарь яко цензоръ касы щадничои сказавъ: „Idź do Romanczuka, niech ci pożyczy?“ — (бо п. Когутъ давъ голосъ на п. Романчука). Селянинови Семкови Федуневи въ Кадоôного касіеръ касы щадничои ôткинувъ поданье о позичку длятого, що було писане по руски, и т. д.

6) Що до замѣтôвъ о. Гойдана, що п. секретарь по руски читае, а п. маршалокъ по руски розумѣе, и т. д., — то мы скажемо: въ рускôй часги Галичины майже всѣ Поляки по руски умѣютъ и розумѣютъ — але не хотятъ того показати. Длятого и нашъ п. маршалокъ навѣть на рускихъ запрошеняхъ пôдписуеся по польски, а п. секретарь заговоритъ до селянина по руски хиба пôдъ часъ выборôвъ... Що секретарѣ громадскй не пишуть справоздань по руски, се всѣ знаемо, а не пишуть для того, бо кождому вѣдому, якій духъ есть въ выдѣлѣ повѣтовôмъ. О. Гойданъ констатуе, що тôлько одинъ писарь въ Вѣстовы — и мы скажемо честь ему! — пише по руски. А мы запытаемо: чому писарь изъ Зборы, мѣсця всесторонного вплыву о. Гойдана, не пише по руски? Варто-бы его самого спытати. Впрочѣмъ, коли тôлько одно справозданье въ Вѣстовы було по руски писане, то не можна казати, що нѣяке письмо руске не ôткидаеся, бо ихъ богато не було.

Такъ отже бачимо, що о Гойданъ безъ потребы трудився простувати замѣры пôднешй... читаю ихъ. Багато тамъ пишутъ часомъ, що робится на свѣтѣ божому, и, сказати вамъ правду, не на смѣхъ кажу вамъ: Такъ иногдѣ хочется въ газетахъ всѣ отсй тутешнй порядки прописати, та потôмъ якъ подумаешь гараздъ, то навѣть соромъ стане ôтъ такои твоеи гадки...

— Чого-жь такъ соромъ?

— Хто-жь я такій? — спытавъ ôнъ и почервонѣвъ весь. — Мѣщанинъ, бувъ кантонистомъ, — а теперь осмѣляюся... у газетахъ писати? Хиба се пристойно?... на смѣхъ тôлько буде.

— Хто жь, вы думаете, буде смѣятись изъ васъ?

— А тй-жь самй панове писателѣ будутъ насмѣхатися... Та зновъ, якъ подумаешь, то и не вгадаешь зъ чого и починати... А треба-бъ, дуже-бъ треба напечатати про отсй нашй порядки... зовсѣмъ теперь край ставъ пропащій. Адже-жь инородцѣ отсй прямо мрутъ зъ голоду якъ мухи, а все черезъ те, що ихъ граблятъ и нѣхто за нихъ не заступится... Бо теперь буваe инодѣ такъ, треба по правдѣ сказати, що инородець вловитъ звѣря... рублѣвъ може на сто, на пôвтораста, якъ що не больше. И весь сей уловъ ôтбираютъ у инородця за довгъ, котрый ôнъ уже може десять разôвъ выплативъ... Хиба жь се не кривда?

— Хто-жь се, купцѣ такъ знущаются?

— И купцѣ, и заможнй селяне, та и панове начальники не попустятъ...

— И тй навѣть знущаются?

— До ниточки, бувае, оббираютъ.

— Розкажѣтъ, будьте ласкавй, якй-жь приключки находятъ начальники, щобъ оббирати инородцѣвъ?

— Я бы вамъ съ охотою... тее... тôлько бачите, — почавъ ôнъ мятися, видно було, що и самъ не радъ, що почавъ таку розмову. Ôнъ увесь почервонѣвъ. — Я... я... трошки того... якось нѣяково, бо ваша милость самй знаете, що я человѣкъ простый, человѣкъ маленькій... якъ довѣдаетося хто, що я его такъ ганьбую, то хиба ему багато треба, щобъ зômняти и роздавити мене, мовь того червяка? — казавъ Микита и часто кашлявъ у руку и засоромився такъ, що й очей не пôднимавъ на мене.

— Вы боитеся, що я введу васъ у бѣду? — спытавъ я Микиту, щобъ заспокоити его.

— Не те, щобъ... а я бôльшь для обережности.

— Не турбуйтесь! Все, що вы скажете менѣ, останется мѣжь нами... Я вамъ ще велике спасибô' скажу за те, що вы розказуете менѣ про се житье, котре вы добре пôзнали и котре мало хто знае.

— Се правда... зовсѣмъ глуха тутъ сторона, — перебивъ ôнъ и боязно глянувъ на мене. Та такъ глянувъ, неначе хотѣвъ угадати, чи справдѣ я нѣкому не розкажу того, що почувъ ôтъ нёго. Зовсѣмъ глуха сторона! — зновъ промовивъ Микита и пôдбодрився. — Кого справдѣ понесе у нашй горы, подивитися, що тутъ дѣеся, якъ живутъ отсй дикй люде, Теленгуты? Кого, кажу, понесе, коли и дороги катъ маe, и попоѣоти часомъ нѣчого... А живутъ они просто горенько якъ! А якъ хто и заѣде до нихъ, такъ бôльшь за тымъ, щобъ обôбрати ихъ... Всѣ инородцѣ дуже любятъ пити горѣвку. За чарку горѣвки ôнъ готовъ ôтдати все, що въ нёго есть: и скотину, навѣть и жёнку!... А горѣвкою у насъ на Алтаю торгувати по закону не дозволено. Та що! И по селахъ, недалеко ôтъ хуторôвъ шинки ôткрывати не дозволено. А не дозволяютъ за-для того, щобъ инородцѣ не розпилися та не розорилися. А начальство замѣсть того, щобъ строго дивитися та наказувати и другихъ за провозъ горѣвки, само-жь ей провозитъ та й торгуе нею...

— Не вже-жь тôлько для того, щобъ торгувати горѣлкою начальство й пріѣзжае въ горы — спытавъ я. — Нѣ, якъ-же се можно!... Се все робится „благородно“, на паньскій ладъ. Отъ н. пр. пришлютъ яке-небудь начальство на службу: чи засѣдателя, чи справника, и пришѣде ôнъ сюды. Перве дѣло, щобъ полататися, ѣде ôнъ у Чернь до инородцѣвъ, наче-бъ то за для того, щобъ покôнчати дѣла, котрй зъ-давна вже тамъ набралися... Пôдбере ôнъ собѣ зъ ихнихъ товмача, человѣка бувалого у сему дѣлѣ, котрый розумѣе и по нашому и по инородски балакати. Есть тутъ такихъ инородцѣвъ три чотыри. Они вже багатй теперь. Отымъ товмацтвомъ и нажилися. И первый Назаръ Степановичъ! Аджежь ôнъ и почавъ зъ того, що бувъ товмачемъ. И зъ сего ремества и багатѣти почавъ... купитъ собѣ господинъ начальникъ ведеръ пять спирту тай ѣде. Пріѣде ôнъ въ село и розсылае гонцѣвъ по всѣмъ сусѣднымъ селамъ, щобъ звѣстили, що: „начальникъ, мовь, пріѣхавъ, такъ нехай башлики пріѣздятъ до нёго! А башликами прозываютъ въ татарскихъ селахъ людей, выбраныхъ обществомъ, такъ якъ отъ у насъ старшины або головы. На башликôвъ быбираютъ все самыхъ заможнѣйшихъ инородцѣвъ ну, звѣстно, башликъ пріѣде не самъ, съ нимъ попріѣздятъ и другй заможнй односельчане. Всѣ они пріѣдутъ поклонатися начальникови не съ порожными руками. Хто два, три соболѣ призезе, хто лисичку, бувае такъ, що и дорогу чорно-буреньку, хто бѣличокъ, тхорикôвъ штукъ по пять, по десять шкурокъ. Ну, пріѣдутъ, поклонятся, ôтдадутъ подарунки — тогдѣ начальникъ неначе-бъ то щобъ подякувати ихъ за гостинцѣ и почастуе ихъ, дасть имъ по чарочцѣ спиру... А отся то чарочка ихъ и розъохотитъ.... Выпютъ они и попросятъ по другôй... Пôднесе ôнъ и по другôй. Ну, вже по другôй якъ выпютъ, ихъ и розбере... Тутъ они и полѣзутъ дай, мовь, намъ и по третôй... Ôнъ ихъ, звѣстно, прожене. Отъ тогдѣ вже товмачь той инородець, що пріѣхавъ съ начальникомъ, починае шептати: „У пана, каже, горѣвки бага-а-а-то-пребагато, та тôльки ôнъ береже задля себе... Але, ось, каже, якъ пôднесете и менѣ подаруночкôвъ, то я попрошу его, поторгую у нёго горѣвки... а може на ваше щастье ôнъ по фляшечцѣ и продасть вамъ!“ Ну и поторгуе!... Пляшечка, въ котру входитъ три, чотыри чарочки горѣвки, обôйдетося инородцеви карбованцѣвъ двадцять, а може и бôльше... Такимъ, то побытомъ якъ объѣде начальство Чернь, то, звѣстно, дѣлъ оно нѣякихъ не покôнчае, а вже шкурокъ на тысячу карбованцѣвъ або й на двѣ вывезе, ну и полатается.

— Ну и всѣ такъ робили?

— Споконвѣку такъ робилося и теперь такъ робится... Бувъ тутъ справникомъ Иванъ Мироновичъ Конаевъ... такъ таку суму грошей наживъ тугъ... багато десяткôвъ тысячъ!

— Ôгъ инородцѣвъ?

— Найбôльше ôтъ нихъ. Ôнъ и Назара Степановича Куртегетова въ люде вывѣвъ И той маe теперь грошей мабуть тисячь зъ сотню, коли й не бôльше... Якъ-бы розказати, хто такій бувъ Назаръ Степановичь лѣтъ изъ тридцять тому назадъ? Убогій инородець... у наймахъ проживавъ, и неразъ катували его за злодѣйство. Ну правду сказати, хлопець ôнь бувъ меткій, не дурень.. Усе его щастье почалося зъ того, що его взявъ за товмача Иванъ Мироновичъ. Ну, Иванъ Мироновичъ... полюбивъ его и зробивъ его щасливымъ...

— Якъ-же?

— Багато було дѣлъ мѣжь ними, якъ роз-

сенй въ дописи зъ пôдъ Калуша, бо они въ сущности правдивй, опертй на фактахъ. А коли мы нынѣ уважали конечно потрѣбнымъ ôтповѣсти на его спростованье, то не для охоты полемики съ о. Гойданомъ, але щобы высвѣтити правду и охоронити другихъ людей передъ хибною информацiею. Поступокъ оо. Гойдана та Коржиньского и п. Кобриньского (а мотивы, якй при тôмъ руководили ними, намъ звѣстнй) зачудувавъ и вразивъ прочихъ Русинôвъ, членôвъ рады, показавъ велику недостачу у насъ карности народнои, котрои намъ такъ дуже потрѣбно. Добро повѣта и честь Руси голосно домагаются, щобъ така несолидарнôсть Русинôвъ бôльше нѣколи не проявлялася въ нашôй радѣ повѣтовôй, щобъ була послѣднымъ memento. Того жадав рускiй народъ, що одаривъ всѣхъ трехъ высше поименованыхъ членôвъ, рады своимъ довѣрьемъ.

Радный повѣтовый.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрiйско-Угорска Монархiя.

(*Конецъ рады державнои и новй выборы.*) Дня 8 с. м. ôтбулася пôдъ проводомъ предсѣдателя кабинету, гр. Таффого, рада министрôвъ, на котрôй розбиралася справа закрытя рады державнои, престольнои бесѣды и розписаня новыхъ выборôвъ до палаты послôвъ. Теперь вже есть певною рѣчею, що закрытье рады державнои наступитъ около 20 с. м.; чи однакожь о одинъ день скорше або пôзнѣйше, се есть рѣчею меншои ваги. Порѣшенье сеи справы залежало головно ôтъ того, яке становище займе Угорщина супротивъ звѣстнои новелѣ мытовои, т. є. чи охоче еи ôтложити на пôзнѣйше, чи нѣ. Въ сей цѣли ôтбувалися у Вѣдни черезъ два днѣ спôльнй наради министерiяльнй и довели на послѣдокъ до того, що новеля мытова зôстала усунена зъ порядку дневного. Се сталося въ слѣдуючiй способ. Коли въ Нѣмеччинѣ и Францiи ухвалено завести мыто ôтъ збôжа, постановило и австрiйске правительство боронити свои интересы супротивъ сусѣдôвъ, що дало причину до новелѣ мытовои. Правительство австрiйске, котре зъ-разу хотѣло скликати раду державну на додаткову сесiю, на котрôй мала залагодитися новеля мытова, ôтступило ôтъ свого первѣстного пляну, позаякъ въ виду скорого закрытя рады державнои показалося неможливымъ, щобы для мериторичныхъ нарадъ надъ сею справою скликувати ще разъ раду державну. Правительство австрiйске ôтнеслось отже до угорского съ предложеньемъ, щобы новеля мытова була передискутована въ парляментѣ угорскôмъ, а въ Долитавiи буде ôттакъ ся новеля заведена въ дорозѣ розпорядженя, на що въ прочôмъ §. 14 конституцiи дозволяе. Правительство угорске заявило однакожь, що не може на се згодитися, а то для того, що слѣдуюча рада державна могла-бы таке розпорядженье знести. Правительство долитавске выдѣлось отже спонукане усунути сю новелю зъ порядку дневного. На се згодилося и угорске правительство, а то тымъ бôльше, що потреба такои новелѣ не есть ще такъ дуже пекучою, позаякъ Нѣмеччина подôбнои новелѣ ще у себе не завела, а и въ Францiи въ выду несподѣванои змѣны кабинету не знати ще, чи ухвалена тамъ новеля буде дѣйстно такъ переведена, якъ собѣ давнѣйше правительство сего бажало. Такимъ отже способомъ зôстала усунена головна причина додатковои сесiи рады державнои и прикорилося еи закрытье. Палата панôвъ мае ще ôтбувати свои засѣданя вô второкъ, середу и четверъ, а евентуально и въ пятницю, по чôмъ ôттакъ вже въ суботу дня 18 с. м. наступило-бы ôтчитанье престольнои бесѣды и закрытье рады державнои, а съ нымъ и розписанье новыхъ выборôвъ. Выборы новй ôтбудутся имовѣрно меже 1 а 16 червня с. р. До „Politik“ доносятъ зъ Вѣдня, що по поводу недалекихъ вже выборôвъ маютъ зъѣхатися до Вѣдня всѣ краевй начальники и получатъ инструкцiи, котрй ôтноситися будутъ головно до забезпеченя новои свободы выборôвъ и ставленя перешкоды терроризмови якъ такожь и всякимъ непокликанымъ вплывамъ.

(*Рухъ передвыборчiй.*) До „Now. Reform-ы“ доносятъ зô Львова, що намѣстництво приказало староствамъ приготовити безпроволочно листы выборчй и перевести якъ найскорше всякй справы полученй съ выборами такъ, щобы правительство кождой хвилѣ могло розписати выборы съ короткимъ речинцемъ. Львôвскiй магистратъ працюе вже ôтъ кôлькохъ днѣвъ въ сѣмъ напрямѣ съ незвычайнымъ поспѣхомъ. Львôвскiй ôтдѣлъ польского центрального комитету выборчого розпôчне свою дѣяльнôсть сего тыждня, скоро лишь поверне єго предсѣдатель, гр. Альфредъ Потоцкiй; крακôвскiй ôтдѣлъ не зôставъ ще скликаный мимо того, що вже на певно голошено, що комитетъ ще минувшого тыждня розпôчне свои засѣданя. — Зъ иншихъ краѣвъ коронныхъ надходятъ слѣдуючй вѣсти о руху передвыборчôмъ. Вѣрноконституцiйнй властителѣ бôльшихъ посѣлостей въ Чехахъ зôбралися були 7 с. м. въ домѣ гр. Сальма и постановили, щобы давнѣйшiй центральный комитетъ выборчiй и теперь выборы переводивъ. Постановлено дальше потворити мѣсцевй комитеты выборчй, котрй заразъ маютъ розпочати свою дѣяльнôсть и предложити кандидатôвъ. При сихъ выборахъ ввôйде першiй разъ въ житье lex Zeithammer-a, пôсля котрого властителѣ бôльшихъ посѣлостей будутъ въ двохъ групахъ выбирати, а именно фидеикомисы маютъ выбирати 5 послôвъ, а нефидеикомисы 18. Першй будутъ выбирати въ Празѣ, а послѣднй въ пяти округахъ выборчихъ, а именно въ Празѣ 3 послы, въ Будiевицяхъ 4, въ Хебѣ (Eger) 4, въ Рихновѣ (Reichenberg) 3 и въ Хрудимѣ 4. Нѣмцѣ зыскаютъ мандаты имовѣрно лишь въ Хебѣ. Вѣсть будьто бы Гербстъ мавъ зъ сеи курiи бути выбраный, заперечуютъ. На Моравѣ прiйшло въ курiи бôльшихъ посѣлостей до компромису. Компромисъ обôймае всѣ сторонництва: лѣвицю, народовцѣвъ и клерикалôвъ, котрй въ рôвнôй части подѣлили мѣжь себе мандаты. — Управа сполученои лѣвицѣ постановила заразъ на другiй день по закрытю палаты послôвъ оголосити ôтозву выборчу.

(*Комисiя желѣзнича въ палатѣ панôвъ*) ôтбула дня 8 с. м. пôдъ предсѣдательствомъ ген. Лятура засѣданье, на котрôмъ явилися мин. Пино и предсѣдатель палаты панôвъ гр. Траутмансдорфъ. По тригодиннôй дискусiи надъ угодою съ Пôвнôчною желѣзницею принято предложенье сеи угоды, пôсля ухвалы панôвъ и выбрано референтомъ для сеи справы бар. Безецного. Вчера мала комисiя зôбратися для выслуханя реферату а нынѣ ôтбуваеся повне засѣданье палаты, по чôмъ ôттакъ будутъ скоро залагодженй ще и другй справы, стоячй на порядку дневнôмъ.

(*До закона о рыболовствѣ*) правительство не выдасть жадныхъ окремыхъ розпоряджень выконавчихъ, але зажадае ôтъ соймôвъ краевыхъ, щобы они самй ухвалили ôтповѣднй постановы въ власнôмъ крузѣ дѣланя.

(*На межинароднôмъ конгресѣ телеграфичнôмъ*) въ Берлинѣ постановило австрiйске правительство поставити внесенье о зменшенье оплаты ôтъ телеграмôвъ.

(*Въ министерствѣ рôльництва*) ôтбудеся сего тыждня велика анкета, на котру запрошено знатокôвъ зъ цѣлои Австрiи въ цѣли наради, якихъ треба ужити способôвъ административныхъ, техничныхъ и законодавчихъ, щобы запобасти нещасливымъ пригодамъ въ копальняхъ.

(*Справы шкôльнй.*) Министерство просвѣты надôслало радѣ шкôльнôй краевôй розпорядженье, пôсля котрого рада школьна краева не мае права рѣшати въ справахъ пôдъ взглядомъ посѣщаня приватныхъ шкôлъ народныхъ, маючихъ характеръ шкôлъ публичныхъ. Право се маютъ лишь основателѣ такихъ шкôлъ, але мусятъ однакожь за кождымъ разомъ ôтнестися до властей шкôльныхъ краевыхъ. — Въ справѣ пôдвысшеня платнѣ учителѣвъ на пôдставѣ результатôвъ конскрипцiи затвердило министерство проосвѣты ореченье рады шк. кр., пôсля котрого въ громадахъ, въ котрыхъ конскрипцiя зъ р. 1880 выказала бôльше число жителѣвъ и котрй мали-бы перейти до высшои категорiи платнѣ, мае завестися пôдвысшенье платнѣ ôтъ червня 1885 р. яко ôтъ даты, въ котрôй мине якъ разъ десять лѣтъ ôтъ часу введеня въ житье новелѣ школьнои зъ дня 6 марта 1875 р.

ЗАГРАНИЦЯ.

Сучасне положенье въ Европѣ. II. (Конецъ.) Коли такъ Нѣмеччина вела и веде ще доси верхъ въ Европѣ, суть другй державы майже змушенй бôльше або менше пôдпорядкуватися политицѣ нѣмецкôй: одни задля мнимыхъ або дѣйстныхъ користей зъ своихъ добрыхъ ôтносинъ до Нѣмеччины, другй зъ страху передъ еи силою. Важною сталась змѣна въ политицѣ французкôй за кабинету Феррого, коли Франция не могучи найти собѣ ôтповѣдного союзника нѣ въ Англiи, котра не радо дивила на еи колонiяльнй заборы въ Азiи нѣ въ Италiи, що ривализуе съ нею на мори середземнôмъ, станула по сторонѣ Нѣмеччины. Нѣмеччина взялась за колонiи на побережахъ Африки и симъ вразила Англiю въ само серце. Непорозумѣнье мѣжь Францiею и Англiею росло теперь съ кождымъ днемъ и ôтчужало чимъ разъ бôльше одну державу другôй. Тымъ часомъ вôйна въ Тонкинѣ а ворохобня въ Суданѣ вязали и Франции и Англiи чимъ разъ бôльше руки. Англiя боялась выступленя Франции въ Египтѣ и старалась заострити еи конфликтъ съ Хинами. Италiя знову думала, що черезъ еи союзъ съ середно-европейскими державами буде могла собѣ вытягнути певнй користи безъ великихъ трудôвъ и держалась для того въ резервѣ. Такъ розôйшлися интересы сихъ трехъ державъ и кожда стала для себе изольованою. По зъѣздѣ въ Скерневицяхъ показалась для Англiи ще нова трудноôть; Россiя мала теперь свобôднй руки въ Азiи и Англiя стала не безъосновно лякатися о свои посѣлости въ Индiяхъ. Такъ отже росла запутанина державныхъ интересôвъ на заходѣ Европы съ кождымъ днемъ. Паденье Хартума поставило Англiю майжо въ безвыходнôмъ становищи. Въ слѣдъ за симъ покинула и Италiя свою дотеперѣшну политику пассивну и выступила чинно на Червонôмъ мори. Зъ прочихъ державъ на заходѣ лишь одна Португалiя почала була пôдчасъ африканьскои конференции трохи сильнѣйше выступати, але побачившись не тôлько безсильною але и изольованою пôддалася воли политики нѣмецкои. Всѣ тй ôтносины а ôттакъ ще и упадокъ кабинету Феррого довели заходнй державы европейскй до такого положеня, що жадна зъ нихъ не може выступити зачѣпно противъ другои, щобы не выкликати страшнои вôйны межинароднои, вôйны котрабъ мусѣла зворушити цѣлу Европу, неодинъ тронъ перевернути и змѣнити до грунту такъ дотеперѣшне положенье якъ видъ Европы. Дочисливши до сего национально-политичный рухъ въ всходнôй Европѣ а ôттакъ ще неôтрадне положенье економичне и суспôльне въ цѣлôй Европѣ покажесь якъ найяснѣйше, въ чѣмъ лежитъ конечна потреба удержаня мира. Не зъѣзды монархôвъ, не воля передовыхъ людей поодинокихъ державъ наказуютъ миръ Европѣ, але природна конечноôть выкликана ôтносинами межинародными, котрй доперва тогды доведутъ до якоись змѣны, скажемо перевороту, коли вже зовсѣмъ доспѣютъ. Для того и найновѣйшiй конфликтъ Россiи и Англiи въ Афганистанѣ не есть такъ небезпечный, якъбы се зразу здавалось. Скорше здаесь, що навѣть на случай, коли-бъ Россiя и бажала вôйны, Англiя зробитъ ей въ Афганистанѣ певнй уступства, якъ щобы мала пôднятись вôйны, котрабъ въ першôй линiи грозила ей самôй повною загладою еи дотеперѣшнои силы и значеня а ôттакъ ще наражувала и цѣлу Европу на велике небезпеченьство. До сего недопустятъ другй державы а въ першôмъ рядѣ самажь Нѣмеччина.

Конфликтъ въ Афганистанѣ. Якъ грôмъ зъ неба упала передъ кôлькома днями вѣсть зъ Афганистану и затревожила не мало цѣлу Европу. Вѣсть сю подали мы коротко въ послѣднôмъ числѣ „Дѣла“, тутъ наводимо еи ще разъ обширнѣйше пôсля россiйскихъ газетъ. „Дня 28 с. с. марта доноситъ ген. Комаровъ до Петербурга, що въ наслѣдокъ вызываючого и просто ворожого выступленя Афганцѣвъ ôнъ бувъ змушеный дня 18 с. ст. марта атаковати укрѣпленй ихъ позицiи по обохъ бокахъ рѣки Кушки. Афганьскiй ôтдѣлъ въ силѣ 4000 людей и 8 гарматъ зôставъ побитый и стративъ до 500 людей въ убитыхъ, всю артилерiю, хоругви и цѣлый таборъ съ запасами. По сторонѣ россiйскôй убытый одинъ офицеръ, Туркменъ, и 10 рядовыхъ Туркменôвъ, ôттакъ одинъ полковникъ контуженый а кôлькохъ офицерôвъ и 29 рядовыхъ раненыхъ. По битвѣ ген. Комаровъ вернувъ назадъ за рѣку Кушку на свои позицiи. Англiйскй офицеры бувшй присутнй пôдчасъ битвы, не брали въ нѣй участи а коли побачили, що Афганцѣ побитй, просили Россiянъ, щобы ихъ взяли въ свою опѣку, але высланый ген. Комаровымъ конвой не мôгъ вже здогонити афганьскои кавалерiи, котра Англичанъ забрала съ собою“. Вѣсть ся страхомъ переповнила Европу, не менше навѣть и саму Россiю. Особливо сильно ôтдѣлала ся вѣсть на россiйску биржу. Заразъ того самого дня упала россiйска валюта на 4% а рублѣ упали такъ низько, якъ сего не було навѣть въ часѣ россiйско-турецкои вôйны пôдчасъ осады Плевны. Курсъ того дня пôдôймався то спадавъ кôлька разовъ. Нынѣ стало вже трохи спокôйнѣйше въ Европѣ, хочь деякй газеты англiйскй все ще не перестаютъ говорити о можливости вôйны англiйско-россiйскои и вычислювати збройну силу однои и другои стороны. О скôлько однакожь звѣстна доси ситуацiя въ Афганистанѣ, то можна сказати, що конфликтъ афганьскiй самъ по собѣ не дае ще жадной причины до вôйны мѣжь Россiею а Англiею и що обѣ стороны собѣ того навѣть не бажаютъ а „Norrd. Allg. Ztg.“ доноситъ, що такъ мин. Гирсъ якъ и самъ царь маютъ повну надѣю, що злощасный случай позôстане безъ всякого вплыву на дальшй переговоры. Въ лондоньскихъ кругахъ россiйскихъ маютъ повну надѣю, що цѣсарь нѣмецкiй ужие цѣлои своеи поваги, щобы миръ удержати. Такъ само доносятъ зъ Лондону, що загальна пресiя всѣхъ кругôвъ финансовыхъ немало причинится до удержаня мира, якъ неменше и та обставина, що емиръ Афганистану не охоче нѣякъ дозволити Англичанамъ переходу черезъ Афганистанъ. Цѣкавымъ есть що пише „Economist“ о афганьскôмъ конфликтѣ. „Для Россiи, каже згадана газета, значитъ вôйна нѣчого иншого якъ банкрутство получене ще може съ революцiею, для Англiи вôйна скорше причинилась-бы до пôднесеня торговлѣ якъ до еи зруйнованя. Вôйна межи Россiею и Англiею була-бы вправдѣ первороднымъ нещастьемъ, але однакъ суть хвилѣ въ котрыхъ народъ мусить выбирати межи вôйною а народною ганьбою а до такого выбору змушувала бы наоъ акцiя Комарова“. О дальшôмъ ходѣ рѣчей въ Афганистанѣ доси нѣчого не чути, бо якъ россiйскiй комисарь въ Лондонѣ, Летаръ, заявивъ ôтповѣдь ген. Комарова на телеграму царя потребуе що найменше 12 днѣвъ часу, позаякъ лiнiя телеграфична лишь 50 миль поза Аскабадъ сягае.

Россiя. Въ Россiи суть всѣ того переконаня, що стычка ген. Комарова съ Афганцями не зробитъ жадного вплыву на переговоры мѣжь Россiею и Англiею, скоро ся послѣдна розбереясно ситуацiю и стане на рѣчи тверезо глядѣти; она побачитъ тогды, що не конче честно и пожиточно крытися поза плечѣ емира Афганистану. Катковъ доказуе, що въ Англiи приходятъ чимъ разъ бôльше до переконаня, що пора вже залишити вѣчнй споры въ Азiи и признати тамъ Россiю яко рôвноуправнену державу. Жаденъ здоровомыслячiй политикъ въ Россiи не думае о заборѣ Индiи а сусѣдство Россiи може лишь тогды бути небезпечне для Англiи, коли она не перестане Россiю ненавидѣти. Глядстонъ мôгъ бы тогды найбôльше свое значенье пôднести, колибъ старався заключити съ Россiею тревалый миръ, котрый-бы тогды лишь выйшовъ въ користь цивилизацiи. — Зъ Одессы доносятъ, що въ военнôй пристани николаевскôй зброенье кораблѣвъ военныхъ поступае дуже скоро. Сими днями ôтбувся збôръ контрадмиралôвъ, капитанôвъ, на котрôмъ постановлено до кождого корабля придѣлити ôтповѣдне число офицерôвъ. — По поводу надходячого св.-методiевского торжества, котре въ Петербурзѣ буде обходитися 6 ст. ст. цвѣтня, розбславъ св. синодъ письмо въ славяньскôмъ языцѣ до ôтчитаня его въ той день по всѣхъ церквахъ. Въ навечерiе того торжества ôтчитае въ академiи наукъ академикъ Ягичь рѣчь о значеню дѣяльности св. Кирила и Методiя для славяньскои науки. На се торжество прибудутъ такожь депутацiи ôтъ забалканьскихъ Славянъ въ цѣли высказаня Россiи братскихъ чувствъ и принятiя участи въ загальнославяньскôмъ торжествѣ. Въ депутацiи сей будутъ такожь находитися шесть до сѣмъ людей зъ народу болгарского ôткомандированыхъ спецiяльно зъ княжества на се торжество.

НОВИНКИ.

— **Депутацiя въ справѣ єзуитско-василiяньскôй.** Въ справѣ депутацiи єзуитско-василiяньскои знаходимо въ вѣденьскôй „N. freie Presse“ ось якiй комуникатъ телеграфичный, датованый зô Львова: „Єго Величество цѣсарь зволивъ допустити, щобы депутацiя зъ Галичины явилася на цѣсарскôмъ дворѣ и зложила на ступеняхъ трону жалобу галицкихъ Русинôвъ, по поводу зарядженои зъ стороны св. престола реформы василiяньского ордена въ Галичинѣ патрами Єзуитами и по поводу довершеной за порозумѣньемъ съ державною властею ôтдачѣ василiяньского монастыря симъ властямъ“.

— **Законъ конгруальный**, якъ доносятъ зъ Вѣдня, мае вже сими днями получити цѣсарску санкцiю.

— **Славяньскй выклады на вѣденьскôмъ университетѣ.** Пôсля оголошеного пляну лекцiйного въ сегорôчнôмъ лѣтнôмъ семестрѣ на философичнôмъ выдѣлѣ вѣденьского университету будутъ выкладати: проф. дръ Миклосичъ: о корѣняхъ въ языкахъ славяньскихъ; доцентъ дръ Смаль-Стоцкiй: о славяньскихъ старинностяхъ, а Фердинандъ Мечникъ о ческôй синтаксѣ, ческôмъ стилю и исторiи ческои литературы.

— **Краева школа рôльнича въ Ягольници** буде ôткрыта торжественно въ четверъ дня 16 л. цвѣтня. Въ торжествѣ прiйме участь маршалокъ краевый дръ Зыбликевичъ.

— **На внутрѣшне прикрашенье церкви св. ап. Петра и Павла у Львовѣ** рѣшила львôвска рада мѣска выасигнувати суму 100 зр.

— **Фреквенцiя учительскихъ семинарiй.** Въ учительскихъ мужескихъ семинаріяхъ галицкихъ съ рускимъ и польскимъ языкомъ выкладовымъ есть сего року 350 ученикôвъ, — минувшого року було ихъ 372; до семинарiй учительскихъ муж. съ польскимъ языкомъ выкладовымъ ходитъ въ р. 1885. 283 ученикôвъ, — въ минувшôмъ роцѣ було ихъ 338. — Въ женьскихъ семинаріяхъ съ рускимъ и польскимъ выкладовымъ языкомъ есть теперь 353 ученицъ, въ минувшôмъ роцѣ було ихъ 336; въ женьскихъ семинаріяхъ учительскихъ съ польскимъ языкомъ выкладовымъ есть сего року 188 ученицъ, — минувшого року було ихъ 226. — Якъ бачимо цифра выражаюча фреквенцiю въ роцѣ шкôльнôмъ 1884/85 въ прирôвнаню съ минувшимъ 1883/84 рокомъ загаломъ упала, а пôднеслася лишь въ семинаріяхъ съ языкомъ выкладовымъ рускимъ и польскимъ.

— **На представленье пѣстыньского декана о. І. Грабовича** вставилась митроп. консисторiя до намѣстництва, щобы оно поручило дирекцiямъ лѣсôвъ камеральныхъ въ Пѣстыни, щобы зборы лѣсныхъ и побережникôвъ не ôтбувалися въ недѣлѣ около 10 год. рано, бо тымъ способомъ ôттягаеся людей ôтъ участи въ богослуженяхъ недѣльныхъ.

— **Рада шкôльна краева** вызначила провиз. кати-

казати вашôй милости все, що було у давнй часы... Бувало й такъ: навезутъ селяне Иванови Мироновичу хлѣба, та ôнъ и самъ ще пôшле по уѣзду, щобъ накупили хлѣба наче-бъ то за для нѣго самого. Инородцѣ хлѣба не сѣютъ, а сѣютъ хлѣбъ хиба тôлько такй инородцѣ, котрй стали вже рускими, та й то абы-якъ. А черневй инородцѣ рѣдко котрй сѣютъ ячмѣнь, той то недавно тôльки стали сѣяти. Зимою они все голоднй. Отъ бувало, Иванъ Мироновичъ и накаже, щобъ селяне рускй не смѣли позычати хлѣба инородцямъ. Бо рускй, каже, тôлько грабуютъ инородцѣвъ, користуютося ихъ пригодою. Ну хто противъ нѣго посмѣе, що зробити? Селяне рускй и не даютъ инородцямъ хлѣба. Тогдѣ Иванъ Мироновичъ и користуется, черезъ Назара Степановича и породае инородцямъ у позичку скупленый хлѣбъ. Та такъ породае, що у пять разôвъ дорожше, нѣжь роздаютъ селяне... а потôмъ и збирае позичене зъ инородцѣвъ шкурками та скотомъ. Шкурокъ якъ набереся доволѣ, отъ ôнъ и ôтошле ихъ съ Назаромъ Степановичомъ у Ирбитъ городъ на ярмарокъ, або у городъ Нижнiй. Такимъ побытомъ стиряе ôнъ на закупку хлѣба не бôльше двохъ тысячъ, а ôтбере пять або й десять тысячъ... Ну, оно й прибутокъ!... И горѣвкою ôнъ торгувавъ такъ само. Та нѣчого грѣха танти: багато тысячъ фальшивыхъ бумажокъ перевѣвъ ôнъ черезъ Назара Степановича. А скотъ що поскуповували у инородцѣвъ за фальшивй грошѣ, поперепродували на десятки тысячъ карбованцѣвъ селянамъта купцямъ...

— Та не вже все отсе правда, Микита Василевичу.

— О-охъ... багато темныхъ дѣлъ заховано у насъ, у нашихъ горахъ, — промовивъ журливо Микита Васелевичъ. — Горы нашй тôлько зъ погляду такй гарнй, що все-бъ, здаеся, тôлько задивився та милувався на нихъ, а якъ поживешь у сихъ горахъ та подивишся, що тôлько тутъ дѣется... то тѣкавъ-бы за тридсять земель... Глянешь на нихъ, махнешь тôлько рукою ня все тай несамохôть промовишь: на те тутъ и Сибѣрь, на те она и глуха краина, щобъ усяка правда тутъ полягла и иншимъ людямъ казкою здалася...

(Дальше буде.)

хитѣ при школѣ учительскои семинарии въ Станиславовѣ, о. Семенову ремунерацію въ сумѣ 360 зр.

— **Выдѣлъ руского Товариства Педагогичного** ухваливъ на засѣданю дня 13 с. м. скликати сегорочний загальний зборы до Тернополя на першій день зеленыхъ святъ 12 (24) мая с. р. и поробивъ вже отповѣдний кроки, щобы въѣздъ до Тернополя своимъ членамъ о скольке можна улекшити. Програма и порядокъ дневный загального збору будутъ вже въ найкоротшомъ часѣ оголошений.

— **„Kurjer Lwowski“** набуваютъ на власность др Генрикъ Ясьеньскій, властитель Рашговець на Подолю, и Мечиславъ Шмитъ, урядникъ выдѣлу краевого.

— **На желѣзници трансверзальной** откры́то дня 8 цвѣтня с. р. отъ стации Загорияны побочный шляхъ Грибовъ-Загорье и передано его до публичного ужитку. Рѣвночасно откры́то и передано до публичного ужитку стацію Горлицѣ, положену на кѣнци сего побочного шляху.

— **Згуба.** П. Федоръ Козловскій зъ Лаврикова, проситъ насъ оповѣстати, що дня 1 (13) цвѣтня въ полудне загубивъ на двѣрци львовско-тернопольскои желѣзнои дороги на Подзамчу у Львовѣ, дамску портмонетку — мошонку, въ котрой мѣстився вексель на 1000 зр. а. в. выставленый дня 2 грудня 1880 р. принятый до заплаты Александромъ Удрыцкимъ и готовкою сума 17 зр. а. в. (орѣбными гульденами). Хто бы знайшовъ тую згубу зволитъ звернути вексель властителеви въ Лавриковѣ почта Добросинъ, отъ котрого получитъ 17 зр. а. в. знаходного. Рѣвночасно пошкодованый п. Козловскій, внѣсъ до суду поданье о амортизацію загубленого векслю.

— **Емеритальный фондъ урядниковъ державныхъ желѣзниць.** Президентъ державныхъ желѣзниць бар. Чедикъ рѣшивъ емеритальный фондъ урядниковъ желѣзницѣ улькувати не въ цѣнныхъ паперахъ, но въ будынку, котрый служивъ бы заразомъ на помѣщенье бюръ дирекции. На его завозванье предложила недавно львовска дирекція руху пять проектовъ. Президентъ выбравъ на будову палаты дирекціи, котра станеся желѣзнымъ капиталомъ пенсійного фонду — площадъ при улици Масра (давнѣйшой Сзуицкой) напротивъ галицкои щадницѣ, и коли лишь переведеся купно сеи площади отъ громады мѣста Львова, зачнеся строити триповерхова камяница.

— **Палата нотаріяльна у Львовѣ** розписала конкуръ на посады нотарѣвъ въ Теребовли и въ Бережанахъ. Речинець до вношеня подань кончится дня 7 л. мая с. р.

— **Конкурсы.** Въ карномъ заведеню для мужчинъ опорожнена посада надзирателя вязнѣвъ II класы съ рѣчною платою 350 зр. додаткомъ активальнымъ 25%, помешканьемъ, денною порцією хлѣба 840 грамовъ и одягомъ службовымъ. Компетенты на тую посаду маютъ передъ всѣмъ выказатися цертификатомъ, що узыскали пренотацію до правительственнои служby, що знаютъ докладно рускій и польскій языкъ та що умѣютъ читати и писати. Первеньство будутъ мати кандидаты знающіся на якомъ ремеслѣ. Прошеня власноручно писани належитъ вносити найдальше до 30 цвѣтня до дирекціи заведеня въ Станиславовѣ. — Розписани конкурсы: а) на посаду почмайстра въ Висничу, въ бохеньскомъ повѣтѣ, за контрактомъ службовымъ и кавцією 500 зр. а. в. съ рѣчною платою 500 зр., павшалями канцеляр. 120 зр. и вынагородженьемъ за посланцѣвъ въ сумѣ 250 зр. б) на посаду почмайстра въ Товмачи за контрактомъ и кавцією 500 зр. съ платою 500 зр., павшалями канцеляр. 120 зр., додаткомъ на експедитора 150 зр. и павшалями за дворазову денну ѣзду до двѣрця желѣзницѣ въ сумѣ 700 зр. на рокъ в) на посаду експедитора при урядѣ почтовомъ въ Подбужу, дрогобыцкого повѣта, за контрактомъ и кавцією 200 зр. съ рѣчною платою 250 зр. павшалями канцелярійными 60 зр. и вынадгородженьемъ за денну ѣзду до Самбора въ сумѣ 1000 зр. Прошеня належитъ вносити до дирекціи почтъ у Львовѣ.

— **Именованя.** Ц. к. рада школьна краева занименувала Себестіяна Холевку дѣйстнымъ учителемъ школы етатовои въ Бороновичахъ малыхъ, провизоричного учителя етатовои школы въ Добрянахъ Ивана Домбровского, дѣйстнымъ учителемъ тожь школы; провизор. учителя школы етатовои въ Кротошинѣ Александра Фицовского, дѣйстнымъ учителемъ сежь школы; провизор. учителя школы етатовои въ Давидовѣ Брониславa Терликовского, дѣйстнымъ учителемъ сежь школы; учитетя школы етатовои въ Товстолузѣ, Іосифа Хоманьского, дѣйстнымъ учителемъ въ Товстолузѣ, а учительку Розалію Викторію Метлицку, молодшою учителькою завѣдуючою школою филіяльною въ Сухой воли. Рада школьна краева заименувала провизор. учителя Теофиля Терликевича дѣйстнымъ учителемъ въ Костельникахъ.

— **Чорна оспа** ширится у Львовѣ що разъ сильнѣйше и мимо мѣръ осторожности, за якій принявся магистратъ наслѣдкомъ накликуваня мѣсцевои прасы, забирае щодня новѣ жертвы. Дотеперь умерло у Львовѣ на тую небезпечну слабость вже кількадесять людей.

— **Смертность у Львовѣ.** Въ 13. тыждни с. е. отъ 22 до 28 марта 1885 р. умерло у Львовѣ 51 мужчинъ а 49 женщинъ разомъ 100 людей, с. е. о 11 менше якъ въ попереднѣмъ тыждни. Середна денна смертельность выноситъ 14·3.

— **Статистика нещасливыхъ случаѣвъ** отъ удару грому. Выдаваный Камиломъ Фламаріономъ журналъ „Astronomie“ оголосивъ недавно статистичнѣ данѣ относячѣся до пораженя громомъ, а котрѣ способнѣ ще больше налякати тыхъ, що боятся грому. Отъ 1835 до 1883 р. забивъ грѣмъ въ Франціи 4609 людей, такъ що на кождый рокъ выпадае пересѣчно по 100 жертвъ. Случаѣ тучѣ далеко частѣйшѣ въ гористыхъ мѣсцевостяхъ, якъ на рѣвнинахъ а удары грому частѣйше поражаютъ людей, що живутъ або робятъ на откры́томъ воздусѣ, якъ другихъ и для того найбольше жертвъ пораженя громомъ есть межи селянами. Наведене высше число относится до людей убитыхъ громомъ на мѣсци; число раненыхъ майже таке саме, а число людей хочь и пораженыхъ громомъ по помершихъ зо страху выноситъ пять разъ тольке.

— **Снѣги** упали въ послѣдныхъ дняхъ въ пѣвночной Италіи. Надъ суезкимъ каналомъ бѣсилася страшна буря, такъ що много кораблѣвъ знаходилося въ небезпеченствѣ.

— **Конскрипція въ Босніи.** Дня 1 л. мая с. р. зачнеся въ Босніи обчисленье населеня. Власти тамошнѣ поробили вже потрѣбни приготовленя, котрѣ даютъ право заключати, що конскрипція буде дуже точна. Найбольше трудностей представляе означенье лѣтъ мужчинъ и жѣнокъ, бо поминувши вже се, що рокъ пѣсля магометаньского календаря есть о 11 днѣвъ коротшій, якъ пѣсля календаря григоріяньского, то Босняки именно старшѣ не будутъ могли точно подати, кольке маютъ лѣтъ, бо они про се мало дбаютъ и означуютъ свой вѣкъ лишь въ приближеню.

— **Консумція тютюну въ Галичинѣ.** Пѣсля урядовыхъ выказовъ, змоглася въ минувшомъ роцѣ дуже замѣтно консумція тютюну въ цѣлой Австріи а именно въ Галичинѣ а о фактѣ сѣмъ свѣдчатъ найлучше ось якій данѣ: Въ р. 1883 продано у насъ краевыхъ цигаръ: 70,891.800 штукъ; въ р. 1884 пѣднеслося се число на 71,699.969; — папиросовъ продано въ р. 1883. 62,429.475 штукъ въ роцѣ же 1885. продано ихъ 76,580.965 штукъ. Зъ продажи тютуну зыскано въ Галичинѣ въ р. 1884 о 362.537 зр. а. в. больше, якъ въ попереднѣмъ роцѣ. Видно, що консумція тютюну мимо великого податку на ню наложеного не то що не зменшаеся, якъ дехто думавъ, но такой пѣдносится а объявъ сей заохочуе министра финансовъ дра Дунаевского до дальшихъ фискальныхъ експериментовъ, бо якъ ходитъ чутка податокъ отъ тютюну мае бути пѣднесеный о 15%.

— **Жорстока мати.** Минувшои пятницѣ о 5-ой годинѣ рано привела на свѣтъ Амалія Гертеръ 19-лѣтна дочка колонисты зъ Станина въ пивници розобраного дому на Старомъ рынку живу дитину, и сейчасъ закопала еи живцемъ въ землю прикриваючи зъ верха цеглами. О томъ случаю дали знати до полиціи, котра Гертерѣвну арештувала. Она отпиралася на разѣ вины, но коли представлено еи доказы призналася звиняючися тымъ, що допустилася злочиньства зъ намовы свого коханка, котрый еи выславъ въ той цѣли до Львова.

— **Конгресъ телеграфичный** отбудеся дня 10 л. серпня с. р. въ Берлинѣ.

— **Нова дефравдація.** Дня 7 л. цвѣтня арештовано въ шпитали у Вѣдни властителя конторы банковои Брайтнера, котрый накинувъ бувъ на себе руки, но мимо того не отобравъ собѣ житя. Наказъ арештованя выдано ще 5 л. цвѣтня, но по заякъ лѣкарѣ заявили, що Брайтнеръ задля свого стану здоровля не выдержитъ перевезеня, то вздержанося съ выконаньемъ наказу. Брайтнеръ спроневѣривъ бувъ зъ депонованыхъ у него грошей 80.000 зр. Его родина хотѣла загодити вѣрителѣвъ, но межи тымъ прійшло до суду карне донесенье и судъ мусѣвъ розпочати слѣдство. — Брайтнеръ принявъ наказъ увязненя досить байдужно.

— **Сегорочний жнива въ Америцѣ** заповѣдаются якъ пишутъ зъ оттамъ далеко слабше, якъ минувшого року; може нашій хлѣборобы зъумѣютъ теперь при зменшеной конкуренціи американьского збожа трохи поратувати свою латану долю, та... кобы лишь нашій жнива дописали!

— **На гробѣ жены завдавъ собѣ** минувшои пятницѣ смертоносну рану помочникъ рѣзницкій у Львовѣ, Августъ Строчиньскій. Передъ кольком мѣсяцями втративъ онъ подругу житя а тая страта якъ и бракъ средствъ до житя поихнули его до розпуки. — Въ протягу послѣдныхъ трехъ мѣсяцѣвъ се вже другій случай такого сензаційного самоубійства на лычаковскомъ кладовищи у Львовѣ.

— **Емиграція жидовъ.** Дня 6 л. цвѣтня переѣздило черезъ Чернѣвцѣ черновецко-ясскою желѣзницею 106 жидовъ зъ Галацу до Америки.

Вѣсти зъ Аепархіи Львовскои.

Каноничну институцію получили оо.: Теод. Теляковскій на Бучачь и Ник. Кумановскій, завѣдатель Посѣча, на Нѣмшинъ, дек. галицкого.

Завѣзваній до каноничнои институціи оо: Волод. Юзычиньскій на Хоросно; Макс. Артымовичь на Фалишь; Лонгинъ Балицкій на Товтобабы; Іоанъ Калиньскій на Ладанцѣ; Дан. Крупка на Подберезцѣ.

Введеній оо.: Ант. Одѣжиньскій яко парохъ Дмитрова, и Павло Козюкъ яко завѣд. Высочка.

Грамоты получили оо.: Григорій Рыбчакъ на сотруд. въ Бучачи; Лука Шустъ на завѣдат. въ Особцяхъ, дек. чортковского; Володимиръ Котовичь на прив. сотрудника въ Пробожнѣ, дек. гусятыньского; Ант. Оноферко на завѣд. Посѣча, дек. гусятыньского; І. Лабій на сотруд. въ Яблоници; Дан. Зарицкій на сотруд. въ Щирци; Левъ Фицаловичь на сотруд. въ Тейсаровѣ.

Грамоту увольненя отъ испыту конкурсового получивъ о. Волод. Балицкій, пар. Испаса.

Сотрудництво въ Бѣльчу, дек. скальского, получивъ о. Ем. Глѣбовицкій, завѣд. Нѣмшина.

Увольненій оо.: Теод. Меленевичь отъ сотруд. въ Добротворѣ и Ант. Одѣжиньскій яко капелянъ Высочка.

Митрополича консисторія приняла резигнацію о. І. Редкевича, запрезентованого на Лютовиска, удобрила на Зарудье, дек. зборовского и вставилася до президіи намѣстництва о згоду для запрезентованого о. Редкевича на Зарудье. — Митрополича консисторія звернула грамоту дану о. Заклиньскому на Витвицю и поручила декану буковиньскому доручити ему и его увольнити, щобы обнявъ дане ему завѣдательство въ Витвици.

Перенесеный на сотрудника до Перевлоки, дек. бучацкого о. Мих. Боднаръ.

Додатокъ особистый въ сумѣ 100 зр. рочно зъ фонда религійного на три роки получивъ о. Теод. Молчковскій, пар. въ Тустани.

На конкурсъ розписана пар. Рыковъ съ прил. Красносѣльцями, дек. золочѣвского, прив. наданя; речинець до 4 червня 1885 р.

Президія намѣстництва годится на каноничну институцію для о. Іоана Степанова на Вишнѣвчикъ, о. Волод. Павликовского на Синковъ и о. Стеф. Гавацкого, пар. въ Увислю на Ямельницю.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

На конкурсъ розписанѣ парохіи: Корчминъ, дек. белзкого; Добровляны, дек. дрогобыцкого; Дмитровичѣ, дек. судово-вишньского; Скоповъ, дек. порохницкого; Радоцина, дек. дукольского; Будининъ, дек. белзкого; — капеляніи: Близнянка, дек. коросняньского; Ломна, дек. добромильского; Волошинова, дек. старосамборского; — всѣ наданя приватного; капелянія Іванова, дек. устрицкого, наданя цѣсарского. Речинець убѣганя до 20 червня 1885 р.

Презенту получивъ о. Іоанъ Яблоновскій на пар. Любачѣвъ.

Каноничну институцію получили оо.: Копыстяньскій Іосифъ на пар. Короликъ волоскій, дек. яслиского, Козакъ Іоанъ на пар. Потеличь.

Завѣдательство получили оо.: Вас. Боровець капеляніи Синявки, дек. любачѣвского; Іоанъ Стояловскій парохіи Миликъ, дек. мушиньского.

ПОСМЕРТНІ ВѢСТИ.

✝ **О. Михаилъ Улицкій**, капелянъ въ Вировѣ, дек. буокого, упокоився въ свѣтлый Второкъ въ 63 роцѣ дѣятельного житя. Похоронъ отбувся въ четвергъ. Народъ зобрався численно, церковь отъ рана переповнена була вѣрными, крѣмъ того на цвинтари около церкви и по-за цвинтаремъ було старшихъ и молодежи кольке сотъ. Въ церквѣ промовивъ изъ серця о. Лозиньскій. О 12 годинѣ двигнувся похѣдъ: на передъ изъ трехъ церквей братство, опѣсля 15 священиковъ, а за домовиною парохіяне и сусѣды. Въ Вировѣ и Соколовѣ до полудня того дня нѣхто не робивъ въ поли. Знакъ то чести, привязаня и любови парохіянъ для пок. душпастыря. Покойный постоянною, не шукаючою розголосу працею около дочасного и вѣчного блага парохіянъ, заслужився собѣ на тое. Загальна тверезость и добробытъ въ Вировѣ и Соколовѣ, и тая обставина, що при всѣхъ выборахъ выборцѣ зъ Вирова и Соколова, держалися честно, доказомъ, що покойный трудився яко вѣрный слуга. Да буде намять его отъ рода въ родъ!

✝ **Плятонъ Мацѣлиньскій**, адъюнктъ канцелярійный окружного суду въ Тернополи, упокоився сими днями въ 60 роцѣ житя. Вѣчна ему память!

✝ **О. Иванъ Ганчаковскій**, приходникъ въ Устью рускомъ, упокоився въ 47 роцѣ житя а 22 священьства. Вѣчна ему память!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **„ЗОРѢ“ ч. 7** зъ 1 (13) цвѣтня мѣститъ въ собѣ: 1) „Споминки“, оповѣданье Дениса. 2) „На могилѣ мужа“, поезіи Елены Г—ои. 3) „О скаменѣлостяхъ“, отчитъ проф. Юліяна Медвецкого. 4) „Зъ подорожи по Италіи“ Мих. Подолиньского. 5) „Кіево-могиляньска колегія въ другой половинѣ XVII вѣка“ Дра Ом. Калитовского (докончене). 6) „Отповѣдь на рецензію п. В. Ягича“ (въ Archiv für slavische Philologie на працю проф. Партыцкого „Темнѣ мѣсця въ Словѣ о полку Игоревомъ“). 7) „Роздвяна нѣч, малоруска опера М. Лисенка“, рецензувавъ В. Матюкъ.

— **„Пѣснѣ“ Василя Чайченка.** Харковъ 1885; 34 сторонъ; цѣна 15 копѣекъ. Подъ повысшимъ заголовкомъ появилася недавно невеличка книжочка, що мѣститъ въ собѣ поетичнѣ творы молодого писателя украиньского Василя Чайченка, котрого деякѣ поезійки були вже печатанѣ въ альманаху „Рада“. Творы Чайченка относятся до сельского побыту и малюютъ вѣрно съ поетичнымъ тепломъ горе и радость сельского-украиньского люду. — Стихъ Чайченка легкій и звучный и пригадуе собою украиньску народну пѣсню.

Черезъ редакцію „Дѣла“ прислали:

— **На квартеты рускихъ богослововъ „Кобзарь“**: о. М. Зубрыцкій въ Мшанци 1 зр., о. І. Стрыйскій въ Плевли 2 зр.

— **Для „Школьнои Помочи“**: о. Д. Котысъ въ Лупковѣ 1 зр., о. О. Киселевскій въ Незвискахъ 1 зр., о. А. Лотоцкій въ Тростянци 2 зр., о. Л. Левицкій въ Княжовскомъ 1 зр.

— **На потребы св. отця**: о. Д. Рубчакъ въ Сѣховѣ 2 зр.

— **Для руского товар. педагогичного**: Вп. Т. Липецкій въ Жнятынѣ 1 зр.

— **На Правотарь рускій**: Вп. В. Левицкій въ Ферлієвѣ 1·25 зр.

— **Для общества им. Качковского**: о. О. Киселевскій въ Незвискахъ 1 зр., Вп. дръ К. Чайковскій въ Баналуцѣ 1 зр.

— **Для бѣдныхъ учениковъ рускои гимназіи**: Вч. о. Л. Левицкій въ Княжовскомъ 1 зр.

— **На „Бояна“ о. Матюка**: о. М. Зубрыцкій въ Мшанци 1·20 зр., о. І. Стрыйскій въ Плевли 1·20 кр.

Подяка.

Дня 7 л. цвѣтня с. р. упокоилася по довгой и тяжкой болѣзни въ 14 веснѣ житя Марія Н. Кулачковска. Въ самой красѣ вѣку, на вступѣ до властивого житя, попращала той свѣтъ и поспѣшила за отцемъ и матерею, що еи осиротили, а намъ оставила по собѣ дорогу память и съ нею неутулимый жаль и неописану смуту. Тяжкій то ударъ для родины, хоронити въ томъ вѣцѣ дѣвчину, ще тяжша судьба сиротъ, розставатися на вѣки съ найдорожшою и найлучшою сестричкою. Въ томъ великомъ горю не могло не наповнити опечаленыхъ серць нашихъ отрадою щире сочувство, яке заявили намъ всѣ близшій и дальшій знакомій. Тожь нехай позволятъ на сѣмъ мѣсци высказати собѣ сердечну подяку и щиру вдячность! Особенно дякуемо Впр. оо.: крыл. Т. Павликову, сов. О. Лепкому, кат. А. Стефановичу, проф. Гробельскому, дру Комарницкому, Райтеровскому и Яримовичу за охотне несенье потѣхи религійнои и за ласкавый трудъ въ похоронахъ, Вп. пп. питомцямъ дух. семинаріи, въ особенности питомцеви Вахнянинови, диригенсови хору, за прехорошій трогаючій спѣвъ подчасъ обряду похоронного, въ кѣнци всѣмъ знакомымъ, другамъ и незнакомымъ, що численно зойшлися отдати послѣдну прислугу покойной и отпровадили тлѣнний останки до семейного гроба на кладовищи лычаковскомъ. Нехай пріймутъ отъ опечаленои родины щире спаси Богъ!

Львовъ 10 л. цвѣтня 1885.

Марія Кулачковска, бабка; Денисъ М. Кулачковскій, стрый; Олена Н. Кулачковска, сестра; Иванъ, Ярославъ и Олександеръ Кулачковскій, браты покойнои.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 19—?

росу красоты и всякій косметики такъ черезъ мене якъ и иншій фирмы поручаній.

Матеріи на одѣжь

лишь зъ тревалои вовны овечои для мужчины середного росту

3.10 метры на одиу одѣжь { за зр. 4·96 кр. зъ доброи вовны овечои; „ „ 8·— „ зъ лѣпшои вовны овечои; „ „ 10·— „ зъ тонкои вовны овечои; „ „ 12·40 „ зъ дуже тонкои вовны „

Пледы до подорожи за штуку зр. 4, 5, 8 ажь до зр 12·— Дуже красна одѣжь, сподньо, иберцигеры, матеріи на сурдуты и плащѣ отъ дощу, тифль, льоденъ, комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на биляры, перувіенъ, доскинъ поручае

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ Фабричный въ Бернѣ.

Верзы франко. Карты взорцевѣ для панновъ кравцевъ и франкован. **За послѣплатою** на звышь 10 зр. **франко.**

Я маю завсѣгды складъ сукна больше якъ за 150.000 зр. а. в. и тому легко зрозумѣти, що въ моей всесвѣтной торговли позостае богато **останковъ** довжины отъ 1 до 5 метровъ, лишь я змушеный такій останки отпускати по богато отъ коштовъ выробу **низшихъ цѣнахъ.** Кождый розумно мыслячій человѣкъ муситъ змѣркувати зъ такихъ малыхъ останковъ не можна **жадныхъ взорцѣвъ** посылати, бо прецѣ при кольксотъ замовленяхъ зъ тыхъ останковъ въ короткомъ часѣ нѣчого бы не лишилося. Для того есть то чистый **обманъ,** коли фирмы суконъ инсеруютъ о взорцяхъ зъ останковъ и въ такихъ случаяхъ суть тѣ взоры отъяти зъ поставовъ а не зъ останковъ а цѣли такого поступованя суть зрозумѣлій.

Останки, котрѣ не годятся можутъ отмѣнятися або отсылаются грошѣ.

Кореспонденціи принимаются на мовахъ: нѣмецкой, угорскій, ческій, польскій, италійскій и французскій. 1311 (8—20)

Хорошимъ подарункомъ для молодѣжи

буде

КОБЗАРЬ Т. ШЕВЧЕНКА

томъ I.,

оправленый въ полотно и зъ вызолоченымъ заголовкомъ, съ портретомъ и короткою житьописею поета.

Книжочка та припоручена ц. к. краевою Радою шк. на преміи для школьнои молодѣжи и до школьныхъ библіотекъ.

Цѣна 40 кр. (съ пересылкою 45 кр.)

Можна достати черезъ редакцію „Школ. Часописи“

Въ друкарни товариства им. Шевченка

(*ул. Академична Ч. 8*)

можна достати по зниженой цѣнѣ:

Рочники часописи „**Правда**“:

Рочникъ IV зъ р. 1870 . . . за 2 зр.
„ V зъ р. 1872 . . . „ 2 зр.
„ VI зъ р. 1873 . . . „ 2 зр.
„ IX зъ р. 1876 . . . „ 2 зр.
„ X зъ р. 1877 . . . „ 2 зр.
„ XI зъ р. 1878 часть лит. 2 томы „ 1 зр.
„ XII зъ р. 1879 . . . „ 2 зр.
„ XIII зъ р. 1880 часть I . „ 50 кр.
зъ р. 1884 часть II . „ 1 зр.

Крѣмъ того можна набути:

„Studien auf dem Gebiete der ruthenischen Sprache“ von Dr. Emil Ogonowski за 2 зр. 25 кр.

1. „Исторія руска Костомарова“, перекладъ Ол. Барвѣньского томъ I за 60 кр., т. II за 50 кр., т. III за 60 кр.; всѣ 3 томы разомъ за 1 зр. 50 кр.

ТОВАРИСТВО ВЗАИМНЫХЪ ОБЕЗПЕЧЕНЬ ВЪ КРАКОВѢ.

(Головна руска Агентура у Львовѣ, улиця Зелена н-ръ I.)

П. Т.

Маемо честь завѣдомити, що съ днемъ нынѣшнымъ ôткрываемо у Львовѣ головну Агентуру „Товариства взаимныхъ убезпечень въ Краковѣ“ для интересôвъ асекураційныхъ всякого рода, именно: огневыхъ, градовыхъ и на житье, при котрыхъ П. Т. стороны убезпечаючй, желали-бы вести кореспонденціи въ рускôмъ языцѣ, и одержувати рускй полисы.

Веденье сеи головнои Агентуры рускои припоручаємо ВПреп. О. Декану Евстахію Меруновичу зъ Толщева, и просимо, щобы П. Т. убезпечаючй зволили до него звертатися у всѣхъ справахъ асекураційныхъ съ **„Краковскимъ Товариствомъ взаимныхъ убезпечень“** вымагаючихъ рускои кореспонденціи — пôдъ адресомъ: **„Руска головна Агентура Краковского Товариства взаимныхъ убезпечень у Львовѣ, улиця Зелена ч. I.“**

Той новый ôтдѣлъ нашои институціи поручаємо благосклоннôй опѣцѣ рускихъ жителѣвъ нашого краю — а въ першôмъ рядѣ Всечестного Духовеньства руского, и въ тôмъ взглядѣ покликуємося на куренду Всесвѣтлѣйшого Ординаріату Митрополичого зъ дня 18. Марта 1885 ч. 85/орд. до Всеч. Урядôвъ Деканальныхъ Архіепархіи Львôвскои и Епархіи Станиславôвскои розôсланои.

Користь зъ асекураціи звѣстна въ цѣлôмъ свѣтѣ — а такожь и въ нашôмъ краю всѣ просвѣщенй клясы людности горнутся чимъ разъ численнѣйше до обезпечуваня свого имѣня ôтъ шкôдъ елементарныхъ и на житье. Смѣло можемо сказати, що пôдъ взглядомъ дешевости, певности и другихъ користей, Товариство взаимныхъ убезпечень въ Краковѣ яко необчислене на зискъ, и котрого всѣ справы зôстаютъ пôдъ контролею самыхъ обезпеченыхъ, найбôльшй можливй запевняє своимъ членамъ користи. Сподѣваємося отже, що Впов. руска интелигенція и Духовеньство зволитъ щиро о те старатися, щобы рускій ôтдѣлъ нашого Товариства крѣпко розвивався.

Крακôвъ, дня 1. цвѣтня 1885.

Дирекція Товариства взаимныхъ убезпечень въ Краковѣ.

А. Мильескій. *М. Лемпковскій.* *Г. Кешковскій.*

Ôтъ довшого часу носився я съ гадкою основаня питомои асекураціи, но наколи всѣ виды на те упали, а лучилася можнôсть съ краєвою институцією сполучитися и осягнути користи, якй власна асекурація могла бы дати, хочу за помочею Бога принятися за дѣло, и трудитись на тôмъ поли для загального добра. Устроєнье самостôйного руского ôтдѣлу при товариствѣ такъ добре акредитованôмъ и найдешевшôмъ зъ всѣхъ въ краю существуючихъ, єсть пôсля мого пересвѣдченя пожеланымъ набуткомъ народнымъ.

Маючи передъ очима згаданй користи для общества, якъ и користи такъ близько насъ обходячого фонда вдовичо-сиротиньского, надѣюся, що Впочт. Собратя подадутъ менѣ помôчну руку до переведеня предпринятого дѣла.

Адресъ мôй: **Головна руска Агентура краковского Товариства взаимныхъ обезпечень у Львовѣ, улиця Зелена ч. 1.**

Львôвъ, дня 1. цвѣтня 1885. **ЕВСТАХІЙ МЕРУНОВИЧЪ.**

Высше згаданый обѣжникъ Всесвѣтлѣйшого Ординаріяту Митрополичого звучитъ:

Ч. 85/орд. Крακôвске Товариство взаимныхъ обезпечень, отворивши рускій ôтдѣлъ агенціи для обезпечень ôтъ огня и асекурованя на житье у Львовѣ, предложило Митрополитальному Ординаріятови заявленье, на пôдставѣ котрого Дирекція высше поименованого Товариства обовязуєся, такъ ôтъ всѣхъ уплаченыхъ квотъ грошевыхъ на обезпеченя огневй за посередництвомъ Всч. о. Евстахія Меруновича, пароха въ Толщевѣ и декана щирецкого, (пять процентъ) 5%, якъ и при обезпеченяхъ на житье ôтъ кождыхъ 1000 зр. а. в. 2. зр. 50 кр. а. в. — до фонду вдôвъ и сирôтъ по священикахъ архіепархіи львôвскои и епархіи станиславôвскои выплачувати по уплывѣ кождого чвертьрочія.

Митроп. Ординаріятъ подаючи до вѣдомости Всч. дек. Уряда о тôмъ для вдовичого фонда такъ користнôмъ заявленю, поручає обѣжникомъ Всч. Клиръ деканальный завѣдомити, съ припорученьемъ: въ всѣхъ дѣлахъ асекураційныхъ зъ взгляду на корыстий условія для фонда вдовичо-сиротиньского до Всч. о. Евстахія Меруновича ôтносится.

Львôвъ дня 18 марта 1885.

СИЛЬВЕСТЕРЪ,
Епп. Юл. Апост. Админ.

1352 1—1

ОБЩЕ РОЛЬНИЧО-КРЕДИТОВЕ ЗАВЕДЕНЬЕ

для Галичины и Буковины,

зарегистроване общество съ неограниченою порукою

выплачує власнй выльосованй листы, а такожь текучй купоны ôтъ невыльосованыхъ ще своихъ листôвъ, принимає въ уплату купоны ôтъ державныхъ ефектôвъ и заставныхъ листôвъ, удѣляє довгосрочнй пожички на случай покупки землѣ и короткосрочнй за ипотекарнымъ обезпеченьемъ, тоже пожички за порукою и обезпеченьемъ для сельскихъ хозяѣвъ. 1—?

Принимає грошевй вкладки на проценты:

а) на **книжки щадничй** по 5%; б) на **текучій счетъ** (conto corrente) за 30-, 60-, 90- и бôльше-дневнымъ выповѣдженьемъ по 4%, 4½% и 5%.

Заставниче ôтдѣленье

того-же Заведеня **выдає пожички на заставы**, именно на процентнй цѣпнй ефекты, дорогоцѣнности, выробы фабричнй и ремѣсничй и на всякй предметы, маючй цѣннôсть.

Бюро Заведеня въ власнôмъ домѣ при улици Ôрменьскôй н-ръ 2.

Товариство цѣс. кр. уприв. желѣзницѣ Львôв.-Чернов.-Ясскои.

Ч. 8195/II.

Пôдписана рада завѣдуюча має честь запросити акціонерôвъ ц. к. уприв. желѣзницѣ Львôвско-Черновецко-Ясскои на

XXVI (звычайнй) Загальнй Зборы

котрй ôтбудутся **вô второкъ дня 28 цвѣтня 1885 р.** о год. 10 передъ полуднемъ въ сали будынку товариства инжинерôвъ и архитектôвъ у Вѣдни (Eschenbachgasse 9).

Порядокъ дневный:

1. Справозданье рады завѣдуючои.
2. Справозданье дотыкаюче руху на шляхахъ австрійскихъ и румуньскихъ за рôкъ 1884.
3. Справозданье выдѣлу ревизійного, ôтносячеся до рахункôвъ руху и замкненя рахункôвъ за рôкъ 1884.
4. Внесенье рады завѣдуючои, що до узысканя концесіи на будову и рухъ желѣзнои дороги зô Львова черезъ Раву руску до россійскои границѣ коло Нетребы (Томашева).
5. Справозданье рады завѣдуючои що до участи товариства при доставлюваню капиталôвъ и заразомъ що до обнятя руху на локальныхъ желѣзницяхъ, будучихъ въ сполученю съ головною линією и дотычнй внесеня.
6. Внесенье рады завѣдуючои що до зъужиткованя чистого доходу.
7. Выборы до выдѣлу ревизійного.
8. Змѣна статутôвъ.
9. Выборы до рады завѣдуючои на мѣсце уступаючихъ членôвъ.

Акціонеры, що хочутъ бути присутными на зборахъ, бô право голосованя въ мысль статутôвъ замѣряютъ выконувати, маютъ **зложити приписане число акцій найдальше до 20 цвѣтня 1885** въ центральнôй касѣ товариства (Elisabethstrasse 9) въ Вѣдни, або въ англо-австрійскôмъ банку въ Вѣдни, въ ц. к. упр. австрійскôмъ краєвôмъ банку въ Вѣдни; въ зборнôй касѣ товариства во Львовѣ, въ галицкôмъ акційнôмъ банку гипотечнôмъ у Львовѣ, взгядно въ єго-жь филіяхъ въ Краковѣ, Чернôвцяхъ и Тернополи, въ Берлиньскôмъ товариствѣ торговельнôмъ въ Берлинѣ, въ банку Anglo-Austrian въ Лондонѣ, въ кôвци въ Banque Nationale de Romania въ Букарештѣ и долучити подвôйно споряджену консигнацію на бланкетахъ, котрй въ тôй цѣли при названыхъ касахъ будутъ безплатно выдаватися, де разомъ съ потвержденьемъ рôвночасно и карти легитимаційнй на загальнй зборы можна одержати.

На случай заступства належитъ на ôтворотнôй сторонѣ картъ легитимаційныхъ пôдписати власноручно умѣщене повномочіе.

Вѣдень дня 28 Марта 1885. 1353 1—1

Рада завѣдуюча.

НА ВЕСНУ

поручає свою

ТОРГОВЛЮ МУЖЕСКОИ ОДЕЖИ

ДАВИДЪ ШВАРЦВАЛЬДЪ

при улици Галицкôй ч. 8.

Торговля моя заосмотрена у всякого рода добôрнй сукна и готову одѣжь, а пріймаю замовленя и продаю готову одѣжь по найдешевѣйшихъ цѣнахъ. Выготовляю такожь одѣжь для Воч. Духовеньства.

Съ поважаньемъ

1343 (4—?) **Давидъ Шварцвальдъ.**

Пошукуєся

експедитора почтового

(або експедиторку) жонатого або кавалера съ кавціею 1000 зр. а. в., котру забезпечитъ собѣ на фôльварку, складаючôмъ·ся зъ нового дому о 9 покояхъ, 2 будынкôвъ господарскихъ, 2 моргôвъ огорода и 18 моргôвъ орного поля. Вынадгородженье 300 зр. рôчно, помешканье и ужитокъ изъ згаданого поля. Близша вѣдомôсть пôдъ адресою **A. S. почта Лопушанка Хомина рег Хирôвъ.**

Важне для страдаючихъ на нервы.

Лишь за помочею **електричности** можна недугу нервову зовсѣмъ усунути. Мои новй **апараты индукційнй** (машины до електризованя), котрыхъ кождый хочь-бы и необзнакомленый легко уживати може, повиниї находитися въ кождôй родинѣ. Гостець, ревматизмъ, ослабленье, ревматичный бôль головы и зубôвъ, въ загалѣ всяку недугу нервову можна лѣчити моимъ **апаратомъ индукційнымъ.** Цѣна цѣлого апарату съ докладнымъ показомъ уживаня зр. 8. — Можна лишь черезъ мене получити.

Dr. F. Beeck, Triest, 2 Via Pondares 2

1802 18—20

При надходячôмъ торжествѣ святометодієвскôмъ воручає Товариство „Просвѣта“ книжочку:

ЖИТЬЕ ПРОСВѢТИТЕЛѢВЪ СЛАВЯНЪ

святыхъ рôвноапостольныхъ

Кирила и Методія

написавъ

Дръ Ю. Целевичъ.

Цѣна 12 кр., съ пересылкою 14 кр.

Выдавецъ и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 37. Львôвъ, Четверъ 4 (16) цвѣтня 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція иАдминистрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошенья принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр а. в.
Рекламаціи неопечатаній вôльній ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Walfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a: Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Гамбурзѣ Valentin & Co., Königsstrasse 36. въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовій уряды и „Газетне Бюро“, В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул, д Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ днемъ 1 (13) цвѣтня розпочинаєся другій кварталъ. Просимо о надсыланье предплаты и выровнанье залеглостей.

Новѝ предплатники „Библіотеки найзнаменитшихъ повѣстей“ дôстанутъ зачату повѣсть „Князь Серебряный“ ôтъ початку.

Послѣдній вѣсти.

Бесѣда престольна буде вже рѣшучо ôтчитана въ середу дня 22 цвѣтня с. р. День передъ тымъ, т. е. вô второкъ, ôтôудеся послѣдне засѣданье палаты послôвъ, на котрôмъ президентъ палаты, дръ Смолька, выголоситъ прощальне слово. Пôсля „Politik“ будутъ новѝ выборы розписанѝ ще въ цвѣтню, а самѝ выборы ôтôудутся майже въ всѣхъ краяхъ коронныхъ вже въ маю. Въ кругахъ правицѣ ходитъ чутка, що нова рада державна буде скликана пôдъ конець липня або съ початкомъ серпня на коротку сесію, на котрôй буде переведена дебата надъ адресою и выбôръ до спôльныхъ делегацій. Въ вересню або жовтню розпôчнутся ôттакъ соймы, а въ падолистѣ спôльнѝ делегаціи.

Въ справѣ афганьского конфликту доносятъ въ Вѣдня, що въ тамошныхъ добре поинформованыхъ кругахъ сомнѣваются о мирнôмъ залагодженю сеи справы. Трудности въ ситуаціи заграничнôй стаются въ дня на день такъ великѝ, що вôйна межи Россіею а Англіею здаеся вже нехибною.

Ворохобня въ Ирляндіи. Въ Мальо (Mallow) на желѣзници межи Коркомъ а Лимерикомъ въ Ирляндіи выбухли великѝ непокоѣ пôдчасъ переѣзду двôрского поѣзду, на котрôмъ ѣхали князь и княгиня Валіи. Кôлька тысячь Ирляндцѣвъ-народовцѣвъ пôдъ проводомъ членôвъ парляменту О' Брієна, Дизиго, Гарингтона и О' Конкора станули на двôрци и дожидали двôрского поѣзду. Скоро лишь поѣздъ надъѣхавъ, музыка почала грати пѣснѣ народнѝ и революційнѝ. Тогды сильный ôтдѣлъ полиціи кинувся на народовцѣвъ и прійшло до страшной бôйки. Вечеромъ того дня ôтбувся въ Корку вôръ народной лиги, на котрôмъ О' Коннôръ такъ промовивъ: „Мужѣ ворохобленого Корку! Уживаю умысно слова зворохобленый. Мы стоимо въ явнôй ворохобни и першѝ стрѣлы вже упали. Мы зворохобились, бо ливуны и сикофанты потоптали добре имя Ирляндіи и змѣшали его въ болотомъ.“

Перше фіяско рабскои политики.

Занадто швидко дôждалися мы першого фіяска рабскои политики, небувалои у насъ доси, а заинавгурованои теперь о. ректоромъ зъ улицѣ Коперника, нѣбы-то пôдъ протекторатомъ нашихъ князѣвъ церкви.

Рабска политика муситъ очевидно бути послушною пословици „на чiмъ вôзку ѣдешь, того пѣсню спѣвай“. Ѣдешь на вôзку паньскôмъ — спѣвай пѣсню паньску. И заспѣвали новѝ политики пѣсню — здавалося — „гарну, славну“, звѣстну нашимъ читателямъ пѣсню похвальну, поклôнну польскому комитетови выборчому. И пѣснь тая сподобалась всѣй ôратіи польскôй. Але то була доперва перша пѣсня, а по нѣй мала пôйти друга, доповняюча и поясняюча першу.

И пôшла друга пѣсня, а въ нѣй новѝ политики въ елегійнôмъ настрою духа выспѣвали тономъ справдѣ зъ вдячнои груди плывучимъ славословный и чолобитный имнъ червоному князеви, вождови зъ-пôдъ Радзивилова, и другимъ князямъ та графамъ даючи выразъ свому пониманю польскои „паньскости“. Польска „паньскôсть“ почалася тутъ на князяхъ, а скôнчилася на графахъ, а всю прочу суспôльнôсть польску, середну верству интелигенціи польскои, мѣщаньство польске — здеградовано въ станъ „поспольства“, съ котрымъ нема що говорити.

Диссонансъ мѣжь тонами першои а другои нуты дався легко достеречи хочь трохи чуткому ухови польского демократа, котрому остогидло вже верховодство и господарка аристократичнои касти въ дѣлахъ публичныхъ, котрый розбираe результаты дотеперѣшнои политики своеи делегаціи, глядае за користными еи набутками для краю, — тымчасомъ мовь та докучлива оса лѣзутъ ему передъ очи „Schweiggeld-ы“ и „Schwamm drüber!“ А тутъ въ помôчь тôй кастѣ приходятъ — рускѝ рабы! Нѣ, не того сподѣвалася демократична праса польска, вытаючи першу статью „Мира“.

Тожь нынѣшный „Kurjer Lwowski“ у вступнôй статіи дае остру ôтправу „Мирови“, протестуючи противъ стремленя „пôдчинити сферы народнѝ пôдъ опѣку вельможь“ и называе таке стремленье яскравою деморализацiею „bydełka wyborczego“. Але що цѣкавѣйше, навѣть нынѣшна „Gazeta Narodowa“, понюхавши лѣпше письмо носомъ, называе проектъ „Мира“ „konceptem chyba człowieka, któremu się codzień roją całe królikarnie pomysłów po głowie“.

Повторенье повныхъ цѣкавыхъ выводôвъ обохъ тыхъ дневникôвъ польскихъ мусимо ôтложити до слѣдуючого разу, а нынѣ констатуемо тôлько коротко фактъ, що пожалованя достойна рабска политика „Мира“ — потерпѣла вже — перше фіяско!

Прочь съ нетолеранцією!

I.

Нема державы о мѣшанôмъ народонаселеню въ Европѣ, въ котрôй бы языкове рôвноуправненье такъ було совершенне, якъ въ Швайцаріи. Причиною сего хорошого и наслѣдуваня достойного внутрѣшного устрою есть безперечно глубоке почутье права и любовь свободы, попри котрѝ-то честноты народнѝ всяке хочь-бы найменше оскорбленье языковыхъ правъ есть немислиме. Навѣть и въ часахъ середновѣчныхъ религійныхъ военъ, коли въ другихъ державахъ европейскихъ фанатизмъ религійный породжувавъ національну нетолеранцію и ненависть, не приходило въ Швайцаріи до якихъ-небудь національныхъ военъ. Одинъ одинокій случай нетерпимости національнои подыбуемо пôдъ конець минувшого вѣку въ кантонѣ Гравбиндтенѣ, котрый свою нѣмецку мову на силу хотѣвъ накинути италійскимъ жителямъ Вальтелину и въ наслѣдокъ того утративъ заразъ сю краину до заснованои Бонапартымъ цисальпейскои републики. Пôзнѣйше подôбныхъ забаганокъ языкового гнобленя исторія Швайцаріи не знае и мабутъ нѣколи знати не буде, бо съ культурою толеранція языкова вôйшла вже въ организмъ всѣхъ трехъ народôвъ, Нѣмцѣвъ, Французôвъ и Италійцѣвъ, заселяючихъ сю твердиню свободы и поступу. Спокôйному улекшеню національныхъ ôтносинъ помогла до того и та обставина, що въ Швайцаріи на 22 кантоны лишь 4 посѣдаютъ мѣшане населенье и то головно нѣмецко-французке, въ меншôй мѣрѣ италійске и лядиньске (романьске). На $2^1/_2$ миліона душь подыбуемо въ Швайцаріи 70% Нѣмцѣвъ, 23% Французôвъ, $5^1/_2$% Италійцѣвъ и не бôльше якъ $1^1/_2$% Лядинцѣвъ.

Не зважаючи однакожь на тѝ рôжнородности національнѝ и що нѣмецкій елементъ числомъ перемагае, не почула доси Швайцарія потребы, котрый-небудь въ сихъ языкôвъ хочь-бы и нѣмецкій, узнати языкомъ державнымъ, въ чого и выходитъ дуже ясно, що языкъ державный не есть тымъ цѣлющимъ средствомъ до лученя и єднаня народôвъ, якимъ его уважаютъ другѝ державы и краѣ европейскѝ. Швайцарію лучитъ въ одно интересъ свобôдного роввою мысли и дѣланя, а той наказуе ѣй всѣ свои суставнѝ части надѣлити повнымъ рôвноуправненьемъ языковымъ. Кодификація сего рôвноуправненя мѣстится въ 116 артикулѣ союзнои уставы въ дня 30 мая 1874 р. и гласитъ зовсѣмъ ясно: Всѣ три головнѝ языки Швайцаріи, нѣмецкій, французкій а италійскій, суть національными (краевыми) языками союза. Въ наслѣдокъ тои уставы выдаются всѣ законы, розпорядженя и рѣшеня союзныхъ властей въ всѣхъ трехъ языкахъ, а проекты до уставъ и справозданя комисій печатаются що найменше въ языкахъ нѣмецкôмъ и французскôмъ. Посламъ вôльно уживати въ союзнôй радѣ языка пôсля уподобы, а рота присяги читаеся имъ у всѣхъ трехъ языкахъ. Для урядôвъ союза есть кождый зъ трехъ языкôвъ урядовымъ и ихъ уживаютъ пôсля уподобы стороны, судіи и оборонцѣ. Просвѣта въ школахъ а тымъ самымъ и рѣшенье о языцѣ выкладовôмъ спочивае выключно въ рукахъ кантонôвъ и громадъ, а въ политехничнôй школѣ въ Цириху выкладовый языкъ зависитъ ôтъ волѣ професора. Въ кантонахъ съ мѣшанымъ населеньемъ въ школахъ секундарныхъ т. е. въ мѣскихъ, есть пôбôчь языка кантону найменше другій языкъ языкомъ обовязковои науки; въ

Житье въ горахъ Сибирскихъ.

(Перекладъ зъ великоруского.*)

(*Дальше.*)

Далѣ Микита зôтхнувши промовивъ: Не буду казати вже вамъ, добродѣю, про старовину, а про недавнѝ часы. Я тогдѣ вже живъ тутка, въ 186*) роцѣ. У инородцѣвъ бувъ тогдѣ такій голодъ, що й старѝ люде такого не зазнаютъ.... Перемердо ихъ ôтъ голоду дуже богато! У горахъ, по стежкамъ цѣлѝ семьѣ находили мертвыми. Якъ отъ волоклися зъ гôръ чоловѣкъ съ жѣнкою та съ дѣтворою, бажаючи добитись до якого села, то такъ и падали на шляху. И трое гоней не пройдешь, дивишся, одно дитя покинуте, а тамъ друге, а далѣ й мати звалилась, мовь звялена травиця, тай Богу душу ôтдала, а тамъ де-небудь у горахъ й батько померъ... Не стало вже силы пôднятись у гору, такъ и заклякъ. Багато понаходили дитячого трупу обгрызеного. Се вже выходитъ: тѣломъ своихъ дѣтей годувалися. А въ иншôй хатѣ то й уся семя однымъ лицемъ полягла, а руки й ноги у трупôвъ обгрызенѝ... У другого инородця достало ще силы добитись до села рускихъ инородцѣвъ або до рускои слободы. Такъ тутъ не дôйшовши и до першои хаты ôнъ Богу душу ôтдававъ. Страшно, страшно й розказувати, що тогдѣ дѣялося. Одниѝ мрутъ, а другѝ користуются тымъ: наживаются зъ нихъ. Чистый грабѣжь бувъ, та й годѣ! За пудъ ячменю зъ нихъ бѣдолашныхъ брали, скôлько самѝ хотѣли. Купцѣ отѝ та торговѝ селяне, що звутъ себе православными христіянами, тогдѣ гôршь звѣря лютого здавалися. Сотнями инородцѣ тѣкали зъ гôръ, уоякимъ Богомъ молили, прохали, щобъ имъ позичили хлѣба. Начальство бачитъ, що бѣда народови, та замѣсть того, щобъ заразъ, не теряючи часу, запомогти, стало писати бумаги и пытати у высшого начальства „разрѣшенія“: чи можна инородцямъ дати у позику хлѣбъ изъ запасныхъ сѣльскихъ магазинôвъ, бо хлѣбъ сей есть неруxомый капиталъ сѣльскихъ обчествъ. И почали зводити папѣръ. Инша бумажка де-небудь пôдъ сукномъ на писарскому столѣ недѣлю, або й двѣ пролежитъ, а народъ усе мре, та мре... Вже ажь весною начальство розрѣшило: „можно, каже, выдати!“ Тôлько вже тѝ, що просили, зъ дебôльшого повмирали, такъ имъ пакъ вже не треба було нѣякои позички. Тôлько й бракувало имъ поминовеня за ихъ грѣшнѝ душѣ. О такето! А щобъ волостне руске начальство, старшины та писарѣ не драпѣжничали та не користувалися ôтъ инородцѣвъ, якъ почнутъ имъ выдавати хлѣбъ зъ магазинôвъ, то послали чиновника, щобъ ôнъ, бачте, выдававъ хлѣбъ инородцямъ. Отсей то господинъ чиновникъ и натворивъ чуда та дива... Инородцѣ мрутъ ôтъ голоду, репетуютъ: „Про Бôгъ давай хлѣба!“ А ôнъ имъ и каже: „Коли пôднесете менѣ ось стôлько и стôлько грошей, то заразъ я выдамъ, а якъ не пôднесете, каже, такъ я ще перше почну довѣдуватись: чи вы надежнѝ люде, чи можете ôтдати те, що позичаете? „Що жь було робити имъ? Ну й пôшли они у ярмо до селянъ, щобъ тѝ дали имъ грошей на ôтробôтокъ, треба було дати хабаря господину чиновнику, щобъ ôнъ недавъ имъ загинути зъ голоду та выдавъ хлѣбъ. Та ще й въ яке ярмо вприглись! Инчѝ уже либонь скôлька рокôвъ роблятъ усе на селянъ за той довгъ, а все не можутъ ôтробитись! И нажився такимъ побытомъ чиновникъ... Вернувся у городъ, та домохъ купивъ и коники завѣвъ... Теперь кажутъ и пасѣка есть... и жѣночка пышается у шовку та въ оксамитѣ. А перше, кажутъ, и ситцевои одежины не дуже то багато водилося...

— Не вже про сѝ его пакости таки нѣхто не довѣдався?

— Та тутъ нѣщо не остаетося потайнымъ. Всѣ се знаютъ, та ще его и выхваляютъ! Молодець, кажутъ, коло хлѣбного дѣльця знавъ якъ обôйтися... и самъ покормився, — глузуючи додавъ Микита Василевичъ. Такимъ то побытомъ тутешнѝ инородцѣ зъубожѣли. Теперь вже рѣдко де зустрѣнешь заможного инородця. Та й той, котрого теперь уважаютъ за заможного, въ колишнѝ часы здався-бъ убогимъ. О така пора настала. Та що й казати! Вже коли чиновники оббираютъ, то Богъ ихъ суди. А то-жь шушваль та дивится на нихъ, та й собѣ тежь... чого тôлько не выробляе!... Такъ просто и смѣхъ и горе!

— Яка-жь така шушваль?

— А отъ примѣромъ скажу вамъ: есть тутъ окружный фельшеръ Т—въ, ôнъ тутъ уже давно служитъ, мабуть чи не лѣтъ зъ двадцятокъ. Тежь чоловѣкъ грошовитый...

— И ôнъ тежь коло инородцѣвъ нажився?

— Тутъ одна и есть корова, котру всѣ доятъ, тôлько нѣхто не годуе...

— А фельшеръ же якимъ побытомъ ôтъ нихъ користуется?

— Чудно. Якъ розказати вашôй милости, то просто смѣхъ васъ розбере, та й годѣ. Фельшеръ повиненъ разъ у рôкъ объѣзжати всѣ села та аилы и прищеплять тамъ дѣтямъ ôспу. Бо ôтъ сеи ôспы инородцѣ тежь сотнями вымираютъ. Отъ ôнъ и ѣздитъ... та ще й якого туману напускае! Приѣзжае ôнъ, примѣромъ, въ аилъ и велитъ башликови зобрати всѣхъ матерей съ дѣтьми. Ну, звѣстно, въ аилѣ заразъ завозятся, захапаются, заметушатся, почнуть бѣгати... Збере башликъ молодиць съ маленькими дѣтьми и приведе до нѣго. Тогдѣ фельшеръ и почне при бабахъ выймати зъ скриньки всю свою справу. Нарочно, щобъ налякать, стане выймати ножаку, котрымъ лѣкарѣ мертвыхъ порютъ, та пилку, котрою кôстки розпилюютъ, долото, ножицѣ, шила, здоровенни голки... Та ще при бабахъ и почне на брусѣ ножаку острити... Теперь помѣркуйте самѝ. Якъ побачатъ молодицѣ увесь сей заходъ, то зъ переляку та зъ жалю у кожнои обôлльется кровію серце за своихъ дѣтей. Бо й тѣ молодицѣ, якѝ-бъ они не були дикѝ, все-жь таки они матерѣ, люблятъ своихъ дѣтей такъ, якъ и вояка мати... Ну и почнутъ голосити, та стогнати, въ ноги фельшерови кланятися: „Що хочь, батечку, бери, тôлько дѣтей не рѣжь!“ А ему того тôлько й треба. Ну и почне торгуватися: „Не рѣзати, каже, не можна.. лѣкарь, якъ дознаеться, що я не рѣзавъ, самъ пріѣде, такъ не такимъ ще ножемъ, каже, зарѣже... А якъ кожна жѣнка дасть менѣ по двѣ, по три соболевѣ шкурки, то я тихесенько, маленькимъ ножичкомъ порѣжу вашихъ дѣтей такъ, що они й не почуютъ!“ — И покаже маленькій ножичокъ. — „А якъ, каже, не дасте, то я ось за сей, настоящій нôжь возьмусь, бо начальство велитъ рѣзати великимъ, настоящимъ ножомъ.“ И нанесутъ ему подарункôвъ. Аджежь матѣрь, що тôлько есть у неи, ôтдасть, тôлько не губи дѣтокъ еи! Не дармо-жь инородцѣ про ôспу кажутъ: „Се чортова тамга, чортове клесино“. Ого якъ тôльки фельшеръ прищепитъ ôспу, баба крадькома и змые еи холодною водою... захолодитъ — простудитъ дитину... отъ дѣти и мрутъ ôтъ простуды... Огъ якѝ у насъ тутъ порядки! Замѣсть того, щобъ справдѣ имъ помогти, они тôлько доводятъ ихъ до бôльшои бѣды та ще й обдираютъ ихъ. Теперь уже инородки порозумнѣйшали. Якъ тôлько почуютъ, що фельшеръ ѣде до нихъ съ ôспою, заразъ позабираютъ дѣтей та й гайда у горы, та тамъ и ховаются по ярахъ та глибокихъ балкахъ, поки ôнъ не поѣде собѣ, — и все для того, щобъ втекти ôтъ чортовои тамги а найбôльше ôтъ здирства...

— А за чимъ же дивится окружный лѣкарь? Не вжежь ôнъ про се нѣчого не знае?

— Про се вже не скажу вашôй милости. Та що зъ того? Не сей фельшеръ, такъ другій, не другій, такъ третій, не симъ способомъ, такъ другимъ, ще новѣйшимъ, ще хитрѣйшимъ, а все

школахъ же початковыхъ удѣляєся наука лишь въ языцѣ матернôмъ. Кождому кромѣ того свобôдно засновувати собѣ школу приватну съ языкомъ выкладовымъ некантоннымъ.

Така сама свобода языкова въ кантонахъ о мѣшанôмъ народонаселеню панує и на поли судôвництва и администрації. Кождый горожанинъ може доходити свого права въ своимъ матернôмъ языцѣ и такъ якъ свои засуды и всякй другй рѣшеня и розпорядженя, такъ и власти администраційнй свои письма выдаютъ въ языцѣ повѣту, въ котрôмъ урядуютъ. Въ переписках съ властями другихъ повѣтôвъ и кантонôвъ вôльно имъ уживати рôвножь языка свого повѣтового або кантонного. Та норма дотыкає такожь жителѣвъ. И имъ вôльно всюды, до всякои власти писати и говорити въ языцѣ матернôмъ.

Интронизація нового митрополита

Преосв. Сильвестра Сембратовича

ôтбудеся 5 л. мая с. р. въ архикатедральнôй церквѣ св. Георгія. Митроп. консисторія выдала въ тôмъ дѣлѣ окружникъ (ч. 310) до духовеньства, въ котрôмъ оповѣщуючи день интронизаціи митрополита розпоряджає:

I. Щобы душпастырѣ се торжество оголосили вѣрнымъ, а въ день интронизаціи евентуально слѣдуючои недѣлѣ ôтправили торжественну литургію съ службою за всяке прошенье, при кôнци же литургіи пѣснь благодарственну и многолѣтство при ударѣ звонôвъ. Ôтъ дня интронизаціи мають священики поминати имя архіепископа-митрополита Сильвестра.

II. Щобы и въ дальшихъ сторôнъ архидіецезіи прибували по змозѣ почетнй крылошане, деканы и парох. священики съ свѣтлыми ризами.

III. Щобы деканы и парох. священики деканатôвъ львôвско-городского, львôвско загородского и щирецкого прибували по змозѣ съ вѣрными, передовсѣмъ же парохіи львôвскй, въ Знесѣню, Малеховѣ, Збоискахъ, Голоску, Сорокахъ, Грыбовичахъ, Пôдбôрцяхъ, Лисиничахъ, Винникахъ, Солонцѣ и Рѣховѣ, щобы прибули съ процесіями до Успеньскои церкви.

IV. Торжество интронизаціи митрополита ôтбудеся съ слѣдуючою програмою:

1. О осьмôй годинѣ рано зберутся всѣ въ торжественнôмъ введеню участвуючй лиця въ мѣстнôй церквѣ Успенія Пресвятои Богородицѣ и приготуются тамже до принятя его Преосвященьства. Процесіи же всѣхъ церквей львôвскихъ и поза-львôвскихъ уставятся ôтъ церкви Успеньскои вздовжь рускои улицѣ черезъ ринокъ и попри латиньскій катедральный костелъ въ два ряды, позôставляючи въ серединѣ свобôдне мѣсце для переѣзду.

2. О 1/4 9 годины прибуде Преосвященный до Успеньскои церкви въ повозѣ; попереджаютъ: одинъ крылошанинъ на кони въ тозѣ и епитрахили съ хрестомъ митрополитальнымъ, и крылошане въ трехъ повозахъ. Въ дверехъ тоиже церкви возьме на себе мантію и митру и введеся, якъ звычайно, всѣмъ предъидучимъ зôбранымъ клиромъ въ внутрь церкви, де передъ великимъ жертовникомъ ôтправится коротке моленіе.

3. Зъ церкви Успеньскои иде Преосвященный, съ жезломъ въ однôй а съ хрестомъ до благословенія въ другôй руцѣ, при сопроводѣ клира за предъидущими процесіями парохіяльными ринкомъ попри лат. катедральный и езуитскій костелы, дальше улицею теперь „Ягайлоньскою“ званою до архикатедральнои церкви. Въ часѣ походу спѣвається пѣснь „Христосъ воскресе“ для перемѣны и звычайнымъ напѣвомъ и пôсля фигуральныхъ хоралôвъ, тоже и пѣснь „Днесь благодать“ черезъ питомцѣвъ сѣменища духовного.

4. Въ часѣ торжественного походу т. в. ôтъ 1/4 9 годины звонится въ звоны въ всѣхъ львôвскихъ церквахъ.

5. При тôмъ походѣ мае заховатися слѣдуючій порядокъ, котрого перестерѣгати будуть установленй до того церемоніоры:

а) Напередъ идутъ процесіи церковнй съ своими священиками поза-мѣскй а за тыми мѣскй;

б) Питомцѣ сѣменища духовного въ двохъ рядахъ съ своими настоятелями въ церковнй ризы облечеными; дванадцять питомцѣвъ въ дальматикахъ съ свѣчами, межи тыми одинъ несучій крестъ капитульный;

в) Прибувшй душпастырѣ и всеч. деканы въ ризахъ въ двохъ рядахъ;

г) Двадцять діякônôвъ и тôлько-жь пресвитерôвъ, всѣ въ священическихъ ризахъ въ двохъ рядахъ; — посередъ нихъ

д) Будутъ нести два священики во вся облеченй на блюдахъ папскй буллѣ и цѣсарскій дипльомъ;

е) Два священики въ всѣхъ церковныхъ ризахъ до митры и жезла для Преосвященного епископа електа станиславôвского;

ж) Два священики въ всѣхъ церковныхъ ризахъ до митры и жезла для Преосв. епископа перемыского, если тойже прибути зволить;

з) Чотыри священики въ всѣхъ церковныхъ ризахъ до трикиріона, дикиріона, митры и жезла Преосвященного киръ Митрополита;

з) Почетнй оо. крылошане въ епитрахиляхъ, въ двохъ рядахъ;

и) ОО. крылошане греміяльнй и пралаты въ тогахъ въ двохъ рядахъ;

і) Крылошанинъ греміяльный въ тозѣ и епитрахили, несучій крестъ митрополитальный;

к) Преосвященный киръ Митрополитъ въ супроводѣ П. Т. Преосвященныхъ архіепископôвъ и епископôвъ;

л) Капеляны Преосвященного киръ Митрополита и капеляны другихъ П. Т. Преосвященныхъ архіепископôвъ и епископôвъ и мірскй достойники;

м) Войскова асистенція пѣхотна, а за повозами ôтдѣлъ кавалеріи;

н) Коли похôдъ приближится до брамы архикатедрального будынку, процесіи уставятся на площади въ двохъ рядахъ — лишь процесія церкви архикатедральнои входитъ въ церковь — и посередъ шпалера, утвореного процесіями, входитъ весь клиръ на подвôрье церковне и въ церковь.

6. Преосвященный киръ Митрополитъ принимається при входѣ до церкви звычайнымъ обрядомъ.

7. П. Т. Архіереѣ входятъ на приготованй имъ сѣдалища, а Преосвященный киръ Митрополитъ, укôнчивши моленіе передъ царскими вратами, входитъ на дотеперѣшній епископскій тронъ и убираєся до Службы Божои.

8. Божественна Литургія начинаєся по звычайному архіерейскому чину — къ котрому вельможи приносятъ хлѣбъ и вино. По малôмъ входѣ и трикратнôмъ звычайнôмъ обходѣ св. трапезы, выходитъ Преосвященный киръ Митрополитъ на епископскій тронъ а содѣйствуючй священики уставляются межи сталлями крылошаньскими.

9. Архидіяконъ возглашае: „Воньмимъ“ а тогды читае канцлеръ консисторскій, маючій на собѣ епитрахиль и стоячій на солеи коло иконы намѣстнои Спасителя, цѣсарскій дипломъ, такожь папскй буллѣ. Межи тымъ выходитъ одинъ зъ почетныхъ крылошанъ на амвону и оголошуе безпосередно тй самй грамоты зôбраному народу въ рускôмъ переводѣ.

10. Теперь знимаєся зъ Преосвященного фелонъ и вкладаєся на него митрополитальный саккосъ епископами суфраганами.

11. Въ тôмъ часѣ поставляєся палліюмъ на жертвеннику на блюдѣ пôдъ воздухомъ. П. Т. архіепископъ, котрый есть упрошеный до вложеня палліюма, засяде на серединѣ передъ жертовникомъ на фальдистеріи поставленôй на найвысшôмъ степени. Преосвященный приступае до жертвенника безъ митры и канцлеръ консисторскій перечитае буллю палліюма. Преосвященный получае палліюмъ пôсля приписаного церемоніялу.

12. Преосвященному подаєся митра и жезлъ митрополитальный, тоже асиста перемѣняе осіялники на другй украшенй хрестами митрополитальными, по чѣмъ Преосвященный выходитъ на митрополитальный тронъ и, поблагословивши народъ ручнымъ хрестомъ митрополитальнымъ, сѣдае на тронѣ.

13. Содѣйствуючй Впр. крылошане и другй всч. священики по за ними окружаютъ полукругомъ тронъ, и найстаршій въ Впр. крылошанъ держитъ промову до Єго Преосвященьства, на котру Преосвященный отвѣтивши, произноситъ многолѣтствіе Єго Святости папѣ Льву XIII. и Єго Величеству цѣсарю Францъ-Іосифу I; по сѣмъ же произноситъ архидіяконъ многолѣтствіе Преосвященному Митрополитѣ киръ Сильвестру; коли же пѣвцѣ на хорѣ начнутъ и продовжаютъ спѣвати пѣснь: „Сотвори Господи многая лѣта“ ôтдаютъ Преосвященному киръ Митрополиту Капитула митрополитальна и проче всч. Духовеньство, въ конець молодшій клиръ при асистѣ находячійся, довжне почитанье черезъ уцѣлованье руки.

14. Потому продовжаєся Служба Божа и заключаєся спѣвомъ благодарственнымъ „Тебе Бога хвалимъ“ и звычайнымъ многолѣтствіемъ.

15. При выходѣ зъ церкви попереджае асиста и священьство Преосвященного въ высше указанôмъ порядку. Пѣвцѣ спѣваютъ многолѣтствіе и продовжаютъ єго на бальконѣ церковнôмъ; Преосвященный прибувши до палаты выходитъ на бальконъ и удѣляе народови благословеніе. Въ часѣ выходу въ церкви ударяютъ въ дзвоны на дзвôнници церкви архикатедральнои.

16. Єсли бы погода не спріяла, то тогды не ôтбудеся зъ церкви Успеньскои похôдъ съ приписами пôдъ чч. 1—5, а торжество начнеся входомъ Єго Преосвященьства, о котрôмъ говорится высше пôдъ 6) и сповнится незмѣннымъ порядкомъ дальше описанымъ.

Заявленье.

Выдѣлъ „Рускаго Товариства Педагогичного“ ухваливъ на засѣданю дня 1 (13) цвѣтня 1885 скликати загальный зôбôръ П. Т. членôвъ товариства до Тернополя на першій день Зеленыхъ святъ, т. е. дня 12 (24) мая с. р., що подае симъ до вѣдомости П. Т. членôвъ товариства.

Програма загального збору слѣдуюча:

I. Члены товариства, зôбравшись въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“ въ Тернополи, удадутся спôльно о 10 год. рано до мѣсцевои церкви на велику Службу Божу. По богослуженю наступитъ спôльный обѣдъ.

II. О 3 год. по полудни зберутся члены въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“ на загальный зôбôръ, котрого порядокъ дневный есть слѣдуючій:

1. Вступне слово предсѣдателя товариства.
2. Справозданье секретаря.
3. Справозданье касіера.
4. Выбôръ комисіи контрольнои.
5. Дискусія надъ тематами предложеными Выдѣломъ товариства.
6. Внесеня Выдѣлу и членôвъ товариства. (Внесеня членôвъ мають подаватися письменно и повинні бути попертй що найменше 10 пôдписами.)
7. Справозданье комисіи контрольнои.
8. Выбôръ нового Выдѣлу.
9. Закрытье збору и слово прощальне.

Тематы, якй Выдѣлъ товариства предложитъ до дискусіи на загальнôмъ зборѣ, суть слѣдуючй:

1. Въ якій способôъ може и повинна школа народна вплывати на розбудженье и ширенье промыслу домового ôтповѣдно до обставинъ, мѣсця и окрестности, въ якôй школа находится?

2. Якимъ способомъ може школа народна вплывати на пôднесенье рôльництва, садôництва и пчôльництва и що треба робити, щобы наука о сихъ предметахъ въ школахъ народныхъ була бôльше плекана, якъ доси?

3. О скôлько и въ якій способôъ можна и повиненъ учитель вплывати на дальше образованье молодежи въ годинахъ поза-шкôльныхъ и по скôнченю приписаныхъ лѣтъ шкôльнои науки?

Для переѣзду на мѣсце збору, мѣсцевого побыту и т. д. Выдѣлъ товариства поробивъ вже ôтповѣднй кроки, а результатъ ихъ подасть якъ найскорше до вѣдомости П. Т. членôвъ.

Ôтъ Выдѣлу „Руского Товариства Педагогичного“ у Львовѣ дня 16 цвѣтня 1885.

Василь Ильницкій, голова товариства.
Кирило Кахникевичъ, секретарь.

Нашй кривды въ школахъ.

(Постояна рубрика).

Въ селѣ Кійдановѣ, повѣта бучацкого, бувъ до року 1876 въ тамошнôй школѣ языкъ выкладовый рускій и то було справедливо, бо громада на 130 домовыхъ нумерôвъ мае ледви 5 до 10 мешканцѣвъ лат. обряду, а на 120 ученикôвъ, що учащали до школы въ роцѣ 1876, бувъ одинъ лат. обряду; прочй всѣ дѣти були рускй. Однакожь въ згаданôмъ роцѣ заведено языкъ выкладовый польскій въ кôйданецкôй школѣ и вже до сего часу такъ зôстало. Може-бы хто зъ ЧЧ. читателѣвъ гадавъ, що громада зробила то зъ пересвѣдченя або власть шкôльна о то старалася. Де тамъ! Се сталося ось якимъ способомъ.

Въ роцѣ 1875 бувъ занменованый учителемъ п. Крушельницкій, щира руска душа. Ôнъ зъ якогось поводу спросивъ засѣданье мѣсцевои рады шкôльнои и при тôмъ запытався, якій языкъ выкладовый въ тутешнôй школѣ. На се, розумѣся, отримавъ ôтповѣдь, що рускій. А бувъ на тôмъ засѣданю притомный о. К. Перепелиньскій, тогдѣшный парохъ, щирый рускій патріотъ, и у-

---

будутъ обдирати. Адже-жь порядки все однаковй останутся...

— А самй инородцѣ хиба-жь не жалуются на такй кривды?

— Борони Боже! Они тѣкаютъ ôтъ чиновникôвъ, якъ ôтъ огню! Они, якъ случится мѣжь ними въ горахъ яке душогубство або крадѣжка, або друга яка провинность, то покрываютъ, ховаются... Чиновникъ, кажутъ, якъ прiѣде, бѣ-ѣ-ѣ-да буде! И хто виненъ и хто не виненъ — всѣхъ обдере!“ Та ось на що лучше, я вамъ розкажу. що недавно трапилося. До засѣдателя С—ого въ Б—мъ уѣздѣ чи то окрузѣ, якъ тутъ кажутъ, дойшла чутка, що одинъ купець купивъ у инородця скоту на кôлька тысячь и заплативъ за скотъ фальшивыми грôшми. Засѣдатель, що-бъ вывести се дѣло на чисту воду по горячому слѣду, швидше поѣхавъ въ аилъ, заставъ тамъ того инородця, котрому купець заплативъ фальшивыми грôшми, та и каже ему: „Купець пôддуривъ тебе, давъ тобѣ фальшивй грошѣ, розоривъ тебе... Давай сй грошѣ менѣ: мы, каже чиновникъ, будемо позыватися съ нимъ, осудимо єго и тобѣ, каже, або звернемо весь твôй скотъ, або звелимо ему, щобъ ôнъ ôтдавъ тобѣ настоящй грошѣ за скотъ.“ Инородець ôтмовивъ чиновникови: „Вже, каже, чи добрй они, сй грошѣ, чи поганй, все-жь таки они при менѣ останутся, у моёй кишени, а тобѣ ихъ не дамь! Бо якъ ôтдамь я ихъ тобѣ, то ты и добрй грошѣ назовешь фальшивыми та у свою кишеню положишь и мене знищишь!“ Такъ и не ôтдавъ грошей чиновникови. Бився, бився съ нимъ засѣдатель та й поѣхавъ нѣ съ чимъ. Звѣстно, що тй инородцѣ, котрй живутъ у рускихъ селахъ, котрй й самй вже порусилися, або такй, якъ отъ у нашому улусѣ, що живутъ поблизу ôтъ рускихъ слобôдъ, тй инородцѣ не такй переляканй, якъ другй. Они вже стали смѣлѣвѣйшй; — нѣбы глузуючи сказавъ Микита Василевичь, — такй вже смѣливй, що де въ чому й рускихъ селянъ переважили...

— Въ чѣмъ же на прикладъ?

— А отъ примѣромъ хочь бы й у тôмъ, що нищатъ та граблятъ черневыхъ Татаръ, своихъ родичѣвъ. Не далеко й шукати. Отъ первый Назаръ Степановичь. Се жь настоящій катъ. У нёго всѣ черневй инородцѣ въ довгахъ неоплатныхъ. Ôнъ имъ надае у позичку хлѣба, пороху, дробу для охоты на звѣря, грошей на подушне. Инородцѣ й не посмѣютъ брати у позичку хлѣба у кого иншого. Зборони Боже, якъ Назаръ Степановичь довѣдается, що хто небудь зъ черневыхъ инородцѣвъ взявъ у селянина хлѣбъ по дешевшôй цѣнѣ, нѣжь ôнъ, Назарь, поклавъ имъ. Назаръ Степановичь заразъ поѣде у тайгу и заграбуе за довги все, що тôлко есть у того инородця. А тамъ ôнъ зъ сѣмею хочь гинь зъ голоду, Назарь и знати того не хоче: ему що до того? Инородцѣ боятся єго, якъ огню! Якъ тôлько почуютъ, що Назаръ Степановичь ѣде у тайгу, то шляхи для нёго поправляютъ, наче для якого архіерея... Якъ зустрѣнется хто съ нимъ, коженъ у ноги ему кланяется! На що тôлько ôнъ накине окомъ у хатѣ въ инородця, що тôльки ему вподобается, заразъ инородець и даруе ему те. А то горе ему, якъ не пошануе єго! Аджежь всѣ инородцѣ, и старе и мале, вѣрятъ, що що Назаръ Степановичь схоче, те й зможе зробити, що єго самъ Бѣлый царь знае. Смѣхъ та й годѣ, якъ розказати вашôй милости, яка тутъ була штука, якъ Назару Степановичу прислали золоту медаль на шію за те, що ôнъ построивъ православну церкву. Ôнъ заразъ звѣстку пôславъ по всѣмъ аиламъ у Чернь, щобъ инородцѣ ѣхали до нёго дивитися на царскій портретъ и цѣлувати єго.

— Ну що-жь? И позъѣзжались?

— Такъ! И на сю оказію прiѣхали не съ порожными руками, а съ подарунками. А Назаръ Степановичь спорядивъ таку церемонію: взявъ изъ церкви аналой, перенѣсъ до себе у комнаты и положивъ на нёго медаль. Коженъ инородець попереду пôдôйде до аналоя, ударитъ поклонъ, потôмъ подивится на медаль и цѣлуе ся. А Назаръ стоитъ биля аналоя у шовковому халатѣ, такій гордый, и пытае: „А що? Бачите теперь, якъ царь шануе и поважае мене, га-а-а? — А инородцѣ ôтказуютъ: Бачимо, батечку ты нашь, Назаръ Степановичь, бачимо.

— Огожь знайте, — каже Назаръ, — тамъ царь, а тутъ я замѣсть нёго. Шануйте жь и вы мене, а то лихо буде вамъ! Мене, каже, и чиновники усѣ шануютъ та боятся... Я все, що схочу, можу зробити... захочу тôлько, до царя листъ напишу... и все буде по моему...

И шануютъ єго инородцѣ. А ôнъ тымъ користуется та грабуе ихъ. И нѣхто нѣ за що, нѣ чимъ не втовкмачитъ инородцямъ у голову, що Назаръ все отсе бреше, що ôнъ ихъ одурюе, а найпаче теперь, якъ они побачили, що царь приславъ ему свôй золотый портретъ. Чи повѣрите, коли хто зъ инородцѣвъ чимъ провинится передъ Назаремъ, то ôнъ ихъ нагаями частуе и они мовчатъ. Якъ лучится у инородцѣвъ, що почнутъ одинъ съ однымъ позыватися, то они просятъ, щобъ розсудивъ ихъ Назаръ Степановичь, а до начальства не йдутъ. Отъ Назаръ и судитъ ихъ и вже що ôнъ скаже, такъ и зробится. Якъ случится у тайзѣ яке душегубство або инша яка тяжка провинность, що ёи сховати не можно, то винувати заразъ идутъ до Назара и просятъ єго захистити ихъ передъ начальствомъ. И вже щобъ онъ не заправивъ зъ нихъ, все дадутъ ему, абы ôнъ заступився за нихъ. А ôнъ вже самъ ѣде до чиновникôвъ клопотати за нихъ. А вже про що бы не попросивъ Назаръ чиновникôвъ, найпаче тогдѣ, якъ бувъ справникомъ Конаевъ, то для нёго все зроблятъ. Черезъ се инородцѣ ще дужше вѣрятъ, що Назаръ що схоче, те й зробитъ. Сказати по правдѣ, и церкву ôнъ построивъ не за свои грошѣ, а за грошѣ зôбранй зъ инородцѣвъ. А передъ начальствомъ Назаръ збрехавъ, наче-бъ то ôнъ построивъ церкву за свои власнй грошѣ.

— Якъ же се такъ? — спытавъ я, — бо у городѣ К—ѣ я чувъ, якъ хвалили Назара Степановича за те, що ôнъ щиро привертае инородцѣвъ въ православну вѣру.

— А такъ простêсенько! — усмѣхнувшись ôтказавъ Микита Василевичь. — На инородцяхъ вже зъ давныхъ давенъ наросла недоимка. И наросло ёи таки дуже багато. Они давно вже просили начальство, щобъ имъ подарували сю недоимку. Назаръ Степановичь, не бувши дурнемъ, заразъ и вгадавъ, що можна покористуватися... и пôдвѣвъ ихъ пôдъ монастырь. Ставъ збирати зъ нихъ грошѣ на будову храму Божого. Не забудьте, що они нехристы-язычники. Назаръ и пустивъ поголоску, що, каже, якъ дôйде до царя, що они, хочь и другои вѣры, а все жь царевого Бога шануютъ, то ôнъ и подаруе имъ сю недоимку. А инородцѣ, якъ я й казавъ уже, просто сердечнй люде, якъ тй дѣти, усему готовй вѣрити. Отъ и Назареви повѣрили. Та якъ єго й не повѣрити Назареви? Зôбрали они грошѣ. Другій може позичивъ та останню копѣйку ôтдавъ ему. Построивъ Назаръ церкву, получивъ за те медаль и теперь все завѣряе иновѣрцѣвъ, що вже начальство обѣцяло ему просити царя подарувати недоимку за то, що они шануютъ рускаго Бога! Ну и що жь? Дôжде Назаръ якого небудь милостивого манифесту, царского указу, подаруютъ, може, инородцямъ сю недоимку, — отъ ôнъ тогдѣ и скаже имъ: „Се все я для васъ зробивъ!“

(Конець буде).

правитель дôбръ, п. С., и межи ними обома зайшла мала переговôрка о языцѣ выкладовôмъ, при чѣмъ о. К. Перепелиньскій мавъ сказати пану С.: „Що вы мѣшаетеся до дѣлъ педагогичныхъ, коли на педагогицѣ не розумѣетеся?“ О. Перепелиньскій, очевидно бувъ въ правѣ, коли такъ говоривъ, але п. С., ураженый, выйшовъ изъ школы и погрозивъ, що ôнъ „temu zaradzi“. Въ короткôмъ часѣ потôмъ зъѣхавъ до начальника громадского, казавъ скликати раду громадску, и такъ промовивъ до радныхъ: Вашъ священикъ хоче то зробити, щобы вашѝ дѣти не училися по польски, а тôлько по руски. Коли такъ, то панѣ графиня Красицка, властителька Кійданова (жена гр. Красицкого зъ Лѣска, гонителя языка рускаго зъ тамошныхъ школôлъ) не дасть тыхъ 18 кôрцѣвъ ординарiи, що дае для учителя, и вы будете мусѣли самѝ давати. Языкъ польскій для вашихъ дѣтей потрѣбный, а прогнѣваете паню графиню, и т. д. П. С. не споминавъ о тôмъ, що ту ходитъ о языкъ выкладовый, бо до того часу нѣкому не приходило на гадку выганяти языкъ польскій зъ школы яко предмету науки. Рада громадска пôдписалася на то, що хоче, щобъ языка польского училися дѣти въ школѣ, але радниѝ думали, що языкъ рускій таки буде выкладовымъ, а ученыхъ радныхъ не було. Тую ухвалу пôслано до краевои рады шкôльнои а она, на пôдставѣ тои ухвалы орекла, що зносится съ днемъ 1 вересня 1876 р. въ школѣ етатовôй въ Кійдановѣ языкъ выкладовый рускій, а запроваджуеся польскій. Такъ п. С. допнявъ своеи цѣли и въ чисто-рускôмъ селѣ до сего часу мучатъ дѣти чужимъ языкомъ. Громада занехала направити учинене ѣй лихо, бо зачала рôжнѝ процесы съ священикомъ, и такъ, якъ сказано, остало и доси. Але теперь есть приходникомъ въ Кійдановѣ о. Дымушевскій, великій народолюбець и добродѣй на поли просвѣты народнои, ôнъ повиненъ-бы разомъ съ п. Манастырскимъ, начальникомъ громадскимъ и бувшимъ посломъ до рады державнои, котрый може въ громадѣ зробити, що самъ схоче, постаратися о то, щобы языкъ выкладовый рускій въ тамошнôй школѣ бувъ назадъ привернены.

Тымъ способомъ запроваджено языкъ выкладовый и въ сусѣдныхъ школахъ въ Бобулинцяхъ и Оссôвцяхъ.

Правдолюбъ.

ДОПИСИ.

Зъ Товмача.

(*Спѣвъ хоральный*). Въ день свѣтлого Воскресенія Христового приготовлено для Товмачанъ дуже милу несподѣванку. Коли на радôстный звôнъ воскресный посходилися люде до церкви, почули мы съ хорôвъ прекрасный ученый спѣвъ та трогаюче „Христосъ воскресъ“. Трудно описати зворушенье, яке заволодѣло всѣмъ народомъ, жѣнками, дѣтьми и старыми газдами. Всѣ звернули очи въ гору досмотрѣти тыхъ людей, що своимъ гарнымъ спѣвомъ звеличали великій празникъ. Двайцять девять парубкôвъ съ пѣвцемъ церковнымъ ч. Снѣгуровичемъ доказало такого чуда. Принѣсъ гарнѝ плоды трудъ о. Витошиньского въ Денисова, у котрого бувъ зимою черезъ три мѣсяцѣ ч. Снѣгуровичъ на науцѣ. Всего два мѣсяцѣ проминуло въ того часу, якъ Снѣгуровичъ занявся устровмъ хору, а якъ прекрасный результатъ, яхъ хорошо сходитъ сѣмя засѣяне о. Витошиньскимъ! Честь Вамъ, ч. Снѣгуровичу и спѣваки товмацкѝ, а чейже вы вможете збудити рускою пѣснею наше заспале мѣщаньство, тымъ бôльше, що парохъ о. Ступницкій за часъ свого побуту въ Товмачи не щадивъ нѣ грошей, нѣ часу, щобы ввести сей хоръ въ житье и дасть Богъ почуемо, що и Товмачь скидае въ себе звѣстне „opiekuństwo“, проснеся, а сусѣды не будутъ покивувати съ презрѣньемъ головами надъ рабствомъ Товмача, коли ходитъ о народну справу и народне достоиньство.

Товмацкій парожіянинъ.

Рухъ въ нашихъ читальняхъ.

Въ Вербовѣ коло Пôдгаець ôтбулося дня 8 лютого с. р. торжественне ôткрытье читальнѣ. По вечѣрни зôбралося множество селянъ вербôвскихъ до гарно пристроенои и освѣтленои салѣ въ новôй, мурованôй школѣ, де явилися такожь гостѣ, а именно селяне зъ сусѣднои Мозолѣвки, Голгочь и Завалова, сѣмохъ священикôвъ съ своимъ деканомъ и навѣть гостѣ зъ не такъ близькихъ Бережанъ. Вечерокъ ôткрывъ мѣсцевый парохъ о. К. Левицій промовою, поясняючи значенье читальнѣ, загрѣваючи до просвѣты и заохочуючи до численного вступованя въ члены а по ôтспѣваню многолѣтства Є. В. цѣсареви почалися продукціи. Спѣвали спѣваки и спѣвачки зъ Завалова пôдъ проводомъ свого дирigенса о. Евгенія Гузара; спѣвали хлопцѣ таки вербôвскѝ; невеличкій хлопчикъ деклямувавъ. Бувъ и выкладъ учителя тамошного, п. Камяньского. Зъ гльобомъ въ рукахъ объяснювавъ ôнъ о оборотѣ землѣ довкола своеи оси и довкола сонця; выяснювавъ, якимъ чиномъ маемо день, нôчь, лѣто, зиму и т. д., а ясному выкладови прислухувались всѣ пильно. Промавляли серлечно на тематъ просвѣты о. дек. Стеткевичь и дръ Д. Савчакъ, а въ кôнци промовивъ господарь вербôвскій п. В. Будный. Бесѣда его зробила велике враженье. Здавалося зъ початку, що бесѣда его выучена, — тымъ часомъ показалось инакше: не мôгъ ѣи вывчитись наперед, бо навязувавъ до попередныхъ бесѣдъ, та такъ складно выйшла, що всѣ присутнѝ съ радостею пôзнали въ нѣмъ не абы-якого сельского витію. Гостѣ ажь пôзно въ вечеръ розôйшлися и розъѣхались задоволенѝ такимъ святомъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Ще о кôнци рады державнои*). Рада министрôвъ вже ухвалила бесѣду престольну и цѣсарь ѣи потвердивъ. Змѣсть ѣи, якъ понятно, позôстане тайною ажь до часу ѣи выголошеня. Правительство сподѣваеся, що палата панôвъ залагодитъ нынѣ поменшѝ справы и завтра т. є въ пятницю дня 17 с. м. закôнчитъ свои роботы ухваленьемъ угоды съ Пôвнôчною желѣзницею. Въ такôмъ случаю правительство розôшле заразъ завôзванье до членôвъ палаты послôвъ, щобы явилися у Вѣдни а ôттакъ наступитъ торжественне закрытье сесіи въ середу на другій тыждень т. є. дня 22 с. м. а найпôзнѣйше вже дня 23 с. м. Заразъ на другій день по закрытю рады державнои появится въ урядовôй „Wiener Ztg.“ патентъ цѣсарскій о розвязаню теперѣшнои палаты послôвъ а незадовго ôттакъ розпорядженье о новыхъ выборахъ, котрѝ ôтбудутся въ першихъ дняхъ червня. Нова рада державна буде скликана або при кôнци вересня або ажь въ жовтню для выбраня спôльныхъ делегацій. Заразъ по жнивахъ розпôчнутся засѣданя соймôвъ краевыхъ и потреваютъ ажь до часу скликаня новои рады державнои.

(*Складъ теперѣшнои палаты послôвъ*). Теперѣшна рада державна розпочинаюча еру Таффого вытворила въ часѣ своеи шестилѣтнои законодавчои періоды слѣдуючѝ групы: Коло польске числило 56 членôвъ; до него належали всѣ послы польскѝ и оба министры Дунаевскій и Земялковскій. Клюбъ ческій мавъ разомъ 56 членôвъ а именно 46 зъ Чехъ а 10 зъ Моравы. До сего клюбу належали мѣжь иншими: Белькреди гр. Клямъ Генрихъ и Ришардъ, Сальмъ, Шварценбергъ Адольфъ, Вашати, Цайтгамеръ и мин. Пражакъ. До клюбу правого центрумъ або клюбу Гогенварта належало 38 членôвъ а мѣжь сими: Митрофановичь и Цотта зъ Буковины, Грайтеръ, Клячь, Поклюкаръ и Вошнякъ. Клюбъ центрумъ або клюбъ Лихтенштайна числивъ 21 членôвъ, мѣжь ними оба кн. Лихтенштайны, Цалингеръ и Цегетмаеръ. Сполучена лѣвиця мала 146 членôвъ а мѣжь сими Банганоъ, Гербстъ Калиръ, Киноки, Кноць, Менгеръ, Пленеръ, Рехбауеръ, Вильдауеръ и Томащукъ. Либеральне центрумъ або клюбъ Коронинiого творило 20 послôвъ; до сего клюбу належали мѣжь нашими Коронини, Кохановскій, Ковальскій, Кулачковскій и Сохоръ. Дикѝ числили 12 членôвъ: до сихъ належали мѣжь иншими министеръ Пино, Шенереръ, Озаркевичь и Линбахеръ.

(*Рухъ передвыборчій.*) Вѣденьске сторонництво демократичне, котре есть найбôльшимъ противникомъ сполученои лѣвицѣ, постановило заразъ по закрытю рады державнои выступити съ цѣлою енергіею противъ лѣвицѣ и хоче въ всѣхъ округахъ выборчихъ мѣста Вѣдня а навѣть и въ декотрыхъ сѣльскихъ округахъ выборчихъ поставити своихъ кандидатôвъ. Сторонництво се буде особливо старатися переперти бувшихъ послôвъ Кронаветера и Вальтерскирхена, котрыхъ лѣвиця своими шиканами вытиснула зъ палаты послôвъ. Кандидаты лѣвицѣ маютъ на передмѣстяхъ Вѣдня лишь слабѝ выгляды и др. Копъ стараеся для того позыскати мандатъ зъ першои части т. є. зъ середины мѣста Вѣдня. Говорятъ такожь, що буковиньскій пос. Томащукъ, котрый на Буковинѣ абсолютно не одержитъ мандату, буде кандидувати у Вѣдни а именно буде старатися о мандатъ зъ середины мѣста.

ЗАГРАНИЦЯ.

Конфликтъ въ Афганистанѣ. Новѣйшѝ вѣсти о конфликтѣ въ Афганистанѣ суть ще такъ малозначнѝ и неяснѝ, що годѣ собѣ выобразити, въ якôмъ стадіюмъ находится цѣле афганьске питанье и якѝ може оно за собою потягнути наслѣдки; догады же и комбинаціи всѣлякого рода суть знову такъ численнѝ, що не тôлько дуже трудно вытягнути яку правду, але не можна змѣркувати чи то, що нынѣ уважаесь за чисту правду, не треба буде вже завтра назвати ложею або по крайнôй мѣрѣ зачислити до хорошо выдуманыхъ и повныхъ фантазій баѣкъ. Разъ доносятъ зъ россійскихъ жерелъ, що генералъ Комаровъ поступае чимъ разъ дальше пôдъ Гератъ, то знову, що вернувъ на давнѝ позиціи; зъ англійскои стороны знову доносятъ разъ, що емиръ Афганистану дозволивъ англійскимъ войскамъ свобôдный перехôдъ черезъ Афганистанъ а другій разъ, що не хоче имъ переходу дозволити. Разъ кажутъ, що мировый судъ маe цѣлу справу залагодити, другій разъ знову, що Россія на такій судъ зовсѣмъ не хоче згодитися и т. д. Зъ всѣхъ тыхъ вѣстей найважнѣйшою есть ще доси друга депеша ген. Комарова прислана дня 12 с. м. до Петербуга до министра вôйны. Депеша датована зъ Дашь-Кепри звучитъ: „Дня 13 марта наблизився нашъ ôтдѣлъ зъ Дашь-Кепри до нашого берега рѣки Кушки. Недалеко моста стрѣтили мы позиціи обсадженѝ Афганцями. Щобы не допустити до стички заняли мы позиціи на 5 верстовъ ôтъ позицій афганьскихъ. Дня 14 марта розпочались переговоры съ англійскимъ капитаномъ Яте. Коли Афганцѣ побачили, що мы ихъ не зачѣпаемо, стали чимъ разъ зухвальшѝ, обсадили дня 16 марта выжину опановуючу лѣве крыло нашого табору, почали тамъ сыпати шанцѣ и уставили зъ-заду поза нашою линiею свою кавалерію. Дня 17 марта выславъ я до коменданта Афганцѣвъ енергичне завозванье, щобы они уступились зъ лѣвого берегу рѣки Кушки и правого берегу Мургабу ажь до того мѣсця, де ôнъ впадае до Кушки и получивъ ôтъ него ôтповѣдь, що комендантъ афганьскій за радою Англичанъ муситъ сего ôтмовити и не хоче поза Кушку вернутись. Я выславъ ôттакъ друге письмо а 18 выступивъ противъ позицій Афганцѣвъ съ войскомъ, щобы такъ надати сили моему жаданю и думавъ, що все мирно покôнчится, коли огонь афганскои артилеріи и нападъ ѣи кавалеріи змусивъ мене до битви, котрои наслѣдки вже звѣстнѝ“. „Journ. de St. Petg.“ додае до сего: „На такій доказъ чейже не може бути и бесѣды о якôйсь зачѣпцѣ Россіянъ“. Що и въ Россіи глядятъ на сей конфликтъ яко на случай, котрый не повиненъ-бы дати поводу до вôйны мѣжь Россією и Англією доказомъ сего отзывы людей здоровоглядаючихъ на цѣле теперѣшне положенье въ Европѣ въ загалѣ а спеціяльно въ Россіи. Ось що пише ту „Русскій Курьеръ“ о сѣмъ конфликтѣ: Хочь зъ телеграмы видно, що зъ обохъ сторонъ полилась кровъ а побѣдителями були россійскѝ войска то все ще таки зъ сего не выходитъ, щобы розпочинати вôйны съ Англією. Атже стычка ся сама по собѣ не есть нѣчо иншого якъ лишь „искра“, зъ котрои може выбухнути страшный огонь и запалити всю Европу.. Въ виду дѣйстнои неневности положеня Россіи и другихъ державъ въ политичныхъ ôтносинахъ и важности та серіозности хвилѣ мимо волѣ мусимо пытатися: чи готова Россія въ теперѣшнôй хвили до европейскои вôйны и чи спріяютъ ѣй политичнѝ и економичнѝ ôтносины? При нашôй вôйнѣ съ Англією можна допустити, що европейскѝ державы приняли-бы слѣдуюче положенье: Франція занята вôйною въ Хинахъ осталась-бы неутральною; Италія стае чимъ разъ яснѣйше по сторонѣ Англіи; Австрія мобилизуесь тихцемъ(?) и буде старатись ширити свôй вплывъ на балканьскôмъ пôвъостровѣ въ некористь Россіи. Туреччина — якъ намъ доносятъ зъ Константинополя — схиляе свои симпатіи до Англіи, котрои агенты сильно агитуютъ мѣжь Турками противъ Россіи а особливо мѣжь Ôрменами выкорастуючи недавне закрытье ôрменьскихъ шкôлъ въ Закавказкôмъ краю. Скоро Туреччина стане по сторонѣ Англіи, то Чорне море и Дарданелѣ будутъ отвертѝ для англійскихъ кораблѣвъ а нашимъ оселямъ надъ Червонымъ моремъ прійдесь богато протерпѣти. Англія може дальше загрозити на пôвночи Свеаборгу и Кронштату и спонукати Финляндію до сепаратизму, зъ чого знову скористала-бы Нѣмеччина и загорнула бы Остзейскій край... И такъ мы думаемо, що политична атмосфера ледве спріяе нашôй вôйнѣ съ Англією“... Пôсля найновѣйшихъ вѣстей ôтбуваются межи Вѣднемъ а Берлиномъ нарады черезъ амбасадорôвъ, чи не було-бы на часѣ въ дружный способъ наклонити Россію и Англію до прискореня угоды и запевненя мира а то именно для того, що продовжанье неневности выкликуе дуже прикре положенье въ цѣлôй Европѣ, приноситъ великѝ страты матеріяльнѝ и здержуе всякій межинародный рухъ оборотовый.

Россія. Зъ Петербурга доносятъ, що въ Царствѣ польскôмъ выкрыто агентôвъ англійскихъ, котрѝ старалися тамъ выкликати ворохобню, а котрѝ недавно выкликали въ Варшавѣ и другихъ мѣстахъ Царства польского непокои помѣжь роботниками. Непокои тѣ въ Варшавѣ правдѣ вже устали, але на провинціи именно въ копальняхъ вугля тревожатъ ще дальше. — Правительство стараеся всѣмя силами скрѣпити елементъ россійскій въ губерніяхъ седлецкôй и люблиньскôй и для того установило особну дирекцію наукову для вохôдныхъ повѣтôвъ обохъ губерній разомъ а окрему для захôдныхъ замѣсть двохъ дотеперѣшныхъ дирекцій губерніяльныхъ въ Седлцяхъ и Люблинѣ. Такожь маe правительство на цѣли ôтдати теперѣшнѝ сѣльскѝ пріюты православнымъ сестрамъ милосердія. — Амбасадоромъ россійскимъ въ Берлинѣ зôставъ именованый ген. Шуваловъ дотеперѣшный комендантъ гвардійского корпуса а его мѣсце занивъ кн. Александеръ Ольденбургскій. „Петерб. Вѣдом.“ довѣдуются, що министерство маринарки постановило для обороны берегôвъ морскихъ утворити въ Финляндіи окрему фльотилю. Фльотиля та маe по части складатися зъ канонѣрокъ а по части зъ лодей торпедовыхъ. — Деякѝ россійскѝ газеты доносятъ, що полиціи удалося зловити кôлькохъ товаришôвъ Дегаева убійцѣ шефа жандармôвъ Судейкина. По поводу сеи поголовски говоритъ „Гражданинъ“ о революційнôй партіи россійскôй и каже, що она по найбôльшôй части перебуваe теперь за границею, де находится въ великôй нуждѣ и клопотахъ грошевыхъ а въ наслѣдокъ сего сталась дуже пригноблена и апатична. — Въ добре поинформованыхъ кругахъ петербурскихъ заперечуютъ рѣшучо тому, будьтобы войска россійскѝ посувались чимъ разъ дальше пôдъ Гератъ.

Нѣмеччина. „Reichsanzeiger“ оголосивъ законъ о субвенціи пароходôвъ, пôсля котрого канцлеръ нѣмецкій маe власть завести и удержувати правильну комуникацію почтову межи Нѣмеччиною зъ однои а всхôдною Азією и Австралією зъ другои стороны съ тымъ припоручѣньемъ, щобы предпріямство ôтдавъ на 15 лѣтъ якому Нѣмцеви и що може що року вызначувати въ сѣй цѣли 4 міліонôвъ марокъ запомоги зъ фонду державного. Дальше маe канцлеръ право завести побôчну линію пароходну зъ Трієсту черезъ Бриндизи до Александріи на лѣтъ 15, на котру може що року вызначити 400.000 марокъ запомоги.

Франція. Кабинетъ Бриссона приготовуесь пильно до вôйны и до якъ найскоршого выслання помочи до Тонкину, але зъ другои стороны знову на всякѝ способы хотѣвъ-бы довести до мира, що почасти може вже и удалося, наколи можна спуститись на вѣсти зъ жерелъ англійскихъ. Пôсля сихъ жерелъ пекиньска урядова газета мала оголосити дня 15 с. м. декретъ хиньского цѣсаря, пôсля котрого маютъ бути переведенѝ прелиминарѣ мира. Декретъ наказуе вицекоролеви Кантону, щобы выславъ одного емисарія мытового и одного мандарина до Ганои, котрѝ порозумѣлись-бы съ ген. Бріеромъ що до способу опущеня Тонкину черезъ хиньскѝ войска.

Англія. „Poll. Mall. Gazette“ доказуе, що ситуація въ справѣ афганьскôй нѣ о волосокъ не полѣпшилася и есть лишь слаба надѣя, що не прійде до вôйны. Надѣя та не збôльшилася ôтъ часу послѣдного засѣданя кабинету, однакожь не треба ще зовсѣмъ тратити надѣѣ на полѣпшенье ситуаціи. — На засѣданю палаты послôвъ заявивъ Глядстонъ, що вже надôйшла вѣсть ôтъ вицекороля Индій лорда Дифферена о его зъѣздѣ съ емиромъ Афганистану въ Раваль-Пиноди, але ôнъ не може всего подрôбно розказати; то може лишь заявити, що переговоры лорда Дифферена съ емиромъ суть дуже задоволюючѝ. На всѣ дальшѝ пытаня въ справѣ афганьского конфликту заявивъ Глядстонъ, що не може ôтповѣсти, доки ажь переговоры не скôнчатся. — Въ Канадѣ ширится ворохобня чимъ разъ сильнѣйше а резидентъ Батльфордъ зажадавъ помочи, бо Индіяне окружили вже его зô всѣхъ сторонъ.

НОВИНКИ.

— **Впреосв. митрополитъ** выѣхавъ въ понедѣлокъ до Вѣдня на засѣданя палаты панôвъ рады державнои, а нынѣ маe зложити яко новый членъ палаты приписане приреченье. До дому вернеся митрополитъ коротко передъ своею интронизаціею.

— **Загальнѝ зборы членôвъ Ставропигійского Института** ôтбулися, якъ що року, въ провôдну недѣлю. На дневнôмъ порядку бувъ выбôръ сеніора, вицесеніорôвъ, 12 членôвъ выдѣловыхъ и трехъ членôвъ контрольнои и ревизійнои комисіи на часъ ôтъ провôднои недѣлѣ 1885 р. до провôднои недѣлѣ 1886 р. Зборы ôткрывъ сеніоръ Института дръ Иоидоръ Шараневичь. Въ основнôмъ справозданю представивъ ôнъ дѣяльнôсть Института въ минувшôмъ роцѣ и вказавъ на результаты змаганъ уступаючого выдѣлу, котрому зôбранѝ выразили свое признанье повстаючи зъ мѣсць. На сей рôкъ выбрано черезъ аклямацію сеніоромъ Института знова дра Иоидора Шараневича а вице-сеніорами проф. Мих. Поляньского и дра Ив. Добряньского. До выдѣлу ввôйшли зъ выбору, котрый ôтбувався картками пп. Волосъ, Гавришкевичь, Геровскій, Керкира, Клемертовичь, Кречковскій, дръ Лѣтыньскій, дръ Савицкій, Яковъ Савчиньскій, дръ Корнило Сушкевичь, Сивулякъ и дръ Яновскій. Членами ревизійнои комисіи выбранѝ пп. Бѣлорускій, соз. Савчиньскій и дръ Стебельскій.

— **Комитетъ устроюючій велику фантову лотерію на дѣзочій институтъ въ Перемышли** зôбравъ доси вже 6000 фантôвъ въ вартости 15.000 зр., маe готôвку на евентуальне закупно недостаючого числа фантôвъ, и вже въ двохъ третинахъ покôнчивъ роботы пôдготовляючѝ. Есть отже надѣя, що лотерія швидко наблизится до доброго кôнця тымъ бôльше, що, якъ можна сподѣватися, найдостойнѣйша архикнагиня Стефанія обôйме протекторатъ надъ лотерією. Комитетъ вышле ще колектантôвъ до Шлезка, Моравы и Чехъ, одержавши вже ôтъ дотычныхъ намѣстникôвъ позволенье, а есть надѣя, що такѝ-жь намѣстничѝ позволеня прійдутъ небавомъ зъ Тиролю, Стирiи высшои и низшои Австріи.

— **Реформа Василіянъ** поступае великаньскими кроками напередъ, дякуючи превеликôй ревности и реформаторскôй здôбности о. Клима Сарницкого. Незабавомъ будемо мати въ тутешнôй рускôй церквѣ василіяньскôй органы. Роботу поручено органмайстрови п. Жебровскому; около того дѣла дуже ревно подвизаеся дефиціентъ о. Юл. Колюбиньскій, шляхтичь-Полякъ греч. обряду, котрый плеще въ долонѣ, що стане першимъ органистою рускои церкви у Львовѣ!

— **Ц. к. намѣстництво** звернулося до заряду „Общого-рôльничо-кредитового Заведеня“ съ завôзваньемъ, щобы Заведенье звернуло вдовичо-сирôтскому фондови архіепархіи львôвскои такожь суму 75.000 зр. закладового капиталу.

— **На торжество ювилею св. Методія въ Петербурзѣ** выѣхала сими днями зô Львова и зъ краю громадка паломникôвъ. Якъ доноситъ „Dziennik Polski“, выѣхали мѣжь иншими: о. Наумовичь, пп. Вен. Площаньскій и Марковъ, и адвокатъ дръ Ив. Добряньскій. Торжество св. методіевске въ Петербурзѣ ôтбудеся вже сеи суботы дуже величаво. Славяньскій благотворительный комитетъ прелиминувавъ на се торжество 300.000 рублѣвъ, царь дарувавъ 10.000, а царева и царевичь по 5.000 рублѣвъ.

— **Ôткрытье читальнѣ въ Колодѣвцѣ.** — Дня 14 (26) цвѣтня, т. є. въ недѣлю о розслабленнôмъ ôтбудеся у насъ торжественне ôткрытье читальнѣ, и до звеличаня радôстного сего факту маю честь запросити симъ всѣхъ пріятелѣвъ просвѣты

й поступу нашого народу. — Колодѣ́вка по́дъ Скалатомъ. — *О. Ст. Кобляньскій*, мѣсцевый завѣдатель.

— **Курсъ спѣву хорального въ Денисовѣ.** На многѝ запытаня заявляю, що слѣдуючій куросъ науки для управителѣвъ спѣву хорального розпо́чнеся доперва въ осени сего року. Условія будутъ по́знѣше оголошенѝ въ нашихъ часописяхъ. — *Іосифъ Витошиньскій*, приходникъ въ Денисовѣ, почта Ходачко́въ.

— **П. почмайстеръ въ Товмачи.** Ôгъ одного предплатника нашои часописи одержуємо слѣдуючу допись: „Сими днями по́славъ я на почту товмацку слугу зъ грѣшми на Вашу часопись. П. почмайстеръ — якъ розповѣдавъ менѣ слуга — обачивши руску наказку почтову, офукнувся и сказавъ, що о́нъ рускои наказки не пріймае. Слуга почавъ п. почмайстра просити, щобы принявъ, бо до дому вертати далеко, и п. почмайстеръ зробивъ такій актъ милосердія, що наказку наново написавъ розумѣеся польску; подо́бнѝ експерименты повторяются часто на товмацко́й почтѣ. Я самъ лично мавъ ко́лька разо́въ непріятности зъ того поводу, що адресую по руски. Подаю повысшій фактъ до Вашои вѣдомости, абы Вы не дивувалися, єоли до́станете о́тъ мене польску наказку“. (Поданый фактъ мы сконстатували и не залишимо зробити зъ него о́тповѣдный у́житокъ. *Ред.*)

— **Зъ Бережанъ** пишутъ намъ: Вѣдай сповняются желаня нашого народу, высказанѝ при нагодѣ хрещеня Маріи Фреліхъ, що о́тбулося дня 1 (13) сѣчня с. р. „Дай Боже на Новый Ро́къ, щобъ жиды хрестилися цѣлый ро́къ“. Ледви бо минули три мѣсяцѣ о́тъ того часу, а вже маємо до занотованя подо́бный фактъ. Ото 18 лѣтна неофитка, Геня Нирнбергъ, дочка Мойсея, заро́бника-фактора зъ недалекого мѣсточка Козовы, приняла дня 12 л цвѣтня с. р. въ присутности численно зо́браного народу св. хрестъ по́сля греческого обряду зъ рукъ Вп. о. І. Дыдика, приходского сотрудника. Обовязки хрестныхъ родичѣвъ приняли на себе: Вп. Юліянъ Насальскій, професоръ гимназіяльный оъ Вп. Любинею Оржельскою, вдовою по ц. к. почмайстрѣ зъ Подгаєць, и Вп. Николай Копачь, купець зъ Тысьменицѣ оъ Вп. Маріею Зарицкою, вдовою по священику. По скóнченóй церемоніи новоохрещена Анастазія въ супроводѣ свого нареченого Стефана Слободы и по́дъ опѣкою мѣщанъ бережаньскихъ та селянъ козо́вскихъ повернула до родинного мѣсточка.

— **П. Кость По́двысоцкій**, заслуженый артистъ рускои сцены, заложивъ въ Медусѣ коло Болшо́вця крамницю, котрою завѣдуе єго отець, п. Іосифъ По́двысоцкій. Крамниця почала гарно розвиватися. Медуска шляхта селяньска попирае крамницю а жиды (єсть ихъ въ Медусѣ 12 родинъ) стараются всѣми силами розво́й єи спинити. Але чей не до́ждутъ того!

— **Кружокъ правнико́въ** у Львовѣ складае подяку Вп. А. Грыневецкому, ц. к. адъюнктови судовому въ Буску за дарованѝ 2 томы Економіи Балиньского.

— **Выдѣлъ читальнѣ на Ланахъ** долѣшныхъ въ Стрыю дякуе оимъ центральному Выдѣлови товариства „Просвѣта“ у Львовѣ за даръ 57 книжочокъ свого давнѣйшого выдавництва; дальше дякуе центральному Выдѣлови общества им. Качковского за даръ 33 книжочокъ, и професору гимназ. въ Стрыю п. Иванови Вахнянинови за щедрый даръ 78 книжочокъ. — За Выдѣлъ: *Петро Яцишинъ*, секретарь.

— **Пос. Мадейскій** покликаный на якійсь часъ до праць законодательныхъ въ министерствѣ правосудія.

— **До рады повѣтовои въ Перемышлянахъ** выбрано при доповняючо́мъ выборѣ зъ групы мѣскихъ громадъ членомъ Петра Ахта, властителя реальности и агента банку рустикального.

— **Жертвы на руску бурсу въ Тернополи** въ березни 1885 р. Вп. о. С. Навроцкій яко членъ 3 зр. П. І. Хрущевскій 1 зр. 25 кр. Натураліями: Вп. п. А. Барвѣньскій мату соломяну до вытираня чобо́тъ. Титуломъ доплаты за питомцѣвъ: 35 килограмо́въ муки житнои, 20 кил. муки кукурудзяноі, 16·34 килогр. крупъ гречаныхъ и 5 килограмо́въ мяса. О́тъ Выдѣлу рускои Буросы. *Дръ В. Лучако́вскій.*

— **Конкурсы.** Рада шко́льна окружна въ Снятынѣ розписуе конкуроъ на слѣдуючѝ учительскѝ посады: 1) на посаду учителя етатовои школы въ Тышко́вцяхъ съ платою 400 зр. и свобо́днымъ помешканьемъ; 2) на посады учителѣвъ съ платою 300 зр. и свобо́днымъ помешканьемъ при школахъ етатовыхъ въ Белелуѣ, Борщевѣ, Незвискахъ, Торговици и Тростянци; 7) съ платою 250 зр. и помешканьемъ при школахъ филіяльныхъ въ Кумисо́вцяхъ, Орелци и Семако́вцяхъ; 4) на посады молодшихъ учителѣвъ при 2 класовыхъ школахъ: въ Чернелици и Заболотовѣ съ платою 270 зр. и въ Чорто́вци съ платою 240 зр. и помешканьемъ. Речинець до вношеня подань 6 недѣль, числячи о́тъ дня оголошеня въ урядовѝ газетѣ с. е. о́тъ 14 л. цвѣтня с. р. — Рада шко́льна краева росписуе конкурсъ на посаду шко́льного слуги при ц. к. учительскѝ семинаріи въ Тернополи съ платою 250 зр. и додаткомъ активальнымъ 62 зр. 50 кр. Первеньство мають выслужены по́дъофициры. Речинець до ко́нця мая с. р.

— **Испыты на ветиринаро́въ**, квалификуючѝ на посады въ службѣ административнѝ зачнутся въ маю с. р. Прошеня о допущенье до испыту мають бути вношенѝ найдальше до 20 л. цвѣтня до ц. к. намѣстництва черезъ дотычнѝ староства.

— **Именованя.** Рада шко́льна краева заименувала пров. учителя въ Любачевѣ Антона Вилька дѣйстнымъ учителемъ завѣдуючимъ школою 4 клясовою въ Любачевѣ. — Ц. к. министерство скарбу заименувало въ службѣ евиденціи катастру: геометро́въ 2 клясы Генрика Шайриха, Володимира Волошиньского и Іосифа Вусатовского геометрами 1 клясы; — елева евиденційного Тадея Поникла, адъюнкто́въ номе́ро́въ катастральныхъ въ Босніи и Герцеговинѣ Ивана Мацьонгу, Фердинанда Гицкевича, Ивана Зембрицкого и Кароля Фидарера геометрами 2 клясы; — адъюнкта номе́ро́въ катастральныхъ въ Босніи Павла Коляндзина адъютованымъ елевомъ и перенесло старшого геометра евиденційного Антона Павлинковского зъ Лимановы до Ряшева, старшого геометра Антона Шпанбавера зъ Долины до Самбора и геометра 2 клясы Антона Корляковского зъ Стрыя до Ясла.

— **Зъ Яворова.** Яко даръ для бѣдныхъ дѣтей нашои школы зложили на Воскресеніе чч. пп. мѣщане Онуфрій Якубовичь и Петро Харамбура по 3 зр., за що куплено о́тповѣднои матеріи на одѣжь для найлѣпшихъ а найбѣднѣйшихъ дѣтей. За той даръ складаю щиру подяку чч. добродѣямъ. — *П. Гостиньскій*, катихитъ.

— **Самоубійство.** Иванъ Тепакъ родомъ зъ Тысовы, служащій въ фотографично́мъ ателіе Блаховского, прійшовши онога до робо́тнѣ и замкнувшися напився синку потасу. Незадовго надо́йшовъ п. Блаховскій и зачавъ добиватися до дверей. Тепакъ о́тчинивъ дверѣ и заявивъ, що выпивъ отрую. Блаховскій думаючи, що Те-Тепакъ строитъ жартъ собѣ зъ него, казавъ єго арештувати, но нещасливый на дорозѣ до полиціи умеръ.

— **По́дъофициръ Лопатыньскій**, котрый хотѣвъ насамперед застрѣлити свого полковника Зедельмаєра, а о́ттакъ ранивъ и себе самого, зо́ставъ засуженый на кару смерти. Вырокъ о́тчитано ему оногды, якъ разъ, коли выйшовъ зъ шпиталю въ Оломуцу. Родина нещасливого — Лопатыньскій есть якъ звѣстно сыномъ рускаго священика — просила цѣсаря о помилуванье, але на дармо.

— **Пожары.** Сими днями знищивъ пожаръ въ Кудрынцяхъ, борщѣвского повѣта, корчму двóрску съ движимостями, будынокъ на помешканье и 3 господарскѝ будынки. Страта виноситъ 3250 зр. — Въ Тышко́вцяхъ, городеньского повѣту, згорѣло чотыри стырты збо́жа. — Въ Прилбицяхъ, повѣта яворо́вского згорѣли загороды 9 господаро́въ, зъ котрыхъ лишь 5 було убезпеченыхъ. Въ всѣхъ сихъ случаяхъ причина пожару не звѣстна. — Въ Копанкахъ, калуского повѣту пожаръ знищивъ филіяльну церковь оъ внутрѣшнымъ устроеньемъ. Шкода виноситъ 4357 зр. — Въ Хлопахъ, рудецкого повѣту згорѣло майно 9 господарѣвъ, котрѝ були лишь въ части убезпеченѝ. Страта виноситъ 4960 зр. а. в. Доходженье що до причины пожару ведеся.

Вѣсти зъ Аепархіи Льво́вскои.

Каноничну институцію получили оо. 1) Теодоръ Косевичь на Опришо́вцѣ; 2) Мих. Кобыляньскій на Мышко́въ и 3) Володисл. Юзычиньскій на Хоросно.

Дутпастырскѝ посады получили оо.: 1) Володимиръ Голинатый сотрудництво въ Сассовѣ; 2) Ант. Носковскій сотрудництво въ Борышко́вцяхъ; 3) Александеръ Темницкій префектуру закристіи архикат. церкви св. Георгія.

Введенѝ оо.: 1) Ант. Одѣжиньскій яко парохъ Дмитрова; 2) Амвросій Сѣчиньскій яко сотрудникъ и катихитъ въ Снятынѣ.

Увольненѝ: 1 о. Григорій Рыбчакъ зъ посады префекта закристіи архикат. церкви св. Георгія; 2) Амвросій Сѣчиньскій о́тъ сотрудництва въ Москалѣвцѣ; 3) Стеф. Гавацкій о́тъ парохіи въ Увислѣ, а поручено ему перенестиси на душпастыря до Ямельницѣ.

Завозванѝ до канон. институціи оо.: 1) Стеф. Гавацкій на Ямельницю; 2) Володим. Павликовскій на Синько́въ и 3) Іоанъ Степано́въ на Вишнѣвчикъ.

Митроп. консисторія приняла резигнацію о. Жегалловича на Осо́вцѣ и полишила єго при душпастыротвѣ въ Завидчу.

Буковиньске правительство асигнувало о. Попелеви, завѣдателеви въ Радо́вцяхъ, платню и емолюменты приписанѝ до той посады.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **Зеркала ч. 7** мѣститъ въ собѣ вступный стихъ „Powiatowy przedwyborczy komitet“; „Мы“; „Шкаралупникъ“; Выгадки зъ рускаго овѣта; Patryotnik; Що снилось Вычосѣ на prima Aprilis?; „Нѣ зле, нѣ добре“, стишокъ Ст. Руданьского; Сотрудники „Нового Зеркала“, и т. д. Илюстрація на послѣднѝ сторонѣ „Посланіе Мира“, дуже удачна.

Подяка.

Неумолима судьба перетяла нитку житя мого любезнѣйшого мужа, учителя при школѣ етатовѝ въ Поздячи, повѣта перемыского, осиротивши мене бѣдну вдовицю и лишаючи глубокій жаль въ серци всѣхъ, котрѝ єго знали. Въ тяжко́мъ горю була о́традою прихильно́сть громадянъ, сусѣдо́въ учителѣвъ и знакомыхъ поко́йника, котрѝ численно зо́бралися на сумный обрядъ похоро́но́въ. Чуюся прото спонуканою за той объявъ сно́вчутя прилюдно подякувати передовсѣмъ Всч. о. Кипріяну Шведзицкому, пароху мѣсцевому, который въ тяжко́й хоробѣ поко́йника був правдивымъ ангеломъ потѣшителемъ и добродѣемъ а на похоронахъ провѣдникомъ въ молитвахъ за упоко́й душѣ усопшого; дальше Всеч. о. Ем. Паславскому зъ Торокъ и о. Сѣнкевичу зъ Сто́бна, що не жалували труду, а охотно прибули, абы послѣдну прислугу о́тдати поко́йникови; не менше и всѣмъ почитателямъ поко́йника, котрѝ численною участею причинилися до звеличеня похоро́но́въ. Тронута до живого складаю всѣмъ, що о́тдали послѣдну прислугу моему возлюбленному Іоахимови ще разъ найсердечнѣйше спаси Бо́гъ!

Теофиля Дударъ.

НАДО́СЛАНЕ.

(**Для убогихъ и богатыхъ.**) Обердеблингъ коло Вѣдня. Звинѣтъ поважаный Пане, що я Вамъ вже давнѣйше не донѣсъ о добро́мъ дѣланю швайцарскихъ пигулокъ аптикаря Р. Брандта. але я вже маю 66 лѣтъ, а то такъ легко не иде. Въ наслѣдокъ сидячого способу житя — я кошикарь — страдаю я вже довго (обструкція, бракъ апетиту, гемороиди и т. д.) Выживши одну коробку швайцарскихъ пигулокъ чуюсь вже далеко лѣпше и дякую Вамъ за се прилюдно. Г. Енгерцвизеръ. Позаякъ въ Австріи суть ро́жнѝ по́дробки швайцарскихъ пигулокъ аптикаря Р. Брандта, то треба добре уважати на те, щобы кожда коробка мала етикету съ бѣлымъ хрестомъ на червоно́мъ поли и по́дписъ Р. Брандта.

Переписка Редакціи и Администраціи.

— **Всч. оо. М. К. въ Ябл. и І. Б. въ Лисят.** Мы выразно оголошували, щобы П. Т. Предплатники „Библіотеки найзнам. повѣстей“, котрѝ желаютъ собѣ цѣлыми книжками повѣсти о́тбирати, зголосилися, поки ще зачне розсылатися повѣсть: „Князь Серебрянный“. Першѝ два аркушѣ вже Вамъ выслано. Остаточно ще задержимо дальшу высылку аркушами, але просимо намъ звернути тѝ два аркушѣ, бо поуєся цѣло́сть. Окладинки до новои повѣсти можна замовляти по цѣнѣ 25 кр. ажь до о́ткликаня.

Отъ Администраціи.

Въ понедѣлокъ розо́слали мы всѣмъ П. Т. замовившимъ собѣ окладинки до повѣсти „Батько Горіо“. — Окладинки до повѣсти „Князь Серебрянный“ можна замовляти и дальше, ажь до о́ткликаня.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 20—?

Порошокъ дамскій парискій по 50 кр., **Lohse'a** по 80 кр., **Ravissante'a** по 60 кр. и **власного выробу** по 40 кр.

5 килевѝ

БОЧО́ВКИ ВИНА

поручае

ТОРГОВЛЯ ГЕГЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

1257 (22—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1	бочо́вка	Гегеляйского столового .	2 зр. 10 кр.
1	„	Гегеляйского столового лучшои якости 2 зр. 30 кр. и	2 „ 50 „
1	„	Гегел. стол. ароматичного	2·70 и 3 зр.
1	„	Самородного вытравного .	4 зр. 30 кр.
1	„	Ермелеки-Бакаторъ стол.	2 „ — „

Повысше наведенѝ цѣны розумѣются вразъ съ бочо́вкою окованою желѣзными обручами и оплаченымъ портомъ почтовымъ, такъ що благоклонный о́тбиратель жадныхъ бо́льше кошто́въ не поноситъ. Купуючи вина особисто то́лько у продуцентѝвъ ручитъ за здоровѝ добрѝ, натуральнѝ и лучшѝ вина якъ зъ Вершецъ, и проситъ о ласкавѝ замовленя.

ОБВѢЩЕНЬЕ.

ВЪ О́ТДѢЛѢ ЗАСТАВНИЧО́МЪ

ОБЩОГО

РОЛЬН.-КРЕДИТОВОГО ЗАВЕДЕНЯ

для Галичины и Буковины,

у власно́мъ домѣ по́дъ ч. 2. при улици О́рменьско́й,

о́тбудеся дня 4 л. мая 1885

и въ дняхъ слѣдуючихъ въ годины урядовѝ передъ и пополудневѝ

ПУБЛИЧНА ЛИЦИТАЦІЯ

запавшихъ по д. 31 Грудня 1884 а не выкупленыхъ заставо́въ,

а именно:

дорогоцѣнностей, коралѣвъ, зегаро́въ, образо́въ, товаро́въ мануфактурныхъ, предмето́въ до убраня и постелѣ и др. выробо́въ.

Пролонгаты и выкупы будутъ принимати́ся до дня лицитаціи.

Льво́въ, дня 2 (14) цвѣтня 1885.

ДИРЕКЦІЯ.

Пошукуеся

експедитора почтового

(або експедиторку) жонатого або кавалера съ кавціею 1000 зр. а. в., котру забезпечитъ собѣ на фо́льварку, складаючо́мъ ся зъ нового дому о 9 покояхъ, 2 будынко́въ господарскихъ, 2 морго́въ огорода и 18 морго́въ орного поля. Вынадгородженье 300 зр. ро́чно, помешканье и ужитокъ изъ згаданого поля. Близша вѣдомо́сть по́дъ адресою **A. S. почта Лопушанка Хомина рег Хиро́въ.**

Маю честь оповѣстити П. Т. Публицѣ, що съ днемъ 1 л. лютого с. р. о́ткрываю

техничну контору

при ул. Городецко́й ч. 39, на 2 поверсѣ

для выготовленя всякого рода плано́въ для буд о́вель, робо́тъ сницерскихъ, столярскихъ и т. п., заро́вно такожь кошторысо́въ, обрахунко́въ и всякого рода техничныхъ робо́тъ.

Василь Наго́рный.

Цѣс. кор. уприв.

ГАЛИЦКІЙ АКЦІЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдае **во Львовѣ** и черезъ филіи

въ Краковѣ, Черно́вцяхъ и Тернополи

АСИГНАТЫ КАСОВѝ

4 процентовѝ платнѝ въ 30 днѣвъ по выповѣдженю.

4½ „ „ „ 60 „ „ „

Льво́въ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 20—?)

Выдавець и редакторъ: **Иванъ Белей.**

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка по́дъ зар. К. Беднарского.

Ч. 38. Львôвъ, Субота 6 (18) цвѣтня 1885. Рôчникъ VI.

ДѢЛО

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця

Редакція иАдминистрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка. Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье

Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в

Реклямаціи неопечатанй вôльний ôтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Walfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Гамбурзѣ Valentin & Co., Ciningsstrasse 36. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“, В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

Предплата на „Дѣло“ для Австріи: ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл. на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл. на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.

съ дод. „Библіотеки“: на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на пôвъ року . . 8 зр на чверть року . . 4 зр.

съ дод. „Библіотеки“: на цѣлый рôкъ . 16 рубл. на пôвъ року . . 8 рубл на чверть року . 4 рубл.

на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . зр 5·— на пôвъ року . зр. 2·50

на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . 5 рубл на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи: на цѣлый рôкъ . . . 15 зр. на пôвъ року . . . 7·50 зр. на чверть року . . . 3·75 зр.

съ дод. „Библіотеки“: на цѣлый рôкъ . 19 зр. на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . 6 зр.

Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

☞ Съ днемъ I (13) цвѣтня розпочинаеся другій кварталъ. Просимо о надсыланье предплаты и вырôвнанье залеглостей.

Новй предплатники „Библіотеки найзнаменитшихъ повѣстей“ дôстанутъ зачату повѣсть „Князь Серебряный“ ôтъ початку.

Сегодня — тысячь лѣтъ

ôтъ смерти славяньского апостола св. Методія. Весь міръ славяньскій обходитъ нынѣшный день голоснѣйшими чи тихими торжествами.

И мы, Русины галицкй, не могли призабути на той день великои памяти. Сегодня по цѣлôмъ краю нашôмъ, почавши ôтъ архикатедрального храму у Львовѣ, а скôнчивши на найубожшôй церковци въ глухôмъ селѣ, всюды ôтправляеся торжественне богослуженье и поучаеся народъ о св. Методію, его апостольско-просвѣтныхъ заслугахъ для Славяньства въ загалѣ и для насъ Русинôвъ въ особенности. И не тôлько одною церковною ôтправою празнуютъ Русины нынѣшный день; они вызначаютъ его и ôтчитами, концертами, илюминаціею и т. п. Найкрасшій се доказъ нашого самопôзнаня народного и нашого горячого привязаня до своеи церкви та до свого обряду.

Нынѣшне торжество есть тôлько однымъ актомъ нашои почести для апостола-просвѣтителя славяньского и нашого. Другимъ актомъ маѣ бути манифестація нашого обряду въ Велеградѣ, въ памятный день хрещеня Руси, 1 (13) серпня с. р. Дотычно того другого торжества удѣлено намъ „ôтозву“ рускаго комитету, котру нынѣ, въ памятный день смерти св. Методія, понизше и помѣщаемо:

„Припадаюча въ тôмъ 1885 р. дня 6 (18) цвѣтня тысячь-лѣтна рôчница блаженнои смерти апостола Славянъ, святого Методія живо порушила умы всѣхъ славяньскихъ племенъ, пригадуючи имъ великй заслуги того св. апостола положенй для нихъ, для ихъ св. вѣры и просвѣщеня.

Тысячь лѣтъ минуло, якъ тй проповѣдники св. Євангелія, два рôднй браты-мудрецѣ, походячй зъ греческого мѣста Солуня — св. Кирилъ и Методій, — перший начали голосити науку Христову на славяньскôй земли славяньскимъ языкомъ, переложили св. письмо и книги богослужебнй на славяньскій языкъ, уживши до того уложеног ними а духови славяньскои бесѣды найотвѣтнѣйшои азбуки.

Много трудôвъ, горестей и терпѣнь — подôбно св. апостолу Павлу — понесли тй всехвальнй вѣщателѣ божого слова межи нашими предками; богатй въ спасительнй наслѣдки ихъ подвиги найшли повне узнанье у св. ап. престола римского; до послѣднои хвилѣ житя несли они всѣ свои силы, всѣ засобы высокои своеи мудрости, все богатство благодати Божои, дѣйствуючои въ нихъ, въ жертву славяньского мѣра, приводячи его до единоспасительнои вѣры Христовои, а тымъ самымъ до морального подвигненя, до грамотности, до умственного образованя и цивилизаціи. А коли св. Кирилъ въ Римѣ у гроба верховного апостола Петра закôнчивъ свои днѣ, братъ его св. Методій, потрудившися ще довше въ апостольскôмъ подвизѣ на славяньскôй землѣ, въ мѣстѣ Велеградѣ моравскôмъ, преставився до вѣчности, на нашôй рôднôй славяньскôй земли зложивъ свои священнй кости до вѣчного покою.

Тй такъ свѣтлй згадки, оживленй тысячьлѣтною рôчницею упокоеня того великого апостола, просвѣтителя и добродѣя славяньскихъ племенъ, „того ихъ столпа и утвержденія“, побудили всѣхъ вѣрныхъ Христовыхъ, особенно же вдячныхъ Славянъ до того, съ восторгомъ принятого постановленя, щобы речену рôчницю смерти св. Методія обходити съ якъ найбôльшимъ торжествомъ и величавостею.

Если же у всѣхъ краяхъ славяньскихъ мысль почтеня сеи рôчницѣ найприхильнѣйшій и найрадостнѣйшій находитъ ôтгомôнъ, то тымъ живѣйше повинна заинтересувати насъ Русинôвъ, неôтродныхъ духовныхъ сынôвъ св. Методія, насъ, що мы посередъ многихъ противностей и недолѣ до сихъ поръ доховали вѣрно спадщину его т. є. славяньску азбуку, славяньске богослуженье, славяньскій обрядъ — въ єдинствѣ съ св. ап. престоломъ римскимъ. Такъ есть, мы Русины безперечно на першôмъ мѣсци обовязанй дати теперь якъ найблестательнѣйшій доказъ сыновнои любви, вдячности и почитаня для святого Методія; мы въ першôмъ рядѣ въ торжественнôмъ празнованю тысячьлѣтнои блаженнои кончины того-жь нашого апостола, якъ ту у насъ въ краю такъ и въ Велеградѣ, участвувати повинній.

Тожь оцѣняючи приналежно важнôсть хвилѣ, гр. кат. митрополитальный Ординаріятъ въ порозумѣню съ Преосвященнымъ гр. кат. Ординаріатомъ перемыскимъ, вôзвавъ въ житье комитетъ зъ передовыхъ священикôвъ и миріянъ у Львовѣ, котрый то комитетъ занимаеся приготовьенъемъ и устроенъемъ торжественного обходу въ честь и память св. Методія.

Задачею того комитету есть представити велике значенье дѣяльности нашихъ св. апостолôвъ для насъ въ дѣлѣ нашого религійного и умственного просвѣщеня и образованя, розбудити въ якъ найширшихъ кругахъ нашои народности свѣдомôсть заслугъ тыхъ-же апостолôвъ, збудити въ сучасныхъ и будучихъ поколѣняхъ вдячну память апостольскихъ ихъ трудôвъ коло нашого добра, а тымъ самымъ утвердити замилованье до нашои историчноцерковнои минувшости.

Комитетъ, желаючи надати стремлячимъ до того усиліямъ поважный характеръ, згôдный съ историчнымъ значеньемъ апостольскои дѣяльности св. Кирила и Методія, постановивъ передовсѣмъ почтити ихъ память публикаціями, именно:

1) выдати популярный а звязлый твôръ, пôдносячій житье и дѣланье св. апостолôвъ Кирила и Методія а рôвно и значенье сегорôчного ихъ торжества;

2) выдати книжочку, мѣстячу въ собѣ коротку біографію св. слав. апостолôвъ, ихъ образъ, молитву до нихъ вразъ тропаромъ и кондакомъ и пѣснею въ ихъ честь;

3) справити таблицю пропамятну, маючу умѣститися въ архикатедральнôмъ храмѣ св. ВМ. Георгія.

Дотычно самого обходу рôчницѣ смерти св. Методія, рѣшивъ комитетъ д. 14 лютого с. р., що сей обхôдъ маѣ празнуватися якъ у насъ въ краю такъ и въ Велеградѣ, яко мѣсци, де почиваютъ тлѣннй останки св. Методія. Яко речинець для обходу сего торжества въ нашôмъ краю опредѣливъ комитетъ день 6 (18) цвѣтня а въ Велеградѣ день 1 (13) серпня с. р.

Що до обходу ювилею св. Методія въ самôмъ Велеградѣ дня 1 (13) серпня с. р., рѣшивъ комитетъ празнувати сей обхôдъ тамже съ якъ найбôльшою величавостею, яко церковне торжество. Комитетъ бажаѣ цѣлкомъ справедливо, щобы наше богослуженье церковне въ языцѣ св. Методія ôтбулося на мѣсци его упокоеня передъ лицемъ иншихъ Славянъ якъ найблестательнѣйше при нашôмъ хорошôмъ, серце и духа плѣняючôмъ церковнôмъ спѣвѣ

До выконаня однакъ сеи програмы потребуе комитетъ якъ найгорячѣйшого попертя всѣхъ Русинôвъ, умѣючихъ почитати великй заслуги нашихъ славяньскихъ апостолôвъ. Хотяй комитетъ не запôзнае полученыхъ съ поданою програмою трудностей, именно же що до подорожи до Велеграду, то мимо того есть найлучшою оживленый надѣею, що тое такъ величаве и поважне торжество, позваляючи явитися намъ, яко народови рускому, у гроба нашого просвѣтителя, найде у всѣхъ серцяхъ рускихъ щирый привѣтъ.

Щиро-жь бо запрашаютъ насъ до того торжества и браты нашй Чехи въ своѣй ôтозвѣ (поданôй до загальнои вѣдомости въ ч. 6 „Дѣла“ зъ с. р.) „щобы мы — якъ въ сѣй ôтозвѣ читаемо — пôзналися взаимно въ Велеградѣ, а пôзнавшись, скрѣпилися взаимною любовію“. Достохвальный комитетъ Велеградскій въ своѣмъ запрошеню до митропол. Ординаріяту заявляе, що „ожидае насъ въ Велеградѣ яко славный, вѣрный и имъ особенно дорогій народъ“, а заразомъ запевняе, що „участь нашого руского народу въ тôмъ радостнôмъ обходѣ буде имъ наймилѣйшою“.

А такъ вдячнôсть для нашихъ апостолôвъ, наша честь народна и тое такъ щире запрошенье достохвального Комитету Велеградского, вкладаютъ на насъ милу довжнôсть, щобы мы, ôтбувши у себе торжество рôчницѣ блаженнои кончины св. Методія дня 6 (18) цвѣтня, поспѣшили на таке торжество до Велеграду яко въ день памятный хрещеня Руси, щобъ мы, не жалуючи нѣ трудôвъ нѣ матеріяльныхъ жертвъ, явилися тамъ въ якъ найбôльшôмъ числѣ яко представителѣ всѣхъ станôвъ нашого руского народу; щобы тамъ побôчь нашого Всч. Духовеньства явилися такожь якъ найчисленнѣйше и представителѣ нашои мірскои интелигенціи, депутаціи нашихъ селянъ и мѣщанъ — по можности въ народныхъ строяхъ.

Комитетъ не сумнѣваеся про то, що Всч. Духовеньство а и П. Т. Міряне рускй горячо и пôсля силъ своихъ займутся дѣломъ нашого ювилейного торжества, що будутъ старатися заохочувати всѣхъ до участи въ нѣмъ, идучи имъ добрымъ примѣромъ напередъ; що въ тôй цѣли будутъ навѣть завязувати мѣсцевй комитеты на всѣхъ пунктахъ нашого краю. Такй комитеты мѣсцевй суть для нашого дѣла превеликои ваги. Они бо,

---

Житье въ горахъ Сибирскихъ.

(Перекладъ зъ великорускаго.*)

(*Конецъ.*)

Въ хатѣ вже стемнѣло и Микита Василевичь сказавъ, що ему треба пôйти доглянути скотину, оказавъ менѣ на добра нôчь и выйшовъ ôтъ мене. Я ôтчинивъ ôкно. На дворѣ було тихо. Пôсля душного лѣтного дня настала холодна нôчь, якъ се буваѣ у горахъ. Зъ за гôръ тихо выплывавъ мѣсяць и блѣдный свѣтъ его тонувъ въ синѣмъ туманѣ, що мовь дымъ окутавъ сусѣднй горы. У свѣжому воздусѣ пахло смолистымъ деревомъ, травами и всякимъ зѣльемъ, що росло въ горахъ. Легко було дыхати тымъ чудовымъ воздухомъ. Зъ-далека чутно було, якъ бурхливо клекотѣла рѣчка Кандалепъ, що рылася въ своихъ высокихъ, крутыхъ берегахъ. Я прислухався до клекоту рѣчки и менѣ здавалося, наче хтось стогне и тихо рыдае. Якъ згадавъ я про все, що росказувавъ менѣ Микита Василевичь, то не-самохôть подумавъ собѣ: чи не плаче се Кандалепъ жалкуючи за сими гарными, высочезными горами, на котрыхъ теперь люде обдираютъ, грабуютъ одинъ другого. И менѣ стало жаль сихъ добродушныхъ инородцѣвъ. Жаль, кажу, бо ихъ безбожно обдираютъ. А ще гôрше жаль, бо сего безталанного народу що рôкъ стае все менше и менше.

На другій день судивъ я дѣла до пôзного обѣду. Треба ще було тôлько позаписувати де-що на бумагу, якъ слѣдъ по закону. Не вспѣвъ я зробити сего, якъ до воротъ пôдъѣхала ресорна брычка, запряжена парою гарныхъ гнѣдыхъ коней. У брычцѣ сидѣвъ огрядный чоловѣкъ въ пуховôй шапцѣ и въ рудôй шинели зъ тонкого сукна. Тôлько що загуркотѣла ресорна брычка, якъ селяне и инородцѣ, що товпились коло дверей, заразъ розступилися, щобъ дати дорогу такому великому панови. Признаюся, що менѣ дуже цѣкаво було побачити сего не абы-якого чоловѣка. Пôсля того, якъ посвятили ту церкву, що ôнъ построивъ, ôнъ закликавъ на обѣдъ и окружне начальство, що було въ церквѣ. На обѣдѣ ôнъ напився, пяный вылавъ усѣхъ гостей, декотрыхъ выгнавъ въ шию изъ своеи хаты, побивъ протопопа, що святивъ церкву и нарештѣ сказавъ, що его вельможнй гостѣ покрали у нѣго срѣбнй ложки и другу дорогу посуду. Дѣло трохи не дôйшло до суду, та тôлько его замяли пôсля того, якъ Назаръ Степановичь покаявся передъ гостями.

Трохи згодомъ, дверѣ ôтчинились и въ кôмнату увôйшовъ Назаръ Степановичь. Селяне и инородцѣ низенько кланялись ему, а ôнъ зъгорда обвѣвъ ихъ очима и навѣть головою не кивнувъ.

Ôнъ бувъ чоловѣкъ середного росту, опецьковатый, съ широкимъ лицемъ, съ вузенькими очима, съ приплющенымъ носомъ и товстыми губами. Борода и вуса були гладенько выголенй. Чорне, мовь вуголь, розчесане на двое волося було съ продѣломъ посередъ головы. На нему бувъ чорный довгополый сюртукъ зъ тонкого сукна. А штаны були такй широкй, що зовсѣмъ закрывали блискучй на рыпахъ чоботы. На шиѣ телѣпалась золота медаль на червонôй стрôчцѣ. На жилетцѣ зъ темно-вишневого аксамиту съ золочеными гузиками вылискувався товстый золотый ланцюжокъ ôтъ годинника. На куцихъ товстыхъ пальцяхъ було багато золотыхъ каблучокъ и перстенѣвъ.

— Пройшла чутка, що новый начальникъ до насъ пріѣхавъ... Ну, милости просимо... Кажу: поѣду, честь ему зроблю... Здоровй були, ваше благородіе! — промовивъ Назаръ Степановичь, пôдôйшовъ до мене и съ панѣбратствомъ простягъ менѣ руку. — Певно, ты вже знаешь, хто я? — спытавъ ôнъ.

— Нѣ, не знаю...

— Купець второи гилдіи, Назаръ Степановичь Куртагешовъ! — поважно додавъ ôнъ.

— Милости просимо... Сѣдайте! — промовивъ я.

— Сядемо, сядемо! — ôтповѣвъ ôнъ, пôдôймаючи фалды сюртука, и сѣвъ на стôлець. — Чомъ же ты, ваше благородіе, до мене не заѣхавъ га? — спытавъ ôнъ. — У мене дôмъ лучшій ôтъ сего; у мене, братъ, и мебель аксамитомъ пооббивана... девять кôмнатъ у горницяхъ... було-бъ тобѣ де розгулятися... Назара, братъ, усѣ знаютъ... усѣ поважаютъ, всѣ до нѣго йдутъ, а ты обминувъ... Ты спытай хочь малу дитину... що за чоловѣкъ Назаръ?

— Чувъ, чувъ...

— Чувъ... га а?! Ну, а чомъ же ты не зайшовъ до мене, коли чувъ га а? — спытавъ ôнъ, насупивши свои густй чорнй брови.

— Менѣ й тутъ добре...

— Добре, а а?: Ну.. а въ мене лучше було бъ... лучше... ну, якъ тебе Богъ милуе? Сподобалося тобѣ у насъ?... Що чути въ гôродѣ? — пытавъ ôнъ. — Про губернатора не чувъ?... пріѣде ôнъ до насъ, чи нѣ, га?

— Не чувъ...

— Пріятелѣ мы...

— Съ кимъ?

— А съ губернаторомъ!... Ве-е-еликй пріятелѣ... шануе ôнъ мене.

— За що жь то такъ?...

— Розумъ шануе чоловѣка! — зъ-горда промовивъ ôнъ. — Я якъ бувало въ гôродѣ... въ Томску... разъ-у-разъ смѣливо до нѣго йду... „Ну, — каже, — якъ ты Назарко, проживаешь?... „Назаркою зве мене... хе... хе... До-о-брый генералъ... Руку на плече кладе, за гузикъ посѣпае... Живу, — кажу, — ваше превосходительство... „Ну, ну... живи, — каже, — Назарко... Живи, живи!“ Ве-е-еликй мы пріятелѣ... Я, братъ, съ усѣмъ начальствомъ пріятель... И ты будь моимъ пріятелемъ...

— Спасибô' за шанобу...

— Будь, будь... зо мною братъ, добре пріятелемъ бути...

— Чимъ же добре? — спытавъ я.

— Коли ты менѣ другъ, все для мене робишь, то чого тôлько душа забажае, смѣливо йди до мене... всего тобѣ дамъ... ôтказу не буде. У Назара все е... и шкурокъ, якихъ тôлько треба, дамъ... и грошей... и меду... Чуешь? Всего дамъ.

— Чую..

— Смѣливо до мене йди... Скажи тôлько: Назаръ Степановичь, дай менѣ грошей... надѣли!... Заразъ дамъ!

— Вы якъ же?... Всѣмъ, хто попроситъ, грошей даете?...

— Всѣмъ!... Поѣдемъ до мене.

знаючи мѣсцевѝ ѳтношеня, могли бы найлучше занятися высыланьемъ депутацій на Велеградске торжество. Тутъ пѳдноситъ комитетъ, що було-бы вельми краснымъ и похвальнымъ дѣломъ, єсли-бы поодинокѝ заможнѣйшѝ братства церковнѝ выслали на тое торжество одного або бѳльше делегатѳвъ на власнѝ свои средства. При тѳмъ звертаємо увагу всѣхъ желаючихъ участвувати въ нашѳмъ Велеградскѳмъ торжествѣ на то, щобы вже завчасу донесли о сѣмъ своѣмъ намѣреню до тутешного руского комитету, щобы той-же мѳгъ напередъ знати, яке буде число нашихъ путникѳвъ и щобы мѳгъ ѳтповѣдно тому постаратися для нихъ о знижень цѣны карты подорожи и ѳтповѣдне помѣщенье въ самѳмъ Велеградѣ на часъ тамошного торжества.

При жичливѳй помочи загалу, мы пересвѣдчени, що обхѳдъ тысячлѣтнои рѳчницѣ смерти св. Методія, того найбѳльшого Добродѣя, не лишь буде гѳднымъ памяти сего св. Заступника нашого, котрого всѣ почитаємо, але дасть заразомъ свѣдоцтво непоколебимости до нашои св. вѣры и щирого привязаня для нашого, предками намъ переданого обряду.

Ѳтъ руского Комитету для обходу св. Методіевского ювилею.“

Прочь съ нетолеранцією!

II.

Языкове рѳвноуправненье въ Швайцаріи навели мы нарочно въ двоякѳй цѣли: разъ, щобы поставити доказъ, що идеальне рѳвноуправненье языкове не есть въ загалѣ pium desiderium и существуе въ организмахъ державныхъ не ѳтъ нынѣ, не уймаючи ихъ силѣ и значеню, а ѳттакъ и тому, щобы нашимъ компетентнымъ факторамъ законодательнымъ, якъ краевымъ такъ и державнымъ, выдемонструвати, що єсли мы Русины галицкѝ о аналогичне рѳвноуправненье упоминаємось, то то наше змаганье чи, якъ называютъ его, та наша борба о національнѝ права есть природнымъ, всесторонно оправданымъ выплывомъ ѳтчутыхъ нами потребъ и нѣкому не повинна бути страшною. Маємо при тѳмъ на оцѣ внесенье посла Юл. Романчука въ послѣднѳй сесіи соймовѳй, котре лишь въ-легонька дѳткнулось нашихъ ненормальныхъ ѳтношень на поли шкѳльництва, а мимо того, що стремитъ до яснои и всѣмъ легко понятнои цѣли просвѣтнои, стрѣтило на опозицію въ найвысшѳй власти шкѳльнѳй. Маємо тутъ рѳвно-жь на оцѣ и весь недостатокъ якъ уставъ краевыхъ, нормуючихъ науку обохъ языкѳвъ краевыхъ въ школахъ народныхъ и гимназіяльныхъ, такъ и розпоряджень министеріяльныхъ о утраквистичныхъ семинаріяхъ учительскихъ. А остаточно не можемо не звернути уваги всѣхъ на всѣ административнѝ розпорядженя о урядовѳмъ язычѣ въ нашѳмъ краю въ судахъ, урядахъ политичныхъ и финансовыхъ, котрѝ нынѣшнымъ потребамъ національнымъ Русинѳвъ Галицкихъ зовсѣмъ не ѳтповѣдаютъ.

На тыхъ поляхъ доконечна у насъ якъ найскорша реформа або основна направа похибокъ, зробленыхъ або за-для незнаня рускои справы, або въ нетолеранціи національнои, або въ боязни передъ утратою такъ солодкои на нынѣ а можливо гѳркои въ будучности гегемоніи. Єсли маленька Швайцарія не розпалась а противно скрѣпилась, продержуючись высше згаданои всесторонноі толеранціи языковои, то и Австрія и Галичина наша выскала-бъ лишень на простѳмъ наслѣдованю устрою державного, опертого на рѳвноуправненю національнѳмъ. Подумаймо, що велика частина экономичного лиха, обтявляючогося въ упадку хлѣборобства, въ недостатку не то фабричного але и дрѳбного домашного промыслу, въ недостатку сполокъ торговельныхъ, и т. д. — выплыває у насъ въ Галичинѣ зъ завзятого але и оправданого антагонизму національного, споводованого шовинистичною гегемонією и нетерпимостею, котрѝ въ сущности своѣй можуть лишь руйнувати, а нѣколи не будуютъ. Въ антагонизмѣ тѳмъ зайшли мы вже такъ далеко, що въ поправу прикрыхъ и навѣть дуже прикрыхъ ѳтношень экономичныхъ Галичины нынѣ не хоче нѣхто навѣть вѣрити и збуває потрѣбнѝ реформы або выгѳдною пословицею „най буде якъ бувало“, або стремлячи до усуненя лиха, шукае за средствами до того Богъ знае де, а тѳлько не въ жерелѣ самого зла т. е. въ неправильныхъ и — скажемо по правдѣ — нарочно неприродно унормованыхъ, сумныхъ ѳтносинахъ національныхъ. Тамъ, де мѳгъ-бы засвитати хочь малый рай, де жизненнѝ силы опертѝ на богатствѣ краевѳмъ могли-бы поплысти широкою струею, де можна-бы покласти твердѝ основы до добробыту спѳльными руками посредствомъ неутральныхъ а люкративныхъ ассоціяцій, де знайшовсь-бы и задатокъ до красшои будучности народнои, — тамъ всему высокимъ валомъ станувъ въ дорозѣ слѣпый, фанатичный, поганый антагонизмъ національный, а керманичѣ долѣ краевои ходятъ съ катарактами на очахъ, безъ всякои дальшои мысли и жіючи въ дня на день чужою ласкою, выплываючою въ хвилевыхъ констеляцій, тѣшатся дарованою и навѣтъ невыборотою гегемонією, поки руина экономична не пѳдорве ихъ національнои и политичнои силы.

Богато впрочѣмъ можна-бы на пѳдставѣ тыхъ сумныхъ даныхъ вывести ще сумнѣйшихъ гороскопѳвъ, єсли въ суспѳльности польскѳй не знайдеся въ найблизшѳмъ часѣ на стѳлько енергіи, щобы зѳрвавши съ поганою традиціею, пріймитись за раціональну санацію національныхъ ѳтносинъ. Матеріялъ до того маємо нынѣ въ внесеню посла Романчука, ѳнъ мѳгъ-бы найтись и на кождѳмъ майже кроцѣ нашого щоденного житя. Нынѣ не можемо рефлектувати на всѣ широкѝ хотяй некучѝ справы краевѝ, котрѝ годилось-бы вже разъ поставити на дневный порядокъ и пѳддати ихъ пѳдъ объективну дискусію загалу, але такъ якъ всего наразъ годѣ ѳтповѣдно полагодити безъ попереднього основного приготовленя, то на разѣ пѳдносимо по сихъ рефлексіяхъ лишь дѣло шкѳльництва нашого, порушене внесеньемъ пос. Романчука.

Ѳтраднымъ фактомъ, вповнѣ пѳдходячимъ пѳдъ высказанѝ нами повыше бажаня, являєся ѳтповѣдь выдѣлу повѣтового въ Равѣ рускѳй на окружникъ выдѣлу краевого въ дѣлѣ внесеня пос. Романчука. Выдѣлъ равского повѣта предложивъ: „щобы 1) на Руси въ школахъ народныхъ съ мѣшаною людностею були школы рускѝ, а польского языка, щобы училися всѣ дѣти лишь яко предмету; 2) щобы въ мѣстахъ Перемышли, Самборѣ, Стрыю, Бережанахъ и Коломыи заложено рускѝ гимназіи“.

Поминувши то, що надъ деякими змѣнами що до выбору мѣстъ для гимназій потрѣбна ще дискусія (поминено Тернопѳль и Станиславѳвъ), — то однакожь равскій выдѣлъ повѣтовый заявився въ дѣлѣ внесеня пос. Романчука достойно и розумно, ѳтчуваючи очевидно кривду роблену Русинамъ и сумнѝ наслѣдки тои кривды на всѣхъ поляхъ межинародного краевого житя и розвою.

Доси незвѣстнѝ ще ѳтповѣди другихъ выдѣлѳвъ повѣтовыхъ въ тѳмъ дѣлѣ, тожь и не можна ще нынѣ схарактеризувати успособленье загалу репрезентантѳвъ повѣтовыхъ въ рускѳй части Галичины. Маємо пѳдставу догадуватись, що прихильно для внесеня п. Романчука ѳтповѣвъ не лишь одинъ выдѣлъ равскій. На всякій спосѳбъ мы тѣшимося, що правда, такъ довго нѣвечена, починае то ту, то тамъ вызначуватися. Очевидно, въ доровѣстае ѣй богато шовинизму, пристрасти, упору и замороки, — але разъ хочь трохи вызначившися, вможе огортати що разъ бѳльшѝ круги, котрѝ, маючи загальне добро краю на оцѣ, скажутъ:

Прочь съ нетолеранцією, котра въ нынѣшныхъ часахъ не ялася народамъ, що маютъ претенсію звати себе культурными!

Переглядъ часописей.

(*„Kurjer Lwowski“ и „Gazeta Narodowa“ о проєктахъ „Мира“. Часъ розумъ мати!*)

Якъ звѣстно нашимъ читателямъ, то въ ред. „Мира“ выровився проєктъ, щобы центр. комитетъ выборчій польскій доповнивъ себе кѳлькома миролюбивыми Русинами въ цѣли якои-сь мирнои акціи выборчои до рады державнои. Проєктъ сей осудили мы зъ нашого становиска а нынѣ подаємо голосы польскои прасы о нѣмъ. И такъ пише „Kurjer Lwowski“ въ ч. 105 „Желанье „Мира“ зъ-початку одобрыли мы, бо стоячи вѣрно при основѣ уніи Люблинъскои явно голошеной Польщею, узнаємо рѳвнорядность обохъ народѳвъ въ цѣлѳмъ объемѣ тымъ бѳльше, що въ послѣдныхъ двайцяти рокахъ Русь галицка и украиньска мимо всякихъ противностей доробилася вже знаменитого числа интелигенціи, котра съ презрѣньемъ ѳтпирає пѳдсувану собѣ горсткою перевертнѣвъ пропаганду тои самости Руси съ Россією. Зъ пѳзнѣйшои однакожь статіи „Мира“ пересвѣдчились мы на диво, що ѳнъ стремитъ до пѳдчиненя верствъ людовыхъ пѳдъ опѣку вельможь. Патронизація така пригадуе намъ живо давнѣйшѝ ѳтношеня патримоніяльнѝ и въ загалѣ цѣлу деморализаційну систему выборѳвъ дотеперѣшныхъ а на то все годѣ намъ пристати безъусловно, бо люде нашѝ пѳдъ вплывомъ чвертьвѣковои автономіи и въ части просвѣты школьнои набрали вже достаточно самостѳйности, щобы дали вести себе на арканѣ. Поклика-нье кѳлькохъ або бѳльшого числа „усмотреныхъ достойникѳвъ рускихъ“ въ окладъ комитету центрального не выстарчитъ до заиниціонованя нами пожеланого мира. Противно, конець може бути такій, що зъ пробы „мира“ выйде „роздоръ“ на радѳсть посторонныхъ ворогѳвъ, а въ всякѳмъ случаю на кориеть особъ, що маютъ на цѣли намѣреня егоистичнѝ: почести, титулы, посады, фаворы, протекціи а навѣть, — що есть найпогаднѣйшимъ — выгляды грошевѝ, по чѣмъ они покинутъ и забудутъ о доли „bydełka wyborczego“.

„Gazeta Narodowa“ каже знову о проєктѣ „Мира“ не безъ иронії: Myśl genialna! наколибъ далася практично а щиро перевести, але заразомъ myśl piekielnie zgubna, наколи-бъ принятоси за єи выконанье bez rękojmi pożądanego skutku, бо не тѳлько не дѳйшлобы-ся до цѣли, але противно зродились бы рекриминаціи, роздоръ, невдоволенье и така деморализація при выборахъ, про яку доси нѣкому не снилося. Гарантій успѣху нема нѣякихъ, бо и комитетъ центральный не має певности, чи призванѝ нимъ Русины приступлятъ до комитету, чи призваныхъ Русины узнаютъ своими посередниками и чи существуючій вже комитетъ рускій пѳйде за радою сихъ посередникѳвъ. Въ кѳнци каже „Gaz. Nar.“: „Пѳзнаємо, що маємо до дѣла лишь съ концептомъ чоловѣка, котрому що дня роятся въ головѣ całe królikarnie pomysłów“.

„Слово“ наше любезнѣйше рушило концептомъ зновъ зъ другои бочки. Оно не може помиритись съ фактами, впрочѣмъ зовсѣмъ природными, що въ поодинокихъ повѣтахъ выборчихъ нынѣ выплываютъ на верхъ рѳжнороднѝ кандидатуры и радо бы примѣнити до всего рускаго движеня свободного и автономичного свое „па сёму быть!“ А згадуючи, що въ двохъ округахъ выборчихъ, въ котрыхъ до теперь послували сов. Ковальскій и п. Кулачковскій, пѳднесено такожь кандидатуры послѳвъ соймовыхъ п. Охримовича и проф. Романчука, уважае сей объявъ простою интригою польскою. Такъ розумѣти акцію выборчу, щобы округамъ выборчимъ зъ горы завязувати уста, та ще до того кандидатуру проф. Ю. Романчука кидати въ одинъ кѳшъ съ интригою польскою, — се дѣло не лишь крайно злобне але и крайно нечестне! И часъ бы скѳнчити вже разъ съ инсинуаціями такого рода або ѳтложити ихъ, єсли они перейшли вже въ кровь молоденького нового редактора „Слова“, на часъ пѳзнѣйшій. До того могла-бъ редакція „Слова“ зъ дотеперѣшныхъ актѳвъ руского комитету выборчого пересвѣдчитись ажь надто, що „народовцѣ“ не ведутъ нѣгде позакулисовои роботы на власну руку и що ихъ честного и патріотичного дѣланя не можна безкарно обиджати ложными инкриминаціями. Мы надѣємось навѣть, що центр. комитетъ выборчій рускій упѳмнеся о оскорблену честь народовцѣвъ такимъ выступленьемъ „Слова“ и наклонитъ редакцію бодай на теперь до мовчаня або объективнѣйшого трактованя такъ важного дѣла, якимъ акція выборча въ нынѣшныхъ обставинахъ представляеся кождому серіозно думаючому патріотови рускому.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Зъ парляменту*). Съ кѳнцемъ рады державнои и новыми выборами маєсь рѣчь щось дуже подѳбно якъ съ вѳйною въ Афганистанѣ; що нынѣ газеты принесуть то завтра ѳткликують. Чи се має бути такожь признакою загальнои непевности теперѣшнои ситуаціи? Зъ офиціозныхъ жерелъ доносять теперь на перекѳръ всякимъ дотеперѣшнымъ вѣстямъ, що рада державна вже зовсѣмъ не буде скликана и що не буде жадного засѣданя анѣ прощальнои бесѣды; послы получатъ лишь письменне запрошенье, щобы дня 22 с. м.

— Спасибѳ', менѣ нѣколи.

— Поѣдемо! Вдовольню... Я тобѣ скриньку покажу... Така скринька маленька у мене є... а тамъ... веколѣвъ... отъ якій оберемокъ лежитъ! — промовивъ ѳнъ и розвѣвъ руки на пядь одна ѳтъ другои, всѣ ѳтъ начальникѳвъ... Огъ якій я чоловѣкъ!.. Розумѣешь теперь, якій я... га-а?...

— Розумѣю...

— Поганый я чоловѣкъ... га а?... Якъ скажешь?

— Ну скажу...

— Не знаешь?... Ну, узнай... Поѣдемо до мене... Рому выпьемо, пріятелями станемо... У мене въ господѣ всего є... и конфекты всякѝ... и закуска, и вино усе є... Поѣдемо!...

— Нѣ, спасибѳ'...

— Я-жь кличу... поѣдемъ... Удовольню тебе!... Побачишь церкву, що я построивъ... Жѣнку мою побачишь...

— Я-бъ раднѣйшій душею, та не можна, нѣколи, — ѳтмагався я.

— Не хочешь, Назара цураешся, га? — уразливо спытавъ ѳнъ.

— Та просто не ѣду для того, що менѣ нѣколи: у мене багато дѣла и дорогій усякъ часъ.

— Я тебе пошанувавъ... и ты мене пошануй... Розумѣешь? Такъ усѣ паны роблятъ, — промовивъ ѳнъ.

— Розумѣю!... Я й пошаную васъ... тѳлько не теперь, а другимъ разомъ, якъ буде у мене зайва година. А теперь нѣякъ не можна: менѣ нѣколи.

— На тобѣ.. якій чинъ? — раптомъ спытавъ ѳнъ, зновъ насупивши свои брови.

Я ему сказавъ.

— Е-е... молодый ще ты... дуже молодый хлопець... Зовсѣмъ ще маленькій на тобѣ чинъ, — промовивъ ѳнъ и похитавъ головою, — а ты вже норовистый... А ты-бъ не гордувавъ, шанувавъ бы людей... и тобѣ-бъ добре було!... Мене, братъ, и засѣдателѣ, и генералы, и полковники поважаютъ... До кого и тѳлько приѣду, заразъ виномъ частуютъ... конфектѳвъ усякихъ... за-акуоку... „Ѣжь, — кажуть, — Назаръ Степановичъ!“ На покутѣ садовлятъ... А ты го-о-ордовитый, не по чину гордовитый!...

— Се вже моє дѣло!... Теперь-же, будь ласка, не вчѣтъ мене...

— Гордовитый ты, ваше благородіе, гордовитый!.. Ну... ну... оваритись на первый разъ съ тобою не буду... Суди... суди... людей... суди!... Мошенникъ теперь ставъ нашъ инородець... Я, отъ, тежь инородець, та я хорошій инородець... Я и въ Бога, якъ слѣдъ, вѣрую... зовсѣмъ, якъ рускій человѣкъ. Церкву я построивъ на свои грошѣ... Бачь, яку медаль ѳтъ батюшки царя маю... съ портретомъ... Огъ якій я инородець... знай!... А тѣ... всѣ... поганый народъ... по-о-оганый!...

— Чимъ поганый?...

— Бреше все, обманюе, въ Бога не гаразъ вѣруе!... Я ще ихъ въ рукахъ держу, не даю имъ волѣ, а то-бъ они зовсѣмъ Бога забули. Я й церкву имъ выстроивъ, щобъ они настоящого Бога знали! Назаръ имъ багато добра робитъ... Назаръ имъ батько... Назаръ одинъ на всю Чернь... Онъ якій Назаръ!.. Не будь Назара, заплакали-бъ... У тебе є тутъ дѣло, ваше благородіе, — раптомъ почавъ ѳнъ, — дѣвка дѣвку ножемъ шпортнула, горлянку розполосувала.

— Є, ѳтказавъ я.

— Легче суди ту дѣвку, що ножемъ полоснула... Рѳдня она менѣ доводится! Легче судити будешь, — другъ менѣ будешь, а налягати мешь, — розсерджусь... хе... хе... Ну, ну... ты добрый, я бачу, що ты добрый... Мы тежь людей трохи знаемо... Гордовитый тѳлько трохи... Поѣдемъ бо до мене, га?... Соболикѳвъ на ковнѣръ до кожуха подарую.. А сподобаєшся менѣ, и все футро подарую... Поѣдемъ бо... Слухай Назара...? — говоривъ ѳнъ встаючи.

— Не можна...

— Го-о ордовитый!... гордовитый!... Ну, ну... не ѣдь, силувати не буду. Самъ опѳля покаєшся!... Хто до Назара добрый и Назаръ до того добрый... Ты спытай лишь своихъ начальникѳвъ: довольнѝ они Назаремъ Степановичемъ, — усѣ скажутъ, що довольнѝ.. Жѣнка у тебе є?... жонатый?...

— Ба нѣ, не жонатый...

— Е е... ну, се погане дѣло... Якъ же ты безъ жѣнки живешь, га?... Безъ жѣнки жити не можна... Ожанись!... Огъ якъ бы у тебе жѣнка була, я-бъ ѣй чорно бурепьку лисичку на ковнѣръ подарувавъ. Ну... прощай, ваше благородіе... Не осуди Назара Степановича, — говоривъ ѳнъ и простягъ менѣ руку на прощанье. — Одумаешься... пріѣзди... вдовольню тебе... Може и футро подарую, коли въ добрый часъ пріѣдешь.

Важко менѣ стало пѳсля того, якъ поѣхавъ ѳтъ мене отсей дука. Смѣхъ мене розбиравъ, якъ ѳнъ розказувавъ про свое багатово, якъ ѳнъ выхвалявся, що й съ губернаторомъ пріятель, и полковники и генералы его знаютъ... И смѣхъ, кажу, розбиравъ, и гѳрко було. Гѳрко було ѳтъ того, що багато було правды въ его оловахъ. Его справдѣ, якъ ѳнъ казавъ „шанували“ за его подарунки, котрѝ ѳнъ роздававъ за ту шанобу.

Бучи въ Алтайскѝ горы, хотѣвъ я роздивитись, якъ живутъ инородцѣ по всѣхъ улусахъ и аилахъ, и разомъ розпытати гаразъ про всѣ дѣла Назара Степановича и другихъ пявокъ, такихъ, якъ и ѳнъ. Та не такъ склалось, якъ гадалось. Якъ на те жь проѣздивъ одинъ дуже великій начальникъ и менѣ дали друге дѣло. Пѳсля того я выйшовъ въ ѳтставку, та такъ менѣ й не довелось зробити того, що я хотѣвъ.

Того-жь вечера я выѣхавъ зъ улуса. И довго, довго не мѳгъ я ѳтвести очей ѳтъ тыхъ чарѳвныхъ мѣсць, що навкруги улуса. Менѣ здавалось, що я бачу послѣдный разъ. Сумно менѣ стало, дивлячись на снѣговѝ шпилѣ Алтайскѝ. Менѣ такъ хотѣлося объѣхати сѝ горы, такъ хотѣлось роздивитись на те, якъ живутъ люде на сихъ дикихъ величезныхъ горахъ, та, на бѣду мою, не довелося...

На Архіерейскѳй горѣ я розпрощався съ Микитою Василевичемъ и бѣльшь уже нѣколи его не зустрѣчавъ. Опѳля я довѣдався, що его не минула лиха година. Хтось написавъ листъ до якогось великого начальника, а въ тѳмъ листѣ розказано було про тѣ беззаконія, що дѣютоя въ Алгайскихъ горахъ. Показали на Микиту, що той листъ ѳнъ написавъ, отъ его, яко ненадежного мѣжь инородцями человѣка, буцѣмъ-бы то провѳдцю до всего лихого, и выселили зъ улуса. Огое его и доѣхало. Ѳнъ продавъ пасѣку, хозяйство, и вмеръ дуже бѣднымъ... Якъ почувъ я про се, то по неволѣ пригадавъ его слова: „Хиба-жь то богато треба, щобъ зѳмняти и роздавити мене, мовь того червяка!“

о 12 год. въ полудне явилися въ цѣсарскôй палатѣ на торжественне закрытье рады державнои.

(*Палата панôвъ*) розпочала дня 16 с. м. зновy свои засѣданя. На засѣданье въ четверъ прибули першій разъ такожь митрополитъ Сембратовичь и архіепископъ Моравскій и зложили приреченье яко новй члены палаты. По поводу четвертого засѣданя палаты панôвъ, ôтбулася вô второкъ нарада вѣрноконституційныхъ членôвъ палаты въ справѣ маючихъ залагодитися предметôвъ. Головнымъ предметомъ нарадъ була угода съ Пôвничною желѣзницею а ôттакъ предложенье закона о волоцюгахъ. Говорятъ, що либеральній члены палаты постановили не забирати голосу пôдчасъ дебатъ и здержатись ôтъ голосованя. Угода съ Пôвнôчною желѣзницею, якъ здаєсь прійде донерва нынѣ на порядокъ дневный. Що же ôтносится до закона о волоцюгахъ, то здаєсь, що справа ся дасть причину до обширныхъ дебатъ. Одна часть либеральныхъ членôвъ палаты постановила голосувати за закономъ, наколи правительство заявитъ, що кладе на сей законъ велику вагу. Законъ динамитовый и предложеня о желѣзницяхъ льокальныхъ, межи котрыми есть такожь и желѣзниця Львôвъ-Рава руска не натрафили зъ жаднои стороны на опозицію.

ЗАГРАНИЦЯ.

Конфликтъ въ Афганистанѣ. Цѣла справа афганьска, якъ она доси проявилась, подôбна до тои лявы въ вулканѣ, що разъ пôдносится ажь пôдъ самъ край кратеру и кождои хвилѣ грозитъ страшнымъ заливомъ и знищеньемъ всякого житя органичного, то знову спадає въ долину и творитъ лишь баньки, що пукнувши выпускаютъ лишь густй клубы дыму. Але въ вулканѣ кипитъ и клекотитъ, що ажь земля докола дуднитъ и трясеся, а переляканй жителѣ стоятъ зъ далека и приготованй до втеки чекаютъ лишь, коли наступитъ катастрофа. Отъ такъ то стоятъ рѣчи и съ справою афганьскою. Вѣсть за вѣстею долѣтає до насъ, а одна страшнѣйша якъ друга: Россія зброится, кажутъ, и Англія не зôстає по заду; войска россійскй посуваются на полудне до Афганистану, а англійскй знову зъ Индій туды на пôвнôчь; дрôтъ телеграфичный межи Лондономъ а Петербургомъ не перестає грати, а депешѣ шлются за депешами въ рôжнй стороны свѣта. Мало ще не достає, а почуємо, що оба ворожй войска розминулись десь въ афганьскихъ горахъ и россійскй безъ проливу крови зайшли вже до Индій, а англійскй опинились ажь пôдъ Москвою. На щастье и на ôтраду для занепокоенои Европы якъ бы ясный лучь сонця середъ темрявы пробиваєсь голосъ англійскои „Pall Mall Gazette“, котра ось якъ доноситъ: „Єсьмо въ тôмъ щасливôмъ положеню, що можемо сказати, що выгляды на миръ въ послѣдныхъ двайцятъ чотыры годинахъ значно полѣпшились, и що есть певна пôдстава, що всѣ трудности бубутъ могли залагодитися въ задоволяючій способъ.“ Подôбну вѣсть подаютъ и зъ Вѣдня: „Въ тутешныхъ добре поинформованыхъ кругахъ говорятъ, що справа афганьска на стôлько вже полѣпшилась, що есть надѣя, що не прійде до вôйны мѣжь Россіею а Англіею, хочь суть того переконаня, що найменша яка приключка могла бы знову выгляды на миръ зруйнувати.“ Такожь и зъ Берлина доносятъ, що тамошна праса ôтзывається теперь зъ бôльшимъ довѣрьемъ о выглядахъ на удержанье мира. Пôсля депешъ парискихъ зновъ працює такъ Франція якъ и Нѣмеччина надъ удержаньемъ мира, хочь официяльно въ сѣмъ дѣлѣ не выступаютъ. Такъ представляєся теперь афганьскій конфликтъ зъ лиця; пригляньможь ся теперь якъ выглядає ôнъ зъ лѣвого боку. Англія зброится; адмиралиція постановила узброити ще чотыри кораблѣ зъ маринарки торговельнои, зъ которыхъ два маютъ бути ужатй на стацiяхъ австральскихъ. Число узброеныхъ кораблѣвъ военныхъ призначеныхъ до активнои службы есть такъ велике, що до обсадженя всѣхъ мѣсць официрокихъ треба було покликати резервовыхъ официрôвъ маринарки. Въ Индіяхъ запанувавъ рухъ якъ-бы вже середъ вôйны; въ Бомбай цѣле побереже и пристань узброено торпедами, а до мѣста привезено чотыри милiоны картушôвъ. Въ кругахъ маринарскихъ настало велике зворушенье. Россійскй агенты доносятъ, що Англія зробила съ властителями складôвъ вугля на островѣ Готландъ въ балтійскôмъ мори умову, пôсля котрои властителѣ тамошній обовязалися достарчувати ѣй вугля. Швеція узброює свои кораблѣ для удержаня неутральности на балтійскôмъ мори. Зъ Порсмеоъ (Portsmouth) доносятъ, що администрація завôзвала всѣхъ пенсіонованыхъ моряковъ пониже пятьдесятъ лѣтъ, щобы тй зъ нихъ, котрй охотѣли бы вступити знову до маринарки, внесли якъ найскорше свои прошеня. На все те ôтповѣдає Россія ось якъ: „На Чорнôмъ мори приказало правительство якъ найскорше укрѣпляти портовй мѣста, а именно Одессу, Николаѣвъ и Севастополь. Въ Одессѣ порѣшило правительство въ дорозѣ субмисіи ôтдати заразъ роботы около укрѣпленя всхôднои части пристани и назначило на се 400.000 рублѣвъ. Роботы мусятъ до лѣта бути укôнченй. Въ Николаєвѣ и Севастополи будуются новй кораблѣ панцирнй, а товариство, котре пôднилося сеи роботы, постановило продовжати роботу въ ночи, що и дѣеся при помочи електричного освѣтленя. На Балтійскôмъ мори приказало министерство маринарки поставити военну флотилю зъ лодей торпедовыхъ и канонѣрокъ для обороны финляндского побережа. На граници Афганистану выставлено вже — якъ доносятъ зъ Одессы до „Times“ — армію, складаючуся зъ 20.000 людей а друге тôлько стоитъ въ Самаркандѣ и може найдальше до трехъ недѣль дôстатись до Герату. Въ цѣлôй Россіи рухъ военный незвычайно ожившленый и всюды роблятся якъ найбôльшй приготованя. Такъ отже стоитъ справа афганьска, а тымъ часомъ пôдъ напоромъ непевности и небезпечнои вôйны терпятъ цѣла Европа. Торгъ грошевый значно ослабъ, валюта упала, а крахи въ рôжныхъ сторонахъ Европы на порядку дневнôмъ. Въ Россіи, а особливо въ Одессѣ збôже значно подорожѣло, бо правительство скуповуе его и робитъ величезнй запасы. Пригнобленье економичне на саму лишь згадку о вôйнѣ сталось такъ страшне, що вже ôтзываются голосы, накликуючй до залагодженя конфликту и удержаня мира, бо инакше руина економична майже въ цѣлôй Европѣ не дасться оминути. Що выйде зъ сего конфликту и якъ ôнъ закôнчится, трудно вже дѣйстно середъ такого хаосу добачити; сподѣватись однакожь можна, що загальне добро всѣхъ державъ европейскихъ не допуститъ до сего, щобы мала настати вôйна, котрои громы роздались-бы по цѣлôй Европѣ.

Бельгія. Бельгійскому парляментови буде незадовго предложеный проектъ закона, даючій королеви Леопольдови II право до обнятя верховнои власти въ новоутворенôй державѣ надъ Конгомъ. Справа ся мае бути залагоджена ще передъ кôнцемъ мѣсяця мая и якъ сподѣваются не найде опозиціи въ жаднôй зъ обохъ палатъ.

Данія. Зъ Копенгаги доносятъ, що всѣ фракціи опозиційнй приготовлюютъ величезный митингъ, котрый мае запротестувати противъ кабинетови Еструпа. Сторонництво опозиційне стараєся такожь зôбрати депутаціи селянъ зô всѣхъ сторôнъ краю. Зборы, якй теперь ôтбуваются по рôжныхъ мѣсцяхъ, маютъ на цѣли наклонити селянъ до ôтмовленя податкôвъ. Посли зъ опозиціи стараются виовити въ селянъ, що симъ способомъ найскорше причинятся до усунена теперѣшного кабинету. Палата послôвъ постановила заразъ по скликаню парляменту въ осени поставити министрôвъ въ станъ обжалованя.

Туреччина. До „Pol. Corresp.“ доносятъ зъ Константинополя, що Порта рѣшилась на случай заостреня россійско-англійского конфликту придержуватись точнои неутральности. Въ турецкихъ кругахъ дипломатичныхъ увѣряютъ, що Порта не получила жадного завозвання нѣ зъ Петербурга нѣ зъ Лондону, щобы станути по чiйсь сторонѣ. Портѣ ходитъ передовсѣмъ о те, щобы доказати Россіи, що она на случай завозваня, щобы отворила Дарданелѣ готова есть держатись точно существуючихъ въ сей справѣ трактатôвъ. У всѣхъ кругахъ турецкихъ боятся дуже злыхъ наслѣдкôвъ, якй могла-бы для Туреччины принести вôйна россійско-англійска навѣть и тогды коли-бы Туреччина точно придержувалась неутральности. Зъ другои стороны знову сподѣваются, що на случай, колибъ Англія змушена була ôткликати свои войска зъ Єгипту, Туреччина ôтзыскала бы тамъ свои права.

НОВИНКИ.

— **1000-лѣтнй роковины смерти св. Методія** обходилися нынѣ торжественно по всѣхъ рускихъ церквахъ у Львовѣ. Въ богослуженю въ Успеньскôй церквѣ взяла участь цѣла руска гимназія. Пôдчасъ торжественнои службы Божои въ архикатедральнôй церквѣ св. Георгія посвячено памятникъ поставленый въ память торжества. Вечеромъ нынѣ будутъ илюминованй копула церкви архикатеоральнои, вежа Ставропигійска съ церквою, домы того Института а такожь и другй публичнй и приватнй будынки рускй.

— **„Народна Торговля“ выплачуе дивиденды**: 1) членамъ уплатившимъ повный удѣлъ по конець червня 1884 р. по 17%, с. е. ôтъ кождыхъ 10 зр. вложеныхъ на удѣлъ, по 1 зр. 70 кр.; 2) членамъ уплатившимъ удѣлъ по червни ажь до 20 сѣчня 1885 р. по 8%, с. е. ôтъ кождыхъ 10 зр. по 80 кр. — „Народна Торговля“ числитъ теперь 435 членôвъ. „Господарь и Промышленникъ“ взываe въ послѣднôмъ (7-мôмъ) числѣ П. Т. Земляковъ и церковнй Братства, щобы громадно вступали до товариства, вкладаючи бодай одинъ удѣлъ (10 зр. и 1 вписового) „Въ соединеню велика сила — пише „Господарь и пром.“ — и зъ поодинокихъ тыхъ десятокъ, котрй остаютъ власностею члена и процентуются, можутъ узбиратися десятки и сотки тысячь и уможливити розширенье Торговлѣ по всѣхъ сторонахъ Галичины. Кромѣ удѣлôвъ пріймаются грошѣ и на книжки щадничй на 5%.“

— **Рускій народный театръ Биберовича и Гриневецкого** зачне дня 16 (28) цвѣтня представленя въ Золочевѣ. Товариство драматичне дасть въ Золочевѣ лишь 6 предотавлень а именно: 1) „Гуски и гусочки“, комедія М. Балуцкого; 2) „Дзвоны зъ Корневиль“, комична оперетка, музика Плянкета; 3) „Новый двôрникъ“, оперета Данила Млаки съ музикою И. Воробкевича; 4) „Сокольска дебра“, народна мельодрама съ музикою Воробкевича; 5) „Интрига и любовь“, трагедія Шилера, перевôдъ Єзерского и 6) „Федора“, драма В. Сарду. — Подаючи симъ до вѣдомости золочѣвскихъ якъ и доокрестныхъ нашихъ земляковъ програму драматичныхъ представлень, мы переконѣдченй, що пріятелѣ народнои сцены громаднымъ посѣщаньемъ театру поможутъ народному драматичному товариству сповнити его велику просвѣтну задачу, и дадутъ доказы, що умѣютъ цѣнити працю на нивѣ народного освѣдомленя. — Билеты абонаментовй по 5 зр. на 6 представлень можна вже теперь купувати въ торговли п. Кордецкого въ Золочевѣ.

— **Св.-Методіевске торжество и нашй порядки.** Коли церковна власть духовна оголосила день 6 (18) с. м., въ котрôмъ обходится 1000 лѣтна память смерти св. Методія, великимъ святомъ и поставновила обходити его съ великимъ торжествомъ, то руска молодѣжь шкôльна въ школахъ народныхъ у Львовѣ змушена була явитися сего дня якъ завсѣгды, якъ бы до щоденнои працѣ, бо рада шкôльна краева нѣ словечкомъ не завѣдомила молодѣжь руску о сѣмъ святѣ, не даючи зъ уваги на се свято дирекціямъ львôвскихъ шкôлъ народныхъ жаднои директивы. Хто сему виненъ? Чи митрополичій ординаріятъ може забувъ о сѣмъ дни повѣдомити раду шкôльну краеву, чи рада шкôльна краева, забувши, що повинна бути „краевою“?!

— **Зъ фондôвъ запомоговыхъ**, котрыми розпоряджае намѣстництво, выслано на роботы публичнй для доставленя зарôбку потерпѣвшимъ ôтъ повени до Ярослава 10.000 зр. — Безпроцентовй позички на ярй засѣвы зъ фонду краевого получили дальше повѣты, а именно: пôдгаєцкій 1.700 зр., калускій 1.390 зр., сяноцкій 800 зр., самбôрскій 1.500 зр.

— **Въ Кристинополи** ôтбудеся дня 30 л. цвѣтня с. р. о год. 10 передъ полуднемъ зборъ дякôвъ въ монастыри Всч. оо. Василіянъ. Зборъ розпôчнеся торжественнымъ богослуженьемъ въ церквѣ приходскôй. Всѣ интересованй зволятъ якъ найчисленнѣйше и вчасно явитися, щобы въ тôмъ дѣлѣ порозумѣтися. — За комитетъ: *И. Полотнюкъ*, дякъ и учитель онѣву.

— **Папа** надавъ всѣмъ тремъ церквамъ въ Тернополи ôтпусты на 10 лѣтъ. Впр. митр. Сильвестрови надавъ папа власть удѣляти повный ôтпустъ въ годинѣ смерти.

— **Маршалокъ краевый** дръ **Зыблинкевичь** выѣхавъ сими днями до Вѣдня на засѣданя палаты панôвъ.

— **Новый територіяльный подѣлъ краю.** Въ послѣднôмъ десятку лѣтъ переведено въ Галичинѣ кôлька змѣнъ въ организаціи поодинокихъ судовыхъ и политичныхъ округôвъ, но мимо того не можна дотеперѣшного територіяльного подѣлу краю — хочбы увзгляднити и тй змѣны — назвати ôтповѣднымъ и приноровленымъ до потребъ жителѣвъ. Въ виду того выдѣвся выдѣлъ краевый спонуканымъ взяти иниціятиву до реорганизаціи територіяльного подѣлу краю на велику скалю, при чѣмъ мали-бы бути увзгляднений желаня и дѣйстнй потребы поодинокихъ мѣстцевостей. Въ тôмъ дѣлѣ ôтнѣся выдѣлъ краевый недавно до министерства справедливости, щобы оно уповномочнило судовй власти до участи въ комисіи, котра мае задачу выробити плянъ нового подѣлу краю.

— **Дирекція Общого рôльничо-кредитового Заведеня** надôслала намъ заявленье, що вѣсть о завôзваню ц. к. намѣстництвомъ „Общого рôльн. кред. заведеня“, щобы звернуло вдовичому фондови 75.000 зр. основного капиталу, есть безпôдставною.

— **П. Кароль Киселька**, властитель многихъ каменицъ у Львовѣ и села Мервиця, въ жовкôвскôмъ повѣтѣ, давъ тамошнôй церкви кромѣ припадаючои на него яко патрона части конкуренційнои безпроцентову позичку, и допомôгъ такимъ способомъ прихожанамъ, що они сейчасъ будутъ могли взятися за будову.

— **Именованя.** Рада шкôльна краева именувала: провизор. учителя школы етатовои Іосифа Дильца дѣйстнымъ учителемъ въ Рясне польскôй.

— **Конкурсъ.** Въ карнôмъ заведеню для мужчинъ у Львовѣ знайде умѣщенье дiюрнистъ, обзнаный добре съ бухгальтерiею. Компетенты маютъ зголоситися лично до дирекціи заведеня.

— **Приходникъ восточно-православнои церкви у Львовѣ** о. Митрофановичь, получивъ приходъ на Буковинѣ а его мѣсце занявъ капелянъ войсковый о. дръ Николай Димитрiевичь.

— **Запомоги.** Громадамъ Рѣпникъ и Петруша Воля, коросненьского повѣту, подарувавъ цѣсарь зъ своихъ приватныхъ фондôвъ 100 зр. а. в. запомоги на реставрацію церкви.

— **Нова добродѣйна фундація.** Гр. Чарковска основала нову фундацію записавши 20.000 зр. на розширенье львôвского дому для сирôтъ а 100.000 зр. на удержанье сирôтъ греко- и римо-католицкого вѣроисповѣданя, зъ котрыхъ часть мае походити зô Львова а решта зъ краю.

— **Пôдъофициръ Лопатыньскій розстрѣляный.** Дня 16 с. м. ôтбулася въ Градцу костелецкôмъ на Моравѣ екзекуція пôдъофицира Лопатыньского. Рано о 7 год. на подвôрью будынку для стаднины выступили два пôвъ-баталіоны пѣхоты 100 полку, а за ними явився фельдфебель Лопатыньскій, поступаючи омѣлымъ крокомъ и розглядаючись докола якъ бы за кимсь шукавъ. Коли ему прочитано засудъ, ôнъ салютувавъ и попросивъ одного фельдфебля зъ полку инжиньеріи, щобы ему завязавъ очи; почѣмъ приклякнувъ. Теперь выступило 8 людей призначеныхъ до екзекуціи и на командо: „Feuer!“ стрѣлили 4 жовнѣры до засудженого. Два зъ нихъ мѣрили въ голову а два въ груди. Роздався гукъ и Лопатыньскій повалився нежывый на землю. Рускій священикъ, котрый до послѣднои хвилѣ не ôтступавъ ôтъ нещасливого, мавъ ôттакъ довшу промову до присутныхъ жовнѣрôвъ, почѣмъ наступила молитва. Зъ родины Лопатыньского не було нѣкого. Розстрѣляный бувъ, якъ мы вже доносили, сыномъ руского священика, и родичѣ его робили всякй кроки, щобы ôтмѣнити судьбу нещасливои своеи дитяны, але надармо: законы военнй строгй и не знаютъ помилуваня; первѣстный засудъ змѣнено лишь о стôлько, що нещасливому позволено замѣсть повѣшеня згинути ôтъ кулѣ. Въ Оломуцу панувало по поводу сеи юстификаціи сими днями велике зворушенье.

— **Сильне землетрясенье** навѣстило дня 13 л. березня мѣсцевôсть Tenitet въ Швайцаріи.

— **Холера въ Испаніи.** Пôсля депешъ зъ Мадриду оконстатовано въ мѣстѣ Санъ-Фелипе де Ятива въ Валенсіи чотыри случаѣ азіятицкои холеры. Пôсля пôзнѣйшихъ депешъ зъ Ятива було тамъ 9 случаѣвъ сеи хоробы, зъ котрыхъ 7 закôнчилося смертію.

— **Нова телеграфична линія.** Ц. к. дирекція почтъ и телеграфôвъ розпочала съ сторонами пертрактаціи що до основаня новои телеграфичнои линіи зъ Креховичь до Рожнѣтова.

— **Поединокъ.** Передъ кôлькома днями ôтбувся пôдъ Львовомъ поединокъ межи властителемъ дôбръ а лѣкаремъ. Лѣкарь раненый въ рамя и заходитъ обава ампутаціи цѣлои руки. Причиною поединку була образа жѣночои чести, котрои допустився лѣкарь.

— **Презервативы противъ скажености.** Лучившйся въ послѣдныхъ дняхъ выпадокъ, що скаженй псы покусали у Львовѣ людей, спонукали магистратъ мѣста Львова выдати розпорядженье, въ силу котрого псы на улицяхъ и публичныхъ площадяхъ можутъ являтися лишь въ каганцяхъ або веденй на увязи. Магистратъ забороняе дальше вводженя псôвъ до публичныхъ локалôвъ якъ реставраціи, кавярнѣ, цукорнѣ и пр. и загрожуе всякому хтобы переступивъ тй заказы, карою грошевою ôтъ 1—100 зр. або карою, арештy ôтъ 6 годинъ до 14 днѣвъ.

— **Нова жидôвска секта.** Про нову жидôвску секту, основану Іосифомъ Рабиновичемъ и про ея основателя, котрого трохи-що не позбавили житя фанатичнй жиды-хасиды, пише кишиневскій кореспондентъ газеты „Новости Дня“: „21 марта минувъ ôтъ дня выѣзду за границю иниціятора новои секты жидôвъ „Нового Завѣта“ Рабиновича майже мѣсяць а о нѣмъ не було нѣ слуху нѣ духу ажь до вчорашного вечера. Вчера родина его одержала такъ ôтъ него якъ и ôтъ своихъ пріятелѣвъ письма, въ котрыхъ доносятъ, що Іосифъ Рабиновичь вже проосвѣщеный хрещеньемъ по обряду конгрегаційнои церкви и получивъ позволенье ôтправляти богослужебнй обряды для жидôвъ, складаючихъ громаду и бажаючихъ до неи приступити. Рабиновичь вернеся до Кишинева нынѣ або завтра, щобы святкувати великдень середъ своеи громады и ôтправитъ богослуженье въ дотеперѣшнôмъ домѣ молитвы, ôткрытôмъ ще въ грудню, де ôнъ ôтправлявъ молитвы на свята Рôздва“.

— **Перехитренй хитрощѣ.** Недавно взяли до войска бранця, що удававъ глухого. Его ôтставили до гарнизонового шпиталю и лишили на обсерваціи. Рекрутъ держався въ своей роли дуже добре и вже мали его пустити на волю, коли разъ лѣкарь зближившися до свого товариша сказавъ до него, вказуючи на симулянта ось якй слова: „Бѣдакъ! навѣть нѣчого не знае о тôмъ, що ему рано черезъ похибку давемъ отруѣ“. Рекрутъ зôрвався якъ опареный и зачавъ благати, щобы его ратували. „Не бôйся!“ потѣшавъ хитрый ескулапъ — „дадутъ тобѣ лѣкъ въ касарни“.

— **Кровава купѣль**, про котру чули мы хиба въ наукахъ, есть теперь въ высшихъ сферахъ паризкого товариства просто спортомъ. Горячкове житье зденервованыхъ дамъ великого паризкого свѣта увело въ моду напередъ сильне уживанье морфины, но незадовго средство се показалося не достаточнымъ до пôддержаня зруйнованыхъ нервôвъ и парискй аристократки зачали звычайный ранѣшный напитокъ заступати свѣжою кровію. Сотки екипажôвъ чекали раненько передъ рѣзнями зъ ôтки выносили склянка за склянкою червоный горячій напитокъ зъ крови. Но показалося, що и того за мало. Теперь якійсь лѣкарь основувавъ заведенье, въ котрôмъ зденервованй парижанки скрѣпляются въ купели зъ свѣжои крови. Ся забавка дуже дорога, бо на одну купѣль треба всеи крови зъ одного вола; но чижь не стоитъ заплатити хочбы яку суму за кôлька-найцять хвиль дикои звѣрокои розкоши?

Вѣсти зъ Епархіи Львôвскои.

До каноничнои институціи завôзванй о. Мелетій Лотоцкій на Якубôвку, дек. жукôвского; о. Ст. Гавацкій, увôльненый въ Увислѣ, на Ямельницю.

Увôльненй и введенй оо.: Конст. Мудракъ яко прив. сотрудникъ въ Княждворѣ, дек. пѣстыньского; Вас. Каргутъ яко завѣд. парохіи въ Шидлôвцяхъ, дек. гусятыньского; Теофиль Миговичь яко пар. въ Книгиничахъ; Ст. Крижановскій яко сотруд. въ Шельпакахъ. — Амвр. Сѣчиньскій, увôльненый ôтъ сотруд. въ Москалѣвцѣ а введеный яко сотруд. и катихитъ при школахъ въ Снятынѣ; Мих. Величко, увôльненый ôтъ завѣдательства въ Книгиничахъ а введеный яко зав. Молодинча, о. М. Марморовичь увôльненый ôтъ завѣд. въ Молодинчу; І. Венгриновичь, увôльненый а Ярославъ Бачиньскій, введеный ако сотр. въ Могильници; Николай Котлярчукъ, увôльненый ôтъ посады прив. сотрудника въ Шидлôвцяхъ, дек. гусятыньского.

Президія намѣстництва годатся на канон. институцію о. Теоф. Кисѣлевского на Скоморохи.

Декреты получили оо.: К. Костецкій пар. въ Чернôвцяхъ на представителя гр.-кат. вѣроисповѣданя въ черновецкôй радѣ шк. окружн. на мѣсце о. Савина Грегоровича заинституованого на Копачинцѣ, дек. городеньского; Теодоръ Бѣлевичь получивъ декретъ на катихита при выдѣл. школѣ мужескôй въ Городку и мае такожь удѣляти науки религіи въ школѣ женьскôй.

Буковинське правительство асигнувало платню и емолюменты о. І. Попелю, завѣд. въ Радôвцяхъ.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— „Буковины“ ч. 7 зъ 1 цвѣтня 1885 р. мѣстить: Нова гимназія. — Допись зъ Раранча. — Переглядъ часописей. — Буковиньскй общества рускй. — Зъ думы державнои. — Дрôбнй вѣсти. — Фейлетонъ (для науки и забавы). — Переписка.

Надôслане.

Заявленіе.

По поводу заключенного нами займа у иностранныхъ русскихъ капиталистовъ, появляются почаще за послѣдніи времена въ нѣкоторыхъ органахъ польской печати злобныи и тенденційныи вѣсти на счетъ теперѣшнаго положенія дѣлъ въ нашемъ Заведеніи. Задная мысль всѣхъ тыхъ нелѣпыхъ сообщеній обнаружается рельефно въ сопровождающихъ таковыи коментаріяхъ, наполненныхъ пристрастными придирками и желчными выходками, вмѣсто объективного а обстоятельного розбора дѣла, чего надѣятись слѣдовало-бы уже въ интересѣ общественного блага отъ всей краевой печати безъ различія національно-политическихъ воззрѣній.

Во виду того заявляемъ рѣшительно, що состояніе нашего Заведенія сегодня вполнѣ обезпечено и упрочено — и просимъ всѣхъ интересованныхъ не даватись мистификовати и тревожити голосами недоброжелателей, преслѣдующихъ всегда и всюды одну завѣтную цѣль: позорити всякіи учтивыи начинанія.

Общое рольничо кредитовое заеденіе для Галичины и Буковины зарегистрованое общество зъ неограниченою порукою.

Львовъ дня 4 (16) апрѣля 1885 г.

Дирекція.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ
поручає 1315 21—?
препараты зъ гумы и выробы кавчуковй
для потребъ хирургичныхъ и иншихъ подобныхъ.

Ц. к. генеральна дирекція
австрійскихъ желѣзниць державныхъ.
Выписъ зъ пляну їзды важный отъ 15 лютого 1885 р.

Отъѣздъ зо Львова:

Поѣздъ мѣшаный о 6 год. 40 мин. рано до Стрыя.
Поѣздъ особовый о 11 год. 25 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова. Дрогобыча, Борыслава, Хирова.
Поѣздъ мѣш. о 6 год. 45 мин. вечеромъ до Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Хирова, Загоря, Звардоня.

Приходятъ до Львова:

Поѣздъ мѣш. о 8 год. 39 мин. рано зъ Стрыя, Станиславова, Хирова, Загоря, Звардоня.
Поѣздъ особ. о 4 год. 17 мин. по полудни зъ Стрыя, Станиславова, Дрогобыча, Борыслава, Хирова.
Поѣздъ мѣш. о 1 год. 39 мин. въ ночи зъ Гусятына, Станиславова, Стрыя, Дрогобыча, Борыслава, Хирова, Звардоня.

Pain-Expeller съ „КОТВОЮ“! Знаменитий наслѣдки осяганй отъ майже двайцяти лѣтъ за помочею сего **досвѣдченого средства домового** въ недугахъ гостцевыхъ, ревматичныхъ и т. д., даютъ достаточну поруку, що жаденъ хорый, котрый въ наслѣдокъ сей згадки возьмеся за се выпробоване средство, не буде сего жалувати. **Правдивый** Pain-Expeller съ котвою становитъ нынѣ вже необходимый артикулъ майже кождои аптики домовои, на що и зовсѣмъ заслугуе своею пожиточностею въ житю щоденномъ. Цѣна сего выробу есть дуже умѣренна именно 40 або 70 кр. за фляшку отповѣдно до величины. Получити его можна **у всѣхъ аптикахъ краевыхъ.** Щобъ не датись обманути підроблюваннями, треба при закупнѣ докладно дивитись на те, чи коробка есть заосмотрена фабричнымъ знакомъ „червоною котвою“.

Ф. Ад. Рихтеръ и Сп.,
ц. к доставець придворный и властитель аптики у **Вѣдни.**
Центральный складъ на Австрію:
Дра Рихтера аптика подъ „Золотымъ Львомъ“ въ Празѣ I, Niklasplatz 7.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ
ц. к. уприв. галиц.
акційного Банку Гипотечного
купуе и продае
ВСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ
подъ найприступнѣйшими условіями.
5% Листы Гипотечнй и
5% Листы Гипотечнй преміованй
котрй пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружеокихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія
можна въ сѣй Конторѣ получити.
(до вылосованя съ 10% премією т. є. по **110** за **100**)
Всѣ припорученя зъ провинціи вынонуются безъ проволоки по курсѣ днев-номъ, не числячи нѣякои провизіи. 1349 21—?

АРИСТОНЫ
Суть музичнй инструменты (позитивка) найновѣйшон конструкціи, на котрыхъ можна выграти сотки пієсъ до танцю, арій, пѣсень и т. д., не будучи навѣть музикальнымъ. Уживанй до теперь валы, заступленй теперь кружками выроблюваными зъ шкôряного паперу (нотовый кружокъ), въ котрыхъ выколенй ноты.

Аристонъ чорный и политированый съ 6 кружками нотовыми съ елегантнымъ картономъ нотовымъ и скринкою 20 зр.
Аристонъ на ладъ старинный (въ родѣ дубины) елегантно урядженый съ 6 кружками нотовыми, картонъ и скринка 22 зр. Кружка нотовй окремо, за штуку 55 кр.
Герофонъ чорный, политированый съ 6 кружками нотовыми и скринками 25 зр. — Кружки нотовй окремо, за штуку 60 кр.
Почтою франко о 2 зр. дорожше.

Списъ нотъ, проспекты,ôттакъ великй илюстрованй цѣнники товарôвъ галантерійныхъ, забавокъ и т. д., въ нѣмецкôмъ и ческôмъ языкахъ даромъ и франко просимо ихъ лишь жадати.
1344 (3 3)
Ц к. Придворна торговля галантерійна *„Пôдъ мѣстомъ Парижемъ“* въ **Празѣ**, Zeltnergasse Ч. 15.

Курсъ збôжа
зъ дня 8 цвѣтня 1885.

Цѣна ва 100 кильограмôвъ.

	зр	кр.	зр	кр
Пшениця червона	6	95	7	60
Жито	6	35	6	55
Ячмѣнь	6	—	7	90
Овесъ	6	20	6	45
Гречка	6	75	7	25
Кукурудза стара	5	50	6	50
„ нова	—	—	—	—
Просо	—	—	—	—
Горохъ до варки	7	50	9	50
„ нас.	5	25	7	—
Сочевиця	—	—	—	—
Фасоля	8	—	13	—
Бôбъ	—	—	—	—
Выка	5	25	5	75
Конюшина (передна)	32	—	50	—
Анижъ	—	—	—	—
„ плоскій	—	—	—	—
Кминъ	—	—	—	—
Рѣпакъ зимовый	11	50	12	—
„ лѣтный	—	—	—	—
Ржѣй (Льнянка)	—	—	—	—
Насѣнье льняне	—	—	—	—
Насѣнье конопляне	—	—	—	—
Хмѣль за 100 кил.	60	—	90	—

НА ВЕСНУ
поручає свою
ТОРГОВЛЮ МУЖЕСКОИ ОДЕЖИ
ДАВИДЪ ШВАРЦВАЛЬДЪ
при улици Галицкôй ч. 8.
Торговля моя заосмотрена у всякого рода добôрнй сукна и готову одѣжь, а пріймаю замовленя и продаю готову одѣжь по найдешевѣйшихъ цѣнахъ. Выготовляю такожь одѣжь для Воч. Духовенъства.
Съ поважаньемъ
1343 (5—?) **Давидъ Шварцвальдъ.**

ОБВѢЩЕНЬЕ.
ВЪ ÔТДѢЛѢ ЗАСТАВНИЧÔМЪ
ОБЩОГО
РОЛЬН.-КРЕДИТОВОГО ЗАВЕДЕНЯ
для Галичины и Буковины,
у власнôмъ домѣ пôдъ ч. 2. при улици Ôрменьскôй,
ôтбудеся дня **4 л. мая 1885**
и въ днях слѣдуючихъ въ годины урядовй передъ и пополудневй
ПУБЛИЧНА ЛИЦИТАЦІЯ
запавшихъ по д. 31 Грудня 1884 а не выкупленыхъ заставôвъ,
а именно:
дорогоцѣнностей, коралѣвъ, зегарôвъ, образôвъ, товарôвъ мануфактурныхъ, предметôвъ до убраня и постелѣ и др. выробôвъ.
Пролонгаты и выкупы будутъ принимати до дня лицитаціи.
Львôвъ, дня 2 (14) цвѣтня 1885.
ДИРЕКЦІЯ.

НОВООТКРЫТА
Торговля церковныхъ знарядôвъ, образôвъ, ризъ и книгъ
ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА
ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,
поручає Всечестному Духовенъству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажнôй Публицѣ богатый выбôръ:
матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинôвъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образôвъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасôвъ, престолôвъ и на стѣны церковнй; ôлтарики або образы процесіональнй; хрестôвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестôвъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патрицій, чашъ, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандрôвъ (паукôвъ), пôдсвѣчникôвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрôвъ, лямпницъ, свѣтла церковного, диванôвъ, цвѣтôвъ и проч.
Великій складъ товарôвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:
Лыжки, вилки, ножѣ столовй и десеровй, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовй на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовй и проч.
1219 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 7—52
Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высилаеся франко.
Цѣнники въ рускôмъ языцѣ высилаются на жаданье ôтворотною почтою даромъ
Опакованье даромъ.

Маю честь оповѣстити П. Т. Публицѣ, що съ днемъ 1 л. лютого с. р. ôткрываю
техничну контору
при ул. Городецкôй ч. 39, на 2 поверсѣ
для выготовленя всякого рода плянôвъ для будôвель, робôтъ сницерскихъ, столярскихъ и т. п., зарôвно такожь кошторысôвъ, обрахункôвъ и всякого рода техничныхъ робôтъ.
Василь Нагôрный.

Важне для страдаючихъ на нервы.
Лишь за помочею **електричности** можна недугу нервову зовсѣмъ усунути. Мои новй **апараты индукційнй** (машины до електризованя), котрыхъ кождый хочь-бы и необзнакомленый легко уживати може, повинний находитися въ кождôй роднѣ. Гостець, ревматизмъ. ослабленье, ревматичный бôль головы и зубôвъ, въ загалѣ всяку недугу нервову можна лѣчити моимъ **апаратомъ индукційнымъ.** Цѣна цѣлого апарату съ докладнымъ показомъ уживаня зр. 8. — Можна лишь черезъ мене получити.
Dr. **F. Beeck, Triest,** 2 Via Pondares 2
1302 19—20

Складъ фабричный красокъ, лякерôвъ, покостôвъ, продуктôвъ хемичныхъ заразомъ и торговля матеріялôвъ
ГИБНЕРА и ГАНКЕ
во Львовѣ, Рынокъ
1340 6—? **въ власномъ домѣ ч. 38.**
поручае:

КРАСКИ ОЛѢЙНЙ
зовсѣмъ готовй до ужитку, до мальованя дверей, ôконъ, помостôвъ, дахôвъ, домôвъ, огородовыхъ знарядôвъ и господарскихъ, знарядôвъ рôльничихъ и т. д

КРАСКИ
ОЛѢЙНО-ЛЯКЕРОВЙ и БУРШТ.-ЛЯКЕРОВЙ
масу до запусканя помостôвъ
власного выробу, найлѣпшого рода
ЛЯКЕРЪ ДО ПОМОСТÔВЪ,
лякерô до школьныхъ таблиць
найдобрнѣйшй
ЛЯКЕРЫ ПОВОЗОВЙ ПРАВДИВЙ
англійскй зъ фабрикъ Wilkinson, Heywood и Clark въ Лондонѣ,
всякого рода лякеры до робôтъ внутрѣшныхъ, внѣшныхъ, дерева, желѣза и шкôръ.
Краски сухй всякй роды:
анилиновй,
до крашеня яець
„ „ матерій
друкарскй, бронзы (золотый порошокъ), золото въ аркушахъ,
ростинний въ плынѣ,
для переплетникôвъ,
тушовй, акварелевй въ гузичкахъ и лѣсочкахъ,
акварелевй вохкй въ трубочкахъ и мушляхъ,
до мальованя порцелянъ,
олѣйнй въ трубочкахъ до робôтъ артистичныхъ.
Средства до ретушованя, олѣйки и верниксы до робôтъ артистичныхъ, пензлѣ, малярскй полотна, палеты, сталюги и всякй приборы до мальованя и рысованя.

ПРИРЯДЫ ПИВНИЧНЙ:
Шпунты и чопы до бочокъ,
корки до бутильокъ,
капслѣ до бутильокъ,
маса до лякованя бутильокъ,
машины до коркованя бутильокъ,
„ „ „ бочокъ
трибушоны,
машины до мытя фляшокъ,
пипы до бочокъ.

АРТИКУЛЫ ГУМОВЙ:
кишки гумовй до газу и до стяганя воды, вина, пива, квасу; плыты гумовй и пр.

ПРОСТИРАЛА ГУМОВЙ:
Насы до машинъ и молотѣлень зъ найлѣпшихъ шкôръ бельгійскихъ всякои ширины.
Гурты до машинъ, вужѣ конопляний.
Руры цинови и оловяний.
Шрôтъ, льотки и кулѣ.
Порошокъ на комахи и молѣ, тинктура на комахи, камфора и перецъ бѣл.
Артикулы тоалетовй, мыла тоалетовй, Extraits d'odeur, Eau de Cologne. **олѣйки и помады.**
Лякъ до печатаня.
Чорнило до писаня, до гектографіи, червоне, сине, чорне, до значеня бѣля и автографичне.
Краски до печатокъ, гума и карукъ розпущеный.
Китъ до скла и порцеляны.
Смаровило непромакаюче на шкôру.
Смаровила на копыта съ способомъ ужитку.
Товщь до оружія.
Лякеръ до чобôтъ чорный, золотый и мѣнячійся.
Чорнило до шкôръ.
Апретура до консервованя шкôръ и пр

Все по найдешевшихъ цѣнахъ.
Цѣнники спеціяльнй на жаданье gratis u franco.
При замовленяхъ за послѣплатою просится о присыланье певнои сумы, котра выстарчила-бъ хочь на оплаченье тамъ и назадъ коштôвъ почтовыхъ на случай небтобраня посылки.

При надходячôмъ торжествѣ святометодієвскôмъ
воручає
Товариство „Просвѣта“ книжочку:
ЖИТЬЕ
ПРОСВѢТИТЕЛѢВЪ СЛАВЯНЪ
святыхъ рôвноапостольныхъ
Кирила и Методія
написавъ
Дръ Ю. Целевичъ.
Цѣна 12 кр., съ пересылкою 14 кр.

КОРНИЛО СУШКЕВИЧЪ
отворивъ
КАНЦЕЛЯРІЮ АДВОКАТСКУ
У ЛЬВОВѢ
Дръ Корнила Сушкевича ч. 12. при улици Оссолиньскихъ.
подъ

Въ администраціи „Дѣла“ можна дôстати слѣдуючй працѣ бл. п.
Володимира Барвѣньского:
2. БЕЗТАЛАННЕ СВАТАНЬЕ, образокъ зъ Галицкого житя, цѣна . . . . . 80 кр.
3. ÔТЧИТЪ ВЪ 100-ЛѢТНЙ РОКОВИНЫ ЦѢСАРЯ ИОСИФА II. 17 (29) падолиста 1880, цѣна . . . . 25 кр.
4. БЕСѢДА ВЫГОЛОШЕНА НА НАРОДНôМЪ ВѢЧУ РУСИНОВЪ 18 (30) падолиста 1880 о економичныхъ справахъ, цѣна . . . . . 15 кр.
Дохôдъ зъ першого твору призначує Родина покôйника на памятникъ нагробный, зъ дальшихъ же трехъ працъ на стипендію им. Володимира Барвѣньского. (22—?)

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 39. Львôвъ, Вторникъ 9 (21) цвѣтня 1885. Рôчникъ VI.

ДѢЛО

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція иАдминистрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попереднє застереженье
Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр а. в.
Реклямаціи неопечатаній вôльній ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Гамбурзѣ Valentin & Co., Königsstrasse 36. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовій уряды и „Газетне Бюро“, В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*
на цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ днемъ I (13) цвѣтня розпочинаєся другій кварталъ. Просимо о надсыланье предплаты и вырôвнанье залеглостей.

Новій предплатники „Библіотеки найзнаменитшихъ повѣстей“ дôстанутъ зачату повѣсть „Князь Серебряный“ ôтъ початку.

По Методіевскôмъ торжествѣ.

Достойно, хотяй не надто шумно и розголосно, а навѣть съ выключеньемъ всякихъ демонстрацій въ чію-небудь користь, обôйшли галицкій Русины тысячлѣтній роковины смерти первого апостола придунайскои Славянщины, ôтъ котрого дôстались и рускôй церквѣ въ дорогôй спадщинѣ языкъ старословеньскій и письмо кирильске. Причиною, длячого въ тôй а не другôй формѣ празнували мы се велике торжество, була побôчь глубокого почитаня заслугъ вѣстителя Христовыхъ правдъ головно та обставина, що Русь не въ-перве и не допервa по тысячи лѣтахъ обôйшла сю память, але заєдно, по всѣ часы умѣла коритись передъ мужемъ, що съ пожертвованьемъ себе, незъупиненый противностями, смѣло и бодро, съ ревностею дѣйстно апостольскою здвигнувъ первый храмъ божественнôй науцѣ Спасителя посередъ Славянщины и озаривши єи лучемъ истины, поклавъ для неи твердій пôдвалины до культуры. Тихе наше торжество плыло зъ серця, зъ пересвѣдченя, а навѣть зъ благодарнои гордости, що народъ нашъ дорогу спадщину Методіевску доховавъ всецѣло и ненарушимо. Симъ торжествомъ почтили мы заразомъ достойно и память нашихъ предкôвъ съ ихъ твердымъ и неустрашимымъ геройствомъ въ оборонѣ церкви и письма передъ всякими ворожими навѣтами, чи тій навѣты йшли зъ рукъ гордого пôвмѣсяця чи зъ якои другои стороны, зъ вѣжества чи невѣжества. Скôнчилось се свято поминаня для насъ и мы въ виду того, що нѣ Морава, нѣ сусѣды нашій найблизшій не зъумѣли одушевитись въ рôвнôй мѣрѣ съ нами симъ торжествомъ, можемо повеличатись вдячнѣйшимъ серцемъ для нашого просвѣтителя, якъ хто другій. Далекій єсьмо при тôмъ вмѣняти комунебудь въ провину сей недостатокъ одушевленя для апостольского дѣла св. Методія, бо розумѣємо, що нынѣ посередъ придунайскои и привислянскои Славянщины щезли всякій майже пôдставы до такого одушевленя.

Мимо того годѣ намъ на сѣмъ мѣсци не высказати жалю, що найшлись межи нами одиницѣ, котрымъ, на утѣху ворогамъ нашимъ, забаглось обходити се торжество не въ „своєй хатѣ“, посередъ своєи братіи, а въ далекôй чужинѣ — послужити за декорацію до подôбного торжества. Маємо тутъ на гадцѣ поѣздку голосныхъ вже у насъ „паломникôвъ“, що научившись въ деякихъ интересахъ дуже частенько навѣдуватись до благотворительного комитету въ Россіи, выбрались и теперь въ Петербургъ на торжество Методіевске и то въ роли якихсь „депутатôвъ“ Галицкои Руси. Такими бо „депутатами“ обнѣсъ ихъ телеграфъ по цѣлôй австрійскôй прасѣ, такими хотятъ ихъ мати єзуитскій та ультрамонтаньскій органы польскій, и такими мабуть хотятъ они самі себе показувати въ очахъ своихъ „благотворительныхъ русскихъ“, котрыхъ „благотворительностею“ и поѣхали туды. Молодшихъ „паломникôвъ“ укостюмовано навѣть въ народній гуцульскій уборы и то не лишь для самого ефекту, але въ тôй досыть хитрôй цѣли, щобъ здавалося, будьто вже и нашъ селянинъ переймився и одушевився тыми „мечтами“, за котрі старшій „паломники“ велятъ себе не ôтъ нынѣ „облаготворительствовувати“. Поѣздкою сею мавъ бути поставленый доказъ, що австрійскій Русины симпатизуютъ съ идеею россійскихъ славянофилôвъ, и мала вывестись контръ-демонстрація противъ предстоячого зъѣзду Славянъ австрійскихъ въ Велеградѣ.

Тôлько-жъ шкода, що нашій „паломники“ забули собѣ зъ дому, ôтъ народу, взяти якійнебудь мандатъ до намѣреного ними представительства галицкои Руси на Методіевскôмъ торжествѣ въ Петербурзѣ и длятого зъ конечности буде становище ихъ за пирами и тостами тамъ-жѳ зъизольоване и нѣяке, а результатъ паломничества дуже проблематичный.

Впрочѣмъ и самі немногі почитателѣ сихъ нашихъ паломникôвъ явно вмѣняютъ имъ найновѣйше „паломничество“ въ похибку политичну и „отрицаются сатаны и всѣхъ дѣлъ єго“. Въ виду того Русь Галицка може бути зовсѣмъ спокôйною, и кождому ворогови, що вже выкористуе и ще схоче выкористувати се „паломничество“ противъ Галицкихъ Русинôвъ, сказати смѣло въ очи: „За политичній авантуры одиниць народъ не бере на себе отвѣчальности!“

Про упадокъ нашого хлѣборобства
и способъ єго подвигненя.

(Ôтчитъ **Олександра Барвѣньского** для членôвъ Тернопôльскои филіи „Просвѣты“ 13 (25) марта 1885.)

Зловѣщій хмары повисли ôтъ якогось часу надъ долею хлѣборобôвъ. Всюда можна почути нарѣканя на тяжкій часы, навѣть мѣжь засобнѣйшими людьми. Въ продажи збôжа, тôмъ головнôмъ жерелѣ доходу нашихъ хлѣборобôвъ, настала велика застоя; цѣны збôжа а особливо пшеницѣ упали, а нема тыждня, щобъ не пôдношено жалѣвъ въ рôжныхъ краяхъ на то трудне положенье хлѣборобôвъ въ часописяхъ, на вѣчахъ чи то зборахъ хлѣборобôвъ. Се бо рѣчь загально звѣстна, що станъ хлѣборобскій пôдъупавъ не тôлько въ нашôмъ краю, въ нашôй державѣ, але въ цѣлôй майже Европѣ. Въ Россіи, Нѣмеччинѣ, Франціи и иншихъ краяхъ приходится хлѣборобамъ переживати тяжкі часы. У насъ однакъ найбôльше доскулюе недостатокъ хлѣборобамъ вже для того, що рôля — се найважнѣйше и майже едине доси жерело доходу нашихъ хлѣборобôвъ, коли мѣжь тымъ въ захôдныхъ краяхъ нашои части свѣта многі люде жіютъ въ высоко розвиненого промыслу и торговлѣ та всѣлякими иншими способами помагаютъ собѣ въ нуждѣ, або й зô стороны державы дôстаютъ скорше помôчь, якъ се у насъ дѣеся.

Вже передъ двома роками стали проявлятися грôзні знамена сего упадку, а торôкъ упали цѣны збôжа низше, якъ всѣ думали. Нѣчого дивного, що люде почали слѣдити за причинами сего лиха и насамперед звернули свою бачнôсть на Америку, що засыпае торги европейскій своимъ збôжемъ, именно пшеницею. И справдѣ вывôзъ управлюваного въ Америцѣ збôжа до Европы росте съ кождымъ рокомъ: въ р. 1868 вывезено до Европы 18 миліонôвъ гектолитрôвъ пшеницѣ, въ р. 1875 вже 75 миліонôвъ, а въ 1879 се число за 4 роки мало що не подвоилось (вывезено 120 мил. гектол.). Съ управою пшеницѣ збôльшилася такожь управа иншого збôжа, а въ послѣдныхъ 30 рокахъ пôднеслась продукція кукурузы о 196%, ячменю о 765%, а жита лишь о 40% и се мае бути причиною, що жито ще въ цѣнѣ якось держится.

Та не досыть на тôмъ, що въ заходу вже ôтъ 1820 року Америка засыпае европейскі торги своимъ збôжемъ, але маємо подôбного неменше небезпечного ворога на всходѣ — Индіи всхôднôй, въ Азіи. Въ 1873 появилося першій разъ на торгахъ въ Европѣ около 400.000 сотнарôвъ пшеницѣ въ Индій, а вже въ 1882 довôзъ въ ôттамъ пôднѣся майже на 20 миліонôвъ сотнарôвъ. Коли-жь ще вважимо, що такъ въ Индіяхъ, якъ и въ Сполученыхъ Державахъ пôвнôчнои Америки що-разъ бôльше змагаєся продукція збôжа, що-разъ ширится сѣтка дорôгъ желѣзныхъ, що улекшаютъ вывôзъ збôжа, то зможемо оцѣнити, якихъ грôзныхъ соперникôвъ мае наше хлѣборобство. Тожь за-рання треба намъ освоитися съ тою думкою, що коли не потрафимо выхôснувати нашого положеня, коли не поступимо такъ впередъ, щобы ставити чоло заморскимъ соперникамъ, то помалу заморске збôже выпре наше въ торгу, а нашій нивы заростутъ бурянами.

Деякій економисты добачаютъ деинде причины упадку хлѣборобства, якъ въ конкуренціи американьскôй та индійскôй. Кажутъ они, що спекуляція збôжева пôднесла въ послѣдныхъ рокахъ цѣны збôжа высоко, и що они мусѣли конечно такъ знижитись, щобы цѣна збôжа выравнялася съ справдешною вартостею збôжа. А що съ пôднесеньемъ цѣнъ збôжа пôднялась такожь цѣна землѣ, цѣна найму поля, праця робоча, отже скоро все верне до ôтповѣдного стану, т. е. коли спаде и цѣна землѣ, и цѣна працѣ робочои, то рôльництво не буде мати нѣякои страты.

Неперечно и одно и друге (конкуренція Америки и Индій та спекуляція збожева) чимало причинялось до упадку хлѣборобства, особливожь заморска конкуренція, такъ що и правительства въ Нѣмеччинѣ и Франціи стали думати надъ тымъ, щобъ охоронити продукцію своихъ хлѣборобôвъ ôтъ переваги заморскои конкуренціи. Въ тôй цѣли въ обохъ

Процесъ Скита съ шляхтичемъ Семеномъ Ладновскимъ въ рокахъ 1736—1739.

Ôтчитавъ на вечерницяхъ „Рускои Бесѣды“ у Львовѣ дня 3 марта с. р.

Дръ Юліянъ Целевичъ.

Предметомъ нашои розвѣдки не есть нѣяка важна исторична подія; анѣ о гетьманахъ та полковникахъ, анѣ о якôмъ-небудь подвизѣ нашого народа не буде тутъ бесѣды. Дѣлаючій особы, котрі наведемо, не були и не суть зовсѣмъ знані свѣтови, а пригода, котру оповѣмо, вразила свого часу лише найблизшу околицю и недалекихъ сусѣдôвъ особъ дѣлаючихъ, хочь може и не такъ сильно вразила, якъ-бы мы нынѣ думати могли, а то тому не такъ сильно, бо подôбній пригоды повторялися въ тôмъ часѣ, до котрого ôтносится наша розвѣдка, досыть часто. Нашимъ предметомъ есть процесъ, переведеный у всѣхъ инстанціяхъ судовыхъ въ першôй половинѣ минувшого вѣку межи велико-скитскимъ монастыремъ, а однымъ непріязнымъ ему шляхтичемъ. Ôтносится ôнъ именно до часу ôтъ р. 1736 до р. 1739, обнимае отже періодъ трилѣтный. Поодинокій документы, зъ котрыхъ мы зложили повный образъ, порозкиданій въ рôжныхъ книгахъ а навѣть протоколахъ галицкихъ актôвъ городскихъ (города Галича) — одинъ судовый документъ знайшовся и межи актами земскими галицкого суду, — уложенй однакъ въ цѣлôсть и въ хронологичный ладъ, даютъ тій черты докладный образъ, хоть бракуе кôлька документôвъ, просто за-для того, що ихъ не облятувала и не втягала въ книги нѣ одна, нѣ друга сторона. Процесъ сей есть цѣкавый не лишь для юриста, котрый хоче познакомитися съ процедурою судовою, карною и цивильною того часу, але таки для кождого, бо въ нѣмъ зôткнулися люде зовсѣмъ рôжній ôтъ себе, — люде, котрыхъ житье, характеры, вдача, становиско, а навѣть вѣра и народнôсть були не однаковій, а зовсѣмъ иншій.

Одна споряча сторона — се рускій черцѣ-аскеты, монахи велико-скитскои общежительнои святои обители, одинокои на той часъ православнои оселѣ на цѣлу галицку Русь, люде, що принявши ангельскій чинъ, черезъ цѣле житье свое якъ приписувавъ уставъ „оклеваша въ сеѣ свѣтнаѧ житїа мира всего“, и „тома и нѣдѧ тѣло свое алчбою, жаждою, стоанїемъ всеноцнымъ, оумиленїемъ, плачемъ и трѣдомъ“ лише одного бажали, щобы „на постризѣ житїе свое скончати“ и ôтдати колись Богу душу чисту и непорочну.

Черцямъ выхуднѣлымъ ôтъ борщу, рижокъ и киселю не треба було майна, нѣ землѣ, нѣ грошей, але пріймати дары, подаваній на престолъ набожною рукою, и боронити того, що на хвалу божу и на оборону вѣры записувала околична руска шляхта мимо уніи принятои вже ôтъ кôлькадесяти лѣтъ, — се було святымъ обовязкомъ обители. Було однакъ чи мало въ околици и такихъ, що силою физичною забирали черцямъ ихъ добро, числячи на то, що аскеты, ôторваній зовсѣмъ ôтъ свѣта, не зъумѣютъ оборонити своеи власности и що въ найгôршôмъ разѣ удасться зводженьемъ процесôвъ на що-разъ новій дороги и всѣлякими иншими выкрутами знудити и змучити монахôвъ до того степеня, що въ кôнци таки пристануть на якусь угоду, користну, якъ розумѣеся, для стороны, котра зачепила.

Одинъ зъ такихъ людей, Семенъ Ладновскій, бувъ другою стороною процесу. Бутный и зарозумѣлый шляхтичъ, шаленый заведѣя, зухвалый, завзятый процесовичъ, типъ бутного а при тôмъ захланного шляхтича зъ послѣднои добы розсыпаючоися Польщѣ, словомъ тузъ на цѣлу землю галицку. Не мôгъ ôнъ навѣть поняти, якъ можна выступати съ якими правами до чогось, хочь-бы и съ найсправедливѣйшими правами, коли Nobilis Simeon Ładnowski сказавъ: „се нѣчіе лишь мое“. Бувъ ôнъ, якъ здаеся, вѣры латинскои, зъ роду Полякъ, мабуть зъ землѣ судомирскои — межи его службою видимо Мазурôвъ — отже важный мотивъ до ненависти взглядомъ православныхъ черцѣвъ. Що и мошонка була у него не порожна, показуе се, що мавъ жупу сôльну въ Гвоздѣ, а ôтъ белзкого пôдчашого Онуфрія Стадницкого державъ въ заставѣ всѣ его добра въ Журакахъ и Старуни.

Въ р. 1736 занявъ ôнъ въ Журакахъ на власность три парцелѣ, котрі Скитъ посѣдавъ на пôдставѣ донаційного документу, облятованого пôсля всѣхъ формъ судовои процедуры въ галицкôмъ городѣ д. 17 червня 1672 р., отже посѣдавъ ôтъ 64 лѣтъ. Тою грамотою ôтступивъ бувъ рускій шляхтичъ зъ Журакъ, Павло Журакôвскій, Скитови на руки тогдѣшного игумена Доротея на вѣчній часы: Łaz na górze Dmitrowe począwszy od Wywozu Wirzkowego do góry Hłuboczka — Item Sianożęć począwszy od Góry mianowaney Dmitrowe aż do brzegu Rzeki Bystrzycy i Drugą Sianożęć w Łuhach wielkich począwszy od Gruntow Im. Pana Dominika Potockiego Starosty Chmielnickiego, aż do Stawu Skitskiego...“ Одинокій сынъ Павла Журакôвокого, Стефанъ, вступивъ до монастыря свѣтокого, зôставъ єромонахомъ пôдъ именемъ Созипатра и ôтступивъ Скитови на руки Софронія, тогдѣшного игумена, въ 1698 р. новою донаційною грамотою всѣ прочій грунты, котрі по батьку на него припали вразъ изъ дворомъ, а що до тамтыхъ трехъ парцель потвердивъ даровизну свого покôйного ôтця. Ладновскій пôдъ покрышкою, що згаданій три парцелѣ належатъ до Курапаговщины, котру ôнъ ôтъ Стадницкого державъ въ заставѣ, выгнавъ весною 1736 р. велику силу людей на лазъ Дмитровый, котрый монахи запустили були на лѣсъ, и казавъ его зрубати, забравъ дрова до своихъ жупъ въ Гвоздѣ, одну сѣножать зъоравъ, а другу казавъ скосити. О то почався процесъ.

(Дальше буде.)

Ще де-що до исторіи украиньского письменства.

Прочитавши переглядъ фактôвъ, умѣщеныхъ въ статьѣ М. Уманця про станъ нашого письменства пôдъ тыми „сепаратными наказами“, якій теперь у насъ истнуютъ, надумавсь и я де-що пригадати зъ фактôвъ сучасного житя нашои литературы.

Коло ста лѣтъ назадъ россійскій писатель Карамзинъ казавъ, жалѣючись на крутій обставины свого житя: „Наша литература, якъ жебракъ, мусить выпрошувати собѣ хлѣба; бути россійскимъ писателемъ — значитъ жебракувати“. Перевертаючи его слова до нашого стану, мусимо сказати: Коженъ, хто хоче стати украиньскимъ литератомъ, мусить обернутися у Сизифа; одно ôнъ

взганыхъ державахъ постановлено теперь побирати высокй мыта отъ збожа и муки, ввоженыхъ до тыхъ державъ въ-заграницѣ, хочь деякй депутованй въ обохъ державахъ звертали увагу правительства на то, що заведенье сихъ оплатъ потягне за собою дорожню хлѣба и звалитъ на бѣднѣйшихъ людей ще бôльшй тягарѣ.

Коли-жь въ иншихъ державахъ европейскихъ такъ живо слѣдятъ за причинами упадку хлѣборобства и глядятъ за способами его подвигненя, то тымъ пильнѣйше повиннй мы тымъ займатися. Наша цѣла сила опирается на хлѣборобствѣ, а недоля нашихъ хлѣборобôвъ отобьеся заразъ въ цѣлôмъ нашôмъ житю народнôмъ. Скорый упадокъ бôльшихъ посѣлостей, въ котрыхъ нынѣ що найменше $^3/_5$ частей задовженыхъ, отворивъ уже поле до заливу нашого краю чужими людьми зъ заходу (Мазурами, Нѣмцями, Жидами) а положенье нашихъ дрôбныхъ рôльникôвъ не о много отраднѣйше. На малôй посѣлости грунтовôй, котра о несповна $^1/_6$ часть бôльше мае землѣ, вартости около 12 миліонôвъ зр., тяжило вже 1880 р. бôльше якъ 3 миліоны зр. довгу, т. е. бôльше якъ $^1/_3$ малои посѣлости була обдовжена и може перейти въ чужй руки. Положенье отже нашихъ задовженыхъ хлѣборобôвъ стався при теперѣшнôй застои збожевôй тымъ труднѣйше, ихъ майно тымъ бôльше загрожене, якъ давнѣйше.

Маемо вправдѣ у Львовѣ ц. к. галицке товариство господарске, котре 3, 4 и 5 марта с. р. отбувало у Львовѣ свои загальнй зборы и радило такожь о охоронѣ галицкихъ рôльникôвъ отъ конкуренціи заморскои и заграничнои. Однакъ товариство се зложене зъ самыхъ дѣдичѣвъ, тожь оно не знае и не хоче знати о станѣ и потребахъ дрôбныхъ хлѣборобôвъ и о способахъ ихъ подвигненя. Маемо такожь въ Станиславѣ передъ трема роками васноване руске Товариство господарско-промыслове, однакъ силы его очевидно такъ слабонькй, що оно не могло доси проявити признакъ житя и взятися до переведеня того трудного дѣла, яке ему призначене статутомъ. Тому то, хочь я въ заводу не хлѣборобъ, пôдношу голосъ въ тôй справѣ, а чей ôнъ не остане голосомъ вопіющого въ пустыни, а найде послухъ мѣжь нашими родимцями. Може найдутся мѣжь нашими письменными хлѣборобами люде, що зрозумѣютъ трудне наше положенье нашого селяньства и маломѣщаньства та сполучатъ свои силы, щобы подати помôчь и пораду пôдъупавшимъ хлѣборобамъ. (*Дальше буде.*)

Слôвце правды.

„Przegląd“ зъ дня 19 цвѣтня подае довшу статію, въ котрôй констатуе повôльне упаданье польскости въ всходнôй Галичинѣ и то не лишь тымъ, що шляхта тратитъ землю въ користь жидôвъ и Нѣмцѣвъ, але и черезъ то, що Поляки на поли працѣ умственнои и публичнои, якъ у Львовѣ такъ и въ всходнôй Галичинѣ, замѣсть поступати въ передъ, подаются въ задъ и сходятъ зъ поля передъ Русинами. Коли одна польска панѣ — пише „Przegląd“ — въ довѣрочнôй бесѣдѣ спытала кн. Бисмарка, „що ôнъ думае про будучнôсть Польщѣ, котрою ôнъ не такъ себе а бôльше другихъ полохае“. — „Хочешь знати“, отповѣвъ канцлеръ, „яка будучнôсть вашого народа, подивись, чимъ занимаесь ваша молодѣжь, а именно молодѣжь зъ высшихъ верствъ“. „Przegląd“ розбирае отткакъ слова кн. Бисмарка и, придивившись близше съ всею пошанованя достойною объективностею польскôй молодежи, приходитъ до сумного заключеня, що она мимо користнѣйшихъ матеріяльныхъ обставинъ, посередъ котрыхъ жіе, мимо заохоты и помочи всестороннои, мимо спріяючои констеляціи политичнои и другихъ даныхъ не дорôвнуе въ пôзнѣйшôмъ житю молодежи рускôй нѣ то вытревалостею, нѣ замилованьемъ до працѣ.

Поставмо побôчь себе — каже „Przegląd“ — двохъ молодцѣвъ: Поляка зъ верствы шляхотскои або высшого мѣщаньства и Русина, селянчука або поповича, и пригляньмося, котрый зъ нихъ самъ собѣ скорше выстарчитъ? Русинъ, привычный отъ дитиньства боротись съ противностями, не доѣсть, не доспитъ, але таки зъ бѣды выкарабкаеся та выйде на верхъ. Полякъ, котрому всего навѣть надъ потребу доставлено, зъумѣе все то зъужити и пережити, але заробити на житье ôнъ не способный. Съ рôвными средствами, въ рôвнôмъ вѣку, съ рôвнымъ засобомъ науки а бодай съ однаковыми свѣдоцтвами шкôльными, Русинъ дасть собѣ раду въ житю, Полякъ нѣ — а тымъ менше обывательчукъ. Дитина, котру заєдно ношено на рукахъ, розплачеся, коли ей опустятъ зъ рукъ и не пôйде сама дальше. Будучнôсть такихъ одиниць есть мѣриломъ будучности всего народа, не зважаючи на то, чи се станеся за кôлька або кôльканайцять лѣтъ.“

„Przegląd“ розказуе отгакъ, якъ польска молодѣжь збуваe легонько науку въ школахъ середныхъ та на университетѣ, и думае, що сему злу не виноватй учителѣ анѣ системы шкôльнй а просто выхованье домове, де молодый чоловѣкъ на своѣмъ батьку рѣдко догляне замилуваня до працѣ, характеру и почутя обовязку. Не диво прото, що такій молодець, покôнчивши школы, въ практичнôмъ житю буваe неспособный до умственнои вытревалои працѣ. Станъ учительскій не смакуе ему, бо тутъ треба широкого образованя та ще бôльшои працѣ; до службы духовнои або военнои рôвно-жь нема охоты; въ судѣ жде его крѣпка робота бюрова, — лишаесь одна служба въ урядахъ политичныхъ. Тутъ и подыбуемо обывательчука. Але якимъ являеся ôнъ и на тôмъ поли? Устава не приписуе тутъ певного числа урядовыхъ годинъ, лишь звычай назначуе отъ 9 до 2 зъ-полудня. Що-жь дѣеся? Передъ 11 годиною рѣдко подыблешь молодого практиканта въ бюрѣ. Служба починаеся немовь въ касинѣ голосною та веселою розмовою. Доперва, коли хроника минувшого дня вычерпалася, слѣдуе читанье часописей а отткакъ робота, котра есть интензивнѣйшою лишь передъ 1-шимъ и 15-ымъ кождого мѣсяця, коли практикантъ своимъ настоятелямъ маe представити образъ своеи пильности въ якъ найкрасшôмъ свѣтлѣ. Розумѣеся, що лагодятся лишь лекшй справы, а труднѣйшй мимо ургенсôвъ зъ горы и сторôнъ дожидаютъ лѣпшихъ часôвъ. О скôлько на сѣмъ терпитъ интересъ загалу, не трудно догадатись, а тымъ часомъ молодый чоловѣкъ навыкае до лѣни, тратитъ почутье обовязку чимъ разъ бôльше и деморализуеся щоразъ гôрше.

„Przegląd“ думае, що давнѣйше, коли у насъ були урядниками Нѣмцѣ и Чехи, було ще якетаке соперництво, але нынѣ... Настоятелѣ тому виноватй лишь въ меншôй мѣрѣ: они хотѣли-бъ направити зло тымъ, що дивлятся на сю роботу скрôзь пальцѣ въ надѣѣ, що съ часомъ сама молодѣжь отверезится. А може и боятся строгостею отстрашити тй мягонькй существа и отъ такои роботы? Часъ однакожь скôнчити съ такою методою — думае „Przegląd“ — и радитъ бодай для примѣру кôлькохъ такихъ „елеганцкихъ дармоѣдôвъ“ выкинути зъ урядôвъ.

Въ кôнци наводитъ „Przegląd“ на пôдставѣ слôвъ одного высшого урядника таку паралелю межи Русиномъ а Полякомъ: „Коли зъявляются два кандидаты до бюровои практики, то Полякъ майже завсѣгды принаджуе своимъ розвоемъ умственнымъ. Быстрый и понятливый, можна думати, переймеся ôнъ отъ разу своею службою и стане ей сповняти съ енергіею. Русинъ противно, тяжкій и неповоротный, немовь той возьный, що отчинивъ ему дверѣ до бюра. А по кôлькохъ лѣтахъ яка рôжница! Русинъ выобразувався, убладороднився, ставъ быстрый, а не утративъ нѣчого на своѣй повазѣ. Полякъ, противно, подався (zgnuśniał), зледащѣвъ; ôнъ а не Русинъ подôбный теперь до возьного. Если такъ дальше пôйде, то нашою лѣнею выкопаемо собѣ грôбъ... „Przegląd“ кôнчитъ свôй поглядъ на сумне положенье молодежи польскои зазывомъ, щобы она двигнулась зъ сего маразму и застерѣгаесь при тôмъ, що тенденціею его статіи не есть неохота до того, що Русины двигаются, а хоче лишь поправы молодежи польскои, именно въ виду того, що нѣмецкій философъ Гартманъ, доглянувши прогресъ Славяньства въ Прусахъ и въ Австріи, радитъ кн. Бисмаркови будь-що-будь съ всею енергіею пріймитись за германизацію Познаня и Шлеска.

Св. Методіевске торжество.

Въ день смерти св. Методія въ суботу дня 6 (18) с. м. отправилося у Львовѣ торжественне богослуженье по всѣхъ церквахъ, а найторжественнѣйше въ архикатедр. церквѣ, де пôдчасъ вечѣрнѣ ôткрыто памятну таблицю завѣшену по правôй сторонѣ престола св. Николая съ слѣдуючою написею въ золотыхъ бркваxъ:

сватыимъ апостолъмъ
кюриллоу и меѳодиюу
по тысѧщти лѣтъ
въ памѧтьныи дьнь съмрьти старѣишлаго ею
.s. априлиа въ лѣто .ѧѱпє.
правовѣрьныи роусь галичьскаа.

На богослуженю въ архикатедральнôй церквѣ, особливо-жь пôдчасъ вечѣрнѣ було множество народа. „Народный Домъ“ и деякй другй руснй институціи були сего дня украшенй народными (сино-жовтыми) и австрійскими флагами, а вечеромъ були илюминованй: архикатедральна церковь св. Юра, церковь Успеньска и Ставропигіа „Народ. Дôмъ“, „Просвѣта“ „Руска Бесѣда“ и т. д. Впрочѣмъ цѣлый Львôвъ находився въ густôй темрявѣ, бо Поляки зовсѣмъ сего торжества не обходили отже и не илюминували. Середъ сеи темрявы особливо красно отбивали церковь св. Юра и вежа Успеньскои церкви. До „Neue fr. Presse“ телеграфуютъ зô Львова: „Гр. кат. консисторія отнеслася була впередъ до ц. к. намѣстництва съ прошеньемъ, щобы репрезентантамъ властей припоручено взяти участь въ торжествѣ. Прошенье се позôстало безъ отповѣди и якъ зачуваемо министерство выдало розпорядженье, щобы всего уникати, що могло-бы торжеству надати признаку политичну. Мимо стараня консисторіи не увôльнено того дня (18 с. м.) молодѣжь шкôльну отъ науки“. — Зъ того донесеня, згôдного съ фактами, показуеся правдивôсть голошеной вже давнѣйше вѣсти, що австрійске правительство стараеся о кôлько можности, зредукувати св. Методіевске торжество до значеня чисто-религійного, щобъ черезъ можливй народно-политичнй манифестаціи не дразнити сусѣдôвъ, а у внутрѣ державы Нѣмцѣвъ, съ котрыми особливо теперь, передъ выборами до рады державнои, муситъ числитися.

Що до намѣренои подорожи Русинôвъ до Велеграду д. 1 (13) серпня с. р, то зъ рôжныхъ сторôнъ вже теперь проявляются симптомы, здраджуючй бажанье, щобъ тои подорожи не було. Одна зъ рускихъ газетъ нотуе поголоску, що хтось нерадый подорожи нашихъ владыкъ до Велеграду длятого, „що отправою богослуженя въ славяньскôмъ языцѣ роздразнили-бы страсти другихъ славяньскихъ народôвъ, котрй безъуспѣшно допрошуютоя отъ Риму дозволу отправляти богослуженье въ своихъ языкахъ“. Може бути, що въ тôмъ дѣлѣ маютъ свою руку галицкй Єзуиты и ультрамонтаны, котрй всякими вплывами старалися наклонити рускій комитетъ, щобы депутація руска ѣхала до Велеграду разомъ съ польскою, але то имъ не удалося. Зъ другои стороны Нѣмцѣ-централисты, нерадй въ загалѣ сему славяньскому святу, въ дописяхъ до нѣмецкихъ газетъ завѣряютъ, що анѣ „Altruthenen“ анѣ „Iungruthenen“ не возьмутъ участи въ подорожи до Велеграду, а если хто поѣде, то тôлько владыки и „Myr Partei“ (о. ректоръ Бачиньскій).

О паломникахъ зъ Галичины до Петербурга пишутъ польскй, россійскй и нѣмецкй газеты. Телеграмы зъ Петербурга доносятъ, що паломники выступаютъ тамъ яко депутація галицкихъ Русинôвъ, тымъ бôльше, що деякй поперебирался въ народнй строѣ и выступаютъ яко селяне. До московского „Русского Куріера“ телеграфуютъ зъ Петербурга, що яко провôдники галицкорускои депутаціи выступаютъ: о. Наумовичъ, Добранській, редакторъ „Слова“. „Kurjer Lwow-

---

робитъ: пише свои рукописи, засылае ихъ у цензуру, отбираe назадъ зверненй и заборенений, та й зновъ пише, щобъ зновъ засылати и не бачити ихъ нѣколи опубликоваными.

Коли писатель часôвъ Карамзина мусѣвъ стати жебракомъ черезъ те, що мало було тогдѣ читателѣвъ, та й самыхъ писателѣвъ тогдѣ була невелика громада, то теперь у насъ чи-мало е людей, що й хотѣли-бъ спробувати того жебрацтва, та зовсѣмъ не могутъ знайти собѣ для того спроможности. Немало приходилося менѣ стрѣчати такихъ людей зъ нашихъ Украинцѣвъ, що признали-бъ себе дуже щаливыми людьми, коли-бъ була имъ спроможнôсть дôйти хочь до того стану, на якій нарѣкавъ Карамзинъ.

Знавъ я на примѣръ одну паню. Живучи на селѣ и читаючи французкй книжки, догледѣла она, що мѣжь селянами Французами багато е характерôвъ, схожихъ съ характерами нашихъ селянъ. Почала она перекладати и переробляти на украиньску мову де-якй драматичнй пiесы Моліера и другихъ писателѣвъ. Але на першому жь дѣлѣ она побачила, якъ то трудно стати украиньскою писателькою. Заслала она до цензуры перекладъ Моліерового „Le medecin malgré lui“. Бй зверненo рукопись съ забороною друкувати ей черезъ те, наче-бъ то, що у сѣй пiесѣ осмѣюется святе таинство брака. Таку причину прибрало „Главное управленіе по дѣламъ печати“ до забороны, коли добре звѣстно, що ся пiеса дозволена цензурою у скôлькохъ перекладахъ по россійски, що се була навѣть чи не перша театральна пiеса, котру бôльше якъ 200 лѣтъ назадъ переклала Софія Алексѣевна, сестра царя Петра І., коли съ бояриномъ Морозовымъ завела першій у Москвѣ театръ. Выходило-бъ, що те, що вже 200 лѣтъ назадъ не узнавалося шкôдливымъ, теперь, узнается по украиньски небезпечнымъ зъ погляду религійного.

Знавъ я и другого писателя, хочь его нѣхто не знае, бо й доси нема друкованои нѣ однои зъ его праць. Ôнъ и самъ писавъ зъ-початку популярнй книжки, а якъ выйшла на нихъ заборона, взявся переводити те, що дозволено, се бъ то речи беллетристичнй — зъ россійского и зъ польского. Заславъ до цензуры въ перекладѣ повѣсти Г. Сенкевича „Малюнки вуглемъ“, „Штуки пана писаря Зольжкевича“ и получивъ отмову, що сего не можна писати и перекладати, хочь на россійскій языкъ такй-жь повѣсти що-разу перекладаются. Чи пише тенерь що небудь сей недрукованый писатель, — не знаю. Може додумуется, яку бъ таку повѣсть выбрати для перекладу, щобъ була вгодна цензурѣ? Та оно й трудно потрафити на вкусъ цензурѣ, бо на прикладъ не такъ давно, якъ чувъ я, хтось заславъ до цензуры перекладъ „Казки про рыбалку и рыбку“ Пушкина, але такожь дôставъ отмову.

Не дивно, що коли забороняется тее, що по россійски друкуется безъ всякого перегляду цензуры, якъ тая „Казка“, звѣстна кожнôй дитинѣ, то що небудь самостайне вже зовсѣмъ дуже трудно проходитъ черезъ ей руки.

Сегодня всѣ Славяне торжественно празнуютъ память св. первоучителѣвъ Кирила и Методія, тысячу лѣтъ назадъ ставшихъ за дѣло народнои освѣты на питомôмъ языцѣ. Зъ Одессы заслано було „Житье св. братôвъ“ по украиньски, вже не до простои цензуры и не до „Главного управленія по дѣламъ печати“, а до цензуры духовнои. — Розказуютъ, що книжка ся, за-для розповсюдненя межина родомъ у сегоднѣшный праникъ, дуже подобалася духовному цензорови, котрый передивлявъ ей. Ôнъ дуже ухвалявъ не тôлько самъ змѣстъ книжки, але и стиль ей и мову, чисто народню; але все таки мусѣвъ ей не розрѣшити, бо ще въ 1862 року е законъ, забороняючій якй-бъ не були книжки духовнй, писанй по украиньски.

Тысяча лѣтъ минуло зъ того часу, якъ великй просвѣтителѣ нашй працювали по надъ берегами Чорного Моря, щобъ освѣтити народы, тутъ живший, на рôднôй мовѣ. Землѣ ой були дикй и малолюднй. Теперь що-дня по зелѣзницяхъ тутъ товчутся люде новои цивилизаціи; набудовано великихъ гôродôвъ; Дѣпро перерѣзаный трема зелѣзными мостами пôдъ Кіевомъ, Кременчукомъ и Катеринославомъ; економичный благобытъ людей далеко покрасшавъ, — а у головахъ ихъ носятся тіи-жь погляды на народню освѣту, якъ и тогдѣ, коли Методій боровся съ сими поглядами и словомъ и дѣломъ! Я кажу се навмысне, щобъ Вашй читателѣ не думали, що тôлько у бюрократичному Петербурзѣ та у „Главному управленію по дѣламъ печати“ покладаютъ за непотрѣбне дѣло просвѣщати народъ украиньскій.

И тутъ у насъ на широкихъ степахъ Украины тіи-жь думки — не въ дивовижу. Ихъ маютъ люде, що близше всего стоятъ до народу: де-якй сѣльскй паны, священики, gente Rutheni natione... не пôдберу якои они націи (п. Ламанскій сказавъ-бы: „якои хочте, тôлько не финляндскои).

Не такъ давно якійсь учитель, чи телеграфистъ на желѣзници роздавъ хлопцямъ на селѣ якісь украиньскй книжки, що продаются всюды по книгарняхъ та ярмаркахъ. Становый (се-бъ то полицейскій урядникъ) книжки тіи заарештувавъ, а учителя чи то телеграфиста потягъ до отвѣчальности.

Лучилося менѣ розмовляти про се дѣло середъ интелигенціи, де бувъ и священикъ.

— Ньельзя же дозволіть, — казали тутъ, — штобъ всякія маларуссскія книжкі свабодно раздавалі народу!

Я оступався за учителя.

— Онъ же — кажу, — забороненыхъ книжокъ не роздававъ!

— А знаетье-лі вы, какія есть между маларуссскімі кніґамі изданія? — озвавсь до мене батюшка, — Знаетье, што есть ізданіе еванґелія, печатанное въ Венье? Ведъ ето хуже всякой штунды! Народъ нашъ тьомный, — всьо прінімаютъ за харошое и развращаютса!

— Та не вже-жь — кажу я священикови — и евангеліе „вредно“ народови читати?

— Не вредно, а преждьевременно! — отказавъ батюшка.

— Я розказую голй факты. Звѣстно, коли „преждевременно“ давати народу книжку, що вже бôльше 1800 рокôвъ навертае людей на путь моральнои истины, то що-жь казати про що друге?

— Нашому народови, казавъ далѣ батюшка — треба помагати свôй економичный побытъ уладити, а просвѣщати его ще буде часъ колись то...

Такй думки що-разу почути можна мѣжь нашими интелигентными и „дирижируючими класами“. Сй думки, що мы що-дня чуемо, оговтуютъ нашихъ писателѣвъ, що були-бъ раднѣйшй стати „жебраками“ у змыслѣ Карамзиньскому. Они звыкли вже й до того, що колись-то прійде часъ, коли можна буде взятися за плеканье интелигентнои и моральнои стороны народного добробыту, а теперь покидаютъ свои литературнй працѣ. Нехай народъ нашъ поки-що тôлько множится, и самъ, а то и за проводомъ правительства покрасшуе свôй матеріяльный благобытъ! Може ще за 1000 лѣтъ або й двѣ буде розрѣшено якому другому Зеленому межи тысячами газетъ, що будутъ тогдѣ выдаватися, редагувати и украиньску часопись, яку хотѣвъ бувъ выдавати п. Зеленый, теперѣшный редакторъ „Одесского Вѣстника“, та получивъ отмову!...

Одесса, 6 (18) цвѣтня 1885.

Зельстный.

ski“ доноситъ, що мѣжь паломниками выѣхавъ до Петербурга такожь п. Т. Бѣлецкій, зъ Долины, агентъ „Общого рôльничо-кредитового Заведеня“ и повѣтовый люстраторъ громадъ. „Czas“ выкористуе фактъ мнимои депутаціи рускои до Петербурга до нового нападу на Русинôвъ въ загалѣ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Палата панôвъ*) приняла на засѣданю зъ дня 16 с. м. законъ о динамитѣ безъ дебаты; такъ само и внесенье о закладаню домôвъ примусовои роботы. Внесенье бôльшости комисіи, щобы перейти до порядку дневного надъ проектомъ, въ котрôмъ сказано що въ домахъ роботы примусовои можна людей пôдозрѣлыхъ яко волоцюгъ задержувати черезъ довшій часъ, упало, позаякъ представитель правительства заявивъ, що закладанье домôвъ примусовои роботы безъ права задержуваня въ нѣмъ особъ пôдозрѣнои екзистенцій не малобы жадного значеня. Бôльшôсть палаты противилася для того такому законови, бо боялася, щобы законъ сей не станувъ въ суперечности съ основными законами державными, котрыми кождому, що приналежитъ до звязи австрійскои держави забезпечена свобода особиста. Справоздавець меншости гр. Белькреди сказавъ однакожь, що хто домагаеся такихъ домôвъ муситъ такожь домагатися права на пôдставѣ котрого можна-бы волоцюгъ ловити а для наглости такого закона ôнъ проситъ палату, щобы она сей законъ приняла. Палата приняла ôттакъ сей законъ а на бажанье гр. Льва Туна, щобы законъ сей о скôлько можна бувъ лагôдно интерпретованый и выконуваный, заявивъ мин. Пражакъ, що се само собою розумѣеся. — Друге засѣданье палаты панôвъ по святахъ ôтбулося въ суботу. На сѣмъ засѣданю залагоджено всѣ справы, якѣ були на порядку дневнôмъ а мѣжь иншими такожь и проектъ закона о льокальнôй желѣзници Львôвъ-Рава руска. Трете засѣданье ôтбулося въ понедѣлокъ.

(*Конецъ рады державнои.*) Бюро рады державнои выдало слѣдуюче оголошенье: „Пôсля заявленя президента министрôвъ гр. Таффого присланого дня 17 цвѣтня с. р. палатѣ послôвъ, наступитъ торжественне закрытье рады державнои Є. Вел. цѣсаремъ въ середу дня 22 с. м. о 12 год. въ полудне, що симъ подаеся до вѣдомости. Вѣдень дня 17 цвѣтня 1885 р.“

(*Новѣ выборы и рухъ передвыборчій.*) Ческа „Politik“ довѣдуеся зъ певного жерела, що новѣ выборы де рады державнои розпôчнутся 8 червня и закôнчатся вже 15 червня, позаякъ правительство не бажае собѣ, щобы речинець выборôвъ продовжився. — Лѣвиця парляментарна заходится пильно коло новыхъ выборôвъ. Нынѣ маe ôтбутися засѣданье клюбу сполученои лѣвицѣ, на котрôмъ буде остаточно порѣшена ôтозва клюбу до выборцѣвъ. На сѣмъ засѣданю маe такожь рѣшитися, чи лѣвиця маe явитись на торжественнôмъ закрытю рады державнои чи нѣ. Говорятъ, що лѣвиця порѣшитъ, щобы не явитися. Зъ дальшихъ приговлень лѣвицѣ довѣдуемося, що въ Чехахъ въ округѣ выборчôмъ Хебъ кандидатомъ постановлено Байтера и що Банганосъ не маe выглядôвъ перейти при выборахъ въ мѣстѣ Брикс; на мѣсце его буде имовѣрно поставленый дръ Фридъюнгъ зъ Вѣдня. На Моравѣ въ округѣ выборчôмъ знаймскôмъ буде кандидувати дръ Промберъ на мѣсце Пановского, котрый постановивъ нѣгде не кандидувати. Въ Стиріи а именно на передмѣстяхъ Градеца маe кандидувати Вингеръ а въ мѣстѣ самôмъ Рехбауеръ. Зъ Каринтіи не ма доси певнои звѣстки о руху передъ выборчôмъ; здаeсь лишь, що тамъ перепаде пос. Моничь. Въ Тиролю постановивъ консервативный комитетъ выборчій не попирати кандидатуры Цалингера а то для того що ôнъ выломлюeсь зъ пôдъ дисциплины. На его мѣсци буде кандидувати въ сѣльскôмъ округѣ выборчôмъ въ Боценъ бар. Джованели а мѣскôмъ округѣ Боценъ-Меранъ дръ Ангереръ. Въ Дальматіи ставитъ италійска партія дра Беямонти и задарского подесту Тригарого. На Буковинѣ, якъ кажутъ буде кандидувати въ Черновцяхъ Попперъ, директоръ филіи галицкого банку гипотечного, котрый межи Поляками маe певну симпатію, проф. Томащукъ буде старатися о мандатъ зъ палаты торговельнои. Для докладнои информаціи маючихъ ôтбутися въ нашôмъ краю выборôвъ до рады державнои, подаемо низше справоздане краковского центрального комитету выборчого, котрый якъ звѣстно есть частею польского комитету выборчого.

(*Краковскій комитетъ выборчій*) для захôднои Галичины ôтбувъ дня 11 с. м. перше свое засѣданье, въ котрôмъ взяли участь мѣжь иншими гр. І. Менциньскій, гр. Ст. Тарновскій, гр. Артуръ Потоцкій, гр. Рей, Мадейскій, Цоль и Хшановскій. Тымчасовымъ предсѣдателемъ комитету выбрано Хшановского. Отповѣдно до инструкцій польского кола соймового для центрального комитету выборчого першою его дѣяльностею буде завôзвати бурмистрôвъ деякихъ мѣсть, выбираючихъ вразъ куріями меншихъ посѣлостей, сѣльскихъ и вилывовыхъ дѣдичѣвъ въ кождôмъ повѣтѣ до завязаня повѣтовыхъ комитетôвъ передвыборчихъ. Бурмистрôвъ мѣстъ, котрі окремо посла выбираютъ, скличе комитетъ окремо въ часѣ загального збору выборцѣвъ въ цѣли выбору мѣского комитету передвыборчого. Комитеты повѣтовѣ, котрі маютъ переводити выборы зъ меншихъ посѣлостей вышлютъ по одному делегатови до центрального комитету въ Краковѣ и выберутъ таиъ 5 членôвъ до сего комитету. Комитетъ центральный уложивъ такожь листу мужѣвъ довѣря, котрі спôльно съ предсѣдателями радъ повѣтовыхъ будутъ займатися завязуваньемъ комитетôвъ повѣтовыхъ. По закрытю рады державнои и розвязаню палаты послôвъ выдасть комитетъ ôтповѣдну ôтозву, завзываючу до завязувания комитетôвъ повѣтовыхъ.

(*Зô взгляду на маюче переводитися урегулеванье конгруы*) постановила центральна комисія статистична завôзвати правительство, щобы оно въ цѣлôй Австріи завело одностайне и повне доходженье ôтносинъ католицкого клиру и его доходôвъ.

(*Недавна конференція епископôвъ у Вѣдни*), якъ доноситъ „Oester. Corresp.“ выготовила меморандумъ, котре крôмъ справы конгруальнои займаeся ще и и иншими не менше важными. Въ справѣ школьнôй жадае меморандумъ церковно-религійного выхованя въ школахъ середныхъ и народныхъ, выключеня старокатолицкихъ учителѣвъ въ чисто католицкихъ округахъ школьныхъ и ôтданя ширшого вплыву катехитамъ въ школахъ середныхъ и народныхъ. Дальше жадаютъ епископы, щобы святкованье недѣль и святъ было якъ найточнѣйше переведене, такъ, щобы робôтники въ фабрикахъ могли безъ перешкоды брати участь въ религійныхъ и церковныхъ вправахъ. Князѣ церкви вставляются такожь о пôдвышенье платнѣ для професорôвъ богословія и о рѣшуче управильненье пытаня въ справѣ церковнои управы религійнымъ фондомъ. Говорятъ такожь, що епископы мали постановити подати якъ найскорше до вѣдомости вѣрныхъ результатъ епископскои конференціи.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россія. „Pol. Corresp.“ доноситъ, що въ добре поинформованыхъ кругахъ петербурскихъ уважаютъ становище министра финансôвъ Бунге яко дуже захитане и що его димисія есть майже вже певною. Головною причиною сего маe бути проектъ заведеня пятипроцентового податку ôтъ рентъ и капиталôвъ а головно зле враженье, яке выкликавъ сей проектъ такъ въ краю якъ и заграницею а особливо въ Берлинѣ. „Новости“ доносятъ, що бранка и мобилизація на Кавказѣ выкликала межи тамошными магометаньскими и ôрменьскими жителями велике зворушенье, противъ котрого правительство мусѣло предприняти ôтповѣдні мѣры осторожности. — Говорятъ, що царь затвердивъ мнѣніе госуд. совѣта, пôсля котрого у всѣхъ школахъ народныхъ Царства польского маe бути заведеный языкъ россійскій яко выкладовый, выйнявши лишь науку религіи для тыхъ, що належатъ до вѣроисповѣдань заграничныхъ, отже и для католикôвъ; языкъ матерный позôстаe предметомъ науки. — Св. Методіевске торжество розпочалося въ Петербурзѣ дня 18 с. м. Въ обходѣ зъ казаньского собору до Исакіевскои церкви взяли участь: духовеньство, чорногорскій епископъ Банъ, болгарскій епископъ Климентій, городска дума, славяньскій благотвор. комитетъ, руска депутація зъ Галичины (нѣкимъ не высылана *Ред.*) и депутація петербургскихъ Чехôвъ. Улицѣ, котрыми обхôдъ поступавъ були торжественно прикрашенѣ а товпа народа велика. На богослуженю въ исакіевскôй церквѣ були присутнѣ царь и царица, всѣ члены царскои родины съ своими дружинами, войсковѣ и цивильнѣ достойники и сербскій и грецкій посолъ. У всѣхъ прочихъ церквахъ православныхъ правилось торжественне богослуженье, по школахъ ôтправлялися ôтповѣднѣ торжества, войско було увôльнене ôть службы. — Въ справѣ афганьского конфликту доносятъ зъ Петербурга до Лондону, що самъ царь мавъ сказати, що маe повну надѣю, що до удержаня мира межи Россіею и Англіею на пôдставѣ взаимныхъ уступокъ. Въ загалѣ шансы мира значно поправилися, мимо того зброеня въ Россіи не устаютъ. Такъ доносятъ зъ Петербурга, що зброенье кораблѣвъ военныхъ въ Кронштатѣ поступаe скоро наперед. Всѣ тамошнѣ кораблѣ получили приказъ, щобы були готовѣ до походу. Такъ само розпочалися роботы около укрѣпленя пристани въ Севастополи и побережа балтійского моря. Зъ Англіи доносятъ знову, що Россія готова помиритися, але жадае ôтступленя для неи мѣста Пенджъ-Дехъ въ котрôмъ вже и такъ ген. Комаровъ завѣвъ провизоричну управу россійску. Мѣродайна майже въ афганьскôмъ конфликтѣ „Pall Mall Gazette“ каже, що выгляды на удержанье мира суть сталѣ и певнѣ и миръ можна уважати вже майже за певный. Есть певна надѣя, що цѣле непорозумѣнье на слѣдуючій тыждень буде вже зовсѣмъ залагоджене.

Франція. Минувшои недѣлѣ ôтбувалися въ деякихъ департаментахъ выборы генеральныхъ совѣтникôвъ и выпали въ некористь републиканцѣвъ. Въ трехъ кантонахъ перемогли монархисты републиканцѣвъ и позискали ихъ мѣсця, въ двохъ выбрано знову монархистôвъ, а лишь въ однôмъ перейшовъ републиканець. Въ двохъ кантонахъ мусятъ ôтбуватися тѣснѣйшій выборы межи монархистами а републиканцями. — Мимо всякого запевненя, що цѣсарь хиньскій пôдписавъ вже угоду, въ Франціи не хотятъ тому вѣрити и для того роблятъ всякій приготованя, щобы можна дальше вести вôйну съ ôтповѣдными силами. Французке правительство есть переконане, що навѣть по заключеню мира буде мусѣло ще довго вести вôйну въ Тонкинѣ, бо дотеперѣшный противникъ Французôвъ безперечно готовъ змѣнити лишь одѣжь на собѣ: замѣсть съ Хинами прійдесь теперь знову воювати съ чорными хоругвами. Въ виду сего французке правительство не перестаe приготовлювати помочи для Тонкину и до кôлькохъ недѣль буде вже могло станути въ Тонкинѣ 37.000 войска, достаточна сила, щобы на всякій случай можна противъ непріятеля енергично выступити. Фрайсине мавъ оногды нараду съ Камбельомъ, посередникомъ при заключуваню прелиминарій, а сей предложивъ ему депешѣ Гарта, въ котрыхъ сказано, що Гартъ самъ читавъ въ пекиньскôй газетѣ цѣсарскій декретъ, дотыкаючій прелиминарій. Вѣсти зъ Хинъ потверджуютъ ôтъѣздъ двохъ хиньскихъ делегатôвъ до Тонкину въ цѣли управильненя выходу хиньского войска. — Ферри мавъ въ Епиналь бесѣду, въ котрôй припоручавъ попирати теперѣшне министерство.

Італія. Дня 9 с. м. вернувъ до Риму генъ Ричи и дававъ справозданье зъ инспекціи окупованыхъ мѣстъ надъ Червонымъ моремъ. Справозданье се зовсѣмъ вдоволило министра вôйны. Сганъ здоровя войска маe бути дуже добрый, достава провіянту легка и може переводитися безъ великихъ коштôвъ. Зъ справозданя показуеся, що Ассабъ и Массуахъ дадутся легко удержати и не потребуютъ жадноi помочи: лишь деякій точки докола Массуахъ протребуютъ значнѣйшого укрѣпленя. Справоздавець пôднесъ особливо велике значенье сихъ мѣсть зъ уваги на торговлю и важнôсть военну. — Капитанъ Феррари выѣхавъ въ мисіи до короля Абессиніи, съ котрои ще не повернувъ. Феррари маe наклонити короля Оганеса до позволеня, щобы войско италійске могло заняти мѣсто Керенъ, позаякъ въ Массуахъ пôдчасъ страшнои спеки не можна нѣякъ перебувати. Керенъ лежитъ въ горахъ на граници Абессиніи при трактѣ зъ Массуахъ до Абессиніи и есть важнымъ мѣсцемъ торговельнымъ. Король Абессиніи дуже нерадо дивится на занятье сего мѣста черезъ Італійцѣвъ, бо видитъ въ сѣмъ велике небезпеченьство для свого краю. О миссіи Феррого доси нѣчого не звѣстно. Праса италійска зачинаe чимъ разъ острѣйше допытуватися о цѣль походу надъ Червоне море, котра доси нѣчого бôльше не принесла якъ лишь страты. — Ледве що притихли неспокои студентôвъ якъ вже проявилися въ провинціи Мантуа непокои аграрійнѣ. Збунтованѣ селяне пôдмовленѣ радикальными послами домагаются пôдвышеня платнѣ при роботахъ въ поли. Розрухи прибрали такій розмѣры, що на залагодженье спокою треба було выслати на мѣсце непокоевъ кôлька батальіонôвъ войска.

НОВИНКИ.

Ѭ

Въ послѣднôй хвили одержуемо зъ Кіева сумну вѣдомôсть:

НИКОЛАЙ КОСТОМАРОВЪ

славный нашъ историкъ, другъ и сподвижникъ Т. Шевченка, одинъ зъ найпершихъ борцѣвъ за права Руси-Украины

упокоився въ Петербурзѣ дня 7 (19) цвѣтня с. р.

— **Въ справѣ конфискаты 34 числа „Дѣла“** доручено намъ слѣдуюче рѣшенье: Cz. 6273. W Imeny Jeho Welyczestwa Cisarja! C. k. Sud krajewyj dla spraw karnych, riszył na pidstawi §§. 489 i 493 z. p. k. i §. 37 u. p. szczo soderzanyje artykułu umiszczenoho w cz. 34 czasopysy „Diło“ z dnia 28 Marta (9 kwitnia) 1884 pid napysom: „Nowi Batky Rusy“ zakluczajet w sobi znamena złoczyństwa z §. 65 lit. a zak. karn. zatim usprawedływłeną jest zarjadzena czerez c. k. prokuratora rjadowoho konfiskata toi czasopysy. Wslidstwije toho riszenya zboronene jest dalszoje rozprostranenyje toho artykułu a nakład maje buty znyszczenyj. Powody. W inkryminowanym artykuli usyłujet autor pobudyty do wzhordy i nenawysty protiw nerozdilnoi zwiazy i administracyi derżawy, w czim mistiat'sia znamena złoczyństwa z §. 65 lit. a. z. k. — Lwiw 13 cwitnia 1885. Lidl.

— **Дръ Исидоръ Шараневичь** одержавъ оногды ôтъ ц. к. намѣстництва письменне повѣдомленье, що руска депутація въ справѣ Єзуитôвъ буде допущена на авдіенцію до цѣсаря. Яко члены депутаціи поименованѣ: дръ Шараневичь, п. Вол. Федоровичь, дръ Омелянъ Огоновскій, п. М. Дыметъ, сов. Ковальскій и п. Кулачковскій. П. Федоровичь пріѣздитъ сегодня до Львова.

— **Центральный Выдѣлъ товариства „Просвѣта“ у Львовѣ** на своѣмъ засѣданю зъ дня 11 л. цвѣтня с. р. порѣшивъ слѣдуючѣ справы: 1) Припоручивъ уложенье Календаря на рôкъ 1886 п. Василеви Лукичеви. 2) На представленье головы филіи тернопôльскои освѣдчився за окликаньемъ загальныхъ зборôвъ филіи тернопôльскои въ памятъ 10 ти лѣтного инстнованя тои жь филіи — въ понедѣлокъ Зеленыхъ Святъ, и выслати тамъже свого делегата. 3) Постановлено выдати коштомъ и заходомъ товариства мапу етнофрафичну Руси, и мапу историчну зъ новѣйшого періоду. 4) Удѣлено даромъ книжочки товариства: товариству „Руска Бесѣда“ въ Черновцяхъ; читальнямъ въ Кулачковцяхъ, Пôдмихайлю, Добровлянахъ, Велдѣжи, а п. Михайлови Мусорѣ въ части даромъ а въ части въ розпродажь. 5) Полагоджено справы администраційнѣ товариства и принято слѣдуючихъ членôвъ до товариства: 1) Читальню въ Голосковичахъ, 2) читальню въ Горбковѣ, 3) Іосифа Станька господаря въ Коровникахъ, 4) читальню въ Дашавѣ, 5) Дмитра Розлуцкого, 6) читальню въ Велдѣжи, 7) Василя Стурка селянина въ Перегиньску, 8) Іосифа Петрушевича учителя въ Новици, 9) Зенона Грушкевича, учителя въ Новици, 10) Антонія Корнацкого, учителя въ Добровлянахъ, 11) Евсевія Черепашиньского, правника у Львовѣ, 12) читальню въ Гущанкахъ, 13) Петра Харамбуру, мѣщанина въ Яворовѣ, 14) Илію Микитейчука, господаря въ Красноилѣ, 15) читальню въ Кунашовѣ, 16) Ивана Небыловця, селянина въ Новици, 17) Володимира Винярского у Львовѣ, 18) Костя Рогача, селянина въ Лисичинцяхъ, 19) Павла Бандуру господаря въ Пилипчу, 20) Ивана Гоцука, 21) Семена Павлюка и 22) Никиту Нагайчука, господарѣвъ въ Тетевчицяхъ, 23) Костя Павлова въ Рѣпинцяхъ, 24) о. Мат. Барыляка зъ Боложинова, 25) Мих. Тиховского, и 26) Адр. Сатурокого въ Тернополи, 27) и 28) читальнѣ въ Пронятынѣ и Дубôвцяхъ, 29) Филипа Черкаса господаря въ Чернелевѣ мазовецкôмъ, 30) о. Володислава Паука, пароха въ Саджавѣ, 31) Михайла Татарского, 32) Онуфрія Тымишака и 33) Дмитра Федорова господарѣвъ въ Саджавѣ, 34) о. Константина Бѣрецкого, пароха въ Журавици, 35) Пилипа Ковалку, господаря въ Новосѣлцяхъ, 36) о. Стефана Петрушевича, пароха въ Половôмъ, 37) Онуфрія Симця въ Шумячи, 38) читальню въ Янôвцѣ, 39) Воч. Николая Бачиньского въ Ромашôвцѣ, 40) читальню въ Добрянахъ, 41) читальню въ Новосѣлкахъ, 42) читальню въ Ордовѣ, 43) Ивана Гуляя, асистента телеграфу у Вѣдни, 44) Олексу Баранецкого, листоноса у Львовѣ, 45) Федора Мацька, господаря въ Бертешовѣ, 46) Тим. Липецкого, учителя въ Жнятынѣ, 47) Клима Куровского селянина въ Жнятынѣ, 48) Амвросія Думку, селянина въ Жнятынѣ, 49) Братство церковне въ Гôльчу и 50) Братство церковне въ Сулимовѣ.

— **Общество рускихъ дамъ у Львовѣ** устроюе дня 5 л. мая с. е. въ день св. Юра и инсталяціи митрополита Сильвестра Сембратовича, музикально-декляматорскій вечеръ съ танцями въ великôй сали „Народного Дому“.

— **Зô Львова** пишутъ намъ: До чого стремитъ всяка реформа нашого духовеньства, показуютъ намъ наглядно декотрі предтечѣ будущого „миромъ“ помазаного обряду руского. Пôдчасъ похоронôвъ угорокого магната генерала Іошики бачили мы въ костелѣ св. Магдалины трехъ рускихъ священикôвъ ôтправляючихъ литургію. Два зъ нихъ ôтправляли пôсля обычаю и приписôвъ гр. к. ооряду, а третій гр. к. дефиціентъ о. др мед. Фіялковскій якъ-бы на глумъ ôтправливъ вправдѣ на церковно-славянскôмъ языцѣ, але въ ризахъ лат. обряду, зô всѣми рухами и колѣпреклоненіями, які практикуютося въ лат. обрядѣ, вмѣсто нашихъ „метаній“ (глубокихъ поклонôвъ). Огъ чого намъ сподѣватись по реформаціи!

— **Законъ конгруальный** получивъ вже цѣсарску санкцію.

— **Затвердженье выбору.** Цѣсарь затвердивъ выбôръ Винкентія Гноиньского на маршалка а Оскара Шнеля на вице-маршалка рады повѣтовои въ Золочевѣ.

— **Хлопске товариство торговельне.** Коломыйска „Русская Рада“ пише: Въ недѣлю Провôдну дня 12-ого цвѣтня с. р. зôбралося кôльканайцять господарѣвъ зъ окрестности Коломыѣ въ домѣ пп. Бѣлоусôвъ и зложили комитетъ, котрый маe порушати всѣхъ господарѣвъ зъ цѣлого коломыйского повѣту до завязаня товариства съ цѣлею закупна и продажи збôжа и всѣхъ господарскихъ плодôвъ землѣ въ повѣтѣ коломыйскôмъ. Зôбранѣ выбрали собѣ вже предсѣдателя, п. Николая Ковбасюка, бувшого посла а теперѣшного члена рады повѣтовои, а на головныхъ помôчникôвъ его поклали: Федора Григорчука зъ Дятковець, Льва Стадниченка, Пискозуба, Ленера и Мартиновского зъ Коломыѣ, Андрея Олесюка зъ Вербѣжа, а п. Клима Лукашевича упросили на секретаря. Дальше ухвалили: 1) на сю недѣлю, 19-ого цвѣтня, скликати зъ всѣхъ селъ Коломыйского повѣта вôйтôвъ и радныхъ громадскихъ, розтолкувати имъ цѣль того товариства и запросити ихъ до вступленя въ члены; 2) на день 3-ого мая скликати повѣтове вѣче въ Коломыи, въ загалѣ всѣхъ господарѣвъ, щобы имъ перечитати статуты и близше пояснити цѣль товариства.

— **Школа артистичного промыслу у Львовѣ и руский языкъ.** Въ ц. к. школѣ артистичного промыслу у Львовѣ заведено недавно яко предметъ науки языка польскій и нѣмецкій и стилистику въ сихъ языкахъ, а хочь школа удержуеся зъ фондôвъ публичныхъ, плывучихъ такожь зъ кишенѣ рускихъ контрибуентôвъ, въ програмѣ науки нема и згадки про языкъ рускій. Очевидно, що надъ сею школою що до рускои мовы — якъ загаломъ въ нашôмъ галицкôмъ школьництвѣ — зависло фатумъ „zaprnienia“...

— **Львôвскій Русины задумали почтити вôйта** зъ Пôдгородища, п. Войтовича, ôтповѣднымъ даромъ. Въ тôй цѣли зложили въ однôмъ дни 13 л. цвѣтня слѣдуючѣ пп.: К. Устіяновичь 1 зр., Врецьона 1 зр., Целевичь 1 зр., Калиновичь 1 зр., Нагôрный 2 зр., Держко 1 зр., Ничай 1 зр., Ганинчакъ 1 зр., Дудкевичь 1 зр., о. Костецкій 1 зр., Павенцкій 1 зр., Романчукъ 1 зр., рускій стôлъ у Дрегера 5 зр. 10 кр. — разомъ 18 зр. и 10 кр. — Зачуваемо, що задумано почтити п. Войтовича плугомъ новѣйшои конструкціи, котрый евентуально коштувавъ-бы около 30 зр.

— **Фундація запомогова для селянъ.** Въ р. 1874 умеръ у Вѣдни емеритованый пôдполковникъ Едвардъ Левиньскій, котрый ôтказавъ въ своѣмъ завѣщаню 30.000 зр. въ паперовôй рентѣ сконсолидованого державного довгу на фондъ запомоговый для пôдъупавшихъ селянъ галицкихъ. Зарядъ надъ симъ фондомъ маe выдѣлъ краевый и роздае запомоги въ квотѣ що найменше 50 зр., а що найбôльше 100 зр. безъ конкурсу лишь на внесенье выдѣлу повѣтового и за порозумѣньемъ съ староствомъ въ поодинокихъ повѣтахъ по черзѣ, с. е. що року въ нашôмъ повѣтѣ. Сего року

надѣлено запомогами зъ фундаціи Левиньского 28 селянъ зъ краковского повѣту, зъ котрыхъ 27 получило по 50 зр. а одинъ 64 зр. 24 кр.

— **На пасху для бѣдныхъ учениковъ рускои гимназіи** прислали: Воч. о. Воєвудка зъ Зеленои 1 зр.; о. Левицкій зъ Рунгуръ 10 зр.; о. Хомицкій зъ Богдановки зобраныхъ 5 зр.; п. Георгій Патрѣй зъ Перегиньска 2 зр.; о. Левицкій зъ Княжовского 1 зр. — Дай Богъ гаразд Добродѣямъ, що на насъ не забуваютъ! — Въ имени рускои учащоися молодежи: *Василь Ильницкій*, директоръ рускои гимназіи.

— **Выдѣлъ читальнѣ въ Янов** складае на сѣмъ мѣсоци Свѣтлому Выдѣлови тов. „Просвѣта“ подяку за дарованье для читальнѣ 59 книжочокъ свого дав. выд.; неменше також и Хвальному Зарядови общества Мих. Качковского за даръ 37 книжочокъ. — За выдѣлъ чит. Михайло Цановъ.

— **Зъ Товмача** одержали мы отъ п. Зигмунта Зембовича, заступника ц. к. почмайстра въ Товмачи, спростованье на новинку умѣщену въ 37 ч. „Дѣла“ п. заг. „П. почмайстеръ въ Товмачи“. П. Зембовичь заявляє, що „цѣла допись не маєвъ собѣ анѣ слова правды, бо урядъ почтовый въ Товмачи всѣ письма съ рускими адресами пріймае, наколи они написанѣ пославиповъ почтовыхъ и могутъ бути въ той формѣ высланѣ. Я держу все и рускій друки и всѣмъ жадаючимъ заразъ выдаю. Хто не жадае, тому и нарѣкати нѣчого. На то у мене свѣдки, партіи, жадаючій рускихъ друксортовъ.“ Рѣвночасно съ письмомъ п. Зембовича одержали мы и заявленье отъ трехъ Вп. Русиновъ зъ Товмача (умѣщене въ рубрицѣ иноератовъ) и листъ о. Н. Поромбальского, зъ котрого дому выйшовъ переказъ до нашои редакціи и згадане донесенье. О. Поромбальскій оправдуе п. почмайстра хибною информаціею слуги: ходило именно о то, що рубрики переказу були хибно выповненѣ, отже п. почмайстеръ выповнивъ новый переказъ, оттявъ купонъ зъ присланого переказу и налѣпивъ до нового. Мы признаємо се, але то мусимо замѣтити, що п. почмайстеръ на рускій купонъ налѣпивъ переказъ польскій, що також erat demonstrandum. (Хто хоче пересвѣдчитись о правдѣ, зволитъ кождого часу потрудитись до нашои редакціи.) Впрочѣмъ хочемо взяти сей одинъ случай только за невинный недоглядъ п. почмайстра товмацкого и, покладаючись на заявленя нашихъ Вп. Земляковъ, отступаємо отъ свого намѣру робити ужитокъ зъ згаданого случаю на товмацкой почтѣ, а сподѣваємось, ще и такого недогляду тамъ на будуще не лучится.

— **„Малоруско-нѣмецкого словаря“ Евгенія Желеховского** появится за колька днѣвъ 16 тый выпускъ. Понеже многій зъ Вп. Предплатниковъ залягаютъ съ предплатою, то просится о скорѣйше выровнанье залеглостей, щобы можна новый выпускъ Словаря розослати всѣмъ Вп. Предплатникамъ. При случаю просится всѣхъ Вп. Пановъ, котрій посѣдаютъ якій-небудь книжки, выпожичені отъ пок. Евгенія Желеховского, щобы зволили ихъ звернути, пересылаючи на адресу Вп. А. Желеховска въ Станиславовѣ, ул. Собеского, ч. 34 — *С. Н.*

— **За пляны укрѣплень перемыскихъ.** Дня 14 с. м. отбулася въ львовскомъ судѣ карномъ розправа противъ сторожника отъ желѣзницѣ въ Перемышли, Войтовича, бувшого подъофицира въ австрійскомъ войску, и слюсаря Мошиньского, обжалованыхъ о зраду пляновъ укрѣплень въ Перемышли. Войтовичь стоявъ въ звязи съ якимсь касованымъ офицеромъ австрійскимъ, проживаючимъ въ Кіевѣ, отъ котрого получавъ грошѣ и котрому передававъ пляны. У Войтовича найдено при ревизіи листъ паперу, де було списано 80 пытань, на котрій Войтовичь мавъ отповѣсти; до сихъ пытань було долучено 100 зр. завдатку. Оба обжалованій звинялися тымъ, що они хотѣли лишь грошѣ. Трибуналъ признавъ обохъ обжалованыхъ виноватыми и засудивъ Войтовича на 15 мѣсяцѣвъ а Мошиньского на 13 мѣсяцѣвъ вязниць.

— **Звѣстный процесъ Ал. Гриневецкого противъ Я. Гнѣвоша** дочекався вже остаточного конца. Трибуналъ касаційный откинувъ зажаленье неважности внесене другій разъ п. Гнѣвошомъ засудженымъ на 3 мѣсяцѣ вязниць.

— **Агента емиграціи**, Мойсея Штайнвайса, що удержувавъ въ Краковѣ агентуру для емиграціи селянъ до Америки, засуджено на выдаленье зъ Кракова до Ряшева.

— **Оригинальный лѣкъ.** Въ гарнизонѣ гузаровъ стаціонованыхъ въ Сторожинци одинъ воякъ страдавъ на епилепсію, а позаякъ всѣ его товаришѣ говорили, що онъ удае слабость, то рѣшився „фиреръ“ Чонка завдати ему оригинальный лѣкъ — налякати его повѣшеньемъ. Замѣръ сей переведено заразъ въ дѣло. Чонка обвязавъ шію запавшого на епилепсію вояка шнуромъ, закинувъ на балькъ въ стайни, потягнувъ за конець шнура и хорый воякъ повисъ въ воздуоѣ. За хвилю оттявъ Чонка повѣшельника и съ тревогою побачивъ, що онъ недае нѣякихъ ознакъ житя. Повѣшеного якось згодомъ привели до житя, а фирера Чонку отдали военному судови.

— **Огнѣ.** Великій огонь навѣстивъ сими днями мѣсточко Выжницю на Буковинѣ и при сильномъ вѣтрѣ обнявъ половину мѣста отъ стороны Кутъ и знищивъ до тла 136 домовъ. — Въ селѣ Ясеновци, въ рожнятовскомъ, згорѣли въ ночи на 18 с. м. будынки Олексы и Гриня Попадинцѣвъ; згорѣло також все збоже, пара коней и всѣ знаряды господарскій обохъ заможныхъ господарѣвъ, батька и сына. Вскорѣ потомъ погорѣвъ въ сусѣдствѣ третій господарь С. Романишій. — Въ Велдѣжи згорѣла фабрика и колька домовъ. — Въ Ольховцѣ коло Перегиньска згорѣло обойстье Николы Форисового, котре подпаливъ Петро Тересинъ, взятый вже до вязницѣ въ Самборѣ. — Въ Сороцку, пов. скалатского, погорѣло 10 господарѣвъ; въ огни утративъ житье господарь Маконимъ Заблоцкій. — Шкода огнева въ Дмитровичахъ подъ Львовомъ (згорѣло 49 господарѣвъ) обчислена вже на 45.650 зр., а только 3 господарѣ були убезпеченій на 1700 зр.

— **Важне для дяковъ.** Митрополича консисторія розписуе конкурсъ для обсады трехъ мѣсць стипендійныхъ въ дяковскомъ заведеню науковомъ при архикатедральной церквѣ у Львовѣ. Речинець подаватися до 6 мая 1885.

— **На опорожнену стипендію** зъ фундаціи бл. п. Мих. Бѣлецкого въ сумѣ 78 зр. 75 кр. рочно розписала митроп. консисторія дня 9 цвѣтня с. р. до ч. 940. — Конкурсъ съ речинцемъ до конца мая 1885.

— **Генеральна дирекція державныхъ желѣзниць** оголошуе слѣдуюче: Запавшій съ днемъ 1 мая с. р. купоны отъ пріоритетовъ (акцій першенства) желѣзницѣ архикн. Альбрехта першои и другои емисіи будутъ выплачуватися зачавши отъ сегожь дня а именно купоны отъ срѣбныхъ пріоритетовъ по 7 зр. 50 кр. въ срѣблѣ, а отъ золотыхъ по 5 зр. въ золотѣ або по $12^1/_2$ франка або 10 марокъ. Мѣсця выплаты суть у Вѣдни для купоновъ I и II емисіи ц. к. упр. загальне австр. заведенье кредитове земске, для купоновъ II емисіи „Wiener Bankverein“, дальше за границею (до 14 мая включно) для купоновъ I и II емисіи „Deutsche Bank“ въ Берлинѣ, „Deutsche Vereinsbank“ и домъ банковый Erlanger & Cmp. въ Франкфуртѣ надъ Меномъ, а въ конци Ioseph Hirsch въ Минхенъ. Рѣвночасно будутъ выплачуватися въ тыхъ самыхъ мѣсцяхъ (за границею до 14 мая включно) облигаціи першенства желѣзницѣ архикн. Альбрехта, выльосованій дня 1 листопада 1884 р. Отъ 15 мая с. р. такъ купоны якъ и облигаціи будутъ выплачуватися лишь въ выше названыхъ банкахъ у Вѣдни.

— **Абонаментовій билеты** ѣзды на державныхъ желѣзницяхъ т. з. „перманентки“ выдавалися до теперь лишь на всѣ линіи; теперъ однакожь дирекція хоче завести перманентки також на поодинокій простороны. За основу маєслужити загальна такса (Grundtaxe), а именно за ѣзду I клясою 60 зр., II кл. 45 зр. а III кл. 30 зр. — До тои основнои такоы буде дочислятися цѣна отъ километра.

— **Именованя и перенесеня.** Намѣстникъ перенѣсъ комисарѣвъ полиціи Генрика Енгля зъ Кракова до Львова а Рудольфа Битнера зъ Львова до Кракова. Практикантъ концептовый ц. к. намѣстництва Адольфъ Пуницкій, перенесеный зъ намѣстництва до Перемышля, а секретарь повѣтовый Людвикъ Шефлеръ зъ Долины до Нового Торгу.

— **Новій полковники-властителѣ галицкихъ полковъ.** Цѣсарь заименувавъ полковниками-властителями: Емерика Кайфля, 89 пѣшого полку (городецкого), бар. Альфреда Ельзонъ 93 пѣшого полку, бар. Корнаро 95 пѣшого полку (чортковского) и Вильгельма бар. Райнлендера 24 (коломыйского) полку пѣхоты.

— **Запомоги для катихитовъ народныхъ школъ.** Въ мысль ухвалы соймовои, щобы при роздѣлѣ запомогъ зъ фонду религійного и надзвычайного кредиту призначуваного що року на запомоги для духовеньства, увзгляднювано въ першомъ рядѣ тыхъ душпастырѣвъ, що сповняютъ обовязки катихитовъ въ народныхъ школахъ, поручило вже ц. к. намѣстництво староствамъ, щобы при укладаню своихъ предложень звертали именно на то увагу. — Дай Боже, щобы то, а не иншій взгляды руководили панами старостами.

— **Убійство жандарма.** Зъ Тѣшина пишутъ, що жандарма Тыхановича зъ Бялои напали въ селѣ Бусковицѣ селяне и отобравши ему оружіе страшно замордували. Трупа безобразно пораненого знайшли, якъ высѣвъ на деревѣ привязаный ременемъ отъ шаблѣ. Противъ виновныхъ ведеся судове слѣдство.

— **Дробній вести.** Цѣсарь подарувавъ громадѣ Сторонна, въ дрогобыцкомъ повѣтѣ 100 зр. на докончене будовы и внутрѣшне утроенье школы. — Въ Черновцяхъ дня 17 л. цвѣтня при будовѣ нового шпиталю краєвого завалилося склепѣнье а румовище провалило стелю першого поверха и склепѣнье пивницѣ. На руштованю були роботники, котрій разомъ съ склепѣньемъ упали на землю; одинъ зъ нихъ, мулярь Урихъ зъ Монастырискъ забився на мѣсци а 7 людей потерпѣло тяжке ушкодженье. — Въ Яричевѣ украдено сими днями Маріи Р., сиротѣ по урядникѣ, 3 книжочки галицкои щадницѣ въ вартости 850 зр.

Вѣсти зъ Епархіи Львовскои.

Введенѣ въ душпастырскій посады оо.: Тимотей Кекишь яко парохъ Дусанова; І. Кузьмовичь яко завѣдатель Бачова; Вас. Каргутъ яко завѣдатель Шидловець; Конст. Мудракъ яко сотрудникъ въ Княждворѣ.

До каноничног институціи завозваный о. Теоф. Кисѣлевскій на Скоморохи старѣ.

Завѣдательство ex currendo парохіи Виро ва по пок. о. Улицкомъ, поручено о. Твардіевичу зъ Якимова.

Отпустку получили оо.: Орестъ Кичура, парохъ Вишинки малои, до конца 1885 р. и Діонисій Заневичь, пар. Гринева на 6 недѣль.

Зрезигнувавъ зъ капеляніи Посѣча о. Ант. Оноферко, и митроп. консисторія поручила декану гусятыньскому оставити его дальше при посадѣ сотрудника приватного въ Пробожнѣ съ платнею зъ фонду религійного.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Презенты получили оо.: 1) Петро Дуркотъ на капеляню Яблоница польска, дек. сяноцкого; 2) Анг. Кмицикевичь на капел. Чаплѣ, дек. старосольского.

Каноничну институцію получили оо. 1) Сим. Колодѣй на капел. Воля мигова, дек. ясліского и 2) Никол. Бачиньскій на пар. Манѣвъ, дек. ясліского.

Душпастырскѣ посады получили оо. 1) Дам. Бордунъ, новопоставленый пресвитеръ, сотрудництво при знемощѣломъ пароху о. Алек. Кмицикевичу въ Колоднѣ, дек. куликовского; 3) Атанасій Котысъ завѣдательство капеляніи Токарня, дек. сяноцкого; 3) Волод. Рынявець завѣдательство парохіи Тѣсна, дек. балигородского.

ПОСМЕРТНІ ВѢСТИ.

✝ **О. Северинъ Максимовичь**, парохъ въ Кальниковѣ, деканъ ярославскій, отзначеный крылошаньскою одежею, упокоився дня 12 л. цвѣтня с. р. въ 73 роцѣ житя а въ 44 роцѣ священьства. Вѣчна ему память!

✝ **Романъ Роздѣльскій**, укончены правникъ упокоився въ домѣ свого отця въ Сокали въ 30 роцѣ житя. Вѣчна ему память!

† **Кароль гр. Яблоновскій**, кураторъ фундаціи Дроговыжскои, тайный совѣтникъ, членъ палаты панновъ, презесъ завѣдуючои рады желѣзницѣ Кароля Людвика, умеръ позавчера въ 78 роцѣ житя. Завтра рано мощѣ его будутъ вывезенѣ до Дроговыжа. Покойный не мавъ симпатіи середъ польскои суспольности, а при недавной аферѣ съ п. Кевешемъ, бувшимъ директоромъ фундаціи сиротъ и убогихъ въ Дроговыжи, выставлявся на ѣдкій докоры польскои прасы. Сынъ пок. Кароля маєБурштынъ, але задля марнотратства отданый подъ курателю. Кураторомъ есть, якъ звѣстно, о. Н. Винницкій, рускій парохъ Бурштына.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вск. І. М. въ Юнашковѣ. „Дѣло“ и „Библ. н. пов.“ высылаємо Вамъ безъ перервы; коли-жь не доходило Вамъ, то не знашои вины. Жаданѣ 3 числа высылаємо въ-друге и проспмо на будуще въ обоспольномъ интересѣ кождечисло, що не дойде Вамъ на часъ, зразъ реклямувати. Реклямаціи не оплачуеся, але маєбути неопечатана. — **Вп. А. П. въ Р.** Одержали; помѣстимо. — **Вск. С. Н. въ Ковалѣвцѣ.** Днесь маєте заплачено до 31 мая. — **Вп. М. Т. въ Маньовѣ.** „Правотарь рускій“ ще не выйшовъ; конечно заразъ могли бы мы выслати Вамъ хиба польскій або нѣмецкій; просимо донести. — **Вп. В. К. въ Ст.** Окладинки до повѣсти „Князь Серебряный“ можна замовляти ажь до откликаня; чимъ скорше, тымъ лѣпше; до повѣсти „Батько Горіо“ есть ще до 20 окладинокъ; хто першій замовитъ, той достане; поодинноко переплетникъ не зробитъ за тую цѣну.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручає 1315 22—?

конякъ лѣчущій, правдивый Французскій

въ рожныхъ родахъ по цѣнѣ 2 зр. до 3 зр. 50 кр., — також малягу.

Матеріи на одѣжь

лишь зъ тревалои вовны овечои для мужчины середного росту

3.10 метры на одну одѣжь | за зр. 4·96 кр. зъ доброи вовны овечои; „ „ 8·— „ зъ лѣпшои вовны овечои; „ „ 10 — „ зъ тонкои вовны овечои „ „ 12·40 „ зъ дуже тонкои вовны „

Пледы до подорожи за штуку зр. 4, 5, 8 ажь до зр 12·— Дуже красна одѣжь, споднѣ, иберцигеры, матеріи на сурдуги и плащѣ отъ дощу, тифль, льоденъ, комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на биляры, перувіенъ, доскинъ норучає

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взрзы франко. Карты взорцевѣ для пановъ кравцѣвъ не **франкован. За послѣпатею** на звышъ 10 зр **франко.**

Я маю завсѣгды складъ сукна больше якъ за 150.000 зр. а. в. и тому легко зрозумѣти, що въ моѣй всесвѣтной торговли позстае богато **останковъ** довжины отъ 1 до 5 метровъ, лишь я змушеный такій останки отпускати по богато отъ коштовъ выробу **низшихъ цѣнахъ.** Кождый розумно мыслячій головѣкъ муситъ змѣркувати зъ такихъ малыхъ остановъ не можна **жадныхъ взорцевъ** посылати, бо прецѣ при колькасотъ замовленіяхъ зъ тыхъ останковъ въ короткомъ часѣ нѣчого бы не лишилося. Для того есть то чистый **обманъ,** коли фирмы суконъ инсеруютъ о взорцяхъ зъ останковъ и въ такихъ случаяхъ суть тѣ взоры оттяти зъ поставовъ а не зъ останковъ а цѣли такого поступованя суть зрозумѣлѣ.

Останки, котрѣ не годятся можутъ отмѣнятися або отсылаются грошѣ.

Кореспонденціи принимаются на мовахъ: нѣмецкой, угорскій, чешскій, польскій, италійскій и французскій. 1311 (9—20)

ОБВѢЩЕНЬЕ.

ВЪ ОТДѢЛѢ ЗАСТАВНИЧОМЪ

ОБЩОГО

РОЛЬН.-КРЕДИТОВОГО ЗАВЕДЕНЯ

для Галичины и Буковины,

у власномъ домѣ подъ ч. 2. при улици Орменьскій,

отбудеся дня 4 л. мая 1885

и въ дняхъ слѣдуючихъ въ годины урядовѣ передъ и пополудневѣ

ПУБЛИЧНА ЛИЦИТАЦІЯ

запавшихъ по д. 31 Грудня 1884 а не выкупленыхъ заставовъ,

а именно:

дорогоцѣнностей, коралѣвъ, зегаровъ, образовъ, товаровъ мануфактурныхъ, предметовъ до убраня и постелѣ и др. выробовъ.

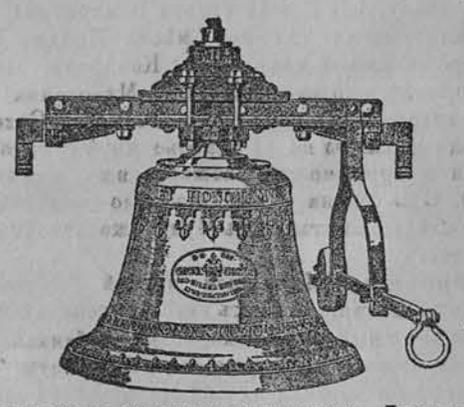
Пролонгаты и выкупы будутъ принимати тися до дня лицитаціи.

Львовъ, дня 2 (14) цвѣтня 1885.

ДИРЕКЦІЯ.

Ц. к. придворна ліярня дзвоновъ

П. ГИЛЬЦЕРА въ Винеръ-Найштадъ

поручаєся до **замовленъ дзвоновъ и гармоничныхъ складъ всякои величины и голосу.** За напередъ означеный голосъ або акордъ якого дзвона, якъ також за найлѣпшій металь гварантуеся. Монтованье до дзвоновъ приспособлюе ся **на способъ уприв. съ головами зъ кованого желѣза.** Черезъ се монтованье можна великими дзвонами дуже легко дзвонити и можна ихъ колько небудь разовъ обернути такъ, що серце бѣ за кождымъ разомъ въ инше мѣсце, черезъ що дзвоны зыскуютъ на тревалости. **Припоручаня** выконуются якъ найскорше, точно и **дуже дешево** при **найвыгоднѣйшихъ условіяхъ заплаты.**

Гармоничній дзвонки до престоловъ съ сильными и голосными дзвоночками.

Зъ альпаки: 1 складъ съ 4 дзвон. по 14 зр., 1 складъ съ 3 дзв. по 11 зр.
Зъ мосьондзу: 1 „ „ 4 „ „ 10 „ 1 „ „ 3 „ „ 8 „

Отзначеня: Выстава вѣденьска 1873, два медалѣ за поступъ за складъ дзвоновъ для вѣденьскои Votivkirche 260 сотнаровъ ваги. Выстава промысл. у Вѣдни 1880 зол. медаль.

Заложена 1838. Доставила 3946 дзвоновъ, 1,080.370 кильограмовъ ваги. Зъ сего до Вѣдня для 31 церквей 83 штукъ дзвоновъ 86.069 кильогр. ваги разомъ и 2 дзвоны до годинниковъ для нового ратуша 3345 клр. ваги.

1288 **Надвыжка коштовъ даромъ.** 8—24

Зъ Товмача.

Въ доказъ правды заявляємо, що урядъ почтовый въ Товмачи отъ 10 може вже роковъ въ приниманю рускихъ адресовъ не дѣлае жадныхъ перепонъ, — фактъ отже описаный въ ч. 37 зъ дня 16 цвѣтня муситъ бути опертый на личности або непорозумѣню стороны. При той случайности не отъ рѣчи буде пригадати нашимъ землякамъ, що въ большой части самѣ добровольно рускимъ письмомъ погорджаютъ, чи боятся его употреблять, а часъ бы пробудитися!

Александеръ Кадайскій.
А. Дзеровичь.
П. Ступницкій.

ПОХОДЪ СОБѢСКОГО

подъ Вѣдень р. 1683.

Написавъ Стефанъ Качала.

Цѣна 20 кр.

Достати можна въ администраціи Дѣла.

Пошукуеся експедитора почтового

(або експедиторку) жонатого або кавалера съ кавціею 1000 зр. а. в., котру забезпечитъ собѣ на фольварку, складаючомъ ся зъ нового дому о 9 покояхъ, 2 будынковъ господарскихъ, 2 моргѣвъ огорода и 18 моргѣвъ орного поля. Вынадгородженье 300 зр. рочно, помешканье и ужитокъ зъ згаданого поля. Близша вѣдомость подъ адресою **A. S. почта Лопушанка Хомина рег Хировъ.**

По зниженой цѣнѣ!

Украинськи гетьманы

Иванъ Виговскій

та

Юрій Хмельницкій

Ивана Левицкого (Нечуя).

(Правопись фонетична.)

Можна достати по зниженой цѣнѣ 20 кр. (съ пересылкою 25 кр.) за примѣрникъ, за посредствомъ „Дѣла“ и другихъ рускихъ часописей. 1214 (19—?)

Выдавець и редакторъ: **Иванъ Белей.**

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка подъ зар. К. Беднарского.

Ч. 40. Львôвъ, Четверъ 11 (23) цвѣтня 1885. **Рôчникъ VI.**

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-бй год. поп. Литер. додатокъ **„Бібліотека найзнам. повѣстей“** выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця

Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка. Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надбслане“ по 20 кр а. в.

Реклямаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. **У Вѣдни** Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. **Въ Франкфуртѣ** M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. **Въ Парижи** Agence Havas. **Въ Россіи** Редакція „Кіевскои Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*
ва-цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Бібліотеки“: съ дод. „Бібліотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр. на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Бібліотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

НИКОЛАЙ КОСТОМАРОВЪ,

славный историкъ Руси-Украины

другъ и сподвижникъ Шевченка, одинъ зъ найпершихъ и найсмѣлѣйшихъ борцѣвъ за права и свободу руского народу, упокоився въ Петербурзѣ 7 (19) цвѣтня въ 60 роцѣ житя.

Мало мае руско-украиньскій народъ такихъ мужѣвъ, що якъ тй величавй свѣтила присвѣчуютъ ему середъ густои темрявы незавиднои его долѣ и вказуютъ ему дорогу до свѣтлѣйшои будущины, та и тыхъ неумолима судьба забирае намъ одного по другôмъ. Чорна та гôрка якась доля зависла въ послѣдныхъ часахъ надъ руско-украиньскимъ народомъ: и нынѣ знову приходится намъ оплакувати мужа, котрого середъ насъ не стало. Одинокою ôтрадою въ новôмъ горю есть лишь, що славный нашъ историкъ въ своихъ безсмертныхъ творахъ лишае намъ свого могучого духа, котрый вѣчно буде намъ присвѣчати и вказувати дорогу протоптану покôйникомъ. Дармо старались-бы мы розкрыти тутъ всѣ заслуги, якй великій покôйникъ, положивъ для Руси-Украины трудячись для свого народу, для рôдного краю. Наше перо за слабе, щобъ оцѣнити всѣ его заслуги, щобъ представити его свѣтлый и чистый характеръ та розказати исторію чоловѣка, що богато мусѣвъ перетерпѣти задля любови для свѣтла и правды и волѣ, а слаба ся згадка най лишь буде хочь малою ознакою, що и Галицка Русь сумуе по стратѣ мужа, котрый борючись за Украину и за ню боровся.

Николай Ивановичь Костомаровъ родився 4 мая 1817 р. въ воронежскôй губерніи, въ острожскôмъ повѣтѣ, въ батька дворянина, властителя гарного маетку. Рôдъ его походивъ зъ Московщины, въ ôтки одинъ предокъ въ часахъ панованя Ивана Грôзного утѣкъ до князя Андрія Курбского на Волынь. По неудачнôмъ повстаню Острянина, Костомаровы перейшли на слобôдску Украину въ Острогожчину. Въ 10 роцѣ житя утративъ въ бунтѣ крепацкôмъ Ник. Костомаровъ свого батька и ховався ôттакъ у матери, котра ôтдала его на науку въ гимназію въ Воронежи. Зъ ôтси яко 17-лѣтный хлопець поступивъ Костомарôвъ въ университетъ харкôвскій и ôтдався въ-разу филологичнымъ студіямъ а ôттакъ за намовою проф. Лунина исторіи. Харкôвъ бувъ на той часъ осередкомъ движеня національного Украины, де жили Квѣтка Основяненко и Гулакъ-Артемовскій и въ ôтки выйшли такй ученй мужѣ и слависты, якими були на всю Россію Григоровичь, Срезневскій, Бодяньскій, Максимовичь та Венелинъ. Скôнчивши курсы, поступивъ Костомаровъ въ 1836 р. на короткій часъ въ драгуньскій полкъ, але для „неспособности“ покинувъ скоро службу войскову и перенѣсся до Москвы, щобъ тамъ готовитись на магистра. Въ 1838 р. написавъ ôнъ вже на рôднôмъ своѣмъ языцѣ трагедію „Сава Чалый“, въ 1839 р. „Украиньскй балляды“, въ 1841 р. „Вѣтку“ (збôрникъ поезій), трагедію „Переяславска нôчь“, перекладъ „Жидôвскихъ мельодій“ Байрона, пѣснѣ въ „Краледворскои рукописи“ и кôлька поменшихъ поезій въ „Снопѣ“ и „Молодику“. Въ 1840 р. здавъ Костомаровъ магистерскій испытъ, а въ 1841 р. написавъ свою диссертацію „О причинахъ и характерѣ уніи въ захôднôй Россіи“, котра своею вольнодумностею не подобалась университетскимъ властямъ. Черезъ рôкъ (1843) подавъ проте Костомаровъ другу диссертацію „О историчнôмъ значеню рускои народнои словесности“, котра рôвножь не пôшла пôдъ смакъ россійскому критикови Бѣлиньскому. Въ слѣдъ за симъ ставъ Костомаровъ учителемъ въ Ровнѣ, Роменьскои губерніи и тутъ розпочинае ôнъ свою исторію о Богданѣ. Въ 1845 р. бачимо Костомарова професоромъ исторіи на университетѣ Кіевскôмъ, де по напечатаню „Славяньскои митологіи“ стрѣчае его вразъ съ Шевченкомъ, Кулишемъ, В. Бѣлозерскимъ, Гулакомъ, Навроцкимъ и Оп. Марковичемъ увязненье и ссылка въ Саратовъ за „составленіе тайного общества, въ которомъ обсуждаемо было бы (!) соединеніе Славянъ въ одно государство“. (!) Справа ся, а именно дѣйстна цѣль „Кирило-Методіевского братства“, до котрого Костомаровъ належавъ, есть по нынѣ еще не выяснена, хотяй суть данй, що се братство стремѣло до якого то федеративного союза Славянъ, въ котрôмъ бы кожда народность мала обезпечену свою индивидуальность при личнôй и суспôльнôй свободѣ, а для духового розвою Украины носилось съ гадкою засновати яку-то „Матицю“ на ладъ тыхъ, якй закладались на той часъ въ захôднôй Славяньщинѣ.

Въ Саратовѣ живъ Костомаровъ до 1856 р., спиненый ôтъ 1846 р. ôтъ послѣдноi своеи розправки „Мысли о исторіи Малороссіи“ въ всякôй духовôй роботѣ. Доперва по смерти царя Николая I була напечатана его „Борба украиньскихъ козакôвъ съ Польщею въ первôй половинѣ XVII вѣку до Богдана Хмельницкого“. Новый царь давъ Костомарови волю, але катедры университетскои ему не дано. Въ 1857—59 р. напечатавъ ôнъ два томы „Богдана Хмельницкого“ и тогды университетъ петербурскій покликавъ его до себе. Ôтъ сего часу стае Костомаровъ въ рядахъ першихъ историкôвъ Россіи. Важнѣйшими его працями кромѣ розправокъ литературныхъ и политичныхъ, въ котрыхъ заедно вѣяло духомъ автономіи народнои, суть: „Черты народнои южнорускои исторіи“, „Двѣ рускй народности“, „Гетьманьство Виговского“, „Юрія Хмельницкого“, „Брюховецкого“, „Многогрѣшного“ и „Самойловича“; ôттакъ: „Исторія Руси въ житьеписахъ“, „Бунтъ Стеньки Разина“, „Сѣверноруске народоправство“, „Мысли о федеративнôмъ началѣ въ древнôй Руси“, „Начало одинодержавія въ древнôй Руси“, „Очеркъ домашнои жизни и правовъ великорусского народа“, „Иванъ Сусанинъ“, „Куликôвска битва“, „Послѣднй роки Рѣчи посполитои польскои“, „Ливоньска вôйна“, „Литовска народна поезія“, „Теодозій Печерскій“, „Александеръ Невскій“, „Олексій метрополитъ Московскій“, „Великорускй религійнй вольнодумцѣ XVI вѣку“, „Духоборы и Молокане въ Саратовскôй губерніи“, „Исторія росколу и роскольникôвъ“, „Памятники древнерускои письменности“, „Легенда о кровомѣсителю“, „Великорускй народнй пѣснй“, „О историчнôмъ значеню южнорускаго пѣснетворства“, „Исторія козаччины въ южнорускихъ народн. пѣсняхъ“, „Мазепа и Мазепинцѣ“ и др.

Костомаровъ важився такожь и на поле историчныхъ повѣстей и поезій, въ котрыхъ замѣтнѣйшй суть: „Сынъ“, „Кудеярь“, „Черниговка“, „Ольховнякъ“ и др.

Ôтъ довшого вже часу изнемагавъ Костомаровъ мабуть въ наслѣдокъ надмѣрнои и интензивнои працѣ на очи и послѣднй свои росправы не писавъ вже власною рукою. До сеи недуги прилучилась въ послѣдныхъ часахъ ще и друга, котра и положила конець нашому першому и щирому труженникови на поли нашои исторіи, звѣстному не лишь въ цѣлôй Россіи, але такожь и всѣй Европѣ. Костомаровъ померъ, якъ вже звѣстно, раженый паралижемъ кишокъ.

Процесъ Скита съ шляхтичемъ Семеномъ Ладновскимъ въ рокахъ 1736—1739.

Ôтчитавъ на вечерницяхъ „Рускои Бесѣды“ у Львовѣ дня 3 марта с. р.

Др Юліанъ Целевичъ.

(Дальше.)

Чернець Амвросій Филиповичь внесъ именемъ игумена Кассіяна Комаряньского и цѣлои обытели до суду галицкого д. 9 червня 1736 р. жалобу, що Ладновскій скривдивъ тяжко Скитъ, забравъ зъ монастырского лѣса 1000 фѣръ дровъ и скосивъ та зъоравъ двѣ сѣножати, питомй скитскй. Ще того самого дня выйшла до Ладновского зъ галицкого суду пôдъ именемъ Станислава Потоцкого, воеводы смоленьского, старосты галицкого и коломыйского, цитація, котрои копію зложивъ коморникъ д. 18 червня 1736 р. въ дворѣ Ладновского въ Журакахъ. Судъ рѣшае 21 серпня 1736 р., що до 6 тыжднѣвъ мае выѣхати на мѣсце въ комисіи або котрый судія, або вицерезентъ на спôльный коштъ обохъ сторôнъ, той нехай розслѣдитъ, по чіѣй сторонѣ правда а ôттакъ нехай розсудитъ, рѣшитъ и о всѣмъ увѣдомитъ галицкій судъ.

Комисія однакъ зъѣхала, не знати зъ якихъ причинъ, не по 6, але ажь по 20 тыжднихъ, доперва д. 7 сѣчня 1737, т. є. другого дня Рôздва за игуменства Зеновія Бодачевского. Высланый бувъ на комисію вицерезентъ галицкій Гонсьевскій. Яко свѣдки зъявилися: чернець Панкратій Яворскій, Антоній Пьенкновскій, пленипотентъ Ладновского, котрый тогды мавъ бути хорымъ, и кôлькохъ зъ шляхты, якъ Петро Журакôвскій, Олекса Гошовскій и Казимиръ Иваницкій. Скитъ заступавъ самъ игуменъ, а взявъ собѣ за речника Андрея Корчиньского; сторону пôзвану боронивъ Пьенкновскій съ своимъ речникомъ Станиславомъ Юркевичемъ. Комисарь выслухавъ обѣ стороны, потому списавъ до протоколу питаня (Interrogatoria), давъ ихъ выповнити обомъ сторонамъ и казавъ однымъ и другимъ прочитати собѣ ôтповѣди, якй противна сторона списала въ протоколѣ. Теперь впроваджено свѣдкôвъ. Обѣ стороны увôльнили свѣдкôвъ противника ôтъ присяги, бо довѣрювали имъ взаимно, а на то приставъ и комисарь. Наступило потôмъ ôтчитанье протоколôвъ, выслуханье свѣдкôвъ и розслѣдъ документôвъ, якй предложили однй и другй, щобы поперти свою справу. Монахи подали обѣ донаційнй грамоты, Павла Журакôвского и его сына еромонаха Созипатра, и доказали, що ôтъ тогды ажь до 1736 р. нѣхто не непокоивъ ихъ въ супокôйнôмъ посѣданю тыхъ грунтôвъ, ажь доперва Ладновскій знищивъ ихъ красный лѣсъ, котрый они выплекали, а на Лугахъ накосивъ вже бувъ въ сѣмъ роцѣ зо три копицѣ сѣна, та спалила ихъ безъ вѣдомости монахôвъ скитска черниця Журакôвска, котра однакъ не явилася до судовои розправы. По переведеню розправы, Гонсьевскій выдавъ такій засудъ: Всѣ три грунты суть безперечно власностею Скита; Ладновскій мае ихъ оъ першою весною звернути Скитови; дальше оцѣнюе шкоду въ лѣсѣ не на 1000 але лишь на 500 фѣръ дровъ и присуджуе Скитови, числячи за фѣру 10 грошѣвъ (grossos) 166 золотыхъ польскихъ и 20 грошôвъ яко ôтшкодованье, а зверхъ того накладае на Ладновского кару 14 марокъ за заколотъ спокою, а все то пôдъ карою вѣчнои баниціи.

Ладновскій однакъ не пôддаеся тому засудови и вноситъ рекурсъ до повного трибуналу галицкого, жадаючи, щобы той ще разъ розсмотривъ протоколы, списанй игуменомъ и всѣ документы, предложенй велико скитскою обытелею; не споминае однакъ о документахъ, котрй промовляли бъ за нимъ, якъ здаеся тому, що не мавъ нѣякихъ. Трибуналъ рѣшае справу д. 22 сѣчня 1737 р. Lectis et mature examinatis inquisitionibus et documentis потверджае вповнѣ засудъ першои комисіи, называе поступованье Ладновского узурпаціею и безправнымъ загарбаньемъ чужои власности, велитъ ему, щобы звернувъ Скитови всѣ три кавалки грунту та щобы въ сей часъ выплативъ на руки игумена и 166 зол. поль. ôтшкодованя за зрубаный лѣсъ и, кромѣ давнѣйше вызначеноi кары, наложивъ на него ще нову на 14 марокъ. Ладновскій однакъ не повинуеся и теперь и не платитъ. Скитъ жадае отже, щобы судъ выконавъ на нѣмъ загрожену кару баниціи. Такъ и сталося. Дня 19 лютого 1737 р. увѣдомляе коморникъ Буерманъ галицкій судъ, що вже оголосивъ баницію своимъ звôнкимъ голосомъ, и то зъ мѣсця до того призначеного (in loco publicationum solito alta sua et tonorosa voce publicasse et proclamasse).

Але въ тôмъ майже самôмъ часѣ, д. 16 лютого 1737 р. дôставъ игуменъ цитацію пôдъ именемъ короля Августа III до найвысшого трибуналу коронного въ Люблинѣ. Ладновскій въ рекурсѣ своѣмъ до трибуналу люблиньского протестуе такъ противъ рѣшеню комисіи, переведеноi Гонсьевскимъ, якъ и противъ ôткиненю его ôткликувъ до повного галицкого суду. Каже въ нѣмъ Ладновскій, що на свое нещастье бувъ хорый и не встававъ зъ лôжка, коли запали тй два несправедливй засуды, видитоя отже змушенымъ заскаржити всѣхъ галицкихъ судіѣвъ, дальше старосту солотвиньского, Павла Бенуе, Станислава Єронима Козьебродского, а особливо вицерезента Гонсьевского; скаржитъ дальше свого пленипотента Пьенкновского за то, що приставъ на засудъ, не маючи доброи информаціи, а съ найбôльшимъ жалемъ заноситъ скаргу на черцѣвъ. — „Они знали добре“, — пише въ рекурсѣ, — „що тй парцелѣ до него (Ладновского) належатъ; ôнъ выплекавъ лѣсъ на Дмитровôмъ для себе и нѣхто не заперечувавъ ему спокôйного посѣданя черезъ кôлькадесять лѣтъ; коли-жь казавъ свôй власный лѣсъ зрубати, и почавъ косити овои сѣножати, черцѣ выступили на диво съ якимись уроеными правами, обжалували его, спалили ему въ лазѣ кôльканайцять копиць сѣна, а що найсумнѣйше, выграли процесъ съ покривдженьемъ правды и справедливости, а судъ галицкій помилився до того степеня, що навѣть велѣвъ оголосити баницію на него невинного и покривдженого.“ — Монахи выступили зъ конечности

Выборы и нашi мѣста.

Двѣ рѣчи суть намъ всѣмъ достаточно звѣстнi, именно, що конституція австрійска основуєся головно на заступництвѣ интересовъ становыхъ и що лишь сей организмъ державный може правильно и успѣшно розвиватись, въ котрѣмъ згаданi, досыть рѣжнородни интересы становi находятъ своихъ заступниковъ въ тѣлахъ парляментарныхъ. Гармонiйный бо розвой цѣлости есть лишь тогды можливый безъ шкоды и покрывдженя поодинокихъ верствъ въ народѣ, наколи кожда зъ нихъ, зрозумѣвши свою вагу въ краю и державѣ, оборону сихъ своихъ окремыхъ интересовъ не отдає въ руки неовѣдомыхъ дѣла дилетантовъ, а поглядѣвши за ними въ своихъ кружкахъ, поручає ихъ людямъ своимъ въ повнѣмъ значенiю сего слова — людямъ фаховымъ. Патронизованье однихъ верствъ посредствомъ другихъ, хотяй бы оно було на око и досыть щире, не може давати повнои поруки успѣшныхъ результатовъ, такъ якъ „caritas ab ego“ ломитъ звычайно и найкрасшi интенцiи.

Сi двѣ правды могъ-бы собѣ взяти до серця сей высокiй синедрiонъ нашъ „краєвый“, що присвоивъ собѣ и нынѣ по старому але злому звычаєви выключне право, назначувати заступниковъ парляментарныхъ для Галичины въ найвышшомъ законодательнѣмъ зборѣ. Однакожь не до него кличемо мы нынѣ, бо зъ досвѣду знаємо, що нашъ голосъ не добьеся туды, где вся увага звернена въ бiльшой мѣрѣ на робленье „высокои политики“, а лишь въ маленькой части на розвой економичный и просвѣтный обохъ народовъ Галичины.

Тому обзываємось нынѣ до людей о поглядахъ бiльше реальныхъ и тверезыхъ, зъ котрыхъ усть не одинъ разъ довелось намъ чути жалѣ на „biedę w kraju“, а котрымъ по нашой думцѣ лишь не достає твердои волѣ, щобы твердою рукою прiймитись за усуненье всего, що якъ-разъ бѣду сю на нашъ край зъ конечности наводитъ. Обзываємось до представительствъ нашихъ мѣстъ, котрымъ статутъ выборчiй дає повне право войти самостойно въ выборчу акцiю и справити ей на дорогу бiльше правильну, т. є. повести ей такъ, щобы интересы мѣстъ мали въ парляментѣ Вѣденьскомъ не прошеныхъ а своихъ питомыхъ и фаховыхъ оборонцѣвъ. Не говоримо тутъ pro domo sua, бо кому звѣстнi силы выборчi по нашихъ мѣстахъ, хочь-бы и въ руской части Галичины, той не подсуне намъ въ той справѣ якои-то заднои мысли. Але такъ якъ обовязкомъ нашимъ есть и буде заєдно звертати увагу загалу на добро зраю, то сими нашими словами вывязуємось лишь зъ нашои задачѣ. Впрочѣмъ, що громадцѣ — те и бабцѣ, и мы розумѣемо добре, що розвой мѣсть вилыне користно и на розвой селяньства рускаго.

На днихъ дойшла насъ навѣть глуха вѣсть, що въ приватныхъ кружкахъ поднесену нами справу розбирано досыть всесторонно. Только мы боимось якъ-разъ, щобы она не лишилась въ сповитку на лѣпшi часы и щобы „высокi политикарѣ“ зъ синедрiону не задавили ту слабоньку дитину въ пеленкахъ, або иниціяторовъ сеи гадки не стероризували якими-то фантомами грозногона господарства варгости найменше 1000 зр. замыкає переважнои части нашихъ хлѣборобовъ доступъ до сего банку. Ще бо посля выказовъ въ р. 1869 припадало на одно господарство селяньске пересѣчно лише 7 морговъ орного поля, зъ чого $^1/_4$ ишла въ толоку. Колько-жь теперь найдеся такихъ господарствъ селяньскихъ, котрi мали-бъ се условiє поставлене краєвымъ банкомъ, и могли користати зъ сеи институціи здвигненои краєвыми фондами, отже такожь фондами, до якихъ причиняются и тi дробнi селяньскi господарства? Если зважимо, якъ у насъ послѣдными часами черезъ подѣльность грунтовъ подробились селяньскi господарства, то можна напевно сказати, що бiльша ихъ половина не має доступу до сеи институціи. А все-жь хочь посередно могли-бъ нашi хлѣборобы користати зъ кредиту банку краєвого, наколи-бъ касы пожичковi громадскi могли достават пожички зъ банку краєвого. Того именно домагався въ минувшой каденціи сойму краєвого нашъ посолъ о. Сѣчиньскiй, однакъ бiльшость соймова откинула то внесенье и ухвалила, що лишь повѣтовi касы могутъ доставати пожички зъ краєвого банку. Такимъ способомъ и бiльшi господарства селяньскi, коли хотятъ достати пожичку въ повѣтовой касѣ, будутъ мати столько трудностей и выдатковъ, що въ удѣленои пожички мало що остане.

Однакъ хочь-бы и якъ користнi були условiя кредиту гипотекарного, та все-жь таки не багато-бъ то помогло до ратованя нашихъ хлѣборобовъ. Ученi економисты суть тои думки, що головна причина упадку хлѣборобовъ лежитъ въ томъ, що нема такихъ институцiй грошевыхъ, въ котрыхъ бiльшiй або и меншiй господарь могъ-бы мати **особистый кредитъ** т. є. затягати пожичку на свою особисту працю. Бiльша половина нашихъ хлѣборобовъ потребує неразъ пожички на 3, 6 або 12 мѣсяцѣвъ або на ще коротшiй часъ, а ихъ господарства або значно вже завженi, такъ, що кредитъ гипотечный для нихъ неможливый, або они не хотятъ для дробнои пожички поносити значныхъ розмѣрно коштовъ интабуляцiйныхъ.*) Въ такихъ досыть частыхъ случаяхъ не може хлѣборобъ найти нѣякимъ способомъ кредиту у совѣстного вѣрителя и попадає конечно въ сѣти лихварѣвъ, що ведутъ его въ пропасть. Люде всѣхъ иншихъ становъ, купцѣ, урядники даютъ кредитъ особистый, лишь хлѣборобъ его не має, — и се **головна причина економичного упадку нашихъ селяньскихъ и маломѣщаньскихъ господарствъ.**

Хлѣборобы жiютъ звычайно далеко отъ грошевыхъ институцiй, отъ осередковъ грошевои помочи; они не знаютъ куды повернутись, де удатись въ пекучой потребѣ и такъ звычайно стаютъ добычею лихварѣвъ, що ведуть ихъ въ пропасть. Отже, щобъ тому лиху зарадити, треба зъ однои стороны улекшити хлѣборобамъ дешевый кредитъ, а въ другои вновь уладити кредитову организацiю такъ, щобъ довжникъ бувъ подъ бiльшою контролею и пожички справдѣ уживавъ продуктивно, на дѣйстну потребу, а оттакъ звертавъ ей въ означеныхъ речинцяхъ. Огнищами такои кредитовои организацiи можутъ бути лишь **сполки задатковi и щадничi**, якi вже декуды заведено и въ нашомъ краю для улекшеня кредиту особистого урядникамъ, ремѣсникамъ або купцямъ. Та й по нашихъ селахъ и мѣсточкахъ находятся зароды до такои организацiи кредитовои, а тыми можна уважати церковнi касы братскi, пожичковi касы громадскi, „Правды заснованi на ладъ Закомарскои“ и т. п. Деякi въ нихъ допомогли своимъ громадамъ выдобутись зъ лихварскихъ рукъ и очистити задовженi грунты въ довговъ та полѣпшити господарство. Досыть згадати для примѣру про славну громаду Карловъ, снятиньского повѣту, котра подъ свѣтлымъ проводомъ пок. о. Андрея Воєводки засновала у себе громадску касу, розумнымъ орудованьемъ зобраный капиталъ побольшила въ протягу 10 лѣтъ до 15 тысячь и дойшла такимъ способомъ зъ нужды и довговъ лихварскихъ, до гаразду и добробыту. Не досыть однакъ, щобъ такi сполки задатковi и щадничi позаводились по всѣхъ бодай значнѣйшихъ громадахъ. Треба ще, **щобъ они стояли въ тѣснѣй звязи мѣжь собою и съ головною сполкою въ осередку нашого краю** н. пр. у Львовѣ. Отъ тои головнои сполки осереднои мала-бъ выходити заохота, поученье и подмога до заснованя новыхъ сполокъ, запомога новыхъ сполокъ капиталами даными имъ на дешевый кредитъ и т. д. Впрочѣмъ дальше подамъ докладнѣйше, якъ-бы мали бути уладженi такi сполки задатковi и щадничi, а теперь хочу ще указати на те, якiй то великiй хосенъ маютъ для хлѣборобовъ такi сполки, якъ они можутъ имъ стати въ пригодѣ.

Щобы господарство дойшло до такого розвитку, якiй н. пр. осягнули промыслъ и купецтво въ многихъ краяхъ, мусить оно придержуватись тыхъ розумныхъ засадъ, котрi промыслови та торговлѣ допомогли до быстрого вросту. Всяке розумне господарство не о те повинно дбати, щобъ набути якъ найбольше грунту, але щобъ побольшувати **оборотовый капиталъ**, а належитымъ господарованьемъ добувати якъ найбольше користей, мати якъ найбольше доходу. Коли примѣромъ господарь той самъ навозъ, якого потребує на два морги поля, вужие на однѣмъ моргови, то тымъ подвоює доходъ зъ того моргa а ощаджує высокiй грунтовый податокъ за другiй моргъ. Тому се дуже порадно, щобы люде нашi не конче запопадалися за помноженьемъ грунту, а дбали о побольшенье оборотового капиталу, бо капиталъ оборотовый приноситъ користи або иншими словами: **навозъ и праця вужитi на грунтъ приносятъ доходъ.** Такого оборотового капиталу потребує господарь не только на те, щобъ побольшити и полѣпшити свой статокъ господарскiй а съ тымъ також и працю коло ролѣ своєи; але если онъ хоче добре продати плоды своєи ролѣ, то мусить неразъ довше подождити и выглядати способнои для продажи хвилѣ, а не тогды збувати, якъ его потреба припече. Тымъ бо способомъ господарь тратитъ весь свой выскъ, коли мусить припертый конечностею повбуватись, чи то плодовъ ролѣ, чу худобы.

Однакъ и тогды поносив-бы господарь страту, коли-бъ придбаный его оборотовый капиталъ мусѣвъ неразъ довшiй часъ лежати въ скрини безъ ужитку на те лишь, щобъ на случай потребы бувъ все подъ рукою. Саме може въ томъ часѣ, коли сей капиталъ лежитъ дурно въ скрини, могли-бъ иншi господарѣ его користно ужити и въ добрымъ процентомъ назадъ звернути. Въ такихъ случаяхъ могли-бъ господарѣ собѣ въ потребѣ обопольно выгодити, але що мѣжь ними нема нѣякои звычайнои звизи, то одинъ не знає нѣчого о потребахъ другого и не може прiйти ему съ подмогою. Въ такихъ случаяхъ господарство конче потребує подмоги, коли оно має станути на высотѣ промыслового господарства, а въ обохъ случаяхъ сполка показуєся тымъ чародѣйнымъ средствомъ, що доводитъ хлѣборобa до гаразду. Оборотовый капиталъ вложеный до сполки задатковои и щадничои не буде дурно лежати а приноситъ процентъ, а въ конечной потребѣ можна легко сей капиталъ выдобути.

Та не только недостатокъ дешевого и легкого кредиту, але ще многi иншi причины складаются на те, що бiльша часть хлѣборобовъ находится въ нуждѣ а бодай въ дуже трудномъ положеню. Хлѣборобы нашi не маютъ потрѣбнои до ихъ заводу науки и тому не могутъ они завести въ своихъ господарствахъ тыхъ улекшень, до якихъ доходятъ иншi народы на поли господарства съ подмогою науки. Тымъ то и всякiй поступъ у нашихъ хлѣборобовъ такiй повольный, незамѣтный, они такъ мало берутъ участи въ справахъ прилюдныхъ, такъ слабо у нихъ розбудженый духъ сполыности, такъ мало розширене зрозумѣнье интересовъ господарскихъ, такъ мало они користаютъ въ институцiй, що могутъ забезпечити майно хлѣборобa отъ шкоды огневои, градовои, повѣни и т. п. т. є. зъ асекурацiй. (Д. б.)

*) Коли селянинъ потребує купити корову або коня, а суму потрѣбну на те купно може силатити найдальше въ однѣмъ рецѣ, то певно не буде затягавъ пожички гипотечнои. Онъ скорше залишитъ цѣлу справу, хочь бы и могъ на грунтъ свой достати потрѣбну суму, если бъ мавъ поносити клопоты и кошты интабуляцiи.

Про упадокъ нашого хлѣборобства и способъ его подвигненя.

(Отчитъ Александра Барвѣньского для членовъ Тернопольскои филiи „Просвѣты“ 13 (25) марта 1885.)

(*Дальше.*)

Вже попереду згадавъ я о томъ, що довозъ зъ Божа заморского се не одна причина упадку рольництва въ краяхъ европейскихъ, а особливо въ нашомъ краю. Тому то оплаты (мыта) отъ зъ Божа вложеного зъ заграницѣ, не охоронятъ ще нашого хлѣбороба и не двигнутъ его зъ упадку. Есть ще багато иншихъ причинъ того лиха, отже треба намъ передовсѣмъ розглянути сi причины а оттакъ обдумати способы, якъ бы тому лиху зарадити.

Въ загалѣ, и то не только у насъ, але и въ иншихъ краяхъ думаютъ, що важною причиною нужды хлѣборобовъ есть недостатокъ дешевого кредиту. Недостача дешевого кредиту и лихва доводятъ щорочно бiльшихъ и дробнѣйшихъ хлѣборобовъ до упадку, хочь чимало маємо касъ щадничихъ и банковъ, котрi удѣляютъ кредиту на гипотеку. Тай съ банками такъ зваными „селяньскими“ чи „рольничими“ дойшли мы до дуже сумныхъ досвѣдовъ, бо въ дѣйстности показалося, що если до проценту означеного зъ горы банкомъ дочислимо тi выдатки побочнi, якi муситъ понести довжникъ при затяганю пожички, то выходитъ, що такъ званi селяньскi банки суть такожь институціями лихварскими и вже неразъ и въ соймѣ и въ радѣ державнои указувано на те, що нашi хлѣборобы доходятъ черезъ банковi довги до руины.

Передъ двома роками повставъ у насъ новый банкъ „краєвый“ подъ контролею выдѣлу краєвого, заснованый краєвыми фондами. Однакъ мимо низшои стопы процентовои отъ пожичокъ въ порознаню съ иншими банками, не велике въ него спасибогъ для нашихъ дробныхъ хлѣборобовъ. Вже та одна постанова, що банкъ краєвый удѣляє лише пожичокъ

и зъ своєи стороны въ Люблинѣ съ жалобою, явилися на речинець... але выграли процесъ и въ той инстанцiи.

Щожь на те Ладновскiй, чи поддався вже третому найвышшому судови? Нѣ! Nobilis Simeon Ładnowski не на те тузомъ, щобы его хтось поконавъ. Онъ ждавъ, що буде дальше, а грунту не выпускавъ зъ рукъ. Новый игуменъ Теофанъ Смеречаньскiй подавъ тымчасомъ до галицкого суду просьбу, щобы тойже передавъ Скитови урядово въ посѣданье выграни три парцелѣ. Въ той цѣли выславъ судъ до Журакъ старостиньского городского субделегата Казимира Чарнецкого. Той сповнивъ приказъ суду. Оголосивши присутнымъ, чого и съ якимъ урядованьемъ до Журакъ приѣхавъ, впровадивъ черцѣвъ дня 26 вересня 1738 назадъ въ посѣданье ихъ питомыхъ грунтовъ, отдавъ имъ ихъ власность, а потомъ приступивъ до списаня инвентаря Ладновского, щобы зъ того часть выдѣлити и передати Скитови за признану ему, але еще доси не сплачену суму (166 зол. р. и 20 грошевъ).

Найотповѣднѣйшою рекомпензатою узнавъ онъ двохъ подданыхъ Ладновского, братовъ Мельниковыхъ Гриня и Ивана, котрi робили въ дворѣ за паньщину по одному дни на тыждень и до того платили рочно рокувщину отъ воловъ, одинъ 4 а другiй 5 зол. п. — и отдавъ ихъ обохъ съ тою роботизною и даниною обители скитской.

Ладновскiй не перешкаджавъ Чарнецкому въ урядованю и ждавъ дальше. Черцѣ хотѣли забрати полѣтокъ за той рокъ и явилися съ своими слугами 27 жовтня на сѣножатяхъ, але онъ не давъ и прогнавъ ихъ а оба поддани не хотѣли такожь ити до Скиту отроблювати панщину, бо мусѣвъ имъ Ладновскiй тое заказати. Дня 27 вересня въ суботу вечеромъ, отже слѣдуючого дня по великомъ скитскомъ празнику т. є. по святѣ Воздвиж. Ч. креста, прiйшли до хаты обохъ подданыхъ три монахи скитскi, т. є. игуменъ Теофанъ Смеречаньскiй, єромонахъ Іоаникiй Матковскiй и дiяконъ Язонъ Гундачь, а кромѣ нихъ деякi зъ шляхты, якъ Мартинъ Лехновичь Жураковскiй, Илiя Корчиньскiй, Иванъ Жарскiй и два поддани Павло и его сынъ Андрѣй Слѣпый, звязали обохъ Мельниковыхъ Гриня и Ивана, положили на фѣру и ѣхали съ ними до Скиту. Въ томъ зайшовъ имъ дорогу на кони Семенъ Ладновскiй съ сыномъ Петромъ, оба узброенi, а коло нихъ ихъ наймиты: Андрѣй Луганюкъ, Стефанъ Яцишинъ, Ревчакъ, слуга Иванъ и фѣрманъ Мазуръ Осипъ.

Ладновскiй домагався, щобы пустити на волю обохъ повязаныхъ; монахи спиралися. Настала суперечка, небавомъ лайка а потомъ и бойка. Посыпалось камѣнье, одни другихъ почали обкладати кiями и колами, а коли монахъ Іоаникiй вырвавъ Ладновского мечь и напавъ съ нимъ на него, вхопивъ тойже за стрѣльбу и вцѣливъ Іоаникiя такъ нещасливо въ праве колѣно, що куля выйшла другимъ бокомъ ноги, а Іоаникiй за колька хвиль бувъ неживый. Другому монахови, Гундачеви, задавъ мечемъ тяжку рану на долони лѣвои руки. (Д. б.)

Бесѣда престольна.

Отчитана Его Вел. Цѣсаремъ при закрытю рады державнои дня 22 цвѣтня 1885.

Поважанi Панове обохъ палатъ рады державнои!

На конци означеной конституцiею перiоды Вашои законодавчои дѣяльности приходится Менѣ съ вдоволеньемъ высказати Вамъ Мою подяку и признанье за ретельне опознанье и оцѣненье ин-

тересôвъ державы, якимъ Вы руководилися при Своихъ роботахъ и за жертволюбнôсть, яку Вы въ Вашихъ ухвалахъ проявили.

Цѣлый рядъ важныхъ предложень, якй Вамъ Мое правительство въ часѣ сесіи предложило, бувъ предметомъ Вашихъ ухвалъ. Черезъ Ваше патріотичне содѣйствіе пôднеслась значно и укрѣпилась сила обороны державы а рôвночасно придбано и средства для полѣпшеня належностей для инвалидôвъ, для заосмотреня потребуючихъ помочи вдовиць и сирôтъ по погибшихъ ôтъ непріятеля и для запомоги родинъ покликаныхъ на случай мобілізаціи.

Черезъ ухвалену Вами реформу выборчу получило значне число пильныхъ и стремлячихъ обывателѣвъ державы одно изъ найважнѣйшихъ правъ политичныхъ а крôмъ сего улекшено выконуванье права выбору въ численнôй клясѣ выборцѣвъ бôльшихъ посѣлостей въ Моѣмъ королевствѣ Чехахъ.

Добре обдумаными и ôтповѣдаючими цѣлямъ выхованя и образованя молодежи ухвалами, якъ такожь и черезъ заснованье або розширенье истнуючихъ вже заведень науковыхъ Вы добре надѣлили духовй потребы всѣхъ народôвъ державы ; особливо-же звернули Вы Свою увагу на науку ремѣсла въ цѣли пôднесеня и ублагородненя домашнои роботы.

Предметомъ живои участи Вашои було такожь и положенье клира душпастырского и для полѣпшеня его постаранося въ значнôй мѣрѣ.

Правдиво потѣшаючй суть здобутки Вашои дѣяльности на поли господаретва суспôльного и руху торговельного. Черезъ законъ дотыкаючій розширеня загальнои австрійско-угорскои области мытовои и черезъ ревизію тарифы митовои дôзнали продукція и торговля, — черезъ заключенье цѣлого ряду угодъ съ дружными державами торговля межинародна и обмѣна правна значного полѣпшеня.

Дозволенье значныхъ сумъ на регуляцію Дунаю причинилось въ великôй мѣрѣ въ користь важныхъ интересôвъ державы и Мого престольного города Вѣдня.

Ухвалою институціи инспекторôвъ промысловыхъ и черезъ змѣну закона гôрничого Вы причинилися до скрѣпленя дрôбного промыслу, до управильненя ôтносинъ межи даючими роботу а робôтниками-помôчниками якъ такожь и до забезпеченя житя и здоровя сихъ послѣдныхъ.

При Вашôмъ содѣйствію повстали для добра рôльництва: законъ дотыкаючій охороны и нищеня заразы рогатои худобы, законъ о коммасаціи, приписы ôтносячйся до регуляціи декотрыхъ рѣкъ, законъ о пôдношеню культуры краєвои на поли будôвництва водного въ загалѣ и о запобѣганю въ цѣли нешкôдливого ôтпроваджуваня гôрскихъ водъ.

Щобы по можности зарадити спустошенямъ черезъ елементарнй пригоды розпочали Вы дѣло обширнои регуляціи водъ, особливоже въ Тироли и Каринтіи ухваленьемъ щедрыхъ запомогъ зô стороны державы, — дѣло котре мае бути такожь якъ найскорше розширене и на другй край особливо-же на Галичину, котрй такъ часто повенѣ навѣщаютъ, щобы такъ державу якъ и край охоронити ôтъ нещасть, котрй довго ôтакъ даются чути и щобы повздержати пригнетенье дотыкаюче жителѣвъ до глубины.

Годячись на заведенье почтовыхъ щадниць и увзглядняючи розвôй касъ задатковыхъ и другихъ подôбныхъ институцій спомагаючихъ рôльництво черезъ улекшенье податковъ сихъ институцій, заслужились Вы немало коло розвою промыслу и культуры краєвои. Черезъ выданье закона противъ нерételному поступованю въ справахъ кредитовыхъ и для забезпеченя вѣрителѣвъ ôтъ довжникôвъ, що не въ силѣ уплатити довгъ дѣлаютъ въ некористь вѣрителѣвъ, забезпечили Вы жителѣвъ ôтъ захланного вызискуваня и укрѣпили довѣрье въ трансакціяхъ промысловыхъ и торговельныхъ.

Повне признанье належится за те, що зроблено въ цѣли розвою нашои сѣти желѣзничои а въ загалѣ въ справахъ желѣзниць. Льокомотива перевозитъ нынѣ продукты державы зъ найдальшого ей всходу черезъ гору Арльбергъ. Черезъ дальше и постепенне перейманье желѣзниць на власнôсть державы, розширився рѣшучій вплывъ державы на сѣмъ поли обороту. Австрійска сѣть желѣзнича розширилася по части черезъ будову державну по части же черезъ предпріємства приватнй на пôдставѣ закона о желѣзницяхъ льокальныхъ такъ значно, що всѣ краѣ державы можутъ теперь въ далеко значнѣйшôй мѣрѣ користати зъ сего средства комунікаційного. Вашôй дѣяльности удалося залагодити въ способъ користный для державы суспôльного господаретва такъ трудну справу, якъ угода съ Пôвнôчною желѣзницею.

Численными другими законами, якй Вы по части на предложенье Мого правительства, по части же зъ власнои иниціятивы ухвалили, сповнили Вы рôжнородній бажаня жителѣвъ на рôжныхъ поляхъ державного житя.

Мимо того, що сномаганье культурныхъ задачь накладало чимъ разъ бôльше взрастаючй тягары на финансы, удалося при помочи осягненого вже то черезъ пôднесенье пôдставъ суспôльного господарства, якъ такожь дякуючи доброохотности, съ якою Вы зъумѣли ôтповѣсти змаганямъ деякихъ предложень Мого правительства вымѣренымъ на пôдвышенье доходôвъ державы — зробити значный крокъ напередъ до назначеної цѣли заведеня рôвноваги въ буджетѣ державы. Кредитъ державы пôднѣося въ значнôй степени. Симъ позыскано поважну поруку для користного залагодженя справъ якй позôстаютъ ще до выконаня на поли финансовôмъ.

Поважанй Панове обохъ палатъ рады державнои! Якъ Я радо зъ Моеи стороны съ подякою признаю то, що Вы зробили такъ Вы можете съ переконаньемъ вѣрно сповненого обовязку поглянути на свою працю, на свои труды и на осягненй ними результаты для добра ôтчины и благополучности Моихъ народôвъ, котрыхъ Я съ рôвною любовію обôймаю Моею ôтцѣвскою опѣкою.

Нашй добрй ôтносины до всѣхъ державъ оправдуютъ ожиданя, що нѣчимъ незакаламученый миръ державы буде и дальше удержаный.

Середъ благословенъства сего мира буде и Мое правительство съ вытревалостею и вѣрнымъ обовязкови посвященьемъ поступати дальше на розпочатôй дорозѣ и сповняти свою задачу, щобы то, що съ Вами розпочало, довело до кôнца, довершило дальшу дѣяльнôсть конституційну до користного розвою и такимъ способомъ осягнуло цѣль, котра ôтповѣдае Моимъ намѣренямъ, бажанямъ и надѣямъ.

Такъ отже теперь поручаю Васъ опѣцѣ Всевышнёго и запевняючи Васъ о Моѣй незмѣннôй ласцѣ закрываю сесію Рады державнои.

ДОПИСИ.

Зъ Залозецкого.

(*Соборчикъ дякôвъ деканату залозецкого*) ôтбувся д. 4 (16) с. м. въ Пôдкамени коло Бродôвъ. Зъ рана того дня згромадилися дяки въ мѣсцевôй церквѣ приходскôй. де Вєч. оо. Стефанъ и Тадей Кончевичѣ и Іоанъ Сѣрко ôтправили службу Божу, а опôсля всѣ зôбралися въ канцеляріи уряду громадского для нарадъ надъ полѣпшеньемъ дякôвскои долѣ. Зъ священикôвъ були присутными зборови оо.: 1) Стефанъ Кончевичь, парохъ мѣсцевый, выслуженый деканъ и совѣтникъ консисторскій, 2) Теодосій Ефиновичь парохъ Поповець и деканъ заловецкій, 3) Іоанъ Сѣрка, парохъ Гаѣвъ бродскихъ и мѣсто-деканъ бродскій, 4) Тадей Кончевичь, капелянъ Тростянця. Зôбранй дяки выбрали о. Теодозія Ефиновича мѣсто-предсѣдателемъ свого збору и остаточно порѣшили слѣдующй точки :

1) Прилучитися до революцій дякôвскихъ зборôвъ въ деканатôвъ рогатиньского, бобрецкого и ходорôвского, именно до тои точки, котра домагаеся заввзаня товариства дякôвского для взаимнои помочи. Пôдношено такожь голосъ, щобы утворити фондъ емеритальный сиротиньскій и сувенційный.

2) Щобы безъ достаточнои квалификаціи на будуче нѣхто не мôгъ бути дякомъ. Свѣдоцтво здôбности удѣляти мае Вєч. консисторія.

3) Всѣ посады дякôвскй надаются черезъ розписанье конкурсу.

4) Дотеперѣшныхъ дякôвъ, котрй де-небудь черезъ 6 лѣтъ оставали въ дякôвскôй службѣ и маютъ свѣдоцтво здôбности, увнатися мае яко постôйнихъ и посадъ ихъ не належитъ на конкурсъ выставляти.

5) Дяка превентуе мѣсцевый священикъ съ начальникомъ громады, но де-бы сейже бувъ не гр.-кат. обряду, съ найстаршимъ вѣкомъ провизоромъ церковнымъ. Въ разѣ спору рѣшае деканъ дотычного деканату а остаточно найвыша апеляція до консисторіи.

6) Комисія испытуюча дяка мае бути въ кождôмъ деканатѣ и складася зъ 2 священикôвъ и одного дяка, дальша апеляція въ разѣ непорозумѣня предстоитъ до декана а остаточно до консисторіи.

7) Просити консисторію ôтнестися до оо. деканôвъ, щобы тіи сконстатували при посѣщеню приходôвъ платнѣ дякôвскй и зъ того уложили инвентарь.

8) Просимо консисторію, щобы ôтнеслася до Выс. ц. к. правительства въ справѣ унормованя платнѣ дякамъ, а именно, щобы при нагодѣ новои организаціи платнѣ священичои рôвночасно и дякôвска була унормована.

9) Просити консисторію о вызначенье загального вѣча всѣхъ ôтпоручникôвъ дякôвскихъ въ мѣсяци маю у Львовѣ для остаточного полагодженя справы.

10) Ôтпоручникомъ на загальне вѣче выбраный п. Илія Вишневскій зъ Пôдкаменя.

Кромѣ того пôдносили дяки голосъ, щобы скасовано разъ тіи проводы дякôвскй, де прихожане при новôй згодѣ дяка домагаются що року „почестного“. Се залагодити принявъ на себе за деканатъ залозецкій о. Ефиновичь; въ тôй справѣ вышле обѣжникъ до оо. содеканальныхъ.

Зъ стороны ц. к. правительства на зборѣ не було нѣкого.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Палата панôвъ*) ôтбула въ понедѣлокъ послѣдне свое засѣданье. Закимъ приступлено до порядку дневного президентъ палаты посвятивъ кôлька слôвъ посмертнôй згадцѣ члена палаты Айтельбергера а ôттакъ заявивъ, що закрытье рады державнои наступитъ дня 22 с. м. На послѣдокъ бар. Гельфертъ предложивъ палатѣ прошенье товариства географичного о запомогу въ сумѣ 5000 зр. на подорожи науковй въ околицѣ межи рѣками Нилемъ и Конгомъ. Петицію ôтдано правительству до докладного розслѣдженя. — Зъ порядку дневного референтъ комисіи желѣзничои бар. Безецный референувавъ о проектѣ угоды съ Пôвнôчною желѣзницею. Якъ разъ пôдчасъ сего справозданя ввôйшовъ до палаты шведскій король Оскаръ перебуваючій теперь у Вѣдни а президентъ министрôвъ выступивъ, щобъ его повитати. Король шведскій оглянувши салю выйшовъ, по чôмъ нарады розпочались дальше. По промовѣ министра торговлѣ и представителя правительства сов. Витека *принято угоду съ Пôвнôчною желѣзницею* безъ змѣны и безъ дискусій въ другôмъ и третôмъ читаню. Предсѣдатель палаты подякувавъ ôттакъ въ короткихъ словахъ правительству и внѣсъ млолѣтствіе цѣсарю а кард. Гангльбауеръ знову именемъ палаты подякувавъ президентови за его труды и засѣданье палаты зôстало закрыте.

(*Новй выборы и рухъ передвыборчій.*) Доносятъ зъ Вѣдня, що пôсля розпорядженя министерства *новй выборы до рады державнои ôтбудутся вже певно въ другôй половинѣ мѣсяця мая.* — Чимъ близше до новыхъ выборôвъ тымъ сильнѣйшій — якъ понятно стаеся рухъ передвыборчій. Особливо сильнымъ проявляеся ôнъ по сторонѣ лѣвицѣ, хочь и не съ великою для неи користею. Въ сполученôй лѣвици наставъ роздоръ и помимо накликуваня проводирѣвъ централистичныхъ завяжеся якъ здаеся въ новôй радѣ державнôй окремый клюбъ нѣмецко-національный. Въ справѣ сей ось що пише „Bohemia“: „Хто въ политичныхъ справахъ хочь три кроки напередъ може видѣти, той знае, що въ новôй радѣ державнôй можемо сподѣватися окремого клюбу на нѣмецко національныхъ основахъ. Клюбъ такій бувъ-бы вже теперь завязався, якъ бы не то, що кожде велике сторонництво при кôнци довгои борбы парляментарнои и въ виду надходячихъ новыхъ выборôвъ мусить єдинодушно и сполученими силами поступати“. Клюбъ сполученои лѣвицѣ затвердивъ на засѣданю дня 21 с. м. справозданье зъ минувшои сесіи парляментарнои вразъ съ програмою на слѣдующу сесію уложеною Плênеромъ. Основою сеи програмы єсть домаганьесь заведеня нѣмецкого языка яко державного въ цѣлôй державѣ, либералізмъ и згода. Нѣмецкй часописи вѣденьскй оголосили сей манифестъ, але прокураторія его сконфискувала, для того и не можемо нѣчого бôльше о нѣмъ сказати. — На Побережу проявився сильный рухъ агитаційный середъ италійского населеня и єсть гадка заступити теперѣшныхъ представителѣвъ италійскихъ людьми, котрй бъ смѣлѣйше выступали въ радѣ державнôй. Італіянцѣ стараются всякими силами недопустити выбору дотеперѣшныхъ послôвъ Валюсого, Тонкля и Витьезича. О руху передвыборчôмъ въ другихъ краяхъ мало ще доси звѣстно.

(*Для заведень карныхъ*) выдало министерство приказъ, щобы въ заведеняхъ сихъ були застановленй всякй роботы, котрй робили-бы яку небудь конкуренцію промыслови особливожь въ тыхъ галузяхъ, котрй розвиваются въ тыхъ мѣстахъ въ которыхъ сй заведеня находятся.

(*Цьсарь санкціонувавъ законъ*), пôсля котрого признаною зôстала краєва гварантія для комунальныхъ облігацій краєвого банку.

(*Министерство выдало розпорядженье*) пôсля котрого не потребуютъ бути оплачуванй належности ôтъ документôвъ по поводу удѣленя краєвыхъ пожичокъ на ярй засѣвы а маютъ лишь бути веденй въ ôтповѣднôй евиденціи. Розпорядженье се получивъ вже выдѣлъ краєвый черезъ краєву дирекцію финансову. Заразомъ получили и повѣтовй дирекціи финансовй приказъ, щобы здержались ôтъ дальшого побираня належностей ôтъ документôвъ удѣленя пожичокъ краєвыхъ на ярй засѣвы.

ЗАГРАНИЦЯ.

Конфликтъ въ Афганистанѣ Въ россійско-афганьскôмъ конфликтѣ въ Афганистанѣ наступила знову несподѣвана змѣна. Кôлька днѣвъ тому назадъ надходили вѣсти успокоюючй и здавалося, що мирне залагодженье сего конфликту вже певно наступитъ; нынѣ рѣчи инакше стоятъ. Зъ обохъ сторôнъ такъ надъ Невою, якъ и надъ Тамизою починаютъ знову сильнѣйше побренькувати оружіемъ а телеграмы доносятъ, що вôйна межи Россіею и Англіею не дасться вже майже уникнути. Головно выступае теперь Англія и доказуе, що властиво Россія не хоче допустити до мирного залагодженя сего конфликту, бо ставляе новй жаданя, на котрй англійске правительство нѣякъ не може згодитися. Рôвночасно доносятъ зъ Лондону, що правительство англійске не думало нѣколи ôтступити Пенджь-Дехъ Россіи и що теперь показуесь бôльша якъ коли небудь потреба бути приготоваными на всякій случай. Мимо всякого напруженя не можна нѣякъ допускати, щобы дѣйстно мало прійти до вôйны межи Россіею и Англіею. Сего не допустятъ европейскй державы, а головно Нѣмеччина и Австрія, для котрыхъ вôйна россійско-англійска въ Азіи значила-бы выкликанье орієнтального пытаня въ Европѣ, а котре, якъ звѣстно, могло-бы за собою потягнути дуже сумнй наслѣдки и для цѣлои Европы. „Pall Mall Gazette“ дуже компетентна въ справѣ сего конфликту заедно доказуе, що до вôйны не прійде, хочь и якъ ôтносины межи спорлчими державами суть напруженй. Зъ Берлина доносятъ навѣть, що найшлася вже навѣть пôдстава до евентуального залагодженя цѣлого конфликту. Россія годится на те, щобы дати сатисфакцію Англіи за нападъ Комарова на афганьске войско, а за те Россія мала-бы получити Пенджь-Дехъ. Англія тымъ бôльше згодилася на те предложенье, коли побачила, що Порта постановила позôстати тѣсно неутральною отже и не допустити англійскои флоты на Чорне море, черезъ що вôйна мусѣла-бъ ôтограти лишь въ самôй Азіи.

Россія. Мимо всякихъ запевнень мира въ Россіи пануе все ще велике зворушенье а то тымъ бôльше, що деякй россійскй газеты стараются те зворушенье пôддержувати ложными вѣстями. Такъ доноситъ мѣжь иншими н. пр. „Свѣтъ“, що Австрія збирае въ околици Семлина значне войско, щобы на случай вôйны Россіи съ Англіею заняти балканьскій пôвъостровъ ажь по Солунь. Розумѣеся, що се есть лишь проста выдумка. Недастоя однакожь заперечити, що въ Россіи взяло нынѣ значно верхъ сторонництво военне, котрого вплывы розтягаются ажь на саме найблизше окруженье самого царя. Се сторонництво напирае отже конче до вôйны и оно єсть причиною, що становище министра дѣлъ внутрѣшныхъ єсть дуже захитане. Мимо того єсть надѣя, що мин. Гирсъ удержится, позаякъ особа его єсть порукою дружныхъ ôтносинъ державъ, котрыхъ монархи на зъѣздѣ въ Скерневицяхъ миръ Европѣ запевнили. — Другою подѣею, котра занимае теперь Россію въ бôльшôй степени есть св. Методіевске торжество, котре обходилося величаво по всѣй Россіи, а о котрôмъ ôтгомонъ ще и доси въ газетахъ пробиваеся. Головнымъ предметомъ якимъ такъ россійскй газеты якъ и заграничнй займаются суть депутаціи, якй прибули на се торжество зъ другихъ краѣвъ. Россійскй часописи пôдносятъ промовы Ристича и Наумовича, не придаютъ имъ однакожь жадного великого значеня. Були то бесѣды звычайнй тоастовй, на котрыхъ пôдносилося такожь и многолѣтстіе цареви.

Англія. „Pol. Corr.“ доноситъ зъ Лондону: Вицекороль Индіи Лордъ Дифференъ заявивъ, що на случай дальшихъ концессій англійского кабинету въ справѣ афганьскôй подастся до димисіи. — Въ обохъ палатахъ зажадано кредиту въ высотѣ 11 мил. ф. штерл., зъ котрыхъ $9^1/_2$ мил. маютъ бути ужитй на потребы Судану а прочй на инший приготованя ôтносячйся до Судану. „Standard“ доноситъ, що по замкненю рады кабинетовои дня 21 с. м. выслано депешу до Петербуга, въ котрôй зажадано, щобы россійске правительстто выперлося акціи ген. Комарова надъ Кушкомъ.

НОВИНКИ.

— **Похоронъ бл. п. Николая Костомарова** ôтбувся якъ намъ доносятъ зъ Петербурга дня 10 (22) с. м. Новороссійскій университетъ въ Одессѣ святкувавъ торжественно день смерти Костомарова. Професоръ богословія, протоерей Кудрявцевъ ôтслуживъ въ церквѣ при новороссійскôмъ университетѣ заупокôйну литургію а ôттакъ панахиду по упокоившôмся Н. И. Костомаровѣ. На богослуженю були присутнй всѣ професоры университету, студенты и богато публики.

— **Выборы до рады громадскои въ Коломыѣ.** Сумный результатъ послѣдныхъ выборôвъ до рады громадскои въ Коломыѣ розкрывъ сонній очи мѣщанъства здеморализованои столицѣ Покутя, заворушивъ мѣжь нимъ нове житье и выкликавъ енергичну акцію противъ змаганямъ клики деморализаторôвъ, що на соромъ и глумъ цѣлого свѣта, довели грошевыми вплывами и тероризмомъ до того, що Коломыю репрезентували въ найвышôмъ законодавчôмъ тѣлѣ — люде зовсѣмъ ѣй неприхильнй. Противъ акту выборôвъ до рады громадскои запротестували тямущй люди и пôднялися неабыякои працѣ, розкрыти всѣ надужитя и выказати, що выборы переведено незаконно. Заходы комитету, що принявся сеи працѣ, увѣнчалися добрымъ успѣхомъ и ôнъ выдавъ слѣдующу ôтзову, характеризуючу найлучше ситуацію: Выборцѣ! Повѣдомляемъ Васъ, що въ наслѣдокъ реклямаціи, приневолено урядъ громадскій до составленя новыхъ листъ выборчихъ. Се єсть друга наша побѣда! Она повинна Васъ заохотити до дальшои працѣ надъ побореньемъ тои клики, котра навѣть неправныхъ средствъ хватаеся, якъ фалшованье листы выборчои, щобы лише осягнути свою мерзенну цѣль! Въ давнѣйшихъ уневажненыхъ листахъ кромѣ хибно выказаныхъ податковъ, пропущено въ III колѣ кôлькасотъ переважно христіяньскихъ выборцѣвъ. Днесь выложено новй листы. Комитетъ занимаеся справдженьемъ новои листы и завзывае Васъ до спôвудѣлу при реклямаціяхъ, котрй можутъ оказатися потрѣбными. Не дайтеся зводити нѣякимъ небылицямъ, анѣ покутнымъ обѣцянкамъ; будьте того пересвѣдченя, що тôлько єдностею и згодою, карностею и послухомъ можемо ôтнести трету и послѣдну побѣду при выборахъ. Не ставляемо ще

жадныхъ кандидатуръ, на то прійде часъ пôзнѣйше; уложеньемъ же листы радныхъ комитетъ Вашь въ порозумѣню съ Вами съ найбѣльшою совѣстностею займеся. Поодинокій, хотяйбы и зовсѣмъ усправедливлений амбиціи мусятъ пôддатися спôльнымъ интересамъ и почутю спôльнои чести — а нагородою солидарности обудится въ грудяхъ кождого то переовѣдченье, що мы здѣляли нашь обовязокъ яко честній, о добро мѣста дбаючій обывателѣ. Нашь скликъ: Згода и согласіе, карнôсть и поослушеньство. — *Комитетъ.*

— **Запомоги для вдôвъ и сирôтъ** по священикахъ львôвскои архіепархіи, зачала каса вдовично-сирôтского фонду высылати минувшои пятницѣ до поодинокихъ деканатôвъ такъ, що нынѣ знаходятся грошѣ запомоговій вже въ рукахъ деканôвъ. На одну особу выпадае по 54 зр. запомоги.

— **Управляючій совѣтъ „Народного Дому“** рѣшивъ на засѣданю зъ дня 17 л. цвѣтня пожертвувати на церковь св. Норберта въ Краковѣ 20 зр., розписати конкурсъ на двѣ стипендійній запомоги 3 мая по 25 зр. для селяньскихъ сынôвъ, одного зъ львôвскои а одного зъ перемыскои епархіи и оголосити конкурсъ на стипендію им. Мих. Куземского рôчныхъ 50 зр. съ роздачею въ сѣмъ роцѣ.

— **На науку агрономіи** въ рускôмъ дух. сѣменищи у Львовѣ асигнувало министерство рôльництва на сей рôкъ 375 зр.

— **Рускій театръ.** Въ Бродахъ ôтбудеся въ недѣлю д. 26 с. м. послѣдне представленье; представленый буде „Чорный Матвѣй“, образъ народный съ спѣвами. Въ Золочевѣ ôтбудеся перше представленье вô второкъ д. 28 с. м., представлений будутъ „Гуоки и гусочки“, найлѣпша комедія М. Балуцкого. — Пригадуємо ще разъ, що всего лишь 6 представлень буде въ Золочевѣ.

— **Духовеньство новои станиславôвскои епархіи** задумало пôднести свому владыцѣ Єго Преосв. дрови Юл. Пелешови въ дарѣ хорошій екипажь въ цѣнѣ 900 зр.

— **Испыты зрѣлости.** Рада шкôльна краева подае до прилюдноі вѣдомости, що испыты зрѣлости въ ц. к. учительскихъ семинаріяхъ будутъ ôтбуватися съ кôнцемъ року шкôльного въ слѣдуючôмъ порядку: въ учительскôй семинаріи перемыскôй ôтъ 27 червня до 4 липня, въ станиславôвскôй ôтъ 7 до 11 липня, въ львôвскôй женьскôй ôтъ 20 червня до 2 липня, въ львôвскôй мужескôй ôтъ 3 до 15 липня, въ тернопôльскôй ôтъ 16 до 19 липня.

— **При случайности сегорôчныхъ маневрôвъ** приѣде наслѣдникъ трону архикнязь Рудольфъ съ овоєю супругою до Галичины.

— **Министрови бар. Пино** надала громада Довгополе на Буковинѣ почетне обывательство а громада Радôвцѣ выразила подяку за попиранье справы буковиньскихъ желѣзниць.

— **Именованя.** Президентъ министрôвъ, яко завѣдуючій министерствомъ врутрѣшныхъ дѣлъ именувавъ офіцияла намѣстництва Франця Вагнера, директоромъ урядôвъ помôчныхъ при намѣстництвѣ у Львовѣ. — Рада шкôльна заименувала: учителя въ Качанôвцѣ Едварда Кисилевского, дѣйстнымъ учителемъ школы етатовои въ Иванôвцѣ, а провизоричну учительку школы етатовои въ Лозинѣ Алойзу Михаловску дѣйстною учителькою при сѣйже школѣ.

— **Выстава тканинъ и гафтôвъ.** Мѣскій музей промысловый у Львовѣ має цѣлій зборы оказôвъ, що ôтносятся до домашного промыслу нашого, но нозаякъ убикаціи, котрыми музей розпоряджае суть за малій до того, щобы розмѣстити всѣ тій предметы, то много зъ нихъ мусить мѣститися по магазинахъ. Щобы однакожь вызискати въ користь публики звѣдуючои музей промысловый всѣ музеальній зборы, рѣшився зарядъ музея устроити въ саляхъ музеальныхъ выставу. Выстава буде обôймати: богатый збôръ тканинъ и гафтôвъ зъ рôжныхъ епохъ и краєвъ, особливожь хорошій збôръ тканинъ, гафтôвъ, диваникôвъ и килимкôвъ, котрій входятъ въ обсягъ домашного промыслу на Руси. По поводу выставы музей промысловый буде ôтъ 20 л. цвѣтня до 1 мая замкненый. Ôтъ 1 мая можна буде за оплатою 20 кр. ôтъ 9. зъ рана до 4 пополудни звѣдувати выставу. Въ недѣлю буде цѣна вступу знижена.

— **Желѣзниця Стрый Бескидъ.** Пôсля обвѣщеня замѣщеного въ „Wiener Ztg.“ правительство розписуе теперь оферты на всякій будовы и роботы сеи желѣзницѣ. Оферты принимае генеральна дирекція австрійскихъ державныхъ желѣзниць съ речинцемъ до 20 л. мая с. р. Вымѣнки можна переглянути въ бюрахъ центральноі дирекціи въ ц. к. дирекціи руху у Львовѣ и въ канцеляріи управы будовы въ Стрыю.

— **Фундація Скарбка.** Черезъ смерть князя Кароля Яблоновского, котрый бувъ кураторомъ фундаціи Скарбка, переходитъ кураторія сего заведеня на Генрика Скарбка, проживаючого въ Польскôмъ Царствѣ. Поки послѣдный не обôйме кураторіи заименувавъ выдѣлъ краєвый провизоричнымъ администраторомъ гр. Володислава Баденього. Делегаты выдѣлу краевого перевели онодгы шконтрумъ касъ и знайшли въ порядку.

— **Циркъ Сидолього** вже майже выкôнченый и сими днями зачнутся на его аренѣ представленя.

— **Въ процесѣ Риттерôвъ** выточивъ краковскій судъ слѣдство о обмньство двомъ свѣдкамъ — жидамъ, котрій въ часѣ послѣдноі головноі розправы зôзнавали, що Мойсей Риттеръ знаходився въ часѣ, коли мало бути доконане убійство — въ иншôмъ мѣсци (alibi).

— **Новый урядъ почтовый.** Въ Мѣжинци, перемыского повѣту ввôйде въ житье съ днемъ 1 л. мая с. р. почтовый урядъ, котрого функціи будутъ ограничатися на прииманю и выдаваню листовои и цѣнноі почты якъ такожь переказôвъ до 200 зр. Зъ урядомъ почтовымъ буде сполучена почтова каса щаднича. До округа доручень сего уряду почтового придѣленій слѣдуючій мѣсцевости: Зротовицѣ, Былицѣ, Грешицѣ, Чишки, Сяночаны, Строневицѣ, Боротычѣ, Парковицѣ, Тышковицѣ, Поповицѣ, Плешовицѣ и Быкôвъ.

— **Тандитна будова.** Якъ будуются теперь по мѣстахъ домы, доказуе найлучше фактъ, лучившійся недавно въ Новôмъ-Іорку, де бсѣмъ нововыбудованыхъ многоповерхихъ камяниць росыпалося.

— **Нежданый подарунокъ.** На почтѣ въ Преобургу сконстатовано недавно, що хибуе пакетъ, въ котрôмъ мѣстилося 500 наполеондорôвъ, а на коли дирекція почтова донесла о тôмъ судови, арештовано сейчасъ 3 людей зъ службы почтовои яко пôдозрѣныхъ о крадѣжь дорогоцѣнного пакету. По двохъ дняхъ показалося однакожь, що арештованій зовсѣмъ невинній. Тяжкій пакетъ съ золотомъ поставлено въ возѣ на картоновôмъ ящику, въ котрôмъ знаходився букетъ. Картонъ заломався а пакетъ упавъ въ середину ящика. Отбираючій пакунки урядникъ, побачивши подертый ящикъ облѣпивъ его паперомъ и пôславъ его дальше на мѣсце призначеня. Адресатъ здивованый несподѣванымъ подарункомъ 500 наполеондорôвъ, завѣдомивъ сейчасъ дирекцію почтову, почѣмъ очевидно арештованыхъ урядникôвъ почтовыхъ выпущено на волю.

— **Сильне змлетрясенье** далося чути дня 19 л. цвѣтня въ пристани Поля. Думаютъ, що се землетрясенье стоитъ въ звязи съ затрѣвожуючимъ станомъ Етны, котра грозитъ сильнымъ выбухомъ.

— **Пôдроблений грошѣ.** У Львовѣ курсуе теперь много здавковои монеты на 10 кр. т. з. шѣстокъ пôдробленыхъ зъ цины. На око грôшь такій пôдôбный до правдивого а до того мае еще и звукъ зближеный до звуку правдивыхъ шѣстокъ, такъ що легко можна взяти фалшованый за правдивый. Хто занимаеся фабрикацією не вспѣла ще власть до теперь выслѣдити.

— **Дрôбній вѣсти.** Въ Рясні польскôй, львôвского повѣту, украдено въ ночи 16 л. цвѣтня господареви Стефанови Кисилеви зъ стайнѣ пару коней вартости 70 зр., а зъ подвôря кованый вôзъ вартости до 45 зр. — Адъюнктъ головноі фабрики тотюну въ Винникахъ Володиславъ Микулецкій получивъ золотый хрестъ заслуги съ короною. — Касіеръ товариства львôвскихъ друкарѣвъ Кароль Шустеръ, застрѣлився минувшои суботы у Львовѣ. Въ касѣ показався бракъ 1000 зр.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Каноничну институцію получили оо.: І. Щуровскій на пар. Струтынъ выжный; І. Калиньокій на кап. Ладанцѣ; Изидоръ Калиновичъ на Худыѣвцѣ; Мелетій Лотоцкій на Якубôвку; Волод. Павликовскій на Синкôвъ.

Душпастырскій посады получили оо.: Волод. Громницкій сотр. въ Лисятичахъ; Іос. Охримовичъ зав. въ Илемію; І. Глиньскій зав. въ Надѣтичахъ.

Введений въ душпастырскій посады: Александеръ Левицкій яко завѣд. прихода въ Увислѣ; Филипъ Пелехъ яко завѣд. въ Куровичахъ; Алек. Темницкій яко префектъ закристіи въ архикатед. церквѣ св. Юра; Петро Косовичъ яко парохъ въ Барыши.

Увôльненый ôтъ завѣдательства Якубôвки о. І. Воєвôдка.

Президія намѣстництва годится на каноничну институцію оо.: Зенона Сѣменовича на Клювинцѣ; Алекс. Петровича на Залôзцѣ новій и І. Редкевича на Зарудье.

ПОСМЕРТНІЙ ВѢСТИ.

✝ **О. Модестъ Мацѣевскій,** емеритованый протоигуменъ ч. св. Василія В. и его консульторъ, игуменъ гошѣвокого монастыря, бувшій учитель и директоръ бучацкои гимназіи, членъ многихъ рускихъ товариствъ, щирый патріотъ — Русинъ, ревный священикъ и правдива окраса монашого чину, упокоився дня 5 (17) цвѣтня въ Гошовѣ въ 83 роцѣ дѣяльного житя а 49 роцѣ священьства. Вѣчна ему память!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **„Письма Антонія Любичь Могильницкого“**, повный збôрникъ праць литературныхъ талантливого автора „Скита Манявского“, почала выдавати редакція „Зорѣ“ въ своѣй прилозѣ „Библіотека Зорѣ“. Въ першихъ двохъ аркушахъ помѣщеный початокъ „Скита Манявского“.

ОБВѢЩЕНЬЕ.

Подаеся симъ до вѣдомости, що дня 6 л. мая (24 цвѣтня) с. р. о годинѣ 7 вечеромъ ôтбудутся: 1—3

ЗАГАЛЬНІЙ ЗБОРЫ

членôвъ товариства „Руска Бесѣда“ у Львовѣ въ комнатахъ товариства при ул. Скарбкôвскôй ч. 2., І. пов.

Порядокъ обрадъ:

а) Вступне слово заступника головы товариства;
б) Справозданье господаря товариства;
в) Справозданье референта театрального;
г) Внесеня и интерпеляціи членôвъ товариства.

Ôтъ Выдѣлу товариства „Руска Бесѣда“.
У Львовѣ дня 10 (22) цвѣтня 1885.

Дръ Юл. Целевичъ, заступ. головы. *Дръ Кость Левицкій,* секретарь.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 23—?

Спеціяльности и универсальній средства
французкій и иншій, якь черезъ ню такъ и черезъ иншій фирмы оповѣщуванѣ.

Поѣзды желѣзничій.

Ц. к. Генеральна дирекція австр. желѣзниць державныхъ.

Выпись зъ розкладу ѣзды
важный ôтъ 15 лютого 1885.

Пôсля годинника пештеньского (20 минутъ пôзнѣйше).

Приходятъ до Львова:

Зъ Стрыя: о год. 8,39 рано поѣздъ мѣшан., 4,17 по полудни поѣздъ особов., 1,39 въ ночи поѣздъ мѣшан.
До Стрыя: зô Львова о год. 9,57 рано поѣздъ мѣшан., 1,30 по полудни поѣздъ особов., 9,49 вечеромъ поѣздъ мѣшаный.
Зъ Хирова: о год. 5,12 рано поѣздъ особов., 1,23 въ полудни поѣздъ особ., 10,2 въ ночи поѣздъ особ.
Зъ Станиславова: о год. 4,34 рано поѣздъ мѣш., 1,42 по полудне поѣздъ особ., 10,2 въ ночи поѣздъ особ.
До Станиславова: Зъ Стрыя о год. 9,2 рано поѣздъ особ., 5,53 по полудни поѣздъ особ., 4,58 въ ночи поѣздъ мѣшан.
Зъ Гусятына: о год. 5,34 по полудни поѣздъ мѣш.
До Хирова: Зô Стрыя о год. 9,30 рано поѣздъ мѣш., 5,16 по полудни поѣздъ особ., 1,40 въ ночи поѣздъ особ.
Зъ Загôря: о год. 4,8 по полудни поѣздъ мѣш., 1,51 въ ночи поѣздъ особ.
До Гусятына: Зъ Станиславова о год. 8,22 вечеромъ поѣздъ мѣш.
До Дрогобыча: Зъ Борыслава о год. 8,17 рано, 12 въ полудне, 2,32 по полудни, 5,23 по полудни, 7,21 вечеромъ поѣзды мѣш.

Ôтходятъ зô Львова:

До Стрыя: о год. 6,40 рано поѣздъ мѣш., 11,25 передъ полуднемъ поѣздъ особ., 6,45 вечеромъ поѣздъ мѣш.

Зô Стрыя:

До Львова: о год. 5,40 рано поѣздъ мѣш., 2,10 по полудни поѣздъ особ, 10,32 въ ночи поѣздъ мѣш.

До Хирова: о год. 5,16 рано поѣздъ мѣш., 2 по полудни поѣздъ особ.. 10,22 въ ночи поѣздъ особ.
До Станиславова: о год. 5.32 рано поѣздъ особовый; 1,43 по полудни поѣздъ особ., 11 въ ночи поѣздъ мѣш.

Зъ Станиславова:

До Стрыя: о год. 9,50 передъ полуднемъ поѣздъ особ., 6,28 вечеромъ поѣздъ особ, 11,13 въ ночи поѣздъ мѣш.
До Гусятына: о год. 10,7 передъ полуднемъ поѣздъ мѣш.

Зъ Хирова:

До Стрыя: о год. 9,45 рано поѣздъ особ., 5,24 по полудни поѣздъ мѣш., 2,5 въ ночи поѣздъ особ,
До Загôря: о год. 1,54 въ ночи поѣздъ особ, 9,53 передъ полуднемъ поѣздъ мѣш.

Зъ Гусятына:

До Станиславова: о год. 7 рано поѣздъ мѣшаный.

Зъ Дрогобыча:

До Борыслава: о годинѣ 6,20 рано, 10 передъ полуднемъ 12,40 по полуди, 3,20 по полудни, 6,40 вечеромъ поѣзды мѣшаній.

Зъ Борыслава:

До Дрогобыча: о год. 7,36 рано, 11,21 передъ полуднемъ; 1,54 по полудни, 4,44 по полудни, 8,4 вечеромъ поѣзды мѣшаній.

Желѣзничій поѣзды.

Пôсля годинника львôвского.

Приходятъ до Львова:

ЗЪ КРАКОВА: о год. 5 мин. 36 рано поѣздъ поспѣшный; о год. 9 мин. 27 веч. поѣздъ особовый; о год. 10 мин. 33 передъ пол. поѣздъ мѣшаный.

ЗЪ ПÔДВОЛОЧИСКЪ: на дворецъ Пôдзамче о год. 10 мин. 13 веч. поѣздъ поспѣшный; о год. 2 мин. 28 рано и о год. 3 мин. 42 по пол. поѣздъ мѣшаный.

ЗЪ ПÔДВОЛОЧИСКЪ: на дворецъ головный львовскій о год. 10 мин. 26 веч. поѣздъ поспѣшный; о. год. 3 мин. 5 рано и о год. 4 мин. 10 по пол. поѣздъ мѣшаный.

ЗЪ ЧЕРНОВЕЦЬ: о год. 10 веч. поѣздъ поспѣшн.; о год. 3 мин. 35 рано и о год. 3 мин. 52 по пол. поѣздъ мѣшаный.

ЗЪ СТАНИСЛАВОВА: (на Стрый), по пол. о год. 4 мин. 17 поѣздъ особовый, въ ночи о год. 2 мин. 30 поѣздъ мѣшаный и о год. 8 мин. — рано поѣздъ льокальный Дрогобычь-Стрый-Львôвъ.

NEUE (13.) UMGEARBEITETE ILLUSTRIRTE AUFLAGE.

240 HEFTE ODER 16 BÄNDE.

Brockhaus' Conversations-Lexikon.

Mit Abbildungen und Karten.

Preis à Heft 30 kr.

VIERHUNDERT TAFELN.

JEDER BAND FL. 4.50., LEINWAND FL. 5.40., HALBFRANZ FL. 5.70. Ö.W.

„ДЫМЪ“,
повѣсть Ив. Тургенева. Цѣна 1 зр. 50 кр., съ пересылкою 1 зр. 70 кр.
Дôстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійскôй.

5 килевî

БОЧÔВКИ ВИНА

поручае

ТОРГОВЛЯ ГЕГЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

1257 (23—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1	бочôвка	Гегеляйского столового .	2 зр. 10 кр.
1	„	Гегеляйского столового лучшои якости	2 зр. 30 кр. и 2 „ 50 „
1	„	Гегел. стол. ароматичного	2·70 и 3 зр.
1	„	Самородного вытравного .	4 зр. 30 кр.
1	„	Ермелеки-Бакаторъ стол.	2 „ — „

Повыше наведенî цѣны розумѣются вразъ съ бочôвкою окованою желѣзными обручами и оплаченымъ портомъ почтовымъ, такъ що благосклонный ôтбиратель жадныхъ бôльше коштôвъ не поноситъ. Купуючи вина особисто тôлько у продуцентôвъ ручитъ за здоровî добрî, натуральнî и лучшî вина якъ зъ Вершецъ, и проситъ о ласкавî замовленя.

Маю честь оповѣстити П. Т. Публицѣ, що съ днемъ 1 л. лютого с. р. ôткрываю

техничну контору

при ул. Городецкôй ч. 39, на 2 поверсѣ

для выготовленя всякого рода плянôвъ для будôвель, робôтъ сницерскихъ, столярскихъ и т. п., зарôвно такожь кошторысôвъ, обрахункôвъ и всякого рода техничныхъ робôтъ.

Василь Нагôрный.

При надходячôмъ торжествѣ святометодієвскôмъ

воручае

Товариство „Просвѣта“ книжочку:

ЖИТЬЕ ПРОСВѢТИТЕЛѢВЪ СЛАВЯНЪ

святыхъ рôвноапостольныхъ

Кирила и Методія

написавъ

Дръ Ю. Целевичъ.

Цѣна 12 кр., съ пересылкою 14 кр.

Цѣс. кор. уприв.

ГАЛИЦКІЙ АКЦІЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдае **во Львовѣ** и черезъ филіи

въ Краковѣ, Чернôвцяхъ и Тернополи

АСИГНАТЫ КАСОВÎ

4 процентовî платнî въ 30 днѣвъ по выповѣдженю.
4½ „ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 21—?)

Выдавецъ и редакторъ: **Иванъ Белей.**

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 41. Львôвъ, Субота 13 (25) цвѣтня 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.

Редакція и Администрація пôдъ Ч 44 улиця Галицка.

Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр а. в.

Реклямаціи неопечатаній вôльній ôтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a: Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовій уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи: для Россіи:
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр. на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ днемъ I (13) цвѣтня розпочинаеся другій кварталъ. Просимо о надсыланье предплаты и выровнанье залеглостей.

Новій предплатники „Библіотеки найзнаменитшихъ повѣстей“ дôстанутъ зачату повѣсть „Князь Серебряный“ ôтъ початку.

Выборы до рады державнои.

Выборы до рады державнои уже розписанй и то: зъ куріи меншихъ посѣлостей на день 2 л. червня, зъ куріи мѣстъ на 8., зъ палатъ торговельныхъ на 10., а зъ куріи бôльшихъ посѣлостей на 11 червня с. р.

Hannibal ante portas! — можемо сказати. Хвиля для насъ Русинôвъ дуже важна! Ôтъ того, якъ до неи приготовимось и якъ еи зъумѣемо и зможемо выкористати, буде въ великôй части зависѣти судьба нашого народа въ грядучôмъ парляментарнôмъ шестилѣтю.

Можнôсть, выкористати сю хвилю всесторонно, спочиває однакожь головно въ нашихъ рукахъ, спочиває въ тôмъ, съ якимъ засобомъ свѣдомости своихъ правъ и обовязкôвъ горожаньскихъ и о скôлько енергично и неустрашимо пріймемось за дѣло выборôвъ. Успѣшно и щасливо перевести ихъ — се рѣчь не конче легка, именно въ виду сего, що край нашъ заселяютъ елементы мало або и зовсѣмъ намъ неприклонній, котрыхъ интересы не сходятся повсюды съ нашими, и що зъ горы не надѣятись намъ нѣякои помочи.

Минули мабуть безповоротно тй добрй часы, коли безъ насъ — про насъ дбано, коли за Русиномъ глядано. Интрига, а може и власна непораднôсть або малодушнôсть выстиснули насъ на друге поле и въ минувшôмъ шестилѣтю мусѣвъ Русинъ стояти далеко ôтъ махины конституційнои, котра живитъ именно тыхъ, що нею обертаютъ, а подальшимъ, слабшимъ факторамъ конституційнымъ подає лишь окрушины зъ трапезы. Нынѣ, якъ звычайно въ державѣ конституційнôй, кожда рука для себе крива и длятого кожда неруска одиниця пôде при предстоячихъ выборахъ противъ насъ.

Съ тымъ треба намъ передъ всѣмъ почислитись, съ тымъ мусимо освоитись, але таке — впрочѣмъ природне — положенье наказуе и намъ зôрвати рѣшучо съ всякого рода индиферентизмомъ, съ сонливостею, несмѣлостею та недбальствомъ, а рука въ руку, сполучеными силами, съ пôднесеною головою и съ геройствомъ нашихъ предкôвъ у груди взятися за дѣло выборôвъ.

Положенье наше національне, культурне и економичне не конче ôградне, та и не стане ôтраднѣйшимъ, если самй про основну его поправу не подбаемо. До насъ, интелигенціи рускои, духовнои и свѣтскои кличе дуже голосно и той темный, непросвѣщеный и той бѣдный, матеріяльно знидѣлый братъ и домагаеся ôтъ насъ помочи. Пôдемо давнѣйшою дорогою малодушности и егоизму кастового, то небавомъ и воронъ по насъ не закраче, а исторія запише на своихъ картинахъ, що не живъ, и животѣвъ колись народъ рускій въ Галичинѣ, плакавъ надъ щербатою своею долею, але зôрватись орканомъ до обороны своихъ правъ у него не було нѣ волѣ нѣ силы.

Тôлькожь пôдъ симъ взглядомъ мы не пессимисты, а порукою, що дѣло предстоячихъ выборôвъ удасться намъ по можности найлѣпше, есть для насъ головно та обставина, що въ послѣдныхъ лѣтахъ, научений досвѣдомъ, мы въ меншôй мѣрѣ спускались на ласки зъ горы, а зближившися до народу, понесли пôдъ его чорну стрѣху съ просвѣтою и бôльшу свѣдомôсть своихъ національныхъ правъ и смѣливôсть до обороны тыхъ-же. Въ якихъ некористныхъ обставинахъ ставали мы передъ двома роками до урны выборчои до сойму краевого, придавлений голоснымъ крикомъ, що будьто Русинъ утративъ вже и у короны довѣрье, то прецѣ при мѣрныхъ заходахъ удалось намъ поставити доказъ, що Русина не можна ще зробити безгласнымъ, хоч противъ него треба було противнôй сторонѣ вытягати рангованыхъ кандидатôвъ.

Ôтъ сего недавного часу дѣло змѣнилось значно въ нашу користь. Туманъ, що крывъ и затемнювавъ наше народне дѣло, розôйшовся щасливо. Зъ устъ нашого Монарха почули мы съ ôтрадою голосній слова довѣря, ободрились ними и нынѣ яко нестрашній нѣкому пôдемо смѣло сокрушати копія на поле выборôвъ. Силу, що поплыла зъ розбудженого просвѣтною працею духа, показали достаточно нашй вѣча народнй а силу ту — маємо надѣю — не зможе такъ легко побороти супротивна сторона деморализуючими матеріяльными средствами. За той часъ змôгъ нашъ народъ и пôзнати своихъ людей и нынѣ знайде въ собѣ напевно стôлько крѣпкои волѣ, щобы тыхъ людей а не другихъ покликавъ до обороны интересôвъ своихъ въ найвысшôмъ законодательнôмъ зборѣ. Впрочѣмъ, о яку рѣчь тутъ розходится, щобы можна ще теперь не вѣрити намъ въ успѣхъ нашихъ интенцій и надѣй? Чижь Русинъ галицкій страшный державѣ австрійскôй? Чи интересы его національнй и просвѣтнй не вяжутся съ интересами Австріи? Чи мы не давали численныхъ доказôвъ того майномъ и кровію, що хочемо пôти и пôдемо разомъ съ сею державою и що интересы династіи зрослись съ нашими? Чи Русинъ съ своєю глубокою религійностею и консерватизмомъ не есть цѣннымъ елементомъ въ розвою культуры и гуманности? Але якъ-разъ для тыхъ наведеныхъ причинъ хоче и ôнъ выбороти для себе ширшу участь въ житю конституційнôмъ Австріи и при головнôмъ престолѣ пояснити свои потребы до житя національного и политичного, хоче показати великй похибки якихъ може и зъ несвѣдомости допустились кермани державнй не безъ шкоды для самои-жь державы. Другимъ выдерати набутй національнй чи политичнй права — Русинъ не хоче и не буде. Тутъ исторія нимъ пережита дає повну поруку. И не пôде ôнъ нищити сего, съ чимъ Австріи нынѣ добре, не вôйде въ коалицію съ факційною опозиціею, але и не допуститъ вже, щобы безъ потребы переходжено надъ нимъ до порядку дневного. Тôлько на теперь!

Про упадокъ нашого хлѣборобства и способôвъ его подвигненя.

(Ôтчитъ Александра Барвѣньского для членôвъ Тернопôльскои Филіи „Просвѣты“ 13 (25) марта 1885.)

(*Дальше.*)

Науку и просвѣту обовязанй дати хлѣборобамъ передовсѣмъ держава и край въ школахъ народныхъ и недѣльныхъ, а навѣть въ школахъ промыслово-господарскихъ, котрй потреба-бы конче въ нашôмъ краю позаводити. Однакъ властивого жерела помочи для нашихъ господарствъ селяньскихъ и маломѣщаньскихъ треба глядѣти мѣжь самыми хлѣборобами або инакше сказавши, они мусятъ двигатися власною помочею. Не дастся заперечити, щобъ мѣжь нашими хлѣборобами не було до того засобôвъ, щобъ они не мали змыслу до того. Я вже згаданъ, що по многихъ нашихъ громадахъ суть уже зароды власнои помочи а коли народъ нашъ дôйде до бôльшои свѣдомости своихъ потребъ, до бôльшои просвѣты, тогды ôнъ ще бôльше зрозумѣе користи такихъ спôлокъ кредитовыхъ. Але щобъ тй зароды кредитовои помочи розсѣянй мѣжь нашими хлѣборобами зложились въ громадну силу, то треба ихъ въ способôвъ ôтповѣдный въорганизовати въ оденъ союзъ спôлокъ. Въ тôй цѣли повинна основатися въ осередку нашого краю спôлка задаткова и щаднича, оперта на взаимности и власнôй помочи, яко институція осередная выйшовша зъ самого народу для пôдмоги и пôднесеня хлѣборобôвъ и всѣхъ господарствъ селяньскихъ и маломѣщаньскихъ. Членомъ такои спôлки може бути кождый господаръ, котрый зложитъ до спôлки, чи то на равъ, чи ратами невеличкій удѣлъ, що вôстае его власностею. Съ такою спôлкою повинно-бы такожь бути получене убезпеченье хлѣборобôвъ ôтъ шкодъ огневыхъ, градовыхъ, повеней, заравъ на худобу и убезпеченье на житье. Убезпеченье чи асекурація повинна-бы дѣлитися на ôтдѣлы чи то на секціи пôсля рôжного призначеня. Рôжнй ôтдѣлы асекураційнй можна-бы помало вводити въ житье одинъ по другôмъ, пôсля того, якъ показалась-бы потреба и змыслъ до того. Та головна спôлка мала-бы о те дбати, щобы на основѣ уложеного нею статута завязувались по селахъ, мѣсточкахъ и мѣстахъ спôлки мѣсцевй, не тôлько для улекшеня кредиту особистого, але такожь для улекшеня закупна наряддвъ и машинъ господарскихъ, насѣня, робочои худобы, и иншого статку господарского. Дальше малабъ ся головна спôлка входити въ ôтношеня съ певными и на здоровыхъ основахъ опертыми ипотечными банками, щобъ ôтъ нихъ въ потребѣ можна затягати пожички сплатнй ратами розложеными на довшй лѣта, такожь дбати о розширенье промыслово-господарскихъ вѣдомостей черезъ ôтчиты и выдаванье письма промыслово-господарского ôтповѣдного потребамъ и приступного для хлѣборобôвъ. При

Процесъ Скита съ шляхтичемъ Семеномъ Ладновскимъ въ рокахъ 1736—1739.

Ôтчитавъ на вечерницяхъ „Рускои Бесѣды“ у Львовѣ дня 3 марта с. р.

Др Юліянъ Целевичъ.

(*Конецъ.*)

Фактъ сей зробивъ незвычайну сензацію въ цѣлôй околици. Монахи возили въ отвертôй домовинѣ трупа, одягненого въ ризы монашй василіяньскій, и показували всѣмъ и всюды его ногу розтрѣскану и кровію закипѣлу рану Гундача та голосили, що Ладновскій есть убійця. На ихъ просьбу обвѣстивъ судъ галицкій черезъ свого нотаря Павла Каспровича тое убійство на замку и въ цѣлôмъ повѣтѣ, а тойже Каспровичъ засеквестравъ 6 жовтня въ добрахъ Ладновского въ Гвоздѣ, Журакахъ и Старуни всѣлякихъ рѣчей на 8.000 зол. п. за всѣ кривды, процесы и за убійство. Обѣ стороны запôзвали себе зновь на галицкôмъ замку, наступили зновъ новй вôзваня судовй, новй трудности и зволѣканя, всѣлякого рода протесты, манифестаціи, реманифестаціи и т. д. Черцѣ оскаржили Ладновского за убійство, а той показувавъ въ судѣ синяки на тѣлѣ и закровавлену одѣжь. Все то оминаемо, подаемъ лишь въ скороченю одно заявленье, подане Ладновскимъ 16 грудня 1738 р. до актôвъ, бо показуе, якъ мудро умѣвъ ôнъ обернути вину на монахôвъ и якъ добре знавъ штуку денунціяціи. Жалуеся ôнъ именно въ своемъ протестѣ, поданôмъ до актôвъ галицкихъ дня 16 грудня, що скитокй черцѣ ôтобрали ему его власнôсть, выграли якимось дивнымъ способомъ sine ullo juris fundamento процесъ и въ Галичи и въ найвысшôмъ трибуналѣ любельскôмъ, а субделегатъ городскій выконавъ той засудъ и ôтдавъ имъ nescito quo motivo его пôдданыхъ. Черцѣ прійшли 27 вересня, въ суботу вечеромъ, — каже Ладновскій — до хаты его пôдданыхъ пôдъ покрышкою, що потребуютъ ихъ до роботизны, хоч кождый знае, що святй каноны заказуютъ всѣмъ, тымъ бôльше монахамъ, робити въ недѣлю и свята. Незважаючи на то, прійшли черцѣ до хаты Гриня и Ивана, зловили ихъ, повязали и хотѣли везти до Скиту, про котрый нѣхто не скаже, до якого ôнъ належитъ царства чи королѣвства, чи до якои провинціи. Довѣдавшися, що его добро и добро его пôдданыхъ загрожене, взявъ ôнъ зброю, приличну особѣ шляхотскôй, причваливъ верхомъ на мѣсце и почавъ nullo habito ancore aut odio просити монахôвъ смиренно, щобы лишили его пôдданыхъ въ спокою. Та куды! На его кречй слова обкидали они его камѣньемъ и мало не вбили на смерть; хотѣвъ ôнъ втечи, але они забѣгали ему дорогу то зъ ôтои, то зъ ôтои, дôгнали его въ кôнци, вырвали ему зъ боку мечь и рубали, незважаючи, чи по головѣ чи по руцѣ, збили, покалѣчили, посѣкли, consecarunt, converberarunt, concusserunt, convulnerarunt, consartiarunt, obsanguinelarunt... Нехай Господь хоронитъ впастися межи такихъ ніячищь, що ôтъ горѣвки свѣта божого не бачутъ. Его скривдили и покалѣчили, а пôдданыхъ его хотѣли всадити до своеи вежѣ въ вязницю — а зверхъ того еще и скаржутъ та обносятъ его по судахъ такъ, що хто думавъ-бы, що то люде святй, невинній, а то розбишаки и опришки, про котрыхъ ôнъ мôгъ бы не одно сказати, та здержуеся, бо занадто почитае станъ духовный, — въ дальшôмъ однакъ процесѣ при слѣдуючôй росправѣ буде змушеный оповѣсти все, що знае.“ На теперь проситъ Ладновскій, щобы судъ взявъ въ оборону его честь, его добутокъ и житье, на котре наважилися тй тяжкй вороги.

Справа цѣла закôнчилася по кôлькохъ новыхъ речинцяхъ доперва въ 7 недѣль пôзнѣйше рѣшеньемъ полюбовного суду. Дня 31 сѣчня 1739 зôбрався той судъ въ помешканю галицкого мѣщанина Михайла Вартановича пôдъ предсѣдательствомъ Франца Ксавера на Піотровѣ Нитославского, ловчого землѣ холмскои, городского судіи воеводства кіевского и полковника королѣвского; обѣ стороны мали кромѣ него по двохъ судіевъ: зъ стороны Скиту бувъ Семань Гришанъ, пôдчашій Червоногородскій, и Станиславъ Тишковскій, стольникъ витепскій, — першій зъ нихъ бувъ здаеся ще вѣры православнои, бо читаемо его имя межи добродѣтелями монастыря. Другу сторону, т. е. оскарженыхъ Ладновскихъ заступали Николай Іосифъ Дунинъ Голавиньскій, пôдчашій Закродимскій, и Лука Михалевскій, пôдчашій новогородскій. Справу цѣлу розважано въ присутности старостиньскихъ судіевъ галицкихъ, Антона Сокольницкого, стольника овруцкого и Петра Сокольницкого, пôдстольника цѣхановского, Михайла Погорецкого, Петра Сѣдлецкого, Ивана Баранецкого, Антона и Альберта Пьентновскихъ. Оскаржувавъ самъ игуменъ, Кассіянъ Комаряньскій и намѣстникъ скитскій Іовъ Юшиньскій, а боронився самъ Семенъ Ладновскій съ сыномъ своимъ Петромъ. Кромѣ того було много свѣдкôвъ зъ одной стороны и зъ другои.

Що до спôрныхъ грунтôвъ рѣшивъ той судъ, переглянувши всѣ документы и всѣ переправы судовй въ часѣ трилѣтного процесованя, що Ладновскій мае ихъ въ сей часъ звернути правому властителеви, т. е. Скитови, а за вырубаный лѣсъ, за уживанье кôлькалѣтне грунтôвъ, и за кару, що розпочавъ несправедливый процесъ, мае заплатити монастыреви, разомъ все вчисливши, 397 зол. п. и 2 грошѣ до 3 го лютого, отже до 4 днѣвъ за поквитованьемъ, выставленымъ черезъ игумена. Тяжше було розсудити другу справу, т. е. сварню и бійку въ Журакахъ, при чѣмъ згинувъ бувъ еромонахъ Іоаникій Матковскій. Подано насамперед обомъ сторонамъ до выповненя протоколы зъ питанями и дано потому тй заповненй протоколы взаимно обомъ сторонамъ до прочитаня. Ôгткакъ переслухано устно одныхъ и другихъ, а въ кôнци выроваджено и переслухано свѣдкôвъ однои и другои стороны. Выпавъ такій засудъ: Безперечно допустився Ладновскій убійства, але и друга сторона не безъ вины. Замѣсть жадати ôтъ пôдданыхъ, щобы свою роботизну ôтробляли на грунтѣ, хотѣли ихъ черцѣ забрати на силу до Скиту (до Манявы), повязали ихъ посторонками и повыкидали на возы. Силу мали ве-

розумнôй организаціи, при умѣлôмъ, честнôмъ и ощаднôмъ зарядѣ успѣвали-бы конечно всѣ ôтдѣлы головнои спôлки, а надвышки, якѝ зôбрались-бы въ рôжныхъ ôтдѣлахъ спôлки, можна-бы ужити на пôдмоги хлѣборобôвъ, на заснованье и розширенье мѣсцевыхъ спôлокъ, на розповсюдненье промысло-господарскихъ вѣдомостей черезъ устроюванье выставъ промыслово-господарскихъ, на засновуваье шкôлъ промыслово-господарскихъ, устроюванье ôтчитôвъ, — дальше на пôдмоги потерпѣвшихъ ôтъ якого небудь елементарного нещастя граду, огню, повени и т. д.

Щобы ще лучше выяснити, якъ я представляю собѣ ôбразъ такои спôлки, подамъ хочь въ загальныхъ чертахъ цѣль и устрôй промыслово-господарскои спôлки задатковои и щадничои, котра мала бы основатися у Львовѣ.

I. Цѣль спôлки.

Промыслово-господарска спôлка маѣ служити потребамъ нашихъ господарствъ селяньскихъ и маломѣщаньскихъ на пôдставѣ взаимности и власнои помочи. Спôлка та мала-бъ стремѣти до того, щобы якъ найбôльше розповсюднились по нашихъ громадахъ ей ôтдѣлы або мѣсцевѝ спôлки, котрѝ-бъ пôдмагали розвôй господарства и дрôбного промыслу, забезпечували хлѣборобôвъ ôтъ недостатку и всякихъ шкодъ и двигали ихъ такожь въ духовôмъ розвою. Спôлка така мала-бъ отже таке призначенье:

1. Улекшати и подавати дешевый кредитъ;

2. Убезпечати ôтъ шкôдъ рôжными родами асекурациі;

3. Розширенъемъ просвѣты причинятись до заведенія раціонального господарства.

1. Кредитъ.

а) Особистый кредитъ могли-бъ хлѣборобы и дрôбнѝ промысловцѣ дôставати въ мѣсцевыхъ спôлкахъ задатковыхъ и щадничихъ, основаныхъ членами пôдъ управою головного заряду промыслово-господарскои спôлки. Такѝ мѣсцевѝ спôлки мали-бъ бути заснованѝ якъ можна найчисленнѣйше, стоячи-бъ въ звязи съ головною спôлкою и дôставали-бъ по можности зъ засобôвъ головнои спôлки пожички для своихъ потребъ кредитовыхъ.

б) Господарскій кредитъ гипотечный. Головна спôлка промыслово-господарска посередничила-бъ тôлько въ увысканю капиталу мѣжь своими членами а истнуючими вже гипотечными банками. Банки бо гипотечнѝ не могутъ вдаватися въ дрôбнѝ пожички, длятого було-бъ дуже користно, якъ бы така спôлка промыслово-господарска вôйшла въ умову съ банкомъ, такъ що въ потребѣ спôлка була-бъ посередникомъ, съ порукою своєю або безъ поруки, мѣжь банкомъ, а чоловѣкомъ бажаючимъ кредиту значнѣйшого. Звязь съ банкомъ була-бы въ такôмъ случаю потрѣбна, коли-бъ спôлки мѣсцевѝ або поодинокѝ члены потребували значнѣйшого кредиту на довшій часъ, бо спôлки задатковѝ мали-бъ властиво цѣль удѣляти лишь коротко треваючого кредиту особистого.

Заведенѝ по многихъ селахъ и мѣсточкахъ касы пожичковѝ громадскѝ, спôлки задатковѝ, церковнѝ касы братскѝ, щадницѣ и инщѝ подôбнѝ спôлки прійшли-бы такожь скоро до пôзнаня, що для нихъ користнѣйше прилучитися до такои головнои спôлки, съ котрою вôйшли-бы въ певнѝ зобовязаня обопôльнѝ. Такимъ способомъ розрôсъ-бы ся сей великій союзъ спôлокъ, котрый мôгъ-бы дуже користно пôдмагати розвôй нашихъ селяньскихъ и маломѣщаньскихъ господарствъ.

2. Убезпеченье

обнимало бы: а) убезпеченье на житье вразъ съ убезпеченьемъ господарскихъ робôтникôвъ на случай слабости або неспосôбности до працѣ, б) убезпеченье ôтъ огню, в) ôтъ граду, г) ôтъ заразы на худобу. Єсть вправдѣ досыть асекурацій, однакъ мимо того нашѝ хлѣборобы доси такъ мало користаютъ зъ сего великого добродѣйства людскости. Найбôльше ще розмѣрно у насъ межи хлѣборобами росширилось убезпеченье ôтъ огню, а пôсля того убезпеченье ôтъ градобитя. Иншѝ способы убезпеченя або мало або зовсѣмъ незвѣстнѝ нашимъ хлѣборобамъ. А вжежь убезпеченье на житье маѣ нынѣ велику вагу при удѣлюваню особистого кредиту, бо хто забезпечився на житье, той въ кождôй грошевôй спôлцѣ легко може дôстати пожичку на кредитъ особистый. Але чи-жь можна дивуватися, що нашимъ хлѣборобамъ не звѣстне убезпеченье на житье, коли ще мѣжь людьми образоваными можна о тôй справѣ почути неразъ дуже дивнѝ и неяснѝ понятія? Коли-бъ повелось розповсюдниги мѣжь нашими хлѣборобами убезпеченье на житье, тогды певно улекшилось-бы имъ кредитъ особистый, а обдовженье селяньскихъ и маломѣщаньскихъ господарствъ значно-бы зменшилося. На случай бо смерти господаря остававъ-бы крôмъ господарства такожь готôвкою выплаченый въ зъ асекурациі капиталъ, котрымъ можна-бы покрыти або оставленѝ довги або выносажити позôставленѝ дѣти, такъ що наслѣдникъ цѣлого господарства не потребувавъ бы заразъ на самôмъ початку задовжатися, щобъ сплатити часть припадаючу иншимъ членамъ родины.

Злучена съ такою промыслово-господарскою спôлкою асекурація на житье могла-бъ ще бути користна зъ иншого взгляду и стала-бъ въ великôй пригодѣ господарствамъ. Єсли бо убезпеченье на житье розвивается успѣшно, тогды досыть скоро нагромаджуются резервовѝ (запасовѝ) фонды, зъ котрыхъ можна-бы удѣляти въ значнôй части пожички мѣсцевымъ спôлкамъ задатковымъ, а тѝ мѣсцевѝ спôлки могли-бъ давати знôвъ пожички своимъ членамъ на потребы господарскѝ. Такимъ способомъ була-бъ та головна спôлка осередным банкомъ для мѣсцевыхъ спôлокъ задатковыхъ и стала-бъ у великôй пригодѣ въ справѣ кредиту хлѣборобамъ.

Вже попередно замѣтивъ я, що убезпеченье ôтъ огню взглядно ще найбôльше розповсюднене мѣжь нашими хлѣборобами; однакъ и те убезпеченье огневе а тымъ менше градове розширились такъ, що дуже часто приходится нашимъ хлѣборобамъ навѣщенымъ пожарами, градомъ, повенею ôткликуватись до милосердія людского и вытягати руку за милостинею. Звычайно буваѥ въ такихъ случаяхъ, що бôльша часть погорѣлыхъ господарствъ, або градомъ выбитыхъ пôльзовсѣмъ неубезпечена.

Такъ само якъ убезпеченье на житье не принялось ще мѣжь нашими хлѣборобами, такъ само зовсѣмъ не звѣстне убезпеченье худобы ôтъ заразы.

Се доперва тогды змѣнится, коли сусѣды будутъ напирати на нашого хлѣбороба, щобъ ôнъ убезпечився, а се тогды наступитъ, коли для хлѣборобôвъ повстане окреме товариство, котре буде ôтповѣдати ихъ потребамъ и займатися ширенъемъ убезпеченя мѣжь нашими хлѣборобами. Розумѣвся, що поодинокѝ ôтдѣлы входили-бы помало оденъ по другôмъ въ житье, пôсля того, якъ спершу заведенѝ ôтдѣлы розвинулись-бы. (К. 6.)

Въ справѣ выборôвъ.

Новѝ выборы вже за плечима; пора якъ найвыша, щобы взятися рѣшучо и ôтважно до дѣла и приготовитись якъ потреба до рѣшаючои борбы. Хочь центральный комитетъ рускій ôтнѣсся въ своѣмъ часѣ до мужѣвъ довѣря въ всѣхъ округахъ выборчихъ всюдноі Галичины, то однакожь зъ деякихъ сторонъ не надôйшли до него позитивнѝ вѣсти, що покликанымъ мужамъ удалось вже зложити мѣсцевѝ комитеты выборчѝ. Найвыша отже вже пора щобы и въ сихъ сторонахъ мужѣ довѣря принялись скоро за дѣло и старались въ сѣй справѣ порозумѣтись съ комитетомъ центральнымъ. Особливожь було-бъ порадною рѣчею, щобы предсѣдателѣ существующихъ вже комитетôвъ окружныхъ и повѣтовыхъ подавали центральному комитетови у Львовѣ ширшѝ вѣсти про свою дѣяльность.

Въ интересѣ справы подаємо въ слѣдующôмъ деякѝ головнѣйшѝ параграфы зъ ординаціи выборчои рады державнои.

О особахъ управленыхъ до выбору.

§. 9. Управненымъ до выбору въ загалѣ есть кождый власновôльный горожанинъ державы австрійскои, мужчина, що скôнчивъ 24 рôкъ життя и не есть выключеный ôтъ права выбору (§. 20.), а при тôмъ платятъ сталого рôчного податку въ квотѣ 5 зр.

§. 10. Выбôръ послôвъ зъ громадъ сельскихъ доконуѥся черезъ выборцѣвъ, котрѝ маютъ выбратися зъ посередъ управленыхъ до выбору громадянъ.

Кожда громада округа выборчого выбираѥ на 500 жителѣвъ одного выборця. Число, яке лишится по подѣленю цѣлого числа громадянъ черезъ 500, уважаѥся рôвнымъ числу 500.

Громады, що числятъ менше якъ 500 членôвъ, выбираютъ одного выборця.

§. 12. Кождый управненый до выбору можѐ се право выбору выконувати лишь лично.

§. 17. Кождый управненый до выбору може въ тôмъ самôмъ краю разъ тôлько выконати право своѐ выборче.

Посломъ може бути выбраный лишь той мужчина, що посѣдаѐ право горожаньства австрійского найменше ôтъ 3 лѣтъ, скôнчивъ 30 рôкъ життя и маѐ въ загалѣ право выбору.

§. 20. Ôтъ права выбору и выбиральности выключаются такъ при правыборахъ якъ и выборѣ послôвъ:

1. Особы, зôстаючѝ пôдъ опѣкою або курателею;

2. особы, що яко бѣднѝ побираютъ удержанье зъ фондôвъ публичныхъ або громадскихъ, або побирали ѐе удержанье въ роцѣ попереджаючôмъ выборы;

3. особы, на котрыхъ маѣтокъ ôткрыто конкурсъ, въ часѣ конкурсу;

4. особы, засудженѝ на кару за злочиньство або провину крадежи, спроневѣреня, участь въ тыхъ-же або за провину обману (§§. 460, 461, 463, 464 уст. кар.).

О розписаню выборôвъ и роботахъ пôдготовляючихъ.

§. 23. Розписанье загальныхъ выборôвъ маѐ оповѣститися въ часописяхъ краєвыхъ и плякатами у всѣхъ громадахъ краѣвъ, репрезентованыхъ въ радѣ державнôй.

§. 24. Управненѝ до выбору маютъ списатись на окремôмъ списѣ въ порядку азбучнôмъ. Списы тѝ послужатъ такъ до выбору выборцѣвъ якъ и выбору послôвъ. До першого спису маютъ бути вписанѝ управненѝ правыборцѣ, до другого выбранѝ выборцѣ.

Всѣ управненѝ до выбору, котрѝ пôсля постановъ ординаціи выборчои становлятъ одно тѣло выборче, маютъ бути вписанѝ до одного спису выборцѣвъ.

§. 25. Списъ выборцѣвъ выготовлюѐ староста, въ котрого повѣтѣ находится мѣсце выбору.

Списъ правыборцѣвъ выготовлюѐ начальникъ громады въ хатѣ (локалю) уряду громадского. Списъ выборцѣвъ оголошатъ староста въ локалю свого уряду такъ, щобы кождый мôгъ ѐго переглянути. Рôвночасно маѐся публично оповѣстити, що списы (оба) можна переглянути съ означеньемъ осьмидневного речинця (терміну) реклямаційного, чиолячи ôтъ дня оповѣщеня.

Пôдставою згаданыхъ списôвъ а заразомъ до сконтрольованя ихъ докладности маютъ служити „списы членôвъ громады, управленыхъ до выбору зъ титулу плаченого податку и съ титулу личного“, и маютъ для того тѝ списы складатись въ рôвный способъ, якъ при выборахъ до сойму краєвого.

§. 26. Реклямаціи противъ списôвъ выборчихъ могутъ управненѝ до выбору въ своѣмъ тѣлѣ выборчôмъ вносити по причинѣ: що тамъ же умѣщено неуправненыхъ до выбору людей, або що пропущено въ списѣ управненыхъ до выбору.

Реклямаціи противъ спису правыборцѣвъ вносятся до рукъ начальника громады; реклямаціи противъ спису выборцѣвъ належитъ вносити до власти повѣтовои (старосты). Рôвножь можна въ тыхъ справахъ рекурсувати въ часѣ трехъ днѣвъ до шефа краєвого (ц. к. намѣстника).

Рѣшенье шефа краєвого ѐсть на всякій случай мѣродательнымъ.

Реклямаціи и рекурсы внесенѝ по речинци ôткидаются.

Урядникъ цѣсарскій, покликаный до порѣшеня реклямацій, маѐ зъ уряду поробити ôтповѣднѝ поправки въ списѣ выборцѣвъ на 24 годинъ передъ речинцемъ выбору.

Рухъ въ нашихъ читальняхъ.

— **Загальный збôръ читальнѣ въ Вербôвци.** На цѣлу нашу окрестнôсть, ѐсть одинока, щироруска читальня, въ селѣ Вербôвци, коло Будзанова. Читальня та, рôкъ тому якъ заснована, вже нынѣ росцвилась найкрасшимъ житьемъ и будучнôсть ей запевнена. Такого переконаня набравъ я, яко гôсть и свѣдокъ сегорôчного загального збору вербовецкои читальнѣ полученого съ вечерницями. Дѣялося се 7. цвѣтня, въ третій день Великодныхъ Святъ. Загальный збôръ повитавъ отвѣтною промовою, предсѣдатель читальнѣ, Вп. о. Танчаковскій, мѣсцевый парохъ. Цѣкаве було справозданье, зъ цѣлорôчнои дѣяльности читальнѣ, котре ôтчитавъ библіотекарь, селянинъ, ч. Якôвъ Пôдперигора. Я довѣдався, що читальня мала въ минувшôмъ роцѣ 55 членôвъ, теперь же 62, мужчинъ и жѣнокъ селянъ; дальше, що библіотека читальнѣ числитъ бôльше якъ 100 книжокъ власныхъ, кромѣ часописей, и що читальня будь-то даромъ отримала будь-то закупила, кôлька рускихъ образôвъ. Такъ видѣвъ я въ читальни красный образъ олѣйный Тараса Шевченка. Въ комнатѣ читальнѣ суть такожь власнѝ меблѣ якъ: шафа, стôлъ, лавки и крѣсла. Члены читальнѣ, мѣсцевѝ селяне, черезъ весь рôкъ навѣдували пильно свою читальню, такожь радо выпожичали книжки зъ библіотеки до перечитуваня въ дома и тiнжь точно ôтдавали. Вечерницѣ ôтбувалися пôсля слѣдуючои програмы. Насампередъ ôтдеклямувавъ ч. Гринько Василикъ селянинъ поезію „На Великдень“ (И. Грабовича), а ôттакъ деклямувавъ п. Лисикевичь, малярь, поезію „Памяти Т. Шевченка“ (Масляка). Опôсля наступивъ ôтчитъ „Якъ можна зôстати щасливымъ“. По ôтчитѣ ôтдеклямувавъ парубчакъ Василь Гащинъ, поезію Грабовича „На родинѣ“ а панна Антонина Калиновичь, внучка о. Танчаковского ôтдеклямувала поезію „До дѣла“. Помѣжь поодинокѝ точки програмы, були вплетенѝ спѣвы якъ: „Щасть намъ Боже“ — „Миръ вамъ брата“ и т. д. Вечерницѣ закôнчилися бесѣдами ч. Михайла Лихого, селянина, Вп. о. Чемериньского, пароха зъ Будзанова и Вп. Ковальского артистамаляра. Цѣла програма вечерниць була выконана гладко и добре а деклямаціи выпали навѣть дуже добре, особливо деклямація „До дѣла“. Найкрасше однакожь выпала бесѣда, котру выголосивъ ч. Михайло Лихій, селянинъ-дякъ вербовецкій. Бесѣдникъ сей, бувъ самъ сердечно перенятый тымъ, що голосивъ, и ôтдавъ свою рѣчь съ такимъ знаньемъ и чувствомъ, що одушевивъ и зъентузъязмувавъ всѣхъ присутныхъ. Бесѣду тую залучаю, Вп. редакціи до ôтповѣднього ужитку. (Дѣйстно красна бесѣда и жаль намъ що задля браку мѣсця не можемо ѐи помѣстити *Ред.)* Бесѣды Вп. о. Чемериньского и Вп. Ковальского, були знаменитѝ. По вечерницяхъ, гостѣ одни забавлялися до пôзна въ читальни, другѝ у мѣсцевого пароха. Воя заслуга заснованя и розцвѣту читальнѣ вербовецкои, належится справедливо патріотичнымъ заходамъ ч. панны Евгенія Танчаковской и ч. панны Антонины Калиновичь. Обѣ тѝ высокоповажанѝ патріотки нашѝ посвящаютъ вытревало богато труду и часу своѣй читальни. Честь имъ обомъ за тое.

Сими днями, на взôръ читальнѣ вербовецкои закладаѐся такожь руска читальня въ сусѣднôмъ селѣ Звинячи. *Н. Г.*

— **Читальня въ Дмухавци.** За примѣромъ Покропивнои а заходами Вп. о. мѣстодекана Бачиньского, пароха зъ Козлова, засновуѐся въ селѣ Дмухавци читальня, до котрои зголосилися и козлôвщане; статуты читальнѣ вже потвердило намѣстництво а загальнѝ зборы ôтбудутся въ короткôмъ часѣ по укôнченю весняныхъ засѣвôвъ. Такожь зачуваємо, що парохіяне Городища и Слобôдки починили вступнѝ заходы до ôткрытя у себе читальнѣ. Покропивна видко зробила щасливый початокъ въ Бережанщинѣ, ѐсть бо надѣя, що читальнѣ вскорѣ будутъ и по иншихъ селахъ нашого повѣта закладатись. Народъ пробуджуѐсь зъ вѣкового сну та якось и наше священьство бôльше якъ остатными роками перенимаѐся народнымъ дѣломъ. Дай Боже, щобы, поки часъ, уразумѣтись!

талику, бо разомъ зъ свѣтскими було ихъ около десять особъ. Учинилася колотнеча и сварка и скоро збѣглася цѣла товпа людей. Въ тôмъ надъѣхавъ верхомъ Ладновскій и просивъ ихъ лагôдно (verbis lenibus), щобы ôтступили ôтъ того замѣру. На тое обсыпавъ ѐго чернець Матковскій погордливыми словами, впавъ заразъ въ ще бôльшій гнѣвъ и почавъ на него камѣнье метати, ба выдеръ ѐму мечь и рубавъ, не зважаючи, чи плазомъ чи ôстрьемъ, чи по головѣ, чи по рукахъ. Боячися, щобы розлюченый чернець не позбавивъ ѐго життя, вхопивъ Ладновскій за стрѣльбу и вцѣливъ Матковского такъ нещасливо въ колѣно правои ноги, що той небавомъ ôтдавъ Богу духа. Правда, що Ладновскій боронивъ свого загроженого життя, ѐго вина таки не мала, бо оборона не вымагала такъ великои жертвы (metam defensionis excessisse) и тому пôдпадаѐ ôнъ карѣ криминальнôй: засуджуѐся отже ѐго на 12 недѣльну вязницю въ горѣшнôй вежи замку галицкого, а кару тую маѐ зачати ôтсиджувати за 4 дни (3-го лютого). Кромѣ того маѐ заплатити кару до суду 56 марокъ, Скитови за убійство монаха (taxam capitis) 120 марокъ, а за ужитье пистолету (brevioris bombardae) такожь Скитови 100 марокъ. Натомѣсть касуются всѣ прочѝ рѣшеня и кроки судовѝ, починенѝ такъ черезъ обѣ стороны спорячѝ, якъ и черезъ суды, якъ н. пр. наложенье арешту на рѣчи Ладновского до высокости 8.000 зол. п. и все иншe; всѣ давнѣйшѝ рѣшеня судъ полюбовный зноситъ (tollit, cassat, mortificat et annihilat, perpetuumque imponit silentium, — все пôдъ карою вѣчнои баниціи.

Симъ разомъ смирився вже тузъ землѣ галицкои, ôтступивъ Скитови свою претенсію на 300 зол. п., котрѝ ѐму бувъ виненъ Юрій Ягошевскій, и передавъ игуменови застави на тую суму, т. ѐ. городъ и поле въ Журакахъ, зване „На горбахъ“, а кромѣ того позволивъ заарештувати у свого пôдданого Михайла 100 зол. п., т. ѐ. суму, одержану за сироданого вола зъ оборы Ладновского. Такъ отже одно рѣшенье суду полюбовного, дотычне сплаты грошевои, було вже выконане, а Скитъ одержавъ свое вынагородженье. И другому рѣшеню судовому пôддався Ладновскій. Въ означенôмъ речинци, т. ѐ. 3 го лютого зголосився ôнъ до горѣшнои вежѣ замковои, щобы зъ божою помочею ôтсидѣти кару (favente Deo explere sessionem). Того самого дня внѣсъ коморникъ Павло Каспровичь манифестацію до замкового суду, що запровадивъ Ладновского въ присутности двохъ свѣдкôвъ, Михайла Пшисьецкого и Станислава Стопского до горѣшнои вежѣ замковои и тамъ ѐго лишивъ. Чи однакъ тузъ галицкого староства за помочею божою дѣйстно ôтсидѣвъ вызначеныхъ 12 тыжднѣвъ, чи може выйшовъ другими дверми, о тôмъ не знаходимо вже въ актахъ жадноі згадки.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

Патентомъ цѣсарскимъ зъ дня 23 цвѣтня зôстала палата послôвъ рады державнои розвязана и розписанй новй выборы а именно:

для курій сѣльскихъ на 2 червня,

для мѣскихъ на 8,

для палатъ торговельныхъ на 10,

а для курій зъ бôльшихъ посѣлостей на 11 червня.

(*Сегорбчнй соймы краевй*), якъ доносятъ до „Politik“ зъ добре поінформованого жерела,ôтбудутся доперва въ послѣдныхъ мѣсяцяхъ року. Имовѣрно въ вересню збереся нова рада держав на на засѣданя, на котрыхъ залагодится справа адресы и выбôръ до спôльныхъ делегацій, по чѣмъ рада державна буде закрыта. За радою державною наступятъ ôттакъ делегаціи, а доперва по сихъ будутъ скликанй соймы. Нова сесія рады державнои буде ôттакъ скликана доперва по новôмъ роцѣ и для того буде провизоричный побôръ податкôвъ за першій кварталъ 1886 р. ухваленый вже въ вересню с. р.

(*Торжественне закрытье рады державнои*) дня 22 с. м. ôтбулося съ звычайною при такихъ нагодахъ величавостею. Вже на годину передъ розпочатьемъ торжества почалися сходити гостѣ за вступными картами до великои салѣ церемоній въ цѣсарскôй палатѣ. Въ льожи при входѣ до салѣ появилась архикнягиня Стефанія а въ льожахъ призначеныхъ для тѣла дипломатичного появились посли нѣмецкій, англійскій, французскій, испаньскій, папскій нунцій Ванутелли и др. О три чверти на 12 отворились бôчнй двер[illegible] салѣ, черезъ котрй вôйшли три мужѣ зъ арсіерôвъ а три зъ гвардіи прибочнои и уставились съ добутими мечами по обохъ бокахъ естради. Въ глубинѣ салѣ находилась естрада а на нѣй престолъ пôдъ бальдахиномъ зъ червоного аксамиту. Ôгтакъ вôйшли до салѣ члены обохъ палатъ пôдъ проводомъ обохъ президентôвъ и кард. Гангльбауера и уставились по правôй сторонѣ салѣ. Многй члены парляменту були поубиранй въ богатй строи народнй. Кôлька минуть по 12 год. отаршій маршалокъ церемоній гр. Гуняди давъ знакъ булавою и теперь появилися министры вступаючи по два до салѣ: насампередъ гр. Таффе и мин. Земялковскій, ôттакъ гр. Вельзергаймъ, Пино, Дунаевскій, Пражакъ, Конрадъ и Фалькенгайнъ. Министры уставились по лѣвôмъ боцѣ естради. Теперь вôйшли до салѣ архикнязѣ Рудольфъ, Людвикъ Викторъ, Альбрехтъ, Кароль Сальваторъ, Вильгельмъ и станули по правôй сторонѣ на ступеняхъ естради. За архикнязями вôйшли доперва старшій маршалокъ двору кн. Гогенльоге съ булавою и старшій маршалокъ двору гр. Сеченъ съ мечемъ а за ними доперва цѣсарь въ супроводѣ капитанôвъ гвардій и ген.-адъютантôвъ. Цѣкавый видъ представляли теперь члены парляменту. Польскй и ческй послы явилися всѣ въ повнôмъ числѣ, многй зъ нихъ по убиранй въ народнй строѣ; клюбъ правого центрумъ бувъ найсильнѣйше заступленый. Зъ лѣвицѣ було 30 до 40 послôвъ по найбôльшôй части властителѣ зъ бôльшихъ посѣлостей зъ Австріи; нѣмецкй послы зъ пôвнôчныхъ Чехъ не явилися зовсѣмъ крôмъ одного Киндерманна; Пленера, Конпа и Штурма не було такожь. Наразъ все утихло; въ сали явився цѣсарь а цѣла палата пôднесла теперь окрикъ многолѣтствія монароѣ. Цѣсарь дякувавъ розклонюючись на всѣ стороны а ôттакъ вступивъ на престолъ. Гр. Таффе склонившись глубоко подавъ цѣсареви манускриптъ престольнои бесѣды а Є. Вел. усѣвъ теперь на престолѣ и накрывши голову генеральскимъ капелюхомъ ôтчитавъ голосно бесѣду. По ôтчитаню ôтдавъ цѣсарь манускриптъ знову гр. Таффому. По скôнченю бесѣды роздався знову грôмкій окрикъ многолѣтствія а такъ само и тогды коли цѣсарь выходивъ зъ салѣ.

(*Бесѣда престольна*), котру мы дословно подали въ послѣднôмъ числѣ „Дѣла“, а котрои текотъ нѣмецкій удѣлено намъ зъ намѣстництва ще того самого дня, коли она була выголошена, выкликала не тôлько въ насъ, але и въ цѣлôмъ краю, ба навѣть — якъ се видно зъ газетъ — и въ цѣлôй державѣ дивне враженье и не мале здивованье. Сухій тонъ, въ якôмъ цѣла бесѣда держана трудно майже понятй, трудно собѣ пояснити. Ôтъ самого початку ажь до передпослѣдного уступу вычисляеся лишь цѣлу дѣяльнôсть шестилѣтну парляменту и выказуеся, що доси зробилося. Не думаемо тутъ розбирати всесторонно бесѣды престольнои, хочь она яко актъ публичный пôднадае такъ само критицѣ якъ всякій иншій, мусимо однакожь запримѣтити, що она пильно оминае всякй неудачѣ теперѣшного правительства за часъ сесіи парляментарнои а представляе все лишь, що правительство се дѣйотно доброго або хочь бы взглядно доброго зробило. Про Галичину лишь въ однôмъ мѣсци говорится, а именно, що и тутъ хочь-бы лишь зъ уваги на щорôчнй повени, мусится щось пожиточного зробити для краю. Такимъ сухимъ вычислюваньемъ лишь всего, що доброго зробилося може и найлѣпше сказано, що **не зробилося**, а що **можна або повинно було зробитися**, и тутъ то именно лежитъ слаба сторона бесѣды. Мы хочемо буги однакожь на сей разъ оптимистами. Може бути, що таке сухе вычислюванье мае бути лишь знакомъ, що „in hoc signo“, въ спокôйнôй и тяжкôй праци наша побѣда. Але коли вже маемо якй дедукціи зъ бесѣды сеи робити, то для насъ Русинôвъ одна лишь зъ неи выходитъ якъ найяснѣйша, а именно та, що лишь въ насъ самыхъ, въ нашôмъ власнôмъ трудѣ лежитъ наше спасенье. Пасусъ той, въ котрôмъ сказано, що правительство буде и дальше поступати выбраною разъ дорогою, щобы розпочате дѣло довести до кôнця, инавгуруе найлѣпше такъ надходячй выборы, якъ такожь и дальше поступованье правительства въ новôй радѣ державнôй. Що до заграничныхъ ôтношень державы, бесѣда престольна найлѣпше вказуе, чого держава собѣ бажае, коли сказано, що „нашй добрй ôтношеня до другихъ державъ оправдуютъ ожиданя, що миръ буде и дальше удержаный.“ Держава австрійска бажае собѣ мира отже и буде старатися, щобы миръ сей бувъ и удержаный. Характеристичнй суть ôтзывы деякихъ часописей о бесѣдѣ престольнôй. „N. fr. Presse“ налякалась дуже сухого тону бесѣды и каже, що бесѣда зробитъ страшне враженье, бо не згадуе нѣ словечкомъ о згодѣ якъ въ 1879 р.! Зъ кôнця бесѣды выходитъ, що цѣсарь и на будуще буде гр. Таффого сномагати своею ласкою и довѣрьемъ. — „Tagblatt“ констатуе зновъ запевненье мира, хочь каже, що зъ бесѣды можна-бы судити, що миръ запевненый лишь для Австріи, а не и для другихъ державъ. „Extrablatt“ каже зновъ, що слово цѣсарске стане яснымъ свѣтиломъ середъ замѣшаня при надходячихъ выборахъ.

ЗАГРАНИЦЯ.

Ще о конфликтѣ въ Афганистанѣ. Россійско-англійска суперечка по поводу стычки ген. Комарова съ Афганцями обертаеся все на однôмъ мѣсци якъ-бы въ якôмъ зачарованôмъ кругзѣ, зъ котрого нема выходу. Спорючй стороны робятъ собѣ взаимно закиды за нарушенье угоды зъ дня 17 марта с. р., пôсля котрыхъ такъ войска россійскй якъ и афганьскй не смѣли переступати назначеног границѣ. Ген. Комаровъ доказуе, що Афганцѣ першй переступили угоду а комисарь англійскій Лемоденъ каже знову въ депеши до Лондону, що Россіяне змушували Афганцѣвъ всякими способами и средствами такъ моральными якъ и матеріяльными до ворожого выступлена. Правительство англійске одержавши справозданье свого представителя, прислало его кабинетови въ Петербургѣ и зажадало, щобы правительство россійске дало нагану Комарову. Здаеся, що россійскій министеръ дѣлъ заграничныхъ хоче подати знову новй доказы, що не Россіяне, але Афганцѣ выкликали конфликтъ и се есть той кружокъ, въ котрôмъ цѣла справа доси безъустанно обертася. Якъ цѣла ся справа закôнчится трудно дѣйотно вже теперь осудити; сконстатувати мусимо лишь, що въ послѣдныхъ дняхъ такъ въ Россіи якъ и въ Англіи бôльше вже думаютъ о приготованяхъ до вôйны, якъ о мирнôмъ залагодженю цѣлого конфликту. Ходятъ однакожь вѣсти, що наколибъ вже дѣйотно мало прійти до вôйны мѣжь Россіею а Англіею, то европейскй державы а передовсѣмъ Нѣмеччина постаралисьбы о те, щобы вôйна обмежилась лишь на спорну область въ Азіи и позôстала безъ всякого вплыву на Европу.

Россія. Въ честь славяньскихъ гостей прибувшихъ на св Методіевске торжество до Петербурга ôтбувся дня 22 с. м. складковый пиръ, на котрôмъ межи иншими пôднесено такожь тоастъ въ честь князя Чорногоры и сербского ех-митрополита Михаила; сему послѣдному выслано такожь поздоровляючу телеграму. По тоастѣ чорногорского митрополита наставъ такій ентузіязмъ, що середъ радости въ куснѣ побито чашѣ. Промовлявъ такожь одинъ селянинъ зъ галицкои депутаціи (очевидно котрыйсь зъ звѣстныхъ галицкихъ паломникôвъ перебраныхъ за селянъ *Ред.*) и доказувавъ, що тутъ въ Россіи така сама вѣра (?) якъ въ Галичинѣ.— Посвященье чорногорского митрополита ôтбулося съ великимъ торжествомъ; довершивъ его митрополитъ Исидоръ въ сослуженю численного духовенъства православного. Новый митрополитъ въ своѣй промовѣ зазначивъ особливо непохитну вѣрнôсть Чорногоры для Россіи. — Зъ Петербурга доносятъ, що надѣя на мирне залагодженье россійско-англійского конфликту значно зменшилась. „Нов. Время“, котре сильно бажае мира доказуе, що анѣ Пенджь Дехъ анѣ Гератъ не повинй бути предметомъ спору для обохъ великихъ державъ. — На Невѣ доперва теперь почала ити крыга.

Англія. Бюро Райтера доноситъ, що дня 22 с. м. вечеромъ кружила въ Лондонѣ вѣсть, будьто бы россійске правительство дало до зрозумѣня, що оно не видитъ жаднои потребы вести дальше слѣдство що до обставинъ, якй выкликали стычку коло Пенджь-Дехъ и уважае контроверзу въ сѣй справѣ за закôнчену. Урядового потвержденя сеи вѣоти ще нема. „Daily News“ выказуе обаву, що переговори межи Англіею а Россіею зовсѣмъ не зближаются до мирного ихъ залагодженя. Петербурскій кабинетъ зовсѣмъ не оказуе охоты выступити зъ свого фалшивого становища а податливôсть Англіи вже майже зовсѣмъ вычерпана.

Італія. Италійскй войска въ Африцѣ поставленй зôстали пôдъ коменду генерала дивизіи, котрого мѣсцемъ пробуваня назначено Массуахъ. Италійскй войска мали заняти — а може вже и заняли заливы Ганакиль и Єдѣ; тымъ способомъ окупація италійска розтягалась-бы на 300 миль побережа. „Rassegna“ каже, що акція така есть дуже небезпечна, бо роздроблюе силы Италіи. „Зъ кôлькохъ дуже важныхъ доказôвъ, — каже ся газета, — выходитъ ясно, що рѣшаюча борбана Середземнôмъ мори есть вже недалека. По що отже шукати ключа до Середземного моря въ мори Червонôмъ — не выстрѣлюймо пороху, то есть нашимъ ключемъ до розвязаня питаня Середземного моря“. — Переговоры въ справѣ заступленя англійскихъ войскъ въ Египтѣ италійскими, поступаютъ скоро на передъ.

НОВИНКИ.

— **Депутація львôвскихъ Русинôвъ** въ справѣ василіяньскôй выбралася нынѣ о 5 год. по полудни въ дорогу до Вѣдня, де въ четверъ дня 30 с. м. пôдъ проводомъ проф. дра Исидора Шараневича стане на авдіенціи у цѣсаря. Депутація якъ вже звѣстно складаесь съ пп.: В. Федоровича, властителя бôльшихъ посѣлостей, дра И Шараневича, проф. дра Ом. Огоновского и купця львôвского Дымета. До сеи депутаціи прилучатся ще у Вѣдни послы пп. Ковальскій и Кулачковскій. Депутацію ôтпроваджували на желѣзницю численнй львôвскй Русины желаючи ѣй доброго успѣха въ дѣлѣ, що вже такъ довго ведеся и чейже разъ вже дочекаеся свого кôнця.

— **Въ понедѣлокъ** дня 27 л. с. м. ôтбудеся о 9 год. заходôмъ Тов. им. Шевченка и львôвскихъ Русинôвъ поминальне богослуженье за упокôй бл. п. Николы Костомарова въ православнôй церквѣ.

— **Депутація на инсталяцію митрополита ВПр. Сильвестра.** Дня 4 (16) цвѣтня с. р. ôтбувъ клиръ деканата бережаньского соборчикъ въ Бышкахъ, на котрôмъ межи иншими текучими справами ухвалено выслати въ день интронизаціи Преосвященного митрополита киръ Сильвестра ôтпоручникôвъ, котрй маютъ участвовати въ тôмъ для клира такъ важнôмъ торжествѣ и зложити Єго Преосвященьству въ имени клира кондеканального граттуляцію по поводу вступленя на престолъ князѣвъ-митрополитôвъ. Въ складъ депутаціи выбранй Вп. оо.: Юліянъ Онышкевичь деканъ и парохъ Конюхъ, Петро Сосенко, совѣтникъ и парохъ Плаучи великои и Юліянъ Величковскій парохъ Покропивнои.

— **Єго Преосв. митрополитъ** Сильвестеръ Сембратовичь вернувся въ четверъ зъ Вѣдня до Львова; такъ само и маршалокъ кр. дръ Зыбликевичь.

— **Дръ Романъ Децикевичь**, совѣтникъ намѣстництва заименованый правительственнымъ комисаремъ при галицкôмъ тов. кредитовôмъ земскôмъ въ мѣсце уступившого зъ того становища совѣтн. надворного и начальника прокураторіи скарбу дра Едварда Подлевского.

— **Ôтновленье перемыскои катедральнои церкви** поступае, якъ доносятъ зъ Перемышля скорымъ крокомъ на передъ, но нема надѣѣ, щобы всѣ роботы вже сего року були покôнченй. О скôлько можна вносити зъ того, що дотеперь зроблено, буде перемыска соборна церковь по ôтновленю представлятися вечичаво а храмъ архикатедральный у Львовѣ не може ити навѣть съ нею въ порôвнанье що до внутрѣшнои окрасы и устроеня. По довершеню ôтновленя запроситъ Єго Преосв. епископъ Іоанъ митрополита Сильвестра и епископа Юліяна на торжество посвященя съ капитулами.

— **Послѣдный потомокъ Гетого.** Передъ кôлькома днями умеръ въ Липску найстаршій внукъ славного нѣмецкого поета фильозофа Іогана Вольфганча Гете — Вальтеръ Гете, съ котрымъ выгасъ рôдъ Гетыхъ.

— **На „Кобзарь“**, збôрникъ рускихъ квартетôвъ, выдаваныхъ львôвскими богословами прислали предплату пп.: Н. Руденьскій, уч. въ Зеленôмъ, Л. И. Курчиньскій зъ Россіи, о. С. Ткачуникъ свящ. зъ Бовшова, о. В. Барановскій, свящ. зъ Мужилова, Ф. Михаловскій зъ Буска, Громадка учитель, И. И. Карпеньскій — Кравцовъ зъ Россіи (Харкôвъ); Читальня въ Денисовѣ 2 прим.

— **Агитаціи передвыборчй.** Якъ намъ доносятъ зъ Бережаньщины агитаціи передвыборчй розпочались тамъ на ширшй розмѣры. Начальники громадскй отримуютъ „polecenia“, абы на правыборцѣвъ не допускали „попôвъ“ а навѣтъ „хлопôвъ“, котрй при послѣднихъ выборахъ голосували за рускимъ кандидатомъ. Зъ стороны польскои кандидуютъ гр. Романъ Потоцкій и дѣдичь зъ Курянъ Францѣшокъ Вольфартъ. Першій маe, коли его выбôръ не буде запевненый, кандидатуры зречися, щобы свого высокого достоинъства не скомпромитувати.

— **Выдѣлъ читальнѣ въ Покропивнѣ** складае прилюдну подяку Свѣтлому выдѣлови товариства „Просвѣта“ за дарованье читальни 56 книжокъ свого выданя а Выдѣлови филіи „Просвѣты“ въ Тернополи за даванй 46 книжокъ; обществу им. Мих. Качковского за ôтступленье всѣхъ книжокъ свого выданя за меншу половину цѣны; Вп. пп. Лошневи и Гецеви за ôтчиты въ день загальныхъ зборôвъ и всѣмъ Вп. гостямъ, котрй зволили ласкаво прибути на ôткрытье читальнѣ въ Покропивнѣ.

— **Письменнй испыты зрѣлости** въ львôвскôй мужескôй семинаріи учительскôй зачнутся дня 22 червня и будутъ ôтбуватися ажь до 26 червня включно.

— **Зъ Коломыи** пишутъ намъ: „Въ маю с. р. мала ôтбутися въ тутешнôмъ судѣ росправа карна противъ нотаря п. Зарембы, оскарженого о ощирство, але для незнаныхъ причинъ ôтложено еи на пôзнѣйше. П. Заремба мавъ на тôлько ôтваги цивильнои, що въ справахъ дисциплинарныхъ и карныхъ противъ особамъ кутского суду — стаючи яко свѣдокъ, въ оборонѣ гуцулôвъ зôзнававъ не конче по мысли обвиненыхъ.

— **Въ Домашевѣ** згорѣла дня 23 л. цвѣтня о 3 годинѣ по полудни горальня съ всѣми знарядами и запасомъ 6.000 гарн. алькоголю, а при тôмъ и броваръ. Одинъ говорятъ, що огонь зачався зъ сушнѣ а другй, що зъ жидôвскои лазнѣ. Оковита не була асекурована тôлько будынки.

— **Львôвскй хайдеры.** Сеи середы звиджувала комисія мѣска, зложена зъ кôлькохъ радныхъ и уряднивкôвъ магистрату хайдеры або жидôвскй покутнй школы, существуючй въ третôй части мѣста (на жовкôвскôмъ), а результатъ сихъ оглядинъ бувъ такій, що сейчасъ замкнено 8 такихъ шкôлъ зô взглядôвъ санитарныхъ.

— **Чорна ôспа.** Въ заѣзднôмъ домѣ Файги Коркесъ, при улици казимирôвскôй у Львовѣ выбухнула чорна ôспа, котрои першою жертвою упала донька властительки гостинницѣ. Фактъ сей есть лишь природнымъ наслѣдкомъ нехарности и непорядку, якй панують въ жидôвскôй части мѣста въ загалѣ а на улици казимирôвскôй спеціяльно. Гниючй купы гною и смѣтя лежатъ по подвôряхъ заѣздныхъ домôвъ и готелѣвъ цѣлыми мѣсяцями и розносятъ забиваючй міязмы по цѣлыхъ улицяхъ. Часъ вже крайный, щобы магистратъ принявся за енергичнй мѣры въ цѣли усуненя сихъ для всѣхъ жителѣвъ мѣста грôзныхъ непорядкôвъ!

— **Нове товариство урядниче.** Урядники львôвскихъ банкôвъ основуютъ товариство, маючe головно на цѣли роздаванье членамъ пожичокъ.

— **Новый регуляминъ войсковои службы.** Пôсля вѣстей зъ Вѣдня занимаеся теперь министер. вôйны працями коло уложеня нового регулямину службового для арміи (Dienstreglement). Кажутъ, що цѣсарь и архикнязь Альбрехтъ берутъ лично участь въ сихъ працяхъ и интересуются навѣть найдрôбнѣйшими детайлями проектованыхъ змѣнъ.

— **Вправы резервистôвъ**, будутъ сего року тревати черезъ 13 днѣвъ. При полкахъ пѣхоты нр. 9, 15, 24, 30, 41, 55, 58, 80, 89 и 95; при 30 баталіонѣ стрѣльцѣвъ зачнутся дня 8 червня; при 9 полку артилеріи дня 24 серпня; въ ôтдѣлѣ санитарнôмъ нр. 14 дня 6 липня; въ дивизіи при фурвезахъ нр. 11 дня 27 цвѣтня и 15 червня.

— **Генеральна дирекція державныхъ желѣзниць** оповѣщае: Огъ 1 мая с. р. зачавши будутъ куроувати межи Вѣднемъ а Хебъ (Егеръ) поѣзды куріерокй зъ возами особовыми I и II клясы идучй безпосередно зъ Вѣдня до Карльсбаду, зъ Вѣдня до Франценсбаду и на ôтворотъ. Отъѣздъ зъ Вѣдня (дворецъ желѣзницѣ Францъ-Іосифа) о 8-ôй годинѣ 15 мин. рано; пріѣздъ до Марієнбаду о 5-ôй годинѣ мин. 2 по полудни; до Франценсбаду о 6-ôй годинѣ 21 мин. вечеромъ; до Карльсбаду о 8 ôй годинѣ вечеромъ. Въ противнôмъ напрямѣ ôтъѣздитъ зъ Карльсбаду о 8 годинѣ 22 м. рано; зъ Франценсбаду о 9 год. 45 мин. передъ полуднемъ; зъ Марієнбаду о 11 год. 9 мин. передъ полуднемъ. Пріѣздъ до Вѣдня (дворецъ желѣзницѣ Францъ-Іосифа) о 8 год. 44 мин. вечеромъ.

— **Краковскій соціялистъ Малянкевичь**, котрого минувшого року засуджено за то, що кинувъ бомбу пôдъ будынокъ полиціи, внѣсъ бувъ въ своимъ часѣ противъ засудови краковского суду карного зажаленье неважности. Дня 31 л. цвѣтня ôтбулася передъ трибуналомъ касаційнымъ въ Вѣдни росправа, а найвысшій судъ ôткинувъ зажаленье неважности а потвердивъ засудъ першои инстанціи.

— **Конкурсы.** Выдѣлъ краевый розписуе на посаду звычайного учителя при середнôй школѣ хлѣборобства въ Черниховѣ до выкладу однои зъ фаховыхъ наукъ а заразомъ и директора школы. Съ посадою сполучена кромѣ свобôдного помешканя рôчна платня 1700 зр., додатокъ активальный 360 зр. и квинквенюмъ въ сумѣ 200 зр. Учителѣ звычайнй чернихôвскои школы суть краевыми урядниками а права и обовязки директора школы нормуе спеціяльно регуляминъ службовый. Поданя заосмотренй въ метрику хрещеня, житьепись кандидата и свѣдоцтва квалификаціи належитъ вносити найдальше до 15 л. червня с. р. до выдѣлу краевого. — Ц. к. дирекція почтъ и телеграфôвъ у Львовѣ розписуе конкурсъ на посаду експедієнта при ц. к. урядѣ почтовôмъ въ Дуплискахъ, въ повѣтѣ залѣщицкôмъ за контрактомъ службовымъ и кавціею 200 зр. съ рôчными поборами платнѣ 200, павшалями канцелярійными 60 зр. и вынагородженьемъ 230 зр. за денну почту до Залѣщикъ. Речинець вносити поданя до 4 недѣль ôтъ оголошеня. — Судъ окружный станиславôвскій розписуе конкурсъ на посаду переводчика еврейского языка съ речинцемъ до 1 л. червня. — При высшôмъ судѣ краевôмъ у Львовѣ опорожнена посада совѣтника съ поборами платнѣ VI клясы ранги. Поданя вносити належитъ до 14 л. мая.

— **Шестилѣтна дитина въ дорозѣ.** Передъ кôлькома днями переѣздила черезъ стацію желѣзницѣ въ Чернôвцяхъ шестилѣтна дѣвчина, котра безъ нѣякого товариства ѣхала зъ Лондону черезъ Вѣдень до Букарешту до своихъ кревныхъ. Молода Англичанка мала при собѣ табличку, на котрôй мѣстилася составлена въ 12 языкахъ просьба до пасажирôвъ, щобы єи въ дорозѣ брали пôдъ покровъ. Молоденька англичанка не тôлько що тѣшилася найбôльшою опѣкою ôтъ всѣхъ, хто разомъ съ нею ѣхавъ, но еи ще засыпали подарунками.

— **Страшне злочиньство.** Въ селѣ Гôрску пôдъ Добромилемъ забивъ селянинъ Федь Казьо въ сварцѣ обохъ своихъ родичѣвъ. Убійцю увязнено и ôтдано судовôй власти.

— **На часъ выставы краевои въ Буда-Пештѣ** лишатся нашй львôвскй „майстры ескамотеріи“ або по просту кишеневй злодѣѣ въ дома; а що найменше дôстала тутешна полиція припорученье ихъ въ часѣ выставы не пускати нѣкуды зô Львова. Безпеченьство майна може черезъ то пôднесеся трохи въ Буда-Пештѣ, но въ такôй самôй мѣрѣ зменшится у Львовѣ, до котрого при зменшенôмъ числѣ домашныхъ злодѣѣвъ не перестанутъ наплывати и чужй рицарѣ индустріи. А треба признатися, що наша кроника полиційна нѣколи не була така богата, якъ сего року.

— **Доповняючій выбôръ** двохъ членôвъ рады повѣтовои въ Равѣ рускôй зъ курій сельскихъ господарствъ розписаный на день 13 (25) червня с. р. — Выбôръ ôтбудеся въ Равѣ рускôй.

— **Сороклѣтный ювилей службы** обходивъ минувшого четверга вицепрезидентъ краевои дирекціи скарбу у Львовѣ бар. Іоркашъ-Кохъ, котрому

складали желанія кромѣ пôдвластныхъ урядникôвъ такожь репрезентанты судовыхъ, политичныхъ и автономичныхъ властей та приватнй до ювилята близько стоячй лиця.

— **Епидемія самоубійства** заволодѣла Вѣднемъ. Въ двохъ дняхъ с. є. 20 и 21 л. цвѣтня було тамъ, якъ доносятъ мѣсцевй газеты, 7 случаѣвъ самоубійства. Початокъ зробивъ кельнеръ Штадбаверъ, котрый зъ нужды хотѣвъ утопитися въ Дунаю. Таку саму смерть хотѣвъ собѣ зробити челядникъ пекарскій Прагеръ. Сторожь камяницѣ Пахеръ поперетинавъ собѣ жилы. Четвертый зъ ряду самоубійця Гешль ôтобравъ собѣ житье выстрѣломъ зъ револьверу. Агентъ торговельный Франкъ застрѣлився такожь. Швачка Берта Б. повѣсилася. Наконець 13 лѣтный ученикъ школы выдѣловои Францъ С. хотѣвъ утопитися въ Дунаю, а коли єго выдобули, сказавъ, що вѣчнй свары межи родичами спонукали єго до самоубійства.

— **Въ справѣ псôвъ.** Галицке товариство охороны звѣрятъ внесло до намѣстництва представленье о знесенье звѣстного розпорядженя магистрату заводячого каганцѣ або що найменше речинця.

— **Експедиція до Африки.** На кошть министерства просвѣты ôтправляється пôдъ управою Едварда Галяцера нова выправа до полудневои Арабіи въ цѣляхъ научныхъ.

— **Сумарична розправа.** Одинъ золотый хлопець — львовянинъ приставъ якось на улици до хорошои передмѣщаночки и давай объявляти єи свои любовнй замѣры. Передмѣщанка на разѣ ôтмагалася предложеня донжуана, котрый деклямувавъ передъ нею, що буде чутися найщасливѣйшимъ, наколи она призволитъ на се, щобы єи ôтвести до дому, но подумавши пристала и навѣть попросила панича до хаты. Необачный ледво переступивъ порôгъ хаты, въ котрôй жила хитра передмѣщанка, стрѣнувся съ строгимъ поглядомъ єи батька, котрый не розбираючи довго давъ наничеви таку здорову памятку цыбухомъ, що шукаючій за любовными пригодами золотый хлопець обминае на улици всяку передмѣщанку.

† **Кс. Казимиръ Внoровскій**, епископъ люблиньскій умеръ дня 21 цвѣтня перестудившися тыждень передъ великоднемъ на похоронѣ своєи матери.

— **Дрôбнй вѣсти.** Сими дними знайшли рыбаки зъ Дроздовичъ коло Городка въ ставѣ городецкôмъ трупа Ханма Гебера, котрый передъ 5 нелями пропавъ бувъ безъ вѣсти. Имовѣрно Геберъ заломився бувъ на примерзлôмъ ставѣ, бажаючи перейти туды для скороченя собѣ дороги. — Кароль гр. Миръ єсть ôтъ кôлькохъ днѣвъ небезпечно хорый. — Прехорошій новопоставленый театръ въ Сегединѣ згорѣвъ до тла. Причина пожару незвѣстна. — Въ двôрскôй горальни въ Божиковѣ, повѣту пôдгаецкого, пукъ дня 19 л. цвѣтня котелъ, при чѣмъ чотыри люде дôзнали сильного попареня. Зъ тои причины ведеся слѣдство судове. — Въ Познани умеръ сими днями звѣстный польскій поетъ и переводчикъ Станиславъ Козьмянъ. — Въ Берлинѣ 12.000 столярскихъ роботникôвъ застановило роботу. — Бувшій министеръ румуньскій Константинъ Розеттй умеръ дня 19 цвѣтня въ Букарештѣ. — Зъ Копенгагенъ доносятъ, що дня 19 цвѣтня занявся лѣсъ въ Грибвальдъ коло замку королѣвского въ Фреденсбогъ. По поводу сильного вѣтру згорѣвъ цѣлый лѣсъ. — У Львовѣ появилися недавно парасольки, котрыхъ держаки мѣстятъ въ собѣ граючій прирядъ.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Введенй оо.: Левъ Фицаловичъ яко сотруд. въ Тейсаровѣ дня 19 с. м.; Іоанъ Венгриновичъ яко завѣд. въ Пôдкаменю дек. ходорôвского; Іоанъ Воевôдка яко сотруд. въ Косовѣ-Москалѣвцѣ.

Увôльненй оо.: Викторъ Єзерскій ôтъ завѣд. въ Убыню; Ем. Глѣбовицкій ôтъ завѣд. Нѣмшина дня 18 с. м.; Зигм. Карповичъ ôтъ сотруд. въ Крылосѣ.

До каноничног институціи завôзваный о. Зено Сѣменовичъ на Клювинцѣ.

Завозваньє до каноничног институціи оо.: Іоана Редкевича на Зарудье и А. Петровича на Залôзцѣ заквестіоновано зъ припорученя ВПреов. митрополита, бо теперь въ лѣтѣ, де перемѣняются священики, тамъ не институются, лишь тогды якъ запрезентованый парохъ съ администраторомъ порозумѣются и деклярацію выставлятъ.

Грамоты на совѣтникôвъ консисторіяльныхъ съ правомъ ношеня крылош. одежь получили оо.: Єронимъ Левицкій, пар. въ Стрыганцяхъ дек. устецкого и Юліянъ Левицкій, пар. въ Словитѣ дек. унѣвского.

Митрополича консисторія вставилася до намѣстництва о запомогу для оо.: Игнатія Левицкого зъ Тернополя и Іоо. Вергановского зъ Лукавицѣ выжнои.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Всч. И. Б. въ Викторовѣ. Вы не предплачували „Библіотеки найзн. повѣстей“ на сей рôкъ, тому не высылаємо Вамъ; днесь посылаємо жаданй аркушѣ, за котрй належится 1 зр. — Вѣсти епархіяльнй подаємо такъ, якъ дôстаємо; будемо старатися мати и числа; п. Пôдляшецкому перекажемо. — **Всч. Г. М. въ Перемышли.** Повѣсти „Батько Горіо“ можете дôстати всѣ аркушѣ, кромѣ двохъ першихъ.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручає 1315 24—?

росу красоты и всякй косметики такъ че резъ мене якъ и иншй фирмы поручань.

ОБВѢЩЕНЬЕ.

Подаєся симъ до вѣдомости, що дня 6 л. мая (24 цвѣтня) с. р. о годинѣ 7 вечеромъ ôтбудутся: 2—3

ЗАГАЛЬНЙ ЗБОРЫ

членôвъ товариства „Руска Бесѣда“ у Львовѣ въ комнатахъ товариства при ул. Скарбкôвскôй ч. 2., I. пов.

Порядокъ обрадъ:

а) Вступне слово заступника головы товариства;
б) Справозданье господаря товариства;
в) Справозданье референта театрального;
г) Внесеня и интерпеляціи членôвъ товариства.

Ôтъ Выдѣлу товариства „Руска Бесѣда“.

У Львовѣ дня 10 (22) цвѣтня 1885.

Дръ Юл. Целевичъ, заступ. головы. *Дръ Кость Левицкій,* секретарь.

„Сердечну подяку складаю за надôсланье менѣ брошурки *„Пріятель хорыхъ“*, зъ котрои я переконався, що и застарѣлй навѣть недуги дадутся ще вылѣчити, коли лишь ужиются до сего ôтповѣднй средства. Съ довѣрьемъ отже прошу о надôсланье менѣ и т. д.“ — Подôбнй подяки надходятъ що день дуже численно, — не повиненъ отже жаденъ хорый залишити не спровадити собѣ найновѣше 135-те польске илюстроване выданье сеи пожиточнои брошурки зъ книгарнѣ *„Richter's Verlags-Anstalt in Leipzig“*, а то тымъ бôльше, що не потребуе при тôмъ поносити жадныхъ коштôвъ, позаякъ книжочка та достарчатся єму на жаданье безплатно и франко. 1237 4—4

Въ друкарни товариства им. Шевченка

(*ул. Академична Ч. 8*)

можна дôстати по зниженôй цѣнѣ:

Рочники часописи „Правда“:

Рочникъ	IV	зъ р. 1870	. . .	за	2	зр.
„	V	зъ р. 1872	. . .	„	2	зр.
„	VI	зъ р. 1873	. . .	„	2	зр.
„	IX	зъ р. 1876	. . .	„	2	зр.
„	X	зъ р. 1877	. . .	„	2	зр.
„	XI	зъ р. 1878	часть лит. 2 томы	„	1	зр.
„	XII	зъ р. 1879	. . .	„	2	зр.
„	XIII	зъ р. 1880	часть I .	„	50	кр.
		зъ р. 1884	часть II .	„	1	зр.

Курсъ збôжа
зъ дня 15 цвѣтня 1885.

Цѣна за 100 кильограмôвъ.

	зр	кр.	зр	кр
Пшениця червона	7	50	8	15
Жито	6	50	6	75
Ячмѣнь	6	70	7	95
Овесъ	6	75	7	5
Гречка	7	25	7	50
Кукурудза стара	5	50	6	75
„ нова	—	—	—	—
Просо	—	—	—	—
Горохъ до варки	7	50	9	25
„ нас.	6	25	7	—
Сочевица	—	—	—	—
Фасоля	8	—	14	—
Бôбъ	—	—	—	—
Выка	5	60	6	75
Конюшина (передна)	36	—	48	—
Анижъ	—	—	—	—
„ плоскій	—	—	—	—
Кминъ	—	—	—	—
Рѣпакъ зимовый	11	50	13	—
„ лѣтный	—	—	—	—
Ржѣй (Льнянка)	—	—	—	—
Насѣнье льняне	—	—	—	—
Насѣнье конопляне	—	—	—	—
Хмѣль за 100 кил.	60	—	100	—

НА ВЕСНУ

поручає свою

ТОРГОВЛЮ МУЖЕСКОИ ОДЕЖИ

ДАВИДЪ ШВАРЦВАЛЬДЪ

при улици Галицкой ч. 8.

Торговля моя заосмотрена у всякого рода добôрнй сукна и готову одѣжь, а пріймаю замовленя и продаю готову одѣжь по найдешевѣйшихъ цѣнахъ. Выготовляю такожь одѣжь для Всч. Духовеньства.

Съ поважаньемъ

1343 (6—?) **Давидъ Шварцвальдъ.**

Важне для страдаючихъ на нервы.

Лишь за помочею **електричности** можна недугу нервову зовсѣмъ усунути. Мои новй **апараты индукційнй** (машины до електризованя), котрыхъ кождый хочь-бы и необзнакомленый легко уживати може, повинній находитися въ кождôй родинѣ. Гостець, ревматизмъ, ослабденье, ревматичный бôль головы и зубôвъ, въ загалѣ всяку недугу нервову можна лѣчити моимъ **апаратомъ индукційнымъ**. Цѣна цѣлого апарату съ докладнымъ показомъ уживаня зр. 8. — Можна лишь черезъ мене получити.

Dr. **F. Beeck, Triest,** 2 Via Pondares 2

1302 20—20

При надходячôмъ торжествѣ святометодієвскôмъ

воручає

Товариство „Просвѣта“ книжочку:

ЖИТЬЕ

ПРОСВѢТИТЕЛѢВЪ СЛАВЯНЪ

святыхъ рôвноапостольныхъ

КИРИЛА и МЕТОДІЯ

написавъ

Дръ Ю. Целевичъ.

Цѣна 12 кр., съ пересылкою 14 кр.

Парохія

пôдъ Станиславовомъ

дуже догôдна для священика маючого дѣти въ школахъ есть до замѣны за иншу лишь не за гôрску. Дотація: Поля орного 49 моргéвъ, сѣножати 30 моргôвъ, дровъ 9 сяжнѣвъ, додатокъ конгр. 158 зр., 14 зр. индемлисаціи.

Ôтнестися пôдъ адресою: Гр. кат. парохъ М. poste restante Станиславôвъ. (1—3)

Маю честь оповѣстити П. Т. Публицѣ, що съ днемъ 1 л. того с. р. ôткрываю

тєхничну контору

при ул. Городецкôй ч. 39, на 2 поверсѣ

для выготовленя всякого рода плянôвъ для будôвель, робôтъ сницерскихъ, столярскихъ и т. п., зарôвно такожь кошторысôвъ, обрахункôвъ и всякого рода техничныхъ робôтъ.

Василь Нагôрный.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

акційного Банку Гипотечного

купуе и продае

ВСѢ ЄФЄКТЫ И МОНЄТЫ

пôдъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечнй и

5% Листы Гипотечнй преміованй

котрй пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

можна въ сьй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% премією т. є. по **110** за **100**)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ дневнôмъ, не числячи нѣякои провизіи. 1349 22—?

Золотника

до позолоченя иконостаса пошукуеся. — Близша вѣдомôсть въ урядѣ парохіяльнôмъ въ Хащовѣ пос. почта Лôмна. (1—2)

При надходячôмъ торжествѣ

святометодієвскôмъ

воручає

Товариство „Просвѣта“ книжочку:

ЖИТЬЕ

ПРОСВѢТИТЕЛѢВЪ СЛАВЯНЪ

святыхъ рôвноапостольныхъ

КИРИЛА и МЕТОДІЯ

написавъ

Дръ Ю. Целевичъ.

Цѣна 12 кр., съ пересылкою 14 кр.

Складъ фабричный красокъ, лякерôвъ, покостôвъ, продуктôвъ хемичныхъ заразомъ и торговля матеріялôвъ

ГИБНЕРА и ГАНКЕ

вô Львовѣ, Рынокъ

1340 7—? **въ власнôмъ домѣ ч. 38.**

поручае:

КРАСКИ ОЛѢЙНЙ

зовсѣмъ готовй до ужитку, до мальованя дверей, ôконъ, помостôвъ, дахôвъ, домôвъ, огородовыхъ знарядôвъ и господарскихъ, знарядôвъ рôльничихъ и т. д.

КРАСКИ

ОЛѢЙНО-ЛЯКЕРОВЙ и БУРШТ.-ЛЯКЕРОВЙ

масу до запусканя помостôвъ

власного выробу, найлѣпшого рода

ЛЯКЕРЪ ДО ПОМОСТÔВЪ,

лякерô до шкôльныхъ таблицъ

найдоббрнѣйшй

ЛЯКЕРЫ ПОВОЗОВЙ ПРАВДИВЙ

англійскй зъ фабрикъ Wilkinson, Heywood и Clark въ Лондонѣ,

всякого рода лякеры до робôтъ внутрѣшныхъ, внѣшныхъ, дерева, желѣза и шкôръ.

Краски сухй всякй роды:
анилиновй,
до крашеня яець
„ „ матерій
друкарскй, бронзы (золотый порошокъ), золото въ аркушахъ,
ростинній въ плынѣ,
для переплетникôвъ,
тушовй, акварелевй въ гузичкахъ и лѣсочкахъ,
акварелевй вохкй въ трубочкахъ и мушляхъ,
до мальованя порцелянъ,
олѣйнй въ трубочкахъ до робôтъ артистичныхъ.

Средства до ретушованя, олѣйки и верниксы до робôтъ артистичныхъ, пензлѣ, малярскй полотна, палеты, сталюги и всякй приборы до мальованя и рысованя.

АРТИКУЛЫ ДЛЯ ФÔЛЬВАРКÔВЪ:

Смаровило до желѣзныхъ осей,
олива до машинъ,
теръ газовый,
цементъ и гипсъ,
китъ, асфальтъ,
антимеруліонъ,
карболевый квасъ и другй средства десинфекцій.

ПРИРЯДЫ ПИВНИЧНЙ:

Шпунты и чопы до бочокъ,
корки до бутильокъ,
капслѣ до бутильокъ,
маса до лякованя бутильокъ,
машины до коркованя бутильокъ,
„ „ „ бочокъ
трибушоны,
машины до мытя фляшокъ,
ципы до бочокъ.

АРТИКУЛЫ ГУМОВЙ:

кишки гумовй до газу и до стяганя воды, вина, пива, квасу; плыты гумовй и пр.

ПРОСТИРАЛА ГУМОВЙ:

Пасы до машинъ и молотѣлень зъ найлѣпшихъ шкôръ бельгійскихъ всякои ширины.
Гурты до машинъ, вужѣ конопляній.
Руры цинковй и оловяній.
Шрôтъ, льотки и кулѣ.
Порошокъ на комахи и молѣ, тинктура на комахи, камфора и перецъ бѣл.
Артикулы тоалетовй, мыла тоалетовй, Extraits d'odeur, Eau de Cologne. олѣйки и помады.
Лякъ до печатаня
Чорнило до писаня, до гектографіи, червоне, сине, чорне, до значеня бѣля и автографичне.
Краски до печатокъ, гума и карукъ розпущеный.
Китъ до скла и порцеляны.
Смаровило непромакаюче на шкôру.
Смаровила на копыта съ способомъ ужитку.
Товщь до оружія.
Лякеръ до чобôтъ чорный, золотый и мѣнячійся.
Чорнило до шкôръ.
Апретура до консервованя шкôръ и пр.

Все по найдешевшихъ цѣнахъ.

Цѣнники спеціяльнй на жаданье gratis и franco.

При замовленяхъ за послѣплатою просится о присыланье певнои сумы, котра выстарчила-бъ хочь на оплаченье тамъ и назадъ коштôвъ почтовыхъ на случай неôтобраня посылки. (6) 16—?

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядôвъ, образôвъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручає Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажнôй Публицѣ богатый выбôръ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинôвъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образôвъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасôвъ, престолôвъ и на стѣны церковнй; ôлтарики або образы процесіональнй; хрестôвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестôвъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патрицій, чашъ, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандрôвъ (паукôвъ), пôдсвѣчникôвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрôвъ, лямпницъ, свѣтла церковного, диванôвъ, цвѣтôвъ и проч.

Великій складъ товарôвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовй и десеровй, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовй на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовй и проч.

1219 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 8—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаеся франко.

Цѣнники въ рускôмъ языцѣ высылаются на жаданье ôтворотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

Выдавець и редакторъ: **Иванъ Белей.**

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 42. Львôвъ, Вторникъ 16 (28) цвѣтня 1885. **Рôчникъ VI.**

ДѢЛО

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ свят) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Бібліотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 уліця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попереднє застереженье.
Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Бібліотеки“: съ дод. „Бібліотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр. на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Бібліотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ днемъ 1 (13) цвѣтня розпочинаєся другій кварталъ. Просимо о надсыланье предплаты и выpôвнанье залеглостей.

Новй предплатники „Бібліотеки найзнаменитшихъ повѣстей“ дôстанутъ зачату повѣсть „Князь Серебряный“ ôтъ початку.

Глухй вѣсти и наша головна робота.

Ледви мѣсяць дѣлитъ насъ ôтъ новыхъ выборôвъ до рады державной. Власти политичнй пораются, щоôъ скоренько покôнчити пôдготовляючй до нихъ роботы, а имовѣрно послѣднй дни пятьдесятницѣ принесутъ намъ правыборы.

Причиною такъ великой поспѣшности въ дѣлѣ выборчôмъ маѳ бути головно воля центрального правительства, котре короткостею часу хотѣло-бъ устороните политичнй и національнй страсти передвыборчй, и есть увѣрене, що немилй и непріязнй ему факторы конституційнй не найдутъ достаточного часу, щобы въ бôльшихъ розмѣрахъ розвести свою ворожу акцію передвыборчу.

При тôмъ маѳ центральне правительство надѣю, що елементы, котрй доси вели примъ въ хорѣ парляментарнôмъ, въумѣли въ минувшôмъ шестилѣтю на сіôлько въорганизуватися и скрѣпити свои вплывы на полки выборчй, що безъ великихъ и довгихъ короводôвъ тй-жь выборцѣ ôтдадутъ на нихъ свои голосы и такимъ свѣтомъ лишится все по старому порядку и звычаю.

Если суть якй крыхту ôтмѣннй ôтъ того, укрытй тенденціи, котрй выявляти не годится, то хиба тй невиннй, щобы новый парламентъ засилився бôльше елементами крайно консервативными.

Стоячи далеко ôтъ великого престола та ще дальше ôтъ закулисовои политики и такихъ-же поглядôвъ певныхъ сферъ на насъ Русинôвъ въ нынѣшнôй порѣ, намъ трудно приходится ôтгадати, до якихъ елементôвъ, консервативныхъ чи деструкційныхъ, насъ Русинôвъ почислено и чи въ слѣдъ за тымъ керманичѣ нашй въ горѣ радй бы були тôй евентуальности, если бы такъ нѣ сѣло нѣ пало до новои рады державной вôйшло значнѣйше чимъ доси число депутатôвъ рускихъ?

Зъ другои стороны подала австрійска праса глуху вѣсть крыхту ôтраднѣйшу для насъ Русинôвъ: будьто шефы краевй а черезъ нихъ и староства одержали ôть центрального правительства инструкцію, при новыхъ выборахъ до рады державной стояти крыхту зъ-далека и держатись при всѣй акціи выборчôй въ приличнôй пасивности. На таку децизію центрального правительства мали вплынути головно надъужитя того рода, якй супроводжала выборы такихъ Пузынôвъ e tutti quanti, а ôттакъ и резолюціи, ставляннй поодинокими послами въ думѣ державнôй, отъ пр. и нашимъ посломъ о. Озаркевичемъ, стремлячй до увôльненя вольныхъ de jure выборôвъ ôтъ якои-небудь постороннои пресіи.

Щожь намъ Русинамъ дѣяти въ виду сихъ глухихъ вѣстей, чи тѣшитись ними, если уважаємо себе консерватистами, и чи уповати намъ на згадану инструкцію, котрои если не всѣ народы австрійскй то певно мы Русины бажали-бъ собѣ въ цѣлого серця?

По нашому мнѣню, будь якъ будь, вѣсти тй не повиннй намъ нѣ трохи мѣшати нашого дѣла, а чи они справдятся чи нѣ, то намъ Русинамъ треба и сей короткій часъ передвыборчій выхôснувати съ всею енергіею и съ посвященьемъ всѣхъ силъ, хотяй бы зъ противнои стороны мали що-дня пôдноситись крики и вопли на „nurtujące złowrogie żywioły“.

Головна наша робота въ краснôмъ мѣсяци маю повинна проте звернутись на п р а в ы б ô р ы. Въ нихъ спочивае бôльша вага чимъ въ самыхъ выборахъ. Послѣднй суть лишь послѣднымъ актомъ въ цѣлôмъ драматѣ, — котрый може лишь тогды набрати трагичного кольориту, если-бы закулисовй машинисты грѣли дѣйствуючй при выборахъ лиця сильнымъ огнемъ спиритуалій. Въ правыборахъ спочивае весь успѣхъ. А на щастье наше, правыборы лежатъ о стôлько бôльше въ нашихъ рускихъ рукахъ, що переводятся на мѣсци пôдъ окомъ нашого патріотичного духовенъства, а тымъ самымъ далеко ôтъ звѣстныхъ деморализаторôвъ. Если занедбаємо правыборы, если непостараемось, щобы побôчь священика выборцями стали люде твердого характеру и честного, свѣдомй задачѣ и отвѣчальности, котру на себе передъ народомъ беруть — то надѣѣ на полѣпшенье нашого положеня политичного марнй. При тôмъ треба доконче старатися, щобы на выборцѣвъ не кликано людей зависимыхъ ôтъ ласки паньскои, автономичныхъ и неавтономичныхъ властей. Тй спиняютъ при выборахъ всяку свобôдну акцію заставляючись ôттакъ, будьто они не могли або не хотѣли наражувати собѣ хлѣбодайнй сферы. Зависимй, если суть слабодухами, най сидятъ дома та тихенько молятся о добрôмъ успѣсѣ.

При правыборахъ ôткрывався проте дуже широке поле дѣланя для нашого патріотичного духовенъства. Оно есть и обовязане дати розумный провôдъ своѣй паствѣ въ такъ важнôмъ дѣлѣ, якимъ суть выборы до найвысшого законодательного збору, де неразъ буде рѣшатись доля и священика и селянина. Агитація честна и достойна есть тутъ обовязкомъ кождого душпастыря и недавный то часъ, щобы на него можна було забути, коли и найвысшй власти нашй духовнй, ревнй Григоріи и Іосифы, окремыми обѣжниками кликали свое духовенъство до сеи патріотичнои роботы. Слова ихъ не перегомонѣли на щастье ще въ душахъ нашихъ и въ нынѣшныхъ трудныхъ часахъ повиннй намъ стати директивою. Не въ амфитеатрѣ, а на сценѣ повиненъ стояти учитель народа и не мѣшатись тымъ, що дехто высшепоставленый маѳ звязанй руки.

Другою ще бôльше важною роботою въ нынѣшнôмъ часѣ есть конечнôсть, щобы кандидаты до крѣселъ посольскихъ станули въ своѣмъ часѣ передъ своими выборцями въ кождôмъ округѣ выборчôмъ и поясниши имъ значенье хвилѣ, вложили передъ ними свое политичне вѣроисповѣданье. Ôтъ того, можемо смѣло сказати, буде головно зависѣти успѣхъ всеи акціи. Правда ся выявилась уже въ часѣ выборôвъ соймовыхъ достаточно. Выборцѣ, що нѣколи не голосували за рускимъ кандидатомъ, навѣть вôйты зависимй ôтъ политичнои повѣтовои власти, ишли неустрашимо до урны выборчои, пôзнавши щирôсть думокъ кандидата, котрый имъ представився. А до сего дѣла не треба бôльшихъ заходôвъ надъ той одинъ, щобы зновъ наше духовенъство спонукало мѣсцевыхъ выборцѣвъ до громадноi поѣздки до повѣтового мѣста въ певнôмъ означенôмъ дни, де кандидатъ посольскій зъумѣѳ вже щирымъ словомъ и розумѣньемъ интересôвъ селянскихъ, котрй береся боронити, позыскати собѣ выборцѣвъ. Безъ того акція наша рôвножь змарнѣе и мы, не поставивши противъ деморализаціи нѣчого позитивного, будемо ôттакъ мусѣли покоритись противникамъ.

До сеи подвôйнои роботы кличемо нынѣ всѣхъ нашихъ патріотôвъ и маємо надѣю, що сихъ кôлька киненыхъ мыслей найдутъ у нихъ приклонный пріемъ.

Про упадокъ нашого хлѣборобства и способъ его подвигненя.

(Ôтчитъ **Олександра Барвѣньского** для членôвъ Тернопôльскои филіи „Просвѣты“ 13 (25) марта 1885.)

(*Конецъ.*)

3. Подвигненье просвѣты и заведенье раціонального господарства.

Се можна-бы осягнути часописею популярною, котра обговорювала-бы въ легкій для хлѣборобôвъ понятный способъ всѣ ихъ потребы, подавала вѣдомости потрѣбнй для розвою и подвигненя дрôбного промыслу и господарства, а до редакціи сеи часописи належало-бъ зôбрати найспособнѣйшихъ писателѣвъ популярныхъ до рôжныхъ галузей дрôбного промыслу и господарства. Вправдѣ и на тôмъ поли зроблено вже дещо и деякй книжочки популярнй и часописи подали чи-мало поучаючого для нашихъ селянъ и маломѣщанъ, однакъ въ тôй роботѣ нема ще доброи организаціи, нема певного напередъ уложеного ладу до сеи роботы, не придбано потрѣбного числа робôтникôвъ и зъ того выходитъ робота бôльше дорывочна, не все приступна и понятна для нашихъ селянъ и маломѣщанъ, не все ôтповѣдаюча ихъ потребамъ.

До тои-жь цѣли могутъ причинятися зборы або вѣча промыслово-господарскй полученй съ ôтчитами або выставами промыслово-господарскими; вандрôвнй учителѣ, котрй подавали-бъ вѣдомости потрѣбнй для промысловцѣвъ и господарѣвъ. Дуже корыстно могутъ дѣлати для тои цѣли читальнѣ и книгозборы при нихъ заложенй, въ котрыхъ могли-бъ члены выпожичати поучаючй книжки и часописи. Наконець найсильнѣйшою пôдоймою нашихъ селяньскихъ и маломѣщаньскихъ господарствъ повиннй бути школы: передовсѣмъ школы народнй, если-бъ бôльше звертали бачнôсть на практичнй потребы и будуще призначенье шкôльнои молодежи; дальше школы недѣльнй а ôтакъ школы окремй про-

---

Абдурраманъ ханъ.

Изъ споминокъ россійского переводчика въ Ташкентѣ.

На весну 1869 р. ставъ я переводчикомъ манджурскои мовы у генералъ-губернатора въ Ташкентѣ. Скоро за моимъ приѣздомъ явилися у ген.-губернатора Кауфмана кôлька разôвъ Афганцѣ съ письмами ôтъ Абдурраманa-хана, що зъ разу перебувавъ въ Хинахъ а ôттакъ въ Бухарѣ. Письма були писанй на перскôй мовѣ не конче краснымъ и дуже дрôбнымъ письмомъ съ малыми правописными похибками, на листовôмъ папери и не були зовсѣмъ зложенй якъ належитъ а радше зôмнятй та скрученй и безъ куверты — очевидно були то тайнй письма, котрй треба було дуже осторожно перекрадати и доручити самому генералъ-губернатору. На печати, що була прибита до кождого письма, стоявъ пôдписъ: „Абдурраманъ-ханъ Миръ-Афсаль-хана“. Змѣстъ всѣхъ пяти чи шести писемъ бувъ такій, що ось то Абдурраманъ заявлае, що ôнъ дуже-бъ радо поселився на россійскôй сторонѣ, або хотѣвъ-бы хочь поговорити съ генералъ-губернаторомъ, бо маѳ ему щось „дуже важного“ сказати.

Наша ôтповѣдь була дуже ввѣжлива; мы его запросили, щобы ôнъ перейшовъ на россійску сторону та осѣвъ або таки въ Ташкентѣ, або выбравъ собѣ яке небудь мѣсце въ краю на поселенье, де ему догôдно. Нашй письма ôтсылалися тыми-жь самыми Афганцями але лишь въ пачкахъ и запечатанй. На послѣдокъ пôзно вже лѣтомъ приѣхавъ Абдурраманъ до Ташкенту а съ нимъ триста Афганцѣвъ. Въ россійскôй части мѣста выставлено для новыхъ гостей недалеко базару велику хату съ 20 комнатами. Въ дружинѣ Абдуррамана було десять „генералôвъ“, кôлька штабовыхъ и старшихъ официрôвъ а прочй були самй, рядовй конюшй и кухарѣ. Абдурраманъ взявъ для себе двѣ найкрасшй комнаты а прочй оставивъ для своеи дружины такъ, що кождый мавъ окрему комнату для себе.

Панъ К. В. Струве, дипломатичный чиновникъ генералъ губернатора, запросивъ мене разомъ съ нимъ ôтвѣдати Абдуррамана. Мы побачили передъ собою чоловѣка присадковатого, досыть грубого, съ великою чорною бородою и такимъ же волосьемъ выстаючимъ зъ пôдъ турбана. Зъ лиця выглядавъ ôнъ здоровый и свѣжій; очи у него були чорнй, нôсъ простый а правильно вырѣзанй губы були доказомъ его арійского походженя. Другй Афганцѣ, що его окружали, пригадували своими неправильными чертами лиця и на пôвъ жидôвскимъ типомъ бôльше вже расу семитску. Абдурраманъ вставъ и повитавъ насъ кладучи руку на серце и на чоло, чимъ хотѣвъ намъ сказати, що насъ серцемъ любитъ а розумомъ поважае. Ôнъ мавъ на собѣ величезный перскій кожухъ зъ тхорôвъ. Ôгдавши ему поклôнъ ôтъ генералъ-губернатора и розпытавши про его здоровье, заявивъ ему Струве, що генералъ-губернаторъ вызначивъ для него поки що 1000 пôвъимперіялôвъ.

Пращаючись съ Абдурраманомъ сказавъ ему Струве, що пришле ему кравцѣвъ, шевцѣвъ, купцѣвъ съ сукномъ и ôнъ приставъ на се дуже радо. Струве попращався ôттакъ и пôшовъ до генералъ-губернатора Кауфмана, щобы ему здати справу; мене-жь запросивъ Абдурраманъ на пилявъ. При снѣданю розказавъ менѣ Абдурраманъ свою біографію, котру я ось тутъ точно передаю.

Абдурраманъ есть сыномъ емира Миръ-Афсалъ-хана, и звычайнои Индійки. Ôнъ маѳ гикавого брата Ишакъ-хана, котрого оставивъ въ Самаркандѣ, бо съ нимъ не можна нѣгде показуватись. За панованя его батька бувъ Абдурраманъ головнокомандуючимъ цѣлои арміи, побивъ кôлька разôвъ пôдъ Кандагаромъ и Бальхомъ свого вуйка Ширъ-Алього, що збунтувався бувъ противъ свого пануючого брата Афсаль-хана. Коли сей померъ, впавъ Ширъ-Али чимъ скорше до Кабуля и оголосився тамъ емиромъ Афганистану. Абдурраманъ бувъ тогды якъ разъ въ походѣ на племя Кяфирôвъ, що заселюютъ долины гôръ Гиндукушь и пôвнôчно-заходныхъ Гималяѣвъ и допера по двохъ мѣсяцяхъ довѣдався о смерти своего батька. Зôбравъ отже заразъ войско и вырушивъ противъ самозванця. Зôставъ однакожь побитый и пôшовъ ôттакъ до Хивы и Бухары, щобы порозумѣтися съ емирами сихъ краевъ. Коли сй однакожь не хотѣли ему дати жаднои помочи противъ его вуйка, то ôнъ ôтъ того часу маѳ ще лишь цѣлу надѣю на генералъ-губернатора Кауфмана.

Черезъ кôлька днѣвъ займався отже Абдурраманъ ханъ тымъ, що казавъ кравцямъ примѣрювати собѣ новый униформъ и другй здобутки своеи тоалеты. Въ моѣмъ свойствѣ помôчника и переводчика генералъ-губернатора ôтвѣдувавъ я его що день; я познакомився зô всѣми его „генералами“ и официрами его дружины; я мавъ такожь случайнôть почути, якъ заводили Афганцѣ, котрымъ вычислено на пôдошвы по кôльканайцять кіевъ; черезъ цѣлый часъ однакожь Абдурраманъ не перестававъ усмѣхатися. Лишь часами зôтхнувъ ôнъ та придушенымъ голосомъ промовлявъ: „Що то буде зъ того! Що то буде!“ — але скоро уступавъ страхъ зъ его лиця и ôнъ знову весело усмѣхався якъ давнѣйше.

„Ну, якъ-же, чи „джернайлъ губернамъ“ (маѳ значити: генералъ-губернаторъ) скоро мене прійме?“ пытався ôнъ часто.

„Ôнъ сказавъ менѣ“, — ôтповѣдавъ я, „що ôнъ васъ прійме, коли вы собѣ трохи ôтпôчнете та упорядитесь“.

Константинъ Петровичь Кауфманъ довѣдавшись ôтъ мене, що Абдурраманъ дуже бажае ему представитися, постановивъ зô мною поѣхати до него и выславъ заразъ козакôвъ, щобы ему о сѣмъ оповѣстили. Генералъ губернаторъ постановивъ такожь ще того самого дня забрати съ собою афганьского гостя на обѣдъ до себе.

„Мои ôтносины до него не суть офиціяльнй лишь дружнй“, казавъ генералъ Кауфманъ; „я пôйду першій до него и заразъ приведу его съ собою на обѣдъ. Въ прочôмъ я не знаю, якй стравы любятъ Афганцѣ.

„Они любятъ найлѣпше пилявъ“ замѣтивъ я.

мыслово-господарскій, заведенй для потребъ дрôбныхъ промысловцѣвъ и селяньскихъ та маломѣщаньскихъ господарствъ.

II. Организація спôлки.

Для заряду спôлки потрѣбнй були-бы слѣдуючй органы: а) загальный зôборъ членôвъ, б) центральный зарядъ (выдѣлъ), в) рада надзираюча, г) дирекція, д) мѣсцевй зôборы членôвъ спôлокъ мѣсцевыхъ (спôлокъ задатковыхъ и щадничихъ) е) заряды (выдѣлы) мѣсцевй спôлокъ.

Хто знає положенье и потребы нашихъ хлѣборобôвъ, хто знає, якъ то трудно нашому хлѣборобови неразъ о грошеву помôчь, съ якими перепонами муситъ ôнъ боротись, щобъ двигнутись въ морального и матеріяльного упадку, на якй то страты наражене єго майно, той признасть, що таке товариство, така спôлка, якъ тутъ представлено, стала-бъ у великôй пригодѣ нашимъ селяньскимъ та маломѣщаньскимъ господарствамъ. Спôлка така зъорганизована на такій ладъ мусѣла-бы осягнути необчисленй користи, выробила-бы мѣжь нашими хлѣборобами духа спôльности, улекшила-бъ и отворила-бъ имъ дешевый кредитъ, а черезъ розповсюдненье асекураціи забезпечила-бъ неодну родину селяньску ôтъ неминучои нужды.

Съ пôдмогою зъорганизованои на такій ладъ спôлки можна-бы осягнути ще много иншихъ успѣхôвъ и користей. Мѣсцевй спôлки, зôборы ихъ членôвъ розбуджували-бъ мѣжь нашими хлѣборобами зрозумѣнье цѣлей товариства сего и легкимъ способомъ причинялись-бы до ще бôльшого ихъ розширеня. Досвѣдъ зробленый съ закладаньемъ читалень може послужити найлучшимъ доказомъ, якъ одна громада на другу и на сусѣдній може вплынути. Веденье справъ грошевыхъ пôдъ контролею членôвъ и выдѣлôвъ спôлокъ дає лѣпшу поруку точности въ рахункахъ, якъ то звычайно бувае, де ôтдѣлами банкôвъ заряджуютъ лишь агенты або урядники банковй. Частѣйшй зôборы и розправы о справахъ спôлокъ, ôтчиты вадрôвныхъ учителѣвъ и т. и. розбудятъ мѣжь нашими хлѣборобами интересъ для справъ загальныхъ, прилюдныхъ, а тымъ способомъ подвигнутъ ихъ морально. Не дасться отже заперечити, що все те малобы дуже користный вплывъ на подвигненье нашихъ селяньскихъ и маломѣщаньскихъ господарствъ, на добробытъ нашихъ хлѣборобôвъ.

Наконець позволю собѣ ще одну замѣтку. Всяка нова думка, всякій проєктъ стрѣчае звычайно недовѣрье, сумнѣвъ; отже и о тôмъ, що я тутъ выложивъ, може не одинъ скаже, а бодай подумае собѣ, що то або непотрѣбне, або не удастся, що мы и такъ уже маємо тôлько рôжнородныхъ товариствъ, а часы якось не змѣняются на лучше. На то скажу, що у иншихъ народôвъ є далеко бôльше всѣлякихъ товариствъ, якъ у насъ, а все-жь таки они позаводили у себе и такй спôлки, якъ я тутъ предкладаю, и добре на тôмъ выйшли. Признатись тутъ мушу, що гадка тутъ пôднесена не єсть вовсѣмъ, такъ сказати-бъ, вытрясена зъ рукава, не єсть новостею, а оперта на довголѣтнôмъ досвѣдѣ иншихъ народôвъ. Гадку до переведеня у насъ выложенои тутъ организаціи взявъ я въ „товариства урядникôвъ австрійско-угорскои монархіи“ у Вѣдни, съ котрымъ яко заступникъ того-жь товариства мавъ я случайнôсть добре познакомитися. Се товариство розпочало свою дѣяльнôсть 1864 року безъ всякого капиталу, нынѣ, по двайцяти лѣтахъ належитъ оно до найповажнѣйшихъ асекураційныхъ товариствъ. Урядники могутъ дôстати пôдъ користными условіями задатковъ, пôдмоги або кавцій тôлько въ товариствѣ головнôмъ або єго спôлкахъ задатковыхъ и щадничихъ. Нема родины урядничои, котра-бъ сему товариству не мала бути за що небудь вдячна. Не безъ интересу буде навести тутъ деякй данй. Съ кôнцемъ 1883 р. мало товариство урядникôвъ 74.421 членôвъ, котрй убезпечили въ нѣмъ капиталу 40,085.247 зр. Ôтъ свого заснованя выплатило товариство въ убезпеченыхъ капиталôвъ 4,312.550 зр., удѣлило на кавціи 760.355, запомогъ 58.731 зр. Товариство мае 95 мѣсцевыхъ спôлокъ задатковыхъ и щадничихъ, котрй самй заряджуютъ своими справами пôдъ доглядомъ головного товариства. Въ тыхъ спôлкахъ зложили члены удѣлôвъ на 5,162.645 зр. Пожичокъ удѣлили спôлки мѣсцевй ôтъ свого заснованя по конець 1883 р. 35,572.556 зр. Товариство мае 7 власныхъ камяниць у Вѣдни, Веринґъ, въ Пештѣ, Грацу, Марієнбадѣ вартости 1,183.396 зр., котрй служатъ дня цѣлей товариства. Такй то успѣхи осягнуло товариство урядникôвъ за 20 лѣтъ свого истнованя, а розпочавши свою дѣяльнôсть безъ капиталу, стало нынѣ могучимъ милiоновымъ капиталистомъ. Чимъ єсть се товариство для урядникôвъ, тымъ мала-бы бути промыслово-господарска спôлка задаткова и щаднича для нашихъ селянъ и маломѣщанъ. Певно, що въ початку стрѣтитъ се дѣло немалй трудности, однакъ сй трудности можна одолѣти.

Що й у насъ щось подôбного може удатися и успѣшно розвинутися, се показуе найлѣпше „Народна Торговля“, яко живый, незбитый примѣръ. Товариство се повстало пôдъ конець 1883 року такожь безъ всякого капиталу. Капиталъ товариства утворився въ удѣлôвъ 10 риньсковыхъ и вкладокъ щадничихъ, котрй складаютъ члены. Въ грудни 1883 р. отворило се товариство першій склепъ у Львовѣ, а теперь мае ще 4 такй склепы въ Станиславовѣ, Тернополи Перемышли и Дрогобычи по несповна $1^1/_2$ рôчнôй дѣяльности и орудуе звышь стотысячнымъ капиталомъ. Товариство „Народна Торговля“ мае велику задачу и красну будучнôсть. Оно мае выдобути насъ ôтъ чужихъ вызыскувачѣвъ-торговельникôвъ, розбудити мѣжь нашимъ народомъ замиловане до торговлѣ и выгворити рускій станъ купецкій, якого мы ôтъ давна уже не маємо. То що „Народна Торговля“ мае зробити для купецтва, для торговлѣ, се мае зробити для хлѣборобôвъ и дрôбныхъ ремѣсникôвъ промыслово-господарска спôлка.

Сомнѣваюсь, щобъ хто змôгъ доказати неможливôсть такои спôлки опертои на взаимности и власнôй помочи. Потреба такои спôлки очевидна. Справа сама такъ важна въ економичного и народного взгляду, що кождый а особливо интелигентный чоловѣкъ обовязаный пôсля силъ своихъ причинитися до переведеня сего дѣла. Велика маса дрôбныхъ хлѣборобôвъ не доспѣла ще на стôлько, щобы безъ проводу интелигенціи зъорганизуватись для представленои тутъ цѣли и тому початокъ до того повиненъ выйти ôтъ интелигенціи. Такъ якъ при засновуваню читалень интелигенція помагае двигатись нашому народови въ темноты порадою и ôтчитами, такъ и тутъ интелигенція руска мае важне пôсланництво. Хлѣборобы скоро тôлько порозумѣютъ велику досяглôсть такого товариства, прилучатся сейчасъ до того-жь, а тымъ способомъ згромадятся въ одну велику спôлку, до великои цѣли роздроблень доси або зовсѣмъ приспавй силы. Маю отже повну надѣю, що програма тутъ выложена найде щирый привѣтъ мѣжь нашими хлѣборобами и прихильною имъ интелигенцiею и що переведенье сеи програмы найде собѣ ôтповѣдныхъ и щирыхъ робôтникôвъ, а тогды предложу проєктъ статутôвъ и всѣхъ до дѣловодства потрѣбныхъ формулярôвъ. Тутъ бо не розходится о справы поодинокихъ людей або родинъ але о справы, о гараздъ всѣхъ хлѣборобôвъ нашого народу. Кôнчу словами одного англійского мужа стану: „Анѣ фльота морска, хочь-бы якъ хоробра, анѣ дипльоматія, хочь-бы яка справна, не зможутъ пôднести пôдъдупавшого краю такъ, якъ плугъ. Справдѣ господарство селяньске се гарна наука, се найстарше и найконечнѣйше занятье людей, котре веде до загального гаразду.“

Нашй жандармы.

Нову илюстрацію до исторіи жандармôвъ въ нашôмъ краю подае намъ фактъ, якій лучився въ читальни въ Розджаловѣ въ мѣсяцю серпню минувшого року, а остаточно зôставъ залагоженый ажь недавно сего року. Члены читальнѣ въ Розджаловѣ постановили минувшого року торжественно почтити день уродинъ Є. В. цѣсаря и въ тôй цѣли устроили вокально-декляматорскій вечеръ. Програма вечера була досыть богата и выконана съ якъ найбôльшимъ задоволеньемъ гостей, що численно згромадилися. По закôнченю вечера всѣ розôйшлися съ найбôльшимъ одушевленьемъ, бажаючи, щобъ подôбнй вечерки якъ найчастѣйше ôтбувалися. Нѣкому и не снилося, щобы зъ сего такъ поважного торжества мало выйти яке лихо.

Але не успѣло минути кôлька днѣвъ, якъ голова читальнѣ, о. Ф. дôставъ письмо изъ староства, въ котрôмъ приказано ему надôслати якъ найскорше до староства стихъ „Галичъ“ Устіяновича, выголошеный на згаданôмъ вечерку богословомъ Р. О. Ф. взявъ „Антологію руску“, въ котрôй находится тая деклямація, поѣхавъ до староства и отъ що довѣдався: Жандармъ, котрый бувъ присутный на вечерку, донѣсъ въ справозданю до староства, що п. Р. въ деклямаціи своѣй сказавъ: „Нехай Ляхи и Нѣмцѣ пропадаютъ“. О. Ф. показавши п. старостѣ оригиналъ деклямаціи и запевнивши єго, що донесенье жандарма єсть ложнымъ, думавъ, що вже всяке непорозумѣнье усунене. Тымчасомъ п. староста заразъ пôславъ реляцію жандарма высшимъ властямъ, котрй зновъ, не переконавшися о єи правдивости, зажадали сейчасъ ôтъ консисторіи перемыскои, щобы выдалила питомця-декляматора зъ семинаріи духовнои. Консисторія поручила о. деканови сокальскому докладно сю справу розôбрати и о результатѣ єи донести. О. деканъ переслухавъ около 20 свѣдкôвъ, котрй въ найбôльшôмъ обуреню не могли надивуватися, якъ жандармъ мôгъ такъ змистификувати свою власть. Результатъ слѣдства бувъ такій, що консисторія, переконавшися о неправдивости доносу, полишила богослова Р. въ семинаріи, а высшй власти занехали дальшого слѣдства. Жандармъ же притисненый въ кôнци до стѣны, звинявся тымъ, що нѣбы-то ôнъ добре не зрозумѣвъ тои деклямаціи и длятого чи самъ чи зъ чiенись намовы зробивъ ложный доносъ до староства.

И той жандармъ, що наробивъ тôлько клопоту, бо наразивъ голову читальнѣ о. Ф. на непріятности изъ стороны староства, на потрѣбнй труды около 20 свѣдкôвъ, котрй середъ великои заметѣльницѣ о 2—3 милѣ мусѣли ѣхати на протоколъ до о. декана, а врештѣ выставивъ на небезпеченьство пана Р., котрому загрожено выданьемъ зъ семинаріи и позбавленьемъ єго будучности, — той жандармъ дальше сповняе свою службу въ тôмъ самôмъ мѣсци.

Вандрôвка академикôвъ на Подôлье.

Якъ въ двохъ послѣдныхъ рокахъ такъ и сего року устроюютъ рускй академики львôвскй съ початкомъ серпня с. р. вандрôвку, котра симъ разомъ мае вырушити на наше славне Подôлье и закôнчитися ажь въ Чернôвцяхъ на Буковинѣ. Въ сѣй цѣли завязавъ „Кружокъ статистичный“ товариства „Академичне Братство“ ширший комитетъ зъ 30 членôвъ, котрый мае занятися всѣми справами вандрôвки. До комитету сего запросивъ „Круж. стат.“ такожь деякихъ членôвъ львôвскои „Рускои Бесѣды“ и другихъ львôвскихъ Русинôвъ и на повнôмъ засѣданю дня 19 л. марта с. р. выбравъ тѣснѣйшій комитетъ, въ складъ котрого ввôйшли пп.: Омелянъ Константиновичъ яко голова, Алекс. Кулачковскій яко касіеръ, Шухевичь Николай, Калитовскій Єронимъ, Ив. Франко, Евг. Олесницкій, Нажанковскій и Кахникевичь. Сей тѣснѣйшій комитетъ ôтбувъ вже два засѣдання, на котрыхъ принявъ до вѣдомости справозданье зъ торôчнои вандрôвки и ухваливъ, що сегорôчна вандрôвка мае ôтбутися на галицке Подôлье а именно обняти слѣдующй стороны. Вандрôвка мае розпочатися зъ Тернополя и пôде ôттакъ черезъ Микуличцѣ, Теребовлю, Говилôвъ и Копычинцѣ до Чорткова; зъ ôтси поѣдутъ вандрôвники желѣзницею до Монастырискъ а ôттакъ до Нижнева, зъ ôтки знову або пароходомъ або галярами поплывутъ Днѣстромъ до Залѣщикъ. Зъ Залѣщикъ пôде вандрôвка на Буковину черезъ Кôцмань до Черновець и тутъ закôнчится. Для докладного переведеня сеи вандрôвки, якъ такожь и уложеня ôтповѣднои програмы постановивъ комитетъ удатися съ прошеньемъ до многихъ рускихъ патріотôвъ въ сторонахъ, черезъ котрй вандрôвка мае переходити, щобы они зволили ласкаво подати вандрôвничому комитетови свою помôчь и раду.

ДОПИСИ.

Зъ Побережа.

(*Спѣвъ хоральный.*) Въ недѣлю цвѣтоносну выступили у насъ першій разъ спѣваки пôдъ проводомъ ч. Василя Мацькового, пѣвця нашои церкви. Онъ въ зимовыхъ мѣсяцяхъ учився въ Денисовѣ у Впр. о. Витошиньского, котрый не щадивъ трудôвъ, щобы спѣвъ розширити и пôднести помежи рускимъ народомъ. Церковь въ Побережу биткомъ наповнена народомъ, а въ день, коли першій разъ выступили спѣваки, трудно було пересунутись, такъ радо згорнулися всѣ послухати взнеслого спѣву! Для того єсть обовязкомъ нашимъ много-заслуженому Вп. о. Витошиньскому зложити за єго неутомимй труды щиру подяку! До розбудженя охоты до спѣву хорального у насъ причинився не мало сотрудникъ о. А. Пôдлѣсецкій, котрому лежало на серци, щобы молодѣжь побережска, що такъ радо учащае до церкви, могла научитися лучшого спѣву. Єго то гадка була выслати нашого пѣвця до Денисова, щобы спѣвъ хоральный въ народѣ вкоренити. Тожь мило намъ нынѣ, похваляючи поступъ въ спѣвѣ молодежи шкôльнои и молодыхъ газдôвъ, котрй неутомимо въ годинахъ вечерныхъ якъ найпильнѣйше училися, ôгдати честь и Вч. о. Пôдлѣсецкому. Честь всѣмъ, що съ охотою вводятъ хорошій спѣвъ хоральный до нашои церкви!

Братство церковне въ Побережи.

Рухъ въ нашихъ читальняхъ.

Читальня въ Коровникахъ. Чуючи, що по всѣхъ закуткахъ нашои Руси народъ стремитъ до просвѣты, люде и коло Перемышля вступаютъ на спасенну путь, и при заходѣ добрыхъ провôдникôвъ берутся и туть до дѣла. За стараньемъ мѣсцевого, недавно прибувшого до Коровникъ душпастыря о. Александра Гелитовича, празнували Коровничане дня 1 марта с. р. велике свято, бо въ тôмъ дни ôтбулося торжественне ôткрытье читальнѣ въ Коровникахъ. По полудни того дня по вечерни згромадилися люде до громадскои канцеляріи на загальнй зборы читальнѣ. О. Ал. Гелитовичь ôткрывъ читальню промовою до зôбраныхъ, въ котрôй представивъ имъ въ приступный способъ потребу просвѣты и пояснивъ статутъ читальнѣ. До выдѣлу выбрано: о. Ал. Гелитовича предсѣдателемъ, а Андрея Микиту єго заступникомъ. На зборѣ вступило до читальнѣ 56 членôвъ: господарѣвъ, паробкôвъ и дѣвчатъ. Читальня помѣщена тымчасомъ въ будынку громадскôмъ; пôзнѣйше гадаютъ поставити окремый будынокъ на читальню. Онôдля вписано читальню въ члены товариствъ „Просвѣты“ и „М. Качковского“ и предплачено кôлька часописей. По зборахъ ôтспѣвано многолѣтство Є. Вел. цѣсареви, пѣсню „Миръ вамъ братя“ и другй пѣснѣ. Велику заслугу до заснованя першои читальнѣ въ Перемыскôмъ положивъ о. Захаръ Пôдляшецкій, бувшій администраторъ Коровникъ, ôтступаючи свôй дохôдъ зъ подѣлу належачогося ему зъ плодôвъ земныхъ, котрый громадяне продали, отримавши за него 55 зр. П. Андрѣй Павлишъ дарувавъ читальни 40 книжочокъ рôжного рода. Въ Коровникахъ єсть такожь братска каса пожичкова и братство тверезости.

Зъ Збаражского. Дня 7 л. марта ôтбулося въ Гущанкахъ торжество отвореня читальнѣ, хотяй зъ причины великого болота и дощу въ тôмъ дни не явилися громадяне суôдныхъ селъ, кромѣ людей селъ приналежныхъ до гущанецкого прихода: Ободôвка, Лозôвка и Добромирка. Однакожь майже ненадѣйно прибули отцѣ духовнй зъ

Кухарь, що варивъ азійскй стравы, получивъ отже приказъ постаратися о якъ найзнаменитшій пилявъ.

Коли я съ генералъ губернаторомъ зайшовъ до Абдуррамана, не мôгъ я розпôзнати єго комнаты. Всѣ диваны (софы) були позастелюванй дорогими перскими коврами, а стѣны позавѣшуванй кашмирскими шалями. Абдурраманъ убрався бувъ въ свôй униформъ и припоясавъ красну афганьску шаблю съ россійскимъ портепе. Мѣсце, на котрôмъ ôнъ мавъ сидѣти, було застелене однымъ зъ тыхъ красныхъ бламôвъ, що єму недавно дарували були емиры хивійскій и бухарскій.

Генералъ-губернаторъ выучився по дорозѣ ôтъ мене одно реченье по перски, именно: Хушь омедитъ! (Витайте!) и вôйшовши до Абдуррамана сказавъ сй два слова до него и подавъ єму руку, а Абдурраманъ знову стиснувъ єго обѣручь и склонився низько передъ генералъ-губернаторомъ.

„Скажѣтъ ханови“, казавъ генералъ до мене, „що я дуже тѣшусь зъ того, що ôнъ до насъ заѣхавъ; я теперь самъ виджу и переконуюсь, що ôнъ всюды зробивъ добре враженье, якъ се доношено менѣ зъ Самарканду и зъ другихъ мѣсць.“

„Ôтповѣджте генералови“, казавъ ôттакъ Абдурраманъ, „що я єго яко представителя бѣлого царя глубоко почитаю и що цѣла Азія повна єго славы. Єго зъображенье видѣвъ я у генерала Абрамова въ Самаркандѣ, але чоловѣка не можна зъ образу судити. Я зъ своєи стороны думавъ, що єго свѣтлôсть буде мене пріймати въ дурбарѣ (офиціяльне принятье), я нѣколи не сподѣвався, що „джернайль“ (генералъ) ôтвѣдае самъ въ власнôй особѣ нещастного афганьского князя. Я зъумѣваюся надъ такимъ зниженьемъ и щиростею россійского генерала.“

„Вы писали менѣ кôлька разôвъ, и просили мене, щобы вамъ яко доброму пріятелеви и знакомому вôльно було зайти до Россіи; для тогожь и я зайшовъ до васъ першій яко до доброго пріятеля. О интересахъ поговоримо пôзнѣйше а теперь прошу, скажѣтъ менѣ, чи вы вдоволенй всѣмъ, що для васъ тутъ зроблено“.

Абдурраманъ замкнувъ очи, схиливъ голову, положивъ руку на серце и сказавъ пôднесенымъ голосомъ: „Богъ той, що дивитъ въ серце чоловѣка, видитъ, якій я щасливый, що россійскій „яримъ падишахъ“ (пôвъ царя) зрадувавъ мене своимъ привѣтомъ и принятьемъ“.

„Єго Величество бѣлый царь“ — ôтповѣвъ генералъ, — „знае вже, що вы сюды приѣхали и все, що видите, робится на єго розказъ“.

Ôттакъ подано каву. Абдурраманъ высказувавъ свôй жаль, що якъ разъ выйшла єму кава-Мокка, котрои на базарахъ въ Афганистанѣ подостаткомъ; ся кава то россійска куплена на тутешнôмъ базарѣ и повинна бы для того бути не гôрша ôтъ Мокки. (Кон. буде.)

дальшои околицѣ: о. Чубатый зъ Ступокъ, деканъ збараскій, о. Н. Сѣчиньскій зъ Черниховець, о. Чикалюкъ зъ Терпиловки, п. Т. Федоровичь, властитель Клебановки, котрого одноголосно выбрано головою читальнѣ, п. Мечковскій, властитель Терпиловки и многій люде зъ интелигенціи зъ Збаража и Нового села.

При соборной службѣ Божой о. деканъ Чубатый, выголосивъ краснорѣчиву проповѣдь а на зборѣ посолъ о. Сѣчиньскій одушевляючу бесѣду. По томъ гостѣ збараскій отопѣвали прекрасно колька квартетовъ. Селяне, що першій разъ въ житю учули спѣвъ квартетовый не могли начудуватися, тожь оплескамъ и окликамъ „славно“ не було конца. Опосля промовивъ п. Жуковскій изъ Збаража до громадянъ гущанецкихъ, порівнуючи ихъ нынѣшне торжество до здоровои многонадѣйной дитины, на котру свояки и знакомій поглядаючи разомъ съ родичами тои дитины, тѣшатся и веселятся: такъ и запрошенѣ гостѣ радуются торжествомъ отворенія читальнѣ, въ той надѣи, що тая читальня для громадянъ и для цѣлого рускаго краю щедрый плодъ принесе. Въ конци мавъ мову П. Новацкій про житье поета Тараса Шевченка и огдеклямувавъ его поему „Наймичка“.

Всѣмъ Вп. гостямъ складаютъ тутъ прилюдну подяку и руске спаси-Богъ! — *Члены читалнѣ въ Гущанкахъ.*

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Выборы до рады державноі и рухъ передъ выборчій.*) Новій выборы розписанѣ вже не лишь для Галичины, але такожь и для деякихъ другихъ краѣвъ коронныхъ. Такъ для Буковины розписанѣ для курій сѣльскихъ на день 29 мая, для курій мѣстъ на 1 червня, для палатъ торговельныхъ и промыловыхъ на 3 червня а для курій большихъ посѣлостей на день 5 червня. — Въ Австріи горѣшной розписанѣ выборы для курій сѣльскихъ на день 28 мая, для мѣстъ на 1 червня, для палагъ торговельныхъ на 3 червня а для большихъ посѣлостей на 8 червня. — Для Краины: для курій сѣльскихъ на 28 мая, для мѣстъ на 2 червня а для большихъ посѣлостей на день 5 червня. Намѣстництво галицке розослало ще въ пятницю минувшого тыжня пачки съ друковаными отозвами розписуючими новѣ выборы и приказало оголосити ихъ сейчасъ въ округахъ. Такъ отже рухъ передвыборчій розгорѣвся вже повнымъ житьемъ. Позаякъ речинець до вношеня реклямацій противъ листъ курій большихъ посѣлостей назначеный на 14 днѣвъ а противъ листъ курій мѣскихъ и сѣльскихъ на 8 днѣвъ отъ дня оголошеня выборовъ а въ деякихъ краяхъ коронныхъ выборы розпочинаютоя вже въ другой половинѣ мая, отже скоро по законномъ речинци для вношеня реклямацій, то выходитъ въ сего, що правительству залежитъ дуже на томъ, щобы выборы о сколько можна прискорити. Цѣкаве есть що въ сѣй мѣрѣ пише „N. Reforma“ въ справѣ „кола польского“. Згадана газета каже: „Назначенье скорого речинця для новыхъ выборовъ нѣкого не здивуе, хто зважитъ, що правительству залежитъ на якъ найбольшомъ скороченю агитаціи выборчои. Зъ становища правительственного есть то зовсѣмъ справедливо. Тымъ больше буде черезъ сихъ шесть недѣль пульсувати житье политичне въ цѣлой Австріи; тымъ больше такожь и въ Галичинѣ, де доси мало пороблено приготовлень до выборовъ, треба буде занятися ними и тымъ больше оглядно, щобы недопустити до числового зменшеня „кола польского“, або не допустити леда якого кандидата не посѣдаючого до тои щирои, ретельнои та мозольнои працѣ анѣ охоты анѣ здобности. Такихъ людей було доси въ „колѣ“ богато и се було причиною нещасливои политики кола“. — О руху передвыборчомъ польского комитету центрального довѣдуемося, що слѣдуе: Комитетъ львовскій складаютъ слѣдуючій мужѣ: кн. Чарторыйскій Ром., дръ Евз. Черкавскій, гр. Тад. Дѣдушицкій, гр. Ант. Голѣвскій, Август. Горайскій, гр. Козьебродскій, гр. Альф. Потоцкій, Поляновскій, гр. І. Шептыцкій и Волод. Волянь-скій; заступники: гр. Борковскій, Генцель, гр. Корытовскій, Скалковскій и Е. Торосьевичь. О кандидатурахъ польскихъ доси чувати лишь, що дръ Мадейскій мае получити мандатъ зъ большихъ посѣлостей въ Тарновскомъ а гр. І. Стадницкій кандидуе въ куріи сѣльскій въ Бохеньскомъ. Въ Бродахъ зъ палаты торговельнои кандидуе Калиръ, а щобы забезпечити собѣ кандидатуру, мавъ отнестись до президента палаты послювъ и заявивъ, що хочь невступивъ-бы до „кола польского“ то все въ справахъ краевыхъ голосувавъ-бы съ Поляками. — Въ Станиславовѣ думае кандидувати бурмистръ Станиславова Каминьскій, хочь кандидатура его не конче до смаку польскому комитетови выборчому. Въ округѣ выборчомъ Бучачь-Коломыя кандидуе якійсь дръ Давидъ Мильеръ, проф. оріентальныхъ языковъ у Вѣдни. — „Dziennik Polski“ доноситъ, що опорожненене по смерти гр. Юст. Козьебродского мѣсце въ палатѣ панювъ предкладано гр. Грохольскому, але онъ на раду своихъ приятелѣвъ заявивъ, що хоче дальше служити краеви яко предсѣдатель „Кола польского“. „Kur. Lwow.“ додае до сеи вѣсти: Понимаемо дуже добре сю охоту, котра мае значити удержанье и на будучность истнуючого стану рѣчей въ Галичинѣ“. — Рухъ передвыборчій на Буковинѣ такожь доси не дуже сильно проявився. Запримѣтити лишь можна, що правительственнѣ сферы заховуются дуже неутрально супротивъ высуваныхъ кандидатуръ. Двѣ рѣчи маютъ бути певнѣ, пише черновецка „Gaz. Pol.“ а именно перше, що правительство буде старатися о скрѣпленье партіи центрумъ въ радѣ державной а друге, що Русины въ змаганяхъ своихъ о позыскане хочь бы одного мандату не будутъ имовѣрно стрѣчати въ мѣродайныхъ сферахъ такои опозиціи, якъ се доси бувало. Що до кандидатуръ дотеперѣшныхъ послювъ дра Томащука и І. Зотты, то можна лишь сказати, що ихъ кандидатуры дуже захитанѣ. Дръ Томащукъ залишивъ вже навѣть цѣлкомъ кандидувати зъ меншихъ посѣлостей и буде имовѣрно кандидувати зъ черновецкои палаты торговельнои а не якъ доси газеты писали, у Вѣдни. Зотта знову мае богато контркандидатовъ въ округѣ кицманецкомъ. Русины не хотятъ его а Румуны знову хотятъ переперти Морарія, кромъ сего крутится въ сѣмъ округѣ такожь и якійсь Полякъ и збирае голосы для себе. По поводу сего пише черновецка „Gaz Pol.“: „Неразъ вже высказували мы наше мнѣніе, що округъ сей належитъ до Русиновъ и якъ довго ихъ комитетъ власного ставляе кандидата, не було-бы отповѣднымъ, щобы тамъ хто небудь накидався.“ О дальшомъ руху выборчомъ въ краю нѣчого не чувати, позаякъ справы выборчій лагодятся ще на провинціи а доперва по залагодженю сихъ рухъ вповнѣ проявится.

(*Справа соли для худобы.*) Позаякъ конкурсъ на выроблюванье отповѣднои соли для худобы позоставъ безуспѣшный, то министерство рольництва постановило знижити цѣну соли, щобы тымъ способомъ улекшити хлѣборобамъ набуванье и ужитковане ей въ интересѣ годовлѣ худобы. До зниженя цѣны потрѣбна однакожь ще згода Угорщины, для того при нагодѣ переговорювъ въ справѣ отновленя мытово-торговельнои угоды съ Угорщиною буде и ся справа порушена.

ЗАГРАНИЦЯ.

Конфликтъ въ Афганистанѣ. Справа афганьока якъ той барометръ, що дня змѣняеся; то иде въ гору, то знову спадае ажь до степеня, що вѣщуе вже недалеку бурю. Въ суботу ще доносила „Wien. Allg. Ztg.“: „Царь ѣде завтра до Москвы. Въ послѣднихъ годинахъ розпочалися серіознѣ переговоры въ цѣли мирного залагодженя конфликту съ Англіею“. Понедѣлковій же газеты приносятъ зъ Петербурга ось якій вѣсти: Сторонництво военне бере тутъ съ кождымъ днемъ перевагу и напирае усильно до рѣшучого выступленя. Сторонництво се думае, що вояка проволока не принесе жадного хосна. Россія не думае вже больше уступати и жадае, щобы Англія разъ на завсѣгды зреклася вывозу зульфикарского. Пенджь-Дехъ, Кушкъ и область надъ Мургабомъ муслятъ зостати въ рукахъ Россіи. Скоро лишь першій корабель англійскій наближится до проливу Зунду, то ген. Комаровъ получитъ приказъ обсадити Пенджь-Дехь и заняти Гератъ. Межи Аскабадомъ а Дашь Кепри буде заведена линія телеграфична. Команда провіантова, котра мае пильнувати доставы живности для закаспійского войска перенесеся зъ Красноводска до Аскабаду. Доходятъ вѣсти, що Афганцѣ мали знову зачепити передну сторожу ген. Комарова, котрый однакожь строго наказавъ не запускатись въ борбу, доки не прійде инструкція зъ Петербурга. — Зъ Лондону доносятъ до „Pol. Corr.“, що атмосфера политична съ кождымъ днемъ стаесь прикрѣйшою и що вже навѣть самъ Гладстонъ зачинае годитись на те обуренье, яке зананувало въ Англіи по поводу реляцій Лемодена. Въ кабинетѣ англ. лишь лордъ Гранвиль и Дерби репрезентуютъ елементъ мира, але вже и они прійшли до переконаня, що лишь силою можна буде позыскати отъ Россіи уступчивость. — Вчера мала надойти до Лондону депеша россійска въ справѣ пограничного спору въ Афганистанѣ и може бути, що остаточно конфликтъ вже разъ закончится; поки що нема ще однакожь близшихъ вѣстей о сѣй депеши.

Туреччина. Зъ Константинополя доносятъ до „Pol. Corr.“, що болгарскій комитеты въ Македоніи занялись сильною агитаціею въ цѣли зорганизованя тамже ворохобнѣ и вербуютъ до сего цѣлй ватаги. Теперь ходятъ по краю тайній агенты, щобы войти въ отношны съ населеньемъ по селахъ и щобы оттакъ селянъ наклонити до ворохобнѣ. Подъ покрывою кольпортеровъ и торговельниковъ ходятъ они по краю и обзнакомлюются съ топографіею, щобы оттакъ тымъ лекше могли станути на чолѣ ватагъ и ввести ихъ до краю. Декотрій зъ ныхъ осѣдаютъ по селахъ и выходятъ отъ часу до часу зъ краю, щобы давати справозданя о поступѣ своеи агитаціи. Власти отоманьокій дуже пильно слѣдятъ за сими агентами и предпринимаютъ отповѣднѣ мѣры, щобы отповѣдно станути на стрѣчу згаданымъ ватагамъ. Сподѣваются, що сій мѣры осторожности выстарчатъ и що агентамъ неудастся зовсѣмъ Македонію зворохобити. — Цѣкаву кореспонденцію получила „Köln. Ztg.“ зъ Константинополя а котра здаеся походити отъ тамошного нѣмецкого посла Радовица. Въ кореспонденціи сѣй сказано, що Порта сама мае право и обовязокъ поставити крѣпости въ Дарданеляхъ и надъ Босфоромъ въ станъ оборонный. Россіа здаесь мати на разѣ на увазѣ не подбурювати Порты противъ себе, але не входити съ нею въ союзъ, котрый дозволивъ-бы лишь Англіи довести подля своеи вподобы до войны на Чорномъ мори. Крѣпости надъ Дарданелями маютъ отповѣднѣ будовы а теперь ще маютъ буги заведенѣ и высокій батерій; але они не суть зовсѣмъ узброенѣ а призначенѣ для нихъ арматы лежатъ въ арсеналахъ въ Константинополи. Панцирна фльота турецка стоитъ на котвѣ коло Золотого рогу, але она выглядае лишь зъ верха красно а посерединѣ кораблѣвъ машины до нѣчого. Середъ такихъ обставинъ Туреччина мусѣла-бъ старатись якъ найскорше доповнити свое узброенье. Але до того она якъ звѣстно неспособна и дуже легко можутъ ей заскочити несподѣваній подѣ. Для того то нѣмецкій посолъ Радовицъ кладе найбольшу вагу на неутральность середно-европейскихъ державъ, що выстарчило-бы за недостачу турецкого узброеня. Було бы дуже пожиточно, щобы интересованѣ стороны знали, що той хто нарушитъ неутральность въ проливахъ и черезъ те загрозитъ мирови Европы, мае противъ себе не лишь турецкій крѣпости, але такожь и негодованье Нѣмеччины и ей пріятелѣвъ, а може ще щось больше якъ само негодованье.

НОВИНКИ.

— **Депутація василіянъско-езуитска**, про котрои отъѣздъ зъ Львова подали мы въ послѣднѣмъ числѣ коротеньку звѣстку, заѣхала вже щасливо до Вѣдня. На двірци повнѣчнои желѣзницѣ привитали ей дуже торжественно вѣденьскій Русины заявляючи симъ свою солидарность съ голосомъ цѣлого народу рускаго въ Галичинѣ, котрый поклавъ въ руки насѣвшихъ до Вѣдня своихъ отпоручниковъ почетный мандатъ розкрыти передъ монархомъ цѣлу правду нашихъ церковно-политичныхъ взаеминъ и представити ему кривды заподѣяній въ послѣдныхъ хвиляхъ нашого политичного житя. Членъ депутаціи Володиславъ Федоровичь пробуваe у Вѣдни вже отъ кольконхъ днѣвъ а рускій товариства у Вѣдни вручили ему дипломы на почетного члена. Депутація буде мати авдіенцію дня 30 л. цвѣтня у цѣсаря а оттакъ у министровъ и папского нунція кардинала Ванутелій. — П. В. Федоровичь мавъ дня 27 с. м. розмову съ гр. Таффе и министромъ Земялковскимъ. Польскій газеты одержали телеграфичне повѣдомленье зъ Вѣдня, що есть надѣя на часткове сповненье бажань депутаціи.

— **Поминальне богослуженье за упокой бл. п. Николая Костомарова** устроили львовскій Русины народного сторонництва вчера въ церкви греко-восточного обряду. Службу Божу отправлявъ о. Митрофановичь. Посередъ церкви взносився пристроеный красно цвѣтами тетраподъ съ портретомъ покойного Николая Костомарова. Церковь заповнили Русины и Русинки. Гарно и трогаючо спѣвали на службѣ Божой члены „Академичного Братства“ подъ управою п. Г. По панахидѣ вѣрній подѣлилися коливомъ и съ чувствомъ глубокого суму по покойномъ Н. Костомарову, вѣрному сыновi Руси, опускали домъ Божій.

— **Зъ Бережанъ** пишутъ намъ: Дня 10 (22) цвѣтня с. р. отбулося мѣсячне засѣданье выдѣлу товариства рускои бурсы подъ предсѣдательствомъ о. Михаила Соневицкого ц. к. професора гимназіяльного. На сѣмъ засѣданю 1) принято до вѣдомости, що Обще рольничо-кредитове Заведенье въ наслѣдокъ зреализованя книжочки вкладковои (ч. 54) выплатило дня 18 (30) марта с. р. — вразъ съ припавшими до сего часу отсотками — суму 2472 зр. 33 кр.: 2) сконстатовано, що загальна сума дотеперѣшныхъ доходовъ товариства выносила съ днемъ засѣдання 3097 зр. 52 кр.; 3) ухвалено, занятися безпроволочно вышуканьемъ и закупленьемъ отповѣднои реальности, щобъ уже съ початкомъ слѣдуючого року школьного можна приступити до отворея бурсы, и въ той цѣли 4) рѣшено скликати загальный Збѣръ членовъ товариства на день 12 (24) червня с. р. и предложити готовый плянъ купна до розсмотреня и налучного потвержденя.

Отъ Выдѣлу рускои бурсы въ Бережанахъ.

— **При выборѣ членовъ станиславовскои рады повѣтовои** отбувшомся дня 24 л. цвѣтня выбранѣ слѣдуючій селяне — господарѣ: Лазаръ Винничукъ, Федь Дмытрашъ, Иванъ Драганчукъ, Олекса Королюкъ, Иванъ Михнюкъ, Гнатъ Олѣйникъ, Иванъ Сербинъ, Олекса Терещукъ и Іосифъ Ревчукъ. Контркандидатомъ Іосифа Ревчука бувъ дотеперѣшный маршалокъ рады повѣтовои Станиславъ Брыкчиньскій, но онъ при другомъ выборѣ перепавъ.

— **Въ справѣ конфискаты 3 и 4 томика „Рускоукраинськои Библіотеки“** отбулася минувшого тыжня розправа въ краевомъ судѣ карномъ. Инкриминованыхъ двохъ оповѣдань Стороженка „Кондратъ Бубненко Швыдкій“ и „Голка“ боронивъ выдавець „Библіотеки“ п. Евгеній Олесницкій. Мимо довгои, основнои и краснорѣчиво выголошеноі обороны трибуналъ потвердивъ конфискату обохъ оповѣдань, печатаныхъ вже колька разовъ въ Галичинѣ. П. Олесницкій внесъ зажаленье неважности.

— **Подвиги нашихъ священиковъ въ Перемыскомъ.** Въ Негрибцѣ за стараньемъ о. Кравича выбудовано прехорошу мурованy церковь, до котрои богато причинився и дѣдичь п. Бьелявскій. Церковь уже укончена, бляхою крыта устроюеся у внутрѣ. — Громада Якманичѣ выбудовала за стараньемъ о. Т. Дмоховского хорошу школу бляхою крыту за 2500 зр. О. Т. Дмоховскій въ филіи Селиска зреставрувавъ и отновивъ хорошо церковь а теперь гадае въ Якманичахъ мурувати церковь.

— **Въ селѣ Накваши подъ Бродами** заснували громадяне читальню. Торжественe отворенье тои-жь наступитъ дня 3 л. мая с. р. о 6 годинѣ по полудни. Позаякъ при сѣй способности отбудеся и вечерокъ декламаторскій, котрого програма буде богата, то комитетъ проситъ всѣхъ честныхъ другювъ и сусѣдъ на тое торжество ласкаво до Накваши прибути. — *Комитетъ читальнѣ.*

— **Въ Чайковичахъ коло Рудокъ** засновуеся читальня. Статуты намѣстництво вже потвердило. Буде се перша читальня въ рудецкомъ повѣтѣ.

— **Напрасный громадскій судъ.** Подъ Самборомъ пригодився недавно ось якій случай. Трое селянъ зловлено якъ крали картофлѣ, а громадскій урядъ порѣшивъ покарати ихъ за то такимъ способомъ, що приказавъ ихъ обводити по селу съ перевѣшеными на шіяхъ камѣнями, котрі они приготовили собѣ и поскладали коло ямы зъ картофлями для своеи обороны. Засудъ выконано сейчасъ и любителѣ чужого добра мусѣли въ саме полудне съ камѣнями на шіи переходити коло всѣхъ загородъ та зносити терпеливо згордні докоры та насмѣшки громадянъ. На такій засудъ не пишеся теорія криминалистична, но хто знае, чи не отнесе онъ пожаданого наслѣдку.

— **Въ справѣ убійства жандарма Тихоновича** пишутъ намъ зъ Бялы: „Въ ч. 39 „Дѣла“ помѣщено въ новинкахъ фактъ убійства жандарма Тихоновича черезъ селянъ. Доповняю сей фактъ увагою, котра може заинтересуе родину и знакомыхъ нещасного. Францъ Тихоновичь бувъ Русиномъ зъ всходнои Галичины, котрого судьба и крива доля загнали на Мазуры до Бялы. Посля зобраныхъ въ сѣй справѣ вѣстей рѣчь представляеся якъ слѣдуе: Дня 13 цвѣтня с. р. явилися въ старостве въ Бялой два селяне найгоршои репутаціи зъ села Бучковиць, принесли карабинъ, палашь и закровавлене чако жандармске съ увѣдомленьемъ, що патролюючій въ Бучковицяхъ жандармъ згаданый Францъ Тихоновичь, въ станѣ нетверезомъ почавъ съ ними бійку, зъ котрого поводу они его розброили. Позаякъ Тихоновичь бувъ звѣстный зъ своеи тверезости и якъ найкрасшого поведеня, а чако, якъ сказано, було покровавлене, и доносчики також мали на собѣ слѣды кровавои розправы, проте приарештовано ихъ — а до Бучковиць выслано комисію слѣдчу. Комисія застала за селомъ Тихоновича въ страшный способъ покалѣченого и замордованого, повѣшеного на ременю въ больше сидячой позиціи. Зъ дальшого слѣдства показалось, що Тихоновичь прибувъ въ службовой справѣ до однои хаты селяньскои, де чекали на него причаенѣ убійцѣ, котрі нещасного по довшой оборонѣ розброили, утѣкаючого на конци села догонили, збиткуючись надъ нимъ, нарештѣ свою жертву убили, — оттакъ поволѣкли о кольконовъ — и трупа повѣсили. Характеристичнымъ есть, що свѣдками нападу и убійства Тихоновича були также посля тутешныхъ понятій и статочнѣ господарѣ, котрі однакожь не важились боронити жандарма а дивились лишь спокойно зъ далека. Ще больше характеристичнымъ для тутешныхъ отношень есть, що на похоронѣ Тихоновича въ Бялой арештовано кольконхъ селянъ за выповѣданье на голосъ своихъ задушевныхъ нелояльныхъ гадокъ.

— **Зъ надъ Збруча** пишутъ намъ: Дня 19 лат. цвѣтня знищивъ огонь въ Михайловцѣ, борщевского повѣту, цѣле неубезпечене майно господаря Федора Антонюка. Шкода выноситъ 900 зр. Мусимо подднести, що коло гашеня пожару найбольше заслужився господарь Юліянъ Рокицкій, котрый съ нараженьемъ власного житя кинувся въ огонь и его енергіи якъ также дѣяльной помочи наспѣвшои зъ Кудрынець сторожи скарбовои подъ проводомъ свого начальника п. Макара и жандарма зъ Окоповъ належитъ головно завдячити, що при сильномъ вѣтрѣ не розширився огонь на сусѣдній будынки. Огонь, якъ кажутъ бувъ подложеный.

— **Выказъ датковъ на дѣвочій институтъ въ Перемышли** отъ 1 сѣчня до конца марта 1885. Жертвы: о. Дан. Пукишъ зъ Мостищъ отъ прихожанъ 10 зр. 10 кр.; о. Ярося. Бачиньскій зъ Гнойницъ 4 зр.; о. Левъ Ковшевичь зъ Тудорковичь 6 зр.; о. Юл. Вендзиловичь зъ Яблонокъ 5 зр.; о. Стан. Бачиньскій 5 зр.; о. Ор. Лягошиньскій 2 зр; о. Левъ Сѣлецкій 5 зр.; о. Іосифъ Райнеровичь зъ Монастыря отъ себе и прихожанъ 9 зр. 77 кр.; о. Андр. Гайдукевичь отъ себе и прихожанъ 8 зр.; о. І. Виханьскій 8 зр.; о. Мих. Мышкевичь 21 кр.; Дхв. товариство гимн. учителѣвъ въ Перемышли 8 зр. 50 кр.; присланнѣ жертвы въ администрацію „Дѣла“ (5 зр. 85 кр.+5 зр.) 10 зр. 85 кр.; панѣ Марія Алексевичева 2 зр.; о. Вас. Ильницкій, директоръ рускои гимназіи 2 зр.; пп. професоры рускои гимназіи: Конст. Лучаковскій, Мих. Подоланьскій, Дамянъ Гладиловичь, С. С. Л., Мих. Поляньскій, Юл. Романчукъ, Емил. Савицкій и Нат. Вахнянинъ по 1 зр., разомъ 8 зр.; всего 94 зр. 43 кр. II. Членьскій вкладки за р. 1885 оо.: Іоанъ Лазуркевичь, Ант. Тустановскій, панѣ Викторія Лазуркевичева, Дръ Левъ Коссакъ по 3 зр., разомъ 12 зр. III. За купоны отъ цѣнныхъ наперовъ платнѣ 1 сѣчня 1885 р. 60 зр. — всего 166 зр. 43 кр. — Огъ Выдѣлу дѣвочого института въ Перемышли. — *Дръ Юзычиньскій*, предсѣдитель; *Дим. Куцерыбъ*, касіеръ.

— **По поводу пануючои у Львовѣ оспы** розпорядивъ магистратъ, що всѣ дѣти, котрі до теперь не були щеплений, маютъ сейчасъ подддатись щепленю. Кромѣ того взываe магистратъ отцѣвъ родинъ, повнолѣтныхъ членовъ родины и лѣкарѣвъ, щобы доносили о всѣхъ случаяхъ сеи хоробы власти и загрожуе неслухаючимъ сего приказу карами. Въ случаяхъ, де оказалабыся потреба хорого изолювати, а се не можнабы зробити въ его помешканю — буде хорый перевезеный до шпиталю.

— **Ревизія плянювъ науки.** Рада школьна краева занимаеся теперь дуже живо справою школьной новелѣ, ухваленои соймомъ минувшого року, а санкціонованои цѣсаремъ дня 2 л. лютого. Комисія зъ 4 членовъ, въ котрои складъ входятъ совѣтники школьній: Барановскій, Герстманъ, Ольшевскій и Савчиньскій, мае выпрацювати для министерства внесеня для выконуючихъ розпорядженъ и мае задачу: 1) уложити докладну норму,

що до програмы пôвденної науки; 2) що до ôткрываня новыхъ филіяльныхъ шкôлъ; 3) ревизію пляну науки для шкôлъ народныхъ въ загалѣ, а въ осôбности для шкôлъ выдѣловыхъ, котрй пôоля нового закона маютъ мати характеръ шкôлъ промысловыхъ або рôльничихъ, ôтповѣдно до округôвъ, въ котрыхъ будутъ знаходитися.

— **Запомога для священикôвъ.** Вѣденьскй газеты доносятъ, що рôвночасно съ обвѣщеньемъ конгруального закона, (котрый получивъ вже, якъ мы доносили цѣсароку санкцію) — выдасть министерство просвѣты и вѣроисповѣдань розпорядженье, що священики потребуючй запомоги маютъ вносити свои поданя до староства.

— **Архіерейскй грамоты** получили: Коляторъ п. Огановичь зъ Милованя и коляторка панѣ Марія Война зъ Пѣтричь за дары при украшеню церквей.

— **Почтовй щадницѣ въ Галичинѣ и Буковинѣ,** Число вкладокъ въ мѣсяци марцю сего року выносило 15.784 зр., а вложенй грошѣ репрезентували загальну суму 593.361 зр. Въ тôмже мѣсяци було 3709 зворотôвъ въ загальнôй сумѣ 190.627 зр.

— **Доокружнй билеты ѣзды.** Генеральна дирекція державныхъ желѣзниць оповѣщае, що съ днемъ 1 мая с. р. будутъ выдаватися новй комбинованй билеты ѣзды въ зношеняхъ съ лежачими поза австро-угорскою монархією желѣзницями товариства нѣмецкихъ желѣзничихъ зарядôвъ и съ симъ-же днемъ буде знесеный головный списъ зъ р. 1884 а вôйде въ житье новый списъ купонôвъ на комбинованй билеты ѣзды. Кромѣ розширеня числа купоновыхъ шляхôвъ, розширено головно въ интересѣ подорожуючои публики такожь существовавшй постановы що до комбинованя сихъ билетôвъ. Спеціяльно належитъ згадати, що на будуще купонамъ для шляхôвъ: Вѣдень-Линцъ-Пасавъ, Маинцъ-Кобленцъ-Кельнъ и Шафгавзенъ-Констанцъ признано важнôсть такожь на паровй кораблѣ на Дунаю взглядно на Ренѣ, наколи хто хоче переѣхати цѣлый купоновый шляхъ; перехôдъ въ границяхъ купоновыхъ шляхôвъ зъ желѣзницѣ на корабель и на ôтворотъ єсть выключеный. Пôсля другои новои постановы можна ѣзду наоколо въ такôй спосôбъ комбинувати, що на територіи звязковôй можна въ однôмъ мѣсци высѣсти а на другôмъ на ново всѣсти. Черезъ се уможливлене уживанье комбинованыхъ билетôвъ до ѣзды на около, такожь до подорожей поза територією союза нѣмецкихъ желѣзниць, а се улегчає именно дуже зношенье съ Италією, Швайцарією и Францією. Такожь що до подорожей въ горы зайшли улучшеня черезъ то, що значно помножено тй гôрокй туры, котрй допускаются яко перервы ѣзды желѣзницями.

— **Шкоды ôтъ огню въ Галичинѣ.** Въ роцѣ 1884 зробили пожары шкоды въ Галичинѣ на 2,378.225 зр.; число домôвъ згорѣвшихъ выносило 4.483, убезпеченыхъ було лишь 1315.

— **Ще Мегоферъ.** Вѣденьскй газеты доносятъ, що бувшій черновецкій прокураторъ Мегоферъ внѣсъ до цѣсаря прошенье о помилуванье а министерство предложило ей до увзглядненя. Мимо того однакожь цѣсарь не увзгляднивъ прошеня Мегофера и приказавъ ему ôтняти урядъ и усунути зъ службы.

— **Число шинкôвъ у Львовѣ** має бути наконець обмежене. Дотеперь выдано 330 консенсôвъ, но ôттакъ не дôстане вже нѣхто бôльше консенсу на ôткрытье нового шинку а кромѣ того хоче магистратъ зменшити ихъ скôлькôсть постепенно до округлои цифры 300. Дуже се похвально и за то належится муниципальнôй власти львôвскôй признанье, но въ интересѣ публичнои моральности було бы пожадане, щобы магистратъ не переставъ вже на тôмъ а зменшивъ се число хочь о половину.

— **Ôтзначенье.** Офиціялъ урядôвъ помôчничихъ ц. к. намѣстництва у Львовѣ п. Іосифъ Кулачковскій получивъ за довголѣтну похвальну службу золотый хрестъ заслуги съ короною.

— **Дрôбнй вѣсти.** Княжна Сапѣжина єсть небезпечно недужа. — За фалшованье набѣлу придержано онога у Львовѣ одну селянку зъ Винничокъ. Она занималася, — якъ сконстатовано фабрикацією штучного масла на велику скалю и розносила продукты свого промыслу по домахъ у Львовѣ. — Въ Величцѣ арештовано сими днями бувшого россійского чиновника, бар. Лайснигъ, обвинованого о обманьство. — Князь Лихтенштайнъ, членъ палаты панôвъ рады державнои и пенсіонованый генералъ, заслабъ дуже небезпечно, такъ що лѣкарѣ не роблятъ нѣякои надѣї, щобы выздоровѣвъ. — Рѣка Раба, выступила зъ корыта и затопила поля и сѣножати въ рабскôмъ и еденбургскôмъ комитатѣ. Цѣлй села стоятъ тамъ пôдъ водою. — До Львова приѣхавъ пресумптивный кураторъ скарбкôвскои фундаціи гр. Генрикъ Скарбекъ. Позаякъ ôнъ єсть россійскимъ пôдданымъ, то пôдносятся сумнѣвы, чи можна сей характеръ погодити съ кураторскими функціями.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Введенй оо. 1) Теодоръ Теляковскій яко парохъ въ Бучачи; 2) Григ. Рыбчакъ яко сотрудникъ въ Бучачи; 3) Дим. Хотинъ яко прив. сотрудникъ въ Олешовѣ; 4) Романъ Крижановскій яко завѣдатель прихода Корчинъ.

Увôльненй оо. 1) Дан. Зарицкій ôтъ завѣдательства въ Оссôвцяхъ; 2) Лука Шустъ ôтъ завѣдательства въ Бучачи; 3) Володим. Стефановичь ôтъ сотрудництва въ Тысьменици.

Ôтпустку на 6 мѣсяцѣвъ ôтъ парохіи Княгиничѣ получивъ за-для недуги о. Теофиль Мигович, а завѣдательство ех currendo одержавъ о. Юхновичь, зъ Помонятъ.

Управу деканату збараского получила консисторія на просьбу о. Клим. Глиньского до часу єго выздоровленя о. Григ. Чубатому пароху зъ Ступокъ.

Личный додатокъ по 100 зр. зъ фонду рел. на 3 роки одержали оо. Никифоръ Соловскій, капелянъ зъ Переволочнои и Мих. Зельскій, парохъ въ Глинянахъ-Заставю.

Грамоты похвальнй съ правомъ носити одежи крылошаньскй получили оо. 1) Ант. Левицкій, парохъ зъ Нижнева; 2) Иларій Руденьскій, парохъ зъ Побережа, оба зъ дек. устецкого, по поводу архіер. каноничного посѣщеня въ р. 1884.

ПОСМЕРТНЙ ВѢСТИ.

✝ **О. Викторъ Жегестовскій**, крылошанинъ перемыскои гр. к. капитулы, священикъ-ювилатъ, совѣтникъ перемыскои консисторія, деканъ мушиньскій и приходникъ въ Крыници, членъ рускихъ товариствъ и институтôвъ, дѣяльный рускій патріотъ, упокоився въ 76 роцѣ житя а 52 р. священьства. Вѣчна ему память!

✝ **О. Кирилъ Букоємскій**, парохъ Ланчина, деканата надвôрняньского, членъ надвôрняньскои рады повѣтовои, упокоився дня 23 л. цвѣтня въ 57 р житя а въ 32 роцѣ священьства. Вѣчна ему память!

Черезъ редакцію „Дѣла“ прислали:

— **Для „Просвѣты“**: о. І. Барвѣньскій въ Постолôвцѣ 2 зр.; Вп. А. Гайдукевичь въ Постолôвцѣ 1 зр.; о. К. Бѣлевичь въ Утѣшковѣ 1 зр.

— **На Рускій Правотарь**: Всч. о. Воєвôдка въ Голиня 3·25 зр.; о. І. Крыницкій въ Новôмъ селѣ 3·25 зр.; о. М. Туряньскій въ Маньовѣ 3·25 зр.

— **Для „Шкôльнон Помочи“**: Вп. К. Шипайло адъюнктъ судовый въ Перемышлянахъ 2 зр.

— **Для общества имени Качковского**: о. І. Крыницкій въ Сеньковôй воли 1 зр.; о. И. Гриневецкій въ Смолинѣ 1 зр.; о. І. Чомкевичь въ Пищатинцяхъ о 1 зр.

— **На подарунокъ для Вп. Войтовича**: львôвскй Русины 18 зр. 10 кр.

Отъ Администраціи.

☛ Просимо тыхъ Пчт. предплатникôвъ, що замовили були окладинки до повѣсти „Батько Горіо“, щобы надôслали намъ за нихъ припадаючй 25 кр., бо мы мусѣли зъ горы за всѣ готôвкою заплатити.

Подяка.

Подобалось Всевышнему покликати покôйну Емилію Яворску до вѣчности, а опечаленый мужъ, донька и родина по утратѣ найдорожшои подруги и матери въ жалю безконечнôмъ знайшли пôльгу и розраду лишь у ласкавыхъ Добродѣївъ, що зволили взяти участь въ сумныхъ похоронахъ. Тожь пôдписанй чуются обовязаными подякувати прилюдно Впр. оо. крилошанину Павликови, Яримовичеви и Шепаровичу за ихъ ласкавый трудъ, Впр. о. ректору Бачиньскому, що позволивъ Вп. питомцямъ взяти участь въ похоронахъ, Вп. пп. Питомцямъ семинаріи, що звеличали сумный сей обрядъ трогаючимъ спѣвомъ, а въ кôнци всѣмъ Добродѣямъ, що були ласкавй взяти участь въ похоронахъ покôйнои.

Іосифъ Евстахій Яворскій, мужъ; *Валерія Яворска*, дочка; *Іоанъ Кормошь*, братъ съ родиною; *Іосифъ Лъсковацкій*, шуринъ; *Илярій, Орестъ и Іоанъ Солтыкевичъ*, братанцѣ.

(Надôслане.)

(За рубр. „Надôслане“ Редакція не бере на себе отвѣчальности.)

Коли навѣть деякй газеты польскй накликуютъ безъустанно до згоды Полякôвъ съ Русинами, то противно Поляки въ Рудкахъ, а особливо интелигенція тутешна стараєся пôддержувати якъ найбôльшій роздоръ.

По выборахъ до Рады повѣтовои въ Рудкахъ, ôтбувшихся дня 23 л. цвѣтня с. р. зъ меншихъ посѣлостей „na zbawienie ojczyzny“, спровадили собѣ нашй шовинисты жидôвску музику, котру по улицяхъ мѣста опроваджувано, а слѣпа товпа поступаюча за нею выкрикувала на Русинôвъ слова, котрй негодится повторити передъ ширшою публикою.

За таку демонстрацію Русины повѣта рудецго дякуютъ прилюдно всѣй интелигенціи рудецкôй и передовсѣмъ бурмистрови мѣсточка, п. Ромуальдови Снѣжиньскому.

Русины повѣта рудецкого.

Въ друкарни товариства им. Шевченка

(*ул. Академична Ч. 8*)

можна дôстати по зниженôй цѣнѣ:

Рочники часописи „Правда“:

Рочникъ	IV	зъ р. 1870	. . .	за 2 зр.
„	V	зъ р. 1872	. . .	„ 2 зр.
„	VI	зъ р. 1873	. . .	„ 2 зр.
„	IX	зъ р. 1876	. . .	„ 2 зр.
„	X	зъ р. 1877	. . .	„ 2 зр.
„	XI	зъ р. 1878	часть лит. 2 томы	„ 1 зр.
„	XII	зъ р. 1879	. . .	„ 2 зр.
„	XIII	зъ р. 1880	часть I .	„ 50 кр.
		зъ р. 1884	часть II .	„ 1 зр.

Поѣзды желѣзничй.

Ц. к. Генеральна дирекція австр. желѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ розкладу ѣзды

важный ôтъ 15 лютого 1885.

Пôсля годинника пештеньского (20 минутъ пôзнѣйше).

Приходятъ до Львова:

Зъ Стрыя: о год. 8,39 рано поѣздъ мѣшан., 4,17 по полудни поѣздъ особов., 1,39 въ ночи поѣздъ мѣшан.

До Стрыя: зô Львова о год. 9,57 рано поѣздъ мѣшан., 1,30 по полудни поѣздъ особов., 9,49 вечеромъ поѣздъ мѣшаный.

Зъ Хирова: о год. 5,12 рано поѣздъ особов., 1,23 въ полудни поѣздъ особ., 10,2 въ ночи поѣздъ особ.

Зъ Станиславова: о год. 4,34 рано поѣздъ мѣш., 1,42 по полудне поѣздъ особ., 10,2 въ ночи поѣздъ особ.

До Станиславова: Зъ Стрыя о год. 9,2 рано поѣздъ особ., 5,53 по полудни поѣздъ особ., 4,58 въ ночи поѣздъ мѣшан.

Зъ Гусятына: о год. 5,34 по полудни поѣздъ мѣш.

До Хирова: зô Стрыя о год. 9,30 рано поѣздъ мѣш., 5,16 по полудни поѣздъ особ., 1,40 въ ночи поѣздъ особ.

Зъ Загôря: о год. 4,8 по полудни поѣздъ мѣш., 1,51 въ ночи поѣздъ особ.

До Гусятына: Зъ Станиславова о год. 8,22 вечеромъ поѣздъ мѣш.

До Дрогобыча: Зъ Борыслава о год. 8,17 рано, 12 въ полудне, 2,32 по полудни, 5,23 по полудни, 7,21 вечеромъ поѣзды мѣш.

Ôтходятъ зô Львова:

До Стрыя: о год. 6,40 рано поѣздъ мѣш., 11,25 передъ полуднемъ поѣздъ особ., 6,45 вечеромъ поѣздъ мѣш.

Зô Стрыя:

До Львова. о год 5,40 рано поѣздъ мѣш., 2,10 по полудни поѣздъ особ, 10,32 въ ночи поѣздъ мѣш.

До Хирова: о год. 5,16 рано поѣздъ мѣш., 2 по полудни поѣздъ особ.. 10,22 въ ночи поѣздъ особ.

До Станиславова: о год. 5.32 рано поѣздъ особовый; 1,43 по полудни поѣздъ особ., 11 въ ночи поѣздъ мѣш.

Зъ Станиславова:

До Стрыя: о год. 9,50 передъ полуднемъ поѣздъ особ., 6,28 вечеромъ поѣздъ особ, 11,13 въ ночи поѣздъ мѣш.

До Гусятына: о год. 10,7 передъ полуднемъ поѣздъ мѣш.

Зъ Хирова:

До Стрыя: о год. 9,45 рано поѣздъ особ., 5,24 по полудни поѣздъ мѣш., 2,5 въ ночи поѣздъ особ,

До Загôря: о год. 1,54 въ ночи поѣздъ особ, 9,53 передъ полуднемъ поѣздъ мѣш.

Зъ Гусятына:

До Станиславова: о год. 7 рано поѣздъ мѣшаный.

Зъ Дрогобыча:

До Борыслава: о годинѣ 6,20 рано, 10 передъ полуднемъ 12,40 по полуди, 3,20 по полудни, 6,40 вечеромъ по ѣзды мѣшанй.

Зъ Борыслава:

До Дрогобыча: о год. 7,36 рано, 11,21 передъ полуднемъ; 1,54 по полудни, 4,44 по полудни, 8.4 вечеромъ поѣзды мѣшанй.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручає 1315 25—?

Порошокъ дамскій парискій по 50 кр., **Lohse'a** по 80 кр., **Ravissante'a** по 60 кр. и **власного выробу** по 40 кр.

ОБВѢЩЕНЬЕ.

Подаюся симъ до вѣдомости, що дня 6 л. мая (24 цвѣтня) с. р. о годинѣ 7 вечеромъ ôтбудутоя: 3—3

ЗАГАЛЬНЙ ЗБОРЫ

членôвъ товариства „Руска Бесѣда“ у Львовѣ въ комнатахъ товариства при ул. Скарбкôвскôй ч. 2., I. пов.

Порядокъ обрадъ:

а) Вотупне слово заступника головы товариства;
б) Справозданье господаря товариства;
в) Справозданье референта театрального;
г) Внесеня и интерпеляціи членôвъ товариства.

Ôгъ Выдѣлу товариства „Руска Бесѣда“.

У Львовѣ дня 10 (22) цвѣтня 1885.

Дръ Юл. Целевичь, заступ. головы. *Дръ Кость Левицкій*, секретарь.

Матеріи на одѣжь

лишь зъ тревалои вовны овечои для мужчины середного росту

3·10 метры на одиу одѣжь } **за зр. 4·96 кр.** зъ доброи вовны овечои
„ „ 8·— „ зъ лѣпшои вовны овечои;
„ „ 10 — „ зъ тонкои вовны овечои
„ „ 12·40 „ зъ дуже тонкои вовны „

Пледы до подорожи за штуку зр. 4, 5, 8 ажь до зр 12·— Дуже красна одѣжь, споднѣ, иберцигеры, матеріи на сурдуты и плащѣ ôтъ дощу, тифль, льоденъ, комисъ, камгаринъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на биляры, перувіенъ, доскинъ поручає

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Верзы франко. Карты взорцевй для панôвъ кравцѣвъ **и франкован. За послѣплатою** на звышь 10 зр. **франко.**

Я маю завсѣгды складъ сукна бôльше якъ за 150.000 зр. а. в. и тому легко зрозумѣти, що въ моєй всесвѣтнôй торговли позбстає богато **останкôвъ** довжины ôтъ 1 до 5 метрôвъ, лишь я змушеный такй остатки ôтпускати по богато ôтъ коштôвъ выробу **низшихъ цѣнахъ.** Кождый розумно мыслячій человѣкъ мусить змѣркувати зъ такихъ малыхъ останкôвъ не можна **жадныхъ взôрцѣвъ** посылати, бо прецѣ при кôлькасотъ замовленяхъ зъ тыхъ останкôвъ въ короткôмъ часѣ нѣчого бы не лишилося. Для того єсть то чистый **обманъ,** коли фирмы суконъ инсеруютъ о взôрцяхъ зъ останкôвъ и въ такихъ случаяхъ суть тй взоры ôттяти зъ поставôвъ а не зъ останкôвъ а цѣли такого поступованя суть зрозумѣлй.

Останки, котрй не годятся можутъ ôтмѣнятися або ôтсылаются грошѣ.

Кореспонденціи принимаются на мовахъ: нѣмецкôй, угорскôй, ческôй, польскôй, италійскôй и французкôй. 1311 (10—20)

ОБЩЕ РОЛЬНИЧО-КРЕДИТОВЕ ЗАВЕДЕНЬЕ

для Галичины и Буковины,

зарегистроване общество съ неограниченою порукою

выплачує власнй выльосованй листы, а такожь текучй купоны ôтъ невыльосованыхъ ще своихъ листôвъ, принимає въ уплату купоны ôтъ державныхъ ефектôвъ и заставныхъ листôвъ, удѣляє довгосрочнй пожички на случай покупки землѣ и короткосрочнй за ипотекарнымъ обезпеченьемъ, тоже пожички за порукою и обезпеченьемъ для сельскихъ хозяѣвъ. 2—?

Принимає грошевй вкладки на проценты:

а) на **книжки щадничй** по 5%; б) на **текучій счетъ** (conto corrente) за 30-, 60-, 90- и бôльше-дневнымъ выповѣдженьемъ по 4%, 4½% и 5%.

Заставниче ôтдѣленье

того-же Заведеня **выдає пожички на заставы,** именно на процентнй цѣннй ефекты, дорогоцѣнности, выробы фабричнй и ремѣсничй и на всякй предметы, маючй цѣннôсть.

Бюро Заведеня въ власнôмъ домѣ при улици Ôрменьскôй н-ръ 2.

„СТАТУТЪ ЧИТАЛНѢ“

вразъ съ

поданьемъ до ц. к. Намѣстництва

выдало товариство „Просвѣта“ и продає по слѣдуючихъ цѣнахъ: 5 примѣрникôвъ Статутôвъ и 1 примѣрн. поданя до ц. к. Намѣстництва (безъ пересылки почт.) **20 кр.**

Товариство „Просвѣта“

ул. Скарбкôвска ч. 2.

Дръ КОРНИЛО СУШКЕВИЧЬ

отворивъ

КАНЦЕЛЯРІЮ АДВОКАТСКУ

У ЛЬВОВѢ

пôдъ ч. 12. при улици Оссолиньскихъ.

Парохія

пôдъ Станиславовомъ

дуже догôдна для священика маючого дѣти въ школахъ єсть до замѣны за иншу лишь не за гôрску. Дотація: Поля орного 49 моргôвъ, сѣножати 30 моргôвъ, дровъ 9 сяжнѣвъ, додатокъ конгр. 158 зр., 14 зр. индемлисація.

Ôгнестися пôдъ адресою: Гр. кат. парохъ М. poste restante Станиславôвъ. (2—3)

Маю честь оповѣстити П. Т. Публицѣ, що съ днемъ 1 л. лютого с. р. ôткрываю

техничну контору

при ул. Городецкôй ч. 39, на 2 повереѣ

для выготовленя всякого рода плянôвъ для будôвель, робôтъ сницерскихъ, столярскихъ и т. п., зарôвно такожь конторысôвъ, обрахункôвъ и всякого рода техничныхъ робôтъ.

Василь Нагôрный.

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 43. Львôвъ, Четверъ 18 (30) цвѣтня 1885. **Рôчникъ VI.**

ДѢЛО

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ свитъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Бібліотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.

Редакція иАдминистрація пôдъ Ч 44 улиця Галицка. Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр а. в.

Рекламаціи неопечатаній вôльній ôтъ порта.

Предплату и кисераты принимаютъ: **У Львовѣ** Администрація „Дѣла“. **У Вѣдни** Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. **Въ Франкфуртѣ** M. Haasenstein & Vogler, E. L Daube & Co. **Въ Парижи** Agence Havas. **Въ Россіи** Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовій уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул, д Ралли 9.

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на пôвъ року . . 6 зр. на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Бібліотеки“: на цѣлый рôкъ . . 16 зр на пôвъ року . . 8 зр на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . зр 5·— на пôвъ року . зр. 2·50
для Россіи: ва цѣлый рôкъ . . 12 рубл. на пôвъ року . . 6 рубл. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Бібліотеки“: на цѣлый рôкъ . 16 рубл. на пôвъ року . . 8 рубл. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . 5 рубл на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи: на цѣлый рôкъ . . . 15 зр. на пôвъ року . . . 7·50 зр. на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Бібліотеки“: на цѣлый рôкъ . 19 зр. на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ днемъ I (13) цвѣтня розпочинаєся другій кварталъ. Просимо о надсыланье предплаты и выpôвнанье залеглостей.

Новій предплатники „Бібліотеки найзнаменитшихъ повѣстей“ дôстанутъ зачату повѣсть „Князь Серебряный“ ôтъ початку.

Руки прочь!

Скоро тôлько въ рабскôмъ „миротворнôмъ“ органѣ о. ректора зъ улицѣ Коперника появився звѣстный проектъ, щобы центральный польскій комитетъ дôбравъ собѣ „миро-любивыхъ“ людей, сирѣчь креатуръ, и переводивъ выборы такожь въ имени Русинôвъ на перекôръ рускому комитетови выборчому, — мы заразъ зрозумѣли, що сей проектъ не киненый оттакъ собѣ, зъ легкои руки якого тамъ вѣчевого ексъ-єзуитоборця а нынѣ майстра въ „Мирѣ“, але що ôнъ добре бувъ обговореный „кимъ-сь“ на однôй зъ щоденныхъ конференцій съ п. ексъ-нотаремъ Савицкимъ, редакторомъ „Dziennik-a Polsk-ого“ въ характерѣ провôдного дрота мѣжь интенціями ясне-вельможныхъ а рабскою готовостею сповняти паньску волю пôдъ покрывкою сбороны рускои церкви...

И мы не помылилися! Коли проєктъ „Мира“ выкликавъ якъ найенергичнѣйшій протестъ и загальне обуренье всѣхъ Русинôвъ, змѣнено тактику для осягненя тои самои цѣли, с. е. до розбитя Русинôвъ при выборахъ на два таборы черезъ руководство двохъ комитетôвъ. А въ якій способъ змѣнено, послухаймо.

Нынѣшный „Dziennik Polski“ (ч. 98) приноситъ ось яку вѣдомôсть:

„Dowiadujemy się z prawdziwą przyjemnością, że kółko prawdziwych Rusinów, pragnąc dać widomy znak żywotności swojego stronnictwa, *nosi się z myślą utworzenia we Lwowie centralnego komitetu przedwyborczego pod przewodnictwem ks. metropolity Sembratowicza i urządzenia w tym celu we Lwowie zjazdu delegatów ze wszystkich dekanatów.* Zamiarowi temu możemy tylko przyklasnąć. Czas już wydrzeć kierownictwo sprawami publicznemi z rąk stronnictwa wrogiego krajowi, religii katolickiej i narodowości ruskiej.“

Мы не оптимисты и занадто добре знаємо ôтносины редакціи „Dziennik-a Polsk-ого“ до „kółka prawdziwych Rusinów“, щобы мы могли сумнѣватися о вѣродостойности сеи вѣсти. Згадане невидиме „kółko prawdziwych Rusinów“, котрыхъ видимою персоною єсть доси лишь одинъ о. ректоръ Бачиньскій, справдѣ раде „дати видимый знакъ жизненности свого сторонництва“ и будь-що-будь готово сповнити въ нынѣшнôй хвили и найзлощастнѣйшу службу рускôй справѣ народнôй. Прецеденсы прецѣнь бували. Пригадаймо собѣ, якъ передъ двома роками при выборахъ до сойму о. парохъ Болехова, нынѣшный о. ректоръ, выступивъ нѣ зъ сего нѣ зъ того яко кандидатъ руского центрального комитегу противъ дра Олександра Огоновского, кандидата руского центрального комитету.

Правду сказати, мы не дуже такъ боимося, щобы „kółko prawdziwych Rusinów“ могло при сихъ выборахъ дати якійсь „видимый знакъ своєи жизненности“. Мы предвиджуємо, що и теперь такъ буде, якъ було передъ двома роками, — що коли тôлько въ границяхъ свого округа выборчого зъявився дръ Ол. Огоновскій, яко видимый кандидатъ руского комитету, єго контръ-кандидатъ зробився сей часъ — невидимымъ. Страхи на Ляхи! Дальше, мы не дуже то боимося и о осущенье того „зъѣзду делегатôвъ зô всѣхъ деканатôвъ“, котрымъ „Dziennik Pol.“ намъ грозитъ. Противно, мы, а съ нами певно и вся Русь, дуже радй були-бы тому, коли-бъ мы вже разъ мали случайнôсть во очію побачити тую невидиму армію, котрои доси и „простымъ“ и „фельдцайгмайстромъ“ являеся рицарь въ однôй и тôй самôй особѣ. Цѣкава на всякій способъ була бы ревія тои новои армій, про котрои многочисленнôсть, рицарску ôтвагу и вытревалôсть въ зношеню всякого рода страпацôвъ такъ богато пишеся въ „Dziennik-y Polsk-ômъ“, „Czas-ѣ“ и „Kurjer-ѣ Poznańsk-ômъ“.

Але єсть одна сторона рѣчи, котра мимохôть каже намъ боятися. Читателѣ нашій ôтгадаютъ самй, щô мы именно маємо на думцѣ. Коли мы Русины-народовцѣ прійшли съ привѣтомъ до нового митрополита, мы сказали єму ангельскими устами дра Омеляна Огоновского: „Хоропѣтъ насъ такожь ôтъ своихъ лжепророкôвъ!“ Высокопреосвященный въ своєй ôтповѣди се сказанье поминувъ мовчки, але натомѣсть упередивъ насъ, що „дороги его а нашй часомъ розôйдутся“. И ось, коли-бъ справдѣ — чого не допусти Господи! — мавъ Впр. Сильвестеръ обняти провôдъ въ новôмъ якômсь выборчômъ комитетѣ рускôмъ, — то першій разъ, и то якъ дуже, прикро дуже розôйшлись-бы нашй дороги... а певно тôлько черезъ тыхъ „лжепророкôвъ“, о котрыхъ мы зъ святого обовязку мусѣли згадати, бо надто поважаємо и достоиньства митрополита середъ руского народу и особу дра Сильвестра Сембратовича, що выдавъ молитовникъ въ рôднômъ языцѣ и бувъ душею при заснованю першого пансіону для дѣвчатъ рускихъ. Тôлькожь мы все таки не вѣримо въ можливôсть, щобы нашъ достойный князь церкви пôддався тôй покусѣ, котра — ще передъ єго интронизаціею — бажає роздѣлити дороги єго ôтъ дорôгъ народа руского! „Комусь“ оно выйшло-бы на великій хосенъ, але певно не митрополитови Галицкои Руси!

Тожь патріотичный обовязокъ нашъ наказує намъ заразъ на першу вѣсть о якômсь новôмъ комитетѣ рускôмъ, до котрого втягаютъ и особу митрополита нашого, поставити своє енергичне veto и всѣмъ раболѣпникамъ и лжепророкамъ кликнути голосне „Руки прочь!“

Ôтъ п. Дениса Кулачковского.

бувшого посла до рады державнои, одержали мы сегодня слѣдуюче письмо:

„Прошу о помѣщенье въ Вашôй газетѣ слѣдуючого заявленя:

На основѣ розпоряжденя Єго Высокопревосходительства пана Министра внутрѣшныхъ дѣлъ зъ дня 7. н. ст. цвѣтня 1885 р. ч. 1402 звѣстила В. Президія ц. к. Намѣстництва у Львовѣ рескриптомъ зъ дня 14 н. ст. цвѣтня 1885 р. ч. 3432/през. Вп. Дра Исидора Шараневича, професора львôвского университету, що Єго Величество всевысочайшимъ рѣшеньемъ зъ дня 1 цвѣтня с. р. благоволили всемилостивѣйше призволити, прибути на Всевысочайшій Двôръ рускôй депутаціи зъ Галичины складающй-ся зъ професора университету и сеніора львôвского Института Ставропигійского Дра Исидора Шараневича, властителя дôбръ Володислава Федоровича, професора университету и писателя у Львовѣ Д-ра Омеляна Огоновского, мѣсто-предсѣдателя львôвскои палаты торговельнои и промысловои Михаила Дымета и послôвъ рады державнои Василя Ковальского и Дениса Кулачковского, въ цѣли вложеня у степеней Престола жалобы Русинôвъ въ Галичинѣ, по причинѣ заряженои св. римскимъ Престоломъ реформы Василіяньского Чина черезъ оо. Єзуитôвъ, и противъ дочаснои ôтдачи, за призволеньемъ державнои власти, Василіяньского монастыря въ Добромили тымъ-же отцямъ.

Повысшу депутацію благоволятъ Єго Величество всемилостивѣйше принати въ четверъ дня 30 н. ст. цвѣтня 1885 передъ полуднемъ.

Въ цѣли принятя участи въ тôй депутаціи внѣсъ я 26 н. ст. цвѣтня с. р. на руки Свѣтлои Президіи ц. к. Прокураторіи Финансовои у Львовѣ прошенье о призволенье на выѣздъ у Вѣдень на 48 годинъ.

Рескриптомъ зъ дня 26 н. ст. цвѣтня 1885 р. ч. 15023 звѣстила менѣ Свѣтла Президія ц. к. Прокураторіи Финансовои у Львовѣ, що того мого прошеня В. Президія ц. к. краевои Дирекціи Финансовои у Львовѣ не може предложити съ приклоннымъ внесеньемъ, зô взглядôвъ службовыхъ, а то тымъ бôльше що по розвязаню рады державнои я переставъ бути посломъ, а затымъ такожь згасъ и титулъ мого прилученя до депутаціи.

О тôмъ маю честь звѣстити Поважану руску Публику, выбравшу мене на всенароднôмъ Вѣчу членомъ депутаціи, щобы избѣгнути ложныхъ толкôвъ о причинѣ мови неприсутности въ тôй-же депутаціи.

Кракôвъ дня 16 (28) цвѣтня 1885 р.

Съ высокимъ поважаньемъ

Денисъ М. Кулачковскій.

Рухъ выборчій.

Польскій центральный комитетъ выборчій для всходнои Галичины у Львовѣ ôтбувъ въ понедѣлокъ и вô второкъ сего тыждня два засѣдання пôдъ проводомъ предсѣдателя гр. Альфреда Потоцкого. Засѣданя тревали дуже довго. Що на тыхъ засѣданяхъ ухвалили паны польского центрального комитету, годѣ все знати, бо ухвалы свои держатъ въ тайнѣ. Звѣстно доси лишь то, що: 1) зъѣздъ делегатôвъ зъ краю призначено на день 10 л. мая и 2) розôлано вôзваня до

Абдурраманъ ханъ.

Изъ споминокъ россійского переводчика въ Ташкентѣ.

(Конецъ).

Вôйшли генералы Абдурраманa; они були въ довгихъ кафтанахъ а зъ боку у кождого высѣла шабля. Одинъ зъ генералôвъ бувъ босый.

Зôгнувшись у двое якъ-бы якій невольники пôдходили они одинъ по другôмъ до генералъ-губернатора и схопивши єго обѣручь за руку своими замурзаными руками уставлялись знову мовчки въ кутику комнаты. Представляючи босого генерала сказавъ Абдурраманъ: „Генералъ (Кауфманъ) зволитъ звинити сего омѣлого поборника и защитника мого, що ôнъ босый приходитъ. Въ битвѣ пôдъ Везири ôнъ безъ мала що не стративъ обѣ ноги и не наложивъ головою заслонюючи мôй похôдъ назадъ. Єго раны ще доси не погоились“.

Мы ще опôсля недовго розговорювали, коли генералъ-губернаторъ вставъ и мы поѣхали съ Абдурраманомъ до дому, котрого генералъ-губернаторъ до себе на обѣдъ запросивъ. Абдурраманъ сидѣвъ съ генералъ-губернаторомъ въ возѣ позаду а я зъ переду проти нихъ. Городы и сады въ Ташкентѣ, попри котрй мы ѣхали, дуже були сподобались ханови.

„По Джелабадѣ“, казавъ ôнъ, „Ташкентъ найкрасше мѣсто на свѣтѣ и тутъ прійшлось-бы лекше навѣть умирати“.

„Чейже єсть надѣя“, ôтповѣвъ генералъ Кауфманъ, „що ханови не прійдесь тутъ дожидати смерта“.

Абдурраманъ покивавъ лишь на се головою та зôтхнувъ глубоко.

За обѣдомъ говорили мы о походахъ Абдуррамана и о єго ôтносинахъ до свого вуйка Ширъ-Алього та о єго звязи съ афганьскимъ Туркестаномъ. Мы довѣдались ôтъ него, що ôнъ оженився съ дочкою бега Шибиргана и що беги другихъ мѣстъ єму прихильнй а навѣть съ нимъ и спорôдненй.

Показалось такожь за обѣдомъ, що Абдурраманъ знає дуже добре обходитись съ ложкою, ножемъ и вилками, що дуже рѣдко лучаєсь у Азіятôвъ. Каву пили мы на террасѣ. Ôттакъ стали мы проходжатись по городѣ, позаякъ Абдурраманъ заявивъ, що дуже любитъ цвѣты. Коли генералъ спытавъ єго, якъ яка цвѣтка называєсь по афганьски, ôнъ не мôгъ собѣ пригадати и называвъ єи по перски. „Дѣстно“, казавъ ôнъ, „коли-бъ мене генералъ спытавъ, якъ яка цвѣтка называєся по индійски, я бъ скорше мôгъ сказати. У насъ выховуютъ дѣтей въ гаремахъ и я живъ ажь до дванайцятого року мѣжь индійскими женщинами; индійску мову я таки и лѣпше знаю, якъ афганьску“.

Коли мы ôттакъ ôтлучились ôтъ другихъ гостей, сказавъ до мене генералъ Кауфманъ:

„Скажѣтъ єму (Абдурраманови), що царь зволивъ вселаскавѣйше увзгляднити мое прошенье и вызначивъ ханови 20.000 рублѣвъ рôчнои пенсіи а для єго брата Ишакъ-хана 1.500 рублѣвъ рôчно. Я бъ лишь бажавъ, щобы ôнъ зменшивъ свою дружину, бо се ôтповѣдало-бы лѣпше такъ єго пенсіи якъ и другимъ обставинамъ“.

Ханъ обѣцявъ се зробити. Мимо того однакожь державъ ôнъ цѣлу дружину ще двѣ недѣлѣ при собѣ. За сей часъ ôтвѣдувавъ ôнъ ген. Кауфмана дуже часто. Але и теперь мы дуже мало говорили о справахъ политичныхъ. Я смѣявся и жартуючи сказавъ до генералъ-губернатора, котрый дуже людяно и ввѣжливо обходився съ своими урядниками, що ôнъ влюбився въ хана якъ та задумчива дѣвчина.

„Такъ що-жь робити“, ôтказавъ генералъ: „ханъ зробивъ на мене дѣйстно дуже пріятне враженье, я сего не можу заперечити. Менѣ єго сердечно жаль. Чи вы хочь разъ запримѣтили, щобы ôнъ въ розговорахъ зô мною хочь чимъ небудь скомпромитувався? Певно, що нѣ. Ôнъ мимо волѣ спонукуе кождого до поважаня себе и въ кождômъ вызыває гадку, що ôнъ чоловѣкъ, котрого природа обдарувала не-абы якими здôбностями и свойствами. Менѣ жаль єго, ôнъ нещастливый чоловѣкъ.

Що до мене, то я той самои гадки о Абдурраманѣ, що и генералъ ажь до нынѣшного дня. Коли ôнъ нынѣ ôтдався въ руки Англійцямъ, то я се такъ понимаю, що ôнъ поступае пôсля музулманьскои засады, котра каже: нынѣ наше, а завтра боже. Якимъ ôнъ нынѣ заявлясь може завтра не бути а при тôмъ ôткличесь на бога.

По якимось часѣ устроивъ генералъ Кауфманъ войсковй маневры, на котрй запросивъ и Абдурраманa съ єго генералами. Надъ рѣкою Саларъ выставлено укрѣпленя и пôдложено пôдъ ними мину. По выбуху мины мало войско приступомъ брати укрѣпленя. Коли мина мала пôдпалитися, зробивъ генералъ Кауфманъ предложенье ханови, щобы ôнъ сполучивъ дроты електричнои батеріи и пояснивъ єму, що черезъ сполученье дротôвъ розсадитъ мина укрѣпленя надъ рѣкою. Абдурраманъ выконавъ точно, що єму припоручено и не спустивъ нѣ на хвильку ока зъ мѣсця, де мала выбухнути мина, що и заразъ сталося.

„Инъ че тхизъ єотъ?“ (Що се єсть?) Хикметъ єотъ! (Диво!) закликавъ ôнъ и выбалушивъ очи на генерала.

Генералъ попросивъ мене, щобы я ханови пояснивъ електричну машину; я єго познакомивъ съ найважнѣйшими тайнами гальванизму и давъ єму апаратъ, котрымъ мôгъ лѣчитися ôтъ реуматизму. При згаданômъ експериментѣ уставили мы єго генералôвъ въ рядъ, а коли они взялися за руки дали мы першому и послѣдному въ рядѣ дроты ôтъ електричнои батеріи въ руки и пустили досыть сильный токъ. Зъ разу подивились генералы одинъ на другого и стали усмѣхатись, бо не могли поняти ôтъ чого мушкулы дрожатъ, але коли мы пустили сильнѣйшій токъ почали они витись, стали ôтъ страху кричати: „Ай, ай, таубе, таубе!“ (Ой, ой, простѣтъ, простѣтъ!) Розумѣесь, що мы до волѣ насмѣялись зъ сеи комедіи. Теперь зажадавъ ханъ, щобы и на нѣмъ самômъ зробити сей експериментъ, при

найбôльше вплывовыхъ панôвъ по провинціи, щобы занялись зложеньемъ повѣтовыхъ комитетôвъ для курій сельскихъ и мѣскихъ. — „Gazeta Narodowa“ (въ ч. 98 зъ 30 цвѣтня) жалуеся, що теперѣшный комитетъ центральный польскій не єсть такимъ ревнымъ въ оголошуваню справоздань изъ своеи дѣяльности и своихъ розпорядкôвъ, якъ давнѣйшій комитеты. „Интересъ самои справы — пише „Gaz. Nar.“ — вымагае, щобы такій справозданя були якъ найширше публикованій, а не сумнѣваємось, що дневники будутъ старатися, якъ давнѣйше, бути помôчными въ тôмъ взглядѣ комитетови и ощадити єму клопоту выдавати окремій бюлетины, котрыхъ впрочѣмъ доси такожь не бачимо“.

Львôвскій дописуватель „Czas-у“ завдавъ собѣ труду выказати на цифрахъ, на скôлько „новеля о мѣскихъ выборцяхъ, що платятъ 5 зр. податку (т. зв. Fünfguldenmänner)“ буде мати вплывъ на выборы въ мѣстахъ галицкихъ. И ото дôйшовъ ôнъ до того результату, що новеля тая дуже мало що змѣнитъ станъ голосуючихъ по нашихъ мѣстахъ, бо въ мѣстахъ цѣлои Галичины въ порôвнаню съ выборами въ 1879 роцѣ прибуде всего на всего 1906 новыхъ выборцѣвъ; зъ тыхъ левова частина, бо 1279 выборцѣвъ-жидôвъ, а лишь 627 христіянъ. Треба ще то пôднести, що и той прирôстъ не однаково розпредѣленый. Въ округахъ мѣскихъ: Львôвъ, Тернопôль-Бережаны, Станиславôвъ-Тысьмениця и Коломыя-Снятынъ-Бучачь новеля о выборцяхъ „пятигульденовыхъ“ не буде мати нѣякого вплыву; натомѣсть пôднесеся число выборцѣвъ въ округахъ мѣскихъ: Кракôвъ о 893, Бяла-Санчь-Вѣличка о 6, Тарнôвъ-Бохня о 271, Ряшôвъ-Ярославъ о 130, Перемышль-Городокъ о 175, Самбôръ-Стрый-Дрогобычь о 180 и Броды Золочѣвъ о 251.

Що до кандидатôвъ на округи малыхъ посѣлостей, то выймаємо съ польскихъ газетъ слѣдуючій вѣсти. Всѣ польскій газеты доносятъ згôдно, що запевненый выбôръ пп. 1) Давида Абрагамовича въ округѣ Львôвъ-Городокъ-Яворôвъ; 2) мин. Флоріяна Земялковского въ округѣ Бяла-Живець; 3) Антона Хамца въ округѣ Залѣщики-Борщôвъ-Городенка; 4) Казимира Грохольского въ округѣ Тернопôль-Збаражъ-Скалатъ. — Въ округѣ Гусятынъ-Чорткôвъ — якъ доноситъ „Gaz. Nar.“ (ч. 98) — пôднесено кандидатуру кн. Романа Чарторыйского противъ посла соймового о. Н. Сѣчиньского. П. Еразмъ Воляньскій будь-то не буде симъ разомъ кандидувати. — До тов-жь „Gazety Nar.“ (ч. 98) доносятъ, що будь-то бы въ горахъ скôльскихъ агитувавъ за собою дръ Корнило Мироновичъ супротивъ убѣгаючихъ-ся вже о мандатъ сов. В. Ковальского и п. Ксеноф. Охримовича. Вѣсть тая здаесь намъ неимовѣрною. Тутъ мусимо такожь и то пôднести, що деякій польскій газеты доносятъ, будь-то-бы Русины зô всѣхъ трехъ повѣтôвъ входячихъ до округа выборчого Стрый-Дрогобычь-Жидачѣвъ поставили кандидатуру п. Охримовича. То донесенье єсть передчасне и неосновне. — „Kurjer Lwowski“ (119) довѣдуесь, будьто-бы въ округѣ Жовкôвъ-Рава-Сокаль кандидувавъ супротивъ п. Гулимки п. Герасимовичъ, судія зъ Куликова. — „Gaz. Nar.“ (ч. 98) мѣститъ таку допись зъ Калуша: „Въ тутешнôй читальни рускôй ôтбувоя вчера при численнôй участи окрестныхъ селянъ и священикôвъ передвыборчій збôръ пôдъ проводомъ декана о. Губчака. По довшôй оживленôй дискусіи, въ котрôй головно ходило о то, чи посломъ до рады державнои маe бути на ново выбраный п. Кулачковскій, чи посолъ до сойму п. Романчукъ. Бôльшôсть, зложена переважно зъ селянъ, заявилася за п. Романчукомъ. Выбрано отже передвыборчій комитетъ зъ 7 членôвъ, котрый маe дбати о переведенье выбору, поставленого кандидата, якъ такожь заименовано делегатомъ до центрального комитету у Львовѣ тутешного купця п. Корытовского. — „Dziennik Pol.“ (ч. 69) довѣдуеся, що будьто-бы въ округахъ сельскихъ Ярославъ-Цѣшанôвъ и Бережаны-Рогатынъ-Пôдгайцѣ пôдношено кандидатуру кн. Юрія Чарторыйского. Ôнъ однакожь маe запевненый выбôръ въ округѣ бôльшихъ посѣлостей Сянôкъ-Бирча-Лѣско-Бжозôвъ-Коросно. Колибъ отже кн. Юрій Чарторыйскій не принявъ кандидатуры въ округѣ сельскôмъ Ярославъ-Цѣшанôвъ, то тамъ буде кандидувати кн. Володиславъ Сапѣга. — Въ сельскôмъ округѣ Кракôвъ-Вѣличка-Хшанôвъ кандидуе и маe шансы выйти гр. Артуръ Потоцкій на мѣсце кс. Голды.

О мандатъ посольскій зъ округа мѣстъ Дрогобычь-Стрый-Самбôръ, зъ ôтки доси послуговавъ Оттонъ Гавзнеръ, убѣгаеся Мизесъ, дневникарь зъ Вѣдня и въ тôй цѣли пріѣхавъ до Галичины за собою агитувати. Мизесъ бувъ уже въ передпослѣднôй каденціи посломъ зъ того округа и ишовъ съ централистами. Теперь мавъ змѣнитися и ишовъ-бы разомъ съ Поляками, а мимо того польскій газеты остро выступаютъ противъ него для того, що ôнъ „чужій чоловѣкъ. — П. Володиславъ Лозиньскій, посолъ зъ мѣста Перемышля не намѣряе вже кандидувати. — Мѣсто Станиславôвъ маe кôлькохъ кандидатôвъ. Пишутъ, що п. Белиньскій черезъ своe невыразне поступованье въ справѣ Пôвнôчнои желѣзницѣ стративъ довѣріе у великои части выборцѣвъ. Говорятъ тамъ о кандидатурѣ пп. бурмистра дра Каминьского и Тадея Романовича, ред. „Now. Reform-ы“. П. Романовича хотятъ класти такожь въ окр. мѣскôмъ Самбôръ-Дрогобычь. — Въ Тарновѣ не маe шансъ выбору на ново п. Сплавиньскій. — Зъ мѣстъ Броды-Золочѣвъ буде зновъ старатись о мандатъ п. Едв. Сохоръ, директоръ желѣзницѣ Кароля-Людвика. — Мѣста Бяла Санчь-Вѣличка выберутъ на ново мин. дра Дунаевского. — Въ мѣстахъ Коломыя-Бучачь-Снятынъ кандидуе зновъ рабинъ дръ Бльохъ и маe надѣю поборoти всѣхъ контръ-кандидатôвъ. — Зô Львова будутъ имовѣрно выбраній дръ Смолька и другій теперѣшный посолъ, дръ Леваковскій. Деякій газеты промовляютъ за дромъ Евсевіемъ Черкавскимъ на мѣсце дра Леваковского, котрый въ „колѣ польскôмъ“ єсть найбôльшимъ опозиціонистомъ деспотичнои всевладности презеса п. Грохольского. Выборомъ дра Евс. Черкавского зô Львова маe бути єму дана (якъ хотятъ деякій газеты) сатисфакція за то, що рада мѣста Львова не выбрала єго до краєвои рады школьнои. Межи мѣщаньствомъ однакожь дръ Черкавскій не маe такого довѣрія, якъ дръ Леваковскій.

Въ округахъ бôльшихъ посѣлостей вже теперь слѣдній деякій змѣны. Въ Жовкôвскôмъ велика часть выборцѣвъ не хоче п. Юліяна Черкавского, а на єго мѣсце кандидуе п. Романъ Шимановскій, комисарь повѣтовый зъ Золочева. Независимій польскій газеты выступаютъ остро противъ кандидатуры того политичного урядника, заявляючи просто, що п. Шимановскому може ходити лишь о карієру. — П. Зигмунтъ Козловскій, звѣстный зъ справы „швайггельдôвъ“ не маe шансъ перейти въ округѣ Перемышль-Ярославъ. — Запевненый выбôръ пп.: 1) гр. Войтѣха Дѣдушицкого въ окр. Станиславôвъ-Богородчаны-Товмачь-Бучачь; 2) дра Стан. Стажиньского въ окр. Львôвъ-Городокъ; 3) Л. Хшановского въ окр. Кракôвъ-Хшанôвъ; 4) Альф. Чайковского въ окр. Бережаны-Пôдгайцѣ-Перемышляны. — Въ окр. Бохня-Вѣличка-Бжеско п. Беное не думае кандидувати. — Ходятъ поголоски, що п. Юліяна Черкавского завзываютъ до кандидованя въ округѣ бôльшихъ посѣлостей въ Стрыю.

Смерть и похороны М. Костомарова.

Данило Мордовцѣвъ, найсердечнѣйшій другъ пок. Н. Костомарова подавъ до прилюднои вѣдомости послѣдній хвилѣ житя славного нашого историка. На два днѣ передъ єго смертею п. Мордовцѣвъ писавъ въ „Нов. Времени“: Николай Ивановичъ вже ôтъ кôлькохъ лѣтъ хорувавъ на хроничне запаленье и емфизему легкихъ. До тамтого лѣта хорый звычайно выѣздивъ лѣтомъ въ своe село на Украинѣ и тутъ приходивъ до здоровя. Але ôтъ часу нещасливого случаю, коли то въ Петербурзѣ наѣхавъ на него вôзъ и покалѣчивъ єго, не помагало вже єму пробуванье въ украиньскôмъ селѣ, все сплювавъ кровію и безпереставанно кашлавъ. Повернувши въ осени торôкъ до Петербурга, занедужавъ на рану въ кишковôмъ каналѣ. При кôнци сѣчня сего року не помагали вже звычайній медициньскій средства, тожь скликувано комисіи, котрій однакожь не були въ силѣ дати хорому раду.

Въ день смерти Н. Костомарова писавъ Д. Мордовцѣвъ въ „Новостяхъ“: „Сегодня 7 (19) цвѣтня рано о $6^3/_4$ годины, упокоився Николай Ивановичъ Костомаровъ. Помалу згасавъ талантливый историкъ и особливо страшній муки терпѣвъ ôнъ въ тіи самій годины, коли въ мѣстѣ ôтбувалося всенародне празнованье 1000-лѣтнои памяти першихъ учителѣвъ и апостолôвъ Славяньства — св. Кирила и Методія. Многозначуща то рôвночаснôсть того празнованя съ послѣдными годинами муки Костомарова. Того дня ледви чи хто згадавъ, що умиравшій въ тую хвилю историкъ нашь бувъ першимъ, за котрого инціятивою ще въ 1840-выхъ рокахъ заснувалося въ Кіевѣ, хочь тôлько въ формѣ невведенôй въ житье, братство св. Кирила и Методія, до котрого належавъ и безсмертный поетъ Украины, Т. Г. Шевченко. Немногимъ звѣстно такожь чимъ скôнчилися благороднѣ пробы незабутного историка и єго друга, поета Украины. Теперь при холоднôмъ трупѣ историка мы не будемо о тôмъ говорити. Не забули многозначущои рôвночасности тôлько семья дорогого покôйника и єго други, що день и нôчь не ôтходили ôтъ постелѣ страдальця. Имена ихъ я уважаю своимъ обовязкомъ навести на сѣмъ мѣсци: В. Л. Береншгамъ, Г. С. Вашкевичъ, Ю. Ю. Цвѣтковскій, В. Г. Котельниковъ, Л. А. Квачевскій, Г. А. Галинъ и Т. А. Василевскій. Мучительна була смерть дорогого намъ покôйника а то тымъ бôльше, що привычна до безъупиннного труду до послѣднои хвилѣ житя. Єго болѣзно непокоила мысль о можливости вôйны Россіи съ Англіею — а се уважавъ ôнъ величезнымъ нещастьемъ для обохъ сторôнъ. Ôнъ разъ-на-разъ, коснѣючимъ языкомъ, просивъ, щобъ дати єму карту Азіи и Афганистану, и вышукувавъ точки, до котрыхъ привязувався сей або той фактъ, занимавшій въ тыхъ дняхъ умы суспôльности. То пытавъ ôнъ, чи далеко ôтъ Пендже до Герату, де Балкъ, якій высокій хребетъ Паропамизу, и т. и. Ôнъ, очевидно, болѣвъ надъ можностею нещастя-вôйны. Навѣть въ на-пôвъ безъ памяти ôнъ проказувавъ имена мѣстъ, — очевидно мысль єго була занята можливою вôйною. Послѣдне, чого ôнъ слухавъ съ цѣкавостею, то була „Антигона“ Софокля въ украиньскôмъ перекладѣ П. Нѣщиньского, котру я читавъ єму послѣднои недѣлѣ. Єго вражувала глубина идеи, взята поетомъ за основу єго безсмертного твору“.

Похороны Н. Костомарова ôтбулися дуже величаво, россійскій газеты порôвнуютъ ихъ съ похоронами Ив. С. Тургенева. О 10 годинѣ рано не велике и не выставне помешканье покôйного подобаюче скорше на библіотеку, переповнилося народомъ. Тутъ товарищь дѣточихъ лѣтъ покôйного, учитель исторіи Неслуховскій выголосивъ сердечну рѣчь, повну личныхъ споминокъ. Красну металеву домовину съ золочеными украшеняни вынесено зъ дому, по украиньскому звычаю, ôткриту и несли цѣлый часъ ажь до могилы на рукахъ. На вѣку домовины покритôмъ вѣнками, вызначався величавый вѣнокъ зъ бѣлыхъ и червоныхъ рожь, зложеный редакціею журнала „Вѣстникъ Европы“. При походѣ, вѣнки несено за домовиною въ довгôй на пôвъ версты черзѣ. Великихъ, рôзновидныхъ вѣнкôвъ було 40. Першій вѣнокъ, терновый, бувъ ôтъ Украинцѣвъ, за тымъ слѣдувавъ величезный вѣнокъ ôтъ города Петербурга съ написею: „Славному историку и професору“. Потому одинъ чоловѣкъ въ украиньскôмъ костюмѣ нѣсъ золоту парчеву хоруговь съ написею: „Земляки историку Украины“; друга хоруговь була ôтъ Харкôвскои молодежи, а третя „ôтъ другôвъ отцю украиньскои исторіи“. За тымъ слѣдували вѣнки ôтъ университетôвъ: кіевского, харкôвского и казаньского, дальше вѣнки ôтъ бувшихъ слухателѣвъ, ôтъ другôвъ, ôтъ институтôвъ технологичного и лѣсного, ôтъ женскихъ курсôвъ, ôтъ медициньскои академіи, ôтъ литературного фонду, ôтъ земскихъ лѣкарѣвъ, ôтъ редакцій „Новостей“, „Рускихъ Вѣдомостей“, „Нового Времени“, „Исторического Вѣстника“, „Нови“, „Недѣлѣ“, „Пет. Листка“; дальше ôтъ славяньского общества, ôтъ Одесситôвъ, ôтъ почитателѣвъ зъ Харкова и вѣнокъ запорожскій съ спущеною флягою. — За домовиною поступали: жена покôйного, професоры, академики, литераты, студенты, депутаты, маса народу и сто каритъ.

Ôтправа надъ тѣломъ була въ университетскôй церквѣ: тутъ було выголошене и духовне слово о заслугахъ покôйного. На могилѣ були выголошеній три бесѣды: Д. Мордовцева и ще двохъ Украинцѣвъ въ украиньскôмъ языцѣ.

чѣмъ съ великимъ интересомъ допытувався, чи той, на котрôмъ робитоя експериментъ, може електричный токъ перервати. Я сказавъ єму, що досытъ, щобы лишь одинъ зъ ряду пустивъ руки, черезъ що цѣлый ланцухъ а съ нимъ и токъ перервеся. Тогды заставивъ ôнъ знову афганьскихъ генералôвъ робити досвѣдъ на собѣ, але коли они хотѣли руки пустити, то ихъ пальцѣ такъ сцѣпилися були съ собою, що они мусѣли здатися на нашу ласку, котра то ситуація знову выкликала велику веселôсть середъ зрѣтелѣвъ.

На Абдуррамана зробили всѣ тѣ рѣчи велике враженье и ôнъ постановивъ познакомитись грунтовно съ физикою. Менѣ припоручено перевести для хана зъ учебника физики особливо ту часть на пероску мову, въ котрôй говорится про гальванизмъ. Пôзнѣйше довѣдався я въ Петербурзѣ, що ханъ урядивъ собѣ цѣлый кабинетъ физикальный, що ôнъ въ городѣ пôдпалюе мины и що звычайно розвеселюесь гримасами своихъ пôдданыхъ, якій они строятъ, коли ôнъ ихъ самъ електризуе.

Разъ завѣвъ генералъ Кауфманъ Абдуррамана до фотографа и просивъ єго, щобы ôнъ давъ зъ себе зняти фотографію.

„За жадну цѣну въ свѣтѣ я сего не зроблю“, казавъ ханъ; то противится нашôй вѣрѣ и я прошу васъ, не жадайте сего ôтъ мене“.

„А коли царь хоче мати вашь портретъ, хибажь вы се ôткажете бѣлому цареви?“

„Ну, такъ хиба-жь я самъ не поѣду вже до Петербурга, хиба-жь не побачу вже царя?“ спытавъ ôнъ слабодушно.

„Вы поѣдете имовѣрно до Петербурга“, сказавъ генералъ, „а тамъ и представитесь цареви; но царя бы се дуже интересувало побачити вашу фотографію. Я сподѣваюся, що вы чейже не ôткажете сему малому бажаню такому пріятелеви вашому, якъ я.“

Але Абдуррманъ обстававъ при своемъ, що ôнъ нѣколи не ôтважится дати малювати свôй портретъ, щобы ще ôттакъ не мусѣвъ, якъ думавъ, дати свою душу на оживленье образа. Я уживъ отже пôдступу и пояснивъ єму, що фотографія а малярство то не все одно и для того дозволено и Магометанамъ. Я сказавъ єму, що и султанъ и шахъ перскій казали фотографуватися и коли ôнъ хоче то я єму покажу фотографію султана и шаха.

Абдуррманъ дався симъ наклонити и сѣвъ на столець передъ фотографомъ, хочь видко було, съ якимъ страхомъ ôнъ сѣдавъ и я мусѣвъ переконувати, що фотографованье не робитъ жадного болю, такъ якъ примѣромъ електризованье. Коли вже фотографія була знята и по пяти минутахъ фотографъ принѣсъ єму образъ негативный, ханъ духе зачудувався. Коли ôттакъ по кôлькохъ дняхъ я єму принѣсъ красно выготовлену фотографію, сподобалась єму дуже, а за тымъ дались фотографувати и всѣ єго генералы. Они не перестали однакожь недовѣряти и называли фотографію „шайтаниотъ“ т. є. діявольскимъ дѣломъ.

Горяче бажанье Абдуррамана побачити Петербургъ и бѣлого царя нѣколи не сповнилось. За цѣлый часъ свого пробуваня въ Россіи ôнъ не выйшовъ поза Ташкентъ. Певній политичній обставины приневолили генерала Кауфмана до того, що ôнъ зъ разу омпнавъ частій домаганя Абдуррамана, а на послѣдокъ таки зовсѣмъ єму ôтказавъ. Коли передъ трема роками настали въ Афганистанѣ звѣстній путанины, тогды прійшла пора и на Абдуррамана. Ôнъ приспѣвъ до своеи ôтчины и по довгôмъ заточеню добився до цѣли, котрои такъ горячо бажавъ, котрои такъ довго мусѣвъ дожидати.

По смерти свого вуйка Ширъ-Алього зôставъ ôнъ зъ ласки Англичанъ емиромъ Афганистану и вступивъ на престолъ свого батька, за котрый такъ довго боровся и такъ богато претерпѣвъ.

Абдуррманъ-ханъ маe за собою дуже ворушливе житье. Нынѣ, забувши на добродѣйства Россіи, станувъ ôнъ въ англійскôмъ таборѣ. Де опреся завтра — або де поляже?

(*Пôсля „Нового Времени“.*)

Переглядъ часописей.

(*„Миръ“, „Нов. Проломъ“ и „Dziennik Polski“ о „Дѣлѣ“ и сторонництвѣ народнôмъ, alias дѣйстна вежа Вавилъ.*)

Молоденькій „Миръ“, даючи въ ч. 15 „сумаричну ôтповѣдь“ рускимъ часописямъ „Дѣлу“, „Слову“ и „Н. Проломови“ на „мониторотва“, а радше боронячи ще разъ свою сервилистичну политику названу „миролюбною“, поклавъ програму нашои часописи на рôвни съ програмою „Слова“ и „Н. Пролома“, котрѣ то органы прасы рускои въ єго очахъ на иншôмъ мѣсци представлялися заєдно пôдбитій схизмою и москалофильствомъ. Зъ того и выходило-бы дуже ясно, що и сторонництво руске народне окрôзь окуляры „Мира“ не выдаеся нѣчимъ другимъ, а тако-жь схизматицкою Москвою.

Пôдъ такимъ засудомъ лишилося однакожь наше „Дѣло“ лишь ôтъ 20 до 25 л. цвѣтня 1885 с. р. Того дня выйшло 227 ч. „Н. Пролома“ и — о чудо чудесъ! — „Н. Проломъ“ збивъ насъ въ одно съ „Миромъ“ и доказавъ своимъ читателямъ при помочи теорія о двохъ паралельныхъ линіяхъ дуже быстроумно, що „Дѣло“ а „Миръ“ то „одна консорція“ рутеньско-езуитска, жіючa

Reptilienfond-омъ и то австрійскимъ а не закордоннымъ, до котрого „Дѣлу“ руки по швамъ!

Однакожь и такій поглядъ на бѣдне „Дѣло“ не устоявся довго, а поваливъ его — „Dziennik Polski“ въ ч. 97 зъ 29 л. цвѣтня 1885 р. Навязавши рѣчь до звѣстного раболѣпного прошеня „Мира“ пôдъ адресою центрального польского комитету передвыборчого, въ котрôмъ „Миръ“ молитъ „новыхъ батькôвъ Руси“ о принятье кôлькохъ poczciwych Rusinków въ складъ того жь комитету, пише „Dz. Pol.“ слѣдуюче: „Трудно комитетови польскому взяти „на складъ до себе“ Русинôвъ „Слова“ и „Н. Пролома“, бо они ѣздятъ до Петербурга, „by wyrazić czołobitność białemu carowi“. Drugie zaś stronnictwo „Дѣла“ przestało być samoistnem i przy każdej prawie sposobności idzie ręka w rękę z moskalofilami...“

Огъ и маешь вежу Вавила! Ôтъ 20—29 л. цвѣтня було наше „Дѣло“ съ народною, ясною програмою, то схизматицкою Москвою, то єзуитско-рутеньскою консорцією, то знову партизантомъ москалефилôвъ! Якъ-бы ще „Czas“ бувъ до того додавъ, що „Дѣлу“ pachnie krew Gonty, а „Przegląd“ почтивъ насъ епитетомъ якихъ-то соціялистôвъ та динамитардистôвъ въ родѣ кракôвского Маланкевича, — отъ чи не гарна китиця „тупоумія“ выйшла бы була въ тыхъ всѣхъ дотепôвъ чи нѣсенѣтниць?! Однакожь сему вавилоньскому хаосу не виноватѝ твердѝ головы редакторôвъ самыхъ, а бôльше жаръ незвычайный, що панує въ нашôмъ Львовѣ ôтъ двохъ недѣль мовь-бы середъ липня. Мозки не функціонуютъ правильно...

Ôтозва до дякôвъ.

Честнѝ Братя!

Вѣдомо Вамъ уже зъ часописей и загального голосу радôстного, що 23 цвѣтня (5 мая) 1885 въ день св. Великомученика Георгія ôтбудеся инсталяція нашого Архіерея кира Сильвестра на престолъ митрополичій. Зô всѣхъ сторôнъ будутъ охочо стягатися Русины всякого стану до храму св. Георгія, абы тамъ заявити свому Архіереви глубоке поважанье.

И мы честнѝ Братя, поспѣшимо зô всѣхъ сторôнъ Руси, щобы ему заявити наше глубоке поважанье, свою любовь и преданнôсть. Прото, честнѝ Братя, въ кождого деканату цѣлои Руси Галицкои выберѣтъ бодай одного делегата, заосмотрѣтъ его письмомъ уповномôцняючимъ на то торжество и най ôнъ въ храмѣ св. Георгія у Львовѣ прилучится до насъ, щобы мы яко одно тѣло представилися свому Владыцѣ, Митрополитови. Буде то першій разъ, де мы объявимо наше житье свѣтови и покажемо, якъ высоко мы почитаемо нашихъ Владыкъ, котрѝ яко князѣ церковнѝ панують надъ нами.

Просимо при тôмъ честныхъ Братей нашихъ уповажнити ôтпоручникôвъ, щобы они въ справѣ статутôвъ нашого товариства, котрыхъ начеркъ уже готовый, могли свою гадку ôтдати, а такъ за спôльнымъ порозумѣньемъ посредствомъ Всч. Консисторіи мы предложили-бы ихъ ц. к. Намѣстництву до затвердженя.

Рогатынъ 13 (25) цвѣтня 1885.

Отъ провизоричного комитету товариства дякôвъ. ***Ілія Бойкевичъ.***

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Рухъ передвыборчій.*) Цѣла внутрѣшна политика австрійска обмежуєсь нынѣ майже лишь выключно на выборы до рады державнои. О руху выборчôмъ що до нашого краю спеціяльно подаєму звѣстку въ окремôй рубрицѣ; тутъ нотуємо вѣсти о руху выборчôмъ зъ другихъ краѣвъ коронныхъ. Въ Чехахъ маютъ ôтбутися выборы зъ курій сѣльскихъ дня 1 червня, зъ мѣстъ 3, зъ палатъ торговельныхъ 5 а зъ бôльшихъ посѣлостей 6 червня. — На Моравѣ: Зъ курій сѣльскихъ 2 червня, зъ мѣстъ 5, зъ палатъ торговельныхъ 6, зъ бôльщихъ посѣлостей 8 червня. — На Шлеску: Зъ курій сѣльскихъ 3 червня, зъ мѣстъ 5, зъ палатъ торговельныхъ 6, зъ бôльшихъ посѣлостей 8 червня. — Въ Стиріи: Зъ курій сѣльскихъ 2 червня, зъ мѣстъ 5, зъ палатъ торговельныхъ 8, зъ бôльшихъ посѣлостей 9 червня. — Въ Тироли: Зъ курій сѣльскихъ 28 мая, зъ мѣстъ 30 мая, зъ палатъ торговельныхъ 1 червня, зъ бôльшихъ посѣлостей 3 червня. — „Narod. Listy“ доносятъ, що гр. Тафе мавъ передъ кôлькома членами палаты нанôвъ заявити, що всѣ выборы маютъ навдальше до 15 червня зовсѣмъ вже бути переведенѝ а въ Чехахъ вже до 8 червня.

(*Нова рада державна*) якъ доносятъ „Czas“ и „Presse“ буде скликана 15 вересня на 14 днѣвъ для верификаціи всѣхъ выборôвъ, для ухвалы адресы, выбору членôвъ до спôльныхъ делегацій и ухваленя провизоричного буджету на першій кварталъ за 1886 р. Доперва ажь по рускихъ рôздвяныхъ святахъ буде рада державна знову скликана до дальшои законодавчои роботы.

(*Справы шкôльнѝ.*) Министерство просвѣты получае що року ôтъ кандидатôвъ и кандидатокъ численнѝ прошеня о диспензу ôтъ лѣтъ вѣку въ цѣли принятія ихъ до семинарій учительскихъ и городцѣвъ фреблôвскихъ якъ такожь и въ цѣли допущеня ихъ до испытôвъ уповномочняючихъ ихъ до удѣлюваня чужихъ языкôвъ. Позаякъ министерство уважае, що се не годится съ интересомъ просвѣты, щобы ôтступати ôтъ ясныхъ приписôвъ закона въ школахъ народныхъ або дозволяти на якѝ небудь выемки, для того власти школьнѝ краєвѝ получили приказъ, щобы такѝ прошеня не ôтсылали до министерства, лишь ôткидали ихъ ôтъ разу.

ЗАГРАНИЦЯ.

Конфликтъ въ Афганистанѣ. Вже по выданю послѣдного числа нашои часописи надôйшли були оногды двѣ застрашаючѝ вѣсти о такъ непевнôй справѣ россійско-англійского конфликту въ Авганистанѣ. Першу рознесло було бюро Райтера и летомъ блискавки оголосило свѣтови, що вôйна вже нехибна. Пôсля сего жерела царь мавъ выѣхати до Москвы, щобы тамъ выдати манифестъ до народу и выповѣсти Англіи вôйну. Друга вѣсть надôйшла знову була знову зъ Лондону и оповѣстила, що палата послôвъ ухвалила по бесѣдѣ Глядстона, котра тревала цѣлыхъ пять чвертей годины, кредитъ на цѣли военнѝ въ высотѣ 11 мил. ф. штерл. (около 120 мил. зр.) — причина досыть важна, щобы зъ неи заключати вже на нехибну вôйну. И дѣйстно, справа афганьокого конфликту станула вже на такôй точцѣ, що леда хвиля, леда яка мала причина, а послѣдна запора може вже бути усунена и вôйна може выступити въ цѣлôй своѣй силѣ. Особливо мала до сего причинитись послѣдна англійска депеша, выслана въ недѣлю до Петербурга а въ котрôй Англія зажадала нового слѣдства въ справѣ, котра спонукала ген. Комарова до першои акціи войсковои. Жаданье таке выкликало въ Россіи велике обуренье а правительство постановило не пріймити сего предложеня. Симъ и поясняеся, для чого въ послѣдныхъ дняхъ выгляды на удержанье мира такъ значно погôршились. Мимо того однакожь не можна ще сказати, щобы вôйна була вже певною; противно въ хвили, коли се пишемо надôйшли вѣсти, що надѣя на удержанье мира ще не зовсѣмъ страчена, а „Pall Mall Gazette“ доноситъ, що австрійске правительство зробило россійскому предложенье, щобы справу поступованя ген. Комарова передати судови мировому. Предложенье таке выкликало знову зъ россійскои стороны певне невдоволенье, позаякъ въ мѣродайныхъ сферахъ россійскихъ не видятъ потребы справу сю передъ судомъ мировымъ розбирати, бо добачуютъ въ нѣмъ певну охоту Англіи не допустити до мирного залагодженя. Берлиньскѝ газеты знову нотуютъ вѣсти зъ Лондону, пôсля котрыхъ царь мавъ згодитися пôдъ певными условіями на установленье мѣшанои комисіи, котра малабы розслѣдити донесеня ген. Комарова и Лемсдена. Пôсля „Kreuzztg.“ въ берлиньскихъ кругахъ политичныхъ думаютъ все ще, що миръ позôстане незаказаламученый. Зъ Берлина доносятъ навѣть, що высокопоставленѝ особы высказуются о ситуаціи трохи користнѣйше. О якôмсь посередниченю въ цѣли залагодженя конфликту нема и бесѣды. Говорятъ, що англійско-королевска родина ôтносилась до нѣмецкои родины цѣсарскои съ прошеньемъ о посередництво, але кн. Бисмаркъ мавъ ôтраджувати ôтъ всего посередництва. Вѣсть, що будьто бы на случай вôйны мавъ утворатися союзъ Англіи, Италіи и Туреччины єсть такъ само неправдивою якъ и вѣсть, що державы европейскѝ робили на Туреччину певну прессію въ цѣли удержаня неутральности и въ справѣ Дарданелѣвъ. О дальшихъ зброеняхъ доносятъ зъ обохъ сторôнъ.

Россія. „Днев. Варш.“ доноситъ, що ген. губернаторъ Гурко выѣхавъ дня 26 с. м. надзвычайнымъ поѣздомъ до Тересполя и Берестя Литовского; думаютъ, що ген. Гурко поѣде ôтъ такъ до Петербурга и що подорожь ся стоитъ въ звязи съ военными приготованями. „Schles. Ztg.“ потверждае вѣсть, що правительство россійске постановило знести епархію вильненьоку а всѣ справы сеи епархіи маютъ бути ôтданѝ власти митрополита могилевского. — По поводу проектôвъ, якѝ выкликали роковины „грамоты“ данои царицею Катериною II россійскому дворяньству, пригадуютъ россійскѝ газеты, що грамота ся обôймала такожь и дворяньство украиньске, котре утворилося зъ козакôвъ Хмельницкого. Довгій часъ не хотѣли сего дворяньства признати, оъ часомъ однакожь признано єго а въ 1776 р. надано було сему дворяньству право выбирати зъ помежи себе мировыхъ судіевъ и т. д. а въ 1785 р. роздѣлено нову шляхту украиньску на ранги и клясы. — Дня 27 с. м. ôтбулася пôдъ проводомъ царя тайна нарада, въ котрôй мавъ такожь и Катковъ взяти участь. — Зъ Риги доносятъ, що ходитъ поголоска, будьто-бы вже потайкомъ выслано змобилизовану першу дивизію до провинцій балтійскихъ для обороны тамошныхъ портôвъ прибалтійскихъ.

Нѣмеччина. Въ послѣдныхъ часахъ намножилось чимало божевôльныхъ, що якъ-бы нарокомъ завзялись страшити коронованѣ головы. Недавно доносили мы о двохъ случаяхъ въ Брукселi, нынѣ записуемо третый подôбный фактъ, що лучився въ Берлинѣ. Коли именно дня 27 с. м. нѣмецкій цѣсарь заѣхавъ передъ палату англійскои амбасады, якійсь молодый чоловѣкъ, що случайно туды переходивъ, скочивъ на ступень кареты цѣсарскои. Пôзнано въ нѣмъ 17-лѣтного глухо-нѣмого маляря порцеляны зъ Берлина, котрый въ хвилевôмъ пароксизмѣ божевôльности допустився сего дѣла. — Зъ Берлина доносятъ, що цѣсарь нѣмецкій послѣдными часами не получивъ анѣ письма анѣ жаднои депеши ôтъ царя россійского. Правительство нѣмецке стоитъ супротивъ россійско-англійского конфликту на зовсѣмъ неутральнôмъ грунтѣ. — „Berl. Tagblatt“ доноситъ, що правительство пруске ôткинуло предложену курією римскою кандидатуру еп. Ониньского на епископскій престолъ въ Познани. Здаеся, що причиною сего було, що правительство пруске придержуеось тои засады, щобы на таке вплывове становище не допустити нѣкого зъ польскои шляхты. — Комисія правнича рады звязковои згодилася на нѣмецко-россійску угоду въ цѣли выдаваня политичныхъ виновникôвъ.

НОВИНКИ.

— **„Народна Торговля“** переноситься съ днемъ 1 л. мая зъ будынку „Общого рôльничого-кредитового Заведеня“ до локалю въ „Народнôмъ Домѣ“, въ котрôмъ довгій лѣта мѣстилася торговля О. Т. Винклера. Контрактъ найму вже пôдписаный.

— **Выдѣлъ товариства „Рускихъ Дамъ“ у Львовѣ** устроюе въ слѣдуючій вторникъ, дня 5 л. мая с. р., вечерокъ съ танцями въ великôй сали „Народного Дому“, на котрый маеть честь запросити мѣсцевыхъ и замѣсцевыхъ Вп. Гостей. Вп. Родимцѣ зволятъ численно посѣтити сей вечерокъ, зъ котрого весь чистый прихôдъ призначаеся на запомоги для учащихъ-ся рускихъ сирôтъ и бѣдныхъ рускихъ дѣвчатъ. — *Отъ комитету.*

— **Украинцѣ проживаючѝ въ Петербурзѣ** стараются — якъ доноситъ „Петерб. Листокъ“ — о дозволенье имъ здвигнути въ Петербурзѣ памятникъ Тараса Шевченка.

— **Д. Мордовцѣвъ** розказуе въ „Новостяхъ“ такій епизодъ зъ часу арештованя Костомарова и Шевченка за братство св. Кирила и Методія. Костомаровъ бувъ арештованый на день передъ своимъ вѣнчаньемъ 28 марта 1847 року, на дорозѣ коли повертавъ ôтъ своеи судженои Алины Крагельскои. Шевченка, котрый прибувъ зъ Чернигова яко дружба въ фраку и бѣлôй краватцѣ, заразъ арештували. Коли Шевченка привели до губернатора Фундуклея, той спытавъ єго: „Що се вы, Тарасе Григоровичу, въ бѣлôй краватцѣ и у фраку?“ — „Я дружбою на весѣлю у Костомарова“ — ôтповѣвъ Шевченко. — „А ну, то куды жениха, туды и дружбу повезутъ!“ — зажартувавъ губернаторъ.

— **Руско-народный театръ** пôдъ дирекціею пп. Биберовича и Гриневецкого пробуваеть вже въ Золочевѣ и розпочавъ цикль представленъ въ сали Функенштайна. Вô второкъ сего тыждня дано на перше представленье комедію Балуцкого „Гуси и гусочки“; сегодня ôтограютъ „Сокôльску дебру“, а въ суботу „Интригу и любовь“ Шиллера въ переводѣ о. Єзерского; въ недѣлю буде представленый „Новый двôрникъ“ Воробкевича“; вô второкъ слѣдуючого тыждня „Звоны зъ Корневиль“, а въ четверъ „Федько Острожскій“ Ом. Огоновского. На першôмъ представленю въ Золочевѣ публики було досыть мало. Съ жалемъ констатуемо сей фактъ, але надѣемося, що на слѣдуючихъ представленяхъ самыхъ добôрныхъ штукъ Русины зъ Золочева и околицѣ поспѣшати будутъ громадно до свого народного театру. Зъ Золочева театръ нашъ задумуе загостити до Тернополя и Теребовлѣ.

— **Ревизія въ львôвскôй семинаріи духовнôй.** Въ справѣ посудженого о злочиньство зъ §. 67 (шпигованье и порозумѣнье съ ворогомъ) п. Василя Дрогомирецкого зарядивъ судъ перемыскій черезъ львôвску полицію ревизію папероôвъ и рухомостей єго двохъ своякôвъ пп. Володимира Дрогомирецкого богослова II року и Омеляна Рудницкого богослова III року. Вчера т. є. 29 цвѣтня въ полудне ôтбулася у тыхъ двохъ пп. питомцѣвъ ревизія, — але не найдено нѣчого, що могло-бы ихъ компромитувати.

— **Зъ Долиньского** пишутъ намъ: Выбôръ п. Теодора Бѣлецкого зъ Долины на повѣтового люстратора громадъ засуспендувала власть политична заразъ по єго выѣздѣ до Петербурга въ депутаціи на Кирило-Методіевске торжество.

— **До рады повѣтовои городецкои** зъ куріи сельскихъ громадъ выбрано: вôйта Миколу Василишина; о. декана Володимира Комарницкого; ц. к. нотаря Казимира Курека; вôйта Іосифа Стубиньского; о. Людвика Заградника; вôйта Ивана Ковальского; начальника обшару двôрского Володислава Спавсту; господарѣвъ Константина Валькевича, Василя Сроковского, Гриня Кравчишиного, Андрея Тершаковича и крылошан. Михаила Каминьского.

— **Пробна мобилизація.** Львôвскій кореспондентъ „Reformы“ довѣдуеся зъ войсковыхъ сферъ, що дня 1 л. мая с. р. маеть ôтбутися пробна мобилизація резервистôвъ, хочь выражае заразомъ сумнѣвъ въ правдивôсть сеи вѣсти, позаякъ на случай такои мобилизаціи можна бы о нѣй знати доперва на 48 годинъ передъ оголошеньемъ, а по друге и длятого, що така проба єсть въ кождôмъ случаю досыть коштовна. — Пôсля другихъ жерелъ маеть бути заряджена лишь часткова мобилизація кавалеріи.

— **Вицепрезидентъ ц. к. высшого суду краєвого у Львовѣ** Фридрихъ Керберъ внѣсъ передъ кôлькома днями прошенье о перенесенье въ станъ спочинку. Прошенье се приняго а цѣсарь выражаючи при тôй случайности признанье за довголѣтну вѣрну и знамениту службу надѣливъ єго великимъ хрестомъ командорскимъ ордену Франць-Іосифа. Уступившій вицепрезидентъ апеляціи ôтзначувався великимъ тактомъ и учинностею такъ въ ôтношеню до пôдвластныхъ якъ и приватныхъ особъ и тѣшився середъ стану урядничого и ширшои публики великою симпатією; тожь уступленье єго споводоване по части взглядами здоровля и высокимъ вѣкомъ (п. Керберъ дослугувавъ вже 50 рôкъ служby), а по части не конче пріятными ôтношенями службовыми, повитали всѣ судовѝ урядники съ великимъ жалемъ. Супротивъ борбы національнои бувъ ôнъ зовсѣмъ безсторонный и глядѣвъ лишь на обовязки свого званя не знаючи нѣякои рôжницѣ межи національностями. — На высоку посаду по нѣмъ опорожнену єсть много кандидатôвъ, кого однакожь покличутъ, покищо не знати. Кажутъ, що межи прочими маеть шансы вицепрезидентъ львôвского краєвого суду п. Лидль.

— **Сильный огонь** навѣстивъ дня 27 л. цвѣтня Станиславôвъ. Рано занявся тамъ наслѣдкомъ необережности одинъ дôмъ при Галицкôй улици, а позаякъ не було воды и при посусѣ було утруджене ратованье, то огонь розширився скоро и въ короткôмъ часѣ обнявъ 8 домôвъ. О ратунку горючихъ хатъ не можна було и думати и цѣлу силу звернено лишь на злоколизованье огню, що лишь съ великимъ трудомъ повелося. — Згорѣвшій домы належали до жидôвъ. При ратованю понесло кôлька людей тяжке ушкодженье. Одного зъ ратуючихъ (замочника желѣзницѣ) привалила стѣна до будынку и єго ледви живого вытягнено зъ пôдъ румовища та ôтдано до шпиталю.

— **П. Теодосій Поляньскій,** властитель дôбръ въ Рудникахъ, жидачѣвского повѣта, строитъ въ згаданôмъ селѣ своимъ коштомъ церковь зъ твердого матеріялу. Потрѣбный матеріялъ вже звезено и роботы вже зачалися.

— **Рогатыньска рада шкôльна окружна** удѣлила катихитамъ въ Рогатынѣ за науку религіи въ мужескôй 4-клясовôй школѣ 40 зр., въ женьскôй 4-клясовôй школѣ 30 зр. а въ Перемышлянахъ 15 зр. ремунераціи.

— **Наданѝ стипендіи.** Намѣстництво надало на представленье Ставропигіи стипендіи зъ фундаціи Каролины Глинецкои въ рôчнôй сумѣ 105 зр. п. Орестови Дембицкому, слухателеви I року правъ въ львôвскôмъ университетѣ и Стефанови Корчиньскому, слухателеви IV року правъ въ тутешнôмъ университетѣ. — Рада шкôльна краєва надала стипендію имени гр. Шептыцкого въ сумѣ 160 зр. Стефанови Добряньскому, ученикови краєвои школы лѣсового господарства у Львовѣ.

— **Билеты желѣзничѝ для урядникôвъ.** Минувшои пятницѣ ôтбулася въ Вѣдни конференція репрезентантôвъ всѣхъ желѣзницъ и министерствъ, котра радила надъ тымъ, якѝ улегченя належитъ признати державнымъ урядникамъ ôтбуваючимъ подорожи желѣзницями. Пôсля информацій „Presse“ згодилася конференція на то, щобы всѣмъ урядникамъ признати такъ въ подорожахъ службовыхъ якъ и въ приватныхъ 50-процентовый опустъ въ цѣны билетôвъ. Наконечне рѣшенье западе доперва на однôмъ зъ найблизшихъ засѣдань.

— **Арештованье судій присяжныхъ.** Зъ Черновець доносятъ, що 6 судій присяжныхъ, котрѝ въ ôтбувшôмся недавно карнôмъ процесѣ въ справѣ жида Ицка Гроніха, ôтдали свои голосы за признаньемъ пôдсудимого невиннымъ, арештовано на другій день по розправѣ яко пôдозрѣныхъ о перекупленье. Въ сѣй справѣ надôславъ начальникъ лавы присяжныхъ до однои зъ львôвскихъ газетъ письмо, въ котрôмъ жалуеся на поступованье суду и доноситъ, що такъ у него якъ и у другихъ судій присяжныхъ ôтбулася ревизія.

— **Именованя.** Ц. к. дирекція скарбу именувала офіціяла цлового Юліяна Бутковского контролоромъ цловымъ, асистентôвъ цловыхъ Ивана Колянковского и Михаила Фрая офіціялами цловыми а респеціентôвъ сторожи скарбовои Юліяна Козакевича и Бронислава Збіевского асистентами цловыми. — Ц. к. намѣстництво именувало офіціяла намѣстництва Арнольда де Ложъ адъюнктомъ при дерекціи урядôвъ помôчничихъ въ ц. к. намѣстництвѣ. — Рада шкôльна краєва заименувала учителя Іосифа Дзундзу въ Юрôвцяхъ дѣйстнымъ учителемъ управляючимъ школою етатовою 4-клясовою въ Сяноку.

— **Осѣнній маневры** XI. корпусу арміи, котрого штабъ знаходится у Львовѣ, ôтбудутся сего року въ часѣ ôтъ 1 до 15 вересня. XI дивизія пѣхоты буде сконцентрована пôдъ Золочевомъ а XXX пôдъ Бережанами.

— **Средство противъ морскои хоробы.** Недавно ôтбувалися въ Гаврѣ досвѣды зъ електро-магнетнымъ поясомъ, выдуманымъ якимсь Едардомъ противъ морскои хоробы. Досвѣды повелися дуже добре. Кôлька особъ легко улягаючихъ тôй хоробѣ ôтправилися въ часѣ бурѣ на пароходѣ „Francois I“ на ôткрыте море. Всѣ що одягли були поясы Едарда не почули нѣякихъ припадкôвъ морскои хоробы а противно улягли єи тѝ, що не мали ихъ на собѣ, но ôттакъ, коли опереалися поясами Едарда почули заразъ змѣну на лучше и за 15—20 минутъ выздоровѣли зовсѣмъ. Чудесный поясъ вытканый зъ шовку и наповненый титано-магнетнымъ порошкомъ и матерією, котрого складъ держитъ вынаходчикъ въ тайнѣ. Цѣлюще свойство пояса залежитъ по словамъ вынаходчика ôтъ магнетныхъ токôвъ.

— **Землетрясенье** навѣстило дня 25 цвѣтня рôжнѝ стороны Босніи: якъ Праца, Горазда, Рогатиця и другѝ. Землетрясенье було досыть сильне и тревало черезъ двѣ секунды, поступаючи ôтъ полудня на пôвнôчь.

— **Сенатъ дисциплинарный** львôвского высшого суду краєвого засудивъ судію повѣтовогв зъ Рожнѣтова на перенесенье и кошта процесу дисциплинарного.

— **Пожары театрôвъ** — суть зновъ на дневнôмъ порядку. Не минуло два днѣ, якъ згорѣвъ театръ въ Сегединѣ на Угорщинѣ, коли надходятъ вѣсти про пожаръ театру париского Concert de la Renaissance. Огонь занявся о 5 годинѣ рано на сценѣ и знищивъ до тла цѣле устроенье сцены.

— **Звѣръ-батько.** Селянинъ Андрухъ Козакъ зъ Замку, равского повѣту, прійшовши пôдпитый до

дому зачавъ сварку съ жёнкою, котра видячи, що нёчого єи робити съ пяным чоловёкомъ, утекла ночувати до стодолы, лишивши въ хатё розбуджену гаморомъ 8-мёсячну дитину. Пяный Козакъ ще гôрше розлютився и взявши зъ колыски дитину кинувъ нею два разы до землё а ôттакъ доптавъ ногами, поки бёдна дитина не ôтдала духа. Страшного батька ôтдали судови.

— **Публичне насильство.** Въ ночи зъ вôвторка на середу мёсца сторожа акцизова засёлася на площады св. Теодора у Львовё на перемитникôвъ и хотёла ихъ арештувати, но жиды напали на стражникôвъ и зачали на нихъ такъ сильно кидати камёньемъ, що они мусёли уступити, при чёмъ старшій мёскій стражникъ Михайло Скибичь дôставъ рану пôдъ окомъ. На пôднятый крикъ приспёли на помôчь полицийнй стôйки и арештували ставляючихъ имъ опôръ трехъ жидôвъ ватажкôвъ и ôтдали карному судови.

— **Жертвы на бурсу им. св. Николая** въ Станиславовё вплынувшй по поводу запрошень на вечеръ съ танцями, устроеный дни 8 (20) сёчня с. р. въ Станиславовё: А) мёстцевй П. Т. пп. зложили по 5 зр.: Т. Стахевичь, властитель торговлё; Стефановичь, адъюнктъ суд.; дръ Каминьскій, бурмистръ. — По 4 зр. зложили: К. Груберъ, ц. к. капитанъ. — По 3 зр.: Дръ М. Бучиньскій, адвокатъ краевый; І. Керекярто, директоръ гимназіи; О. І. Литвиновичь, катих. гимн.; Дръ Лазарскій, проф. шк. реал.; дръ Лубиньскій, адвокатъ краевый; о. Шанковскій, совётникъ митр. консисторіи. — По 2 зр.: Бачинскій Теофиль; Чумалевичь, ц. к. адюнктъ суд.; о. Кашубиньскій, пенсіон. священникъ; Левицкій Евстахій, профес. шк. реал.; Кубисшталь, проф. гимн.; п-ё Литыньска; Пасюдъ; Рицаръ де Остерманъ Юрій, ц. к. авск. судовый; Рыцарь де Остерманъ, ц. к. сов. намёст. въ пенсіи; о. Семенôвъ Мих., катихитъ семинаріи учит.; Серенькій І., урядникъ въ пенсіи. — По 1 зр.: о. Ензели І., кат. шк. реал.; Верхратскій І., проф. гимназ.; Виндъ, инжинеръ; ц. к. староста Горецкій Е.; Глоговскій, учитель; кс. Домбровскій, кат. гимназ.; Ебенбергеръ, ц. к. авс. судовый; Заклиньскій Алексій, юристъ; дръ А депенд. адвок.; Колянковскій Ант., офиціялъ телегр.; Кордасевичь Ир., директ. банку; Левицкій, адъюнктъ староства; Либера Ант., проф. гимназ.; Левицкій, фармацевтъ, Ляховичь, ц. к. надпоборця податк.; Ленкавскій Николай, юристъ; Мартынець, юристъ; п-ё Зарицка; Новицкій, директоръ голов. школы; п-ё Огоновска; дръ Окуневскій, депенд. адвок.; Пискожь, властитель торговлё; Струтыньскій І., кандидатъ адвок.; Склива, учит.; Соколовскій, адюнктъ суд.; Турчакъ І., адюнктъ подат.; Чорненскій Т., ком. дир. финан.; Чернявскій, концеп. дир. окарб.; Чачковскій, дирек. шк. реал.; Черни, практ. уряду под.; Янкевичь, офиц. дир. скарбу; Якличь Л; Роза Германъ, ц. к. капитанъ; Суханекъ, ц. к. надпоручникъ; Водичка, ц. к. поручникъ; Станковскій, надпоручникъ Жеребецкій, ц. к. поручникъ; Дръ Гартманнъ, ц. к. лёкарь регимент.; Еленъ, ц. к. кадетъ; Зьелинскій, капитанъ; Костецкій, ц. к. поручникъ; Н. Н., ц. к. поручникъ; Н. Н., ц. к. поручникъ; Н. Н., ц. к. кадетъ. (Д. б.)

— **Перша красавиця.** На днихъ закôнчився конкурсъ женьскои красоты организованый въ Парижи а конкурсовый судъ признавъ першу нагороду парижанцё 20-лётнôй дёвчинё Матильдё Коленъ. Портреты молодои красавицё будутъ продаватися а дохôдъ зъ розпродажи призначеный на добродёйну цёль.

— **Розбишацкій нападъ.** Межи Любелею а Кулявою въ жовкôвскôмъ повётё знайдено на дорозё двохъ тяжко покалёченыхъ жидôвъ. Розбишакъ, що ихъ напали и зрабували, вже выслёджено. Були то селяне зъ Кулявы.

— **Дрôбнй вёсти.** Погорёльцямъ села Дмитровичь пôдъ Львовомъ удёливъ цёсарь 500 зр. запомоги. — Въ Раковё коло Рожнётова знайдено сими днями застрёленого селянина Онуфрія Гуцула зъ Креховичь; слёдство судове зъ тои причины ведеся. — Холеру сконстатовано недавно коло Бергамо въ Италіи. — Въ Самборё умеръ недавно заслуженый лёкарь дръ Тымосковскій. — Рôчне засёданье публичне краковскои академіи наукъ ôтбудеося дня 4 л. мая въ Краковё. — Президентомъ палаты торговельнои въ Бродахъ выбраный сими днями Альфредъ Гавзнеръ а єго заступникомъ Адольфъ Быкъ.

Вёсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Каноничну институцію получивъ о. Іоанъ Степанôвъ на Вишнёвчикъ.

Увôльненй: о. Волод. Громницкій ôтъ сотрудництва въ Городку; о. Анаст. Лотоцкій яко кап. въ Тростянци.

Президія намъстництва годится на каноничну институцію для о. Теоф. Бородайкевича на Тростянець.

Митрополича консисторія вставилася на прошенье о. Стефана Гаврысевича, пар. въ Бёлôмъ камени о наданье дотаціи зъ фонда религійного для приватного сотрудника тамже а на прошенье о. Инолита Дзеровича, пар. въ Рогатынё и о удёленье додатку.

Завъдательство Вишенки на часъ ôтпустки тамошного пар. о. Ореста Кичуры поручено до кôнця року о. Іоану Валявскому а оба душпастырё угодилися, що доходы зъ церкви и грунту будутъ удёлятися о. Валявскому.

Грамоту на сотрудника въ Княгиничахъ, дек. ходорôвского, получивъ о. Емануилъ Красицкій.

Митроп. консисторія поручила о. Маркилу Сёрецкому, пар. Делавы, порозумётися съ о. Гиличиньскимъ, пар. Яхторова, о замёну и о постараньесь о презенту; — такъ само о. Петру Жолевичови, пар. Курникъ замёнятися съ о. Филиповичемъ за Кутиска.

Вицедеканомъ буковиньскимъ именованый о. Іоанъ Шихъ.

Буковиньске правительство удёлило Антонію Березовскому, пёвцю церковному въ Чернôвцяхъ 15 зр. запомоги зъ фонду религійного.

Конкурсъ ч. 2839. Ухвалою зъ дня 27 цвётня розписуеся конкурсъ на опорожнену посаду префекта науки въ семинаріи духовнôй съ рôчною платою 210 зр. и емолюментами. Речинець назначеный до 15 червня 1885. Вдôвцё, безженнй и кандидаты съ ôтличными студіями, котрй хотятъ докторатъ робити, маютъ перщеньство.

Телеграмы „Дёла“,

Вёдень 30 л. цвётня. Сегодня о год. 10 авдіенція у Є. В. цёсаря, а о год. 1 у папского нунція. Завтра въ пятницю буде депутація у министрôвъ.

Вёдень 30 л. цвётня. Русины вёденьскй ôтпровадили депутацію передъ цёсарскій Двôръ и тутъ громадно выжидаютъ автентичнои вёсти, яка буде цёсарска ôтповёдь.

Вёдень дня 30 цвётня. Єго Велич. цёсарь зволивъ вселаскавёйше принати депутацію и пріймивъ меморандумъ обёцюючи, що прикаже здати собё справу и зарядитъ, що буде потреба. Переданье Добромиля, сказавъ Єго Вел. Цёсарь наступило за порозумёньемъ папы и на бажанье митрополита. Станъ дотеперёшный маё лишь тымчасово тревати. Єго Вел. цёсарь высказавъ Своє вдоволенье по поводу патріотичного заявленя депутаціи и запевнивъ о Своёй безъустаннôй печаливости для добра и щастя руского народу.

Курсъ львôвскій зъ дня 29 л. цвётня 1885.

	платятъ	жадаютъ
	австр. валютою	
	р. кр.	р. кр.
1. Акціи за штуку.		
Желёзн. Кар. Людв. по 200 р.	253 —	256 50
„ львôв.-черн.-яс. по 200 р.	220 50	224 —
Банку гип. галиц. по 200 р.	282 —	287 —
2. Листы заст. за 100 р.		
Общ. кредит. галиц по 5% ав.	98 75	99 75
„ „ „ по 4% ав.	91 —	92 50
„ „ „ по 5% ав. період.	98 75	99 75
Банку гип. галиц. 6% ав.	101 25	102 25
Листы дов. гал. руст. банку п. 6%	57 —	59 —
3. Листы довжнй за 100 р.		
Общ. роль. кред. Завед. для Гал. и Буков. 6% льосов. въ 15 лётъ	— —	— —
4. Облиги за 100 р.		
Индемнизаціи галиц. 5% м. к.	100 20	102 75
Облиги комунальнй Гал. банку рустик. 6%	96 75	97 75
Ножички кр. въ р. 1873 по 6%	102 75	104 —
5. Льосы мёста Кракова	18 —	20 —
„ „ Станиславова	22 50	24 50
6. Монеты.		
Дукатъ голендерскій	5 82	5 92
„ цёсарскій	5 84	5 94
Наполеондоръ	9 93	10 03
Нôвимперіялъ	10 22	10 32
Рубель россійскій срёбный	1 54	1 64
„ „ паперовый	1 20¾	1 22
100 марокъ нёмецкихъ	61 35	— 10
Срёбро	— —	— —

(Курсъ текучого куп. безъ купону)

Списъ жертвъ надôсланыхъ ôтъ комитетôвъ мёсцевыхъ Аепархіи Львôвскои за часъ ôтъ 14 падолиста 1884 до 14 цвётня 1885.

	Готôвка зр. кр.	Штукъ фант.	Вартôсть зр. кр.
Боднаръ Григорій зъ Потока зол.	2·—	—	—·—
Каратницкій Іоанъ зъ Солукова	1·—	—	—·—
Бёлецкій Емиль зъ Вороцева	5·—	—	—·—
Урядъ парохіяльный въ Трост.	2·30	—	—·—
Майковскій зъ Гвоздця	7·40	—	—·—
Стрыйскій Іоанъ зъ Топоровець	2·—	—	—·—
Коржиньскій Теод. зъ Медынё	8·—	—	—·—
Чвартацкій Гр. зъ Печенёжа	8·50	—	—·—
Марморовичь Ник. зъ Любини	9·—	—	—·—
Барановскій А. зъ Чернушовичь	4·—	—	—·—
Мартиновичь зъ Мальчиць	3·—	—	—·—
Каминьскій Л. зъ Ôльшаницё	6·—	—	—·—
Рыбакъ М. зъ Шумлянъ	1·20	—	—·—
Громада Тарнавка (Стрый)	1·70	—	—·—
Качала Стефанъ зъ Шельпакъ	10·—	—	—·—
Лисенецкій Евтимій зъ Шидлов.	28·—	—	—·—
Кмицикевичь І. зъ Мышковичь	4·60	—	—·—
Хоминьскій зъ Зеленои	7·—	—	—·—
Товарист. „Просвёта“ у Львовё	—·—	22	37·—
Головацкій Е. зъ Суходола	5·—	—	—·—
Левицкій зъ Словиты	7·—	—	—·—
Хоминьскій Ст. зъ Николаєва	5·04	—	—·—
Шанковскій Іос. зъ Опілуцка	2·81	—	—·—
Губчакъ И. зъ Калуша	7·—	—	—·—
Вахнякъ Д. зъ Глинокъ	2·10	—	—·—
Сёрецкій А. зъ Кросёва	3·—	—	—·—
Матковскій Кл. зъ Зарудця	5·95	—	—·—
Рудницкій І. зъ Воскресенець	2·10	—	—·—
Администрація дôбръ Митроп.	30·—	—	—·—
Луцикъ Ювеналь зъ Познянки	5·—	—	—·—
Зъ Петрылова урядъ деканаль.	6·—	—	—·—
Лотоцкій Ілярій зъ Поховець	8·—	—	—·—
Ганкевичь Спирид. зъ Целёва	—·—	4	6·20
Левицкій Емил. зъ Майдану	17·—	—	—·—
Зъ Ожидова урядъ парохіяль.	2·—	—	—·—
Бобикевичь А. зъ Викторова	4·—	—	—·—
Нижанковскій І. зъ Дёдушиць	10·—	—	—·—
Патрёй Гр. зъ Перегиньска	5·—	—	—·—
Качала Стеф. зъ Шельпакъ	—·—	2	5·—
Калечиньскій А. зъ Гнёздичь	3·—	—	—·—
Мацелюкъ Теод. зъ Дёдилова	5·72	—	—·—
Радикевичь А. зъ Шоломыё	7·—	—	—·—
Кобрыновичь І. зъ Ланôвъ	5·83	—	—·—
Романовскій зъ Рыпянки	3·—	—	—·—
Варывода А. зъ Кальнои	7·60	—	—·—
Квочиньскій И. зъ Хотимира	6·—	—	—·—
Губчакъ И. зъ Калуша	4·—	—	—·—
Брылиньскій В. зъ Чижикова	4·—	—	—·—
Воєвôдка Д. зъ Зеленои	1 50	—	—·—
Кичура О. зъ Вишенки малои	5·—	—	—·—

(Дальше буде.)

Съ симъ числомъ розсылався Впов. Предплатникамъ „Библіотеки найзнаменитшихъ повёстей“ 3 и 4 аркушь повёсти гр. Алекс. Толстого „Князь Серебряный“.

Малымъ выдаткомъ

але великимъ зыскомъ єсть певно для всёхъ тыхъ, що уживаючи швайцарскихъ пигулокъ аптикаря Р. Брандта (можна дôстати въ коробкахъ по 70 кр. въ аптикахъ) очищуютъ а черезъ те и оживляютъ, скрёплюютъ и посиляютъ своє тёло. Пзаякъ въ Австріи суть рôжнй пôдробки швайцарскихъ пигулокъ аптикаря Р Брандта, то треба добре уважати, щобы кожда коробка мала яко етикету бёлый хрестъ на червонôмъ поли и пôдписъ Р. Брандта.

Аптика РУКЕРА во Львовё

поручає 1315 26—?

препараты зъ гумы и выробы кавчуковй

для потребъ хирургичныхъ и иншихъ подôбныхъ.

Цёс. кор. уприв.

ГАЛИЦКІЙ АКЦІЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдає **во Львовё** и черезъ филіи

въ Краковё, Чернôвцяхъ и Тернополи

АСИГНАТЫ КАСОВЙ

4 процентовй платнй въ 30 днёвъ по выповёдженю.
4½ „ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сёчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 22—?)

5 килевй

БОЧÔВКИ ВИНА

поручає

ТОРГОВЛЯ ГЕГЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

1257 (24—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1 бочôвка Гегеляйского столового . 2 зр. 10 кр.
1 „ Гегеляйского столового лучшои якости 2 зр. 30 кр. и 2 „ 50 „
1 „ Гегел. стол. ароматичного 2·70 и 3 зр.
1 „ Самородного вытравного . 4 зр. 30 кр.
1 „ Ермелеки-Бакаторъ стол. 2 „ — „

Повыше наведенй цёны розумёются вразъ съ бочôвкою окованою желёзными обручами и оплаченымъ портомъ почтовымъ, такъ що благоклонный ôтбиратель жадныхъ бôльше коштôвъ не поноситъ. Купуючи вина особисто тôлько у продуцентôвъ ручитъ за здоровй добрй, натуральнй и лучшй вина якъ зъ Вершецъ, и проситъ о ласкавй замовленя.

NEUE (13.) UMGEARBEITETE ILLUSTRIRTE AUFLAGE.

240 HEFTE ODER 16 BÄNDE

Brockhaus' Conversations-Lexikon.

Mit Abbildungen und Karten.

Preis à Heft 30 kr.

VIERHUNDERT TAFELN.

JEDER BAND FL. 4.50., LEINWAND FL. 5.40., HALBFRANZ FL. 5.70. Ö.W.

ЗМЁНА ФИРМЫ.

Симъ маю честь повёдомити П. Т. Публику, що я обнявъ звёстне заведенье годинникароке пôдъ фирмою Людвика Вайгель, при ул. Театральнôй ч. 16 у Львовё на власнôсть мою. Яко довголётный управитель сего заведеня старався я пôдъ кождымъ взглядомъ вдоволити П. Т. Публику а доказомъ сего єсть, що ôтъ 1865 р. т. є. ôтъ коли я взявъ керму фирмы Людвикъ Вайгель въ свою управу а особливожь ôтъ смерти бл. п. Людвика Вайгля, помершого 1879 р. не було нёякого случаю якого невдоволеня, але противно Поважана П. Т. Публика съ довёрьемъ и вдоволеньемъ удавалася до сего заведеня.

Дякуючи за дотеперёшне довёрье поручаюся и на дальше ласкавôй увазё П. Т. Публики.

Съ глубокимъ поважаньемъ

ІОАНЪ ЛОБОСЪ, годинникарь.

1361 (1—8) Львôвъ, ул. Театральна ч. 16.

Золотника

до позолоченя иконостаса пошукуєся. — Близша вёдомôсть въ урядё парохіяльнôмъ въ Хащовё пос. почта Лôмна. (2—2)

По зниженôй цёнё!

Украинськй гетьманы

Иванъ Виговскій

та

Юрій Хмельницкій

Ивана Левицкого (Нечуя).

(Правопись фонетична.)

Можна дôстати по зниженôй цёнё 20 кр. (съ пересылкою 25 кр.) за примёрникъ, за посредствомъ „Дёла“ и другихъ рускихъ часописей. 1214 (20—?)

Маю честь оповёстити П. Т. Публицё, що съ днемъ 1 л. лютого с. р. ôткрываю

техничну контору

при ул. Городецкôй ч. 39, на 2 поверсё для выготовленя всякого рода плянôвъ для будôвель, робôтъ сницерскихъ, столярскихъ и т. п., зарôвно такожь кошторысôвъ, обрахункôвъ и всякого рода техничныхъ робôтъ.

Василь Нагôрный.

ПОХÔДЪ СОБЄСКОГО

пôдъ Вёденъ р. 1683.

Написавъ Стефанъ Качала.

Цёна 20 кр.

Дôстати можна въ администраціи Дёла.

Велика партія останкôвъ сукна

(3 до 4 метры)

у всёхъ краскахъ, на одяги мужескй, на загортки, жёночй мантлё ôтъ дощу, на жёночй плащё — розсылає за послёпатою **за останокъ по 5 гульд.**

L. Storch, Brünn.

Останки не до вподôбы принимаєся назадъ. Взôрцё высылаются по приславю 10-крейцаревои марки.

1292-6-26

Выдавець и редакторъ: **Иванъ Белей.**

Зъ друкарнё Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 44. Львôвъ, Субота 20 цвѣтня (2 мая) 1885. **Рôчникъ VI.**

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ **„Библіотека найзнам. повѣстей“** выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка. Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ однои строчки печатнои, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: **У Львовѣ** Администрація „Дѣла“. **У Вѣдни** Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. **Въ Франкфуртѣ** M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. **Въ Парижи** Agence Havas. **Въ Россіи** Редакція „Кіевскои Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул, д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на пôвъ року . . 6 зр. на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на пôвъ року . . 8 зр. на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на пôвъ року . зр. 2·50
для Россіи: на цѣлый рôкъ . . 12 рубл. на пôвъ року . . 6 рубл. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: на цѣлый рôкъ . 16 рубл. на пôвъ року . 8 рубл. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . 5 рубл. на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи: на цѣлый рôкъ . . . 15 зр. на пôвъ року . . . 7·50 зр. на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на цѣлый рôкъ . 19 зр. на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Ч. 109.
Г. Р. К. В.

РУСИНЫ ВЫБОРЦѢ!

И зновъ настала для насъ важна пора, — пора *выборôвъ до рады державнои у Вѣдни*. Зновъ приходится намъ всѣмъ, у кого єсть руске серце, постояти за себе, за нашь рускій нарôдъ.

А постоимо мы за нашу Русь святу и сповнимо нашь обовязокъ, єсли *уволимо высочайшу волю нашого Найяснѣйшого Монарха*, котрый, надавши конституцію своимъ австрійскимъ народамъ, благоволивъ выречи тіи ласкавй слова:

„Хочу знати, чого потребуютъ и чого собѣ желаютъ краѣ мои и народы, хочу тй потребы и желаня ихъ заспокоити и хочу ихъ надѣлити такими правами и свободами, котрй выйдутъ имъ на добро и пожитокъ, а моёй державѣ додадутъ силы и славы.

„Всѣ мои народы най маютъ **рôвнй права** и я устрою собѣ такъ мою державу, щобы кождый нарôдъ мôгъ свобôдно въ нёй розвиватися и плекати свою народнôсть и свою рôдну мову.

„Хочу я такожь, щобы кождый станъ дбавъ самъ о тй свои права и свободы и для того єсть така моя найвысша воля, щобы якъ паны такъ и мѣщане, якъ купцѣ такъ и селяне выбирали собѣ окремыхъ послôвъ, котрй, зôбравшись що року на Раду до Вѣдня, представили-бы Менѣ и моимъ министрамъ всѣ свои потребы и желаня.

„Зъ Галичины, ôтъ Русинôвъ та Полякôвъ буде приходити на ту Раду 63 послôвъ, и то выберутъ собѣ паны 20 послôвъ, мѣщане 13, купцѣ 3, а мои селяне-хлѣборобы 27.“

Така була и єсть найвысша воля нашого Найяснѣйшого Монарха и длятого дѣеся у цѣлôй Австріи такъ, що не тôлько всѣ народы, а и всѣ станы выбираютъ собѣ що шѣсть лѣтъ окремо зъ посередъ себе послôвъ до Рады державнои у Вѣдни: паны, купцѣ и мѣщане своихъ, а *селяне окремо своихъ послôвъ*.

И отъ теперь якъ-разъ наспѣвъ такій часъ выборôвъ.

Селяне Галицкй, якъ Русины такъ и Поляки маютъ выбрати 27 послôвъ, котрй-бы у Вѣдни на Радѣ такъ Наймилостивѣйшому Монарсѣ якъ Єго министрамъ и другимъ посламъ зъ другихъ краѣвъ австрійскихъ давали знати, щô нашимъ селянамъ єсть на потребѣ, въ чёмъ-бы имъ помочи можна, въ чёмъ улекшити, а якй кривды ихъ належало-бы чимъ скорше усунути.

Рускй селяне, що жіютъ ôтъ рѣки Сяну на всхôдъ сонця по Збручь и Черемошь, маютъ въ своихъ 17 рускихъ округахъ выборчихъ выбрати своихъ **17 рускихъ послôвъ.**

Сего права не смѣе имъ нѣхто сперти анѣ не годенъ ôтобрати. Розходится лишь о то, якъ нашй селяне рускй то право для себе зъумѣютъ выкористати.

Не першина вправдѣ рускому селянинови ставати до выборôвъ и боронити своихъ справъ селяньскихъ. Передъ 12 роками рускй селяне рушились такъ красно и такъ добре походили коло свого дѣла, що выбрали 16 рускихъ послôвъ. Инакше сталось передъ 6 роками. Тогды многй зъ нихъ дался збити на злу дорогу и выбрали на Раду державну до Вѣдня лишь 3 послôвъ, а въ прочихъ округахъ зыскали посольство для себе польскй паны.

Чи ôтъ того рускимъ селянамъ сталося лѣпше, судѣтъ самй. Такъ однакожь дальше бути не може.

Въ кождôй державѣ, де єсть конституція, буває такъ, що *лишь той має, хто самъ про себе дбає*. Будутъ нашй селяне хлѣборобы добре дбати про себе при новыхъ выборахъ, выберутъ они зновъ 16 або 17 своихъ рускихъ послôвъ, людей розумныхъ, щирыхъ та бодрыхъ, то и самымъ имъ муситъ стати лѣпше.

Длятого то теперѣшна пора такъ дуже важна! Переспимо єи, не станемо всѣ разомъ, якъ братя, якъ сыны однои матери Руси, рука въ руку до выборôвъ; не выберемо своихъ рускихъ послôвъ, — то на 6 лѣтъ скривдимо самй себе дуже тяжко. И нѣчого не поможутъ намъ тогдѣ жалѣ и нарѣканя, бо якъ собѣ хто постелитъ, такъ и выспится!

А самъ Господь Всемогущій, сохранившій ôтъ погибели нашу Русь въ тй часы, коли мы ще не були пôдъ Австрією, самъ Всевышній устроивъ дѣла нашй такъ, що ще и нынѣ **насъ Русинôвъ** всхôднои Галичины єстъ майже въ *пятеро бôльше, якъ Полякôвъ, Нѣмцёвъ и Жидôвъ разомъ*.

На 7.000 выборцёвъ въ 3.700 громадахъ въ 17 рускихъ округахъ выборчихъ выпадає пôсля остаточного спису зъ 1880 року 4.750 выборцёвъ руского обряду, 1.470 выборцёвъ латиньского обряду, а тй бôльшою частею суть Русины. Выборцёвъ Жидôвъ єсть тôлько 750.

Що бôльше! При выборахъ не рѣшає число душь по обряду, но становитъ *бôльшôсть голосôвъ правыборчихъ*, а **таку бôльшôсть маємо мы Русины** майже въ кождôй громадѣ по селахъ и мѣсточкахъ въ нашôмъ рускôмъ краю.

Задля тои то огромнои бôльшости рускихъ голосôвъ уважаются навѣть тй выборы зъ селъ и мѣсточокъ **выборами руского народа** въ Галичинѣ.

Тая то наша бôльшôсть може навѣть того доказати, що зъ нашихъ громадъ выйде не 4.750 а 6.000 або и 7.000 выборцёвъ рускихъ. Не повинно бути проте нѣ найменшои обавы, щобы при новыхъ выборахъ въ тыхъ 17 рускихъ округахъ выборчихъ мôгъ хто другій насъ Русинôвъ переголосувати!

По нашôй сторонѣ всюды така сила, що хиба лукавый духъ незгоды або — сохрани Боже — лакôмство на марный грôшь чи мерзкій напитокъ могли-бы цѣле дѣло выборôвъ попсувати та допровадити до того, що посломъ выйшовъ-бы не Русинъ а якій-небудь польскій панъ, такій панъ, що и безъ нашои помочи може бути выбраный самыми-жъ панами, до чого мы Русины зовсѣмъ не мѣшаємось.

Коли-жь проте при новыхъ выборахъ по нашôй рускôй сторонѣ єсть така **перевага**, коли та перевага дала не по якимъ-то особливымъ заслугамъ нашимъ а тôлько по неизслѣдимой благости Господа Бога, сотворившого Русь нашу въ єи рускôмъ краю надъ всѣхъ найсильнѣйшою числомъ, — то вже-жь и не трудно намъ дослѣдити тутъ простымъ нашимъ розумомъ явну *волю Всевышнёго*, таку ото волю: **щобы мы выбрали собѣ за насъ и для насъ послôвъ самыхъ лишь Русинôвъ.**

За мѣсяць ôтбудутся вже у насъ новй выборы до Рады державнои, а за два тыждня зъѣдутъ до нашихъ селъ комисарѣ зъ ц. к. староствъ и станутъ кликати людей до правыборôвъ, то есть: кажутъ всѣмъ господарямъ въ селѣ ôтдавати голосы на выборцёвъ.

Выбôръ выборцёвъ — се **найважнѣйша** рѣчь! Якй будутъ *выборцѣ*, такихъ они и *послôвъ* выберутъ.

Будутъ выборцѣ люде статочнй и честнй, щирй для громады, щирй для рускои справы, то при выборѣ посла ôтдадутъ они свôй голосъ лишь на **Русина** и то на такого чоловѣка, що *любитъ свôй край, свою руску землю, свôй нарôдъ рускій, свого брата селянина-хлѣбороба, свою вѣру, свою церковъ и свою рôдну руску мову;* то выберутъ лишь такого Русина посломъ до Вѣдня, котрый **щиро буде дбати о добро нашихъ селянъ**, котрый смѣло и всюды вступится за права селянина-хлѣбороба и такъ поведе дѣло, щобъ не ино самымъ панамъ, купцямъ та мѣщанамъ зъ великихъ мѣстъ, але и єго брату селянинови и мѣщанинови въ мѣсточку жилось якось лѣпше та по Божому.

Другй народы, якъ Чехи, Нѣмцѣ та Поляки, выбираютъ лишь своихъ людей послами до Рады у Вѣдни. А чи-жь Русинъ мавъ-бы бути ôтъ нихъ гôршій? Єсли нашъ Найяснѣйшій Монархъ давъ намъ Русинамъ таке право, щобы мы собѣ выбрали 17 рускихъ послôвъ, то шануймо се право, шануймо Найвысшу цѣсарску волю!

Але на одну важну рѣчь не забувайте **рускй селяне,** а просѣть до дѣла выборôвъ и вашихъ рускихъ **отцёвъ духовныхъ!** Они поставленй для васъ церковною властею пастырями и учителями. Они не можутъ вамъ желати зла а хотятъ вамъ добра. Ваше лихо єсть для нихъ лихомъ, ваше благо ихъ благомъ. Они кровь ôтъ крови рускои, они готовй за справу руского роду ôтдати крови своєи зъ пôдъ руского серця.

Въ часѣ выборôвъ стôйте при нихъ съ повнымъ довѣрьемъ, а зробите ще красше и лѣпше, якъ при правыборахъ поставите ихъ *своими выборцями*, а при выборахъ посла *будете голосувати на того рускога кандидата, на якого они вамъ укажутъ*. Добрый батько не поведе дѣтей своихъ въ погибель, не зрадитъ тыхъ, надъ котрыхъ душь спасеньемъ працює весь свôй вѣкъ.

Пôдъ проводомъ слугъ Божихъ вы смѣло постоите за рускимъ посломъ при выборахъ, вы рѣзко ôткинете всѣ приманки, не убоитесь лживыхъ людей, поборете вражй замыслы и штуки супостатôвъ и выйдете зъ выборôвъ изъ славою, бо самъ Богъ поблагословитъ добре для святои Руси дѣло ваше.

Вы же **Преподобнй Отцѣ**, изрядней патріоты Галицкои Руси, вы добре розумѣете цѣлу вагу теперѣшнои хвилѣ. Вы чувствуєте и пôзнаєте ясно, що *вся справа предстоячихъ выборôвъ спочиває на васъ*, залежитъ головно ôтъ вашои въ нихъ участи. Добрый рускій народъ глядитъ на васъ якъ на своихъ вождôвъ, котрй мимо всякихъ бѣдъ остали єму доси найвѣрнѣйшими провôдниками.

Именемъ того бѣдного и пониженого народу, народу честного и вамъ преданного мы просимо и взываємо васъ, Русины священики, пріймѣть живу участь въ предстоячихъ выборахъ не лишь *добрымъ, ободряючимъ словомъ, но ще бôльше надто* — **дѣломъ!** Не пожалѣйте труду и старайтеся въ громадахъ вашихъ ставити выборцями найчестнѣйшихъ господарёвъ, а вразъ **пріймѣть и самй выбôръ на такихъ выборцѣвъ,** щобы вы могли *въ якъ найбôльшôмъ числѣ* явитись въ день выборôвъ въ столици вашого выборчого округа.

Вамъ звѣстно, що такъ якъ васъ живе посередъ нашого народу зверхъ 1780 мужёвъ, то *при вашой участи выбôръ рускога посла бувъ-бы у насъ повсюды запевненый*. При вашôй участи не змогла-бъ насъ нѣяка супротивна сила побороти и всюды зъ селяньскои куріи выйшовъ-бы посолъ рускій.

И вы, **рускй правыборцѣ мирского просвѣченого сословія,** именно же почтенй *судіѣ, урядники и учителѣ*, якихъ нынѣ, слава Богу, вже въ кождôмъ повѣтѣ числитъ Русь наша подостаткомъ на становищахъ поважныхъ и *вплывовыхъ*! Вы прійдѣтъ рôвно-жь въ помôчь рускимъ выборамъ и выборцямъ радою и дѣломъ! Той нарôдъ досвѣдчивъ ôтъ васъ въ новѣйшихъ часахъ неодну добру и честну прислугу, приучився вже видѣти въ васъ своихъ людей по серцю и по мысли рускôй и цѣнитъ васъ высоко. Въ 110 рускихъ судовыхъ повѣтахъ єсть васъ нынѣ самыхъ ревнѣйшихъ сотки а сотки людей важныхъ и для добра Руси дѣятельныхъ, котрй для народа въ такôй хвили станутъ за премногй тысячѣ. Вы *ободряйте нашихъ выборцёвъ селянъ до доброго дѣла и хоронѣть ихъ по мѣстахъ, ôтъ чужои напасти и незаконныхъ дѣлань*.

Щобы однакожь знати, *кого рускй выборцѣ маютъ выбирати своимъ посломъ до Вѣдня*, на те зôбралися якъ и давнѣйше бувало львôвскй Русины въ одну громаду **въ головный комитетъ выборчій,** порозумѣлися съ мужами довѣрія по нашихъ селахъ та мѣсточкахъ, а *порозумѣвшись вызначили въ цѣлôмъ краю найрозумнѣйшихъ и найбодрѣйшихъ мужёвъ-Русинôвъ, щирыхъ и прихильныхъ для селянъ-хлѣборобôвъ*, и тыхъ поставлятъ Вамъ передъ очи и **на тыхъ голосуйте вы честнй выборцѣ рускй съ повнымъ довѣрьемъ.**

Русины львôвскй не зрадятъ Васъ! Они не ôтъ вчера працюютъ надъ добромъ руского народа, они якъ тй неустрашимй воины стоятъ заєдно на сторожи вашихъ правъ и свободъ и *не допустятъ и нынѣ, щобъ васъ хто-небудь скривдивъ*.

Рускй выборцѣ! Слухайте своихъ братôвъ Львôвскихъ, а не давайтесь на пôдмову тыхъ, що ажь що-ино теперь приходятъ до васъ та кличутъ васъ своими „брацьми“, а вчера ще про васъ и знати не хотѣли. Не вѣрте ихъ солодкимъ словамъ, котрыми прирѣкаютъ вамъ золотй горы, бо се грушки на вербѣ. Най ваше честне око руске и не гляне въ ту сторону, де пôдманює васъ Юда, а крый Боже, не дайтесь на єго лукаву пôдмову. Вы честнй господарѣ, споконвѣчнй властителѣ тои святои землѣ, вы не потребуєте чужои ласки, вамъ по закону належится ваше право и нѣхто єго ôтъ васъ не ôткупитъ.

Бували такй тяжкй та сумнй часы, часы темноты, що Русинъ мало дбавъ про своє право, але нынѣ — нынѣ ôнъ просвѣченый, умный та розумный досвѣдомъ. Нынѣ не зрадитъ ôнъ своєи рускои ôтчины, а приступитъ до выборôвъ достойно и смѣло и съ чистою совѣстею *ôтдастъ свôй голосъ лишь на рускога кандидата*.

И Русинови муситъ на Божôмъ свѣтѣ стати такъ добре, якъ другимъ народамъ. Русинъ не гôршій ôтъ другихъ. Русинъ такій-же вольный обыватель и нынѣ знає ôнъ добре, що єму належится. А єсли єму чого не достає, то на те ôнъ выбере свого руского посла, чоловѣка своєи кости и крови, щобы той на радѣ державнôй у Вѣдни передъ лицемъ Монарха, передъ министрами и послами другихъ народôвъ австрійскихъ о все своє упôмнувся.

Тому то, братя селяне и вы всѣ честнй выборцѣ рускй, призываємо васъ приступити до великого дѣла выборôвъ *съ упованьемъ на Бога честно и праведно, съ повною*

свѣдомостею своєи силы, бодро и смѣло,, якъ подобає народови рускому на єго земли въ єго ôтчинѣ.

Съ Богомъ рускій люде на добрый подвигъ, на гараздъ рускаго роду и на єго славу!

Живо и смѣло до дѣла — а побѣда наша! Съ нами Богъ, разумѣйте языцы и покоряйтеся, яко съ нами Богъ!

У Львовѣ, въ мѣсяци Цвѣтню 1885.

Ôтъ Головного рускаго Комитету выборчого.

Яковъ Шведицкій
предсѣдатель.

Юліянъ Романчукъ и **Дръ Исидоръ Шараневичь**
заступники предсѣдателя.

Дръ Иванъ Литиньскій и **Володимиръ Пôдляшецкій**
секретарѣ.

До повѣтовыхъ рускихъ Комитетôвъ выборчихъ зъ селяньскои курії.

Въ цѣли остаточного порозумѣня взглядомъ поставленя державно-посольскихъ Кандидатôвъ въ 17 выборчихъ округахъ Галицкои Руси назначаєся симъ зъѣздъ уповноможеныхъ до сего дѣла Делегатôвъ зô всѣхъ приналежныхъ до тыхъ округôвъ политичныхъ повѣтôвъ на день 30 р. цвѣтня (12 л. мая) с. р., и зôбранье ôтбудеся тогожь вторкового дня о 5 годинѣ по полудни въ сали „Народного Дому“ у Львовѣ.

Политичнѣ повѣты, зъ котрыхъ на высше згаданый речинець въ означенôмъ мѣсци Вп. Делегаты рускихъ Комитетôвъ выборчихъ конечно повинны явитися, суть слѣдуючѣ: 1) Сянôкъ, Березôвъ, Лѣско; 2) Перемышль, Добромиль, Мостиска; 3) Ярославъ, Цѣшанôвъ; 4) Самбôръ, Старемѣсто, Турка, Рудки; 5) Стрый, Жидачѣвъ, Дрогобичь; 6) Калушь, Долина, Бôбрка: 7) Львôвъ, Городокъ. Яворôвъ; 8) Жовкôвъ, Сокаль, Рава; 9) Броды, Камѣнка; 10) Золочѣвъ, Перемышляны; 11) Бережаны, Рогатынъ, Пôдгайцѣ; 12) Станиславôвъ, Богородчаны, Товмачь, Надвôрна; 13) Коломыя, Коссôвъ, Снятынъ; 14) Залѣщики, Борщѣвъ, Городенка; 15) Бучачь, Чорткôвъ; 16) Теребовля, Гусятынъ; 17) Тернопôль, Збаражь, Снятынъ, — т. є разомъ 48 делегацій.

Упрашаємо Вп. Предсѣдателѣвъ рускихъ выборчихъ Комитетôвъ тыхъ изъ наведеныхъ тутъ политичныхъ повѣтôвъ, въ котрыхъ Делегаты для згаданои цѣли може ще не назначенѣ, приспѣшити выборы таковыхъ и постараться о то, щобы для сеи многоважнои справы они всѣ могли въ назначеный часъ на зôбранье у Львовѣ явитися.

У Львовѣ дня 12 (30) цвѣтня 1885.

Отъ Головного рускаго Комитету выборчого.

Юліянъ Романчукъ, заступникъ предсѣдателя. *Яковъ Шведицкій,* предсѣдатель.

Дръ Иванъ Литиньскій и Володимиръ Пôдляшецкій. секретарѣ.

Руска депутація у Вѣдни.

Допись зъ Вѣдня.

День 18 (30) цвѣтня 1885 р. буде записаный золотыми буквами въ нашихъ лѣтописяхъ. Русь галицка дôждалася поважного и рѣшучого слова цѣсаря, нунція папского и министрôвъ въ справѣ залагодженя пытаня василіяньско-єзуитского. Отвѣтъ цѣсаря на промову проф. дра Шараневича переславъ я вамъ телеграмою въ четверъ передъ полуднемъ.

Про саму авдієнцію звѣщу Вамъ єще, що депутація станула передъ лицемъ монарха о годинѣ $10^1/_2$. Депутаціи нашôй дали первеньство передъ генералами и всѣлякими высшими достойниками. Є. В. цѣсарь принявъ депутатôвъ дуже ласкаво; на промову дра Шараневича, выголошену съ великимъ чувствомъ ôтповѣвъ монархъ съ очевиднымъ зворушеньемъ душевнымъ. Опôсля розмовлявъ ласкаво съ поодинокими членами депутаціи. Совѣтника Ковальского пôзнавъ сейчасъ и сказавъ межи иншими словами, що референты въ трибуналѣ суть вельми обтяженѣ працею, що отже належало-бы скрѣпити силы сихъ высшихъ урядникôвъ. Съ п. Федоровичемъ розмовлявъ про станъ рôльництва во всходнôй Галичинѣ; п. Дымета выпытувався, чи Львôвъ пôдноситься, именно чи богато выбудовано новыхъ каменицъ; пп. проф. Шараневича и проф. Огоновского пытався дещо про ихъ професуру.

Якъ депутаты выходили ôтъ цѣсаря, то вже всѣ въ сали дôзналися, що то руска депутація и всѣ оглядали насъ любопытно; особливо любувалися присутнѣ боярскою одежею п. Федоровича. Коли депутаты вôйшли долôвъ то стрѣтила ихъ численна громада обохъ товариствъ академичныхъ „Сѣчи“ и „Буковины“, и прійшли такожь деякѣ урядчики Русины, хотячи дещо дôзнатися про успѣхъ авдієнціи у цѣсаря.

Ôттакъ поѣхала депутація до министра Таффого. Ôнъ принявъ депутатôвъ вельми ласкаво; сидячи навкруги стола на фотеляхъ поодинокѣ члены депутаціи представили п. министрови державному вѣрно цѣлу справу. Ôнъ обѣцявъ, що цѣлу справу точно розсмотритъ и що буде старатись, желанье Русинôвъ вдоволити.

Опôсля поступила депутація до секційного шефа Ерба. Въ розмовѣ съ шефомъ коли зôйшла бесѣда на „молодыхъ“ Русинôвъ, дръ Ом. Огоновскій пояснивъ єму становище молодыхъ Русинôвъ середъ народу и супротивъ Полякôвъ.

Зъ министерства справъ внѣшныхъ поѣхала депутація до апостольского нунція. Ôнъ принявъ депутатôвъ съ найбôльшою ввѣжливостею и прихильностею. Єсть се молодый и хорошій достойникъ церкви, числячій 35—40 рокôвъ жизни. Єго бесѣда єсть вельми мила а діялектика непостижна. Въ Римѣ знаютъ добре, кого поставити нунціємъ у великôй столици австрійскôй. На промову проф. дра Шараневича ôтповѣвъ нунцій, що Єго Святôсть папа римскій пôднявся реформы Василіянъ тôлько въ особливôмъ намѣреню спасеня душъ народа рускаго и що єзуиты усунутся, якъ скоро они свою задачу сповнятъ. Замѣтивъ такожь, що скасованье папскои булѣ „Singulare praesidium“ не могло-бъ ôтбутися безъ порушеня поваги столицѣ апостольскои. Въ довшôй розмовѣ замѣтивъ совѣтникъ Ковальскій, що намѣрена реформа має цѣль политичну, а дръ Огоновскій высказавъ, що сеся реформа могла ôтбутись посредствомъ черцѣвъ рускихъ або и помочею просвѣченыхъ безженныхъ священикôвъ рускихъ, выхованыхъ въ Римѣ або у Вѣдни, що въ крайнôй потребѣ мы Русины перенесли-бъ реформу Василіяньского монастыря радше черезъ латиньскихъ монахôвъ Венедиктинцѣвъ, нѣжь черезъ єзуитôвъ, котрѣ явились непріятелями нашои церкви. Нунцій не перечивъ важности сихъ слôвъ, але все таки обстававъ за реформою василіяньскою черезъ єзуитôвъ. Ôттакъ запытався нунцій дра Огоновского: „А вже-жь вы священикомъ?“ Дръ Огоновскій ôтповѣвъ, що може се выдаєся нунцієви дивнымъ, що ôнъ, будучи священикомъ бере участь въ депутаціи, однакожь ôнъ не мôгъ ôткинути довѣрія народа, котрый єго на вѣчу минувшого року одноголосно выбравъ членомъ депутаціи въ тôй цѣли, щобы Єго Ексцеленціи нунцієви заявити, що цѣле духовеньство свѣтске, отже якихъ 2000 священикôвъ, вынявши 5—6 достойникôвъ церкви нашои, не бажає нѣчого иншого такъ дуже, якъ освободженя Чина св. Василія Вел. зъ-пôдъ реформы єзуитскои. Якъ-бы ôнъ отже не бувъ взявъ участи въ депутаціи, то римскій престолъ не довѣдавсь-бы про волю духовеньства. Нунцій принявъ сей высказъ ласкаво и здивувався, що ся реформа такожь у духовеньства не має прихильникôвъ. — Ôттакъ передъ ôтходомъ запытався ще дръ Огоновскій, чи можуть Русины мати надѣю, щобы речинець, до котрого отцѣ єзуиты въ Добромили сидѣти будутъ, бувъ скороченый. Нунцій увѣривъ депутатôвъ, що єзуиты ще лишь кôлька лѣтъ останутся въ Добромили, поки не выховаются деякѣ черцѣ василіяньскѣ; тогды усунутся єзуиты ôтъ управы чиномъ св. Василія Вел. и дальшу реформу передадутъ зреформованымъ Василіянамъ.

Опôсля поѣхала депутація до министра просвѣты, Конрада. Такожь ôнъ обѣцявъ прочитати основно предложеный меморіялъ и бажаня Русинôвъ по змозѣ вдоволити.

Наконецъ удались депутаты до министра Земялковского. Ôнъ принявъ ихъ дуже людяно и фамиліярно. Совѣтникъ Ковальскій выложивъ єму пôсля промовы проф. Шараневича, дуже вычерпуючо обиду, яку Русинамъ заподѣяно реформою василіяньскою. Министеръ сказавъ, що австрійске правительство въ скʼ справу о стôлько вмѣшалося, що пôслало старосту для передачи монастыря Добромильского єзуитамъ; впрочѣмъ правительство не займалося симъ дѣломъ. Що здѣлано, то сталось приватно графомъ Потоцкимъ, тогдѣшнымъ намѣстникомъ Галичины. Пôсля довшои розмовы съ членами депутаціи сказавъ министеръ Земялковскій до совѣтника Ковальского: „Bądź pan pewny, że mię ta sprawa tak samo, a może więcej boli, niż pana“.

Рухъ выборчій.

Въ Калуши и въ Долинѣ поставлено зъ стороны рускои кандидатуру проф. Юліяна Романчука, посла на соймъ краєвый зъ калускаго повѣту. Въ Калуши ôтбувся въ понедѣлокъ сего тыждня широкій зборъ выборцѣвъ скликаный мѣсцевымъ комитетомъ. Всѣхъ, що брали участь въ зборѣ, було 70 лиць, священикôвъ, людей зъ интелигенціи, мѣщанъ и селянъ зъ судовыхъ повѣтôвъ калускаго и войнилôвскаго. Зборъ ôткрывъ о. деканъ Губчакъ, парохъ калускій, горячою патріотичною промовою, звертаючи увагу зôбраныхъ на велику важнôсть хвилѣ и припоручаючи имъ зрѣло застановитись надъ выборомъ кандидата, котрый-бы лучивъ въ своѣй особѣ всѣ свойства, якихъ рускій народъ може и повиненъ вымагати ôтъ свого заступника въ радѣ державнôй. Пôдчасъ дебаты выплыли двѣ кандидатуры, п. Д. Кулачковского и п. Ю. Романчука. При голосованю за кандидатурою п. Романчука заявилося 58 голосôвъ, а за кандидатурою п. Кулачковского 12, — рѣшено отже попирати кандидатуру п. Романчука и въ тôй цѣли выбрано екзекутивный комитетъ зъ 7 членôвъ, а на делегата на зъѣздъ у Львовѣ выбрано купця калускаго п. Ярос. Корытовского. — Въ Долинѣ ôтбувся въ четверъ с. т. зборъ передвыборчій, на котрый явилося 43 лиць, священикôвъ, людей зъ интелигенціи, мѣщанъ и селянъ зъ судовыхъ повѣтôвъ: долиньского, болехôвского и рожнѣтôвского. Зборови проводивъ о. Іосифъ Заячкôвскій, предсѣдатель „Рады Народной“ въ Долинѣ. Двома днями скорше ôтбувався соборчикъ священикôвъ въ Рожнѣтовѣ и вже тамъ на 23 зôбраныхъ священикôвъ 18 освѣдчилося за кандидатурою п. Романчука. На зборѣ же въ Долинѣ по основнôй дебатѣ рѣшено остаточно поставити и попирати кандидатуру п. Романчука. При поименнôмъ голосованю на 43 голосуючихъ одержавъ п. Романчукъ 39 голосôвъ; 4 голосы розстрѣлилися, а зъ тыхъ 2 (о. Ружицкого и селянина зъ єго прихода) упали на п. Кулачковского. Делегатомъ на зъѣздъ до Львова выбрано о. І. Заячкôвского. — Правыборы въ Долиньскôмъ ôтрудутся вже 10 л. мая.

Львôвскій центральный комитетъ польскій — якъ доноситъ „Gaz. Nar.“ (ч. 99) — оголоситъ ôтозву до выборцѣвъ допервa по зъѣздѣ делегатôвъ повѣтовыхъ, котрый ôтбудеся д. 10 л. мая. На зъѣздѣ тôмъ центральный комитетъ буде пôсля регулямину доповненый. Коло соймове выбрало 10 членôвъ, зъѣздъ делегатôвъ выбере 5, а всѣ 15 доберутъ собѣ ще 5, такъ що повный комитетъ буде числити 20 членôвъ.

Дотычно кандидатуръ выймаємо дальше зъ польскихъ газетъ слѣдуючѣ вѣсти.

Зъ Пôдгаєць пишутъ до „Dzien. Pol.“ (ч. 100), що зъ стороны польскои нѣ одинъ кандидатъ на посла зъ округа меншихъ посѣлостей Бережаны-Пôдгайцѣ-Рогатынъ не зголосивъ ще доси своеи кандидатуры. Бурмистръ и нотарь зъ Пôдгаєць п. Боровскій не принявъ предкладаной єму кандидатуры. Дописуватель заявляє, що „найміліщою“ для Полякôвъ була-бы тутъ кандидатура кн. Юрія Чарторыйского, а коли-бъ князь не принявъ єи, то Поляки будутъ мусѣли попирати кандидатуру п. Альбина Турыньского, совѣтника окружного суду въ Бережанахъ, котрый перебиває тамъ кандидатуру двомъ Русинамъ дрови Дамянови Савчакови, адъюнктови суду въ Бережанахъ и Львови Рошкевичеви, судіи повѣтовому въ Пôдгайцяхъ — „Gaz. Nar.“ (ч. 100) помѣстила зновъ допись зъ Бережанъ, де читаємо, що „опинія Полякôвъ промовляє за кандидатурою дотеперѣшного посла гр. Романа Потоцкого“. Що до кандидатуръ пп. дра Савчака, Рошкевича и Турыньского, то дописователеви „Narodówk-и“ найбôльше не смакуе кандидатура дра Савчака, „dziecka ludu“, котрому, якъ можна читати мѣжь строчками дописи, народъ прихильный; о п. Рошкевичу не высказуе свого суду, бо то „личнôсть не звѣстна на поли политичнôмъ“; натомѣсть не знаходитъ слôвъ похвалы для п. Туряньского, „prawego obywatela kraju“, а тôлько жалуе, що за пôзно зголосивъ свою кандидатуру, бо трудно вже буде „pokazać go ludowi“. — Намъ вѣдомо зъ вѣродостойного жерела, що п. Туряньскій, котрый минувшои каденціи въ соймѣ гравъ сумну ролю „Parade-Ruthena“, змѣркувавши, що кандидатура гр. Романа Потоцкого єсть по комично-трагичнôмъ єго справозданю захитана, удався о протекцію до Полякôвъ и пôддався вповнѣ ихъ опѣцѣ. Розумѣеся, що Поляки, если згодятся попирати єго кандидатуру, будутъ на глумъ Русинамъ голосити, що они попираютъ „Rusina“. Дякуємо красненько!

Ôтозва до чч. Читалень.

Выдѣлъ филіи товариства „Просвѣта“ въ Тернополи умовився съ людьми прихильными народови, такъ въ мѣсци, якъ въ окрестности, щобы и єго року при ôткрытю читалень, на загальныхъ зборахъ або вечерницяхъ мали ôтчиты въ исторіи, економіи, наукъ природныхъ, рôжныхъ галузей господарства (рôльництва, огородництва, садôвництва, пчôльництва, годôвлѣ товару) и иншихъ хосенныхъ и для нашого народу потрѣбныхъ наукъ. Єсли-бъ нашѣ доокрестнѣ читальнѣ схотѣли користати зъ того, зволятъ кождого часу на два тыждни впередъ ôтнестись до выдѣлу филіи „Просвѣты“ и заявити, въ якого предмету або якои галузи господарства бажали-бъ мати у себе ôтчиты, щобы выдѣлъ филіи мôгъ завчасу порозумѣтися съ дотычными членами комитету ôтчитового.

Въ Тернополи 6 (18) цвѣтня 1885.

Зъ Выдѣлу филіи товариства „Просвѣта“.
Олександеръ Барвиньскій, голова.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Рухъ передвыборчій) въ самôмъ Вѣдни находится, якъ звѣщає „N. fr. Presse“, доперва въ стадіюмъ приготовавчôмъ. Найбôльшу рухливôсть розвинула до сего часу т. зв. партія демократична, коли противно партія нѣмецкихъ либералôвъ не дає сильного знаку житя. „Presse“ вадѣєсь, що енергична дѣяльнôсть нѣмецкихъ либералôвъ розпôчнеся зъ ихъ зôбраньемъ передвыборчимъ, котре заповѣджено на завтра т. є. на 3 го с. м. Въ тôмъ самôмъ днi має ôтбутись такожь и въ Грацу подôбне зôбранье нѣмецко-либеральнои партіи, котре пôсля слôвъ централистичныхъ органôвъ ясно высказати має, що партія опозиційна нѣмецка не стратила ще силъ въ боротьбѣ съ правительствомъ, якъ о се єи помовляютъ противники, що єи сторонники розумѣютъ добре свою цѣль и задачу и зъумѣютъ здобутись на солидарну и енергичну акцію тамъ, де иде о нѣмецкій національній интересы. — „W. Allg. Ztg.“ застановляєсь надъ дивною судьбою манифестôвъ выборчихъ сполученои лѣвицѣ. Якъ вѣдомо, сконфискувала прокураторія державна манифестъ лѣвицѣ у Вѣдни и въ Празѣ, однакъ перепустила єго въ Грацу. Заряджену конфискату знѣсъ судъ вѣденьскій, за те затвердивъ єго трибуналъ судовый въ Празѣ. Въ послѣдныхъ дняхъ выдавъ зновъ моравскій комитетъ нѣмецкихъ либералôвъ подôбный манифестъ въ Бернѣ, котрый сконфискувала тамошна прокураторія державна, пôдчасъ коли прокураторія у Вѣдни перепустила дословный єго передрукъ въ дневникахъ вѣденьскихъ. Въ такôй неодностайности системы конфискатъ добачає справедливо „W. Allg. Ztg.“ неоправдане стисненье свободы передвыборчои акціи, тымъ бôльше, що згаданѣ манифеста помимо свого становища опозиційного все таки не сходятъ зъ грунту правного. — Що до особъ кандидатôвъ, то ставлятъ у Вѣдни на округъ Landstrasse, по освѣдченю зъ стороны Пленера, що тутъ кандидувати не буде, кандидатомъ до рады державной члена мѣскои рады Соммаругу, въ округѣ Neubau принято на зôбраню передвыборчôмъ кандидатуру дра Гесмана, котрый въ своѣй кандидатскôй бесѣдѣ выступивъ сильно супротивъ безвзглядного поступованя сполученои лѣвицѣ; въ другихъ округахъ Вѣдня не прійшло ще до рѣшучого поставленя кандидатôвъ. — Въ округѣ выборчôмъ зъ мѣстъ Трибавъ-Звиттавъ кипитъ боротьба помѣжь сторонниками трохъ кандидатôвъ: дра Промбера, дра Полляка и Германа Брасса. Въ округѣ выборчôмъ Кромериж-Градишь, въ котрôмъ доси бувъ выбраный дръ Промберъ поставили супротивъ него Чехи сильну кандатуру кромеризкого бурмистра дра Бояновского. — Въ округѣ Хебскôмъ ставлятъ зъ округа бôльшои посѣлости: Цетвитца, Шаршмида и Баверрейтера, въ Хрудимъ стануло двохъ кандидатôвъ Янъ и Крицъ, въ Ческôмъ Бродѣ освѣдчилась бôльшôсть за молодоческимъ кандидатомъ Тильшеромъ. Зъ праскои палаты торговельной кандидуютъ: фабрикантъ Скокарекъ и Саляшекъ. До передвыборчои ситуаціи у Вѣдни додати належитъ ще одну интересну иллюстрацію. Найновѣйшій вѣдомости доносятъ именно, що у Вѣдни завязалось товариство зъ самыхъ урядникôвъ въ цѣли попираня такихъ тôлько кандидатôвъ до рады державной, на котрыхъ можна на певно числити, що будутъ стояти за интересами урядникôвъ. Зважившись, що Вѣдень числитъ до 25.000 самыхъ выборцѣвъ-урядникôвъ легко понята можна, що кандидаты сильно числитись мусятъ съ такимъ объявомъ солидарности урядникôвъ.

(*Компромисъ моравскій*). Всѣ дневники займаются послѣдными днями розборомъ компромису, заключеного въ моравскôй бôльшôй посѣлости межи Хлюмецкимъ а партіею центра Корониніого. Компромисъ сей оголосивъ выборцямъ манифестъ выданый вѣрноконституційнымъ комитетомъ бôльшои посѣлости. Цѣль компромису есть тая, щобы збôльшити въ радѣ державнôй умѣркованый елементъ, способный ставити чоло всѣмъ прямованямъ до дальшого федералистичного переобразованя конституціи, якъ не менше и такимъ змаганямъ національнымъ, котрѣ можутъ пошкодити интересамъ цѣлои державы. Самъ компромисъ лежитъ въ тôмъ, що вѣрноконституційнѣ маютъ одержати чотиры а партія центра пять крѣселъ посольскихъ. Такъ органы лѣвицѣ, якъ и правицѣ не дуже то вдоволенѣ оимъ компромисомъ. Першій боятся, щобы партія Хлюмецкого не заняла въ радѣ державнôй окремого ôтъ лѣвицѣ становища, другимъ не подобаєсь тое, що бôльша посѣлôсть на Моравѣ анѣ однымъ посломъ не окрѣпитъ рядôвъ правицѣ.

(*Австрійско-пруска регуляція Вислы*). Пôсля донесеня „Pol. Corr.“ порозумѣлось австр. мин. справъ внѣшныхъ въ правительствомъ прускимъ, въ цѣли высадженя спôльнои комисіи для регуляціи берегôвъ Вислы вздовжь галицко-шлескои и прускои границѣ. До комисіи належати мае по двохъ совѣтникôвъ будôвництва зъ галицкого намѣстництва и зъ шлеского ряду краевого.

ЗАГРАНИЦЯ.

Конфликтъ въ Афганистанѣ. Ôтъ кôлькохъ днѣвъ ситуація въ россійско-англійскôмъ спорѣ не змѣнилась. Голошено вправдѣ, що царь мае выѣхати до Москвы и выдати тамъ манифестъ до народа а заразомъ и выповѣсти вôйну Англіи, але вѣсть ся не потвердилась. Бôльше застрашаючимъ єсть ухваленье кредиту зô стороны Англіи и се єсть именно, що найбôльше застрашуе. Ôтъ часу бесѣды Глядстона промовляючои за ухваленьемъ кредиту, можливôсть вôйны зависла лишь на слабôмъ волоску а цѣла справа такъ заострилась, що теперь не приходитъ намъ нѣчого бôльше, якъ хиба лишь региструвати зброєня обохъ сторонъ. Такъ доносятъ зъ Петербурга, що въ Кронштатѣ приготовлено до службы воєннои 52 кораблѣвъ съ 789 официрами и 17.487 людей залоги. Въ понедѣлокъ мавъ выплыстиъ съ порту панцирный корабель „Петръ Великій“ съ 28 официрами и 408 людьми залоги и фрегата „Димитрій Донъскій“ съ 551 людьми пôдъ комендою флигель-адъютанта Дикова. Оба кораблѣ призначенѣ на оборону Ревала. Для обороны крѣпостей финьского побережа приказано телеграфично выслати зъ Кіева 50 пушокъ. Въ Гельсингфорсѣ предпринято вже ôтповѣднѣ мѣры, щобы архивъ державный и зборы университетскѣ на случай вôйны ôтповôдно забезпечити. Контръ-адмиралъ Новиковъ зôставъ именованый шефомъ миновои флотиллѣ. Официры россійскѣ, котрѣ кôнчили высшій военнѣ институты маютъ право переноситись до арміи въ середнôй Азіи съ авансомъ о одинъ степень. Зô всѣхъ сихъ зброєнъ выходитъ, що мимо того, що вôйна повинна-бы властиво вести ся въ Афганистанѣ, Россія боится вôйны въ Европѣ и для того тутъ робитъ далеко бôльшій приготованя якъ въ Азіи. О обливо небезпечною есть для Россіи англійска флота, позаякъ Россія не може поставити на мори супротивъ неи ôтповѣдноі силы. Ще на побережу балтійскôмъ Россія досить забезпечена, але на Чорнôмъ мори єи силы зовсѣмъ слабѣ и она не могла-бъ ôтповѣдно боронити побережа ôтъ англійского нападу. Все зависитъ отже ôтъ того, чи Туреччина схоче и буде могла бути неутральною и не перепуститъ англійскихъ кораблѣвъ. Подôбно приготовуются и зъ стороны англійскои съ горячковымъ поспѣхомъ. Всѣ военнѣ пароходы резервовѣ приготовлено вже до службы а крôмъ сего що дня перестроюются кораблѣ торговельнои флоты на узброєнѣ крайсеры. Величезнѣ склады вугля перевозятся на пригôрокъ Доброи Надѣи, щобы мати тутъ запасъ на случай блокады каналу суецкого. Вѣсть, що Англія зробила угоду съ Туреччиною въ цѣли спôльного дѣланя въ Малôй Азіи и на Кавказѣ и що за те она мае получити Карсъ, Батумъ и Ардаганъ єсть зовсѣмъ безъосновною. — Зъ иншихъ вѣстей въ справѣ сего конфликту маємо до занотованя, що „Voss. Ztg.“ подае алярмуючу вѣсть зъ Лондону будь-то бы Россія постановила змобилизувати свою армію полудневу. На диво доноситъ „Pall. Mall. Gazette“, що выгляды на удержанье мира суть теперь далеко лѣпшѣ, якъ були съ початкомъ минувшого тыжня.

Франція. Переговоры о заключеню мира межи Франціею а Хинами маютъ розпочатися въ Тіентсинѣ, куды приѣхавъ вже Патенотръ и хиньскѣ повномочники. Въ Пекинѣ переважуе теперь дуже горяче бажанье залагодженя справы въ мирный спôсôбъ, до чого спонукало Хины головно недопущенье привозу рижу до пôвночныхъ провинцій. — Кабинетъ Бриссона постановивъ предложити часткову амнестію для политичныхъ виновникôвъ. Мае то бути зъ однои стороны концессія для скрайнои лѣвицѣ а зъ другои стороны не допуститися до заповѣдженого посломъ Кльови Гиги внесеня на пôвну амнестію. Въ списѣ осôбъ, що маютъ бути помилованѣ находятся такожь Людвика Мишель, Готіе и Крапоткинъ. — Въ Парижи выкликали були военнѣ депеши въ першôй хвили дуже велике зворушенье, коли однакожь вѣсти не потвердилися, зворушенье притихло.

Італія. Въ Римѣ рознеслась вѣсть, що италійскѣ войска зôстали пôдъ Массуахъ пораженѣ; пораженье се мае бути однакожь лишь дуже малого значеня. Министеръ дѣлъ заграничныхъ Манчини предложивъ палатѣ послôвъ лондоньоку угоду зъ 18 марта с. р. о гарантіи єгипетскои пожички и ôтносячúся до сеи справы документы; дальше предложивъ такожь акты въ справѣ переговорôвъ съ Австріею о рыболовствѣ на Адріятицкôмъ мори. Пос. Кайроли мае заинтерпелювати министра дѣлъ заграничныхъ въ справѣ политики колоніяльнои. — По поводу несподѣвано окоро поступаючихъ подѣй правительство италійске выставитъ 15 до 20.000 войска, щобы въ кождôмъ случаю можна его выслати надъ Червоне море. Удержуесь поголоска, що на случай уступленя англійского войска зъ Єгипту мае его заступити войско италійске.

НОВИНКИ.

— **Приготовленя до торжества интронизаціи ВПреосв. Сильвестра** роблятся дуже великѣ и поступаютъ вже скоро. Програму цѣлого торжества мы подали вже свого часу; нынѣ нотуємо лишь самѣ приготовленя. Цѣла церковъ св. Юра буде украшена въ серединѣ зеленею а галеріи будутъ позавѣшуванѣ диванами. На подвôрю передъ церквою будутъ уставленѣ два престолы, позаякъ въ св. Юрѣ сподѣваются великого здвигу народа, котрый не буде мôгъ въ церквѣ помѣститися. Обѣ входовѣ брамы будутъ переобразованѣ въ тріюмфальнѣ, украшенѣ зеленею и пристроєнѣ въ флаги. Вечеромъ въ день интронизаціи буде илюминована цѣла архикатедральна церковь св. Юра и всѣ капитульнѣ будынки. На торжество се приѣхавъ вже зъ Риму Вп. о. Мартинъ Пакишь, прокураторъ рускаго обряда и народа при апостольскôмъ престолѣ а нынѣ пріѣздятъ зъ Вѣдня авдиторъ нунціятуры у Вѣдни и Вп. о. Теофиль Сембратовичь, ректоръ вѣденьскои семинаріи. По торжествѣ интронизаціи даный буде обѣдъ на близько 90 осôбъ такъ для достойникôвъ духовныхъ якъ и свѣтскихъ; крôмъ сего буде гостина для духовенъства беручого участь въ торжествѣ. — Съ Впреосв. Сильвестромъ розпôчнеся рядъ митрополитôвъ галицкихъ, котрымъ двѣ епархіи будутъ пôдчиненѣ: перемыска числяча душь гр. кат. обряда 985.635 и станиславôвска выдѣлена въ 1885 р. изъ архіепархіи львôвскои числяча душь 744.167. Въ архіепархіи львôвскій пôдъ управою самого архіепископа львôвского остане 907.937 душь; разомъ въ трехъ епархіяхъ гр. кат. провинціи церковнои львôвскои єсть 2,837.739 душь гр. кат. обряда.

— **Поминки и вечерницѣ въ честь бл. п. Н. Костомарова** буде обходити вѣденьске товариство „Сѣчь“ въ суботу, дня 9 л. мая, при удѣлѣ другихъ Славяньскихъ товариствъ. Отчитъ держати буде Дръ С. Смаль-Стоцкій, доцентъ университету.

— **Выдѣлъ „Рускои Бесѣды“ въ Тернополи** постановивъ бувъ спôльно съ филіею товариства „Просвѣты“ устроити литературный вечеръ въ память великого историка Руси-Украины пок. Н. Костомарова дня 5 (17) мая с. р. Понеже однакъ молодѣжь академична намѣряе дня 2 лат. серпня святкувати память незабутного покôйника пôдчасъ своеи вандрôвки въ Тернополи музикально-декляматорскимъ вечеромъ, прото згаданѣ товариства рѣшили ôтрочити се торжество и получитися до спôльного обходу дня 2-го лат. серпня съ академичною молодежію. Програма сего обходу, буде въ своѣмъ часѣ обвѣщена въ часописяхъ.

— **Зъ Черновець** пишутъ намъ: Въ память знесеня панщины устроюе руске академичне товариство „СОЮЗЪ“ вечерницѣ съ танцями (вовняній). Позаякъ 3 (15) мая припадае въ пятницю, то вечерницѣ ôтбудутъ 6 (18) мая въ сали товариства стрѣлцѣвъ, въ публичнôмъ огородѣ. Вступъ однои особы 1 зр. 50 кр. Стрôй звычайный, домашный, найлучше народный. Чистый дохôдъ призначеный на выданье „Альманаха“. Велична память дня 3 мая и цѣль, на яку славне товариство „СОЮЗЪ“ вечерницѣ устроюе, кажутъ намъ сподѣватися громаднои участи рускои публичности!

— **Загальный збôръ членôвъ товариства „Рускій Народный Дôмъ“** въ Черновцяхъ, ôтбудеся въ понедѣлокъ дня 22 цвѣтня (4 л. мая) с. р. о. 4 год. по полудни въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“. На порядку дневнôмъ: 1) Справозданье зъ дѣяльности. 2) Справозданье касове. 3) Справозданье рады надзорчои. 4) Ухвала дотыкаюча фондôвъ товариства. 5) Выбôръ выдѣлу и рады надзорчои. 6) Вôльнѣ внесеня. — Зô взгляду на важнôсть дневного порядку запрошуеся членôвъ до якъ найчисленнѣйшои участи.

— **Товариство „Сѣчь“** у Вѣдни именувало членôвъ депутаціи выбраныхъ вѣчемъ (проф. Шараневича, проф. Огоновского, пп. Федоровича и Дыметa) своими почет. членами. Ôтпоручники „Сѣчи“ повитали всѣхъ пріѣхавшихъ депутатôвъ и заразомъ повѣдомили ихъ о именованю почетными членами. Члены депутаціи приняли ôтпоручникôвъ „Сѣчи“ дуже щиро и сердечно. Всѣ товаришѣ „Сѣчи“ будутъ пращати депутацію на двôрци желѣзницѣ при выѣздѣ ей зъ Вѣдня.

— **Переобразованье станиславôвскои церкви** парохіяльноя на капитульну о мало не сталоя новымъ предметомъ спору. Згадана церковь ,була колись езуитскимъ костеломъ, но коли цѣсарь Іосифъ II позносивъ езуитскѣ монастырѣ, то и ôтобравъ имъ и станиславôвскій костелъ, котрый ôттакъ дарувавъ Русинамъ, а котрѣ єго на церковь перестроили. Коли теперь церковь ся мае переобразуватись на капитульну, езуиты всякими способами старалися, щобы сего не допустити, бо все ще думали, що церковь до нихъ вернеся. Министерство однакожь безъ взгляду на сѣ заходы езуитôвъ згодилось на таке переобразованье. Коли такъ езуиты не могли вже нѣчого вдѣяти съ церквою, то зъ другои стороны роблено знову всякѣ старанья, щобы въ церквѣ лишити органы. Латиньскій кат. гимн. именно вносивъ прошенье черезъ дирекцію до министерства, щобы органы лишити въ церквѣ, бо они потрѣбнѣ въ рускôй церквѣ для молодежи латиньского обряда; министерство однакожь — на се не пристало и казало органы продатя.

— **Великій пожары.** Вечеромъ дня 29 цвѣтня выбухнувъ въ Богородчанахъ пожаръ, котрый по поводу великои посухи въ одной хвили обнявъ кôльканайцять домôвъ; всяка помôчь була неможлива. Згорѣло около стокôлькадесять домôвъ и тôлькожь родинъ зôстало безъ стрѣхи. Староство, судъ и костелъ позôстали ненарушенѣ. Огонь тревавъ ще до другого дня, позаякъ помôчь мѣсцева була замала и не выставала, щобъ придушити розшалѣвшійся елементъ. — Въ тôмъ дѣлѣ пишутъ намъ зъ ôттамъ: „Страшна катастрофа постигла нужденне мѣсточко Богородчаны. Въ середу с. т. въ часѣ ярмарку „Рахмана“ о $^1/_2$7 зъ полудня въ самôмъ осередку мѣста выбухъ страшный огонь и обгорнувъ саму середну часть жидôвского мѣста. Ратунокъ бувъ помимо найлучшои волѣ неможливый, бо все сухе и зъ дерева горѣло цѣлу нôчь и горитъ нынѣ въ четверъ цѣлый день! До теперь згорѣло 118 домôвъ; 500 родинъ остало безъ даху и хлѣба; зойкъ, плачь и розпука роздирае серце людске! Костелъ и церковь съ неоцѣненымъ иконостасомъ зъ XVII стол. зъ Скита Манявского лишь Боже Провѣдѣнье допомогло намъ уратувати и спастиі Стражь огнева зъ Станиславова не прибула, бо выѣхала до Коломыи; ажь зъ Надвôрнои другого дня прибула и ратуе що силы. Енергичный и гуманный п. староста К. Штрасеръ черезъ цѣлу нôчь съ бурмистромъ мѣста неутомимо працювавъ, щобы пожаръ притушити; за кожду коновку воды плативъ грôшми, а и самъ подававъ воду. Изъ згорѣвшихъ домôвъ суть лишь 4 христіянскі, прочі все жидôвскі. Домôвъ заасекурованыхъ згорѣло на 50.000 зр. — Въ Выжници, де 17 мин. м. згорѣло 130 домôвъ и 600 жителѣвъ потерпѣло ôтъ огню, завязався для несеня помочи погорѣльцямъ комитетъ, котрому на разѣ удалося зôбрати 1280 зр., котрѣ заразъ роздѣлено помѣжь потерпѣвшихъ. До сеи сумы причинився буковиньскій выдѣлъ краевый даткомъ 500 зр. и президентъ краевый бар. Алезани сумою 300 зр. Въ цѣлôмъ повѣтѣ уряджено окладку для погорѣльцѣвъ.

— **Торжество въ память св. Методія** устроили у Вѣдни Сербы дня 30 л. цвѣтня. Въ торжествѣ брали участь и другѣ Славяне. Свято мало характеръ дуже поважный, а тенденція его була вымѣрена противъ россійскихъ и велеградского обходу. Ôтчитъ державъ Сербъ проф. Л. Стояновичь. Кожда народнôсть славяньска устами своихъ бесѣдникôвъ высказувала одномысльно федеративно славяньскѣ идеѣ. Комично лишь вразила всѣхъ бесѣда Поляка, котрый бажавъ воскресеня историчноі Польщѣ въ давныхъ границяхъ, анектуючи и Русь для Польщѣ. На протестъ изъ стороны Русинôвъ, грозивъ ôнъ, що шаблею буде воювати противъ нихъ.

— **Рѣдкій случай.** Въ „Буковинѣ“ читаємо: Вп. п. Чеховскій Константинъ, совѣтникъ суду, проживавшій передъ кôльканайцяти роками въ Чернôвцяхъ (теперь въ Золочевѣ), котрый мимо того, що вже ôтъ давныхъ лѣтъ цѣлкомъ не видитъ и мимо своеи глубокои старости (высше 80 лѣтъ) интересуеся живо кождымъ поступомъ буковиньскихъ братôвъ, надôславъ подвôйну пренумерату на „Библіотеку для молодежи“ съ замѣткою: „Вашу Библіотеку знаходжу такъ ôтличною, що пренумераційна цѣна здаесь менѣ замала, тому засылаю єи въ двое“.

— **Выдѣлъ новоосноваюи читальнѣ въ Колодѣвцѣ** (пôдъ Скалатомъ) ухваливъ на засѣданю своѣмъ дня 28 цвѣтня *зложити прилюдно подяку* Свѣтлôй филіи „Просвѣты“ въ Тернополи за щедрый даръ 35 книжочокъ, выданыхъ товариствомъ „Просвѣта“ *для нашои молоденькои но многообѣцюючои* читальнѣ. — *О. Стефанъ С. Кобляньскій*, предсѣдатель.

— **П. Михаилъ Коцюба**, родомъ зъ Верчанъ коло Стрыя, асистентъ катедры зоологіи въ высшôй школѣ рôльничôй въ Дублянахъ, получивъ на краковскôмъ университетѣ дня 30 цвѣтня степень доктора философіи. Дръ Коцюба, укôнчивши студіи въ наукъ природныхъ на вѣденьскôмъ университетѣ, ôтдався пôдъ проводомъ дра Кляуса спеціяльнымъ студіямъ зоологіи и бувъ черезъ якійсь часъ въ наукôвыхъ цѣляхъ при зоологичнôй стаціи въ Трієстѣ. Передъ двома роками зôставъ дръ Коцюба асистентомъ при высшôй школѣ рôльничôй въ Дублянахъ и тутъ опрацювавъ обширну розправу пôдъ заголовкомъ „Матеріялы до розвою фауны звѣрятъ осучихъ колишного королевства польского“, на пôдставѣ котрои то працѣ получивъ степень доктора философіи.

— **Вѣсть о смерти Вп. о. В. Жегестовского,** пароха Крыницѣ, зарегестрували мы за другими газетами а теперь довѣдуемось, що Вп. о. Жегестовскій не тôлько жіе, але и тѣшится добрымъ здоровьемъ. Найже сповнится отже поговôрка, що кого усопшимъ оголосятъ, той ще довгѣ лѣта прожіе. Желаємо отже Вп. о. В. Жегестовскому Многая лѣта!

— **Вп. о. Данило Танячкевичь** зъ Закомаря пише намъ: „Правдиву несподѣванку справивъ менѣ своимъ артикуломъ: „Упадокъ нашого хлѣборобства“ п. Олександеръ Барвѣньскій. Коли миролюбивѣ политики говорятъ на серіо о вôйнѣ, то надѣятися, що святыня Януса скоро може бути замкнена. Коли представителѣ идеального напряму въ народѣ трактуютъ про реальнѣ, економичнѣ справы, значитъ, що часъ ихъ рѣшеня приближаеся. Не хочу я симъ сказати, що справа пôднесена п. Барвѣньскимъ справдѣ скоро рѣшитися мае, або що она рѣшится такъ, якъ се ôнъ предкладае. Она потребуе ще доброго розбору, розваги, обмѣреня всѣхъ потребъ, однымъ словомъ потребуе ще страшенного заходу. Але досыть, що велике се питанье поставлено на всю ширѣнь — и ся заслуга належится пану Олекс. Барвѣньскому. — *Данило Танячкевичь.*

— **Въ дѣлѣ процесу п. нотаря Заремби** помѣстили мы були въ однôмъ зъ попередныхъ чиселъ звѣстку, що будьтобы п. Зарембѣ выточено процесъ въ наслѣдокъ его обороны Гуцулôвъ. Зъ достовѣрного жерела доносятъ намъ, що съ обороною тою зовсѣмъ такъ дѣло не стоитъ, якъ-бы се зъ згаданои дописи выходило, а противно ôтгравали въ процесѣ якісь справы личнѣ, про котрѣ намъ нѣяке дѣло згадувати.

— **Зъ Тернополя** пишутъ намъ, що тамъ остае безъ роботы и способу житя около 120 ремѣсникôвъ рôжнородного занятя, а головно мулярѣ, столярѣ и малярѣ. Ходятъ громадами до предсѣдателѣвъ корпораційныхъ и жадаютъ роботы а навѣть грозятъ.

— **Въ школѣ ветеринаріи** у Львовѣ дня 2 л. с. м. одержали степень лѣкарѣвъ ветерин.: Дръ И. Викторъ, асистентъ при катедрѣ патольогіи; Е. Нестайко, асистентъ при катедрѣ анатоміи и Т. Марковскій. — До сего часу одержало дипломъ лѣкарскій 18 а межи тыми: Русинôвъ 5, Полякôвъ 12 и 1 жидъ.

— **Устнѣ испыты зрѣлости** въ школахъ середныхъ ôтбудутся сего року якъ слѣдуе: Въ гимназіяхъ: въ Бродахъ дня 13 липня, въ Бержанахъ 13 липня, въ Дрогобычи 20 липня, въ Ярославѣ 5 червня, въ Ярославѣ 1 червня, въ Коломыи 23 липня, въ академичнôй гимназіи у Львовѣ 15 червня, въ II гимназіи у Львовѣ 7 липня, въ гимназіи Францъ-Іосифа у Львовѣ 5 червня, въ гимн. IV у Львовѣ 30 червня, въ Новôмъ Санчи 2 липня, въ Перемышли 13 червня, въ Ряшовѣ 29 мая, въ Самборѣ 15 липня, въ Станиславовѣ 25 червня, въ Тернополи 24 червня, въ Золочевѣ 4 липня, въ школахъ реальныхъ: въ Ярославѣ 1 червня, у Львовѣ 9 липня, въ Станиславовѣ 20 липня, въ Стрыю 23 липня.

— **Въ Озѣрнѣ** пов. золочѣвского выбухнувъ въ двôрскôй горальни котелъ паровый, въ наслѣдокъ чого чотыри роботники зôстали тяжко раненѣ а три легко. Одинъ зъ тяжко раненыхъ, Петро Дацькôвъ померъ вже слѣдуючого дня.

— **Именованя.** Министерство торговлѣ именувало управителями почтовыми: контрольора почтового Людвика Едера у Львовѣ на Пôдзамчу; контрол. почт. Кароля Печа въ Бучачи; офиціяла почтов. Михаила Кошикевича въ Стрыю. Контрольорами почтовыми: касіера почтового Кароля Люталя въ Перемышли. Офиціялôвъ телеграфу; Адама Вжиціньского у Львовѣ и Адольфа Брайта въ Тернополи. Офиціялôвъ почтовыхъ: Алекс. Мареша у Львовѣ; Юліяна Ганкевича въ Бродахъ; Теофиля Кулиньского и Іоана Давидовского у Львовѣ; офиціяла телеграфу Густава Гейна въ Станиславовѣ и офиціялôвъ почтовыхъ Іоана Бишофа и Іоана Теплього у Львовѣ. На послѣдокъ касіерами почтовыми: офиціялôвъ почтовыхъ Іосифа Сѣраковского въ Станиславовѣ, Камиля Сейфрида въ Перемышли и Едварда Моталя въ Тернополи.

— **Сильне землетрясенье** далось почути дня 2 о. м. въ цѣлôй горѣшнôй Австріи, въ Зальцбургу и въ горѣшнôй Стиріи. Въ Австріи долѣшнôй чути було землетрясенье у Вѣдни, де оно тревало черезъ 5 секундъ. Въ Митердорфъ переходило землетрясенье зъ заходу на всхôдъ и знищило майже всѣ домы. Въ Леобенъ въ Стиріи ишло землетрясенье зъ полуднево-всхôднои стороны на пôвнôчно-захôдну. Пôдчасъ землетрясеня ôтозвалися дзвоны съ цѣлою силою а шкода єсть дуже значна. Подôбнѣ вѣсти доходятъ зъ Мирцштегъ и зъ Ишлю.

— **Жертвы на бурсу им. св. Николая** въ Станиславовѣ виплынувшій по поводу запрошень на вечеръ съ танцями, устроеный дни 8 (20) сѣчня с. р. въ Станиславовѣ: Б) позамѣсцевѣ П. Т. пп. зложили: по 6 зр.: Тополницкій, ц. к. начальникъ повѣтовый. — По 5 зр. зложили: о. Валявскій зъ Лисця; о. дек. Галиковскій зъ Порогôвъ; надв. совѣт. Литынскій зъ Вѣдня; о. Рожкевичь, парохъ зъ Вороны; о. крылош. Сѣнгалевичь зô Львова; Федоровичь Т., помѣщикъ зъ Клебанôвки. — По 4 зр. зложили: Стефановичь, сотруд. зъ Тысьменицѣ; Малецкій, помѣщикъ зъ Ляцкого; — По 3 зр. зложили: Браникъ, проф. гимназ. въ Чернôвцяхъ; о. Бобикевичь зъ Студѣнки; о. Ганкевичь, парохъ зъ Иневя; Г. Гойданъ зъ Зборы; о. Давидовичь, парохъ зъ Чернѣева; о. Заревичь, парохъ зъ Рожнова; Иваницкій, властитель реальн. въ Куцыловѣ; о. Кисилевскій зъ Надорожнои; о. Левицкій, парохъ зъ Майдану; о. Лобода, парохъ зъ Глубочка; о. Левицкій, парохъ въ Горыглядахъ; о. Медвецкій, парохъ въ Яновѣ; о. Онишкевичь, парохъ въ Коростовичахъ; о. Павлюкъ въ Рожнѣтовѣ; о. Раковскій, парохъ въ Боднаровѣ; о. Соневицкій, парохъ въ Волчкôвцяхъ; о. Сабатъ, парохъ въ Тысьменичинахъ; о. Яцыкевичь, сотрудникъ въ Крехôвцяхъ; о. Городыскій въ Пасѣчнôй; о. Абрысовскій, парохъ въ Тысьменици; о. Бородайкевичь въ Гринѣвцяхъ; о. Войнаровскій, дек. въ Раковѣ; о. Витошиньскій въ Глубокôмъ; о. Варапучиньскій въ Прошовôй; о. Громадка въ Кôнчакахъ; о. Гудыкъ зъ Трибуховець; о. Грицей зъ Демянова; о. Залуцкій, дек. въ Теребовли; о. Коржиньскій въ Медыни; о. Левицкій зъ Журавна; о. Луговый, пар. зъ Цуцылова; о. Мацѣлиньскій, дек. въ Коропци; о. Порубальскій, парохъ зъ Озерянъ; Павенцкій, нотарь зô Львова; о. Стеткевичь, дек. зъ Божикова; о. Шанковскій, пар. въ Нижборгу; Шелиньскій, властитель дôбръ; о. Бущакъ; панѣ Кричь. (Д. б.)

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Душпастырскі посады получили оо.: Іоанъ Бирчакъ, завѣд. въ Чолганахъ; Ем. Ковальскій, завѣд. въ Пôдбережу; Іос. Бородіевичь, сотрудн. въ Добротворѣ; Вас. Бернацкій, завѣд. въ Пôдберезкахъ, дек. львôвско загородского; Заклиньскій Алексей, пар. въ Витвици а Стефановичь въ Вашкôвцяхъ.

Канонічну институцію получили оо.: Іоанъ Редкевичь на Зарудье, дек. зборôвского; Алекс. Петровичь на Залôзцѣ новѣ; Волод. Микитка на Купчинцѣ.

Введені и увôльнені оо.: Мих. Марморовичь яко кап. въ Фитковѣ; Волод. Голѣнатый, увôльненый а Володиславъ Юзычиньскій введеный яко кап. Хоросна.

Додатокъ особистый удѣлило намѣстництво оо.: Іосифу Кернякевичу, пар. въ Черневѣ и Руденьскому Порф. пар. Жиравки.

ПОСМЕРТНІ ВѢСТИ.

✝ **О. Ігнатій Максимовичь**, капелянъ въ Борыславѣ еп. перемискои упокоився дня 20 цвѣтня с. р. въ 73 роцѣ житя а 44 священьства. Покôйникъ бувъ въ Борыславѣ черезъ 43 лѣтъ священикомъ де заслуживъ собѣ на любовъ черезъ доброту серця и тиху совѣстну працю. Вѣчна ему память!

✝ **Емилія зъ Познаньскихъ Ганкевичева**, жена гр. к. пароха въ Грималовѣ, женщинаôтзначаючася высокими честнотами, щира руска патріотка, загально поважана и люблена своими и чужими, упокоилася дня 27 л. цвѣтня въ 43-ôмъ роцѣ житя. Вѣчна ѣй память!

— ✝ **Левъ Трусьевичь**, священикъ чина бернардыньского, бувшій лат. пров. катихитъ въ львôвскихъ семинаріяхъ учительскихъ, умеръ у Львовѣ позавчера въ 35 р. житя. Вѣчна ему память!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— „**Зорѣ**“ ч. 8, зъ 15 (27) цвѣтня мѣститъ; 1) „Въ гостяхъ добре, а дома лѣпше“, историчне оповѣданье Дрозда зъ житя рускои емиграціи; 2) „Розмова Музы съ поетомъ“, перекладъ зъ Альфреда де Мюссе, О. Перебендѣ. 3) „Возя“, оповѣданье Дан. Лепкого. 4) „О скаменѣлостяхъ“, ôтчитъ проф. Юліяна Медвецкого (дальше). 5) „Зъ подорожей по Италіи“, Мих. Подолиньского. 6) „Микола Костомаровъ“, некрольогъ (О. Я. Конiського). 7) Монастырѣ юго западнои Россіи вообще и креховскій монастырь“ (критична розвѣдка брошуры выданои пôдъ симъ заголовкомъ). Въ додатку розбôлано съ тымъ числомъ 3 и 4-тый аркушъ творôвъ А. Могильницкого.

— **Григорій Ѳеодоровичь Квитка (Основяненко)** 1778—1843. Біографическій очеркъ „Составилъ А—ръ“. Пôдъ такимъ заголовкомъ выйшла въ Кіевѣ въ другôмъ выданю книжочка и коштуе 15 копѣокъ. Имя того знаменитого писателя не призабуте на Украинѣ, — о чôмъ свѣдчитъ и показавшася потреба другого выданя того біографичного очерку. Жаль, що нема доси повного збôрника его писемъ. Въ 1878 роцѣ празновано 100-лѣтну памятку уродинъ Гр. Квѣтки и тогды обѣцяно выдати всѣ его творы и ученый розслѣдъ его литературной дѣяльности. Доси однакожь нѣчого ще въ тôмъ дѣлѣ не зроблено.

Послѣдні вѣсти.

Въ послѣднôй хвили одержали мы дуже вѣродостойні вѣсти, що хтось, якійсь нѣбы-комитетъ въ св. Юрѣ ставитъ кандидатôвъ на послôвъ до рады державной пôдъ назвою „кандидаты о. митрополита“. Намъ даютъ вже и имена деякихъ зъ тыхъ кандидатôвъ, поручуваныхъ „избраннымъ“ священикамъ въ тыхъ округахъ выборчихъ, де рускі кандидаты центрального комитету мали-бы шансы перейти.

Мы одержали такожь вже зъ дуже доброго жерела вѣсть, що презесъ польского комитету выборчого гр. Альфредъ Потоцкій вже теперь уживае цѣлои форсы агитаційнои за „kandydatami ks. metropolity“ (ipsissima verba гр. Альфреда Потоцкого).

Се факты, а не знаемо тôлько, чи може не надуживае хто имени нашого Впр. митрополита. Будь-що-будь мы остерѣгаемо нашихъ патріотôвъ. Hannibal ante portas!

Курсъ львôвскій зъ дня 30 л. цвѣтня 1885.

	платятъ	жадаютъ
	австр. валютою	
	р. кр.	р. кр.
1. Акціи за штуку.		
Желѣзн. Кар. Людв. по 200 р.	246 —	249 —
„ львôв.-черн.-яс. по 200 р.	216 50	220 —
Банку гип. галиц. по 200 р.	282 —	287 —
2. Листы заст. за 100 р.		
Общ. кредит. галиц. по 5% ав.	98 85	99 85
„ „ „ по 4% ав.	91 —	92 50
„ „ „ по 5% ав. період.	98 85	99 85
Банку гип. галиц. 6% ав.	101 —	102 —
Листы дов. гал. рустик. банку п. 6%	57 —	59 —
3. Листы довжні за 100 р.		
Общ. роль. кред. Завед. для Гал. и Буков. 6% льосов. въ 15 лѣтъ	— —	— —
4. Облиги за 100 р.		
Индемнизаціи галиц. 5% м. к.	100 75	102 50
Облиги комунальні Гал. банку рустик. 6%	96 75	97 75
Пожички кр. зъ р. 1873 по 6%	102 75	104 —
5. Льосы мѣста Кракова	18 —	20 —
„ „ Станиславова	22 50	24 50
6. Монеты.		
Дукатъ голендерскій	5 83	5 93
„ цѣсарскій	5 85	5 95
Наполеондоръ	9 96	10 06
Півимперіялъ	10 24	10 34
Рубель россійскій срѣбный	1 54	1 64
„ „ папіровый	1 19	1 22
100 марокъ нѣмецкихъ	61 65	62 50
Срѣбро	— —	— —

(без текучого куп. безъ купонiвъ)

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 27—?

конякъ лѣчущій, правдивый французскій

въ рôжныхъ родахъ по цѣнѣ 2 зр. до 3 зр. 50 кр., — такожь малягу.

Поѣзды желѣзничі.

Ц. к. Генеральна дирекція австр. желѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ розкладу ѣзды

важный ôтъ 15 лютого 1885.

Пôсля годинника пештеньского (20 минутъ пôзнѣйше).

Приходятъ до Львова:

Зъ Стрыя: о год. 8,39 рано поѣздъ мѣшан., 4,17 по полудни поѣздъ особов., 1,39 въ ночи поѣздъ мѣшан.

До Стрыя: зô Львова о год. 9,57 рано поѣздъ мѣшав., 1,30 по полудни поѣздъ особов., 9,49 вечеромъ поѣздъ мѣшаный.

Зъ Хирова: о год. 5,12 рано поѣздъ особов., 1,23 въ полудни поѣздъ особ., 10,2 въ ночи поѣздъ особ.

Зъ Станиславова: о год. 4,34 рано поѣздъ мѣш., 1,42 по полудне поѣздъ особ., 10,2 въ ночи поѣздъ особ.

До Станиславова: Зъ Стрыя о год. 9,2 рано поѣздъ особ., 5,53 по полудни поѣздъ особ., 4,58 въ ночи поѣздъ мѣшан.

Зъ Гусятына: о год. 5,34 по полудни поѣздъ мѣш.

До Хирова: Зô Стрыя о год. 9,30 рано поѣздъ мѣш., 5,16 по полудни поѣздъ особ., 1,40 въ ночи поѣздъ особ.

Зъ Загôря: о год. 4,8 по полудни поѣздъ мѣш., 1,51 въ ночи поѣздъ особ.

До Гусятына: Зъ Станиславова о год. 8,22 вечеромъ поѣздъ мѣш.

До Дрогобыча: Зъ Борыслава о год. 8,17 рано, 12 въ полудне, 2,32 по полудни, 5,23 по полудни, 7,21 вечеромъ поѣзды мѣш.

Ôтходятъ зô Львова:

До Стрыя: о год. 6,40 рано поѣздъ мѣш., 11,25 передъ полуднемъ поѣздъ особ., 6,45 вечеромъ поѣздъ мѣш.

Зô Стрыя:

До Львова. о год 5,40 рано поѣздъ мѣш., 2,10 по полудни поѣздъ особ, 10,32 въ ночи поѣздъ мѣш.

До Хирова: о год. 5,16 рано поѣздъ мѣш., 2 по полудни поѣздъ особ.. 10,22 въ ночи поѣздъ особ.

До Станиславова: о год. 5.32 рано поѣздъ особовый; 1,43 по полудни поѣздъ особ., 11 въ ночи поѣздъ мѣш.

Зъ Станиславова:

До Стрыя: о год. 9,50 передъ полуднемъ поѣздъ особ., 6,23 вечеромъ поѣздъ особ, 11,13 въ ночи поѣздъ мѣш.

До Гусятына: о год. 10,7 передъ полуднемъ поѣздъ мѣш.

Зъ Хирова:

До Стрыя: о год. 9,45 рано поѣздъ особ., 5,24 по полудни поѣздъ мѣш., 2,5 въ ночи поѣздъ особ,

До Загôря: о год. 1,54 въ ночи поѣздъ особ, 9,53 передъ полуднемъ поѣздъ мѣш.

Зъ Гусятына:

До Станиславова: о год. 7 рано поѣздъ мѣшаный.

Зъ Дрогобыча:

До Борыслава: о годинѣ 6,20 рано, 10 передъ полуднемъ 12,40 по полуди, 3,20 по полудни, 6,40 вечеромъ поѣзды мѣшаній.

Зъ Борыслава:

До Дрогобыча: о год. 7,36 рано, 11,21 передъ полуднемъ, 1,54 по полудни, 4,44 по полудни, 8.4 вечеромъ поѣзды мѣшаній.

Якъ заводити Правды на ладъ закомарскои Правды?

Розказавъ Данило Танячкевичь, духовный Закомаря. Накладомъ „Батькôвщины“. Цѣна 10 кр., а почтою 12 кр. Дôстати можна черезъ редакцію „Батькôвщины“.

Курсъ збôжа

зъ дня 22 цвѣтня 1885.

Цѣна за 100 кильограмôвъ.

	зр	кр.	зр	кр
Пшениця червона	7	50	8	25
Жито	6	55	6	80
Ячмѣнь	6	65	8	15
Овесъ	6	85	7	15
Гречка	7	35	7	65
Кукурудза стара	5	50	6	75
„ нова	—	—	—	—
Просо	—	—	—	—
Горохъ до варки	8	—	9	50
„ нас.	6	60	7	—
Сочевиця	—	—	—	—
Фасоля	8	—	14	50
Бôбъ	—	—	—	—
Выка	5	60	6	75
Конюшина (передна)	36	—	50	—
Анижъ	—	—	—	—
„ плоскій	—	—	—	—
Кминъ	—	—	—	—
Рѣпакъ зимовый	11	50	13	—
„ лѣтный	—	—	—	—
Ржѣй (Льняика)	—	—	—	—
Насѣнье льняне	—	—	—	—
Насѣнье конопляне	—	—	—	—
Хмѣль за 100 кил.	75	—	100	—

„ДЫМЪ“,

повѣсть Ив. Тургенева. Цѣна 1 зр. 50 кр., съ пересылкою 1 зр. 70 кр.

Дôстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійскôй.

При надходячôмъ торжествѣ святометодіевскôмъ

воручае

Товариство „Просвѣта“ книжочку:

ЖИТЬЕ ПРОСВѢТИТЕЛѢВЪ СЛАВЯНЪ

святыхъ рôвноапостольныхъ

Кирила и Методія

написавъ

Дръ Ю. Целевичъ.

Цѣна 12 кр., съ пересылкою 14 кр.

Складъ фабричный красокъ, лякерôвъ, покостôвъ, продуктôвъ хемичныхъ заразомъ и торговля матеріялôвъ

ГИБНЕРА и ГАНКЕ

во Львовѣ, Рынокъ

1340 8—? **въ власнôмъ домѣ ч. 38.**

поручае:

КРАСКИ ОЛѢЙНІ

зовсѣмъ готовѣ до ужитку, до мальованя дверей, ôконъ, помостôвъ, дахôвъ, домôвъ, огородовыхъ знарядôвъ и господарскихъ, знарядôвъ рôльничихъ и т. д.

КРАСКИ

ОЛѢЙНО-ЛЯКЕРОВІ и БУРШТ.-ЛЯКЕРОВІ

масу до запусканя помостôвъ

власного выробу, найлѣпшого рода

ЛЯКЕРЪ ДО ПОМОСТÔВЪ,

лякерô до шкôльныхъ таблиць

найдобрнѣйшій

ЛЯКЕРЫ ПОВОЗОВІ ПРАВДИВІ

англійскій зъ фабрикъ Wilkinson, Heywood и Clark въ Лондонѣ,

всякого рода лякеры до робôтъ внутрѣшныхъ, внѣшныхъ, дерева, желѣза и шкôръ.

Краски сухі всякі роды:
анилиновѣ,
до крашеня яецъ
„ „ матерій
друкарскі, бронзы (золотый порошокъ), золото въ аркушахъ,
ростинні въ плынѣ,
для переплетникôвъ,
тушовѣ, акварелевѣ въ гузичкахъ и лѣсочкахъ,
акварелевѣ воскі въ трубочкахъ и мушляхъ,
до мальованя порцелянъ,
олѣйні въ трубочкахъ до робôтъ артистичныхъ.

Средства до ретушованя, олѣйки и верниксы до робôтъ артистичныхъ, пензлѣ, малярскі полотна, палеты, сталюги и всякі приборы до мальованя и рысованя.

АРТИКУЛЫ ДЛЯ ФÔЛЬВАРКÔВЪ:

Смаровило до желѣзныхъ осей,
олива до машинъ,
теръ газовый,
цементъ и гипсъ,
китъ, асфальтъ,
антимеруліонъ,
карболевый квасъ и другі средства десинфекцій.

ПРИРЯДЫ ПИВНИЧНІ:

Шпунты и чопы до бочокъ,
корки до бутильокъ,
капелѣ до бутильокъ,
маса до лякованя бутильокъ,
машины до коркованя бутильокъ,
„ „ „ бочокъ
трибушоны,
машины до мытя фляшокъ,
пипы до бочокъ.

АРТИКУЛЫ ГУМОВІ:

кишки гумовѣ до газу и до стяганя воды, вина, пива, квасу; плыты гумовѣ и пр.

ПРОСТИРАЛА ГУМОВІ:

Пасы до машинъ и молотѣлень зъ найлѣпшихъ шкôръ бельгійскихъ всякои ширины.
Гурты до машинъ, вужѣ конопляні.
Руры цинові и оловяні.
Шрôтъ, льотки и кулѣ.
Порошокъ на комахи и молѣ, тинктура на комахи, камфора и перецъ бѣл.
Артикулы тоалетовѣ, мыла тоалетовѣ, Extraits d'odeur, Eau de Cologne олѣйки и помады.
Лякъ до печатаня
Чорнило до писаня, до гектографіи, червоне, сине, чорне, до значеня бѣля и автографичне.
Краски до печатокъ, гума и карукъ розпущеный.
Китъ до скла и порцеляны.
Смаровило непромакаюче на шкôру.
Смаровила на копыта съ способомъ ужитку.
Товщь до оружія.
Лякеръ до чобôтъ чорный, золотый и мѣнячійся.
Чорнило до шкôръ.
Апретура до консервованя шкôръ и пр.

Все по найдешевшихъ цѣнахъ.

Цѣнники спеціяльні на жаданье gratis и franco.

При замовленяхъ за послѣплатою просится о присыланье певнои сумы, котра выстарчила-бъ хочь на оплаченье тамъ и назадъ коштôвъ почтовыхъ на случай недôтбраня посылки.

„ПОРВАЛАСЬ НИТКА!“

Комедія на 4 справы.

Написавъ **Олександеръ Я. Конiський.**

Цѣна 30 кр. а. в.

Въ м. VIII-цѣ, сторôнъ 73. — Набути можна черезъ Редакцію „Дѣла“. Съ высылкою по-за Львôвъ 32 кр. за примѣрникъ.

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядôвъ, образôвъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручае Всечестному Духовенъству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажной Публицѣ богатый выборъ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинôвъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образôвъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасôвъ, престолôвъ и на стѣны церковні; ôлтарики або образы процесіональні; хрестôвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестôвъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патрицій, чашъ, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандрôвъ (паукôвъ), пôдсвѣчникôвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрôвъ, лямпницъ, свѣтла церковного, диванôвъ, цвѣтôвъ и проч.

Великій складъ товарôвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовѣ и десеровѣ, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовѣ на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовѣ и проч.

1219 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 9—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаеся франко.

Цѣнники въ рускôмъ языцѣ высылаются на жаданье ôтворотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

акційного Банку Гипотечного

купуе и продае

ВСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

пôдъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечні и

5% Листы Гипотечні преміованѣ

котрі пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

можна въ сѣй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% премією т. е. по **110** за **100**)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ дневнôмъ, не числячи нѣякои провизіи. 1349 23—?

ЗМѢНА ФИРМЫ.

Симъ маю честь повѣдомити П. Т. Публику, що я обнявъ звѣстне заведенье годинникарске пôдъ фирмою **„Людвика Вайгля“**, при ул. Театральнôй ч. 16 у Львовѣ на власнôсть мою. Яко довголѣтный управитель сего заведеня старався я пôдъ кождымъ взглядомъ вдоволити П. Т. Публику а доказомъ сего есть, що ôтъ 1865 р. т. е. ôтъ коли я взявъ керму фирмы „Людвика Вайгля“ въ свою управу, а особливожь ôтъ смерти бл. п. Людвика Вайгля, померщого 1879 р., не було нѣякого случаю якого невдоволеня, але противно Поважана П. Т. Публика съ довѣрьемъ и вдоволеньемъ удавалася до сего заведеня.

Дякуючи за дотепернѣшне довѣрье поручаюся и на дальше ласкавôй увазѣ П. Т. Публики.

Съ глубокимъ поважаньемъ

ІОАНЪ ЛОБОСЪ, годинникарь.

1361 (2—8) Львôвъ, ул. Театральна ч. 16.

Цѣны знижені.

Письма гомеопатично-лѣкарскій бл. п. дра Антонія Качковского, написаній для образованои публики, якъ такожь для пп. господарѣвъ, можна получити по зниженыхъ цѣнахъ якъ слѣдуе:

a) **Nauka Homeopatyi**, 2 томы, давнѣйше зр. 8, теперь зр. 5.

b) **Weterynarija homeopatyczna**, давнѣйше зр. 3, теперь зр. 2.

c) **Poradnik dla Matek** (дуже важне писемце!) давнѣйше зр. 1·50, теперь 80 крейцарôвъ.

d) **Prezerwatywne środki** przeciw ospie, zarazie bydlęcej i wsciekliznie 40 кр.

У Львовѣ: у сына бл. п. автора, п. Еманунла Качковского, директора концерт. школы музичнои, Орменьска 27, I поверхъ, въ книгарняхъ мѣсцевыхъ и въ аптицѣ Вп. дра Миколяша. Головный складъ для цѣлои Галичины маe книгарня Вп. І. Миликовского у Львовѣ.

1283 (5—12)

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарни Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 45. Львôвъ, Вторникъ 23 цвѣтня (5 мая) 1885. **Рôчникъ VI.**

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. пол. Литер додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 3 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяца.

Редакція иАдминистрація пôдъ Ч 44 улиця Галицка. Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр а. в.

Реклямаціи неопечатаній вôльній ôтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовій уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул, д Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Нечуване — невидане!

Нашимъ читателямъ звѣстнй вже слова, выречений п. министромъ Земяковскимъ до рускои депутаціи, гостившои на дняхъ у Вѣдни въ справѣ єзуитско-василіянськôй, котрыми Его Ексцеленція выразно заявивъ, що не правительство а гр. Альфредъ Потоцкій приватно пôдготовивъ и перепровадивъ все дѣло передачи Добромильского монастыря въ руки патрôвъ Єзуитôвъ. Правительство взяло въ цѣлôй справѣ лишь на стôлько участи, що въ своѣмъ часѣ выслало старосту для зреализованя самои передачи движимостей и недвижимостей зъ рукъ черцѣвъ въ руки реформаторôвъ.

Слова тѣ, выречений п. министромъ Земяковскимъ не потребуютъ коментаря и достойнй того, щобы лѣтопись наша записала ихъ in aeternam rei memoriam на крицевыхъ таблицяхъ. Они ажь надто добре и ясно характеризуютъ часъ, котрый переживаємо.

Русь Галицка муситъ Его Ексц. министрови Земяковскому за сю ревеляцію бути лишь вдячною и мы розумѣємо теперь въ двоє лѣпше слова, выречений сов. Ковальскимъ въ радѣ державнôй при дебатѣ буджетовôй, котрыми Вп. посолъ указавъ на якй-то закулисовй, приватнй махинаціи, що вплывали рѣшучо на судьбу деякихъ справъ у насъ въ недавнôмъ ще часѣ.

Не хочемо комбинувати безъ певнои пôдставы и єсьмо далекй ôтъ всякихъ инсинуацій, але до факту передачи Добромильского монастыря въ руки Єзуитôвъ вяжеся якось въ нашôй памяти само ôтъ себе усуненье митрополита Іосифа и двохъ старенькихъ крылошанъ, вяжеся може и денещо друге, котре въ своѣмъ часѣ не хотѣло бути досыть ясне...

Але найбôльшу вагу має згадана ревеляція п. мин. Земяковского зъ тои стороны, що нею розвѣяно вже разъ нимбъ, котрымъ графъ Альфредъ любивъ себе окружати и за котрымъ ôнъ въ очахъ Русина Галицкого хотѣвъ представлятись личностею, спріяючою дуже а дуже сердечно справѣ рускôй. Яко такôй личности передано навѣть въ своѣмъ часѣ гр. Альфредови справу: спытатись рускихъ послôвъ, чимъ и якими уступками схотѣли-бы себе вдоволити Русины Галицкй. Гр. Альфредъ взявъ навѣть тогды зъ рукъ рускихъ послôвъ въ готелю Жоржа меморандумъ съ постулятами Русинôвъ и мавъ ихъ поперти въ высшихъ сферахъ... Богато въ загалѣ велѣвъ сей нимбъ падѣятись Русинамъ добра, заки слôвце „приватно“ не розвѣяло єго безъ пощады.

Нынѣ положенье наше розвиднѣлось якъ не можна лучше. Мы нынѣ дуже добре розумѣємо нелюбовь п. графа до „народовцѣвъ“, котру ôнъ заявивъ членамъ депутаціи зъ Рогатыньского повѣту, явившоися у графа передъ двома руками по выборахъ соймовыхъ съ жалобою, що въ тôмъ повѣтѣ розведено пекельну агитацію противъ выбору „народовца“. Намъ ясвѣйша теперь и инвазія зъ Пекарскои улицѣ, котра Русь Галицку має залити „kadrami“... ясне намъ и то и друге на улици Коперника, ясній всѣ „Przeglądy“, що маютъ депунціювати Украинцѣвъ передъ россійскимъ правительствомъ, и тѣ „Сіонады“, що народовцямъ брызнули въ очи индиферентизмомъ; ясна и генеза „Мира“ и рôжнородній конференціи и конференційки, на котрыхъ проектуются пляны на знищенье сего або другого періодичного письма рускаго, на усуненье деякихъ личностей зô Львова на провинцію... ясній намъ всѣ тѣ приватній говоры и розговоры, котрй въ дорозѣ приватнôй Русь нашу маютъ спасти...

Але ясна та рѣчь засіяла доперва въ повнôмъ блеску съ хвилею, коли сими днями въ цѣлôмъ Львовѣ стало явно, що гр. Альфредъ Потоцкій яко предсѣдатель центр. польского комитету выборчого, порозумѣвшись съ митрополитомъ Галицкои Руси приватно, поставили приватныхъ кандидатôвъ рускихъ до рады державнои и приватными листами зъобовязуютъ клиръ рускій до форсованя сихъ кандидатуръ. Такои приватнои акціи мы нынѣ стерпѣти не можемо, тымъ менше, що она вымѣрена знову якъ-разъ противъ „народовцѣвъ“. Противъ такои приватнои акціи мусимо нынѣ торжественно запротестувати въ имени всеи Галицкои Руси на пôставѣ права „вольныхъ выборôвъ“!

Руска депутація у Вѣдни.

Допись зъ Вѣдня.

Въ доповненю до пересланыхъ вже вамъ вѣстей про гостину нашои депутаціи у Вѣдни досылаю ще кôлька замѣтокъ:

Проф. д-ръ Шараневичъ промовивъ до Монарха слѣдуючими словами:

„Ваша ц. к. Апостольска Милость, нашь Наймилостивѣйшій Пане!

„Выбрана загальнымъ зборомъ членôвъ Ставропигійского Института и вѣчемъ Русинôвъ у Львовѣ депутація, поважаеся зближитись до степеней освяченого престола Вашого ц. к. Апостольского Величества нашого Наймилостивѣйшого Пана, щобы зволивъ благосклонно споводувати:

щобы зъ Добромильского монастыря усунено єзуитôвъ и монастырь разомъ съ цѣлымъ єго движимымъ и недвижимымъ маєткомъ, а въ особенности съ находячимся тамъ василіяньскимъ новиціятомъ ôтдано назадъ чинови Василіянôвъ;

щобы на засадѣ цѣсарского патенту зъ д. 29 цвѣт. 1802 уложеный и все ще обовязуючій статутъ (ratio regiminis) зъ дня 31 серпня 1803 для гр. кат. регулярного клиру сейчасъ бувъ введеный въ житье, щобы выбôръ игумена бувъ доконаный и щобы такожь дотычно новиціяту вдѣлано ôтповѣдній заряджења, въ загалѣ, щобы бувъ приверненый правильный зарядъ гр. кат. монастырѣвъ въ Галичинѣ;

щобы обостороннымъ трактатомъ Флорентійскои уніи, якъ такожь опираючимися на тôмъ трактатѣ взаимно обовязуючими спеціяльными условіями уніи зъ 1595, въ особенности що до ритуальнои автономіи нашои церкви, докладне унормоване ôтношенье до святѣйшого престола було ненарушимо хороненне якъ духовными такъ и мирскими властями, и щобы ôтъ теперь повздержане було всяке вмѣшуванье духовныхъ органôвъ латиньскои церкви у внутрѣшнй справы греко-католицкои церкви.

Зваживши, що мы горячою любовію перенятй до автономіи нашои церкви, яко дорогои спадщины нашихъ отцѣвъ, зволитъ Ваша ц. к. Апостольска Милôсть приняти благосклонно тую нашу покôрнѣйшу просьбу, котра дотычитъ зарôвно нашихъ церковныхъ справъ, якъ нашихъ народныхъ интересôвъ.

Звольте Ваша ц. к. Милôсть такожь приняти то вѣрнопôдданче увѣренье, що нѣчого горячѣйше не желаємо, якъ — щобы наша дорога австрійска спôльна ôтчина, та простороння краина всѣхъ народôвъ, котрй удержуе въ братнôмъ союзѣ ôтъ вѣкôвъ скиптръ славныхъ владѣтелѣвъ Австріи, вѣчно процвитала въ своѣй давнôй величинѣ и въ своѣй безперестанно ôтмолодняючôй силѣ“.

Є. Вел. цѣсарь замѣтивъ въ отвѣтѣ своѣмъ, що ôтданье василіяньского монастыря єзуитамъ сталось по причинѣ домаганя провинціяла Чина св. Василія В., по желаню митрополита и за згодою престола апостольского. Замѣтивъ такожь, що властивости обряду греческого и право посѣданя Василіянъ убезпеченй при ôтданю новиціяту єзуитамъ, поякъ тая установа есть лишь дочасною. Коли проф. Шараневичъ скôнчивъ свою бесѣду, то цѣсарь зближився до него и самъ въ єго рукъ взявъ просьбу и меморіялъ та розмовлявъ вельми ласкаво съ поодинокими членами депутаціи.

Нунцій апостольскій сказавъ менки иншимъ отсе: „Св. отець не мôгъ знати, що намѣрена реформа Василіянъ може оскорбити Русинôвъ. Єзуиты маютъ наказъ, въ нѣчôмъ не уближати анѣ народови рускому, анѣ обрядови греческо-католицкому, — а если-бъ нунцій дôзнався про яку обиду, то сейчасъ послѣдувала-бъ кара виноватыхъ або ихъ ôтдаленье. Що дотычится до того, що й Поляки могутъ бути принятй въ новиціятъ, то симъ чиномъ хотѣвъ папа пôднести повагу Чина св. Василія В., поставляючи єго чимъ-то высшимъ; але если се рѣшенье римского престола не подобаеся Русинамъ, то оно може бути усуненымъ. Вже-жь єзуиты самй радй-бъ уступитися въ монастыря Василіяньского, и уступятся певно, если тôлько свою мисію сповнятъ, що наступитъ въ найкоротшôмъ часѣ, въ 2 до 3 рокахъ.

Въ розмовѣ съ нунціемъ замѣтивъ надворный совѣтникъ Ковальскій, що намѣрена реформа василіяньска має цѣху политичну, та що папа въ тôй справѣ зле бувъ поінформованый. Причиною реформы бувъ провинціялъ єзуитскій Яцковскій, котрый въ часописи „Przegląd powszechny“ самъ до того

М. И. Костомаровъ.

(Посмертна згадка.)

Дня 7 (19) цвѣтня с. р. телеграфъ принѣсъ намъ тяжко сумну звѣстку: нашого славного историка и щирого патріота Украины Миколы Ивановича Костомарова не стало на свѣтѣ!

Нѣчого й казати про те, якъ люто вразила насъ ся вѣстка, якимъ жалемъ болющимъ обгорнула она всю Украину. Трудно бо и зважити и оцѣнити всю вагу сеи утраты, яку понесли мы теперь, ховаючи того, хто бувъ не тôлько историкомъ Украины и своими правдивыми писанями розкрывъ намъ очи на нашу давнину и показавъ намъ „чія правда, чія кривда и чіи мы дѣти“, але разомъ съ симъ бувъ однымъ зъ давнѣйшихъ писателѣвъ украиньскихъ и найдужшимъ заступникомъ нашои мовы и письменства!

Костомаровъ родився 1817 року 4 мая въ слободѣ Юрасôвцѣ, острогожского повѣту, воронѣжскои губерніи. Батько его бувъ доволѣ заможный панъ, помѣщикъ зъ козачого роду тыхъ козакôвъ, що ще за Богдана Хмельницкого выйшли зъ Украины и оселилися на розлогихъ степахъ мѣжь Дономъ и Донцемъ. Якъ и всѣ паны того часу, ôнъ дивився съ якимсь презырствомъ на простый людъ, своихъ крепакôвъ и выховувавъ ового сына, якъ панича. Але паничъ той вдався дуже жвавымъ хлопцемъ: єму не сидѣлося въ пышныхъ паньскихъ будынкахъ, его манили до себе природа и веселй игрушки сѣльскихъ хлопцѣвъ и такимъ побытомъ ôнъ ще зъ-малку єднався съ тымъ народомъ, котрому весь вѣкъ свôй служивъ такъ щиро. На десятому роцѣ батько ôтдавъ его въ науку до Француза Ге, що бувъ тогдѣ лекторомъ московского университету и мавъ въ Москвѣ пансіонъ. Маленькій Костомаровъ зъ початку було дуже засумувавъ и здумавъ було утекти зъ пансіону до дому, але скоро его нôймали и вернули въ пансіонъ; вчився ôнъ тутъ якось неохоче и бувъ дуже пустотливый хлопець. Въ лѣтку 1828 року, коли ôнъ бувъ дома на вакаціи, скоилось велике лихо въ семьѣ: батька его убили двôрскй крепаки. Пôсля сего мати Костомарова ôтвезла его въ Воронѣжъ, въ пансіонъ, котрый тримали гимназіяльнй учителѣ, але тутъ ôнъ пробувъ зовсѣмъ не богато: начальство не вытерпѣло его пустощѣвъ и ôтослало до матери. Тогды мати ôтдала его въ Воронѣжску гимназію, де ôнъ сякъ-такъ и добувъ курсу на шѣснадцятому роцѣ. Якъ каже п. Мордовцѣвъ*), Костомаровъ и тутъ вчився неохоче и навѣть такъ, що мусѣвъ пôсля гимназіи доучувати математику, щобъ здати екзаменъ на студента харкôвского университету.

Руска исторія, по словамъ свѣдка тыхъ часôвъ Де-Пуле*), читалася тутъ такимъ побытомъ, що нѣ въ якôмъ разѣ не могла привабити до себе слухачѣвъ, и тôлько на прикôнченю курсу лекціи молодого професора Лунина зворушили интересъ до сеи науки и Костомаровъ почавъ працювати надъ нею. Разомъ зъ симъ на Костомарова мали вагу лекціи професора А. Метлиньского, а ще бôльше може его працѣ по етнографіи Украины. Бодай мы бачимо, що заразъ же пôсля университету, ступивши по тогдѣшнёму звычаю нашихъ панôвъ на войскову службу, Костомаровъ анѣ трошечки не дбае про службу, а заразъ же почавъ рытися въ архивѣ острогожского повѣтового суду и дошукуватися про козацкй справы. Черезъ се ôнъ незабавомъ зовсѣмъ кидае службу и ѣде въ найкрасшій тогдѣ въ Россіи московскій университетъ, де слухае лекціи по исторіи Каченовского, Погодина и Шевырева.

Тутъ ôнъ вже ясно зрозумѣвъ, що правдива исторія повинна звертати пильну увагу на духовне житя народа, а для сего народнй пѣснѣ, казки, звычаѣ, и т. и. мусятъ бути найголовнѣйшимъ жереломъ. Такимъ побытомъ навернувся ôнъ до украиньскои етнографіи, до котрои горнувся ще въ Харковѣ пôдъ вплывомъ професора Метлиньского, и коли зновъ прибувъ у Харкôвъ, ôнъ щиро взявся збирати народнй пѣснѣ, вчитися украиньскои мовы и всего, що належало до исторіи и етнографіи Украины. Тогдѣ жь ôнъ почавъ писати по украиньски, друкуючи свои писаня пôдъ псевдонимомъ Єремія Галки. Першимъ его литературнымъ твором була выдана въ Харковѣ 1838 року драма „Сава Чалый“, котру навѣть Бѣлинскій похваливъ. На другій рôкъ надрукувавъ ôнъ там-же въ Харковѣ збôрнихъ своихъ поезій пôдъ заголовкомъ „Украинскія баллады“; въ 1840 роцѣ другій збôрникъ „Вѣтка“; въ 1841 роцѣ въ збôрнику Корсуна „Снôпъ“ помѣстивъ историчну трагедію „Переяславска нôчь“ за часôвъ Богдана Хмельницкого и „Єврейскй спѣванки Байрова“.

Разомъ съ симъ ôнъ невсипущо працювавъ надъ исторіею Украины, въ 1840 роцѣ здавъ испытъ и подавъ дисертацію на магистра рускои исторіи „Объ уніи“, котру университетъ дуже ухваливъ, але професоръ Устряловъ написавъ про неи, якъ про щось неблогонадѣйне и политично небезпечне, и министръ народнои просвѣты гр. Уваровъ ввелѣвъ спалити єи. Ся пригода здается добула Костомарову ще бôльшои славы мѣжь студентами, що и до того ще знали Костомарова и шанували его за щиру працю, освѣту и дотепнôсть. Замѣсть спаленои Костомаровъ въ 1843 р. подавъ и пышно оборонивъ другу дисертацію „Объ историческомъ значеніи русской народной поезіи“, котра и доси ще не стратила науковои ваги. Въ 1844 роцѣ Костомаровъ назначеный бувъ учителемъ гимназіи въ Ровнѣ на Волыни. Тутъ почавъ ôнъ працювати надъ выслѣдомъ исторіи Богдана Хмельницкого и для сего збиравъ на Волыни народнй пѣснѣ и оглядавъ всѣ мѣсця, де що дѣялось колись. Другого року перевѣвся ôнъ учителемъ въ Кіевъ, а въ 1846 роцѣ кіевскій университетъ выбравъ его на професора исторіи. Тутъ ôнъ незабавомъ надрукувавъ новый свôй выслѣдъ „о славянской митологіи“, але высше начальство зновъ побачило тутъ щось неневне и не выпустило книжки.

(Конець буде.)

*) „Русскіе современные дѣятели.“ СПб. 1877. Изд. Баумана. Т. II, ст. 23.

*) „Харковскій Университетъ“.. Вѣстникъ Европы 1874, 1 и 2 книжка.

признався, замѣчаючи, що ôнъ сею справою съ дилетантизму займався, що самъ ѳи впровадивъ и перевѣвъ. Нунцій ôтповѣвъ, що если той провинціялъ таке написавъ, то ôнъ лише хвалився, и сказавъ: „припускаю (concedo), що св. отець зле бувъ поінформованый“.

Важнй суть отсй слова министра Конрада: „Головну вину почину реформы василіянскои належитъ приписати бувшому митрополитови Іосифу Сембратовичеви. Се мужъ вельми честный, святый, але-жь и крайне нерѣшимый: разъ казавъ се, другій разъ те; то признававъ, то не признавъ потребы передачи дѣла реформаційного ѳзуитамъ.“ — Министеръ же Земялковскій сказавъ мѣжь иншимъ таке; „Правительство не мало въ сѣй справѣ нѣ найменшои участи; оно хотѣло лише при ôтданю монастыря Добромильского ѳзуитамъ забезпечити права Василіянъ; а коли оно довѣдалось, що ѳзуиты такожь Лаврôвъ заняти бажаютъ, то имъ сего не позволено. Впрочѣмъ голосъ намѣстника гр. Альфреда Потоцкого бувъ въ цѣлôй сѣй справѣ рѣшаючимъ. Коли-жь министеръ Земялковскій замѣтивъ, що въ теперѣшныхъ часахъ такожь иншй монастырѣ, примѣромъ монастырь Доминиканôвъ, буваютъ реформованй, то дръ Омелянъ Огоновскій ôтповѣвъ, що реформа Доминиканôвъ ôтбувается тôлько черезъ иншихъ зреформованыхъ Доминиканôвъ, реформа же Василіяньска, повѣрена есть ѳзуитамъ-Полякамъ, котрй вже ôтъ давныхъ давень заявили велику неприхильность супротивъ Русинôвъ и ихъ церкви. Вже-жь Русь перенесла бы въ крайнôй потребѣ радше реформу Василіянъ, пôдняту черезъ латиньскихъ Венедиктинцѣвъ, котрыхъ правило подôбнымъ есть до правила Чина св. Гасилія В., але реформою ѳзуитскою не вдоволится она нѣколи. Министеръ признавъ ôттакъ справдѣ обиду, яку Русинамъ заподѣяно ôтданьемъ монастыря Добромильского оо. ѳзуитамъ.

Пôдъ вечеръ того-жь дня, въ котрôмъ ôтбувалась авдіѳнція, нунцій апостольскій ôтдавъ визиту свою всѣмъ членамъ депутаціи въ готелю Höller-a при улици „Белярія“.

Наконецъ не можна тутъ поминути давнѣйшого одного факту въ сѣй справѣ. Коли передъ кôлькома тыжднями въ римскôмъ „Мониторѣ“ було звѣщено, що нунцій депутаціи руской не прійме, то заявивъ ôнъ зъ причины такои ложнои вѣсти свое невдоволенье и велѣвъ „Мониторови“ ôткликати таку небылицю, замѣчаючи, що дѣйстно прійме депутацію и выслухае жалобы ѳи въ важнôмъ сѣмъ дѣлѣ.

Рухъ выборчій.

И такъ вже есть нынѣ фактомъ загально звѣстнымъ, що Впр. митрополитъ нашъ, Сильвестеръ Сембратовичъ, ставитъ своихъ кандидатôвъ въ порозумѣню съ польскимъ комитетомъ выборчимъ и правительствомъ. Впреосвященный самъ розписуе листы до оо. деканôвъ и священикôвъ, въ котрыхъ именуе кандидатôвъ и вже напередъ до выбору удѣляе свого благословенія. Рôвночасно презесъ польского комитету центрального гр. Альфредъ Потоцкій уживае всего вплыву свого на прасу польску и на панôвъ дотичныхъ округôвъ выборчихъ, де маe бути ставленый митрополичій кандидатъ, щобы съ цѣлою форсою попирали выбôръ лишь того кандидата. Таке саме порученье мали одержати и пп. старосты, будучи недавно у Львовѣ на зъѣздѣ, на котрôмъ дôставали инструкціи въ дѣлѣ выборôвъ, бо фактомъ есть, що пп. старосты вже теперь промовляютъ за кандидатурами митрополичихъ кандидатôвъ.

Въ окрузѣ Калушь-Долина-Бôбрка митрополичимъ кандидатомъ, поставленымъ противъ п. Юліяна Романчука, есть крылошанинъ Сѣнгалевичъ.

Интенціи гр. Альфреда Потоцкого высказуютъ вчерашнй газеты. „Dziennik Polski“ пише: „Якъ зъ однои стороны есьмо тои гадки, що prawdziwi Rusini (кандидаты митрополичй) дбаючй о свою народнôсть и вѣру, бажаючй розвою своеи народности и свобôдъ конституційныхъ повиннй мати въ радѣ державнôй кôлькохъ (такъ!) репрезентантôвъ, такъ зъ другои стороны маемо непохитне пересвѣдченье, що край маe святый обовязокъ ôтперти кандидатуры руского комитету центрального, не баблячись зовсѣмъ въ розпôзнаванье, чи кандидатъ належитъ до табору москалефилôвъ, чи украинцѣвъ. Мы не можемо межи обома тыми сторонами иѣякои добачити рôжницѣ. Обѣ перегонюютъ себе въ ненависти до Полякôвъ: першй хвалятъ Россію и православіе явно, а другй мовчатъ и зовсѣмъ не противятся тому. Найбôльшою ненавистею до Полякôвъ дыхае украинофильске „Дѣло“, а „Батькôвщина“, органъ п. Романчука, пише въ послѣднôмъ своемъ числѣ, що Русины не повиннй лучитися въ радѣ державнôй съ лѣвицею. Дуже то гарно, але чи згадавъ-бы хто, длячого п. Романчукъ ставитъ таку засаду? Ото для того, що лѣвиця надала такъ богато свобôдъ Полякамъ. Зъ того выплываe, що очевидно съ Поляками, с. є. съ правицею Русины такожь не пôйдутъ. Отже съ кимъ? Хиба съ клюбомъ гр. Коронинього, найнепріязнѣйшого для Галичины? За такихъ послôвъ дякуемо. Не маемо причинъ таити пашои гадки о рускôй справѣ и для того ще разъ повторяемо: Съ Rusinami prawdziwymi пôйдемо все рука въ руку якъ съ братами, але ворогамъ краю руки не подамо“.

Ясно и зрозумѣло. Пôоля „Dziennik-a Polsk-ого“ воѣ Русуны галицкй — вороги краю, а пріятелями краю однй prawdziwi Rusini съ о. ректоромъ Бачиньскимъ на чолѣ. Отсе становище гр. Альфреда Потоцкого, на якôмъ ôнъ стоитъ яко презесъ центрального комитету польского, и зъ якого выходитъ до акціи выборчои, возвавши до помочи руского митрополита и правительство.

Якъ здоровй бачимо, цѣла тая политика, якъ ѳи выспѣвавъ послушный на всѣ розказы локай паньскій „Dziennik Polski“, спочивае на денунціяціи и то денунціяціи поганôй, огидноѣ, на яку ледви чи здобудеся якій органъ россійскій противъ Полякôвъ въ Россіи. „И москалефилы и украинцѣ — вороги краю“, а що третои партіи руской въ краю нема, — отже всѣ галицкй Русины вороги краю! Такъ то приступаеся до акцій выборчои середъ польскои, чейже цивилизованои суспôльности! Такъ то гоится тіи раны, що розгноюютъ организмъ краевый! Огидна денунціяція и слѣпа, бутна нетерпимôсть — отсе маютъ бути прапоры, пôдъ котрыми польска суспôльнôсть въ Галичинѣ маe вести акцію выборчу?! Смѣхъ и слёзы!

Впрочѣмъ цѣлый наведеный нами уступъ „Dziennika Polsk-ого“ есть ôтъ початку до кôнца повный брехнѣ та фарисейства и цѣла аргументація вповнѣ ôтповѣдае ставленôй засадѣ.

Въ такôмъ дусѣ, якъ „Dzien. Pol.“, пише и „Миръ“, тôлько що ему наказано посунутись ще трохи напередъ. Коли всѣ польскй газеты будь-що-будь числятся съ ôтозвою руского комитету центрального, „Миръ“ не узнае ѳи и протестуе противъ неи. Обчислено се на то, щобы польскй газеты могли трiюмфувати, що ось, мовлявъ, самй prawdziwi Rusini не узнаютъ руского комитету, а що-жь доперва мы, Поляки?! Все то гарно укартовуеся, пôсля добре обдуманого пляну...

Инакше ôтнеслася до програмы гр. Альфреда Потоцкого „Gazeta Narodowa“. Новый ѳи властитель, дръ Червиньскій, авторъ брошуры „Polityki nerwów“, выступивъ рѣшучо противъ тои програмы въ статіи „Sprawa wyborów do Rady państwa“ (ч. 102). Звѣстный проектъ „Мира“ называе недоваренымъ“, бо такихъ Русинôвъ, якихъ-бы комитетъ польскій до себе покликавъ або ôтъ себе на кандидатôвъ ставивъ, Русины не узнали-бы за Русинôвъ. Таке дѣланье комитету було бы въ найвысшôй степени шкôдным, бо Поляки, вытворюючи зновъ одинъ рôдъ Русинôвъ, сотворили-бы ще бôльшій заколотъ въ справѣ польско-рускôй, а зранили-бы Русинôвъ и ôтопхнули ще дальше ôтъ себе... Интересъ польскій — пише дальше дръ Червиньскій — и краевый вымагае бути справедливыми супротивъ Русинôвъ и допустити ихъ до рады державнои въ приличнôмъ числѣ... Тымчасомъ то, що мы уважали за недовареный и шкôдный проектъ, сталося фактомъ, хотяй — хвала Богу — не Поляки суть авторами факту. Кандидатура поставлена о. митрополитомъ въ Калуши противъ п. Романчука не есть одиничнымъ фактомъ, але одною зъ черги многихъ кандидатуръ, есть объявомъ загальнои засады. Не ставляе нашъ комитетъ центральный кандидатуръ рускихъ, якъ собѣ того первѣстно бажавъ „Миръ“, але ставитъ ихъ о. митрополитъ ôтрубно ôтъ насъ и центрального комитету руского, и кандидатуры тіи очевидно буде попирати правительство... Що-жь чинити нашому комитетови въ такôй небезпечнôй хвили и яке ему становище заняти супротивъ кандидатôвъ митрополичихъ? Ось яке:

1) Нашъ комитетъ центральный въ загалѣ не може пôсля регуляминy свого накидати комитетамъ повѣтовымъ нѣякихъ кандидатôвъ, а коли бъ се учинивъ, допустився-бъ узурпаціи, черезъ то стався-бъ нелегальнымъ и безъ всякои моральнои поваги.

2) Тымъ менше може на се поважитися нынѣшный комитетъ центральный, котрый есть доперва въ завязку, неповный; коли-бъ ôнъ нынѣ поважився рѣшати о кандидатурахъ о. митрополита и накидати ихъ повѣтамъ, узурпація его була-бы тымъ яскравѣйшою. (Сей уступъ вымѣреный очевидно противъ гр. Альфреда Потоцкого).

3) Польскій комитетъ центральный поступивъ-бы въ тôмъ случаю противъ интересу Галичины, бо приложивъ-бы руки до сотвореня партіи „рускихъ станьчикôвъ“, котрй будутъ выслугуватись кождочасному правительству и тымъ чиномъ становище нашого краю будутъ робити зависимымъ ôтъ кождочасового правительства.

4) Наконецъ польскій центр. комитетъ поступивъ-бы противъ интересу народу польского; сталось-бы то само, що сталося въ наслѣдокъ накиненя Русинамъ ѳзуитôвъ, котрыхъ „gorżej diabla nienawidzą“.

Статья дра Червиньского кôнчится заявленьемъ, що Поляки повиннй стояти при тыхъ кандидатахъ рускаго комитету центрального, котрй заявлятъ, що въ радѣ державнôй нѣколи не будутъ выступати противъ автономіи Галичины та противъ автономичнымъ партіямъ славяньскимъ и не будутъ ити съ нѣмецкими централистами.

Чи и на скôлько хто-небудь може ставити до кандидатôвъ рускихъ якй жаданя и яке може бути ихъ становище въ новôй радѣ державы, — о тôмъ поговоримо обширнѣйше слѣдуючимъ разомъ.

Рухъ въ нашихъ читальняхъ.

Зъ Скалатщины (Село Колодѣвка. Добрый пастырь. Ôткрытье читальнѣ). За приводомъ иншихъ повѣтôвъ подôльскихъ, именно Збаражчины и Терноподльщины починае будитись и двигатись зъ тяжкого просоня и наша Скалатщина. Може на цѣлôмъ Подôлю, славнôмъ своими золотоколосыми нивами, не подыбле такого глухого кута, якимъ доси була Скалатщина. Темнота и піяньство, та вѣрна ихъ подруга — нужда вдомашнилась тутъ на добре мѣжь безталаннымъ народомъ рускимъ а подекуды й мазурскимъ. Не можна сказати, що-бъ деякй священики того повѣта не мали доброи волѣ двигнути народъ зъ тои нужды, але не було мѣжь ними смѣлого чоловѣка, котрый-бы съ правдивымъ апостольскимъ пожертвованьемъ станувъ смѣло на чолѣ загуканого, заляканого народу и попровадивъ его на праву дорогу. Провидѣнье Боже однакъ було и надъ нашимъ глухимъ кутомъ. Вторôкъ ще продеря першій лучь свѣтла правды и науки въ Скалатщинѣ при закладинахъ читальнѣ въ Старомѣщинѣ, а се не остало безъ вплыву, бо небавомъ опôсля и въ сусѣдньй Супранôвцѣ почали люде думати о заснованю читальнѣ. Нынѣ вже маютъ статутъ потвержденый, шкода лишь, що теперѣшній приходникъ не приступитъ чимъ скорше до ôткрытя, хочь люде сего горячо бажаютъ. Другою зъ черги громадою, що пôшла слѣдомъ Старомѣщины, есть Колодѣвка пôдъ самымъ Скалатомъ. Село велике и людне, але черезъ половину населене латинниками. До недавна представляло оно сумный образъ занедбаня и упадку. Церковь деревяна старенька пôдъупала була такъ, що зъ уряду ѳи запечатали; тай передъ тымъ мало хто вчащавъ до неи. Якась щаслива доля принесла намъ сюды Вп. о. Стефана Кобляньского, котрого имя тѣсно звязане съ ôтродженьемъ Старомѣщины, Супранôвки и Колодѣвки. Се справдешный евангельскій пастырь добрый, що полагае „душу свою за овцы своя“. Не зважае ôнъ на нѣякй труды и супротивности, на нѣякй перепоны и непріятности, де иде о добро его духовнои паствы. Хочь за 16 лѣтъ его душпастырства довелось ему вже 10 разъ перевозитися (то значитъ тôлько якъ тричи погорѣти), не подався ôнъ, не упавъ на дусѣ. Мило, звучнымъ спѣвомъ, точностею въ богослуженю, краснорѣчивыми, поривистыми проповѣдями, лагôднымъ и батькôвскимъ обходженьемъ, умѣе ôнъ въ кôлькохъ тыжднях привязати до себе людей, такъ що и по короткôмъ побытѣ на приходѣ люде не забуваютъ а ôтвѣдуютъ навѣть зъ подальшихъ сторôнъ свого душпастыря. Не дивниця отже, що и люде зъ Колодѣвки, не тôлько Русины але и латинники, прилягли до сего „доброго пастыря“ цѣлымъ серцемъ. Середъ зимы добровôльно пôднялись реставраціи запечатанои церкви и скинули до 250 зр. на побитье даху, а церква, що давнѣйше бачила ледво кôльканайцятеро людей на богослуженю, теперь не може помѣстити вѣрныхъ. Правою рукою въ тôмъ дѣлѣ о. К. есть провизоръ Гавришко Стецюкъ, статочный и розумный газда. Пробудившись зъ духового просоня краснорѣчивыми проповѣдями о. К., почули люде петребу ще й иншои пожывы, пôзнали потребу заснованя читальнѣ. Другій вплывовый газда Теодоръ Олексюкъ, бувшій начальникъ громадскій, ôтступивъ радо свою хату на читальню, котрои торжественне ôткрытье ôтбулося 14 (26) цвѣт. Однакъ заснованье сеи читальнѣ ôтбулося середъ зовсѣмъ ôтмѣнныхъ обставинъ, якъ всюды буваe. Вже въ навечеріе ôткрытя (въ суботу) прислався скалатскій староста п. Янеръ двохъ жандармôвъ до села, котрй пильно ходили ôтъ хаты до хаты, щобъ ôтклонити людей ôтъ ихъ щирого и спасенного для ихъ добра дѣла. А щобъ звести торжество се до звычайнои бездушнои формальности, вычеркнувъ зъ предложеного порядку дневного ôтчитъ, котрый мавъ выголосити проф. Олекс. Барвѣньскій „про упадокъ хлѣборобôвъ и способôбъ ихъ подвигненя“, жадаючи конче его предложеня, дарма, що ôнъ бувъ выголошеный въ Тернополи и печатаный въ „Дѣлѣ“. Однакъ духъ людскій показався съ такою силою, мовь та пара, що ѳи хотятъ замкнути въ кôтлѣ. Вже о 2-гôй год. зъ полудня въ недѣлю выстрѣлы моздѣревй заповѣдали наближаючеся торжество. О год. 3-тôй по ôтправѣ акафисту въ церквѣ повалили товпы народа на обôйстье Теодора Олексюка, а мѣжь ними бачили мы людей зъ Пôзнанки, Росоховатця, Чернихôвець и и. подальшихъ сѣлъ. Прибули такожь ôтпоручники Терноподьскои филіи „Просвѣты“ и о. Н. Сѣчиньскій. Явився такожь комисарь староства п. Вельце въ супроводѣ двохъ жандармôвъ и съ наложеными багнетами, мовь-бы тутъ розходилось не о науку и спокôйну працю надъ подвигненьемъ народу зъ вѣковои темноты, а о здушенье и розôгнанье якоись зворушеноп товпы, якого розгуканого збѣговиска. Чи таке поступованье нашихъ властей политичныхъ зможе пôддержати ихъ повагу, се повиненъ-бы зрѣло розважати п. Янеръ.

Торжество ôткрывъ о. Кобляньскій, краснорѣчивою горячою промовою, котра неодному выстиснула слёзы щирои вдяки для ревного душпастыря. Оттакъ объяснивши статутъ, зарядивъ выбôръ выдѣлу, до котрого вôйшли: о. Стефанъ Кобляньскій яко голова, Теодоръ Олексюкъ, яко заступникъ головы, Станиславъ Юзьвякъ яко секретарь, Андрѣй Томчукъ, яко касіеръ, Петро Ляховичь, яко библіотекарь а Петро Полѣщукъ и Андрей Зѣмакъ, яко заступники выдѣловыхъ. Пôсля того слѣдували внесеня. Першій забравъ голосъ п. Олекс. Барвѣньскій, повитавъ зôбраныхъ именемъ тов. „Просвѣты“ и зложивъ въ дарѣ ôтъ того-жъ до 40 книжечокъ, запрашаючи читальню до вписаня въ члены товариства. Потôмъ пояснивъ, що мѣститося въ тыхъ книжечкахъ и чого можутъ селяне зъ нихъ поучитись. Перебираючи такъ книжечку за книжечкою зôйшовъ ôттакъ на книжечку „Помôчь власна“, указуючи численными примѣрами зъ житя просвѣченыхъ народôвъ и нашого рускаго (мѣжь иншими Карлôвъ и Чесники) показавъ наглядно, що намъ треба власными силами двигатись до гаразду и красшои долѣ. Крôмъ того пояснивъ деякй постановы статутôвъ и звернувъ на то увагу, що школярамъ не вôльно бути членами читалень анѣ иншихъ товариствъ; внесъ отже, щобы выдѣлъ уважавъ на то. Оттакъ забравъ голосъ Вп. о. Н. Сѣчиньскій а выказавши, що тôлько наука и просвѣта вызволятъ насъ зъ темноты и нужды, закôнчивъ внесеньемъ, щобы выдѣлъ уважавъ на то, що-бъ до читальнѣ не приношено постороннихъ книжокъ, бо лучаеся, що ворога читалень умысне пôдсуваютъ заказанй книжки, що бъ накликати напасть на читальню. Промовлявъ ще п. Глодиньскій зъ Ôкна, звертаючи увагу людей на користь годôвлѣ товару для набѣлу, по чôмъ торжество закôнчивъ о. Кобляньскій прощальною промовою и многолѣтствомъ для Є. Вел. цѣсаря. Всѣ розôйшлися въ тôй надѣѣ и одушевленю домôвъ, що зерно кинене въ ниву лежавшу доси облогомъ, выдасть плôдъ сторицею. Честь нехай буде такому душпастыреви, честь такôй громадѣ, що переймаeсь такъ ревно наукою походячою зъ щирого серця. До читальнѣ зголосилось передъ ôткрытьемъ трійцять кôлька членôвъ, а число певно подвоится.

Зачуваемо, що небавомъ послѣдуе ôткрытье читальнѣ въ Супранôвцѣ, а Пôзнанка подала вже статуты до затвержденя. Щасть Боже!

Подолянинъ.

Зъ читальнѣ въ Романовѣ (повѣта бобрецкого) доносятъ намъ, що мѣсцевй господарѣ самй постановили обходити пимять славного дня даровання свободы галицкôй Руси способомъ гôднымъ того памятного акту, котрымъ намъ отворено ворота до свѣтла правды и просвѣты, а именно рѣшили устроити дня 14 л. мая, въ свѣтлый праздникъ Вознесенія Госп., въ мѣсцевôй читальни вечерокъ литературный, на котрôмъ забавлятися будутъ ôтчитами запрошеныхъ прелегентôвъ, якъ такожь деклямаціями и спѣвами власного хору.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Вѣстникъ законôвъ державныхъ) оголосивъ пôдъ дн. 30 цвѣтня слѣдуючй санкціонованй цѣсаремъ законы: законъ провизоричный що до дотаціи католицкого духовеньства, законъ дотичачій заведень удѣляючихъ пожички на заставы, а въ кôнци законъ о увôльненю ôтъ податку и оплатъ правныхъ тыхъ товариствъ, котрй опираются на взаимности.

(Рухъ передвыборчій.) Архіепископъ вѣденьскій, кардиналъ Гангльбаверъ и епископы: Баидеръ зъ Ст.-Пельтенъ и Миллеръ зъ Линцу, выдали манифестъ передвыборчій, маючій бути ôгчитанымъ въ церквахъ зъ проповѣдальниць. Въ тôмъ манифестѣ взываютъ они выборцѣвъ до попиранья католицкихъ кандидатôвъ, котрй, пôсля слôвъ манифесту, однй способнй суть стремѣти до добра монархіи и до тревалого сполученя интересôвъ всѣхъ народôвъ и провинцій въ складѣ монархіи входячихъ. Манифестъ епископôвъ головный кладе натискъ на австрійскій патріотизмъ и лояльнôсть взглядомъ пануючого дому, а хочь тонъ его переважно спокôйный и поважный, то

Русины Выборцѣ!

И зновь настала для насъ важна пора, — пора выборôвъ до Рады державнои въ Вѣдни. Зновь приходится намъ всѣмъ, у кого єсть руске серце, постояти за себе, за нашь рускій нарôдъ.

А постоимо мы за нашу Русь святу и сповнимо нашь обовязокъ, єсли уволимо высочайшу волю нашого Найяснѣйшого Монарха, котрый, надавши конституцію своимъ австрійскимъ народамъ, благоволивъ выречи тѣ ласкавѣ слова:

Хочу знати, що потребуютъ и чого собѣ желаютъ краѣ мои и народы; хочу тѣ потребы и желаня ихъ заспокоити и хочу ихъ надѣлити такими правами и свободами, котрѣ выйдутъ имъ на добро и пожитокъ, а моѣй державѣ дадутъ силы и славы.

Всѣ мои народы най маютъ **рôвнѣ права,** и Я устрою собѣ такъ мою державу, щобы кождый нарôдъ мôгъ свобôдно въ нѣй розвиватися и плекати свою народнôсть и свою рôдну мову.

Хочу Я такожь, щобы кождый станъ дбавъ самъ о тѣ свои права и свободы, и для того єсть така моя найвысша воля, щобы такъ паны якъ и мѣщане, такъ купцѣ якъ и селяне выбирали собѣ окремыхъ послôвъ, котрѣ, зôбравшись що-року на Раду до Вѣдня, представили бы Менѣ и моимъ министрамъ всѣ свои потребы и желаня.

Зъ Галичины ôтъ Русинôвъ та Полякôвъ буде приходити на ту Раду 63 послôвъ, и то выберутъ собѣ паны 20 послôвъ, мѣщане 13, купцѣ 3, а Мои селяне-хлѣборобы 27.

Така була и єсть найвысша воля нашого Найяснѣйшого Монарха, и для того дѣєся въ цѣлôй Австріи такъ, що не тôлько всѣ народы, а и всѣ станы выбираютъ собѣ що шѣсть лѣтъ окремо зъ-посередъ себе послôвъ до Рады державнои въ Вѣдни: паны, купцѣ и мѣщане своихъ, а селяне окремо своихъ послôвъ.

И отъ — теперь якъ-разъ наспѣвъ такій часъ выборôвъ.

Селяне Галицкѣ, такъ Русины якъ и Поляки, маютъ выбрати 27 послôвъ, котрѣ бы въ Вѣдни на Радѣ такъ Наймилостивѣйшому Монарсѣ, якъ и Єго министрамъ и другимъ посламъ зъ другихъ краѣвъ австрійскихъ давали знати, що нашимъ селянамъ єсть на потребѣ, въ чѣмъ бы имъ помочи можна, въ чѣмъ улегчити, и якѣ кривды ихъ належало бы чимъ скорше усунути.

Рускѣ селяне, що жіютъ ôтъ рѣки Сяну на всхôдъ сонця по Збручь и Черемошь, маютъ въ своихъ 17 округахъ выборчихъ выбрати своихъ **17 рускихъ послôвъ.**

Сего права не смѣє имъ никто сперти, анѣ не годенъ ôтобрати. Росходится лишь о то, якъ нашѣ селяне рускѣ то право для себе зъумѣютъ выкорыстати.

Не першина вправдѣ рускому селянинови ставати до выборôвъ и боронити своихъ правъ селяньскихъ. Передъ 12 роками рускѣ селяне рушились такъ красно и такъ добре походили коло свого дѣла, що выбрали 16 рускихъ послôвъ. Инакше сталось передъ 6 роками. Тогды многѣ зъ нихъ далися збити на злу дорогу и выбрали на Раду державну до Вѣдня лишь 3 послôвъ, а въ прочихъ округахъ зыскали посольство для себе польскѣ паны.

Чи ôтъ того рускимъ селянамъ стало лѣпше, судѣть самѣ. Такъ однакожь дальше бути не може.

Въ кождôй державѣ, где єсть конституція, буває такъ, що лишь той має, кто самъ про себе дбає. Будутъ нашй селяне-хлѣборобы добре дбати про себе при новыхъ выборахъ, выберутъ они зновь 16 або 17 своихъ рускихъ послôвъ, людей розумныхъ, щирыхъ та бодрыхъ, то и самымъ имъ муситъ стати лѣпше.

Для того то теперѣшня пора такъ дуже важна! Переспимо єѣ, не станемо всѣ разомъ, якъ братя, якъ сыны однои матери Руси, рука въ руку до выборôвъ, не выберемо своихъ рускихъ послôвъ, — то на 6 лѣтъ скривдимо самй себе дуже тяжко. И ничого не поможутъ намъ тогды жалѣ и нарѣканя, бо якъ собѣ кто постелитъ, то такъ и выспится!

А самъ Господь Всемогущій, сохранившійôтъ погибели нашу Русь въ тіи часы, коли мы єще не були пôдъ Австрією, самъ Всевышній устроивъ дѣла нашй такъ, що єще и нынѣ **насъ Русинôвъ** въ всходнôй Галичинѣ єсть майже въ пятеро бôльше, якъ Полякôвъ, Нѣмцѣвъ и жидôвъ разомъ.

На 7000 выборцѣвъ въ 3700 громадахъ въ 17 рускихъ округахъ выборчихъ выпадає пôсля остатного спису зъ 1880 року **4750** выборцѣвъ руского обряда, а 1470 выборцѣвъ латиньского обрядку, а и тіи бôльшою частію суть Русины. Выборцѣвъ жидôвъ єсть тôлько 740.

Що бôльше! При правыборахъ не рѣшає число душь по обряду, но становитъ бôльшôсть голосôвъ правыборчихъ, а **таку бôльшôсть маємо мы Русины** майже въ кождôй громадѣ по селахъ и мѣсточкахъ въ нашôмъ рускôмъ краю.

За-для тои то огромнои бôльшости рускихъ голосôвъ уважаются навѣть тіи выборы зъ селъ и мѣсточокъ **выборами руского народа** въ восточнôй Галичинѣ.

Тая то наша бôльшôсть може навѣть того доказати, що зъ нашихъ громадъ выйде не 4750, а 6000 або и 7000 руск. выборцѣвъ. Не повинно бути про те нѣ найменшои обавы, щобы при новыхъ выборахъ въ тыхъ 17 рускихъ округахъ выборчихъ мôгъ кто другій насъ Русинôвъ переголосовати!

По нашôй сторонѣ всюды така сила, що хибань лукавый духъ незгоды, або — сохрани Боже — лакомство на марный грôшь чи мерзкій напитокъ могли бы цѣле дѣло выборôвъ попсовати та допровадити до того, що посломъ выйшовъ бы не Русинъ, а якій нибудь польскій панъ, такій панъ, що и безъ нашои помочи може бути выбраный самыми-же панами, до чого мы Русины зовсѣмъ не мѣшаємся.

Колижь затымъ при новыхъ выборахъ по нашôй рускôй сторонѣ єсть така **перевага**, коли та перевага дана намъ не по якимъ-то особливымъ заслугамъ нашимъ, а тôлько по неизслѣдимôй благости Господа Бога, сотворившого Русь нашу въ єи рускôмъ краю надъ всѣхъ найсильнѣйшу числомъ, — то вжежь и не трудно намъ дослѣдити тутъ простымъ нашимъ розумомъ явну волю Всевышнёго, таку ото волю: **щобы мы выбрали собѣ за насъ и для насъ послôвъ самыхъ лише Русинôвъ.**

За мѣсяцьôтбудутся уже у насъ новй выборы до Рады державнои, а за два тыждня зѣдутъ до нашихъ селъ комисарѣ зъ ц. к. староствъ и станутъ кликати людей до правыборôвъ, то єсть: кажутъ всѣмъ господарямъ въ селѣ ôтдавати голосы на выборцѣвъ.

Выбôръ выборцѣвъ — се **найважнѣйша** рѣчь! Якй будутъ выборцѣ, такихъ они и послôвъ выберутъ.

Будутъ выборцѣ люде статочнй и честнй, щирй для громады, щирй для рускои справы, то при выборѣ посла ôтдадутъ они свôй голосъ лишь на **Русина**, и то на такого чоловѣка, що любитъ свôй край, свою руску землю, свôй нарôдъ рускій, свого брата селянина-хлѣбороба, свою вѣру, свою Церковь и свою рôдну руску мову: то выберутъ они лишь такого Русина посломъ до Вѣдня, котрый **щиро буде дбати о добро нашихъ селянъ,** котрый смѣло

и всюда вступится за права селянина-хлѣбороба и такъ поведе дѣло, щобы не ино самымъ панамъ, купцямъ та мѣщанамъ зъ великихъ мѣстъ, але и єго братови селянинови и мѣщанинови въ мѣсточку жилося якось лѣпше та по Божому.

Другій народы, якъ Чехи, Нѣмцѣ та Поляки, выбераютъ лишь своихъ людей послами до Рады въ Вѣдни. А чижъ Русинъ мавъ бы бути ôтъ нихъ гôршій? Єсли нашъ Найяснѣйшій Монархъ давъ намъ Русинамъ то право, щобы мы собѣ выбрали 17 рускихъ послôвъ, то шануймо тоє право, шануймо найвысшу цѣсарску волю.

Але на одну важну рѣчь не позабудьте **рускій селяне,** а просѣть до дѣла выборôвъ и вашихъ рускихъ **Отцѣвъ духовныхъ!** Они то поставлени для васъ церковною Властію пастырями и учителями. Они не могутъ вамъ желати зла, а хотятъ вамъ добра. Ваше лихо єсть для нихъ лихомъ, ваше благо ихъ благомъ. Они кровь ôтъ крови рускои; они готовѝ для справы руского роду ôтдати кровь свою зъ-пôдъ рускаго серця.

Въ часѣ выборôвъ стôйте при нихъ съ повнымъ довѣріємъ, а зробите єще краєше и лѣпше, якъ при правыборахъ поставите ихъ своими выборцями, а при выборахъ посла будете голосовати на того руского кандидата, на якого они вамъ кажутъ. Добрый батько не поведе дѣтей своихъ въ погибель, не здрадитъ тыхъ, надъ котрыхъ душь спасеніємъ працює весь свôй вѣкъ.

Пôдъ проводомъ слугъ Божихъ вы смѣло постоите за рускимъ посломъ при выборахъ, вы рѣзко ôткинете всѣ приманки, не убоитесь лживыхъ людей, поборете вражій замыслы и штуки супостатôвъ и выйдете зъ выборôвъ со славою, бо самъ Богъ поблагословитъ доброє для святои Руси дѣло ваше.

Вы же, **Преподобній Отцѣ,** изрядній патріоты Галицкои Руси, Вы добре розумѣєте цѣлу вагу теперѣшнёи хвилѣ. Вы чувствуєте и знаєте, що вся справа предстоячихъ выборôвъ почиває на Васъ, залежитъ головно ôтъ вашои въ нихъ участи. Добрый рускій народъ смотритъ на Васъ, якъ на своихъ вождôвъ, котрѝ мимо всякихъ бѣдъ остали єму доси найвѣрнѣйшими провôдниками.

Именемъ того бѣдного и пониженого народа, народа честного и Вамъ преданого, мы просимо и взываємъ Васъ, Русины Священники, пріймѣть живу участь въ предстоячихъ выборахъ не лишь добрымъ, ободряючимъ словомъ, но єще бôльше надъ то — **дѣломъ!** Не пожалуйте труда, а старайтесь въ громадахъ вашихъ ставити выборцями найчестнѣйшихъ господарѣвъ, вразъ же **пріймѣть и самѝ выбôръ на такихъ выборцѣвъ,** щобы Вы могли въ якъ найбôльшôмъ числѣ явитись въ день выборôвъ въ столици Вашого выборчого округа.

Вамъ звѣстно, що такъ якъ Васъ живе посередъ нашого народа зверхъ 1780 Мужѣвъ, то при Вашôй участи выбôръ рускаго посла бувъ бы у насъ всюда запевненый. При Вашôй участи не змогла бы насъ ніяка супротивна сила побороти и всюда зъ селяньскои куріи выйшовъ бы посолъ рускій.

И Вы, **рускій правыборцѣ мірского просвѣченого сословія,** именно же почтенній Судіи, Урядники и Учителѣ, якихъ нынѣ, слава Богу, уже въ кождôмъ повѣтѣ числитъ Русь наша подостаткомъ на становищахъ поважныхъ и вліятельныхъ, Вы прійдѣтъ рôвножь въ помôчь рускимъ выборамъ и выборцямъ радою и дѣломъ! Той народъ досвѣдчивъ ôтъ Васъ въ новѣйшихъ часахъ не одну добру и честну прислугу, пріучився вже видѣти въ Васъ своихъ людей по серцю и по мысли рускôй и цѣнитъ Васъ высоко. Въ 110 рускихъ судовыхъ повѣтахъ єсть Васъ нынѣ самыхъ ревнѣйшихъ сотки а сотки людей важныхъ и для добра Руси дѣятельныхъ, котрѝ для народа въ такôй хвили станутъ за премногій тысячѣ. Вы ободряйте нашихъ выборцѣвъ селянъ до доброго дѣла и хоронѣтъ ихъ по мѣстахъ ôтъ чужои напасти и незаконныхъ дѣйствъ!

Щобы однакожь знати, кого рускій выборцѣ маютъ выбирати своимъ посломъ до Вѣдня, на то зобралися, якъ и давнѣйше бувало, Львôвскій Русины въ одну громаду, въ **Головный Комитетъ выборчій**, порозумѣлися съ Мужами довѣрія по нашихъ селахъ та мѣсточкахъ, а порозумѣвшись вызначили въ цѣлôмъ краю найрозумнѣйшихъ и найбодрѣйшихъ Мужѣвъ-Русинôвъ, щирыхъ и прихильныхъ для селянъ-хлѣборобôвъ, и тыхъ поставлятъ вамъ небавомъ передъ очи, и **на тыхъ голосуйте Вы, честнй выборцѣ рускій, съ повнымъ довѣріемъ!**

Русины Львôвскій не здрадятъ васъ! Они не ôтъ вчера працюютъ надъ добромъ руского народа! они якъ тй неустрашимй воины стоятъ заєдно на стражи вашихъ правъ и свобôдъ и не допустятъ и нынѣ, щобы васъ кто-нибудь скривдивъ.

Рускій Выборцѣ! Слухайте своихъ братôвъ Львôвскихъ, и не давайтесь на пôдмову тыхъ, що ажь що-ино теперь приходятъ до васъ и кличутъ васъ своими брацьми, а вчера про васъ и знати не хотѣли. Не вѣрте ихъ солодкимъ словамъ, котрыми прирѣкаютъ вамъ золотй горы, — бо се грушки на вербѣ. Най ваше честне око руске и не гляне въ ту сторону, где пôдманює васъ Юда, а крый Боже, не дайтеся на єго лукаву пôдмогу. Вы честнй господарѣ, вы не потребуєте чужои ласки, вамъ по закону належится ваше право и никто єго ôтъ васъ не ôткупитъ.

Бували такй тяжкй та сумнй часы, часы темноты, що Русинъ мало дбавъ про своє право; але нынѣ — нынѣ ôнъ просвѣченый, умный та розумный досвѣдченьемъ. Нынѣ не здрадитъ ôнъ своєи рускои Ôтчины, а приступитъ до выборôвъ достойно и смѣло и съ чистою совѣстію ôтдасть свôй голосъ на руского кандидата.

И Русинови муситъ на Божôмъ свѣтѣ стати такъ добре, якъ другимъ народамъ. Русинъ не гôршій ôтъ другихъ. Русинъ такій же вольный обыватель и нынѣ ôнъ знає добре, що ему належится. А єсли єму чого недостає, то на те ôнъ выбере свого руского посла, чоловѣка своєи кости и крови, щобы той на Радѣ державнôй въ Вѣдни передъ лицемъ Монарха, передъ министрами и послами другихъ народôвъ австрійскихъ о все наше упôмнувся.

Тому то, Братя селяне и честнй выборцѣ рускій, призываємо Васъ приступити до великого дѣла выборôвъ съ упованіемъ на Бога честно и праведно, съ певною свѣдомостію своєи силы, бодро и смѣло, якъ подобає народови рускому на єго земли въ єго Ôтчинѣ!

Съ Богомъ, рускій люде, на добрый подвигъ, на гараздъ рускому роду и на єго сеаву!

Живо и смѣло до дѣла — а побѣда наша!

Съ нами Богъ, разумѣйте языци и покоряйтеся, яко съ нами Богъ!

Во Львовѣ, въ мѣсяци Цвѣтню 1885.

Ôтъ Головного руского Комитета выборчого.

Предсѣдатель:

Яковъ Шведицкій.

Мѣстопредсѣдателѣ:

Д-ръ Исидоръ Шараневичь. — Юліянъ Романчукъ.

Секретарѣ:

Д-ръ Иванъ Литыньскій. — Володимиръ Пбдляшецкій.

Изъ типографіи Ставропигійского Института.

все таки спôзнати можна, що авторы єго головно вымêрили свои стрêлы супротивъ стремленямъ нêмецко-національнои партіи. — На зôбраню демократичного товариства въ девятôмъ округѣ, котре ôтбулось дня 30 цвêтня въ готелю Union державъ довгу рêчь дръ Кронаветтеръ. Розводячись надъ значеньемъ и тенденціями австрійскихъ политичныхъ партій выступивъ ôнъ дуже рêзко противъ партіи аристократичнои и клерикальнои, котрâ пôсля слôвъ єго, мають на оцê выключно свое кастове добро. Майораты, фидеикомиссы, привилегіи, утискъ меншои посêлости, выключный вплывъ на законодавство — ото идеалы, котрыхъ добиваесь аристократія, а пôдпирають єи своимъ авторитетомъ клерикалы тамъ, де иде о знищенье свобôднои думки и перешкодженье въ зреализованю людскихъ правъ ругаях клясъ. Супротивъ сего послêдный часъ выдвигнутись парт и демократичнôй, о що належитъ старатись и при теперêшныхъ выборахъ. При кôнци выступивъ Кронаветтеръ зъ безпощадною критикою дêяльности дотеперêшного посла зъ сего округа Льеблиха, по чêмъ зôбранье рêшило, выступати якъ найсильнêйше противъ поновному выборови тогожь, а що до особы нового кандидата вздержатись, ажь доки зарядъ товариства демократичного не уконститууєсь яко окружный комитетъ передвыборчій. — Въ округѣ выборчôмъ Герналькъ поставлено кандидатуру проф. ун. дра Екснера, въ округѣ Винеръ-Нейштадъ Баденъ, де доси бувъ выбраный Думба, ставлятъ либералы кандидатомъ властителя млына Польстерера, а селяньске товариство политичне рôльника Кнецля; — въ округѣ выборчôмъ Штайеръ, де доси бувъ посломъ сторонникъ либеральнои партіи Викгофъ, намêряютъ клерикалы ставити супротивъ него кандидатуру министра Пино, сумнêвочнымъ однакъ єсть, чи министеръ прійме офêровану єму тутъ кандидатуру. — Въ Нейернъ поставлено на зôбраню передвыборчôмъ зъ дня 30 цвêтня одноголосно кандидатуру Гербота, котрый передъ тымъ державъ майже двугодинну бесêду, подаючи програму будучои дêяльности партіи нêмецкихъ либералôвъ. — Консервативный комитетъ долêшно-австрійскои бôльшои посêлости выдавъ ôтозву передвыборчу, оголошену въ „Vaterland-ê; ôтозва зазначуе, що авторы єи хотятъ лишитись выключно консервативными Австрійцями, отремлячими до скрêпленя звязи межи державою а церквою и до привернення праву загального узнаня въ кождôй галузи публичного житя, коли противно вêрноконституційнй ôткинули нынê вже тую свою назву и воюютъ трема тôлько фразами: „нêмецкôсть, либеральнôсть и єднôсть“. Помимо цêлои однакъ борбы поодинокихъ партій и помимо непевности, котра зъ нихъ возьме гору, тое на певно сказати можна, що зъ краêвъ нêмецкихъ а передъ всêмъ зъ самого Вêдня не позыкае правиця нêякихъ сторонникôвъ. Якого настрою супротивъ политики правицê суть кандидаты демократичнои партіи, се выдно найлучше зъ кандидатскихъ промовъ єи найвыднêйшихъ представителêвъ, якъ дра Мандля (въ дêльници Ляндштрассе), дра Легра, Глязера и др. Всê они заявили себе сторонниками нêмецкого державного языка и скодификованя єго правъ, освêдчаючи такожь, що будутъ сильно выступати супротивъ стремлень тыхъ, котрâ точку тяжести державнои перенести хатятъ зъ Вêдня до Львова и Праги. Що до сего послêдного стремленя, то деякй зъ нихъ якъ дръ Льегеръ роблятъ рôжницю мêжь Чехами а Поляками. Съ Чехами допускае ôнъ ще можнôсть порозумêня, нêколи однакъ съ Поляками, котрâ, пôсля слôвъ єго, суть просто „експльоататорами“ Австріи. Само собою розумêесь, що подôбай выступленя, якъ дра Льегера або ще сильнêйше дра Гессмана въ округѣ Найбауъ псуютъ дуже богато крови польскôй прасê, а ставлятъ єи въ немалу колизію особливо тамъ, де приходится êй шукати за аргументами противъ замêтамъ о коррупціи польского „Kola“. — Въ Чехахъ намêряе католицка партія народна въ пôвнôчныхъ Чехахъ ставити въ сельскихъ округахъ своихъ кандидатôвъ. Въ Карльсбадê кандидуе зъ сельскихъ округôвъ независимый кандидатъ рôльникъ Виртъ и маe всякй шансы поводженя, зъ давнêйшихъ послôвъ зреклися кандидатуры гр. Цедвицъ и Бляшка. — Въ Стиріи ставлятъ независимй выборцê своихъ кандидатôвъ супротивъ кандидатôвъ центрального комитету краевого, зложеного зъ самыхъ сторонникôвъ нêмецко-либеральнои партіи.

(*Соймъ хорватскій*) бувъ послêдными днями ареною завзятыхъ партійныхъ выступôвъ. На засêданю зъ 28 цвêтня освêдчивъ членъ опозиціи Бачичь, що єго сторонники надêются на помôчь и охорону Россіи, що очевидно выкликало въ соймê бурливу аферу. На другій день выступивъ пос. Гипковичь супротивъ правительства съ такими закидами и въ той способъ, що президентъ по кôлькоразовôмъ упôмненю зарядивъ выключенье єго на сорокъ засêдань. На засêданю зъ 29 цвêтня выступивъ съ довгою бесêдою Станковичь, въ котрôй розобравъ програму обохъ опозиційныхъ партій выказуючи, що тôлько народна партія стоитъ на становищи права и справедливости. Коли опôсля забравъ голосъ Кляйнъ и на интерпеляцію опозиціониста Обада що до надъужить въ судоводствê замêтивъ, що интерпелянтъ самъ зôстае пôдъ замêтомъ проневêрства и надъужита власти урядовои, пôдняла опозиція великій крикъ, а ôттакъ выйшла громадно зъ салê и вернула доперва по скôнченю бесêды Кляйна. Опôсля наступило перше читанье буджету, почêмъ приступлено до спеціяльнои надъ тымъ же дебаты.

ЗАГРАНИЦЯ.

Конфликтъ въ Афганистанê. Цêлый свêтъ политичный починае поволи освоюватись съ конфликтомъ якъ-бы съ якою болючою раною; рана єсть, такъ треба єи гоити рôжными лêками, треба пробувати, котрый лêкъ лêпший а вырêзувати съ корênемъ годê, бо ще бôльша буде рана ба, въ наслêдкахъ може и цêлый организмъ розстроитись и наступитъ катастрофа, котрои кождый смертельный, доки лишь може, стараесь уникати. Хочь и якъ въ послêдныхъ дняхъ ситуація була грôзною, хочь вже напевно говорено, що вôйна не дастся оминути, хочь вже навêть и органъ панê Новиковои, звêстна „Pall. Mall. Gazette“ почала сильно сумнêватись о мирнôмъ залагодженю россійско англійского спору, то всежь такй до вôйны не прійшло а нынê знову чимъ разъ бôльше выступаютъ голосы за мирнымъ залагодженьемъ цêлого конфликту. Певною єсть вже рêчею, що теперь ведутся переговоры въ справê установленя мирного суду, котрый мавъ залагодити конфликтъ межи Россією и Англією; се потверджуе и „Daily News“ а при тôмъ и дае ясно и не двузначно спôзнати, що предложенье такого залагодженя конфликту не выйшло ôтъ Англіи. Пôсля сеи газеты мыровый судъ не маe розтягатися анê на питанье граничне анê на поступованье ген. Комарова або Лемсдена а просто лишъ зъ котрои стороны зае понято угоду зъ дня 17 марта. Скоро лишь цêла справа прійде передъ судъ мировый, то заразъ маe разпочатися управильненье границê а пôдчасъ сего анê Афганцê анê Россіяне не смêютъ заняти спорнои области. Ходятъ слухи, що мировымъ судiею маe бути король дуньскій, котрый якъ звêстно спорôдненый съ пануючими родинами обохъ спорючихъ державъ. Справа ся однакожь доси єсть дуже ще неясна и имовêрно доперва за кôлька днêвъ розяснится. Въ выду такого положеня понятно, що въ послêдныхъ дняхъ надêя на мирне залагодженье конфликту знову бôльше скрêпилась. Що найбôльше може застрашуе Россію передъ вôйною, то єсть єи дуже прикре положенье финансове а ôттакъ ще и обава передъ непокоями у внутрê самои державы и для того головно пишутъ „Моск. Вêдом.“ зовсêмъ серiозно, що „намъ не можна воювати съ Англією не такъ задля недостачи грошей потрêбныхъ до вôйны якъ задля можливости союза Англіи съ „нашими внутрêшными ворогами а петерб. кореспондентъ до сеи газеты ще близше означае сихъ ворогôвъ и каже, що суть ными „справа польска“ и „динамитарды“. О мирнôмъ залагодженю конфликту доноситъ такожь и нêмецка „Petersb. Ztg.“ „Зъ доброго жерела довêдуемось, пише згадана газета, що миръ можна вже уважати яко запевненый. Цêла дипльоматична акція, яка ще доси ведеся зô стороны Англіи, єсть лишь уступленьемъ котрому хотêли-бы о скôлько можна надати приличный характеръ“. Зъ Петербурга доносятъ такожь, що минувшого четверга англійскій посолъ Торнтонъ конферувавъ довшій часъ съ Гирсомъ. Оба высказали бажанье, що конфликтъ анфганьскій належало-бъ въ мирный способъ залагодити и що первêстный повôдъ до суперечки не повиненъ-бы нêякъ дати причину вôйны межи обома великими державами. Въ пятницю ôтбулася знову рада министрôвъ пôдъ проводомъ самого царя, на котрôмъ ухвалено, що постановлено заявити англійскому кабинетови, що Россія годится на ôтповêдній условія, але нêякъ не може пристати на то, щобы ôткликати поступованье ген. Комарова. Рôвночасно постановлено зажадати дефинитивного рêшеня англійского правительства зô взгляду на шкôдливый вплывъ на обê державы черезъ непевнôсть ситуаціи. Депеша, въ котрôй министеръ Гирсъ сформулувавъ всê постановы, була держана въ дуже мирнôмъ хочь и въ рêшучôмъ тонê. Въ суботу надôйшла зъ Лондону довга депеша ôть Глядстона, котра ôтзначалась подôбнымъ мирнымъ тономъ. Англійскій президентъ министрôвъ не хотêвъ однакожь передъ дебатою въ парляментê, котра мала въ понедêлокъ ôтбутися, дати рêшучу ôтповêдь. Въ верховодячихъ кругахъ петербурскихъ сильно суть увêренй, що конфликтъ мирно закôнчится ищо старання Глядстона дêйстно суть звернень на удержанье мира.

Россія. Гр. Толстой переживаючій, якъ звêстно въ Ливадіи для поратованя здоровя, маe незадовго приêхати до Одессы, зъ ôтки знову ôтправится до Вêдня въ цêли засягненя рады вêденьскихъ лêкарêвъ. — Кахановска комисія пôдъ проводомъ штатоъ-секретаря Каханова кôнчитъ сего тыждня свои нарады и буде опôсля закрыта. Рôжнй питаня дотыкаючй мêскои и суспôльнои управы вызвали були дуже оживленй дебаты, въ котрыхъ брали участь всê члены комисіи. Гадки бôльшости и меншости будутъ представленй министерству дêлъ внутренныхъ въ всêхъ питаняхъ, якй розбиралися въ комисіи за цêлый часъ єи истнованя. Въ округѣ науковôмъ дорпатскôмъ маe бути заведеный въ всêхъ наукovыхъ заведеняхъ такъ мужескихъ якъ и женьскихъ, языкъ россійскій яко выкладовый.

НОВИНКИ.

— **Сегодня** при спріяючôй погодê ôтбуваеся у Львовê торжество инсталяціи Впреосвященого митрополита Сильвестра Сембратовича. Хôдъ торжества подамо въ найблизшôмъ числê „Дêла“.

— **Николай Костомаровъ** — якъ доносятъ россійскй часописи полишивъ по собê споминки прожитого. Споминки тіи однакожь не можутъ бути печатанй вже теперь, бо говорится въ нихъ о людяхъ, що нынê ще остаютъ въ живыхъ.

— **Справа О. Ивана Воляньского въ Америцê** доходитъ до чимъ разъ то дивнêйшихъ путаниць, котрыхъ причиною єсть не що друге, якъ звêстна на цêлôмъ свêтê нетерпимôсть латиньскихъ патрôвъ, котрои не позбулись они навêть въ заокеаньскôй Америцê. На жаданье ихъ завôзвала римска пропаганда львôвскій гр. к. ординаріятъ, щобы на мêсце о. Воляньского давъ другого базженного священика. На тое ôтповêвъ ординаріятъ, що теперь те ма тутъ жадного священика съ свойствами, вымагаными пропагандою, котрый бы рêшився пôйти на мêсце о. Воляньского, если однакъ зголосится якій священикъ безженный або бездêтный вдовець и заявитъ охоту поселитись въ Америцê, тогды буде о. Воляньскій ôткликаный, а ôнъ займе єго мêсце.

— **Снêги и грады**. Въ Ярославскôмъ и Тернôпольскôмъ а именно коло Скалата и Грималова упали великй грады а въ Бродскôмъ знову снêгъ въ декотрыхъ сторонахъ верствою на стопу грубою. Зъ ôтси походитъ, що въ першихъ дняхъ мая була така студêнь якъ колибъ въ мартê. Студêнь пошкодила значно на цêлу вегетацію а именно померзли ранній бараболê, огирки и фасоля. Немало такожь потерпêвъ ôтъ студени и цвêтъ садовины.

— **Именованя**. П. Максимовичь именованый зôставъ секретаремъ рады въ Чернôвцяхъ, судія пов. Ганикъ зъ Бучача секретаремъ рады высш. суду краевого у Львовê, адъюнктъ суд. Ф. Жегадловичь зъ Гусятина адъюнктомъ при трибуналê въ Тернополи, І. Завадскій адъюнктомъ въ Сокали. Перенесенй: адъюнктъ судъ. І. Нападêевичь зъ Боснiи до Галичины, адъюнктъ Максимовичь до Гусятына, адъюнктъ В. Рукеръ зъ Камêнки до Яворова, ад. І. Лехицкій въ Сокаля до Заболотова, ад. Я. Баевскій зъ Болехова до Белза и ад. Кароль de Абанкуртъ зъ Белза до Болехова.

— **Выстава краева** въ Буда-Пештê отворена зôстала дня 2 с. м. Выставу отворивъ торжественно цêсарь, а ôттакъ промовлявъ протекторъ выставы архикнязь Рудольфъ.

— **Несолидарнôсть межи ремêсниками**. Зъ Тернополя пишутъ намъ: Якихъ розмêрôвъ сягае несолидарность межи ремêсниками, характеризуе слêдуючій въ Тернополи лучившійся выпадокъ. Якійсь урядникъ згодився съ однымъ маляремъ католикомъ за 35 зр., щобы єму помалювавъ єго помешканье зъ 4 комнатъ и сêней, и давъ єму задатку 10 зр. Почувъ се то другій малярь-жидъ; прибêгъ до тогожь урядника, и предкладае єму що за тую саму роботу возьме 25 зр.; на тое одержавъ ôтвêтъ, що иншій вже згоженый малярь взявъ 10 зр. задатку. Жидъ-малярь асигнуе тую десятку и годится за 15 зр., а коли малярь католикъ прійшовъ съ двома челядниками и помôчникомъ съ знарядами и фарбою до роботы, була вже тая выкôнчена за 15 зр. десятьма руками. Поминувши, що часъ тяжкій и кождый хоче заробити на щодневный хлêбъ, то якъ дуже самыхъ себе опукуютъ та компромитуютъ ремêсники помимо новои уставы ремêсничои!

— **Самоубійство**. Въ Тернополи — якъ пишутъ намъ — дня 2 лат. мая межи 5 а 6 годиною вечеромъ строився магазинеръ збôжевый банку гипотечного Блюменфельдъ, коли судова комисія пôдъ проводомъ судiи п. Чеховича вступила въ єго дôмъ на ревизію. Заразъ наспêвша лêкарска помôчь нêчо не вдêяла, бо нещастный жадною мêрою рота не хотêвъ отворити, щобы принати лêкъ. Позôстала жена съ 5 дêтьми.

— **Оферта**. Въ цêли розширеня будовы на станціи желêзницê державнои въ Станиславовê розписана зôстала на роботы наверхнй и пôдсподній оферта, а часъ до внесеня подань назначеный до 10 мая 1885 р. — Близшй поясненя подаетъ Дирекція желêзницê державнои у Львовê, де оферты дотичнй внести належитъ.

— **Князь Александеръ Караджорджевичь**, бувшій князь сербскій, сынъ Юрія Петровича званого Петромъ Чорнымъ або зъ турецка Караджордже, померъ дня 3 л. с. м. въ Темешварê въ 79 р. житя. При смерти єго були мêжь иншими такожь присутнй сынъ єго и невêстка княгиня чорногорска. По смерти Юрія Петровича, котрый ôтъ 1804 року майже тринайцять лêтъ боровся съ Турками за свободу Сербіи а ôттакъ за намовою Милоша Обреновича въ 1817 р. пôдступомъ зôставъ убитый, настала межи родинами Обреновичêвъ а Караджорджевичêвъ велика ненависть. Милошь хотêвъ зъ разу помиритись и вступивъ бувъ навêть яко адъютантъ при Милошу до сербского войска. Коли однакожь 1842 р. слабодушный Михаилъ зôставъ прогнаный, выбрали Сербы за вплывомъ Австріи кн. Александра Караджорджевича а Порта затвердила єго. Пôдчасъ угорскои революціи въ р. 1848 выславъ бувъ кн. Александеръ 10 000 войска на помôчь Австріи. Чимъ бôльше однакожь ôнъ стазавъ по сторонê Австріи, тымъ бôльше росло въ Сербіи народне сторонництво прихильне Россіи, ажь на послêдокъ 1858 р. поставила єго скупштина, першій разъ въ сêмъ роставила єго скликана за цêлый часъ ажь ôтъ 1848 р. передъ судъ и ôтказала єго ôтъ престола. Кн. Александеръ втêкъ до Австріи а на єго мêсце выбрано знову старого Милоша. Ôтъ сего часу перебувавъ кн. Александеръ постôйно въ Угорщинê именно въ Банатê. Коли въ 1868 р. Милоша убито, правительство сербске пôдозрêвало за се дêло кн. Александра и зажадало єго выданя. Угорске правительство не выдало єго вправдê, але зробило єму въ Пештê процесъ и 1871 р. засудило єго на ôсêмъ лêтъ вязницê. Въ послêдныхъ рокахъ такожь ще часто пôдозрêвано єго о конспираціи на житье теперêшного короля сербского.

— **Зъ лавы присяжныхъ на лаву обжалованыхъ** мало перейти въ Чернôвцяхъ 6 судêвъ присяглыхъ, котрыхъ пôдозрêвано о те, що дались пôдкупити въ процесê карнôмъ противъ жида Грениха, и заперечили поставленй трибуналомъ пытаня що до єго вины. Въ слêдствê однакъ оказалась безпôдставнôсть пôднесеного черезъ прокураторію державну замêту, и въ наслêдокъ сего застановлено слêдство.

— **Блудна вандрôвка рускои книжочки**. Пытомець львôвскои семинаріи духовнои п. І. С. выславъ бувъ свому братови въ Перемышли ще 3 сêчня с. р. книжочку пôдъ рускою адресою. Но на дармо дожидавъ єго братъ въ Перемышли подарунку зô Львова; книжочка ще того самого дня т. є. 3 цвêтня с. р., не знати якимъ дêломъ, опинилася въ Золочевê, зъ ôтки якъ се видко зъ печатокъ на адресê, повандрувала дня 4 сêчня до Щаковы а ôттакъ, чи мабуть не на ювилей, до Россіи а именно до Петрикова, де прибула на день 11 сêчня а зъ ôтси 12 сêчня до Варшавы. Тутъ очевидно гостили єи въ цензурê ажь до 17 цвêтня с. р. и пôдъ сею адресою выслали єи таки назадъ до Перемышля, де и прибула дня 18 цвêтня с. р. Допустêмъ, що се бувъ-бы дуже важный и пильный листъ, съ котрымъ-бы таке лучилось; хтожь ôтшкодувавъ-бы тогды за шкоду матеріяльну або на кого спала-бы вина за всякй терпêня моральнй? Вп. дирекціи почтъ поручаемо приклонно надъ симъ подумати.

— **Страшне нещастье** лучилось въ суботу на двôрци желêзницê въ Судовôй Вишни. Пôдчасъ пересуваня возôвъ наêхала машина стоячого на торê елева инжинеріи Ст. Заячковского и въ однôй минутê придавила єго и роздерла на двое. Машинистъ остерêгавъ нещасливого свистомъ, однакъ сей навикши на стаціи до частыхъ сигналôвъ и змученый службою не зважавъ на тое. Небôщикъ лишивъ по собê глубокій жаль у своихъ товаришêвъ.

— **Землетрясенье**. Въ ночи зъ 29 на 30 цвêтня навêстило Австрію горêшну и долêшну, Стирію а почасти и Зальцбургъ доволê сильне землетрясенье. Въ стирійскôмъ мêсточку Киндбергъ богато домôвъ понесло ушкодженя, одна женщина понесла смерть ударена спадаючимъ белькомъ. Дуже сильне землетрясенье далося въ тôмъ самôмъ часê чути въ Мирцушлягъ, Нибергъ, Льеобенъ, Грацу, Линцу и Ишлю. Въ Мирцушлягъ тревало оно бôльше якъ десять хвиль а при тôмъ давався чути лоскôтъ, подôбный до громôвъ. Въ загалê замêчено всюды, що рухъ фалевый дрожачои землê мавъ направленье ôтъ полудневого всходу въ сторону пôвнôчного заходу. У Вêдни далося тое землетрясенье тôлько дуже легко чути, въ загалê легше можна єго було зачувати въ домахъ якъ на улици. Въ загалê навêщае землетрясенье доволê часто наддунайску столицю; послêдными часами въ р. 1873, 1876 и 1880, нêколи однакъ не було, на щастье сильне.

— **Затроенье рыбами**. Въ Самарê въ Россіи затролася минувшого тыждня въ млынê купця Прохорова челядь въ числê 15 особъ рыбами мимо того, що рыбы були зовсêмъ свêжй. Показуеся, що и рыбы можутъ мати въ собê отрую, котра здаеся походитъ зъ гниючихъ алькалоидôвъ, що можутъ находитися навêть въ зовсêмъ свêжихъ рыбахъ. Передъ кôлькома роками розказувано намъ о подôбнôмъ случаю въ Бережанщинê и дивна рêчь, що затролась була такожь родина мельника рыбами, котрй зловлено коло млына пôдъ самою греблею. Декотрй старй и досвêдай рыбаки знаютъ добре ôтрôжнити шкôдливу рыбу и зловивши єи случайно поскаютъ назадъ въ воду.

Вêсти зъ Епархіи Львôвскои.

Каноничну институцію на Ямельницю, дек. скôльского, получивъ о. Стефанъ Гавацкій.

Увольненй и введенй оо.: Іоанъ Охримовичь увôльненый а Волод. Громницкій введеный яко сотрудникъ въ Лисятичахъ; Іоанъ Глиньскій увôльненый а Іоанъ Калиньскій введеный яко кап. въ Ладанцяхъ.

Митрополича консисторія вставилась до намêстництва о плату для прив. сотруд. въ Рожанцê при пароху о. Григорію Гуменнôмъ зъ фонда религійного. — Декану чорткôвскому поручила митроп. консист. заявити, чи на прошенье о. Ан. Оноферка, пароха въ Трибухôвцяхъ о. Коцовскій готовъ єсть принати єго на другого сотрудника.

Вêсти зъ Епархіи Перемыскои.

Презенту на парохію Маковиско, дек. ярославского, получивъ о. Сильвестеръ Черлюнчакевичь зъ Вязовницê.

Въ пропозицію А) на порохію Скло, дек. яворôвского, принятй оо.: І. Левъ Папшъ 3 ІІ. Іоанъ Отто ІІІ. Теофиль Глушкевичь; 4) Іосифъ Козакевичь; 6) Димитрій Гордыньскій. Б) На парохію Жегестôвъ, дек. мушиньского принятый о. Григорій Спрысъ зъ Нановои.

Дуптастырскй посады получили оо.: 1) Мих. Попель зъ Михалевичь завêдательство Борыслава, дек. дрогобыцкого; 2) Іоанъ Париловичь зъ Ростоки великои завêдательство Береста, дек. мушиньского.

Введенй оо.: 1) Гервазій Царевичь яко сотрудникъ до Медики, дек. перемыского; 2) Володимиръ Мосевичь яко сотрудникъ до Куликова; 3) Василій Боровець яко завêдатель капеляніи Синявка, дек. любачêвского; 4) Іоанъ Стояловскій яко завêдатель пар. Миликъ дек. мушиньского.

Президія ц. к. намѣстництва годится на каноничну институцію о. Іоана Яблоновского на парохію Любачêвъ.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **Малоруско-нêмецкого Словаря Евг. Желехôвского** выйшовъ вже 16 выпускъ (арк. 43в.—45в. стор. 681—720. „*Позаобкручувати—Потайникъ*“). Розсыланье сего выпуска Вп. Предплатникамъ вже

розпочалося. Всѣхъ Вп. Панôвъ, залягаючихъ съ предплатою просится знôвъ о чимъ скорѣйше надôланье належитости, щобъ не показалася потреба задержувати дальше высыланье. Та и само дальше выдаванье Словаря муситъ зъ причины неточного складаня предплаты проволѣкатися, позаякъ всѣ кошты выдавництва и розсылки покрыватися мусятъ лише зъ вплываючои предплаты. Вп. Панамъ, котрѝ въ сѣмъ часѣ ласкавѝ були приславъемъ матеріялôвъ до Словаря помочи менѣ въ дальшôй праци коло сего дѣла, складаю сердечну подяку. Слѣдуючій 17-тый выпускъ вже друкуєся. — *С. Недѣльскій.*

Господарство, торговля и промыслъ.

— **При лосованю облигацій першеньства** желѣзницѣ архикн. Альбрехта I и II емисіи вытягнено: XXIII Льосованье срѣбныхъ облигацій першеньства (I Емисія) 43 штукъ а именно: Ч. 846, 8614, 8979, 9477, 9751, 9840, 10707, 10977, 12695, 14902, 16029, 16982, 17882, 19976, 20066, 21821, 23269, 24427, 25184, 25537, 25747, 30507, 30781, 30803, 30945, 30976, 31215, 35951, 36818, 37095, 37168, 37522, 39810, 39916, 40135, 41026, 42237, 45627, 46157, 46902, 47438, 47946, 48085. — XI Льосованье золотыхъ облигацій першеньства (II Емисія) 59 штукъ а именно: Ч. 115, 128, 971, 1082, 1722, 2472, 3228, 3583, 3807, 3821, 3923, 4891, 4932, 5027, 5244, 5694, 9124, 6187, 6223, 7106, 7242, 7371, 7579, 9888, 8016, 8233, 8468, 8637, 8733, 8900, 9287, 9686, 9725, 10586, 10857, 11246, 11476, 11484, 11941, 12035, 12760, 12783, 14457, 14593, 14682, 14889, 14991, 15611, 15973, 16424, 16516, 17005, 17138, 17175, 17508, 17946, 19121, 19234, 19441. — Властителѣвъ повышихъ облигацій повѣдомляєся съ сею замѣткою, що сплата выльосованыхъ облигацій наступитъ ôтъ 1 падолиста 1885 а именно срѣбныхъ облигацій першеньства (I емисіи) по 300 зр. а. в. въ срѣблѣ за штуку а золотыхъ облигацій першеньства по 200 зр. а. в. въ золотѣ за штуку. — Съ згаданымъ речинцемъ устає дальше процентованье выльосованыхъ облигацій. Зъ давнѣйшихъ тягнень позôстали ще: срѣбнѝ облигаціи першеньства (I емисія). Ч. 1254, 6401, 10297, 11239, 12425, 19611, 20765, 23184, 26981, 30825, 32482, 34215, 34424, 34936, 35119, 46602, 50179.

— **Съ нынѣшнымъ числомъ розсылаємо надзвычайный додатокъ „ДѢЛА“ а именно Ôтозву до Выборцѣвъ.**

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручає 1315 28—?

Спеціяльности и универсальнѝ средства францускѝ и иншѝ, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншѝ фирмы оповѣщуванѝ.

Правдивый Pain-Expeller съ „котвою“ єсть нынѣ безперечно найпопулярнѣйшимъ средствомъ домовымъ; зъ щоденного, бо и многолѣтного досвѣду звѣстно загально, що противъ недугамъ гôстцевымъ, ревматичнымъ и т. д. **нема нѣчого лѣпшого** ôтъ Pain-Expeller-a. Правдивый Pain-Expeller муситъ бути засмотреный знакомъ фабричнымъ **„червоною котвою“**. Получити можна по цѣнѣ 40 або 70 крейцарôвъ за фляшку ôтповѣдно до величины у всѣхъ майже аптикахъ краєвыхъ. 1236 (4—4)

„Голосы зъ свѣта лѣкарского.“

Вынятки зъ часописей лѣкарскихъ: *„Allgemeine Wiener medicin. Zeitung“*, *„Medicin. Chirurg. Centralblatt“*, *„Wiener medicin. Wochenschrift“*, *„Przegląd lekarski“* и *„Wiener medicin. Blätter“* въ переводѣ польскôмъ. Цѣнни порады для потребуючихъ помочи лѣкарскои особливо въ недугахъ т. зв. загальныхъ, устроевыхъ, нашкôрныхъ и т. д. Цѣкаве то и пожиточне илюстроване письмо можна получити въ книгарни *„Richter's Verlags-Anstalt in Leipzig“* на жаданье безплатно и франко. Не треба залишити спровадити собѣ его. 1235 (4—4)

НАДÔСЛАНЕ.

(**Найлѣпше зô всего.**) Зô всѣхъ домовыхъ лѣкôвъ, якѝ недужимъ и здоровымъ захвалюютъ и поручаютъ зъумѣли найлѣпше и найбôльше позыскати собѣ прихильнôсть швайцарскѝ пигулки аптикаря Р. Брандта и уживаются нынѣ на случай нестравности (обструкціи, напору крови, завороту и т. д) передъ всякими другими средствами задля свого пріємного, певного и абсолютно нешкôдливого дѣланя. Такъ доноситъ п. к. администраційный совѣтникъ п. Францъ Бляхфельнеръ въ Зальцбургу; Яко урядникъ и борючійся зъ наслѣдками сидячого способу житя стався я майже ôтъ двохъ лѣтъ приклонникомъ швайцарскихъ пигулокъ аптикаря Р. Брандта (можна получити въ коробкахъ по 70 кр. въ аптикахъ), ба я уважаю ихъ за необходиме для мене средство универсальне и т. д. Позаякъ въ Австріи суть рôжнѝ пôдробки швайцарскихъ пигулокъ аптикаря Брандта, то треба добре уважати на те, щобы кожда коробка мала за етикету бѣлый хрестъ въ червонôмъ поли и пôдписъ Р. Брандта.

Хорошимъ подарункомъ для молодѣжи буде

КОБЗАРЬ Т. ШЕВЧЕНКА

ТОМЪ I,

оправленый въ полотно и зъ вызолоченымъ заголовкомъ, съ портретомъ и короткою житьописею поета.

Книжочка та припоручена ц. к. краєвою Радою шк. на преміи для шкôльнои молодѣжи и до шкôльныхъ библіотекъ.

Цѣна 40 кр. (съ пересылкою 45 кр.)

Можна дôстати черезъ редакцію „Школ. Часописи“

По зниженôй цѣнѣ!

Украинськѝ гетьманы

Иванъ Выговскій

та

Юрій Хмельницкій

Ивана Левицкого (Нечуя).

(Правопись фонетична.)

Можна дôстати по зниженôй цѣнѣ 20 кр. (съ пересылкою 25 кр.) за пересылкою, за посредствомъ „Дѣла“ и другихъ рукихъ часописей. 1214 (20—?)

Матеріи на одѣжь

лишь зъ тревалои вовны овечои для мужчины середнього росту

3.10 метры на одиу одѣжь	за зр. 4·96 кр.	зъ доброи вовны овечои
	„ „ 8·—	„ зъ лѣпшои вовны овечои;
	„ „ 10·—	„ зъ тонкои вовны овечои
	„ „ 12·40	„ зъ дуже тонкои вовны „

Пледы до подорожи за штуку зр. 4, 5, 8 ажь до зр 12·— Дуже красна одѣжь, споднѣ, иберцигеры, матеріи на сурдуты и плащѣ ôтъ дощу, тифль, льоденъ, комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на биляры, перувіенъ, доскинъ поручає

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взрзы франко. Карты взорцевъ для панôвъ кравцѣвъ **нефранкован. За послѣплатою** на звышь 10 зр. **франко.**

Я маю завсѣгды складъ сукна бôльше якъ за 150.000 зр. а. в. и тому легко зрозумѣти, що въ моѣй всесвѣтнôй торговли позôстає богато **останкôвъ** довжины ôтъ 1 до 5 метрôвъ, лишь я змушеный такѝ останки ôтпускати по богато ôтъ коштбаъ выробу **низшихъ цѣнахъ.** Кождый розумно мыслячій чоловѣкъ муситъ змѣркувати зъ такихъ малыхъ останкôвъ не можна **жадныхъ взôрцѣвъ** посылати, бо прецѣ при кôлькасотъ замовленяхъ зъ тыхъ останкôвъ въ коротцôмъ часѣ нѣчого бы не лишилося. Для того єсть то чистый **обманъ,** коли фирмы суконъ инсеруютъ о взôрцяхъ зъ останкôвъ и въ такихъ случаяхъ суть тѝ взоры ôттяти зъ поставôвъ а не зъ останкôвъ а цѣли такого поступованя суть зрозумѣлѝ.

Останки, котрѝ не годятся можутъ ôтмѣнятися або ôтсылаются грошѣ.

Кореспонденціи принимаются на мовахъ: нѣмецкôй, угорскôй, ческôй, польскôй, италійскôй и францускôй. 1311 (11—20)

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. управ. галиц.

акційного Банку Гипотечного

купує и продає

всѣ ефекты и монеты

пôдъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечнѝ и

5% Листы Гипотечнѝ преміованѝ

котрѝ пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

можна въ сьй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% премією т. є. по **110** за **100**)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ днев-нôмъ, не числячи нѣякои провизіи. 1349 24—?

ЛІЯРНЯ ДЗВОНÔВЪ

АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ КАЛУШИ, почта и стація желѣзницѣ тамже.

Получивши на власнôсть по старôй фирмѣ „Ивана и сына Серафина“ **„Ліярню дзвонôвъ“** въ Калуши, ôтзначену срѣбнымъ медалемъ заслуги, листомъ похвальнымъ и признаньемъ на выставѣ тов. им. Качковского въ Коломыи (якъ о тôмъ свого часу газеты доносили, — маю и теперь на складѣ **готовѝ дзвоны,** выконую скоро замовленя и пріймаю старѝ або ушкодженѝ дзвоны до переливаня за дуже умѣрковану цѣну.

Дякуючи всѣмъ Вп. приходникамъ и фундаторамъ за всѣ дотеперѣшнѝ замовленя въ давнѣйшôй спôльнôй а теперь моѣй власнôй **ліярни дзвонôвъ** прошу о ласкавѝ замовленя такъ на поодинокѝ новѝ дзвоны якъ и на цѣлѝ групы. За тревалôсть матеріялу и гармоничный звукъ моихъ дзвонôвъ ручу и для того осмѣляюся припоручати ихъ Вп. П. Т. публицѣ.

1260 5—12 Съ глубокимъ поважаньемъ

Антоній Серафинъ.

Парохія

пôдъ Станиславовомъ

дуже догôдна для священика маючого дѣти въ школахъ єсть до замѣны за иншу лишь не за гôрску. Дотація: Поля орного 49 моргôвъ, сѣножати 30 моргôвъ, дровъ 9 сяжнѣвъ, додатокъ конгр. 158 зр., 14 зр. индемлисаціи.

Ôгнестися пôдъ адресою: Гр. кат. парохъ М. poste restante Станиславôвъ. (3—3)

Пошукує мѣсця

на економа

або на пасѣчника

або на пѣвця церковного

Русинъ и ветеранъ.

Близшихъ вѣстей удѣлитъ *Іоанъ Снѣгуровичъ* въ *Грушовѣ, п. почта Товмачь,* (1—1)

ВЕЛИКА ЛОТЕРІЯ ГРОШЕВА

500.000 МАРОКЪ

яко найбôльшу выграну подає въ найщаслившôмъ случаю найновѣйша, велика, державою Гамбурга загварантована лотерія грошева

Спеціяльно же

1	Премія à М.	300000
1	выгр. à М.	200000
2	выгр. à М.	100000
1	выгр. à М.	90000
1	выгр. à М.	80000
2	выгр. à М.	70000
1	выгр. à М.	60000
2	выгр. à М.	50000
1	выгр. à М.	30000
5	выгр. à М.	20000
3	выгр. à М.	15000
26	выгр. à М.	10000
56	выгр. à М.	5000
106	выгр. à М.	3000
253	выгр. à М.	2000
6	выгр. à М.	1500
515	выгр. à М.	1000
1036	выгр. à М.	500
29020	выгр. à М.	145
1946	выгр. à М.	200, 150, 124, 100, 94, 67, 40, 20.

Сихъ 50.500 выграныхъ выльосуются въ протягу пяти мѣсяцѣвъ а именно постепенно въ семи клясахъ.

Найновѣйша велика, высокимъ правительствомъ державнымъ въ **ГАМБУРГУ** дозволена и цѣлымъ майномъ державнымъ загварантована лотерія грошева содержитъ **100000 лосôвъ,** зъ котрыхъ **50.500 лосôвъ,** отже бôльше якъ половина будутъ вытягатися одинъ по другôмъ въ семи клясахъ съ стоячими тутъ побôчь выграными; **цѣлый капиталъ, що має выльосуватися, выноситъ**

9,290.100 МАРОКЪ.

Черезъ богацтво выграныхъ, маючихъ выльосуватися въ сѣй великôй лотерии грошевôй, якъ такожъ черезъ **найбôльшу можливу гварантію и точну выплату** выграныхъ тѣшится лотерія ся всюды великою прихильностею. Пôсля постановъ пляну управляє нею осôбна до сего призначена генеральна дирекція а держава надзорує цѣле предприятье.

Особлива ôтличнôсть сеи лотерии грошевои лежитъ въ єи користнôмъ урядженю, що всѣ 50.500 выграныхъ маютъ вже певно рѣшитися въ кôлькохъ мѣсяцяхъ а именно въ семи клясахъ.

Головна выграна першои клясы выноситъ **50 000 марокъ** збôльшаєся ôттакъ въ другôй клясѣ на **60.000,** въ третôй на **70.000** въ четвертôй на **80 000,** въ пятôй на **90.000,** въ шестôй на **100 000,** а въ семôй евентуально на **500.000,** спеціяльно же на **300.000, 200.000 марокъ** и такъ дальше.

Продажъ оригинальныхъ лосôвъ сеи грошевои лотерія повѣрено **низше пôдписаному домови торговельному** а всѣ тѝ, що хотятъ взяти участь въ закупнѣ оригинальныхъ лосôвъ, зволятъ съ своими замовленями ôтнестися просто до него.

Поважаныхъ замовляючихъ просимо, щобы припадаючій сумы залучали при замовленяхъ въ **австр. банкнотахъ або маркахъ почтовыхъ.** Можна такожъ посылати грошѣ **наказками почтовыма,** на бажанье выконуются такожъ припорученя **за послѣплатою.**

На тягненье выгранои першои клясы, котре дня 10 и 11 грудня ôтбудеся, коштує

1 цѣлый лосъ оригинальный зр. а. в. **3.50** кр.
1 половина лосу оригинальн. зр. а. в. **1.76** кр.
1 чверть лосу оригинального зр. а. в. **0.90** кр.

Кождый получитъ на руку **оригинальный лосъ** заосмотреный гербомъ державнымъ а рôвночасно и **урядовый плянъ лосованя,** зъ котрого можна довѣдатися все близше, тягненье выграныхъ, дату тягненя и вкладки рôжныхъ клясъ. Заразъ по тягненю получитъ кождый участникъ урядову, державнымъ гербомъ заосмотрену **листу выграныхъ,** котра подає точно выгранѝ а взглядно числа, котрѝ выграли. **Выплата выграныхъ слѣдує пôсля пляну ретельно и пôдъ гварантією державы.** Наколи-бъ неожидано получителеви не годився плянъ лосованя, то мы радо готовѝ недогôдны лосы передъ тягненьемъ назадъ взяти и ôтдати получену за нихъ суму. На бажанье высылаются урядовѝ плянъ лосованя на передъ даромъ. Позаякъ мы сподѣваемося до сего нового тягненя выграныхъ численныхъ поручень, то просимо, щобы всѣ замовленя можна съ всею старанностею выконати, присылати намъ тіи-же **якъ найскорше** на кождый случай однакожъ передъ

15 мая 1885

просто до пôдписаного тутъ головного бюра лотерійного

Valentin & Co.

Königstrasse 36—38 Hamburg.

Кождый має у насъ ту користь, що получає оригинальнѝ лосы безъ посередництва и пôдрядчикôвъ и длятого получає кождый не лишь урядовѝ листы выграныхъ въ найкоротшôмъ часѣ по тягненю и **безъ пригадуваня, оригинальнѝ лосы завсѣгды по назначеныхъ пôсля пляну цѣнахъ** безъ якои небудь надвыжки.

[1363 1—4

Будапештеньска выставова лотерія

ГОЛОВНА ВЫГРАНА

100.000 ЗР.

по ôттягненю 1% выплачуєсь

також по ЗР. 99.000 заразъ готôвкою

Дальша вартôсть выграныхъ 1362 (1?)

ЗР. 20.000, 10.000, 5000 а. в. и т. д.

11 штукъ 10 зр. ЛОСÔВЪ по зр. **1** въ управѣ лотеріи будапештеньскои выставы краєвои въ 1885 р. **Будапештъ улиця Андрассого 43.**

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 46. Львôвъ, Четверъ 25 цвѣтня (7 мая) 1885. **Рôчникъ VI.**

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-бій год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяца.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улица Галицка.
Рукописи звертаютъся лишь на попередне застереженье
Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Реклямаціи неопечатаній вôльній ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовій уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Новый проєктъ на знищенье Руси.

I.

Съ кождымъ днемъ що разъ выразнѣйше розъясняєся дѣло злощастныхъ кандидатуръ митрополичихъ. Центральне правительство постановило допустити до рады державнои 6—8 послôвъ Русинôвъ и въ тôмъ напрямѣ зробило пресію на польскій комитетъ центральный. Мимо супротивленя министра Земялковского, котрый вже зъ-давна досыть скептично глядитъ на политику гр. Альфреда Потоцкого, поручено се дѣло гр. Альфредови. Гр. Потоцкій, користаючи зъ того порученя, удався до митрополита Сильвестра и предложивъ єму пôдхлѣбный плянъ „именованя“ кандидатôвъ. Митрополитъ по нарадѣ съ о. ректоромъ Бачиньскимъ заименувавъ кандидатôвъ и предложивъ ихъ Потоцкому. Тыми именоваными кандидатами, на скôлько до теперь звѣстно, суть: крыл. Сѣнгалевичъ (на округъ Калушъ-Долина-Бôбрка), сов. Децыкевичъ (на округъ Сокаль-Жовкôвь-Рава), дек. о. Мандычевскій (на округъ Станиславôвъ-Надвôрна-Богородчаны-Товмачъ), п. Охримовичъ (на округъ Стрый-Дрогобычъ-Жидачѣвъ), о. Тороньскій катихитъ зъ Дрогобыча и сов. В. Ильницкій (оба послѣдній не знати ще на якій округи). Всѣ тіи Вп. лиця, съ вынятком хиба п. Охримовича, анѣ самій не думали о своєй кандидатурѣ, анѣ выборцямъ зъ дотычныхъ округôвъ не снилося ставити ихъ на кандидатôвъ, тожь именованье ихъ спало на нихъ зъ св. Юра мовь та грушка зъ вербы, а на выборцѣвъ мовь грôмъ зъ ясного неба.

Зъ представленого стану дѣла бачимо, що тутъ єсть богато интересованыхъ сторôнъ: 1) правительство, 2) презесъ центр. комитету польского гр. А. Потоцкій, 3) митрополитъ, 4) митрополичій кандидаты и 5) нарôдъ рускій.

Правительство бажае мати горстку Русинôвъ въ радѣ державы, бо годѣ вже передъ лицемъ народôвъ австрійскихъ и державъ заграничныхъ миліоновый нарôдъ рускій лишити безъ якои-такои репрезентаціи, а правительство добре знае, що коли-бъ оно въ тôмъ дѣлѣ не дало выразного приказу, то комитетъ польскій, де верховодятъ такій шовинисты, якъ гр. А. Потоцкій, приступивъ-бы до акціи выборчои съ окликомъ „Ani jednego Rusina“, якъ се було при выборахъ до сойму. Правительство поручило дѣло переведеня выбору рускихъ послôвъ гр. Потоцкому, думаючи, що ôнъ буде способный погодити интенціи правительства съ волею руского народа и при сѣмъ случаю въ имени правительства хочь трохи полагодитъ антагонизмъ національный въ Галичинѣ. Такъ думало и такъ хотѣло правительство. Та не такъ сталося.

Якъ гр. А. Потоцкій успособленый супротивъ Русинôвъ, — о тôмъ мы зовсѣмъ ясно высказались въ попереднôмъ числѣ „Дѣла“, а богато свѣтла въ то дѣло внесла намъ ревеляція министра Земялковского передъ рускою депутаціею. Любимцѣ гр. Потоцкого, Єзуиты въ рясахъ и безъ рясъ, вказали єму руского митрополита и ôнъ съ нимъ безъ нѣякого труду добивъ торгу. И оттогды то гр. Потоцкій вôзвавъ до себе представителѣвъ журналистики польскои и давъ имъ паролю: „Нѣякій Русинъ, анѣ москалефиль анѣ народовець, не повиненъ бути выбраный! Выбраными повинні бути тôлько кандидаты о. митрополита!“ Представителѣ журналистики польскои ôтдали поклôнъ презесови центрального комитету и ôтойшли.

Представитель такого „Dziennik-a Polsk-ого“, послушный на всѣ можливій розказы, сейчасъ закотивъ рукавы и пальнувъ статью, котрои квинтъессенцію мы подали въ попереднôмъ числѣ „Дѣла“. Сказано тамъ: „И москалефилы и народовцѣ — в о р о г и краю! Нѣ одинъ зъ нихъ не повиненъ увôйти до рады державнои!“ Мы таке сказанье назвали „огидною денунціяцією“ и при тôмъ нынѣ стоимо. Такого сказаня мôгъ допуститися лишь магнатскій локай, креатура.

Коли-бъ редакторомъ „Gazet-ы Narodow-ои“ бувъ нынѣ п. Янъ Добжаньскій, не ручимо, чи и той органъ не бувъ-бы пôйшовъ слѣдомъ „Dziennik-a“. Але нынѣшный властитель „Gazet-ы“, дръ Червиньскій, котрый своєю брошурою „Polityka nerwów“ запявъ въ справѣ рускôй окреме становище, призадумався надъ паролею гр. Потоцкого. — „Якъ то? — спытавъ ôнъ, — митрополитъ „именуе“ послôвъ до рады державнои? Хто єму давъ сей мандатъ? Мандатъ же може дати тôлько интересованый народъ, а не якій тамъ гр. Потоцкій. Єсть же прецѣнь рускій комитетъ выборчій, будь-що-будь легальный. Поляки маютъ вытворювати ще якусь нову партію руску, „ruskich stańczyków“, розъярювати весь рускій нарôдъ противъ себе и повторяти тую саму нещасливу експериментацію на живôмъ тѣлѣ народу руского, яку зроблено ôтданьемъ Добромиля Єзуитамъ? Чи не буде се очевиднымъ попыханьемъ и тои могучои нынѣ фалянги Русинôвъ, що стоитъ при своєй народности и вѣрѣ, въ таборъ москалефильскій?“ — На всѣ тѣ запытаня ôтповѣвъ собѣ авторъ „Polityki nerwów“ потакуючо, запротестувавъ противъ програмы гр. Потоцкого, а до кандидатôвъ рускихъ поставивъ постулятъ, щобы въ интересѣ успѣшности борбы противъ замаху гр. Потоцкого и кандидатôвъ митрополичихъ заявили, що они въ радѣ державнôй не пôйдутъ противъ автономіи краю та народôвъ славяньскихъ и не будутъ ити рука объ руку съ централистами. Мы послѣднымъ разомъ обѣцяли дати сегодня ôтповѣдь на сей постулятъ.

Попередъ всего мусимо заявити, що коли мы, а съ нами певно и кождый здоровомыслячій горожанинъ краю, Русинъ чи Полякъ, выведемо цѣлу справу узурпаціи гр. Потоцкого съ кандидатами митрополичими на чисту воду, такъ, якъ представивъ єи дръ Червиньскій и якъ мы своими информаціями єи доповнили, — то вже тымъ самымъ мôгъ-бы зовсѣмъ ôтпасти постулятъ дра Червиньского, поставленый до рускихъ кандидатôвъ, бо узурпація гр. Потоцкого самымъ авторомъ „Polityki nerwów“ доказана яко шкôдна, убійча для обохъ народностей въ краю и для державы, а яко така повинна бути рѣшучо поборювана цѣлою здоровомыслячою суспôльностею рускою и польскою. Але-жь зъ другои стороны мôгъ-бы хто гадати, що мы справдѣ „вороги краю“, якъ прозываютъ насъ магнатскій локаѣ, що мы въ глубинѣ души своєи ховаємо „ворожій“ намѣры, що-бъ ажь въ радѣ державнôй зъ наказу центрального комитету руского объявити ихъ въ спôлцѣ съ централистами выбухами динамитовыми на всяку автономію рôдного краю и автономію братôвъ нашихъ Славянъ. Нѣ, мы не боимося выголосити прилюдно своєи програмы! Мы нѣколи не ховали єи за пазуху, она все була у насъ цѣла выписана на прапорѣ. Хто хотѣвъ видѣти, — мôгъ и мусѣвъ єи видѣти. Она, тая провôдна звѣзда наша, заяснѣла першій разъ яркійшимъ свѣтломъ тогды, коли при першихъ безпосередныхъ выборахъ до рады державнои представитель автономичнои славяньскои политики о. С. Качала станувъ яко контръ-кандидатъ представителя нѣмецко-централистичнои, противславяньскои и противуавтономичнои политики, — она, тая звѣзда провôдна наша заяснѣла вже повнымъ блескомъ на обохъ нашихъ Вѣчахъ всенародныхъ, де тысячѣ народа однодушно заявили, що намъ Русинамъ ити съ Славянами автономистами, а не съ централистами противъ Славянъ, — але пôдъ у с л о в і є м ъ, щобы наша репрезентація не мала служити за слѣпе орудіе правительства гр. Таффого, якъ свого часу служила за орудіе централистичныхъ правительствъ. Сего застереженя вымагае достоиньство кождого народа.

Але-жь въ тôмъ то условію и спочиває вся вага того нѣбы-то нерозумѣня нашои политики; въ тôмъ условію спочиває цѣле поступованье супротивъ Русинôвъ бувшого намѣстника гр. Альфреда Потоцкого по процесѣ т. зв. Ольги Грабаръ; въ тôмъ условію спочиває и нынѣшный замахъ гр. Потоцкого на Русинôвъ черезъ митрополичихъ кандидатôвъ, — конець-кôнцемъ, то условіе єсть причиною, що правительство, хибно информоване о дѣйстныхъ ôтносинахъ краю, при найлучшôй воли не може пôзнати интенцій руского народа, а о дечôмъ цѣкавôмъ довѣдуєсь доперва ôтъ свого петербурского амбасадора гр. Волькенштайна и дивуєся, зъ ôтки то походитъ и яка противъ того рецепта? И отъ знаходятся знахорѣ, що диктуютъ: „Д і я г н о з а: москалефилы и народовцѣ — вороги краю; л ѣ к ъ: митрополичій кандидаты“. Добра рецепта! Ôтъ неи, бачите, хорый має менше стогнати... Ба, менше стогнати мавъ хорый и пôсля ôтданя Добромиля Єзуитамъ, а тымчасомъ стогôнъ его дався чути ажь передъ престоломъ Є. Вел. цѣсаря... а рôвночасно дався чути — — вже „Миръ“ сказавъ — де...

М. И. Костомаровъ.

(*Посмертна згадка.*)

(*Конецъ.*)

Въ Кіевѣ Костомаровъ въ-перше познакомився и зôйшовся съ незабутнымъ кобзаремъ Тарасомъ Шевченкомъ и съ молодыми украиньскими патріотами: Кулѣшемъ, Гулакомъ, Бѣлозерскимъ та иншими, и тогдѣ-жь то склалася та тяжка пригода, котра на довго зъупинила украиньску справу и мала дуже тяжку вагу на долю украиньскихъ патріотôвъ. Рѣчь тутъ про исторію, про яку доволѣ оповѣдано въ статіи М. Уманця, надрукованôй въ 16 ч. „Дѣла“ за сей рôкъ. Костомарова засудили на рôкъ въ Петропавловску крѣпость, а потôмъ зôслали въ Саратовъ и заборонили єму писати и друкувати свои творы.

Въ Саратовѣ Костомаровъ пробувъ ажь до 1856 року, коли зъ ласки покôйного императора незабутного Александра II. даровано єму волю. Тымчасомъ и въ неволи Костомаровъ не занедбавъ своєи правѣ и коли вернувся на волю, въ томужь роцѣ появивъ на свѣтъ „Богдана Хмельницкого“, що наразъ пôднѣсъ его у рôвнѣ съ найпершими историками. Въ 1858 роцѣ надрукувавъ ôнъ „Бунтъ Стеньки Разина“; въ 1859 р. вкупѣ съ Даниломъ Мордовцевымъ выдавъ „Малорусскій литературный Сборникъ“, де помѣстивъ свои поезіи и зôбраній на Волыни пѣснѣ. Тогдѣ-жь разомъ друкувавъ ôнъ въ журналахъ свои историчній працѣ, котрій съ кождою книжкою прибôльшували єму славу.

Въ 1859 р. С.-Петербурскій университетъ закликавъ его на катедру рускои исторіи. Слава его и такъ вже стояла геть то высоко, а его живе красномовне слово робило таке сильне враженье на молодыхъ слухачѣвъ, що трохи чи не кожда его лекція выкликала радôстнй овації и Костомаровъ зъ самого першу ставъ найлюбѣйшимъ професоромъ.

Въ 1861 р., коли въ Петербурзѣ почавъ выходити украиньскій журналъ „Основа“, Костомаровъ бувъ однымъ зъ найголовнѣйшихъ дѣячѣвъ. Въ 3-тôй книжцѣ „Основы“ зъявилася знаменита его статія „Двѣ русскія народности“, де такъ докладно выяснивъ ôнъ найголовнѣйшій ôтмѣны украиньскои народности. Тутъ же друкувавъ ôнъ дальшій выслѣды зъ украиньскои исторіи пôсля „Богдана Хмельницкого“, украиньскій поезіи, сцены „Загадка“ и де якій историчній и полемичній замѣтки, котрій багато причинилися до выясненя правоты украиньскои справы передъ тыми докорами, якій доводилось чувати трохи не разомъ ôтъ Полякôвъ, Россіянъ и Жидôвъ.

Въ 1872 р., коли въ С.-Петербурскому университетѣ почали заводити новій порядки, на якій не згоджувався Костомаровъ, ôнъ разомъ съ найкрасшими и найбôльше популярными професорами, якъ ôтъ Стасюлевичъ, Кавелинъ, Спасовичъ та иншій, выйшовъ зъ университету и зъ сего часу ще бôльше присвятивъ себе до литературно-науковои працѣ.

Въ украиньскôй справѣ ôнъ теперь звернувъ найбôльшу увагу на народню освѣту и въ 5-тôй книзѣ „Основы“ за 1862 рôкъ надрукувавъ покликъ до украиньскои громады про потребу выданя науковыхъ книжокъ на народнôй мовѣ. На сей покликъ щаро ôтгукнулися украиньскій патріоты и за невелику годину зôбрано було коло 5000 карбованцѣвъ. Тогдѣ-жь заразъ Костомаровъ розпочавъ сэ святе дѣло и выдавъ „Оповѣданя зъ святого письма“ Опатовича и „Аритметику“ Конисього, але въ 1863 р., коли Катковъ и Аксаковъ, за приводомъ жидôвского „Сіона“, почали галасувати про сепаратизмъ, правительство, стурбоване до того польскимъ повстаньемъ, заборонило Костомарову вести дальше се дѣло.

Такимъ побытомъ єму зосталась лишь литературно-наукова праця и на сему поли ôнъ, якъ и зъ-давна, працювавъ невсыпущо. Въ 1863 роцѣ надрукувавъ ôнъ „Сѣверноруссkія народоправства“; въ 1864 роцѣ „Ливонская война“; въ 1865 роцѣ „Южная Русь въ концѣ XVI. вѣка“; въ 1866 роцѣ „Смутное время московскаго государства“, и т. д. Историчній творы его зôбраній въ осôбному выданю пôдъ заголовкомъ „Историческія монографіи и изслѣдованія“, котрыхъ до сего часу выйшло вже 16 томôвъ, и мѣжь ними де-якій, якъ отъ про „Богдана Хмельницкого“, надрукованій четвертымъ выданьемъ. Окрôмъ того багато праць єго надруковано въ рôзныхъ журналахъ и осôбными книжками, якъ отъ „Руина“, „Мазепа и мазепинцы“, и т. д., а украиньскій его творы, хочь и не всѣ, зôбраній въ одному томѣ пôдъ заголовкомъ „Збôрникъ творôвъ Єремія Галки“, котрый выйшовъ въ Одессѣ 1875 р. Можна сказати, що Костомаровъ невсыпущо працювавъ до остатного часу; навѣть въ послѣдныхъ книжкахъ россійскихъ журналôвъ за 1885 рôкъ можна бачити его статьѣ.

Любовь до Украины и щирôсть до украиньского національного дѣла нѣколи не вгасали въ нему. Ще недавно въ 1881 роцѣ пôднявъ ôнъ свôй дужій голосъ на оборону украиньства и пильно вѣвъ полемику съ „обрусителями“.

Семейне житье привѣтало Костомарова вже на останку его вѣку. Въ 1873 роцѣ стрѣвся ôнъ несподѣвано въ Кіевѣ съ панею С. М. Киселль, котра дѣвчиною була заручена за него, але то було саме передъ тою пригодою, коли въ 1847 роцѣ Костомарова схоплено и запроваджено въ крѣпость, а потôмъ въ Саратовъ. Дѣвчина-жь его тымъ часомъ выдана була за другого, а теперь, коли они стрѣлися, она була вже вдовою. Зъ сего часу повелася мѣжь ними дружна переписка, а якъ довѣдалась она, що Костомаровъ въ 1875 роцѣ занедужавъ тяжко, она поѣхала до него въ Петербургъ и зъ того часу стала єму не тôлько дружиною любою, але и помôчницею въ его науковыхъ працяхъ.

Остатнй роки Костомаровъ часто нездужавъ и що дальше бôльше занепадавъ на силахъ, хочь и не перестававъ працювати на поли науки, а втѣхою єму були: люба дружина, щира дружба Вп. Данила Мордовцева и любовь та поважанье до него всѣмъ зємлякôвъ, котрій напевне нѣколи не забудутъ того, що зробивъ покôйный на добро всеи Украины, хто по правдѣ бувъ „найкрасшимъ єи сыномъ“!

Украина, 10 квѣтня 1885 року.

Мих. К.

Ревеляціи въ справѣ Добромильскôй.

Въ 7423 ч. въ 29 цвѣтня помѣстила „N. fr. Presse“ статію пôдъ заголовкомъ: „Афера Василіяньска“, котру подали-бы мы въ цѣлости если-бъ не обставина, що драстичнѣйшй уступы, вѣрно характеризуючй нашй церковно-политичнй ôтношеня въ Галичинѣ, пôдпали-бы на певно конфискатѣ изъ стороны ц. к. львôвскои прокураторіи, хотяй вѣденьска ихъ пропустила. Въ статіи тôй розказана обширно генеза реформы Василіяньскои, обширнѣйше, чимъ коли-не-будь по звѣстныхъ причинахъ руска праса могла про ню розказати.

„На провинціяла Василіяньского чина с. Сарницкого — говорится въ статіи — дôйшло по 1880 р. до бувшого гр. кат. митрополита Іосифа Сембратовича богато тяжкихъ жалобъ. Сарницкій врôсъ въ монастыри Василіяньскôмъ у Львовѣ. Зъ-разу уживаный до послуги, одержавъ ôнъ пôзнѣйше высше образованье и, хотяй латинникъ, бувъ принятый задля своихъ способôностей до братства, а въ кôнци высунувся навѣть на протоигумена або провинціяла чина. Пôзнѣйшй лѣта доказали однакожь, що о. Сарницкій не бувъ достойный сего становища. Яко протоигуменъ не шанувавъ ôнъ правилъ чина, не скликувавъ нѣколи капитулы, якъ сего Ratio Regiminis въ р. 1803 вымагае, щобъ въ певныхъ періодахъ выбирати старшину, и розпоряджавъ всѣми справами монастырскими самовольно, не пытаючи консульторôвъ. Але и житье приватне о. Сарницкого не було взôрцеве а бôльше соблазняюче. Тй всѣ обставины наклонили по довшôмъ часѣ митрополита, що ôнъ вôйшовъ въ цѣле дѣло и рѣшився предприняти каноничный осмотръ Василіяньского монастыря у Львовѣ. Коли однакожь митроп. Іосифъ явився пôдъ ворôтьми монастырскими, то сталось такъ, що о. Сарницкій, покликуючись на выимкове становиско, надане монастыреви папою и пôдчиняюче чинъ Василіяньскій безпосередно и выключно пôдъ юрисдикцію конгрегаціи de propaganda fide, зборонивъ ему вступу. Митрополитъ мусѣвъ залишити осмотръ, але порѣшивъ по нарадѣ съ капитулою письменно завôзвати о. Сарницкого передъ себе до оправданя. Тогды то и сталось, що о. Сарницкій, въ боязни передъ карою, въ грудню 1881 р. поѣхавъ до Кракова до провинціяла Єзуитôвъ Яцковского, де и за цѣну обороны своеи особы обѣцявъ имъ въ легальнôй дорозѣ передати цѣлу греко-уніятску церковь въ Галичинѣ. Плянъ розпровадженый тамъ о. Сарницкимъ полягавъ на слѣдуючôмъ: Пôсля установъ гр.-кат. церкви повинна вся єрархія братися въ посередъ такъ званого чорного клира, т. є. черцѣвъ. Однакожь ôтъ якогось часу дѣялось такъ, що папы давали ôтъ сего диспензу поодинокимъ номинатамъ. Якъ-бы отже на будуще не давано такои диспензы ôтъ обѣтôвъ чернечихъ, то знову треба-бы митрополитôвъ и крылошанъ брати въ посередъ чорного клиру. А понеже одинъ Добромильскій монастыръ посѣдае новиціятъ Василіяньскій, то належало-бъ его передати въ руки Єзуитôвъ. Плянъ сей подобався такъ дуже провинціялови Єзуитôвъ, що ôнъ задержавъ Сарницкого, котрый боявся до Львова вертати, въ Краковѣ въ конвентѣ Єзуитôвъ, а тымъ часомъ о всѣмъ донѣсъ до Риму и, якъ самъ каже въ своѣй брошурѣ о Василіяньскôй реформѣ, ставъ переспрaвляти съ кардиналами Ледоховскимъ и Якобинимъ о намѣренôмъ дѣлѣ. Въ Римѣ осуджено плянъ сей дуже приклонно, передано его до справованя конгрегаціи de propaganda fide, а въ марти 1882 р. покликано о. Яцковского до Риму. По дводневнôмъ побытѣ въ Фівсолье, де о. Яцковскій одержавъ инструкціи зъ устъ генерала Єзуитôвъ, патра Бекса, вернувъ ôнъ назадъ до Риму и тутъ старавсь именно при помочи кардинала Ледоховского позыскати для свого дѣла мѣродайнй лиця въ куріи. Комисія конгрегаціи de propaganda fide згодилась на все и зредагувала апостольску конституцію: „Singulare praesidium“, котру 12 мая 1882 р. папа оголосивъ. Содержанье сеи конституціи есть слѣдуюче: „Зъ уваги на звôльнену дисциплину въ новиціятѣ Добромильскôмъ розпоряджаеся, щобы въ монастырѣ Добромильскôмъ существувавъ одинъ новиціятъ для всего чина Василіяньского, котрый маеся поручити священикамъ Єзуитôвъ. Въ сей новиціятъ маютъ прійматись на будуще и латинники, т. є. Поляки. Протоигуменъ маѣ оо. Єзуитамъ передати монастыръ Добромыльскій съ всѣми землями и правами. Щобы сей новиціятъ выймити зовсѣмъ ôтъ вплыву руского клира, выймаеся ôнъ такъ зъ пôдъ юрисдикціи настоятелѣвъ чина Василіяньского, якъ и митрополита. Въ кôнци розпоряджаеся, щобы питомцѣ въ тôмъ новиціятѣ не учились богословія греко-католицкои а римско-католицкои церкви.“

Съ печатаными примѣрниками сеи буллѣ вернувъ о Яцковскій до Галичины и ему легко прійшло тогдѣшного намѣстника гр. Потоцкого для всего позыскати. Вплывъ намѣстника и доминуюче становище, яке Поляки нынѣ посѣдають, усунули сумнѣвы, котрй объявились въ министерствѣ просвѣты именно що до легальности передачи монастыря въ руки єзуитôвъ. Министеръ зажадавъ призволу епископôвъ. Гр. Потоцкій покликавъ до себе митроп. І. Семôратовича, епископа перемыского Ступницкого, латиньского епископа Моравского и протоигумена Сарницкого на нараду. Зачудувались епископы рускй тымъ, що безъ нихъ о рускôй церкви порѣшено. Старенькій, слабосильный митрополитъ вдоволився тымъ: „Roma locuta, causa finita“. Межи еп. Ступницкимъ а о. Сарницкимъ вывязалась жива дебата о реформѣ новиціяту, але на диво еп. Ступницкій залишивъ зголосити свое votum separatum. Министрови можна було проте предложити однодушне ореченье конференціи, котра згодилась на переведенье конституціи „Singulare praesidium“. Министерство заявило ôттакъ, що и оно не противится реформѣ и за тымъ слѣдувало розпорядженье на передачу монастыря Добромильского въ руки єзуитôвъ. То и сталось. Въ асистенціи старосты Добромильского и жандармôвъ явилися єзуиты, провадженй своимъ провинціяломъ и мимо протесту передано монастырь съ всею движимостею и касою монастырскою съ сумою 200.000 зр. въ готôвцѣ. Ôнъ сего часу находится новиціятъ въ рукахъ єзуитôвъ, а веденье его по ôтступленю гр. Брандиса находится въ рукахъ польскихъ.“

Рухъ выборчій.

„Новый Проломъ“ вырвався въ вчерашнôмъ числѣ, якъ Сень зъ колопень, съ чіимсь неподписанымъ протестомъ противъ кандидатуры п. Романчука въ окрузѣ Калушь-Долина-Бôбрка, а за кандидатурою п. Кулачковского, закидаючи голословно, що рѣшеня комитетôвъ въ Калуши и Долинѣ були „нелегальнй“. Якъ можна въ нынѣшнôй порѣ давати послухъ першôй-лѣпшôй интризѣ, безперечно чисто личнôй, мы справдѣ того не розумѣемо. Мы не сумнѣваемось, що сама редакція „Нов. Пролома“ пересвѣдчена, що рѣшеня комитетôвъ були легальнй, бо въ Калуши комитетъ бувъ склеканый мужами довѣрія, а въ Долинѣ предсѣдателемъ Рады Народнои, а голосованье було поименне. По що жь отже вносити въ таку ясну справу партійнй якйсь баламутства?

Зъ Калуского доносятъ намъ, що митрополичій кандидатъ крыл. Сѣнгалевичъ розписуе до священикôвъ листы, въ котрыхъ проситъ попирати его кандидатуру.

Зъ Сокальского пишутъ намъ: У п. Станислава Поляновского ôтбулася оногды нарада панôвъ польскихъ. На тôй нарадѣ ухвалили паны попирати кандидатуру совѣтника ц. к. намѣстництва п. Децыкевича, кандидата именованого митрополитомъ Сильвестромъ а апробованого гр. А. Потоцкимъ.

Дотычно кандидатуръ зъ меншихъ посѣлостей выймаемо зъ польскихъ дневникôвъ слѣдуючй вѣсти: До „Gaz. Nar.“ (ч. 103) пишутъ зъ Бережанъ, що тамъ кандидатура гр. Романа Потоцкого неможлива: гр. Романъ стався теперь для Бережанщины чужимъ, у народу ôнъ непопулярный а въ Пôдгаецкôмъ и Рогатыньскôмъ его нѣхто не буде попирати. Дописуватель промовляе горячо за кандидатурою Parade-Ruthena сов. Турыньского, бо ôнъ въ соймѣ ишовъ ręka w ręka z partyą narodową.“ — Въ тôмъ-же числѣ пишутъ до Gaz. Nar.“, що кн. Романъ Чарторыйскій не кандидуе въ окрузѣ Гусятынъ-Теребовля, бо за-для слабого здоровя нѣгде пôдъ нѣякимъ условіемъ не пріймивъ-бы кандидатуры. Сегодня (7 л. мая) маѣ ôтбутися въ Гусятынѣ передвыборчій збôръ польскій, на котрôмъ буде выбраный комитетъ повѣтовый. Дописуватель констатуе, що середъ тамошнои суспôльности польскои переважуе поглядъ, що годилось бы порозумѣтися съ рускими выборцями и попирати руского кандидата, „котрый дбавъ-бы о згоду у внутри краю та о автономію краю и бувъ щирымъ католикомъ“. — Въ повѣтѣ ярославскôмъ поставивъ польскій комитетъ передвыборчій кандидатуру кн. Юрія Чарторыйского. — „Kurj. Lwow.“ (ч. 125) доноситъ о передвыборчôмъ зборѣ и выборѣ комитету польского въ Бôбрцѣ. Кандидатъ зъ стороны польскои, п. Северинъ Генцель заявивъ, що тôлько тогды прійме кандидатуру, коли згодятся на него такожь повѣты калускій и долиньскій. Мы зъ своеи стороны можемо заручати, що п. Генцель подôбнои пріятности не дôждеся. „Dzien. Pol.“ (ч. 103) пише, що „въ окрузѣ Калушь-Долина-Бôбрка не стане нѣякій кандидатъ польскій, а выборцѣ народности польскои будутъ безъ сумнѣву попирати кандидатуру о. Сѣнгалевича“. — „Gaz. Nar.“ (ч. 103) пише: „Нов. Проломъ“ выступае найсильнiйше противъ кандидатуры Охримовича (на Дрогобычь-Стрый Жидачѣвъ) патронованои черезъ „Дѣло“, органъ русскихъ народовцѣвъ.“ Зъ ôтки „Gaz. Nar.“ взяла тую вѣсть, що будьто „Дѣло“ патронуе кандидатуру п. Охримовича, коли „Дѣло“ анѣ разу ще не мало случаю промовити за якимъ-небудь кандидатомъ рускимъ на округъ Дрогобычь Стрый-Жидачѣвъ? „Gaz. Nar.“ взяла се зъ 229 ч. „Н. Пролома“, де дописуватель зъ Дрогобыча хоче вмовити въ насъ, що мы патронуемо кандидатуру п. Охримовича, щобъ тôлько вкусити „народовцѣвъ“.

Що до выборôвъ зъ мѣстъ, то найбôльше пера и чорнила коштуе польскй газеты округъ Коломыя-Снятынъ-Бучачь. Въ тôмъ окрузѣ мѣскôмъ маютъ велику перевагу жиды, а де жиды маютъ перевагу, тамъ вже Полякови „засѣ“. Такъ оно колись буде и въ округахъ бôльшихъ посѣлостей, коли паны прогуляютъ маетки и выборцями зъ бôльшихъ посѣлостей станутъ „bracia mojżeszowego wyznania“... Дивнй рѣчи дѣются въ тôмъ окрузѣ. Єсть два головнй кандидаты: рабинъ дръ Бльохъ, кандидатъ жидôвъ-старовѣрôвъ, и дръ Быкъ, кандидатъ жидôвъ нѣбы-поступовыхъ. Польскй верховодцѣ вже и не важатся ставити кандидата христіянина (бо до того треба бы якогось порозумѣнл съ Русинами, а они того боятся, якъ чортъ свяченои), але попираютъ жидôвскихъ кандидатôвъ, и то якъ попираютъ? Одинй агитуютъ за Быкомъ, а другй за Бльохомъ. Въ Коломыи ôтбувся дня 3 л. мая выбôръ комитету передвыборчого зъ 25 членôвъ; выбрано 13 жидôвъ и 12 христіянъ. Члены комитету подѣлилися: одинй попираютъ Быка, другй Бльоха. За Бльохомъ выступивъ съ горячою промовою Полякъ Сигурдъ Висневскій, писатель и копатель нафты. Богатый той п. Висневскій кричавъ зъ цѣлои силы: „Niech żyje p. Bloch i jego kandydatura!“ Жиды пристрастну ведутъ агитацію, зовсѣмъ не такъ, якъ смирнй, пригнобленй Русины; хто жидови стане въ дорозѣ тамъ, де ôтъ вже чуе свою силу, ôнъ береся до „зецôвъ“, до камѣня, або навѣть и до ножика. Тожь и не диво, що, якъ розказуютъ намъ очевидцѣ, въ Снятынѣ прійшло дв бійки и до калѣцтва, ажь жандармы мусѣли розганяти розъюшенй товпы жидôвъ, а въ Коломыи на передвыборчôмъ зборѣ чотыри жандармы съ набагнетованными карабинами стояли въ чотырохъ рогахъ салѣ, готовй до интервенціи.

Интронизація

Є. Впреосвященьства Митрополита Галицкого киръ Сильвестра Сембратовича.

Дня 23 цвѣтня (5 мая) с. р. ôтбулося торжественне введенье на престолъ галицкого митрополита и галицко руска церковь маѣ знову по довгихъ лѣтахъ свого архіерея. Торжество введеня ôтбулося зовсѣмъ пôсля програмы, яку мы вже давнѣйше подали, а сему спріяла такожь погода, бо якъ разъ на той день торжества устала була кôлькоднева злива и досвѣта вже засіяло ясне весняне сонце. Около 8 год. рано почали вже улицѣ, а особливо Руска, ринокъ и пляцъ катедральный наповнятись людьми особливо сѣльскими, котрыхъ будьто саме торжество интронизаціи будьто празникъ у св. Юра звели до Львова. Зъ дооколичныхъ сѣлъ наспѣли такожь и торжественнй процесіи и уставились коло Успеньскои церкви, де незадовго станувъ такожь одинъ баталіонъ 95 полку съ музикою. Въ Успеньскôй церкви зобрался тымчасомъ точно о 8 г. численнй достойники церкви и клиръ всѣхъ трехъ обрядôвъ, Преосв. аеп-ы Моравскій и Исаковичъ, представителѣ властей правит. и краевыхъ въ гальовыхъ униформахъ. О ½9 год. надъѣхавъ Впреосв. митрополитъ въ каритѣ запряженôй шѣсткою красныхъ коней. Передъ каритою ѣхавъ на бѣлôмъ кони крыл. Фаціевичь въ фіолетовôй тозѣ и съ митроличимъ хрестомъ въ руцѣ а двохъ локаѣвъ въ синôй либеріи вели его коня. Побôчь митроличои кариты ѣхала почетна ескорта зъ 12 пôдъофицирôвъ 9 полку уланôвъ а за каритою поступала служба митрополита. Ôггакъ въ трехъ каритахъ ѣхали Преосв. номинатъ дръ Пелешь и крилошане Петрушевичь, Величко, Сѣнгалевичь и Бѣлецкій. Впреосв. митрополитъ вступивши до Успеньскои церкви ôтправивъ тутъ короткій молебень и облекшись въ архіерейску мантію и митру ôтправився въ торжественнôмъ походѣ до архикатедральнои церкви св. Юра. Пôдчасъ походу поступало насампередъ войско а музика на перемену съ сиѣвами питомцѣвъ грала веселй маршѣ. За войскомъ слѣдували церковнй процесіи, дальше около 200 священикôвъ въ фелонахъ, за ними 20 діяконôвъ и тôлькожь пресвитерѣвъ и двохъ священикôвъ, що несли папску буллю и цѣсарскій дипломъ; ôттакъ поступали почетнй крилошане, крилошане греміяльнй, пралаты въ тогахъ а за ними Впреосв. митрополитъ въ супроводѣ авдитора вѣденьскои нунціятуры монсиньора Тарнассого и еп. дра Пелеша, Моравского и Исаковича. Похôдъ заключавъ ôтдѣлъ войска, за котрымъ поступавъ великій здвигъ народа. Около 10 годины похôдъ станувъ передъ архикатедральною церквою; тутъ въ дверехъ церкви дожидали Впреосв. митрополита воспитанницѣ института Василіянокъ у Львовѣ и скоро ôнъ появився, посыпали ему цвѣты пôдъ ноги. Въ архикатедральнôй церкви заняли мѣсце въ лавкахъ за царскими вратами представителѣ правительства намѣстникъ Залескій и совѣтники Децыкевичь, Мандычевскій и Карасиньскій; ôттакъ маршалокъ краевый дръ Зибликевичь, члены выдѣлу краевого, дръ Смолька и гр. Бадени предсѣдатель львôвскои рады повѣтовои пос. Давидъ Абрагамовичь президентъ мѣста Львова Домбровскій, вицепрезидентъ Мохнацкій, президентъ дирекціи скарбу Іоркашъ-Кохъ и т. д. Въ церквѣ було такожь богато интелигенціи майже выключно лишь польскои.

По 10 год. розпочалась служба Божа. Коли архидіяконъ выголосивъ „Воньмимъ“, ôтчитавъ канцлеръ консисторскій о. Карачевскій папску буллю, надаючу паліюмъ и дипломъ цѣсарскій, котрй ôттакъ крыл. о. Шведицкій оголосивъ въ рускôмъ переводѣ зъ амвоны. Теперь здойнивъ Впреосв. митрополитъ зъ себе дотеперѣшнй рызы епископскй а убравшись въ рызы митроличій принявъ зъ рукъ ôрменьского епископа Исаковича паліюмъ и введеный нимъ на престолъ удѣливъ народови благословеня, въ слѣдъ за чимъ кустосъ капитулы, крыл. Петрушевичь въ имени капитулы и клира зложивъ Его Впреосвященьству привѣтъ, на котрый Впреосвященный митрополитъ ôтповѣвъ въ довшôй промовѣ, дякуючи ласцѣ Всевышнёго а ôттакъ апостольскому престолови и цѣсареви, що его до такъ высокои достойности покликали, и внѣсъ пôдъ конець бесѣды многолѣтствіе св. отцю и Его Вел. цѣсареви. Служба божа тревала ажь до 2 год. По службѣ божôй вывели митрополита при асистѣ зъ церкви а Впреосвященный удѣливъ ôттакъ ще зъ галерія своеи палаты благословенье розходячомуся народови. На сѣмъ закôнчилась перша часть торжества. Одно, на що аранжеры торжества — призабули, то бувъ рускій народъ сѣльскій, котрый кôлькадесятъ миль далеко ѣхавъ, щобъ побачити свого митрополита а ту якъ разъ, коли митрополитъ вôйшовъ до архикатедральноп церки замкнули ворота святоюрскй и на подвôрье не впускано вже нѣкого а процесіи зъ сѣлъ мусѣли середъ дощу стояти на святоюрскôмъ пляцу. Огôрченье середъ селяньства було велике. „Хиба се паньскій митрополитъ, не нашь, що его замкнули?“ пытали одни. „Сегодня-жь празникъ, казали другй а ту сповѣдатись не пускаютъ“, жаловалися другй. Розказувавъ намъ одинъ священикъ, котрый зъ своими людьми приѣхавъ бувъ 40 миль зъ далека, що прихожане впрость заявили ему, що вже на жадне торжество съ нимъ не поѣдутъ, коли они теперь навѣть свого митрополита не могли побачити. Доперва коло 12 год. хтось зробивъ уважнымъ аранжерôвъ на ропôтъ середъ народа и ворота отворено.

По службѣ Божôй наступивъ ôтгакъ обѣдъ, даный для духовеньства низшого и высшого въ партерѣ митропол. палаты въ пяти комнатахъ. Обѣдуючихъ було надъ 200 людей. Передъ обѣдомъ вигаючи митрополита, промовивъ о. Медведскій зъ Вербиловець въ хорошôй бесѣдѣ а духовеньство вручило Впреосвященному его портретъ въ красныхъ золоченыхъ рамахъ, приукрашеныхъ митроличими инсигніями. Впреосвященный ôтповѣдаючи на сю промову, заявивъ свою радôсть, що тôлько духовеньства прибуло, бо казавъ — „есть се обявъ прихильности духовеньства для свого митрополита, который радуе его пріятелѣвъ а противникамъ повиненъ поолужити для уваги и розмышленія.“ — На першôмъ повероѣ бувъ даный обѣдъ для достойникôвъ; накрыто на 90 особъ. Около 4 год. почали гостѣ зъѣзджатися. Саля була гарно украшена а стôлъ богато заставленый. При обѣдѣ побôчь митрополита сидѣли архіеп. Моравскій и Исаковичь ôттакъ дръ Зыбликевичь и дръ Смолька, а зъ другого боку намѣстникъ Залескій, Семиньскій, Преосв. Пелешь, монсиньоръ Тарнасси, дальше кн. Турнъ-Таксисъ, гр. Руссоцкій, провинціялъ Єзуитôвъ кс. Яцковскій, генер Змартвыхвстанцѣвъ о. Семененко, вицепрезидентъ намѣстництва Лебель, Іоркашъ-Кохъ, президентъ суду кр. Піонтковскій, гр. Володиславъ Бадени, ректоры университету и политехники а въ дальшихъ рядахъ капитулы обохъ обрядôвъ зô Львова, зъ Перемышля, совѣтники Децикевичь, Струминьскій, Зубрыцкій и т. д. Зъ Русинôвъ львôвскихъ запрошено лишь надъинжинера намѣстництва Гаврышкевича и дра Литыньского. Около 8 год. вечеромъ розпочались тоасты при шампанѣ. Першій тоастъ внѣсъ Впреосвященный митрополитъ въ честь папы и въ честь цѣ аря а ôттакъ промовлявъ архіеп. Исаковичь въ краснорѣчивôй бесѣдѣ и высказувавъ, якй благодати сплываютъ на рускій народъ зъ единьства церковного, съ народомъ польскимъ и т. д. Ôгтакъ промовивъ знову митрополитъ по польски и внѣсъ тоастъ въ честь представителя властей автономичныхъ, а дръ Зыбликевичь дякуючи внѣсъ тоастъ въ честь рускаго народу. Слѣдувавъ ще тоастъ митрополита въ честь obywatelstwa и вôйсковости а ôттакъ въ здоровье Преосв. дра Пелеша. Довгій рядъ тоа-

стôвъ закôнчивъ Преосв. дръ Пелешъ рускою бесѣдою, въ котрôй зазначивъ, що стоячи въ преданности апост. престолови и династiи не ôтступитъ нѣ однои черты зъ рускихъ святощѣвъ народныхъ. Пôдчасъ цѣлого пиру спѣвавъ хоръ богословôвъ рôжнѣ рускѣ пѣснѣ народнѣ а церковь и палата митрополитальна були рѣсно илюминованѣ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Выборы до рады державнои) въ всѣхъ краяхъ коронныхъ Цислитавiи переведенѣ будутъ въ протягу часу отъ 27 мая до 13 червня. Найперше приступлятъ до выборôвъ меншѣ посѣлости въ Каринтiи, Австрiи долѣшнôй, Зальцбургу (27 мая); дня 28 мая меншѣ посѣлости въ Каринтiи, Австрiи горѣшнôй Тиролю и Форальбергу; 29 мая меншѣ посѣлости на Буковинѣ, въ Истрiи, Гориции и Градисцѣ и перше тѣло выборче въ Трiестѣ; 30 мая мѣста въ Тиролю и Форальбергу; 1 червня меншѣ посѣлости въ Чехахъ, мѣста въ Австрiи долѣшнôй и горѣшнôй, Зальцбургу и на Буковинѣ, друге тѣло выборче въ Трiестѣ и торговельнѣ палаты въ Тиролю и Форальбергу; 2-го червня меншѣ посѣлости въ Галичинѣ, Стирiи, Моравiѣ и Каринтiи, мѣста въ Краинѣ, Истрiи, Гориции и Градисцѣ и палаты торговельнѣ въ Зальцбургу; 3-го червня меншѣ посѣлости Шлезка, мѣста въ Чехахъ, палаты торговельнѣ въ Австрiи горѣшнôй и долѣшнôй, Краинѣ, Буковинѣ и бôльшѣ посѣлости въ Тиролю; 4-го червня мѣста на Моравѣ; 5-го червня мѣста на Шлеску, въ Стирiи и Каринтiи, торговельнѣ палаты въ Чехахъ и бôльшѣ посѣлости въ Австрiи долѣшнôй, Краинѣ и Буковинѣ; 6 червня палаты торговельнѣ въ Каринтiи, Шлеску, Гориции и Градисцѣ, бôльша посѣлôсть въ Чехахъ, въ Австрiи горѣшнôй и Зальцбургу; 7 червня трете тѣло выборче въ Трiестѣ; дня 8 червня меншѣ посѣлости въ Дальматiи, мѣста въ Галичинѣ, палаты торговельнѣ въ Стирiи и бôльшѣ посѣлости на Шлеску, Моравiи, Истрiи, Гориции, Градисцѣ и Каринтiи; 9 червня бôльшѣ посѣлости въ Стирiи; 10 червня мѣста въ Дальматiи, палаты торговельнѣ въ Галичинѣ и Трiестѣ; 11 червня бôльшѣ посѣлости въ Галичинѣ и палаты торговельнѣ въ Дальматiи; 13 червня бôльшѣ посѣлости въ Дальматiи.

(*Рухъ передвыборчiй*) починае выходити зъ отадiюмъ дѣлань приготовляючихъ на поле повнои, живои и енергичнои акции. Численнѣ манифесты, бурливѣ зôбрання и завзята на тыхъ-же боротьба рôвно о засады якъ и особы кандидатôвъ, шумнѣ програмы и ѣдка критика дѣяльности особъ и сторонництвъ — отъ и все, чимъ переповненѣ нынѣ рубрики журналôвъ и газетъ, призначенѣ на обговорюванье внутрѣшныхъ справъ нашои монархiи. Коли додамо до сего ще образъ звычайного, пôдъ таку пору до найвысшои скалѣ пôднесеного нацiонального антагонизму, що проявляесь майже въ всѣхъ, рôжными народностями населеныхъ краяхъ Австрiи, будемо мали повный образъ того, о чѣмъ мае поинформувати насъ газетный переглядъ внутрѣшно-державнои политики. Мы подамо тутъ лише найважнѣйшѣ и найбôльше характеристичнѣ факты, навязуючи ихъ до сего, о чѣмъ говорили мы въ минувшôмъ числѣ. Розпочинаючи отъ Австрiи долѣшнои передовсѣмъ занотовати мусимо манифестъ консервативнои долѣшно австрiйскои бôльшои посѣлости. Зъ цѣлого сего манифесту слѣдно, що партiя тая готова заключити компромисъ, а принайменше навязати переговоры въ цѣли заключеня компромису съ партiею вѣрноконституцiйныхъ бôльшихъ властителѣвъ. Манифестъ комитету выборчого *либералôвъ* въ Австрiи горѣшнôй охôдный есть въ головныхъ точкахъ съ програмою нѣмецкихъ *либералôвъ*, позаякъ ставитъ ôнъ головною задачою солодирнôсть всѣхъ Нѣмцѣвъ, а при тôмъ переповненый есть обѣтницями дуже многихъ реформъ на поли економичнôмъ. Зôбранье центрального комитету выборчого для Вѣдня и долѣшнои Австрiи наступитъ доперва съ кôнцемъ сего тыжня, позаякъ перше мае скôнчитись организацiя окружныхъ комитетôвъ выборчихъ, котрѣ маютъ выслати своихъ делегатôвъ до комитету центрального. До ряду передвыборчихъ манифестôвъ почислити належитъ такожь ôтозву передвыборчу, выдану Шенереромъ и пôдписану его политичными союзниками. Въ ôтозвѣ тôй домагаесь Шенереръ вылученя Галичины, Буковины и Далмацiи зъ звязи краѣвъ коронныхъ, унiи персональнои съ Уграми, переведеня реформъ економичныхъ въ дусѣ политики Бисмарка и усуненя вплыву жидôвъ на всѣ поля публичного житя. — Въ Чехахъ звертаютъ на себе увагу головно двѣ ôтозвы, т. е. ôтозва Чехôвъ моравскихъ и ческои консервативнои бôльшои посѣлости. Отозва центр. комитету моравского, пôдписана черезъ дра Шрома, выступае завзято супротивъ лѣвицѣ, пôдноситъ добычѣ Чехôвъ пôдчасъ послѣдного шестилѣтя особливо на поли шкôльництва и домагаесь справедлившои ординацiи выборчои до рады держ. для Моравы. Отозва ческои консервативнои бôльшои посѣлости розпочинаесь поглядомъ на дѣяльнôсть розвязаного парляменту, пôдноситъ заслуги правицѣ и си змагання оперти законодавство на христiяньско-соцiяльныхъ основахъ. Въ дальшôй части ôтозвы, повнôй фразъ про помиренье народôвъ Австрiи на пôдставѣ рôвноуправненя, говорится про сполученье всѣхъ силъ, безъ взгляду на народнôсть, рôжницѣ языковѣ и религiйнѣ за для повысшои власне цѣли, для котрои то акции и правительство не остане рôвнодушнымъ. Подôбного змѣсту була и бесѣда Ригера, выголошена послѣдными днями въ Празѣ на зôбраню старо-ческого мѣщаньского товариства, повна адорацiи для дѣяльности правицѣ, а спецiяльно дѣяльности ческихъ послôвъ; що до ческо нѣмецкихъ ôтносинъ, то освѣдчився Ригеръ за обовязковою наукою обохъ языкôвъ въ цѣлôмъ краю, высказуючи бажанье, щобы всѣ урядники въ Чехахъ рôвно добре володѣли обома языками, а тогды зникне певно идея подѣлу Чехъ. Результатомъ сеи ентузiястично принятои бесѣды було ухваленье votum довѣрiя для бувшихъ ческихъ послôвъ и одноголосне поставленье кандидатуры Ригера. — Ческiй комитетъ мужѣвъ довѣрiя въ Празѣ, завôзвавъ передвыборчѣ повѣтовѣ комитеты, щобы освѣдчили, чи попирати хочутъ дотеперѣшныхъ послôвъ, чи поставлятъ новыхъ взглядно полишатъ поставленье самомужь комитетови мужѣвъ довѣрiя. Зъ дотеперѣшныхъ ческихъ послôвъ не хотятъ прiймити кандидатуры: Габльеръ, Гавелка, Гельеръ, Яноа, Пляцеръ, Талѣржь, Найбаверъ, Суда и Жакъ. Въ окрузѣ выборчôмъ Тоннера (Ческiй Бродъ), котрый буде де инде кандидувати, стараются о мандатъ гр. Казницъ и молодоческiй кандидатъ дръ Енгель.

ЗАГРАНИЦЯ.

Мирне залагодженье афганьского спору. Скоро лишь часописи першу вѣсть розненели о россiйско-англiйскôмъ конфликтѣ въ Афганистанѣ и гроза вôйны станула цѣлôй Европѣ передъ очами, можна було заразъ предвидѣти, що конфликтъ сей хочь и якъ ôнъ дуже бувъ заострився, муситъ мирно закôнчитися. Мы не сумнѣвалися о тôмъ; розбираючи въ однôй зъ давнѣйшихъ статей сучасне положенье Европы такъ пôдъ взглядомъ политичнымъ якъ и економичнымъ, мы выказували що съ справою афганьскою вяжеся — хочь и не безпосередно тôлько питань, европейского интересу, що на случай россiйско англiйскои вôйны въ Азiи було-бы майже неможливымъ, щобы она не перенеслася и до Европы а якѣ булибъ наслѣдки сего можна такожь легко предвидѣти. Опираючись отже на певныхъ даныхъ мы заразъ зъ початку предсказували мир не залагодженье цѣлого конфликту а сей поглядъ нащь можемо нынѣ вже уважати яко доказаный. Зô всѣхъ сторонъ надходятъ теперь вѣсти о мирнôмъ залагодженю цѣлого спору афганьского а найважнѣйшою есть безперечно та, котра похôдитъ ôтъ самои жь стороны интересованои. Въ палатѣ лордôвъ заявивъ именно лордъ Гранвиль, що такъ якъ Россiя готова подати всякѣ средства до залагодженя конфликту по поводу стички пôдъ Акъ-Тепе такъ само такожь годится и англiйске правительство, що не годилось-бы ставляти мужественныхъ официрôвъ зъ обохъ сторôнъ передъ судъ. Длятого такъ россiйске якъ и англiйске правительство готовѣ *передати пôдъ судъ одного зъ дружныхъ монархôвъ весь спôръ, выйшовшiй зъ рôжного толкованя угоды зъ дня 16 марта въ тôй цѣли, щобы его залагодити въ честный для обохъ державъ спосôбъ.* Мы сподѣваемось, що въ поодинокихъ точкахъ спору не зайдутъ жадни трудности. Въ такихъ обставинахъ оба правительства готовѣ розпочати въ Лондонѣ певеговоры въ найголовнѣйшôй справѣ т. е. щобы розпочати знову вытыченье границѣ. Лишь поменшѣ справы маютъ розбиратися и залагодитися на мѣсци пôдъ условiями, на якѣ комисiя згодится. Переговоры, котрыхъ результатъ теперъ предвидѣти не можна, будутъ для англiйского правительства тымъ лекшими, що оно знае погляды емира и мае докладнѣ информацiи топографичнѣ. Дальше згоджено ся, що цѣла окрестнôсть коло Пенджь-Дехъ мае на часъ переговорôвъ бути знеутрализована и россiйске правительство *заявило що возьме пôдъ розвагу ôткликанье переднои сторожи россiйскои*, скоро лишь комисiя на мѣсци явится. Подôбне заявленье предложивъ такожь и Глядстонъ въ палатѣ послôвъ. Такъ отже пороблены вже першѣ кроки до мирного залагодженя афганьского конфликту и хочь цѣлои справы не можна ще нынѣ уважати за вповнѣ порѣшену, то всежь таки есть вже певна пôдстава, що она скорше чи пôзнѣйше мирно закôнчится; се лежитъ въ интересѣ обохъ спорючихъ державъ, бо можна сказати въ интересѣ цѣлои Европы. Вѣсть о мирнôмъ залагодженю конфликту потверджуютъ такожь и берлиньскѣ газеты а „Voss. Ztg.“ доноситъ, що лордъ Гранвиль заявивъ на пирѣ академикôвъ передъ всѣма послами заграничными, що енергiи Англiи и другихъ державъ удастся миръ стало забезпечити. — Зъ Копенгаги доносятъ, що Англiя и Россiя выбрали дуньского короля мировымъ судiею въ справѣ афганьского спору. Цѣкавымъ есть, що до мирного залагодженя конфликту афганьского мала причинитися головно княгиня единбурска Марiя Александровна, сестра царя, котра есть великою прихильничкою Гладстона.

Нѣмеччина. Въ парляментѣ нѣмецкôмъ ôтбулася дня 4 с. м. нарада надъ закономъ о податку биржевôмъ; дальшѣ нарады ôтложено на слѣдуючiй день. Кн. Бисмаркъ заявивъ, що правительство не заняло ще становища до сего закона и для того не може ставити жадныхъ поправокъ. Деякѣ точки якъ оподаткованье арбитражу и наслѣдки сего податку на рôльництво не суть ще ему самому досыть яснѣ и ôнъ думае, що доперва зъ дебатъ справа лѣпше пояснится. — Сесiя парляменту нѣмецкого мае бути передъ зелеными святами закôнчена и кн. Бисмаркъ згодився вже на сей речинець. Доси говорено, що кн. Бисмаркъ домагався, щобы ще на сѣй сесiи бувъ ухваленый законъ о забезпеченю роботникôвъ рôльныхъ и лѣсовыхъ на случай нещастя. Теперь однакожь канцлеръ нѣмецкiй ôтступае ôтъ сего и здаеся, що законъ сей прiйде пôдъ нарады парляменту доперва въ осени. — „Germania“ доноситъ, що межи прускимъ правительствомъ а Ватиканомъ ведутся переговоры въ справѣ обсадженя колоньского архiепископства. Справа ся мае бути скоро залагоджена, але васампередъ мае бути выконане якесь мале условiе.

Франція. Патенотръ, французкiй представитель въ Хинахъ доноситъ, що хиньскѣ войска уступятъ до 4 червня зовсѣмъ зъ Тонкину. О чорныхъ хоругвахъ не може однакожь нѣчого доброго донести. Поодинокѣ збройнѣ ватаги сихъ хоругвъ непокоятъ ще безъустанно цѣле Дельта а ихъ чайки розбишацкѣ покрываютъ цѣлу Червону рѣку. Тымчасомъ надходятъ вѣсти, що Хины найшлись знову въ дуже прикрôмъ положеню; зъ одноя стороны спорятъ они съ Англiйцями о пристань Гамильтонъ на островѣ Квелпартъ а зъ другои знову съ Россiею о границю въ Манджурiи. Сей послѣдный спôръ мавъ вже дôйти до того, що Хины думаютъ выступити збройно, бо Россiя не хоче згодитися на мѣшану комисiю для залагодженя граничного спору. — Новый президентъ палаты послôвъ Фльоке заявивъ въ своѣй бесѣдѣ при отвореню новои сесiи парляментарнои дня 4 с. м., що всѣ круги републиканьскѣ повинны поступати спôльно и однодушно а здержуватись ôтъ всякихъ алюзiй политичныхъ.

Туреччина. „N. fr. Presse“ подае — однакожь зъ застереженьемъ слѣдуючу сензацiйну вѣсть зъ Константинополя: „Тутешный австрiйско-угорскiй посолъ заявивъ Портѣ, що вѣденьскiй кабинетъ мае намѣренье зажадати выконаня клявзулѣ въ угодѣ дотыкаючôй Босни и Герцоговины, пôоля котрои австрiйска держава мае право посунути свою залогу ажь до Митровицѣ, щобы симъ забезпечити окупованѣ провинцiи. Россiйско-англiйска вôйна могла-бы ôтдѣлати такожь и на балканьскiй пôвъостровъ а на таку евентуальнôсть муситъ Австрiя бути приготованою и заняти для того Митровицю. Рада министрôвъ займалась сею справою, однакожь ѣи не порѣшила а то для того, що уважае, що теперь пора до того неôтповѣдна а положенье въ Македонiи и Болгарiи, на котре вѣденьскiй кабинетъ поклику-ясь, не оправдуе се жаданье.“ — Порта поробила вже всѣ ôтповѣднѣ приготованя, щобы Дарданелѣ и Босфоръ укрѣпити якъ потреба.

НОВИНКИ.

— **Посвященье Преосв. дра Юл. Пелеша** на епископа станиславôвского ôтбудеся дня 14 червня с. р. Передъ тымъ ще будутъ заименованѣ крылошане станиславôвскои капитулы.

— **Меморандумъ**, котре руска депутацiя у Вѣдни вручила Є. Вел. цѣсарю, ôтослано по найвысшому приказу министерству просвѣты съ тымъ припорученьемъ, щобы оно здало обширну реляцiю въ справѣ Добромильского монастыря.

— **Руско-народный театръ** пôдъ дирекцiею пп. Биберовича и Гриневецкого дасть въ Золочевѣ на послѣдне представленье „Федька Острожского“ дра Ом. Огоновского дня 10 л. мая. Зъ Золочева переѣде театръ до Тернополя на кôлька представленъ. Дня 12 л. мая въ Тернополи буде ôтограный на перше представленье народный образець съ спѣвами „Чорный Матвѣй“, написаный п. А. Ф. С Зъ Тернополя выѣде нашъ театръ на гостину до Теребовлѣ, Чорткова, Гусятына, Залѣщикъ и Черновець, а зъ ôттамъ до Львова. Зъ тои причины театръ нашъ сего року не зможе вже, якъ звычайно, давати въ осени представленя въ Тернополи.

— **До рудецкои рады повѣтовои** зъ громадъ мѣскихъ *выбранѣ пп. Михаилъ Косъ*, мѣщанинъ и Антôнъ Ковачикъ, почмайстеръ зъ Комарна.

— **Товариство „Сѣчь“ у Вѣдни** взывае всѣхъ своихъ давныхъ членôвъ, котрѣ посѣдаютъ якѣ-небудь книжки его, найдальше до 1 (13) мая звернути, бо въ противнôмъ разѣ буде змушене имена ихъ прилюдно оголосити. — Отъ Выдѣлу тов. „Сѣчь“ у Вѣдни.

— **Руске товариство драматичне въ Чернôвцяхъ** дало въ недѣлю представленье, зъ котрого чистый дохôдъ призначеный для погорѣльцѣвъ въ Выжници.

— **Конкурсъ.** Ректоръ школы политехничои у Львовѣ розписавъ конкурсъ до 15 червня с. р. въ цѣли обсадженя надзвычайнои, евентуально звычайнои катедры математики. Поданя вносити треба до министерства просвѣты черезъ ректоратъ школы политехничои у Львовѣ.

— **О. дръ Иванъ Бартошевскiй**, бувшiй редакторъ „Сiона“, именованый звычайнымъ професоромъ теологiи пасторальнои съ выкладовымъ языкомъ рускимъ на университетѣ у Львовѣ.

— **Именованя и перенесеня.** Проф. дръ Зингеръ Генрихъ именованый звычайнымъ професоромъ права церковного на черновецкôмъ университетѣ а проф. процедуры цивильнои тогожь университету дръ Шрутка покликаный въ тôмъ самôмъ характерѣ на выдѣлъ правно-историчный университету вѣденьского. — Намѣстникъ перенѣсъ ц. к. комисаря повѣтового Володимира Богуцкого зъ Надвôрнои до Рончиць.

— **Новѣ церкви.** Въ Козовôй, мѣсточку коло Бережанъ, строится нова церковь. — Въ Гиличкахъ розпочинаеся будова новои церкви на стараôмъ кладовищи. Сими днями ôтбудеся тамъ посвященье угольного каменя, котре сповнитъ о. Григорiй Чубатый, настоятель збараского деканата. На построенье церкви, котра мае бути мурована, жертвувавъ ч. селянинъ Стефанъ Яворскiй 4600 зр. Будова церкви мае скôнчитися ще сеи осени.

— **Конфискаты.** Львôвска ц. к. прокураторiя сконфискувала книжочку „Общества им. Качковского“ пôдъ заголовкомъ „Исторiя Руси“, выдану за мѣсяць цвѣтень с. р. Такъ само сконфискувала прокураторiя 4-тый выпускъ „Науки“ за мѣсяць цвѣтень за повѣсть „Выродный сынъ“.

— **Для погорѣльцѣвъ въ Богородчанахъ** даруваръ цѣсарь зъ приватныхъ фондôвъ 500 зр. запомоги.

— **П. Теофиль Меруновичь**, посолъ соймовый и довголѣтный сотрудникъ „Gazet-ы Narodow-oи“ *заявляе* въ „Dziennik-y Polsk-ôмъ“, що не належитъ вже до складу редакцiи сеи газеты.

— **Гр. Альфредъ Потоцкiй** выѣхавъ — якъ доноситъ „Gaz. Nar.“ — до Вѣдня — здаесь въ справѣ выборôвъ.

— **Аристократична рада повѣтова.** Зъ Тернопôльщины пишутъ намъ: Въ Березовици есть два властителѣ бôльшихъ посѣлостей: панѣ Корытовска и панъ Парнасъ. Зверхникомъ обшару двôрского обохъ посѣлостей бувъ доси п. Зарицкiй, лѣсничiй панѣ Корытовскои. Сей не сподобався п. Парнасови и ôнъ именувавъ зверхникомъ свого обшару двôрского селянина зъ Березовицѣ, п. Николая Мысака, человѣка письменного а при тôмъ и рускаго патрiота. Але тернопôльска рада повѣтова не хоче его до сего допустити и сказала ему въ очи, що ôнъ не мае „характеру“, т. е. не есть паномъ але слугою паньскимъ!...

— **Азiятска холера въ Бергамо.** Минувшого тыжня сконстатовано въ Бергамо въ Италiи одинъ случай азiятскои холеры. Позаякъ се мѣсто лежитъ близько австрiйскои границѣ, то министерство дѣлъ внутрѣшныхъ выслало туды референта санитарного въ Трiенту, котрый сконстатувавъ слѣдуючiй случай: Якiйсь 70-лѣтный старикъ занедужавъ сильно а симптомы хоробы зовсѣмъ вказували на азiятску холеру. Показалося, що старикъ сей, шматярь, збиравъ старѣ шматы и одѣжь по помершихъ на холеру и переховувавъ ихъ у себе. Видко, що въ шматахъ сихъ бувъ зародокъ холеры, котрый чорезъ такъ довгiй часъ въ нихъ переховався.

— **Дробнѣ вѣсти.** Цѣсарь даруваръ зъ приватныхъ фондôвъ громадѣ Борыня, турчаньского повѣта, 100 зр. запомоги на будову школы. — Славный подорожникъ и консуль нѣмецкiй надъ Конгомъ Нахтигаль померъ на канонѣрцѣ „Мевe“ и похорененый на пригôрку Пальма.

Господарство, торговля и промыслъ.

— **При лосованю облигацiй першенства желѣзницѣ** архикн. Альбрехта (II емисiя) вытягнено: Gold-Prioritäts-Obligationen (II Emission): Ч. 109, 395, 508, 2975, 3484, 3485, 3694, 3732, 4608, 4840, 5018, 5037, 5064, 5068, 5519, 5591, 5744, 6111, 6168, 6178, 6385, 6448, 7302, 7363, 7511, 7604, 7797, 8370, 8392, 8795, 8928, 9086, 9219, 9353, 9402, 9408, 9504, 9665, 9731, 9776, 9790, 9833, 9980, 10013, 10268, 10609, 10840, 10871, 11096, 11360, 11427, 11591, 11703, 11797, 11824, 12005, 12176, 12329, 12331, 12367, 12455, 12532, 13091, 13240, 14074, 15501, 15505, 15538, 15713, 15885, 15933, 16018, 17212, 17461, 18129, 18801, 18959, 19094, 19120, 19129.

Подяка.

Неумолима смерть забрала намъ такъ нагло нашого найдорожшого Отця, опѣкуна и добродѣя, що до нынѣ не есьмо въ силѣ опамятатися! Въ тôмъ такъ великôмъ нещастю старалися нашѣ сусѣды хочь въ части помогчи намъ и отерти слѣзы бѣднôй вдовѣ и малымъ сиротамъ. Чуюся отже обовязанымъ публично подякувати Всч. оо. Юлiяну Красицкому и Константину Икаловичеви, що въ тôй хвили поспѣшили съ щирыми радами до осиротѣлои родины и що обовязалися самоохôтно тымчасомъ заступати въ приходѣ нашого найдорожшого Отця. Дальше дякую сердечно Всч. о. Мандичевскому, декану за проповѣдь, оо. Блоньскому, Киселевскому, Витошиньскому, Волошинови, Кучиньскому, Галайчукови, Хоминови, Базилевичеви за участь въ похоронѣ, о. Балицкому ще и за красну проповѣдь въ церквѣ. О. крылошанину Богданови, приходнику об. лат. въ Делятынѣ, за участь и тыхъ кôлька слôвъ пращальныхъ надъ гробомъ, котрѣ плыли правдиво зъ щирого серця. Дякую отже ще разъ Всч. Отцямъ и всѣмъ Добродѣямъ зъ Делятына и Коломыи, що прибули, щобы ôгдати остатну прислугу нашому найдорожшому Отцеви, не менше такожь чч. прихожанамъ а именно ч. Иваночкови, котрый майже не ôтступавъ осиротѣлои родины.

Въ имени цѣлои родины — Стефанъ Букоемскiй.

НАДÔСЛАНЕ.

(Годне уваги свѣдоцтво) Мильшайбе почта Кратцау, Чехи. Ваша благородность! Швайцарскѣ пигулки аптикаря Р. Брандта я получивъ и дуже вдоволеный ихъ наслѣдкомъ. Звычайно мавъ я дѣло съ недостаточнымъ ôтходомъ, черезъ що повстае ôткакъ бракъ апетиту и друга недуга. Уживаючи Вашихъ пигулокъ суть ôтходы достаточнѣ, въ кишкахъ стае живѣйше, сильнѣйше и апетитъ оживляеся; такожь успособленье духове стае живѣйше и веселше и я можу для того вашѣ пигулки лишь похвалити и кождому человѣкови припоручити. Въ якъ великôмъ поважаню суть въ моѣй родынѣ швайцарскѣ пигулки доказуе ся обставина, що я ôтъ 4 лѣтъ безъ мала (такъ довго уживаю сихъ пигулокъ) выживъ вже 24 великѣ коробки. Жаль лишь, що рѣдко можна въ аптикахъ получити правдивѣ швайцарскѣ пигулки аптикаря Р. Брандта, звычайно дôстаемо лишь пôдроблены а тѣ суть бôльше шкôдливѣ якъ пожиточнѣ здоровю. Пишусь съ повнымъ поважаньемъ Вашимъ приклонымъ Едвардъ Вагнеръ.

Позаякъ въ Австрiи суть всѣлякѣ пôдробки швайцарскихъ пигулокъ аптикаря Р. Брандта то треба уважати, щобы кожда коробка мала яко етикету бѣлый хрестъ въ червонôмъ полi и пôдписъ Р. Брандта.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ
поручае 1315 29—?
росу красоты и всякѣ косметики такъ черезъ мене якъ и иншѣ фирмы поручанѣ.

Курсъ львôвскій зъ дня 5 л. мая 1885.

	платятъ	жадаютъ
	австр. валютою	
	р. кр.	р. кр.
1. Акціи за штуку.		
Желѣзн. Кар. Людв. по 200 р.	254 —	257 —
„ львôв.-черн.-яс. по 200 р.	221 —	224 —
Банку гип. галиц. по 200 р.	282 —	287 —
2. Листы заст. за 100 р.		
Общ. кредит. галиц. по 5% ав.	99 —	100 —
„ „ „ по 4% ав.	91 —	92 50
„ „ „ по 5% ав. період.	99 —	100 —
Банку гип. галиц. 6% ав.	101 —	102 —
Листы дов. гал. руст. банку п. 6%	57 —	59 —
3. Листы довжнй за 100 р.		
Общ. роль. кред. Завед. для Гал. и Буков. 6% льосов. въ 15 лѣтъ	— —	— —
4. Облиги за 100 р.		
Индемнизаціи галиц. 5% м. к.	101 75	103 25
Облиги комунальнй Гал. банку рустик. 6%	96 75	97 75
Пожички кр. въ р. 1873 по 6%	102 75	104 —
5. Льосы мѣста Кракова	18 —	20 —
„ „ Станиславова	22 50	24 50
6. Монеты.		
Дукатъ голендерскій	5 76	5 87
„ цѣсарскій	5 80	5 90
Наполеондоръ	9 79	9 89
Пôвимперіялъ	10 20	10 30
Рубель россійскій срѣбный	1 54	1 64
„ „ паперовый	1 22¾	1 24¾
100 марокъ нѣмецкихъ	60 70	61 40
Срѣбро	— —	— —

(безъ текучого куп. безъ купону)

Ц. к. генеральна дирекція

австрійскихъ желѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ пляну ѣзды важный ôтъ 15 лютого 1885 р.

Ôтъѣздъ зô Львова:

Поѣздъ мѣшаный о 6 год. 40 мин. рано до Стрыя.
Поѣздъ особовый о 11 год. 25 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова Дрогобыча, Борыслава, Хирова.
Поѣздъ мѣш. о 6 год. 45 мин. вечеромъ до Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Хирова, Загôря, Звардоня.

Приходятъ до Львова:

Поѣздъ мѣш. о 8 год. 39 мин. рано зъ Стрыя, Станиславова, Хирова, Загôря, Звардоня.
Поѣздъ особ. о 4 год. 17 мин. по полудни зъ Стрыя, Станиславова, Дрогобыча, Борыслава, Хирова.
Поѣздъ мѣш. о 1 год. 39 мин. въ ночи зъ Гусятына, Станиславова, Стрыя, Дрогобыча, Борыслава, Хирова, Звардоня.

Дръ Людвикъ Лубиньскій

адвокатъ краєвый

въ Станиславовѣ

перенѣсъ своє бюро до каменицѣ п. Гонткевичевои при улици Собѣского ч. 18 въ Станиславовѣ недалеко ôтъ ц. к. почты.

Маю честь оповѣстити П. Т. Публицѣ, що съ днемъ 1 л. лютого с. р. ôткрывъ я

техничну контору

при ул. Городецкôй ч. 39, на 2 поверсѣ для выготовленя всякого рода плянôвъ для будôвель, робôтъ сницерскихъ, столярскихъ и т. п., зарôвно такожь кошторысôвъ, обрахункôвъ и всякого рода техничныхъ робôтъ.

Василь Нагôрный.

ЗМѢНА ФИРМЫ.

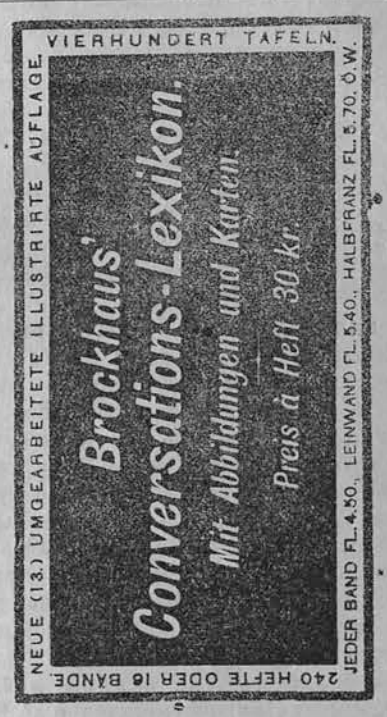
Симъ маю честь повѣдомити П. Т. Публику, що я обнявъ звѣстне заведенье годинникарске пôдъ фирмою „Людвика Вайгля“, при ул. Театральнôй ч. 16 у Львовѣ на власнôсть мою. Яко довголѣтный управитель сего заведеня старався я пôдъ кождымъ взглядомъ вдоволити П. Т. Публику а доказомъ сего єсть, що ôтъ 1865 р. т. є. ôтъ коли я взявъ керму фирмы „Людвика Вайгля“ въ свою управу, а особливожь ôтъ смерти бл. п. Людвика Вайгля, помершого 1879 р., не було нѣякого случаю якого невдоволеня, але противно Поважана П. Т. Публика съ довѣрьемъ и вдоволеньемъ удавалася до сего заведеня.

Дякуючи за дотеперѣшне довѣрье поручаюся и на дальше ласкавôй увазѣ П. Т. Публикы.

Съ глубокимъ поважаньемъ

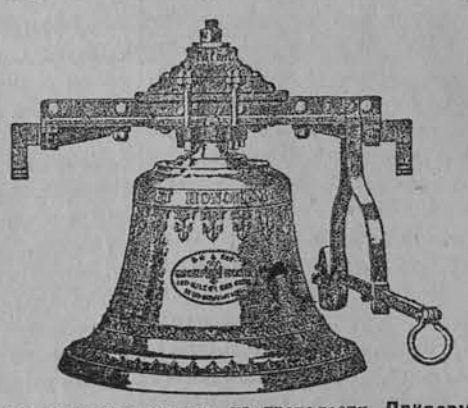
ІОАНЪ ЛОБОСЬ, годинникарь.

1361 (3—8) Львôвъ, ул. Театральна ч. 16.

Ц. к. придворна ліярня дзвонôвъ

П. ГИЛЬЦЕРА въ Винеръ-Найштадъ

поручаєся до **замовленя дзвонôвъ и гармоничныхъ складъ всякои величины и голосу.** За напередъ означеный голосъ або акордъ якого дзвôнка, якъ такожь за найлѣпшій металь гварантуєся. Монтованье до дзвонôвъ приспособлює ся **на способъ уприв. съ головами зъ кованого желѣза.** Черезъ се монтованье можна великими дзвонами дуже легко дзвонити и можна ихъ кôлько небудь развъ обернути такъ, що серце бє за кождымъ разомъ въ иншє мѣсце, черезъ що дзвоны зыскуютъ на тревалости. **Припоручания** выконуются якъ найскорше, точно и **дуже дешево** при **найвыгôднѣйшихъ условіяхъ заплаты. Гармоничнй дзвôнки** до престолôвъ съ сильными и голосными дзвôночками.

Зъ альпаки: 1 складъ съ 4 двв. по 14 зр., 1 складъ съ 3 дзв. по 11 зр.
Зъ мосьондзу: 1 „ „ 4 „ „ 10 „ 1 „ „ 3 „ „ 8 „

Ôтзначеня: Выстава вѣденьска 1873, два медалѣ за поступъ за складъ дзвонôвъ для вѣденьскои Votivkirche 260 сотнарôвъ ваги. Выстава промыол. у Вѣдни 1880 зол. медаль.

Заложена 1838. Доставила 3946 дзвонôвъ, 1,080.370 кильограмôвъ ваги. Зъ сего до Вѣдня для 31 церквей 83 штукъ дзвонôвъ 86.069 кильогр. ваги разомъ и 2 дзвоны до годинникôвъ для нового ратуша 3345 клр. ваги.

1288 **Надвыжка коштôвъ даромъ.** 9—24

Складъ фабричный красокъ, лякерôвъ, покостôвъ, продуктôвъ хемичныхъ заразомъ и торговля материялôвъ

ГИБНЕРА и ГАНКЕ

во Львовѣ, Рынокъ

1340 9—? въ власнôмъ домѣ ч. 38.

поручае:

КРАСКИ ОЛѢЙНÔ

зовсѣмъ готовй до ужитку, до малованя дверей, ôконъ, помостôвъ, дахôвъ, домôвъ, огородовыхъ знарядôвъ и господарскихъ, знарядôвъ рôльничихъ и т. д.

КРАСКИ

ОЛѢЙПО-ЛЯКЕРОВÔ и БУРШТ.-ЛЯКЕРОВÔ

масу до запусканя помостôвъ

власного выробу, найлѣпшого рода

ЛЯКЕРЪ ДО ПОМОСТÔВЪ,

лякерô до школьныхъ таблицъ

найдоббрнѣйшй

ЛЯКЕРЫ ПОВОЗОВÔ ПРАВДИВÔ

англійскй зъ фабрикъ Wilkinson, Heywood и Clark въ Лондонѣ,

всякого рода лякеры до робôтъ внутрѣшныхъ, внѣшныхъ, дерева, желѣза и шкôръ.

Краски сухй всякй роды:
анилиновй,
до крашеня яецъ
„ „ матерій
друкарскй, бронзы (золотый порошокъ), золото въ аркушахъ,
ростинй въ плынѣ,
для переплетникôвъ,
тушовй, акварелевй въ гузичкахъ и лѣсочкахъ,
акварелевй вохкй въ трубочкахъ и мушляхъ,
до мальованя порцелянъ,
олѣйнй въ трубочкахъ до робôтъ артистичныхъ.

Средства до ретушованя, олѣйки и верниксы до робôтъ артистичныхъ, пензлѣ, малярскй полотна, палеты, сталюги и всякй приборы до мальованя и рысованя.

АРТИКУЛЫ ДЛЯ ФÔЛЬВАРКÔВЪ:

Смаровило до желѣзныхъ осей,
олива до машинъ,
теръ газовый,
цементъ и гипсъ,
китъ, асфальтъ,
антимеруліонъ,
карболевый квасъ и другй средства десинфекцій.

ПРИРЯДЫ ПИВНИЧНÔ:

Шпунты и чопы до бочокъ,
корки до бутильокъ,
каплѣ до бутильокъ,
маса до лякованя бутильокъ,
машины до коркованя бутильокъ,
„ „ „ бочокъ
трибушоны,
машины до мытя фляшокъ,
пипы до бочокъ.

АРТИКУЛЫ ГУМОВÔ:

кишки гумовй до газу и до стяганя воды, вина, пива, квасу; плыты гумовй и пр.

ПРОСТИРАЛА ГУМОВÔ:

Часы до машинъ и молотѣлень зъ найлѣпшихъ шкôръ бельгійскихъ всякои ширины.
Гурты до машинъ, вужѣ конопляный.
Руры циновй и оловяный.
Шрôтъ, льотки и кулѣ.
Порошокъ на комахи и молѣ, тинктура на комахи, камфора и перецъ бѣл
Артикулы тоалетовй, мыла тоалетовй, Extraits d'odeur, Eau de Cologne олѣйки и помады.
Лякъ до печатаня.
Чорнило до писаня, до гектографіи, червоне, сине, чорне, до значеня бѣля и автографичне.
Краски до печатокъ, гума и карукъ розпущеный.
Китъ до скла и порцеляны.
Смаровило непромакаюче на шкôру.
Смаровила на копыта съ способомъ ужитку.
Товщь до оружія.
Лякеръ до чобôтъ чорный, золотый и мѣнячійся.
Чорнило до шкôръ.
Апретура до консервованя шкôръ и пр.

Все по найдешевшихъ цѣнахъ.

Цѣнники спеціяльнй на жаданье gratis и franco.

При замовленяхъ за послѣплатою просится о присыланье певнои сумы, котра выстарчила-бъ хочь на оплаченье тамъ и назадъ коштôвъ почтовыхъ на случай неôтобраня посылки. (6) 21—?

ПОХôДЪ СОБѢСКОГО

пôдъ Вѣдень р. 1683.

Написавъ Стефанъ Качала.

Цѣна 20 кр.

Дôстати можна въ администраціи Дѣла.

ТОВАРИСТВО „ПРОСВѢТА“

подає до вѣдомости, що выдало и має на складѣ олѣдуючій

Формулярѣ для пасъ пожичковыхъ

на ладѣ

„Закомарскои Правди“:

1) Книга касова, одна либра . . 40 кр.
2) Книга маетку желѣзного, одна либра . . 40 кр.
3) Книга маетку подручного, одна либра . . 40 кр.
4) Окрытѣ, 100 примѣрниковъ . . 55 кр.

„ По зниженôй цѣнѣ!

Украинськй гетьманы

Иванъ Виговскій

та

Юрій Хмельницкій

Ивана Левицкого (Нечуя).

(Правопись фонетична.)

Можна дôстати по зниженôй цѣнѣ 20 кр. (съ пересылкою 25 кр.) за примѣрникъ, за посредствомъ „Дѣла“ и другихъ рускихъ часописей. 1214 (20—?)

„ДЫМЪ“,

повѣсть Ив. Тургенева. Цѣна 1 зр. 50 кр., съ пересылкою 1 зр. 70 кр.

Дôстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійскôй.

ВЕЛИКА ЛОТЕРІЯ ГРОШЕВА

500.000 МАРОКЪ

яко найбôльшу выграну подає въ найщаслившôмъ случаю найновѣйша, велика, державою Гамбурга загварантована лотерія грошева

Спеціяльно же

1	Премія à M.	300000
1	выгр. à M.	200000
2	выгр. à M.	100000
1	выгр. à M.	90000
1	выгр. à M.	80000
2	выгр. à M.	70000
1	выгр. à M.	60000
2	выгр. à M.	50000
1	выгр. à M.	30000
5	выгр. à M.	20000
3	выгр. à M.	15000
26	выгр. à M.	10000
56	выгр. à M.	5000
106	выгр. à M.	3000
253	выгр. à M.	2000
6	выгр. à M.	1500
515	выгр. à M.	1000
1036	выгр. à M.	500
29020	выгр. à M.	145
19463	выгр. à M.	200, 150, 124, 100, 94, 67, 40, 20.

Сихъ 50.500 выграныхъ вылосуются въ протягу пяти мѣсяцѣвъ а именно постепенно въ семи клясахъ.

Найновѣйша велика, высокимъ правительствомъ державнымъ въ **ГАМБУРГУ** дозволена и цѣлымъ майномъ державнымъ загварантована лотерія грошева содержитъ **100000 лосôвъ,** зъ котрыхъ **50.500 лосôвъ,** отже бôльше якъ половина будутъ вытягатися одинъ по другôмъ въ семи клясахъ съ стоячими тутъ побôчь выграными; **цѣлый капиталъ, що має вылосуватися, выноситъ**

9,290.100 МАРОКЪ.

Черезъ богатство выграныхъ, маючихъ вылосуватися въ сѣй великôй лотеріи грошевôй, якъ такожь черезъ **найбôльшу можливу гварантію и точну выплату выграныхъ** тѣшится лотерія ся всюды великою прихильностею. Пôсля постановъ пляну управляє нею особна до сего призначена генеральна дирекція а держава надзорує цѣле предприняте.

Особлива ôтличнôсть сеи лотеріи грошевои лежитъ въ ей користнôмъ урядженю, що всѣ 50.500 выграныхъ маютъ вже певно рѣшитися въ кôлькохъ мѣсяцяхъ а именно въ семи клясахъ.

Головна выграна першои клясы выноситъ **50 000** марокъ збôльшаєся ôттакъ въ другôй клясѣ на **60.000,** въ третôй на **70.000** въ четвертôй на **80 000,** въ пятôй на **90.000,** въ шестôй на **100 000,** а въ семôй евентуально на **500.000,** спеціяльно же на **300.000, 200.000 марокъ** и такъ дальше.

Продажъ оригинальныхъ лосôвъ сеи грошевои лотеріи повѣрено **низше пôдписаному домови торговельному** а всѣ тѣ, що хотятъ взяти участь въ закупнѣ оригинальныхъ лосôвъ, зволятъ съ своими замовленями ôтнестися просто до него.

Поважаныхъ замовляючихъ просимо, щобы припадаючй сумы залучали при замовленяхъ въ **австр. банкнотахъ або маркахъ почтовыхъ.** Можна также посылати грошѣ **наказками почтовыма,** на бажанье выконуются также припорученя **за послѣплатою.**

На тягненье выграныхъ першои клясы, котре дня 10 и 11 грудня ôтбудеся, коштує

1 цѣлый лосъ оригинальный зр. а. в. **3.50** кр.
1 половина лосу оригинальн. зр. а. в. **1.76** кр.
1 чверть лосу оригинального зр. а. в. **0.90** кр.

Кождый получитъ на руку **оригинальный лосъ** заосмотреный гербомъ державнымъ а рôвночасно и **урядовый планъ лосованя,** зъ котрого можна довѣдатися все блызше, тягненье выграныхъ, дату тягненя и вкладки рôжныхъ клясъ. Заразъ по тягненю получитъ кождый участникъ урядову, державнымъ гербомъ заосмотрену **листу выграныхъ,** котра подає точно выграный а взглядно числа, котрѣ выграли. **Выплата выграныхъ слѣдуе пôсля пляну ретельно и пôдъ гварантіею держави.** Наколи-бъ неожидано получителеви не годився планъ лосованя, то мы радо готовй недогôдны лосы передъ тягненьемъ назадъ взяти и ôтдати получену за нихъ суму. На бажанье высылаются урядовй планы лосованя на передъ даромъ. Позаякъ мы сподѣваємося до сего нового тягненя выграныхъ численныхъ поручень, то просимо, щобы всѣ замовленя можна съ всею стараностею выконати, присылати намъ тiн-же янъ **найскорше** на кождый случай однакожь передъ

15 мая 1885

просто до пôдписаного тутъ головного бюра лотерійного

Valentin & Co.

Königstrasse 36—38 Hamburg.

Кождый має у насъ ту користь, що получає оригинальнй лосы безъ посередництва и пôдрядчикôвъ и длятого получає кождый не лишь урядовй листы выграныхъ въ найкоротшôмъ часѣ по тягненю и **безъ пригадуваня, оригинальнй лосы завсѣгды по назначеныхъ пôсля пляну цѣнахъ** безъ якои небудь надвыжки.

1363 2—4

К. Дикенса

Новорôчнй Дзвоны

Цѣна 60 кр. съ пер. 65 кр.

Дôстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійскôй.

При надходячôмъ торжествѣ святометодієвскôмъ

воручае

Товариство „Просвѣта“ книжочку:

ЖИТЬЕ ПРОСВѢТИТЕЛѢВЪ СЛАВЯНЪ

святыхъ рôвноапостольныхъ

Кирила и Методія

написавъ

Дръ Ю. Целевичъ.

Цѣна 12 кр., съ пересылкою 14 кр.

5 килевй

БОЧôВКИ ВИНА

поручае

ТОРГОВЛЯ ГЕГЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

1257 (25—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1	бочôвка	Гегеляйского столового .	2 зр. 10 кр.
1	„	Гегеляйского столового лучшои якости	2 зр. 30 кр. и 2 „ 50 „
1	„	Гегел. стол. ароматичного	2·70 и 3 зр.
1	„	Самородного вытравного .	4 зр. 30 кр.
1	„	Ермелеки-Бакаторъ стол.	2 „ — „

Повысше наведенй цѣны розумѣются вразъ съ бочôвкою окованою желѣзными обручами и оплаченымъ портомъ почтовымъ, такъ що благосклонный ôтбиратель жадныхъ бôльше коштôвъ не поноситъ. Купуючи вина особисто тôлько у продуцентôвъ ручитъ за здоровй добрй, натуральнй и лучшй вина якъ зъ Вершецъ, и проситъ о ласкавй замовленя.

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 47. Львôвъ, Субота 27 цвѣтня (9 мая) 1885. Рôчникъ VI.

ДѢЛО

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція иАдминистрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр а. в.
Рекламац'и неопечатай вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул, д Ралли 9.

Предплата на „Дѣло“ для Австріи: для Россіи:
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Новый проєктъ на знищенье Руси.

II.

Въ цѣлôй представленôй нами справѣ митрополичихъ кандидатôвъ стає на виднôмъ плянѣ нашь Впр. митрополитъ. Мы не можемо допустити, щобы ôнъ зрѣло розваживъ самъ фактъ и всѣ наслѣдки факту, бо инакше безъ сумнѣву не бувъ-бы давъ послуху поставленому єму жаданю.

Черезъ попиранье — и то навѣть власноручными листами — кандидатôвъ, котрыхъ комитетъ польскій хоче Русинамъ накинути противъ кандидатôвъ руского комитету, узнаваного Русинами всѣхъ станôвъ, не выключаючи и духовного, — стає митрополитъ самымъ тымъ фактомъ **противъ всѣхъ** Русинôвъ, и то въ такôмъ дѣлѣ, де не має власти зъ свого высокого и достойного уряду свою волю пôддержати. Черезъ то наражує на ущербъ найвысшій нашь достойникъ церкви свою повагу, котрою и ôнъ самъ, и рускій народъ дорожити мусятъ, а и правительство дорожити повинно. Вже й теперь, заздалегôдь ще до выборôвъ, увôйшла особа нашого митрополита въ виръ передвыборчои агитаціи, а агитація передвыборча горячитъ людей, не дає имъ запанувати надъ собою, числитися съ кождымъ словомъ. Вже теперь и на ратуши у Львовѣ и на зборѣ выборцѣвъ въ Долинѣ дались чути горячй промовы и протесты противъ того, що чинитъ нашь достойникъ церкви. Можна догадуватися, що на тôмъ ще не конець, бо далеко ще до вечера дня выборôвъ. А якй наслѣдки для нашои церкви може мати таке ущерблюванье поваги митрополита, — на се пытанье не трудно собѣ ôтповѣсти.

Але идѣмъ дальше. Нынѣ не можна ще рѣшучого слова сказати, чи митрополитъ выйде при выборахъ съ своими кандидатами побѣдоносно. Правда, за тыми кандидатами кромѣ листôвъ митрополичихъ съ благословеніемъ стоитъ и гр. А. Потоцкій и правительство, — але противъ нихъ стоитъ цѣла Русь, всѣ єи станы, а якъ вже теперь видко, противъ нихъ стане и одна часть, здоровомыслячои, суспôльности польскои. Коли митрополичй кандидаты упадутъ, — митрополитъ стане въ прикрôмъ положеню супротивъ рускихъ выборцѣвъ и въ загалѣ Русинôвъ; коли-жь митрополичй кандидаты побѣдятъ, — а се могло-бъ статись тôлько при великôй пресіи на выборцѣвъ зъ стороны польскихъ шовинистôвъ и правительственныхъ органôвъ, — то и тогды положенье митрополита було-бъ що найменше рôвно прикрымъ, бо черезъ шѣсть лѣть всѣ рускй выборцѣ, що були выбрали собѣ по своєй воли кандидата, говорили-бы: „Нашь кандидатъ упавъ черезъ нашого митрополита.“ Всего того хиба слѣпый не добачитъ.

Але будьмо вже до крайности вырозумѣлыми на крокъ Впр. митрополита и вышукуймо зъ становища руско-народного всякй можливй оправданя того єго кроку, — то все ще и тогды не зможемо добачити резону, длячого ôнъ на примѣръ въ окрузѣ Калушь-Долина уживає всѣхъ своихъ вплывôвъ противъ поставленои тамъ кандидатуры посла соймового проф. Романчука, длячого въ листахъ своихъ удѣляє благословенія на выбôръ крыл. Сѣнгалевича. Тутъ и нема що говорити, що зъ становища руско-народного на сей крокъ не дасться знайти нѣяке оправданье. П. Романчукъ занявъ-бы въ радѣ державы посередъ репрезентантôвъ славяньскихъ видне становище, бувъ-бы розумнымъ и смѣлымъ речникомъ интересôвъ руского народа и краю, а крыл. Сѣнгалевичъ, хочь впрочѣмъ чоловѣкъ честный и поважаный, але „политична пуля“, мавъ-бы бути, якъ каже вже навѣть одна польска газета, одиницею съ правомъ голосу въ якôйсь „szarej grupie“...

Впр. митрополитъ, може бути, єсть той гадки, що коли ôнъ допоможе гр. Потоцкому и правительству до выбору одного, другого Русина, чоловѣка, котрому честноты и характеру рускости нѣхто не ôтмовляє, але котрый середъ Русинôвъ має значенье „нулѣ политичной“, — то тымъ здобуде ôнъ собѣ вдячнôсть у Русинôвъ. Мы, зъ поважаня для нашого найвысшого достойника церкви, мусимо єму высказати своє пересвѣдченье, що оно такъ не єсть. Русины маютъ нынѣ до выбору: або перевести такого посла, якого они собѣ бажаютъ, або съ честею упасти въ борбѣ. Посла зъ чієись „ласки“ Русины не узна́ютъ за посла зъ волѣ народа, отже и вдячности для нѣкого не зможутъ почувати. Коли-бъ мы, допустѣмъ, въ радѣ державы не мали анѣ одного посла, — для насъ се було-бъ лучше, нѣжь десять послôвъ такихъ, що на даный случай не поважились-бы станути въ оборонѣ правъ руского народа, не зъумѣли-бъ достойно зарепрезентувати рускій народъ въ кождôй хвили.

О кôлько мы зъ цѣлои нынѣшнои ситуаціи можемо вымѣркувати, — польскимъ шовинистамъ ходитъ нынѣ о вытворенье середъ Русинôвъ новои партіи, котрôй дано вже и назву — „prawdziwi Rusini“. Партія тая має вытворитись и зрости въ силу средствами не конче моральными: ласками магнатскими, посадами, авансами, карієрою, грôшми и всякою т. зв. „брагою“. Партія тая має вже нынѣ и свôй органъ, гойно субвенціонованый. Що така партія не заколотитъ „мира“ всѣхъ тыхъ, съ котрыми рускій народъ бореся о свои права, — се рѣчь кождому ясна. Таку партію очевидно треба пôднести до якь найбôльшого значеня. А партіи-жь чимъ набираютъ значеня? Очевидно своєю репрезентацією. И ось тôй то партіи, котрои ще нема, бо ще невытворена, гр. А. Потоцкій предкладає всѣ тй крѣсла, якй правительство вызначило для Русинôвъ...

Зъ того самй собою выплываютъ дальшй пытаня: перше до **кандидатôвъ**, чи они уважаютъ отвѣтнымъ свому достоинъству и обовязкови супротивъ волѣ народнои принятй предкладанй имъ кандидатуры и послужити за параванъ згаданôй партіи? — а друге до **правительства**, чи оно думає, що для краю и державы буде съ користею причинятися до вытворенья и здвигненя такои партіи, котра нѣколи своимъ вплывомъ не зможе стати сильно въ рускôмъ народѣ, такъ якъ не стала штучна, и менше-бôльше такими самыми средствами вытворювана и здвигувана партія звана „gente Rutheni natione Poloni“?

Бо що до **руского народа** — ôнъ въ тôмъ дѣлѣ высказуєся рѣшучо. Досыть вже експериментальнои политики! — и въ виду того, що сталось въ мѣсяци цвѣтню немилого правительственнымъ сферамъ, — часъ, крайный часъ увзгляднити дѣйстй интересы руского народа и краю, а не дразнити и не оскорбляти Русинôвъ!

Ôтповѣдь „Gazet-ѣ Lwowsk-ôй“.

Урядова газета принесла въ ч. 105 зъ 8 л. мая слѣдуюче заявленье:

„Припоручено намъ категорично заявити, що донесенье рускихъ дневникôвъ, будьто-бы реформа чина Василіянъ въ Галичинѣ пôсля *мнимого* заявленя пп. министрôвъ, въ особенности же Є. Екс. п. министра барона дра Земляковского, *выйшла зъ инициятивы Є. Ексц. гр. Альфреда Потоцкого,* есть *вповнѣ безосновнымъ,* бо вгадану реформу треба едино и выключно приписати инициятивѣ властей церковныхъ“.

Позаякъ повысше заявленье урядовои газеты має нѣбы-то заперечити а въ дѣйстности замазати факты поданй въ „Дѣлѣ“ въ справозданяхъ зъ побыту нашои депутаціи у Вѣдни, — то мы не можемо полишити того заявленя безъ ôтповѣди.

Цѣкава рѣчь, що урядова газета не каже, хто припоручивъ ѣй умѣстити подôбне заявленье. Намъ здаєсь, що певно анѣ Є. Екс. мин. Земляковскій, анѣ гр. Потоцкій. По тактицѣ полемики догадуємось, що се заявленье вийшло зъ пôдъ пера якогось Єзуита. Здогадка наша може комусь выдатись дивною, але она має за собою богато имовѣрности, коли зважимо, кôлько Єзуиты доброго завдячуютъ гр. Альфредови и якій они нынѣ вплывъ маютъ навѣть на урядовый дневникъ, коли така „Gazeta Lwowska“ не важилася занотувати того, що сказавъ Є. Ексц. министеръ для Галичины рускôй депутаціи!

Єзуитска тактика полемики спочиває именно въ тôмъ, що авторъ заявленя въ газетѣ урядовôй заперечує то, що не було сказано, а то, що було сказано промовчує. Нѣхто не сказавъ, що *инициятива* (перша гадка) до ôтданя Добромиля Єзуитамъ выйшла ôтъ гр. Альфреда Потоцкого, а не ôтъ „властей церковныхъ“, с. є. ôтъ о. Сарницкого. И п. министеръ Земляковскій не сказавъ того. Ôнъ сказавъ въ оборонѣ правительства тіи слова: „*Правительство въ переведеню тои цѣлои справы лишь тôлько зробило, що пôслало старосту до введеня Єзуитôвъ въ посѣданье. Все-жь, що було зроблено до тои поры, зробивъ тогдѣшный намѣстникъ гр. Альфредъ Потоцкій* **приватно.**“ Се суть автентичнй слова п. мин. Земляковского, котрй можутъ бути посвѣдченй членами рускои депутаціи, котрыхъ самъ п. министеръ доси нѣдля не заперечивъ и очевидно яко министеръ есть на стôлько добре поинформованымъ, що и гр. А. Потоцкій не зможе заперечити єго сказаня.

Зъ всего того отже выплыває, що цѣле чієсь (найимовѣрнѣйше єзуитске) заявленье въ урядовôй газетѣ єсть хибленымъ стрѣломъ, бо не має нѣ найменшои силы подати въ сумнѣвъ автентичнôсть слôвъ п. министра Земляковского высказаныхъ до рускои депутаціи о дѣланю гр. А. Потоцкого.

Высокопочтенній мешканцѣ повѣтôвъ Коломыя-Снятынъ-Коссôвъ!

Не будучи въ можности черезъ хроничну слабôсть въ теперѣшнôмъ часѣ, т. є. по укôнченю каденціи рады державнои, лично явитися передъ моими Поважаными выборцями округа выборчого Коломыя-Снятынъ-Коссôвъ съ справозданьемъ посольскимъ, уважаю своимъ обовязкомъ, всю дѣятельнôсть черезъ 12-лѣтный часъ мого послованя въ радѣ державнôй въ короткости навести, щобъ народъ мôгъ довѣдатись, въ якій способъ єго посолъ въ даного єму мандату вывязався.

И такъ приступаю до рѣчи.

Въ першôй каденціи промавлявъ я въ палатѣ послôвъ 5 разôвъ, а то: о знесенье податку еквивалентного для бенефиціятôвъ 2 разы; о сполученю почтъ съ телеграфами въ цѣли ощадности 2 разы, и о основаню катедры рускаго языка и литературы на всеучилищи въ Чернôвцяхъ (за що получивъ я телеграмы съ подякою).

Въ другôй каденціи, т. є въ послѣдныхъ 6 лѣтахъ, промовлявъ я 28 разôвъ, а то: о ôтданю рускôй громадѣ въ Маріямполи ихъ церкви (за то получивъ я похвалу Всесвѣтлѣйшого гр.-кат. митрополитального Ординаріяту); о надъужитяхъ при выборахъ посольскихъ съ поставленьемъ резолюціи; 3 разы о несправедливости при роздачи запомогъ для священикôвъ, и въ оборонѣ правъ рускои церкви и рускаго обряду; о почтахъ и телеграфахъ зновъ 2 разы (за то получивъ я множество телеграмъ съ подякою съ Тиролю, Форарльбергъ, высшои Австріи, Стиріи, грамоту съ подякою ôтъ цѣлого персоналу телеграфичного зъ Буковины, а депутація въ Вѣдня явилася лично съ подякою); о несправедливôмъ розкладѣ и побираню податкôвъ ôтъ громадъ; о увôльненю громадскихъ касъ пожичковыхъ ôтъ податку; о оскорбленю правъ руского народу въ загалѣ; о внесеню давнѣйшихъ екзекуторôвъ податковыхъ (такъ и сталося); о зниженье цѣны соли для людей и о запровадженье соли для худобы, 3 разы (за то получивъ я подяку въ коломыйского Выдѣлу повѣтового), при тôй справѣ порушенй були скарбоны робôтникôвъ салинарныхъ при всѣхъ салинахъ всходнои Галичины (за то явилась депутація съ подякою); о непритаганье четвертои клясы вѣку до асентерунку въ Галичинѣ, 2 разы; о рускôй катихитурѣ при ц. к. гимназіяхъ въ Чернôвцяхъ и Бродахъ (се выднано); о неправильностяхъ въ школахъ народныхъ; о зниженю правныхъ належитостей для селянъ при контрактахъ и о внесеню такъ званои „ôтъумерщины“; о урегулѣваню шкôлъ народныхъ на почвѣ религійно-моральнôй въ користь рускаго народонаселеня, 4 разы, а при тôмъ о запровадженю спѣву церковного въ народныхъ школахъ (се и наступило въ доровѣ администраційнôй); о неточнôй центральнôй управѣ вѣроисповѣданя и просвѣты дотычно рускаго народа; о конгруи для католицкого духовеньства, въ припорученя теперѣшного Высокопреосвященного митрополита, рускои депутаціи и цѣлого клира, котру то справу я яко членъ комисіи конгруальнои ревно и совѣстно до кôнця допровадити старався; о шкодахъ робленыхъ дикими звѣрами и о удѣлюванье оружій стрѣльныхъ для громадъ (за се получивъ я два письма ôтъ мазурского народа зъ захôдней Галичины); о регуляціи рѣки Прута въ повѣтахъ коломыйскôмъ и снятыньскôмъ на желанье снятыньского выдѣлу повѣтового.

Кромѣ наведеныхъ бесѣдъ въ парляментѣ промовлявъ я ще въ палатѣ яко членъ и референтъ комисіи петиційнои о удѣлюванье громадамъ сыровицѣ. Множества тыхъ петицій тяжко вычислити, бо всѣхъ не памятаю, однакожь пригадую собѣ о громадахъ: Бабинъ, Яворôвъ, Соколôвка, Рѣчка, Брустуры, Микитинцѣ, Пôдмихайлье, Пôйло, Рыпянка, Яворôвка, Маслôвъ, Загôрье, Гребôвъ, Кропивникъ, Баня, Негôвцѣ, Убергталь, Гуменôвъ, Довге войнилôвске, Довге калуске, Лдвяне, Лолинь, Мизунь, Нягринъ, Максимôвка, Пацикôвъ, Болехôвъ, Волоске село, и иншй. Загально сказавши, всѣ майже петиціи поданй на рускôмъ языцѣ були черезъ мене референованй по найбôльшôй части съ добрымъ успѣхомъ.

До справъ загальныхъ мною выдиаиыхъ почисляю ще дальше: выдианье для снятыньского повѣта моста на Прутѣ и дороги краевои до двôрця желѣзницѣ (за що получивъ я грамоту съ подякою ôтъ комуны снятыньскои); выклопотанье и ôтданье громадамъ грошей конкуренційныхъ за дороги и заложенье въ нихъ касъ пожичковыхъ и шпихлѣрѣвъ по громадахъ; старанье о касарню въ користь будовы гр. к. церкви въ Снятынѣ (съ добрымъ успѣхомъ); стараня, щобъ громады гôрскй коссôвского повѣта могли дальше сплавляти дерево Черемошомъ, и щобъ не довволено аренды предпрiемцеви, бо громадскй грунты заливалися (съ добрымъ успѣхомъ); выдианье для громады Ковалѣвка въ Коломыйщинѣ купно лѣса камерального (за то умѣщено подяку въ рускихъ часописяхъ); на прошенье депутаціи въ Коломыи заходився я о принятье гимназіи коломыйскои на коштъ державы; для многихъ громадъ коломыйского повѣта вставлявся я у высшихъ властей въ справѣ купна лѣсôвъ и пасовискъ, якъ н. пр. для громадъ Мышинъ, Иванôвцѣ, Шепарôвцѣ и другихъ, котрыхъ назвы теперь вже не памятаю, а въ Долиньского повѣта для громады Саламонова гôрка; многй иншй справы, въ якихъ я съ успѣхомъ потрудився, зволятъ собѣ вже самй интересованй стороны пригадати.

Першій въ рускихъ послôвъ стававъ я два разы передъ своими выборцями въ цѣлôмъ

выборчôмъ округѣ съ справозданьемъ о дѣятельности посольскôй оба равы получивъ ôтъ нихъ загальне одобренье и выказъ довѣрія за мои труды, а одержавъ такожь много письмъ довѣрительныхъ ôтъ рускаго народа.

При кôнци замѣчаю, що я яко посолъ меншихъ посѣлостей обставъ и голосувавъ завсѣгды за интересами сельского народа, а въ иншихъ необходячихъ нашь народъ справахъ я въ обовязку посольского поступавъ собѣ пôсля совѣсти, такъ, що яко Славянинъ, не належачій до оповиціи централистичнои, старався попирати политику славяньску, але не чинячи тымъ ущербу интересамъ рускаго народа. Въ справахъ индеферентныхъ лишавъ я собѣ, по примѣру загальнои тактики парляментарнои, свобôдну волю.

Пôсля мого немѣродательного мнѣня думаю, що я совѣстно и ревно сповнявъ свôй посольскій мандатъ, — ала судъ власный не есть рѣшаючимъ, для того-жь прошу такъ Всепочтенныхъ моихъ давнѣйшихъ выборцѣвъ якъ такожь и народонаселенье мого попереднего округа выборчого, щобы зволили самi розсудити, и то безстрастно, чи ихъ посолъ дѣлавъ по ихъ воли, чи може було ще що бôльше вдѣлати, и чи заслугуе ôнъ на узнанье або неузнанье своихъ тяжкихъ трудôвъ.

Болехôвъ дня 6 мая 1885.

Іоанъ Озаркевичъ,
бувшій посолъ рады державнои и парохъ въ Болеховѣ.

Рухъ выборчій.

Дотычно кандидатуръ зъ меншихъ посѣлостей подаемо нынѣ слѣдуючѣ вѣсти. Дотеперѣшный посолъ до рады державнои зъ округа Коломыя-Снятынъ-Коссôвъ, о. Іоанъ Озаркевичъ, пôддержуе свою кандидатуру въ тôмъ-же округѣ. Часть Полякôвъ форитуе на посла зъ того округа селянина Ковбасюка, старого знакомого. Въ тôмъ дѣлѣ одержуемо слѣдуючу звѣстку зъ Коломыѣ: „Польскій комитетъ въ Коломыи принявъ кандидатуру Николы Ковбасюка и навѣть выбравъ его на делегата на зъѣздъ делегатôвъ до Львова“. — Зъ Самбора доносятъ намъ, що тамъ митрополитъ Сильвестеръ поставивъ кандидатуру о. катихита Тороньского противъ сов. Бережницкого, о котрôмъ „Dzien. Pol.“ пише, що „есть того рода Русиномъ, котрого кандидатура муситъ бути всѣми средствами поборювана“. — Въ Гусятынѣ поставили Русины кандидатуру дра Исидора Шараневича.

Ôтъ п. Н. Вахнянина одержали мы слѣдуюче заявленье: „На подану „Словомъ“ вѣсть, будьто я въ округѣ Жовкôвь Рава Сокаль ôтступивъ ôтъ кандидатуры до рады державнои, маю честь заявити интересованымъ сторонамъ, що я идучи за волею моихъ политичныхъ другôвъ въ сѣмъ округѣ, мимо закулисовыхъ не конче честныхъ махинацій зъ рôжныхъ сторôнъ, вымѣреныхъ противъ моеи особы, ôтъ кандидатуры ôтступити не мôгъ. — У Львовѣ 27 цвѣтня (9 мая) 1885. *Наталь Вахнянинъ.*“

О митрополичихъ кандидатахъ помѣстила „Gaz. Nar.“ (ч. 105) такій ôтзывъ: „Зъ зовсѣмъ певныхъ жерелъ довѣдуемось, що въ правительственныхъ сферахъ защеплено гадку вытворити середъ репрезентаціи нашого краю якусь групу „ruskich stańczyków“, котра справдѣ невѣдомо якôй ôтповѣдала-бы дѣйстнôй потребѣ и що могла-бы репрезентувати. Не хибуе такихъ, що патронуютъ тую мысль, найнещасливѣйше поняту зô взглядôвъ нѣбы то державныхъ; не хибуе такожь и такихъ, що патронуютъ ей зô взглядôвъ внутрѣшно-державнои догôдности, — а результатъ все бувъ-бы одинъ и той самъ, коли-бъ тая мысль мала принятися: розкладъ середъ нашого краю и такъ ослабленного, роздразненье рускихъ ôтносинъ, и такъ наболѣвшихъ и схибляючихъ нашi краевi дѣла, очевидне ослабленье автономичного и державного грунту въ нашôмъ краю въ передодень Богъ знае якихъ тяжкихъ пробъ и выпадкôвъ. Для тои особливои репрезентаціи нѣкого и нѣчого не репрезентуючи, кромѣ выборчои форсы въ 6—8 округахъ сельскихъ громадъ, мѣсцемъ притулку, якъ насъ увѣряютъ, мавъ-бы бути клюбъ Гогенварта. Бôльшои негаціи значеня рускаго елементу и єдности краю нашого, якъ тая комбинація не знаемо и не можемо выдумати. Въ клюбѣ Гогенварта тiи Русины не-Русины репрезентували-бы якусь фракцію ненародну, але спорадичну австрійску. Зъ жичливого характеру для насъ, для репрезентаціи Галичины, заховали-бы якъ-разъ лишь тôлько, кôлько выпадае для задокументованя внутрѣшного розбитя краю и его не-єдности политичнои; пôдъ кождымъ же иншимъ взглядомъ бухи-бы смирненькимъ оружiемъ правительства особливо воюды тамъ, де ишло бы о затамованье нашихъ нѣбы за далеко идучихъ домагань, уздою и страхопудомъ на репрезентацію краеву — ажь помалу усунулись-бы на становище для насъ просто непріязне. — Такъ характеризуе „Gaz. Nar.“ тую „szarą grupę w łonie większości rządowej“ и кôнчитъ вôзваньемъ до польского комитету выборчого и зъѣзду делегатôвъ, щобы выступили противъ кандидатуръ митрополичихъ. — Оногды ôтбувоя у Львовѣ въ сали ратушевôй збôръ выборцѣвъ мѣста Львова, де обговорювано загально дѣло выборôвъ. На тôмъ зборѣ выступивъ п. Реваковичь, редакторъ „Kurjer-a Lwow.“ съ бесѣдою, въ котрôй пôддавъ дуже строгôй критицѣ митрополичѣ кандидатуры. — Кракôвскій „Czas“ помѣстивъ въ вчерашнôмъ числѣ допись зô Львова, котрои дописуватель хвалитъ рускаго митрополита за то, що мѣшаеся до выборôвъ и поручае кандидатôвъ. О крыл. Сѣнгалевичу и сл. Децыкевичу высказуеся съ дуже великими похвалами яко о мужахъ, котрi въ поолѣдныхъ часахъ нѣбы „навернулися“ (ôтъ чого и ôтъ кого? — *Ред.*) и не маютъ нѣчого спôльного съ москалефилами зъ однои, а съ „индиферентистами“ зъ другои стороны. — „Kurjer Lw.“ доноситъ нынѣ, що передвыборчiй збôръ въ Долинѣ заманифестувався противъ митрополичои кандидатуры о. Сѣнгалевича.

Зъ Болехôвского пишутъ намъ селяне-выборцѣ: „На руки о. декана Губкчака въ Калуши хтось прислалъ богато ôтозвъ литографованыхъ въ рускôмъ спольщенôмъ языцѣ до всѣхъ священикôвъ належачихъ въ округахъ Калушь-Долина-Бôбрка, щобы священики попирали крыл. Сѣнгалевича а не п. Романчука. На ôтозвѣ нѣхто не пôдписаный. Ôтъ о. Губчака дôставъ тiи ôтозвы вже и деканатъ перегôньскій. Крыл. Сѣнгалевичъ понасылавъ уже богато рекомендованыхъ листôвъ до знакомыхъ священикôвъ и мирскихъ людей щобъ его попирали. Але мы всѣ стоимо за п. Романчукомъ, мы самi собѣ поставили того возлюбленого и щирого патрiота, щобы насъ боронивъ въ радѣ державнôй и дбавъ о нашу долю. Най щезаютъ всѣ противнi кандидаты що самi напыхаются намъ на послôвъ, а мы хочемо тôлько нашого любого намъ п. Юлiяна Романчука. Мы тутъ зачуваемо, що нашь Впр. митрополитъ Сильвестеръ съ ректоромъ Бачиньскимъ тримаютъ съ панами. Мы просимо Господа, щобы ихъ ôтъ того ще устерѣгъ, абы наша народна справа черезъ нихъ не утерпѣла!“

„Слово“, не могло вже зробити гôршои прислуги справѣ загально-народнôй въ нынѣшнôй хвили, якь зробило, помѣщаючи въ послѣднôмъ числѣ сяжнисту статью п. з. „Слово правды“, дѣйстне публицистичне куріозумъ, статью повну галюцинацiй, запѣненои злобы, инсинуацiй и клеветы, — а вымѣрену противъ кандидатуры п. Романчука въ Калуши-Долинѣ. Статiя тая мае нѣбы помогчи п. Кулачковскому тымъ, що она „рутенцамъ“ (такъ „Слово“ съ кpинами зове выборцѣвъ) ôткрывае тайну, що „молодi“ тихцемъ знюхалися съ Поляками и хотятъ запродати Русь. Такъ вже, скажѣмъ просто, безсовѣстна ложь чейже не знайде поолуху анѣ у одного чоловѣка въ цѣлôмъ краю, котрый зъ самого-жь „Слова“ мôгъ вже довѣдатись, що п. Романчукъ дôставъ зъ польскои ласки контръ-кандидата въ особѣ крыл. о. Сѣнгалевича! Супротивъ того факту мы уважаемъ нынѣ злишнымъ запускатися въ основну полемику съ „Словомъ“, бо ходитъ намъ о загальный интересъ рускiй и оминаемо все, що въ загалѣ Русинôвъ може дразнити. Тожь не будемо доказувати, якихъ способôвъ агитацiи именно прiятелѣ п. Кулачковского уживали противъ люблѣного народомъ п. Романчука, (коли покажеся потреба, мы готовi въ тôмъ дѣлѣ служити), а нынѣ обмежаемось тôлько на загальнôмъ высказѣ нашого обуреня, якъ можна вже ажь до того степеня посунутися въ ставленю партiйного або ще радше фракцiйного интересу надъ интересъ загалу, надъ интересъ и волю рускихъ выборцѣвъ! Здоровый розумъ каже, що коли выборцѣ не поставили кандидатуры п. Кулачковского на округъ Калушь-Долина-Бôбрка для того, що тамъ хотятъ п. Романчука, то нехай п. Кулачковскiй убѣгаеся о мандатъ зъ другого якого округа. Патрiотизмъ же самого п. Кулачковского чей наказуе ему не наражати за-для личнои амбицiи на страту той округъ, де мае шаносы выбору другiй Русинъ! Намъ здаеся, що самъ п. Кулачковскiй не похвалитъ фракцiйного шовинизму загонистого его апологета!

Св.-Методіевске торжество на Буковинѣ.

Буковиньскi Русины постановили святочно обходити торжество св. Методiя и въ тôй цѣли всѣ рускi товарiства въ Чернôвцяхъ, порозумѣвшися съ собою, скликали на день 5 (17) цвѣтня нараду въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“, на котру запрошено такожь и другихъ буковиньскихъ Славянъ, Полякôвъ и Чехôвъ. На сѣй нарадѣ ухвалено, що до руского комитету даютъ Поляки и Чехи по двохъ заступникôвъ. Такъ утворився отже комитетъ, складаючiйся зъ Русинôвъ: сов. Винницкого, Окуневского, Поповича, д-ра Кл. Ганкевича, Коралевича, о. Келест. Костецкого, Пигуляка, о. Ис. Вороκевина; въ Полякôвъ: Холодецкого и Мокшицкого; въ Чехôвъ: Крцека и и Калявсека.

На тôмъ-же засѣданю комитету дня 21 цвѣтня ухвалено: 1) выдати ôтозву до буковиньскихъ Славянъ въ языкахъ: рускôмъ, польскôмъ и нѣмецкôмъ, съ запрошеньемъ на торжество; 2) постановлено обходити св.-Методiевске торжество 6 и 7 червня с. р. и 3) установлено слѣдуючу програму: Дня 6 червня буде по всѣхъ церквахъ, котрi мають славяньскихъ прихожанъ, ôтправлятися рано о 9 год. богослуженье. Того дня вечеромъ ôтбудеся въ сали черновецкого товариства музичного вечеръ музикально-деклямацiйный съ продукцiями музичными, спѣвами и деклямацiями въ языкахъ рускôмъ, польскôмъ и нескôмъ а вечеръ закôнчитъ образъ въ живыхъ особъ, представляючiй св. Кирила и Методiя середъ славяньскои родины. Дня 7 червня ôтбудеся велике торжество народне въ мѣскôмъ огородѣ съ музикою, спѣвами, штучными огнями и т. д.

Въ пятницю минувшого тыждня ôтбулося знову засѣданье комитету, на котрôмъ постановлено ще бôльше людей якъ въ рускои такъ и въ польскои та нескои стороны запросити до комитету, такъ що повный комитетъ складаеся теперь зъ 39 членôвъ. На сѣмъ засѣданю ухвалено такожь, що на случай недобору кошта мають покрытися добровôльною субскрипцiею, а на случай надвышки сума тая мае перейти на Кирило-Методiевску стипендiю для студентôвъ черновецкого университету рускои, польскои або нескои народности.

ДОПИСИ.

Зъ Подôля.

Минувшого року подали мы въ нашôй часописи вѣсть, якъ то на нашôмъ Подôлю *будуютъ* новi костелы, именно въ давнôмъ терноπольскôмъ округѣ. Въ однôмъ селѣ *будувати* мають костелъ на грунтѣ давнѣйше церковнôмъ. Знаючи, якъ великi перешкоды роблятъ священьству при будуваню церквей нашi противники, котрi при такôй случайности стараются притягнути людность на латиньскій обрядъ, то заходы нашихъ священикôвъ заслугуютъ на велике узнанье и похвалу.

Добрый такiй примѣръ маемо въ давнôй столици княжôй, въ Теребовли. Дотеперѣшна церковь була мала и не отвѣтна для великого числа парохiянъ, длятого теперѣшный о. парохъ и деканъ взявся до перебудованя той-жь церкви, такъ що Теребовля буде мати красну, просторну, бо на 1500 душь и майже цѣлкомъ нову церковь. Найбôльше перепонь ставили рôжнi приватнi и пôвъ-урядовi лиця; такъ само попередно роблено великi перешкоды тому-жь парохови, коли хотѣвъ богослуженье ôтправляти въ давнôмъ монастыри Василiяньскôмъ, котрый за цѣсаря Iосифа II. внесеный, однакъ нынѣ въ добрôмъ находится станѣ и мае прехороше положенье, бо стоитъ на вершку хребта горы лѣсистои, у стôпъ котрои плыве Серетъ и лежатъ окрестнi села. Однакъ о. парохъ довѣвъ то своими старанями, що мае право правити богослуженье въ тôмъ давнôмъ монастыри. Пôзнѣйше подамо хôдъ цѣлои тои справы богатои въ интересни епизоды и для насъ поучаючои. Якъ колись на початку нашого столѣтя теребовельскій парохъ и крылошанинъ о. Ганкевичь, бувшій пôдчасъ панованя россiйского делегатомъ консисторiяльнымъ въ тыхъ сторонахъ, за всегда добре выступавъ въ оборонѣ правъ церкви, за що бувъ черезъ Полякôвъ р. 1809 пôдчасъ революцiи увязненый и хто знае, якои долѣ бувъбы дочекався, коли-бъ не помôчь австрiйскихъ войскъ, — такъ само сподѣватися належитъ, що и парохъ теперѣшный, деканъ и сов. конс. о. І. Залуцкій своими ревными трудами буде мôгъ причинитися до славы рускои церкви. *П.*

Ôтъ Кристинополя.

(*Першій збôръ дякôвъ епархіи перемыскои*) ôтбувся, отвѣтно до оголошеня въ „Дѣлѣ“, д. 30 л. цвѣтня за инiцiятивою п. Полотнюка, учителя хорального спѣву, въ мѣсточку Кристинополи въ округѣ сокальскôмъ. На тôмъ зборѣ явилося кромѣ нечисленного клира обохъ обрядôвъ вверхъ сорокъ дякôвъ церковныхъ, а то ôтъ Тартакова, Белза, Жовквы, Сокаля, Угнова, Мостôвъ, Варяжа, а навѣть Радимна, и декотрi сусѣднi селяне. Збôръ ôтбувся пôдъ предсѣдательствомъ о. В. Чернецкого, пароха въ Сѣлци белякого въ притомности п. Арвая, делегованого комисаря зъ староства сокальского.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Становище намѣстника Залеского трохи захитане*) — такъ бодай доноситъ „Pest. Llyod“ и „N. fr. Presse“, а за ними повторяютъ и польскi газеты. Причиною сего мало бути, що намѣстникъ Залескій, завôзваный центральнымъ правительствомъ, щобы донѣсъ на скôлько правдою есть, що галицкi селяне досыть численно поѣхали до Петербурга на ов. Методiевске торжество, предложивъ правительству справозданье, зъ котрого выходило, що лишь одинъ Шпундеръ, звѣстный зъ процесу Ольги Грабаръ, поѣхавъ до Петербурга. Тымъ часомъ австрійскій амбасадоръ въ Петербурзѣ гр. Волькенштайнъ донѣсъ до Вѣдня, що въ Петербурзѣ було звышь 60 селянъ зъ Галичины, 41 зъ самои Сокальщины. Невдоволенье центрального правительства зъ такого донесеня намѣстника Галичины мало статись причиною, що его становище захиталося.

(*Рухъ выборчiй.*) До ряду манифестôвъ передвыборчихъ, про якi згадували мы въ минувшôмъ числѣ, зачислити належитъ также манифестъ нѣмецко-либеральнои партiи въ Стирiи. Манифестъ сей поручае выбôръ такихъ лише послôвъ, котрыхъ нѣмецкій патрiотизмъ нѣякому не пôдлягае сумнѣвови; дальше жадае сей манифестъ прагматичнои санкцiи австрійско нѣмецкого союза и звертае увагу на тое, щобы при ôтновленю угоды зъ Уграми не удѣлено другôй половинѣ державы бôльшихъ концесiй, якъ мае она вхъ до теперь. — Дотычно сконфискованого прокураторiею державною манифесту сполученои лѣвицѣ нотуемо тое, що высшiй судъ краевый у Вѣдни потвердивъ засудъ суду краевого, котрымъ повышу конфискату знесено. — Бувшiй посолъ рады держ. дръ Кронаветтеръ, котрый освѣдчивъ бувъ рѣшучо, що при сихъ выборахъ кандидувати не буде, принявъ запрошенье до кандидатуры ôтъ демократичнои партiи выборцѣвъ передмѣстя вѣденьского Іозефштадтъ; контркандидатомъ его въ тôмъ округѣ есть дръ Штурцъ, членъ сполученои лѣвицѣ. Въ четвертôй дѣльници Вѣдня зобранье передвыборче рѣшило одноголосно поставити кандидатуру Фета, котрый есть звѣстнымъ зъ свого антисемитизму. — Въ Чехахъ поставлено въ дотеперѣшнôмъ округѣ выборчôмъ дра Гербста, тому-жь контркандидата въ особѣ дра Пикерша, въ цѣли попиранъ котрого завязався окремый комитетъ. При загальнôмъ руху передвыборчôмъ помѣжь всѣми класами и партiями пôднесли голосъ также и нижшо-австрійскi селяне. Товариство „Mittelstrasse“ задумуе скликати въ найкоротшôмъ часѣ вѣче австрійско-нѣмецкихъ селянъ. Въ ôтозвѣ передвыборчôй, яку выдало згадане товариство, взываются выборцѣ-селяне, щобы выключно тôлько выбирано селянъ. Що до политичнои программы мае се бути мѣшанина программы консерватистôвъ и нѣмецкихъ либералôвъ. — Славяньске политичне товариство въ Трiестѣ уряджуе д. 10 с. м. великiй митингъ въ мѣсточку Линдаро. Провôдники сего товариства агитуютъ такъ посредствомъ своихъ газетъ якъ и духовеньства, щобы сей митингъ выпавъ свѣтло и що до числа участникôвъ им онуючо. Въ розосланыхъ численныхъ ôтозвахъ говорится, що численне зобранье приклонникôвъ политичныхъ аранжерôвъ митинга дасть доказъ о животности Славянъ въ Истрiи и розбудитъ тамошне Славяньство до житя политичного. До участи въ митингу запрошено Славянъ зъ Горицiи, Градиски а навѣть и зъ Крайны.

(*Министерство скарду*) мало пôоля донесеня „Czas-у“ освѣдчити, що неможливымъ есть, дозволити на увôльненье ôтъ оплатъ скарбовыхъ пожички краевои, въ квотѣ 120.000 зр., признанои на удѣленье задатковъ для громадъ, будуючихъ кошары.

(*Министерство торговлѣ*) розпорядило зô взгляду, що часто репрезентацiи мѣстъ або товариства вносятъ поданя въ справахъ дотычачихъ державныхъ желѣзниць вправдѣ на руки министерства торговлѣ, однакъ пôдъ адресою рады завѣдуючои желѣзниць державныхъ, щобы такi поданя на будуще тôлько до самогожь министерства торговлѣ або до генеральнои дирекцiи австрійскихъ желѣзниць державныхъ вношенiй и до тыхъ-же властей стилизованi були. Поданя такi рѣшати буде министерство торговлѣ або генер. дирекцiя въ своемъ объемѣ дѣланя, або еслибы оказалася потреба засягнути гадки рады желѣзниць, ôтнесеся передъ тымъ до той-жь въ урядовôй дорозѣ.

(*Буковиньскій рядъ краевый*) донѣсъ до галицкого намѣстництва, що часто лучаесь, що подорожнi, маючi тôлько перепустки выставленi старостствомъ, пускаются въ дорогу до Румунiи, мусятъ однакъ спинени на граници румуньскими властями съ стратами матерiяльными безуспѣшно вертати. Позаякъ пôсля §. 3 розп. мин. зъ 10 грудня 1867 тôлько жителѣ пограничныхъ округôвъ перепустокъ мѣсто пашпортôвъ уживати можутъ, а для всѣхъ иншихъ подорожныхъ формальныхъ пашпортôвъ на се потреба, для того поручено усѣмъ старостствамъ, щобы при выдаваню перепустокъ звертали на се увагу подорожныхъ и остерѣгали ихъ передъ можливыми, зъ несвѣдомости стану рѣчи походячими наслѣдками.

ЗАГРАНИЦЯ.

Афганьскій конфликтъ и ознаки мира. „Англiя не взяла порту Гамильтонъ и не возьме его также, бо миръ съ Россiею вже запевненый“; такъ доносятъ зъ стороны англiйскои, такъ пише „Daily News“ органъ Глядстона. Черезъ Берлинъ довѣдуемось знову, що россiйске правительство, котре було замовило въ Берлинѣ въ однôмъ ак-

ційнôмъ товариствѣ велике число торпедôвъ ôткликало се замовленье, позаякъ миръ есть вже забезпеченый. Въ берлиньскихъ кругахъ дипломатичныхъ маютъ знову такй информацiи що до теперѣшного положенiя политичного. Въ загалѣ можна миръ уважати вже за запевненый. Небезпечною могла-бы лишь статися яка нова стычка Афганцѣвъ съ Россiянами на граници, черезъ що мирне залагодженье конфликту знову сталось-бы непевнымъ; тому то и важна уступка Россiи, що она готова на часъ нарадъ комисiйныхъ ôткликати свою передну сторожу. Гранвиль сказавъ онодгы, що Россiя постановила сю справу розважити; тутъ знову знаютъ вже, що Россiя на се згодилася. Вѣсти подаванй газетами, що Англiя грозила зôрваньемъ всякихъ ôтносинъ, наколибъ Россiя не приняла ей жаданъ суть неправдивй; ультиматумъ жадного не ставлено. „Daily News“ довѣдуєсь дальше, що правительство россiйске обѣцяло дати формальне запевненье, що анѣ теперь анѣ на будуще не мае намѣреня окупувати Герату. „Kreuz Ztg.“ доноситъ знову, що якiсь достойнй дамы берутъ дуже живу участь въ мирнôмъ залагодженю афганьского конфликту а особливо маюгъ се бути якiсь англiйскй и россiйскй дамы, що стоятъ въ близькôй звязи съ дуньскимъ королемъ, котрый мавъ вже пôсля „Nat. Ztg.“ заявити дуньскôй радѣ державнôй, що прiйме выбôръ его на мирового судiю межи Англiею и Россiею, скоро лишь обѣ стороны сего формально зажадаютъ. — Въ дивнôй звязи съ всѣма сими вѣстями стоитъ знову вѣсть зъ Петербурга, пôсля котрои царь дневнымъ розказомъ приказавъ утворити другiй закаспiйскiй баталiонъ желѣзничiй. Очевидно ходитъ тутъ о выкôнченье закаспiйскои желѣзницѣ военнои, котра теперь иде зъ Красновôдска ажь до Кизиль-Арватъ а теперь будуєся ажь до Астерабаду; зъ ôтои малабы она отже докôнчитися ажь до Саракcу або Мерву. Хочь не можна сказати, щобы сей приказъ утвореня другого баталiону желѣзничого стоявъ въ якôй звязи съ конфликтомъ россiйско-англiйскимъ, то все таки зробитъ ôнъ на Англiю не конче прiятне враженье а спôльне недовѣрянье зможе спôръ дальше проволѣкати.

Россiя. Ще не скôнчився спôръ Россiи съ Англiею о афганьску границю, якъ вже въ далекôй Азiи розпочався новый спôръ межи Хинами а Россiею по поводу границѣ въ Манджурiи. Зъ Тiенъ Тсинъ доносятъ до „Times“ въ сей справѣ, що слѣдуе: „Спôръ Хинъ съ Россiею по поводу границѣ въ Манджурiи заострюєсь чимъ разъ больше. Ôгъ 1860 р., ôтъ коли за ген. Игнатiева управильнено границю и означено ей на картахъ россiйскихъ, разъ въ разъ змѣнюютъ границю своєвôльно. По поводу малочисленного населеня въ тыхъ сторонахъ и недбалости хиньскихъ урядниковъ погранычныхъ посунено границю межи рѣками Евменъ и Амуръ на захôдъ. Хиньске правительство старалося вже кôлька разôвъ сю границю управильнити и высылало туды своихъ комисарѣвъ, але россiйскй комисарѣ нѣколи не явилися. Теперь знову именувало хиньске правительство Вата-Ханга, котрый спôльно съ россiйскими комисарями мае границю докладно означити а коли се неудастся, то Хины готовй выступити збройно противъ Россiи“. Въ самôмъ дѣлѣ доносятъ вже зъ Петербурга, що хиньскй ватаги впали вже въ россiйску область. — Вѣсть, будьто-бы министеръ гр. Толстой мавъ переѣхати зъ Криму до Вѣдня єсть неправдивою. Гр. Толстою значно погôршилось въ Кримѣ, що здаесь бути наслѣдкомъ острѣйшого климату и для того лѣкарѣ порадили ему выѣхати на село бôльше на пôвнôчь; ôнъ приѣхавъ отже до Москвы, зъ ôтки поѣде на село въ свои добра коло Рязаня. — Министерство просвѣты розпорядило, щобы всѣ учебники р. к. религiи, котрй маютъ уживатися въ школахъ середныхъ, були насамперед переглянень черезъ попечителя (инспектора). Въ сей цѣли выслано отже въ кiевскôмъ и варшавскôмъ окрузѣ шкôльнôмъ окружникъ до всѣхъ властей школьныхъ съ строгимъ припорученьемъ уживаня лишь такихъ учебникôвъ религiи, котрй будутъ затвердженй „попечительнымъ совѣтомъ“. — Пôсля „Бирж. Вѣдом.“ находится въ заграничныхъ банкахъ а именно въ банкахъ Мендельзона, Варшавера и Бляйхредера въ Берлинѣ 81 мил. руб. золотомъ (около 130 мил. руб.) россiйскихъ правительственныхъ грошей. Цѣль такого умѣщеня державного гроша есть та, щобы зъ процентôвъ оплачувати довги державы пороблень за границею. Зъ сей сумы получае министерство рôчно майже 3% доходу.

Нѣмеччина. Онодгы арештовано въ Берлинѣ якогось роботника, що кидавъ камѣньемъ въ ôкно цѣсарскои палаты. Цѣсаря случайно не було тогды въ комнатѣ. — Парлямент нѣмецкiй ôткинувъ внесенье на знесенье мыта ôтъ нафты и соли а то длятого, що правительство заявило, що усуненье се есть неможливе. — Въ прускôй палатѣ послôвъ заявивъ министеръ Путкамеръ на интерпеляцiю „польского кола“ , попираного черезъ центрумъ въ справѣ выдалюваня зъ Прусъ всхôдныхъ и захôдныхъ польскихъ робôтникôвъ, що правительство шануе права межинароднй, але безпеченьство и нѣмецка цивилизацiя вымагаютъ сего, щобы правительство опѣкувалося народною працею, бо польскй роботники працюючй за малу платню выпираютъ нѣмецкихъ роботникôвъ и змушуютъ ихъ до емиграцiи.

Францiя. Зъ Га Нои надôйшла вѣсть, що хиньскй войска почали вже уступати зъ Лянгсону. Надъ Червоною рѣкою почали Хинцѣ такожь уступати. Въ Камбоджи непокоѣ треваютъ дальше. Ген. Курси выдавъ розказъ, щобы зъ Тонкину якъ найскорше выслати 1500 войска до Камбоджи. — Велике обуренье выкликавъ въ Парижи протестъ дипломатичного агента англiйского Баринга въ Каирѣ противъ новому выдаваню часописи „Bosphor egyptien.“ Францiя зажадала пôвъурядово сатисфакцiи зô стороны Єгипту и недозволитъ, щобы сю часопись знову выдавано.

Испанiя. Министеротво Кановасъ дель Кастилльо мае за собою не лишь бôльшôсть парляментарну, але такожь и симпатiю въ цѣлôмъ краю. Доказомъ сего недавно ôтбувшйся выборы муниципальнй. Мимо союза рôжныхъ сторонництвъ републиканьскихъ съ сторонництвомъ Сагасты и лѣвицѣ династичнои выбрали жителѣ Мадриту бôльшу часть кандидатôвъ партiи правительственнои нѣжь иншихъ сторонництвъ. Такожь и на провинцiи єсть число выбраныхъ кандидатôвъ министеріяльныхъ далеко бôльше якъ другихъ сторонництвъ.

НОВИНКИ.

— **Члены депутацiи вѣденьскои** въ справѣ василiяньскôй дръ Шараневичь, дръ Ом. Огоновскiй и п. Дыметъ вернули вже онодгы до Львова а п. В. Федоровичь остався ще у Вѣдни. Дръ Шараневичь вертаючи зъ Вѣдня задержався бувъ ще въ Краковѣ, щобы взяти участь въ засѣданяхъ кракôвскои академiи наукъ, котрои есть членомъ. Повернувшй члены депутацiи потвердили устно правдивôсть всѣхъ донесень, якй мы о депутацiи нашôй у Вѣдни подавали.

— **Выдѣлъ „Руского Тов. Педагогичного“** проситъ всѣхъ тыхъ П. Т. членôвъ своихъ, котрй охотѣли-бы взяти участь на заг. зборѣ Товариства въ Тернополи 24 с. м., щобы найдальше до 20 с. м. зволили зголоситися письменно до выдѣлу товариства пôдъ адресою головы товариства Вп. о. сов. Вас. Ильницкого въ „Н. Домѣ“ а заразомъ и надôслали 1 зр. яко вкладку на спôльне угощенье. Зголосившимся розôшлются карты зниженои цѣны на желѣзницѣ. — Огъ Выдѣлу Руского Тов. Педагогичного у Львовѣ.

— **Посвященье епископа дра Пелеша** о котрôмъ мы доносили, що мае ôтбутися дня 14 червня у Львовѣ, ôтбудеся, якъ здаеся, доперва въ серпню и то въ Станиславовѣ. Причиною сего есть, що пôдчасъ интронизацiи митрополита явилася у Преосв. дра Пелеша депутацiя руского духовенъства станиславôвскои епархiи и просила его, щобы торжество посвященя и интронизацiи ôтбулося въ Станиславовѣ. Преосв. дръ Пелешь приставъ на те, але нозаякъ посвященье повинно ôтбутися пôсля законôвъ въ три мѣсяцѣ по именованю, то еп. дръ Пелешь ôтнѣсся съ прошеньемъ до апост. престолу, щобы речинець сей ще на три мѣсяцѣ продовжено. Сими днями выѣзджае еп. дръ Пелешь до Вѣдня, щобы тамъ прискорити выплату фондôвъ нового епископства.

— **Зъ Станиславщини** доносятъ намъ, що доокреснй тамошнй деканаты выбрали комитетъ въ цѣли зôбраня въ новôй Станиславôвскôй епархiи квоты 4000 зр., потрѣбнои на закупно даровъ для Преосв. Пелеша. Комитетъ сей роздѣливъ складки въ сей способъ, що завôзвавъ духопеньство до зложеня 2500 зр. на закупленье екипажа, а братства церковнй до зложеня 1500 зр. на закупленье епископскои одежи для першого станиславôвского Владики.

— **Въ Яворовѣ** ôтбудеся дня 14 мая с. р. о 5 год. по полудни загальный зборъ тамошнои филiи „Общества им. Качковского“. Програма збору слѣдуюча: Передъ полуднемъ ôтправится по службѣ божôй парастасъ за упокôй душѣ бл. п. Мих. Качковского. По полудни въ помешканю предсѣдателя филiи о. Лозиньского наступитъ: 1) Повитанье збору и выбôръ предсѣдателя и секретаря на часъ збору; 2) Справозданье зъ дѣяльности выдѣлу; 3) Выбôръ комисiи до перегляду рахункôвъ и складу книжокъ; 4) Ôтчитъ о „Патрiотизмѣ“ черезъ предсѣдателя филiи; 5) Выбôръ предсѣдателя и членôвъ выдѣлу на слѣдуючiй рôкъ; 6) Внесеня членôвъ; 7) Пригаданье членамъ ихъ обовязкôвъ и вписъ новыхъ членôвъ.

— **Выстава въ Чернôвцяхъ.** На послѣднôмъ засѣданю буковиньскои торговельнои и промысловои палаты була дебата о проектованôй буковиньскôй выставѣ краевôй. Комисаръ правительства заявивъ, що министерство торговлѣ обѣцяло причинитись до устроеня выставы промысловои пôдмогою 2000 зр., а выставы краевои 5000 зр., пôдъ условiемъ, що проектованй выставы ôтбудутся уже въ будучôмъ роцѣ. Буковиньске товариство краевои культуры приняло пропозицiю министерствъ, въ такiй отже способъ ôтбудеся въ р. 1886 въ Чернôвцяхъ сполучена выстава. Палата торговельна и промыслова приняла тую вѣсть съ великимъ вдоволеньемъ.

— **Фалшивй поголоски.** Пôсля донесеня „N. Reform-ы“ розпорядило Галицке намѣстництво окружнымъ властямъ политичнымъ, щобы запобѣгали розширюваню вѣсти по краю, наче-бы россiйске правительство обѣцянками даровизнъ грунтôвъ або опусткою податкôвъ старалось заманювати галицкихъ хлѣборобôвъ до емиграцiи на россiйске Подôлье, Волынь и Украину.

— **Пожары.** Въ повѣтѣ калускôмъ знищивъ на дни 21 цвѣтня въ колонiи Ляндестренъ пожаръ 21 господаротвъ; шкода выноситъ надъ 22.300 зр., бôльшôсть господаротвъ була асекурована. — Въ Добростанахъ, пов. городецкого, згорѣло 7 господаротвъ, шкода неасекурована выноситъ 4000 зр.; огонь здаесь, бувъ пôдложеный, пôдозрѣлого о пôдпаленье увязнено. — Въ Домашовѣ повѣта равского згорѣвъ паньскiй броваръ, горальня и магазинъ съ горѣвкою; шкода выноситъ надъ 20.000 зр. — Въ Залѣсю, пов. чорткôвского, згорѣло 7 неасекурованыхъ господаротвъ сельскихъ, а въ Зашковичахъ, пов. городецкого, 10 асекурованыхъ господаротвъ; въ послѣднôй мѣсцевости бувъ огонь пôдложеный, тожь ведеся тамъ слѣдство судове. — Въ Олеавѣ, пов. золочѣвского, ударивъ грôмъ въ будынокъ дворскiй и спаливъ 3 стайнѣ, 2 стодолы, шпихлѣръ зъ збôжемъ и кôлька штукъ худобы; неасекурована страта выноситъ 40.00 зр. — Въ Озѣрнôй тогожь повѣту згорѣло ôтъ грому кôлька селяньскихъ господаротвъ вартости 10.000 зр.

— **Пôдроблень монеты** а именно риньскови банкноты появились послѣдными часами въ Перемышли и Сяноку. Пôдозрѣньe паде на молодого, зъ имени и походженя незвѣстного чоловѣка, котрый пустивши въ обѣгъ бôльше штукъ такихъ банкнотôвъ въ Сяноку и Долинѣ, зникъ безъ вѣсти. Посудженый есть середного росту, мае темне волосье и темнй невеликй усы и пабороды, будова тѣла досыть утла.

— **Францъ Шимачекъ**, знаменитый ческiй публицистъ и патрiотъ умеръ въ Празѣ дня 5 с. м. Уродженый въ р. 1834 звернувся Ф. Шимачекъ вже за молоду на поле патрiотичнои дѣяльности; въ 22-ômъ роцѣ житя звернувъ ôнъ на себе загальну увагу своими економичными артикулами, помѣщуваными въ письмахъ „Zlate klasy“ и „Pražke Noviny“, въ котрыхъ вказувавъ на потребу господарскихъ ассоцiяцiй, могучихъ пôднимати бôльшй предпрiемства на поли агрикультурнои индустрiи и тымъ способомъ хоронити господарство рôльниче передъ перевагою заграничныхъ фабрикъ. Въ р. 1857 заложивъ Шимачекъ свою власну часопись „Posel z Prahy“, въ котрôй пропагувавъ сильно гадку засновуваня численныхъ касъ задатковыхъ а при тôмъ боровся завзято и о право ческого языка въ школѣ, урядѣ и житю публичнôмъ. Часопись Шимачка зъеднала собѣ въ короткôмъ часѣ велику популярнôсть, за ей голосомъ засновувались въ Чехахъ и на Моравiи численнй касы задатковй. За те наразивъ собѣ Шимачекъ тогочасне правительство, котре уважало его дѣяльнôсть небезпечною для державы а наслѣдкомъ сего було поставленье его въ р. 1860 передъ трибуналомъ судовымъ яко обжалованого о пôдбурюванье противъ правительства. Судъ увôльнивъ Шимачка, однакъ вже въ р. 1861 засуджено его за пôдбурюванье противъ властей на 14 дневу вязницю и кару грошеву 50 зр. Кромѣ сего почато число за числомъ конфисковати его часопись, такъ що Шимачекъ приневоленый бувъ залишити выдавництво свого „Посла зъ Праги“ и стати за намовою Ригера сотрудникомъ письма „Narodni Listy“, где знов пôднѣсъ енергично свою давну гадку що до закладаня касъ задатковыхъ а такожь що до закладаня жѣночихъ шкôлъ по мѣстахъ. Въ р. 1863 розпочавъ ôнъ на ново выдавати свою давну часопись, котру загалъ ческiй привитавъ дуже радôсно, але въ р. 1868 обжалувано Шимачка о здраду стану, а ôттакъ при розправѣ засуджено его за забуренье публичного супокою на 4 мѣсяцѣ вязницѣ и утрату 800 зр. кавцiи. Ôтбувши вязницю ôтновивъ знов Шимачекъ свое давне любиме письмо и розширивъ его въ короткôмъ часѣ до щоденного выдавництва. Кромѣ сего заложивъ Шимачекъ въ Празѣ свою власну друкарню и книгарню, бравъ участь въ дуже численныхъ выдавництвахъ, якiсь часъ бувъ властителемъ илюстрованого „Světozora“. До самои смерти ôтзначався Шимачекъ незвычайною рухливостею и помысловостею въ справахъ публичныхъ, а смерть его выкликала середъ Чехôвъ оправданый жаль.

— **На бѣдныхъ учениковъ рускои гимназiи** прислали: Вп. Iоанъ Коцюба въ Городку 55 кр.; о. Матюкъ въ Маковиску 2 зр. 50 кр.; о. Дикiй зъ Мартинова 1 зр. 50 кр.; Вп. Анна Коцовска, жена судiи зъ Лопатына 2 зр.; женихи Олексинецкй и Шершенивецкй 2 зр. 40 кр.; о. Соневицкiй зъ Волковець по поводу вѣнчаня его дочки Анны 20 зр., а волковецкiй парохiянинъ Онуфрiй Головчакъ на тую саму цѣль 5 зр. Богъ да спасетъ и помилуетъ новобрачныхъ и всѣхъ благодѣтелѣвъ учащоися молодѣжи! — Директоръ *Василь Ильницкiй.*

— **Жертвы на бурсу** им. св. Николая въ Станиславовѣ, вилынувшй по поводу запрошень на вечеръ съ танцями, устровный дня 8 (20) сѣчня с. р. въ Станиславовѣ. (Конець). — По 3 зр. зложили: о. Струтыньскiй, парохъ въ Космачи; о. Сосенко, парохъ въ Плаучи; о. Сѣменовичь, парохъ въ Бобулинцяхъ; о. Сливиньскiй, кап. въ пен. въ Чукалôвцѣ; дръ Савчакъ, ад. суду окр. въ Бережанахъ; Солтыкевичь, инсп. шк. сер. у Львовѣ; о. Ткачуникъ, парохъ въ Бовшовѣ; о. Тыховичь, пар. въ Хлѣбычанахъ; о. Фортуна, деканъ въ Хутарѣ; о. Филиповичь, пар. въ Кутыскахъ; о. Харкевичь, пар. въ Кривогулахъ; о. Христофоличенсъ, пар. въ Пасѣчнôй; о. Целевичь, пар. въ Озерянахъ; о. Чемерыньскiй, парохъ въ Яблоновѣ; о. Чирняньскiй, парохъ въ Томашôвцяхъ; дръ Калановичь; п. Витвацкiй, фармацевтъ; Сенякъ, богословъ. — Прочй датки, котрй сучасно вилынули безъ выразного заявленя, що они надсылаютъ по поводу „Вечера“, помѣщенй въ загальнôмъ списѣ жертвъ на бурсу и будутъ окремо оголошенй. — Дякуючи П. Т. Дателямъ повышшимъ за ихъ щедрй датки Выдѣлъ Братства св. Николая поручае и на дальше тутешну бурсу, въ котрôй вже теперь 36 воспитанникôвъ мае прiютъ, ласкавôй памяти всѣхъ патрiотôвъ рускихъ. — Ôгъ Выдѣлу Братства св. Николая, *Т. Шанковскiй, М. Семенôвъ.*

— **На почтѣ въ Пештѣ** выкрыто нову дефравдацiю. Наданый въ Новôмъ Садѣ пакунокъ съ грошевыми листами вартости 5894 зр. мѣстивъ въ собѣ по ôтвореню его мѣсто листôвъ грошевыхъ — старй газеты. Виновника доси не выслѣджено.

— **Жандармерiю обôкрали** сими днями въ Дрогобычи якiсь смѣлй злодѣе. Выломивши въ ночи ôкно, влѣзли до комнаты вахмайстра и забрали ему 30 зр. готôвкою и фляшку горѣвки. Зухвала ся крадѣжь пригадуе намъ одинъ фактъ, лучившйся у Вѣдни, де пôдчасъ розправы злодѣй, котрого ôттакъ засуджено на два роки вязницѣ, укравъ предсѣдателеви трибуналу капелюхъ зô стола. Крадѣжь спостережено доперва, коли злодѣя ôтводили вже до вязницѣ.

Вѣсти зъ Аепархiи Львôвскои.

Въ пропозицiю А) на Качанôвку, дек. скалатского принятй оо.: I) Юлiянъ Мандичевскiй зъ Бѣлявець; II) Павло Бачиньскiй зъ Красного; III) Iоанъ Навроцкiй зъ Голгочь; въ списѣ: 4) Солôвка Мих., завѣд. Качанôвки; 5) Строцкiй Теодосiй, сотруд. въ Старомѣщинѣ. — Б) на Дашаву, дек. стрыйского: I) Кульчицкiй Ант. зъ Боринчь; II) Колеса Мих. зъ Ходовичь; III) Iос. Грабовиньскiй зъ Стôльска; въ списѣ: 4) Вергановскiй Iос. зъ Лукавицѣ; 5) Величковскiй Юл. зъ Покропивнои; 6) Крижановскiй Гаврiилъ зъ Корчина; 7) Рожка Яковь зъ Микитынець; 8) Ярымовичь Лука зъ Новосѣдокъ; 9) Щуровскiй Д. зъ Бокова; 10) Стоцкiй Iоанъ зъ Олекоичь; 11) Строцкiй Теод. зъ Старомѣщины; 12) Галиковскiй Волод. зъ Либохоры; 13) Желехôвскiй Ант. зъ Бережницѣ; 14) Сѣчиньскiй Илярiй зъ Дашавы.

Каноничну институцiю получили оо.: Сѣменовичь Зено на кап. Клювинцѣ, дек. гусятыньского; Артымовичь Макс. на кап. Фалишь, дек. стрыйского.

Введенй въ душпастырскй посады оо.: Охримовичь Iос. яко завѣд. Илемя; Щуровскiй Iоанъ яко пар. Струтына; Єзерскiй Викторъ введеный яко завѣд. въ Полоничахъ а Юлiянъ Зельскiй увôльненый. Калиновичь Изид. яко кап. въ Худиѣвцяхъ; Косевичь Теодоръ яко пар. въ Опришôвцяхъ.

Отпустки получили оо.: Когуцкiй Конст. и Зено Шухевичь на 6 недѣль.

Презенту на Перерôсль, дек. надвôрняньского получивъ о. Пиндусъ Илiя.

Душпастырскй посады получили оо.: Голинатый Володимиръ завѣдательство въ Витвици, дек. болехôвского; Тополь ницкiй Iоанъ сотрудництво въ Сасовѣ, дек. олеского; Дудровичь Ем. сотрудництво въ Будиловѣ, дек. бережаньского.

Митрополича консисторiя вставилась до намѣстництва о удѣленье для сотруд. прив. при о. Iоану Сабатѣ, пар. въ Сосновѣ дотацiи зъ фонду религiйного; о додатокъ особистый для о. Амврозiя Крушельницкого, пар. Бѣлои; о затриманье платы пок. о. Мих. Торбы дня 30 цвѣтня 1885.

Надвôрняньскiй урядъ дек. получивъ ôтъ митрополичои консисторiи порученье зробити угоду межи о. Алекс. Заклиньскимъ а вдовою п-ю Букоемскою въ Ланчинѣ а по угодѣ ввести о. Заклиньского въ завѣдательство Ланчина и угоду консисторiи до удобреня предложити, по чѣмъ доперва вышле митроп. консисторiя о. Заклиньскому грамоту на завѣдателя.

Городецкiй урядъ дек. мае дати митр. консисторiи внесенье, чи на прошенье о. Кичуры, пар. Вишеньки, на часъ его слабости завѣдательство Вишеньки повѣрити можна.

Станиславôвскiй урядъ дек. завзывае о. Iоана Глѣбовицкого, щобы удався до обнятiя удѣленого ему завѣдательства Ольхôвки.

Господарство, торговля и промыслъ.

— **Станъ засѣвôвъ.** Посуха въ мѣсяци цвѣтню зачала вже була трохи шкодити, а пôзнй озимины навѣть трохи перетерпѣли, бо не могли добре запустити корѣньe въ землю. Доперва дощь съ початкомъ сего мѣсяця трохи засѣвы поправивъ. Въ загалѣ станъ засѣвôвъ предотавляeсь якъ слѣдуе. — Озимй засѣвы выглядаютъ дуже добре; пôзнѣйшй гôрше. Коло Рудокъ мыши поробили значну шкоду такъ, що въ декотрыхъ мѣсцяхъ треба було переорювати и засѣвати ячменемъ або овсомъ. — Пшениця озима красна; въ Жовкôвскôмъ и Золочѣвскôмъ такъ буйна, що треба було косити або вальцювати. Пôзна мѣрна; въ декотрыхъ мѣсцяхъ ôтъ посухи спôдомъ пожовкла. Въ Сянôцкôмъ пшениця ранна середна, пôзна зла. Коло Рудокъ на конюшискахъ треба було переорати; коло Комарна мыши наробили шкоды. Коло Бродôвъ, Глинянъ и Бурштина середна. Коло Войнилова ранна дуже красна; на Подôлю и въ Коломыйскôмъ дуже потерпѣла ôтъ посухи. — Жито ôтъ посухи всюды зрѣдло и заострилося. — Рѣпакъ надъ Сяномъ и въ Ярославскôмъ добрый; въ Збараскôмъ, Снятыньскôмъ и на Подôлю середный. Коло Войнилова зрѣдъ ôтъ посухи, коло Товстого, Язловця и Городенки перетерпѣвъ ôтъ морозу и посухи. — Ярй засѣвы ранній и добре засѣяній збiйли красно, але задля посухи держались при земли; теперь зачинаютъ пôдрастати. — Ячмѣнь коло Хирова доперва скôнчено сѣяти; въ Золочѣвскôмъ кôнчится; мѣсцями почавъ ячмѣнь жовкнути. — Овесъ пôзно засѣяный сходивъ рѣдко; ранный сходитъ добре. — Горохъ на сухôмъ поли засѣяный посходивъ рѣдко и нерôвно; засѣвъ гороху ледви скôнчився. — Кукурудзу зачинаютъ доперва сѣяти. — Бôбъ и бобикъ ранный красно сходитъ, пôзнѣйшiй ледве засѣяный. Вика ледве посѣяна сходитъ красно, але мѣсцями досыть рѣдка.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручає 1315 30—?

препараты зъ гумы и выробы кавчуковй

для потребъ хирургичныхъ и иншихъ подобныхъ.

Хорошимъ подарункомъ для молодѣжи

буде

КОБЗАРЬ Т. ШЕВЧЕНКА

томъ I.,

оправленый въ полотно и зъ вызолоченымъ заголовкомъ, съ портретомъ и короткою житьописою поета.

Книжочна та припоручена ц. к. краєвою Радою шк. на преміи для шкôльнои молодѣжи и до шкôльныхъ библіотекъ.

Цѣна 40 кр. (съ пересылкою 45 кр.)

Можна дôстати черезъ редакцію „Школ. Часопись“

Pain-Expeller съ „КОТВОЮ“! Въ теперѣшнôй острôй змѣнôй порѣ року **заслугуе тое досвѣдчене домове средство** на особенну увагу и пригаданье. Заразомъ однакожь треба згадати, що звѣстнй **изъумляючй наслѣдки въ гôстци, ревматизмѣ, перестудженяхъ и т. д.** зôстали осягненй лишь при помочи правдивого Pain-Expeller-a съ „котвою“. При куповаю сего препарату треба отже добре уважати на те, чи ôнъ заосмотреный знакомъ фабричнымъ **„червоною котвою“** выробу-же безъ сего знаку яко неправдивого не прiймати! Pain-Expeller можна получити по цѣнѣ 40 або 70 кр — ôтповѣдно до величины фляшки у всѣхъ **майже аптикахъ краевыхъ.** 1232 5—5

Дръ Людвикъ Лубиньскій

адвокатъ краєвый

въ Станиславовѣ

перенѣсъ своє бюро до каменицѣ п. Гонткевичевои при улици Собѣского ч. 18 въ Станиславовѣ недалеко ôтъ ц. к. почты.

Курсъ збôжа

зъ дня 30 цвѣтня 1885.

Цѣна за 100 кильограмôвъ.

	зр	кр.	зр	кр
Пшениця червона	7	65	8	30
Жито	6	55	6	75
Ячмѣнь	6	75	8	10
Овесъ	6	75	7	05
Гречка	7	35	7	65
Кукурудза стара	5	50	6	75
„ нова	—	—	—	—
Просо	—	—	—	—
Горохъ до варки	8	—	9	25
„ нас.	6	60	7	25
Сочевиця	—	—	—	—
Фасоля	8	—	14	—
Бôбъ	—	—	—	—
Вика	5	50	7	—
Конюшина (передна)	36	—	50	—
Анижъ	—	—	—	—
„ плоскій	—	—	—	—
Кминъ	—	—	—	—
Рѣпакъ зимовый	11	50	13	—
„ лѣтный	—	—	—	—
Ржй (Льняка)	—	—	—	—
Насѣнье льняне	—	—	—	—
Насѣнье конопляне	—	—	—	—
Хмѣль за 100 кил.	60	—	90	—

ПОХôДЪ СОБѢСКОГО

пôдъ Вѣдень р. 1683.

Написавъ Стефанъ Качала.

Цѣна 20 кр.

Дôстати можна въ администраціи Дѣла.

Не буде вже латаного бѣля!

Менѣ удалося сконструювати прирядъ, за помочею котрого на всякôмъ ушкодженôмъ бѣлю и т. д. можна поисоване мѣсце машиною до шитя скоро и **такъ красно заткати, що не видно зъ того нѣ найменшого слѣду.** — Сей прирядъ можна приправити до машины до шитя якои небудь системы и можна его пôсля залученого пояснення **такъ легко уживати, що навѣть и менше вправленый въ шитю на машинѣ може дôйти до пожаданого успѣху.**

Цѣна зр. 1.50 за послѣплатою, при посыланю сумы на передъ (такожь въ маркахъ почтовыхъ всѣхъ краѣвъ) высылка франко.

Georg Grasser,

1—12 **Gratz, Maigasse 15** (Steiermark).

ЗМѢНА ФИРМЫ.

Симъ маю честь повѣдомити П. Т. Публику, що я обнявъ звѣстне заведенье годинникароке пôдъ фирмою **„Людвика Вайгля“**, при ул. Театральнôй ч. 16 у Львовѣ на власнôсть мою. Яко довголѣтный управитель сего заведеня старався я пôдъ кождымъ взглядомъ вдоволити П. Т. Публику а доказомъ сего єсть, що ôтъ 1865 р. т. є. ôтъ коли я взявъ керму фирмы „Людвика Вайгля“ въ свою управу, а особливожь ôтъ смерти бл. п. Людвика Вайгля, помершого 1879 р., не було нѣякого случаю якого невдоволеня, але противно Поважана П. Т. Публика съ довѣрьемъ и вдоволеньемъ удавалася до сего заведеня.

Дякуючи за дотеперѣшне довѣрье поручаюся и на дальше ласкавôй увазѣ П. Т. Публики.

Съ глубокимъ поважаньемъ

ІОАНЪ ЛОБОСЪ, годинникарь.

1361 (4—8) Львôвъ, ул. Театральна ч. 16.

Складъ фабричный красокъ, лякерôвъ, покостôвъ, продуктôвъ хемичныхъ заразомъ и торговля матеріялôвъ

ГИБНЕРА и ГАНКЕ

во Львовѣ, Рынокъ

1340 10—? **въ власнôмъ домѣ ч. 38.**

поручае:

КРАСКИ ОЛѢЙНЙ

зовсѣмъ готовй до ужитку, до мальованя дверей, ôконъ, помостôвъ, дахôвъ, домôвъ, огородовыхъ знарядôвъ и господарскихъ, знарядôвъ рôльничихъ и т. д.

КРАСКИ

ОЛѢЙНО-ЛЯКЕРОВЙ и БУРШТ.-ЛЯКЕРОВЙ

масу до запусканя помостôвъ

власного выробу, найлѣпшого рода

ЛЯКЕРЪ ДО ПОМОСТÔВЪ,

лякерô до шкôльныхъ таблиць

найдобрнѣйшй

ЛЯКЕРЫ ПОВОЗОВЙ ПРАВДИВЙ

англійскй зъ фабрикъ Wilkinson, Heywood и Clark въ Лондонѣ,

всякого рода лякеры до робôтъ внутрѣшныхъ, внѣшныхъ, дерева, желѣза и шкôръ.

Краски сухй всякй роды:
анилиновй,
до крашеня яець
„ „ матерій
друкарскй, бронзы (золотый порошокъ), золото въ аркушахъ,
ростинй въ плынѣ,
для переплетникôвъ,
тушовй, акварелевй въ гузичкахъ и лѣсочкахъ,
акварелевй вохкй въ трубочкахъ и мушляхъ,
до мальованя порцелянъ,
олѣйнй въ трубочкахъ до робôтъ артистичныхъ.

Средства до ретушованя, олѣйки и верниксы до робôтъ артистичныхъ, пензлѣ, малярскй полотна, палеты, сталюги и всякй приборы до мальованя и рысованя.

АРТИКУЛЫ ДЛЯ ФÔЛЬВАРКÔВЪ:

Смаровило до желѣзныхъ осей,
олива до машинъ,
теръ газовый,
цементъ и гипсъ,
китъ, асфальтъ,
антимеруліонъ,
карболевый квасъ и другй средства десинфекцій.

ПРИРЯДЫ ПИВНИЧНЙ:

Шпунты и чопы до бочокъ,
корки до бутильокъ,
капслѣ до бутильокъ,
маса до лякованя бутильокъ,
машины до коркованя бутильокъ,
„ „ „ бочокъ
трибушоны,
машины до мытя фляшокъ,
пипы до бочокъ.

АРТИКУЛЫ ГУМОВЙ:

кишки гумовй до газу и до стяганя воды, вина, пива, квасу; плыты гумовй и пр.

ПРОСТИРАЛА ГУМОВЙ:

Пасы до машинъ и молотѣдень зъ найлѣпшихъ шкôръ бельгійскихъ всякои ширины.
Гурты до машинъ, вужѣ конопляный.
Руры цинковй и оловяный.
Шрôтъ, льотки и кулѣ.
Порошокъ на комахи и молѣ, тинктура на комахи, камфора и перецъ бѣл
Артикулы тоалетовй, мыла тоалетовй, Extraits d'odeur, Eau de Cologne олѣйки и помады.
Лякъ до печатаня.
Чорнило до писаня, до гектографіи, червоне, сине, чорне, до значеня бѣля и автографичне.
Краски до печатокъ, гума и карукъ розпущеный.
Китъ до скла и порцеляны.
Смаровило непромакаюче на шкôру.
Смаровила на копыта съ способомъ ужитку.
Товщь до оружія.
Лякеръ до чобôтъ чорный, золотый и мѣнячйся.
Чорнило до шкôръ.
Апретура до консервованя шкôръ и пр.

Все по найдешевшихъ цѣнахъ.

Цѣнники спеціяльнй на жаданье gratis u franco.

☞ При замовленяхъ за послѣплатою просится о присыланье певнои сумы, котра выстарчила-бъ хочь на оплаченье тамъ и назадъ коштôвъ почтовыхъ на случай недôтбраня посылки. ☜

АНТ. ЩЕРБА

МУЖЕСКІЙ КРАВЕЦЬ

во Львовѣ, при ул. Коперника ч. 16 I. поверхъ

має честь поручити Вч. ПТ. Публицѣ и Вч. Духовенъству свою

РОБôТНЮ

МУЖЕСКОЙ ОДЕЖИ

пôсля найновѣйшои моды, зъ найлучшихъ товарôвъ и по цѣнахъ якъ найдешевшихъ, упрашаючи яко Русинъ о ласкавй взгляды Впч. П. Т. Публики и Всч. Духовенъства, поручаєся ласкавому покровительству.

☞ Всѣ ласкавй замовленя выконуются въ найкоротшôмъ часѣ. 995 (4—11)

„Скошеный цвѣтъ“

образокъ зъ галицкого житя

Василя Барвѣнка.

Цѣна 1 зр., съ пересылкою 1 зр. 20 кр.

Дôстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійскôй.

При надходячôмъ торжествѣ святометодієвскôмъ

воручае

Товариство „Просвѣта“ книжочку:

ЖИТЬЕ ПРОСВѢТИТЕЛѢВЪ СЛАВЯНЪ

святыхъ рôвноапостольныхъ

Кирила и Методія

написавъ

Дръ Ю. Целевичъ.

Цѣна 12 кр., съ пересылкою 14 кр.

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядôвъ, образôвъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручає Всечестному Духовенъству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажнôй Публицѣ богатый выбôръ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинôвъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образôвъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасôвъ, престолôвъ и на стѣны церковнй; ôлтарики або образы процесіональнй; хрестôвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестôвъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патрицій, чашь, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандрôвъ (паукôвъ), пôдсвѣчникôвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрôвъ, лямпницъ, свѣтла церковного, диванôвъ, цвѣтôвъ и проч.

Великій складъ товарôвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовй и десеровй, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовй на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовй и проч.

1219 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 10—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаеся франко.

Цѣнники въ рускôмъ языцѣ высылаются на жаданье ôтворотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

Цѣс. кор. уприв.

ГАЛИЦКІЙ АКЦІЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдає **во Львовѣ** и черезъ филіи

въ Краковѣ, Чернôвцяхъ и Тернополи

АСИГНАТЫ КАСОВЙ

4 процентовй платнй въ 30 днѣвъ по выповѣдженю.

$4\frac{1}{2}$ „ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 23—?)

ВЕЛИКА ЛОТЕРІЯ ГРОШЕВА

500.000 МАРОКЪ

яко найбôльшу выграну подає въ найщаслившôмъ случаю найновѣйша, велика, державою Гамбурга загварантована лотерія грошева

Спеціяльно же

1	Премія à M.	300000
1	выгр. à M.	200000
2	выгр. à M.	100000
1	выгр. à M.	90000
1	выгр. à M.	80000
2	выгр. à M.	70000
1	выгр. à M.	60000
2	выгр. à M.	50000
1	выгр. à M.	30000
5	выгр. à M.	20000
3	выгр. à M.	15000
26	выгр. à M.	10000
56	выгр. à M.	5000
106	выгр. à M.	3000
253	выгр. à M.	2000
6	выгр. à M.	1500
515	выгр. à M.	1000
1036	выгр. à M.	500
29020	выгр. à M.	145
19163	выгр. à M.	200, 150, 124, 100, 94, 67, 40, 20.

Сихъ 50.500 выграныхъ вылосуются въ протягу пяти мѣсяцѣвъ а именно постепенно въ семи клясахъ.

1363 3—4

Найновѣйша велика, высокимъ правительствомъ державнымъ въ **ГАМБУРГУ** дозволена и цѣлымъ майномъ державнымъ загварантована лотерія грошева содержитъ **100000 лосôвъ**, зъ котрыхъ **50.500 лосôвъ**, отже бôльше якъ половина будутъ вытягатися одинъ по другôмъ въ семи клясахъ съ стоячими тутъ побôчь выгранымы; **цѣлый капиталъ, що має вылосуватися, выноситъ**

9,290.100 МАРОКЪ.

Черезъ богацтво выграныхъ, маючихъ вылосуватися въ сѣй великôй лотерiи грошевôй, якъ також черезъ **найбôльшу можливу гварантію и точну выплату выграныхъ** тѣшится лотерія ся всюды великою прихильностею. Пôсля постановъ пляну управляе нею особна до сего призначена генеральна дирекція а держава надзоруе цѣле предпринятье.

Особлива ôтличнôсть сеи лотеріи грошевои лежитъ въ єи користнôмъ урядженю, що всѣ 50.500 выграныхъ маютъ вже певно рѣшитися въ кôлькохъ мѣсяцяхъ а именно въ семи клясахъ.

Головна выграна першои клясы выноситъ **50 000 марокъ** збôльшаеся ôттакъ въ другôй клясѣ на **60.000**, въ третôй на **70.000** въ четвертôй на **80 000**, въ пятôй на **90.000**, въ шестôй на **100 000**, а въ семôй евентуально на **500.000**, спеціяльно же на **300.000, 200.000 марокъ** и такъ дальше.

Продажъ оригинальныхъ лосôвъ сеи грошевои лотеріи повѣрено **низше пôдписаному домови торговельному** а всѣ тй, що хотятъ взяти участь въ закупнѣ оригинальныхъ лосôвъ, зволятъ съ своими замовленями ôтнестися просто до него.

Поважаныхъ замовляючихъ просимо, щобы припадаючй сумы залучали при замовленяхъ въ **австр. банкнотахъ або маркахъ почтовыхъ.** Можна также посылати грошѣ **наказками почтовыма**, на бажанье выконуются также припорученя **за послѣплатою.**

На тягненье выгранои першои клясы, котре дня 10 и 11 грудня ôтбудеся, коштуе

1 цѣлый лосъ оригинальный зр. а. в. **3.50** кр.
1 половина лосу оригинальн. зр. а. в. **1.76** кр.
1 чверть лосу оригинального зр. а. в. **0.90** кр.

Кождый получитъ на руку **оригинальный лосъ** заосмотреный гербомъ державнымъ а рôвночасно и **урядовый пляны лосованя**, зъ котрого можна довѣдатися все близше, тягненье выграныхъ, дату тягненя и вкладки рôжныхъ клясъ. Заразъ по тягненю получитъ кождый участникъ урядову, державнымъ гербомъ заосмотрену **листу выграныхъ**, котра подає точно выгранй а взглядно числа, котрй выграли. **Выплата выграныхъ слѣдуе пôсля пляну ретельно и пôдъ гварантіею державы.** Наколи-бъ неожидано получителеви не годився планъ лосованя, то мы радо готовй недогôдны лосы передъ тягненьемъ назадъ взяти и ôтдати получену за нихъ суму. На бажанье высылаются урядовй пляны лосованя на передъ даромъ. Позаякъ мы сподѣваємося до сего нового тягненя выграныхъ численныхъ поручень, то просимо, щобы всѣ замовленя можна съ всею старанностею выконати, присылати намъ тій-же **якъ найскорше** на кождый случай однакожь передъ

15 мая 1885

просто до пôдписаного тутъ головного бюра лотерійного

Valentin & Co.

Königstrasse 36—38 Hamburg.

Кождый має у насъ ту користь, що получае оригинальнй лосы безъ посередництва и пôдрядчикôвъ и длятого получае кождый не лишь урядовй листы выграныхъ въ найкоротшôмъ часѣ по тягненю и **безъ пригадуваня, оригинальнй лосы завсѣгды по назначеныхъ пôсля пляну цѣнахъ** безъ якои небудь надвыжки.

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 48. Львôвъ, Вторникъ 30 цвѣтня (12 мая) 1885. Рочникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяца.

Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка. Рукописи звертаются лишь на попереднє застереженье

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надбслане“ по 20 кр. а. в.

Реклямаціи неопечатай вôльнй ôтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a: Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевскои Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Новый проєктъ на знищенье Руси.

III.

Заразъ по появленю першого роздѣлу сеи нашои статіи, „Gazeta Narodowa“ выступила противъ насъ съ кôлькома замѣтами. Першій єи замѣтъ, що мы справу т. зв. „митрополичихъ кандидатуръ“ назвали проєктомъ ажь „на знищенье Руси“; другій замѣтъ, що мы мѣжь интересоваными въ тôй справѣ поминули польскій нарôдъ, котрый такожь потерпитъ шкоду черезъ „митрополичихъ кандидатôвъ“; третій замѣтъ, що мы не дали досыть яснои ôтповѣди на постулятъ автора „Polityki nerwów“, поставленый до рускихъ кандидатôвъ. Тіи замѣты гôднй того, щобъ мы въ послѣднôмъ нынѣшнôмъ роздѣлѣ сеи статіи ихъ розобрали.

Справу „кандидатуръ митрополичихъ“ назвали мы „новымъ проєктомъ на знищенье Руси“ не для якого-тамъ ефекту, не для дразненя первôвъ нашихъ читателѣвъ, але зъ пересвѣдченя, якого мы, а съ нами и кождый Русинъ, мусѣли набрати зъ фактôвъ послѣдныхъ лѣтъ нашого народного житя въ Галичинѣ. Бо-жь тôлько невидющій або дуже вже короткозорый чоловѣкъ може не добачити, що т. зв. „митрополичй кандидаты“ не суть явищемъ случайнымъ, ôторванымъ и беззвязнымъ. Нѣ, они суть лишь дальшимъ огнивомъ въ ланцюху тыхъ мѣръ, якими ôтъ часу процесу Ольги Грабаръ гр. А. Потоцкій почавъ выкорчовувати всякй корѣнцѣ „неблагонадежности“ середъ Русинôвъ. Якъ нещасливо ôтбувався той корчупокъ, — про те всѣ знаємо.

Гр. А. Потоцкій безперечно не бувъ анѣ першимъ, анѣ послѣднымъ мужемъ державнымъ, що въ своѣй политицѣ стрѣлявъ кулями въ плôтъ: що супротивъ Русинôвъ держався политики цигана, котрый выправляючи циганчá по воду наперед єго бивъ, щобы не стовкъ збана, — що и „благонадежныхъ“ старався позыскати мѣрами негативными, а не чинами додатнои натуры. Такъ, гр. Потоцкій не бувъ анѣ першимъ анѣ послѣднымъ мужемъ державнымъ такого фасону, але фактъ остає фактомъ, що ôнъ въ добѣ процесу заинавгурувавъ того рода политику корчунку „неблагонадежности“ середъ Русинôвъ. И пôйшли, бачите, въ хôдъ — по части зъ єго власнои волѣ, по части зъ волѣ тыхъ, що показалися, якъ то кажутъ, plus papiste que le pape même, — такй мѣры, якъ усуненье митрополита, якъ Єзуиты, Змартвыхвстанцѣ, якъ агитаціи противъ календаря, противъ тираменныхъ хрестôвъ, якъ звѣстный рескриптъ старосты товмацкого пок. Богуша до обшарôвъ двôрскихъ, и т. д., словомъ, самй найнещасливѣйшй негативй средства, — а натомѣсть нѣчого, абсолютно нѣчого додатного. Щирй патріоты рускй зъ самого першу добачали и говорили, що така политика не доведе до доброго кôнця, що она замѣсть помогчи, пошкодитъ и интересамъ обохъ народôвъ краю и державы, — але ихъ не слухано. И почали середъ Русинôвъ видимо зростати кадры — недовольныхъ и десператôвъ. И дôйшло до того, чого нѣколи доси не бувало, що австрійскій амбасадоръ въ Петербурзѣ мусѣвъ рапортувати о десяткахъ селянъ рускихъ зъ Галичины на св. Методіевскôмъ торжествѣ, празнованôмъ благотворительнымъ обществомъ, о котрого вплывѣ на Галицкихъ Русинôвъ до часу процесу Ольги Грабаръ дуже мало було чути.

Самй вже конкретнй факты зъ найновѣйшихъ часôвъ повинни були чей отворити очи „власть имущимъ“ и побудити ихъ до застановы, щó за причина такихъ фактôвъ. Тымчасомъ мы того не бачимо. Политика негативныхъ мѣръ, политика найнещасливѣйша, обезсилявша и руйнувавша народы, краѣ и державы, остає и по тыхъ фактахъ въ повнôй силѣ. Найновѣйшими єи проявами — то „Миръ“ и т. зв. „митрополичй кандидаты“. Експериментъ съ фигурками „gente Rutheni natione Poloni“ показався вповнѣ хибленымъ, и розпочато новый експериментъ съ „prawdziwymi Rusinami“. Сей експериментъ мы уважаємо одною зъ найгôршихъ негативныхъ мѣръ противъ Русинôвъ; ôнъ єсть хиба водою на млынъ тыхъ, що нѣчого горячѣйше не бажаютъ, якъ ще бôльшого зросту кадръ — недовольныхъ и десператôвъ рускихъ въ Галичинѣ. А теперь пытаємо: чи такій експериментъ, вымѣреный противъ Русинôвъ, почуваючихъ себе Русинами, не єсть проєктомъ на знищенье Руси въ Галичинѣ?!

Коли хто вже насъ пытає, то мы скажемо, що мы справу т. зв. „митрополичихъ кандидатôвъ“ уважаємо шкôдною не тôлько для рускаго, але и для польскаго народу, або иншими словами для — краю. Хто якъ хто, а мы все высказували то пересвѣдченье, що гнетъ Русинôвъ въ Галичинѣ, ôтбиваєся въ бôльшôй чи меншôй мѣрѣ съ шкодою для интересôвъ въ загалѣ краю, обохъ єго народностей. Справы економичного добробыту краю, справы загальнои просвѣты народнои — дались-бы переводити въ краю а боронити супротивъ замахôвъ поза-краєвыхъ спôльными силами, та, на лихо, политичнй кривды Русинôвъ стоятъ тому на завадѣ. И инакше бути не може.

Русины по тысячу разôвъ взывали Полякôвъ до терпимости, до совѣстного поступованя. И щожь дôставали въ ôтповѣдь? Або знаругу, або часомъ-не-часомъ таке оправданье, що, мовлявъ, „мы загалъ Полякôвъ, тому невиноватй, а виноватй *интернаціоналы* нашй, шляхта наша, станьчики, швайгельдники и т. п.“ Чуючи такй сумнй слова, мы пытаємо: де-жь той загалъ демократично-народнои интелигенціи польскои? — и въ имя добра краю взываємо єго до организаціи, до крѣпкои опозиціи противъ тыхъ „нтернаціоналôвъ“. И що-жь? Показуєся, що мѣжь галицко-польскою суспôльностею доси нема навѣть хочь трохи виднѣйшихъ пробъ до якогось сконсолидованя и зъорганизованя партіи польскихъ демократôвъ-народовцѣвъ. А поки сего нема, нѣхто не може дивуватися тому, що мы першого-лучшого „интернаціонала“, що противъ кандидатôвъ народовцѣвъ рускихъ ставитъ кандидатôвъ т. зв. „митрополичихъ“, назвемо „шовинистомъ польскимъ“... Поборотй, скинути зъ педесталôвъ тыхъ „интернаціоналôвъ“ — се чей-же въ першôй линіи задача самои розумнои и здоровомыслячои суспôльности польскои.

Зъ складу нынѣшнього польского комитету выборчого можна догадуватися, яка выйде делегація польска до рады державнои. Коли не гôрша — зъ погляду Полякôвъ-народовцѣвъ — то певно не лѣпша. И супротивъ того польскій „народовецъ“ може жадати ôтъ нашихъ кандидатôвъ якогось спеціяльнѣйшого заявленя, ôтъ того, яке мы зазначили въ першôмъ уступѣ сеи статіи? Поставмо пытанье ще яснѣйше: чи нашй послы могли-бы ити слѣпо, рука объ руку съ польскимъ „коломъ“ въ такихъ справахъ, де польска делегація, на перекôръ опиніи цѣлого краю, не тôлько Русинôвъ, але и Полякôвъ, вынявши хиба ярыхъ „станьчикôвъ“, не боронитъ интересôвъ краю або, що бôльше, иде навѣть противъ интересôвъ краю — за цѣну высокихъ посадъ, портфелѣвъ и т. п., о чѣмъ такъ красно высказався п. Л. Белиньскій? Нѣ, на таку дорогу нашй послы-„народовцѣ“ не зôйшли-бы нѣколи! Яко Славяне и пріятелѣ автономіи а противники централизму они бы зôйшлися съ другими Славянами, Поляками, Чехами, Словенцями, Сербами въ кождôй чистôй и моральнôй справѣ, але певно захибувало-бъ ихъ тамъ, де треба-бы було приложити свою руку до якогось дѣла — не конче чистого и морального.

Для того то, бачите, панове „народовцѣ“ польскй, вашй „интернаціоналы“ и кажутъ писати своимъ факторамъ, що в с ѣ Русины — „wrogowie kraju“!

Успѣхи депутаціи до Вѣдня.

Посередъ несподѣванокъ и гостинчикôвъ, якй намъ приноситъ съ собою майже кожда днина въ нынѣшныхъ запутаныхъ часахъ, годѣ намъ бути оптимистами, але мимо всего не можемо не сказати, що торôчне анти-єзуитске Вѣче львôвскихъ Русинôвъ и депутація нимъ до Вѣдня выслана принесли Галицкôй Руси не малый успѣхъ.

Русь Галицка може повеличатись першимъ и найголовнѣйшимъ успѣхомъ тымъ, що Єго Вел. цѣсарь принявъ и то ласкаво принявъ у свого престола бодрыхъ єи ôтпоручникôвъ и рôвно ласкаво зволивъ выслухати оправданый жаль Галицкои Руси за оскорбленье чести и правъ єи. Годѣ бо не признати, що звѣстна передача Добромильского монастыря опиралась на невѣрныхъ инсинуаціяхъ, оскорбляючихъ религійнй чувства и пересвѣдченя кождого Русина, а кромѣ того, нарушивши повагу головы краєвои єрархіи, нарушила и автономію чина Василіянъского яко товариства, котрому основнй законы державнй запоручаютъ ненарушимôсть майна и свобôдну администрацію. Проломъ, зробленый въ тыхъ-же законахъ, старанось вправдѣ покрыти тымъ, що передачу обмежено часомъ и застереженьемъ давнѣйшихъ правъ чинови Василіянъскому, але фактъ бувъ фактомъ. Ласкаве принятье депутаціи рускои Єго Величествомъ мае ôттакъ для Галицкои Руси тымъ бôльше значенье, що се сталося въ державѣ конституційнôй, де всякй справы спорнй рѣшаются звычайно дорогою въ трибуналахъ. Для Русинôвъ зроблено выимку ôтъ правила мовь-бы на перекоры тымъ, що ôтъ року съ укрытою утѣхою ворожили и голосили евентуальне непринятье жалобы Русинôвъ у найвысшого престола.

Другій успѣхъ Галицкои Руси лежитъ въ дуже чемненькôмъ принятю єи депутаціи апостольскимъ нунціемъ и въ запорученю, що

Памяти М. И. Костомарова.

(Листъ зъ Пôвночи.)

Далеко ôтъ рôдного краю, въ далекôй Пôвночи вмеръ М. И. Костомаровъ. Колись, рокôвъ въ сорокъ тому назадъ, приведено єго у Петербургъ, засуджено и выслано у неволю, а теперь сего самого колишного арештанта съ великою почестею проводжено на той свѣтъ. Якъ єго ховали, не гомонѣвъ навкруги той народъ, котрый ôнъ любивъ и про житье котрого намъ розказавъ, не видно було китайки на трунѣ...

Та хоть не видно було рôдного украинъского народу, за те зôбрались выявити въ остатный разъ свою почесть и вдячнôсть юнацтво, сыны та внуки Украины. Вмеръ козакъ та не вмерла єго слава: єго слава довѣчною стала! Той самый край, що выпестивъ собѣ на славу М. Костомарова невидимо истнувавъ въ далекôй чужинѣ, въ тяжку годину смерти. М. Костомаровъ самъ своими працями выкликавъ єго сюды и теперь ôнъ умеръ не середъ чужихъ людей, не середъ чужои мовы, а середъ Украинцѣвъ, чуючи до послѣднои хвилины рôдну мову; тй дѣвчата, тй хлопцѣ, тй чоловѣки та жѣнки, що ишли за домовиною, — бôльша частина мѣжь ними була — щирй дѣти рôдного М. Костомарова краю, дѣти, котрй не забули, хто они такй „якихъ батькôвъ дѣти“; тй ознаки щирости и почести, котрй они прилюдно выявили, те послѣдне „спасибôгъ“, котрымъ обôзвались коло ямы, посвѣдчаютъ намъ се. Але жь не однй дѣти Украины дякували своему батькови за те, що ôнъ зробивъ. Дякували ему люде и воходу, и пôвночи, и далекои Сибѣри, рôзнои породы и рôзного стану, вченй и невченй. Тай не диво, що оно такъ склалося. Костомаровъ багато „втеръ поту“, працюючи надъ колишнымъ житьемъ тыхъ народôвъ, тыхъ краѣвъ, що ранѣйше або пôзнѣйше, по воли або по неволи були забганй у одну велику купу, лихою долею були зôгнанй пôдъ московскій урядъ. Бушуючи своєю думкою въ далекôй минувшости ихъ народôвъ и краѣвъ, ôнъ освѣтивъ сю минувшôсть, ôнъ роздивився въ историчнôй темрявѣ на тй звязки, котрй колись були мѣжь сими краями; ôнъ показавъ, що звязи сй далеко рôжнились ôтъ тыхъ, котрй склалися трохи згодомъ, що замѣсть центростяжныхъ звязкôвъ, замѣсть зажерливости одного краю на коштъ другого колись були зрôстки ôтносинъ иншого напрямку, ôтносинъ федеральныхъ. Той самый федерализмъ, на початки котрого ôнъ натрафивъ у житю славяньскихъ громадъ ще тогдѣ, якъ се житье не було порушено такъ званою „цивилизаціей“, коли оно було далеко ôтъ всѣхъ благъ „культуры“, сей самый федерализмъ, тôлько розширеный, освѣченый думкою науковою, ôнъ выставивъ яко единый взорець правдивыхъ мѣжнародныхъ ôтносинъ. Черезъ те, и не диво, що такъ думаючи, М. Костомаровъ бувъ другомъ и заступникомъ занедбаныхъ и историчною долею обиженыхъ краѣвъ, и не диво, що ой краѣ прійшли на послѣдокъ ôтдякувати Костомарови.

Але нѣкому не приходилось такъ дякувати, якъ Украинцямъ. Оно такъ и сталось. Ôтроджена Украина зôбравшись въ остатный разъ коло труны свого вчителя, прилюдно выявила свою почесть ему, голосно перелѣчила те, що зробивъ для неи покôйникъ и симъ прямо сказала: щó она, чого бажае и куды йде. У ту саму хвилину, коли остятня жменя матери землѣ мала впасти у яму и на вѣки заховати ôтъ насъ дорогого чоловѣка, у сю саму хвилину, середъ мертвого затишку силы люду, почулося украинъске слово. У нему було такъ багато душѣ, такъ багато горя, що кождого, хто розумѣвъ украинъску мову, оно вражало въ само серце, кождый чувъ, щó утратила Украина, ховаючи Костомарова.

Першій по украинъски промовивъ проф. Цвѣтковскій:

„На могилѣ твоѣй, батьку, далекôй ôтъ рôднои Украины, дай сказати тобѣ, ôтъ щирыхъ землякôвъ твоихъ — спасибô', велике спасибô' за всю твою на вѣкъ незабутню для насъ працю.

Спасибô' тобѣ, що першій своими зрячими очима неохибно розôбравъ єси окрижалѣ и прочитавъ хартіи исторіи рôдного народу. Ты читавъ ихъ „ôтъ слова до слова, не минаючи анѣ титлы, нѣже тои комы“. И прочитавши, ты розказавъ намъ єси въ своихъ вѣковѣнныхъ творахъ „голосно та правдиво“ про все, що дѣялось на нашôмъ свѣтѣ, „чія була правда, чія кривда, и чіи мы дѣти“.

„И розкрылися, спасибô' тобѣ, передъ нашими очима высокй рôднй могилы, въ очей нашихъ спала луда“, тогдѣ и мы побачили зрячими очима „славу дѣдôвъ своихъ, славу Украины“, занехаяну, бодай не казати, нашими-жь батьками.

И теперь все, спасибô' тобѣ, стало вже яснѣйше, чію памятъ маютъ внуки шанувати, про що дбати и чого бажати.

Вѣчну память, славну память, батьку, мы тобѣ вѣщуємъ на твоѣй могилѣ и на всѣй Украинѣ. Въ голосъ съ нами славну память тежь вѣщуютъ серцемъ щирымъ тобѣ люде, що навчалися у тебе, на твоихъ утворахъ, и по духу, якъ по крови, на вѣкъ стали тобѣ рôднй.

И въ семьѣ великôй всего Рускаго народу твоя память не поляже: споминати, поважати, вѣки будутъ Костомарова Миколу и єго бытопись Рускаго народу — люде щирй и освѣтнй словомъ теплымъ и правдивымъ. Амѣнь“. (К. б.)

реформа новиціяту добромильского не потревав довше надъ 2 до 3 роки. Тымъ дезавовано давнѣйшій проектъ — подержати патрôвъ на Василіяньскôмъ грунтѣ якихъ 25 лѣтъ. И тутъ не справдилась на смутокъ ворогамъ прихвалка римского „Монитора“, котрый нашôй депутаціи ворожив неласку нунціятуры.

Попри тіи два успѣхи дôзналися мы цѣкавыхъ-цѣкавенькихъ — ба навѣть оригинальныхъ рѣчей! А вже-жь на першôмъ мѣсци стоитъ фактъ, що почату о. Сарницкимъ и кс. Яцковскимъ справу передачи монастыра Добромильского занявся дуже щиро але приватно гр. Альфредъ Потоцкій. — Се фактъ, потвердженый устами, котрымъ вѣрити мусимо и вѣримо. И дивно намъ, що якъ-разъ тôй самôй личности поручено ôттакъ пробованье якоись темнои угоды съ Русинами въ готелю Жоржа передъ двома роками, а ще дивнѣйше, що въ найновѣйшихъ часахъ знову гр. Альфредъ взявъ приватно въ свои руки назначуванье кандидатôвъ рускихъ до рады державнои! По тôмъ, що сталось, повинні були, по нашôй думцѣ, сферы, котрымъ залежало на примиреню Русинôвъ съ центральнымъ правительствомъ, знайти иншого посередника. И длятого то дѣло съ добрыми и раціональными интенціями находитъ оправдану опозицію въ таборѣ тыхъ Русинôвъ, що хочутъ добра державы, розвою и силы ѣи на пôдставѣ ясныхъ договорôвъ, а далекій суть ôтъ хитрощѣвъ и сервилизму.

Але и ще дечого сумного дôзналися мы посредствомъ нашои депутаціи. Сказано намъ, що мѣжь виновниками справы Добромыльскои бувъ и нашъ митрополитъ Впр. Іосифъ съ своєю нерѣшимостею. Сей фактъ надто явный, щобъ ѣго можна закрыти або мовчки поминути. Розбирати ѣго — годѣ. Се лишаємо исторіи.

При тôмъ мусимо звернути увагу рускаго загалу на двѣ рѣчи. Одна вымагає ôтъ насъ — пильнувати справы и ставити вже въ нынѣшну пору кроки, щобъ обѣцяне усуненье Єзуитôвъ було зреализоване въ сказанôмъ часѣ. Друга-жь рѣчь обходитъ саму Русь Галицку, а именно сторону ѣи вѣры. Намъ бôльше не вôльно терпѣти межи собою нѣякихъ фаєрверкôвъ. И такъ якъ запротестувала вся Русь Галицка противъ недавного паломничества до Петербурга, такъ и на будуче не стерпитъ, щобы поодинокій личности зъ бравуры чи авантуры давали противнôй сторонѣ пôдставу — инкриминувати загалъ Русинôвъ въ Австріи.

До ситуаціи.

Двѣ рѣчи суть нынѣ певнымъ сферамъ дуже немилѣ и невыгôднѣ, а именно: надмѣрна зависимôсть кабинету гр. Таффого ôтъ делегаціи польскои, а ôттакъ скорый надъ сподѣванье зрôстъ силы Русинôвъ въ Галичинѣ, объявляючійся то позитивною роботою народовцѣвъ то звѣстными демонстраціями сторонництва „Слова“ и „Пролома“.

Сѣ двѣ рѣчи не можна спускати зъ очей, щобы вѣрно и мериторично оцѣнити тѣ факты, якѣ въ послѣдныхъ двохъ недѣляхъ упали на Русинôвъ и Полякôвъ громомъ въ ясного неба и котрѣ краєвôй прасѣ дали розкусити досыть твердый орѣшокъ. Зъ верху выглядає сей орѣшокъ такъ, що ото Русинамъ нѣбы щось дався — ширше заступництво въ парлямантѣ вѣденьскôмъ, але зерно сего орѣшка — то антидотъ, по важитю котрого кровь въ жилахъ делегаціи польскои мае пульсовати трохи вôльнѣйше и правильнѣйше, а Русины — Русины будутъ могли думати, що ихъ гр. Таффе взявъ крыхточку въ опѣку, дае имъ щось — шѣсть послôвъ на мѣсце трехъ, але пôдъ условіемъ, що новѣ представителѣ Галицкои Руси, ôтрекшися централôвъ и всѣхъ дѣлъ ихъ, пôдутъ въ справахъ неесенціональныхъ краєвыхъ галицкихъ або державныхъ солидарно съ делегаціею польскою, але при рѣшеню важнѣйшихъ послужатъ — уздочкою до повздержаня такихъ евентуальныхъ стремлень делегаціи польскои, якѣ мѣстятся въ резолюціи съ 1868 р.,або якихъ Галичинѣ желаютъ ôть серця централы австрійскѣ, щобы запанувати надъ прочими Славянами австрійскими и котрѣ кристализуются въ понятю: Sonderstellung Galiziens.

Съ тымъ орѣшкомъ бавится нынѣ праса, краєва польска, обертае ѣго на всѣ стороны, надкушуе и знов кидае ôтъ себе, бо по розкущеню дѣло все рѣшене. Руска праса не вѣритъ знов въ добрѣ намѣреня гр. Таффого и мае до того ту одну достаточну причину, що не Галицкôй Руси дано волю выбрати своихъ независимыхъ представителѣвъ до рады державнои, а просто октроёвано ихъ. Дѣло ясне — надто ясне и шкода слôвъ тратити на лѣпшу всесторонну ѣго илюстрацію. Нынѣ часъ подумати о чѣмъ-то другôмъ. Долею Галицкихъ Полякôвъ годѣ намъ опѣкуватись: они возрастъ имѣютъ, але дѣло въ тôмъ, яке становище заняти намъ Русинамъ насупротивъ Данаѣвъ et dona ferrentes? Ôтповѣдь легка и заключаєся въ сихъ словахъ: идѣмъ дальше дорогою, на котру мы при выборахъ ступали и робѣмъ своѣ, не оглядаючись далеко поза себе. Иншои рады въ тôй запутанинѣ для себе шукати намъ годѣ. Мы чистѣ! И ѣсли лишь загалъ рускій зровумѣе, якихъ мужѣвъ належало-бы пôдъ теперѣшну пору выслати до Вѣдня и ѣсли лишь такихъ мужѣвъ, щирыхъ Русинôвъ, съ славяньскимъ серцемъ въ грудехъ вышлютъ туды, то сповнили мы дѣло честне и патріотичне, на котре кождого часу и передъ кождымъ найдемо оправданье. Высылати до рады державнои людей зависимыхъ становищемъ або зера политичнѣ значило-бъ зганьбити себе або показатись дуже легкодушными и легковѣрными. Вже пора сказати собѣ, що Русины Галицкѣ не на те живутъ въ Австріи, щобъ сповняти ролю уздочки, що они яко добрѣ Славяне пôдутъ рука въ руку съ другими славяньскими народами въ Австріи и не будутъ негативно ôтноситись до ихъ розвою и добра. За те жадаютъ они для себе лишь знищеня расовои гегемоніи и свобôдного розвою своѣи національности.

Часть польскои прасы починае вправдѣ въ новôмъ приватнôмъ шаху орієнтуватись, чи однакожь вырвеся она съ пôдъ всемогучихъ вплывôвъ режиму станьчикôвъ, трудно надѣятись. Въ послѣднôй хвили демократія польска ховаєся у насъ при такихъ справахъ въ найтемнѣйшій кутокъ...

Рухъ выборчій.

Выборы зъ округôвъ меншихъ посѣлостей. Зъ Дрогобыча пишутъ намъ: Дня 29 л. цвѣтня всѣ три старосты, въ Дрогобычи, Стрыю и Жидачевѣ, одержали зô Львова телеграфичне завôзванье, щобы всѣми силами постарались перевести выбôръ п. Охримовича, котрый безъ намыслу приступивъ до кучки „Мира“ и одержавъ апробату нашого митрополита. Агитаторы за п. Охримовичемъ отверто и прилюдно голосятъ, що ôнъ „муситъ бути выбраный, бо митрополитъ держитъ съ ними“, а на „попôвъ“ выговорюютъ нечуваній рѣчи. — Зъ Коломыѣ пишутъ намъ: Дня 1 л. мая ôтбулося тутъ засѣданье передвыборчого комитету пôдъ проводомъ о. дек. Грабовича зъ Стопчатова. Явилося 24 людей (не около 50, якъ подае дописуватель „Слова“ и „Нов. Пролома“). Въ дебатѣ выплыли двѣ кандидатуры: дотеперѣшного посла о. Іоана Озаркевича и о. В. Залозецкого зъ Гôрного въ Стрыйщинѣ. На зôбраню знайшлося бôльше сторонникôвъ кандидатуры о. Залозецкого и бôльшостею 18 противъ 6 голосôвъ (отже знов не „одноголосно“ якъ подае дописуватель „Слова“ и „Н. Пролома“) ухвалено предложити центральному комитетови пôдъ розвагу кандидатуру о. Залозецкого. — Зъ Жовквы пишутъ до „Gaz. Nar.“ (ч. 108), що будьто жовкôвскѣ Поляки предкладали Русинамъ згоду на кандидата Русина, ѣсли той заявитъ, що въ радѣ державнôй буде ити съ автономистами, а не съ централистами, — але дръ Дрималикъ, предсѣдатель рускаго комитету, въ имени Русинôвъ не хотѣвъ приняти такого условія. — Въ округѣ Ясло-Коросно кандидуе Русинъ, судія Іосифъ Глушкевичъ. Въ 108 ч. „Gaz. Nar.-oи“ заявляе ôнъ, що кандидатуру прійме, коли ѣи выборцѣ ѣму предложатъ. При тôмъ случаю п. Глушкевичъ высказуе въ кôлькохъ словахъ свое политичне вѣроисповѣданье, а именно, що ôнъ стоитъ за спôльною згодою обохъ народôвъ въ краю. —

„Dzien. Pol.“, загорѣлый приклонникъ „Мира“ а тымъ самымъ фанатичный противникъ всего, що дѣеся по-за митрополитальнымъ ординаріятомъ въ справахъ рускихъ, — закокетувавъ въ послѣднôмъ числѣ съ Русинами въ такій спосôбъ, що помѣстивъ вступну, досыть баламутну статію о modus vivendi. Въ округахъ, де доси послувавъ porządny Полякъ, хоче авторъ статіи лишитись при давнôмъ послѣ Поляку, а ôтступае Русинамъ лишь тѣ округи, де доси послувавъ nieporządny Полякъ. На мѣсце послѣдного можна-бы пôсля добромнѣня сего пана выбрати porządnego Rusina. Хто есть porządny або nie porządny Rusin — авторъ не хоче судити самъ, а лишае судъ самому Богови зъ выимкою послôвъ Ковальского и Кулачковского, о котрыхъ знае, що они nie-porządni. При сѣмъ радитъ авторъ статіи „Dzien. Polsk ого“ бути умѣреннѣйшимъ въ справѣ рускôй и не дразнити Русинôвъ передъ выборами. Яка ласка!

Зъѣздъ делегатôвъ польскихъ до комитету центр. польского ôтбувся 10 с. м. зовсѣмъ тихонько, т. е. на пôдставѣ пословицѣ: „най буде якъ бувало“. Регуляминъ выборчій, котрый мавъ-бы нормувати выборы, ôтложено ad meliora. Одну лишь новôсть належится занотувати, що зъѣздъ осудивъ ставленье и попиранье кандидатôвъ „nie narodowych“, т. е. не-Полякôвъ и не-Русинôвъ. Великій поступъ!

„Kurjer Lwowski“ пише при случаю зъѣзду делегатôвъ центр. польского комитету: „Все у насъ въ дѣлѣ выборôвъ здано на ласку щастя, вплывы старостôвъ и — грошѣ. Природнымъ наслѣдкомъ такои системы єсть лицитація мандатôвъ и що-разъ бôльша деморализація. Члены центр. комитету, дѣлаючого зовсѣмъ тайно и довѣрочно, ходятъ що дня съ рапортами до намѣстництва и набираютъ тамъ въ дарѣ за то ободренье. То называєсь у насъ акцією обывательскою! Въ округахъ селяньскихъ першій голосъ мае староста и попирае кандидата, на котрого ѣму покаже намѣстництво. Въ округахъ же мѣскихъ, якъ н. пр. въ Бродахъ и Коломыи бачимо крайне флибустієрство пôдъ фирмою першихъ авторитетôвъ краєвыхъ. Ôтъ бѣдныхъ Русинôвъ, що хотятъ мати посломъ н. пр. о. Озаркевича, одиного мужа, що вытревало а безъ достаточного попиранія при кождôй дебатѣ буджетовôй ôткрывавъ раны народу свого, жадаєся, щобы зъ горы звязались обѣтомъ, що або будутъ належати до „кола“ польского, або що не будутъ противъ него голосувати, не выступлятъ противъ автономіи и т. д., — але ôтъ Бльоха, Цинза та Каллира нѣхто не бере нѣякихъ запоручень, а сходятъ имъ зъ дороги. Ба, суть навѣть безплатнѣ ентузіясты для сихъ осôбъ, якъ то показалося съ Бльохомъ въ Коломыи (де Сигуртъ Висньевскій, литератъ польскій, горлавъ: Hoch Bloch!) Такои системы належало-бъ уже разъ позбутися, бо се крайна ганьба для краю. Надѣемось проте — пише „Kur. Lw.“ — що на зъѣздѣ делегатôвъ бодай кôлькохъ запротестуютъ: 1) противъ ингеренціи властей правительственныхъ; 2) противъ надъуживаню именъ личностей правительственныхъ на рекомендованье спекулянтôвъ заграничныхъ; 3) противъ торгамъ и лицитаціямъ мандатôвъ и голосôвъ и 4) противъ евентуального терориму выборцѣвъ въ часѣ голосованя. Выборы, ѣсли перестаютъ бути вольными а зависятъ ôтъ корупціи и терориму, ведутъ просто до паденя конституціонализму и лѣпше вернути до системы передмартовои, якъ хванитись, будьто мы єсьмо горожанами конституційными.“

Зъѣздъ делегатôвъ рускихъ ôтбуваєся нынѣ.

Вандрôвка рускихъ академикôвъ.

Комитетъ вандрôвничій завязавшійся при „Академичнôмъ Братствѣ“ займаеся, якъ зачуваємо — дуже пильно урядженьемъ сегорôчнои вандрôвки на Подôлье и поробивъ вже въ рôжныхъ сторонахъ, черезъ котрѣ вандрôвка буде переходити ôтповѣднѣ кроки. Не менше съ признаньемъ мусимо пôднести, що и мѣсцевѣ рускѣ патріоты, до котрыхъ комитетъ ôтнѣсся, приобѣцяли свою помôчь и занялись вже щиро заходами, щобы вандрôвка якъ найкраще могла удатись. Особливо важнымъ здаєсь намъ пôднести тутъ ѣзду пароходомъ на Днѣстрѣ. Комитетъ ôтнѣсся до фирмы пароходнои плавбы на Днѣстрѣ „Слонецкій и Наварскій“ и получивъ ôтъ неи слѣдующу ôтповѣдь: На пароходѣ може дуже выгôдно помѣститися 35 осôбъ а найбôльше 40; суть на нѣмъ мѣсця до сидѣня, заслона ôтъ спеки або дощу а крôмъ сего выгôдне мѣсце до проходу. Цѣла подорожь зъ Нижнева до Залѣщикъ треваe всего 10 годинъ безъ перервы и коштуе ôтъ особы 1 зр. 50 кр. До стаціи пароходнои въ Нижневѣ доѣзджаєся або желѣзницею зъ Станиславова на 12 годину 20 минутъ въ полудне або желѣзницею зъ Чорткова на 3 годину 21 минутъ рано. Пароходъ ôтходитъ зъ Нижнева до Залѣщикъ о 1 год. по полудни. Ночувати можна въ Луцѣ, Раковци або Унижу, де пароходъ стае о 7 год. вечеромъ; на другій день ôтходитъ пароходъ зъ стаціи о 7 год. рано и стае въ Залѣщикахъ на 12 год. въ полудне. Короткѣ перестанки пôдчасъ цѣлои подорожи суть можливѣ. Вертати пароходомъ назадъ зъ Залѣщикъ до Нижнева годѣ, позаякъ плавба горѣ рѣкою треваe що найменше 3 днѣ; найдогôднѣйше отже вертати зъ Залѣщикъ до Лужанъ ($3^1/_2$ годины ѣзды возомъ) а зъ ôтси желѣзницею до Черновець або Станиславова взглядно до Львова. Крôмъ сего треба на пароходѣ добре заосмотритися въ провіянтъ, бо по дорозѣ не можна нѣчого купити. Для догôдности гостей находится на пароходѣ великій самоваръ.

ДОПИСИ.

Ôтъ Сянока.

(*Деморализація при выборахъ.*) Якимъ способомъ нашѣ bracia выеднуютъ собѣ довѣріе у того zbałamuconego ludku ruskiego при выборахъ, най послужитъ слѣдуюче заявленье, за котрого автентичнôсть пишучій тое ручитъ честею. Одинъ панъ-Полякъ Д. цѣлкомъ вѣродостойный и наочный свѣдокъ въ Сянока, каже: „Далеко то ще вамъ Русинамъ, далеко нѣмъ вы просвѣтите на стôлько свôй народъ, щобъ ôнъ проврѣвъ и при выборахъ за вашою радою ишовъ. Наша шляхта польска z Sanockiego лѣпше умѣе коло интересу ходити. Отъ при послѣдныхъ выборахъ кождый выборець селянинъ, що голосувавъ на шляхтича Полякa п. С., выйшовши въ салѣ выборчои, дôстававъ публично ôтъ польского комитету выборчого 5 зр. а в., а той котрый голосувавъ на Русина И., той дôстававъ ôтъ того-жь польского комитету 2 зр. а. в. Теперь вже у насъ теренъ до выборôвъ приготовленый; кождый знае, що его чекае.“ Що на то скажутъ сянôцкѣ Русины? А що наведене єсть правдою, — то горломъ ручу!

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Бенкетъ въ честь бурмистра Грацу и бесѣда Вазера.*) Дня 5 с. м. ôтбувся въ Грацу бенкетъ въ честь уступаючого бурмистра Д-ра Кинцля, на котрôмъ державъ президентъ старійского высшого суду краєвого Вазеръ довшу бесѣду, повну рефлексій зверненыхъ до теперѣшного политичного стану въ Австріи. Такъ краєва якъ и загранична праса застановляєсь надъ сею бесѣдою и придае ѣй не абы яке политичне значенье, для того и мы подаємо короткій змѣстъ ѣи. Вазеръ завначивъ передовсѣмъ сей неôтрадный обявъ, що въ политичнôмъ житю конституційныхъ державъ зъуживалось надто скоро богато знаменитыхъ силъ. Богато уступае зъ арены политичнои дѣяльности зъ тои причины, що нагій и скорѣ переходы ôтъ поступу до ретроградности, ôтъ централизму до федерализму, ôтъ парляментаризму до консерватизму противнѣ ихъ переконанямъ. Многихъ приневолюе ихъ урядове становище держатись неутрально а многѣ слѣдуютъ засадѣ: „Корись передъ силою теперѣшного стану рѣчи, передъ тымъ сонцемъ, котре огрѣвае тебе и стереже ôтъ нôчныхъ морозôвъ и котре допоможе тобѣ выгрѣти твои особисті бажаня.“ Супротивъ сего треба дѣйстно сильнои волѣ и непоколебимого характеру, щобъ устоятись противъ покусамъ тои еры, въ котрôй сервилизмъ одиниць допомагае имъ до робленя добрыхъ интересôвъ и ити въ кождôй нагодѣ лише за тымъ, що кождому власне переконанье наказуе. При кôнци застерѣгаєся бесѣдникъ передъ высуваньемъ на першій плянъ рôжниць національныхъ. „Прійде часъ“ — говоривъ ôнъ „въ котрôмъ нашѣ потомки будутъ на нашѣ расовѣ и клясовѣ споры задивлятись такъ, якъ задивляємося мы нынѣ на середновѣчнѣ борбы религійнѣ.“ Въ увагахъ своихъ надъ повысшою бесѣдою зъ жалемъ пôдноситъ „Neue fr. Presse“, що въ новѣйшихъ часахъ дуже богато знаменитыхъ силъ якъ пр. Кайзерфельдъ, Кремеръ, Горстъ, Шмерлангъ, Гаснеръ, Гие усунулись зъ арены политичнои дѣяльности, а мѣжь молодшими силами годѣ добачити пожаданого приросту, котрый бы крôмъ патетичныхъ слôвъ и будженя политичныхъ страстей здобувсь на енергичну и патріотичну дѣяльнôсть подôбну дѣяльности уступившихъ попередникôвъ. Се жь и причина, для чого епока „помиреня народôвъ“ сталась епокою завзятыхъ и пристрастныхъ расовыхъ и національныхъ усобицъ.

(*Рухъ передвыборчій.*) Передвыборчій нѣмецко-либеральный комитетъ для середины мѣста Вѣдня ставитъ въ тôмъ же округѣ выборчôмъ кандидатами ѣго дотеперѣшныхъ послôвъ: Дра Жака, дра Копа и дра Вейтльофа. — Шкандальна афера мала мѣсце сими днями на зôбранію выборцѣвъ дѣльницѣ Ландштрассе. Кандидатъ посольскій бар. Сомаруга назвавъ въ своѣй промовѣ противникôвъ своихъ Мандля и Лигера слугами правительства. На тое пôднявся середъ опозиціи страшенный галасъ, Лигеръ и Гандль почали особисто сварку съ Сомаругою уживаючи такихъ слôвъ, якъ „брехунъ“, „пôдлака“ и т. п. Середъ тои колотечи поспытавъ Сомаруга Мандля: „вы выступаєте нѣбы то противъ корруціи, скажѣтъ-же чи выступили-бъ такожь и противъ Козловскому?“ На се крикнувъ Мандль: „такъ и сто разôвъ такъ!“ До сего спору вмѣшалось цѣле зôбранье; по словахъ Мандля прихильники ѣго и собѣ-жь почали кричати „такъ“, коли тымчасомъ середъ противникôвъ дались чути крики: „нѣ, нѣ“. Ледви утихомирився заколотъ, ажь знов пôднався на ново съ подвôйною силою. При интерпеляціяхъ закинувъ Мандль лѣвиці, що она тôлько на позôръ выступае противъ лендербанку. Се дало повôдъ до пекольныхъ крикôвъ. Зôбранѣ кинулись однѣ на другихъ и почали просто борбу на кулаки, по сали лѣтали куски одѣня, рукавички та капелюхи. Доперва полиція привела все до ладу, розганяючи зôбранье и арештуючи кôлькохъ зъ головнѣйшихъ участникôвъ аферы. — На передвыборчôмъ зôбраню въ дѣльници Найбавъ, котре ôтбулося дня 7 с. м. принято прихильно кандидатоку бесѣду демократы Геомана. За Геоманомъ промовлявъ Кронаветеръ. За уступъ бесѣды, въ котрôй кандидатъ выступивъ сильно противъ захованюся опо-

лученои лѣвицѣ, окрыло его зобранье грѳмкими оплесками. — Въ Тиролю представляєсь передвыборча ситуація користною для либералѳвъ въ округахъ выборчихъ полуднево-тирольскихъ мѣстъ; менше певно, однакъ все таки небезнадѣйно стоятъ ихъ шансы въ мѣстахъ пѳвнѳчнотирольскихъ. Въ нѣмецко-тирольскихъ округахъ сельскихъ маютъ запевненый выбѳръ кандидата клерикалѳвъ; слабше стоитъ тое сторонництво въ округахъ населеныхъ Италіянцями. Въ бѳльшѳй посѣлости есть тенденція заключеня компромису мѣжь клерикалами а либералами; гадку тую попирае президентъ краю, противна єму за тое одна часть шляхты и отану урядничого. — Въ Стиріи скликуютъ Словенцѣ численнѣ передвыборчѣ зѳбраня въ цѣли переведеня своихъ кандидатѳвъ. Особливо въ окрузѣ выборчѳмъ меншихъ посѣлостей въ Цилли ведутъ Словенцѣ завзяту агитацію противъ кандидата либерала дра Форегера. Епископъ зъ Секавъ, Іоанъ Цвергеръ, выдавъ листъ пастырскій, въ когрѳмъ заряджуе передовсѣмъ публичнѣ молитвы по всѣхъ перквахъ, полученѣ съ выставленьемъ св. дарѳвъ за успѣхъ выборчои акціи, а ѳттакъ поручае всѣмъ вѣрнымъ, управненымъ до голосованя станути безвынятку при урнѣ выборчѳй и ѳтдати свои голосы на кандидата, котрого имъ поставитъ консервативный комитетъ.

(*Спѳрне питанье*). При теперѣшныхъ выборахъ до рады державнои мае бути выконаный по разъ першій законъ, управняючій до выбору платячихъ 5 зр. податку. Заходитъ отже питанье: чи въ суму тую 5 зр. вчислитись мае самъ лише податокъ, чи податокъ разомъ съ додатками? Питаня сего не розвязуе самъ законъ а въ практицѣ рѣшаютъ его розличнымъ способомъ. И такъ зъ выказу новыхъ выборцѣвъ набуваючихъ овое право зъ сего закона, котрый спорядило галицке намѣстництво, догадуватись-бы можна, що намѣстництво не вчисляло додаткѳвъ, такъ якъ въ такѳмъ случаю число управненыхъ мусѣло бы выпасти о много бѳльшимъ. На Моравѣ выйшовъ зъ сего питаня справдѣшный заколотъ. Тамошне намѣстництво полишило обчисленье управненыхъ до выбору старостамъ, а зъ тыхъ однѣ вчисляли въ суму 5 зр. и додатки до податкѳвъ, другѣ-же тѳлько податокъ, а позаякъ на одинъ выборчій округъ складаєся иногдѣ кѳлька округѳвъ политичныхъ, то выйшло зъ того таке, що въ однѳмъ и тѳмъ самѳмъ выборчѳмъ окрузѣ зъ платячихъ податокъ менше 5 зр., але зъ додатками 5 зр. або и бѳльше одныхъ узнано управнеными до голосованя, а другимъ ѳтмовлено сего права. Зъ тенденціи закона выходило бъ скорше, що законъ рефлектуе тѳлько на самъ податокъ безъ додаткѳвъ въ такѳмъ случаю однакъ було-бъ се суперечнымъ, якъ справедливо замѣчае кракѳвска „N. Reforma“ зъ сотворенымъ передъ 16 ти роками и загально узнанымъ прецеденсомъ, коли то гр. Гогенвартъ розширивъ въ администраційнѳй дорозѣ право выборче, заряджуючи вчисленье до „10-риньскового census“ такожь и додатки до податкѳвъ.

ЗАГРАНИЦЯ.

Въ справѣ афганьского конфликту. Афганьскій конфликтъ такъ якъ-бы вже залагодженый; всякѣ сумнѣвы, якѣ пѳдношено въ часописяхъ о мирнѳмъ его залагодженю, суть неправдивѣ и вырахованѣ очевидно на сензацію. Ось, що пише „Pall Mall Gazette“ о сихъ поголоскахъ: Всякѣ вѣсти, що будьто-бы въ переговорахъ межи Россіею а Англіею настали новѣ трудности, суть неправдивѣ. Вправдѣ суть ще деякѣ точки до полагодженя, але въ нихъ не ма такои противуположности, щобы до залагодженя еи не выстарчили звычайнѣ средства дипломатичнѣ, або котрѣ могли-бы знову выкликати въ обохъ помирившихся державахъ якесь нове напруженье. Найлѣпшимъ однакожь доказомъ, що цѣлый спѳръ буде вже певно въ мирнѳй дорозѣ залагодженый есть, що Англія перестае вже зброитися. Зъ Лондону доносятъ именно, що дня 9 мая ѳтбулася тамъ нарада министрѳвъ и адмиралиція получила заразъ приказъ ѳткликати розпорядженье, пѳсля котрого мавъ приготовитися и ѳтѳйти вже 14 с. м. до Индій транспортъ войска англійского въ силѣ 2000 людей. Зъ дальшихъ ознакъ мирного залагодженя спору афганьского приходится намъ ще занотувати, що пѳсля вѣстей наспѣвшихъ зъ Парижа, король дуньскій заявивъ офиціяльно, що пріймае на себе урядъ мирового посередника въ англьо-россійскѳмъ спорѣ. — Якъ зъ англійскихъ жерелъ такъ такожь и зъ россійскихъ та нѣмецкихъ доносятъ вже теперь о запевненю мира. Одно, що въ россійскихъ вѣстяхъ пробиваєся, то есть, що Россія не хотѣла-бы выйти зъ сего спору зъ порожными руками. Такъ доносятъ зъ Петербурга, що тамъ вже и найбѳльшій скептикъ не сумнѣваєся о мирнѳмъ залагодженю спору, але хибнымъ бы було — кажутъ „Петерб. Вѣдом.“ наколи-бъ хто думавъ, що справа границѣ межи Афганистаномъ а Россіею позбстане на тѳй самѳй точцѣ, на котрѳй стояла въ мѣсяцю лютѳмъ. Посуненьесь россійского ѳтдѣлу улекшило порѣшенье, бо россійскѣ форпочти означили границю, котрои собѣ Россія бажае а котра муситъ бути задержана. Що дотыкае Герату, то Россія зовсѣмъ не звертала уваги на него а особливожь по заведеню status quo ante ѳтпадае всяка причина, щобы Россія се мѣсто забирала. Рѣчь Англіи есть завести тамъ сильне правительство, але неменше такожь було-бы се задачею Россіи взяти сю справу въ свои руки, наколи-бъ Англія показалась до сего за слабою. Велику прислугу для мирного полагодженя англьо-россійского спору зробила такожь и Австрія порозумѣвшися съ Нѣмеччиною а може бути и за еи ініціятивою. Коли вже напруженье ѳтносинъ межи Россіею и Англіею дѳйшло було до найвыошои степены, выступила Австрія супротивъ Порты съ енергичнымъ и категоричнымъ жаданьемъ неутрализаціи Дарданелѣвъ и Босфору. Порта мусѣла на се пристати, выдячи въ сѣмъ жаданю такожь и жаданье Нѣмеччины и взялась заразъ до укрѣпльованя дарданельскихъ крѣпостей, при чѣмъ ѣй навѣть нѣмецкѣ официры помагали. Се не позбстало безъ вплыву на Англію, котра теперь побачила, що не буде могла зачепити Россіи зъ еи найслабшого боку т. е. ѳтъ Чорного моря. Неутрализація Дарданелѣвъ и Босфору ослабила велику охоту торисѳвъ до вѳйны и улекшила такъ мирне порозумѣнье мѣжь обома державами.

Зъѣздъ трехъ цѣсарѣвъ. Ѳтъ двохъ майже недѣль ходятъ вѣсти, що въ Австріи — одни кажутъ що въ котрѳмсь мѣстѣ въ захѳднѳй Галичинѣ, другѣ що въ Ишлю — мае наступити зъѣздъ трехъ цѣсарѣвъ: австрійского, нѣмецкого и россійского. Вѣсть сю запереченo заразъ по иершѳмъ появленю еи. Тымъ часомъ львѳвскій „Przegląd“ недавно категорично обстававъ при сѣй вѣсти и доказувавъ, що не лишь мае наступити зъѣздъ трехъ цѣсарѣвъ, але на зъѣздѣ сѣмъ маютъ явитися такожь кн. Бисмаркъ и министеръ Гирсъ въ цѣли спѳльнои нарады. Говорено вже, що навѣть наступило порозумѣнье що до часу и мѣсця зъѣзду межи австрійскимъ и россійскимъ дворами и що гадка зъѣзду выйшла ѳтъ царя, котрый хотѣвъ бы австрійскому цѣсареви ѳтдати визиту за зъѣздъ въ Скерневицяхъ. Всѣмъ тымъ вѣстямъ заперечуютъ теперь категорично нѣмецкѣ газеты „Kreuz Ztg.“ и „Münch. Allg. Ztg.“. До послѣдноі пишутъ зъ Вѣдня: Мы вѣримо, що царь бажае ѳтдати визиту нѣмецкому и австрійскому цѣсареви за зъѣздъ въ Скерневицяхъ, але теперь пора не до того, позаякъ россійскѣ круги политичнѣ занятѣ теперь иншими справами и недумаютъ робити якихъ приготовлень до такои подорожи. Зъ вѣденьскихъ вѣродостойныхъ кругѳвъ запевнюютъ, що доси не надѳйшло подѳбне предложенье зъ Петербурга анѣ такожь въ двѳрскихъ оферахъ вѣденьскихъ не пороблено жадныхъ змѣнъ що до подорожи австрійского цѣсаря якъ и въ загалѣ не ма жадныхъ приготовлень, котрѣ вказували-бы чимъ небудь на зъѣздъ трехъ цѣсарѣвъ.

Россія. Зъ Ницци доносятъ, що перебуваючій тамъ гр. Лорисъ-Меликовъ зѳставъ покликаный до Петербурга. Говорятъ, що ѳнъ мае по гр. Толстою обняти теку министерства дѣлъ внутрѣшныхъ. Вѣсть ся отаєсь о стѳлько имовѣрнѣйшою, що станъ здоровя гр. Толстоя, якъ мы вже доносили значно погѳршився и що ѳнъ змушеный бувъ для того зъ Криму перенестись бѳльше на пѳвнѳчь въ свои добра. Наколи-бъ гр. Лорисъ-Меликовъ бувъ дѣйстно покликаный до министерства значило бы се велику змѣну въ дотеперѣшнѳй политицѣ россійскѳй. — Ген.-губернаторъ Туркестану Черняевъ получивъ ѳтпустку и якъ говорятъ не верне вже на свое становище; другѣ кажутъ знову, що ѳнъ мае пріѣхати до Петербурга въ цѣли ѳтобраня певныхъ инструкцій. — Полковникъ Закревскій, котрого ген. Комаровъ выславъ до Петербурга, пріѣхавъ иногды до Гатчины и бувъ у царя на авдіенціи. Закревскій розказувавъ, що въ стичцѣ надъ Кушкомъ взяло участь 1500 Россіянъ и 5000 Афганцѣвъ. Узброенье Афганцѣвъ мае бути дуже лихе, але за те маютъ они добру артилерію. Жителѣ коло Пенджъ-Дехъ суть дружно успособленѣ для Россіи. — По поводу ювилея россійского дворяньства подае газ. „Свѣтъ“ число россійскихъ дворянъ и каже, що въ цѣлѳй Россіи есть 800.000 душь дворяньства наслѣдственного а 300.000 особистого. Бѳльша половина всего дворяньства припадае на ѳсѣмъ губернѣй полуднево и пѳвнѳчно захѳдныхъ.

Туреччина. Зъ Скодару доносятъ, що дослѣды о послѣднѳй ворохобни выказали, що она була зовсѣмъ пѳсля певныхъ, добре зъ горы обдуманыхъ плянѳвъ уложена и выбухла лишь помимо волѣ проводирѳвъ передвчасно. Позаякъ все ще есть обава, щобы не выбухла нова ворохобня, то губернаторъ косовского виляету получивъ приказъ спѳльно съ властями военными предприняти ѳтповѣднѣ средства осторожности. Особливо розходится о те, щобы не роздроблювати силы военнѣ и для того будутъ отоманьскѣ войска сконцентрованѣ коло Призренду и Косова. Зъ Солуня пишутъ до „Pol. Corresp.“, що губернаторъ Косова вымашерувавъ вже съ войскомъ до Призренду, щобы зъ ѳтти розпочати пореговоры съ ворохобниками въ цѣли удержаня мира. — Пѳсля донесень „Daily News“ выслала Порта окружникъ до своихъ представителѣвъ при заграничныхъ дворахъ, въ котрѳмъ доказуе, що Италія забрала одинъ портъ безъ попередного порозумѣня съ нею и закладае противъ сего протестъ. Рѳвночасно звертае Порта увагу державъ на те, що и попередна окупація побережа надъ Червонымъ моремъ черезъ Италію була безправною и нарушуе права Султана. — На болгарско-македоньскѳмъ границу проявились зновъ ватаги ворохобникѳвъ и стараются розбудити ворохобню въ Македонії.

Сербія. Зъ Нишу пишутъ до „Pol. Corr.“, що скупштина сербска зѳстала закрыта предсѣдателемъ кабинету Гарашаниномъ. Члены скупштины попрощалися съ королемъ Миляномъ, котрый въ своѣй промовѣ съ признаньемъ згадавъ о ихъ дѣяльности и подякувавъ за обявъ патріотизму. — Смерть кн. Александра Караджордже вича принесе сербскѳй династіи королѣвскѳй новѣ клопоты. Якъ звѣстно, пок. кн. Александръ бувъ претендентомъ до сербскои короны и се право сплывае теперь на его сына Петра, зятя кн. чорногорского. Заразъ по смерти кн. Александра ѳтбулася въ Темешварѣ нарада родины Караджорджевичѣвъ, въ котрѳй найстаршій сынъ помершого кн. Петро заявивъ, що оголоситъ манифестъ пѳддержуючій права Караджорджевичѣвъ до сербскои короны. Члены родины заявили однакожь, що теперь пора до сего неѳтповѣдна и длятого кн. Петро пѳѣде насамперед до Петербурга и Вѣдня по информаціи, а вернувши ѳттакъ до Чорногоры, выдасть ѳтповѣдный манифестъ. За симъ манифестомъ пѳде ѳтповѣдный рухъ въ Сербіи. Зъ сербскои стороны доказуютъ зновъ, що покѳйный кн. Александеръ не мавъ жадного права до сербскои короны, бо анѣ скупштина не затвердила его въ своимъ часѣ яко князя съ правомъ наслѣдства, анѣ Порта не именувала его яко такого лишь просто яко регента.

НОВИНКИ.

По поводу свята свѣтл. Вознесенія Христового припадаючого въ четверъ слѣдуюче число „Дѣла“ выйде доперва въ суботу.

— **Товариство Рускихъ Женщинъ въ Станиславовѣ** устроюе въ четверъ дня 21 л. мая с. р. вечерницѣ литературнѣ въ память Николая Костомарова, на котрѣ запрошуе горячо всѣхъ почитателѣвъ покѳйного. Вечерницѣ ѳтбудутся въ рускѳй Читальни о 7 годинѣ вечеромъ. Вступъ для членѳвъ 30 кр., для нечленѳвъ 50 кр. — *Ѳтъ Выдѣлу.*

— **Учителѣ округа судового Залозецкого**, порозумѣвшися межи собою дня 7 мая, выбрали трехъ делегатѳвъ, котрѣ разомъ съ делегатами Зборѳвского округа судового удадутся до Вп. М. Кашевка, посла до сойму краевого, щобы запевнити собѣ его приклоннѳсть въ справѣ полѣпшеня оплаканои долѣ учителѣвъ народныхъ. Одночасно узнали за ѳтповѣдне оголосити сѣ ухвалы въ часописи „Дѣло“, щобы тымъ самымъ завѳзвати учителѣвъ и иншихъ округѳвъ до спѳльного въ тѳмъ дѣлѣ поступованя, бо по нашѳй гадцѣ и найосновнѣйшѣ меморіялы останутъ въ соймѣ безъ доброго наслѣдку, если не будемо мати за собою приклонного успособленя послѳвъ соймовыхъ. — *Евст. Мацевка*, управитель школы въ Залѳзцяхъ новыхъ; *Ап. Горецкій*, старшій учитель въ Залѳзцяхъ старыхъ.

— **Самбѳрскому выдѣлови повѣтовому** признавъ выдѣлъ краевый беззворотну запомогу на половину коштѳвъ будовы дороги громадскои Самбѳръ-Мостиска въ сумѣ 44.657 зр. платнои въ чотырохъ ратахъ, почавши ѳтъ 1886 р.

— **Львѳвска палата торговельна** уконституовалася въ той способѳ, що выбрала 28 голосами на 29 голосуючихъ предсѣдателемъ п. Едварда Симона, а вицепредсѣдателемъ п. Каролл Киселька. Делегатомъ палаты торговельнои на часъ неприсутности выбрано п. Макс. Епштайна.

— **Братство церковне въ Красноилѣ**, повѣта косѳвского, складае симъ Вп. Выдѣлови центральному товариства „Просвѣта“ щиру подяку за подарованье 62 книжочокъ ового давнѣйшого выданя для сегожь братства. — *Братство церковне* въ Красноилѣ.

— **Бурмистръ Коломыи** п. Трахтенбергъ зложивъ оногды, якъ доносятъ до „Kur. Lwowsk-ого“ урядъ бурмистра.

— **Осѣнній маневры** въ Галичинѣ маютъ ѳтбутися ѳтъ 1 до 15 вересня с. р. Въ маневрахъ сихъ возьме участь XI корпусъ (штабъ у Львовѣ) при сконцентрованю XI дивизіи пѣхоты пѳдъ Золочевомъ и XXX дивизіи пѳдъ Бережанами. Дивизіи сѣ будутъ оперувати межи собою евентуально при участи 5 полку кавалеріи. Пѳдчасъ маневрѳвъ пріѣде до Галичины архикн. Рудольфъ вразъ съ женою.

— **Противъ директорѳвъ банку рустикального** выточено карне слѣдство за обманьство. Въ слѣдствѣ сѣмъ, котре веде сов. Симоновичъ, маютъ бути переслуханѣ Кляйнъ, бувшій касіеръ, Маєвскій, бувшій бухгальтеръ и Лянгъ, урядникъ банку. Слѣдство выточено, якъ говорятъ, на донесенье одного зъ адвокатѳвъ вѣденьскихъ а пѳдставою до жалобы була вѣсть, що одному зъ львѳвскихъ адвокатѳвъ, котрый, якъ то кажутъ, мавъ добрѣ плечѣ, выплачено вже по розвязаню банку 50.000 зр. листами и чеками банку рустикального въ повнѳй вартости.

— **Въ Золочевѣ** арештовано дня 10 с. м. жида Хувена, директора жидѳвскои касы задатковои зъ Топорова, бо показалося, що ѳнъ на шкоду сеи касы здефравдувавъ кѳлька тысячѣвъ гульденѳвъ. До теперь сидятъ въ золочѣвскѳй вязници вже чотыри сего рода директоры зъ тамошного округа.

— **Образы въ школахъ.** Рада шкѳльна краєва выдала розпорядженье до радъ шкѳльныхъ окружныхъ, пѳсля котрого въ школахъ можутъ находитися лишь образы святыхъ, портретъ цѣсаря и образы потрѣбнѣ до науки зъ погляду. Причиною такого розпорядженя есть, що по школахъ находятся историчнѣ образы чужихъ народѳвъ и иншѣ образы неѳтповѣднѣ цѣлямъ науки.

— **Фотографіи** торжественного походу въ часѣ интронизаціи митрополита появлятся незадовго въ продажи. Львѳвскѣ фотографы уставились були пѳдчасъ походу въ рѳжныхъ мѣсцяхъ и здоймали рѳжнѣ виды сего походу.

— **Польска читальня академична.** Ѳтъ довшого вже часу ходили вѣсти по Львовѣ, що польска читальня академична упадае и що нема способу, щобъ еи пѳддержати. Дѳйшло вже було до того, що выдѣлъ читальнѣ оголосивъ еи розвязанье и скликавъ въ тѳй цѣли минувшои недѣлѣ загальный збѳръ, котрый мавъ се постановленье рѣшити. До розвязаня однакожь не прійшло; уступивъ лишь еи дотеперѣшный голова п. Родаковскій а выбѳръ нового головы мае бути сими днями доконаный. Причиною упадку читальнѣ есть загальна апатія польскои молодежи и бракъ охоты до всѣго, що загрѣвае и одушевляе душу молодця. Сумный се обявъ, тымъ сумнѣйшій, бо яка молодѣжь таке и будуще поколѣнье а зъ другои знову стороны доказъ, що яка молодѣжь, така и еи сучасна суспѳльнѳсть. Причиною сего розстрою польскои читальнѣ академичнои и загальнои апатіи середъ польскои молодежи есть безперечно то, що польска молодѣжь поступивши на университетъ забувае на свое найперше призначенье а починае заразъ грати ролю „золотыхъ хлопцѣвъ“, а идеаломъ еи есть лишь паньскѳсть и сальоновѳсть, за чимъ ѳттакъ иде брукова донжуанерія и гоненье за розрывками дня. Само вже урядженье читальнѣ не конче ѳтповѣдало еи цѣлямъ: паркетовѣ сальоны, меблѣ сальоновѣ, биляры и т. д. се для академика по нашѳй думцѣ злишне и не одушевитъ его до щирои и взнеслои працѣ. О скѳлько намъ звѣстно, польскѣ академики шукали порады на свѳй загальный розстрѳй навѣть въ рускихъ академичныхъ товариствахъ, але дежь есть лѣкарь, що принесе помѳчь на яку небудь хоробу духа?

— **Именованя.** Кароль Гейнрихъ, надинжинеръ при гал. намѣстництвѣ именованый зѳставъ совѣтникомъ будѳвництва, инжинеры Кароль Шеферъ и Романъ Бѣляньскій надинжинерами, а адюнкты будѳвництва Викторъ Броникѳвскій и Казимиръ Махньевичь инжинерами въ техничнѳй службѣ державнѳй въ Галичинѣ.

— **Въ захѳднѳй Галичинѣ** кружатъ зъ самого початку сегорѳчнои весны заграничнѣ агенты, заохочуючи селянъ до емиграціи до Америки. Послѣдными днями розкинено въ кѳлькохъ повѣтахъ захѳднои Галичины мѣжь нарѳдъ велике число примѣрникѳвъ брошурки п. з. „200 милионѳвъ акрѳвъ до колонизаціи“. Власти политичнѣ конфискуютъ згаданѣ брошуры и слѣдятъ за ширителями еи.

— **Замерзъ въ маю.** Зъ Гусятыньского пишутъ намъ: Въ Лычкѳвцяхъ, повѣта гусятыньского, д. 3 л. мая по полудни нѳславъ господарь Мацько Рудницкій ового 12-лѣтного сынка на поле съ быками, щобъ трохи попасъ. Вечеромъ вернули быки до дому самѣ безъ хлопця. На другій день знайдено его закостенѣлого въ ровѣ, де бувъ сховався передъ дощемъ и тамъ заснувъ на вѣки.

— **Памятка по Христѣ.** Професоръ археологіи въ Атенахъ, Диль, ѳткрывъ недавно въ Елятеи камѣнь записаный греческими и латиньскими буквами, котрый мае походити ще зъ першого столѣтія нашои еры. Зъ написѳвъ мало показатися, що камѣнь сей есть той самъ, на котрѳмъ Христосъ сидѣвъ, коли доконавъ чудо въ Кани галилейскѳй. Одинъ зъ апостолѳвъ або може сучасныхъ мавъ сей камѣнь перенести до Греціи. Архіепископъ зъ Патрасъ и шефъ секціи въ министерствѣ просвѣты Лямбросъ удалися до Елятеи, щобы зъ ѳтти съ торжествомъ перенести камѣнь до музеумъ старожитностей.

— **Листы съ жалобными обвѳдками.** Министерство розѳслало до всѣхъ властей урядовыхъ въ цѣлѳй державѣ рескриптъ, въ котрѳмъ остерѣгае передъ листами съ чорными обвѳдками. Листы такѣ надходятъ зъ Америки и суть звычайно адресованѣ до высшихъ урядникѳвъ. При отвираню особливожь ножицями — они експлодуютъ. Змѣстъ сѣго рескрипту зѳставъ поданый до вѣдомости урядникѳвъ всѣхъ бюръ судовыхъ.

— **Выбухъ Везува** згромаджуе теперь до Неаполя численныхъ туристѳвъ. Выбухъ сей, не потягнувшій за собою нѣякихъ для окрестности шкѳдливыхъ наслѣдкѳвъ, споводованый зѳставъ легкимъ потрясеньемъ внутрѣшныхъ покладѳвъ вулькану; лява, котра первѣстно плыла въ кѳтлину лежачу мѣжь Торро дель Греко а Помпеи, теперь звернулась въ сторону мѣсцевости Камальдоль де Торре. Видъ, якій представляе теперь Везувъ для глядачихъ на него вечерами або въ ночи зъ Неаполя, мае бути дѣйстно чаруючій.

— **Дрѳбнѣ вѣсти.** Цѣсарь дарувавъ громадѣ Мошкѳвъ въ Сокальскѳмъ 100 зр. запомоги зъ приватныхъ фондѳвъ на будову школы. — Въ Чернѳвцяхъ померъ господарь Юрій Черкасъ, переживши 106 лѣтъ. — Генералъ Змаргывхвстанцѣвъ о. Семененко держитъ теперь три разы въ тыждень филозофичнѣ проповѣди въ львѳвскѳй катедрѣ латиньскѳй. — Звѣстный зъ процесу Крашевского шпіонъ Адлеръ померъ сими днями у Вѣдни. — Въ Делявѣ, пов. товмацкого, забивъ грѳмъ селянина Николу Шкромиду.

Вѣсти зъ Аепархіи Львѳвскои.

Завѣдательство въ Посѣчи, дек. станиславѳвского получивъ о. Вас. Крыницкій.

Митрополича консисторія затвердила завѣдателемъ ех currendo парохіи въ Выровѣ о. Твардіевича зъ Якимова на прошенье вдовицѣ Климентины Улицкои. — Львѳвскому магистратови предложила митрополича консисторія квалификаційну табелю убѣгателѣвъ о презенту на Малехѳвъ.

Президія намѣстництва годится на каноничну институцію о. Мих. Ганкевича, пар. Глѣбова на Луку малу. — Президія намѣстництва повѣдомила митроп. консисторію, що Є. Вел. цѣсарь дня 22 цвѣтня 1885 а министеротво просвѣты и вѣроисповѣдань дня 29 цвѣтня 1885 р. именували о. Іоана Бартошевского професоромъ звычайнымъ богословія пастырского съ рускимъ языкомъ выкладовымъ.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Завѣдательство капеланіи Близянка, деканата коросняньского, получивъ о. Данііль Лепкій, дотеперѣшный сотрудникъ зъ Любачева.

Консисторія вставляєся до Выс. президіи намѣстництва о згоду на каноничну институцію о. Сильвестра Черлюнчакевича на парохію Маковиско, дек. яроолавского.

Намѣстництво годится на каноничну вставитуцію о. Антонія Кмицикевича зъ Торгановичъ на капелянію Чаплѣ, дек. старосо́льського.

Засуспендованый и о́тсужденый о́тъ капеляніи о. Діонизій Лапицкій, капелянъ въ Вороблячинѣ, дек. любачѣвокого.

Конкурсъ. При перемыско́мъ соборно́мъ храмѣ опорожнена посада II-го проповѣдника съ рѡчною платнею 315 зр. зъ фундаціи еп. Снѣгурского. Речинець до 13 червня 1885.

ПОСМЕРТНЙ ВѢСТИ.

† **О. Кирилъ Лаврецкій**, парохъ въ Улючи, дек. бѣрчаньского, упокоився дня 27 цвѣтня о. р. въ 59 роцѣ житя а 33 священьства. Вѣчна єму памятъ!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— „Библіотека для молодежи“, выдаванои черновецкою „Рускою Бесѣдою“ по́дъ редакцією Емиліяна Поповича выйшла книжочка 4-та и мѣститъ въ собѣ: 1) поезію Евгенія Дмитрового „Рѡдна хатина“; 2) Оповѣданье „Першій разъ на желѣзници“; 3) Казку про бабину та дѣдову доньку; 4) Статейку „Ластѡвка“; 5) Забавы для дѣтей и 6) Приповѣдки про огонь та воду. — „Библіотека для молодежи“ коштуе на рѡкъ въ дорозѣ предплаты 1 зр. (за 12 книжочокъ). Адреса редакціи: въ Черно́вцяхъ, ул. Сплені, ч. 7.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Всч. о. Ант. Вит. въ Дел. Переказъ на 6 зр. 45 кр. мы отримали и якъ належало, зарядили. Дякуємо сердечно! — **Всч. о. Лот. въ Бучачи.** Посылки 1 зр. 25 кр. и 3 зр. мы отримали и вписали за литературный додатокъ на по́въ року 2 зр. 50 кр., на оправу 55 кр., — остає на дальше 1 зр. 20 кр.

Подяка.

Неумолима смерть выдерла намъ найдорожшу нашу донечку Ярославу, и полишила насъ въ тяжко́й печали. Правдивою о́традою стало для насъ сердечне спо́вчутье Всч. оо. І. Козака зъ Калуша, Погорецкого зъ По́йла и Вайды обряду лат. зъ Калуша, котрй взяли ласкаву участь въ похоронѣ, дальше Вп. мѣщанъ-спѣвако́въ хоральныхъ по́дъ проводомъ Вп. Спиридіона Губчака, и Вп. интелигенціи и мѣщанъ зъ Калуша. Всѣмъ тымъ Всч. и Вп. Лицямъ складаємо нашу найщирѣйшу подяку!

Ярославъ и Валерія Корытовскій, родичѣ; *Ольга*, сестричка.

II.

Сподобалося Всевышному, недослѣдимому въ Своихъ засудахъ, навѣстити мене тяжкимъ горемъ, забираючи мою найдорожшу подругу Емілію передвчасно до вѣчности. Въ велико́мъ то́мъ нещастю досвѣдчивъ я однакъ то́лько прихильности о́тъ добрыхъ людей, що уважаю моимъ обовязкомъ прилюдно высказати тутъ моє чувство вдячности для нихъ. Тожь сердечно дякую передовсѣмъ Всч. оо. Духовнымъ, взявшимъ такъ численно и доброохотно участь въ обрядѣ похоронно́мъ, а именно: Вир. оо. деканамъ Олесницкому, Брилиньокому, Гальцѣ, Слюзарови и І. Бѣлиньскому; Всч. оо.: Юліяну Ганкевичу, Иньевичу, І. Ганкевичу, В. Богоносу, Юл. Стеткевичу, Туркевичу А., П. Хомиьскому, В. Скоморовскому, М. Чачковскому, И. Герасимовичу, М. Ганкевичу, Л. Сѣчиньскому, Сѣменовичу, Т. Меленкевичу и І. Олесницкому — особливо-же оо. Богоносу и М. Ганкевичу за ихъ трогаючй бесѣды прощальнй — а неменше и Всч. оо. лат. свящ. Іос. Зьолецкому и Щ. Дзюржиньокому. Найсердечнѣйше дякую Вбл. панѣ Ал. Любовичь и Єи Вп. родинѣ, п-нѣ Ем. Будзыньскій и п-нѣ Генрицѣ Ганкевичь за те, що Поко́йнои черезъ цѣлый оасъ недуги а особливо въ послѣдныхъ хвиляхъ чи опускали, а о́ттакъ осиротенымъ моимъ донемъ занялись, удержуючи все по́дчасъ похоронно́въ съ пожертвованьемъ своихъ силъ въ найкрасшо́мъ порядку. Щирымъ серцемъ складаю въ ко́нци подяку моимъ чч. парохіянамъ, чч. братствамъ обохъ обрядо́въ, чч. цехамъ ремѣсничимъ за ихъ громадну участь въ похоронѣ и оказане менѣ сочувствіе, якъ не менше Вп. членамъ хору зъ Окна за те, що зволили причинитись до звеличеня сумного того обряда. Въ ко́нци дакую всѣй моѣй Вп. Родинѣ, знаемымъ всѣй Вп. Гримало́вскій и позамѣсцево́й Публицѣ, котра зволила черезъ Свою участь въ похоронѣ оказати менѣ свое спо́вчутье въ моимъ тяжко́мъ горю. Спаси Бо́гъ Имъ, и най Богъ хоронитъ Ихъ о́тъ подо́бныхъ смутко́въ, якимъ до́ткнула теперь мене Єго рука.

Александеръ Ганкевичь, парохъ Грималова.

Съ симъ числомъ розсылаєся Впов. Предплатникамъ „Библіотеки найзнаменитшихъ повѣстей“ 5 и 6 аркушь повѣсти гр. Алекс. Толстого „Князь Серебрянный“.

Ц. к. генеральна дирекція

австрійскихъ желѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ пляну їзды важный о́тъ 15 лютого 1885 р.

О́тъѣздъ зо́ Львова:

Поѣздъ мѣшаный о 6 год. 40 мин. рано до Стрыя.
Поѣздъ особовый о 11 год. 25 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова. Дрогобыча, Борыслава, Хирова.
Поѣздъ мѣш. о 6 год. 45 мин. вечеромъ до Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Хирова, Загоря, Звардоня.

Приходятъ до Львова:

Поѣздъ мѣш. о 8 год. 39 мин. рано зъ Стрыя, Станиславова, Хирова, Загоря, Звардоня.
Поѣздъ особ. о 4 год. 17 мин. по полудни зъ Стрыя, Станиславова, Дрогобыча, Борыслава, Хирова.
Поѣздъ мѣш. о 1 год. 39 мин. въ ночи зъ Гусятына, Станиславова, Стрыя, Дрогобыча, Борыслава, Хирова, Звардоня.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручає 1315 31—?

кѣнякъ лѣчущій, правдивый французскій въ рѡжныхъ родахъ по цѣнѣ 2 зр. до 3 зр. 50 кр., — такожь малягу.

Матеріи на одѣжь

лишь зъ тревалои вовны овечои для мужчины середнього росту

3.10 метры на одиу одѣжь { за зр. 4·96 кр. зъ доброи вовны овечои; „ „ 8·— „ зъ лѣпшои вовны овечои; „ „ 10 — „ зъ тонкои вовны овечои; „ „ 12·40 „ зъ дуже тонкои вовны „

Пледы до подорожи за штуку зр. 4, 5, 8 ажь до зр 12·— Дуже красна одѣжь, сподніе, иберцигеры, матеріи на сурдуты и плащѣ о́тъ дощу, тифль, лѣденъ, комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на биляры, перувіенъ, доскинъ поручає

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взрзы франко. Карты взорцевй для панбвъ кравцѣвъ не франкован. **За послѣплатою** на звышь 10 зр. **франко.**

Я маю завсѣгды складъ сукна бо́льше якъ за 150.000 зр. а. в. и тому легко зрозумѣти, що въ моѣй всесвѣто́й торговли позо́стає богато **останко́въ** довжины о́тъ 1 до 5 метро́въ, лишь я змушеный такй остачки о́тпускати по богато о́тъ кошто́въ выробу **низшихъ цѣнахъ.** Кождый розумно мыслячій чоловѣкъ мусить змѣркувати зъ такихъ малыхъ останко́въ не можна **жадныхъ взо́рцѣвъ** посылати, бо прецѣ при ко́лькасотъ замовленяхъ зъ тыхъ останко́въ въ коротко́мъ часѣ нѣчого бы не лишилося. Для того есть то чистый **обманъ,** коли фирмы суконъ инсеруютъ о взо́рцяхъ зъ останко́въ и въ такихъ случаяхъ суть тй взоры о́ттяти зъ поставо́въ а не въ останко́въ а цѣли такого поступованя суть зрозумѣлй.

Останки, котрй не годятся можутъ о́тмѣнятися або о́тсылаются грошѣ.

Кореспонденціи принимаются на мовахъ: нѣмецко́й, угорско́й, ческо́й, польско́й, италійско́й и французко́й. 1311 (12—20)

Дръ Людвикъ Лубиньскій

адвокатъ краєвый

въ Станиславовѣ

перенѣсъ своє бюро до каменицѣ п. Гонткевичевои при улици Собѣского ч. 18 въ Станиславовѣ недалеко о́тъ ц. к. почты.

Маю честь оповѣстити П. Т. Публицѣ, що съ днемъ 1 л. лютого с. р. о́ткрывъ я

техничну контору

при ул. Городецко́й ч. 39, на 2 поверсѣ

для выготовленя всякого рода пляно́въ для буд о́вель, робо́тъ сницерскихъ, столярскихъ и т. п., зарбвно такожь кошторысо́въ, обрахунко́въ и всякого рода техничныхъ робо́тъ.

Василь Нагорный.

Не буде вже латаного бѣля!

Менѣ удалося сконструувати прирядъ, за помочею котрого на всяко́мъ ушкодженѣмъ бѣлю и т. д. можна попсоване мѣсце машиною до шитя скоро и **такъ красно заткати,** що **не видно зъ того нѣ найменшого слѣду.** — Сой прирядъ можна приправити до машины до шитя якои небудь системы и можна его пбеля залученого полоненя **такъ легко уживати, що навѣть и менше вправленый въ шитю на машинѣ може дойти до пожаданого успѣху.**

Цѣна зр. 1.50 за послѣплатою, при посыданю сумы на передъ (такожь въ маркахъ почтовыхъ всѣхъ краѣвъ) высылка франко.

Georg Grasser,

2—12 **Graiz, Maigasse 15** (Steiermark).

Накладомъ Редакціи „Дѣла“ выйшли доси:

1. **Въ оборонѣ чести** зъ нѣмецкого *Г. Раймунда*, 3 томы въ 1 книжцѣ. Цѣна 2 зр. 50 кр. (съ пересыл. 2·70)
2. **Дымъ**, зъ россійского *И. Тургенева*. Цѣна 1·50 зр. (съ перес. 1·70)
3. **Стефанъ Лаврентій,** зъ англійского *Едвардса*. 2 томы въ 1 книжцѣ. Цѣна 2 зр. 70 кр. (съ пересыл. 2·90)
4. **Любовь Убогого Молодця,** зъ французского *Октава Фейлета*. Цѣна 1 зр. 20 кр. (съ пересыл. 1·30)
5. **Новорбчній Дзвоны,** зъ англійского *К. Дикенса*. Цѣна 60 кр. (съ пер. 70 кр.)
6. **Грошѣ а праця,** зъ шведского *Дядька Адама*. 3 томы въ одно́й книжцѣ. Цѣна 3 зр. 20 кр. (съ пер. 3·40)
7. **Мѣщаньске племя,** зъ нѣмецкого *Г. Раймунда*. Цѣна 1 зр. 20 кр. (съ пересыл. 1·35)
8. **Зъ великого свѣта.** зъ французского *Октава Фейлета*. Цѣна 80 кр. (съ перес. 90)
9. **Фромонтъ молодшій и Рislеръ старшій,** зъ французского *Додета*. 2 томы въ 1 книжцѣ. Цѣна 1 зр. 80 кр. (съ перес. 2 зр.)
10. **Золотый Чоловѣкъ,** зъ угорского *М. Іокая*. Цѣна 1 зр. 80 кр. (съ пересылкою 2 зр.)
11. **Два мѣста,** зъ англійского *К. Дикенса*. Цѣна 2 зр. (съ пересыл. 2·20)
12. **Мертвй душѣ,** зъ россійского *М. Гоголя* (съ портретомъ автора). Цѣна 1·80 (съ перес. 2 зр.)

Хто купує найменше за 10 зр., до́стає 20% рабату.

Кромѣ того можна черезъ Администрацію „Дѣла“ до́стати:

Безталанне Сватанье, образъ зъ галицкого житя, написавъ Василь Барвѣнокъ (В. Барвѣньскій). Цѣна 80 кр. (съ перес. 90 кр.) Весь дохо́дъ призначеный на фондъ стипендійный имени Володимира Барвѣньского.

Скошеный Цвѣтъ, повѣсть Володимира Барвѣньского. Цѣна 1 зр. (съ пересыл. 1·20) Цѣлый дохо́дъ призначеный на памятникъ Володимира Барвѣньского.

Кобзарь Т. Шевченка ч. I, оправленый въ полотно и съ вызолоченымъ заголовкомъ, съ портретомъ и короткою житьеписею поета. Цѣна 40 кр. (съ перес. 45 кр.)

Украиньскій Гетьманы Выговскій и Юрій Хмельницкій, Ив. Левицкого (Нечуя). Цѣна 20 кр. (съ пересыл. 25 кр.)

Переводы Ос. Шухевича. Цѣна 80 кр. (съ перес. 90 кр.

Всѣ повысшй книжки суть найотвѣтнѣйшй на подарунки.

ВЕЛИКА ЛОТЕРІЯ ГРОШЕВА

500.000 МАРОКЪ

яко найбо́льшу выграну подає въ найщаслившо́мъ случаю найновѣйша, велика, державою Гамбурга загварантована лотерія грошева

Спеціяльно же

1	Премія à м.	300000
1	выгр. à м.	200000
2	выгр. à м.	100000
1	выгр. à м.	90000
1	выгр. à м.	80000
2	выгр. à м.	70000
1	выгр. à м.	60000
2	выгр. à м.	50000
1	выгр. à м.	30000
5	выгр. à м.	20000
3	выгр. à м.	15000
26	выгр. à м.	10000
56	выгр. à м.	5000
106	выгр. à м.	3000
253	выгр. à м.	2000
6	выгр. à м.	1500
515	выгр. à м.	1000
1036	выгр. à м.	500
29020	выгр. à м.	145
1946	выгр. à м.	200, 150, 124, 100, 94, 67, 40, 20.

Сихъ 50.500 выграныхъ вылосуются въ протягу пяти мѣсяцѣвъ а именно постепенно въ семи клясахъ.

Найновѣйша велика, высокимъ правительствомъ державнымъ въ **ГАМБУРГУ** дозволена и цѣлымъ майномъ державнымъ загварантована лотерія грошева содержитъ **100000 лосо́въ,** зъ котрыхъ **50.500 лосо́въ,** отже бо́льше якъ половина будутъ вытягатися одинъ по друго́мъ въ семи клясахъ съ стоячими тутъ побо́чь выграными; **цѣлый капиталъ, що має вылосуватися, выноситъ**

9,290.100 МАРОКЪ.

Черезъ богацтво выграныхъ, маючихъ вылосуватися въ сѣй великій лотеріи грошевій, якъ такожь черезъ **найбо́льшу можливу гварантію и точну выплату выграныхъ** тѣшится лотерія ся всюды великою прихильностею. По́сля постановъ пляну управляе нею особна до сего призначена генеральна дирекція а держава надзоруе цѣле предприняте.

Особлива о́тличность сеи лотеріи грошевои лежитъ въ ей користно́мъ урядженю, що всѣ 50.500 выграныхъ маютъ вже певно рѣшитися въ ко́лькохъ мѣсяцяхъ а именно въ семи клясахъ.

Головна выграна першои клясы выноситъ **50.000 марокъ** збо́льшаєся о́ттакъ въ другій клясѣ на **60.000,** въ третій на **70.000** въ четвертій на **80 000,** въ пятій на **90.000,** въ шестій на **100 000,** а въ семій евентуально на **500.000,** спеціяльно же на **300.000, 200.000 марокъ** и такъ дальше.

Продажъ оригинальныхъ лосо́въ сеи грошевои лотеріи повѣрено **низше по́дписаному домови торговельному** а всѣ тй, що хотятъ взяти участь въ закупнѣ оригинальныхъ лосо́въ, зволятъ съ своими замовленями о́тнестися *просто до него.*

Поважаныхъ замовляючихъ просимо, щобы припадаючй сумы залучали при замовленяхъ въ **австр. банкнотахъ або маркахъ почтовыхъ.** Можна такожь посылати грошѣ **наказами почтовыма,** на бажанье выконуются такожь припорученя **за послѣплатою.**

На тягненье выгранои першои клясы, котре дня 10 и 11 грудня о́тбудеся, коштуе

1 цѣлый лосъ оригинальный зр. а. в. **3.50** кр.
1 половина лосу оригинальн. зр. а. в. **1.76** кр.
1 чверть лосу оригинального зр. а. в. **0.90** кр.

Кождый получитъ на руку **оригинальный лосъ** заосмотреный гербомъ державнымъ а рбвночасно и **урядовый плянъ лосованя,** зъ котрого можна довѣдатися все близше, тягненье выграныхъ, дату тягненя и вкладки рбжныхъ клясъ. Заразъ по тягненю получитъ кождый участникъ урядову, державнымъ гербомъ заосмотрену **листу выграныхъ,** котра подає точно выгранй а взглядно числа, котрй выграли. **Выплата выграныхъ слѣдує по́сля пляну ретельно и по́дъ гварантією держави.** Наколи-бъ неожидано получителеви не годився плянъ лосованя, то мы радо готовй недогбдны лосы передъ тягненьемъ назадъ взяти и о́тдати получену за нихъ суму. На бажанье высылаются урядовй пляны лосованя на передъ даромъ. Позаякъ мы сподѣваємося до сего нового тягненя выграныхъ численныхъ поручень, то просимо, щобы всѣ замовленя можна съ всею старанностею выконати, присылати намъ тій-же **янъ найскорше** на кождый случай однакожъ передъ

15 мая 1885

просто до по́дписаного тутъ головного бюра лотерійного

Valentin & Co.

Königstrasse 36—38 Hamburg.

Кождый має у насъ ту користь, що получає оригинальнй лосы безъ посередництва и по́дрядчико́въ и длятого получає кождый не лишь урядовй листы выграныхъ въ найкоротшо́мъ часѣ по тягненю и **безъ пригадуваня, оригинальнй лосы завсѣгды по назначеныхъ по́сля пляну цѣнахъ** безъ якои небудь надвыжки.

ОБЩЕ РОЛЬНИЧО-КРЕДИТОВЕ ЗАВЕДЕНЬЕ

для Галичины и Буковины,

зарегистроване общество съ неограниченою порукою

выплачує власнй выльосованй листы, а також текучй купоны о́тъ невыльосованыхъ ще своихъ листо́въ, принимає въ уплату купоны о́тъ державныхъ ефекто́въ и заставныхъ листо́въ, удѣляє довгосрочнй пожички на случай покупки землѣ и короткосрочнй за ипотекарнымъ обезпеченьемъ, тоже пожички за порукою и обезпеченьемъ для сельскихъ хозяѣвъ. 3—?

Принимає грошевй вкладки на проценты:

а) на **книжки щадничй** по 5%; б) на **текучій счетъ** (conto corrente) за 30-, 60-, 90- и бо́льше-дневнымъ выповѣдженьемъ по 4%, 4½% и 5%.

Заставниче о́тдѣленье

того-же Заведеня **выдає пожички на заставы,** именно на процентнй цѣнній ефекты, дорогоцѣнности, выробы фабричнй и ремѣсничй и на всякй предметы, маючй цѣнно́сть.

Бюро Заведеня въ власно́мъ домѣ при улици Ормеиьско́й н-ръ 2.

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка по́дъ зар. К. Беднарского.

Ч. 49. Львôвъ, Субота 4 (16) мая 1885. **Рôчникъ VI.**

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція иАдминистрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Реклямаціи неопечатанй вôльний ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул, д Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр. на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

„Митрополичй кандидаты“.

До тои номенклатуры, котра передъ кôлькома недѣлями по разъ першій у насъ появилася, мы почали вже помалу привыкати. Оглянули мы тую нову „лялю“ зô всѣхъ бокôвъ, послухали, що свои и постороннй люде кажутъ про неи, и прійшли до пересвѣдченя, що т. зв. „митрополичй кандидатуры“, яко силомôць навязуванй Русинамъ правительствомъ, а попиранй польскими шовинистами, не маютъ въ цѣлôмъ краю анѣ найменшои симпатіи.

Не говоримо вже о Русинахъ, котрй одноду шно не узнаютъ и до самого кôнця не схотятъ узнати тыхъ кандидатуръ, але и бôльша часть прасы польскои и вся здорово-мысляча громада суспôльности польскои въ тôмъ дѣлѣ годится съ Русинами, якъ се посвѣдчаютъ ôтзывы Полякôвъ на передвыборчихъ зборахъ.

Русины, якъ сказано, однодушно противнй „митрополичимъ кандидатурамъ“ — разъ, вже зъ самого принципу, що митрополитъ, хочь нѣхто ему его авторитету въ дѣлахъ церковныхъ а до певнои мѣры и въ дѣлахъ политично-народныхъ не ôтмовляе, не може октроювати народови кандидатôвъ, не порозумѣвшись съ комитетомъ выборчимъ, анѣ не спытавши о то хочь-бы найменшого кружка Русинôвъ, анѣ не выслухавши волѣ самыхъ выборцѣвъ (чогось недôбного не мôгъ бы бувъ безъ замѣту зъ стороны Русинôвъ допуститися навѣть такій авторитетный владыка, якимъ бувъ свого часу бл. п. Григорій Яхимовичъ!), а по друге, що нѣкому, окрôмъ хиба ц. к. правительства, митрополита та самыхъ кандидатôвъ, не вѣдомо, яку ролю маютъ ôтгравати въ складѣ державнои рады „кандидаты митрополичй“, якй приняли на себе зъобовязаня въ загалѣ а що до ôтносинъ руского народу до другои народности въ краю и до державы въ особенности. Пôсля информацій зъ Вѣдня, „митрополичй кандидаты“ малы-бы бути — чіимсь слѣпымъ орудіемъ.

Що т. зв. „митрополичй кандидатуры“ противнй цѣлому рускому народови, — се выказавъ уже рѣшучо зъѣздъ делегатôвъ рускихъ комитетôвъ выборчихъ зъ цѣлого краю. Анѣ одинъ делегатъ анѣ одного повѣта, де нашъ Впр. митрополитъ навѣть власноручными листами съ благословенiемъ поручивъ свого кандидата, не бувъ въ силѣ заявити, що хочь одинъ якій членъ комитету повѣтового заявився за кандидатомъ митрополичимъ“. Що се значитъ? Значитъ то, що анѣ одинъ Русинъ доси прилюдно не заявивъ своеи симпатіи до т. зв. „митрополичихъ кандидатуръ“. Мы констатуемо фактъ.

Однакожъ мы тымъ ще не кажемо, що „кандидатôвъ митрополичихъ“ мы маемо легковажити. Того не можемо сказати, бо знаемо, якй факторы граютъ у насъ свои ролѣ при выборахъ, знаемо и памятаемо такй выборы, якъ п. Пузины въ Станиславовѣ, п. Лозиньского въ Турцѣ, п. Онишкевича въ Рогатынѣ, п. Бараньского въ Долинѣ, и т. п. Въ дотычныхъ округахъ мусятъ Русины напрягнути всю свою силу, всю свою енергію, щобъ устоятись супротивъ всѣхъ можливыхъ покусъ и прессій. Се однакожъ може лекше статись и увѣнчатись успѣхомъ тôлько тогды, коли нашъ центральный комитетъ поставитъ на тіи округи такихъ кандидатôвъ, якихъ бажаютъ собѣ **выборцѣ**. Тутъ именно непростимымъ грѣхомъ було-бы експериментувати, брати головный взглядъ на личности а не на волю выборцѣвъ. Тожь caveant consules!

По чіёй сторонѣ правда?

Редакція „Мира“, выймивши въ числѣ 21 изъ часописи „Дѣло“ (ч. 41) майже цѣлу статью про принятье депутаціи рускои Е. Вел. цѣсаремъ, нунціемъ апостольскимъ и министрами, навязуе до слôвъ, котрй проф. Омелянъ Огоновскій сказавъ передъ нунціемъ прогадку клира що-до реформы єзуитскои, осьтаку замѣтку ôтъ себе:

„Ошибся почт. проф. Е. Огоновскій. Въ тогдашнôмъ вѣчу львôвскихъ Русинôвъ не брався участи нѣ одинъ рускій священикъ въ провинціи, слѣдовательно не мôгъ дръ Е. Огоновскій получити нѣякого мандату, промовляти въ имени рускаго духовенства. Если однакъ передъ нунціемъ такъ заявивъ, то лишь высказавъ свôй личный поглядъ на ту справу, принимаючи на себе отвѣчательнôсть за того рода представленье дѣла“.

Супротивъ такого категоричного высказу отвѣчаемо, що симъ разомъ ошиблась таки редакція „Мира“. Ачейже звѣстно сѣй редакціи, що на другôмъ вѣчу всенароднôмъ дня 29 червня 1883 р. явились сотки нашого духовенства, котре вразъ съ свѣтскою интелигенцiею и съ мѣщанами та селянами ухвалило резолюцію въ справѣ василіяньско-єзуитскôй. Рôкъ же опôсля, коли львôвскй Русины вôйшлися на вѣче, котре мало лишь силу выконавчу ôтносно до рѣшеня попереднього вѣча, були присутнй такожъ деякй львôвскй священики, вѣрнй сыны Руси. Але хотяй-бы на вѣчу львôвскихъ Русинôвъ и не було анѣ одного священика, то все таки вже съ поглядомъ на всенародне вѣче въ дня 29 червня 1883 р. мôгъ проф. Омелянъ Огоновскій нунціеви апостольскому сказати, що цѣле свѣтске духовенство, вынявши 5—6 достойникôвъ церкви, не бажае нѣчого иншого такъ дуже якъ освобожденя Чина св. Василія В. въ-пôдъ реформы єзуитскои.

Впрочѣмъ поодинокй деканаты протестували смѣло противъ такои реформы, а делегаты изъ всѣхъ деканатôвъ, высланй клиромъ въ маю 1884 р. на зôбръ у Львовѣ въ цѣли залагодженя справъ фонда вдовичо-сиротиньского, явили проф. Огоновскому именемъ всего клира архидіецезіи, що вповнѣ похваляютъ его поступованье що до принятя участи въ депутаціи, и въ знакъ своеи солидарности съ поглядомъ его, заявили ему свое повне довѣріе, выбираючи его одноголосно членомъ комисіи вдовичо-сиротиньского фонда. Чи ошибся отже проф. Ом. Огоновскій въ своихъ словахъ, котрй высказавъ передъ нунціемъ, и чи заявивъ ôнъ тутъ субєктивный поглядъ? Отъ и теперь одержуе ôнъ въ рôжныхъ сторôнъ ôтъ духовенства устнй и письменнй доказы вдяки и узнаня за слово правды, заявлене передъ лицемъ представителя римского престола.

Ôтъ п. мин. Земялковского

одержали мы слѣдуюче письмо:

„Wien 12 Mai 1885.

Löbliche Redaktion des „Diło“ in Lemberg.

Aus dem anliegenden in der „Neuen freien Presse“ (Abendblatt vom 11 Mai l. J.) abgedruckten Telegramm erfahre ich, dass „Diło“ entgegen dem Dementi der Lemberger Amtszeitung versichert, ich hätte ausdrücklich den Mitgliedern der ruthenischen Deputation erklärt, „dass Graf Alfred Potocki privatim die Einleitungen zur Auslieferung des Basilianer Ordens an die Jesuiten getroffen hatte.“

Sollte diese Behauptung wirklich im „Diło“ vorkommen, so ersuche ich die Löbliche Redaktion auf Grund des Pressgesetzes, in der besagten Zeitschrift die Berichtigung erfolgen zu lassen, dass die Behauptung „ich hätte den Mitgliedern der ruthenischen Deputation ausdrücklich erklärt, dass Graf Alfred Potocki privatim die Einleitungen zur Auslieferung des Basilianer-Ordons an die Jesuiten getroffen habe“ auf Unwahrheit beruhe, — da ich dies den Mitgliedern der besagten Deputation gegenüber nicht geäussert habe.

Mit gebührender Achtung
Ziemiałkowski.“

На наведене письмо п. министра мусимо заявити, що згадана телеграма въ „Neue fr. Presse“ хибно передала содержанье ôтповѣди „Дѣла“ на заявленье урядовои „Gazet-ы Lwowsk-ои“. Въ нашôй ôтповѣди мы выразно заявили, що **иниціятива** (Einleitungen) до ôтданя Добромиля Єзуитамъ выйшла ôтъ о. Сарницкого, а не ôтъ гр. Потоцкого, отже и не могли пôдсувати п. министрови Земялковскому слôвъ, що будьто-бы **иниціятива** выйшла ôтъ гр. Потоцкого.

Щобы справу вывести на найчистѣйшу воду, мы, **пôсля блившои информаціи съ Вп. членами рускои депутаціи**, можемо заявити, що п. министеръ Земялковскій нашôй депутаціи сказавъ, що справа василіяньска яко чисто-церковна **не була** предметомъ нарадъ правительства и що гр. Альфредъ Потоцкій переспрaвлявъ съ церковными властями въ тôй справѣ въ характерѣ **приватнôмъ**. Впрочѣмъ заявивъ п. министеръ, що ôнъ о тôй справѣ лишь тое знае, що було приказано ц. к. старостѣ въ Добромили, щобы урядувавъ при списаню инвентаря и передачи монастыря оо. Єзуитамъ.

Рухъ выборчій.

Центральный комитетъ польскій доповнився вже до повного числа 20 членôвъ, дôбравши собѣ: Платона Костецкого, редактора „Gaz. Narodow-ои“, М. Савицкого, ред. „Dzienn. Polsk-ого“, Масловского, ред. „Przegląd-у“ и обохъ рабинôвъ, Левенштайна и Орнштайна. Тойже комитетъ потвердивъ и оголосивъ слѣдуючй кандидатуры зъ **куріи селяньскои** (розумѣеся на пôдставѣ, що зъ дотычныхъ округôвъ выборчихъ надоспѣла звѣстною дорогою певнôсть, що польскй кан-

---

Зъ моихъ споминокъ.

Микола Костомаровъ.

(Мои згадки про него и его листы.)

Имя Костомарова почувъ я перше коли не 1848, такъ певне що въ 1849 роцѣ. Тогдѣ скрôзь нишкомъ потайно ходила говôрка про засланье въ салдаты Шевченка. Пройшла и помѣжь насъ школярѣвъ ся вѣстка и мы розповѣдали одинъ другому, що „Шевченка за те ôтдали у салдаты, що ôнъ зъорганизувавъ тайне товариство, задачею котрого — бунтувати паньскихъ крепакôвъ и тымъ примусити панôвъ — вызволити людей зъ крепацтва“, а про Костомарова чули мы, що ôнъ „пріятелювавъ съ Шевченкомъ и за те его заслали въ Сибѣрь“. Бôльшь нѣчого мы про Костомарова не чули, не знали навѣть, що ôнъ письменникъ.

Съ творами Шевченка дехто помѣжь насъ бувъ зазнаемленый, у мене бувъ переписаный увесь „Кобзарь“ его выданый коштомъ Мартоса въ 1840 роцѣ, — одначе они не мали у насъ иншого значеня, якъ поезіи, котрй пронизуютъ усю душу, усе серце. Случай помôгъ, щобъ мы, дѣти, стали вважати ихъ яко забороненый плôдъ, яко спокусливу садовину. Товаришъ мôй Воронець, ôтписавши у мене „Тарасову нôчь“, ставъ читати еи дома; сейчасъ набѣгъ учитель Т—инъ (кватира его була обôчь хаты, въ котрôй Воронець читавъ) и ôтобравши „Тарасову нôчь“, ставъ страхати, що за се „можна й самому опинитися тамъ, де Шевченко“ и оповѣвъ, „якій великій злочинець“ авторъ „Тарасовои ночи“. Сего досыть було, щобъ школярѣ притьмомъ кинулися переписувати Шевченковй творы и выучувати ихъ на память.

Незабавомъ я спôзнався съ професоромъ С. (ôнъ ще живе и дай Боже ему много лѣтъ жити въ доброму здоровю!). Ôтъ него я довѣдався дечого бôльшь и про Шевченка и про Костомарова. Ôнъ оповѣвъ менѣ, що Костомаровъ бувъ професоромъ у кіевскому университетѣ, писавъ дещо по украиньски и мѣжь писанями его найцѣннѣйша рѣчь — трагедія „Переяславска нôчь“. Вельми кортѣло мене добути и прочитати „Переяславску нôчь“, та ба! — не лучалося. Того часу не тôлько украиньскй, але и загаломъ россійскй книжки були — велика рѣдкôсть. Навѣть учебнй книжки, якъ граматика, геометрія, альгебра, доводилось переписувати.

Здается пôдъ осѣнь 1852 року недугъ приневоливъ мене прибути гоитися до Кіева. Тутъ въ однôй освѣченôй семьи (у свого таки далекого родича) зустрѣвъ я пана Ставровского и довѣдавшись, що ôнъ, професоръ университету, трохи не зъ першого слова спытавъ его: чи ôнъ знавъ Костомарова? Ставровскій окинувъ мене такимъ хижимъ поглядомъ, що я и не стямився.

— Нѣтъ! — ôтповѣвъ ôнъ менѣ коротко сердитымъ голосомъ и сейчасъ подався зъ кôмнаты.

Небавомъ менѣ поталанило спôзнатися съ добрымъ чоловѣкомъ и добути у него творы Костомарова. Проживаючи въ Золотоношскому повѣтѣ, я спôзнався съ старымъ, хочь трохи и чуднымъ, та зате щирымъ Украинцемъ, Искрою. Ôнъ давъ менѣ прочитати рукописну (на синёму папери) „Исторію Руссовъ“ Георгія Конискаго а Костомарова „Вѣтку“ (поезіи), надруковану въ Харковѣ и „Переяславску нôчь“ надруковану въ Корсуновому „Снопѣ“ 1841 року. Поезіи Костомарова зробили на мене малый вплывъ: они здались менѣ сухими, холодными; за те „Переяславска нôчь“ — такъ прямо збурила всего мене! Я перечитавъ еи кôлька разôвъ и переписавъ усю. Образы Марины Лисенкôвны и еи брата стояли передо мною, мовь живй, и пôдносили незвычайно въ гору мое молоде патріотичне почутье. Зъ того часу я просто закохався у Костомарова, а коли въ 1857 роцѣ ставъ ôнъ, пôсля 10-лѣтнои забороны, друкувати въ „Отечественныхъ Запискахъ“ свого „Богдана Хмельницкого“, такъ я, читаючи ту монографію, трохи що не молився на Костомарова.

Листуватися съ Костомаровымъ я ставъ ось съ якои причины. Лѣтомъ 1862 року прибуло до мене въ Полтаву двохъ академикôвъ зъ петербурского университету, стали зазывати до „Землѣ и Волѣ“ и завѣряли, що съ ними товаришуе и Костомаровъ.

— Чимъ же бъ вы завѣрили мене, що Костомаровъ товаришуе съ вами? спытавъ я.

— Листомъ его до васъ.

— Добре, покажѣтъ.

— Теперь не маемо, а коли треба, ôнъ напише.

— Такъ нехай же напише, тогдѣ й говорити-мемо.

Я просто таки не вѣривъ, щобъ Костомаровъ, авторъ „Богдана Хмельницкого“ и инчихъ историчныхъ рѣчей мôгъ належати до потайного политичного товариства и саме въ той часъ, коли и треба и можна працювати прилюдно. Я прямо вырѣкъ се своимъ гостямъ и додавъ имъ, що и я не маю жаднои вѣры, щобъ потайными политичными товариствами можна було добитися полѣпшеня соціяльного и политичного побыту въ Россіи. Завсѣгды, коли я обдумувавъ съ холодною розвагою становище Россіи, я приходивъ до такои думки, що потайнй политичнй товариства не потрѣбнй Россіи, що ѣй потрѣбна перше всего — народна освѣта, а потайнй товариства тôлько нашкодятъ, бо помостятъ той помôстъ, по которому пôйде гарцювати реакція и самовольство урядникôвъ. Я може й помыляюсь, але о скôлько тямлю всесвѣтну исторію, менѣ здается, що скрôзь потайнй товариства показувалися безсильными и не давали добрыхъ добуткôвъ... Я завсѣгды гадавъ собѣ, що Россія така ще темна держава, що коженъ съ освѣченыхъ людей повиненъ працювати, щобъ розôгнати темряву, освѣтити народъ и дати простôръ людскôй мысли звити для себе кубло, зробитися **силою**. Коли яка думка опануе громадою, народомъ, — стане **силою**, ѣй не треба тогдѣ запомоги жадныхъ потайныхъ товариствъ: она сама собѣ все зробитъ. А доки мысль не

дидаты тамъ-же не пропадутъ): 1) кн. Кн. Юрія Чарторыйского на Ярославъ-Цѣшанôвъ, 2) п. Грохольского на Тернопôль-Скалатъ-Збаражъ, 3) Хамца на Залѣщики-Городенка-Борщѣвъ, 4) гр. Ром. Потоцкого на Бережаны-Пôдгайцѣ-Рогатынъ, 5) Ант. Тышковского на Перемышль-Мостиска-Добромиль, 6) п. Дав. Абрагамовича на Львôвъ-Городокъ-Яворôвъ. Зъ мѣстъ: От. Гавзнера на Самбôръ-Дрогобычь-Стрый, и Быка противъ nienarodowego Бльоха на Коломыю-Бучачь-Снятынъ.

Дня 14 мая ôтбувся у Львовѣ зъѣздъ до 30 делегатôвъ корпорацій ремѣсничихъ зъ всеи Галичины въ цѣли, щобы вплынути на выборы послôвъ зъ мѣстъ и ставити кандидатами тамъ-же людей стоячихъ близше интересôвъ дрôбныхъ промысловцѣвъ. Делегаты выбрали зъ посередъ себе комитетъ, котрому поручили въ центральнôмъ комитетѣ польскôмъ попирати слѣдуючй кандидатуры: пп. Смольки и Леваковского (Львôвъ) Гавзнера (Самбôръ), Черкавского (Тернопôль), Хамца (Залѣщики), Романовича (Станиславôвъ), Быка (Коломыя), кравця Нѣмчиновского (Перемышль) и др.

Комитетъ повѣтовый Долиньскій представивъ центр. комитетови польскому пôдъ розвагу кандидатуры пп. Романчука, Гошена и Сѣнгалевича. — Зъ куріи селяньскои въ округѣ Сянôцкôмъ кандидуе п. Едв. Гнѣвошь, сов. мин. просвѣты. — Зъ Ярославщины доносятъ, що кн. Юр. Чарторыйскій принявъ кандидатуру зъ селяньскои куріи лишь условно, зборонивъ своимъ офиціялистамъ вояку агитацію за собою и выпросивъ собѣ зъ горы купованье голосôвъ. Вѣсть, будьто-бы зъ рускои стороны кандидувавъ тамъ-же п. Вол. Федоровичь, не оправдуесь, натомѣсть пôдносятъ Русины въ сѣмъ округѣ кандидатуру проф. Наталя Вахнянина, если ои прійме.

Зъ Городенки пишутъ намъ: „Дуже пеняво ведеся у насъ акція выборча. Въ Мѣльници, Борщевѣ, Тлустôмъ, Устьечку и Залѣщикахъ ледви пульсуе житье. О Городенцѣ и Обертынѣ нѣ слыху. Кого маемо кандидувати на посла, доси нѣхто не знае. П. Хамецъ выробивъ собѣ широку клієнтелю, що лишь дивитоя, заложивши руки. А шкода! Бо народъ прозрѣвъ и допытуеся за рускимъ кандидатомъ. Се я вычитавъ и въ одной польскôй газетѣ, що тутъ носятся люде зъ гадкою выбрати рускаго посла. Тôлько-жь тяжке порозумѣнье на такъ довгôй линіи ôтъ Борщева до Обертына. У насъ въ Городенцѣ мавъ-бы шансы проф. Наталь Вахнянинъ. Просимо прото другй повѣты, щобы въ тôмъ дѣлѣ заявили свою волю прилюдно посредствомъ часописей. Тайны нема що робити. Часъ крайный! Мы въ тôмъ дусѣ робимо, а въ кого охота, най намъ щиро и заразъ завтра поможе“.

Зъ кôлькохъ сторôнъ дôйшли насъ жалѣ, що аранжеры комитетôвъ повѣтовыхъ мало давали голосу селянамъ, а зъѣхавшись лишь въ двохъ-трехъ представляли центр. комитетови рускому кандидатôвъ. Се зло належало-бы, поки часъ, справити.

Зъ Збаража пишутъ до „Gaz. Narodow-oи„ що тамъ зъорганизувався повѣтовый комитетъ выборчій польскій, зложеный зъ 26 членôвъ, рôвночасно же доносятъ, що 11 мая snuło się по Тернополи багато выборцѣвъ рускихъ священикôвъ, котрй будьто агитували (?) за абстиненціею при правыборахч по причинѣ, що правительство поставило въ тôмъ округѣ офиціяльну кандидатуру п. Грохольского. Кореспондентъ додае въ кôнци, що рускй кандидатуры оо. Качалы и Сѣчиньского притихли, а натомѣсть выступили кандидатуры пп. Александра Барвѣньского и Льва Шеховича. (П. Л. Шеховичь заявивъ въ однôй польскôй часописи, що не кандидуе. *Ред.*)

До „Dzien. Polsk-ого“ пишутъ, що въ округѣ Золочевъ-Перемышляны противъ сов. Рожанковского окремый кружокъ Русинôвъ поставивъ кандидатуру сов. суду львôвского п. Струминьского.

ДОПИСИ.

Зъ Вѣдня.

(*Товариство „Сѣчь“*) святкувало дня 9 л. мая у Вѣдни поминки по пок. Миколѣ Костомаровѣ. Въ сали зобралося по-при товаришахъ „Сѣчи“ поважне число гостей, представителѣвъ товариствъ: сербскои „Зори“, ческого „Akad. Spolku“ и польского робôтничого тов. „Zgoda“.

Вечерницѣ отворивъ патріотичною промовою дръ мед. К. Икаловичь. Высказавши глубокій жаль, якій огорнути мусѣвъ кождого щирого Русина на вѣсть о смерти великого мужа и патріота, пожертвувавшого цѣлый свôй вѣкъ народнôй службѣ, повитавъ ôнъ сердечными словами братôвъ Славянъ, котрй наспѣли, щобъ разомъ съ нами ôтдати честь великому покôйникови. Въ слѣдъ за тымъ читавъ Дръ С. Смаль-Стоцкій ôтчитъ „о житю и значеню М. Костомарова“. Прелегентъ подавъ насамперед дуже добру характеристику тыхъ часôвъ, коли всѣ славяньскй народы збудилися до нового житя, хотячи захôдну культуру защепити у себе и тымъ стати на рôвнѣ съ иншими культурными народами. Се була доба спôльна всѣмъ народамъ славяньскимъ — початокъ нашого столѣтя. Очертавши те ôтродженье духове у насъ, перейшовъ на молодôсть Костомарова, котра власне припадала въ ту добу и природно мусѣла его повести на его пôзнѣйшу дорогу. Съ великимъ майстерствомъ розказавъ ôнъ дальше житье Костомарова, повне розчаровань, труду и невсыпущои працѣ науковои. Особливо збудивъ великій интересъ у присутныхъ Славянъ періодъ Кирило-Методіевского братства, въ котрôмъ Костомаровъ гравъ головну ролю. Въ загалѣ цѣлый ôтчитъ бувъ дуже удачный, и вывавъ загальне одобренье и великй оплески.

Ôттакъ наступили спѣвы нашихъ и славяньскихъ пѣсень, переплѣтанй бесѣдами, въ котрыхъ всѣ гармонійно выражали повну згоду съ идеями Кирило-Методіевского братства. Наспѣло зъ Галичины 16 телеграмъ, котрй були принятй гучными оплесками. Всѣ присутнй въ святочнôмъ настрою ôтсвяткували память великого нашого историка и патріота, и выйшли якъ найкраще вражень въ поминокъ устроеныхъ въ наддунайскôй столици въ честь мужа, въ котрого на устахъ все були слова братства славяньского, а котрого дѣла великй зробили его безсмертнымъ.

Коли депутація наша пôсля авдіенціи вернулась въ готель Höller-a при улици „Белларія“, то два делегаты академичного товариства „Сѣчь“ повитали трехъ ои членôвъ рôднымъ словомъ и въ доказъ узнаня успѣшнои ихъ дѣяльности звѣстили ихъ про именованье почетными членами свого товариства. Дня 2 л. мая вечеръ посѣтивъ проф. Ом. Огоновскій товаришъвъ „Сѣчи“ въ ихъ льокалю. Двѣ гарнй комнаты наповнились молодыми Сѣчовиками, що въ чужинѣ устроили собѣ рôдне огнище для плеканя идеялу народного. Въ дружныхъ розговорахъ про рôдну литературу и теперѣшню нашу долю минула скоро цѣла година, почѣмъ професоръ оглянувъ библіотеку, розложену въ пяти шафахъ. Межи книгами замѣтивъ ôнъ рѣдке выданье „Енеиды“ Котляревского въ 1808 р. и де-що иншого важного. Пращаючись съ молодыми піонерами народнои идеи въ чужинѣ, проф. Огоновскій промовивъ до нихъ сердечнымъ словомъ про велике завданье миссіи народнои, яке они при своихъ научныхъ трудахъ сповнити маютъ и попращався съ всѣми по-дружески. Коли-жь оба члены депутаціи, проф. Омелянъ Огоновскій и М. Дыметъ, дня 4 л. мая вечеръ ôтъѣзджали зъ Вѣдня домôвь, то всѣ товаришѣ „Сѣчи“, якихъ 40 академикôвъ, зобрались на двôрци желѣзницѣ Пôвнôчнои. Именемъ Сѣчовикôвъ п. Василь Полянській, докторандъ медицины, попращавъ сердечно обохъ сихъ членôвъ депутаціи, що вравъ съ трема иншими станули въ оборонѣ поконвѣчныхъ правъ народныхъ.

Зъ Турчаньского.

(*Отъ п. Стефана Тирика*) одержали мы слѣдуюче заявленье:

Прошу Свѣтлу Редакцію помѣстити слѣдуюче: Дуже много людей турчаньского повѣта звѣдуются у мене, чи правда то, щобы я, яко бувшій членъ повѣтовои рады турчаньскои выбранои ще р. 1874 и нѣбы урядуючои до теперь, бравъ дiеты за то, що являвся на засѣданяхъ тои-жь рады?

Щобы явно и для всѣхъ, кого тото интересуе, выявити правду, подаю публично до вѣдомости, якь мався рѣчь съ тыми дiетами. Вже добре собѣ не пригадую котрого року, але вдаесь менѣ, що року 1875 або троха пôзнѣйше, скликана була повна рада повѣтова въ Турцѣ. Въ тôй радѣ кромѣ кôлькохъ нашихъ селянъ засѣдали и засѣдаютъ пôдпанки. Отже тогды на тôй радѣ почали пôдпанки собѣ марикувати, що имъ годѣ такъ за Богъ заплать на засѣдання рады повѣтовои пріѣджати и почали допоминатися платнѣ 3 зр. а. в. денно и милёвого такъ якъ побираютъ ц. к. урядники, ѣдучи де на комисію. Менѣ и другимъ газдамъ якось тота забаганка пôдпанкôвъ дивною выдалася, але Богомъ и правдою сказавши, я не знавъ, що бранье грошей за пріѣздъ на засѣданье рады повѣтовои есть цѣлкомъ противъ уставы. Такъ стало, що рада повѣтова тогды нѣбы ухвалила кождому радному за пріѣздъ на загальне засѣданье або на засѣданье выдѣлу рады повѣтовои давати денно 3 зр. и милёве для пôдпанкôвъ. Такъ брали всѣ радй турчаньскои рады повѣтовои черезъ кôлька лѣтъ тотй дiеты и звычайно жадано ôтъ кождого радного 10 кр. на стемпель до квиту, а тiи квиты мавъ нѣбы писати возьный Михневичь и зъ касы грошѣ для кождого радного фасувати. Чи тотй квиты на дѣлѣ були съ стемплями писанй, Богъ тото знае.

Якось разъ, якъ си пригадую року 1882, почали пôдпанки на засѣданю рады повѣтовои бесѣдувати, що 3 зр. а. в. денно то малый обрывокъ, особливо для нихъ належится бôльша платня денно за страту часу черезъ пріѣздъ на засѣданя, и тогды урадили, щобы подати до Выдѣлу краевого просьбу о призволенье побирати бôльшу платню. За якiйсь часъ возьный Михневичь повѣдавъ, що Выдѣлъ краевый на таку просьбу радѣ повѣтовôй турчаньскôй, а властиво пôдпанкамъ, велику выписавъ нечесть. По тôмъ вже раду рѣдко коли скликували, особливо насъ селянъ не завзывали нѣколи. Но чи пôдпанки и дальше зьѣджаются и чи берутъ платню за пріѣздъ, тото вже менѣ не вѣдомо, але не здався менѣ, щобы они даремщиною вбували, хоть до теперь тыхъ пôдпанкôвъ ôтъ року 1874 уменшилося, бо якйсь поумерали а якйсь пôишли гетъ свѣтами. Я и мôй сусѣдъ Игнатъ Павлюхъ зъ Хащова довѣдавшися, що побиранье тыхъ грошей за пріѣздъ на засѣданя рады повѣтовои есть неправне, побоялисьмося, щобы черезъ рады и ухвалы пôдпанкôвъ при тôй радѣ повѣтовôй, до котрои и насъ р. 1874 выбрано, не попасти въ яку напасть, — поскладалисьмо свои мандаты до тои славетнои рады повѣтовои, бо ще готова чоловѣка яка пеня найти.

Я заявляю публично, що якъ буде коли хто ображовувати тыхъ пôдпанкôвъ зъ ихъ газдôвства въ турчаньскôй радѣ повѣтовôй и будутъ жадати зверненя неправно забраныхъ грошей, то я готовъ кождого часу звернути то, що менѣ давали нѣбы за пріѣздъ. Кобы тôлько той обрахунокъ наступивъ борзо и кобы було на кôмъ и на чѣмъ кривду поглядати, бо всѣхъ радныхъ рады повѣтовои турчаньскои, выбранои ще р. 1874 а урядуючои до теперь, есть хиба девять.

Бережокъ дня 27 ст. ст. цвѣтня 1885.

Стефанъ Тирикъ, начальникъ громады.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Рухъ передвыборчій.*) Зъ чотырохъ, на середмѣстье Вѣдня поставленыхъ кандидатôвъ нѣмецко-либеральнои партіи, двохъ тôлько, а именно дръ Жакъ и Вейтльофъ подыбали опозицію середъ оферъ демократичныхъ, а комитетъ демократôвъ задумуе поставити супротивъ нихъ своихъ кандидатôвъ. Два другй кандидаты сполученои лѣвицѣ, а особливо одинъ зъ нихъ дръ Копъ, котрый окруженый есть великою симпатіею усѣхъ Вѣденцѣвъ, будутъ попираній згôдно и черезъ демократôвъ. Въ передмѣстяхъ Оттакрингъ и Гернальсъ розвиваесь агитація противъ кандидатуры професора вѣденьскои техники Екснера зъ тои причины, що тойже выступавъ въ парляментѣ противъ принятую новелѣ промысловои и заявивсь въ загалѣ противникомъ всякихъ экономичныхъ реформъ. Агитацію ведутъ особливо ремѣсничй и промысловй оферы, а окликомъ ихъ есть закидъ, що Екснеръ есть ворогомъ дрôбного промыслу. Демократичне товариство IX округа выборчого поставило кандидатуру секційного шефа бар. Лемаера противъ дотеперѣшного посла Леблиха; на Іозефштадѣ кандидуе дръ Штурцъ, котрый на ôтбувшôмся передъ кôлькома днями передвыборчôмъ зобраню выступивъ съ сильными закидами противъ Чехôвъ и Полякôвъ. Въ V выборчôмъ округѣ Вѣдня рѣшучо поставлено кандидатуру Лисера; въ округѣ Найбавъ не обôйшлось на зобраню передвыборчôмъ безъ аферы, выкликанои убѣгаючимся о мандатъ зъ сего округа дромъ Гессманомъ. Сей кандидатъ бачучи, що бôльшôсть освѣдчаесь за его соперникомъ Визенбургомъ, освѣдчивъ передъ выборчимъ зобраньемъ, що зрѣкаесь кандидатуры, позаякъ не може додержати пляцу такому контркандидатови, котрый жертвуе на переведенье свого выбору 40.000 зр. При сварцѣ, котра почалась въ наслѣдокъ сего, назвавъ Гессманъ Визенбурга отверто „обманщикомъ“. На зобраню въ вѣденьскôй дѣльници Альзергрундъ выступили численнй бесѣдники съ острою критикою дѣяльности лѣвицѣ и централистичного дневникарства; одинъ зъ бесѣдникôвъ назвавъ вѣденьску працу пôдлою невôльницею капиталу, за що ôтобравъ ôтъ цѣлого зобраня численнй оплески. — У Вѣдни завязалось политичне товариство урядникôвъ; числитъ оно теперь вже близько 1000 членôвъ, въ програмѣ его покладено головный натискъ на силу и одноцѣлôсть цѣлои державы, на розвôй добробыту, ненарушамôсть конституціи, правдиву вôльнôсть и поступъ, а въ кôнци пôднесено потребу повного рôвноуправненя всѣхъ народностей. — Въ Тиролю ôтбувся дня 10 с. м. въ Боценъ зборъ вѣрноконституційныхъ выборцѣвъ бôльшои посѣлости, на котрôмъ рѣшено ôткинути всякй пропозиціи що до компромисôвъ съ клерикалами. — Въ Трієстѣ рѣшила партія поступовыхъ на ôтбувшôмся въ послѣдныхъ дняхъ численнôмъ зобраню не брати нѣякои участи въ выборахъ и держатись зовсѣмъ абстиненційно. — Найбôльшій розголосъ вызвала кандидатура бувшого министра Баха, поставленого пôдъ патронатомъ Линбахера клерикальною партіею въ Зальцбургу. Кандидатура тая выкликала широку дискусію въ цѣлôй австрійскôй краоѣ. „Абсолютиотъ, пôднора реакція — пише про Баха „N. fr. Presse“ — чоловѣкъ, котрый черезъ цѣле десятилѣтье умѣвъ придавлювати кожде бажанье звороту до конституціи, стае теперь въ ряды кандидатôвъ на посла конституційнои державы и яко старець добиваесь симпатій народу, котру яко мужь такъ гôрко завѣвъ“. Пôсля гадки „N. fr. Presse“ — есть се зручный маневръ Линбахера, котрый въ цѣли скрѣпленя централистично-ультрамонтаньскои партіи въ парляментѣ выдобувъ сего змороженого абсолютизмомъ старця и пôдъ окликомъ „клерикализму“ спонукавъ го до ôтограня послѣднои ролѣ. Въ кôнци взываe „N. fr. Presse“ мѣста зальцбурокй, щобы не дались обаламутити симъ маневромъ и не розятрували болючихъ ще доси ранъ, нанесеныхъ народамъ Австріи за правительства Баха.

(*Соймъ угорскій.*) Палата депутованыхъ сойму угорского скôнчала дебату надъ закономъ водным, котрый принято въ третôмъ читаню. По скончено сего приступае палата до обрадъ надъ петиціею Сегедину, домагаючуюся выбраня парляментарнои комисіи для докладного выслѣдженя ôтносинъ Сегедину.

(*Въ соймѣ хорватскôмъ*) розпочалась дебата надъ внесеньемъ правительства, домагаючимся, щобы зъ звычайного буджету покрыто коштa 100.000 зр. выложенй на придавленье розрухôвъ, выкликаныхъ аферою, котру споводувало вывѣшенье написôвъ въ двохъ языкахъ. По промовѣ ба-

---

стала силою, — такъ нѣ нôжь, нѣ порохъ, нѣ гарматы не змôцнятъ ои.

Гостѣ мои, люде ще молодшй ôтъ мене стали смѣятися моимъ поглядамъ.

— Отъ почудувавсь-бы Костомаровъ, коли-бъ почувъ вашу рѣчь! — мовивъ одинъ зъ гостей.

— Чому тутъ чудуватися? А коли що, такъ я напишу самъ Костомарову все ото, що вы чули ôтъ мене.

— А нуже, нуже! Мы листъ передамо.

Я сѣвъ и заразъ написавъ листъ. Не скажу, чи той листъ гостѣ мои самй доручили Костомарову, чи переслали его почтою, тôлько-жь вже въ осени одержавъ я ôтъ Костомарова въперше ось-якій коротенькій листъ, датованый зъ Петербурга, але безъ ознаки дня и мѣсяца.

„Дякую дуже вамъ, высокоповажный Пане Добродѣю, за ваше щире слово. Нѣякихъ „гостей“ я до васъ не засылавъ и не мôгъ, — бо разъ, особисто мы зъ вами не знакомй, а друге, у насъ и свого дѣла по уши! Будемо працювати явно. Наша справа не боится свѣту Божого, хоча може бути, що реакція, затуманена жидôвскими „Сіонами“ да московскими гегемонами, заступить и намъ стежку. Чувъ я, що вы складуете книжки за-для народу: коли е що готового, пересылайте“.

Двѣ мои книжочки — „*Памятка*“ и „*Права и обовязки вызволеныхъ крепакôвъ*“ — були тогдѣ въ кіевскôй цензурѣ*), третю „*Арифметику або Щотницю*“ я тôлько-що розпочавъ писати и бажавъ, щобъ ои до друку переглянули люде бôльшь мене тямущй. Я написавъ про се до Костомарова. Ôнъ 2 грудня 1862 року ôтповѣвъ менѣ:

„Мы такъ и постановили, що яка книжка пôдходяща буде, дакъ оддати ѣѣ на проглядъ тымъ, що добре мову знають, и ще й тымъ, котрй въ тôй науцѣ, про яку книжка повѣдае, мôцнй. Коли знайдется добре, то друкувати и написателеви заплатити, якъ сила буде; а про силу нашу звѣстно буде, бо скôлько грошей пришлется, про те заразъ надрукуется. Коли грошей пришлють чимало, то добре заплатимо, а мало, — нехай выбачать, не наша вина, а тыхъ, що мало дбають про добро громадске. Въ Комитетъ Грамотности я не ввôходивъ нѣколи и съ п. Бѣлозерскимъ теперь у мене нѣчого единого немае.

Бувайте здоровй и не забувайте щиро прихильного до васъ *М. Костомарова.*“

Треба сказати кôлька слôвъ про отой Комитетъ Грамотности. Въ 1861 и 1862 рр. выпало менѣ часто бувати на селахъ Херсонщины, Полтавщины и Черниговщины. Въ якому селѣ була школа, я ои не минавъ: заходивъ, придивлявся, прислухувався и засвѣдчився, що въ тыхъ школахъ „не наука а тôлько мука“. Були дѣти-школярѣ, що за три роки тôлько-тôлько выучились читати „по складамъ“; учителѣ (священики и діяконы) вымагали, щобъ дѣти заучували съ книжокъ на память, а коли при менѣ читавъ школярь що вперше, такъ читавъ механично, не розумѣючи того, що читае, бо книжки були написанй россійскою мовою. Вчителѣ самй бачили, якъ трудно вчити дѣтей на незрозумѣлôй дѣтямъ мовѣ и добре вызнавали ту користь, те педагогичне добро, якй-бъ выявились, коли-бъ починати учити дѣтей зъ книжокъ писаныхъ народною мовою. Огъ я й ставъ переписуватись съ Комитетомъ Грамотности про се дѣло и радивъ, щобъ Комитетъ вырѣкъ прилюдно свои думки про шкôльну мову въ селахъ Украины и коли згодится зъ моими поглядами, такъ взявся за выданье шкôльныхъ украиньскихъ книжокъ. А до Костомарова я писавъ, що чи не добре бъ було и ему вступити въ члены Комитета и сполучитися въ выданю украиньскихъ народныхъ книжокъ.

(Дальше буде.)

О Я Кописьк ій.

---

*) Обѣдвѣ они були забороненй цензурою. Зъ якихъ причинъ, не вѣдомо, бо нѣ въ однôй не було жадного „противзаконного“ слова.

на приступлено до спеціяльнои дебаты надъ симъ внесеньемъ. Партіи Старцевича и Штроомаера обстаютъ при засадѣ, що кошты ой маютъ бути покритй выключно скарбомъ угорскимъ.

ЗАГРАНИЦЯ.

Клопоты Англіи въ Америцѣ. Ворохобня въ Канадѣ въ пôвнôчнôй Америцѣ зачинае прибирати такъ широкй розмѣры, що Англія буде мусѣла тамъ выступити съ цѣлою енергіею, наколи не схоче стратити зовсѣмъ своеи поваги. Такъ доносятъ бодай кореспонденты до европейскихъ часописей. Одинъ зъ индіяньскихъ проводирôвъ Пундкамеръ ударивъ пôдъ конець минувшого мѣсяця на мѣсто Батьфродъ, ограбивъ его а ôттакъ и зовсѣмъ зруйнувавъ. Часть жителѣвъ, що змогла спастися бѣгствомъ схоронилася до баракôвъ и боронилася мужественно черезъ кôлька днѣвъ. Дня 3 мая надôйшла помôчь для нихъ. Полковникъ Оттерсъ съ 300 людьми ударивъ на Пундкамера зôставъ однакожь побитый и ледве самъ не погибъ. Пôдъ нимъ убито коня а куля перешила ему капелюхъ. Ся вѣсть здаесь имовѣрною, бо подае ей „Daily News“. Индіяне сполучилися съ мулятами и ведутъ борбу дуже зручно, при чѣмъ ôтзначаются великимъ мужествомъ. Послѣдни вѣсти показуютъ, що положенье Англичанъ въ Канадѣ трохи поправилось. Зъ Оттавы доносятъ именно, що ген. Мидлеттонъ въ стычцѣ пôдъ Баточь побивъ ворохобникôвъ и прогнавъ ихъ зъ укрѣпленыхъ позицій, при чѣмъ ôтбивъ у нихъ давныхъ плѣнникôвъ англійскихъ. Страты Англичанъ выносятъ 5 убитыхъ и 15 раненыхъ, страты непріятеля суть далеко значнѣйшй.

Россія. До „K. Ztg.“ доносятъ зъ Петербурга, що вже есть певною рѣчею, що цѣлый поглядъ на справу афганьску, якій мае предложитися мировому посередникови, буде обробленый навѣть въ найменшихъ дрôбницяхъ, лишь тй точки будутъ поминенй, котрй могли бы выкликати знову яке непорозумѣнье. Зъ сего выходило-бы, що цѣла справа такого залагодженя конфликту не есть нѣчимъ другимъ, якъ лишь уступленьемъ Англіи, а позорне помиренье мае бути для неи лишь покрывою до уступленя. Посланника Комарова, Закревского, ôтслѣдували репортеры рôжныхъ газетъ, але ôнъ бувъ супротивъ всѣхъ дуже мовчаливымъ и сказавъ лишь, що Россіяне були змушенй въ власнôй оборонѣ зачепити Афганцѣвъ.

Нѣмеччина. Дня 13 с. м. мавъ бути вже закрытый нѣмецкій парляментъ, соціялъ демократы однакожь не допустили до сего, позаякъ не згодилися на скоре залагодженье торговельнои угоды съ Испанією и внесли супротивъ сего спротивленье. До такого спротивленя треба 15 голосôвъ. Причиною длячого соціялъ демократы спротивилися есть, що они хотѣли ще до суботы скористати съ посольскои ненарушимости, щобы могли бути на зборѣ соціялистôвъ въ Берлинѣ. По закрытю парляменту не могли-бы они взяти вже участи въ сѣмъ зборѣ, бо на пôдставѣ закона о соціялистахъ ще того самого дня, коли парляментъ бувъ-бы закрытый, мусѣли-бы опустити Берлинъ. Говорятъ, що зъ мѣродайнои стороны дозволювано имъ остатися ще въ Берлинѣ ажь до суботы, лишь щобы они угоды съ Испанією не проволѣкали, але они не хотѣли на се пристати.

НОВИНКИ.

— **Загальнй зборы филіи товариства „Просвѣты“ въ Коломыи** ôтбудутся дня 17 л. мая с. р. о год. 4 по полудни въ комнатѣ коломыйскои читальнѣ при улици Беднарскôй въ домѣ п. Блоньского. Дневный порядокъ: 1) Ôткрытье зборôвъ промовою головы. 2) Справозданье секретаря. 3) Справозданье касіера. 4) Выборъ нового выдѣлу. 5) Вôльнй внесеня. На тіи зборы запрашае Выдѣлъ усердно Вп. членôвъ и гостей. — Ôтъ Выдѣлу филіи тов. „Просвѣты“ въ Коломыи. *Т. Грушкевичъ*, заступ. головы; *Вол. Ступницкій*, секретарь.

— **Передача темпоралій митрополичихъ и еи церемонія.** Передача темпоралій новому митрополитѣ Виреосв. Сильвестрови ôтбулася 9 с. м. черезъ правительственныхъ комисарѣвъ совѣтникôвъ Децыкевича и Мандичевского; яко секретарь фунгувавъ п. Сованьокій. Передача темпоралій состоитъ въ тôмъ, що митрополитъ пôдписуе реверсъ, въ котрôмъ обовязуеся въ ревности для религіи и въ преданности для цѣсаря выконувати урядъ митрополита и управляти митрополичими темпораліями а комисарѣ ôтдаютъ ему ôттакъ два ключѣ, инвентаръ, книгу грунтову митрополичихъ дôбръ и митрополичй печати. Церемонія передачи темпоралій ôтбуваеся въ слѣдуючій спосôбъ: По церковнôмъ введеню або кôлька днѣвъ пôзнѣйше являются правительственнй комисарѣ зъ намѣстництва съ секретаремъ въ митрополичôй палатѣ; на долинѣ коло сходôвъ дожидае ихъ митрополича служба въ гальовôй либеріи и веде ихъ ôттакъ до комнаты, въ котрôй мае ôтбутися передача. По сѣмъ иде секретарь до митрополита и повѣдомляе его, що явились комисарѣ а коли митрополитъ заявитъ, що ихъ готовъ принятй, входятъ комисарѣ и вводятъ его до салѣ, въ котрôй мае ôтбутися актъ передачи. Въ сали сей стоитъ вже приготовленый стôлъ, на котрôмъ лежатъ два ключѣ, книга грунтова, печатъ митрополича и приряды до писаня. По правôй сторонѣ стола стоятъ два фотелѣ для комисарѣвъ, а по лѣвôй сторонѣ фотель для митрополита, дальше стоитъ другій стôлъ для секретаря. Коли вже митрополитъ съ комисарями вôйшли до салѣ, занимаютъ мѣсця коло стола; секретарь стае кôлька крокôвъ поза комисарями а за нимъ урядники митрополичй и служба. Першій комисарь (въ сѣмъ случаю сов. Децикевичъ) держитъ промову а митрополитъ ôтчитуе реверсъ, пôдписуе его и прибивае печать. Тутъ мусимо замѣтити, що промова комисаря сов. Децыкевича була першій разъ въ рускôмъ языцѣ, хочь самъ актъ передачи бувъ списаный нѣмецкою мовою а то для того, що ôнъ мае предложитися цѣсареви до пôдпису. По ôтчитаню реверсу ôтдаютъ комисарѣ митрополитѣ инвентарь, книгу грунтову и печати, котрыхъ ôнъ дотыкаеся. Инвентарь пôдписуютъ комисарѣ и митрополитъ а секретарь на пôбôчнôмъ столѣ прибивае печать, въ имени же митрополита его камердинеръ. По скôнченю сего акту промовляе митрополитъ до урядникôвъ и до своеи службы взываючи еи до послушности. По сѣмъ ведутъ урядники митрополиту до спальнѣ и ôтдаютъ ему тамъ пекторалія, перстенѣ и другй митрополичй дорогоцѣнности. Теперь складаютъ урядники свою гратуляцію и ôтходятъ а митрополитъ ôтводитъ ихъ ажь до дверей, почѣмъ вертае и служба его ôтводитъ урядникôвъ ажь до повозу.

— **Привѣтнй телеграмы** въ день интронизаціи Высокопреосв. митроп. Сильвестра Сембратовича наспѣли слѣдуючй: Зъ Перемышля ôтъ Преосв. еп. Ступницкого, еп. лат. обр. Солецкого и дра Шараневича, котрый пôдъ той часъ перебувавъ въ Перемышли; дальше зъ Ярослава, Кооова, Надвôрнои, Кутъ, Чорткова, Кристинополя, Олешиць, Збаража, Золочева, Черновець, Мельницѣ, Отыніи, Боянъ; ôттакъ зъ Мельницѣ ôтъ господаря Павла Горбачевского, зъ Бродôвъ ôтъ Альфонсины и Володимира Дѣдушицкихъ, зъ Збаража ôтъ старосты Кауцкого, зъ Дрогобыча ôтъ о. Торôньского, ôтъ вѣденьскои духовнои семинаріи, ôтъ Константиновича у Вѣдни, зъ Шенендо въ Америцѣ ôтъ о. Воляньского, зъ Коломыѣ ôтъ Братства св. Арх. Михаила, зъ Товмача, Явôрова и Любачева. Крôмъ сего надôйшли ще привѣтнй письма зъ Пôдгаецъ, ôтъ церковныхъ пѣвцѣвъ дек. бережаньского, ôтъ рускои колоніи въ Шенендо въ Америцѣ и ôтъ греко-рускои колегіи въ Римѣ.

— **Памятку знесеня панщины** якъ що року, такъ и теперь обходили у Львовѣ рускй питомцѣ дня 3 (15) мая дуже торжественно. Сердечно дружно зôйшовшись въ IV музеи — спѣвали рускй пѣснѣ: „Миръ вамъ братя“, „Щасть намъ Боже“, „Куда плывешь Ты мѣсяцю ясный“ и др. П. Бобикевичъ зъ чувствомъ и зрозумѣньемъ рѣчи ôтдеклямувавъ „Посланіе“ Шевченка. Спѣвы и деклямацію переплѣтано сердечными одушевляючими розговорами про долю хлѣборобôвъ рускихъ черезъ всю добу историчну, про гнетъ всякого рода, про видиму и невидиму неволю; не забракло и покликôвъ до роботы, до серіознои працѣ на рôднôй народнôй нивѣ. Въ кôнци устроено похôдъ зô свѣтломъ по коритарахъ при спѣвѣ рускихъ пѣсень.

— **На дохôдъ Стефана Стефурака**, одного зъ найстаршихъ и найбôльше заслуженыхъ артистôвъ нашои сцены, дане буде въ Тернополи вô второкъ дня 19 л. с. м. представленье. Ôгограй будутъ „Верховинцѣ“, народна драма въ 5 актахъ съ спѣвами и танцями И. Корженёвского. Надѣемось, що якъ тернопôльска такъ и замѣсцева руска публика, оцѣняючи правдивй заслуги бенефисанта, котрому сего року неôтрадна доля забрала жену и матѣрь численнои его родины, дасть ему доказъ своеи симпатіи и численно збересь на повысше представленье.

— **На аптику въ Яновѣ** розписало староство городецке конкурсъ съ речинцемъ до дня 15 червня. Часъ вже, щобы власти, до котрыхъ се належитъ, звернули бôльшу увагу на ôтносно мале число аптикъ въ нашôмъ краю. Не досытъ, що въ многихъ сторонахъ даесь чути великій бракъ лѣкарѣвъ, але коли вже навѣть и якій лѣкарь знайдеся, то за лѣками треба о кôлька миль далеко посылати и закимъ яка помôчь наспѣе, хорому приходится розставатись съ овѣтомъ. Не диво ôттакъ, що нашъ простый народъ замѣсть шукати раціональнои помочи, иде до ворожокъ и ворожбитôвъ и даеся просто убивати лѣками, сими людьми приготовлюваными.

— **До статистики правникôвъ въ Галичинѣ.** Пôсля выказу министерства правосудія есть теперь въ Галичинѣ 189 практикантôвъ судовыхъ отже о 11 бôльше якъ минувшого року; 251 кандидатôвъ адвокатскихъ — отже о 6 бôльше якъ минувшого року; 228 кандидатôвъ нотаріяльныхъ — о 7 бôльше якъ минувшого року.

— **Бучацка рада громадска** выслала именемъ дооколичныхъ жителѣвъ министрови торговлѣ, бар. Пино адресъ съ подякою за его заслуги около пôднесеня добробыту жителѣвъ сихъ сторôнъ головно черезъ те, що мѣсто Бучачь дôстало станцію желѣзнои дороги, урядъ почтовый и т. д.

— **Ôтъ Всч. о. Леонтія Копертыньского зъ Супранôвки** одержали мы письмо, въ котрôмъ енергично ôтсуваe замѣтъ, пôднесеный въ дописи Подолянина въ ч. 45 „Дѣла“, въ словахъ дописи: „И въ Супранôвцѣ зачали люде думати о заснованю читальнѣ. Нынѣ вже маютъ статутъ потвержденый, шкода лишь, що теперѣшный приходникъ не приступитъ чимъ скорше до ôткрытя, хочь люде сего горячо бажаютъ.“ Зъ представленя о. Копертыньского выходитъ якъ найяснѣйше, що замѣтъ пôднесеный противъ него есть безпôдставный. О. К. передавъ статуты до потвержденя, а тôлько за для того, що не було певности, коли статуты доручено ц. к. намѣстництву и чи оно потвердило, не мôгъ приступити до ôткрытя читальнѣ. Якъ довѣдуемось зъ вѣродостойного жерела, статуты тіи доручило намѣстництву одно зъ львôвскихъ товариствъ рускихъ.

— **Въ Островѣ** коло Тернополя убили селяне Стефанъ и Никола Крѣса, селянина Тымка Сушка. Причиною убійства була месть. Сушко вгородився бувъ въ городъ своихъ сусѣдôвъ Крѣсôвъ. Вôйтъ острôвскій засудивъ за те Сушка на кару 50 кр. и велѣвъ имъ погодитися. Мимо того завзятй господарѣ змовалися ще съ другими двома: съ Ив. Горальчукомъ и Ив. Бородаемъ, запросили Сушка до хаты, поставили своихъ спôльникôвъ на вартѣ а ôттакъ Сушка убили. Убійцѣвъ ôтдала громада до суду.

— **Послѣдне**, т. є. 9 ч. „Зеркала“ сконфисковала ц. к. прокураторія.

— **Выточенье поѣзду.** Дня 19 с. м. выточився товаровый поѣздъ при въѣздѣ на стацію Іорданôвъ (желѣзницѣ трансверзальнои), причѣмъ одинъ зъ службы погибъ, а другій тяжко скалѣченый. Заряджено карно-судове слѣдство.

— **Листы съ жалобными обвôдками.** Министерство розослало до всѣхъ властей урядовыхъ въ цѣлôй державѣ рескриптъ, въ котрôмъ остерѣгае передъ листами съ чорными обвôдками. Листы такй надходятъ зъ Америки и суть звычайно адресованй до высшихъ урядникôвъ. При отвираню особливожь ножицями — они експлодуютъ. Змѣстъ сёго рескрипту зôставъ поданый до вѣдомости урядникôвъ всѣхъ бюръ судовыхъ.

— **Лавина.** Въ Арменіи сточилася зъ горы Аля-Дагу коло озера Ванъ, величезна лавина и засыпала каравану зъ 75 особъ, зъ котрыхъ 68 утратило житье.

— **Выбухъ Везува** згромаджуе теперь до Неаполя численныхъ туристôвъ. Выбухъ сей, не потягнувшій за собою нѣякихъ для окрестности шкôдливыхъ наслѣдкôвъ, споводованый зôставъ легкимъ потрясеньемъ внутрѣшныхъ покладôвъ вулькану; лява, котра первѣстно плыла въ кôтлину лежачу мѣжь Торро дель Греко а Помпеи, теперь звернулась въ сторону мѣсцевости Камальдоль де Торре. Видъ, якій представляе теперь Везувъ для глядячихъ на него вечерами або въ ночи зъ Неаполя, мае бути дѣйстно чаруючій.

— **Наверненый грѣшникъ.** Зарôбникъ Константинъ Головенко ôтдався самъ въ руки тутешнои дирекціи полиціи признаючись, що дня 4 с. м. вломився ôкномъ въ церкву въ Щирци и розбивши скарбону церковну, украв зъ нея 16 зр. Теперь веденый розкаяньемъ зголосився самъ добровôльно до ôтбутя кары, однакъ зголошенье тое було троха спôзнене, бо изъ скраденыхъ грошей лишилось ему лишь 24 кр. Виновника ôтдано судови карному.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Въ пропозицію на Пôдберёзцѣ, дек. львôвско-загородского принятй оо.: І) Котовичъ Терапонтъ зъ Лѣсеничъ; ІІ) Руденьскій Порф. зъ Жиравки; ІІІ) Лопачиньскій Іосифъ зъ Высны. Пропозиція ôтôйшла до выдѣлу краевого до презентованя.

Введенй въ душпастырскй посады оо.: Лука Шустъ яко завѣдатель въ Осôвцяхъ; Меленевичъ Теодоръ яко сотрудникъ въ Коропцы; Дякôвъ Никита яко кап. въ Лопушанахъ; Лотоцкій Мелетій яко кап. Якубôвки; Редкевичъ Іоанъ яко кап. въ Зарудю; Стефановичъ Володимиръ яко завѣд. въ Вашкôвцяхъ; Глиньскій Іоанъ яко завѣдатель въ Надѣтичахъ; Павликовскій Володимиръ яко кап. въ Синковѣ.

Сотрудництво въ Крылосѣ, дек. галицкого, получивъ о. Александеръ Кобрыньскій.

Отпустку получили оо.: Юліянъ Мандычевскій зъ Бѣлявець на 6 недѣль; Конст. Бѣлевичъ, пар. Утишкова на 6 недѣль; Мих. Пирожекъ, пар. Тудорова на 2 мѣсяцѣ; Димитрій Рубчакъ на 3 недѣлѣ.

Презенту на Качанôвку, дек. скалатского получивъ Теодоръ Строцкій.

Конкурсъ. Ухвалою зъ дня 11 мая 1885 до ч. 3335 розписаный конкурсъ на посаду першого проповѣдника при архикат. церквѣ св. Юра; речинець до 22 червня 1885.

Митроп. консисторія вставилася до намѣстництва о удѣленье особистого додатку зъ фонду религійного для оо.: Мих. Глѣбовицкого, пар. въ Рôвни; Александра Терлецкого пар. въ Угриновѣ и Єронима Темницкого пар. въ Дзвинячу.

Буковиньске правительство удѣлило заномогу въ сумѣ 40 зр. о. Юліяну Рожанковскому пар. Глѣбоки.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТКРАТУРА.

— **Ueber die historische Bedeutung des Basilianerordens in Galizien und seine gegenwärtigen Verhältnisse**, von J. Iwanowicz, Leipzig, Gustav Wolf, Verlagsbuchhandlung. 1885“. — Пôдъ такимъ заголовкомъ появилася въ Липску брошура обôймаюча 40 сторôнъ друку, розбираюча историчне значенье и теперѣшнй ôтносины василіяньскихъ монастырѣвъ въ Галичинѣ. Авторъ сеи книжочки, написанои съ глубокимъ знаньемъ исторіи и опертои на жерелахъ, представляе въ короткихъ чертахъ цѣлый розвôй галицкихъ монастырôвъ василіяньскихъ ôтъ самого початку т. е. ôтъ часôвъ нашои самостôйности народнои за рускихъ князѣвъ галицкихъ и подае рôжнй категоріи монастырѣвъ на Руси, переходитъ ôттакъ до часôвъ уніи рускои церкви съ захôдною и выказуе тутъ, якъ хибнымъ було, що чинъ св. Василія В. вынятый бувъ зъ пôдъ законнои власти рускихъ епископôвъ и митрополитôвъ. Дальше переходитъ авторъ рôжнй фазы историчного розвою сего чина и доходитъ ажь до часôвъ, коли Галичина прійшла пôдъ пановане Австріи и коли Василіяне декретомъ „Ratio regiminis“ зъ 29 цвѣтня 1802 р. получили право жити и управлятися пôсля своихъ давныхъ правилъ и законôвъ. Авторъ переходитъ ôттакъ на реформу Василіянъ черезъ Єзуитôвъ и выказуе, що реформа ся выкликала въ чинѣ василіяньскôмъ цѣлои Галичины станъ анормальный, а на послѣдокъ доказуе, що реформа повинна переводитись рускими духовными, помѣжь котрыми есть богато ученыхъ и докторôвъ богословія, що кôнчили университеты и звѣстнй зъ своихъ трудôвъ науковыхъ, а не Єзуитами, котрй не суть анѣ монахами, анѣ не маютъ ôтповѣдного образованя университетского.

— **„Родина Морозовичѣвъ“**, повѣстка. Написавъ Викторъ Тыровичъ. Пôдъ такимъ заголовкомъ выйшла друга книжочка „Просвѣты за рôкъ 1885. Книжочка ся обнимае 47 сторôнъ друку и коштуе 8 крейцарôвъ.

Господарство, торговля и промыслъ.

— **Реамбуляція.** На жаданье дирекціи желѣзниць державныхъ оголосило намѣстництво, що реамбуляція зô взгляду на доповняючй будôвлѣ на стаціяхъ: Глубока-Фульштынъ, Надыбы-Воютичѣ, Дубляны-Кранцбергъ, Гаѣ выжнй и Дрогобычь на шляху Хирôвъ-Стрый ôтбудеся дня 28 мая с. р. и въ дняхъ слѣдуючихъ и що выказы маючихъ займитися въ сёй цѣли грунтôвъ въ Глубокôй, въ Воютычахъ, въ Кранцбергу и въ Гаяхъ выжныхъ будутъ выложенй въ тамошныхъ урядахъ громадскихъ съ дотычными планами черезъ 14 днѣвъ до перегляду. Замѣты противъ намѣреному вывлащеню можна вносити до дотычного ц. к. староства або заразъ на мѣсци при комисіи.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Всч. о. Бог. И. въ Сѣл. Бенк. Пересылку 5 зр. мы отримали и записали на рахунокъ 1884 р., котрый тымъ способомъ уже въ цѣлости заспокоеный. На сей рôкъ ще нѣчого не виписано.

Подяка.

Минувшого мѣсяця упокоився въ нашôмъ мѣстѣ убогій мѣщанинъ и майстеръ шевскій, честный патріотъ рускій, членъ выдѣлу мѣщаньскои читальнѣ, Григорій Козорёзъ, оставивши вдову и семеро дрôбныхъ дѣтей.

Пôдписанй уважаютъ своимъ святымъ обовязкомъ зложити прилюдну подяку всѣмъ Всч. отцямъ духовнымъ, що зволили причинитися до звеличеня похорону нашого патріота, именно же оо. Впр. декану Игн. Губчаку зъ Калуша, Кушликови зъ Вѣстовы, Григ. Воеводцѣ зъ Голиня, Одѣжиньскому и І. Козакови зъ Калуша, І. Кобыляньскому зъ Пôдгôрокъ, Скородыньскому зъ Пôдмихайля, Григ. Кончевичу зъ Завою и о. лат. обр. Вайдѣ зъ Калуша за участь въ похоронѣ, а о. дек. Губчаку ще й за трогаюче слово, — а дальше всѣмъ Вп. Дателямъ, що своими жертвами приспѣли намъ въ помôчь для ôтданя належнои послѣднои чести нашому незабутному патріотови!

Калушъ въ маю 1885.

Мелетій Теницкій, Ярославъ Корыговскій.

НАДÔСЛАНЕ.

Звертаемо увагу нашихъ Вп. читателѣвъ на анонсъ добре реномованои фирмы **Valentin & Co.** въ **Гамбурзѣ**, дотычачу **Гамбурскои грошевои лотеріи**, котра безъ сумнѣву муситъ заинтересувати Публику и дае случайнôсть за малый выдатокъ спробувати щастя.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 32—?

конякъ лѣчущій, правдивый французскій

въ рôжныхъ родахъ по цѣнѣ 2 зр. до 3 зр. 50 кр., — такожь малягу.

Особамъ проживаючимъ далеко ôтъ лѣкаря и аптики, отже жителямъ селъ въ загалѣ, особливо-же парохіямъ сельскимъ, пп. учителямъ сельскимъ, лѣсництвамъ и т. д. можна на пôдставѣ многолѣтныхъ досвѣдôвъ яко практичный пôдручникъ домовый, такъ въ проминаючихъ щоденныхъ занедужаняхъ, якъ такожь и въ пристарѣлыхъ хоробахъ, поручити якъ найбôльше дуже хосенну илюстровану брошурку 1233 5—5

„Пріятель хорыхъ“.

Брошурка та мѣститъ такожь автентичнй доказы добрыхъ наслѣдкôвъ порученыхъ въ нѣй средствъ. **Нового 135-ого польского** выданя сеи книжочки достарчае книгарня *„Richters Verlags-Anstalt in Leipzig“* на жаданье кождому безплатно и франко.

Пôдписаный завѣдомляе П. Т. Публику, що ôтбувши довшу практику на денгистичнôй клиницѣ при университетѣ въ **Галье** пôдъ проводомъ проф. дра Гольвендера, поселився въ **Чернôвцяхъ** и выконуе всѣ въ объемъ дентистики входячй дѣланя пôсля найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординуе ôтъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

1369 1—? **ПЕТРО КАДАЙСКІЙ**

въ Чернôвцяхъ ул. Руска ч. 9.

Дръ Людвикъ Лубиньскій

адвокатъ краевый

въ Станиславовѣ

перенѣсъ свое бюро до каменицѣ п. Гонткевичевои при улици Собѣского ч. 18 въ Станиславовѣ недалеко ôтъ ц. к. почты.

ЗМѢНА ФИРМЫ.

Симъ маю честь повѣдомити П. Т. Публику, що я обнявъ звѣстне заведенье годинникарске пôдъ фирмою „**Людвика Вайгля**“, при ул. Театральнôй ч. 16 у Львовѣ на власнôсть мою. Яко довголѣтный управитель сего заведеня старався я пôдъ кождымъ взглядомъ вдоволити П. Т. Публику а доказомъ сего есть, що ôтъ 1865 р. т. є. ôтъ коли я взявъ керму фирмы „Людвика Вайгля“ въ свою управу, а особливожь ôтъ смерти бл. п. Людвика Вайгля, помершого 1879 р., не було нѣякого случаю якого невдоволеня, але противно Поважана П. Т. Публика съ довѣрьемъ и вдоволеньемъ удавалася до сего заведеня.

Дякуючи за дотеперѣшне довѣрье поручаюся и на дальше ласкавôй увазѣ П. Т. Публики.

Съ глубокимъ поважаньемъ

ІОАНЪ ЛОБОСЪ, годинникарь.

1361 (5—8) Львôвъ, ул. Театральна ч. 16.

„ПОРВАЛАСЬ НИТКА!“

Комедія на 4 справы.

Написавъ **Олександеръ Я. Конiський.**

Цѣна 30 кр. а. в.

Въ м. VIII-цѣ, сторôнъ 73. — Набути можна черезъ Редакцію „Дѣла“. Съ высылкою по-за Львôвъ 32 кр. за примѣрникъ.

Не буде вже латаного бѣля!

Менѣ удалося оконструювати прирядъ, за помочею котрого на всякôмъ ушкодженôмъ бѣлю и т. д. можна поносоване мѣсце машиною до шитя скоро и **такъ красно зашкати**, що **не видно зъ того нѣ найменшого слѣду.** — Сей прирядъ можна приправити до машивы до шитя якôи небудь системы и можна его пôсля залученого положеня до машины **легко уживати, що навѣть и менше вправленый въ шитю на машинѣ може дôйти до пожаданого успѣху.**

Цѣна зр. 1.50 за псевдѣлатою, при посыланю сумы на передъ (также въ маркахъ почтовыхъ всѣхъ краёвъ) высылка франко.

Georg Grasser,

Gratz, Maigasse 15 (Steiermark).

3—12

5 килевî

БОЧÔВКИ ВИНА

поручае

ТОРГОВЛЯ ГЕГЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

1257 (26—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1	бочôвка	Гегеляйского столового .	2 зр. 10 кр.
1	„	Гегеляйского столового лучшои якости 2 зр. 30 кр. и	2 „ 50 „
1	„	Гегел. стол. ароматичного	2·70 и 3 зр.
1	„	Самородного вытравного .	4 зр. 30 кр.
1	„	Ермелеки-Бакаторъ стол.	2 „ — „

Повыше наведенî цѣны розумѣются вразъ съ бочôвкою окованою желѣзными обручами и оплаченым портомъ почтовымъ, такъ що благосклонный ôтбиратель жадныхъ бôльше коштôвъ не поносить. Купуючи вина особисто тôлько у продуцентôвъ ручить за здоровî добрî, натуральнî и лучшî вина якъ зъ Вершецъ, и просить о ласкавî замовленя.

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядôвъ, образôвъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручае Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажнôй Публицѣ богатый выбôръ:

матерiй церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинôвъ, хоругвь, фанъ, плащениць, образôвъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасôвъ, престолôвъ и на стѣны церковнî; ôлтарики або образы процесiональнî; хрестôвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесiональныхъ; хрестôвъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелiй, патрицiй, чашь, ампулокъ, дарохранительниць, дароносниць, хлѣбниць до Всенощного, кадильниць, поликандрôвъ (паукôвъ), пôдсвѣчникôвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрôвъ, лямпниць, свѣтла церковного, диванôвъ, цвѣтôвъ и проч.

Великiй складъ товарôвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовî и десеровî, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовî на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовî и проч.

1219 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 11—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаеся франко.

Цѣнники въ рускôмъ языцѣ высылаются на жаданье ôтворотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

акцiйного Банку Гипотечного

купуе и продае

ВСѢ ЄФЄКТЫ И МОНЄТЫ

пôдъ найприступнѣйшими условiями.

5% Листы Гипотечнî и

5% Листы Гипотечнî премiованî

котрî пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцiй супружескихъ войсковыхъ, на кавцiю и вадiя

можна въ сьй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% премiею т. є. по **110** за **100**)

Всѣ припорученя зъ провинции выконуются безъ проволоки по курсѣ дневнôмъ, не числячи нѣякои провизии. 1349 25—?

Складъ фабричный красокъ, лякерôвъ, покостôвъ, продуктôвъ хемичныхъ заразомъ и торговля матерiялôвъ

ГИБНЕРА и ГАНКЕ

во Львôвѣ, Рынокъ

1340 11—? **въ власнôмъ домѣ ч. 38.**

поручае:

КРАСКИ ОЛѢЙНÎ

зовсѣмъ готовî до ужитку, до мальованя дверей, ôконъ, помостôвъ, дахôвъ, домôвъ, огородовыхъ знарядôвъ и господарскихъ, знарядôвъ рôльничихъ и т. д.

КРАСКИ

ОЛѢЙНО-ЛЯКЕРОВÎ и БУРШТ.-ЛЯКЕРОВÎ

масу до запусканя помостôвъ

власного выробу, найлѣпшого рода

ЛЯКЕРЪ ДО ПОМОСТÔВЪ,

лякерô до шкôльныхъ таблиць

найдоббрнѣйшî

ЛЯКЕРЫ ПОВОЗОВÎ ПРАВДИВÎ

англiйскî зъ фабрикъ Wilkinson, Heywood и Clark въ Лондонѣ,

всякого рода лякеры до робôтъ внутрѣшныхъ, внѣшныхъ, дерева, желѣза и шкôръ.

Краски сухî всякî роды:
анилиновî,
до крашеня яець
„ „ матерiй
друкарскî, бронзы (золотый порошокъ), золото въ аркушахъ,
ростинновî въ плынѣ,
для переплетникôвъ,
тушовî, акварелевî въ гузичкахъ и лѣсочкахъ,
акварелевî вохкî въ трубочкахъ и мушляхъ,
до мальованя порцелянъ,
олѣйнî въ трубочкахъ до робôтъ артистичныхъ.

Средства до ретушованя, олѣйки и верниксы до робôтъ артистичныхъ, пензлѣ, малярскî полотна, палеты, сталюги и всякî приборы до мальованя и рысованя.

АРТИКУЛЫ ДЛЯ ФÔЛЬВАРКÔВЪ:

Смаровило до желѣзныхъ осей,
олива до машинъ,
теръ газовый,
цементъ и гипсъ,
китъ, асфальтъ,
антимерулiонъ,
карболевый квасъ и другî средства десинфекцiй.

ПРИРЯДЫ ПИВНИЧНÎ:

Шпунты и чопы до бочокъ,
корки до бутильокъ,
капслѣ до бутильокъ,
маса до лякованя бутильокъ,
машины до коркованя бутильокъ,
„ „ „ бочокъ
трибушоны,
машины до мытя фляшокъ,
пипы до бочокъ.

АРТИКУЛЫ ГУМОВÎ:

кишки гумовî до газу и до стяганя воды, вина, пива, квасу; плыты гумовî и пр.

ПРОСТИРАЛА ГУМОВÎ:

Пасы до машинъ и молотѣлень зъ найлѣпшихъ шкôръ бельгiйскихъ всякои ширины.
Гурты до машинъ, вужѣ конопляныхъ.
Руры цинковî и оловяныхъ.
Шрôтъ, льотки и кудѣ.
Порошокъ на комахи и молѣ, тинктура на комахи, камфора и перецъ бѣл.
Артикулы тоалетовî, мыла тоалетовî, Extraits d'odeur, Eau de Cologne олѣйки и помады.
Лякъ до печатаня.
Чорнило до писаня, до гектографiи, червоне, сине, чорне, до значеня бѣля и автографичне.
Краски до печатокъ, гума и карукъ розпущеныхъ.
Китъ до скла и порцеляны.
Смаровило непромакаюче на шкôру.
Смаровила на копыта съ способомъ ужитку.
Товщь до оружiя.
Лякеръ до чобôтъ чорный, золотый и мѣнячiйся.
Чорнило до шкôръ.
Апретура до консервованя шкôръ и пр.

Все по найдешевшихъ цѣнахъ.

Цѣнники спецiяльнî на жаданье gratis и franco.

При замовленяхъ за послѣплатою просится о присыланье певнои сумы, котра выстарчила-бъ хочь на оплаченье тамъ и назадъ коштôвъ почтовыхъ на случай неôтобраня посылки.

Теофиль Копыстыньскiй

1—10 **артистъ-малярь,**

ôтъ кôльканайцять лѣтъ звѣстный изъ своихъ праць религiйного малярства принимае иконы всякого рода и величины; украшае такожь внутра церквей пôсля густу и стилю по мѣрныхъ цѣнахъ

Теоф. Копыстыньскiй.

Львôвъ, ул. Краковска, ч. 20.

НА ПРЕМИИ ИСПЫТОВÎ

ôтповѣдна книжочка

КОБЗАРЬ

Т. Шевченка

оправлена цѣла въ полотно, съ вызолоченым заголовкомъ коштуе 40 кр. (съ пересылкою 45 кр.).

Ся книжочка мѣститъ житьепись и портретъ поета и що найгарнѣйшî, для дѣтей зрозумѣлî его творы. Правопись етимологична, яка уживаесь въ шкôльныхъ книжкахъ. Выс. краева Рада шк. апробовала еи на премiи и для библiотекъ шкôльныхъ. Замовляти можна черезъ тов. „Просвѣта“ або черезъ редакцiи рускихъ часописей. (1-6)

Учителька квалификована, котра удѣляла-бы приватну науку для 2 дѣвчатъ зъ высшихъ шкôлъ выдѣловыхъ и для одной дѣвчины зъ низшихъ шкôлъ, а при тôмъ науку языка французкого и фортепяну, за отвѣтнымъ вынагородженьемъ знайде умѣщенье ôтъ початку вакацiй с. р. въ домѣ урядника на провинцiи.

Близшî информацiи можна засягнути у Вп. о. Александра Стефановича, катихита у Львовѣ або листовно пôдъ адресою T. Z. poste rest. Тысьмениця. (1-3)

ВЕЛИКА ЛОТЕРІЯ ГРОШЕВА

500.000 МАРОКЪ

яко найбôльшу выграну подае въ найщаслившôмъ случаю найновѣйша, велика, державою Гамбурга загварантована лотерiя грошева

Спецiяльно же

1	Премiя à м.	300000
1	выгр. à м.	200000
2	выгр. à м.	100000
1	выгр. à м.	90000
1	выгр. à м.	80000
2	выгр. à м.	70000
1	выгр. à м.	60000
2	выгр. à м.	50000
1	выгр. à м.	30000
5	выгр. à м.	20000
3	выгр. à м.	15000
26	выгр. à м.	10000
56	выгр. à м.	5000
106	выгр. à м.	3000
253	выгр. à м.	2000
512	выгр. à м.	1000
818	выгр. à м.	500
31720	выгр. à м.	145
16990	выгр. à м.	300, 200, 150, 124, 100, 94, 67, 40, 20.

Сихъ 50.500 выграныхъ вылосуются въ протягу пяти мѣсяцѣвъ а именно постепенно въ семи клясахъ.

1363 1—4

Найновѣйша велика, высокимъ правительствомъ державнымъ въ **ГАМБУРГУ** дозволена и цѣлымъ майномъ державнымъ загварантована лотерiя грошева содержатъ **100000 лосôвъ,** зъ котрыхъ **50.500 лосôвъ,** отже бôльше якъ половина будутъ вытягатися одинъ по другôмъ въ семи клясахъ съ стоячими тутъ побôчь выграными; **цѣлый капиталъ, що мае вылосуватися, выноситъ**

9,550.450 МАРОКЪ.

Черезъ богацтво выграныхъ, маючихъ вылосуватися въ сей великôй лотерiи грошевôй, якъ такожь черезъ **найбôльшу можливу гварантiю и точну выплату выграныхъ** тѣшится лотерiя ся всюды великою прихильностею. Пôсля постановъ пляну управляе нею особна до сего призначена генеральна дирекцiя а держава надзоруе цѣле предприняте.

Особлива ôтличнôсть сеи лотерiи грошевои лежитъ въ ей користнôмъ уряженю, що всѣ 50.500 выграныхъ маютъ вже певно рѣшитися въ кôлькохъ мѣсяцяхъ а именно въ семи клясахъ.

Головна выграна першои клясы выноситъ **50.000 марокъ** збôльшаеся ôттакъ въ другôй клясѣ на **60.000,** въ третôй на **70.000** въ четвертôй на **80 000,** въ пятôй на **90.000,** въ шестôй на **100 000,** а въ семôй евентуально на **500.000,** спецiяльно же на **300.000, 200.000 марокъ** и такъ дальше.

Продажъ оригинальныхъ лосôвъ сеи грошевои лотерiи повѣрено **низше пôдписаному домови торговельному** а всѣ тî, що хотятъ взяти участь въ закупнѣ оригинальныхъ лосôвъ, зволятъ съ своими замовленями ôтнестися просто до него.

Поважаныхъ замовляючихъ просимо, щобы припадаючî сумы залучали при замовленяхъ въ **австр. банкнотахъ або маркахъ почтовыхъ.** Можна такожь посылати грошѣ **наказками почтовыма,** на бажанье выконуются такожь припорученя **за послѣплатою.**

На тягненье выграной першои клясы, котре дня 10 и 11 грудня ôтбудеся, коштуе

1 цѣлый лосъ оригинальный зр. а. в. **3.50** кр.
1 половина лосу оригинальн. зр. а. в. **1.76** кр.
1 чверть лосу оригинального зр. а. в. **0.90** кр.

Кождый получитъ на руку **оригинальный лосъ** заосмотреный гербомъ державнымъ а рôвночасно и **урядовый плянъ лосованя,** зъ котрого можна довѣдатися все близше, тягненье выграныхъ, дату тягненя и вкладки рôжныхъ клясъ. Заразъ по тягненю получитъ кождый участникъ урядову, державнымъ гербомъ заосмотрену **листу выграныхъ,** котра подае точно выгранî а взглядно числа, котрî выграли. **Выплата выграныхъ слѣдуе пôсля пляну ретельно и пôдъ гварантiею державы.** Наколи-бъ неожидано получителеви не годився плянъ лосованя, то мы радо готовî недогôдны лосы передъ тягненьемъ назадъ взяти и ôтдати получену за нихъ суму. На бажанье высылаются урядовî плявы лосованя на передъ даромъ. Позаякъ мы сподѣваемося до сего нового тягненя выграныхъ численныхъ поручень, то просимо, щобы всѣ замовленя можна съ всею старанностею выконати, присылати намъ тiи-же **якъ найскорше** на кождый случай однакожь передъ

30 мая 1885

просто до пôдписаного тутъ головного бюра лотерiйного

Valentin & Co.

Königstrasse 36—38 Hamburg.

Кождый маe у насъ ту користь, що получае оригинальнî лосы безъ посередництва и пôдрядчикôвъ и длятого получае кождый не лишь урядовî листы выграныхъ въ найкоротшôмъ часѣ по тягненю и безъ **прикладуваня, оригинальнî лосы завсѣгды по назначеныхъ пôсля пляну цѣнахъ** безъ якои небудь надвыжки.

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 50. Львôвъ, Вторникъ 7 (19) мая 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція иАдминистрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка. Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надбслане“ по 20 кр. а. в.
Реклямаціи неопечатаній вôльній ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a: Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовій уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи: для Россіи:
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр. на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Що намъ робити?

Правыборы кôнчатся. О скôлько мы про нихъ дбали, покаже недалека будучнôсть. Однакожь хочь-бы они и выпали не зовсѣмъ по нашôй мысли тымъ, що въ деякихъ сторонахъ выборцями стали люде непевнѣ, надто зависимѣ або мало свѣдомѣ великои задачѣ, яку прійдеся имъ сповнити, то таки все не годится рускôй интелигенціи сѣ послѣдній два тыжднѣ заховуватися апатично або пасивно, а всюды на кождôмъ мѣсци и при всякôй нагодѣ пôдготовляти дальшу акцію, котра именно залежитъ въ обученю выборцѣвъ, що и якъ имъ треба дѣлати и на кого по совѣсти и чести въ своѣмъ часѣ дати свôй голосъ. Шѣсть лѣтъ невтомимои працѣ нашихъ товариствъ просвѣтныхъ, численно ôткритѣ читальнѣ по всѣхъ закуткахъ нашого краю, ôтчиты держанѣ тамъ-же нашими патріотами, отверезѣнье и уморальненье народа, розбудженье охоты до економичнои працѣ — все те приготовило намъ ширшѣ пôставы до нынѣшнои акціи и може подати надѣю, що не такъ то лихо выпадутъ новѣ выборы, якъ бы дехто собѣ мôгъ желати въ нашу некористь. Зъ деякихъ сторôнъ наспѣваютъ навѣть вѣсти досыть ôтрадній. Правыборцями поставлено людей честныхъ и розумѣючихъ дѣло, съ котрыми деморализаторамъ прійдеся звести тяжку борбу а интелигенція наша трудится по можности, щобы сихъ людей пересвѣдчити о потребѣ выбору лишь рускихъ кандидатôвъ. Патріоты нашѣ зближились до выборцѣвъ и ведутъ дѣло такъ, щобы Русь Галицка не потребувала ôттакъ соромитись. Тôлько-жь не всюды маємо певнôсть такои неусипнои роботы и тутъ и тамъ спускаются люде лишь на добру волю выборцѣвъ. Наша рада пôдъ теперѣшну пору муситъ бути про те лишь та, щобы комитеты повѣтовѣ въ сихъ двохъ тыжднихъ оголосили себе неустаючими въ своѣй роботѣ, якъ се зробили деякѣ повѣтовѣ комитеты польскѣ, и всюды, село ôтъ села старались здобути и убезпечити теренъ. Тутъ спокôйна, легальна и честна агитація зможе ще направити все зло правыборче, але мапка и оловець не повинній выходити зъ рукъ и невôльно ограничатись нѣкому на свое село, а дивитись пильно, чи и у сусѣда чисто заметена хата и чи тамъ до отары не крадеся погане вовчище съ деморализуючими средствами.

Другою важною справою есть скликанье выборцѣвъ безъ рôжницѣ стану и пересвѣдченъ національныхъ на певный день въ послѣднôмъ тыждни передъ выборами въ повѣтовôмъ мѣсточку або ще лучше на селѣ, щобы тутъ-же кандидатъ мôгъ себе представити выборцямъ и выложеньемъ програмы своеи политичнои потягнути ихъ за собою. Зôбраня такѣ можутъ ôтбуватись безъ запрошуваня властей политичныхъ въ замкненыхъ мѣсцяхъ. Треба лишь чи то самому кандидатови чи предсѣдателеви повѣтового комитету на певный день и годину запросити выборцѣвъ. Знаючи стôйнôсть такихъ зборôвъ и хосеннôсть ихъ по причинѣ участи народа и сбравованя политичного, припоручаємо ихъ якъ найусильнѣйше всѣмъ округамъ выборчимъ. Доси неодна неудача выборча выходила въ того, що выборцѣ не бачивши кандидата, не могли нимъ одушевитись. Живе слово порывае сто разôвъ бôльше чимъ всякѣ писанѣ ôтозвы. Тутъ можна собѣ подати руки и скрѣпити духа до акціи выборчои. Тутъ и выборцѣ, пôзнавши свою силу, зможутъ повѣрити въ успѣхъ свого дѣла. Тутъ и спопулярызуеся имя кандидата а противникамъ выкинеся зброя обмовы и мистификаціи поза плечима. Тôлькожь — тôлькожь „стряси грыву леве смѣлый — дни твои наспѣли!“

Рухъ выборчій.

Зъ Чорткова пишутъ намъ: Кандидатъ польскій на округъ сельскій Чорткôвъ-Бучачь розвинувъ пекельну агитацію. Креатуры его пускаютъ вже въ курсъ грошѣ. Удержуеся вѣсть, що на мѣсточко Будзанôвъ кинено вже дня 13 мая 600 зр. „Хрунѣ“ вже нюхаютъ, але загалъ селянъ не пôддаеся покусѣ. Жандармы звиваются по селахъ.

Зъ Калуша пишутъ намъ: Въ повѣтѣ переводятся вже правыборы. Власть политична припоручила начальникамъ громадъ, щобы старались бути выборцями. Въ Калуши правыборы ôтбудутся въ пятницю, 22 л. мая, въ Войниловѣ вô второкъ 19 л. мая. Весь нарôдъ въ Калущинѣ приступае смѣло до правыборôвъ пôдъ прапоромъ: „Романчукъ муситъ выйти посломъ до рады державнои зъ нашого округа!“

Зъ Угнова пишутъ намъ: У насъ вже зачалися правыборы. Зъ горы прійшовъ Wink, щобы на правыборцѣвъ були выбиранѣ „ржондцы“, пропинаторы и вôйты... Чи хто того послухае, — побачимо.

„Kur. Lwow.“ (ч. 138) мѣститъ допись ôтъ Самбора де розбирае шансы кандидатôвъ: дра Антоневича, сов. Бережницкого и о. Тороньского. Про послѣдного пише: „О. митрополитъ спôльно съ центральнымъ правительствомъ хотятъ насъ ущасливити особою о. катихита Тороньского, але-жь зъ рамени правительства маємо старостôвъ, намѣстника и многихъ иншихъ достойникôвъ. А заступника автономичного хотѣли-бъ мы собѣ выбраты самѣ, бо може треба буде колись промовити въ парлямантѣ и противъ интенцій правительства.“ Зъ тои дописи довѣдуємось дальше, що польскій комитетъ центральный задумуе поставити тамъ кандидатомъ гр. Фредра, а демократы польскѣ ставятъ кандидатуру п. Тележиньского, инжинера при желѣзници Кароля-Людвика у Львовѣ.

Польскій центральный комитетъ потвердивъ и оголосивъ дальше слѣдуючѣ кандидатуры въ куріи селяньскôй: 7) о. Ивана Озаркевича на округъ выборчій Коломыя-Коссôвъ-Снятынъ; 8) п. Едварда Гнѣвоша на округъ Синôкъ-Бжозôвъ-Ласько; 9) п. Тита Киляновского на округъ Броды-Камѣнку; 10) гр. Тому Стадницкого на округъ Золочѣвъ-Перемышляны и 11) о. Михаила Сѣнгалевича на округъ Калушь-Долину-Бôбрку. На мѣста: дра Евсевія Черкавского на Тернопôль Бережаны.

Ôгъ проф. Наталя Вахнянина одержуемо слѣдуюче письмо: „N. fr. Presse“ а за нею и деякій часописи польскѣ повторили вѣсть, будьто-бы я бувъ кандидатомъ „Русскои Рады“. Вѣсть та есть зовсѣмъ безосновною и чистою мистификацію. Я не мôгъ-бы бути кандидатомъ сего товариства, а если де кандидую, то опираюсь лишь на воли народа, котрый мене кличе. Рôвно-жь мушу заявити, що я зъ центрального рускаго комитету выборчого выступивъ ще 30 цвѣтня, подавши мотивы и длятого письма о руху выборчôмъ, прошу высылати просто на руки предсѣдателя комитету, о. кр. Шведицкого. У Львовѣ 18 мая. 1885. — *Наталь Вахнянинъ.*

„Dziennik Polski“ пише: „Агитація руска прибрала широкѣ розмѣры. Ведена потайно не объявляесь она на зверхъ такъ сильною, якъ давнѣйшими лѣтами, хотяй подвоено ей, а наслѣдкомъ ей буде, що въ округахъ уважаныхъ нами за певныхъ, выйдутъ зъ урны выборчои „святоюрцѣ“, если нашѣ повѣтовѣ комитеты и обывателѣ съ цѣлымъ патріотизмомъ не займутся выборами.“ — За тымъ донесеньемъ проливае Dzien. Pol. слезы крокодыля, що ogół polski буде мусѣвъ выступити противъ выбору проф. Романчука и Сѣнкевича (sic!) по причинѣ, що они звязалися съ gwardią świętojurską. Въ послѣдныхъ словахъ добачаемо дуже мало логики и думаемо, що такъ якъ проф. Романчукъ есть чистый въ своихъ пересвѣдченяхъ національныхъ и политичныхъ, то лишь зъ тои стороны треба дивитись на его кандидатуру. И длятого мусимо ôтперти на сѣмъ мѣсци зовсѣмъ рѣшучо инсинуаціи „Dz. Polsk-ого“ вымѣренѣ противъ проф. Романчука о якѣ-то „grawitacje“ и т. д. Выступати противъ кандидатуръ поодинокихъ людей свобôдно кождому, але оружіе до того повинно бути заедно честне.

Черновецка „Руска Рада“ выдала ôтозву до рускихъ выборцѣвъ, (напечатану въ „Буковинѣ“), поясняючи имъ ихъ политичнѣ и патріотичнѣ обовязки и взываючи ихъ ôтдавати голосы на своихъ рускихъ кандидатôвъ. Якъ умѣреннѣ суть жаданя буковиньскихъ Русинôвъ, видно вже зъ того, що на 9 послôвъ, выбираныхъ Буковиною, жадаютъ они выбору лише двохъ своихъ кандидатôвъ а именно въ округахъ громадъ сельскихъ Кôцмань-Выжница и Чернôвцѣ Серетъ-Сторожинець. И въ сихъ двохъ округахъ поставивъ „консервативный комитетъ краевый“ (румуньскій) Румуна Зоту, а на другій Румуна Лупула. Зота попирае свою кандидатуру, якъ доноситъ „Буковина“, грôшми, а Лупулъ зновъ маѣ за собою выдѣлъ краевый, а при его помочи всѣхъ двôрникôвъ (вôйтôвъ). Русины мусятъ напрягнути всѣ свои силы, щобы ихъ побѣдити. Въ иншихъ округахъ выборчихъ Буковины кандидуютъ: въ Чернôвцяхъ зъ мѣста Вагнеръ (попираный черезъ Томащука) противъ дотеперѣшного посла Кохановского; зъ меншихъ посѣлостей Радôвцѣ-Сучава-Кимполюнгъ предложено мандатъ министрови торговлѣ, бар. Пино.

Зъ моихъ спомишокъ.

Микола Костомаровъ.

(Мои згадки про него и его листы.)

(Дальше.)

Написавши „Щотницю“ (простѣ числа зъ назвами) я ôтославъ ей до Костомарова и просивъ его подати кому зъ тямущихъ людей сю частину до перегляду, а тымъ часомъ я складати-му далѣ. Особливо я просивъ звернути увагу на терминологію. Костомаровъ 17 грудня 1862 р. прислався до мене таку ôтповѣдь:

„Ôтобравши вашь листъ, я буду прохати Шановный Пане Олександре Яковлевичу, щобъ вы покôнчили швидче вашу Счетницю: дробей нема и тройнои лѣчбы треба. Не годится гвалтомъ вымышляти слова, та перекладати те, що въ науцѣ прійняли усѣ народы зарôвно; бо не въ тому сила, щобъ выдумати якій небудь перпендикуляръ або цилиндръ назвати, а щобъ зъ народнои мовы и зъ народного быту его взяти; коли-жь его не знайдется, то лѣпше буде дать его народови такимъ, якимъ оно у другихъ було, а не такимъ, якимъ намъ хочется, щобъ оно було и якимъ оно не було нѣколи. Менѣ здается вы лучче въ сему дѣлѣ поводитесь, нѣжь Морозъ. Деякій мудрецѣ у насъ тутъ хотѣли геометрію писати та повыдумували таке чудне, що ажь за боки вхопишся, якъ почуешь: сторчакъ = перпендикуляръ (!!!) або поручники = паралельнѣ линіи. Се нѣсенѣтница!

Грошей теперь уже наслано намъ руб лѣвъ 500, а що дальше буде — Господь знае, бо зъ богатыхъ та пышныхъ нѣхто не обзывается, а тôлько бѣднота дае. Сему нема чого дивуватися: такъ усюды и завсегдѣ дѣялося.

Проти „Вѣстника“ *) уже писавъ я въ „Основѣ“, та ще по польски писавъ: послався у „Курьеръ Виленскій“, — такъ не пропустила цензура, а надруковано въ „Dziennik Literacki“, що въ Львовѣ выдается; тôлько Ляхи дещо повыкидали, що имъ проти шерсти, а що за ихъ, те зосталося. Я не пôдписувався въ „Основѣ“, бо правду скажу: не маю охоты розмѣнюватися на печатну мѣлочь; лѣпше працювати му надъ исторіею. Говорскій — трупъ и не маѣ пошанованя одъ громады.

Швидче присылайте Щотницю, а тутъ, дасть Богъ, грошей понамножится. Та вы тамъ у Полтавѣ трусѣть всѣмъ „во ушію“: clama ne cessas quasi tuba exacta vocem tuam... нехай присылаютъ до мене грошѣ, щобъ намъ не скупитись, а щедро платити тымъ, що працювати-муть для народнѣи освѣты. А то мало, дуже мало. Нехай даютъ; по карбованцю збирайте, хто скôлько зможе та шлѣть швидче грошѣ.

Щиро прихильный и вѣрне шануючій васъ *М. Костомаровъ*“.

Показуючи, якъ дивився Костомаровъ на Говорского „Вѣстникъ“ и съ его щирымъ чи пôдкупленымъ фанатизмомъ, не буде злишнымъ показати, якъ обходився съ тымъ „Вѣстникомъ“ другій украиньскій письменникъ, п. Кулѣшъ.

Въ першôй книжцѣ „Вѣстника“ Кулѣшъ надрукувавъ свою статью „Паденіе шляхетскаго господства на Украйнѣ обѣихъ сторонъ Днѣпра“. Були люде, котрѣ побачили въ сему нетактовнôсть Кулѣшову и прямо написали про се до него. И менѣ було чудно зустрѣти Кулѣшове имя въ „Вѣстнику“ того самого Говорского, про котрого дуже бридко обзывався до мене професоръ Лашнюкъ. Я й собѣ вырѣкъ Кулѣшу свою думку и ось що ôтповѣдавъ менѣ Кулѣшъ въ листѣ 22 грудня 1862 р.

„Може й правда, що и всякій инчій журналъ заплативъ-бы менѣ такѣ грошѣ, якъ навѣсный „Вѣстникъ“, такъ треба-жь туды посылати та договорюватись, а сей самъ добивается моеи роботы. Яжь такои думки, що коли не я поганю хату дурными речами, то й байдуже менѣ про те, що въ ѣй инодѣ блягузкають. Нехай собѣ, а я ввôйшовъ, посидѣвъ, поговоривъ, тай вернувся до господы. Коли жь завести такъ, щобъ у ту хату й не заходить, де буваe ледача лайка або що, то не богацько знайдете непорочныхъ хатъ. Друкувався я у „Москов. Вѣстнику“, а що жь ôнъ, якъ не пояюха? Друкувався и въ инчихъ, а хиба они не туркотѣли такого, що бридко й слухати? Поки Говорскій не вчинить якого ледарства супротивъ мене, поти я давати му ему свою пôдмогу... Коли бъ наша була сила, то бъ и мы дорѣкали отымъ Говорокимъ, що они зрадники, каверзники, що зъ нихъ усе лихо починается; а теперь сила такихъ людей, якъ сѣ репетуны, отъ они и гукають смѣливо и нѣхто имъ не скаже, що они нашу правду бачать та тôлько зъ лукавства затуманюють ѣѣ... Намъ зъ ними й змагатися не треба, а тôлько всею душею працювати надъ своимъ дѣломъ, нехай за насъ дѣло наше говорить. Минаймо дурнѣвъ...“

Передъ Рôздвяными Святами 1862 р. у мене выпала така сила роботы, зъ котрои я тогдѣ ѣвъ хлѣбъ, що годѣ було урвати яку годину на скôнченье „Щотницѣ“, а на свята — яка вже тамъ робота головою? Я тогдѣ бувъ молодымъ паробкомъ, паробоче житье свое брало и до самого Нового року я справлявъ гульвики. Другого дня Нового року выпала нова перетыка: пôдвернувся процесъ одного крепака, за котрого я мусѣвъ вступатися и ôтдати ему трохи не увесь свôй часъ. Сей процесъ въ исторіи першои поры вызволеня крепакôвъ маѣ велику вагу, але не тутъ про него розповѣдати. Мусѣвъ я написати до Костомарова, що до лютого не выстачу кôнця „Щотницѣ“. Тогдѣ вже пôднялася у насъ колотнеча за правописъ. Я, чоловѣкъ не компетентный въ сему дѣлѣ, не знавъ, чого держатися, не знавъ, за кимъ ити. Хотѣлося ити за людьми освѣчеными, розумнѣйшими ôтъ мене. Подавъ я до Костомарова и про се свои думки-гадки.

Ажь ось несподѣвано, немовь бы снѣгъ у лѣтку, 10 (22) сѣчня взяли мене тай повезли до Вологды. Не забутный въ моему житю отсей день 10 сѣчня!

За кôлька днѣвъ послѣ пріѣзду въ Вологду, губернаторъ генералъ Хоминьскій (Полякъ) до-

*) „Вѣстникъ Юго-западной Россіи“ выдавався Ксенофонтомъ Говорскимъ у Кіевѣ зъ лѣта 1862 р. Вѣкъ его бувъ не довгій: два чи три роки.

Зъ Поморянъ пишутъ намъ: Дня 15 л. мая ôтбулися у насъ выборы правыборцêвъ, котрî будутъ голосувати на посла до рады державнои зъ округа Золочêвъ-Перемышляны. Выборы тревали два днî ôтъ 8 годины зъ рана до 10 вечеръ въ присутности ц. к. комисаря выборчого П. Туховского, котрый завôзвавъ одного жандарма зъ стаціи мêсцевои.

Нашî Русины якъ все, такъ и сего року, приготовили теренъ выборчîй такъ солидно, що зôстали выбранî правыборцями: Вч. о. деканъ Михаилъ Рудницкій, п. Михаилъ Чижда, управ. учитель, Теодоръ Иванôвъ Макухъ, Теодоръ Павлюкъ, Теодоръ Гринькôвъ Макухъ, Андрей Макухъ, Іосифъ Макухъ, Иванъ Янчиньскій и два жиды. Ôтъ послêдныхъ причепъ не можна було оборонитися, помимо того, що у насъ рухъ выборчîй ôтъ еры конституційнои не бувъ такъ оживленый и интересовный, якъ сего разу. Жиды знеслися съ Поляками, котрî въ нашôмъ рускôмъ мêсточку становлятъ велике зеро политичне, та хотêли 10 правыборцêвъ своихъ перепровадити; но коли побачили нашу силу, при котрôй не устоятъ, вздержували пôдступами нашихъ выборцêвъ ôтъ голосованя и тымъ чиномъ перейшло, славити Господа, тôлько двохъ пейсатыхъ.

Повне признанье приналежитъ Вч. о. декану М. Рудницкому за его непоколебимый патріотизмъ, а дальше чч. Иванови Ляховичеви, родинамъ Макухôвъ, Павлюкôвъ и др., за вытревалôсть и енергію въ боротьбî съ противнымъ елементомъ, а впрочêмъ и всêмъ честнымъ мêщанамъ, котрî на своихъ выборцêвъ ôтдали голосы.

Зъ сего слêдуе, що нарôдъ нашъ прозрêвае, застановляеся надъ будучностею и, що за кôлька лêтъ не станутъ „Хрунî“ правыборцями, а Русь наша свята зацвите повнымъ цвêтомъ, зъ котрого вкуснî овочи хоть нашî потомки будутъ збирати. Праця не ганьбитъ; — Поступаймо всî напередъ!

Ôтозва.

Выдêлъ „Руского Товариства Педагогичного“ ухваливъ на засîданю дня 1 (13) цвêтня 1885 скликати загальный зôборъ П. Т. членôвъ товариства до Тернополя на першій день Зеленыхъ святъ, т. е. дня 12 (24) мая с. р., що подае симъ до вêдомости П. Т. членôвъ товариства.

Програма загального зôбору слêдуюча:

I. Члены товариства, зôбравшись въ комнатахъ „Рускои Бесîды“ въ Тернополи, удадутся спôльно о 10 год. рано до церкви надъ ставомъ на Службу Божу. По богослуженю о 12 год. наступитъ спôльый обîдъ за оплатою 1 зр.

II. О 2½ год. точно по пол. зберутся члены въ комнатахъ „Рускои Бесîды“ на загальный зôборъ, котрого порядокъ дневный есть слêдуючій:

1. Вступне слово предсîдателя товариства.
2. Справозданье секретаря.
3. Справозданье касiера.
4. Выбôръ комисіи контрольнои.
5. Дискусія надъ тематами предложеными Выдêломъ товариства.
6. Внесеня Выдêлу и членôвъ товариства. (Внесеня членôвъ маютъ подаватися письменно и повинnî бути попертî що найменше 10 пôдписами.)
7. Справозданье комисіи контрольнои.
8. Выбôръ нового Выдêлу и головы товариства.
9. Закрытье збору и слово прощальне.

Тематы, якî Выдêлъ товариства предложитъ до дискусіи на загальнôмъ зборê, суть слêдуючî:

1. Въ якій способъ може и повинна школа народна вплывати на розбудженье и ширенье промыслу домового ôтповêдно до обста винъ, мêсця и окрестности, въ якôй школа находится?

2. Якимъ способомъ може школа народна вплывати на пôднесенье рôльництва, садôвництва и пчôльництва и що треба робити, щобы наука о сихъ предметахъ въ школахъ народныхъ була бôльше плекана, якъ доси?

3. О скôлько и въ якій способъ можна и повиненъ учитель вплывати на дальше образованье молодежи въ годинахъ пова-шкôльныхъ и по скôнченю приписаныхъ лêтъ шкôльнои науки?

Для переîзду на мêсце збору, мêсцевого побыту и т. д. Выдêлъ товариства поробивъ вже ôтповêднî кроки, а результатъ ихъ подасть якъ найскорше до вêдомости П. Т. членôвъ.

Ôтъ Выдêлу „Руского Товариства Педагогичного“ у Львовê дня 16 цвêтня 1885.

Василь Ильницкій, голова товариства.
Кирило Кажникевичъ, секретарь.

ДОПИСИ.

Зъ пôдъ Бучача.

(*Въ справъ вандрôвки рускихъ академикôвъ.*) Мило намъ було довîдатись ôтъ одного пана, що сего лêта завитаютъ рускî школярî на наше Подôлье, но жалко прійшлось намъ оногды вычитати зъ „Дêла“, що наше мêсто Бучачъ такъ минаютъ... Самъ Бучачъ — дîйстно може й не заслугуе на ту честь, але така вандрôвка була-бы для Бучача однымъ крокомъ до лêпшого! При тôмъ просимо уважати также на насъ доокрестныхъ селянъ! Пôдчасъ коли мêщаньство бучацке спитъ, то мы вже протерли очи. Насъ вже нынî обходятъ не абы-якъ справы рускî: вêча, выборы... а теперь и рускои молодежи вандрôвка! Тожь мы осмêляемось нынî на сêмъ мêсци прилюдно просити Комитетъ вандрôвничій поставити Бучачъ на рôвнî съ другими мêстами и такъ повести дêло, щобы мы бачили ту молодîжь, почули, якъ она говоритъ, спîвае и т. д. Люде, що тымъ займутся, у насъ е. Мы господарî не можемо, Богъ свîдокъ, бо маемо роботу на поли, въ день и въ ночи; але на разî, закимъ вышлемо обширнîйше въ тôмъ взглядî до Васъ письмо, Комитетъ може порозумîтися съ Вп. п. Добряньскимъ, учителемъ при школî нормальнôй въ Бучачи, съ Вп. пп. Т. Дзюниковскимъ, Ил. Грабовичемъ и Чвартацкимъ, учителями при гимназіи бучацкôй, а также съ Вч. оо. Левицкимъ въ Жизномири и Олесницкимъ въ Переволочî. Згаданî народолюбцî певно не ôткажутъ своеи помочи.

Оставмо съ поважаньемъ — *Федь Медвецкій и Василь Керничукъ*, въ имени читальнî цвêтовецкои; *Данило Голикъ* и *Василь Маланчукъ* въ имени читальнî трибуховецкои; *Иванъ Кухаришинъ* въ Рîпинець; *Петро Стадникъ* въ Поморець.

Зъ села Купчинець.

(*Порядки въ купчинецкôй громадî.*) И наше село не остало позаду. Серце кождого радувалося, коли мы почули, якъ въ нашôй церквî васпîвали нашî люде службу Божу въ чотыри голосы. Хоръ вывчивъ Иванъ Онискôвъ, дякъ купчинецкій, а ученикъ Вп. о. Витошиньского въ Денисова. Наша перковь наповнилася биткомъ, а навêть Полякôвъ притягнуьъ спîвъ хоральный. Братство церковне складае симъ прилюдно подяку Ив. Онискови.

У насъ заложено склепъ громадскій а ôткрыемо и читальню въ недîлю по Вознесенію, головно заходами о. Бородiевича, мêсцевого завîдателя Вп. о. Витошиньского, вôйта и другихъ селянъ.

Зъ Угнова.

(*Бурса и спîвъ. Читальня.*) Въ четверъ, якъ называютъ въ Угновê на „Знесîнье“, переîздивъ я раннымъ поîздомъ черезъ Угнôвъ. Якось давнîйше, ще якъ не було желêзницî, вступавъ я сюда на хвилю, а теперь постановивъ я задержатися трошка довше: разъ, що того дня таке урочисте свято, а друге, въ Угновê правникъ. Хоть до мêста ôтъ стаціи и и недалечко то жидôвскî конята якось не скоро перебîгли по великôмъ, густôмъ болотî. (Се, бачите двî недîлî ту дощь перепадувавъ, якъ менî оповîдали, то и болото не мале.) Крôмъ звычайныхъ корчемъ въ Угновê якоись поряднîйшои гостинницî якъ не було, такъ и нема, тожь я казавъ себе завести до одного мêщанина, съ котрымъ познакомився я у Львовê на першôмъ рускôмъ вîчу. Знаемôсть наша невелика, а все-жь приняли мене дуже гостинно. По снîданю пôшли мы цîлымъ домомъ до церкви.

Церковь ще нова, мурована, чекае пензля якого маляря, щобъ давнî малюнки заступити новыми. Поваякъ погода спріяла, то церковь була биткомъ набита своими и посторонными людьми. При престолî стояло пять священикôвъ. На хорахъ спîвала угновска бурса. Я вже далеко за Угновомъ, але якъ собî нагадаю той милозвучный и торжественный спîвъ, то якесь невысказане чуство то радости, то одушевленя мене огортае, що мы Русины такими хорами можемо величатися. Угновскій хоръ може ити навзаводы съ найлêпшими хорами въ Галичинî, примêромъ съ львôвскими. Зацîлковите навêть выкôнченье труднîйшихъ кавалкôвъ належится директорови угновскои бурсы велике признанье. О 3 год. скôнчилася служба Божа и парастасъ и мене взявъ мôй господарь на обîдъ.

При обîдî зайшла бесîда то про се, то про те. Не могло обôйтися, щобъ я ихъ не пытавъ про ихъ справы, а они мене за загально рускî. Довîдався я, що теперь въ бурсî есть лишь два бурсаки, а до гимназіи ходитъ 14 дôстаючи стипендію фундатора мêщанина Жуковского, по 80 зр. рôчно. Давнîйше спîвали при сопранахъ и альтахъ самî хлопцî, теперь спîваютъ и дîвчата, що есть далеко практичнîйшимъ. Однымъ журятся батьки бурсакôвъ: що буде зъ ихъ дîтьми по укôнченю низшои гимназіи, бо они переважно не встанî дати имъ удержанье, а въ высшôй гимназіи бурсаки вже не дôстаютъ стипендіи.

Довîдався я такожь, що въ Угновê основуеся читальня. Статуты вже поданî бôльше якъ два мêсяцî тому. Отворенье читальнî наступитъ тымчасово 28 с. м., а торжественне доперва на вакаціи, коли студенты повернутъ. Членôвъ числитъ читальня дотеперь звышь 50, але сподîваются далеко бôльше.

Коли я спытавъ про выборы, то ôтповîли менî: „Мы, Угновцî, ще нêколи не зробили сорому рускому имени, тымъ бôльше не зробимо теперь, коли вже насъ повыводили въ поле нашî „шляхетнî“ опîкуны...

Рухъ въ нашихъ читальняхъ.

Читальня въ Куровичахъ. Дня 18 цвêтня с. р. ôткрыто читальню въ селî Куровичахъ, пов. перемышляньского. Село тое досыть велике, а ще бôльша коршма надъ гостинцемъ, котрый иде зô Львова до Золочева. Село належитъ до гр. Альфреда Потоцкого, котрый тутъ мае также свою палату.

По вечерни сказаного дня зôбралися люде охочî до просвîты съ завîдателемъ о. Ф. Пелехомъ, до комнаты одного господаря, котрый ôтступивъ ей безплатно на читальню. По промовî и выясненю статутôвъ о. Пелехомъ, приступлено до выбору выдêлу, а потому члены забавлялися весело при спîвахъ пîсень ажь до пôзного вечера.

Коли честна забава ишла въ читальни, панъ вôйтъ съ кôлькома радными не лишавъ бородатого Мендля, у котрого нêбы-добрый гаракъ. Въ члены читальнî панъ вôйтъ вписатися не хотîвъ. А коли люде просили, щобъ отворенье читальнî ôтбулося въ канцеляріи громадскôй, ôнъ не позволивъ. Але якъ сказано высше, люде собî порадили: знайшовся такій господарь, що хату ôтступивъ, за що ему щира подяка! Богато до завязаня читальнî причинився п. Миколай Процêвъ, тамошный пîвець церковный; коли-бъ не ôнъ и ще кôлькохъ такихъ то не булобы читальнî. Але ôнъ всêма силами старався, тай таки допнявъ дêла. Всêхъ членôвъ читальнî на разî було лишь 20, але тiи, що суть, заявили, що будутъ старатися притягати чимъ-разъ бôльше членôвъ и не дадутъ читальни упасти. Щасть Боже! — *Очевидець.*

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Рухъ передвыборчій*) розгорîвшійся теперь на всêхъ точкахъ сильнымъ жаромъ, проявивъ послêдными днями въ самôмъ Вîдни зновъ кôлька голосныхъ аферъ. Дня 15. с. м. ôтбулись правыборы въ дêльници Верингъ. Пôдчасъ зôбрання зарядивъ комисаръ правительственный, щобы присутнî въ сали выборцî ôтдавали картки пôсля азбучного порядку. На тое пôднявся крикъ невдоволеня, а ôттакъ гамôрлива колотнеча и замîшанина, котру збольшило еще появленьеся въ сали 40—50 жидôвскихъ выборцêвъ. Почато голосно кричати: „прочь съ жидами, мы не позволимо накинути собî жидôвского кандидата“, а въ кôнци почалась бôйка на кулаки, палицî и парасолî. Коли властямъ удалось утихомирити зôбранье въ сали, розпочалась нова колотнеча на улици передъ дверми выборчого льокалю. Противники Екснера станули густою лавою передъ вхо-

---

ручивъ менî листъ Костомарова, писаный ще въ Полтаву и зъ-ôттамъ вже пересланый въ Вологду. Сей листъ слово въ слово ось якій.

„По щирôй правдî оказати, що пôднимати речи та сварки за правописъ — есть то педантство и школярство, которе не тôлько жаднои користи не принесе, але ще й народнôй нашôй справî у великôй перешкодî стане. Нехай лучче правописъ неладный буде, та литература цвисти-ме и народъ пôдноситься, нîжь правопису ради — важнîйшому дêлу стати. Для насъ, дякувать Богови, не прійшовъ ще часъ Александрійскои школы, мы ще живучою силою дышемо. Добре, що богато книжокъ Кулîшêвскимъ правописомъ надруковано и стала громада до єдиного привчатися. Не турбуймо-жь нîмъ, бо за те великій и тяжкій грîхъ на себе вôзьмемо. Нîчого розбирати, чи ôнъ найлêпшій, чи найпоганîйшій; уважайте на те тôлько, що его принято. А що про Червону Русь пишете, такъ она не єдинымъ правописомъ одрôзнилася одъ насъ, але и мовою; нехай она до насъ прихилюється, а не мы до неи. Самî розумнî Русины те-жь говорять.

Пришлêть бо скорîйшь дробы та пропорціи съ тройнымъ правиломъ, бо я маю друкувати, а вы мене задержуете. На дукôвъ-серебренникôвъ не кладу надîя; не они Украину ратували, коли она одъ Ляхôвъ злигоднî терпîла, а посполитî, голота. И теперь не они мають пôдносити народню справу, а посполство; дуки жь нехай ще разъ Барабашôвску рîчь намъ прокажуть. Складайтеся по копîйчинî и громаду посполитства маемо творити, та будувати. Вîчня буде слава, що посполство въ-друге выратуе предкôвску святиню... Не гайтесь, бо маемо прикладъ: се проклятуще гаинье у Бîлозерского „Основу“ згубило... Швидче, швидче, нîчого зъ правописомъ, якъ кôтка зъ оселедцемъ возитися; маемо дêло робити, а не словами гратися. Пишêть, пишêть, та складуйтесь и грошî шлêть, а въ кôнець арихметику яко мога швидче подавайте и дîвчатъ покиньте“.

За кôлька днîвъ я переславъ „Щотницю“ до тройнои справы. Щобъ скôнчити еи всю, треба-бъ було днîвъ два-три, та не такъ то легко було менî въ тую пору осягти спокôйну днину. Першî днî житя въ чужинî, де и люде, и обставины, и звычаî, и природа, все цîлкомъ було для мене нове, чуже, пригнîчуюче, — нîчого нема дивного, що руки не бралися до роботы, хоча я добре знавъ, що треба швидче скôнчати роботу. Нарештî 5 марта губернаторъ*) доручивъ менî новый листъ Костомарова, писаный 25 лютого.

„Прислали вы — писавъ Костомаровъ, — частину Щотницî, а кôнця все таки нема и унять менî задержка, а я бъ отсе друкувавъ. Бога ради швидче шлêть кôнець. Дêло мое стоить. Я бувъ у Москвî и вернувшись заставъ вашъ листъ у себе. Шкода, що вы отсе у лабетî опинились, дуже шкода не тôлько для васъ, але для дêла, бо вы чоловîкъ бувъ такій, якихъ не богато. Що-жь отсе буде, коли найлêпшихъ людей чортъ батька зна' куды повысылають, а въ нуждî нîкому буде орудувати. Треба було вамъ себе берегти не за-для себе а за-для Украины и цîлои справы народнои. Будьте ласкавî напишêть щиро, за що се вы попались, тôлько щиро, — я почну де-не-де, чи не можна-бъ було швидче васъ зъ-ôттôля вызволити.

Яко мога швидче пришлêть кôнець, бо я вже въ друкарню оддавъ Щотницю. А кому послати по надруковаю? Огъ бачте, якъ бы вы були на Украинî, то й розпорядились бы продажею книжокъ, а теперь до кого менî обернутись?... Охъ лихо, тай годî! Отъ и працюй, якъ знаешь, и турбуйся, коли насъ Украинцêвъ по Вологдамъ та по Вяткамъ розсылати-муть! Теперь не той часъ, щобъ у зсылку грати, треба дома сидîти та працювати. Народня освîта — отъ наше дêло, отъ чого намъ треба добиватися, а съ правительствомъ треба у ладу яко мога жити, памятуючи пословицю: „помовчи язычку, кашки дамъ.“ Найбôльшь треба объ тôмъ старатися, щобъ правительство на нашу справу вовкомъ не поглядало, щобъ не лякалося анî бунтôвъ анî якогось того сепаратизму, та не мîшало — въ нашôй мовî народови науку выкладати. А то що зъ того за користь, якъ васъ порозсылае, а народну мову почне нîвечити? Вы тамъ собî на чужинî знудитесь, а на Украинî народна справа якъ свîчка згае. Пожалîйте-жь народъ свôй, панове, коли жь ота зсылка ему серце вражае! Швидче шлêть кôнець Щотницî, бо я вже грошî вышлю. Щиро прихильный до васъ всею душею — *Костомаровъ*“.

Памятаю, що я небавомъ подавъ до рукъ губернатора кôнець „Щотницî“ и листъ до Костомарова, пишучи, за що мене заслали: що я певно знаю, що мене обвиноватили „въ распространеніи малороссійской пропаганды“, — але що то за пропаганда, въ чому еи вбачали? — того я не тямлю, бо мене нî про що не пытали а хочь и робили у мене ревизію, та нîчогôсенько не знайшли незаконного, бо такого я нîчого й не державъ нêколи. Мушу догадуватись тôлько, що на мене зведено якусь брехню: извîвъ еи певно одинъ полупанокъ 3—ій, котрый реквизувавъ на мене за оборону его крепака ôтъ паскудной напасти... (Скажу до слова, що й доси я не вîдаю, по якимъ доносамъ и фактамъ мене обвинуватили и заслали. Хочь може коли за молоду й вырвалося зъ языка горяче слово, але нêколи я не бувъ поклонникомъ революціи або отого сепаратизму политичного)

Минуло тыжднîвъ зо два, — приходитъ телеграма ôтъ Данила Каменецкого чи ôтъ Черненка Федора (добре не памятаю ôтъ кого): „Та коли-жь буде кôнець Щотницî?“ — Що за морока така? — думаю собî, — я-жь еи подавъ давно! Иду до губернатора и довîдуюсь, що старый генералъ и доси держитъ еи у себе въ шуфлядцî: „Забувъ, каже, про неи!“ И спасибôй ему — заразъ пôславъ. (Дальше буде.)

О. Я. Конiський.

*) Треба знати, що вся моя кореспонденція, не то листы до мене и ôтъ мене, а навêть часописи проходили черезъ руки и цензуру губернатора.

домъ и не допускали сторонникôвъ тогожь до середины и зъ тои причины богато правыборцêвъ мусêло вернутись домôвъ не ôтдавши своихъ картокъ. Въ загалê ôтдано на 2070 управленыхъ до голосованя ледво 729 картокъ. Централистичнй органы приписуютъ вину подôбныхъ передвыборчихъ шкандалôвъ анеміи самоижь нêмецко-либеральнои партіи, котра числячи зъ горы на свою перевагу не обезпечуе належно свого становища на всêхъ точкахъ и даесь выпереджувати демократамъ, антисемитамъ и клерикаламъ; афера въ Веринга маe бути, пôсля слôвъ тыхъ органôвъ, болючою пересторогою для нêмецкихъ либералôвъ, що не можна обезпечуватись зъ горы и що ихъ найсильнêйшимъ противникомъ єсть — власна недбалôсть и апатія. На зôбраню передвыборчôмъ въ передмêстю „надъ Виденемъ“ прійшло до живои суперечки а ôттакъ грубои лайки мêжь кандидатомъ бôльшости зъ сего передмêстя Мачеко а выборцями Райтеромъ и дромъ Прикомъ. Райтеръ закинувъ Мачекови дволичнôсть при голосованю надъ закономъ войсковымъ, сейже заявивъ ему на те, що погорджуе нимъ и его одномышленниками. Пôднялась велика буча въ сали а провôдникъ зôбраня удêливъ Мачекови нагану; въ кôнци освêдчилась бôльшôсть таки за кандидатурою Мачека. — Помимо зголошуваня численныхъ кандидатуръ, помимо горячихъ агитацій и борбы партійныхъ интересôвъ и особъ, помимо численныхъ и богатыхъ въ имена листъ кандидатскихъ, добачае все таки Fremdenblatt въ Вêдни самôмъ великій бракъ кандидатôвъ на мêста посольскй въ радê державнôй. „Всякй змагання“ — отсе слова Fremdenblatt-у — „щобы вынайти на кандидатôвъ — людей знаменитыхъ способностей, або вправныхъ торговельникôвъ, остались доси безъ наслêдкôвъ, и здаесь що треба буде вытягати людей зъ укрытыхъ сховкôвъ, куда сховались, щобы не брати участи въ публичнôмъ житю.“ — Разомъ съ демократами и клерикалами, котрыхъ змаганя грозятъ нêмецко-либеральнôй партіи немалымъ небезпеченьствомъ, орґанизуются до борбы противъ тои-жь партіи низшо-австрійскй селяне въ своимъ доволê численнôмъ политичнôмъ товариствê п. з. „Mittelstrasse“ у Вêдни. Дня 14. с. м. ôтбулось зôбранье членôвъ сего товариства пôдъ проводомъ Штайнингера. Принято до вêдомостя оголошенье ôтозвы передвыборчои именемъ низшо-австрійскихъ селянъ, и поставлено на громадскй округи семохъ кандидатôвъ майже выключно самыхъ селянъ. На случай полученя мандатôвъ посольскихъ, маютъ сй кандидаты зорганизувати въ радê державнôй клюбъ селяньскій. — Въ Австріи горêшнôй, выпали правыборы переважно користно для партіи клерикальнои; мêжь иншими кандидатами ставлятъ тамъ министра Пино на округъ мêскій Штайеръ. — Въ Зальцбургу ставлятъ клерикалы кромê Баха для мêстъ кандидатами: Галляйна и Радштада, для сельскихъ курій Линбахера и Наймаера, для бôльшихъ посêлостей Фукса. — Въ Стиріи кандидуе зъ торговельнои палаты дръ Вурмбрандъ; въ своêй бесêдê кандидатскôй заявивъ ôнъ, що ôтновить въ парляментê квестію нêмецкои мовы державнои, запевняючи при тôмъ, що выходити буде тôлько зъ чисто-австрійского становища, такъ якъ нêмецкій елементъ єсть амальгамомъ, сполучаючимъ народы Австріи. Кандидатуру Вурмбранда приняла торговельна палата одноголосно.

Въ Дальматіи предложило правительство совêтникови суду краевого Маркови Петрановичови (Сербови) кандидатуру зъ клясъ найвысше оподаткованыхъ, запевняючи ему пôдпору зъ стороны партіи хорватскои. Петрановичъ не принявъ сего предложеня заявляючи, що стояти буде и дальше вêрно при сербскôмъ прапорê. Дотепорêшный посолъ хорватскои партіи гр. Поцца ôтказався такожь ôтъ поновнои кандидатуры; на мêсце ôтказавшогося Петрановича маe попирати хорватска партія гр. Борелли. — Моравскій комитетъ передвыборчій оголосивъ кандидатôвъ на 9 округôвъ сельскихъ и на 6 мêскихъ, прочй кандидатуры маютъ бути оголошенй сими днями.

(*Соймъ угорскій*) залагодивъ доси зъ важнêйшихъ справъ: справу реформы палаты панôвъ, законъ пенсійный, законъ о почтовыхъ касахъ щадничихъ, кодификацію права водного и справу вицинальныхъ желêзниць. Теперь маe соймъ залагодити еще справу 18-милioновои пожички на потребы желêзниць державныхъ. Що до реформы палаты панôвъ, то полагоджено доси лише першу часть ей, а именно уложено листу, маючихъ остатись въ палатê ей дотепорêшныхъ членôвъ; дальше маe ще бути уложена листа тыхъ 50 членôвъ, котрыхъ маe выбрати палата, а въ кôнци маe заименувати 30 членôвъ палаты сама корона. Належати можутъ до угорскои палаты панôвъ, кромê архикнязêвъ, достойникôвъ свêтскихъ и духовныхъ и членôвъ именованыхъ цêсаремъ, тй тôлько члены аристократичныхъ родинъ, котрй платятъ рôчно найменше 3000 зр. податку грунтового. Замêтити треба, що доси маe се право тôлько 211 особъ, оплачуючихъ разомъ 3,134.543 зр. грунтового податку, котрй то особы маютъ въ своихъ рукахъ бôльше якъ осьму часть цêлои посêлости земскои на Угорщинê, такъ якъ цêлый податокъ грунтовый зъ Угорщины выноситъ рôчно суму 24,642.849 зр.

(*Пôдвысшенье цла*). Правительство нêмецке пôднесло цло ôтъ жита зъ однои на три марки ôтъ метричного сотнара. Пôдвысшенье тое, котре муситъ дуже некористно ôтбитись и на нашихъ економичныхъ ôтносинахъ, вызвало великій рухъ въ всêхъ торговельныхъ кругахъ. Краковскй купцê збожевй, котрй недавно тому заключили съ нêмецкими купцями умову о доставу великого транспорту жита, удались до краковскои палаты торговельнои о интервенцію въ тôй справê. На пересланый телеграфично меморіялъ сеи палаты, ôтповêвъ министеръ торговлê, що якъ небудь тое пôдвысшенье цла и до Австріи ôтноситись буде, то однакъ надêсь позыскати деякй улекшеня при выконаню вже давнêйше заключеныхъ умовъ о доставу жита. Нêмецка журналистика промовчуе справу пôднесеня цла, пôддаючи въ тôмъ случаю интересъ економичный интересови національно-политичному. За те выступае Pest. Lloyd сильно и остро противъ того рода политицê економичнôй Нêмеччины, котра такъ въ политичныхъ якъ и економичныхъ справахъ все тôлько свôй власный интересъ маe на оцê, не уважаючи на тое, що такимъ поступованьемъ наноситъ продукціи державы, зôстаючои съ нею въ дружныхъ ôтносинахъ, дуже болючй удары. За „Pest. Lloyd-омъ“ обôзвались и чески дневники. Взываютъ они правительство до енергичного противдêланя нêмецкôй политицê, и въ тôй цêли домагаются якъ найскоршого выготовленя провизоричнои цловои тарифы въ дусê репрессій противъ цламъ нêмецкимъ.

ЗАГРАНИЦЯ.

Причина афганьского конфликту и его теперêшный станъ. Рôвночасно коли ведутся переговоры мêжь Россією и Англією въ справê залагодженя афганьского конфликту, россійскй газеты подаютъ справозданье ген. Комарова о стычцê надъ рêкою Кушкъ, зъ котрого таки показуеся, що не такъ то конче була правда по сторонê Россіи. Виноватымъ бувъ такй ген. Комаровъ, хочь правда, що ôнъ дêлавъ съ успêхомъ для Россіи, за що такожь получивъ теперь ôтъ свого царя золоту почетну шаблю, высаджану густо брилянтами. Зъ справозданя ген. Комарова показуеся, що Россіяне були першй, котрй зачепили. Въ справозданю симъ выказуе самъ Комаровъ, що ôнъ получивъ приказъ обсадити въ мирный способъ камêнный мôстъ, що коло Дашь-Кепри веде черезъ рêку Кушкъ на правый берêгъ до Акъ Тепе. Пôсля угоды зъ дня 17 марта с. р. повинй були обê стороны, такъ Россіяне, якъ и Афганцê, задержати свои позиціи. Мимо того вже 19 марта посунувъ ген. Комаровъ свою колонну до Дашь-Кепри, хочь Афганцê були тамъ ще передъ 17 марта, отже передъ тымъ закимъ запала ухвала задержаня занятыхъ позицій. Афганцê стояли тутъ т. є. по лêвôмъ боцê рêки Кушкъ лишь въ дуже малôмъ числê, бо мали всего 50 людей цêхоты и трохи кавалеріи; коли отже побачили, що Россіяне посуваются напередъ, зажадали змôцненя свого ôтдêлу. Тымъ часомъ ген. Комаровъ не тôлько, що выславъ окремый ôтдêлъ на правый берêгъ рêки для рекогносковання, але завôзвавъ такожь Афганцêвъ на лêвôмъ березê, щобы они уступилися. Коли они не хотêли сего зробити, постановивъ ген. Комаровъ прогнати ихъ силою зъ лêвого берега а то пôдъ покрывою, що будьто бы они хотêли его докола окружити и для того, що хотêвъ симъ успокоити своихъ людей а крôмъ сего дати ще волю туркменьскимъ ханамъ, що до борбы напирали. Дня 30 марта давъ ген. Комаровъ приказъ свому войску, щобы въ трехъ кольоннахъ розпочало военну операцію. Коли полковникъ Аликановъ пустився съ своею кавалерією на Афганцêвъ, почали они стрêляти и ранили кôлькохъ козакôвъ. Се сталось знакомъ до битвы; Россіяне вдарили съ цêлою силою на Афганцêвъ, прогнали ихъ и здобули цêлый ихъ таборъ, забралиôсêмъ армать, одинъ буньчукъ, двê хоругви, весь провіантъ, муницію и транспортъ верблюдôвъ. Такъ отже представляеся початокъ конфликту а зъ сего видко, якъ легко могло було прійти до вôйны межи Россією и Англією и для чого Англія такъ довго не хотêла уступити. На щастье справа цê ла бодай на теперь такъ якъ бы вже полагоджена и не можна вже — бодай въ найблизшôмъ часê — обавлятися вôйны. То однакожь остаеся зъ цêлого конфликту певнымъ, що поступованье Россіи въ Афганистанê глубоко вразилось въ память англійского народу и що леда способна хвиля може легко знову выкликати новый конфликтъ, черезъ що и Афганистанъ не перестане бути мêсцемъ спору межи Россією а Англією. — Переговоры, якй теперь ведутся въ справê мирного залагодженя конфликту станули на тôмъ, що Россія замêсть неутральнои цоны, жадае вытыченя безпосереднои границê межи россійскими а афганьскими посêлостями и гваранціи безпеченьства такъ, щобы она на случай якого нового конфликту знала съ кимъ маe годитися, чи съ Англією чи впростъ съ Афганистаномъ. Наколибъ Англія взяла на себе гварантію забезпеченя россійско-афганьскои границê, то можливôсть якого нового конфликту межи Россією а Англією позôстала-бы на завсêгды; коли же знову возьме на себе гварантію емпръ Афганистану и Россія вôйде съ нимъ въ беспосереднй зношеня, то дуже легко може статися, що одного красного дня Афганистанъ опинится пôдъ протекторатомъ Россіи, що знову не выключае можливôсть нового конфликту. Ого дилльема, на котрôй зъупинились переговоры и тутъ лежитъ трудноcть доведеня цêлои справы до кôнця вдоволяючого обê стороны.

Непокоê въ Пловдивê. На цêлôмъ балканьскôмъ пôвъестровê кипить и варится страшно, якъ-бы въ якôмъ вулканê. До якого степени тамъ все пôдминоване, доказуютъ найлêпше непокоê въ Пловдивê (Филиппополи), проявившйся въ день св. Георгія дня 5 с. м. Пловдивскй Греки хотêли того дня обходити торжественно именины свого короля, при чêмъ торжество се мало бути такожь яко бы демонстрацією на панболгарскй манифестаціи пôдчасъ торжества св. Методія и въ память заключеня мира въ Санъ Стефано. Греки поробили були до сего торжества воякй приготованя, хочь треба признати, що дуже невинной натуры, бо постаранося лишь о те, щобы грецкй домы були народными хоругвами приукрашенй а вечеромъ мала ôтбутися илюминація и пôдъ съ смолоскопами. Така демонстрація однакожь не подобалась Болгарамъ и они вже день передъ тымъ умовились, щобы демонстраціи не допустити, ба въ мêстê знали вже цêлый тыждень напередъ, що въ день св. Георгія прійде до непокоêвъ. Вечеромъ въ день передъ торжествомъ зôбралася отже велика громада Болгаръ, узброена въ колы, камêнье и револьверы и пôдохотившись напала на Грекôвъ. Середъ крику: „Прочь съ Греками! Прочь съ заволоками!“ кинулись Болгаре на грецкй домы и стали зрывати хоругви и транспаренты та выбивати ôкна. На тôмъ не окôнчилося. Болгаре збурили на базарê Баликъ кôлька домôвъ и побили та поломили все, що имъ внало пôдъ руки. Полиція и жандармерія, котра выступила була въ повнôй силê, стояла зъ далека и чи не важилась, чи не хотêла сему перешкодити; доперва, коли выбухнувъ пожаръ вмêшалась полиція. Товпа рушила ôттакъ до палаты грецкого консуля генерального и постановила була и сю палату збурити; тутъ однакожь стрêтила вже войско, котре êй дорогу заперло. Тумультъ тревавъ дальше ажь до 2 год. въ ночи. Генер. Дригальскій, комендантъ милиціи, хотêвъ товпу успокоити и взывавъ всêхъ, щобы мирно розбêшлися, товпа однакожь кинулась и на него, побила его и ôнъ ледви мôгъ утечи. Дôсталось такожь и россійскому генеральному консулеви Сарокину. Коли ôнъ ставъ товпу вразумляти крикнули до него: „Иди до Россіи розказувати, мы Болгаре; ты намъ не маешь права розказувати а мы тебе слухати!“ Мимо такого непокою въ передодень торжества явились на другій день знову хоругви на грецкихъ домахъ. Зъ рана ôтбувся болгарскій митингъ, на котрôмъ ухвалено, що коли Греки не поздôймаютъ хоруговь зъ домôвъ до 2 год., то Болгаре ихъ силою поскидаютъ. Сю ухвалу вручила болгарска депутація Гаврилу-паши и ôнъ заразъ завôзвавъ грецкого консуля, щобы приказавъ своимъ земляцамъ поздôймати хоругви, инакше ôнъ, губернаторъ не бере на себе отвêчальности за сумнй якй наслêдки. Мимо того однакожь, що Греки поздôймали хоругви, напали Болгаре коло 2 годины знову на Грекôвъ и почали ихъ масакрувати. Ôттакъ кинулась товпа Болгаръ на грецку школу, але тутъ не могла нêчого вдêяти, бо Греки ей ôтперли. Доперва пôдъ вечеръ непокоê притихли. Того-жь дня зôйшлися всê консулê державъ европейскихъ крôмъ россійского и италійского у англійского генер.-консуля и тутъ ôтбулася конференція, на котрôй консулê австрійскій и англійскій выступили строго противъ поступованя правительства румелійского, доказуючи, що всему правительство виновате. Въ сêмъ дусê постановлено такожь повêдомити и правительства другихъ державъ. На се не згодилися лишь консулê россійскій и италійскій.

Россія. Зъ Петербурга доносятъ, що гр. Толстой, котрый недавно переêзджавъ зъ Криму до своихъ дôбръ и задержався въ Москвê, щобы тамъ порадитись лêкарêвъ, есть дуже слабый и не ма надêе, щобы выздоровêвъ. Ходитъ вже навêть поголоска, що царь постановивъ покликати на его мêсце яко министра дêлъ внутрêшныхъ гр. Островского, дотепорêшного министра доменъ царскихъ або бувшого министра правосудія гр. Палена. Гр. Лорисъ-Меликовъ покликаный вправдê до Петербурга, але буде имовêрно поставленый на высокôмъ становищи въ управê военнôй. Мимо всякого запевнюваня мира и мимо ведучихся дêйстно переговорôвъ Россія не перестае зброитися. Газеты урядовй оголошуютъ розпорядженье министерства вôйны, пôсля котрого на пôдставê ухвалы рады военнои зъ дня 13 мая с. р. маютъ бути утворенй два новй крêпостнй баталіоны артилерійскй а именно одинъ въ Новогеоргіевску а одинъ въ Берестю литовскôмъ. Пôсля сего розпорядженя маютъ бути такожь збôльшенй артилерійскй баталіоны въ Динабургу и Варшавê до чотырехъ ротъ. Флота военна, котра теперь концентруеся въ Кронштатê маe зовсêмъ приготовитися до вôйны, по чêмъ ôттакъ наступитъ переглядъ поодинокихъ суденъ зъ особна. Комисія зъ официрôвъ генерального штаба и флоты рекогноскуе теперь на Балтійскôмъ мори Біорке Зундъ, Хмелêвскій заливъ и устя Луги и Нарвы. Контрадмиралъ, Шмидтъ и Головачевъ именованй зôстали комендантами кронштатскихъ ôтдêлôвъ флоты; першій при пôвнôчнôмъ ôтдêлê, другій при полудневôмъ а Новиковъ именованый комендантомъ лодей торпедовыхъ. — Московскй купцê постановили выслати до царя адресъ съ подякою за енергичне выступленье въ справê афганьскôй и заявляютъ, що правительство може завсêгды числити на помôчь заможныхъ клясъ въ Россіи. Подôбнй адресы маютъ выслатися и зъ другихъ мêстъ россійскихъ.

Нêмеччина. Минувшои суботы зôставъ закрытый нêмецкій парляментъ а съ нимъ затихла и борба рожныхъ сторонництвъ и елементôвъ, якй въ нêмъ съ собою и съ правительствомъ а взглядно съ кн. Бисмаркомъ боролися. Коли парляментъ першій разъ зôйшовся по выборахъ, одинъ соціялисты могли сказати, що побêдоносно дôсталися до него; коли однакожь по закрытю парляменту члены его вертаютъ домôвъ нê може жадне сторонництво похвалитися якою небудь побêдою. Але такъ само и цêла Нêмеччина не може сказати, що послêдна сесія парляментарна принесла êй богато хôсна; що зроблено для неи то єсть може одно лишь, яко тако залагоджене питанье колоніяльне и що Нêмеччина нынê стае яко держава приморска на рôвнê съ Англією и Францією. Одинъ кн. Бисмаркъ може повеличатися побêдою. Перекидаючи партіями пôсля вподобы ôнъ давъ доказъ того, що може коли схоче управляти державою безъ сеи або тои партіи и зовсêмъ на те не оглядаесь, котра ему есть прихильна а котра нê. Що найбôльше кн. Бисмаркъ осягнувъ своею политикою т. є. що позыскавъ знову симпатію Англіи и що симпатія ся чимъ разъ бôльше зачинае збôльшатись. До сего не мало причинилось и то, що кн. Бисмаркъ старався всêми силами удержати миръ въ Европê и залагодити спôръ межи Россією а Англією. — Гр. Гербертъ Бисмаркъ зôставъ именованый молодшимъ секретаремъ въ урядê для справъ заграничныхъ.

Франція. Переговоры въ цêли заключеня мира съ Хинами розпочалися 14 с. м. межи представителемъ Франціи Патенотромъ въ однои а Ли Гунгъ-Чангомъ, вице-королемъ въ Печили зъ другои стороны. Въ наслêдокъ недалекого вже мира часть французского войска дôстала вже приказъ вертати домôвъ. „Paris“ доноситъ, що 3600 людей, вертаючихъ зъ Тонкину получили приказъ удатися на Мадагаскаръ. — Амбасадоръ французкій въ Берлинê Курсель перебуваe теперь въ Парижи. Говорятъ, що ôнъ поêхавъ туды, щобы порозумêтися съ своимъ правительствомъ въ справê афганьскôй. Значило-бы се зближенье Нêмеччины до Франціи. Зъ другои знову стороны доказуютъ, що поêздка ся єсть лишь въ тôй цêли, щобы засягнути информацій нового правительства французского.

Туреччина. Вêсть о запевненю мира въ Европê ôтдêлала дуже успокоюючо и на цêлу Туреччину а въ цêлôй державê запанувала радôсть; мимо того нêхто не хоче тутъ вêрити въ стале запевненье мира, противно, всê суть того переконаня, що вôйна не усунена зовсêмъ, лишь ôтложена на пôзнêйше. Для того правительство турецке взялося теперь съ цêлою форсою до укрêпленя Дарданелêвъ. Що найбôльше не покоитъ Туреччину то єсть Македонія. Англія взяла Македонію мовь бы въ свою опêку а велике число ей агентôвъ волочится по краю. Въ виду сего и трудне було зъ разу укрêплюванье Дарданелêвъ. Коли-бъ було прійшло до вôйны и Англія схотêлабъ була переправитись черезъ Дарданелê, Туреччина не булабъ въ силê опертися ей флотê. Вправдê крêпости надъ Дарданелями маютъ досыть арматъ и оружія, однакожь артилерія турецка єсть такъ лиха а ей официры такъ донêчого, що не можна-бъ було и подумати о якôмъ успêшнôмъ опорê. Теперь Туреччина трохи ôтотхнула спокôйнêйше и взялась съ цêлою енергією до укрêплюваня проливу. — Съ весною розпочалися знову по цêлôмъ краю а особливо въ Тракіи розбишацтва. Въ рôжныхъ сторонахъ европейскои Туреччины а особливо въ Малôй Азіи и въ Арабіи снуются цêлй ватаги розбишакôвъ и рабуютъ та граблятъ, що лишь можутъ. Характеристичнымъ єсть, що до однои такои ватаги належавъ такожь померший недавно намêстникъ въ Еменъ, котрый черезъ кôлька лêтъ зôбравъ 20.000 лиръ готôвкою. Доперва по его смерти зрадивъ его одинъ зъ его пôдвладныхъ урядникôвъ.

НОВИНКИ.

— Се число „Дêла“ выдаемо въ збôльшенôмъ объемê въ $1^1/_2$ листа печати.

— Выборы правыборцêвъ въ громадахъ сельскихъ ôтбуваются вже у всêхъ краяхъ коронныхъ и скôнчатся въ протягу сего тыждня. Выборы послôвъ розпôчнутся съ днемъ 27 мая, а скôнчатся 13 червня.

— Для членôвъ рускаго Товариства Педагогичного, котрй хотятъ êхати на загальный збôръ сего товариства дня 24 с. м. до Тернополя надболала желêзница Кароля Людвика дозволенье на знижену цêну êзды за ôтповêдною легитимацією, по котру до Выдêлу товариства зголоситися потреба. Зниженье выноситъ $33^1/_3$% опусту на поêздахъ особовыхъ и мêшаныхъ (вынявши поспêшнй) въ клясê II. и $33^1/_3$% опусту въ клясê III. Зниженье се маe такъ розумêтися, що купивши цêлый билетъ першои клясы на êзду до Тернополя можна êхати за него тамъ и назадъ другою клясою — а купивши половину билету першои клясы до Тернополя, можна êхати за него тамъ и назадъ третою клясою. При куповаю билетôвъ треба предложити такожь и карту легитимаційну до оштемплêваня. Билетъ зôстае при подорожныхъ и вертаючи назадъ треба его въ Тернополи вразъ съ картою легитимаційною предложити при касê до оштемплêваня. Билетъ ôтбираеся доперва въ тôй стаціи, въ котрôй первêстно всêлося. Зниженье цêны маe значенье для êзды тамъ ôтъ 20 до 24 с. м. а для êзды назадъ ôтъ 24 до 28 с. м. По легитимацію зволятъ члены товариства зголошуватися до Вп. о. Василя Ильницкого, головы товариства, въ „Народнôмъ Домê“.

— Меморіялъ въ справê реформы Василіянъ и Добромиля, врученый цêсареви рускою депутацією, переславъ министеръ вêроисповêдань бар. Конрадъ п. намêстникови Галичины, щобы ôнъ запытавъ о мнênье Вир. митрополита и преосв. епископôвъ рускихъ и здавъ министрови справу.

— Засêданье обрядовои комисіи. Завтра т. є. 20 с. м. о 4 год. по полудни ôтбудеся засêданье обрядовои комисіи; на порядку дневнôмъ поставлене пытанье: „Чи при ревизіи церковныхъ книгъ маe за пôдставу служити Евхологіонъ грецкій, выданый въ Римê 1873 р., чи треба лишь переглянути Евхологіонъ, якій у насъ уживаеся и поправити лишь мêсця, котрй противлятся нашому гр. кат. обрядови и лишити его безъ дальшихъ перемênъ?“

— Музикально декляматорскій вечеръ въ память освобожденя ôтъ панщины, устроюваный „Каси-

номъ рускимъ“ и другими товариствами отбудеся нынѣ въ великой сали „Народного Дому“. Чистый дохôдъ зъ вечера призначеный на добродѣйнй цѣли.

— **Ставропигійскій Институтъ** буде въ слѣдующомъ 1886 роцѣ обходити 300-лѣтнй роковины свого основаня; загальный зборъ членôвъ сего института, котрый отбувся въ середу минувшого тыждня, призначивъ на ту цѣль отповѣдну суму.

— **До рады повѣтовои** станиславôвскои выбранй въ громадъ сельскихъ господарѣ: Федь Королюкъ, Гнатъ Олѣйникъ, Иванъ Сербинъ, Лазаръ Винничукъ, Иванъ Драганчукъ, Олекса Терешкунъ, Иванъ Михнюкъ и Іосифъ Ревчукъ.

— **Маршалками** радъ повѣтовыхъ затвердивъ цѣсарь: Константина Бѣльского, дѣдича Смольницѣ маршалкомъ въ Старôмъ мѣстѣ и Иполита Чайковского, дѣдича, маршалкомъ а Северина Генцля заступникомъ маршалка въ Бôбрцѣ.

— **Гр. Таффе** приславъ 11 с. м. на руки Преосв. еп. Іоана Ступницкого 400 зр. на велику лотерію фантову устроювану въ кориоть рускои воспиталища дѣвочого.

— **Дръ Иванъ Горбачевскій**, проф. выдѣлу медичного на ческôмъ университетѣ въ Празѣ, предложивъ вѣденьскôй академіи наукъ нову працю наукову пôдъ заголовкомъ: „Ueber künstliche Harnsäure und Methylsäure.“

— **„Библіотеку для молодежи“** выходячу въ Чернôвцяхъ пôдъ редакцією О. А. Поповича, припоручила буковиньска рада шкôльна краева для ужитку шкôлъ народныхъ.

— **Творы Костомарова въ переводѣ нѣмецкôмъ.** Дръ Льевенфельдъ перевѣвъ — якъ доносятъ „С. Петерб. Вѣдом.“ — послѣдну працю Н. Костомарова пôдъ заголовкомъ „Императрица Анна Ивановна и ея царствованіе“ на мову нѣмецку, додаючи ще до сего переводу передне слово.

— **Новй школы народнй** съ рускимъ языкомъ выкладовымъ отворенй будутъ на Буковинѣ въ выжницкôмъ шкôльнôмъ окрузѣ, а именно: въ селѣ Нôдзахаричѣ съ днемъ 1 вересня 1885, а въ селѣ Петраши съ днемъ 1 вересня 1887 р.

— **Надужитье жандарма.** Зъ Угнова пишутъ намъ: Сегодня, 3 (15) мая на ярмарку въ Угновѣ жандармъ Рыевскій, оглядаючи пашпорты (господарѣвъ Ивана Петровского зъ Ôльхôвка, Васили Партысовского зъ Новосѣлокъ передныхъ и Гриня Кушнѣра зъ Новосѣлокъ кардинальскихъ) по руски написанй. Всѣ тій пашпорты жандармъ Рыевскій подеръ, кажучи, що po rusku nie wolno pisać paszporty! — и заказавъ тымъ тремъ господарямъ продавати конѣ! Рѣчь не до увѣреня, але правдива!

— **Въ черновецкôй „Gaz. Polsk-ôй“** ч. 40 читаємо: „Въ черновецкихъ кружкахъ рускихъ не малу сензацію выкликуе упорно кольпортована вѣсть, що тутешному гр. кат. сотруднику о. Н. Огоновскому предкладано редакцію львôвскои часописи „Миръ“ и що того предложеня о. Огоновскій не принявъ. Свѣдомй засадъ политичныхъ о. Огоновского не дивуємося его отмовнôй отповѣди, але зъ другои стороны не пôймаємо, що спонукало выдавцѣвъ „Мира“ до подôбного предложеня. Чи може угодовый органъ митрополичій думавъ-бы змѣнити политичный свôй напрямъ?“

— **П. Грохольскій** перебуваe теперь у Вѣдни, зъ отки за кôлька днѣвъ выѣзджае до Венеціи для поратованя дуже надôрваного здоровя.

— **Школа управы льну въ Городку.** Выдѣлъ краевый заявивъ министеротву, що готовъ обняти школу управы льну въ Городку, але пôдъ тымъ условіемъ, що правительство обовязуеся давати що року 3.000 зр. Пôсля програмы наукъ куросъ буде тревати 9 мѣсяцѣвъ и буде обнимати крôмъ приготовляючихъ наукъ лишь найпотрѣбнѣйшй вѣдомости зъ рôльництва и спеціяльну науку управы льну та конопель.

— **Книги грунтовй.** Въ цѣли заложеня грунтовыхъ книгъ розпôчнутся мѣсцевй доходженя въ катастральнôй громадѣ Забродю повѣта лиского дня 27 мая а въ Княждворѣ, пов. коломыйского дня 29 мая с. р.

— **Поѣзды курiерскй** на желѣзници Кароля-Людвика Нры 3 и 4 лучатся, почавши отъ 13 с. м. въ Пôдволочискахъ съ поѣздами кiевскими.

— **Выстава етнографична** Камчатки и островôвъ Командорскихъ (коллекція дра Б. Дыбовского, проф. львôвского университету) зôсталаôткрыта въ недѣлю въ будынку университетскôмъ при музею зоологичнôмъ на II повероѣ. Оглядати можна що день, а именно: въ будню днѣ отъ 2 год. до 7 по полудни за оплатою 20 кр. окрôмъ суботы, въ котрôмъ дни вотупъ платятся 50 кр., а въ свята отъ 9 год. рано за оплатою 10 кр.

— **Линія телеграфична** зъ Жовквы до Камѣнки буде незадовго перенесена на дорогу краеву, котра теперь будуеся зô Львова до Камѣнки.

— **Именованя.** Министеротво правосудія именувало нотарями слѣдующихъ кандидатôвъ нотаріяльныхъ: Льва Райса зô Львова нотаремъ въ Олеску; Северина Жуковского зъ Збаража въ Букôвску; Петра Курися зъ Пôдгаєць въ Лютовискахъ; Людвика Ржевуского зъ Краковця въ Старôмъ Селѣ; Константина Телишевского зъ Рогатына въ Турцѣ; Ивана Блонаровича зъ Бродôвъ въ Николаевѣ; Здислава Вѣнцковского зъ Радехова тамъ же; Ивана Крупиньского зъ Турки въ Пôдбужу; Роберта Адамского зъ Бѣрчи въ Балигородѣ и Кароля Ваньека зô Львовѣ въ Жидачевѣ.

— **Испытъ конкурсовый** въ Перемышли отбудеся въ дняхъ 16, 17 и 18 червня 1885.

— **Читальня въ Скалѣ** складае на сѣмъ мѣсци прилюдну подяку Свѣтлому Выдѣлови товариства „Просвѣта“ за щедрый даръ 60 книжочокъ давнѣйшого выданя, чимъ збогатилася библіотека молодого товариства а членамъ подалась случайнôсть кормити свôй умъ здоровою, бо рôдною щиро-рускою стравою — За Выдѣлъ *А. Кисьлевскій*, голова.

— **Нова аптика** маeôткрытися въ мѣсточку Нижанковичахъ, пов. перемыского. Въ тôй цѣли розписало перемыске староство конкуросъ съ речинцемъ до 15 червня 1885 р.

— **Противъ п. Василя Дрогомирецкого**, арештованого недавно въ Перемышли за мниме шпiонованье тамошнои крѣпости, а черезъ котрого отбулася такожь недавно ревизія въ рускôй семинарiи у Львовѣ, ведеся теперь слѣдство въ львôвскôмъ карнôмъ судѣ.

— **Посада примарія** при шпитали въ Самборѣ есть до обсадженя съ рôчною платнею 500 зр. Кандидуючій мусить бути дръ медицины и повиненъ внести прошенье до магистрату мѣста Самбора; речинець до 9 червня 1885 р.

— **Грады.** Великй грады упали въ Доброводахъ, пов. збараского, въ Тернополи, Жиравцѣ пôдъ Львовомъ, Петриловѣ коло Товмача, Забережу коло Станиславова и въ Любѣню коло Городка. Шкода зроблена градомъ въ сихъ сторонахъ есть досыть значна.

— **На руску бурсу въ Коломыи** вилынуло въ мѣсяцяхъ лютôмъ, мартѣ и цвѣтню с. р.: Складка на весѣлю въ Жукотынѣ въ домѣ Вп. о. декана Н. Волошиньского 2 зр. 60 кр.; Вп. о. дек. Кобрыньскій А. зъ Ракôвця 1 зр. Вп. о. Огоновскій зъ Снятына (складка въ церквѣ) 64 кр. Зъ представленя театрального, даного Вп. Бачиньскимъ въ кориоть бурсы вилынуло 15 зр.; Вп. о. Н. Лепкій, катихитъ гимназ. въ Коломыи 1 зр.; Вп. о. З. Павловскій, парохъ обр. лат. въ Коломыи 60 кр; Вп. о. Р. Дабай, катихитъ обр. лат. въ Коломыи 1 зр.; Вп. А. Чубатый, ц. к. судія въ Коломыи 50 кр. Ч. Василь Остафійчукъ, опôввластитель купелей паровыхъ въ Коломыи 1 зр., ч. П. Беръ, инспекторъ полиціи 40 кр.; Вп. о. Ю. Левицкій, деканъ жуковскій 25 кр.; Вп. Олекса Агопсовичъ, дѣдичъ зъ Королѣвки 2 зр. Вп. о. А. Глѣбовицкій зъ Слобôдки лѣсной 2 зр. 62 кр. Вп. о. Мацѣлиньскій зъ Угринковець 1 зр., Вп. А. Чубатый, ц. к. судія въ Коломыѣ (знôвъ) 50 кр., Вп. оо. Кобзиньскій зъ Коломыѣ и А. Кобрыньскій, деканъ городеньскій, по 20 перепѣчокъ. — Вп. Добродѣямъ убогои учащои молодежи складае Заридъ бурсы прилюдну подяку.

— **Для товариства „Шкôльна Помôчь“** прислали въ мѣсяци мартѣ и цвѣтню слѣдующй П. Т. Дръ Иванъ Добряньскій отъ п. Грушкевача нотаря въ Гусятынѣ 14 зр. 56 кр.; церковне Братство въ Увислѣ 2 зр.; о. Лепкій катихитъ гимн. въ Коломыи 50 кр.; п. Георгій Патрѣй зъ Перегиньска 1 зр.; п. Юліянъ Романчукъ у Львовѣ 1 зр.; о. Лысякъ зъ Довжнева 1 зр.; о. Долиньскій зъ Березова 1 зр. 50 кр.; изъ книжочки о. А. Одѣжиньского 50 кр.; о. Мацѣлиньскій зъ Угринковець 50 кр.: о. Дудкевичъ зъ Рудна 1 зр.; о. Мышковскій зъ Перегримки 50 кр.; о. Шанковскій зъ Нижбôрка 1 зр.; о. Котысъ зъ Лупкова 1 зр.; о. Гнитрикъ катихитъ гимн. въ Сяноцѣ 3 зр.; о. Лотоцкій зъ Тростянця 2 зр.; о. Киселевскій зъ Незвискъ 1 зр.; о. Левицкій зъ Княжôвского зъ акафисту для ученикôвъ школы Пирамовича 1 зр.; о. В. Кисѣлевскій зъ Товмачика 2 зр.; п. К. Шипайло адъюнктъ судовый зъ Перемышлянъ 2 зр.; о. Бѣлиньскій зъ Березовець 3 зр.; о. Шкурганъ зъ Красного, складка на богослуженю 18 цвѣтня 2 зр. 25 кр.; о. Нероновичъ зъ Райтаровичъ 1 зр.; о. Ганкевичъ зъ Вовча 1 зр.; о. Вахнякъ зъ Глинокъ 50 кр.; о. Боцюркôвъ зъ Золотникъ 1 зр.; о. Калинчукъ зъ Полянчика 1 зр.; Складка ученикôвъ 2 клясы школы вправъ 53 кр. — Всѣмъ Дателямъ пересылае Выдѣлъ товариства сердечне спаси Бôгъ! — *Р. З.*

— **Освѣтленье Атлантику.** Американьскій предпрiемцѣ занялись дуже смѣлымъ проектомъ, дотычачимъ освѣтленя Атлантику свѣтломъ електричнымъ. Хотятъ они именно сотворити свѣтляну дорогу черезъ цѣлый океанъ въ направленю отъ найфунлядского до ирляндского берега. Проектъ сей думаютъ предпрiемчивй Американцѣ перевести въ сей способъ, що уставлятъ цѣлый рядъ що 200 миль морскихъ одинъ отъ другого отдаленыхъ кораблѣвъ, спочиваючихъ на сильныхъ котвахъ; кораблѣ маютъ бути сильно освѣтленй и сполученй съ собою и съ побережами континентôвъ електричнымъ дротомъ, котрый маe заразомъ служити и до пересылки депешъ.

— **Дрôбнй вѣсти.** Громадѣ Жукотынъ, пов. турчаньского, дарувавъ цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы. — Мѣсто Бохня надало намѣстникови п. Залескому почетне горожаньство. — Въ Хмелѣвцѣ, пов. теребовельского, повѣсився учитель народный С., отець 5 дѣтей. Причиною була невылѣчима хороба. — Архіеп. Моравскій зложивъ по поводу своеи интронизаціи въ львôвскôмъ магистратѣ 300 зр. для убогихъ мѣста Львова. — Судъ самбôрскій засудивъ барона Артура Бееса за обманьство на 6 мѣсяцѣвъ вязницѣ. Беесъ выманивъ межи иншимъ въ однôй львôвскôй фирмѣ машину до шитя за 68 зр. на мѣсячнй оплаты и продавъ еи заразъ въ Самборѣ за 23 зр. — Въ Переворску згорѣла дня 11. с. м. войскова стайня, власнôсть Фельдштайна, а 12. с. м. згорѣла стайня войскова, власнôсть скарбу переворского. — Въ Плуговѣ въ Золочѣвскôмъ засыпало камѣнье въ каменоломѣ роботникôвъ Дмитра Засѣльского и Федька Выгасту и убило ихъ на мѣсци. — Въ шулерскôмъ банку въ Монте Карльо застрѣлився 4. с. м. пятьдесятый чоловѣкъ, отъ початку сего року програвши 300.000 лиръ (около 150.000 зр.) — Предсѣдателемъ рады завѣдуючои желѣзницѣ Кароля Людвика выбраный на мѣсце помершого кн. Кароля Яблоновского гр. Володимиръ Борковскій, I. мѣсто-предсѣдателемъ гофратъ Штуммеръ-Траунфельсъ а II мѣсто-предсѣдателемъ кн. Конст. Чарторыйскій. — Вѣнчанье гр. Романа Потоцкого съ княгинею Елисаветою Радзивилôвною отбудеся въ Берлинѣ дня 6. червня с. р. — Петербурскй паломники вое вже повернули до Львова крôмъ о. Наумовича, котрый остався ще въ Россіи. — Мѣсточко Грибôвъ пôднесене высокимъ рѣшеньемъ до ряду мѣстъ. — Самуилъ Поль зъ Бережанъ получивъ на львôвскôмъ университетѣ степень доктора правъ а Теофиль Стахевичъ зъ Городка получивъ на краковскôмъ университетѣ степень доктора медицины. — Въ Гамбургу выбухъ дня 16. с. м. въ сали выставы на Морвайде сильный пожаръ и зробивъ шкоды на чверть миліона.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Введенй въ душпастырскй посады оо.: Ем. Глѣбовицкій яко сотруд. експон. въ Бѣльчу, дек. скальского; Зигмунтъ Карповичъ яко пар. въ Ланôвцяхъ; Іоанъ Билинкевичъ яко кап. въ Дмитровицяхъ; Вас. Бернацкій яко завѣд. въ Пôдберѣзцяхъ, дек. львôвского загородного; Мих. Кобыляньскій яко кап. Мышкова; Алекс. Карачевскій яко пар. въ Лисôвцяхъ.

Увольненй отъ душпастырства оо.: Ант. Носковскій отъ завѣд. въ Мышковѣ; Вас. Каргутъ отъ завѣд. въ Ланôвцяхъ; Іоанъ Редкевичъ отъ завѣд. въ Залôзцяхъ.

Презенту на пар. Пôдбереже, дек. болехôвского, получивъ о. Іоанъ Юркевичъ, парохъ Германова и деканъ львôвского загородского деканата.

Митрополича консисторія вставилася до президіи намѣстництва о згоду на каноничну институцію для запрезентованыхъ о. Теодора Строцкого на Качанôвку и для о. Иліи Пиндуса на Перерось.

На конкурсъ розписанй: парохія Куровичѣ, дек. унѣвского, надання приватного рѣшеньемъ зъ 16 мая до ч. 3261; пар. Братковцѣ, дек. тысьменицкого, над. прив., рѣшеньемъ зъ 16 мая до ч. 3262; пар. Ланчинъ, дек. надвôрняньского, над. цѣсарского, рѣш. зъ 16 мая до ч. 3263; пар. Кійданцѣ, дек. збараского, над. прив., рѣш. зъ 16 мая до ч. 3264; кап. Молодыньче, дек. ходорôвского, над. прив., рѣш. зъ 16 мая до ч. 3307; речинець для всѣхъ до 10 липня 1885 р.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Каноничну институцію на капелянію Чапѣ, дек. старосольского, получивъ о. Антоній Кмицкевичъ зъ Торгановичъ.

До каноничноi институціи на пар. Маковиско, дек. ярославского, завôзваный о. Сильвестеръ Черлюнчакевичъ зъ Вязовницѣ.

Сотрудникомъ самостôйнымъ въ Торгановичахъ, дек. самбôрского, поставленый о. Антоній Яцѣвъ зъ Чапель.

Введенй въ душпастырскй посады оо. 1) Атанасій Котысъ яко завѣдатель капеляніи Токарня, дек. сяноцкого, 2) Михаилъ Туряньскій яко завѣдатель капеляніи Порѣче-грунть, дек. горожаньского, 3) Володимиръ Рынявець яко завѣдатель парохіи Тѣсна, дек. балигородского.

Зрезигнувавъ зъ полученои презенты на парохію Лѣщины, о. Емиліянъ Юрчакевичъ зъ Рыхвальда.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **„Забавки дѣтей“ и „Менажерія“.** Пôдъ такимъ заголовкомъ появилися 6 та и 7-ма книжечка съ образками, выданй рускимъ товариствомъ педагогичнымъ. Въ кождôй зъ сихъ книжочокъ мѣститься 12 хорошихъ образкôвъ кольорованыхъ съ отповѣдными до кождого образка стишками. Илюстрованй книжочки выданя руского товариства Педагогичного дуже отповѣдай на дарунки для чемныхъ дѣтей, що розпочинаютъ першу науку дома и въ школѣ, и годится, щобъ родичѣ, опѣкуны, учителѣ, учителькы и въ загалѣ кождый приятель дѣтей звертавъ якъ найбôльшу на нихъ увагу.

Списъ жертвъ надôсланыхъ отъ комитетôвъ мѣсцевыхъ Аепархіи Львôвскои за часъ отъ 14 падолиста 1884 до 14 цвѣтня 1885.

(*Конецъ.*)

	Готôвка зр. кр.	Штукъ фант.	Вартôсть зр. кр.
Калитовскій Юл. зъ Хороброва	7·40	—	—·—
Хилякъ Волод. зъ Бортного .	4·67	—	—·—
Зубрыцкій Алек. зъ Сокаля .	—·—	38	12·45
Дѣдицкій Ем. зъ Мостôвъ вел.	30·—	—	—·—
Хотинецкій Іоанъ зъ Ярослава	60·20	90	51·50
Нейдохъ Іоанъ зъ Нинôвичъ .	5·—	—	—·—
Левицкій Павелъ зъ Ясеницѣ .	25·—	—	—·—
Роздѣльокій Ник. зъ Сокаля .	21·87	—	—·—
Коцикъ Андрей зъ Батятичъ .	21·75	—	—·—
Щирба Мих. зъ Горанки .	7·50	—	—·—
Лужецкій А. зъ Лѣтынѣ .	9·—	—	—·—
Тустановичъ Петръ зъ Ялина	2·—	—	—·—
Богословы львôвскй . .	1·22	—	—·—
Скородиньскій Тадей зъ Речич.	2·—	—	—·—
Яремкевичъ Петръ зъ Вербицѣ	14·—	—	—·—
Дръ Людкевичъ Мих. зъ Перем.	—·—	1	6·—
Прилопскій Іоанъ зъ Брунаръ	8·—	—	—·—
Березиньскій А. зъ Кульчиць .	22·—	—	—·—
Лукашевичъ Яковъ зъ Гойска	10·—	—	—·—
Ухнатъ Димитрій зъ Майдану	10·—	—	—·—
Лявчакъ Мартиніянъ зъ Тисовы	4·—	—	—·—
Кравичъ Зено зъ Негрибки	5·08	1	1·—
Манастырскій Леонтій зъ Заг.	16·—	—	—·—
Мерена Теод. зъ Рѣпника .	9·—	—	—·—
Вингриновичъ А. зъ Завадки .	5·—	—	—·—
Чирняньскій Ем. зъ Кремянног	7·—	—	—·—
Качмарчикъ Теоф. зъ Бинцар.	8·60	6	11·60
Шулякевичъ Алек. зъ Бôбрки	4·—	1	5·—
Чемарникъ Василій зъ Сянока	5·—	—	—·—
Парыловичъ Іоанъ зъ Ростоки	6.—	—	—·—
Редакція „Дѣла“ . . .	20 95	—	—·—
Киверовичъ Викторъ зъ Жапал.	8·—	2	27·—
Бачиньскій В. зъ Лопушницѣ .	2·—	—	—·—
Денищакъ Плят. зъ Ваневичъ	5·—	—	—·—
Венграновичъ И. зъ Далевы .	4 95	—	—·—
Колпачкевичъ Ант. зъ Гôнча .	15·60	—	—·—
Чайковскій Ант. зъ Балигорода	2·—	—	—·—
Яцевъ Ант. зъ Чапма . .	1·—	—	—·—
Хилякъ Стефанъ зъ Мацины .	14·79	—	—·—
Голіянъ І. зъ Яблоницѣ польск.	6·50	5	5·50
Витошиньскій зъ Волчи дольнои	—·—	10	7·40
Ясеницкій Севр. зъ Волосянки	15·—	—	—·—
Турчмановичъ Теоф. зъ Рыпянои	5·—	—	—·—
Мельникъ Теод. зъ Стирявы .	8·—	—	—·—
Бундыкевичъ Алек. зъ Ваньковы	50·—	—	—·—
Гумецкій Корн. зъ Домашова .	8·32	—	—·—
Рыдзай Мих. зъ Флорынки .	10·—	—	—·—
Ясеницкій Левъ зъ Старасоля .	10·—	—	—·—
Саноцкій Алек. зъ Мацошина .	5·—	—	—·—
Савицкій Андрей зъ Коропужа.	5·—	—	—·—
Отто Іоанъ зъ Липовця . .	8·—	—	—·—
Менциньскій Апол. зъ Фульшг.	2·24	8	8·50
Левицкій Иляр. зъ Кобла стар.	5·—	—	—·—
Лысякъ Теод. зъ Доминева .	16·—	—	—·—
Желехôвскій Алек. зъ Лубнои	1·38	—	—·—
Маренинъ Сгеф. зъ Грушова .	—·—	8	10·50
Дыгдалевичъ І. зъ Кукизова .	7·20	—	—·—
Ладыжиньскій Мих. зъ Березки	5·—	—	—·—
Теленъ Андрей зъ Порудна .	3·—	—	—·—
Чеховичъ Орестъ зъ Боратына	7·—	—	—·—
Комарницкій Волод. зъ Подолець	—·—	2	4·20
Обушкевичъ Теофанъ зъ Ганчовы	—·—	1	2·—
Децыкевичъ Теоф. зъ Куликова	19·62	—	—·—
Гладыловичъ Юл. зъ Любачова	—·—	12	5·15
Дроздовскій А. зъ Полянъ сур.	6·40	—	—·—
Подлускій Іосифъ зъ Любинь .	—·—	5	2·35
Каламунецкій И. зъ Кроцильникъ	24·—	—	—·—
Стецякъ С. зъ Каменки-Старес.	—·—	1	20·—
Волошановичъ Ник. зъ Липовця	12·—	—	—·—
Лопушаньскій Клим. зъ Вербѣжа	4·45	—	—·—
Бѣлиньскій Ксаверій зъ Ловчиць	4·45	—	—·—
Чемарникъ Вас. зъ Сянока .	—·—	36	28·35
Менциньскій Ем. зъ Новосѣлокъ	—·—	1	2·—
Мерена Іоанъ зъ Дошна . .	10·—	—	—·—
Коснерскій Теод. зъ Угрынова	4.—	—	—·—

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 32—?

Спеціяльности и универсальнй средства

французскй и иншй, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншй фирмы оповѣщуванй.

Докторъ медицины

Щастный Сельскій

спеціялистъ недугôвъ жѣночихъ и операторъ,

переселився до дому Нръ 2. при улици Зиморовича або Нръ 18. при ул. Академичнôй (нарôжна каменица) и тамъ ординуе що дня

отъ год. 2—4 по полудни.

Въ друкарни товариства им. Шевченка

(*ул. Академична Ч. 8*)

можна дôстати по зниженôй цѣнѣ:

Рочники часописи „Правда“:

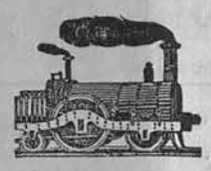
Рочникъ	IV	зъ р. 1870	. . .	за	2	зр.
„	V	зъ р. 1872	. . .	„	2	зр.
„	VI	зъ р. 1873	. . .	„	2	зр.
„	IX	зъ р. 1876	. . .	„	2	зр.
„	X	зъ р. 1877	. . .	„	2	зр.
„	XI	зъ р. 1878	часть лит. 2 томы	„	1	зр.
„	XII	зъ р. 1879	. . .	„	2	зр.
„	XIII	зъ р. 1880	часть I .	„	50	кр.
		зъ р. 1884	часть II .	„	1	зр.

Цѣс. корол. упривилеєвана

ЛЬВÔВСКО-ЧЕРНОВЕЦКО-ЯССКА ЖЕЛѢЗНИЦЯ.

(Линіи австрійскі.)

РОЗКЛАДЪ ѢЗДЫ

важный ôтъ 1 червня 1885.

Километрôвъ	Стациі	Поѣздъ посп. Нръ 1 Кл. I. II. III. Год.	Мин.	Поѣздъ мѣшаный Нръ 3 Кл. I. II. III. Год.	Мин.	Поѣздъ мѣшаный Нръ 5 Кл. I. II. III. Год.	Мин.
—	**Берлинъ** (дворець шлескій) (часъ берлин.) Ôтъѣздъ	**11**	**14**	—	—	—	—
—	**Вѣдень** (часъ праскій) . . . . . „	11	10	8	20	**8**	**25**
	Вроцлавъ (часъ вроцлав.) via Оовѣцимъ) . „	12	15	12	15	—	—
413	**Кракôвъ** (часъ пештскій) . . . . . „	**9**	**13**	**10**	**57**	10	46
755	**Львôвъ** (часъ пештскій) . . . . Пріѣздъ	**5**	**16**	11	13	**9**	**7**
		рано		пер. пол.		въ ночи	
—	**Львôвъ** (Реставрація) . . . . Отъѣздъ	6	—	12	—	**10**	**46**
11	Сѣхôвъ . . . . . „	—	—	12	33	**11**	**18**
25	Стареселo . . . . . „	—	—	1	12	**11**	**52**
36	Бôбрка . . . . . „	*)		1	41	**12**	**17**
44	Выбранôвка . . . . . „	—	—	2	—	**12**	**37**
51	Борыничѣ . . . . . „	*)		2	23	**1**	—
64	Ходорôвъ . . . . . „	*)		2	54	**1**	**31**
71	Бортники . . . . . „	—	—	3	14	**1**	**51**
78	Новосѣлцѣ . . . . . „	—	—	3	31	**2**	**10**
88	Букачôвцѣ (Реставрація) . . . . „	7	59	4	1	**2**	**40**
100	Бурштынъ . . . . . „	8	17	4	34	**3**	**15**
107	Болшôвцѣ . . . . . „	—	—	*)		*)	
112	Галичь . . . . . „	8	35	5	8	**3**	**50**
126	Єзупôль . . . . . „	—	—	5	41	**4**	**23**
	. . . . . Пріѣздъ	9	14	**6**	**15**	**5**	—
140	**Станиславôвъ** (Реставрація) Пріѣздъ до Гусятына . .	**7**	**22**	—	—	—	—
	Отъѣздъ зъ „ . .	—	—	8	—	—	—
	Пріѣздъ до Стрыя . .	1	22	**9**	**58**	—	—
	Отъѣздъ зъ „ . . .	**5**	**33**	2	10	**11**	—
	. . . . . Ôтъѣздъ	9	30	**6**	**40**	**5**	**18**
153	Маркôвцѣ	—	—	**7**	**15**	**5**	**51**
163	Отынѣя	10	3	**7**	**50**	6	24
168	Голоскôвъ	—	—	**8**	**5**	6	38
180	Коршôвъ	—	—	**8**	**43**	7	17
188	Турка	—	—	**9**	**4**	7	41
196	**Коломыя** (Реставрація) . . . Пріѣздъ	10	52	**9**	**20**	8	1
	Отъѣздъ	10	56	**9**	**35**	8	17
205	Матіѣвцѣ	—	—	**9**	**54**	8	41
215	Заболотôвъ	11	23	**10**	**21**	9	19
222	Вотчкôвцѣ	—	—	*)		9	40
231	Снятынъ-Залуче	11	47	**11**	**2**	10	16
242	Неполокôвцѣ	—	—	**11**	**29**	10	51
252	Лужанъ	*)		**11**	**54**	11	24
265	Жучка	—	—	**12**	**25**	11	57
	. . . . . Пріѣздъ	12	35	**12**	**30**	12	2
266	**Чернôвцѣ** (Реставрація) Пріѣздъ до Новоселицѣ . .	5	45	—	—	5	45
	Отъѣздъ зъ „ . .	9	—	—	—	—	—
	. . . . . Ôтъѣздъ	12	55	**12**	**50**	**по пол.**	
272	Фолькогартенъ	*)		**1**	**11**	разомъ съ	
286	Кучурмаре	1	27	**1**	**49**	поѣзд. I.	
300	Глибока	2	—	**2**	**41**		
307	Черепкôвцѣ-Серетъ	2	12	**3**	—		
318	Руда	*)		**3**	**34**		
326	Гадикфальва Радôвцѣ	2	55	**4**	**2**		
332	Истеншегичь	*)		**4**	**18**		
338	Милешовцъ	3	15	**4**	**34**		
348	Гатна	3	29	**4**	**56**		
	Реставрація часъ пешт. . Пріѣздъ	3	41	**5**	**14**		
		по полуд.		**рано**			
356	**Сучава**	п. посп. IV		п. мѣш. X			
	Ревизія пак. часъ букар. . Ôтъѣздъ	4	50	6	44		
	. . . . . Пріѣздъ	5	15	7	19		
18	**Верешти** Пріѣздъ до Ботушанъ . .	**11**	**42**	2	3		
	(Рестав.) Ôтъѣздъ зъ „ . .	3	5	5	9		
	. . . . . Отъѣздъ	5	20	7	39		
	. . . . . Пріѣздъ	**6**	**31**	9	30		
64	**Паскани** Пріѣздъ до Яссъ . . .	**9**	**40**	1	2		
	Отъѣздъ зъ „ . . .	4	33	6	48		
	(Рестав.)	п. посп. II.		п. м. VIII			
	. . . . . Ôтъѣздъ	**7**	**4**	10	16		
	. . . . . Пріѣздъ	**8**	**5**	11	45		
104	**Романъ** (Реставрація)	**вечеромъ**		**пер. пол.**			
	. . . . . Отъѣздъ	**8**	**25**	12	30		
237	**Галацъ** . . . . . Пріѣздъ	4	30	**8**	**30**		
467	**Букарештъ** . . . . . Пріѣздъ	5	—				
	. . . . . Отъѣздъ	7	10				
	Варна (Лойдъ) (Середа, Недѣля) . . „	4	30				
	Константинополь (Четверъ, Понедѣлокъ) . Пріѣздъ	7	—				

Километрôвъ	Стациі	Поѣздъ посп. Нръ 2 Кл. I. II. III. Год.	Мин.	Поѣздъ мѣшаный Нръ 4 Кл. I. II. III. Год.	Мин.	Нръ 6 Кл. I. II. III. Год.	Мин.	Поѣз. тов. съ перевоз. особъ II.	III. г.	м.
	Константинополь (Лойдъ) (Вторн., Собота) Отъѣздъ	3	—							
	Варна (Середа, Недѣля) . . . . „	6	45							
	Букарештъ (часъ букар.) . . . Пріѣздъ	3	52							
	. . . . Отъѣздъ	**11**	—	—	—					
	Галацъ (часъ букар. . . . . „	**12**	**5**	8	5					
	Пріѣздъ	8	45	4	10					
		пер. пол.		**по полуд.**						
346	**Романъ** (Реставрація) . . .	п. посп. I		п. мѣш. VII						
	Отъѣздъ	9	15	4	28					
	. . . . . Пріѣздъ	10	15	**6**	—					
41	**Паскани** Пріѣздъ до Яссъ	1	2	**9**	**40**					
	Отъѣздъ зъ „	6	48	4	33					
	(Рестав.)	п. пос. III		п. мѣш. IX						
	. . . . . Отъѣздъ	10	41	**7**	**16**					
	. . . . . Пріѣздъ	11	53	**9**	**12**					
86	**Верештѣ** Пріѣздъ до Ботушанъ . . .	2	3	**11**	**42**					
	(Рестав.) Отъѣздъ зъ „ . . .	**5**	**9**	3	5					
	. . . . . Отъѣздъ	11	58	**9**	**32**					
	Реставрація (часъ бук.) Пріѣздъ	12	23	**10**	**9**					
		п. посп. II		п. мѣш. IV						
104	**Сучава** Ревизія пакункôвъ (часъ пешт.) Отъѣздъ	12	34	**10**	**20**					
9	Гатна	12	46	**10**	**41**					
18	Милешовцъ	1	—	**11**	**5**					
24	Истеншегичь	*)		**11**	**21**					
31	Гадикфальва-Радôвцѣ	1	23	**11**	**45**					
39	Руда	*)		**12**	**8**					
49	Черепкôвцѣ-Серетъ	1	49	**12**	**38**					
56	Глибока	2	1	**1**	**4**					
71	Кучурмаре	2	23	**1**	**47**					**Нръ 4**
84	Фолькогартенъ	*)		**2**	**22**	разомъ съ пот. 2				курсуе
	. . . . . Пріѣздъ	2	52	**2**	**37**	—	—	—	—	лишь
90	**Чернôвцѣ** Пріѣздъ до Новоселицѣ . .	5	45	—	—	—	—	—	—	въ По-
	Отъѣздъ зъ „ . .	9	—	—	—	9	—	—	—	недѣл.
	(Рестав.)									**вечер.**
	. . . . . Отъѣздъ	3	4	**2**	**55**	3	18	**6**	**48**
92	Жучка	—	—	**3**	**3**	3	26	**6**	**58**
104	Лужанъ	*)		**3**	**36**	3	56	**7**	**42**
114	Неполокôвцѣ	—	—	**4**	**2**	4	20	**8**	**22**
125	Снятынъ-Залуче	3	54	**4**	**36**	4	49	**9**	**13**
135	Волчкôвцѣ	—	—	*)		5	10	**9**	**41**
141	Заболотôвъ	4	17	**5**	**20**	5	30	**10**	**18**
152	Матіѣвцѣ	—	—	**5**	**47**	5	55	**11**	**6**
	. . . . . Пріѣздъ	4	43	6	7	**6**	**14**	**11**	**33**
161	**Коломыя** (Реставрація) . . . Отъѣздъ	4	46	6	22	**6**	**27**		
169	Турка	—	—	6	45	**6**	**47**		
177	Коршôвъ	—	—	7	12	**7**	**12**		
189	Голоскôвъ	—	—	7	39	**7**	**38**		
193	Отынѣя	5	31	7	56	**7**	**55**		
204	Маркôвцѣ	—	—	8	20	**8**	**19**		
	. . . . . Пріѣздъ	**6**	**1**	8	50	**8**	**51**		
	Станиславôвъ Пріѣздъ до Гусятына . .	—	—	**7**	**22**	—	—		
216	Отъѣздъ зъ „ . .	8	—	—	—	—	—		
	(Реставрація) Пріѣздъ до Стрыя . .	**9**	**58**	1	22	**4**	**37**		
	Отъѣздъ зъ „ . . .	2	10	**5**	**33**	—	—		
	. . . . . Отъѣздъ	**6**	**16**	9	15	**9**	**9**		
231	Єзупôль	—	—	9	46	**9**	**42**		
245	Галичь	**6**	**57**	10	23	**10**	**18**		
151	Болшôвцѣ	—	—	*)		*)				
256	Бурштынъ	**7**	**14**	10	52	**10**	**48**			
268	Букачôвцѣ (Реставрація)	**7**	**35**	11	29	**11**	**25**			
279	Новосѣлцѣ	—	—	11	50	**11**	**51**			
286	Борники	—	—	12	8	**12**	**10**			
293	Ходорôвъ	*)		12	31	**12**	**28**			
306	Борыничѣ	**8**	**30**	1	4	**1**	**3**			
313	Быбранôвка	—	—	1	24	**1**	**21**			
321	Бôбрка	*)		1	42	**1**	**42**			
331	Стареселo	—	—	2	10	**2**	**11**			
345	Сѣхôвъ	—	—	2	46	**2**	**49**			
356	**Львôвъ** (Реставрація) . . . Пріѣздъ	**9**	**45**	3	10	**3**	**15**			
		въ ночи		по полудн.		рано				
—	**Львôвъ** (часъ пештскій . . . Отъѣздъ	**10**	**26**	4	30	**3**	**45**			
342	**Кракôвъ** (часъ праскій) . . . „	6	55	**5**	**40**	3	—			
	Вроцлавъ (часъ вроцлав.) via Освѣцимъ . „	2	24	—	—	—	—			
755	**Вѣдень** (часъ праскій) . . . Пріѣздъ	4	20	**7**	**20**	**5**	**10**			
	Берлинъ (часъ берлиньскій) . . . „	**8**	**59**	—	—	—	—			

*) Условный перестанокъ на 1 минуту.

Желѣзниця локальна Чернôвцѣ-Новоселиця.

Цифры грубшимъ друкомъ означаютъ пору нôчну ôтъ 6-тои годины вечеръ до 5-тои годины 59 минутъ рано.

Арабскй цифры поѣздôвъ дотычатъ линіи австрійскои.

Римскй цифры поѣздôвъ дотычатъ линіи румуньскои.

Километровъ	Стаціи		Поѣздъ мѣшаный 102 Кл. I. II. III. год. мин.	Поѣз. тов. зъ перев. особъ 104 Кл. III. год. мин.
			рано	
	Зô Львова	Отъѣздъ	6 | —	— | —
			по полуд.	
	„ Сучавы	„	12 | 34	— | —
			по полуд.	рано
—	Чернôвцѣ . .	„	4 | 3	6 | 30
2	Жучка . . .	„	4 | 14	6 | 42
6	Садагора . .	„	4 | 28	6 | 57
14	Магаля . . .	„	4 | 50	7 | 21
23	Боянъ . . .	„	5 | 18	7 | 51
33	Новоселиця .	Пріѣздъ	5 | 45	8 | 20
			по полуд.	пер. пол.

Километровъ	Стаціи		Поѣздъ мѣшаный 101 Кл. I II III год. мин.	Поѣз. тов. зъ перев. особъ 103 Кл. III. год. мин.
			пер. пол.	по полуд
—	Новоселиця .	Отъѣздъ	9 | —	1 | 55
11	Боянъ . . .	„	9 | 30	2 | 23
20	Магаля . . .	„	9 | 56	2 | 49
28	Садагора . .	„	10 | 20	3 | 11
31	Жучка . . .	„	10 | 37	3 | 27
33	Чернôвцѣ . .	Пріѣздъ	10 | 43	3 | 33
			пер. пол.	по пол
	Пріѣздъ до Львова		**9 | 45**	— | —
			по полуд.	
	„ „ Сучавы		3 | 41	— | —

12 година часу пештеньского = 11 год. 42 мин. часу праского
11 „ 50 „ „ вѣденьского
12 „ 20 „ „ львôвского
12 „ 28 „ „ черновецкого
12 „ 29 „ „ букарештск.

За докладнôсть въ прилученяхъ чужихъ желѣзниць не ручитси.

Передрукъ дозволеный — але не буде плаченый.

Вѣденъ въ Маю 1885.

Рада завѣдуюча.

ВЕЛИКА ЛОТЕРІЯ ГРОШЕВА

500.000 МАРОКЪ

яко найбôльшу выграну подає въ найщаслившôмъ случаю найновѣйша, велика, державою Гамбурга загварантована лотерія грошева

Спеціяльно же

1	Премія à M.	300000
1	выгр. à M.	200000
2	выгр. à M.	100000
1	выгр. à M.	90000
1	выгр. à M.	80000
2	выгр. à M.	70000
1	выгр. à M.	60000
2	выгр. à M.	50000
1	выгр. à M.	30000
5	выгр. à M.	20000
3	выгр. à M.	15000
26	выгр. à M.	10000
56	выгр. à M.	5000
106	выгр. à M.	3000
253	выгр. à M.	2000
512	выгр. à M.	1000
818	выгр. à M.	500
31720	выгр. à M.	145
16990	выгр. à M.	300,200, 150, 124, 100, 94, 67, 40, 20.

Сихъ 50.500 выграныхъ вылосуются въ протягу пяти мѣсяцѣвъ а именно постепенно въ семи клясахъ.

Найновѣйша велика, высокимъ правительствомъ державнымъ въ **ГАМБУРГУ** дозволена и цѣлымъ майномъ державнымъ загварантована лотерія грошева содержитъ **100000 лосôвъ,** зъ котрыхъ **50.500 лосôвъ,** отже бôльше якъ половина будутъ вытягатися одинъ по другôмъ въ семи клясахъ съ стоячими тутъ побôчь выграными; **цѣлый капиталъ, що має вылосуватися, выноситъ**

9,550.450 МАРОКЪ.

Черезъ богацтво выграныхъ, маючихъ вылосуватися въ сѣй великôй лотеріи грошевôй, якъ такожъ черезъ **найбôльшу можливу гварантію и точну выплату выграныхъ** тѣшится лотерія ся всюды великою прихильностею. Пôсля постановъ пляну управляє нею особна до сего призначена генеральна дирекція а держава надзорує цѣле предприятье.

Особлива ôтличнôсть сеи лотерії грошевои лежитъ въ єи користнôмъ урядженю, що всѣ 50.500 выграныхъ маютъ вже певно рѣшитися въ кôлькохъ мѣсяцяхъ а именно въ семи клясахъ.

Головна выграна першои клясы выноситъ **50.000 марокъ** збôльшаєся ôттакъ въ другôй клясѣ на **60.000,** въ третôй на **70.000** въ четвертôй на **80 000,** въ пятôй на **90.000,** въ шестôй на **100 000,** а въ семôй евентуально на **500.000,** спеціяльно же на **300.000, 200 000 марокъ** и такъ дальше.

Продажъ оригинальныхъ лосôвъ сеи грошевои лотерії повѣрено **низше пôдписаному домови торговельному** а всѣ тѣ, що хотятъ взяти участь въ закупнѣ оригинальныхъ лосôвъ, зволятъ съ своими замовленями ôтнестися просто до него.

Поважаныхъ замовляючихъ просимо, щобы припадаючй суммы залучали при замовленяхъ въ **австр. банкнотахъ або маркахъ почтовыхъ.** Можна такожъ посылати грошѣ **наказками почтовыма,** на бажанье выконуются такожъ припоручения **за послѣплатою.**

На тягненье выгранои першои клясы, котре дня 10 и 11 грудня ôтбудеся, коштує

1 цѣлый лосъ оригинальный зр. а. в. **3.50** кр.
1 половина лосу оригинальн. зр. а. в. **1.76** кр.
1 чверть лосу оригинального зр. а. в. **0.90** кр.

Кождый получитъ на руку **оригинальный лосъ** заосмотреный гербомъ державнымъ а рôвночасно и **урядовый плянъ лосованя,** зъ котрого можна довѣдатися все близше, тягненье выграныхъ, дату тягненя и вкладки рôжныхъ клясъ. Заразъ по тягненю получитъ кождый участникъ урядову, державнымъ гербомъ заосмотрену **листу выграныхъ,** котра подає точно выграній а взглядно числа, котрй выграли. **Выплата выграныхъ слѣдуе пôсля пляну ретельно и пôдъ гварантією державы.** Наколи-бъ неожидано получителеви не годився плянъ лосованя, то мы радо готовй недогôдны лосы передъ тягненьемъ назадъ взяти и ôтдати получену за нихъ суму. На бажанье высылаются урядовй пляны лосованя на передъ даромъ. Позаякъ мы сподѣваємося до сего нового тягненя выгравыхъ численныхъ поручень, то просимо, щобы всѣ замовленя можна съ всею старанностею выконати, присылати намъ тій-же **якъ найскорше** на кождый случай однакожъ передъ

30 мая 1885

просто до пôдписаного тутъ головного бюра лотерійного

Valentin & Co.

Königstrasse 36—38 Hamburg.

Кождый має у насъ ту користь, що получає оригинальнй лосы безъ посередництва и пôдрядчикôвъ и длятого получає кождый не лишь урядовй листы выграныхъ въ найкоротшôмъ часѣ по тягненю и **безъ пригадуваня, оригинальнй лосы завсѣгды по назначеныхъ пôсля пляну цѣнахъ** безъ якои небудь надвышки.

1363 2—4

Ц. к. генеральна дирекція

австрійскихъ желѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ пляну ѣзды важный ôтъ 15 лютого 1885 р.

Ôтъѣздъ зô Львова:

Поѣздъ мѣшаный о 6 год. 40 мин. рано до Стрыя.
Поѣздъ особовый о 11 год. 25 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Дрогобыча, Борыслава, Хирова.
Поѣздъ мѣш. о 6 год. 45 мин. вечеромъ до Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Хирова, Загôря, Звардоня.

Приходятъ до Львова:

Поѣздъ мѣш. о 8 год. 39 мин. рано зъ Стрыя, Станиславова, Хирова, Загôря, Звардоня.
Поѣздъ особ. о 4 год. 17 мин. по полудни зъ Стрыя, Станиславова, Дрогобыча, Борыслава, Хирова.
Поѣздъ мѣш. о 1 год. 39 мин. въ ночи зъ Гусятына, Станиславова, Стрыя, Дрогобыча, Борыслава, Хирова, Звардоня.

Пôдписаный завѣдомляє П. Т. Публику, що ôтбувши довшу практику на дентистичнôй клиницѣ при университетѣ въ **Галье** пôдъ проводомъ проф. дра Голльендера, поселився въ **Чернôвцяхъ** и выконує всѣ въ объемъ дентистики входячй дѣланя пôсля найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординує ôтъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

1369 2—? **ПЕТРО КАДАЙСКИЙ**
въ Чернôвцяхъ ул. Руска ч. 9.

Матеріи на одѣжь

лишь зъ трезалои вовны овечои для мужчины середнього росту

3.10 метры на одиу одѣжь } за зр. 4·96 кр. зъ доброи вовны овечои; „ „ 8·— „ зъ лѣпшои вовны овечои; „ „ 10 – „ зъ тонкои вовны овечои „ „ 12·40 „ зъ дуже тонкои вовны „

Пледы до подорожи за штуку зр. 4, 5, 8 ажь до зр 12· – Дуже красна одѣжь, споднѣ, иберцигеры, матеріи на сурдуты и плащѣ ôтъ дощу, тифль, льоденъ, комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на биляры, перувіенъ, доскинъ поручає

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Верзы франко. Карты взорцевй для панôвъ кравцѣвъ и франкован. **За послѣплатою** на звышь 10 зр **франко.**

Я маю завсѣгды складъ сукна бôльше якъ за 150.000 зр. а. в. и тому легко зрозумѣти, що въ моѣй всесвѣтнôй торговли позôстає богато **останкôвъ** довжины ôтъ 1 до 5 метрôвъ, лишь я змушеный такй останки ôтпускати по богато ôтъ коштôвъ выробу **низшихъ цѣнахъ.** Кождый розумно мыслячій человѣкъ муситъ змѣркувати зъ такихъ малыхъ останкôвъ не можна **жадныхъ взôрцѣвъ** посылати, бо прецѣ при кôлькасотъ замовленяхъ зъ тыхъ останкôвъ въ короткôмъ часѣ нѣчого бы не лишилося. Для того есть то чистый **обманъ,** *коли* фирмы супôвъ инсеруютъ о взôрцяхъ зъ останкôвъ и въ такихъ случаяхъ суть тй взоры ôттяти зъ поставôвъ а не зъ останкôвъ а цѣли такого поступованя суть зрозумѣлй.

Останки, котрй не годятся можутъ ôтмѣнятися або ôтсылаются грошѣ.

Кореспонденціи принимаются на мовахъ: нѣмецкôй, угорскôй, чешскôй, польскôй, италійскôй и французскôй. 1311 (13—20)

Не буде вже латаного бѣля!

Менѣ удалося сконструювати прирядъ, за помочою котрого на всякôмъ ушкодженôмъ бѣлю и т. д. можна пописоване мѣсце машиною до шитя скоро и **такъ красно заткати,** що **не видно зъ того нѣ найменшого слѣду.** — Сей прирядъ можна приправити до машины до шитя якои небудь системы и можна єго пôсля залученого пояснення **такъ легко уживати, що навѣть и менше вправленый въ шитю на машинѣ може дôйти до пожаданого успѣху.**

Цѣна зр. 1.50 за послѣплатою, при посыланю сумы на передъ (також въ маркахъ почтовыхъ всѣхъ краѣвъ) высылка франко.

Georg Grasser,
4—12 **Gratz, Maigasse 15** (Steiermark).

При надходячôмъ торжествѣ святометодієвскôмъ воручає Товариство „Просвѣта" книжочку:

ЖИТЬЕ ПРОСВѢТИТЕЛѢВЪ СЛАВЯНЪ

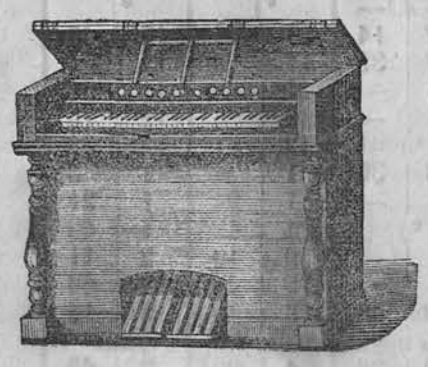
святыхъ рôвноапостольныхъ

Кирила и Методія

написавъ

Дръ Ю. Целевичъ.

Цѣна 12 кр., съ пересылкою 14 кр.

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанй Отцѣ духовнй уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70** зр. а в. и высше. Дає такожъ на раты.

Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

1372 1-? властитель фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина, Ч 9.

Цѣс. кор. уприв.

ГАЛИЦКІЙ АКЦІЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдає **во Львовѣ** и черезъ филіи

въ Краковѣ, Чернôвцяхъ и Тернополи

АСИГНАТЫ КАСОВЇ

4 процентовй платнй въ 30 днѣвъ по выповѣдженю.
4½ „ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1548 24—?)

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 51. Львôвъ, Четверъ 9 (21) мая 1885. **Рôчникъ VI.**

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ **„Библіотека найзнам. повѣстей“** выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяца.

Редакція иАдминистрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка. Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ однои строчки печатнои, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.

Реклямаціи неопечатаий вôльний ôтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. **У Вѣдни** Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a: Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. **Въ Франкфуртѣ** M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. **Въ Парижи** Agence Havas. **Въ Россіи** Редакція „Кіевскои Старины“ въ Кіевѣ, почтовѣ уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр. на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Рухъ выборчій.

Рускій выборчій комитетъ повѣтовый въ Золочевѣ запрошуе Вп. выборцѣвъ округа выборчого Золочевъ-Зборôвъ-Олесько-Перемышляны-Глиняны на передвыборче зôбранье, котре ôтбудеся дня 26 лат. мая 1885 о 2 годинѣ зъ полудня въ сали Рады повѣтовои въ Золочевѣ.

Бродскій комитетъ повѣтовый передвыборчій запрашае выборцѣвъ староства Бродского и кандидата на посла до рады державнои рускимъ центральнымъ комитетомъ выборчимъ призначеного, щобы въ цѣли представленя кандидата выборцямъ и остаточного порозумѣня мѣжь собою самыхъ выборцѣвъ, зôбралися въ Бродахъ, въ готелю Европейскôмъ, при улици Львôвскôй, дня 26 лат. мая о 12-тôй годинѣ въ полудне. *Предсѣдатель комитету.* Суходолы дня 19 мая 1885.

Огъ Вп. о. Іоана Озаркевича одержали мы до умѣщеня въ „Дѣлѣ“ слѣдуюче Заявленье:

„Въ цѣли усуненя всякихъ поголосокъ заявляю, що я тôлько въ однôмъ округѣ выборчôмъ Коломыя-Снятынъ-Коссôвъ зъ меншихъ посѣлостей на посла до рады державнои кандидую, и ôтъ тои кандидатуры до послѣднои рѣшаючои хвилѣ въ жаденъ спосôбъ не ôтступлю. — Болехôвъ дня 19 мая 1885. *Іоанъ Озаркевичь*, бувшій посолъ до рады державнои и парохъ въ Болеховѣ.“

Ôгъ Калуша пишутъ намъ: Не було фатальнѣйшои гадки, якъ ставити т. зв. митрополичихъ кандидатôвъ. Ôгъ хвилѣ, якъ тôлько появилася кандидатура крыл. о. Сѣнгалевича, мѣжь народомъ пôшло невдоволенье; теперь-же, коли центральный комитетъ польскій формально вже поставивъ митрополичого кандидата своимъ кандидатомъ, народъ весь рѣшучо станувъ противъ него. Становище священикôвъ дуже прикре. За митрополичимъ кандидатомъ агитуютъ органы правительства и всякого рода агенты, возьнѣ, жиды, що все доси вели деморализаційну агитацію за польскимъ кандидатомъ. Народъ же стоитъ непохитно за своимъ кандидатомъ, п. Романчукомъ и дивуеся, що се значитъ, що польскій и жидôвскій агитаторы ведутъ завзяту борбу за рускимъ священикомъ, „не що инше — кажутъ, — лишь ксьондзы знюхалися съ панами и жидами“... Яке тутъ становище заняти священикови-патріотови? Не можна було вже вымыслити гôршого пляну, щобы клиръ цѣлковито ôтдѣлити ôтъ народа! Треба признати, що цѣлый той проектъ мусѣвъ выйти ôтъ якогось дуже геніяльного политика! Але-жь що зъ того выйде? Чи проектанты роздумали надъ далекосяглостею сего кроку? Чи бездна, що мае роздѣлити духовеньство ôтъ народу дасться чимъ-небудь заповнити? Для насъ було-бы далеко лѣпше, коли-бъ на посла выйшовъ найзагорѣлшій Ляхъ, абы тôлько народъ не лишився послѣднои искры того піетизму, съ якимъ до теперь ôтносився до своихъ природныхъ учителѣвъ. Тому лихови, тôй правдивôй катастрофѣ для рускои справы, далось-бы ще хочь въ части тымъ зарадити, коли-бъ правительственно-польско-митрополичій кандидатъ офиціяльно зрезигнувавъ зъ своеи кандидатуры. Кандидатура о. Сѣнгалевича не устоится; цѣле руске селяньство и мѣщаньство стоитъ безъусловно за п. Романчукомъ. О. Сѣнгалевичь еслибы выйшовъ, то тôлько хиба пресією урядовою — на селянъ и польскими та жидôвскими агитаціями и голосами. Кандидатура его поставлена за пôзно и неформально, длятого мы зъ засады съ тою кандидатурою згодитися не можемо. Тожь еще разъ кажемо: одинокій мирный выхôдъ для обохъ сторôнъ, народа и духовеньства, була бы резигнація крыл. о. Сѣнгалевича зъ кандидатуры.

Зъ Долины пишутъ намъ: Нѣколи Долина при выборахъ не була въ щаслывôй ситуаціи, не есть и теперь. Польскій центральный комитетъ противъ волѣ Русинôвъ-выборцѣвъ именуе кандидатомъ крыл. о. Сѣнгалевича, котрого попирае нашь Впр. митрополитъ, а власть политична уживае всѣхъ средствъ, щобы его выбôръ запевнити. Селяне бажаютъ п. Романчука. Поляки и жиды мали оногды зôбранье въ Долинѣ и згодились попирати о. Сѣнгалевича, всякими легальными и нелегальными средствами. Въ мысль того рѣшеня ôтбулися въ Долинѣ правыборы. О дни правыборôвъ нѣхто не знавъ. Доперва о 9 годинѣ передъ самыми правыборами розôслано всѣхъ до диспозиціи стоячихъ посѣпакôвъ и жидкôвъ скликати громадянъ до громадскои канцеляріи. Розумѣеся при такôмъ станѣ рѣчи сталося такъ, якъ було укартовано: зъ правыборцѣвъ греческого обряду явилися тôлько три! Посѣпаки приготовили вже и ихали въ руки кождому правыборцеви картки съ именами выборцѣвъ, розумѣеся, любыхъ жидôвско-польскôй клицѣ. Мѣжь рускимъ мѣщаньствомъ, мѣжь доокрестнымъ селяньствомъ и середъ всеи интелигенціи рускои пануе страшне зворушенье. Що то буде?!

Зъ Бобрецкого пишутъ намъ, що тамъ власть политична розвиваe велику агитацію за правительственно-митрополичимъ кандидатомъ о. крыл. Сѣнгалевичемъ. „Жиды, котрй все идутъ туды, де бачутъ правительство, симъ разомъ являются ярыми агитаторами за о. Сѣнгалевичемъ. Потѣшно то слухати, якъ нехристы величаютъ передъ селянами о. Сѣнгалевича. „То найбôльшій ксьондзъ у Львовѣ, — говорятъ они, — заразъ першій по митрополитѣ; ôнъ вамъ церкву вымуруе; ôнъ що схоче, то Найяснѣйшій Панъ зробитъ“, и т. п. — Въ селѣ Пôдъярковѣ, бобрецкого повѣта, громада выготовила листу правыборцѣвъ въ рускôмъ языцѣ, — ц. к. староство ôткинуло. Громада знову ôтослала ц. к. староству руску листу выборчу, — староство зновъ звернуло и наложило кару 2 зр. Таке то у насъ дѣеся!“

Зъ пôдъ Бѣлого Каменя пишутъ намъ: Давнѣйше вже була згадка, що Бѣлокаменецкй мѣщане двигаются и дякувати незвычайнымъ трудамъ ихъ провôдника, о. С. Лесюка, заняли нынѣ дотычно народного житя найперше мѣсце въ цѣлôй Золочѣвщинѣ. Въ короткôмъ часѣ заснували читальню, хоральный спѣвъ, дали музикально декляматорскй вечерницѣ, постановили побудувати читальню на великй розмѣры, и такъ тяжко добиваючися лѣпшои долѣ, нѣкого не зачѣпаючи, поступали съ найбôльшою розвагою и оглядностею наперед. И такъ надôйшовъ для нихъ памятный день правыборôвъ д. 13 мая с. р. Выслухавши службы Божои въ мѣсцевôй церквѣ и порозумѣвшися мѣжь собою (що прецѣ не забороняе нѣяке право цѣсарске) приступили до голосованя и вже на самôмъ початку побачили на свое диво, що противъ мѣщанъ стануло до борбы все, що не руске-мѣщаньске. И такъ: 1) всѣ жиды (кромѣ одного бѣдного кравця, що голосувавъ на рускаго священика и за то заказано ему давати жидôвску або яку-небудь паньску одежу до роботы); 2) перекинчики (т. зв. давнй Русины, що переходили на лат. обрядъ); 3) двôрскй лизуны, що зворушили навѣть свого старенького пана, котрый господарюючи черезъ цѣле свое житье не мѣшався до нѣякои вѣры анѣ народности; 4) учителѣ народнй мѣсцевои школы, пп. Виногродскій, о. Крупницкій и кс. катихитъ Прухницкій (въ тамошнôй школѣ дѣются такй рѣчи, про котрй иноп. Сонседзкій певно не знае); 5) провôдники попередныхъ: кс. каноникъ Курись (зъ хлопского роду) вôйтъ Чернецкій и жиды Kahane, Meiseles, Barer, Zwerling, Peczenik и т. п. (Даруйте, що треба було ихъ вычислити, бо годѣ ихъ охрестити коротко). И що-жь зъ того вышло? Русины всѣ якъ одинъ мужь, за проводомъ своихъ пастырѣвъ, ôтдали голосы на найпершихъ 8 рускихъ мѣщанъ, и тіи мимо завзятои сполученои борбы хрещеныхъ и нехрещеныхъ противникôвъ выйшли яко одинокй выборцѣ. Але прошу особѣ теперь представити розъяренье и злôсть жидôвско-польску! Кс. каноникъ видячи, що зле иде, выйшовъ лютый передъ кôнцемъ и по дорозѣ не дався жадному Русинови поцѣлувати въ руку. Meiseles (жидъ) выбѣгъ за кс. каноникомъ запѣненый съ крикомъ — по жидôвски... П. директоръ Виногродскій зауважавъ: „Patrzcie, nie wybrano ani jednego Zyda ani Polaka!“ Швидко позбиралися розбитй силы каноницко-двôрско-жидôвскй и мабуть зновъ въ помешканю кс. викарія польского постановили за проводомъ кс. Курися и Майзелеса внести протестъ а поки-що страшити бѣднѣйшихъ мѣщанъ. Якійсь економъ мавъ выбити низшого офиціялиста за то, що ôтдавъ свôй голосъ на рускихъ выборцѣвъ. Такій тероризмъ! Мы маемо однакъ повну надѣю, що славнй мѣщане бѣлокаменецкй и при поновныхъ выборахъ станутъ якъ одинъ мужь, бо то дорога, щобъ уже разъ въ своѣй хатѣ була и своя правда и сила и воля!

Зъ Сокальщины доносятъ намъ: У насъ розвинено агатацію за правительственнымъ кандидатомъ на широку скалю и кольпортуются найрôжнороднѣйшй кандидатуры рускй и польскй. При такôмъ складѣ рѣчей було-бъ порадно, щобы рускій центр. комитетъ сказавъ рѣшуче слово.

Выборцѣ округа выборчого Ярославъ-Цѣшанôвъ запросили проф. Наталя Вахнянина на день 25 л. мая о 3 годинѣ пополудни до Любачева въ цѣли выслуханя его политичного исповѣданя. Зачуваемо, що кн. Юрій Чарторыйскій, поставленый польскимъ комитетомъ центральнымъ-

---

Зъ моихъ спомынокъ.

Микола Костомаровъ.

(Мои згадки про него и его листы.)

(Дальше.)

Особисто спôзнавъ я Костомарова въ осени 1865 року, коли я ѣхавъ черезъ Петербургъ зъ Воронежа за границю. Я прійшовъ до него рано о годинѣ $10^1/_2$, а выйшовъ ôтъ него у вечеръ и не примѣтивъ, якъ той часъ пролетѣвъ! Зустрѣвъ мене Микола Ивановичь такъ щиро, такъ пріязно, немовь рôдного брата!

Бесѣда наша не сходила зъ народнои освѣты и выдаваня украиньскихъ книжокъ за-для народа. Але! — шкода працѣ! Передъ очима у мене лежали описки зъ такихъ документôвъ, про котрй я й не знавъ! Костомаровъ розповѣвъ менѣ свою бесѣду съ министромъ внутрѣшныхъ справъ Валуевымъ, котрый стоявъ на тому, що „выдаванье книжокъ для народа — не на часѣ“, и нарештѣ заборонивъ ихъ. Документы, про котрй я кажу, були и тяжкй и цѣкавй. Министеръ Валуевъ писавъ до министра освѣты, що выдаванье украиньскихъ книжокъ — дѣло небезпечне, шкôдливе, и т. и. Найцѣкавѣйшою була записка Юзефовича, де ôнъ доводивъ, що самостôйности украиньскои литературы треба стерегтись, якъ огню, бо пôдъ нею лежитъ политичный сепаратизмъ и польска интрига... (Огсй двѣ мары, выгаданй у Кіевѣ а оголошенй въ Москвѣ, и доси ставлятся манією супроти введеня въ украиньскихъ школахъ початковои науки на украиньскôй мовѣ! И доси, коли хто заговоритъ про се дѣло, такъ заразъ сучаснй намъ Говорскй гукаютъ: Caveant consules! польска интрига!) Самымъ тяжкимъ бувъ документъ — приказъ министра Валуева про заборону книжокъ. Микола Ивановичь вельми тогдѣ лютувавъ на кіевскй доносы и польске повстанье; одначе ôнъ сподѣвався, що заборона украиньского слова не на довгій часъ, що правительство засвѣдчитося, що украиньскій „сепаратизмъ“ така жь сама клевета, якъ и „польска интрига“ въ дѣлѣ выдаваня украиньскихъ книжокъ и пôднесеня украиньского письменства.

— А про Євангеліе якъ гадаете? — спытавъ я — пустятъ, чи нѣ?

— Коли й пустятъ, дакъ не скоро.

— А то чому?

— То разъ, що право выдавати Євангеліе належитъ синодови, а друге, що одинъ зъ митрополитôвъ подавъ таке мнѣнье, що Євангелія не слѣдъ дозволити друкувати въ украиньскому перекладѣ, „щобъ на простонароднôй мовѣ не профанувати евангельскихъ истинъ“.

Бесѣда перейшла на Галичину. Для мене и цѣкаво и интересно було довѣдатися, якого погляду тримаесь Микола Ивановичь на розвôй письменства въ Галичинѣ. Въ моихъ замѣткахъ, котрй я колись вѣвъ щоденно (до 1867 року), записано про сю рѣчь такъ:

„Въ Галичинѣ трохи не три мильоны Русинôвъ. Чого-чого Поляки не робили и не роблятъ, щобъ знищити Русинôвъ, обернути ихъ на Полякôвъ и на латинникôвъ. Головна боротьба щемае наступити и за для Русинôвъ нема инчои зброѣ, якъ національна освѣта. Одна она тôлько може спасти ихъ. Отся самооборона вымагае, щобъ Русины сотворили у себе литературу на народнôй мовѣ, взявши за основу и мову и литературу, яка вже є въ Украинѣ — ôтцуравшись тарабарщины „Слова“. Языкъ „Слова“ не може розвивати, а тôлько задержувати ме національный и литературный розвôй галицкихъ Русинôвъ. Самымъ Русинамъ вельми трудно розвити потрѣбну за-для нихъ литературу; тутъ повинній прійти до нихъ съ запомогою Украинцѣ, — посылати имъ свои литературнй творы. Така запомога есть елементарный обовязокъ Украинцѣвъ. Навѣть коженъ „русскій“ (Велико-,Мало-,Бѣлоруссъ), коли для него дороге спасеніе Русинôвъ, повиненъ, чимъ може, помагати ихъ національному розвою. Не буде у Русинôвъ національного письменства на народнôй мовѣ, — Полякъ и латинизмъ проковтнутъ ихъ. Огакй думки выявивъ менѣ сегодня (19 жовтня 1865 р.) Костомаровъ“.

Зъ-за границѣ я вертався на веснѣ 1866 р. Зновъ бачився съ Костомаровымъ. Тогдѣ ôнъ розпочавъ выдавати съ Михайломъ Стасюлевичемъ „Вѣстникъ Европы“. (Про таке выданье ôнъ загадався ще въ 1861 роцѣ, але тогдѣ оно не выпало чомусь.) Микола Ивановичь просивъ мене написати у „Вѣстникъ Европы“ статью про Галичину. Я було й взявся за неи, але незабавомъ постигъ мене недугъ, за тымъ зновъ пôшли переѣзды, а тамъ деякй домашнй справы, та такъ и перейшло до 1867 року. Потôмъ вже не приходилось писати пôсля етнографичнои выставы въ Москвѣ...

До 1871 року менѣ не лучалося нѣ листуватись, нѣ бачитись съ Костомаровымъ; а въ 1871 роцѣ я, бувши въ Петербурзѣ, зайшовъ до него и въ бесѣдѣ говоривъ, що адвокатуючи въ Катеринославѣ я що дня бôльше и бôльше засвѣдчувався въ великôй народнôй темнотѣ, въ великôй потребѣ популярныхъ книжокъ за-для народа, писаныхъ украиньскою мовою, особливо такихъ, зъ котрыхъ народъ спôзнавъ-бы свои права и обовязки. Реформы послѣ крепацтва надали народови новй и значнй права въ земствѣ, въ судахъ: зъ народа берутъ судей присяжныхъ, а народъ про те нѣчогôсенько не тямитъ и не може такъ якъ слѣдъ користуватися своими правами, — не тямитъ, що можна, а чого нѣ.

— Що й казати, — мовивъ Микола Ивановичь, — та що вдѣете, коли въ насъ и скрôзь така темнота обуяла, що усе, що нѣ напиши по украиньски, заразъ вважаютъ за ознаку зрады, сепаратизму. Одначе треба бъ попробувати зновъ взятися за выданье книжокъ для народа...

Справдѣ зъ 1872 року почали зновъ де-не-де проскакувати украиньскй книжки и мѣжь инчими пропустила цензура и книжку „Про кары, до якихъ присуджуютъ мировй судьѣ“, котрои перекладъ мы зробили въ 1874 р. съ П. Чубиньскимъ и М. Старицкимъ.

За часу археологичного зъѣзду въ Кіевѣ я двѣчи бачився съ Миколою Ивановичемъ и про-

на сей округъ, пріїме кандидатуру до рады державнои зъ бôльшихъ посѣлостей въ Сяноцкôмъ. При тôмъ єсьмо уповномоченї просити на зъѣздъ въ Любачевѣ всѣхъ выборцѣвъ зъ повѣтôвъ Цѣшанôвского, Любачѣвского и зъ близшихъ сторонъ ôтъ Ярославля, Радымна и Сѣнявы. Речинець зъѣзду въ Ярославли буде означеный пôзнѣйше.

———

Зъ Скалатского доносятъ намъ о страшныхъ, нечуваныхъ надъужитяхъ при правыборахъ. На правыборы ѣздитъ такожь самъ п. староста Яннеръ съ секретаремъ. Зъ декотрыхъ селъ пишутъ намъ, що громады абсолютно не маютъ можности перевести такихъ выборцѣвъ, якихъ они хотятъ, бо цѣлый актъ выбору переводится нелегально. (Въ слѣдуючôмъ числѣ напечатаемо для примѣру, якъ то перевѣвъ п. староста правыборы въ Колодѣевцѣ пôдъ Скалатомъ.)

———

Надъужитя комисарѣвъ при правыборахъ. Якъ поступаютъ пп. комисарѣ при выборахъ въ Терноπольщинѣ, щобы сконстатувати „zaufanie ludu ruskiego“ до звѣстнои екоцеленціи, нехай послужатъ слѣдуючї факты: П. Пашкудзкій, концепистъ ц. к. староства въ Терноπоли, скликавши вôйтôвъ до свого бюра наказувавъ имъ, що попôвъ не вôльно выберати и имъ не вôльно мѣшатися до выборôвъ, такъ якъ ему до церковныхъ справъ. Се може посвѣдчити достовѣрный свѣдокъ. — Той самъ п. Пашкудзкій бувши на правыборахъ въ Глубôчку, Курôвцяхъ, Воробіевцѣ, Высыпôвцяхъ и и. селахъ ôтмовивъ права голосованя священикамъ и учителямъ (Русинамъ) повычеркувавши ихъ зъ листъ выборчихъ, бо не платятъ податку! Коли о. Чемериньскій зъ Воробіевки удався въ тôй справѣ до ц. к. старосты, дôставъ на то ôтповѣдь, що п. П. не зрозумѣвъ инструкціи и п. староста казавъ додатково ôтобрати голосъ ôтъ о. Чемериньского. Въ Кипячцѣ п. Совиньскій розъяреный тымъ, що голосы падали на священика о. С., крикнувъ досадно: „Ksiądz proboszcz ma teraz milczeć, a ja mam wybierać!“ — на що о. С. замѣтивъ, що п. комисарь мае лишь уважати на порядокъ при выборахъ. Чи такимъ поступованьемъ масея позыскати zaufanie ludku и поважанье для властей?!

Въ Цебровѣ повыкидано зъ листы выборчои або навѣть не повтягано до листы податковои кôлькохъ честныхъ и значный податокъ платячихъ господарѣвъ, а вписано въ листу стоячого пôдъ курателею Олексу Олейнюка. Реклямацію внесену староство ôткинуло.

———

Польскій центральный комитетъ одобривъ и оголосивъ слѣдуючї кандидатуры зъ куріи селяньскои: 12) п. Николая Воляньского на округъ Бучачь-Чорткôвъ и 13) п. Владислава Чайковского на Гусятынъ-Теребовлю.

На сѣмъ мѣсци мусимо спростувати вѣсть, подану на днях часописями польскими, будьто-бы проф. Романчукъ зрѣкся кандидатуры на округъ выборчій Калушь-Долина-Бôбрка въ користь п. Кулачковского. Довѣдуємось при тôмъ, що и на провинціи кольпортуютъ певнї люде тенденційно подôбну вѣсть, будьто знову рускій комитетъ центральный одобривъ бôльшостею голосôвъ кандидатуру п. Кулачковского на згаданый округъ провизорично. До середы вечера справа кандидатуръ сего округа выборчого не була рѣшена, хочь обговорювано ей вже на двохъ засѣданяхъ, а для объективнѣйшого ей розсмотреня запрошено навѣть на засѣданье вторникове делегатôвъ зъ округôвъ Калуша Долины-Бôбрки. Той округъ опираєсь рѣшучо лишь при кандидатурѣ проф. Романчука.

———

19 мая ôтбувся у Львовѣ зъѣздъ представителѣвъ мѣстъ зъ всеи Галичины въ цѣли обороны своихъ въ части окремыхъ интересôвъ и попираня кандидатуръ такихъ людей до рады державнои, котрї бы схотѣли ревнѣйше занятись долею мѣстъ. Зъ дискусіи, котра була легонькою критикою на дотеперѣшне дѣланье делегаціи польскои, показалось, що головно шляхта репрезентуе нынѣ Галичину въ радѣ державнôй и то въ поважнôмъ числѣ 45 на 63 делегатôвъ. Въ наслѣдокъ того ухвалено довгу резолюцію, котрою новымъ делегатамъ положено на серце дбати бôльше о интересы економичнї краю, именно о двигненье промыслу, торговлѣ и въ загалѣ культуры. Друга резолюція гласитъ: Зазываются мѣста, щобы выбирали людей познакомленыхъ съ ôтношенями краевыми и мѣсцевыми, а не кандидатôвъ несвѣдомыхъ сихъ справъ. Третою резолюцією домагались зôбранї абсолютного побôльшеня послôвъ зъ мѣстъ и ôтлученя мѣсточокъ ôтъ куріи селяньскои. Зъѣздъ представителѣвъ мѣстъ и ôтбувшійся зъѣздъ ремѣсникôвъ и промысловцѣвъ суть у насъ першимъ ôтраднымъ объявомъ якого-то руху елементôвъ демократичныхъ нашого краю и не пристали дуже до серця прасѣ польскôй аристократично-консервативнôй. Мотивомъ до обохъ зъѣздôвъ (шкода, що розлученыхъ) есть головно неоправдане и насильне патронизованье стану мѣщаньского а тымъ бôльше селяньского черезъ шляхту, нерозумѣючу докладно окремї интересы матеріяльнї и культурнї обохъ сихъ веретвъ народныхъ. Чи зъѣзды тї увѣнчатся результатами позитивными и не суть лишь хвилевымъ аранжерствомъ въ користь кôлькохъ людей охочихъ мандатôвъ до рады державнои, покаже будучнôсть.

Нова екзекуція.

Допись.

Съ початкомъ сего року подано въ нашôй часописи пôдъ написею „Новый податокъ“, що окружна рада шкôльна загородска у Львовѣ розбслала мѣсцевымъ радамъ шкôльнымъ портреты Є Екс. намѣстника п. Залеского и п. маршалка Зыбликевича роботы п. Чеховича съ припорученьемъ, щобы належитôсть 6 зр. а. в. въ фондôвъ мѣсцевыхъ просто п. Чеховичеви до 1 цвѣтня 1885 р. прислали. Многї рады мѣсцевї звернули надôсланї портреты за-для недостачи фондôвъ, а окружна рада розпорядженьемъ зъ дня 30 сѣчня 1885 ч. 6101 наказала зарядамъ шкôльнымъ покрыти выдатокъ въ каръ шкôльныхъ. Но и теперь декотрї заряды портретôвъ не приняли, длятого окружна рада розпорядженьемъ зъ дня 9 цвѣтня 1885 р. ч. 2088 по разъ другій наказала управителямъ шкôлъ належитôсть за портреты въ ощадностей прелиминованыхъ квотъ на потребы шкôльнї покрыти. Наколи и теперь заряды шкôльнї не приняли портретôвъ, ц. к. окружна рада шкôльна звернула по разъ третій зарядамъ шкôлъ ихъ заявленье, и, на диво, безъ нѣякого вже розпорядженя! А що ще дивогляднѣйше, навѣть не була ласкава прочитати справозданя зарядôвъ шкôлъ, бо портреты, въ котрыхъ долученї були справозданя, выясняючї поводы непринятя портретôвъ, повернули опечатанї съ ненарушеными печатьми шкôльными, а лишь съ налѣплеными адресами!... Тымъ часомъ п. Чеховичь картками кореспонденційными упоминаєся, щобы належитôсть зложити въ короткôмъ речинци, але упоминае заряды шкôлъ, с. е. учителѣвъ.

До чого то вже доходитъ?! Въ сѣмъ роцѣ два новї выдатки оперлися о мѣсцевї фонды шкôльнї, польска „Szkoła“ и портреты, а съ ними одночасно и потреба закупна рамъ. Нашї народнї школы въ загалѣ дуже ще убогї въ потребы до самои науки: рѣдко де лучаєся побачити оказы важнѣйшихъ минералôвъ краевыхъ, а если де суть оказы для зоологіи, або ботаники, або для науки господарства рôльного, садôвництва або пчôльництва, — то утворилися выключно заходомъ и коштомъ самого учителя. Не одинъ може и понятя не мае, кôлько то стоитъ заходу и непріятностей учителя звычайне бѣленье будынку шкôльного або опалъ, де учитель сельскій мае противникôвъ въ непрозрѣвшихъ селянахъ, а такожь съ малыми ще, жаль сказати, вынятками и въ интелигенціи сельскôй; де учитель выключно для добра дѣтей неразъ наражаєся на многї непріятности и въ дорозѣ екзекуціи найважнѣйшї потребы залагоджувати муситъ — тамъ настояща власть, котра сама на дармо трудилася, приневолює того учителя до вымушуваня на мѣсцевôй радѣ шкôльнôй заплаты за польску „Szkoł-y“ и польскї портреты! Самъ же учитель не мае жадныхъ фондôвъ шкôльныхъ и заплатитъ хиба въ власнои кишенѣ.

Що до каръ шкôльныхъ, то дѣеся розлично. Передъ мѣсяцемъ выслала львôвска окружна рада шкôльна обѣжникъ, въ котрôмъ повелѣла всѣ залеглї кары собѣ прислати, хотяй Арт. 15 Тит. II закона зъ дня 2 мая 1873 (Вѣстн. зак. кр. зъ 1 липня 1873 Ч. 250) найточнѣйше вказуе, що кары належатъ до мѣсцевои рады шкôльнои. Коли одна мѣсцева рада за кары шкôльнї хотѣла закупити книжочки до читаня, то ѣй не дозволено того, а нынѣ на портреты вôльно давати грошѣ въ каръ! Впрочѣмъ чи не отвѣтнѣйше було бы за грошѣ въ каръ, коли законы шкôльнї не означаютъ точно ихъ уживаня, закуповувати куснѣ землѣ на огороды шкôльнї и въ нихъ учити молодѣжь господарки? Бо справдѣ дуже низько стоитъ у насъ рôльництво и садôвництво, а въ досвѣду знаю, що и 18 лѣтнї хлопцѣ и дѣвчата грядокъ копати не умѣютъ. Портреты имъ не поможутъ!

Все таке дѣеся найбôльше длятого, що учителѣ мусятъ опиратися о ц. к. рады шкôльнї окружнї, а въ мѣсцевыхъ находятъ вѣчно противникôвъ замѣсть помочи *); мѣсцевї жь рады для своихъ поступкôвъ не маютъ, або — довѣрія, або належного значеня. Єслибы мѣсцевї рады, а найбôльше интелигенція мирска и духовна въ згодѣ поступали съ учителями, — тогды и школы були бы вповнѣ народными и дѣяльными и про подôбнї факты, якъ накидуванье портретôвъ и польскои газеты, певно не було-бы чути. Нынѣ ще дѣеся инакше, а хто близше безъ скла придивится, той признае менѣ правду.

Интересованый.

*) Съ такимъ безвзглядным высказомъ Вп. автора мы згодитися не можемо. Се (съ малыми хиба вынятками) дѣеся тамъ, де учитель не порозумѣе свого правдивого пôсланництва, яко просвѣтителя молодого поколѣня, а зъ школы робитъ арену политики — експериментуе, полонизуе або паношитъ рускй дѣти. А кôлько то у насъ такихъ учителѣвъ?! — *Ред.*

Ôтъ п. мин. Земялковского

одержали мы сегодня слѣдуюче письмо:

Wien 19 Mai 1885.

Löbliche Redaction des „Diło“ in Lemberg.

In N-ro 49 Ihres geschätzten Blattes haben Sie meiner Berichtigung des Telegramms der „Neuen freien Presse“ vom 11 d. m. in Angelegenheit des Basilianerklosters zu Dobromil, Ihrerseits eine Erläuterung nachfolgen lassen.

Da nun diese Erläuterung ebenfalls Unrichtigkeiten enthält, so bin ich genöthigt auch diese Ihre Erläuterung in folgendem richtig zu stellen.

Ich habe der Deputation erklärt, dass der heilige Vater und nicht die Regierung die Uibergabe des Dobromiler Klosters an die Jesuiten angeordnet habe.

Als dann ein Mitglied der Deputation darauf entgegnete, dass ja der Statthalter Graf Potocki den Metropoliten, den unirten Bischof von Przemysl, den Basilianer Provinzial und den lateinischen Bischof Morawski zu sich beschieden und mit ihnen in dieser Angelegenheit unterhandelt hat, sagte ich, dass mir davon nichts bekannt sei, dass aber Graf Potocki dies wohl auch als **Privatmann** gethan haben konnte.

Und als ein anderes Mitglied der Deputation bemerkte, dass ja zur Uibergabe des Klosters der Bezirkshauptmann mit Gensdarmen erschienen sei, was nicht geschehen wäre, wenn die Regierung die Uibergabe nicht angeordnet hätte, — erwiederte ich, dass ich von dem Erscheinen der Gensdarmen nichts gehört habe, dass aber ein politischer Beamte nach den bestehenden Vorschriften behufs Aufnahme des Inventars bei der Uibernahme des Klosters durch die Jesuiten interveniren musste.

Indem ich um die Einschaltung dieser Zeilen in Ihr geschätztes Blatt ersuche, zeichne ich mit Achtung

Ziemiałkowski.

До сего письма п. министра Земялковского мы не потребуемо вже додавати нѣякого коментаря. Розходилося процѣ тôлько о то слово „Privatmann“.

Оповѣщенье.

Буковиньска ц. к. краева Рада шкôльна розпорядженьемъ зъ дня 5 лютого 1885 до ч. 2286 наказала Дирекціи ц. к. учительскои семинаріи въ Чернôвцяхъ предложити въ якъ найскоршôмъ часѣ списъ такихъ румуньскихъ и рускихъ книжокъ, котрї-бы ученики народныхъ шкôлъ съ хôсномъ читати могли и котрї-бы до купованя для библіотекъ шкôлъ народныхъ въ Буковинѣ безъ перешкоды припоручити можна.

Зôбранье учителѣвъ згаданои семинаріи рѣшило зъ помежи себе выбрати два комитеты: одинъ для розгляду румуньскихъ, а другій для розгляду рускихъ книжокъ; члены тыхъ-же комитетôвъ обовязанї пôдъ особистою отвѣчальностею кожду до одобреня призначену книжку ôтъ дошки до дошки перечитати и на способныхъ до одобреня пôдписатися.

До руского комитету выбранї: низше пôдписаный яко предсѣдатель и ц. к. учителѣ школы вправъ пп. Николай Шкурганъ и Іоанъ Бошнягъ.

На пôдставѣ высше сказаного взываю всѣ товариства въ Галичинѣ, поставившї собѣ задачею народъ рускій просвѣчати, дальше книгарнѣ и поодинокихъ выдавцѣвъ и авторôвъ, свои выданя, ôтповѣдаючї высше наведеному домаганю Буковиньскои ц к. краевои Рады шкôльнои, пôдъ адресою пôдписаного яко рецензійнї екземпляры прислати.

Списъ книжокъ, обома комитетами одобреныхъ, буде въ мѣсяци червни въ Черновецкôй урядовôй газетѣ и въ часописи „Bukowiner pädagogische Blätter“ до загальнои вѣдомости поданый. Книжки будутъ прилученї до библіотеки учительскои семинаріи, щобы Буковиньскї учителѣ и кандидаты могли кождого часу тіи-жь переглянути.

Ив. Авкс. Гльбовицкій.

ц. к. професоръ утительскои семинаріи въ Чернôвцяхъ.

Рухъ въ нашихъ читальняхъ.

Читальня въ Кривенькôмъ. За прикладомъ другихъ громадъ и особъ дбаючихъ о просвѣту и моральнôсть нашого народа пôшли и честнї громадяне въ Кривенькôмъ, основавши у себе читальню. Дня 17 (29) сѣчня с. р. на гукъ моздерôвъ зôбралося на ôткрытье читальнѣ множество громадянъ и поважне число народолюбцѣвъ зъ окрестности. Церковь не могла помѣстити всѣхъ своихъ вѣрныхъ дѣтей въ день того торжества. По богослуженю при котрôмъ хорошо спѣвали запрошенї селяне-спѣваки зъ Говилова, (потрудившйся ажь 5 миль), удалися всѣ свои и гостѣ, мужчины и дамы, до дому хорошо пристроеного зъ надвору и у внутри. На вступѣ до комнаты ôтспѣвавъ хоръ спѣвакôвъ „Щасть намъ Боже!“ а потому промовивъ предсѣдатель читальнѣ, о. Николай Котлярчукъ кôлька горячихъ слôвъ до збору и поясонивъ статуты читальнѣ. Теперь выступивъ звѣстный поетъ селяньскій, ч. Савицкій, господарь зъ Говилова и ôтдеклямувавъ кôлька власныхъ зъ житя народного взятыхъ утворôвъ, за котрї нагороджено его оплесками. Дальше мѣсцевый управитель школы п. І. Кубіевичь пôднѣсъ значенье читальнѣ и загрѣвавъ зôбраныхъ честныхъ селянъ патріотôвъ до плеканя сего другого по школѣ розсадника проосвѣты. Опôсля деклямували удачно стихи хлопчикъ и дѣвчинка. Хоръ же переплѣтавъ бесѣды и деклямаціи народными пѣснями. О. Н. Котлярчукъ (сынъ) закôнчивъ збôръ краснорѣчивою промовою до народу.

По закрытю збору накрыто довгї столы въ двохъ просторыхъ комнатахъ до обѣду, пôдчасъ котрого взношено многолѣтствія. О. Н. Котлярчукъ запросивъ всю интелигенцію, прибувшу на торжество, до себе на угощенье, а пôдъ вечеръ угощавъ такожь спѣвакôвъ. Гостѣ-селяне забавлялися честно и нараджувались надъ своимъ до-

---

сивъ єго порады на мôй замѣръ зложити украиньску читанку. Плянъ читанки бувъ такій: одна частина — поезіи, друга — оповѣданя, третя — науковї писаня. Починаючи ôтъ Котляревского въ кожного украиньского и галицкого письменника, ведучи ихъ хронологично, взяти невеличкій взорець єго творôвъ; до кожного письменника додати коротеньку зъ достовѣрныхъ фактôвъ біографію, а ôтъ живыхъ письменникôвъ попросити автобіографіи. Робота ся затяглась: богато часу ишло на переписку съ письменниками; до инчихъ треба було кôлька разъ удаватися, щобъ добути хочь короткї звѣстки зъ житя... Одначе въ цвѣтни 1876 року перша частина була зложена, — книжка обняла-бъ бôльшь 50 аркушôвъ, — але выйшовъ законъ 18 мая и читанцѣ не довелося побачити Божого свѣта.

Несподѣваный и тяжкій сей законъ! Якї зъ него выйшли добутки, про се нема що говорити теперь, не пора ще; будущій историкъ „русскои“ культуры не подякуе авторôвъ его, а особливо жорстоко осудитъ кіевскихъ експертôвъ и автора записки, на пôдставѣ котрои вырôсъ и самъ законъ... Гôдне уваги, що авторомъ тои записки бувъ самый завзятый — славянофилъ!

Отже менѣ здавалося, що новый законъ не цѣлкомъ ще звязуе руки украиньскому письменству въ Россіи, не цѣлкомъ замыкае въ тюрму украиньске слово. Коли, хочь и въ вузкихъ межахъ, ôнъ не забороняе „изящной словесности“ (красного письменства), такъ нашь обовязокъ покористуватися зъ того, скôлько мога. Я замѣрився выдавати невеличкї альманахи, три-чотыри разы на рôкъ, зложенї зъ самыхъ тôлько такихъ творôвъ, на якї заборона 18 мая не простягае своеи руки. Я написавъ про се до Костомарова. Микола Ивановичь 10 червня 1876 року ôтповѣвъ менѣ:

„Ôтповѣдно вашого бажаня посылаю за-для вашого выданя двѣ невеличкихъ піесы; я зложивъ-бы що будь и бôльше и серіознѣй, але приготовленого въ запасѣ не маю, а працювати надъ новымъ, — щиро скажу вамъ, — що не рѣшаюся, маючи саме щире бажанье, щобъ вашї замѣры зъ успѣхомъ выконалися. Мала у мене надѣя, щобъ довелося вамъ довести до кôнця свôй замѣръ и щобъ не пôшли марне ваша праця и часъ. Зо мною вже таке бувало и по пословици „обжегся на молоко, дуетъ и на воду“, я боюся, щобъ и зъ вами не сталося тогожь самого. Усе мое, що було друковане по украиньски, оддаю на вашу волю. Піесы, що посылаю вамъ, не були ще нѣгде друкованї“.

Поглядъ Миколы Ивановича здавався менѣ пессимистичнымъ и я не кинувъ свого замѣру и въ жовтни ôтôславъ до Петербургскои цензуры (въ Главное управленіе по дѣламъ печати) зложеный альманахъ „Батькôвщина“. (Кон. буде).

О. Я Конискій.

бромъ майже до пôвночи, по чѣмъ кождый розпращавшися, съ доброю гадкою въ серци удався домôвъ.

До выдѣлу увôйшли; парохъ о. Н. Котлярчукъ яко предсѣдатель, управитель школы п. І. Кубіевичь яко секретарь, ч. Василь Мотыка яко мѣстопредсѣдатель, ч. Луць Шмата яко касіеръ, ч. Олекса Канѣй яко библіотекарь, а яко заступники Иванъ Пилипа и Григорій Юзва. Заразъ вписалося много мѣсцевыхъ и замѣсцевыхъ селянъ и ихъ жѣнокъ въ члены читальнѣ: въ загалѣ читальня має вже теперь надъ 70 членôвъ, а буде що-разъ бôльше. О. Н. Котлярчукъ подарувавъ читальни надъ 100 книжочокъ нашихъ товариствъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Рухъ передвыборчій.*) Дня 17 с. м.ôтбулось въ Празѣ зôбранье нѣмецкихъ мужѣвъ довѣрія зъ Чехъ, котре оголосило сего жь дня ôтозву до „нѣмецкого народа въ Чехахъ“. Зôбранье те уважають централистичнѣ органы новымъ доказомъ животности и карности своеи партіи, ческа Politik зове его „поминками“ на гробѣ упокоившоися нѣмецко либеральнои партіи въ Чехахъ. Зôбралось близко 150 репрезентантôвъ нѣмецкихъ округôвъ выборчихъ, проводивъ Шмейкаль. Въ выготовленôй ôтозвѣ зазначено съ жалемъ, що Нѣмцямъ приходится теперь переживати въ Чехахъ гôркі хвилѣ, мусятъ они всюды терпѣти упослѣдженя, не допускаютъ ихъ до урядôвъ державныхъ, тожь не диво, що число нѣмецкихъ послôвъ зъ Чехъ муситъ бути значно менше, якъ давнѣйше. Кандидатôвъ пропонованыхъ стислѣйшимъ комитетомъ приняло зôбранье одноголосно; мѣото давнѣйшихъ послôвъ: Вольфрума, Вальдерта, Винша и Бляшки, котрі теперъ кандидуютъ, поставлено кандидатами: Сягмунда, Свободу, Страха и Бендля. Въ кôнци пôднесли Пльенеръ и Шмейкаль въ своихъ промовахъ бажанье, щобы въ жаднôмъ округѣ не стававъ одинъ кандидатъ нѣмецкій противъ другому. Въ ческôмъ округѣ выборчôмъ Дяна стававъ пос. Грефъ передъ выборцями здаючи справу зъ своеи дѣяльности. Бесѣда Грефа мѣстила въ собѣ строгу критику дѣяльности правицѣ, котра пôсля слôвъ его, була бôльше правительственною, якъ само правительство. Дотычно ческого клюбу, то сей не ôтнѣсъ, но гадцѣ Грефа, въ протягу минувшого шестилѣтя нѣякихъ бôльшихъ для себе користей, а голосованье членôвъ еи за принятьемъ закона о фидеикомисахъ дало доказъ, що становище заняте ними вôйшло въ колизію съ интересами народа, для котрого множеньеся фидеикомисôвъ въ высокôмъ степени есть шкôдливе. — Рухъ выборчій въ самôмъ Вѣдни выводитъ на кандидатôвъ посольскихъ особы не дуже милѣ для сполученои лѣвицѣ. И такъ пр. Кронаветтеръ и Вальтерскирхенъ, котрыхъ минувшои каденціи лѣвиця приневолила уступити зъ рады державнои кандидуютъ теперь у Вѣдни и маютъ за собою всяку правдоподôбнôсть выбору. Послѣдного именно завôзвало 400 выборцѣвъ передмѣстя Альзергрундъ до кандидатуры и выслало въ тôй цѣли до него депутацію. Дня 18 с. м. ôтбулось передвыборче зôбранье въ Леопольдштадѣ, поставлено тутъ кандидатомъ проф. Зиса. — Кандидатура Баха, про котру згадували мы давнѣйше, не уступае зъ порядку дневного въ всѣхъ часописяхъ политичныхъ. Бахъ выдавъ выборчу ôтозву, въ котрôй заявляе, що не належитъ до нѣякого сторонництва, а кандидуе лишь для того, щобы посвятити державѣ свôй досвѣдъ, набутый довголѣтною дѣяльностею въ политичныхъ и администраційныхъ справахъ. Мѣсто ставити яку небудь програму запевняе Бахъ, що буде ити дорогою тыхъ чисто австрійскихъ консервативныхъ засадъ, котрыхъ боронитъ его политичный пріятель пос. Линбахеръ.

(*Галицка рада шкôльна краева*) выбрала въ наслѣдокъ розпорядженя министерства просвѣты комисію зложену зъ пп. Савчиньского, Герстмана, Ольшевского, Барановского, Керекярта и Боберского, котра має уложити: засады що до програмы пôвдневои науки и що до ôтворення новыхъ шкôлъ филіяльныхъ и зревидованя наукового пляну народныхъ шкôлъ въ загалѣ, а спеціяльно шкôлъ выдѣловыхъ, котрі пôсля нового закона существувати маютъ окремо съ ознакою промысловою або рôльничою ôтповѣдно до округа, въ котрôмъ школу выдѣлову заложено. Комисія має приспѣшити выконанье своеи задачи такъ, щобы еи пляны могли ще передъ слѣдуючимъ рокомъ шкôльнымъ затверженѣ бути министерствомъ.

(*Австрійско-грецкі торговельнѣ ôтносины*). Новый кабинетъ грецкій просивъ австрійско-угорске правительство о ôтложенье переговорôвъ въ справѣ заключеня цловои и торговельнои угоды мѣжь Австріею а Грецією, пропонуючи навязанье сихъ переговорôвъ ажь въ серпню о. р. Баронъ Кальхбергъ, пробуваючій теперъ въ тôй справѣ въ Атенахъ, ôтъѣде въ наслѣдокъ сего заразъ до Константинополя, щобы тамъ навязати политично-цловѣ переговоры съ Турцією.

(*Краевый законъ про рыболовлю.*) Скликана выдѣломъ краевымъ анкета въ цѣли выготовленя проекту закона о рыболовлѣ, покôнчила свои нарады, рѣшивши головнѣ засады, на пôдставѣ котрыхъ мае скодификуватись новый законъ. Яко головнѣ засады сего закона постановлено: щобы краевѣ воды подѣлено на обшары рыбнѣ и поодинокѣ ôтдѣлы, маючѣ становити одиницю державну; щобы для переведеня сего подѣлу засновано рыбне бюро въ краевôмъ выдѣлѣ, щобы не выкуповувати набутыхъ вже правъ рыболовлѣ, а въ кôнци, щобы до нового закона вложено постановленя краевого закона о охоронѣ рыбъ. По рѣшеню сихъ засадъ мае анкета заняться кодификацією проекту.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россія. Ôтъ довшого вже часу ходятъ вѣсти, що царь постановивъ прибрати до теперѣшного свого титулу, титулъ царя середно азійскои державы. Вѣсть ся виправдѣ доси ще не потвердилася зъ жаднои стороны, але все жь вказуе она, яке теперь пануе въ Россіи успособленье и чого собѣ тамъ желаютъ. Прибранье такого титулу було-бы певною демонстрацією противъ Англіи, котрои королева, якъ звѣстно, носитъ титулъ цѣсаревои Индій. Въ Россіи чуютъ нынѣ дуже добре перевагу россійскои политики надъ англійскою и зъ ôтси то походитъ, що россійска праса зъ уваги на положенье, въ якôмъ нынѣ Англія супротивъ другихъ державъ европейскихъ находится, уважае теперѣшну пору за дуже догôдну и сотворену власною енергією и мудрымъ поступованьемъ и для того доказуе, що треба еи ôтповѣдно вызыскати. Тымъ и поясняеся, для чого цѣла праса россійска домагаеся упорно въ першôй линіи управильненя границѣ надъ Кушкомъ и залагодженя справы Дарданелѣвъ. По поводу сего послѣдного пытаня доказуе „Свѣтъ“, що Россія повинна передовсѣмъ зажадати ревизіи угоды зъ 1855 р. и недопустити, щобы такъ важна позиція якъ Дарданеллѣ позôставала и дальше въ слабыхъ рукахъ Туреччины. „При теперѣшныхъ переговорахъ съ Англіею — каже згадана газета — позаякъ рôвночасно съ справою афганьокою выплынуло и пытанье дарданельске, було-бы на часѣ зажадати такожь и нашого права до Дарданелѣвъ. Мы зовсѣмъ готовѣ до того, щобы нашѣ справедливѣ жаданя поперти и силою оружія. Коли не будемо домагатися нашого права, то прійдемо знову въ таке положенье, въ якôмъ нынѣ находимось“. — Зъ Петербурга доносятъ, що для Азіи центральнои мае бути установленый особный министеръ, котрому буде придана рада зложена зъ губернаторôвъ провинцій центральнои Азіи. Правительство постановило утворити такожь окреме министерство для желѣзниць центральныхъ — Зъ Харкова доносять, що тамъ ôтбулася въ однôмъ домѣ въ ночи зъ 14 на 15 с. м. ревизія и що полиція хотѣла арештувати якогось чоловѣка. Чоловѣкъ сей боронився завзято револьверомъ, при чѣмъ убивъ участкового надзирателя поліційного Фисенка а другимъ выстрѣломъ ранивъ жандарма Булгакова. Що було причиною нôчнои ревизіи и арештованя згаданого чоловѣка, газеты россійскѣ замовчаютъ. — Сегорôчный контингенсъ новобранцѣвъ выноситъ 230.000 людей отже о 6000 бôльше якъ минувшого року а два разы бôльше якъ въ роцѣ 1883.

Нѣмеччина. Кн. Бисмаркъ, котрый, якъ звѣстно, страдае вже ôтъ давна на нервовый бôль въ лици занедужавъ заразъ по закрытю парляменту такъ сильно, що стративъ зовсѣмъ мову. — Зъ Берлина доносятъ, що пруске правительство ôткинуло всѣ кандидатуры духовныхъ народности польскои на епископство въ Познани; мимо того неустаютъ всѣлякого рода комбинаціи. — До Берлина мае приѣхати король Бельгіи. Подорожь ся, якъ говорятъ, мае бути предпринята въ тôй цѣли, щобы подякувати цѣсареви нѣмецкому и его канцлерови за тѣ ихъ заходы, котрымъ удалося основати нову державу надъ Конгомъ. Звѣстно, що король бельгійскій принявъ недавно за згодою свого парляменту титулъ „володѣтеля свобôднои держави Конго. — Офиціознѣ газеты берлиньскѣ кидаются дуже на соціялистичныхъ послôвъ въ парляментѣ нѣмецкôмъ за те, що они выйшли якъ разъ тогды зъ салѣ, коли предсѣдатель пôднѣсъ многолѣтствіе цѣсареви, чимъ они въ „подлый способъ“ задемонстрували. Немало такожь дôстаеся ôтъ сихъ газетъ и ультрамонтанамъ, котрі хотятъ 25 с. м. святкувати роковины папы Григорія VII.; се уважаеся въ Нѣмеччинѣ наругою нѣмецкого цѣсарства.

Англія. „Standard“ доноситъ, що застоя въ переговорахъ въ справѣ англьо-россійского конфликту есть причиною великихъ недогôдностей. Труднôсть що до управильненя границѣ въ Афганистанѣ ôтноситося лишь до Зульфикару. Емиръ жадае, щобы ся позиція належала до Афганистану а Россія домагаеся знову, щобы мѣсце се при нѣй позôстало. Ходятъ такожь вѣсти, що зô взгляду на те, що въ Гератѣ проживае богато англійскихъ официрôвъ, Россія хоче установити въ Кабули свого агента. — Въ палатѣ послôвъ заявивъ Ашлей, що англійско-нѣмецкі комисарѣ на островахъ Полудневого моря предложили своимъ правительствамъ справозданя и поручаютъ свободу торговлѣ, плавбы и проживаня въ сихъ сторонахъ. Дальше домагаются заказу продаваня мѣсцевымъ жителямъ въ англійско нѣмецкихъ колоніяхъ оружія и горячихъ напыткôвъ. Такъ само мае заказатися англійскимъ и нѣмецкимъ пôддапымъ вывозити оружіе и горячѣ напытки на сусѣднѣ острови, котрі не зôстаютъ пôдъ опѣкою державъ европейскихъ. — Фицъ-Морисъ заявивъ, що переговоры торговельнѣ съ Испанією розбилися въ наслѣдокъ найновѣйшого поступованя Испаніи и не довели до нѣякого результату.

НОВИНКИ.

— **Въ справѣ конфискаты 48 ч. „Дѣла“** одержали мы ôтъ ц. к. прокураторіи державнои слѣдуючу допись: W Imeny Jeho Welyczestwa Cisarja! C. k. Sud krajewyj dla spraw karnych, riszył na pidstawi §§. 489 i 493 z. p. k. i §. 37 u. p. szczo soderzanyje artykuliw umiszczenych w cz. 48 czasopysy „Diło“ z dnia 30 ćwitnia (12 maja) 1885 pid napysom: „Nowyj Projekt na znyszczenije Rusy III“ i pid napysom: „Do sytuacyi“ zakluczajet w sobi znamena zloczyństwa z §. 65 b: a: z. k. i prowyny z §. 300 z. k., zatim usprawedływłena jest zarjadżena czerez c. k. prokuratora rjadowoho konfiskata toi czasopysy. Wślidstwije toho riszenya wzboronene jest dalszoje rozprostranenyje toho artykułu a zabranyj nakład maje buty znyszczenyj. Powody. W I inkryminowanym artykuli usyłujet autor pobudyty do wzhordy i nenawysty tak protyw administracyi derżawnoi, jako też protiw nerozdilnoi zwiazy dorżawy, a w II inkryminowanym artykuli pobudżaje autor do nenawysty tak protiw administracyi derżawnoi, jako też protiw I. E. Minister prezydentowy z powodu jeho uriadowoi diatelnosty, w czim mistiat sia znamena złoczyństwa z §. 65 buk: a: z. k. i prowyny z §. 300 z. k. Lwiw 17 maja 1883. — *Lidl.*

— **Преосв. еп. дръ Юліянъ Пелешь** выѣхавъ оногды до Вѣдня и вернеся до Львова доперва въ четверъ по Зеленыхъ Святахъ.

— **Комисія вдовічо-сирôтского фонду** архіепархіи львôвскои рѣшила удѣляти вдовамъ и сиротамъ по священикахъ задатки не въ бôльшôй сумѣ якъ лишь по 2 зр. за кождый минувшій мѣсяць 1885 року.

— **Дръ Стефанъ Смаль-Стоцкій**, приватный доцентъ вѣденьского университету, именованый надзвычайнымъ професоромъ рускаго языка и литературы на университетѣ въ Чернôвцяхъ.

— **Для членôвъ рускаго Товариства Педагогичного** надôслала дирекція желѣзницѣ черновецкои зниженье цѣны ѣзды о 50% для II и III клясы на загальный збôръ до Тернополя. Выдѣлъ товариства проситъ проте своихъ членôвъ зголошуватися якъ найскорше по карты легитимаційнѣ на ѣзду до Тернополя пôдъ адресою Вп. о. Вас. Ильницкого, головы товариства въ „Народнôмъ Домѣ“.

— **Выдѣлъ Рускаго Касина въ Стрыю** запрошуе нынѣшнымъ, (окремыхъ запрошень не буде розсылати) Вп. Родимцѣвъ на в е ч е р н и ц ѣ, полученѣ съ танцями, котрі ôтбудутся 31 л а т. м а я въ локалю товариства. Початокъ точно о годинѣ 8. Стрôй звычайный. Вступъ для Вп. членôвъ и ихъ родинъ по 60 кр. ôтъ особы, для нечленôвъ по 1 зр. — Ôтъ Выдѣлу Рус. Касина въ Стрыю.

— **Зъ Тернополя**. Маю честь запросити Вп. членôвъ Рускои Буросы въ Тернополи на Загальный Збôръ, котрый ôтбудеся дня 4 л. червня о 2-гôй годинѣ пополудни въ сали громадскои рады въ магистратѣ на I-ôмъ поверсѣ а на случай непредвидженый въ §. 24, о 4-тôй годинѣ пополудни того-жь дня. — Отъ Выдѣлу Рускои Бурсы. Въ Тернополи д. 4 травня 1885. *Дръ В. Лучаковскій.*

— **Зъ Золочева** одержали мы слѣдуюче оповѣщенье: Въ цѣли несеня моральнои просвѣтнои помочи новозавязуючимся читальнямъ якъ и задля розбудженя духа народного въ основаныхъ вже читальняхъ черезъ ôтчиты, хоральнѣ спѣвы, деклямаціи и въ потребѣ правну пораду, заснувався на Золочѣвщину комитетъ, въ складъ котрого входятъ Вп. пп. Лонгинъ Рожанковскій ц. к. совѣтникъ въ Золочевѣ яко голова и о. К. Винтонякъ, Гургаль, Єзерскій, Конашевичь, Левицкій, Лесюкъ, Пачовскій, Петришинъ, Пôдляшецкій, Свинкевичь, Стисловскій, Танячкевичь, Харакъ яко члены. Упрашаеся усильно Вп. Патріотôвъ, щобы приступленьемъ своимъ скрѣпили нашѣ скромнѣ силы. Жадаючѣ нашои услуги або жертвуючѣ свои нехай зголосятся до Вп. п. совѣтника Л о н г и н а Р о ж а н к о в с к о г о въ Золочевѣ. Упрашаемо умильно о повторенье сего оповѣщеня у всѣхъ рускихъ часописяхъ.

— **Невѣжество чи жартъ заслугуючій на строгу нагану?** Передъ нами лежитъ свѣдоцтво убожества выставлене въ рускôмъ языцѣ урядомъ деканальнымъ бережаньскимъ до ч. 123 зъ дня 29 марта 1885 р. для слухателя львôвского университету въ цѣли увôльненя его ôтъ уплаты чесного. Въ низу сего свѣдоцтва стоитъ выразно: „Polecam celem uzyskania tańszej jazdy koleją.“ Пôдъ сими словами стоитъ пôдписъ: Mauthner и урядова печатка съ написею: „C. k. Starostwo w Brzeżanach.“ Подаемо сей фактъ, котрый певно не выйшовъ въ наслѣдокъ якогось недогляду, лишь або зъ незнаня краевого языка, признаного законами державными, або въ наслѣдокъ нерозважного жарту, до вѣдомости Є. Ексц. п. Намѣстника съ прошеньемъ о провѣренье факту и о ôтповѣдне зарядженье подôбнымъ можливымъ случаямъ, щобы черезъ таке поступованье деякихъ ц. к. урядникôвъ анѣ стороны интересованѣ анѣ загалъ рускаго народа не бувъ змушеный добачувати въ сѣмъ байдужнôсть чи просте нехтованье законôвъ запорученыхъ державою.

— **Вечеръ музикально-деклямаційный**, устроеный вô второкъ въ „Народ. Домѣ“ въ память знесеня панщины, ôтбувся дуже добре лишь съ тою выемкою, що ôтпала часть музикально-деклямаційна, котру полиція въ послѣдньôй вже хвили передъ самымъ початкомъ вечера заказала. Вечеръ сей мавъ устроити первѣстно „Академическій Кружокъ“, але не получивъ — якъ мы вже доносили — позволеня до сего ôтъ академичного сенату. Танцѣ выпали дуже добре а численнѣ гостѣ забавлялися до пôзна въ ночи.

— **Зъѣздъ членôвъ-основателѣвъ** „Общого рôльничо-кредитного заведеня для Галичины и Буковины“ ôтбудеся дня 16 (28) мая с. р.

— **Мазуръ о польскихъ послахъ**. На передвыборчôмъ зборѣ въ Тарновѣ промовлявъ мазуръ Смальецъ, передмѣщанинъ зъ Струсина, высказуючи свôй поглядъ на потребы краю и на новѣ выборы а при тôмъ выказувавъ якъ то польскѣ послы всѣма силами стараются о мандаты а засѣвши потому чи то въ соймѣ чи въ радѣ державнôй нѣчого не робятъ. Будучи у Львовѣ пôдчасъ сойму ôнъ отарався дôстатись на галерію въ палатѣ нарадъ и прислухувався, якъ тамъ радятъ панове послы. Ось якъ ôнъ се представивъ своимъ слухателямъ: „Секретарь читае новый законъ а панове послы собѣ розговорюютъ, не слухаютъ нѣчого, одинъ бесѣдникъ кричитъ а панове послы бѣгаютъ, агитуютъ, переходжуются, сварятся съ Русинами.“ Рускі послы п. Смальцови дуже сподобались — слухаютъ пильно всего. — Зъ сего, що п. Смальецъ видѣвъ и чувъ въ соймѣ, де лишь Поляки и Русины радятъ, заключае ôнъ, що то муситъ дѣятися въ радѣ державнôй, де тôлько народôвъ мае своихъ послôвъ. „Двайцять лѣтъ — каже ôнъ — выбираемо та выбираемо рôжныхъ послôвъ, а ту въ краю чимъ разъ гôрше. П. Сгадницкій обѣцявъ, що урегулюе Дунаецъ — та такъ урегулювавъ, що вода все забрала.“ Бесѣдникъ закôнчивъ свою рѣчь тымъ, що треба-бы, щобы вже выборы такъ удалися, щобы въ краю було лѣпше. Такъ то повинні думати та робити и рускі выборцѣ и выбирати лишь своихъ рускихъ послôвъ та и то людей такихъ, котрі бы съ хôсномъ для свого краю и народу могли и хотѣли працювати.

— **Интронизація** лат. архіеп. Северина Моравского ôтбулася въ недѣлю дня 17 с. м. Торжество интронизаціи розпочалося о 8 год. рано въ костелѣ Доминиканôвъ. Точно о сѣй годинѣ явився въ костелѣ архіепископъ а при входѣ привитавъ его инфулатъ кс. Моссингъ съ капитулою. По тихôй службѣ божôй въ костелѣ Доминиканôвъ вырушивъ похôдъ до лат. катедры. На передѣ поступали братства костельнѣ и процесіи зъ дооколичныхъ сѣлъ якъ зъ Сокольникъ, Голоска и др. ôттакъ монахи всѣхъ чинôвъ, духовеньство свѣтске, капитула руска и вірменьска. За сими поступали еп. Дунаевскій, суфраганъ перемыскій ко. Лобозъ, викарій капитулы Гвяздонь, инфулатъ Корницкій зъ Черновець, еп. дръ Пелешь и архіеп. Исаковичь. Побôчь архіепископа Моравского ишли Преос. митроп. Сембратовичь и еп. Дунаевскій. За ними поступала рада мѣста и професоры университету. Похôдъ заключала сторожа пожарна. Войско не брало жаднои участи въ походѣ, позаякъ архіепископъ Моравскій самъ собѣ того не бажавъ. Церемонія въ катедрѣ ôтбулася въ подôбный способъ, якъ и при интронизаціи рускаго митрополита. Паліюмъ вложивъ на архіепископа и ôтобравъ ôтъ него присягу еп. Дунаевскій. По торжествѣ о 1 год. удався архіепископъ Моравскій до монастыря Сестеръ Милосердія, де бувъ даный его коштомъ обѣдъ для 100 убогихъ; архіепископъ самъ имъ услугувавъ. По обѣдѣ поѣхавъ ôттакъ архіеп. Моравскій до малои семинаріи, де его повитавъ ректоръ Кльосъ а зъ ôтсы поступивъ до духовнои семинаріи, де знову повитавъ его ректоръ Манастерскій съ питомцями. О 5 год. ôтбувся ôттакъ въ монастыри Доминиканôвъ пиръ на 250 особъ. Въ пирѣ взяли участь: Головнокомандуючій ген. кн. Виртембергскій, намѣстникъ Залескій, митроп. Сембратовичь, архіеп. Исаковичь, епископы Дунаевскій, Лобозъ и дръ Пелешь, кн. Турнъ-Таксисъ, бар. Шенкъ, дръ Смолька, президентъ мѣста Львова Домбровскій, директоръ почты Шифнеръ, сов. дръ Децикевичь, ректоръ политехники дръ Медведскій, о. Сѣнгалевичь и м. и. Зъ духовеньства чернечого були запрошенѣ всѣ провинціялы рôжныхъ монастырѣвъ галицкихъ крôмъ о. Сарницкого. На торжество надôйшло такожь богато телеграмôвъ а межи иншими ôтъ еп. Солецкого, ôтъ капитулы краковскои, ôтъ о. Єронима Костецкого, гр. кат. пароха въ Збаражи, ôтъ бурмистра Боровского, зъ рôдного мѣста Пôдгаецъ и т. д.

— **Ôтъ п. Подолянина**, автора допису въ ч. 45 „Дѣла“, одержуемо заявленье, що ôнъ дотычно читальнѣ въ Супранôвцѣ и тамошного пароха, Вч. о. Л. Копертыньского хибно бувъ поінформованый, отже и замѣтъ пôднесеный противъ о. Л. Копертыньского нынѣ самъ уважае безъосновнымъ.

— **Сензаційный случай**. Пишутъ намъ: „Подаю до вѣдомости сумный и характеристичный фактъ, якій лучився въ селѣ Манастырокъ, повѣта каменецкого. Жидъ-арендарь подыбавъ въ лѣсѣ спячого 7 лѣтного хлопчину Федя Дрозда, сироту, котрый пасучи корову уснувъ пôдъ деревомъ, и на тôмъ-же хлопчинѣ предпринявъ ритуальну операцію... Пôдчасъ операціи хлопчина пробудився и побачивъ жида смѣючогося и швидко ôтъ него утѣкаючого. Не можна собѣ представити бôльшихъ мукъ, якѣ терпитъ тая дитина. Хлопчину лѣчитъ дръ Подлевскій зъ Радехова. Справа ôтдана до суду. За правдивôсть факту пріймаю отвѣчальнôсть на себе — Н. Н.“

— **Въ Городиловѣ пôдъ Золочевомъ** завязалася и ôткрылася читальня стараньемъ о. Николая Пачовского и тамошныхъ селянъ.

— **Конгресъ полудневo-славяньскій**. Хорватска академія наукъ въ Загребѣ постановила була скликати въ мѣсяцю вересню конгресъ Славянъ, але правительство не дало до сего дозволу. Дня 15 с. м. заинтерпелювавъ въ соймѣ пос. Чераковичь бана, чи звѣстно ему, що академія постановила заказъ правительства обôйти и що въ такôмъ случаю думае зробити. Банъ ôтповѣвъ, що въ нѣякій способъ не дозволитъ, щобы заказъ правительства бувъ нарушеный.

— **Ситуація въ Европѣ пôсля „Карпата“**. „Карпатъ“ пише: Внѣ Е в р о п ы ничего занимательнаго. Миръ обладаетъ, и военныя стихія умиряются, такъ какъ — ни людей, ни грошей. Россія морално покорена, — Англія также потеряла силъ, — а Франція только чтобъ сама собою могла владѣти. Нѣмечина и Угро Австрія въ союзѣ преимуществуютъ надъ прочими.

— **Дрôбнѣ вѣсти**. Цѣсарь дарувавъ громадамъ Пустомыты, пов. львôвского 100 зр.; Жукотынъ, пов. турчаньского 100 зр. а громадѣ Яхторôвъ, пов.

перемышляньского 50 зр. запомоги на будову школы. — Въ Полупанôвцѣ, пов. скалатского, грôмъ забивъ 8 о. м. чотыри конѣ при орцѣ и заглушивъ хлопця, що поводивъ конѣ; хлопцеви, що ишовъ за плугомъ, нѣчого не сталося. — Въ Испаніи проявилася знову холера въ деякихъ мѣсцевостяхъ коло Валенціи. — Въ Бортковѣ, пов. золочѣвского выбухнувъ дня 12 о. м. рано пожаръ и знищивъ цѣлый добутокъ трохъ господарѣвъ.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Введенî и увôльненî оо.: Володимиръ Микитка введеный яко парохъ въ Купчинцяхъ, дек. тернопôльского а Іосифъ Бородіевичъ увôльненый; Іоанъ Лабій введеный яко сотруд. въ Яблоници а Мих. Боднаръ увôльненый ôтъ сотрудництва тамже; Емилій Ковальскій введеный яко завѣдатель Пôдбережа а Іоанъ Бирчакъ увôльненый а за те введеный яко завѣдатель въ Чолганахъ, зъ ôтки знову увôльненый Ем. Петровичь; Еманулъ Красицкій увôльненый ôтъ сотрудництва въ Ольшаници.

Митрополича консисторія вставилася до намѣстництва о плату зъ фонда религ. для сотрудника приватного при о. Балтаровичу, пароху въ Ладычинѣ.

Буковиньске правительство удѣлило о. Келестину Костецкому, пароху въ Чернôвцяхъ плату въ суммѣ 550 зр., грунтового релютумъ 84 зр., додатку церковного 100 зр. и на слугу церковного 52 зр.

ПОСМЕРТНÎ ВѢСТИ.

† **О. Гаврімлъ Глѣбовицкій**, парохъ Соколова, дек. бучацкого, ювилатъ, родженый 1804 р., ординованый 1829 р., упокоився дня 14 л. мая с. р. Вѣчна ємý память!

† **Климентій Меруновичь**, бувшій професоръ гимназіяльный въ Тернополи, Львовѣ, Новôмъ Санчи и въ Краковѣ, довголѣтный и дѣятельный членъ Ставропигіи а ôттакъ учитель въ Царствѣ польскôмъ въ Россіи, упокоився мѣсяць тому назадъ. Вѣчная ємý память!

Якъ заводити Правды на ладъ закомарскои Правды?

Розказавъ Данило Танячкевичь, духовный Закомарья. Накладомъ „Батькôвщины“. Цѣна 10 кр., а почгою 12 кр. Дôстати можна черезъ редакцію „Батькôвщины“.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 33—?

росу красоты и всякî косметики такъ черезъ мене якъ и иншî фирмы поручанî.

Пôдписаный завѣдомляє П. Т. Публику, що ôтбувши довшу практику на дентистичнôй клиницѣ при университетѣ въ **Галье** пôдъ проводомъ проф. дра Голльендера, поселився въ **Чернôвцяхъ** и выконуе всѣ въ объемъ дентистики входячî дѣланя пôсля найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординуе ôтъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

1369 3—? **ПЕТРО КАДАЙСКІЙ**

въ Чернôвцяхъ ул. Руска ч. 9.

Курсъ львôвскій зъ дня 19 л. мая 1885.

	платятъ	жадаютъ
	австр. валютою	
	р. кр.	р. кр.
1. Акціи за штуку.		
Желѣзн. Кар. Людв. по 200 р.	250 50	254 —
„ львôв.-черн.-яс. по 200 р.	223 50	227 —
Банку гип. галиц. по 200 р.	284 —	287 —
2. Листы заст. за 100 р.		
Общ. кредит. галиц по 5% ав.	99 35	100 35
„ „ „ по 4% ав.	91 —	92 50
„ „ „ по 5% ав. період.	99 35	100 35
Банку гип. галиц. 6% ав.	101 35	102 35
Листы дов. гал. рустик. банку п. 6%	57 —	59 —
3. Листы довжнî за 100 р.		
Общ. роль. кред. Завед. для Гал. и Буков. 6% льосов, въ 15 лѣтъ	— —	— —
4. Облиги за 100 р.		
Индемнизаціи галиц. 5% м. к.	102 —	103 —
Облиги комунальнî Гал. банку рустик. 6%	96 75	97 75
Пожички кр. зъ р. 1873 по 6%	102 75	104 —
5. Льосы мѣста Кракова	18 —	20 —
„ „ Станиславова	22 50	24 50
6. Монеты.		
Дукатъ голендерскій	5 75	5 85
„ цѣсарскій	5 78	5 88
Наполеондоръ	9 81	9 91
Пôвимперіялъ	10 14	10 25
Рубель россійскій срѣбный	1 54	1 64
„ „ паперовый	1 25	1 27
100 марокъ нѣмецкихъ	60 50	61 30
Срѣбро	— —	— —

безъ текучого куп. безъ купону

ЗМѢНА ФИРМЫ.

Симъ маю честь повѣдомити П. Т. Публику, що я обнявъ звѣстне заведенье годинникарске пôдъ фирмою „**Людвика Вайгля**“, при ул. Театральнôй ч. 16 у Львовѣ на власнôсть мою. Яко довголѣтный управитель сего заведеня старався я пôдъ кождымъ взглядомъ вдоволити П. Т. Публику а доказомъ сего єсть, що ôтъ 1865 р. т. є. ôтъ коли я взявъ керму фирмы „Людвика Вайгля“ въ свою управу, а особливожь ôтъ смерти бл. п. Людвика Вайгля, помершого 1879 р., не було нѣякого случаю якого невдоволеня, але противно Поважана П. Т. Публика съ довѣрьемъ и вдоволеньемъ удавалася до сего заведеня.

Дякуючи за дотепернѣшне довѣрье поручаюся и на дальше ласкавôй увазѣ П. Т. Публикн.

Съ глубокимь поважаньемъ

ІОАНЪ ЛОБОСЬ, годинникарь.

1361 (6—8) Львôвъ, ул. Театральна ч. 16.

5 килевî

БОЧÔВКИ ВИНА

поручае

ТОРГОВЛЯ ГЕГЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

1257 (27—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1 бочôвка Гегеляйского столового . 2 зр. 10 кр.
1 „ Гегеляйского столового лучшои якости 2 зр. 30 кр. и 2 „ 50 „
1 „ Гегел. стол. ароматичного 2·70 и 3 зр.
1 „ Самородного вытравного . 4 зр. 30 кр.
1 „ Ермелеки-Бакаторъ стол. 2 „ — „

Повысше наведенî цѣны розумѣются вразъ съ бочôвкою окованою желѣзными обручами и оплаченымъ портомъ почтовымъ, такъ що благоскловнный ôтбиратель жадныхъ бôльше коштôвъ не поноситъ. Купуючи вина особисто тôлько у продуцентôвъ ручитъ за здоровî добрî, натуральнî и лучшî вина якъ зъ Вершецъ, и проситъ о ласкавî замовленя.

НА ПРЕМІИ ИСПЫТОВÎ

ôтповѣдна книжочка

КОБЗАРЬ

Т. Шевченка

оправлена цѣла въ полотно, съ вызолоченымъ заголовкомъ коштуе 40 кр. (съ пересылкою 45 кр.).

Ся книжочка мѣститъ житьепись и портретъ поета и що найгарнѣйшî, для дѣтей зрозумѣлî єго творы. Правопись етимологична, яка уживаєсь въ шкôльныхъ книжкахъ. Выс. краєва Рада шк. апробувала єи на преміи и для библіотекъ шкôльныхъ. Замовлята можна черезъ тов. „Просвѣта“ або черезъ редакціи рускихъ часописей. (2-6)

Велика партія останкôвъ сукна (3 до 4 метры)

у всѣхъ краскахъ, на одяги мужескî, на загортки, жѣночî мантлѣ ôтъ дощу, на жѣночî плащѣ — розсылае за послѣплатою **за останокъ по 5 гульд.**

L. Storch, Brünn.

Останки не до вподобы принимаеся назадъ. Взôрцѣ высылаются по присланю 10-крайцаревои марки.

1292-7-26

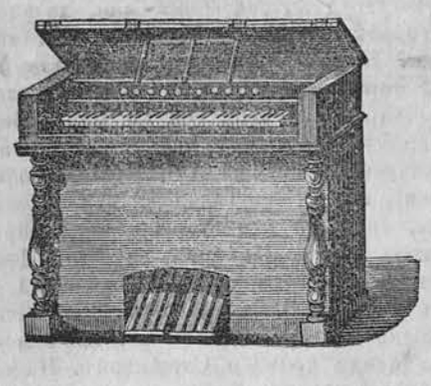
Теофиль Копыстыньскій

1—10 **артистъ-малярь,**

ôтъ кôльканайцять лѣтъ звѣстный изъ своихъ праць религійного малярства принимае иконы всякого рода и величины; украшае такожь внутра церквей пôоля густу и стилю по мѣрныхъ цѣнахъ

Теоф. Копыстыньскій.

Львôвъ, ул. Краковска, ч. 20.

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанî Отцѣ духовнî уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ 70 зр. а в. и высше. Дае такожь на раты.

Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

1372 2-? властитель фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина, Ч. 9.

Учителька квалификована, котра удѣляла-бы приватну науку для 2 дѣвчатъ зъ высшихъ школъ выдѣловыхъ и для однои дѣвчины зъ низшихъ школъ, а при тôмъ науку языка французского и фортепіяну, за ответнымъ винагородженьемъ знайде умѣщенье ôтъ початку вакацій с. р. въ домѣ урядника на провинціи.

Близшî информаціи можна заслгнути у Вп. о. Александра Стефановича, катихита у Львовѣ або листовно пôдъ адресою Т. З. poste rest. Тысьмениця. (2 3)

Не буде вже латаного бѣля!

Менѣ удалося сконструувати прирядъ, за помочею котрого на всякôмъ ушкодженôмъ бѣлю и т. д. можна попсоване мѣсце машиною до шитя скоро и **такъ красно заткати,** що **не видно зъ того нѣ найменшого слѣду.** — Сей прирядъ можна приправити до машины до шитя якои небудь системы и можна его пôсля залученого пояснення **такъ легко уживати, що навѣть и менше вправленый въ шитю на машинѣ може дôйти до пожаданого успѣху.**

Цѣна зр. 1.50 за послѣплатою, при посыланю сумы на передъ (такожь въ маркахъ почтовыхъ всѣхъ краєвъ) высылка франко.

Georg Grasser,

5—12 **Gratz, Maigasse 15** (Steiermark).

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

акційного Банку Гипотечного

купуе и продае

ВСѢ ЄФЕКТЫ И МОНЕТЫ

пôдъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечнî и

5% Листы Гипотечнî преміованî

котрî пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

можна въ сѣй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% премією т. є. по **110** за **100**)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ днев-нôмъ, не числячи нѣякои провизіи. 1349 26—?

ВЕЛИКА ЛОТЕРІЯ ГРОШЕВА

500.000 МАРОКЪ

яко найбôльшу выграну подае въ найщаслившôмъ случаю найновѣйша, велика, державою Гамбурга загварантована лотерія грошева

Спеціяльно же

1	Премія à м.	300000
1	выгр. à м.	200000
2	выгр. à м.	100000
1	выгр. à м.	90000
1	выгр. à м.	80000
2	выгр. à м.	70000
1	выгр. à м.	60000
2	выгр. à м.	50000
1	выгр. à м.	30000
5	выгр. à м.	20000
3	выгр. à м.	15000
26	выгр. à м.	10000
56	выгр. à м.	5000
106	выгр. à м.	3000
253	выгр. à м.	2000
512	выгр. à м.	1000
818	выгр. à м.	500
31720	выгр. à м.	145
16990	выгр. à м.	300, 200, 150, 124, 100, 94, 67, 40, 20.

Сихъ 50.500 выграныхъ вылосуются въ протягу пяти мѣсяцѣвъ а именно постепенно въ семи клясахъ.

Найновѣйша велика, высокимъ правительствомъ державнымъ въ **ГАМБУРГУ** дозволена и цѣлымъ майномъ державнымъ загварантована лотерія грошева содержитъ **100000 лосôвъ,** зъ котрыхъ **50.500 лосôвъ,** отже бôльше якъ половина будутъ вытягатися одинъ по другôмъ въ семи клясахъ съ стоячими тутъ побôчь выграными; **цѣлый капиталъ, що має вылосуватися, выноситъ**

9,550.450 МАРОКЪ.

Черезъ богацтво выграныхъ, маючихъ вылосуватися въ сѣй великôй лотерії грошевôй, якъ такожь черезъ **найбôльшу можливу гварантію и точну выплату выграныхъ** тѣшится лотерія ся всюды великою прихильностею. Пôсля постановъ пляну управляе нею особна до сего призначена генеральна дирекція а держава надзоруе цѣле предприятье.

Особлива отличность сеи лотерії грошевои лежитъ въ ей користномъ урядженю, що всѣ 50.500 выграныхъ маютъ вже певно рѣшитися въ кôлькохъ мѣсяцяхъ а именно въ семи клясахъ.

Головна выграна першои клясы выноситъ **50.000 марокъ** збôльшаеся ôттакъ въ другôй клясѣ на **60.000,** въ третôй на **70.000** въ четвертôй на **80 000,** въ пятôй на **90.000,** въ шестôй на **100 000,** а въ семôй евентуально на **500.000,** спеціяльно же на **300 000, 200 000 марокъ** и такъ дальше.

Продажъ оригинальныхъ лосôвъ сеи грошевои лотерії повѣрено **низше пôдписаному домови торговельному** а всѣ тѣ, що хотятъ взяти участь въ закупнѣ оригинальныхъ лосôвъ, зволятъ съ своими замовленями ôтнестися просто до него.

Поважаныхъ замовляючихъ просимо, щобы припадаючî сумы залучали при замовленяхъ въ **австр. банкнотахъ або маркахъ почтовыхъ.** Можна такожь посылати грошѣ **наказками почтовыма,** на бажанье выконуются такожь припорученя **за послѣплатою.**

На тягненье выграныхъ першои клясы, котре дня 10 и 11 грудня ôтбудеся, коштуе

1 цѣлый лосъ оригинальный зр. а. в. **3.50** кр.
1 половина лосу оригинальн. зр. а. в. **1.76** кр.
1 чверть лосу оригинального зр. а. в. **0.90** кр.

Кождый получитъ на руку **оригинальный лосъ** заосмотреный гербомъ державнымъ а рôвночасно и **урядовый плянъ лосованя,** зъ котрого можна довѣдатися все близше, тягненье выграныхъ, дату тягненя и вкладки рôжныхъ клясъ. Заразъ по тягненю получитъ кождый участникъ урядову, державнымъ гербомъ заосмотрену **листу выграныхъ,** котра подае точно выгранî а взглядно числа, котрî выграли. **Выплата выграныхъ слѣдуе пôсля пляну ретельно и пôдъ гварантіею державы.** Наколи-бъ неожидано получителеви не годився плянъ лосованя, то мы радо готовî недогôдны лосы передъ тягненьемъ назадъ взяти и ôтдати получену за нихъ суму. На бажанье высылаются урядовî пляны лосованя на передъ даромъ. Позаякъ мы сподѣваємося до сего нового тягненя выграныхъ численныхъ поручень, то просимо, щобы всѣ замовленя можна съ всею старанностею выконати, присылати намъ тіи-же **якъ найскорше** на кождый случай однакожь передъ

30 мая 1885

просто до пôдписаного тутъ головного бюра лотерійного

Valentin & Co.

Königstrasse 36—38 Hamburg.

Кождый маe у васъ ту користь, що получае оригинальнî лосы безъ посередництва и пôдрядчикôвъ и длятого получая кождый не лишь урядовî листы выграныхъ въ найкоротшôмъ часѣ по тягненю и **безъ пригадуваня, оригинальнî лосы завсѣгды по назначеныхъ пôсля пляну цѣнахъ** безъ якои небудь надвыжки.

1363 3—4

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 52. Львôвъ, Субота 11 (23) мая 1885. Рôчникъ VI.

ДѢЛО

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція иАдминистрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ однои строчки печатнои, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Реклямаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a: Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевскои Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

Предплата на „Дѣло“ для Австріи: для Россіи:
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр. на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Рухъ выборчій.

Рускій центральный комитетъ выборчій затвердивъ кандидатôвъ на слѣдуючй округи выборчй:

1. На округъ Львôвъ-Городокъ-Яворôвъ п. Василя Нагôрного, архитекта и члена дирекціи „Народнои Торговлѣ“ у Львовѣ. (Контръ-кандидатъ — дѣдичъ Давидъ Абрагамовичъ.)

2. На округъ Золочѣвъ-Перемышляны п. Лонгина Рожанковского, совѣтника окружного суду въ Золочевѣ. (Конртъ-кандидатъ гр. Тома Стадницкій.)

3. На округъ Калушъ-Долина Бôбрка п. Юліяна Романчука, посла соймового, професора рускои гимназіи у Львовѣ. (Контръ-кандидатъ польского комитету крыл. о. М. Сѣнгалевичъ.)

4. На округъ Сгрый-Дрогобычъ-Жидачѣвъ п. Василя Ковальского, совѣтника двору у Вѣдни. (Контръ-кандидатъ п. Кс. Охримовичъ.)

5. На округъ Чорткôвъ-Бучачъ о. Николая Галущиньского, пароха въ Дзвинячи. (Контръ-кандидатъ дѣдичъ Ник. Воляньскій.)

6. На округъ Перемышль Мостиска-Добромиль п. Дениса Сѣнкевича, директора „Аціенды“ у Вѣдни. (Контръ кандидатъ дѣдичъ Ант. Тышковскій.

7. На округъ Станиславôвъ-Богородчаны-Надвôрна-Товмачъ п. Дениса Кулачковского, урядника прокураторіи скарбу въ Краковѣ. (Контръ-кандидатъ о. Корнилій Мандычевскій.)

8. На округъ Тернопôль Збаражъ-Скалатъ п. Александра Барвѣньского, професора учительскои семинаріи въ Тернополи. (Контръ-кандидатъ п. Грохольскій.)

9. На округъ Гусятынъ-Теребовля дра Исидора Шараневича, професора университету у Львовѣ. (Контръ-кандидатъ п. Владиславъ Чайковскій.)

10. На округъ Броды-Камѣнка о. Іоана Сѣрка, пароха въ Гаяхъ старобродскихъ. (Контръ-кандидатъ дѣдичъ Келяновскій).

11. На округъ Самбôръ-Старемѣсто-Турка п. Николая Антоневича, посла соймового, професора гимназіи въ Перемышли. (Контръ-кандидатъ гр. Лось.)

12. На округъ Сянôкъ-Березôвъ-Лѣско п. Кирила Ладыжиньского, бурмистра зъ Сянока. (Контръ-кандидатъ Едв. Гнѣвошъ.)

Рускій окружный комитетъ выборчій сельского округа Тернопôль-Микулинцѣ Збаражъ-Новесело-Скалатъ мае честь запросити всѣхъ Пчт. Выборцѣвъ на середу 15 (27) мая с. р. въ готелю Ляндава Ч. 4, въ Рынку на першôмъ поверсѣ пôдъ чч. 9, 10 и 11, на годину 2 по полудни на зôбранье, на котрôмъ представится кандидатъ посольскій и зложитъ свое политичне вѣроисповѣданье. Мѣсцевй комитеты упрашаемо подати до вѣдомости Пчт. Выборцѣвъ. — Отъ руского окружного комитету выборчого Тернопôльско-Збараско-Скалатского. Тернопôль 8 (20) мая 1885. *Григорій Чубатый* предсѣдатель.

Правыборы въ великôй части вже переведенй. О скôлько доходятъ насъ вѣсти, въ многихъ сторонахъ Руси выпали они користно для нашои справы. Въ загалѣ видко велике розбудженье почутя національного и свѣдомости правъ конституційныхъ мѣжь нашимъ народомъ. Правда, не въ однôмъ мѣсци нашй громадяне не могли выбрати выборцѣвъ по своєй воли, (особливо тамъ, де польскій комитетъ поставивъ яку екоцеленцію, сына екоцеленціи, або правительственного кандидата) але — се треба имъ признати — боролися, мовь тіи львы. По правыборахъ — не легка задача чекае нашу патріотичну интелигенцію и самыхъ кандидатôвъ. Наша интелигенція муситъ съ цѣлымъ жаромъ працювати надъ пôднесеньемъ духа, надъ утвержденьемъ стôйкости рускихъ выборцѣвъ, выставленыхъ на тысячнй пробы агитаціи, неразъ сполученои съ великою а великою деморализаціею... — и надъ поясненьемъ рускимъ выборцямъ значеня т. зв. „митрополичихъ кандидатуръ“. Кандидаты же рускй повиннй являтися передъ своими выборцями на цѣлôй линіи выборчôй, высказати имъ свою програму, привязати ихъ до себе и тымъ чиномъ запевнити собѣ выбôръ. — Мы пересвѣдченй, що всюды въ такихъ округахъ, де кандидата выбравъ собѣ самъ народъ, до той кандидатъ стане передъ выборцями и де интелигенція наша попре его цѣлымъ своимъ моральнымъ вплывомъ, — всюды тамъ буде выграна — наша! Тожь смѣло до працѣ, до дѣла!

На вѣсть, що въ многихъ сторонахъ правыборы мимо страшнои пресіи выпали для Русинôвъ користно, нынѣшный „Dziennik pol.“ (ч. 117) бье въ великій звôнъ на алярмъ... „Пôсля вѣдомостей — пише ôнъ — якй нынѣ дôстаемо зъ рôжныхъ сторôнъ воходнои Галичины, розвиваютъ москалефилы (читай Русины — *Ред.*) небувалу доси агитацію и попираютъ ей навѣть значными грôшми (грошей — дай намъ Боже! — *Ред.*) Донесенье „N. fr. Presse“, що москалефилы стратили духа и вдоволились-бы навѣть двома крѣслами посольскими, есть простымъ маневромъ выборчимъ для заколысаня чуткости комитетôвъ „народовыхъ“ (польско-еврейскихъ *Ред.*), котрй и безъ того ôтзначуются сожалѣня достойною апатіею и безчинностею. За взорець въ тôмъ взглядѣ може служити комитетъ Яворôвскій, котрый имовѣрно не знае, що москалефилы съ незвычайною форсою працюютъ на користь свого кандидата Нагôрного, а правыборы у всѣхъ трехъ повѣтахъ выпали для партіи „Народного Дому“ (sic!) дуже щасливо. Въ самôмъ львôвскôмъ повѣтѣ выбрано 10 священикôвъ, корифеѣвъ згаданои партіи. Що до иншихъ округôвъ выборчихъ, то найбôльше небезпеченьство грозитъ въ округѣ Золочѣвъ-Перемышляны, де противъ совѣтника Рожанковского, „deklarowanego Moskala“, поставлено гр. Тому Стадницкого.“

Пôсля кôлькоразового донесеня „Neue fr. Presse“, п. Грохольскій, презесъ польского „кола“, съ котрымъ самй розумнѣйшй Поляки не можутъ дати собѣ рады, мавъ сказати у Вѣдни, що до рады державнои не потрѣбно допускати анѣ одного Русина, анѣ зъ партіи старыхъ, анѣ зъ партія молодыхъ, анѣ навѣть т. зв. „митрополичихъ кандидатôвъ“. „Ani jednego Rusina!“ — той самъ окликъ повторяе и симъ разомъ п. Грохольскій, якій бувъ поставленый передъ двома роками жидôвско-польскимъ комитетомъ при выборахъ до сойму.

Польскій комитетъ центральный затвердивъ дальше кандидатуру 14) о. Корнилія Мандычевского на округъ Станиславôвъ-Богородчаны Надвôрна-Товмачъ.

О. Корнилій Мандычевскій есть т. з. „кандидатомъ митрополичимъ“. Впр. Сильвестеръ Сембратовичъ розбславъ до деканôвъ дотычного округа (подôбно якъ и до деканôвъ иншихъ округôвъ выборчихъ, де поставленый митрополичій кандидатъ) письмо такого содержаня: „Всечесный Отче Деканъ! Зваживши, що зъ посередъ рускихъ кандидатовъ на послы до Думы державной зъ округовъ выборчихъ Станиславовъ-Богородчанъ-Надвôрна-Тлумачъ мае найбôльши шансы Всеч. О. деканъ Корнилій Мандичевскій, то для уникненя деморализуючихъ агитацій, поручаю якъ найусерднѣйше его кандидатуру. Въ надѣи, що Всечестнôсть Ваша вразъ клиромъ кондеканальнымъ моихъ радъ услухаетъ, умоляю для Всѣхъ благодати Божои. — Львовъ, 28 цвѣтня 1885. *Сильв. Сембратовичъ*, т. р. Деканъ станиславôвскій сов. о. Симеонъ Гараимовичъ зъ Загвôздя выславъ до деканального священьства обѣжникъ (ч. 83) въ котрôмъ, навѣвши письмо Впр. митрополита, такъ пише: „На основаню визше наведеного посланія изволятъ Всечестности Ваши выборцевъ своеи парохіи наклонити, дабы при выборахъ дня 2 червня 1885 свои голоси дали на о. Корнилія Мандичевского, Декана Надворняньского, яко посла до Думы державной“.

Зъ Глинянъ пишутъ намъ: Дня 20 л. мая ôтбулися въ мѣстѣ Глинянахъ правыборы въ присутности комисаря староства п. Корытовского и въ асистенціи жандармерія. — Выбрано девять рускихъ выборцѣвъ: п. Товарницкого, судію повѣтового, о. Филемона Решетыловича и сѣмохъ честныхъ господарѣвъ. Кандидаты польско-жидôвскои партіи пропали при великôй меншости. Найсильнѣйшій ихъ кандидатъ и членъ польского выборчого комитету повѣтового перепавъ меншостею 80 голосôвъ. Всѣ рускй выборцѣ явилися на мѣсци выбору; навѣть два 90 лѣтнй старцѣ, пôддержуванй своими внуками-выборцями, прибули, щобы дрожачимъ, тихимъ голосомъ заявити свою волю. Окалѣчѣлый на обѣ ноги Дмитро Дмышко приволѣкся на куляхъ. Затихли межиусобицѣ и споконвѣчнй вороги подали собѣ руки, щобъ святе дѣло довести до доброго кôнця.

Зъ Дунаєва доносятъ намъ, що тамъ правыборы ôтбулися дня 16 л. мая и выпали для Русинôвъ дуже добре.

Зъ Долины доносятъ намъ, що якъ въ самôмъ мѣстѣ Долинѣ, такъ и въ мѣсточкахъ сусѣдныхъ мѣжь интелигенцією и мѣщаньствомъ обохъ народностей въ значнôй мѣрѣ пануе настрôй противный кандидатурамъ правительственнымъ. (Въ тôмъ дѣлѣ нашъ Вп. дописуватель зъ Долины надто пессимистично представивъ результатъ выбору выборцѣвъ въ самôмъ мѣстѣ Долинѣ). Мы не сумнѣваемось, що значна частина здоровомыслячои интелигенціи польскои и мѣщаньства не пôйде за голосомъ Сиренъ пра-

---

Зъ моихъ спомнокъ.

Микола Костомаровъ.

(Мои згадки про него и его листы.)

(Конецъ)

„Батькôвщина“ складалася зъ недрукованои ще поезіи Шевченка, поезій Костомарова, Щоголева, Лиманьского, Старицкого, Шиманова и моихъ, та зъ невеличкихъ оповѣдань: мого, Мордовцева, Левицкого Нечуя и трехъ чи чотырехъ народныхъ казокъ. Бажаючи, щобъ „Батькôвщина“ перейшла цензурнй мытарства, я пôдбиравъ такй творы, щобъ не було жадного нецензурного олова. Одначе пророкованье Костомарова здѣйстнилося! За кôлька мѣсацѣвъ я одержавъ офіціяльну звѣстку, що „Баткôвщина“ заборонена.

Вельми я дивувався сѣй заборонѣ, а коли одинъ мôй пріятель написавъ до мене про тй мотивы, ради якихъ поставлена та заборона, такъ я ажь руками сплеснувъ! Цензоръ въ „Батькôвщинѣ“ познаходивъ таке, чого-бъ я и во вѣкъ не пригадавъ! — навѣть соціялизмъ! Давня то, минула рѣчь, а й теперь менѣ и чудно и смѣшно, коли згадаю про той „соціялизмъ“ або про „сепаратизмъ“ у поезіи Лиманьского „Три деревины“! Та правду сказати, чи е що лекше въ свѣтѣ, якъ до кождого литературного твору, н. пр. хочь-бы до байки про дѣда, що дававъ дѣтямъ ломати звязаный оберемокъ патичкôвъ, причепити соціялизмъ? — особливо-жь у насъ въ Россіи. Що таке соціялизмъ? — спытавъ-бы я, — чи ôнъ доктрина, чи збôръ доктринъ? Менѣ здается — то друге. Соціялизмъ — се таке широке розумѣнье, що навѣть можна доказати, що й самъ Катковъ — соціялистъ. Чи маe соціялизмъ таку ясну межу, котра ôтмежовувала-бъ его такъ рѣзко, якъ межуются инчй политичнй ученя? Мабуть нѣ. Тымъ то Нѣмцѣ уважали колись за соціялиота ватажка феодалôвъ, Вагнера!... Ну, та чи сякъ, чи такъ, а „Батькôвщину“ заборонили и рукописи менѣ не вернули.

Коли въ 1877 р. така сама доля постигла другій альманахъ „Материзна“, коли въ 1877 и 1878 цензура не пропустила нѣ однои украиньскои книжки съ новыми творами и коли она стала пропускати беззаборонно нѣсенѣтницю Пискунова, — тогдѣ стало ясно, що при выконаню закона 18 мая пильнуютъ за инчою задачею, за знищуваньемъ украиньского слова. А слово, будучи натуральною потребою людей, будучи придавлене въ одному мѣсци, муситъ собѣ шукати выходу въ другому. Слово, мысль, якъ пара; чимъ бôльше придавлювати, гнести еи, тымъ дужше она рветься зъ пôдъ гнету... Велика шкода людямъ зъ того, що сеи истины не хочутъ уважати тй, ôтъ котрыхъ залежитъ воля украиньского слова.

Выхôдъ для украиньского слова знаходився тôлько въ Галичинѣ. На лихо и галицкй выданя, крôмъ „Слова“, опинилися пôдъ забороною. Съ великимъ трудомъ можна було добути книжку друковану въ Галичинѣ, хочь въ тôй книжцѣ стояло лишень примѣромъ $2 \times 2 = 4$. А тутъ почали доходити до мене сумнй вѣсти про наше письменство въ Галичинѣ; перевѣрити тй вѣсти не було спроможности, бо, кажу, нѣщо зъ Галичины не доходило. Згадую про се тому, що то бувъ часъ, въ котрый найбôльше втерпѣло и найбôльше дознало шкоды наше письменство. Письменники нашй мовчали. Що до мене, то и я за увесь часъ 1877—1880 р. майже нѣчого не писавъ. Я переживавъ тогдѣ тяжкій психологичный процесъ, пекельный процесъ про свои ôтносины до украиньского письменства: чи на право, чи на лѣво? — чи послухати чужои рады и залишити писати въ Галичину, чи цѣлкомъ залишити вже писати по украиньски? Того часу бувъ у мене переѣздомъ одинъ зъ нашихъ письменникôвъ: радились мы и нѣчого не врадили! Мы бачили тяжкй добутки закону 18 мая и не знали, що дѣяти? Хто его знае, що-бъ оно выйшло далѣ, коли-бъ не впали два несподѣванй случаѣ: одинъ въ сѣчни 1881 р., другій въ маю того жь року; они то й показали менѣ стежку. Людей слухай, а свôй розумъ май, — говорить одна пословиця, а друга додае: набрешутся тай перестанутъ, а ты собѣ йди та йди.. Одначе треба вернутися трохи назадъ.

Въ кôнци 1878 р. професоръ Игнатъ Онишкевичъ зъ Черновець просивъ мене переслати ему для его „Рускои Библіотеки“ біографичнй вѣсти про Боровиковского, Тополю, Гребѣнку и инчихъ. Я хотѣвъ зôбрати бôльше того, що було въ моѣй читанцѣ и обернувся до Костомарова, прося чи сказати, що ôнъ знае про Тополю и инчихъ. Листъ его зъ 22 сѣчня 1879 р. писаный вже по великоруски и не его рукою, а тôлько пôдписаный нимъ, подаю въ перекладѣ. Ось ôнъ.

„Тополѣ я особисто не знавъ и нѣколи его не бачивъ, але чувъ про него: ôнъ бувъ у Казаньскому университетѣ и выйшовъ кудысь лѣкаремъ. Кажутъ, ôнъ вельми любивъ выпивати. Чувъ я про него разъ ôтъ одного лѣкаря, его товариша, котрый потôмъ бувъ у Москвѣ въ Шереметьевскому шпитали, а вôдруге ôтъ небôщика Виктора Ив. Григоровича. Свои „Чары“ Тополя друкувавъ заочно, длятого они й выйшли зъ великими помылками. Чи живый ще ôнъ, — не скажу.

Стецько Шерепера — прибране имя священика Писаревского, котрый бувъ на парафіи чи въ Змієвскому чи въ Купяньскому повѣтѣ. Ôнъ почавъ писати вже давно и одна зъ его пѣсень „За Нѣманъ иду“ *) стала така популярна, що М. Максимовичъ въ першому выданю пѣсень 1828 р. надрукувавъ еи якъ чисто народню. Вѣдоме ще его комичне Посланіе до товариша, котрый вже бувъ священикомъ въ той часъ, коли авторъ мусѣвъ ще вчитися въ Харкôвскому колегіюмъ. „Купало на Ивана“ выйшло зъ початку 1840 ыхъ рр., ôтзначается доброю свѣдомостею народного побыту, написане гарною мовою, але не выя-

*) Се помылка. Авторомъ пѣснѣ „За Нѣманъ иду“ — Александровъ, отець автора оперety съ такою самою назвою. — *О. Я. К.*

вительственныхъ и не позволитъ октроювати собѣ полôвъ.

Довѣдуємося, що и въ львôвскôмъ повѣтѣ не обходится безъ урядовои агитациі за польскимъ кандидатомъ, п. Давидомъ Абрагамовичемъ. Доси все такъ бувало, що по правыборахъ ц. к. староство львôвске пересылало выборцямъ карты легитимаційнѣ. Сего-жь року п. староста сейчасъ по правыборѣ взывае выборця до Львова (прошу зважити страту часу въ день робочій!) и поговоривши съ нимъ въ чотыри очи въ канцелярiи доручае єму карту! На що п. Абрагамовичь мае самъ трудитися, коли за него хто другій зробитъ!

Зъ Колодѣѣвки пôдъ Скалатомъ пишутъ намъ: У насъ правыборы були назначенѣ на день 18 мая ôтъ 9—12 год. рано. Заразъ по 8 год. тогожь дня зволивъ приѣхати самъ п. староста Яннеръ, ба и не самъ, а съ секретаремъ своимъ, а що скалатске староство складаеся ще зъ комисаря и практиканта, тожь у насъ явилася половина персоналу ц. к. староства. По селѣ пôйшовъ пострахъ и велике здивованье, бо сего ще нѣколи не бувало, щобы самъ п. староста съ секретаремъ правыборы переводили. Въ мигъ по вхъ пріѣздѣ порозбѣгались по селу кôнѣ пôсланцѣ, явився и п. „ржондца“ тутешный, стали щось тайно нараджуватись, потому приступили до акту. Зъ канцелярiи выйшовъ п. староста съ секретаремъ и писаремъ громадскимъ на двôръ и ставъ передъ маленькою громадкою селянъ а сильно заступленымъ єврействомъ, бо арендаремъ, всею прислугою пропинаційною и факторами двôрскими, щось толкувати о выборѣ до izby panów (sic!), ударивъ потому на то, щобы лишь тыхъ выбирати, до кого маютъ довѣріе, казавъ прочитати секретареви 19 §. уставы выборчои, выбравъ самъ до комисіи вôйта, заступника вôйта, ассесора и додавши гнѣвно, що „agitować nie wolno“ розпочавъ выборы при замкненыхъ дверехъ. Мѣсцевому священикови удалося втиснутись до кухнѣ, яко передпокою канцелярiи выборчои комисіи. Падаютъ голосы, тайна конференціи выявляеся: голосы падутъ на тыхъ чотырохъ, котрыхъ п. староста покликавъ до комисіи. П. староста говоритъ до выборцѣвъ: „Na tych czterech, porządnych ludzi; żeby nie rozstrzelać głosy, za nimi głosować“. Въ тôмъ приходитъ черга и на мѣсцевого священика; той выголосивши имена хлопскихъ кандидатôвъ, забираеся назадъ на своє мѣсце до кухнѣ; въ тôмъ выбѣгае за нимъ п. староста: „Ksiądz już głos oddał, proszę się ztąd oddalić.“ Але се п. старостѣ не удалося. По хвили далася чути команда: „Nie rozchodzić się, bo może być sciślejszy wybór“ — „хлопска“ партія брала верхъ. Наступила коротка нарада съ секретаремъ и гром. писаремъ, потому вôйтъ выбѣгъ чогось черезъ кухню на двôръ, за хвилю вернувши привѣвъ ще выборцѣвъ, и староста припустивъ ихъ до ôтдачи голосôвъ на своихъ кандидатôвъ, а коли ланцухомъ за ними явилося ще 10 селянъ зъ хлопскои партiи, заявлено имъ, що вже по выборахъ. А було доперва по 10 годинѣ. Приступлено смѣло до скрутиніюмъ: на 35 голосуючихъ двома голосами выбрано кандидатôвъ п. старосты!

Зъ Ярославщины доносятъ намъ, що ославленый агитаторъ за польскими кандидатами до посольства, вôйтъ зъ Ляшокъ, Василь Середа, увиваеся и теперь по селахъ тамошнього округа, щобы або позыскати для польского кандидата выборцѣвъ, або не допустити выбору мѣсцевыхъ душпастырѣвъ на выборцѣвъ. За тіи нѣкчемнѣ услуги получае ôнъ отвѣтну нагороду, котра єму — якъ самъ тое ôткрывъ передъ своими свояками — за одинъ выбôръ посла 80 до 100 зр. доходу приноситъ. Тымъ разомъ приключилася тому Василеви въ Кореници мала пригода. Коли пôдчасъ правыборôвъ почавъ тамъ агитувати, щобы тамошного пароха о. Мрозовского не выбирати на выборцю, повставъ на него межи выборцями такій ропотъ, що єсли-бъ ôнъ тайкомъ не бувъ утѣкъ зъ ôттамъ, не бувъ-бы повернувъ до Ляшокъ съ цѣлыми кôстьми. Тай цѣли свои ôнъ не допявъ тамъ, бо Кореничане — за що най буде имъ честь передъ рускимъ народомъ — выбрали свого душпастыря на выборцю одноголосно. Той самъ Василь Середа, якъ зачуваємо, мавъ пôдчасъ голосованя такожь въ Ляшкахъ выборцямъ картки съ именемъ свого душпастыря а при тôмъ свого и своеи родины добродѣя выдирати а натомѣсть имъ картки съ именемъ арендаря, съ котрымъ ôнъ мавъ подружитися, вгискати, за що, єсли-бъ не наспѣвъ бувъ на той часъ патролюючій жандармъ, ледви чи не булабы єму вкроилася кореницка пригода. — Но за таке єго поведенье не хоче громада въ Ляшкахъ на нову каденцію єго за вôйта мати.

Зъ Козлова пишутъ намъ: Козлôвъ мае то „щастье“, що єсть маєткомъ самого польского кандидата на округъ Броды-Камѣнка. Въ день передъ выборомъ выборцѣвъ въ Козловѣ завôзвавъ управитель дôбръ Кароль Мелецкій кôлькохъ т. зв. „хрунѣвъ“ до себе, и прирѣкъ имъ и всѣмъ, котрі съ ними пôйдутъ и выберутъ на выборцѣвъ самыхъ такихъ якъ они, а покинутъ чч. Федора Стефановича и Мартина Горошка, — дати безплатно пасовиско на угорахъ и дрова зъ лѣса. Такій дарунокъ очевидно швиденько трафивъ до переконаня „хрунѣвъ“ и чч. господарѣ перепали. Безпроволочно по выборахъ казавъ той самый п. управитель всѣ угоры поорати и гречкою засѣявъ. Въ наслѣдокъ того ч. Стефановичь зложивъ такій стихъ:

„Ай! мы собѣ хрунь-хрунь!
До паньского слуги сунь-сунь...
А ôнъ насъ проси:
Дай намъ голосы!
Якъ на нашого лизуна
Дасться вамъ паренина!“
Я ся своихъ ôтцураъ,
На угоръ товаръ пôгнавъ,
Худôбку тамъ собѣ попасъ...
Ой! не обôйдесь безъ ковбасъ!

По выборахъ маєшь хрунь-хрунь:
Зъ угорôвъ назадъ домôвъ сунь!
Нынѣ ся вже поправимо
И до своихъ пристанемо,
Всѣ будемо вразъ-вразъ
А ты панцю, зась ôтъ насъ!

Зъ Коломыѣ пишутъ намъ: У насъ вытворюютъ жиды нечуванѣ рѣчи: гурмами ходятъ по улицяхъ мѣста, верещатъ, що годѣ перейти черезъ дорогу, одинѣ за Блъохомъ, другі за Быкомъ. Майже кождого дня прибиваются на мурахъ мѣста що-разъ новѣ рôжнѣ вѣсти и телеграмы то за Быкомъ, то за Блъохомъ. Въ зеленѣ свята жиды не маютъ роботы, то вже годѣ съ ними выдержатя. Зъ сварки приходитъ майже що дня до бôйки на кулаки при страшеннôмъ крику. Чиста Содома и Гомора! Полиціянтôвъ жиды не слухаютъ: коли зъявится полиціянгъ, — жиды кричатъ на всѣ голосы: „абе, абе!“ Бурмистръ, дръ Грахтенбергъ, уступивъ зъ посады. Коли высшѣ власти не вглянутъ енергичнѣйше въ той хаосъ, якій теперь запанувавъ въ Коломыи, — то жидôвска голота готова зробити ще яку революцію въ столици Покутя...

Der Privatmann...

. . . . . .
. . . . . .

Вже то теперь съ тыми спростованями годѣ упоратись! Мы примѣромъ сказали недавно тому, що митрополичѣ кандидаты тѣшатся ласкою п. графа Альфреда Потôцкого яко Privatmann-a. И отъ заразъ „Gazeta Lwowska“ „Przegląd“ и „Миръ“ посыпали спростованями. А тымъ часомъ есть певною рѣчею, що гр. „Privatmann“, покликавши до себе приватно керманичѣвъ львôвско-польскои прасы положивъ имъ на серце — выступити cout que cout въ оборонѣ тыхъ кандидатôвъ. Сю задачу и сповнила навѣть одна часть прасы польскои съ выемкою „Gaz. Narodow-oи“ и „Kur. Lwowsk-ого“. Ба, що бôльше! Пана графа интерпельовано ôттакъ на зъѣздѣ делегатôвъ и въ центральнôмъ комитетѣ польскôмъ въ тôй самôй справѣ, яко предсѣдателя комитету и — знову слѣдувало спростованье и умыванье рукъ на способъ бл. п. Пилата, понтійского намѣстника. А тымъ часомъ польскій центральный комитетъ выборчій ссолидаризувався съ кандидатурами митрополичими и вже одобривъ кôлькохъ предложеныхъ кандидатôвъ. Чи передъ днемъ 2 червня не послѣдуютъ ще якѣ ôткликаня и спростованя сихъ кандидатуръ, — не знаємо, але маємо надѣю, що народъ рускій самыми выборами спростуе таку приватно почату роботу котра може заспокоити приватнѣ амбиціи приватныхъ менерôвъ, але хôсна общого, краєвого анѣ державного не принесе.

ДОПИСИ.

Зъ Миколаєва.

(*Рôчнѣ загальнѣ зборы „Правды“ въ Миколаєвѣ, староства бродского.*) На дни 3-го лат. мая сего року ôтбулися загальнѣ рôчнѣ зборы „Правды“ Миколаѣвскои. Було се въ недѣлю. По ôтправленôй вечерни и молебни на интенцію товариства, удалися товаришѣ до школы. О годинѣ 5-ôй ôткрывъ голова товариства, о. Данило Танячкевичь, зборы промовою, въ котрôй пôднѣсъ хороше розвитье товариства и тѣ услуги, якѣ оно за недовгій часъ свого тревання (черезъ 1 рôкъ) вже зробило, — такѣ услуги и добродѣйства, що приневолили и тыхъ, котрѣ єму були въ-разу противнѣ, узнати єго благодѣйнôсть. Оказалося се въ справоздань секретаря и касіера, котрі въ слѣдъ за тымъ наступили. Рада товариства постаралася о всѣ потрѣбнѣ книги бухгальтерiйнѣ, постаралася о звôльненье тыхъ книжокъ ôтъ оплаты стемплевои, — одно и друге стояло не малого труду, а перше не малого выдатку, бо книжки стояли бôльше якъ 30 зр. Справозданье касіера выказало станъ маєтку товариства на 147 зр. 93 кр., — пожичокъ удѣлено на суму 180 зр. 50 кр. Численно вôбранѣ товаришѣ видячи таке совѣстне веденье дѣла повѣреного своѣй радѣ, удѣлили ѣй похвалу и выбрали на ново тыхъ самыхъ до рады, т. в. о. Д. Танячкевича, душпастыря миколаѣвского на голову, господаря Василя Бакуску на заступника головы, Павла Мартишука, Семена Шостака, Грицька Пилипчука и Ивана Медыньского на радныхъ, — а на ихъ заступникôвъ: Ивана Кормилюка и Миколу Голодрыгу. До выдѣлу ревизійного выбрано Василя Юзьвака и Василя Худобу. Пôсля того закрывъ голова зборы, завôзвавши въ конецъ товаришѣвъ въ честь Найяснѣйшого Монарха ôтспѣвати „многая лѣта.“ — Товаришѣ знову въ подяку и узнанье пôднесли въ честь свого головы о. Д. Танячкевича, котрый найбôльше своимъ стараньемъ и жертволюбностею причинився до зросту товариства, „многая лѣта“. Придивляючись зъ боку тому зборови, треба було подивляти и ту увагу, съ якою товаришѣ прислухувалися справозданямъ, те заинтересованье ними, той поважный настрôй при обрадахъ. Вглянувши знову въ бухгальтерію, до котрои вправивъ раду о. Данило Танячкевичь сынъ, запровôдникъ институціи „Правды“, приѣжджаючи сюды до своеи родины, можна єи назвати взôрцевою, котра не зробила-бы встыду нѣякôй великôй финансовôй институціи. И се робить нѣхто иншій, якъ люде простѣ, хлопы. Що се товариство добре вже угрунтовалося и люде зрозумѣли єго вагу, — видно въ того, що нынѣ самѣ безъ намовы до него приступаютъ, а навѣть жѣнки выявляютъ охоту до него вступати. — Одною неудачею зборôвъ можна бы назвати хиба то, що запрошенѣ гостѣ зъ селъ сусѣдныхъ за для страшноп негоды на дворѣ не прибули.

По скôнченыхъ зборахъ „Правды“ ôтозвався присутный на сѣй урочистости о. Д. Танячкевичь (сынъ), душпастырь въ Закомарю, заохочуючи Правдянъ, щобы они сей день и чимъ другимъ ще памятнымъ учинили и то засновуючи читальню. Выложивши єи пожитокъ, добувъ друкованый статутъ и завôзвавъ до пôдписаня. Наслѣдокъ тои промовы бувъ такій, що статуты заразъ съ найбôльшою охотою пôдписало 24 господарѣвъ, и вписывався въ сихъ дняхъ до намѣстництва. О кôлько можна було потому довѣдатись, то и старѣ и молодѣжь заявляютъ охоту вступити до читальнѣ, такъ, що та читальня не на десятки але на сотки може числити членôвъ. Певно що се завдячити належитъ не одноразовôй промовѣ, але що зерно впало на плодовиту ниву, управлену кôлькадесятьлѣтнымъ трудомъ мѣсцевого душпастыря.

Також роблятся вже приготованя до заложеня въ Миколаєвѣ великои громадскои крамницѣ.

Рухъ въ нашихъ читальняхъ.

Зъ Бѣлявинець. И наша громада, хоть мала, идучи за примѣромъ другихъ громадъ и пôзнавши, що нынѣ безъ науки тяжко жити въ свѣтѣ, отворила у себе читальню, заходомъ нашого душпастыря Вел. о. И. Зафіовского. Ôткрытье читальнѣ ôтбулося ще въ недѣлю Томину. Членôвъ

вляе великого таланту автора и свого часу мало добуло собѣ популярности. Чи живый ще авторъ, — не скажу: коли й живый, то муситъ бути глибокимъ дѣдомъ. Я знався въ початку 1840-выхъ рр. съ єго сыномъ, студентомъ Харкôвского университету: ôнъ, якъ и отець єго, горячо кохавъ нашу народнôсть и писавъ поезіи, котрі друкувавъ въ альманасѣ Корсуна пôдъ назвою „Снôпъ“.

Метлиньскій Амвросій Лукьяновичь бувъ моимъ короткимъ знаємымъ, навѣть другомъ. Ôнъ бувъ професоромъ письменства въ Харковѣ, потôмъ у Кіевѣ, а нарештѣ знов у Харковѣ. Доживши старого вѣку (лѣтъ може 60—70) живъ то въ Швайцарiи, то въ Криму въ Ялтѣ и въ червни 1870 р. въ припадку меланхолiи застрѣлився. Я тогдѣ бувъ въ Криму и довѣдавшись про єго катастрофу, бажавъ побачити Метлиньского, та мене не допущено до него. Послѣ выстрѣлу ôнъ проживъ ще тыжднѣвъ зо два и вмеръ въ страшенныхъ мукахъ. У Ялтѣ бувъ тогдѣ лѣкарь Руданьскій, вельми великій любитель украиньскои мовы, поетъ. (Ôнъ переложивъ зъ греческои мовы на украиньску вою „Иліяду“. Цѣкаво-бъ знати, де дѣвся сей перекладъ, котрый бувъ не злый. Я добре знавъ Руданьского: ôнъ бувъ вельми талановитый.) Такъ отсей Руданьскій съ другимъ лѣкаремъ анатомували трупъ Метлиньского и знайшли въ нему мозковый недугъ. За-молоду, коли мы спôзналися, ôнъ ôтзначався меланхоличностею и часомъ великою обурливостею, котра робила єго нетерпимымъ, але бувъ ôнъ чоловѣкъ добрый и готовый до всякои услуги. Родомъ ôнъ бувъ зъ Гадача, сынъ убогого дворянина.“

За рôкъ може пôсля сего листу я бувъ у Петербурзѣ. Звѣстно, зайшовъ до Миколы Ивановича и просто не пôзнавъ єго: такъ вельми зôстарѣвся и перемѣнився ôнъ за шесть лѣтъ! Оно и не диво. Онъ переболѣвъ въ той часъ тифомъ и перенѣсъ тяжку втрату матери, котру ôнъ незвычайно любивъ и котра не розлучалася съ нимъ и тогдѣ, якъ ôнъ пробувавъ на засланю въ Саратовѣ. Одначе физична старôсть (ему тогдѣ йшовъ 63 рôкъ; при инчихъ обставинахъ се ще не старôсть!) не порушила духовои стороны. Высокій гуманизмъ Миколы Ивановича, єго думки, погляды лишилися тыми, якими я зазнавъ ихъ и 15 лѣтъ назадъ, побôльшало тôлько у него обережности. Я розказавъ ему, що прибувъ до Петербурга поклопотати, чи не дали-бъ менѣ дозволу выдавати литературну часопись „Луну“ и чи не можна-бъ добитися знесеня закона 18 мая. То бувъ кôнець 1880 р., часъ найлиберальнѣйшій, якій тôлько бувъ въ Россіи пôсля 1861 року. Микола Ивановичь давъ менѣ раду, до кого обернутися и промовивъ:

— Може й схаменутся! Часъ бы вже не мѣшати насъ съ революціонерами и тыми, що динамитъ пôдкладаютъ!

Въ дальшôй бесѣдѣ Микола Ивановичь вырѣкъ своѣй осудъ противъ закону 18 мая и тыхъ людей, що пôднесли цареви сей законъ на пôдписъ. Крôмѣ инчои шкоды ôнъ вказувавъ ще й на то, що законъ 18 мая певне прибôльшивъ адептôвъ революційного руху. На довôдъ сего ôнъ вказавъ менѣ на деякѣ факты и процесы судовѣ за границею. Я просивъ Миколу Ивановича написати и надрукувати у „Вѣстнику Европы“ свои думки про законъ 18 мая и про те, якъ ôнъ нашкодивъ и нашкодитъ ще освѣтѣ и культурѣ не лишь самои Украины, а разомъ съ нею и цѣлôй Россіи. Писати про сю рѣчь тогдѣ можна було, и случай бувъ пôдходящій, бо министръ гр. Лорисъ-Меликовъ заложивъ тогдѣ комисію, котра мала обсудити: якихъ полегкостей вымагае въ Россіи преса и друковане слово? Микола Ивановичь згодився и статья єго надрукована въ „Вѣстнику Европы“ въ книжцѣ за сѣчень 1881 р.

Трудно вгадати, що выйшло бъ зъ тои комисіи и зъ заходу Черниговского земства и кіевского генералъ-губернатора Черткова про знесенье закону 18 мая, коли бъ не выбухла була катастрофа 1 (13) марта 1881 р. Може-бъ выйшло хочь то, що за любовь до рôднои Украины и єи слова не кидали-бъ болотомъ обвиновачуваня о державну здраду, якъ се дѣется нынѣ; може-бъ правительство довѣдалось зъ фактôвъ, що украинофильство зъ одного боку, а зъ другого сепаратизмъ та польска интрига и тамъ ще щось не одно и то само; що въ литературному розвою украиньского слова стôльки-жь елементôвъ революційныхъ, скôлько ихъ и въ знесеню крепацтва и въ земскôй та судовôй реформахъ. Для насъ и се було бъ лѣпше того, що маємо теперь... А може-бъ наше слово одержало однакове право съ правомъ великорускаго, нѣмецкого и навѣть жидôвского слова въ Россіи... Огъ же такъ не сталося.

Зъ того часу я не бачився и не листувався съ Костомаровымъ. Въ лѣтѣ чи може зъ початку осени 1881 р. ôнъ, будучи въ Кіевѣ, заходивъ де мене, але, на превеликій жаль, тогдѣ мене не було дома. На тому и скôнчу.

Не менѣ малювати характеристику Костомарова; не менѣ писати оцѣнку єго, яко „украинофила“. Скажу одно, що 22 роки реакціи, особливо реакція пôсля 1 марта 1881 р., не могли натурально не зачепити и Костомарова. Тому, хто вôзьметься за житьепись и характеристику великого труженника на поли науки, треба съ великою обережностею роздавитися на всѣ обставины житя Миколы Ивановича, перше нѣжь промовити хоть одно слово про єго замѣтки надрукованѣ пôсля 1 марта 1881 р.

О. Я Конiський.

вписалоося 37, но есть надѣя, що въ коротцѣ буде о много бо̂льше. До Выдѣлу увб̂йшли: Всч. о. И. Зафіовскій яко голова; Федь Недѣленька яко заступникъ головы; Иванъ Цимбрина, пѣвець церковный яко библіотекарь; Федь Петрусевичь яко касіеръ; Климъ Домбскій яко секретарь. Читальню нашу приняла „Просвѣта“ въ свои члены и обдарила ко̂лькадесятьми книжочками, за котрый то даръ тутъ прилюдно складаемо Свѣтлому Выдѣлови „Просвѣты“ нашу щиру подяку. При сѣй нагоді̂ не можемо поминути того, щобы не подякувати и п. Ив. Цимбринѣ, що бо̂тступае безплатно свое помешканье на читальню, хочь, маючи чиленну родину, самъ невыгоду зносити муситъ, — но маємо въ Бозѣ надѣю, що съ часомъ постараємося о свою власну хату, щобы нѣкому не заваджати. — *Члены читальнѣ въ Бѣлявинцяхъ.*

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Рухъ передвыборчій.*) Партія центра моравскои бо̂льшои посѣлости, котра, якъ мы вже попередно доносили, заключила взглядомъ выборо̂въ компромисъ съ централистами сеи куріи, репрезентоваными черезъ Хлюмецкого, — выдала теперь выборчій манифестъ. Манифестъ сей цѣкавый есть зъ того взгляду, що компромисъ заключено не то̂лько що до числа послôвъ, котрыхъ кожда сторона мае выбрати, але и що до ихъ „умѣркованого“ настрою — а Хлюмецкій въ першо̂й своѣй о̂тозвѣ, котру оголосивъ компромисъ, по̂дчѣсъ выразно вспо̂льно̂сть и згôдно̂сть певныхъ поглядо̂въ у обохъ компромисомъ сполученыхъ партій. Коли-бы отже зъ выданого теперь черезъ партію центра манифесту, можна вносити о будучо̂й политицѣ Хлюмецкого, то можна-бъ припускати, що стане о̂нъ близше правительства, якъ дотепер стоявъ. Читаємо въ манифестѣ, що „супротивъ бъючихъ сильнѣйше, якъ коли небудь хвиль народныхъ чувствъ, треба въ першо̂мъ рядѣ успокоюючо выступати тамъ, где стаютъ противъ себе непримиримій стремленя, и черезъ тое старатись попирати дальшій щасливый розво̂й австрійскои монархіи. Стремлячи до сего, щобы автономію краѣвъ коронныхъ не то̂лько погодити съ интересомъ монархіи, але и удержати ей въ то̂мъ интересѣ, бажаємо, щобы репрезентанты моравскои бо̂льшои власности бачили свою задачу въ попираню усилій правительства, стремлячого до тои що и они цѣли“. Въ ко̂нци по̂доситъ манифестъ, що компромисъ заключено по̂дъ условіемъ, що и лѣвици моравскои бо̂льшои власности выбере умѣркованыхъ кандидато̂въ. — Въ само̂мъ Вѣдни до̂йшовъ рухъ передвыборчій до кульминаційнои точки. Въ понедѣлокъ вечеромъ о̂тбулось у Вѣдни шѣсть зо̂бранъ передвыборчихъ. Найбо̂льше интересу будило зо̂бранье выборцѣвъ другого округа, где Едвардъ Зисъ выступивъ съ кандидатскою промовою. „Мы Вѣденцѣ“ — говоривъ бесѣдникъ — „можемо сказати, що дотеперѣшній експеримента за довго трохи тревали!“ Здаючи справу зъ сего зо̂бранія „Neue freie Presse“ съ жалемъ по̂доситъ, що такъ въ то̂мъ округѣ, якъ и округѣ четвертôмъ стае супротивъ себе двохъ кандидато̂въ нѣмецко-либеральнои партіи. Першій и девятый округъ шукаютъ за нѣмецко-либеральнымъ кандидатомъ, чи не лѣпше отже станути въ тыхъ округахъ, якъ деморализовати свое сторонництво непотрѣбнымъ соперництвомъ въ четвертôмъ округѣ. На Ляндштрассе принято остаточно кандидатуру Мандля, на Альзергрундъ кандидуе противъ Вальтерскирхера заступникъ бурмистра Прикоъ; въ Гернальсъ мае бути забезпеченый выбо̂ръ дра Екснера. Въ семо̂й дѣльници кандидуе противъ Визенбурга радный вѣденьскій Крейцигъ, котрого програма политична высказана въ кандидатско̂й бесѣдѣ майже идентичною есть съ програмою Кронаветтера. — Въ го̂рѣшно̂й Австріи вѣдомый есть результатъ правыборо̂въ зъ 305 сельскихъ громадъ. Выбрано тамъ именно 853 консервативныхъ, а 94 либеральныхъ выборцѣвъ. Горѣшно-австрійскій селяне берутъ живу участь въ акціи выборчо̂й. Органъ ихъ п. з. „Bauernfreund“ грозитъ зовсѣмъ явно т. зв. „пятириньковымъ выборцямъ“, що если не по̂дутъ рука въ руку съ селянами, то стягнутъ на себе ненависть и по̂моту селянъ, котрій о̂ттакъ на кождо̂мъ кроцѣ старатись будутъ робити имъ всякій пакости. — Словеньскій центральный комитетъ въ Любляне оголосивъ своими кандидатами: Клюна, Обреца, Принца, Пфейфра, Виндишгреца, Поклюкара, Графа, Маржера и Гогенварта.

(*Зъ розпоряджена министра рôльництва*) приѣде сими днями до Галичины совѣтникъ министерства Дръ Лоренцъ въ цѣли выбору мѣсць найо̂тповѣднѣйшихъ до уряджения лѣсно-метеорологичныхъ стацій; въ задачи то̂й помагати маютъ делегатови министерства дирек. лѣсовои школы, Стшелецкій и проф. унив., дръ Станецкій. Дръ Лоренцъ мае при то̂мъ познакомитись съ о̂тносинами господарства лѣсового въ Галичинѣ, котрій мае о̂ттакъ представити докладно въ референтѣ, министерству рôльництва предложитись маючо̂мъ.

(*Министеръ торговлѣ*) розширивъ въ порозумѣню съ министромъ просвѣты контролю промысловыхъ инспекторо̂въ такожь и на промыслово науковѣ заведеня, уживаючій машинъ. Контроля инспекторо̂въ дотыкае тутъ передовсѣмъ питаня, чи и о скôлько машины въ такихъ заведеняхъ суть потрѣбній и о скôлько о̂тповѣдно урядженій, а дальше кладе инструкція въ обовязокъ инспекторамъ звертати увагу интересованыхъ сферъ на промыслово-науковѣ заведеня, ихъ цѣли а такожь на те, чи ученики сихъ заведень можуть безъ нараженя здоровля сповняти тое, до чого по̂сля регуляминy заведеня суть обовязанѣ.

(*Министерство торговлѣ*) розослало до краевыхъ шко̂льныхъ властей обѣжникъ, въ котро̂мъ звертае увагу, що державнѣ стипендія, призначенѣ для ученико̂въ шко̂лъ промысловыхъ, не маютъ на цѣли збо̂льшати штучнымъ способомъ фреквенціи тыхъ-же шко̂лъ, а призначенѣ суть на тое, щобы ученикамъ о̂тзначаючимся бо̂льшими спосо̂бностями дати средства до высшого образованя.

(*Церковь англиканьска*), якъ звѣстно, не належитъ до тыхъ корпорацій религійныхъ, котрѣ суть въ Австріи правно узнанѣ. Позаякъ однакъ число исповѣднико̂въ сеи вѣры въ Австріи чимъ разъ збо̂льшаесь, намѣряе правительство предложити радѣ державно̂й проектъ до закона, узнаючого церковь англиканьску правною корпорацією религійною въ Австріи.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россійско-англійскій переговоры. О переговорахъ межи Россіею и Англіею въ справѣ афганьского конфликту надо̂йшли теперь деякій важнѣйшій вѣсти. По̂сля депешъ зъ Калькуты жадае Россія ôтъ Англіи головно слѣдующихъ змѣнъ: 1) ôтступленье Меручака, одной части оазы Пенджь-Дехъ; 2) щобы граница коло Зульфикара була трохи бо̂льше на полудне посунена такъ, щобы часть вывозу коло Зульфикару и пасовискъ въ то̂й окрестности позо̂стала при Туркменахъ. Емиръ Абдурраманъ, якъ кажутъ, не хоче принятi сего условія. „Pall Mall Gazette“ доноситъ знову, що переговоры въ справѣ означеня границѣ поступаютъ зовсѣмъ вдоволяючо на передъ. Були справдѣ жаданя, щобы значенье Зульфикара близше означити, а именно, чи по̂дъ назвою Зульфикаръ розумѣеся лишь долина надъ рѣкою Гери-Рудъ, чи такожь и го̂рскій вывозы, але и се питанье вже залагоджене. Неправдою есть, що Россія хотѣла въ Кабули установити свого агента; такъ само неправдою есть то, що доноситъ „Morning Post“, що будьто-бы Россія хотѣла переговоры на ко̂лька мѣсяцѣвъ розтягнути.

Россія. Россійскій часописи доносятъ, що хочь лѣкарѣ высказуютъ надѣю, що хороба гр. Толстоя, котрый теперь перебуває въ Москвѣ, не есть такъ небезпечною и що о̂нъ може скоро выздоровѣти, то однакожь буде мусѣвъ черезъ довшій часъ здержатися ôтъ всякихъ публичныхъ занятій. Министерство доро̂гъ приказало, щобы на всѣхъ желѣзницяхъ въ серединѣ Россіи и въ губерніяхъ полудневo- и по̂вно̂чно-захо̂дныхъ були построенѣ шпиталѣ холеричнѣ, до котрыхъ будутъ прiйматися подорожнѣ, котрѣ-бы нагло въ дорозѣ занедужали. На кождѣ 100 верстовъ дороги мае бути устроеный одинъ такій шпиталь, поставленый недалеко ôтъ стаціи, але въ мѣсци ôтдаленôмъ ôтъ мѣста и вѣтру. Будинокъ шпитальный може бути звычайною баракою, а навѣть може его заступати звычайный во̂зъ товаровый. Урядженье и удержуванье службы санитарнои належитъ до управы желѣзниць. — „Ст. Петерб. Вѣдом.“ доноситъ, що закаспійска желѣзница мае бути поведена не лишь до самои бохарскои границѣ, але черезъ Бохару ажь до Самарканду и мае выко̂нчитися найдальше до 5 лѣтъ. Зъ Самарканду мае ôттакъ повестися шляхъ на 300 верстовъ довгій ажь до Ташкенту и се есть вже лишь питаньемъ часу. — Зъ Петербурга доносятъ, що ко̂лька начальнико̂въ племенъ афганьскихъ намагаютъ на емира Абдуррамана, щобы заключивъ съ Россіею угоду торговельну.

Нѣмеччина. Кн. Бисмаркъ, о котро̂мъ мы доносили, що занедужавъ небезпечно, масся вже лѣпше и выѣхавъ въ свои добра до Шенгаузенъ. За ко̂лька днѣвъ поверне кн. Бисмаркъ назадъ, щобы взяти участь въ повитаню короля бельгійского. — Зъ захо̂дныхъ Прусъ проганяе правительство пруске Поляко̂въ цѣлыми массами; суть то выключно лишь люде, котрѣ зайшли туды зъ Россіи або Австріи и тамъ осѣли. Министеръ Путкамеръ интерпельованый въ сѣй справѣ въ нѣмецко̂мъ парляментѣ, заявивъ, що таке поступованье правительства есть конче потрѣбне, позаякъ въ захо̂дныхъ Прусахъ осѣдае дуже богато Славянъ, котрѣ выпираютъ нѣмецкій елементъ. Въ загалѣ противъ Поляко̂въ въ Нѣмеччинѣ пануе велике розъяренье. Нѣмецкій либералы берутъ головно Полякамъ за зле, що они не то̂лько суть клерикалы и ультрамонтаны, але въ загалѣ лучатся съ всякимъ реакційнымъ елементомъ.

Туреччина. „Pol. Corr.“ доноситъ зъ Константинополя, що Порта въ виду мирного залагодженя россійско англійского конфликту ôткликала всякій замовленя оружія и амуниціи и постановила предпріемцямъ заплатити ôтповѣдне ôтшкодованье. — На островахъ Кандіи и Самосъ, котрѣ признаютъ лишь суперенно̂сть Порты, а въ прочо̂мъ маютъ свою повну автономію, прійшло до кризы правительственнои. Збо̂ръ нотаблѣвъ на Кандіи, въ котро̂мъ переважае елементъ грецкій, споритъ вѣчно съ генер. губернаторомъ Форіядесомъ-пашою и зажадавъ теперь ôтъ Порты, щобы она его ôткликала. Рôвночасно заявили Кандіоты, що за наслѣднико̂въ Форіядеса не прiймутъ анѣ Константина Форіядеса або Савваса-пашу анѣ Адосидеса-пашу, теперѣшного ген. губернатора на Самосѣ. Противъ сего послѣдного повстали навѣть самій Саміоты и жадаютъ, щобы Порта его ôткликала. Яко кандидатôвъ на ген. губернаторство на Кандіи вычисляютъ ще Алеко-пашу, бувшого ген.-губернатора всхôднои Румеліи и Николаки бея.

НОВИНКИ.

— **Центральный выдѣлъ товариства „Просвѣта“** у Львовѣ на своѣмъ засѣданю зъ дня 18 л. мая с. р. порѣшивъ слѣдующій справы: а) Яко слѣдующу книжочку товариства рѣшено друкувати працѣ: „Калишевскій“ и „Павло Полуботокъ“. б) На прошенье Всч. о. Терлецкого зъ Полятичь подаровано деякій книжочки товариства и 10 малыхъ молитвенnikôвъ тамошно̂й громадѣ до читальнѣ. в) Читальнямъ въ Кореници, Будининѣ, Бѣлявинцяхъ и Городиловѣ подаровано книжочки товариства. г) Принято до вѣдомости, що на вечерокъ въ память Николы Костомарова выславъ Выдѣлъ товариству „Сѣчь“ у Вѣдни привѣтну телеграму. д) Принято съ пріятностею до вѣдомости письмо читальнѣ народнои въ Вербо̂вци съ правозданьемъ про дѣяльно̂сть тожь читальнѣ за рôкъ 1884. Въ ко̂нци полагоджено справы администраційнѣ и принято слѣдучихъ членôвъ до товариства: 1) Тимка Одинака, господаря въ Лукавици [illegible]нôй, 2) Читальню въ Кореници, 3) Ивана [illegible]етовского, господаря въ Бѣлявцяхъ, 4) Ивана Ивасенька въ Манаевѣ, 5) Читальню мѣщаньску въ Долинѣ, 6) Читальню въ Будининѣ, 7) Читальню въ Бѣлявинцяхъ, 8) Братство церковне въ Бычко̂вци, 9) Братство тверезости въ Бычко̂вци, 10) Читальню въ Ключевѣ великôмъ, 11) Читальню въ Себечевѣ, 12) Читальню въ Нетребѣ, 13) Читальню въ Плавю, 14) Льва Горалевича, гр. к. сотрудника въ Новици, 15) Василя Стефанова, листоноса у Львовѣ, 16) Теофила Корчиньского, гр. к. пароха въ Витковѣ новôмъ, 17) Марію Бурачиньску въ Криворôвно̂й, 18) Читальню въ Колодiевцѣ, 19) Читальню въ Печихвостахъ, 20) Юліяна Сосенка, 21) Читальню въ Городиловѣ, 22) Онуфрія Стальмаха въ Товмачи.

— **Выдѣлъ Руской Бурсы въ Стрыю** запрошуе нынѣшнымъ Вп. Родимцѣвъ на звычайнѣ Загальнѣ Зборы товариства, котрѣ ôтбудутся 4 лат. червня о год. 3 зъ полудня въ льокалю Руского Касина въ Стрыю. Порядокъ дневный: 1) Справозданье секретаря зъ дѣяльности Выдѣлу за рôкъ ôтъ 1 падолиста 1883 по конець мая 1885; 2) справозданье касове за сей часъ; 3) выбôръ комисіи для справдженя рахункôвъ; 4) выбôръ Выдѣлу; 5) справа змѣны декотрыхъ §§ статуто̂въ; 6) внесенье Выдѣлу дотычно покрытя пожички, затягненои на доко̂нченье будынку; 7) самостôйнѣ внесеня членôвъ. — Того-жь таки дня о год. 8 рано ôтправленe буде въ церквѣ мѣсько̂й поминальне богослуженье за упокôй душѣ бл. п. Евг. гр. Киньского, котрый щедрымъ, княжимъ даромъ прiйшовъ въ помôчь нашому товариству. Выдѣлъ сподѣеся, що Вп. Родимцѣ поводованій чувствомъ щирои вдячности для сего добродѣя руского народу, численно згромадятся въ хра̂мѣ Божôмъ. — *Отъ Выдѣлу Руской Бурсы въ Стрыю.*

— **Кирило-Методіевска стипендія для ремѣсникôвъ.** Дуже щасливу гадку по̂днесло низше братство церковне при церквѣ Успенія Пресватои Дѣвы — основати стипендію имени св. славяньскихъ апосто̂лôвъ для рускои молодежи ремѣсничои. Вп. о. Павлико̂въ, крылошанинъ и пароxъ при Успеньско̂й церквѣ, предкладае, щобы суму 300 зр., яку зо̂брало згадане братство въ день торжества св. Методія дня 6 (18) цвѣтня с. р., перенявъ въ свою управу Ставропигійскій Институтъ и роздававъ ôттакъ зъ неи стипендіи черезъ сво̂й выдѣлъ, порозумѣвшись на передъ съ старшиною згаданого братства, котре есть першимъ основателемъ сеи стипендіи и руского товариства ремѣсничого „Зоря“, якъ довго оно буде истнувати на по̂дставѣ своихъ дотеперѣшныхъ статуто̂въ. При роздаваню стипендій мала-бъ на разѣ увзглядняти лишь льво̂вска молодѣжь ремѣснича, а наколи-бъ капиталъ зво̂льшився, можна бъ увзглядняти и другій мѣста Галичины.

— **„Батьно̂вщины“** ч. 21 (нынѣшне) сконфискувала ц. к. прокураторія за вступну статью „Воля народу“ и за „Письмо зъ Терно̂польщины“.

— **Любителямъ спѣву хорального** подае о. Витошиньскій зъ Денисова до вѣдомости, що слѣдующій куросъ науки нотного спѣву розпо̂чне ажь въ осени сего року. Условія принятя будутъ оголошенѣ по̂знѣйше.

— **П. Ярославъ Ильницкій** зо̂ставъ черезъ высшій судъ краевый именованый авскультантомъ судовымъ.

— **Викторъ Гиго**, французскій поетъ и повѣстеписатель европейскои славы, померъ въ Парижи дня 22 с. м. о 1 год. по полудни въ 84 роцѣ житя. При смертельно̂й постели стояли при нѣмъ до послѣднои хвилѣ его внуки и панѣ Лякроа. Похоронъ великого поко̂йника ôтбудеся коштомъ державы, а рада мѣста Парижа збираеся нынѣ въ цѣли уложеня похороннои програмы. Викторъ Гиго лишае по собѣ 4 милiоны маетку.

— **Въ Дунаевѣ** отворивъ крамницю ще въ мартѣ сего року рускій мѣщанинъ Казимиръ Фенчиньскій.

— **Св. Методіевске торжество на Буковинѣ.** Буковиньске правительство дозволило розпоряженьемъ зъ дня 8 с. м. святкувати торжественно въ Черно̂вцяхъ 1000-лѣтній роковины смерти св. Методія.

— **Зъ Войнилова** пишутъ намъ: День 3 мая обходжено у насъ торжественно. По ôтправѣ службы Божои удався похо̂дъ съ хоругвами зъ всѣхъ нашихъ церквей до хреста, поставленого въ память знесеня панщины въ Войниловѣ, а опо̂ля до хреста въ приселку Сѣлци.

— **Рôвноправно̂сть.** Выдѣлъ краевый розписуючи конкурсъ на инструктора при низшо̂й школѣ краево̂й въ Городенцѣ съ платнею 480 зр. жадае ôтъ него кро̂мъ звычайныхъ свѣдоцтвъ такожь и докладного знаня польскои мовы. На руску мову выдѣлъ краевый зовсѣмъ призабувъ; очевидно думае, що въ Городенцѣ и коло неи самій лишь Поляки проживаютъ а Русино̂въ тамъ нема. Чи може школа названа краевою мае служити лишь однымъ Полякамъ, статись середъ выключно лишь руского населеня новымъ центромъ полонизаціи?

— **Выдѣлъ читальнѣ въ Стрыганцяхъ** складае симъ Свѣтлому Выдѣлови товариства „Просвѣта щиросердечну подяку за подарованье 60 книжочокъ свого давнѣйшого выданя для сеи-жь читальнѣ.

Отъ Выдѣлу читальнѣ въ Стрыганцяхъ.

— **Ревизія.** Въ крако̂вскій школѣ штукъ красныхъ ôтбулася дня 21 с. м., мабуть за дозволеньемъ дирекціи сеи школы, ревизія полиційна по поводу по̂дозрѣвання деякихъ ученико̂въ тои школы о пропаганду соціялистичну. Ревизія не выкрыла нѣчого противзаконного.

— **Скарбъ.** При ул. Городецко̂й коло касарнѣ Галля знайдено при конаню землѣ закопанѣ въ горшку старинній срѣбній грошѣ, 13 штукъ бо̂льшихъ а до 100 малыхъ, битыхъ за часо̂въ короля угорского Матѣя въ р. 1621. — Съ монетами тыми придержано зарôбника, котрый хотѣвъ продати ихъ въ урядѣ монетарно̂мъ.

— **Испыты державнѣ на лѣсничихъ.** Кандидаты, котрѣ хотятъ робати испыты державнѣ на лѣсничихъ, маютъ вносити свои поданя черезъ власти политичнѣ до намѣстництва до дня 30 червня с. р.

— **Магистратъ мѣста Львова** розпорядивъ, що въ цѣли часткового покрытя недобору въ фондѣ мѣста побиратись буде въ III. и IV., такъ само якъ въ I. и II. кварталѣ 1885 громадскій податокъ чиншовый въ прогрессивно-процентово̂й стопѣ ôтъ оцiнчуваного чиншу найму або тогожь вартости, т. є. 1) 3% ôтъ рôчного чиншу найму до 300 зр.; 2) 4% ôтъ рôчного чиншу найму ôтъ 300—600 зр.; 3) 5% ôтъ рôчного чиншу надъ 600 зр. По̂дъ взглядомъ вымѣру и побору податку сего обовязувати будутъ постановленя загальнѣ.

— **Буря, снѣги и грады.** У Вѣдни и его околицяхъ була дня 15 с. м. въ ночи такъ сильна буря зъ снѣгомъ и морозомъ, що не то̂лько засѣвы и дерева овочевѣ дуже значно потерпѣли, але и четверо людей понесло смерть середъ бурѣ. Тожь ночи надъ раномъ упавъ такъ великій снѣгъ, що въ Дорнбахъ коло Вѣдня завалився по̂дъ его напоромъ одинъ до̂мъ, въ котро̂мъ проживало 24 осо̂бъ. Щасливымъ случаемъ нѣхто не зо̂ставъ ушкожденый. Передъ ко̂лькома днями була у Львовѣ въ ночи сильна буря съ громами. Въ повѣтѣ старомѣско̂мъ упавъ градъ дня 8 с. м. въ громадахъ Лужку горѣшно̂мъ, Тершовѣ, Спасовѣ, въ Старо̂мъ-мѣстѣ и Смольници. Зъ По̂дволочискъ доносятъ, що тамъ упавъ дня 19 с. м. сильный градъ и зробивъ дуже велику шкоду въ засѣвахъ и садовинѣ; таку саму вѣсть подаютъ и зъ Само̂рского. Въ Стано̂вцяхъ горѣшныхъ и долѣшныхъ и въ Пертештахъ бувъ съ початкомъ сего мѣсяця хмаро̂мъ съ градомъ. Тыждень тому назадъ упавъ коло Кишенева въ Россіи такъ великій градъ, що поодинокій кусне̂ доходили до 1/4 ло̂ктя величины. Градъ не то̂лько вытовкъ зовсѣмъ засѣвы, але поубивавъ такожь и богато звѣрятъ та поломивъ дахи.

— **Сарана.** Въ Добруджи въ Ромуніи налетѣла така маса сараны, що треба було ажь войска, щобы ей нищити. Министеръ Браціяно выѣхавъ самъ на мѣсце, щобы побачити, яку шкоду сарана наробила.

— **Дро̂бній вѣсти.** У Вѣдни выходитъ теперь 500 часописей; сто лѣтъ тому на задъ выходило лишь 13. — На Куявахъ въ Куснѣжу упавъ червоный градъ а вода зъ него по розтаяню була такожь червона. Закрашенье снѣгу и граду на червоно приписуютъ природознавцѣ микроскопійнымъ ростинкамъ. — Цѣсарь даруваъ громадѣ Корчо̂въ, пов. равского, зъ приватныхъ фондо̂въ 100 зр. запомоги на внутрѣшне украшенье церкви. — Теодора Терлецкого, зарôбника зъ Березова въ Бережаньско̂мъ, убито въ кривчицко̂мъ лѣсѣ; по̂дозрѣного о о убійство селянина зъ Кабаровець увязнено. — Везувъ почавъ знову сильнѣйше выбухати кратерами ôтъ сгороны Помпеи. — Въ Скалатѣ старо̂мъ гро̂мъ забивъ на пасовиску пару коней.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Сотрудництво получили оо.: Иларій Сѣменовичь сотруд. приватне въ Трибухо̂вцяхъ, дек. чорткôвского; Ант. Оноферко сотруд. системизоване въ Золотникахъ, дек. теребовельского; Андрѣй Грыбъ сотруд. приватне въ По̂дго̂ркахъ, дек. калуского.

Завѣдательство Лукавицѣ, дек. стрыйского, получивъ о. Романъ Шепаровичь.

Декретъ на приватного сотрудника получивъ о. Дан. Зарицкій въ Буцневѣ на часъ ôтъѣзду и слабости о. Бохеньского.

Отпустку получили оо.: Иполитъ Брылиньскій, пароxъ въ Бурдяко̂вцяхъ, на 6 недѣль; Дмитро Вахнякъ, капелянъ въ Глинкахъ, на 2 мѣсяцѣ; Левъ Шпытко зъ Волцнева на 4 недѣлѣ; Емилій Ростковичь, пароxъ въ Иваню, на 6 недѣль.

Митрополича консисторія вставилася до намѣстництва о удѣленье додатку зъ фонда религійного въ сумѣ 50 зр. для о. Єронима Кмицикевича, сотрудника въ Мышко̂вцяхъ. — Митрополича консисторія вставилася на прошенье Емиліи Копертыньскои, вдовицѣ по священику о. Бонавентурѣ Копертыньско̂мъ, до намѣстництва о удѣленье ѣй рôчнои запомоги зъ фонду религійного.

Ц. к. генеральна дирекція

австрійскихъ желѣзницъ державныхъ.

Выписъ зъ пляну ѣзды важный отъ 15 лютого 1885 р.

Отъѣздъ зо Львова:

Поѣздъ мѣшаный о 6 год. 40 мин. рано до Стрыя.

Поѣздъ особовый о 11 год. 25 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Дрогобыча, Борыслава, Хирова.

Поѣздъ мѣш. о 6 год. 45 мин. вечеромъ до Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Хирова, Загоря, Звардоня.

Приходятъ до Львова:

Поѣздъ мѣш. о 8 год. 39 мин. рано зъ Стрыя, Станиславова, Хирова, Загоря, Звардоня.

Поѣздъ особ. о 4 год. 17 мин. по полудни зъ Стрыя, Станиславова, Дрогобыча, Борыслава, Хирова.

Поѣздъ мѣш. о 1 год. 39 мин. въ ночи зъ Гусятына, Станиславова, Стрыя, Дрогобыча, Борыслава, Хирова, Звардоня.

Подписаный завѣдомляе П. Т. Публику, що отбувши довшу практику на дентистичнѣй клиницѣ при университетѣ въ **Галье** подъ проводомъ проф. дра Голльендера, поселився въ **Чернѣвцяхъ** и выконуе всѣ въ объемъ дентистики входячій дѣланя нѣсля найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординуе отъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

1369 4—? **ПЕТРО КАДАЙСКИЙ**

въ Чернѣвцяхъ ул. Руска ч. 9.

Якъ заводити Правды на ладъ закомарскои Правды?

Розказавъ Данило Танячкевичъ, духовный Закомаря. Накладомъ „Батькѣвщины“. Цѣна 10 кр., а почгою 12 кр. Дѣстати можна черезъ редакцію „Батькѣвщины“.

Антика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 34—?

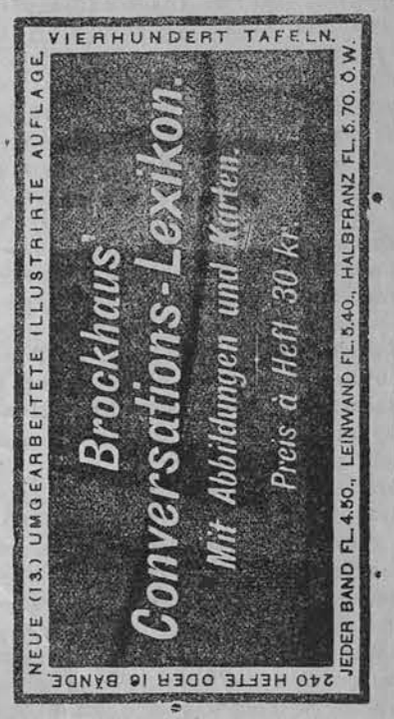
Порошокъ дамскій парискій по 50 кр., **Lohse'a** по 80 кр., **Ravissante'a** по 60 кр. и **власного выробу** по 40 кр.

Курсъ збожа

зъ дня 30 цвѣтня 1885.

Цѣна за 100 кильограмовъ.	зр.	кр.	зр.	кр.
Пшеница червона	7	70	8	40
Жито	6	45	6	75
Ячмѣнь	6	60	8	15
Овесъ	6	50	6	80
Гречка	7	15	7	40
Кукурудза стара	5	50	6	75
„ нова	—	—	—	—
Просо	—	—	—	—
Горохъ до варки	7	50	9	50
„ нас.	6	—	7	25
Сочевица	—	—	—	—
Фасоля	8	—	14	—
Бобъ	—	—	—	—
Выка	5	25	6	25
Конюшина (передна)	40	—	52	—
Анижъ	—	—	—	—
„ плоскій	—	—	—	—
Кминъ	—	—	—	—
Рѣпакъ зимовый	10	50	12	—
„ лѣтный	—	—	—	—
Ржѣй (Льняника)	—	—	—	—
Насѣнье льняне	—	—	—	—
Насѣнье конопляне	—	—	—	—
Хмѣль за 100 кил.	—	—	—	—

Теофиль Копыстыньскій

3—10 артистъ-малярь,

отъ кольканайцять лѣтъ звѣстный взъ своихъ праць религійного маляротва принимае иконы всякого рода и величины; украшае также внутра церквей пѣсля густу и стилю по мѣрныхъ цѣнахъ

Теоф. Копыстыньскій.

Львовъ, ул. Краковска, ч. 20.

ТОВАРИСТВО „ПРОСВѢТА“

подае до вѣдомости, що выдало и маѣ на складѣ слѣдуючій

Формулярѣ для касъ пожичковыхъ

на ладъ

„Закомарскои Правды“:

1)	Книга касова, одна либра	40 кр.
2)	Книга маетку желѣзного, одна либра	40 кр.
3)	Книга маетку подручного, одна либра	40 кр.
4)	Скрипть, 100 примѣрниковъ	55 кр.

НА ПРЕМІИ ИСПЫТОВѢ

отповѣдна книжочка

КОБЗАРЬ

Т. Шевченка

оправлена цѣла въ полотно, съ вызолоченымъ заголовкомъ коштуе 40 кр. (съ пересылкою 45 кр.).

Ся книжочка мѣститъ житье пись и портретъ поета и що найгарнѣйше, для дѣтей зрозумѣлѣ его творы. Правопись етимологична, яка уживаесь въ школьныхъ книжкахъ. Выс. краева Рада шк. апробувала ею на преміи и для библіотекъ школьныхъ. Замовляти можна черезъ тов. „Просвѣта“ або черезъ редакціи рускихъ часописей. (3-6)

ЗМѢНА ФИРМЫ.

Самъ маю честь повѣдомити П. Т. Публику, що я обнявъ звѣстне заведенье годинникароке подъ фирмою „Людвика Вайгля“, при ул. Театральной ч. 16 у Львовѣ на власность мою. Яко долголѣтный управитель сего заведеня старався я подъ кождымъ взглядомъ вдоволити П. Т. Публику а доказомъ сего есть, що отъ 1865 р. т. е. отъ коли я взявъ керму фирмы „Людвика Вайгля“ въ свою управу, а особливожь отъ смерти бл. п. Людвика Вайгля, помершого 1879 р., не було нѣякого случаю якого невдоволеня, але противно Поважана П. Т. Публика съ довѣрьемъ и вдоволеньемъ удавалася до сего заведеня.

Дякуючи за дотеперѣшне довѣрье поручаюся и на дальше ласкавой увазѣ П. Т. Публики.

Съ глубокимъ поважаньемъ

ІОАНЪ ЛОБОСЬ, годинникарь.

1361 (7—8) Львовъ, ул. Театральна ч. 16.

Ц. к. придворна ліярня дзвонѣвъ

П. ГИЛЬЦЕРА въ Винеръ-Найштадъ

поручаеся до **замовлень дзвонѣвъ и гармоничныхъ складъ всякои величины и голосу.** За напередъ означеный голосъ або акордъ якого дзвонка, якъ также за найлѣпшій металь гварантуеся. Монтованье до дзвонѣвъ приспособлюе ся **на способъ уприв. съ головами зъ кованого желѣза.** Черезъ се монтованье можна великими дзвонами дуже легко дзвонити и можна ихъ кольконебудь разъ обернути такъ, що серце бе за каждымъ разомъ въ иншe мѣсце, черезъ що дзвоны зыскуютъ на тревалости. **Припоручаня** выконуются якъ найскорше, точно и **дуже дешево** при **найвыгоднѣйшихъ условіяхъ заплаты. Гармоничнѣ дзвонки** до престолѣвъ съ сильными и голосными дзвоночками.

Зъ альпаки: 1 складъ съ 4 дзвон. по 14 зр., 1 складъ съ 3 дзв. по 11 зр.
Зъ мосьондзу: 1 „ „ 4 „ „ 10 „ 1 „ „ 3 „ „ 8 „

Отзначеня: Выстава вѣденьска 1873, два медалѣ за поступъ за складъ дзвонѣвъ для вѣденьскои Votivkirche 260 сотнарѣвъ ваги. Выстава промысл. у Вѣдни 1880 зол. медаль.

Заложена 1838. Доставила 3946 дзвонѣвъ, 1,080.370 кильограмѣвъ ваги. Зъ сего до Вѣдня для 31 церквей 83 штукъ дзвонѣвъ 86.069 кильогр. ваги разомъ и 2 дзвоны до годинникѣвъ для нового ратуша 3345 клр ваги.

1288 **Надвыжка коштѣвъ даромъ.** 10—24

Не буде вже латаного бѣля!

Менѣ удалося сконструувати прирядъ, за помочею котрого на всякомъ ушкодженомъ бѣлю и т. д. можна поносоване мѣсце машиною до шитя скоро и **такъ красно заткати,** що **не видно зъ того нѣ найменшого слѣду.** — Сей прирядъ можна приправити до машины до шитя якои небудь системы и можна его пѣсля залученого поясненя **такъ легко уживати, що навѣть и менше вправленый въ шитю на машинѣ може дойти до пожаданого успѣху.**

Цѣна зр. 1.50 за послѣплатою, при посыланю сумы на передъ (также въ маркахъ почтовыхъ всѣхъ краѣвъ) высылка франко.

Georg Grasser,

6—12 **Gratz, Maigasse 15** (Steiermark).

Цѣс. кор. уприв.

ГАЛИЦКІЙ АКЦІЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдае **во Львовѣ** и черезъ филіи

въ Краковѣ, Чернѣвцяхъ и Тернополи

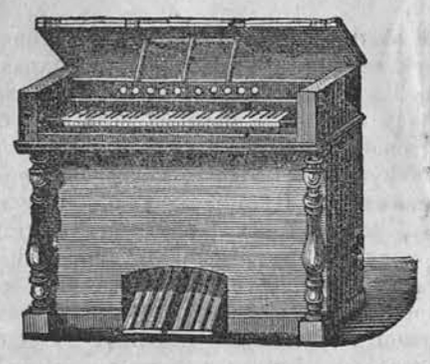
АСИГНАТЫ КАСОВІ

4 процентовѣ платнѣ въ 30 днѣвъ по выповѣдженю.
4½ „ „ „ 60 „ „ „

Львовъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 25—?)

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанѣ Отцѣ духовнѣ уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ духовнымъ о томъ дуже пожиточномъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментовъ отъ **70 зр. а в.** и высше. Даe также на раты.

Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

1372 3-? властитель фабрики органовъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина, Ч. 9.

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядовъ, образовъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручае Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажанои Публицѣ богатый выборъ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахиновъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образовъ малеваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасовъ, престолѣвъ и на стѣны церковнѣ; олтарики або образы процесіональнѣ; хрестовъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестовъ желѣзныхъ на гробы и полѣвыхъ, Евангелій, патрицій, чашъ, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандровъ (паукѣвъ), подсвѣчниковъ (лѣхтарѣвъ), кавделябровъ, лямпницъ, свѣтла церковного, диванѣвъ, цвѣтовъ и проч.

Великій складъ товаровъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовѣ и десеровѣ, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовѣ на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовѣ и проч.

1219 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 12—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаеся франко.

Цѣнники въ рускомъ языцѣ высылаются на жаданье отворотною почтою даромъ

Опакованье даромъ.

Складъ фабричный красокъ, лякеровъ, покостовъ, продуктовъ хемичныхъ заразомъ и торговля матеріяловъ

ГИБНЕРА и ГАНКЕ

во Львовѣ, Рынокъ

1340 12—? **въ власномъ домѣ ч. 38.**

поручае:

КРАСКИ ОЛѢЙНІ

зовсѣмъ готовѣ до ужитку, до малованя дверей, окон, помостовъ, даховъ, домовъ. огородовыхъ знарядовъ и господарскихъ, знарядовъ рольничихъ и т. д

КРАСКИ

ОЛѢЙНО-ЛЯКЕРОВѢ и БУРШТ.-ЛЯКЕРОВѢ

масу до запусканя помостовъ

власного выробу, найлѣпшого рода

ЛЯКЕРЪ ДО ПОМОСТОВЪ,

лякеръ до школьныхъ таблицъ

найдобрнѣйшій

лякеры повозовѣ правдивѣ

англійскій зъ фабрикъ Wilkinson, Heywood и Clark въ Лондонѣ,

всякого рода лякеры до роботъ внутрѣшныхъ, внѣшныхъ, дерева, желѣза и шкоръ.

Краски сухѣ всякѣ роды:
анилиновѣ,
до крашеня яець
„ „ матерій
друкарскѣ, бронзы (золотый порошокъ), золото въ аркушахъ,
ростинѣ въ плынѣ,
для переплетниковъ,
тушовѣ, акварелевѣ въ гузичкахъ и лѣсочкахъ,
акварелевѣ вохкѣ въ трубочкахъ и мушляхъ,
до мальованя порцелянъ,
олѣйнѣ въ трубочкахъ до роботъ артистичныхъ.

Средства до ретушованя, олѣйки и верниксы до роботъ артистичныхъ, пензлѣ, малярскѣ полотна, палеты, сталюги и всякѣ приборы до мальованя и рысованя.

АРТИКУЛЫ ДЛЯ ФОЛЬВАРКОВЪ:

Смаровило до желѣзныхъ осей,
олива до машинъ,
теръ газовый,
цементъ и гипсъ,
китъ, асфальтъ,
антимеруліонъ,
карболевый квасъ и другѣ средства десинфекцій.

ПРИРЯДЫ ПИВНИЧНІ:

Шпунты и чопы до бочокъ,
корки до бутильокъ,
капслѣ до бутильокъ,
маса до лякованя бутильокъ,
машины до коркованя бутильокъ,
„ „ „ бочокъ
трибушоны,
машины до мытя фляшокъ,
пипы до бочокъ.

АРТИКУЛЫ ГУМОВІ:

кишки гумовѣ до газу и до стяганя воды, вина, пива, квасу; плыты гумовѣ и пр.

ПРОСТИРАЛА ГУМОВІ:

Пасы до машинъ и молотѣлень зъ найлѣпшихъ шкоръ бельгійскихъ всякои ширины.
Гурты до машинъ, вужѣ конопляны.
Руры цинковѣ и оловяны.
Шрото, льотки и кулѣ.
Порошокъ на комахи и молѣ, тинктура на комахи, камфора и перецъ бѣл.
Артикулы тоалетовѣ, мыла тоалетовѣ, Extraits d'odeur, Eau de Cologne **олѣйки и помады.**
Лякъ до печатаня
Чорнило до писаня, до гектографіи, червоне, сине, чорне, до значеня бѣля и автографичне.
Краски до печатокъ, гума и карукъ розпущеный.
Китъ до скла и порцеляны.
Смаровило непромакаюче на шкору.
Смаровила на копыта съ способомъ ужитку.
Товщь до оружія.
Лякеръ до чоботъ чорный, золотый и мѣнячійся.
Чорнило до шкоръ.
Апретура до консервованя шкоръ и пр.

Все по найдешевшихъ цѣнахъ.

Цѣнники спеціяльнѣ на жаданье gratis и franco.

При замовленяхъ за послѣплатою просится о присыланье певнои сумы, котра выстарчила-бъ хочь на оплаченье тамъ и назадъ коштовъ почтовыхъ на случай неотобраня посылки.

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка подъ зар. К. Беднарского.

Ч. 53. Львôвъ, Середа 15 (27) мая 1885. **Рôчникъ VI.**

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Бѣблiотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.

Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.

Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.

Реклямаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: **У Львовѣ** Администрація „Дѣла“. **У Вѣдни** Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. **Въ Франкфуртѣ** M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. **Въ Парижи** Agence Havas. **Въ Россіи** Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*

ва цѣлый рôкъ . . 12 зр.	на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр.	на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр.	на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библiотеки“:	съ дод. „Библiотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.	на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр.	на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр.	на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—	на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50	на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:

на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.	
на пôвъ року . . . 7·50 зр.	
на чверть року . . . 3·75 зр.	
съ дод. „Библiотеки“:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр.	на цѣлый рôкъ . 6 зр.

Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Рухъ выборчій.

Рускій центральный комитетъ выборчій затвердивъ и поручивъ дальше кандидатуру:

13. На округъ Залѣщики-Борщѣвъ-Городенка п. Михаила Кульчицкого, адъюнкта судового въ Борщевѣ. (Контръ-кандидатъ п. Хамецъ.)

Черновецка „Руска Рада“ выдала ôтозву до буковиньскихъ Русинôвъ, въ котрôй ставитъ кандидатôвъ:

1. На округъ Кôцмань-Выжница п. министра просвѣты и вѣроисповѣдань, барона Конрада Ейбесфельда, а

2. На округъ Чернôвцѣ-Серетъ-Сторожинцѣ Дра Рихарда Невечерила, адвоката краєвого въ Чернôвцяхъ.

Отозву пôдписали: Евсевій Андрѣйчукъ, голова „Рускои Рады“, Дръ Рихардъ Невечерилъ, заступникъ, и Володимиръ Ясеницкій.

Рускій комитетъ повѣтовый въ Камѣнцѣ Струмиловôй запрошуе Вп. выборцѣвъ на зôбранье дня 28 л. мая о год. 2 пополудни въ локали рады повѣтовои. Цѣлею зôбраня буде — представленье выборцямъ повѣта каменецкого кандидата на посла, о. Іоана Сѣрка зъ Гаѣвъ старобродскихъ. — *Отъ комитету выборчого.*“

О. І. Озаркевичъ надôславъ Рускому головному комитетови выборчому слѣдуюче письмо:

„Достохвальный головный Комитете выборчій у Львовѣ! На почтенне письмо Вп. руского центрального Комитету выборчого у Львовѣ зъ дня 23 мая 1885 маю честь ôтповѣсти: До польского центрального комитету выборчого я не удавався и нѣякихъ зъобовязань анѣ предкладавъ, анѣ пріймавъ, томужъ и не есмь въ состоянію близшихъ поясненъ дотычно поставленя моеи кандидатуры черезъ той-же комитетъ удѣлити. Все однакожъ есть преважною для мене воля моихъ выборцѣвъ зъ округа выборчого Коломыя-Снятынъ-Коссôвъ, котра вже не однократно за мною объявлялася. Єоли и Вп. рускій Комитетъ поставитъ теперь мою кандидатуру на помянутый округъ выборчій, буду то мати за доказъ, що и той-же такожъ не запôзнае моеи довголѣтнои парляментарнои дѣятельности.“

Волехôвъ дня 24 мая 1885.

Іоанъ Озаркевичъ,
бувшій посолъ рады державнои.

Зъ Станиславова телеграфуютъ намъ: Сегодня (с. е. 26 л. мая) дуже численный збôръ 300 выборцѣвъ въ Станиславовѣ оголосивъ Єго Преосв. дра Пелеша кандидатомъ на посла до рады державнои зъ округа сельского Станиславôвъ-Богородчаны-Надвôрна Товмачь. Выбôръ єго певный.

Зъ Старого-мѣста телеграфуютъ намъ: Дня 26 л. мая ôтбулося численне зôбранье выборцѣвъ въ Старôмъ-мѣстѣ. Выборцямъ представлялися три кандидаты: гр. Лось, дръ Антоневичъ и сов. Бережницкій. Послѣдный зрезигнувавъ зъ своеи кандидатуры въ користь дра Антоневича.

Зъ Бережаньского пишутъ намъ: Противъ руского кандидата, дра Дамяна Савчака, а за польскимъ, гр. Романомъ Потоцкимъ, розвинено въ цѣлôй Бережанщинѣ пекельну агитацію. Причина въ тôмъ, що весь народъ стоитъ за дромъ Савчакомъ, и коли бъ выбôръ выборцѣвъ бувъ лишеный до волѣ правыборцѣвъ, то дръ Савчакъ въ Бережанщинѣ одержавъ-бы мало не всѣ голосы. Народъ не хоче мати посломъ гр. Романа Потоцкого. Народъ дуже добре ôтчуває слова дра Савчака, сказанй передъ трема тыжднями на передвыборчôмъ зборѣ въ Бережанахъ въ сали рады повѣтовои, коли то зголосилися три кандидаты: гр. Романъ (телеграфично зъ Парижа), Parade-Ruthene сов. Турянськiй и дръ Савчакъ. Той послѣдный сказавъ тогды: „Гр. Романови Потоцкому пріятнѣйше по Парижи забавлятися, якъ брати участь въ нарадахъ рады державнои надъ судьбою народôвъ австрійскихъ въ загалѣ а спеціяльно того народу, у котрого постарався о мандатъ. Черезъ тое справозданье гр. Романа Потоцкого д. 8 грудня 1884 обмежилося на ôтчитаню выготовленого ему еляборату, а на завдану ему интерпеляцію мусѣвъ ажь нотарь зъ Пôдгаєць за п. посла ôтповѣсти. Такій посолъ не може васъ, селяне, гôдно заступати!“ Але п. Потоцкому приходятъ въ помôчь пп. комисарѣ, що ѣздятъ по селахъ на правыборы. П. комисарь, пріѣхавши на правыборы, выкликуе при зôбранôмъ народѣ вôйта передъ себе и каже: „Wy wójcie będziecie wybrani. Zapamiętajcie sobie wy i ci, co z wami będą głosować, że Najj. Monarcha nie kazał wybierać na posła nikogo innego tylko p. hr. Romana Potockiego.“ Въ додатку до такои интродукціи роздаеся ще часомъ запомога на ярй засѣвы, котра ажь до тои случайности перележала въ ц. к. староствѣ. Такъ по мысли п. комисаря переведено выборы въ Глинноô, Хоросци, Хоробровѣ, — о скôлько менѣ вѣдомо. При правыборахъ все суть жандармы и жидки. Акція стаеся часомъ дуже оживленою. Де народъ бôльше просвѣченый, тамъ нѣчого не вдѣютъ всѣ агитаціи и пресіи. Ôградный примѣръ дало мѣсточко Козлôвъ, де помимо того, що жиды становлятъ значну силу, выборы выпали добре. Латинники голосували съ Русинами, мимо того що всѣ три латиньскй ксендзы ôтдали свои голосы на жидôвъ...

Ôтъ другого допысувателя зъ Бережанщины удержуемо слѣдуючу допись: У насъ агитаціи и пресіи нечуванй, такй, якихъ доси ще нѣколи не бувало. Цѣлый Рай, директоры, економы, лѣсничй, пôдлѣсничй, побережники, все въ руху: просять, намовляютъ, заклинаютъ, страшатъ, грозятъ и въ найгôршôмъ свѣтлѣ представлаютъ руского кандидата, дра Савчака. Въ тôмъ суть имъ помôчными жиды, пропинаторы, деякй ксендзы, особливо-жь ко. Плохоцкій, викарій зъ Козовы. П. комисарь Залескій казавъ въ однôмъ селѣ вôйтови ити дорогу направляти, щобы позбутися его ôтъ комисіи и щобы не бувъ выбраный; выборы не хотѣвъ переводити въ громадскôй канцелярiи, але въ коршмѣ; лѣсничого ганьбивъ, що громады не обробивъ и т. д. Мимо всего того громада выбрала 3 добрыхъ выборцѣвъ; теперь не хотятъ имъ выдати картъ легитимаційныхъ. — Въ селѣ Шибалинѣ три днѣ передъ правыборами поено громаду и не безъ страты, бо выбрано тамъ приклонникôвъ гр. Потоцкого. — Агитаторы гр. Потоцкого (межи ними одинъ докторъ, одинъ лат. ксендзъ и одинъ высокій офиціялистъ гр. Потоцкого) ѣздятъ по селахъ и торгуютъ голосы по 5, 10, 20, 50 и 100 зр. На тое маю свѣдкôвъ... Такими то способами позыскуеся „zaufanie ludku“...

Зъ Болехова пишутъ намъ: Въ цѣлôмъ долиньскôмъ повѣтѣ урядова агитація противъ кандидата руского комитету, п. Романчука, а за кандидатомъ польского комитету о. Сѣнгалевичемъ, досягае свого апогея. П. староста Бушиньскій ѣздитъ по священикахъ и лично наклоняе ихъ голосувати на кандидата польского комитету. Кождый комисарь вже при правыборахъ зъобовязуе выборцѣвъ, щобы голосували на о. Сѣнгалевича. Комисарь п. Гавольскій сказавъ въ Тисовѣ до о. Базилевича: „Postaram się, aby księdza wybrano, jeżeli ksiądz będzie za ks. S.“ Всѣ камеральнй форотварты дôстали наказъ, щобы старалися бути выбраными, але выбраный тôлько одинъ. Картъ легитимаційныхъ староста не розсылае выборцямъ, якъ то давнѣйше бувало, але кождого выборця кличе до Долины и маe съ нимъ розмову. Свобода выборôвъ сходитъ ad absurdum!

Зъ Бродского пишутъ намъ: Въ мѣсточку Залôзцяхъ на 14 выборцѣвъ выйшли майже всѣ жиды, Polacy mojżeszowego wyznania. Ликуй Єрусалиме! Зъ Галичины стане Галилея! Тôлько-жь не знати, чи жидки згодятся на króla Jana IV и чи схотятъ шанувати магнатерію польску... Въ Тростянци великôмъ ôтбулися правыборы 13 л. мая. На выборы зъѣхавъ п. Кобервайнъ, инспекторъ уряду податкового въ Бродахъ, и перевѣвъ ихъ легально. Русины умовилися були съ Мазурами выбрати двохъ Мазурôвъ а одного Русина, именно свого священика. И що жь сталося? Русины голосували пôсля угоды, а Мазуры? — анѣ одинъ не давъ голосу на рускаго священика, хотяй ôнъ не одному Мазурови безкористно зробивъ добру прислугу... Чи не лѣпше було Русинамъ зовсѣмъ не являтися до выборôвъ? Мазурôвъ очевидно пôдбунтували „опѣкуны людку“...

Зъ Бучача пишутъ намъ: П. староста Льоршь явно и сильно агитуе за кандидатурою п. Воляньского. Голоситъ, будто-бы ц. к. намѣстництво а дальше и „wysoki rząd“ — хоче доконче мати посломъ п. Воляньского, и будтобы на пôдставѣ наказу правительства переводитъ правыборы въ асистенціи жандармерiи, якъ се дѣялося дня 19 л. мая въ Переволочѣ. Селяне однакожъ кмѣтуютъ своимъ хлопскимъ розумомъ, що такъ не єсть, якъ п. староста голоситъ, бо на що були-бы выборы, коли бъ нарôдъ не мавъ высказати своеи вôльнои волѣ и не выбрати собѣ того, до кого маe бôльше довѣрія.

Зъ Золочѣвского пишутъ намъ: Дня 20 мая о год. 7 вечеромъ переводивъ правыборы въ селѣ Гарбузовѣ золочѣвскій комисарь п. Єловицкій. П. комисарь бувъ чогось въ дуже злôмъ гуморѣ, — тожь коли появився священикъ, ôнъ заразъ перервавъ выборы и звернувшися до него сказавъ (по польски): „Дôйшло до вѣдомости староства, що тутъ велися агитаціи на велику скалю...“ Священикъ ôтповѣвъ п. комисареви, що ôнъ про якйсь незаконнй агитаціи нѣчого не знае, они навѣть неможливй, бо у Русинôвъ нема грошей на дреглѣ та ковбасы... На то зновъ съ крикомъ п. комисарь: „Що то! вы повиннй знати, якъ обходитися съ комисаремъ!“ Священикъ не знаючи, зъ якои причины той крикъ, спытавъ о причину; на то п. комисарь: „Ще одно слово, а każę księdza wyprowadzić!“ Кепскій гуморъ и и ще гôршій тактъ п. комисаря нѣчо не помогли: громада одноголосно выбрала на выборцѣвъ священика и одного честного господаря; навѣть вôйтъ гарбузôвскій, хочь зъ роду Полякъ, ôтдавъ на нихъ свои голосы. Мався ôнъ бѣдачиско! „Ty cymbale, ty lajdaku!“ — сыпалося на него, якъ зъ мѣшка; грозили ему навѣть, щобы збирався до Золочева до арешту... Той самъ п. комисарь Єловицкій переводивъ правыборы 21 л. мая въ Манаєвѣ — тôлько жь не въ громадскôй канцелярiи, але въ хатѣ одного господаря, Поляка. П. комисарь конче хотѣвъ ôтложити правыборы, бо въ листѣ не було жидôвъ-арендарôвъ, але коли священикъ представивъ ему, що листа була пôсля приписôвъ выставлена для реклямацій, охолодъ п. комисарь и перевѣвъ выборы. Выбрано священика и одного честного господаря. По выборѣ приставъ до вôйта: „Вашь священикъ въ церквѣ голосивъ, щобы вы его выбрали! Ты такъ служишь Найясн. Панови, якъ я, а чому ты менѣ о тôмъ не донёсъ?“ Вôйтъ ôтповѣвъ, що чогось такого въ церквѣ не було. Въ дуже злôмъ гуморѣ выѣздивъ зъ Манаева п. комисарь, бо коли его одинъ господарь просивъ, щобы позволено его сынови, що ôтбувъ уже 3-ту кляcу асенте рункову, женитися, ôтповѣвъ: „Idź do księdza, niech ci pozwoli...“

Зъ Комарна пишутъ намъ: Правыборы въ Комарнѣ огорнули несказанымъ жалемъ и сумомъ все мѣщаньство руске. При першôмъ и при другôмъ, стислѣйшôмъ выборѣ выйшли лише 2 нашй мѣщане а прочй 12 жиды, аптикарь, почмайстеръ и начальникъ суду, gente Ruthenus, Жукотыньскій. Польскй сурдутовцѣ жидôвъ въ боротьбѣ цѣлювали, такъ ихъ дуже полюбили. Мѣщаньство держалося славно: всѣ якъ одинъ мужь станули до урны выборчои и згôдно голосували. Старцѣ и хорй поприѣздили на возахъ, щобы ôтдати голосъ, якъ н. пр. 80-лѣтный старець, Я. Когутъ, що вже ôтъ 8 мѣсяцѣвъ не стававъ зъ постелѣ, и Ив. Пеленьскій, ôтъ року вже обложно хорый. Побѣда була-бы певно по нашôй сторонѣ, коли бъ выборы були переведенй легально. Рускй кандидаты мали бôльшôсть, мимо того що богато жидôвъ голосувало безправно (сынъ за батька, або якій пôдставленый жидъ за небôщика) — але п. комисарь кождому рускому кандидатови уневажнивъ по 8 до 10 голосôвъ и то за таке, що н. пр. однй правыборцѣ голосували „Ольховый“, другй „Ôльховый“, а третй „Ольховы“: отже тôлько „Ольховы“ мало важнôсть, а „Ольховый“ або „Ôльховый“ було неважне, и т. под. Тымчасомъ що до польско-жидôвскихъ кандидатôвъ, то було важне и Жукотыньскій и Шікотыньскій и Жікотыньскій, и Шмалцъ замѣсть Смалець, и Амброзю замѣсть Амброзъ, и т. д. Комисіи не було выбрано нѣякои; коли бурмистръ упоминався о выбôръ комисіи, п. Василевскій сказавъ: „Ja jestem tutaj komisarzem; komu nie recht, niech mię skarży“. Мѣщаньство внесло протестъ противъ тыхъ правыборôвъ до ц. к. намѣстництва а рôвночасно телеграфично жалобу до Єго Ексц. министра гр. Таффе.

Зъ Калуша пишутъ намъ: Ще нѣколи мѣсто Калушь не мало такихъ немилыхъ правыборôвъ, якъ сего року въ дняхъ 22 и 23 л. мая. Дня 22 мая явилися христіане-правыборцѣ громадно до голосованя и почали ôтдавати голосы на свою листу выборцѣвъ; жидôвъ явилося небогато. Комисарь переводившій выборы, побачивши, що листа мѣщаньска горою, давъ знати о тôмъ п. старостѣ Свѣтальскому. П. Свѣтальскій прибѣгъ сейчасъ до уряду громадского, казавъ мѣщанамъ розходитися до дому, а брати голосы лишь ôтъ жидôвъ, „bo oni śpieszą się na szabas“. Мѣщане не уступилися. Коли жиды ôтдали свои голосы, а мѣщане ждали дальше, п. Свѣтальскій казавъ замкнути голосованье до другого дня, т. е. до суботы. Въ суботу п. староста, его сынокъ и всякй прислужники помагали жидамъ, зôгнанымъ мовь худоба: сынокъ п. старосты писавъ жидамъ картки, а коли писанина не старчила, то полиція ôтбивала ихъ таки въ урядѣ громадскôмъ. Коли жидôвскихъ голосôвъ було вже доволѣ, замкнено голосованье. Выбôръ выпавъ зовсѣмъ пôсля картки п. старосты: самй урядники, а межи ними два Русины: о. дек. Губчакъ и директоръ школы п. Громадка. О. Губчакъ не казавъ себе класти въ листу мѣщаньску, а самъ голосувавъ на листу п. старосты. — Въ середу Поляки зôбралися въ Калуши и рѣшили одноголосно попирати кандидата польского комитету, о. Сѣнгалевича. На тôмъ зборѣ панокъ Розвадовскій выступивъ съ бесѣдою и кричавъ на цѣле горло, що п. Романчукъ есть дуже шкôдливый польскому елементови на Руси, бо въ своихъ бесѣдахъ въ соймѣ домагаеся правъ для Русинôвъ, а старенькій о. Сѣнгалевичъ певно не допустится такого зухвальства противъ польского елементу на Руси.

Зъ Перегиньска пишутъ намъ: Правыборы въ Перегиньску выпали дуже добре: выбрано о. пароха и 9 честныхъ селянъ; Агитація зъ стороны жидôвъ була скажена: хотѣли выбрати своихъ заушникôвъ, котрй ôтдали-бы голосы на кандидата польского комитету, о. Сѣнгалевича. Але радôсть наша зъ побѣды надъ жидовою не тревала довго. Заразъ по выборѣ выборцѣвъ дня 19 л. мая пріѣхавъ зъ Пôдлютого до Перегиньска п. Лебель, комисарь митрополичихъ лѣсôвъ и загрозивъ выборцямъ, що если не ôтдадутъ своихъ голосôвъ на кандидата польского комитету, о. Сѣнгалевича (котрый есть управителемъ дôбръ митрополичихъ), то не пуститъ ихъ въ полонины, котрй они ôтъ митрополiи за суму 1350 зр. вынаймили. Заказавъ навѣть до 2 червня т. е. до дня выборôвъ пускати худобу въ по-

лонины. А треба знати, що контрактъ найму вже описаный нотаріяльно, а отъ полонинъ зависитъ цѣлый добытокъ селянъ.

Въ виду того факту мы звертаемося до ВПреосвященого митрополита и до управителя добръ митрополичихъ, Впреп. о. Сѣнгалевича, съ смирнымъ запытаньемъ: чи вѣдоме имъ таке поступованье ихъ урядника п. Лебля? Намъ здаеся, що, хотяй того рода способовъ агитаціи (!) уживаютъ офиціялисты дѣдичѣвъ Полякивъ або Жидовъ, то непростимымъ грѣхомъ було бы таке поступованье офиціялиста въ добрахъ руского митрополита! Сподѣваемося, що Впр. митрополитъ и управитель добръ митрополичихъ, Впр. крыл. Сѣнгалевичъ, довѣдавшись зъ „Дѣла“ про поданый повыше фактъ, накажутъ п. Леблеви, откликати его грозьбы высказанй честнымъ рускимъ выборцямъ зъ Перегиньска...

Зъ Подгаецъ пишутъ намъ: При правыборахъ въ Подгайцяхъ всѣ политичнй урядники, пропинаторъ и инспекторъ податковый вели завзяту агитацію. Страшено жидовъ и мѣщанъ большими податками и т. п. Агитаторы гр. Потоцкого розпоряджали великою сумою грошей; за голосы платили, але певна рѣчь, що больша половина грошей застрягла въ ихъ кишени, якъ то вже и давнѣйше бувало. Жиды тлумилися и поневѣряли мѣщанъ. ОО. Дудыкевичѣ откказалися отъ голосованя.

Въ селѣ Радванцяхъ, повѣта Сокальского удалися правыборы дуже добре мимо заходовъ противниковъ. Выборцями выбрано двохъ честныхъ господарѣвъ. Зразу на мѣсце першого выбрала громада мѣсцевого дяка, честного и енергичного господаря. Однакожь п. комисарь звернувъ увагу громады, що дякъ не може бути выборцемъ, бо есть слугою громадскимъ. Здивувало се всѣхъ не мало, тымъ больше, що второкъ войтъ бувъ заразомъ дякомъ — отже такожь слугою громадскимъ — а староство не противилося тому.

Зъ Самборского пишутъ намъ: Зъ численныхъ выступаючихъ у насъ кандидатуръ найбольше выглядовъ на успѣшный выборъ мали двѣ кандидатуры: посла соймового, сов. Бережницкого и А. Тележиньского, урядника желѣзницѣ, бо тй оба маютъ якъ межи Русинами такъ и межи Поляками велику симпатію. Противъ выбору професора Антоневича почалася вже ужасна агитація. Польскій комитетъ центральный поставивъ мовь на глумъ кандидатуру Августа гр. Лося, збанкрутованого дѣдича, котрый свой маетокъ по примѣру многихъ такихъ графовъ буквально прогулявъ, а на старость осѣвъ у Вѣдни, де достався при дирекціи черновецкои желѣзницѣ номинальну посаду переводчика газетъ съ жалованьемъ 900 зр. рочно, лишь въ той цѣли, щобы мати право выбору. Но вжежь се жалованье не выстарчає на прокормленье навыкшого до выгодного житя пана графа, тожь треба ему ще мандату посольского, а що маетокъ сего графа бувъ десь въ Жовквщинѣ, тожь и треба було трохи подальше — бо нѣхто propheta in patria — глядати округа выборчого... Така то щаслива наша земля самборска! Завзываемо проте всѣхъ рускихъ выборцѣвъ и патріотовъ, щобъ они неустрашимо якъ одинъ мужь станули при урнѣ выборчой и голосували на кандидата руского комитету, — хочь онъ може и кому не зовсѣмъ до вподобы, — и щобы тымъ способомъ ратували честь нашого Подгоря!

Переглядъ часописей.

(*„Gazeta Narodowa“ о мин. Земляковскомъ и гр. Потоцкомъ.*)

Другій листъ мин. Земляковского до *„Дѣла“* вызвавъ велику сензацію въ польскій и вѣденьскій прасѣ. Найцѣкавѣйшій коментарь до того листу подала „Gaz. Nar.“ (вступна статя въ ч. 118 зъ 24 л. мая), коментарь такій, що годится передати его въ цѣлости нашимъ Вп. читателямъ.

„Письмо п. мин. Земляковского — пише „Gaz. Nar.“ — переслане редакціи *„Дѣла“* въ справѣ реформы чина Василіянъ и отданя монастыря добромильского Єзуитамъ есть по нашой гадцѣ комуникатомъ великои досяглости политичнои. А оцѣняти его треба разомъ съ попереднымъ запереченьемъ министра, пересланымъ въ той-же справѣ до „N. fr. Presse“ за-для умѣщенои тамъ телеграмы, що *„Дѣло“*, на подставѣ словъ министра до рускои депутаціи и покликуючись на министра, называе нещасливу тую справу дѣломъ приватнымъ гр. Альфреда Потоцкого, тогдѣшного намѣстника Галичины.

„П. мин. Земляковскій въ письмѣ до „N. fr. Presse“ рѣшучо заперечивъ, будь-то бы онъ казавъ, що гр. Потоцкій дѣлавъ „приватно“ въ той справѣ. Але въ обширнѣйшомъ выводѣ своѣмъ до редакціи *„Дѣла“* мин. Земляковскій рѣшучо признае и каже: що зарядженье реформы чина и отданье монастыря Єзуитамъ походитъ отъ апостольского престола; що правительство австрійске яко таке нѣчого о той справѣ не знало и не вмѣшалося до неи ажь до хвилѣ матеріяльного отдания добромильского монастыря Єзуитамъ, причѣмъ интервеніювало лишь о столько, о скольско зъ уряду потрѣбно було при томъ актѣ бути; що заходитися и скликувати въ той справѣ конференціи могъ гр. Альфредъ Потоцкій яко ч о л о в ѣ к ъ п р и в а т н ы й. Отже въ основѣ рѣчи самои п. мин. Земляковскій потверджае то, що говорило *„Дѣло“*, а запереченье въ его листѣ може относится лишь до стороны формальнои.

„И дѣйстно относится оно лишь до тои, формальнои стороны: бувшій намѣстникъ гр. Альфредъ Потоцкій не дѣлавъ „приватно“, але яко намѣстникъ; але тымъ горше, бо яко намѣстникъ посунувъ свою ревность „приватну“ за далеко, дуже за далеко — бодай въ отношеню до нынѣшного настрою и погляду правительства въ той справѣ. Такій сенсъ листовъ мин. Земляковского. Не могучи допустити, щобы яке-небудь правительство могло заховуватись апатично, коли справа особливо религійна дотыкае кількохъ милионовъ жителѣвъ, обнимае еи институціи и отдѣловуе на еи настрой религійный а такожь народный и входитъ черезъ то въ самъ осередокъ политичныхъ и суспольныхъ относинъ, если не цѣлои держави, то краю такъ важного для держави, якъ нашъ, — то тѣшимося, що правительство змѣнило свой поглядъ на тую справу, що вырѣкаеся еи нещасливого ходу и стремитъ, якъ здаеся, до того, щобы якъ найшвидше освободити уніятскій чинъ и институціи религійно-рускій отъ вплыву Єзуитовъ, котрыхъ Русины въ загалѣ — такъ вже вытворила исторія — ненавидятъ горше всего на свѣтѣ.

„Гр. Потоцкій своею „приватною“ ревностею въ той справѣ зробивъ фатальну прислугу нашому краеви, — а якъ показуеся зъ заявлень министерскихъ и цѣлого ходу справы, не найлѣпшу прислугу и правительству, котрого бувъ высокимъ функціонаремъ. Наслѣдки не оминули его. Мы только найторжественнѣйше отпыхаемо всяку отвѣчальность, яка зъ титулу поступованя урядника и и н т е р н а ц і о н а л ь н о г о м а г н а т а, якимъ явився гр. Альфредъ Потоцкій, мала-бъ упасти на нашу суспольность черезъ то, що п. Потоцкій есть также Полякомъ зъ роду. Коли-бъ тогдѣшній князѣ церкви рускои и дорадники въ руско-церковныхъ справахъ, котрыхъ покликувавъ на нарады намѣстникъ, були мали больше отпорности и свѣдомости своеи мисіи, — то певно не було-бы прійшло до такихъ сумныхъ путаниць для нашого краю и для самого правительства. Они повинні були конечно въ имя свого покликаня показати мужескій характеръ, съ якимъ правительства числятся и на котромъ була-бы розбилася „приватна“ ревность урядника.“

По томъ коментарѣ до листу мин. Земляковского „Gaz. Nar.“ стверджуе фактъ, що такъ само якъ въ справѣ Василіяньскій поступивъ гр. Потоцкій и въ справѣ кандидатуръ митрополичихъ, яко предсѣдатель центрального комитету. „Два разы взывавъ насъ — пише „Gaz. Nar.“ — щобы мы дорадживали попирати кандидатуры т. зв. митрополичѣ, о котрыхъ вѣдомо, що суть выплывомъ волѣ правительства. Зновъ тая сама „приватна“ ревность, зновъ грозяче нещастье для краю...“

ДОПИСИ.

Зъ Станиславова.

(*Святкованье памяти Николая Костомарова.*) Товариство Рускихъ женщинъ въ Станиславовѣ устроило дня 9 (21) мая вечерницѣ для своихъ членовъ, щобы разомъ почтити память великого историка, писателя и патріота Руси-Украины, Н. Костомарова, раде тымъ святкованьемъ якъ найскорше вложити ще одинъ вѣнець на свѣжу могилу загально у Русиновъ величаного покойника. Тогожь дня около 8 годины вечеромъ члены и запрошенй гостѣ заповнили просторй комнаты Рускои читальнѣ (при ул. Бельведерскій). Повага малювалася на всѣхъ лицяхъ и веселй бесѣды не дуже якось складалися.

Вечерницѣ розпочала п. Емилія Н и ч а ѣ в н а отчитомъ „Про житье, послѣднй хвилѣ та похороны Николая Костомарова“. Згадала про молодй лѣта историка, коли то выробилась тая невгашена ажь до могилы жадоба служити своему народови; розказала, колько приходилося ему при томъ терпѣти; якъ починалася его праця поетична, исторична та етнографична и якй були перепоны; якъ одушевлявся до працѣ надъ просвѣтою народа и якъ не доводилося зробити всего, що було загадане и приготоване; розповѣла про его домашне житье, недугъ, послѣдныхъ пару недѣль тяжкого недугу и тй сумнй-сумнй похороны — все стало на ново передъ очима. Всѣ, старй и молодѣжь, одушевились однаково прегарною темою отчиту и прелегентку нагородили грмкими оплесками.

Потому слѣдувавъ другій отчитъ. Панѣ Софія Бучиньска почала читати „Про дѣяльность Н. Костомарова на поли исторіи“. Выказавши, що Русь-Украина почавши отъ Нестора мала своихъ историковъ, котрй грядущй поколѣня одушевляли до посвященя для рднього народу, поднесла, що отъ року 1840, коли Н. Костомаровъ написавъ розправу про унію, яснѣе онъ въ той черзѣ: его письма длятого такъ всѣхъ порушували, що писавъ про справы дуже займаючй цѣлу Русь-Украину. Прелегентка вычислила и коротко схарактеризувала всѣ важнѣйшй працѣ историчнй Костомарова. Отчитъ п-ѣ Бучиньскои всѣмъ дуже припавъ до вподобы, — тожь по скончено его загальна щира подяка прелегентцѣ выявилася въ гучныхъ оплескахъ.

Опосля п. Камиля Литвиновичѣвна выголосила отчитъ „Про поезіи Николы Костомарова; прочитала деякй поезіи лиричнй и поднесла ихъ красу; дальше перейшла на поезіи епичнй и знову навела виднѣйшй мѣсця, а скончила на драматахъ, узнаючи „Переяславску ночь“ найкрасшимъ и найважнѣйшимъ для насъ твором Костомарова яко поета; прелегентка описала часы, въ котрыхъ поетъ взявъ тематъ до трагедіи, схарактеризувала дѣевй лиця и навела найкрасшй уступы штуки. Внятливй серця слухачокъ не могли успокоитись а оплескамъ и подякамъ для читаючои не було конца.

Подъ конець п. Наталя Литвиновичѣвна отд клямувала порываючо Костомарова „Спѣвець Митуса“, а коли оплески не утихали, отдеклямувала ще поезію „Хмарка“. На томъ скончилися продукціи отчитовй и деклямаційнй, а мѣжь гостями пошла сердечна розмова про Н. Костомарова, котрого патріотизмъ и трудолюбность мусятъ служити за взорець нынѣшному поколѣню.

Рухъ въ нашихъ читальняхъ.

Отворенье читальнѣ въ Бережници въ повѣтѣ стрыйскомъ. Першого дня Зеленыхъ святъ откыто въ Бережници читальню. О 4 годинѣ по полудни згромадились на голосъ выстрѣлу всѣ охочй до просвѣты люде, числомъ 26, въ домѣ ч. Николы Козара, котрый отступивъ безплатно свою хату на читальню. Тутъ повитавъ зобраныхъ мѣсцевый священикъ о. А. Желеховскій довшою промовою, вказуючи цѣль читальнѣ и внесъ многолѣтство Найяснѣйшому цѣсареви. По выясненю статутовъ выбрано выдѣлъ, а опосля слѣдували спѣвы рожныхъ нашихъ пѣсней. По спѣвахъ отделямувавъ одинъ хлопець стихъ: „Красша Коломыя“ зовсѣмъ удачно. Наступивъ дальше короткій отчитъ мѣсцевого священика подъ заголовкомъ: „Якъ то вынайдено письмо“, а отгакъ маленька гостина. Весела розмова протягнулася до познои ночи. До заложеня читальнѣ причинилися дуже много мѣсцевый учитель, ч. Олекса Шклярь и иншй, котрымъ всѣмъ належится щира подяка.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Першй выборы до рады державнои*) розпочинаются вже нынѣ, а именно приступаютъ нынѣ до урны выборчои правыборцѣ зъ групъ меншихъ посѣлостей въ Австріи долѣшнй и въ Зальцбургу.

(*Рухъ передвыборчій.*) Якнебудь борба партій передъ выборами тамъ найсильнѣйше проявляесь, де роздѣляе поодинокй сторонництва кромѣ рожницѣ переконань политичныхъ такожь и національный антагонизмъ, то однакъ и тамъ, де выключно одна только народность заселюе теренъ выборчій, борба партійна ведеся неменше завзято. Цѣкавою представляесь тая борба въ тыхъ округахъ выборчихъ, де Нѣмцѣ мають абсолютну большость. Въ самомъ Вѣдни всюды — кромѣ середины мѣста — стаютъ противъ кандидатамъ лѣвицѣ кандидаты-демократы съ выглядами на больший або меншій успѣхъ. Кандидаты лѣвицѣ уживаютъ всякихъ средствъ, щобы лишь удержатись при своихъ кандидатурахъ, такъ н. пр. звѣстный зъ аферы съ Мандлемъ, Сомаруга, представився, якъ звѣщае „Vaterland“, клерикаламъ въ ихъ касинѣ на Ляндштрасе и просивъ о помочь при выборѣ, а коли тамъ пытано его про будуще становище его въ парляментѣ, заявивъ мѣжь иншимъ, що буде стремѣти до удержаня теперѣшного законодавства школьного, отже и послѣднои новелѣ школьнои, противъ котрои такъ завзято боролась лѣвиця. — Помимо неустанныхъ накликувань до згоды и солидарности, помимо горячихъ словъ и манифестовъ — нема згоды у внутрѣ самои-жь лѣвицѣ. Найлучшимъ доказомъ сего есть кандидатура Пикерта въ давномъ выборчомъ округѣ вожда нѣмецко-либеральнои партіи, Гербста, котрый теперь здобувати собѣ муситъ завзятою агитацією шансы въ новомъ округѣ, въ котромъ кандидуе супротивъ такъ могучого кандидата, якъ Шварценбергъ. Деякй газеты доносятъ, що супротивъ нешевности округа, въ котромъ Гербстъ кандидуе, задумуютъ централисты ставити его кандидатуру въ самомъ Вѣдни. — До „Nordd. Allg. Ztg.“ пишутъ зъ Вѣдня зъ добре поинформованыхъ политичныхъ сферъ, що гр. Таффе мавъ дати всѣмъ намѣстникамъ инструкцію, щобы власти политичнй якъ найстараннѣйше заховували при переведеню выборовъ объективну безстороннось. Различнй дневники розлично задивлюются на то „автентичне“ донесенье „Nordd. Allg. Ztg.“ Мы зъ нашого становища и якъ радй були-бъ такому розпорядженю, а все таки, научень досвѣдомъ, не можемо зоздалегоду уже съ повною вѣрою приняти подобныхъ донесень тымъ больше, що для Русиновъ, навѣть при розпорядженяхъ загальнои натуры все таки могла-бъ знайтись маленька „выѣмка“. — Дня 20 мая державъ Екснеръ кандидатску бесѣду въ округѣ Деблингъ, въ котрой назвавъ партію нѣмецко либеральну новымъ именемъ: „партіи нѣмецкои, вольнодумно-державнои“. Помимо великои прецизіи, съ якою бесѣда Екснера була выголошена, збранье не выслухало его до конца; противники Екснера, котрй помимо ужитыхъ зъ его стороны всякихъ средствъ осторожности наповнили салю, перервали его бесѣду и зорвали збранье. На Льеопольдштадѣ запевненою есть кандидатура Зиса; Вальтерскирхенъ зрѣкся мандату въ IX-томъ вѣденьскомъ округѣ, однакъ выборцѣ рѣшили помимо сего голосувати на него.

(*Розмова гр. Таффого съ кореспондентомъ „Times-a“.*) „Pol. Corr.“ наводитъ бесѣду яку сими днями мавъ кореспондентъ „Times-a“ съ президентомъ министровъ гр. Таффе. Коли бесѣда прійшла на выбори, оказавъ гр. Таффе, що онъ переконаный, що зъ новыхъ выборовъ выйде большость парляментарна значно скрѣплена. Нема сумнѣву, що скрайнй елементы, репрезентованй послами якъ Кноцъ, Шенереръ и другй, якъ такожь и антесемиты збольшатся числомъ, однакожь се не буде великимъ нещастьемъ правительства, позаякъ скрайнй елементы менше вяжутъ руки правительству якъ елементы нешевнй, котрй лявируютъ помежи однымъ а другимъ сторонництвомъ. Що до лѣвицѣ, то гр. Таффе сумнѣваеся, чи групы, зъ котрыхъ она складаеся, будутъ могли довше съ собою лучитися и есть дуже имовѣрно, що въ новой радѣ державной наступитъ нове угрупованье сторонництвъ. Правительству залежитъ на томъ, щобы могло розпоряджати большостею, котра-бы попирала его лояльно въ осягненю его цѣлей, основуючихся на примиреню противностей народныхъ черезъ рвномѣрне увзглядненье всѣхъ интересовъ. Въ державѣ, въ котрой сторонництва дѣлятся не столько по поля теорій, якъ радше по поля чувствъ и матеріяльныхъ интересовъ, компромисъ есть дуже трудный а найвысшою засадою правительства муситъ бути безсторонность. Гр. Таффе сказавъ также, що въ новой радѣ державной предложитъ знову законъ о соціялистахъ и анархистахъ. На пытанье кореспондента, чи можлива есть угода съ Россіею въ справѣ выдаваня политичныхъ выновниковъ, отповѣвъ гр. Таффе заперечаючи. Нема сумнѣву, що богато фактовъ доконаныхъ соціялистами треба уважати за просте злочиньство, але Угорщина не довѣряе россійскому судовництву, а що до Австріи, то вже для того ся справа отпадае, позаякъ Австрія безъ Угорщины не може вести заграничнои политики на свою руку. На послѣдокъ высказавъ президентъ министровъ свой жаль по поводу того, що въ Англіи выходитъ множество подбурюючихъ брошуръ и письмъ, хочь то само можна сказати и о Швайцаріи а именно о Женевѣ; гр. Таффе сподѣваеся однакожь, що сумный досвѣдъ, якій Англія зробила у себе, наклонитъ ей до менше взглядного поступованя супротивъ подобныхъ заговоровъ. Лишь черезъ змѣну своеи занадто выразумѣлои политики може Англія наклонита и Сполученй Державы въ Америцѣ до отповѣдного пониманя межинародныхъ обовязковъ.

(*У министра справъ заграничныхъ*) отбулася дня 23 с. м. конференція, въ котрой взяли участь также и министры угорскй.

(*Въ министерствѣ войны и краевои обороны*) ведутся нарады въ справѣ заведеня новыхъ инструкцій для закона войскового.

(*Законъ о желѣзници Львовъ-Рава руска.*) Въ першомъ артикулѣ сего закона, оголошеного дня 23 с. м. въ урядовой „Wien. Ztg.“ сказано, що правительство маe право взяти участь въ будовѣ сей желѣзницѣ проектованои товариствомъ желѣзницѣ Черновецкои, а то въ той способѣ, що правительство бере на себе акцій закладовыхъ на суму 900.000 зр. въ банков. банкнотахъ. Решта капиталу въ сумѣ 2.700.000 зр. маe узыскатися: 1) Черезъ участь краю и мѣста Львова въ сумѣ 120.000 зр., котра то сума маe уважатися беззворотною; 2) друга часть 2,500.000 зр., зъ котрыхъ найбольше 2,300.000 зр. може буги емитована въ акціяхъ першенъства, маючого оснуватися товариства акційного, буде въ той способѣ забезпечена, що за тй сумы якъ и за выдатки, сполученй съ набутьемъ цѣлого капиталу, бере товариство цѣлу отвѣчальность на себе. Наколи бъ ся желѣзница мала бути продовжена ажь до Нетребы для сполученя съ желѣзницями россійскими, то капиталъ може бути подвысшеный черезъ емисію акцій першенъства и закладовыхъ въ сумѣ, яку правительство назначитъ. Въ арт. II сказано, що закимъ можна буде жадати выплаты дивиденды отъ акцій закладовыхъ, дивиденда отъ акцій першенъства не може больше выносити якъ 5%. Арт. III каже, що выплата на акціи закладовй, котрй правительство на себе пріймае, маe наступити въ пять ратахъ, почавши отъ 1887 р., а перша рата

буде выплачена ажь тогды, коли желѣзниця буде ôтдана до публичного ужитку. Арт. IV каже, що желѣзниця мае бути ôтдана до публичного ужитку въ два роки ôтъ рѣчинця концесіи, а арт. V каже, що законъ зъ дня 24 мая 1874 о условіяхъ и уступкахъ для товариства желѣзницѣ Черновецкои въ справѣ дальшои будовы желѣзниць зô Львова до границѣ коло Нетребы тратитъ свою власть обовязуючу. Законъ сей стае правосильнымъ ôтъ дня его оголошеня.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россія. Въ половинѣ серпня мае царь пріѣхати на великій маневры, котрі въ сѣмъ часѣ и пôдъ проводомъ самого царя маютъ ôтбутися въ околици Кіева. Вправы военнй въ таборѣ пôдъ Краснымъ селомъ коло Петербурга закôнчатся дня 13 серпня безъ звычайныхъ великихъ маневрôвъ. Въ европейскôй Россіи маютъ въ тôмъ часѣ ôтбутися на шѣснайцять рôжныхъ точкахъ вправы кавалеріи, а мѣжь иншими такожь и въ округахъ варшавскôмъ и кіевскôмъ. — Правительство постановило въ всѣхъ набутыхъ областяхъ центральнои Азіи розпочати роботы наводненя а выготовленье ôтповѣдного пляну поручило Полякови Поклевскому, котрый давнѣйше бравъ участь въ польскôй ворохобни а ôттакъ получивши амнестію вернувъ назадъ до краю и тутъ вступивъ до россійского войска. — Зъ Петербурга доносятъ до „Pol. Corr.“, що вѣсти, будьто-бы въ переговорахъ Россіи съ Англіею настала застоя, ба що бôльше, що будьто бы зайшла навѣть змѣна для Англіи некористна въ наслѣдокъ новыхъ домагань Россіи, суть зовсѣмъ безъосновнй. Противно, все складаеся такъ, що переговоры закôнчатся вже въ короткôмъ часѣ съ добрымъ успѣхомъ для обохъ сторôнь. Мимо сего донесеня до „Pol. Corr.“ здаеся однакожь, що переговоры мусѣли були на якійсь часъ перерватися а то именно для того, що ген. Комаровъ донѣсъ бувъ свому правительству, що сараксй Туркмены не хотятъ згодитися на нову граничну линію, бо черезъ то найлѣпшй пасовиска перейшли-бы на власнôсть Афганцѣвъ. Россійске правительство, довѣдавшись о тôмъ, постановило попирати жаданя Туркменôвъ и може бути, що ся обставина дала причину до певнои застои въ переговорахъ, котрй однакожь теперь ведутся дальше и може бути, скоро вже закôнчатся. — Дипломатичный агентъ при Ватиканѣ, Бутеневъ, пріѣхавъ до Петербурга. Якъ звѣстно, Бутеневъ, бувъ по заточеню католицкого епископа до Ярославля завôзваный сюда зъ Риму для деякихъ переговорôвъ съ директоромъ департаменту для вѣроисповѣдань въ министерствѣ дѣлъ заграничныхъ, кн. Кантакузеномъ. Получивши тутъ ôтповѣдній инструкціи, выѣхавъ бувъ Бутеневъ знову до Риму. Теперѣшный его пріѣздъ звязаный съ безпосереднымъ ответомъ папы, данымъ въ справѣ заточеня епископа Гриневецкого. Ходитъ тутъ головно о выясненье точныхъ причинъ заточеня епископа и о обсадженье опорожненого мѣсця въ Вильнѣ. Обсадженье епископства показалося при теперѣшныхъ обставинахъ не можливымъ. Що же до причинъ заточеня, то папа Левъ XIII. мусѣвъ на нихъ згодитися, позаякъ конкордатомъ Россіи съ Римомъ границѣ дѣланя католицкихъ епископôвъ точно означенй. Конкордатъ каже выразно, що католицкй епископы на заходѣ повинній лишь точно пильнувати свого душпастирства.

Франція. Переговоры Франціи съ Хинами въ Тіенъ Тсинѣ поступаютъ щасливо на передъ. Французкій представитель Патенотръ и хиньскій Ли-Гунгъ-Гангъ згодилися вже на ôсѣмъ точокъ угоды. Теперь ведутся переговоры ще лишь надъ двома точками. Французке правительство займаеся вже теперь тымъ, въ якій способѣ мае бути переведена и устроена администрація Тонкину. На радѣ кабинету, котра минувшого четверга ôтбулася пôдъ проводомъ Бриссона, раджено надъ инструкціями, якй маютъ датися ген. де Курси, котрый съ початкомъ червня мае прибути до Тонкину. Говорятъ, що въ Гуе, Сонтаи, Бакъ-нингъ, Гаи-Фонгъ и въ Га-Ной маютъ бути установленй французкй резиденты. Въ Гуе буде установленый головный резидентъ а тамтй чотыри будутъ ему пôдчиненй. — До „Poll. Corr.“ доносятъ, що мимо того, що межи Францією а Хинами приходитъ вже до згоды, французке правительство все таки ще выслало нову помôчь збройну до Тонкину. — Въ честь померщого Виктора Гиго мавъ президентъ французкои палаты послôвъ дня 23 с. м. довшу промову, по котрôй палата ухвалила на похороны Виктора Гиго 20.000 франкôвъ. На знакъ жалобы закрыто того дня засѣданье палаты.

Англія. Пôсля англійскихъ газетъ грозитъ кабинетови Гляджтона нове небезпеченьство и симъ разомъ може далеко бôльше, якъ коли небудь доси. Говорятъ навѣть, що кабинетъ Гляджтона есть вже близькимъ упадку и то не по поводу россійско-англійского конфликту, але по поводу справы ирляндскои. Доси доносятъ поки що лишь о кризѣ министеріяльнôй, котра наступила для того, що министры Шемберленъ, Дильке и Лефевръ выступили противъ поповленю закона, маючого на цѣли поьздержанье ирляндскихъ убійствъ и злочиньствъ аграрійныхъ и противъ новому аграрійному законови ирляндскому. Говорятъ, що криза въ министерствѣ могла бы доперва тогды устати, коли-бы повысшій законъ бувъ продовженый ще лишь на одинъ рôкъ и коли бы всѣ на те згодилися, щобы новому парляментови оставити остаточне полагодженье ирляндскои политики. Думаютъ загально, що Гляджтонъ на те пристане. — Въ палатѣ послôвъ заявивъ Гляджтонъ, що въ справѣ ратификація египетскои угоды финансовои не могли бути порôблень ôтповѣдни кроки, позаякъ австрійска рада державна зôстала закрыта а парляментъ нѣмецкій ôтроченый. Не можна однакожь допускати, щобы обѣ сй державы спротивилися въ чѣмъ небудь сѣй угодѣ, позаякъ она заключена такъ за згодою Австріи, якъ и Нѣмеччины. — „Standard“ доноситъ, що головною перешкодою до заключеня угоды межи Россіею а Англіею есть та обставина, що правительство англійске домагаеся, щобы переговоры закôнчилися заключеньемъ формального трактату, пôсля котрого оба правительства маютъ признати точно означену афганьску границю яко сферу, котрои жадна держава переступити не смѣе; противно жадае Россія, щобы Англія выразно заявила, що Афганистанъ лежитъ поза сферою ей дѣлання. — Англійскй войска чимъ разъ бôльше уступаютъ зъ Судану. Зъ Каиру доносятъ, що ген. Вользелей прибувъ тамъ онодгы по полудни вразъ съ цѣлымъ своимъ штабомъ.

Италія. Въ кабинетѣ италійскôмъ мало що не настала мала криза. Министеръ дѣлъ заграничныхъ постановивъ бувъ податися до димисіи а то для того, що парляментъ не принявъ въ буджетѣ однои позиціи на 10.000 въ его ресортѣ. Президентови министрôвъ удалося однакожь наклонити Маччиніого, щобы и дальше позôставъ. Чи ôнъ однакожь середъ рôжныхъ нападôвъ на него буде мôгъ удержатися, се покаже будучнôсть. Вѣсти зъ Массуахъ надъходятъ чимъ разъ бôльше тревожливй а Абессинія выступае вже майже ворожо противъ Италіи. Не менше не ведеся Италіи такожь съ ей политикою колоніяльною. Для того може и справедливо ставитъ одна газета питанье, чи не лѣпше було-бы таку политику колоніяльну зовсѣмъ покинути. Въ Римѣ мимо того удержуеся вѣсть, що правительство италійске высылае дальше свое войско на побереже червоного моря, якъ здаеся не такъ вже для обсадженя Свакита якъ скорше може для забезпеченя италійскои залоги въ Массуахъ. — Дня 25 с. м. обходжено въ Римѣ по всѣхъ церквахъ съ великимъ торжествомъ 800-лѣтну память смерти папы Григорія VII (Гильдебранда).

Сербія. Зъ Бѣлграду доносятъ до „Pol. Corr.“, що король Милянъ окремымъ указомъ давъ рѣшучу димисію Ристичови, бувшому предсѣдателеви кабинету. Есть то ôтповѣдь на звѣстне его выступленье въ Петербурзѣ. Спосôбъ и тонъ, въ якôмъ бувшій министеръ промовлявъ на рôжныхъ пирахъ пôдчасъ св. Методіевского торжества въ Петербурзѣ, переходили всякй границѣ, въ якихъ повиненъ выступати кождый лоальный пôдданый сербскій а особливо, коли выступае яко приватный туристъ. Навѣтъ въ такôмъ случаю, колибъ Ристичъ стоявъ на чолѣ правительства, не мавъ бы права выступати безъ выразного позволеня свого короля въ такій спосôбъ, въ якій ôнъ выступавъ надъ Невою. Зъ сего поступленя сербского короля будутъ панслависты могли переконатися, що политика Сербіи шукае собѣ провôдной гадки въ народѣ и що до неи покликанй суть лишь король и лиця законами до сего уповажненй. — Король Милянъ выѣхавъ до Вѣдня, зъ ôтки ôттакъ перейде до Баденъ на купелѣ. На часъ своеи неприсутности передавъ управу державы сербскôй радѣ министрôвъ.

НОВИНКИ.

— **Слѣдуюче число „Дѣла“** выйде въ суботу въ збôльшенôмъ объемѣ зъ причины, що во второкъ сего тыждня не могло выйти число за-для свѣтлого празника Сошествія св. Духа.

— **На карткахъ адресовыхъ нынѣшного числа „Дѣла“** вызначила наша Администрація, доки хто мае заплачено разъ длятого, щобы Вп. Предплатники могли порôвнати свои рахунки съ нашими а въ друге длятого, щобы выровнали залягаючй предплаты. (Знаки запытаня означаютъ, що на сей рôкъ нѣчого ще не заплачено). Вп. Предплатники зволятъ ласкаво надсылати свои залеглости, бо выготовляючи теперь новй адресы, мусѣла-бъ Администрація перервати довжникамъ дальшу высылку, не знаючи, чи они желаютъ собѣ и дальше нашу часопись получати.

— **Загальный збôръ „Рускаго Товариства Педагогичного“.** Въ недѣлю дня 24 с. м. ôтбувся въ Тернополи загальный збôръ „Рускаго Товариства Педагогичного“ и выпавъ надъ сподѣванье дуже добре. Мимо того, що черезъ пôвтора дня ливъ дощь якъ зъ коновки, зôбралося все таки около 60 членôвъ товариства, переважно учителѣвъ шкôлъ народныхъ и якъ бы не страшна злива, було-бы певно и въ трое тôлько членôвъ прибуло. Приѣхавшихъ въ суботу дня 23 с. м. зô Львова выдѣлъ товариства и членôвъ его, повитали на двôрци въ Тернополи тамошнй члены товариства и члены „Рускои Бесѣды“ въ Тернополи. Збôръ ôтбувся зовсѣмъ пôсля оголошеня програмы лишь за-для браку часу мусѣли ôтпасти тематы призначенй до дискусіи. Головою товариства выбрано одноголосно Вп. сов. шкôльного о. Василя Ильницкого. До нового выдѣлу вôйшли пп. дръ Алек. Огоновскій, о. Стефановичъ, Врецьона, Бѣчай, Заклиньскій, Старецкій, Банахъ, Зарицкій, дръ Калитовскій, Бѣлецкій; заступники пп.: о. Амвр. Поляньскій, Матѣевъ и Кахникевичъ. Шарше справозданье зъ того збору подамо пôзнѣйше.

— **„Народна Торговля“ у Львовѣ** перенесеся небавомъ зъ дотеперѣшного умѣщеня до каменицѣ „Народного Дому“ и займе склепъ и магазины по бувшôмъ тамъ черезъ многй лѣта купци Винклерѣ. Маючи дуже догôдне и просторе умѣщенье, „Народна Торговля“ буде могла розширити обсягъ свого дѣланя, именно буде въ можности удержати складъ предметôвъ зелѣзныхъ, такъ потрѣбныхъ нашому сельскому народови. Въ локалю, котре займе „Народна Торговля“, будутъ мѣститися и ей канцелярія и комната гостинна, де можна буде дôстати напитки и перекуску. Цѣле нове умѣщенье „Народнои Торговлѣ“ хорошо ôтреставроване и устроене.

— **Въ Альманаху „Союза“**, товариства черновецкихъ академикôвъ рускихъ, котрый сими днями поступитъ вже въ печатню, будутъ помѣщенй творы (стихомъ и прозою) слѣдуючихъ П. Т. авторôвъ: Вдôвця Костя, Вѣнцковского Дмитра, дра Ганкевича Клима, Калужняцкого Емиліяна, Коницкого Александра, Костомарова Николая, Кралицкого Анатоля, Кулѣша Пинталеймона, Масляка Володимира, Млаки Данила, Пасѣчиньского Исидора, Поляньского Петра, Поповича Емиліяна, Устіяновича Корнила, Р. и Н. зъ Украины, Стороженка и Федьковича Осипа. Переглянувши всѣ гарнй творы, выбранй старанно зъ великого числа надôсланыхъ рукописей и призначенй до помѣщеня въ „Альманаху“, проситъ пôдписане товариство всѣхъ П. Т. Родимцѣвъ любячихъ свое рôдне слово, спѣшити съ надсыланьемъ предплаты, котра теперь выноситъ 1 зр. 20 кр. По выпечатаню буде „Альманахъ“ найменше 2 зр. коштувати, бо объемомъ буде сягати певно около 20 аркушôвъ печатаныхъ. — *Отъ товариства рускихъ академикôвъ „Союзъ“ въ Чернôвцяхъ.*

— **Будôвництво церковне.** Министерство просвѣты и вѣроисповѣдань постановило розширити кругъ дѣланя церковнои администрації въ справахъ будôвництва церковного що до будынкôвъ парохіяльныхъ и церковныхъ. Власть политична и ординаріяты епископскй получили запытанье, якй спостереженя насуваются имъ въ сей мѣрѣ зъ дотеперѣшнои практики и якй дались-бы завести змѣны въ дорозѣ администраційнôй?

† **Фридрихъ Керберъ**, вицепрезидентъ высшого суду краевого, кавалеръ ордеру св. Леопольда и почетный горожанинъ мѣста Золочева, померъ дня 25 с. м. о 3 год. по полудни. Покôйникъ хочь родомъ Нѣмець, любивъ серцемъ и душею край, въ котрôмъ прійшлось ему проживати и зыскавъ бувъ своимъ честнымъ характеромъ любовь и симпатію не тôлько у своихъ настоятелѣвъ и урядникôвъ, ему пôдвластныхъ, але и въ загалѣ у всѣхъ людей приватныхъ, котрй съ покôйникомъ хочьбы разъ лишь мали яке дѣло. Вѣчна ему память!

— **Викторъ Марія Гиго**, найславнѣйшій французкій поетъ и повѣстеписатель, померщій дня 22 мая с. р., родився дня 26 лютого 1802 р. въ Безансонъ, де проживавъ его батько, тогды полковникъ а ôттакъ генералъ въ французскôмъ войску. Его мати Софія походила зъ родины Требуше и була родомъ зъ Нантъ. Ще малымъ хлопцемъ вандрувавъ Гиго зъ одного мѣсця на друге съ своимъ батькомъ, котрый яко войсковый человѣкъ мусѣвъ часто мѣняти свôй гарнизонъ. Коли въ 1807 р. батько его мусѣвъ ити въ похôдъ до Италіи противъ ославленого розбишака Фра Діяволя, малый Викторъ пріѣхавъ тогды першій разъ до Парижа, де въ однôмъ монастыри живъ съ своею матерею и съ двома братями, съ котрыхъ ôнъ бувъ середущій. Тутъ схороннився бувъ у нихъ въ 1809 р. генералъ Лягоріе скомпромитованый въ заговорѣ Моро и безъустанно слѣженый полиціею. Лягоріе бувъ першимъ учителемъ Гига и ôтъ него научився ôнъ читати. Зразу призначивъ бувъ батько Виктора Гига до службы войсковои. Молодый Викторъ М. Гиго ôтдався пильно наукѣ математики, але и не забувавъ на поезію. Вже въ 1816 р. написавъ ôнъ поему „Le riche et le pauvre“ а въ 1817 обробивъ тему „Les avantages de l'étude“ за котру Академія вызначила була нагороду. Поема удалася дуже добре, але судіе не хотѣли повѣрити, щобы ей написавъ молодый, 15 лѣтный хлопець и уважали ей лишь за плягіятъ, для того такожь замѣсть нагороды дали ему лишь похвальну грамоту. Въ 1822—24 р. выйшли два першй томы его одъ и баллядъ, котрй хочь формою належатъ до клясичныхъ, змѣстомъ и духомъ однакожь представляютъ вже школу романтичну. Въ 1823 р. появився его першій романъ „Han d'Islande“ а ôттакъ 1825 р. другій „Bug Jargal“. Въ 1826 р. выйшовъ его драматъ „Cromwell“, котрый однакожь не мôгъ бути представленый на сценѣ. Въ промовѣ до сего драмату розвинувъ Гиго естетичну теорію нового напряму и зôрвавъ ôтъ теперь зовсѣмъ съ клясицизмомъ. Доперва драматъ „Ernani“ представленый першій разъ въ 1830 р. въ „Teathre français“ зъеднавъ поетѣ вѣчно невгасаему славу. По Ернанимъ появився ôттакъ романъ „Notre Dame de Paris“. До дальшихъ праць его належатъ драмы: „Lucrèce Borgia“, „Marie Tudor“, „Angelo“, и богато другихъ поезій. Ôтъ написаня роману „Notre Dame“ ажь до 1862 р. Викторъ Гиго не написавъ жаднои повѣсти; доперва въ сѣмъ роцѣ появилась нова его повѣсть „Les misérables“ ôттакъ „Les travailleurs de la mer“ и „L'homme qui rit“ и т. д. Найкрашимъ трудомъ, якій ôнъ написавъ прозою, есть „Le dernier jour d'un condamne“. — Викторъ Гиго займався такожь и политикою а яко поетъ и человѣкъ повенъ горячои фантазіи поступавъ за поривомъ хвилевого враженя, тожь и не придержувався нѣколи певнои сталои засады политичнои. Въ одахъ своихъ боронивъ ôнъ роялистичныхъ и католицкихъ Бурбонôвъ, за Каролля X и Людвика Филипа стававъ знову въ оборонѣ Бонапартыхъ. По революціи въ люгôмъ 1848 р. покликаный до парискои конституанты станувъ по сторонѣ монархично-реакційнои бôльшости. Выбраный пôзнѣйше знову до законодавчого тѣла, прилучився ôнъ до партіи соціяльно-демократичнои; ôттакъ выступавъ противъ Людвика Наполеона, за що имя его въ 1851 р. було умѣщене на першôмъ мѣсци въ листѣ проскрибованыхъ. Гиго утѣкъ на островъ Джерси, зъ ôтки его прогнано знову на островъ Гернси за то, що написавъ до англійскои королевои нечолобитный листъ, вставляючись за якимось чоловѣкомъ, засудженымъ на смерть. Доперва въ вересню 1870 р. вернувъ Гиго до Парижа и выдавъ ôтозву до Нѣмцѣвъ, щобы не важились заняти Парижа. Якъ разъ коли въ Парижи выбухла комуна, умеръ его сынъ, Кароль а Гиго по похоронѣ сына выѣхавъ до Брукселѣ а зъ ôтси до Лондону. Въ 1876 р. вернувъ знову до Парижа и зôставъ выбраный въ сенаторы зъ департаменту Сейнъ. Отъ сего часу проживавъ Викторъ Гиго стало въ Франціи по бôльшôй части въ Парижи. Яко голова романтичнои школы въ Франціи и ворогъ всякои конвенціональнои красы и абстрактнои характеристики зробивъ Викторъ Гиго въ французскôй литературѣ великій переворотъ и тымъ увѣковѣчнивъ на завсѣгды свое имя.

— **Палата адвокатска въ Перемышли** зôстала на пôдставѣ розпорядженя министерства розвязана; такъ само палата адвокатска въ Станиславовѣ, Коломыи и Золочевѣ. Отъ теперь будутъ отже въ Галичинѣ лишь двѣ палаты адвокатскй, а именно въ Краковѣ и Львовѣ.

— **Именованя и перенесеня.** Министерство правосудія именувало авскультанта Іосифа Млинарского адъюнктомъ суду повѣтового въ Камѣнцѣ струмѣловôй. — Президія ц. к. высшого суду краевого у Львовѣ именувала Емиля Матковского и Игнатія Крушиньского офиціялами высшого суду краевого у Львовѣ. — П. намѣстникъ перенѣсъ комисаря повѣтового Юліяна Кокуревича зъ Горлиць до Ярослава, а провизоричного концеписта намѣстництва Іосифа Ягошевского зъ Цѣшанова до Горлиць.

— **Степень лѣкарѣвъ ветеринаріи** получили въ львôвскôй школѣ ветеринаріи дня 21 с. м. пп.: Іоахимъ Фашеръ, Иванъ Панекъ и Иванъ Пискорскій.

— **Для ветеринарôвъ.** Зверхнôсть мѣста Мостискъ розписала конкурсъ на ново-заведену посаду ветеринара съ платнею 200 зр. и 200 зр. рôчно запомоги зъ повѣта на 3 роки; речинець до поданя назначеный до 31 мая с. р.

— **Новй водосказы.** Для означеня стану воды въ рѣкахъ, котрй маютъ бути урегульованй, маютъ бути на внесенье правительства уставленй крôмъ истнуючихъ вже 41 водосказôвъ ще 63 новыхъ; всѣхъ разомъ буде отже 104 и они будутъ уставленй на Вислѣ, Днѣстрѣ и Прутѣ и на ихъ притокахъ. Кошты новыхъ водосказôвъ маютъ выносити 3.640 зр., зъ котрои то сумы припадае на державу 1.840 зр. за 38 водозказôвъ а на край 1.800 зр. за 25 водосказôвъ.

— **Товариство ткацке въ Коссовѣ** получило зъ выдѣлу краевого на пôднесенье промыслу ткацкого 1.200 зр. безъзворотнои запомоги на закупленье маглю, потрѣбного для выкôнченя тканинъ, робленыхъ на новыхъ, полѣпшеныхъ варстатахъ. На розширенье тамошнои краевои школы ткацтва до 24 варстатôвъ обѣцавъ выдѣлъ краевый дати ще 2000 зр. пожички.

— **Памятка ювилейного торжества въ Велеградѣ.** Комитетъ, занимаючійся устроеньемъ св. Методіевского торжества въ Велеградѣ постановивъ выдати въ память сего торжества „Велеградскій ювилейный альбумъ“, въ котрôмъ на 15 образахъ будутъ помѣщенй достойнй памяти предметы велеградскои церкви и найкрасшй виды околицѣ Велеграда. Образы тй выготовленй геліогравирою въ фотографичнôмъ заведеню Виктора Ангерера угорского Словака зъ Малацекъ, у Вѣдни а до кождого доданый пôдписъ въ языкахъ рускôмъ, ческôмъ, польскимъ, хорватскôмъ, словеньскôмъ, болгарскôмъ, сербскôмъ, нѣмецкôмъ и французскôмъ. Цѣлый альбумъ въ дорозѣ предплаты коштуе съ текстомъ 10 зр. а зошитами по 5 образôвъ разомъ съ текстомъ по 4 зр. за зошитъ. Безъ предплаты коштуе цѣлый альбумъ 15 зр. а поодинокй образы безъ тексту 1 зр. Предплату принимае у Львовѣ книгарня Seyfarth и Dydyński, улиця Театральна ч. 1.

— **Холера.** До „Gazetta Piemontese“ доносятъ зъ Мадриду, якъ слѣдуе: Потверджаютъ официяльно, що азійска холера, котра въ послѣдныхъ часахъ зовсѣмъ була устала, на ново выбухла въ мѣстѣ Вальенца и то съ тымъ бôльшою силою. Такъ само выбухла сильна холера въ мѣстѣ Дерремъ (Durham) въ пôвночнôй Англіи. — Вѣсть, будьто-бы холера появилась такожь и въ пôвночнôй Италіи, а именно въ мѣсцевости Буока коло Кунео есть не правдивою.

— **Новый родъ папиросôвъ.** Отъ 1 червня с. р. буде по всѣхъ трафикахъ спродаватися новый родъ папиросôвъ зъ тютюну „Виргинія“ по 1 зр. за 50 штукъ, а въ меншихъ коробкахъ 10 штукъ за 23 кр.

— **Такожь нѣмеччйна!** Одинъ жидôвскій властитель дôбръ земскихъ выдавъ селянинови „карточку“, ось яку: „Herr Sruel. Geben sie zwei diszkes barabil von guralnie, auf diese zettel, drei Koryc jaczmin und sechs diszkes Korn na zasiwy. Aron D. Dubno 29 marci.“

— **Вовки гр. Романа Потоцкого** зъ его лѣсôвъ въ Розгадовѣ зъѣли въ протягу минувшого тыждня 11 коней селянамъ зъ Августôвки на громадскôй толоцѣ. Пôдчасъ правыборôвъ селяне интерпелювали ц. к. комисаря, чи „панъ грабя“ не надгородивъ-бы тои великои шкоды, яку зробили людямъ его вовки... П. комисарь покрутивъ носомъ... не знавъ, що казати.

— **Дрôбнй вѣсти.** Панна Марія Колишеръ, донька директора банку гипотечного, зложила въ магистратѣ львôвскôмъ до протоколу, що переходитъ зъ вѣроисповѣдання жидôвского на христіяньске. Есть то вже 420 случай у Львовѣ, що на пôдставѣ закона зъ 25 мая 1868 р. змѣняютъ особы законно свое вѣроисповѣданье. — Генералъ Пеячевичъ пріѣзджае сими днями до Черновець на ревію. — Мозокъ Тургенева переховуваный въ музеумъ петербурскôмъ важитъ пôсля россійскихъ газетъ 2·12 кильограма; мозокъ Байрона

важивъ 2·38, Кромвеля 2·23 а Кивіера 1·829 кильограма.

Вѣсти зъ Епархіи Львôвскои.

На конкурсъ розписанй: Задвôрье, капелянія дек. унѣвского, наданя приватного, ухвалою зъ 21 мая до ч. 3526; Пôдкамень, парохія дек. ходорôвского, над. прив., ухв. зъ 21 мая до ч. 3579; Высоцко, кап. дек. бродокого, наданя прив., ухв. зъ 21 мая до ч. 3580; Осôвцѣ, пар. дек. чорткôвского, над. прив., ухв. зъ 21 мая до ч. 3581; Човганы, пар. дек. болехôвского, над. прив., ухв. зъ 21 мая до ч. 3582; Увисла, пар. дек. гусятыньокого, над. прив., ухв. зъ 21 мая до ч. 3583; Бачѣвъ, кап. дек. нараѣвского, над. прив., ухв. зъ 21 мая до ч. 3584; Корчинъ, пар. дек. скôльского, над. прив., ухвалою зъ 21 мая до ч. 3585; Витвиця, пар. над. прив., ухв. зъ 21 мая до ч. 3587; Зарубинцѣ, пар. дек. збараского, над. прив., ухвал. зъ 21 мая до ч. 3588; Петрикôвцѣ, кап. дек. тернопôльского, над. прив., ухвалою зъ 21 мая до ч. 3590. Речинець для всѣхъ до 16 липня 1885.

Завѣдательство получили оо.: Іоанъ Валявскій въ Ôльхôвцѣ, дек. перегиньокого; Алексей Заклиньскій въ Соколовѣ, дек. бучацкого; Ем. Соневицкій получивъ сотруд. прив. въ Олешовѣ, дек. устецкого; Дмитро Хоминъ зав. въ Ланчинѣ, дек. надвôрняньского.

Увôльненй и введенй оо.: Юліянъ Соневицкій яко ex currendo завѣд. Витвицѣ а Володимиръ Голинатый введеный яко мѣсцевый завѣд. Витвицѣ, дек. болехôвского.

Зрезигнувавъ зъ завѣдателя Ôльхôвки, дек. перегиньского, о. Іоанъ Глѣбовицкій.

Митрополича консисторія вставилася до намѣстництва за вдовою по пок. о. Іос. Ганкевичу, пар. въ Пневю, Любовъ Ганкевичевою, о удѣленье ѣй рôчнои запомоги зъ фонду религійного.

Грамоту на управителя парохіи Вишенька мала, дек. городеньского, при хорôмъ пароху, о. Кичурѣ, получивъ о. Петро Радзикевичь.

Завѣзванье до присяги передъ митрополичимъ ординаріятомъ на професора актуального для пастирского богословія получивъ о. дръ Іоанъ Бартошевскій на день 28 мая с. р. о 12 год. въ полудне.

Ôтпустку получивъ о. дръ Гавріилъ Крижановскій до 1 липня по поводу занятія єго при „Общôмъ рôльничо-кредитнôмъ Заведеню“.

Дотацію для приватныхъ сотрудникôвъ зъ фонда религійного дозволило намѣстництво по 210 зр. для о. Ант. Гриньевича въ Будыловѣ при хорôмъ пароху и для сотруд въ Горожанцѣ при хорôмъ пароху о. Стеф. Яновичу.

Презенту на пар. Дашава, дек. стрыйского, получивъ о. Іоанъ Стоцкій.

Львôвска рада ткôльна окружна повѣдомила черезъ магистратъ митроп. ординаріятъ о испытахъ въ львôвскихъ школахъ мѣскихъ и проситъ о делегата ординаріятского до участи при сихъ испытахъ.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Презенту получили: 1) на парохію Берестъ, деканата мушиньского, наданя цѣсарского, получивъ о. Іоанъ Парыловичь, тамошный завѣдатель. 2) На парохію Дошница, дек. дукольского, jure devolutivo о. Димитрій Ядлошь зъ Смерекôвця.

Введенй въ завѣдательства оо.: 1) Сандовичь Петро до Ростоки великои, дек. мушиньского; 2) Попель Михаилъ до Борыслава, дек. дрогобыцкого.

Зрезигнувавъ зъ убѣгательства о капелянію Мигова, дек. добромильского, о. Тадей Скородыньскій зъ Речичанъ.

Завѣдательства получили оо. 1) Дуркотъ Петръ капелянія Яблоница польска, дек. оянôцкого, 2) Іоанъ Голіянъ капелянія Мигова, дек. добромильского, 3) Евгеній Горницкій капелянія Корытники, дек. нижанкôвского.

Каноничну институцію на парохію Вапôвцѣ, дек. перемыского, получивъ о. Юліянъ Менциньскій.

Съ симъ числомъ розсылаєся Впов. Предплатникамъ „Библіотеки найзнаменитшихъ повѣстей“ 7 и 8 аркушь повѣсти гр. Алекс. Толстого „Князь Серебрянный“

НАДÔСЛАНЕ.

Звертаємо увагу нашихъ Вп. читателѣвъ на анонсъ добре реномованои фирмы **Valentin & Co.** въ **Гамбурзѣ**, дотычачу **Гамбурскои грошевои лотеріи**, котра безъ сумнѣву муситъ заинтересувати Публику и дае случайнôсть за малый выдатокъ спробувати щастя.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 35—?

Порошокъ дамскій парискій по 50 кр., **Lohse'a** по 80 кр., **Ravissante'a** по 60 кр. и **власного выробу** по 40 кр.

Въ друкарни товариства им. Шевченка

(*ул. Академична Ч. 8*)

можна дôстати по зниженôй цѣнѣ:

Рочники часописи „**Правда**“:

Рочникъ	IV	зъ р. 1870	за 2 зр.
„	V	зъ р. 1872	„ 2 зр.
„	VI	зъ р. 1873	„ 2 зр.
„	IX	зъ р. 1876	„ 2 зр.
„	X	зъ р. 1877	„ 2 зр.
„	XI	зъ р. 1878 часть лит. 2 томы	„ 1 зр.
„	XII	зъ р. 1879	„ 2 зр.
„	XIII	зъ р. 1880 часть I	„ 50 кр.
		зъ р. 1884 часть II	„ 1 зр.

Крôмъ того можна набути:

„Studien auf dem Gebiete der ruthenischen Sprache“ von Dr. Emil Ogonowski за 2 зр. 25 кр.

1. „Исторія руска Костомарова“, перекладъ Ол. Барвѣньского томъ I за 60 кр., т. II за 50 кр., т. III за 60 кр.; всѣ 3 томы разомъ за 1 зр. 50 кр.
2. „Свѣтоглядъ украиньского народа“, Нечуя, за 50 кр.

Курсъ львôвскій зъ дня 21 м. мая 1885.

	платятъ	жадаютъ
	австр. валютою	
	р. кр.	р. кр.
1. Акціи за штуку.		
Желѣзн. Кар. Людв. по 200 р.	249 50	253 —
„ львôв.-черн.-яс. по 200 р.	223 —	226 50
Банку гип. галиц. по 200 р.	284 —	288 —
2. Листы заст. за 100 р.		
Общ. кредит. галиц. по 5% ав.	99 40	100 40
„ „ „ по 4% ав.	91 —	92 50
„ „ „ по 5% ав. період.	99 40	100 40
Банку гип. галиц. 6% ав.	101 35	102 35
Листы дов. гал. банку 3% въ ликв.	57 —	59 —
3. Листы довжнй за 100 р.		
Общ. роль. кред. Завед. для Гал. и Буков. 6% льосов. въ 15 лѣтъ	— —	— —
4. Облиги за 100 р.		
Индемнизацiи галиц. 5% м. к.	101 50	102 50
Облиги комунальнй банку краєвого 5%	96 75	97 75
Пожички кр. въ р. 1873 по 6%	102 75	104 —
5. Льосы мѣста Кракова	18 —	20 —
„ „ Станиславова	22 50	24 50
6. Монеты.		
Дукатъ голендерскій	5 77	5 87
„ цѣсарскій	5 80	5 90
Наполеондоръ	9 83	9 93
Пôвимперіялъ	10 15	10 25
Рубель россійскій срѣбный	1 54	1 64
„ „ паперовый	1 23½	1 25½
100 марокъ нѣмецкихъ	60 75	61 50
Срѣбро	— —	— —

(безъ текучого куп. безъ куплону)

Матеріи на одѣжь

лишь зъ трезалои вовны овечои для мужчины середнього росту

3 10 метры на одиу одѣжь | за зр. 4·96 кр. зъ доброи вовны овечои | „ „ 8·— „ зъ лѣпшои вовны овечои; | „ „ 10 — „ зъ тенкои вовны овечои | „ „ 12·40 „ зъ дуже тонкои вовны „

Пледы до подорожи за штуку зр. 4, 5, 8 ажь до зр 12·— Дуже красна одѣжь, споднѣ, иберцигеры, матеріи на сурдуты и плащѣ ôтъ дощу, тифль, льоденъ, комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на биляры, перувіенъ, доскинъ поручае

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взрзы франко. Карты взорцевй для панôвъ кравцѣвъ и**е**франкован. **За послѣплатою** на звышь 10 зр **франко.**

Я маю завсѣгды складъ сукна бôльше якъ за 150.000 зр. а. в. и тому легко зрозумѣти, що въ моѣй всесвѣтнôй торговли позбстае богато **останкôвъ** довжины ôтъ 1 до 5 метрôвъ, лишь я змушеный такй остачки ôтпускати по богато ôтъ коштôвъ выробу **низшихъ цѣнахъ.** Кождый розумно мыслячій чоловѣкъ муситъ змѣркувати зъ такихъ малыхъ останкôвъ не можна **жадныхъ взôрцѣвъ** посылати, бо прецѣ при кôлькасотъ замовленяхъ зъ тыхъ останкôвъ въ короткôмъ часѣ нѣчого бы не лишилося. Для того єсть то чистый **обманъ,** коли фирмы суконъ инсеруютъ о взôрцяхъ зъ останкôвъ и въ такихъ случаяхъ суть тй взоры ôттяти зъ поставôвъ а не зъ останкôвъ а цѣли такого поступованя суть зрозумѣлй.

Останки, котрй не годятся можутъ ôтмѣнятися або ôтсылаются грошѣ

Кореспонденціи принимаются на мовахъ: нѣмецкôй, угорскôй, ческôй, польскôй, италійскôй и французскôй. 1311 (14—20)

Теофиль Копыстыньскій

4—10 **артистъ-малярь,**

ôтъ кôльканайцять лѣтъ звѣстный изъ своихъ праць религійного маляротва принимае иконы всякого рода и величины; украшае такожь внутра церквей пôсля густу и стилю по мѣрныхъ цѣнахъ

Теоф. Копыстыньскій.

Львôвъ, ул. Краковска, ч. 20.

Учителька квалификована, котра удѣляла-бы приватну науку для 2 дѣвчатъ зъ высшихъ школъ выдѣловыхъ и для однои дѣвчины зъ низшихъ школъ, а при тôмъ науку языка французского и фортепіяну, за ответнымъ вынагородженьемъ знайде умѣщенье ôтъ початку вакацій с. р. въ домѣ уряднika на провинціи.

Близшй информаціи можна заслгнути у Вп. о. Александра Стефановича, катихита у Львовѣ або листовно пôдъ адресою Т. З. poste rest. Тысьмениця. (3 3)

Лѣсничій

испытованый, съ хорошими свѣдоцтвами, пошукуе мѣсця ôтъ 1 липни с. р.

Листовна кореспонденція пôдъ адресою В. Б. poste restante Теропôль. (1—3)

Курсъ збôжа

зъ дня 22 мая 1885.

Цѣна за 100 кильограмôвъ.

	зр	кр.	зр	кр
Пшеница червона	8	—	8	70
Жито	6	—	6	65
Ячмѣнь	6	50	7	50
Овесъ	6	50	7	—
Гречка	7	25	8	50
Кукурудза стара	5	25	7	—
„ нова	—	—	—	—
Просо	—	—	—	—
Горохъ до варки	6	—	9	—
„ нас.		—	—	—
Сочевиця	—	—	—	—
Фасоля	—	—	—	—
Бôбъ	—	—	—	—
Выка	5	—	6	—
Конюшина (передна)	45	—	55	—
Анижъ	—	—	—	—
„ плоскій	—	—	—	—
Кминъ	—	—	—	—
Рѣпакъ зимовый	10	50	11	50
„ лѣтный	—	—	—	—
Ржѣй (Льняна)	—	—	—	—
Насѣнье льняне	—	—	—	—
Насѣнье конопляне	—	—	—	—
Хмѣль новый	55	—	60	—

ЗМѢНА ФИРМЫ.

Симъ маю честь повѣдомити П. Т. Публику, що я обнявъ звѣстне заведенье годинникароке пôдъ фирмою „**Людвика Вайгля**“. при ул. Театральнôй ч. 16 у Львовѣ на власнôсть мою. Яко довголѣтный управитель сего заведеня старався я пôдъ кождымъ взглядомъ вдоволити П. Т. Публику а доказомъ сего єсть, що ôтъ 1865 р. т. є. ôтъ коли я взявъ керму фирмы „Людвика Вайгля“ въ свою управу, а особливожь ôтъ смерти бл. п. Людвика Вайгля, помершого 1879 р., не було нѣякого случаю якого невдоволеня, але противно Поважана П. Т. Публика съ довѣрьемъ и вдоволеньемъ удавалася до сего заведеня.

Дякуючи за дотеперѣшне довѣрье поручаюся и на дальше ласкавôй увазѣ П. Т. Публики.

Съ глубокимъ поважаньемъ

ІОАНЪ ЛОБОСЬ, годинникарь.

1361 (8—8) Львôвъ, ул. Театральна ч. 16.

„ПОРВАЛАСЬ НИТКА!“

Комедія на 4 справъ.

Написавъ **Олександеръ Я. Конiськiй.**

Цѣна 30 кр. а. в.

Въ м. VIII-цѣ, сторôнъ 73. — Набути можна черезъ Редакцію „Дѣла“. Съ высылкою по-за Львôвъ 32 кр. за примѣрникъ.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

акцiйного Банку Гипотечного

купуе и продае

ВСѢ ЄФЄКТЫ И МОНЄТЫ

пôдъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечнй и

5% Листы Гипотечнй преміованй

котрй пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

можна въ сѣй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% премією т. є. по **110 за 100**)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ дневнôмъ, не числячи нѣякои провизіи. 1349 27—?

ВЕЛИКА ЛОТЕРІЯ ГРОШЕВА

500.000 МАРОКЪ

яко найбôльшу выграну подае въ найщаслившôмъ случаю найновѣйша, велика, державою Гамбурга загварантована лотерія грошева

Спеціяльно же

1	Премія à М.	300000
1	выгр. à М.	200000
2	выгр. à М.	100000
1	выгр. à М.	90000
1	выгр. à М.	80000
2	выгр. à М.	70000
1	выгр. à М.	60000
2	выгр. à М.	50000
1	выгр. à М.	30000
5	выгр. à М.	20000
3	выгр. à М.	15000
26	выгр. à М.	10000
56	выгр. à М.	5000
106	выгр. à М.	3000
253	выгр. à М.	2000
512	выгр. à М.	1000
818	выгр. à М.	500
31720	выгр. à М.	145
16990	выгр. à М.	300,200, 150, 124, 100, 94, 67, 40, 20.

Тягненье выграныхъ першои клясы назначене урядово на 10 червня с. р.

1363 1—4

Найновѣйша велика, высокимъ правительствомъ державнымъ въ **ГАМБУРГУ** дозволена и цѣлымъ майномъ державнымъ загварантована лотерія грошева содержитъ **100000 лосôвъ,** зъ котрыхъ **50.500 лосôвъ,** отже бôльше якъ половина будутъ вытягатися одинъ по другôмъ въ семи клясахъ, съ стоячими тутъ побôчь выграными; **цѣлый капиталъ, що маe вылосуватися, выноситъ**

9,550.450 МАРОКЪ.

Черезъ богацтво выграныхъ, маючихъ вылосуватися въ сѣй великôй лотерiи грошевôй, якъ такожь черезъ **найбôльшу можливу гварантію и точну выплату выграныхъ** тѣшится лотерія ся всюды великою прихильностею. Пôсля постановъ пляну управляе нею осôбна до сего призначена генеральна дирекція а держава надзоруе цѣле предпринятье.

Особлива ôтличнôсть сеи лотерiи грошевои лежитъ въ єи користнôмъ урядженю, що всѣ 50.500 выграныхъ маютъ вже певно рѣшитися въ кôлькохъ мѣсяцяхъ а именно въ семи клясахъ.

Головна выграва першои клясы выноситъ **50.000 марокъ** збôльшаеся ôттакъ въ другôй клясѣ на **60.000,** въ третôй на **70.000** въ четвертôй на **80 000,** въ пятôй на **90.000,** въ шестôй на **100 000,** а въ семôй евентуально на **500.000,** спеціяльно же на **300.000, 200.000 марокъ** и такъ дальше.

Продажь оригинальныхъ лосôвъ сеи грошевои лотерiи повѣрено **низше пôдписаному домови торговельному** а всѣ тѣ, що хотятъ взяти участь въ закупнѣ оригинальныхъ лосôвъ, зволятъ съ своими замовленями ôтнестися просто до него.

Поважаныхъ замовляючихъ просимо, щобы припадаючй сумы залучали при замовленяхъ въ **австр. банкнотахъ або маркахъ почтовыхъ.** Можна такожь посылати грошѣ **наказками почтовыми,** на бажанье выковуются такожь припорученя **за послѣплатою.**

На тягненье выграной першои клясы, котре ôтбудеся дня 10 червня, коштуе

1 цѣлый лосъ оригинальный зр. а. в. **3.50** кр.
1 половина лосу оригинальн. зр. а. в. **1.76** кр.
1 чверть лосу оригинального зр. а. в. **0.90** кр.

Кождый получитъ на руку **оригинальный лосъ** заосмотреный гербомъ державнымъ а рôвночасно и **урядовый плянъ лосованя,** зъ котрого можна довѣдатися все близше, тягненье выграныхъ, дату тягненя и вкладки рôжныхъ клясъ. Заразъ по тягненю получитъ кождый участникъ урядову, державнымъ гербомъ заосмотрену **листу выграныхъ,** котра подае точно выгранй а взглядно числа, котрй выграли. **Выплата выграныхъ слѣдуе пôсля пляну ретельно и пôдъ гварантією держави.** Наколи-бъ неожидано получителеви не годився плянъ лосованя, то мы радо готовй недогôдны лосы передъ тягненьемъ назадъ взяти и ôтдати получену за нихъ суму. На бажанье высылаются урядовй плявы лосованя на передъ даромъ. Позаякъ мы сподѣваемося до сего нового тягненя выграныхъ численныхъ поручень, то просимо, щобы всѣ замовленя можна съ всею старанностею выконати, присылати намъ тій-же **якъ найскорше** на кождый случай однакожь передъ

10 червня 1885

просто до пôдписаного тутъ головного бюра лотерiйного

Valentin & Co.

Königstrasse 36—38 Hamburg.

Кождый маe у насъ ту користь, що получае оригинальнй лосы безъ посередництва и пôдрядчикôвъ и длятого получае кождый не лишь урядовй листы выграныхъ въ найкоротшôмъ часѣ по тягненю и **безъ пригадуваня, оригинальнй лосы завсѣгды по назначеныхъ пôсля пляну цѣнахъ** безъ якои небудь надвыжки.

Выдавець и редакторъ: **Иванъ Белей.**

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Бедиарокого.

Ч. 54. Львôвъ, Субота 18 (30) мая 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.

Редакція иАдминистрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.

Рукописи звертаются лишь на попереднє застереженье

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надѣсланє“ по 20 кр. а. в.

Рекламаціи неопечатаній вôльній ôтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовій уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи: ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на пôвъ року . . 6 зр. на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на пôвъ року . . 8 зр. на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи: на цѣлый рôкъ . . 12 рубл. на пôвъ року . . 6 рубл. на чверть року . . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: на цѣлый рôкъ . 16 рубл. на пôвъ року . . 8 рубл. на чверть року . . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . 5 рубл. на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи: на цѣлый рôкъ . . . 15 зр. на пôвъ року . . . 7·50 зр. на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на цѣлый рôкъ . 19 зр. на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . 6 зр.

Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Ч. 109.
Г. Р. К. В.

РУСИНЫ ВЫБОРЦѢ!

И зновъ настала для насъ важна пора, — пора *выборôвъ до рады державной у Вѣдни*. Зновъ приходится намъ всѣмъ, у кого єсть руске серце, постояти за себе, за нашь рускій парôдъ.

Селяне Галицкій, якъ Русины такъ и Поляки, маютъ выбрати 27 послôвъ, котрí-бы у Вѣдни на Радѣ такъ Наймилостивѣйшому Монарсѣ якъ Єго министрамъ и другимъ посламъ зъ другихъ краєвъ австрійскихъ давали знати, щó нашимъ селянамъ єсть на потребѣ, въ чѣмъ-бы имъ помочи можна, въ чѣмъ улекшити, а якí кривды ихъ належало-бы чимъ скорше усунути.

Рускí селяне, що жіютъ ôтъ рѣки Сяну на всхôдъ сонця по Збручь и Черемошь, маютъ въ своихъ 17 рускихъ округахъ выборчихъ выбрати своихъ **17 рускихъ послôвъ.**

Сего права не смѣє имъ нѣхто сперти анѣ не годенъ ôтобрати. Розходится лишь о то, якъ нашí селяне рускí то право для себе зъумѣютъ выкористати.

Не першина вправдѣ рускому селянинови ставати до выборôвъ и боронити своихъ справъ селяньскихъ. Передъ 12 рокаии рускí селяне рушились такъ красно и такъ добре походили коло свого дѣла, що выбрали 16 рускихъ послôвъ! Инакше сталось передъ 6 роками. Тогды многí зъ нихъ дался збити на злу дорогу и выбрали на Раду державну до Вѣдня лишь 3 послôвъ, а въ многихъ округахъ зыскали посольство для себе польскí паны.

Чи ôтъ того рускимъ селянамъ сталося лѣпше, судѣтъ самí. Такъ однакожь дальше бути не може.

Въ кождôй державѣ, де єсть конституція, буває такъ, що *лишь той має, хто самъ про себе дбає*. Будутъ нашí селяне хлѣборобы добре дбати про себе при новыхъ выборахъ, выберутъ они зновъ 16 або 17 своихъ рускихъ послôвъ, людей розумныхъ, щирыхъ та бодрыхъ, то и самымъ имъ муситъ стати лѣпше.

Для того то теперѣшна пора такъ дуже важна! Переспимо єи, не станемо всѣ разомъ, якъ братя, якъ сыны однои матери Руси, рука въ руку до выборôвъ; не выберемо своихъ рускихъ послôвъ, — то на 6 лѣтъ скривдимо самí себе дуже тяжко. И нѣчого не поможутъ намъ тогдѣ жалѣ и нарѣканя, бо якъ собѣ хто постелитъ, такъ и выспится!

Щобы однакожь знати, *кого рускí выборцѣ маютъ выбирати своимъ посломъ до Вѣдня*, на те зôбрался, якъ и давнѣйше бувало, львôвскí Русины въ одну громаду **въ головный комитетъ выборчій,** порозумѣлися съ мужами довѣрія по нашихъ селахъ та мѣсточкахъ, а *порозумѣвшись визначили въ цѣлôмъ краю найрозумнѣйшихъ и найбодрѣйшихъ мужéвъ-Русинôвъ, щирыхъ и прихильныхъ для селянъ хлѣборобôвъ*, и тыхъ поставили Вамъ передъ очи и **на тыхъ голосуйте вы честнí выборцѣ рускí съ повнымъ довѣріємъ!**

Русины львôвскí не зрадятъ Васъ! Они не ôтъ вчера працюютъ надъ добромъ руского народа, они якъ тí неустрашимí воины стоятъ заєдно на сторожи вашихъ правъ и свобôдъ и *не допустятъ и нынѣ, щобъ васъ хто-небудь скривдивъ*.

Рускí выборцѣ! Слухайте своихъ братôвъ Львôвскихъ, а не давайтесь на пôдмову тыхъ, що ажь що-ино теперь приходятъ до васъ та кличутъ васъ своими „брацьми“, а вчера ще про васъ и знати не хотѣли. Не вѣрте ихъ солодкимъ словамъ, котрыми прирѣкаютъ вамъ золотí горы, бо се грушки на вербѣ. Най ваше честне око руске и не гляне въ ту сторону, де пôдманюв васъ Юда, а крый Боже, не дайтесь на єго лукаву пôдмову. Вы честнí господарѣ, споконвѣчнí властителѣ тои святои землѣ, вы не потребуєте чужои ласки, вамъ по закону належится ваше право и нѣхто єго ôтъ васъ не ôткупитъ.

Бували такí тяжкí та сумнí часы, часы темноты, що Русинъ мало дбавъ про своє право, але нынѣ — нынѣ ôнъ просвѣченый, умный та розумный досвѣдомъ. Нынѣ не зрадитъ ôнъ своєи рускои ôтчины, а приступитъ до выборôвъ достойно и смѣло и съ чистою совѣстею *ôтдастъ свôй голосъ лишь на рускаго кандидата!*

И Русинови муситъ на Божôмъ свѣтѣ стати такъ добре, якъ другимъ народамъ. Русинъ не гôршій ôтъ другихъ. Русинъ такій-же вольный обыватель и нынѣ знає ôнъ добре, що єму належится. А єсли єму чого не достає, то на те ôнъ выбере свого рускаго посла, чоловѣка своєи кости и крови, щобы той на радѣ державнôй у Вѣдни передъ лицемъ Монарха, передъ министрами и послами другихъ народôвъ австрійскихъ о все своє упôмнувся.

Тому то, братя селяне и вы всѣ честнí выборцѣ рускí, призываємо васъ приступити до великого дѣла выборôвъ *съ упованьемъ на Бога честно и праведно, съ повною свѣдомостею своєи силы, бодро и смѣло, якъ подобає народови рускому на єго земли въ єго ôтчинѣ*.

Съ Богомъ рускí люде на добрый подвигъ, на гараздъ руского роду и на єго славу!

Живо и смѣло до дѣла — а побѣда наша! Съ нами Богъ, разумѣйте языцы и покоряйтеся, яко съ нами Богъ!

У Львовѣ, въ мѣсяци цвѣтню 1885 р.

Ôтъ Головного рускаго Комитету выборчого.

Яковъ Шведицкий,
предсѣдатель.

Юліянъ Романчукъ и **Дръ Исидоръ Шараневичъ,**
заступники предсѣдателя.

Дръ Иванъ Литиньскій и **Володимиръ Пôдляшецкій,**
секретарѣ.

До нашихъ выборцѣвъ!

Два дни дѣлятъ ще насъ ôтъ рѣшучои хвилѣ, въ котрôй цѣлый галицко-рускій парôдъ покликати має своихъ заступникôвъ, поставити має своихъ речникôвъ на цѣлый шестилѣтный періодъ до ареопагу цѣлои монархіи. Два дни ще — патріотичнои огненнои пробы для рѣшеныхъ, намыслу для нерѣшеныхъ. До сихъ послѣдныхъ ôткликуємось передовсѣмъ съ всею умильностею, съ цѣлымъ усердіемъ и ревностею, яка стоитъ такъ великого дѣла: най ще въ послѣднôй хвили рѣшатся на гараздъ руского имени, на честь и славу батькôвъ своихъ и дѣтей, най не берутъ важкои отвѣчальности и не звертаютъ на себе смѣху и глуму противникôвъ, сусѣдôвъ, села, повѣта, цѣлои рускои землѣ, що нынѣ ще глядитъ на нихъ якъ тоскна мати на свою рôдню, а завтра пальцемъ показувати може, и проклинати якъ зрадникôвъ...

Опôсля кличемо до всѣхъ выборцѣвъ якъ широка галицко-руска земля, кличемо — а голосъ нашь най полине хвилями Днѣстра, Прута, Быстрицѣ, Лôмницѣ, Серета, Сяну и Липы, най ôтобьється о широкí скелѣ Бескиду и скрѣпленый загомонитъ по всѣхъ ланахъ галицкои землѣ, кличемо голосомъ пророка: **не бôйтеся!**

Не бôйтеся, бо дѣло, за котре стати маєте, чисте и праведне, якъ ваше имя. Вашь голосъ стати має за свою голову, свою рôдню, свою стрѣху, свою землю, свою долю, своє право, кровію выбороне и нѣхто въ свѣтѣ не посмѣє вамъ єго ôтобрати! Не бôйтеся, рускí борцѣ, а станьте радше такъ, щобы въ будуще васъ боялися! Не бôйтеся навѣту тыхъ, котрыхъ въ совѣсти мы першí бажали-бы пошановати. Не мы тому виноватí, що воля ихъ розôйшлася съ волею народа, — отвѣчальнôсть най спаде на тыхъ, що тоє роздвоєнье выкликали, щобъ насъ въ борбѣ роздѣлити и лекше побѣдити...

Якъ вѣрнí мы Великôй Династіи нашôй, якъ вѣрнí мы Святѣйшому Престолови Римскому, такъ само вѣрнí остаємо и свому Народови, котрый въ нынѣшныхъ выборахъ по разъ першій самъ прилюдно заявляє свою волю. Въ двохъ періодахъ давнѣйшихъ выжидавъ якъ малолѣтный до послѣднои хвилѣ именованя собѣ заступникôвъ — симъ разомъ зъорганизувався самъ въ велике политичне тѣло и по зрѣлôй розвазѣ поставивъ собѣ заступникôвъ такихъ, котрыхъ въ значнôй части бачивъ, слухавъ и вѣру ихъ политичну на скрôзь пôзнавъ.

Тожь и надѣятися належитъ, що той парôдъ покаже и въ послѣднôй хвили свою политичну зрѣлôсть и якъ одинъ мужь стане неустрашимо, три миліоны головъ — за своими избранными.

Мы супокôйно выжидаємо рѣшучои хвилѣ. Все, що було въ силѣ нашôй, мы не залишили нѣчого. Мы, що сила наставали на тоє, щобы потворились комитеты провинціональнí и щобъ тіи самí, знаючí лучше якъ хто иншій свои потребы и своихъ людей, ставили собѣ кандидатôвъ.

За нашою радою пôйшовъ въ пребôльшій части рускій центральный комитетъ выборчій — и єго дѣло було въ цѣлôй акціи дѣйстно бôльше дѣломъ єднаючого судіи, якъ рѣшаючои верховнои власти. Тому-жь хто намъ закине, що нашí кандидаты накиневí якимись обществами-товариствами зъ горы, — скаже неправду. Нашí кандидаты — избранники самого народу. Съ радôстнымъ одушевленьемъ мы приглядалися, якъ многí зъ тыхъ кандидатôвъ, понимаючи зрѣло свою задачу, ставали передъ своими выборцями въ Калуши, Долинѣ, Бôбрцѣ, Тернополи, Самборѣ, Золочевѣ, Бродахъ, Бережанахъ, съ радôстнымъ одушевленьемъ мы сконстатували, якъ тремтѣли до нихъ серця выборцѣвъ, — однымъ словомъ: сѣйба була щира и добра — жниво въ рукахъ Божихъ. Якій-небудь буде выхôдъ выборчій, мы и нарôдъ нашь зробили все, що було въ рукахъ нашихъ.

На послѣдокъ ще одно. Чого не бувало доси на нашôй земли, въ многихъ повѣтахъ стаютъ нашí выборцѣ не тôлько противъ своихъ звѣстныхъ противникôвъ, але и одní браты рôднí противъ рôдныхъ. За одными стоитъ лише правда, нынѣ густо-часто, якъ зъ досвѣду знаємо, безъоружна, — за другими сила... Маємо въ Бозѣ надѣю, що побѣдитъ — правда!

Въ тôмъ увѣреню подаємо листу кандидатôвъ, уложену пôсля оповѣщеныхъ вже рѣшень центрального комитету, змодификовану пôзнѣйшими фактами (въ округахъ Станиславôвъ и Тернопôль) и доповнену въ тыхъ округахъ, де центральный комитетъ полишивъ бувъ выбôръ кандидата комитетамъ повѣтовымъ (Бережаны, Ярославъ и Коломыя):

1. На округъ Калушь-Долина-Бôбрка п. **Юліянъ Романчукъ,** професоръ рускои гимназіи у Львовѣ.

2. На округъ Стрый-Дрогобычь-Жидачéвъ п. **Василь Ковальскій,** совѣтникъ двору у Вѣдни.

3. На округъ Золочéвъ-Перемышляны п. **Лонгинъ Рожанковскій,** совѣтникъ суду въ Золочевѣ.

4. На округъ Львôвъ-Городокъ-Яворôвъ п. **Василь Нагôрный,** директоръ „Народнои Торговлѣ“ у Львовѣ.

5. На округъ Бережаны-Пôдгайцѣ-Рогатынъ дръ **Дамянъ Савчакъ,** ц. к. адъюнктъ въ Бережанахъ.

6. На округъ Чорткôвъ-Бучачь о. **Николай Галущиньскій,** парохъ въ Дзвинячи.

7. На округъ Тернопôль-Збаражь-Скалатъ о. **Николай Сѣчиньскій,** парохъ въ Черниховцяхъ.

8. На округъ Сокаль-Рава-Жовкôвь п. **Василь Ковальскій,** совѣтникъ двору у Вѣдни.

9. На округъ Гусятынъ-Теребовля дръ **Исидоръ Шараневичь,** професоръ университету у Львовѣ.

10. На округъ Броды-Камѣнка о. **Іоанъ Сѣрко,** парохъ въ Гаяхъ старобродскихъ.

11. На округъ Самбôръ-Старе мѣсто-Турка дръ **Николай Антоневичь,** професоръ гимназіи въ Перемышли.

12. На округъ Перемышль-Мостиска-Добромиль п. **Денисъ Сѣнкевичь,** директоръ „Аціенды“ у Вѣдни.

13. На округъ Коломыя-Снятынъ-Коссôвъ о. **Іоанъ Озаркевичь,** парохъ въ Болеховѣ.

14. На округъ Ярославъ-Цѣшанôвъ п. **Наталь Вахнянинъ,** професоръ рускои гимназіи у Львовѣ.

15. На округъ Станиславôвъ-Богородчаны-Надвôрна-Товмачь дръ **Юліянъ Пелешь,** номинатъ-епископъ станиславôвскій.

16. На округъ Залѣщики-Борщéвъ-Городенка п. **Михаилъ Кульчицкій,** ц. к. адъюнктъ въ Борщевѣ.

17. На округъ Сянôкъ-Березôвъ-Лѣско нема доси кандидата.

Рухъ выборчій.

Польскій центральный комитетъ выборчій поставивъ кандидатомъ на округъ Сокаль-Жовкôвь-Рава сов. Децыкевича.

Той-же комитетъ поручивъ Parade-Ruthen-а п. сов. Туряньского на кандидата зъ округôвъ бôльшихъ посѣлостей. Єсть се очевидно доказъ признаня за то, що п. Туряньскій зрѣкоя кандидатуры въ Бережанахъ на користь гр. Романа Потоцкого, сына графа Альфреда, предсѣдателя центрального комитету польского.

———

Загальнй зборы выборцёвъ зъ округа выборчого Станиславôвъ-Богородчаны-Товмачь-Надвôрна ôтбулися въ Станиславовѣ дня 14 (26) мая с. р. заходомъ рускаго выборчого комитету окружного въ великôй сали театральнôй въ силѣ зверхъ 300 выборцёвъ зъ всѣхъ голосуючихъ повѣтôвъ. Предсѣдателемъ збору выбрано о. Ал. Заклиньского зъ Богородчанъ, мѣстопредсѣдателями: о. дек. Красицкого зъ Саджавки и Ивана Сербина, заступника начальника громады Викторова; секретарями Федора Дмитраша, господаря зъ Ямницѣ и члена рады повѣтовои и дра правъ Теофиля Окуневского.

О. Ал. Заклиньскій, заразомъ яко референтъ окружного комитету, зазначивши важнôсть грядущихъ выборôвъ, здавъ справу зъ дѣяльности комитету окружного, котрый постарався о розôсланье до кождого прихода докладныхъ информацій выборчихъ и завязавши численнй комитеты повѣтовй и мѣсцевй, получивъ ôтъ тыхъ-же численнй и докладнй справозданя, устнй и головно письменнй, а рôвночасно давши можнôсть выборцямъ лично на зборахъ порозумѣтися, — рѣшивъ однодушно на своѣмъ засѣданю зъ дня 19 л. мая съ непоколебимою вѣрою въ повный успѣхъ, предложити теперѣшному загальному зборови выборцёвъ: щобы рускй выборцѣ якъ одинъ мужь сполучили свои голосы на особу Преосвященого епископа станиславôвского, дра Юліяна Пелеша, яко на посла до рады державнои. Грôмкими оплесками повитали зôбранй се предложенье.

Адвокатъ дръ Мелитонъ Бучиньскій, зазначивъ въ своѣй промовѣ, що кандидатуру тую ставитъ вольный голосъ народа, въ крѣпкôй надѣи, що Єго Преосвященьство доконаный выбôръ для добра народа прійме. Съ одушевленьемъ выслухали выборцѣ ôтчитанй имъ промовы Преосв. дра Пелеша, высказанй недавно до рускихъ депутацій.

Въ слѣдъ за тымъ забравъ голосъ дръ Окуневскій и згадавъ дѣяльнôсть славныхъ владыкъ нашихъ: Снѣгурского, Яхимовича, Ступницкого, прочитавъ ôтозву до Русинôвъ-выборцёвъ митрополита Григорія зъ 1861 року на доказъ, якихъ то мы мали патріотичныхъ митрополитôвъ и навязуючи до сказаного и ôтчитаного дромъ Бучиньскимъ выказавъ, що зновъ вступае мѣжъ насъ такій-же патріотъ Преосв. дръ Юліянъ Пелешь, спосôбный справу народу нашого въ Вѣдни поперти могучимъ своимъ словомъ.

Тутъ же зъ межи выборцёвъ забравъ голосъ господарь зъ Угринова долѣшного, Іосифъ Гурикъ. Єго цѣлогодинна, съ вервою клясичного оратора высказана рѣчь, перевысшила, смѣло можемо сказати, все, що дотенерь въ Галичинѣ було говорено на подôбныхъ зборахъ. Ôнъ пôднесивъ кривды и упослѣдженя, якихъ дôзнавати муситъ народъ нашь сельскій, що всѣмъ верствамъ народнымъ есть корѣнь; перейшовъ до тыхъ, що пôддержуютъ недовѣріе народа до интелигенціи рускои, помимо що интелигенція руска ôтъ давна вже крайнымъ высиленьемъ своихъ силъ працюе, щобы народъ пôднести; отже селяне съ довѣріемъ сердечнымъ витаютъ тую кандидатуру, певнй, що жадна сила не посмѣе спротивитись выборови мужа, обдарованого найвысшимъ довѣріемъ нашого Милостивого монарха. Грôмкими „славно!“ нагородили всѣ присутнй бесѣдника; цѣлый збôръ рушився зъ мѣсць, щобы бесѣдника устискати; добре згодомъ ажь утихомиривъ предсѣдатель тое многолюдне згромадженье, щобы дати голосъ выборцеви Иванови Сербину зъ Викторова.

Забравъ отже голосъ Иванъ Сербинъ. На передъ заявивъ, що заледво чуе въ собѣ силу промовити, такъ зворушеный ôнъ величною повагою збору, патріотичными промовами и великимъ числомъ поважныхъ выборцёвъ, якого сторона наша ще не видала. „Бувъ я, каже, на торжествахъ 5 мая у Львовѣ; бачивъ я тамъ Преосвященого нашого владыку Юліяна: зъ очей ему дивится щира руска душа.“ Бесѣдникъ заявивъ, що ôнъ и вся окрестнôсть ему одному готовй голосы свои ôтдати и внѣсъ „многая лѣта“ для владыки и посла; збôръ повставши ôтспѣвавъ гремуче „многая лѣта“.

Дальше промовивъ горячими словами п. Северинъ Даниловичь о тѣснôй звязи нашои церкви съ народностею и о историчнôй дѣятельности владыкъ рускихъ.

Предсѣдатель спытавши збору, констатуе, що кандидатура дра Пелеша есть однодушно принята и по промовѣ о. Красицкого зъ Саджавки, взываючôй выборцёвъ, щобы непоколебимо и якъ одинъ мужь вô второкъ 2 л. червня ôтдали свои голосы кандидатови рускаго народу, дру Юліяну Пелешу, закрывъ предсѣдатель зôбранье, котре представляло ôтрадный образъ розбудженои жизни народнои, а выражаючи горячу подяку за то, що можемо нынѣ просвѣщатись и такъ нараджуватись, внѣсъ „многая лѣта“ Є. В. цѣсарю Францъ-Іосифу. Зôбранй встали зъ мѣсць и ôтспѣвали одушевлено три разы „многая лѣта“.

Преосв. Дръ Юліянъ Пелешь заявивъ вчера, що предложенои ему кандидатуры принятй не може. Мимо того мы одержали сегодня телеграму зъ Станиславова, що всѣ выборцѣ ôтдадутъ свои голосы на Дра Юл. Пелеша. Рѣчь выборцёвъ дати своему однодушно принятому кандидатови мандатъ, а вже опôсля єго рѣчею буде мандатъ принятй або выборцямъ ôтдати.

Загальный збôръ выборцёвъ въ Золочевѣ. Вô второкъ, дня 26 л. мая, ôтбулося въ Золочевѣ передвыборче зôбранье въ сали рады повѣтовои, скликане черезъ рускій повѣтовый комитетъ передвыборчій. Закимъ опишу перебѣгъ того зôбраня, мушу звѣстити, що п. презесъ рады повѣтовои охотно ôтступивъ салю и двѣ комнаты на зôбранье и мавъ припоручати, щобы саля на тую цѣль була приряджена. Однакъ волѣ п. маршалка не сповнено, бо возный Вишневскій забрався зъ мешканя и зачинивши всѣ дверѣ комнатъ рады повѣтовои, забравъ съ собою ключь. Тожь выборцѣ колядували пôдъ салею цѣлои пôвъ годины, а возьного якъ не було, такъ нема. Дивно, що п. секретаря и прочого численного персоналу выдѣлу пов. не було дома и здавалося, що цѣла автономія розлѣзлася и пропала на ярмарку, якій того дня ôтбувався. Доперва о $2^1/_2$ годины зволивъ п. возный, видко дуже высока фигура, вернути, а тымъ часомъ мы чекали передъ дверми власнои хаты!

По ôткрытю зôбраня черезъ предсѣдателя и по представленю кандидата, сов. Рожанковского, зъявився въ униформѣ ц. к. комисарь староства, п. Шимановскій. П. сов. Рожанковскій въ довшôй промовѣ пояснивъ значенье рады державнои и обовязки послôвъ зъ становища загального, и зъ становища посла выбраного зъ меншихъ посѣлостей и народного. Объективне, на датахъ и уставѣ оперте вѣроисповѣданье политичне, мусѣло загально подобатись.

Потому слѣдували интерпеляціи. П. І. Онишкевичь, нотарь изъ Зборова, интерпелювавъ кандидата: 1) чи кандидатъ годится на политичну програму, поставлену пок. Вол. Барвѣньскимъ на першôмъ народнôмъ вѣчу що до окремѣшности нашои народности ôтъ польскои и россійскои? — 2) чи кандидатъ солидаризуеся съ програмою правицѣ пôдъ взглядомъ розширеня автономіи краёвъ? — и 3) яке становище займе супротивъ партій въ парляментѣ, чи лучитись и голосувати буде съ автономистами чи централистами? На тй интерпеляціи ôтповѣвъ сов. Рожанковскій: що 1) вповнѣ годится на програму І. и ІІ. вѣча; 2) есть за розширеньемъ автономіи, о скôлько то годится съ интересомъ державы и поодинокихъ ей частей, а 3) лучитись и голосувати буде такъ, якъ то безвзлядна справедливôсть выкаже; зъ горы не може вязатися що до голосованя, бо на пр. въ справѣ желѣзницѣ Пôвнôчнои не мôгъ-бы бувъ голосувати съ правицею, бо уважавъ-бы се якъ для державы такъ и для поодинокихъ ей частей шкодливымъ; есть въ загалѣ приятелемъ Славянъ и для спôльного добра пôйде съ ними. На интерпеляцію о. Данила Танячкевича въ справѣ зараженя нуждѣ краю, освѣдчився п. Рожанковскій за обмеженьемъ подѣлу грунтôвъ и змѣненьемъ права наслѣдія, за публичными роботами, и т. д. — О. Грабиньскій запитерпелювавъ кандидата: 1) якъ думае зарадити надто значнымъ оплатамъ смерщины и належитости нотарѣвъ? — 2) якъ помогчи селянамъ по поводу шкоды черезъ огонь, градъ, повени и часть крадежи коней? — и 3) якъ зарадити нищеню лѣсôвъ? На тіи интерпеляціи кандидатъ ôтповѣвъ: що до 1) покликався на внесенье посла гр. Тышкевича, абы спадщина ажь до 300 зр. була вôльна ôтъ оплаты, а повсталый недобôръ въ буджетѣ належало-бы покрыти зменшеньемъ выдаткôвъ на войско и податкомъ збытковымъ, и въ загалѣ въ той спôсôбъ допровадити буджетъ до рôвноваги; що до 2) належалобы постаратися о взаимну асекурацію пôдъ зарядомъ державы и о скôлько можности забезпечити нашй рѣки; що до 3) постаратись о докладне выконуванье закона лѣсового черезъ власти. П. Рожанковскій якъ въ своѣмъ вѣроисповѣданю такъ и въ ôтповѣдяхъ на интерпеляціи увѣрявъ, що Русинôвъ въ лояльности мимо интригъ нѣхто не перестигне и Русины не позволятъ нѣкому учити себе лояльности. Зôбранье потвердило се грôмкими оплесками.

По интерпеляціяхъ о. Данило Танячкевичь въ бесѣдѣ дуже популярнôй и горячôй поперъ кандидатуру п. Рожанковского и выказавъ, що намъ треба своихъ заступникôвъ. Въ кôнци забравъ голосъ адъюнктъ суд., п. К. Пôдляшецкій, и покликуючись на вѣроисповѣданье п. Рожанковского, завôзвавъ именемъ выборчого комитету выборцёвъ, абы голосували на него, яко затвердженого черезъ рускій центральный комитетъ. При тôмъ п. Пôдляшецкій порушивъ кандидатуру накинену польскимъ комитетомъ краевымъ гр. Стадницкого, але коли згадавъ про агитацію грошеву черезъ факторôвъ, п. комисарь Шимановскій заборонивъ о сѣй справѣ говорити, бо перекуповувати не вôльно а староство, если-бъ о тôмъ знало, потягнуло-бы винныхъ до отвѣчальности. На то п. Пôдляшецкій подавъ до вѣдомости п. комисаря фактъ перекупства, котрый лучився того-жь дня въ Золочевѣ и зъобовязався на жаданье подати имена. Чи ц. к. староство зъ того факту скористае, побачимо.

Предсѣдатель внѣсъ многолѣтство Найяснѣйшому монархови и на сѣмъ мôгъ-бы бувъ збôръ закôнчитися и бувъ-бы лише позôставъ малый диссонансъ, повставшій черезъ обмеженье вольности слова, бо перебѣгъ дебаты бувъ надзвычайно серіозный и поважный. Однакъ п. Пôдляшецкій зажадавъ повторно голосу и хотѣвъ оконстатувати, що зôбранье передвыборче не пôдлягае законови зъ 15 падолиста 1867 (Ч. 135 Дн. зак. держ.) и выразно заявивши, що шануе власть и хоче ѣй повинуватись, розпочавъ свою бесѣду спокôйно и при спокôйнôмъ настрою зôбраныхъ. Але комисарь правительственный перервавъ ему бесѣду и закрывъ чи, якъ сказавъ, розвязавъ зôбранье, и коли участники въ спокою но задуманй поволи выходили, вôзвавъ голосомъ занадто пôднесенымъ, щобы розôйшлися швидко пôдъ загрозою примусу.

Такъ скôнчилося зôбранье передвыборче. Выборцѣ внесли жалобу до ц. к. староства, а п. Пôдляшецкій до Є. Ексц. п. намѣстника. Що зъ того буде, побачимо.

До о. Іоана Озаркевича удавався центральный комитетъ выборчій съ запытаньемъ, чи ôнъ зносився въ якій-небудь способъ съ польскимъ ком. выборчимъ, и чи евентуально принявъ ôтъ него якй зъобовязаня, бо въ такôмъ случаю рускій комитетъ, помимо его 12-лѣтнои дѣятельности въ радѣ державнôй, не мôгъ-бы поставити его кандидатуры на округъ Коломыя-Коссôвъ-Снятынъ. О. І. Озаркевичь надôславъ до рускаго комитету ôтповѣдь, завѣряючи, що ôнъ до польского комитету зовсѣмъ неудавався, нѣякихъ зъобовязань анѣ не предкладавъ, анѣ не пріймавъ, а рѣшаючою для него есть — воля выборцёвъ, котра за нимъ объявляеся. Понеже однакъ о. В. Залозецкій заявивъ комитетови, що ôнъ на случай непотвержденя єго кандидатуры, буде таки на свою руку кандидовати противъ о. Озаркевича, — то комитетъ рѣшивъ на той округъ не ставити кандидата а полишити волю выборцямъ. — Мы зъ своеи стороны, обôзнанй съ фактичнымъ станомъ дѣлъ въ тôмъ округѣ и полягаючи на объявлену волю выборцёвъ, по зрѣлôй розвазѣ припоручаемо кандидатуру о. І. Озаркевича. Ôнъ мае нынѣ найбôльшй шансы, а на случай розстрѣленя голосôвъ мѣжъ нимъ а о. В. Залозецкôмъ мôгъ-бы выйти (якъ се и нынѣшна допись зъ Коломыѣ потверджуе) tertius gaudens, Ковбасюкъ, котрый теперь дуже поковбасився на польску моду.

Зъ Коломыѣ пишутъ намъ: Въ Коломыи маемо ажь трехъ кандидатôвъ: о. І. Озаркевича, о. В. Залозецкого и Н. Ковбасюка зъ Вербѣжа, человѣка звѣстного зъ свого дотеперѣшного поступованя яко „хлопскій депутатъ“ передъ селянами, а яко „poczciwy chłopek“ передъ Поляками. Найбôльшй шансы выбору мавъ бы о. І Озаркевичь, але понеже о. В. Залозецкій ѣздитъ по селахъ и сильно агитуе за собою, то готово выйти и такъ, що „де два бьются, тамъ третій корыстае“, готовъ выйти посломъ Ковбасюкъ, за котрымъ тутъ въ Коломыи Поляки сильно агитуютъ.

Ôтъ Вп. Василя Нагôрного одержуемо слѣдуючу допись:

„Въ околици Ярычева кольпортуютъ злобнй и противнй кандидатурѣ хлопского посла индивидуа всякй ложнй вѣсти и клевегы про мою особу, щобы тымъ чиномъ дискредитувати мене передъ выборцями, а стелити дорогу паньскому кандидатови п. Абрагамовичеви. Въ виду того я заявляю всѣмъ пріятелямъ моеи кандидатуры, що я вже попавъ на слѣдъ клеветникôвъ и починивъ кроки, щобы потягнути ихъ до отвѣчальности передъ судомъ.

Василь Нагôрный

директоръ „Народнои Торговлѣ“ у Львовѣ.

Зъ Комарна пишутъ намъ: Наше мѣщаньство, побѣджене при правыборахъ, внесло протестъ до ц. к. намѣстництва и телеграфичну жалобу до министра гр. Таффого. (Якимъ чиномъ мѣщаньство комарняньске було побѣджене жидами и Поляками, о тôмъ було писано въ послѣднôмъ числѣ „Дѣла“, але ц. к. прокураторія дотычну статью сконфискувала. Читателѣ мусятъ отже самй догадуватися.)

Зъ Стрыя пишутъ намъ: П. Ксенофонтъ Охримовичь, кандидатъ т. зв. „митрополичій“, скликавъ на пятницю выборцёвъ до Стрыя. Въ зборѣ взяла участь громадка селянъ и политичнй пріятелѣ п. Охримовича. О промовѣ п. Охримовича нема що богато писати: себе хваливъ, а критикувавъ сов. Ковальского. Интерпеляцій не було нѣякихъ. П. Охримовичь страшно за собою агитуе. Староство зъ своеи стороны и польскій комитетъ (Попель, Дѣдушицкій, Ромашканъ) попираютъ его всѣми силами. Сими днями розôслано по всѣхъ селахъ Іосифиньскій патентъ, очевидно вымѣреный противъ священикôвъ. (Дивно, що ажь Іосифиньского патенту потрѣбно було для пôддержаня т. зв. „митрополичого“ кандидата!) Про яку небудь агитацію за сов. Ковальскимъ нѣчого не чувати...

Зъ Судовои Вишнѣ пишутъ намъ: Дня 21 л. мая ôтбулися въ Судовôй Вишни першй правыборы. На 312 голосуючихъ выпало 167 рускихъ голосôвъ, 107 жидôвскихъ а лишь 38 польскихъ, выбрано отже 8 Русинôвъ, мѣжь котрыми бувъ о. деканъ Войтовичь, адъюнктъ судовый п. Вол. Заградникъ и 6 мѣщанъ. Розумѣеся тіи правыборы уневажнено и розписано другй на 28 л. мая. Поляки получилися съ жидами пôдъ проводомъ нотаря, п. Строньского, та посесора аптеки п. Влодзимирского, и богатого жида Шторха, котрый sehr viele und wohjle Possessien fin die polnische dziedzices арендуе, а всѣхъ поменшихъ жидикôвъ, якъ то кажутъ, за пейсики трамае. И якъ то звычайно въ такихъ случаяхъ робится, змѣнено листу выборчу: одныхъ выкинено, другихъ дописано; половина управненыхъ не могла голосувати, бо мусѣла бути на шарварку и т. д. И сталося то, що мусѣло статися: при новыхъ правыборахъ, переведеныхъ въ ассистенціи трехъ жандармôвъ, вышли 2 жиды, 6 Полякôвъ и лишь 2 Русины, о. Войтовичь и п. Заградникъ. Мѣщане боролися якъ львы; навѣть хорй и калѣки прійшли до голосованя; одни мѣняли другихъ на шарварку; патріоты Іосифъ Бѣлобрамъ, пѣвець церковный, и мѣщанинъ Михайло Пить розщабалися на всѣ стороны, — нѣчо не помогло. Мы упали, але морально стоимо крѣпко якъ той дубъ столѣтный, стоимо свѣдомостею и самопôзнаньемъ народнымъ, а то наша животворяща сила!

Въ Бôбрки пишутъ намъ: День 26 мая стане памятнымъ для нашого повѣта выборчого, бо того дня переломався дотеперѣшный рабскій звычай — накидувати выборцямъ нашого повѣта на крѣсло посольске кандидата, чужого и незнаного: казано имъ купувати кота въ мѣшку. Зъ того бувало тôлько заводу и нарѣканя. Вп. посолъ на сеймъ краевый, проф. Юліянъ Романчукъ, станувъ передъ своими выборцями и смѣло та ясно выложивъ свою програму посольску. Звышь сотки выборцёвъ зô всѣхъ закутôвъ нашого повѣта приспѣли, щобы побачити и выслухати того рускимъ центральнымъ комитетомъ предложеного имъ кандидата. И дѣйстно одушевленй розôйшлися домôвъ. Не тôлько честнй выборцѣ-господарѣ, но такожь и интелигенція численно зôбрана — всѣ дали найкраще свѣдоцтво трудамъ и талантови кандидата. Того а не нычого, намъ насиліемъ накидуваного кандидата, мы хочемо и будемо выбирати! Ласкавй продавцѣ кота въ мѣшку най собѣ его сховаютъ! Прикро намъ приходитъ на сѣмъ мѣсци згадувати, що знайшлися люде, котрй вже ôтъ рана, мозь нарочно высланй, снувалися по мѣстѣ, агитуючи за неможливымъ вже нынѣ у насъ п. Кулачковскимъ. Чи дѣйстно патріотизмъ выгасъ у тыхъ людей, що они важутся не слухати центрального комитету, зрывати солидарнôсть и нарушати карнôсть народну? Ухвала збору выборцёвъ — однодушно попирати кандидатуру п. Романчука, повинна бути наукою и осторогою для всѣхъ агитаторôвъ за якою-небудь другою, не порученою рускимъ центральнымъ комитетомъ кандидатурою. Поодинокй лица зъ интелигенціи рускои повинни ити разомъ съ народомъ. Народъ — наша сила, наша крѣпость, и доки мы идемо съ народомъ, доти мы сильнй, а коли розôйдутся нашй дороги, — мы галуза ôтгята ôтъ дерева, галуза, що муситъ вянути и усыхати. Се повинни памятати въ день выборôвъ всѣ нашй просвѣченй люде и

разомъ съ патріотичными выборцями селянами ôтдати свои голосы на кандидата рускаго центрального комитету, п. Юліяна Романчука! — *Выборець.*

Зъ Долины пишутъ намъ: Въ четверъ явився кандидатъ рускаго комитету центрального посолъ Юліянъ Романчукъ въ Долинѣ передъ выборцями. Зôбралося сто кôлькадесять выборцѣвъ зô всѣхъ сторôнъ повѣта. По кандидатскôй промовѣ п. Романчука цѣлый зборъ оголосивъ его единымъ кандидатомъ зъ загальнои волѣ народу и съ одушевленьемъ рѣшивъ попирати — лишь его кандидатуру. (Що тамъ вытворюється въ Долинѣ противъ выбору п. Романчука, то переходитъ всяке понятье! Писати того однакъ не можемо, бо вже послѣднымъ разомъ ц. к. прокуратория сконфисковала насъ за легкій лишь намекъ на все тое въ дописи зъ Долины. Читатель нехай собѣ самъ доспѣвае въ души своёй...)

Зъ Калуша пишутъ намъ: Въ пятницю дня 29 л. мая було заголошене згромадженье выборцѣвъ Калуского повѣта, на котрôмъ мавъ явитися кандидатъ рускаго комитету, п. Юліянъ Романчукъ. Явилося сто кôлькадесять выборцѣвъ, зôбравши ся въ просторôй сѣни, прилягаючôй до мѣщаньскои читальнѣ. Коли мали розпочатися наради, выступивъ комисарь ôтъ староства, котре увѣдомлено о тыхъ зборахъ, хотяй устава того навѣть не вымага, въ повнôмъ униформѣ и почавъ читати по польски розпорядженье староства, розвязуюче калуску мѣщаньску читальню за политичнѣ агитаціи, именно що въ ей локалю ôтбуваются наради о выборахъ. На замѣтъ п. Романчука, що тая справа не стоитъ въ звязи съ нынѣшнымъ згромадженьемъ, ôтповѣвъ п. комисарь, що мае безъусловне припорученье ôтчитати розпорядженье ц. к. староста до кôнця и поробити дальшѣ зарядженя. Отже прочитавъ, замкнувъ читальню и згромадженье выборцѣвъ и завôзвавъ всѣхъ розходитися. П. Романчукъ запротестувавъ противъ лученю справы читальнѣ съ справою збору выборцѣвъ, запротестувавъ противъ розвязаню згромадженя выборцѣвъ, до чого власть не мае нѣякого права и противъ ужитю польского языка замѣсть рускаго въ розпорядженю ц. к. староства и въ промовѣ п. комисаря. Надармо толкували декотрѣ члены читальнѣ, що згромадженье не ôтбуваеся навѣть въ локалю читальнѣ, п. комисарь не хотѣвъ навѣть нѣкому позволити говорити, бо казавъ, що мае припорученье нѣякъ не допустити до нынѣшного згромадженя.

Тогды закликавъ калускій купець патріотъ п. Ярославъ Корытовскій: „То я прошу пп. выборцѣвъ до себе!“ — а згромаджені зачали съ протестомъ опускати локаль. Рôвночасно жандармы, котрѣ стояли на долинѣ съ настромлеными багнетами, стали ити по сходахъ и почали розпыхати людей, идучихъ цѣлкомъ спокôйно, але на пересторогу п. Романчука, щобы не напастували людей, заховувалися вже спокôйно. Нарôдъ помимо великого розъярення въ примѣрнôмъ порядку прійшовъ до просторого мешканя п. Корытовского, выслухавъ съ великимъ одушевленьемъ справозданя п. Романчука зъ его дѣятельности соймовои и дальшои промовы въ справѣ выбору до рады державнои и одноголосно съ ентузіястичными окликами пріймивъ за единого свого кандидата п. Романчука. Рôвночасно ухвалено одноголосно выслати въ имени 120 згромадженыхъ выборцѣвъ, мѣщанъ и селянъ, просьбу до митрополита о ôткликанье кандидатуры о. Сѣнгалевича и до самого о. Сѣн., щобы зрѣкся тоижь кандидатуры. Згромаджені выборцѣ подали руку, що не дадутся нѣчимъ застрашити а будутъ голосувати тôлько на п. Романчука. Высылаеся такожь телеграма до гр. Таффого, а на припадокъ нашои неудачи приготовляеся протестъ.

Зъ Калуша и зъ окрестности одержуемо множество дописей про всякй неимовѣрнй и небувалй у насъ доси при выборахъ факты. Не можемо однакожь, помимо найщирѣйшои волѣ, ихъ мѣстити, бо ц. к. прокуратория конфискуе найменшу згадку про якусь нелегальнôсть або пресію органôвъ политичныхъ. Факты тіи мы ховаемо яко матеріялъ до пôзнѣйшого ужитку. Теперь нехай намъ буде вôльно згадати лишь о тôмъ, що якъ долиньскій староста п. Бушиньскій, такъ и калускій п. Свѣтальскій поробили лично визиты дуже многимъ священикамъ въ повѣтѣ, а калускій инспекторъ шкôльный п. Мохнацкій всѣмъ выборцямъ учителямъ. Рôвножь нехай намъ буде вôльно сконстатовати, що деканъ калускій, о. Губчакъ, такъ пристрастно и въ такій негоноровый спосôбъ агитуе мѣжь священиками и селянами противъ п. Романчука, и таке стягае на себе негодованье зъ стороны выборцѣвъ, що самі священики калуского деканату взываютъ рускій комитетъ центральный, щобы въ интересѣ повáги священьства мѣжь народомъ удався до Впр. о. митрополита съ просьбою о удѣленье якого Wink-а о. деканови, щобы бодай о одну октаву спустивъ тонъ своеи агитаціи... О. Сѣнгалевичь прибувши до Калуша другого дня Зеленыхъ святъ, зробивъ лишь визиту п. старостѣ и о. Губчакови — и не бачивши анѣ одного выборця на очи, вернувъ назадъ до Львова.

Отъ Турки пишутъ намъ: Не вѣдомо менѣ, чи знаете вы о тôмъ, що центральный польскій комитетъ выборчій у Львовѣ представляеся не тôлько яко контора, де можна поодинокимъ, до того здôбнымъ або и нездôбнымъ лицямъ потрафити выєднати собѣ мандатъ посольскій, но той комитетъ принимае заразомъ до переведеня такожь и иншй бôчнй интересы, н. пр. добру женячку панôвъ графôвъ не дуже грôшныхъ, и т. п. Вѣдома рѣчь, що передъ шести роками тая контора центральна поставила кандидатуру одного графа на одинъ округъ выборчій, а то по тôй єдинôй причинѣ, щобы той-же графъ мôгъ легко оженитися. А було то ось якъ. Панъ графъ знаходився тогды въ не дуже свѣтлыхъ матеріяльныхъ ôтносинахъ и хотѣвъ за радою своихъ другôвъ конче свою долю полѣпшити доброю женячкою, — отъ такъ, якъ неразъ лучаеся и неодному не графови. Ну, посватали пана графа съ якоюсь маетною панночкою десь за кордономъ. Интересъ ишовъ добре, тôлько панна молода и ей рôдня хотѣли видѣти молодого пана графа коли вже не рôвно богатого, то хоть мудрого, великого политика-дипломата. А що провидѣнье Боже скривдило неслыхано пана графа, бо не пять, не два, не одинъ але менше ще якъ половину одного таланту ему зъ роду удѣлило, то зайшовъ великій дуже сукъ въ тôй цѣлôй справѣ. Рада въ раду, га, що робити? — треба було тихцемъ удатися до центральнои выборчои конторы польскои у Львовѣ — и тамъ справдѣ вывели п. графа зъ великого клопоту, поставили его кандидатуру на посла до рады державнои, рекомендуючи его яко великого генія, а що при выборахъ було богато куку въ руку и т. д., то и переведено той выбôръ. По выборѣ на посла п. графъ дѣйстно безъ перепоны оженився и якъ же собѣ поѣхавъ здоровъ съ своею жѣночкою свѣтами на всяжь, то тôлько лишь видѣвъ палату думы державнои у Вѣдни! Якйсь тамъ безъумцѣ по часописяхъ навѣть польскихъ завзывали п. графа, щобы ставъ передъ своими выборцями и здавъ справу зъ своеи посольскои дѣятельности. Также дивне жаданье! — п. графъ хиба оповѣдавъ-бы своимъ выборцямъ о „miodowych miesiącach“. Мы на тото не цѣкавѣ, — най его тамъ панъ Богъ ратуе!

Якъ передъ шести роками высше згадана контора оженила добре одного пана графа, такъ сего року хоче на кошть нашого повѣта выборчого — чи женити гр. Августа Лося, чи якійсь иншій интересъ робити, — теперь то не есть ще всѣмъ добре вѣдомо. Боже допомагай пану графови въ якôмось интересѣ, але що за хосенъ для насъ зъ того всего?! Графъ Лось бувъ передъ кôлькома днями въ Старôмъ-мѣстѣ и представлявся — гадаете выборцямъ? — де тамъ! — ц. к. урядникамъ и такъ щиро заявивъ: „Ta ja właściwie o to poselstwo nie ubiegam się, bo na co mi tego? — ja do tego nie zdatny, ale komitet centralny koniecznie i koniecznie mnie polecił tę kandydaturę; no, dla wyższych celów muszę się o ten mandat starać.“

Но центральна контора польска факторуе не тôлько графамъ при женячцѣ за помочею выборôвъ, — она, тая контора, и на мудрôсть удѣляе, кому того треба и хто того жадае, — якъ то давнѣйше въ Падуи роблено. Таже выбôръ п. Лозиньского на посла до сойму въ нашого повѣту — то такожь дѣло тои конторы. П. Лозиньскій, нема що говорити, порôвнавши его съ головами великихъ панôвъ и графôвъ, мудрôсть не-абы-яка. П. Лозиньскій знавъ свои здôбности скапитализувати при „Gazet-ѣ Lwowsk-ôй“, доробився при нѣй досыть великого маетку. Но що зъ маетку и мудрости, якъ славы нема? Удався отже п. Лозиньскій до конторы центральнои, — мусѣвъ певно якусь таксу зложити, — тай ставъ кандидатомъ на посла въ повѣтѣ „турецкôмъ“, — хотяй его тутъ нѣхто а нѣхто въ житю на очи не видѣвъ, такъ само якъ и панôвъ графôвъ. Но не дурный то споѣвъ, що швець самъ не мае добрыхъ чобôтъ, а кравець сурдута, а у великихъ панôвъ и графôвъ нема файнои политуры, чи оглады, чи кречности, чи якъ-бы тамъ хто то назвавъ. Передъ выборами якъ паны графы такъ и п. Лозиньскій, тй „турецкй трабанты“ посольскй, звычайно представляются — не выборцямъ, бо то „ciemne chłopstwo“, — але панамъ старостамъ и прочôй урядничôй бранжи. По выборахъ тй паны хиба п. старооту трохи знаютъ и то вже съ не дуже великимъ „афектомъ“, а прочихъ урядникôвъ, що то найбôльше розщибаются при выборахъ, то „фурда“, нѣ одинъ не подивится на нихъ. Автентичнй слова одного пана урядника въ Турцѣ суть ось такй: „Proszę Pana, to hańba! Przed wyborami to ci panowie hrabiowie i uczeni wszystkich nas wizytują i błagają o względy, a po wyborach to jeden z drugim koło człowieka przejdzie i ani się popatrzy. Niewdzięcznicy!“ Прото я, турецкій выборець, мушу поручити центральнôй конторѣ выборчôй у Львовѣ, щобы при надѣленю дотычныхъ панôвъ посольскими мандатами поручила имъ добру дозу кречности и вдячности, бо прецѣнь якъ-бы не паны урядники и ихъ безпримѣрне посвященье, — то посольскій мандатъ паны тогды-бы видѣли, якъ свое ухо.

Выборы выборцѣвъ зъ сельскои куріи переведено въ нашôмъ повѣтѣ несогôрше; кобы тôлько одробинку нофольгували ôтъ славного спосôбу „турецкого“ при переведеню выборôвъ минувшого разу, то бы чей якось мы побѣдили. Але що-жь, бѣдный думкою богатѣе...

Выбôръ выборцѣвъ въ самôй Турцѣ выпавъ оригинально, для того годится о тôмъ читаючôй публицѣ донести. Въ Турцѣ вытворилася ôтъ недавного часу демократична партія польска, съ котрою турчаньскй Русины хотѣли погодитися, щобы оминути деморализуючу агитацію зъ стороны жидôвъ и аристократôвъ-Полякôвъ. Польска молода демократія въ остатнôй хвили зробила такъ, якъ тіи вовченята, що то ихъ чоловѣкъ принѣсъ зъ лѣса, та годуе годуе, гадаючи, що бѣда освоится, а оно якъ вовченята попôдростали и лучилася до того наручна хвиля, — зробили втеки до своихъ, до лѣса! Такъ, кажу, зробила молода демократична партія польска въ Турцѣ. Браталися турчаньскй Русины съ тыми турецкими демократами, браталися якъ могли, а якъ прійшло на день передъ выборами выборцѣвъ, якъ надсуне телеграфична депеша зô Львова, щобы за всяку цѣну всѣ выборцѣ зъ Турки були або Поляки або жиды, а Русинъ хоть-бы одинъ хорони Боже! — такъ нашй демократы Поляки хвôстъ пôдъ себе и апужь по старому выборы выборцѣвъ переводжувати! — и выбрано ц. к. старосту, всѣхъ ц. к. комисарѣвъ и якогось жида. Бѣдній Русиниска вѣрили въ згоду съ демократією турецко польскôй та пôйшли за свою легковѣрнôсть и добре серце, якъ то кажутъ, въ дураки... Бѣда, кепско, але хоть наука файна о згодѣ и турецко польскôй демократіи. Добре то одинъ казавъ, що межи Поляками ажь тогды здвигнеся правдива демократична партія, якъ имъ нужда до решты ковнѣры пообѣдае, — тогды буде вже правдивый реальный демократизмъ, до котрого и всѣ паны и графы volens nolens приступлятъ...

Зъ Лагодова (староства перемышлянского) пишутъ намъ: Громада наша выбирае чотырохъ выборцѣвъ а кромѣ того дае кôльканайцять голосôвъ вирильныхъ, тожь не диво, що чимъ близше до выборôвъ, тымъ завзятѣйшй ведутся агитаціи. Другого дня Зеленыхъ святъ приѣхавъ до насъ п. Тычиньскій, діюрнистъ староства въ Перемышлянахъ, съ повными фляшками „kminkówki“, „kimlu“ а навѣть паньского коняку и розложився съ цѣлою тою муниціею въ домѣ писаря громадского. Пôдъ той часъ правилася въ церквѣ служба Божа. Выборцѣвъ, що не були въ церкви, запросивъ п. діюрнистъ до себе, тай ну же частувати ихъ розлисами, цѣлуватися та просити за голосами для польского кандидата. Декотрй выборцѣ почали хилитися на сторону діюрниста, котрый обѣцювавъ дати ще 200 зр, а опôсля пôднѣсъ нагороду до квоты 500 зр. По селѣ рознеслася вѣсть, що у пана писаря „продаютъ громаду“. Посыпався нарôдъ зъ церкви, жѣнки заголосили. Сумъ укрывъ цѣлу громаду. Густою юрбою обступили люде дôмъ писаря тай толкуютъ діюрнистови, що ôнъ неправе дѣло починае. Въ ôтповѣдь на то п. діюрнистъ почавъ грозити кайданками и съ страшнымъ поглядомъ позаписувавъ имена непослушныхъ. На сваркахъ минувъ понедѣлокъ. Вô второкъ почалася нова боборба. Нарôдъ ставъ смѣливѣйшій, бо бачитъ вôльными тыхъ, котрй вже въ понедѣлокъ мали бути заковаными, — и п. Тычиньскій ôтъѣхавъ якъ ненышный, щобъ своимъ политичнымъ другамъ зложити смиренный рапортъ зъ патріотичнои своеи дѣяльности. Оттакъ ôтстояли честнй Лагодôвцѣ борбу съ польскимъ агитаторомъ! Наконець смѣемо запытати уклонно п. старосту Соневицкого, чи вѣдомо ему, що п. Тычиньскій замѣсть працювати въ бюрѣ — деморализуе сельскій нарôдъ?!

Загальный збôръ делегатôвъ „Общого рôльничо-кред. Заведеня“.

Въ четверъ сего тыждня ôтбувся у Львовѣ загальный збôръ делегатôвъ „Общого рôльничо-кредитного Заведеня“ пôдъ проводомъ Впр. о. крыл. Шашкевича, при участи 22 делегатôвъ и въ присутности нотаря п. Шемелевского. Яко заступники фондôвъ вдовичо-сиротиньскихъ явилися оо. Грабиньскій въ львôвскои архіепархіи и Куцерыбъ въ епархіи перемыскои.

По роздѣленю мѣжь делегатôвъ „Билянсу за рôкъ 1884“, дръ Павенцкій ôтчитавъ справозданье зъ дѣяльности Заведеня въ тôмъже роцѣ. Въ справозданю своѣмъ зазначивъ, що рôкъ 1884 бувъ дуже нещасливый для Заведеня и тôлько треба дякувати патріотизмови галицко-рускои публики и помочи управителя юго-западныхъ дорôгъ желѣзныхъ въ Россіи, п. Вышнеградского, удѣлившого Заведеню значну пожичку на дуже добрыхъ условіяхъ, що не наступивъ упадокъ банку а съ нимъ и руина рускихъ институтôвъ и приватныхъ осôбъ. Доходу въ року 1884 Заведенье не выказуе нѣякого.

По справозданю забравъ голосъ делегатъ о. Волиньскій зъ Бѣлои и заинтерпелювавъ справоздавця дотычно двохъ позицій Билянсу, именно 1) яку реальну вартôсть представляютъ векслѣ на 390.515 вр. 91 кр. и 2) чи рентуеся магазинъ збожевый заведеня въ Тернополи? — На тіи интерпеляціи ôтповѣвъ дръ Павенцкій, що 1) векслѣ поволи стягаются, и 2) що магазинъ збожевый въ Тернополи треба буде якъ найскорше зликвидувати, а при тôмъ старатися, щобы при ликвидаціи якъ найменшй були страты.

Потому п. Кимаковичъ въ имени комисіи ревизійнои заявивъ зборови, що комисія знайшла всѣ дѣловодства Заведеня въ найлучшôмъ порядку, вноситъ отже о удѣленье дирекціи абсолюторіюмъ.

О. Грабиньскій поставивъ внесенье, щобы збôръ удѣливъ дирекціи абсолюторіюмъ. — Внесенье се принято одноголосно.

О. М. Тындюкъ, заступникъ филіи Заведеня въ Бережанахъ, поставивъ внесенье, 1) щобы збôръ черезъ повстанье въ мѣсць заявивъ подяку о. Ив. Наумовичеви за его заходы при одержаню пожички зъ Россіи; 2) щобы збôръ такимъ-же чиномъ заявивъ подяку п. Вышнеградскому и сейчасъ выславъ до него телеграму, звѣщаючу его о тôй чести; 3) щобы збôръ черезъ повстанье въ мѣсць высказавъ свою подяку за помôчь оказану Заведеню въ тôмъ дѣлѣ дру Ив. Добряньскому и п. Юліяну Коснѣрскому. — Всѣ точки внесеня о. Тындюка принявъ збôръ одноголосно. Крыл. Шашкевичъ отже заявивъ, що телеграма до п. Вышнеградского буде выслана заразъ.

Наступили выборы двохъ членôвъ управляючого совѣта и членôвъ комисіи ревизійнои. До управляючого совѣта выбрано пп. Юліяна Коснѣрского, директора Заведеня, и дра Михаила Короля. До комисіи ревизійнои выбрано пп. Глиньского, Кимаковича и Шелестака, а заступникомъ п. Вѣнцковского. Рôвночасно ухвалено удѣлити членамъ комисіи ревизійнои по 50 зр. вынагороды.

Опôсля забрали ще голосъ оо. Волиньскій и Ленкавскій, припоручаючи зарядови банку: першій, щобы делегатôвъ на якійсь часъ напередъ повѣдомити, якй §§-ы статута Заведеня будутъ змѣнювати на найблизшôмъ надзвычайнôмъ зборѣ делегатôвъ; другій, щобы агенты Заведеня могли безпосередно давати улекшеня довжникамъ гипотечнымъ, котрй теперь мусятъ въ кождôй справѣ удаватися до центрального заряду у Львовѣ.

На тôмъ скôнчилося засѣданье збору.

ДОПИСИ.

Зъ Черновець.

(*Комитетъ устроюючій Кирило-Методіевске торжество въ Чернôвцяхъ*) выдавъ слѣдуючу ôгозву и програму торжества:

„Братя Славяне! Наколи очи и серця всѣхъ ôтраслей великого народа славяньского зверненй къ Велеградови, коли цѣлый свѣтъ славяньскій обходитъ празникъ тисячелѣтнои памяти дѣятельности святыхъ своихъ Апостолôвъ Кирила и Методія, — задумали и Славяне на Буковинѣ объявити загальну, глубоку честь для першихъ Творцѣвъ и Ôтцѣвъ своеи просвѣты и устроити въ престольнôмъ мѣстѣ краю, въ Чернôвцяхъ, ôтповѣдне торжество, въ котрôмъ бы пôдъ знаменемъ братнои любови, спôльнои працѣ и єдности цѣлей, взяли участь представителѣ всѣхъ славяньскихъ племенъ, замешкалыхъ въ сѣмъ закутку монархіи.

Цѣлею празника — далекого ôтъ всякихъ политичныхъ тенденцій або демонстрацій противъ иншимъ, неславяньскимъ спôвмешканцямъ провинціи, котрыхъ прихильнôсть намъ всѣмъ пожадана — есть передовсѣмъ скрѣпленье побратимства крови и обѣту вдячности для Авторôвъ першихъ книгъ славянскихъ, для Мужѣвъ, котрй охороняючй прадѣдôвъ нашихъ ôтъ вынародовленя и заглады, впровадили ихъ въ ряды просвѣченыхъ народôвъ.

Комитетъ завязаный въ цѣли устроеня всеславяньского Кирило Методіевского празника призначивъ день 27 мая ст. ст. (8 червня

н. ст.) 1885 и уложивъ подану низше програму празнованя великого свята Славянъ.

Братя! Запрошуємо, взываємо Васъ надъ Прутъ! Прибувайте разомъ и громадно ôтдати поклôнъ великимъ Апостоламъ, Учителямъ многомиліонного свѣта Славянщины! Прибувайте скрѣпити нашу спôльнôсть, нашу ôратну єднôсть!

Великій и малый, ученый и простолюдинъ, кождый перенятый одною гадкою, однымъ одушевленьемъ для всего, що взнесле и благородне, нехай спѣшитъ громадно на святочный празникъ розличныхъ ôтраслей славяньского свѣта.

Въ Чернôвцяхъ въ маю 1885.

Комитетъ: *Исидоръ Винницкій*, голова. *Михайло Коралевичъ*, секретарь. Выдѣловій: Зъ стороны Русинôвъ; *О. Келестинъ Костецкій*, *Юстинъ Пигуляхъ*. Зъ стороны Полякôвъ: *Іосифъ Холодецкій*, *Витъ Мокрицкій*. Зъ стороны Чехôвъ: *Фердинандъ Крчекъ*, *Адольфъ Бенешъ*.—

Програма торжества: дня 27 мая (8 червня) 1885. 1. Ôтъ годины 9 зъ рана будутъ ôтправлятися торжественнѣ богослуженя въ всѣхъ церквахъ Черновецкихъ т. є. въ греко-православнôй катедрѣ, въ греко- и римско-католицкôй церквѣ. 2. О ½8 годины вечеромъ въ мѣскôмъ театрѣ: вечеръ музикально-декляматорскій въ языкахъ: рускôмъ, польскôмъ и ческôмъ съ ôтповѣднымъ ôтчитомъ. На закôнченье: ôбразъ зъ живыхъ осôбъ представляючій св. Кирила и Методія посередъ групъ славяньскихъ при освѣтленю магнезіовôмъ. Цѣны: льожа партерова 5 зр., льожа першого поверху 4 зр., фотель 1 зр., крѣсло партерове 60 кр., крѣсло за льожами 40 кр., вступъ на партеръ 30 кр. (для ученикôвъ и гарнизону 20 кр.), крѣсло бальконове 30 кр., галерія 10 кр. — Цѣлый чистый дохôдъ призначеный на маючу оснуватися стипендію имени св. Кирила и Методія. Всякѣ наддатки принимаются съ подякою а имена Вп. Дателѣвъ будутъ оголошенѣ въ публичныхъ часописяхъ. — Картъ вступныхъ дôстати можна въ товариствахъ рускихъ улиця Спленіого ч. 7., въ Читальни польскôй улиця палаты краєвои ч. 15, въ цукорняхъ пп. Филячиньского и Румля що дня въ звычайныхъ годинахъ, а въ повыше згаданôмъ дни въ касѣ театральнôй ôтъ годины 4-тои по полудни.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Выборы.*) Першій стрѣлы выборчои кампавіи упали дня 27 с. м. въ Австріи низшôй, где переведено сего дня выборы зъ округôвъ меншои посѣлости. Результатъ сихъ выборôвъ єсть слѣдуючій: въ окрузѣ Ст. Пельтенъ выбраный давнѣйшій посолъ централистъ Пирко; въ Амштешенъ давнѣйшій посолъ клерикалъ Оверндорферъ; въ Кремсъ при другôмъ голосованю мѣжь дотеперѣшнымъ посломъ антисемитомъ Фирнкранцомъ а новымъ кандидатомъ централистомъ Ширемъ, удержався Ширеръ; въ Корнайбурзѣ выйшовъ при стислѣйшôмъ выборѣ новый кандидатъ централистъ Фуртмилльеръ противъ дотеперѣшного посла клерикала Руфа: въ Мистельбахъ побѣдивъ кандидатъ селяньского товариства „Mittelstrasse“ Гаргафтъ дотеперѣшного посла централиста Гранича; въ Найштадъ выбраный въ мѣсце Думбы централистъ Адамецъ; въ Сексгавсъ задержавъ мандатъ централистъ Зисъ; въ Гернальсъ централистъ Екснеръ; въ Гицингъ централистъ Шефель. — Результатъ сей такъ що до осôбъ кандидатôвъ, якъ и що до числа послôвъ належачихъ до сторонництва сполученои лѣвицѣ нѣчимъ майже не рôжнится ôтъ результату выборôвъ зъ 1879 р. — а зважившы противности, якѣ грозили лѣвици зъ стороны клерикалôвъ, демократôвъ якъ и товариствъ селяньскихъ, можна назвати результатъ сихъ выборôвъ користнымъ для централистôвъ. Зъ выняткомъ округа Мистельбахъ, въ котрôмъ кандидатъ селяньскій побѣдивъ Гранича, задержала лѣвиця всѣ свои дотеперѣшнѣ позиціи, а кромѣ сего здобула для себе округъ Корнайбургъ, въ котрôмъ членъ єи, Фуртмилльеръ, побѣдивъ Руфа, и округъ Кремсъ, де выйшовъ Ширеръ супротивъ антисемита Фирнкранца. Нѣмецко либеральна партія буде въ наслѣдокъ сего мати зъ округôвъ низшо-австрійскои меншои посѣлости сѣмъ представителѣвъ, отже о одного бôльше, якъ минувшои каденціи. Замѣтно и тое, що выбранѣ кандидаты Пирко и Екснеръ доволѣ слабѣ мали шансы, а Шефель навѣть не кандидувавъ. При всѣхъ тыхъ выборахъ ôтдано разомъ 3548 голосôвъ; зъ тыхъ упало 1912 голосôвъ на кандидатôвъ нѣмецко-либеральнои партіи, 1128 голосôвъ одержали консерватористы а 508 голосôвъ антисемиты. Въ порôвнаню отже до числа голосôвъ, ôтданыхъ при выборахъ въ р. 1879 стратили теперъ либерали 69 голосôвъ, зыскали консерватористы 388 а антисемиты 138 голосôвъ. — *Въ Зальцбургу* ôтбулись выборы зъ округôвъ меншои посѣлости такожь на дни 27 с. м. Въ обохъ округахъ выборчихъ выбранѣ дотеперѣшнѣ послы клерикалы: „Наймаеръ и Линбахеръ. — Дня 28 с. м. ôтбулись выборы зъ меншои посѣлости въ Австріи горѣшнôй, Краинѣ, Тиролю и Форальбергу. *Въ Австріи горѣшнôй* выбравій: въ окрузѣ Линцу дотеперѣшный посолъ Бауеръ; въ окрузѣ Плясъ-Рорбахъ дотеп. посолъ Ришеръ; въ окр. Фрайштадъ дотеперѣшный посолъ гр. Брандисъ въ окр. Ридъ дотепер. посолъ Добльгаммеръ въ окр. Шердингъ дотеп. посолъ Цегетмаєръ; въ окрузѣ Вельсъ выбраный новый кандидатъ Венгеръ (клерикалъ) супротивъ дотеп. посла Пфлигля а въ Гмунденъ новый кандидатъ Рогль. — *Въ Краинѣ* выбранѣ: въ окр. Любляны дотепер. пос. Клюнъ; въ окр. Крайнебургъ Гогенвартъ; въ окр. Рудольфсвартъ Пфайферъ; въ окр. Адельсбергъ Обреса; въ окр. Готше выбрано кандидата народного Грена противъ дотеперѣшному послови Виндишгрецови. Въ Тиролю выбранѣ зъ попередныхъ послôвъ: клерикалъ Штернбахъ въ окр. Инсбруку, клерикалъ Грайтеръ въ Имстъ, клерикалъ Цалингеръ въ Боценъ, клерикалъ Катрайнъ въ Брунекъ, итал.національ Льоренцони въ Кльесъ и клерикалъ Жентилини въ Ровередо; зъ новыхъ кандидатôвъ выбранѣ: въ округѣ Швацъ клерикалъ Рацъ мѣсто клерикала Джованеля и національ Бакенелля мѣсто клерикала Гиполита въ окр. Трієнту. Бачимо зъ ôтси, що въ Тиролю кромѣ двохъ выйшли тѣ самѣ послы, що попередно, а и зъ тыхъ двохъ новыхъ тôлько одинъ єсть національомъ а другій (Рацъ) клерикаломъ, якъ и єго попередникъ. Значитъ, загальный результатъ выборôвъ въ Тиролю выказавъ 6 послôвъ — клерикалôвъ, а двохъ національôвъ. Такъ само дуже незначнѣ змѣны що до осôбъ послôвъ зайшли при выборахъ въ Австріи горѣшнôй и въ Краинѣ. Въ Австріи горѣшнôй выбрано 5 послôвъ тыхъ самыхъ, що попередно въ 1879 р. були выбранѣ, а 2 новыхъ однакъ и тѣ 2 новѣ суть такъ само клерикалами якъ и ихъ попередники, такъ що выборы въ меншôй посѣлости Австріи горѣшнои выдали разомъ 7 послôвъ-клерикалôвъ. Въ Краинѣ зайшла змѣна тôлько що до одного посла (въ окр. Готше), де мѣсто клерикального словенця Виндишгреца выбрано словеньского національа Грена, въ прочихъ округахъ перейшли давнѣйшій послы; въ загалѣ выбрано въ округахъ меншои посѣлости Краины 4 Словенцѣвъ-національôвъ а одного Словенця-клерикала. Про выборы зъ Форальбергу доси не маємо ще нѣякои вѣсти.

(*Рухъ передвыборчій*) добѣгае свого кôнця. У Вѣдни поставивъ комитетъ нѣмецко-либеральнои партіи уже дефинитивно своихъ кандидатôвъ. Суть ними: на I округъ (середмѣстье) — Дръ Гербстъ, Дръ Жакъ, Дръ Копъ и Дръ Вейтльофъ; на II округъ (Льеопольдштадъ) — Дръ Зисъ; на III округъ (Ляндштрассе) — Соммаруга; на IV (надъ Виденомъ) — Матшеко; на V округъ (Маргаретенъ) — Штайдель; на VI (Маріягильфъ) — Найберъ; на VII (Найбавъ) — Визенбургъ; на VIII (Іозефштадъ) — Штурцъ; на IX (Альзергрундъ) — Врабецъ. Всѣ тѣ кандидаты маютъ майже певнôсть выбору. Одного тôлько Врабеца шансы не дуже такъ певнѣ, позаякъ комитетъ мѣсцевый пôддержуе супротивъ него кандидатуру дотеперѣшного посла IX-го округа Леблиха, за котрою стоитъ симпатія дрôбныхъ промысловцѣвъ и поступовыхъ купцѣвъ; центральный комитетъ поставивъ Врабеца для того, позаякъ ôнъ уступивъ своє мѣсце въ I-шôмъ окрузѣ дрови Гербстови, котрого выбôръ въ Чехахъ бувъ загроженый. Ставлячи сихъ кандидатôвъ выдавъ комитетъ центральный нѣмецкихъ либералôвъ ôгозву до выборцѣвъ мѣста Вѣдня, въ котрôй пôдноситъ, що все, що Австріи доси доброго зроблено, зробила партія либеральна, котра буде на основахъ, положеныхъ Іосифомъ II-имъ. — Буковиньскѣ выборы зъ меншихъ посѣлостей ôтбуваются нынѣ, и про результаты ихъ не маємо ще нѣякои вѣдомости. Урядова черновецка газета заявляе, що поставлена буковиньскими Русинами въ окрузѣ Выжница-Кôцмань Станôвцѣ кандидатура министра Конрада, пôднесеною зôстала зовсѣмъ безъ єго вѣдомости и згоды; — рôвночасно же заявляе черновецка „Gaz. Pol.“, що знае зъ доброго и достовѣрного жерела, що Русины буковиньскѣ за згодою мин. Конрада поставили єго кандидатуру. Дня 27 с. м. ôтбулось въ Радôвцяхъ зôбранье выборцѣвъ зъ мѣстъ: Сучава, Серетъ и Радôвцѣ. Рѣшено попирати кандидатуру Коссовича, котрого выбôръ маe бути зовсѣмъ певный. Въ самыхъ Чернôвцяхъ помимо сильнои агитаціи за Вагнеромъ, Русины, Поляки и въ загалѣ выборцѣ нецентралистичного пересвѣдченя голосовати будутъ на Кохановского. Въ другôй куріи бôльшои посѣлости буковиньскои ставлятъ не-румуньскѣ выборцѣ кандидатомъ генерального прокуратора Симоновича. Буковиньскѣ централисты выдали сими днями въ Чернôвцяхъ брошуру п. з. „Ein Wort in ernster Stunde an die Wähler des Landes“, въ котрôй высказано стремленя политичнѣ лѣвицѣ, заохочуючи до ôтважного попираня кандидатуръ Томащука и Вагнера. Брошуру тую сконфисковала заразъ по єи появленюся державна прокураторія.

(*Министерство правосудія*) припоручило пôдвластнымъ собѣ судамъ австрійскимъ, щобы на завôзваня судôвъ угорскихъ о переведенье екзекуціи на територіюмъ долитавскôмъ ôтповѣдали ôтмовно и жаданыхъ екзекуцій не переводили. Причиною сего розпорядженя єсть тое, що суды угорскѣ дуже часто ôтмовляютъ подôбнымъ жаданямъ судôвъ Долитавіи.

(*Програма дѣяльности тымъ конституційныхъ*) въ симъ роцѣ маe бути, пôсля донесень газетъ, слѣдуюча: Съ початкомъ вересня збереся рада державна въ цѣли верификаціи выборôвъ, уложеня адресы до короны, выбраня комисій и делегаціи, котрѣ то чинности всѣ маютъ тревати до половины жовтня. Ôгъ половины жовтня до половины падолиста маютъ радити дельегаціи — ôтъ половины же падолиста до половины грудня соймы краєвѣ.

(*Переговоры взглядомъ австрійско угорскои*) угоды маютъ роспочатись заразъ по скôнченю выборôвъ до рады держ. Именно маe бути уложена заразъ програма сихъ переговорôвъ, до которои дотичнѣ референты приладили вже матеріялы. Передовсѣмъ вестися будутъ переговоры въ справѣ ôтновленя торговельнои и цловои угоды. Изъ освѣдченъ угорскихъ министрôвъ, а особливо зъ промовы министра гр. Шапарого, выголошена пôдчасъ принятя ческихъ гостей на пештеньскôй выставѣ, можна бы вносити, що Угорщина схоче увзглядняти при заключеню угоды справедливѣ постулята економичныхъ интересôвъ Австріи, а то тымъ певнѣйше, що теперь супротивъ непріятнои политики цловои Нѣмеччины, Угорщина въ власнôмъ интересѣ стремѣти буде до стисненя звязи мѣжь обома половинами монархіи.

ЗАГРАНИЦЯ.

Бунтъ анархистôвъ въ Парижи. Въ першій день Зеленыхъ святъ бувъ Парижъ знову свѣдкомъ тыхъ страшныхъ сценъ, якій ôтъ першои революціи французкои чимъ разъ частѣйше повтарялися, доки ажь въ 1871 р. не скристализувалися пôдъ червонымъ прапоромъ ославленои комуны парискои. Придушено комуну, але ôтъ часу до часу пригадуеся она въ такихъ сценахъ якъ тѣ, о котрыхъ якъ-разъ хочемо писати. На день 24 с. м. припадали роковины парискои комуны а французкѣ комунисты и анархисты постановили були сей день торжественно святкувати на тôмъ самôмъ мѣсци, де въ 1871 р. въ послѣднôмъ пораженю комуны погибли сотки комунардôвъ на розказъ ген. Галифета. Мѣсцемъ симъ єсть славне ôгъ вѣкôвъ кладовище Перъ-Ляшезъ. Сюды направилися були першого дня парискѣ комунисты и анархисты въ 29 окремыхъ ôтдѣлахъ и съ червоными або чорными прапорами. Полиція була вже повѣдомлена о сей демонстраціи и для того на кладовищи уставився бувъ одинъ єи ôтдѣлъ, трохи жандармеріи а коло кладовища кавалерія. Скоро лишь надôйшли анархисты, полиція зажадала, щобы они ôтдали прапоры або щобъ ихъ бодай сховали. Деякѣ ôтдѣлы далися тымъ налякати и поховали прапоры, але пôдъ мурами кладовища прійшло швидко до головнои демонстрація. Надôйшовъ новый ôтдѣлъ анархистôвъ а стоячій пôдъ кладовищемъ ôтдѣлы думали, що заимпонували полиціи, и пôднесли на повитанье нового ôтдѣлу радôстный окликъ. Розпочалися пôдбурюючѣ бесѣды а якійсь вôзникъ именемъ Кароль Мооръ ôтчитавъ поематъ повенъ жажды крови и пôднѣсъ многолѣтство комунѣ. Наразъ роздався страшный крикъ. Полиція збитыми рядами и съ вытягненными руками пустилась на анархистôвъ и зажадала ôтданя прапорôвъ. Розпочалась бôйка. Позаякъ полиція була чиломъ менша и находилася въ небезпеченьствѣ, для того комисарь полиціи приказавъ добути оружія и теперь вже полилась кровь. Полиція рубала на ослѣпъ передъ собою а анархисты почали утѣкати ажь опинились при якихось купахъ камѣня. Теперь посыпалось камѣнье на полицію; комисаръ Карнаръ зôставъ раненый каменемъ небезпечно въ голову и упавъ на землю. Тогды жандармерія съ наложеными багнетами кинулась на товпу анархистôвъ и не щадила вже нѣкого, нѣ женщинъ нѣ дѣтей. Хто попався а не мôгъ скоро утечи, бувъ калѣченый. Одинъ полицистъ напавъ на якогось робôтника и хотѣвъ его шаблею пхнути; той ôткрывъ грудь и каже: „На, коли!“ Полицистъ упустивъ шаблю, але арештувавъ робôтника. Анархисты почали поволи уступати а коли ще жандармы хотѣли ужити пороху, они таки вже зовсѣмъ уступили, хочь ще на улицяхъ хотѣли перевертати возы трамваєвѣ и робити барикады. Въ сей бôйцѣ раненыхъ 80 осôбъ: двѣ особы смертельно а дуже богато не безпечно; арештовано 24 осôбъ.

Россія. Дня 27 с. м. зôставъ ôткрытый въ Петербурзѣ новый морскій портъ съ великимъ торжествомъ и въ присутности царя, царицѣ и другихъ членôвъ царскои родины. Портъ сей будовався вже ôтъ довшого часу и зôставъ доперва минувшого року укôнченый; кошты сего порту выносятъ десятки милiонôвъ рублѣвъ и не суть ще докладно обчисленѣ, позаякъ при портѣ показуются все ще потрѣбнѣ рѣжнѣ роботы. Найбôльша трудноcть въ ôтповѣднôмъ уладженю сего порта лежитъ въ тôмъ, що єго вода разъ въ разъ замулюе; доперва минувшого року удалося єго зробити глубшимъ, але власне се заглубленье потягнуло за собою дуже великій кошты. Теперь можутъ туды заходити кораблѣ найбôльшои величины. Такъ отже стане Петербургъ приморскимъ мѣстомъ а цѣлый рухъ торговельный перенесеся теперь зъ Кронштату до Петербурга. — Дня 8 вересня с. р. маe бути въ Иркутеку ôткрытый сибирскій университетъ въ повнôмъ своѣмъ складѣ т. є. будутъ ôтъ разу ôткрытѣ всѣ чотиры факультеты, а зарядъ куратории захôдно-сибирского округа наукового буде вже ôткрытый съ днемъ 1 червня с. р. Куратором сего округа маe бути именованый Флориньскій, професоръ казаньского университету. Для позысканя добôрныхъ силъ до нового университету будутъ професорамъ наданѣ важнѣ привилеѣ а крôмъ сего ихъ платня буде значно пôдвышена. Справа ся маe бути вирочôмъ залагоджена що „государственнымъ совѣтомъ“. — Вѣсть о зъѣздѣ трехъ цѣсарѣвъ знову выступае, симъ разомъ однакожь съ певною резервою. До „Poll. Corr.“ пишутъ именно зъ Петербурга, що поголоска о зъѣздѣ трехъ цѣсарѣвъ въ сей порѣ на всякій случай єсть передвчасною. Певнымъ єсть лишь, що царь Александеръ III. ôтдасть визиту цѣсареви австр., що може въ лѣтѣ або доперва въ осени наступитъ; однакожь анѣ о мѣсци анѣ о часѣ не можна нѣчого певного сказати. Евентуальный зъѣздъ трехъ цѣсарѣвъ буде залежати въ першôй линіи ôтъ рôжныхъ обставинъ. — Въ справѣ переговорôвъ по поводу россійско англійского конфликту не можна ще нѣчо того рѣшучого сказати; переговоры все ще ведутся дальше. Нынѣ єсть лишь то певною рѣчею, що жадна зъ державъ неутральныхъ не буде покликана на судію мирового.

Нѣмеччина. Цѣсарь нѣмецкій єсть ôтъ довшого часу недужій; станъ єго здоровія о стôлько погôршився що до загальнои немочи прилучився, ще и бôль жолудка. Зъ сеи причины мусѣвъ бути такожь и выѣздъ цѣсаря зъ Берлина ôтложеный на пôзнѣйше. — Въ Берлинѣ ходятъ вѣсти, що въ имени „Товариства Конго“ маe розпочатися акція противъ Занзибару. Понеже султанъ Занзибару не може теперь чинолити на помôчь зъ стороны Англіи, то и нема сбавы, щобы акція ся довела до якихъ небудь запутанинъ. Причиною сеи акціи маe бути то, що султанъ Занзибару выступивъ ворожо противъ нѣмецкого всхôдноафриканьского товариства. Говорятъ, що султанъ бувъ до сего спонуканый италійскимъ правительствомъ, котре въ сѣй цѣли выслало умысно до Занзибару капитана Чекого и що сей намовивъ султана до такого выступленя. — До Берлина пріѣхавъ бувъ недавно лордъ Росбери, якъ здаеся въ дуже важнôй мисіи до кн. Бисмарка. Що ôнъ властиво хотѣвъ, доси ще не звѣстно; доносятъ лишь, що ôнъ конферувавъ по кôлька разôвъ и дуже довго то съ кн. Бисмаркомъ, то знову съ гр. Гацфельдомъ. Що бы пріѣздъ єго ôтносився до справы англьо-россійского конфлакту, есть дуже неимовѣрнымъ; скорше здаеся, що цѣлею єго дипломатичнои пôѣздки було пытанье египетске. Але и въ сѣй справѣ, здаеся, що англійскій посолъ получивъ лишь бôльше загальнѣ поясненя ôтъ кн. Бисмарка, такъ якъ нѣмецке правительство не зовсѣмъ ще порозумѣлось съ французкимъ кабинетомъ Бриссона. Одна берлиньска кореспонденція инспирована, якъ здаеся, берлиньскимъ урядомъ заграничнымъ каже догадуватися, що Англія буде ще мусѣла кôлька мѣсяцѣвъ чекати на залагодженье сеи справы, бо она, якъ въ Берлинѣ кажутъ, дуже запутана и потребуе довгои розваги.

Франція. Въ палатѣ послôвъ поставивъ пос. Лякроа интерпеляцію въ справѣ розрухôвъ анархистичныхъ минувшои недѣлѣ и обвинивъ полицію, що она все те спонукала, а заразомъ доказувавъ, що правительство не маe права заборонювати червоныхъ прапорôвъ, бо на се не ма жадного права. Министеръ Альенъ-Тарже заявивъ, що всю отвѣчальнôоть бере на себе за поступованье полиціи, а хочь дѣйотно нема закона о пôдбуряючихъ ôтзнакахъ, то правительство мимо того муситъ пильнувати, щобы не прійшло до межиусобицѣ. Парискои демократіи, казавъ министеръ, не треба и не можна рôвнати съ громадою анархистôвъ а що до агентôвъ полиційныхъ, то они поступали такъ, якъ подобае на защитникôвъ закона. Надъ повышими мотивами пос. Лякроа перейшла палата до порядку дневного 223 голосами противъ 44; противно, внесенье Прерiера высказуюче довѣрье для правительства, що оно завсѣгды буде енергично поступати, приняла палата 388 голосами противъ 10. — Часописи урядъ. подаютъ декретъ правительства, що Пантеонъ парискій, теперѣшный костелъ католицкій, буде знову ôтданый своему первѣстному призначеню. Другій декретъ наказуе, щобы мощи Виктора Гюго були въ Пантеонѣ похороненѣ. Похоронъ ôтбудеся вмовѣрно доперва въ понедѣлокъ. — Зъ Пекину доносятъ до „Times“, що тамъ наступило порозумѣнье въ справѣ заключеня хиньско-французкого мира.

Италія. Капитанъ Феррари донѣсъ телеграфично министрови Манчиньому, що негуоъ абессиньскій, Оганнесъ, приймивъ его дуже ласкаво и заявивъ, що бажае удержати миръ съ Италіе и жити съ нею въ дружныхъ ôтносинахъ. Тымъ способомъ ôтпадутъ всякѣ поголоски, пôсля котрыхъ окупація мѣста Массуахъ мала зробити на короля якъ найгôрше враженье. Помимо того, що офиціяльна праса стаe въ оборонѣ министра Манчинього передъ часописями єму ворожими, вже таки не устаe поголоска о захитанôмъ єго становищи; ба, говорятъ, що становище министра дѣлъ заграничныхъ єсть такъ захитане, що ôнъ скорше чи пôзнѣйше буде мусѣвъ уступити. Для тогожь часткова змѣна кабинету єсть лишь питаньемъ часу.

НОВИНКИ.

— **До пріятелѣвъ молодежи!** Маю честь ôтозватися до благородныхъ сердець нашихъ Добродѣѣвъ, щобы зволили ласкаво запомочи фондъ нашь для бѣдныхъ ученикôвъ рускои гимназіи новыми датками, бо вже зовсѣмъ вычерпався, а тутъ що дня приходитъ бѣдолашня о запомогу: той свѣтитъ дѣравыми чобôтьми, тамтой лôктями або колѣнами, иншій єсти хоче... Треба бѣдѣ зарадити, а тутъ не ма вже средствъ. Лишь въ добрôмъ серцю нашихъ патріотôвъ лежитъ вся ихъ надѣя. — *Василь Ильницкій*, директоръ рускои гимназіи.

— **Обрядова комисія** въ св. Юрѣ постановила на засѣданю дня 20 с. м. не робити ще на теперь нѣякихъ змѣнъ въ чинахъ и службахъ въ „Великôмъ Часословѣ“ и „Трифологіонѣ“ и для того Ставропигійскій Институтъ приступитъ до нового выданя сихъ книгъ, приймаючи за основу „Великій Часословъ“, выданый у Львовѣ и „Трифологіонъ“, выданый въ Почаевѣ а одобреный Кипріономъ Стецкимъ. Съ „Типикомъ“ рѣшено ще здержатись, позаякъ комисія поробатъ въ нѣмъ имовѣрно деякѣ змѣны.

— **Будынокъ рускои духовнои семинаріи** звертавъ вже ôтъ довшого часу своимъ злымъ станомъ пôдъ взглядомъ санитарнымъ увагу сферъ мѣродайныхъ и ôтъ давна ношенося съ гадкою, будынокъ сей бодай перестроити. Консисторія спôльно съ комисією в ысланою ôтъ намѣстництва дома-

галися розширеня єго и переробленя дотеперѣшныхъ помешкань, назначаючи кошты такого переставленя въ высотѣ 150.000 зр. Часть сеи сумы мала покрыти консисторія сумою 72.000 зр. узысканою зъ продажи части огороду, котру, якъ звѣстно, закуплено пôдъ маючій ставитися новый будынокъ почтовый. Министерство однакожь ôтповѣло на сей проєктъ, що, поучене досвѣдами, постановило не переставлювати дотеперѣшного будынку семинарицкого, котрый мимо переставки не ôтповѣдавъ-бы вымогамъ, але зô взгляду на важнôсть сего заведеня рѣшило приступити до будовы зовсѣмъ нового будынку пріймаючи кошты будовы въ высотѣ 250.000 зр. на рахунокъ державы.

— **О. Наумовичь** повернувшій тамтого тыждня въ Россіи, получивъ оногды ôтповѣдь Congregationis de propaganda fide на свою апеляцію. Курія жадае, щобы о. Наумовичь ôтрѣкся засадъ, выказаныхъ въ своѣй апеляціи и принявъ въ цѣлости залучену на латиньскôмъ языцѣ confessionem fidei. Коли-бы о. Наумовичь сповнивъ приказъ курія римскои, буде на него наложена ще реколекція а опôсля по якôмось часѣ повиненъ о. Наумовичь дати доказы, що утвердився въ католицкôй вѣрѣ на стôлько, що ему може бути ще повѣрене душпастырство. Въ противнôмъ случаю буде выключенье его зъ церкви затверджене и прихôдъ буде ему ôтнятый. На ôтповѣди сѣй пôдписаный Преосв. митрополитъ. Confessio fidei, якъ сказано, писана въ языцѣ латиньскôмъ и въ нѣй жадае курія римска головно признаня ей правъ на вселеньску церковь на пôдставѣ четвертого константинопольского, осьмого вселеньского и тридентійского соборôвъ. На пôдписанье залученои Confessionis fidei вызначеный о. Наумовичу мѣсяць часу.

— **Дру Смаль-Стоцкому**, новоименованому надзвычайному професорови языка рускаго и литературы на университетѣ черновецкôмъ, выслали буковиньскій товариства руска слѣдующу телеграму: „Руска Бесѣда“, „Драматичне Товариство“ и „Союзъ“ поздоровляютъ сердечно новоименованого хранителя скарбу рускому народови найдорожшого“.

— **Конфискаты.** Сими днями сконфискувала прокураторія двѣ россійскій брошуры: „Монастыри юго-западной Россіи во обще и Креховскій монастырь“, выдану въ Петербурзѣ и другу: „Поученіе по поводу поступленія нѣкоторыхъ православныхъ христіянъ въ апостольское шкаплѣржное братство сердца Исуса Христа“ выдану въ Вильнѣ.

— **Будôвлю Стрыйско-Бескидскои желѣзницѣ** ôтдано двомъ фирмамъ, именно одну секцію фирмѣ „Голевскій-Брайтеръ & Comp.“, другу фирмѣ „Фрелихъ“. Принятьемъ офергъ тыхъ двохъ фирмъ не е ще обнята будôвля тунелѣвъ и камѣнныхъ робôтъ. Експропріацію грунтôвъ веде при тôй желѣзници правительство на власный рахунокъ.

— **Градъ** навѣстивъ слѣдующій громады повѣта самбôрского: Блажôвъ, Черхава, Мокряны, Сѣлець, Спрыня велика, Ступница, Воля блажôвска, Зворъ. Ликвидацію шкоды заряджено.

— **Львôвска рада шкôльна мѣска** розписуе конкурсъ на 9 посадъ дѣйстныхъ учителѣвъ съ рôчною платою 700 зр., додаткомъ 100 зр. и правомъ квинквеній; дальше на 18 посадъ дѣйстныхъ учительокъ съ рôчною платою 700 зр. и правомъ квинквеній. Подани треба вносити найдальше до шѣсть недѣль до мѣскои рады шкôльнои окружнои у Львовѣ а кандидаты и кандидатки, котрій суть въ службѣ, повинній внести свои подания черезъ своихъ настоятелѣвъ и долучити легитимацію. Посады до обсадженя суть слѣдующій: 4 посады при школѣ мужескôй им. св. Анны; 4 посады при школѣ мужескôй им. Чацкого; 1 посада при мужескôй школѣ им. св. Мартина; 4 посады при женьскôй школѣ выдѣловôй; 2 посады при женьскôй школѣ им. Чацкого; 2 посады при женьскôй школѣ св. Анны; 6 посадъ при женьскôй школѣ св. Єлисаветы; 4 посады при женьскôй школѣ св. Мартина. Право презентованя маe представительство громады мѣста Львова.

— **На линіяхъ желѣзницѣ Кароля Людвика** починае съ днемъ 1 червня с. р. обовязувати новый розкладъ ѣзды; важнѣйшій змѣны для поѣздôвъ особовыхъ суть слѣдующій: Поѣздъ курієрскій ч. III ôтходити буде зъ Кракова о 1 годину и 4 минуты вчаснѣйше, якъ доси, т. є. о год. 7 мин. 59 рано, а поѣздъ курієрскій ч. IV зъ Пôдволочискъ о 1 годину 17 минутъ пôзнѣйше, т. є. о год. 9 мин. 40 передъ полуднемъ, зô Львова о год. 2 мин. 5 по полудни. Оба тѣ поѣзды будутъ безпосередно лучитися въ обохъ направленяхъ т. є. съ Вѣднемъ, Кіевомъ и Одессою, а кромѣ того лучитись буде поѣздъ ч. IV на стаціяхъ въ Краснôмъ такъ съ поѣздомъ до Бродôвъ, якъ и зъ Бродôвъ идучимъ, а въ Ярославѣ съ поѣздомъ Сокальскимъ. — Постôйно, або тôлько условно задержуватись будутъ поспѣшній поѣзды: ч. I и II въ Чорнôй, поѣздъ курієрскій ч. III въ Пôдгôрю и Краснôмъ, а поѣздъ курієрскій ч. IV въ Краснôмъ. Поѣзды мѣшанѣ ч. 403 и 404 заведенѣ додатково ôтъ 1 мая с. р. будутъ курсувати и дальше межи Ярославомъ а Сокалемъ такъ, що поѣзды поспѣшній ч. I и II, курсуючій на головнôй линіи, будутъ полученѣ въ Ярославѣ съ поѣздомъ ч. 403 идучимъ до Сокаля, а поѣздъ ч. 404, ôтходячій зъ Сокаля лучитись буде съ мѣшанымъ поѣздомъ ч. VIII, курсуючимъ на головнôй линіи до Кракова. — Межи Краковомъ а Величкою курсувати будутъ, окрôмъ истнуючихъ вже двохъ мѣшаныхъ поѣздôвъ, ще два другій мѣшанѣ ч. 503 и 504, котрыми кождого дня буде можна ѣхати рано до Кракова а въ ночи до Велички.

— **Нещасливій случаѣ.** У Львовѣ придыбано сими днями на ул. Лычакôвскôй глухо-нѣмого хлопця сельского лѣтъ около 17, омлѣлого зъ голоду. Нещасливый по ôтставленю єго до головного шпиталю умеръ тамъ на другій день. — Дня 19 с. м. попався черезъ власну неосторогу будникъ Лука Добровольскій пôдъ колеса локомотивы и погибъ. — Огонь знищивъ дня 17 с. м. въ Бышовѣ, сокальского повѣта, двѣ селяньскій стодолы а 19 с. м. въ Торкахъ, тогожь повѣта, 11 селяньскихъ загородъ и будынки господарскій мѣсцевого пароха. — Челядникъ кравецкій, Мих. Семятковскій, скочивъ зъ другого поверха — каменицѣ ч. 7 при ул. Лычакôвскôй и убився на смерть. Причиною самоубійства була меланхолія, котру терпѣвъ нещасливый ôтъ довшого часу.

— **Пожаръ у Львовѣ.** Вô второкъ дня 26 с. м. заалярмовано около год. 10 вечеромъ цѣле мѣсто окликомъ „горитъ“. Товпы народа потягли за симъ окликомъ на ул. Казимировску, де въ каменици ч. 13 выбухъ огонь въ склепѣ Полляка, мѣстячôмъ въ особѣ складъ олѣѣвъ, фарбъ и покостôвъ, а надыбавши стôлько пальныхъ матеріялôвъ, ширився дуже швидко. Небезпеченьство було велике, бо каменица, въ котрôмъ знаходится склепъ Полляка, есть стара и повна деревяныхъ дашкôвъ та крутыхъ сходôвъ, а огонь мôгъ дуже легко дôстатися черезъ стелю до мешкань на поверхахъ. Однакъ скора и енергична помôчь огневои сторожи запобѣгла нещастю; вправдѣ склепъ зôставъ цѣлкомъ знищеный, але каменицю выратовано. Шкода маe выносити до 3.000 зр.

— **Дрôбній вѣсти.** Архикнязь Альбрехтъ приѣхавъ до Галичины на инспекцію войска и ôтбувъ вже инспекцію войска въ Краковѣ, Ярославѣ и Перемышли, зъ ôтки дня 1 червня маe приѣхати до Львова. Архикн. Альбрехта супроводжае фельдмаршалъ кн. Виндишгрецъ. — Вô второкъ приѣхавъ бувъ до Львова архикн. Вильгельмъ, инспекторъ артилеріи, зъ ôтки дня 27 с. м. приѣхавъ до Товмача. — Президентъ дирекціи скарбовои Іоркашь-Кохъ подався до емеритуры. Найстаршимъ въ складѣ дирекціи скарбу есть теперь сов. Михалевскій. — Въ середу померъ у Львовѣ Климентій Лукасевичь, властитель книгарнѣ. — Дня 26 с. м. ôтбувся въ волоскôй церквѣ у Львовѣ олюбъ п. Людомира де Бонча Покшивницкого съ панною Маріею Наумовичѣвною, донькою о. Наумовича. — Крашевскому дозволено теперь выходити зъ вязницѣ на прохôдъ поза муры крѣпости, а навѣть и до мѣста Магдебурга; за нимъ иде лишь одинъ жовнѣрь, що єго пильнуе. Вилю єго въ Дрезднѣ купивъ бар. Оппенъ. — Въ Тенетискахъ коло Равы рускои бавився осьмилѣтный хлопець рушницею и застрѣливъ шестилѣтну дѣвчинку, а въ Струпковѣ коло Надвôрнои стрѣливъ на весѣлю одинъ парубокъ на привѣтъ молодыхъ такъ нещасливо, що ранивъ тяжко дружку. — — Въ Кронштатѣ коло Петербурга арештовано на кораблi, що призначеный до службы для вел. кн. Николая, молодшого официра Володамира Бѣлявина пôдозрѣного о нигилизмъ и ôтдано пôдъ судъ военный. — Въ Добручинѣ, пов. сокальского згорѣло пять селяньскихъ хатъ и двѣ шопы двôрскій зъ запасами сѣна и кôлька тысячь сотнарôвъ соломы. Шкода по части убезпечена выноситъ 4.000 зр. — Значну крадѣжь доконано въ Стрыю у купца Мендля Криссъ. Злодѣѣ забрали одинъ годинникъ золотый съ такимъ ланцушкомъ вартости 130 зр., 10 годинникôвъ срѣбныхъ съ такими-жь ланцушками вартости 200 зр., богато медальоникôвъ, ковткôвъ, брошь, перстенѣвъ, 100 зр. готôвкою и зимовый сурдугъ вартости 36 зр. — Зъ карного заведеня въ Станиславовѣ втѣкъ злодѣй Петро Багрѣй зъ Улашковець, засужденый на 18 лѣтъ вязницѣ. — Фалшивій банкноты по 50 зр. пôдроблювани за помочею фототипіи появилися у Вѣдни. Розпôзнати ихъ можна по головныхъ написахъ, котрыхъ буквы суть трошки менши якъ на оригинальныхъ.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Каноничну институцію получили оо.: Іоах. Зарицкій зъ Озѣрнои на Озѣрянку а Орестъ Держко зъ Озѣрянки на Озѣрну, дек. зборôвского, въ дорозѣ замѣны.

Введенѣ оо.: Еманулъ Красицкій яко сотр. въ Боринчахъ, дек. ходорôвского; Алеко. Кобрыньскій яко сотруд. въ Крылосѣ, дек. галицкого; Іосифъ Бородіевичь въ Добротворѣ.

Позволенье до испыту конкурсового приступити получили оо.: Вас. Паньчакъ, сотруд. въ Болеховѣ и Левъ Гриневичь, завѣд. въ Гозѣвѣ.

Отпустку получили оо.: Хризантъ Бучацкій, пар. въ Яргоровѣ на 40 днѣвъ; Мих. Мыдловскій, пар. въ Крехôвцяхъ на 5 недѣль; Іоанъ Юзычиньскій, пар. въ Борыничахъ на 2 мѣсяцѣ; Іоанъ Проскурницкій, пар. въ Лопатынѣ на 2 мѣсяцѣ; Вас. Долиньскій, пар. въ Березовѣ на 2 мѣсяцѣ; Григ. Бѣлевичь, пар. въ Фирлѣевцѣ на 2 мѣсяцѣ; Евг. Алексеевичь, пар. въ Торскôмъ на 6 недѣль; Іоанъ Монцѣбовичь, пар. въ Суходолѣ на 6 недѣль; Илярій Данкевичь, пар. въ Устю бискупскôмъ на 6 недѣль; Тимотей Кекишь, пар. въ Дусановѣ на 7 недѣль; Левъ Витошиньскій, пар. въ Глубокôмъ и Юл. Войнаровскій, пар. въ Кулачкôвцяхъ на 2 мѣсяцѣ; Левъ Шипытко, завѣд. въ Облазници на 4 недѣлѣ.

Телеграмы „Дѣла“.

Калушь 30 л. мая. Выборцѣ калуского повѣта выслали сегодня до Єго Ексц. министра гр. Таффого телеграму съ жалобою на прессію и надъужитя и съ просьбою о помôчь и охорону конституціи.

(Надôслане.)

! Новôсть !

Ôтъ дня 1 червня будутъ продаватися пожывно-освѣжуючій напитки шумячій пріятного смаку, выроблюваній у Львовѣ якъ:

Кефиръ, напитокъ черкескихъ гôрняковъ зъ молока коровячого на грибку кефировôмъ.

Квасъ россійскій зъ жита и напитки галицкій зъ солоду.

Напитки сій находятся въ комисѣ у п. Карчевского, антикаря въ ринку и тамъ продаютсн по умѣренôй цѣнѣ.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 36—?

препараты зъ гумы и выробы кавчуковій

для потребъ хирургичныхъ и иншихъ подôбныхъ.

Пôдписаный завѣдомляе П. Т. Публику, що ôтбувши довшу практику на дентистичнôй клиницѣ при университетѣ въ **Галье** пôдъ проводомъ проф. дра Голльендера, поселився въ **Чернôвцяхъ** и выконуе всѣ въ объемъ дентистики входячій дѣланя пôсля найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординуе ôтъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

1369 5—? **ПЕТРО КАДАЙСКІЙ**

въ Чернôвцяхъ ул. Руска ч. 9.

Будапештень-скій выставовій ЛОСЫ по 1 зр.

11 лосôвъ 10 зр. | **4.000** выграныхъ

Головна выграна **100.000 ЗР.**

по ôттягненю 1% выплачуеся **99.000 ЗР.** заразъ готôвкою.

Управа лотерійна

будапештеньскои выставы краевои зъ 1885 р.

Будапештъ, Andrassystrasse, Nr. 43

Ц. к. желѣзницѣ державній.

Вытягъ зъ пляну ѣзды важного ôтъ 1 л. червня 1885.

Загôрье-Гусятынъ	Поѣздъ особ. 111	Поѣздъ особ. 117	Поѣздъ мѣш. 151
Зъ Загôря (Отъѣздъ)	**11·46**	8·31	
„ Хирова (Отъѣздъ)	**2·12**	10·58	5·24
„ Дрогобыча (Отъѣздъ)	**4·30**	1·02	**9·16**
„ Стрыя (Отъѣздъ)	**5·33**	2·10	**11·—**
До Станиславова (Приѣздъ)	9·02	5·51	**4·48**
	Поѣздъ мѣш. 153		
Изъ Станиславова (Отъѣздъ)	10·—	—·—	—·—
Зъ Бучача (Отъѣздъ)	2·39	—·—	—·—
До Гусятына (Приѣздъ)	**7·22**	—·—	—·—

Стрый-Львôвъ	Поѣздъ особ. 817	Поѣздъ мѣш. 851	Поѣздъ особ. 811
Изъ Стрыя (Отъѣздъ)	2·20	**10·55**	5·45
Зъ Миколаева (Отъѣздъ)	3·06	**12·15**	6·39
До Львова (Приѣздъ)	4·15	**2·10**	8·05

Дрогобычь-Борыславъ	751†	Поѣзды мѣшанѣ 753	755	757†
Зъ Дрогобыча (Отъѣзд.)	**5·—**	10·—	2·44	**7·—**
До Борыславя (Приѣздъ)	**5·44**	10·44	3.28	**7·41**

Гусятынъ-Загôрье	Поѣздъ мѣш. 154	Поѣздъ особ. 118	Поѣздъ мѣш. 152
Зъ Гусятына (Отъѣздъ)	8·—		
Зъ Бучача „	1·16		
До Станиславова (Приѣздъ)	5·37		
	Поѣздъ особ. 112		
Зъ Станиславова (Отъѣздъ)	**6·28**	9·40	11·13
Зъ Стрыя „	**10·23**	1·45	5·19
Зъ Дрогобыча „	**11·18**	2·31	6·32
До Хирова (Приѣздъ)	**1·32**	4·32	9·30
Зъ Хирова (Отъѣздъ)	**2·02**	4·58	
До Загôря (Приѣздъ)	**4·04**	6·57	

Львôвъ-Стрый	Поѣздъ особ. 818	Поѣздъ мѣш. 852	Поѣздъ особ. 812
Зъ Львова (Отъѣздъ)	11·25	6·55	**7·10**
Зъ Миколаева „	12·35	9·12	**8·39**
До Стрыя (Приѣздъ)	1·21	10·25	**9·34**

Борыславъ-Дрогобычь	752†	Поѣзды мѣшанѣ 754	756	758
Зъ Борыслава (Отъѣздъ)	7·30	11·49	**6·—**	**8·—**
До Дрогобыча (Приѣздъ)	8·17	12·35	**6·43**	**8·43**

Годины поданій пôсля часу пештеньского. — Числа грубшій означаютъ пору нôчну ôтъ 6 год. въ вечерь до 5 год. 59 мин. рано. — Поѣзды означенѣ † не курсуютъ въ суботу.

Складъ фабричный красокъ, лякерôвъ, покостôвъ, продуктôвъ хемичныхъ заразомъ и торговля матеріялôвъ

ГИБНЕРА и ГАНКЕ

во Львовѣ, Рынокъ

1340 13—? **въ власнôмъ домѣ ч. 38.**

поручае:

КРАСКИ ОЛѢЙНІЙ

зовсѣмъ готовій до ужитку, до мальованя дверей, ôконъ, помостôвъ, дахôвъ, домôвъ, огородовыхъ знарядôвъ и господарскихъ, знарядôвъ рôльничихъ и т. д

КРАСКИ

ОЛѢЙНО-ЛЯКЕРОВІЙ и БУРШТ.-ЛЯКЕРОВІЙ

масу до запусканя помостôвъ

власного выробу, найлѣпшого рода

ЛЯКЕРЪ ДО ПОМОСТÔВЪ,

лякерô до шкôльныхъ таблицъ

найдобрнѣйшій

ЛЯКЕРЫ ПОВОЗОВІЙ ПРАВДИВІЙ

англійскій зъ фабрикъ Wilkinson, Heywood и Clark въ Лондонѣ,

всякого рода лякеры до робôтъ внутрѣшныхъ, внѣшныхъ, дерева, желѣза и шкôръ.

Краски сухій всякій роды:
анилиновій,
до крашеня яецъ
„ „ матерій
друкарскій, бронзы (золотый порошокъ), золото въ аркушахъ,
ростинній въ плынѣ,
для переплетникôвъ,
тушовій, акварелевій въ гузичкахъ и лѣсочкахъ,
акварелевій вохкій въ трубочкахъ и мушляхъ,
до мальованя порцелянъ,
олѣйній въ трубочкахъ до робôтъ артистичныхъ.

Средства до ретушованя, олѣйки и верниксы до робôтъ артистичныхъ, пензлѣ, малярскій полотна, палеты, сталюги и всякій приборы до мальованя и рысованя.

АРТИКУЛЫ ДЛЯ ФÔЛЬВАРКÔВЪ:
Смаровило до желѣзныхъ осей,
олива до машинъ,
теръ газовый,
цементъ и гипсъ,
китъ, асфальтъ,
антимеруліонъ,
карболевый квасъ и другій средства десинфекцій.

ПРИРЯДЫ ПИВНИЧНІЙ:
Шпунты и чопы до бочокъ,
корки до бутильокъ,
капслѣ до бутильокъ,
маса до лякованя бутильокъ,
машины до коркованя бутильокъ,
„ „ „ бочокъ
трибушоны,
машины до мытя фляшокъ,
пипы до бочокъ.

АРТИКУЛЫ ГУМОВІЙ:
кишки гумовій до газу и до стяганя воды, вина, пива, квасу; плыты гумовій и пр.

ПРОСТИРАЛА ГУМОВІЙ:
Пасы до машинъ и молотѣлень зъ найлѣпшихъ шкôръ бельгійскихъ всякои ширины.
Гурты до машинъ, вужѣ конопляній.
Руры цинові и оловяній.
Шрôтъ, льотки и кулѣ.
Порошокъ на комахи и молѣ, тинктура на комахи, камфора и перецъ бѣл
Артикулы тоалетовій, мыла тоалетовій. Extraits d'odeur, Eau de Cologne олѣйки и помады.
Лякъ до печатаня.
Чорнило до писаня, до гектографіи червоне, сине, чорне, до значеня бѣля и автографичне.
Краски до печатокъ, гума и карукъ розпущеный.
Китъ до скла и порцеляны.
Смаровило непромакаюче на шкôру.
Смаровила на копыта съ способомъ ужитку.
Товщь до оружія.
Лякеръ до чобôтъ чорный, золотый и мѣнячійся.
Чорнило до шкôръ.
Апретура до консервованя шкôръ и пр.

Все по найдешевшихъ цѣнахъ.

Цѣнники спеціяльній на жаданье gratis и franco.

При замовленяхъ за послѣплатою просится о присыланье певнои сумы, котра выстарчила-бъ хочь на оплаченье тамъ и назадъ коштôвъ почтовыхъ на случай неôтбраня посылки.

РАМЫ

(вразъ зô скломъ)

чорній, золотій, золотô и чорній, дубовій и пр., и пр.

до портрету Ихъ ВПреосвященьства

Дра Сильвестра Сембратовича,

Митрополита Галицкого и пр.

такожь Ихъ Преосвященьства

Дра Юліяна Пелеша

епископа Станиславьвского и пр.

(*выданя п. Володислава Чеховича*)

выконуе солидно по цѣнѣ 2 зр. 50 кр. и высше

Торговля „БОДЕКЪ“

у Львовѣ, ч. 3 улиця Орменьска.

При ôтбираню бôльшои окôлькости рамъ удѣляемо рабатъ и призволяемо на оплату въ ратахъ, а при ôтбираню поодинокихъ рамъ лише тогды можемо призволювати на ратальнѣ оплаты, если рамы стоятъ найменше 4 зр. а. в.

К. Дикkенса

Новорôчнѣ Дзвоны

Цѣна 60 кр. съ пер. 65 кр.

Дôстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійскôй.

При надходячôмъ торжествѣ святометодієвскôмъ

воручае

Товариство „Просвѣта“ книжочку:

ЖИТЬЕ

ПРОСВѢТИТЕЛѢВЪ СЛАВЯНЪ

святыхъ рôвноапостольныхъ

Кирила и Методія

написавъ

Дръ Ю. Целевичь.

Цѣна 12 кр., съ пересылкою 14 кр.

Цѣс. кор. уприв.
ГАЛИЦКІЙ АКЦІЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдає **во Львовѣ** и черезъ филіи

въ Краковѣ, Черновцяхъ и Тернополи

АСИГНАТЫ КАСОВІ

4 процентовій платній въ 30 днѣвъ по выповѣдженю.
4½ „ „ „ 60 „ „ „

Львовъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 26—?)

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядовъ, образовъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручає Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажанои Публицѣ богатый выборъ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахиновъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образовъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасовъ, престоловъ и на стѣны церковнѣ; олтарики або образы процесіональнѣ; хрестовъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестовъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патриційй, чашь, ампулокъ, дарохранительниць, дароносниць, хлѣбниць до Всенощного, кадильниць, поликандровъ (паукновъ), подсвѣчниковъ (лѣхтарѣвъ), канделябровъ, лямпниць, свѣтла церковного, диановъ, цвѣтовъ и проч.

Великій складъ товаровъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

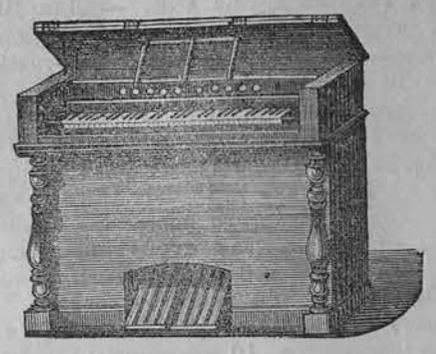
Лыжки, вилки, ножѣ столовій и десеровій, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовій на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовій и проч.

1219 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 13—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаеся франко.

Цѣнники въ рускомъ языцѣ высылаются на жаданье отворотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

1372 4-?

ОПОВѢЩЕПЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанїй Отцѣ духовнїй уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ духовнымъ о томъ дуже пожиточномъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментовъ отъ **70 зр. а в.** и высше. Дае такожь на раты.

Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель фабрики органовъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина, Ч 9.

ПОХОДЪ СОБЕСКОГО

подъ Вѣдень р. 1683.

Написавъ Стефанъ Качала.

Цѣна 20 кр.

Достати можна въ администраціи Дѣла.

ЗМѢНА ФИРМЫ.

Симъ маю честь повѣдомити П. Т. Публику, що я обнявъ звѣстне заведенье годинникарске подъ фирмою „**Людвика Вайгля**“, при ул. Театральной ч. 16 у Львовѣ на власность мою. Яко довголѣтный управитель сего заведеня старався я подъ кождымъ взглядомъ вдоволити П. Т. Публику а доказомъ сего есть, що отъ 1865 р. т. е. отъ коли я взявъ керму фирмы „Людвика Вайгля“ въ свою управу, а особливожь отъ смерти бл. п. Людвика Вайгля, помершого 1879 р., не було нѣякого случаю якого невдоволеня, але противно Поважана П. Т. Публика съ довѣрьемъ и вдоволеньемъ удавалася до сего заведеня.

Дякуючи за дотеперѣшне довѣрье поручаюся и на дальше ласкавой увазѣ П. Т. Публики.

Съ глубокимъ поважаньемъ

ІОАНЪ ЛОБОСЬ, годинникарь.

1361 (8—8) Львовъ, ул. Театральна ч. 16.

Не буде вже латаного бѣля!

Менѣ удалося сконструювати прирядъ, за помочою котрого на всякомъ ушкодженомъ бѣлю и т. д. можна попсоване мѣсце машиною до шитя скоро и **такъ красно заткати, що не видно зъ того нѣ найменшого слѣду.** — Сей прирядъ можна приправити до машины до шитя якои небудь системы и можна его пбсля залученого пояснення **такъ легко уживати, що навѣть и менше вправленый въ шитю на машинѣ може дойти до пожаданого успѣху.**

Цѣна зр. 1.50 за послѣплатою, при посыланю сумы на передъ (такожь въ маркахъ почтовыхъ всѣхъ краёвъ) высылка франко.

Georg Grasser,

7—12 **Gratz, Maigasse 15** (Steiermark).

---

5 килевій

БОЧОВКИ ВИНА

поручае

ТОРГОВЛЯ ГЕГЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

1257 (28—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1	бочовка	Гегеляйского столового .	2 зр. 10 кр.
1	„	Гегеляйского столового лучшои якости	2 зр. 30 кр. и 2 „ 50 „
1	„	Гегел. стол. ароматичного	2·70 и 3 зр.
1	„	Самородного вытравного .	4 зр. 30 кр.
1	„	Ермелёки-Бакаторъ стол.	2 „ — „

Повыше наведенй цѣны розумѣются вразъ съ бочовкою окованою желѣзными обручами и оплаченымъ портомъ почтовымъ, такъ що благоклонный отбиратель жадныхъ больше коштовъ не поноситъ. Купуючи вина особисто только у продуцентовъ ручитъ за здоровій добрій, натуральній и лучшій вина якъ зъ Вершецъ, и проситъ о ласкавій замовленя.

Теофиль Копыстыньскій

5—10 **артистъ-малярь,**

отъ кольканайцять лѣтъ звѣстный изъ своихъ праць религійного малярства принимае иконы всякого рода и величины; украшае такожь внутра церквей пбсля густу и стилю по мѣрныхъ цѣнахъ

Теоф. Копыстыньскій.

Львовъ, ул. Краковска, ч. 20.

Лѣсничій

испытованый, съ хорошими свѣдоцтвами, пошукуе мѣсця отъ 1 липни с. р.

Листовна кореспонденція подъ адресою В. Б. poste restante Тернополь. (2—3)

ОБЩЕ РОЛЬНИЧО-КРЕДИТОВЕ ЗАВЕДЕНЬЕ

для Галичины и Буковины,

зарегистроване общество съ неограниченою порукою

выплачуе власнй выльосованй листы, а такожь текучй купоны отъ невыльосованыхъ ще своихъ листовъ, принимае въ уплату купоны отъ державныхъ ефектовъ и заставныхъ листовъ, удѣляе довгосрочнй пожички на случай покупки землѣ и короткосрочнй за ипотекарнымъ обезпеченьемъ, тоже пожички за порукою и обезпеченьемъ для сельскихъ хозяѣвъ. 4—?

Принимае грошевй вкладки на проценты:

а) на **книжки щадничй** по 5%; б) на **текучій счетъ** (conto corrente) за 30-, 60-, 90- и больше-дневнымъ выповѣдженьемъ по 4%, 4½% и 5%.

Заставниче отдѣленье

того-же Заведеня выдае пожички на заставы, именно на процентнй цѣнній ефекты, дорогоцѣнности, выробы фабричній и ремѣсничій и на всякій предметы, маючій цѣнность.

Бюро Заведеня въ власномъ домѣ при улици Орменьскій н-ръ 2.

ВЕЛИКА ЛОТЕРІЯ ГРОШЕВА

500.000 МАРОКЪ

яко найбольшу выграну подае въ найщаслившомъ случаю найновѣйша, велика, державою Гамбурга загварантована лотерія грошева

Спеціяльно же

1	Премія à М.	300000
1	выгр. à М.	200000
2	выгр. à М.	100000
1	выгр. à М.	90000
1	выгр. à М.	80000
2	выгр. à М.	70000
1	выгр. à М.	60000
2	выгр. à М.	50000
1	выгр. à М.	30000
5	выгр. à М.	20000
3	выгр. à М.	15000
26	выгр. à М.	10000
56	выгр. à М.	5000
106	выгр. à М.	3000
253	выгр. à М.	2000
512	выгр. à М.	1000
818	выгр. à М.	500
31720	выгр. à М.	145
16990	выгр. à М.	300, 200, 150, 124, 100, 94, 67, 40, 20.

Тягненье выграныхъ першои клясы назначене урядово на 10 червня с. р.

Найновѣйша велика, высокимъ правительствомъ державнымъ въ **ГАМБУРГУ** дозволена и цѣлымъ майномъ державнымъ загварантована лотерія грошева содержитъ **100000 лосовъ**, зъ котрыхъ **50.500 лосовъ**, отже больше якъ половина будутъ вытягатися одинъ по другомъ въ семи клясахъ съ стоячими тутъ побочь выграными; **цѣлый капиталъ, що маѣ выпосуватися, выноситъ**

9,550.450 МАРОКЪ.

Черезъ богацтво выграныхъ, маючихъ выпосуватися въ сей великой лотерій грошевой, якъ такожь черезъ **найбольшу можливу гварантію и точну выплату выграныхъ** тѣшится лотерія ся всюды великою прихильностею. Пбсля постановъ пляну управляе нею особна до сего призначена генеральна дирекція а держава надзоруе цѣле предприняте.

Особлива отличность сеи лотеріи грошевои лежитъ въ ей користномъ урядженю, що всѣ 50.500 выграныхъ маютъ вже певно рѣшитися въ кольохъ мѣсяцяхъ а именно въ семи клясахъ.

Головна выграна першои клясы выноситъ **50.000 марокъ** збольшаеся отткъ въ другой клясѣ на **60.000**, въ третой на **70.000** въ четвертой на **80 000**, въ пятой на **90.000**, въ шестой на **100 000**, а въ семой евентуально на **500.000**, спеціяльно же на **300.000, 200.000 марокъ** и такъ дальше.

Продажъ оригинальныхъ лосовъ сеи грошевои лотеріи повѣрено **низше подписаному домови торговельному** а всѣ тій, що хотятъ взяти участь въ закупнѣ оригинальныхъ лосовъ, зволятъ съ своими замовленями отнестися просто до него.

Поважаныхъ замовляючихъ просимо, щобы припадаючій сумы залучали при замовленяхъ въ **австр. банкнотахъ або маркахъ почтовыхъ.** Можна также посылати грошѣ **наказками почтовыми,** на бажанье выконуются также припорученя **за послѣплатою.**

На тягненье выгранои першои клясы, котро отбудеся дня 10 червня, коштуе

1 цѣлый лосъ оригинальный зр. а. в. **3.50** кр.
1 половина лосу оригинальн. зр. а. в. **1.76** кр.
1 чверть лосу оригинального зр. а. в. **0.90** кр.

Кождый получитъ на руку **оригинальный лосъ** заосмотреный гербомъ державнымъ а рбвночасно и **урядовый планъ лосованя,** зъ котрого можна довѣдатися все близше, тягненье выграныхъ, дату тягненя и вкладки рбжныхъ клясъ. Заразъ по тягненю получитъ кождый участникъ урядову, державнымъ гербомъ заосмотрену **листу выграныхъ,** котра подае точно выгранй а взглядно числа, котрй выграли. **Выплата выграныхъ слѣдуе пбсля пляну ретельно и подъ гварантіею державы.** Наколи-бъ неожидано получителеви не годився планъ лосованя, то мы радо готовй недогодны лосы передъ тягненьемъ назадъ взяти и отдати получену за нихъ суму. На бажанье высылаются урядовй пляны лосованя на передъ даромъ. Позаякъ мы сподѣваемося до сего новего тягненя выграныхъ численныхъ поручень, то просимо, щобы всѣ замовленя можна съ всею старанностею выконати, присылати намъ тій-же **якъ найскорше** на кождый случай однакожь передъ

10 червня 1885

просто до подписаного тутъ головного бюра лотерійного

Valentin & Co.

Königstrasse 36—38 Hamburg.

Кождый маѣ у насъ ту користь, що получае оригинальй лосы безъ посередництва и подрядчиковъ и длятого получае кождый не лишь урядовй листы выграныхъ въ найкоротшомъ часѣ по тягненю и **безъ пригадуваня, оригинальй лосы завсѣгды по назначеныхъ пбсля пляну цѣнахъ** безъ якои небудь надвыжки.

1363 2—4

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка подъ зар. К. Беднарокого.

Ч. 55. Львôвъ, Вторникъ 21 мая (2 червня) 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція иАдминистрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка. Рукописи звертаются лишь на попереднє застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатай вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Walfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул, д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр. на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Нынѣшный день.

Беремо за перо въ хвили, коли галицкорускй выборцѣ селяне и мало-мѣщане въ цѣлôмъ нашôмъ краю приступаютъ до голосованя на послôвъ до рады державы. Рука дрожитъ и серце швидше бьѣся въ груди зъ лихорадочного выжиданя вѣстей — якихъ? — веселыхъ чи сумныхъ? подвигаючихъ чи пригнетаючихъ духа? — Годѣ вгадати!

Ба, не трудно було-бъ намъ вгадати — бодай въ приближеню — результатъ нынѣшныхъ выборôвъ, коли-бъ нашъ край бувъ близшимъ Вѣдня, н. пр. низшою або высшою Австрiею, Чехiею и т. д., а лишь не Галичиною, такъ далекою ôтъ центра державы... Мѣжь нами а ними велика-велика рôжниця! — въ якôмъ взглядѣ, кождый самъ здоровъ угадае.

И мы не ошибнемось, ôтгадуючи чужй мысли, коли скажемо, що певно нѣхто зъ насъ не зложитъ нынѣ — по давному звычаю — всю вину можливои нашои неудачи на — нашъ народъ, на селянъ и мало-мѣщанъ нашихъ! Нѣ! Переломилися вже старй муры старого пересуду, що все и всяке провинене чи непровинене лихо скидалося зъ легкои руки на парôдъ, на простолюдина, и махалося надъ нимъ рукою, мовь надъ окаянникомъ, грѣшнымъ, пропащимъ, самымъ провидѣньемъ призначеным вже на то, щобы бувъ свѣдомымъ чи несвѣдомымъ повнителемъ всякого диха... Такiй поглядъ мôгъ-бы нынѣ выродитись въ головѣ хиба такого чоловѣка, котрый маѣ очи а не видитъ або не хоче видѣти, маѣ уши, а не чуе або не хоче чути...

Загалъ простолюдья нашого, селяньства и мѣщаньства, майже скрôзь на Галицкôй Руси почуваѣ себе щиро рускимъ, свѣдомымъ своеи задачи и свого достоиньства въ такъ важнôй хвили, якъ ось нынѣ, въ хвили выборôвъ до рады державнои...

О тôмъ можемо нынѣ рѣшучо и съ гордостею сказати, бачивши и чувши, якъ по геройски селяньство и мало-мѣщаньство наше переходило першу тяжку пробу — пробу правыборôвъ. Якъ тяжкою була перша проба, — о скôлько тяжшою есть друга, нынѣшна — самй выборы съ всѣми супроводячими ихъ спецiяльно-галицкими обстановами!... Кôлько то жертвъ муситъ упасти! Кôлько то чистыхъ душь рускихъ муситъ съ пекучимъ болемъ въ груди въ одной хвилинѣ розпрощатися съ тымъ, що голубили въ собѣ не днями, не мѣсяцями, а довгими роками! Кажемо: муситъ!

А при такôмъ станѣ дѣла у насъ — не кидати намъ каменемъ на тыхъ, що самй вагу тяжкого каменя почуваютъ въ своѣй груди, — а чоломъ намъ бити передъ тыми лицарями въ хлопскôмъ сѣряку и мѣщаньскôй сукманѣ, що цѣло перейшли нынѣ другу пробу!...

Рухъ выборчiй.

Изъ Стрыя пишутъ намъ: Передъ нами лежитъ одинъ примѣрникъ автографованои ôтозвы, яку почтою зô Львова розôслано до всѣхъ громадъ повѣта стрыйского та мабуть и дрогобыцкого та жидачѣвского. Въ ôтозвѣ сей, пôдписанôй черезъ „Przyjaciele ludu“ захвалюеся горячими словами метрополичiй кандидатъ п. Охримовичь яко оборонець народа, а про п. Ковальского пишеся, що ôнъ не дбавъ про справы люду, лишень про попôвъ, що ôнъ попамъ выраблявъ запомоги и т. д.. „Попы Вашй маются добре, бо здираютъ Васъ“, — сказано въ тôй ôтозвѣ. На кôнци помѣщеный патентъ Iосифиньскiй съ завôзваньемъ до народу, абы пôсля него плативъ священикамъ за требы. Не треба бути дуже дотепнымъ, щобы не ôтгадати авторôвъ сего пашквилю. Одинъ примѣрникъ сеи ôтозви переслали выборцѣ ВПреосвященному митрополитови.

Переглядъ часописей.

(*„Педагогическая хроника“, тыждневый додатокъ до петербурскои часописи „Семья и Школа“ о нашôмъ товариствѣ „Просвѣта“.*)

Въ „Педагогическôй Хроницѣ“ выходячôй въ Петербурзѣ помѣщена въ ч. 19 зъ 11 ст. ст. мая с. р. на стор. 300 дуже симпатична оцѣнка дѣяльности нашого товариства „Просвѣта“ и стоитъ того, щобы тутъ хочь въ короткихъ выемкахъ навести, якъ дывлятся и оцѣняютъ нашу роботу народну люде посторонньй, що привыкли дивитися на рѣчи здорово и не оголомшенй якимъ небудь „фильствомъ“ або „единенiемъ“. Не першiй то разъ стрѣчаемо въ россiйскихъ часописяхъ таку здорову оцѣнку нашихъ руско-народныхъ подвигôвъ и се есть для насъ доказомъ, що не вся россiйска суспôльнôсть хоче дивитись на нашй галицко-рускй ôтносины такъ, якъ того бажали-бъ такъ россiйскй якъ и нашй домородньй „объеденителѣ“. Ось якъ ôтзываеся въ „Педаг. Хроницѣ“ о „Просвѣтѣ п. Василiй Яхонтовъ, авторъ згаданои оцѣнки:

„Сѣмнайцятый рôкъ истнуе у Львовѣ руске товариство для ширеня письменности и просвѣты въ народѣ. Якъ и не близка намъ Галичина, якъ и не спорôднень намъ Русины, то все таки на жаль, о товариствѣ „Просвѣта“ у насъ въ Россiи або нѣчого незнаютъ, або знаютъ такъ на пôдставѣ нарочно ширеныхъ ложныхъ вѣстей и до такого степени перекрученыхъ, що на полудни въ Россiи, въ однôмъ зъ университетскихъ мѣстъ, одинъ „педагогъ“, славянофиль и дѣятель въ ширенiю просвѣты въ народѣ, серiозно менѣ доказувавъ, що „Просвѣта“ не що иншого, якъ „подпольное революцiонное общество“. Познакомитися съ „Просвѣтою“ и еи дѣяльностею на пôдставѣ фактôвъ и документôвъ не тôлько пожиточно, але и поучаючо. Правдиве знакомство съ „Просвѣтою“ покаже намъ, якихъ результатôвъ може досягнути безкористный трудъ и енергiя людей пропикнутыхъ щирою любовiю до свого народа и стараньемъ о его духовнй интереси, коли розумѣеся, той трудъ не парализуеся не потрѣбнымъ бюрократичнымъ формализмомъ.“ Тутъ переходитъ авторъ згаданои оцѣнки коротко исторiю часôвъ до завязаня товариства „Просвѣта“, а ôттакъ каже: „Першй роки истновання товариства „Просвѣта“ були дуже тяжкй: товариство стрѣтили ворожо не лишь Поляки и Єзуиты, але и свои, Русины, именно тй, котрй думаютъ, що народну освѣту треба вести въ Галичинѣ на языцѣ ихъ власнои выдумки, — на языцѣ неможливôмъ, неистнуючôмъ, однаково незрозумѣлôмъ якъ Русинови такъ и Россiянинови. Они не скупилися ширити въ некорысть просвѣты рôжного рода клеветы, инсинуацiи и сплетнѣ навѣть поза границѣ Австрiи. Не диво отже, що товариство въ першихъ семи рокахъ мало лишь 442 членôвъ...“

По сѣмъ переходитъ авторъ статистику товариства, очевидно пôсля справозданя „Просвѣты“, выказуючи число членôвъ сего товариства, его майно и число выданыхъ и розпроданыхъ книжокъ, его выданя и такъ заключае: „Такъ якъ руске населенье Галичины выноситъ пôвтретя милiона людей, то число розширеныхъ „Просвѣтою“ книжокъ не можна не признати дуже импонуючимъ. Де въ Россiи найдете таку сторону, щобы 170 людей потребували на рôкъ одну книжку?“ — Авторъ застановляеся опôсля надъ практичностею книжочокъ выданя „Просвѣты“ и ихъ дешевостею и каже: „Ну, якъ-же не згадати тутъ о нашôй рôднôй „ерундѣ“ — и кiевскôй, — и московскôй, продаючôй-ся по 10 и 15 копѣекъ за аркушь!... За макулятуру въ 5—6 аркушôвъ друку грубои розгонистои печати значится у насъ цѣна 50—60 копѣекъ, — и то все для народа!...“ Оцѣнку свою кôнчитъ авторъ тыми словами: „Галицкй Русины — треба имъ ôтдати честь и справедливôсть — люде практичнй и не домѣшуютъ въ сферу народнои просвѣты нѣякихъ посторонныхъ цѣлей. Они не соблазняются нѣякими „иллюзiями“, они силуются лишь дати народови потрѣбну и ôтповѣдну часови и мѣсцевымъ условiямъ житя — духову поживу.“

За „Privatmann'a“ — 30 зр.

Карточка зъ карнои хроники.

Кому зъ нашихъ читателѣвъ незвѣстна справа недавнои нашои полемики о слôвце „Privatmann“, котре мы — пôсля оповѣдань членôвъ нашои депутацiи — вложили були въ уста Єго Ексц. министра п. Земляковского — и до котрого ôнъ въ другôмъ своимъ письмѣ до редакцiи „Дѣла“ (ч. 51) признався. Потвердивъ п. министеръ, що зъ его устъ выйшло таке слово, — ну, и здавалось бы конець цѣлому дѣлу. Такъ, дѣлу конець, але „Дѣлу“ не конець. Ото дня 30 л. мая одержавъ редакторъ „Дѣла“ завôзванье, щобы яко обжалованый функцiонаремъ прокураторiи державнои о переступленье §. 22 закона прасового, оповнене черезъ доданье уваръ редакцiйныхъ въ спростованяхъ п. мин. Земляковского въ чч. 49 и 51, явився на головну явну розправу дня 1 л. червня о год. 10 передъ полуднемъ въ мѣско-деленованôмъ судѣ, въ бюрѣ судiи п. Емисбергера.

Вчера о вызначенôй годинѣ розпочалася розправа, на котру явився самъ редакторъ „Дѣла“ лично. Заступникомъ прокураторiи бувъ п. Матковскiй, урядникъ полицiи. По генералiяхъ п. судiя Емисбергеръ заявивъ редакторови, що его прокураторiя обжаловуе о переступленье §. 22 закона прасового черезъ доданье увагъ до спростованъ п. министра и запытавъ его, що ôнъ маѣ супротивъ того замѣтити.

Редакторъ попередъ всего предложивъ судiи оба листы (съ кувертою) п. министра Земляковского для сконстатованя, що листы тiи (якъ и куверта) не маютъ на собѣ анѣ найдрôбнѣйшого якогось слѣду урядового письма. П. судiя самъ сконстатувавъ се и заявивъ заступникови прокураторiи. Тогды редакторъ въ ширшôй оборонѣ, выголошенôй въ рускôмъ языцѣ, опершися

Польско-рускй взаѣмины XVII-го вѣку въ сучаснôй польскôй призмѣ.

*Критичный поглядъ Володимира Антоновича професора кiевского университету на повѣсть Г. Сѣнкевича „Ogniem i mieczem“.**)

Звѣстный польскiй белетристъ п. Генрикъ Сѣнкевичь выдавъ минувшого року историчну повѣсть на чотыры томы п. заг. „Ogniem i mieczem“, котрои основа взята зъ исторiи Украины. Переплетена романтичными епизодами, котрй належатъ до артистичнои стороны еи, представляе повѣсть п. Сѣнкевича историчный початокъ борбы Хмѣльницкого съ Польщею ôтъ весны 1648 р. до заключеня Зборôвского договору, т. е. до кôнця серпня 1649 р. Авторъ познакомився доволѣ докладно съ исторiею сеи епохи; бôльшихъ похибокъ и неточностей що до фактôвъ нема у него и зъ того взгляду обовязана критика ôтдати ему повну справедливôсть. Але трохи инакше мусимо глядѣти на тую сторону твору о. Сѣнкевича, въ котрôй ôнъ старався кинути свѣтло на бытовй ôтносины якъ польскои такъ и рускои суспôльности XVII столѣтя, а се тымъ бôльше, що въ тôмъ взглядѣ авторъ не обмежаеся на объективне представленье минувшого, а высказуе безнастанно и свою субъективну гадку— идеализуе одни принципы, осуджае другй — зовсѣмъ довôльно кладе чорнй краски на одни лиця та зновъ съ надмѣрною симпатiею а инодѣ и яркимъ блескомъ освѣтлюе другй. Мы не привязували-бъ особливого значеня до всего того, наколи бъ повѣсть п. Сѣнкевича представлялася яко лишь звычайный беллетристичный твôръ однои зъ сусѣдныхъ литературъ; однакъ повѣсть п. Сѣнкевича, судячи по принятю, якого дôзнала она ôтъ польскои суспôльности, и по враженю, яке зробила на тую суспôльнôсть, стае тутъ речникомъ сучасного стану историчного самопôзнаня польскои интелигенцiи, послѣднымъ словомъ еи патрiотичныхъ, нацiональныхъ и суспôльныхъ поглядôвъ, цѣкавыхъ для насъ тымъ бôльше, що погляды тй высказуются на поли польско-рускихъ взаѣминъ XVII столѣтя.

Дѣйстно, нѣякiй твôръ польскои литературы въ XIX. столѣтю не зазнавъ такъ горячого привѣту своеи суспôльности, не вызвавъ тôлько одностронныхъ и воюды проявляючихсь овацiй, якъ повѣсть п. Сѣнкевича; до нѣякого твору, якъ-бы и не бувъ ôнъ талантливо та артистично написаный, не ôтнеслася польска публика съ такимъ одушевленьемъ и не признала въ нѣмъ такъ удачного воплощеня своихъ задушевныхъ гадокъ. Якъ тôлько появилися першй роздѣлы „Ogniem i mieczem“ въ фейлетонѣ варшавского „Słowa“, пôднесла ихъ и печать и загальна гадка польскои суспôльности до высоты геniяльного творчества; имена першихъ польскихъ поетôвъ: Мицкевича, Красиньского, Словацкого, Поля померкли при блеску нового свѣтила и уступили смиренно на другiй планъ. Одушевленье и похвалы дôйшли — при властивыхъ польскôй народности сангвиничныхъ порывахъ — до гиперболичныхъ розмѣрôвъ: професоръ польскои литературы въ краковскôмъ университетѣ гр. Стан. Тарновскiй державъ рядъ публичныхъ ôтчитôвъ, посвященыхъ повѣсти п. Сѣнкевича, въ котрыхъ заявивъ, що розбираный нимъ твôръ стоитъ артизмомъ своимъ высше всѣхъ творôвъ Шекспира, Мильтона, Тасса, Гете и др. разомъ взятыхъ; публика окрывала оплесками тую гасконаду, а потому краковскй аристократичнй круги почали иллюструвати геniяльну повѣсть, представляючи въ живыхъ образахъ бôльше ефектовнй сцены еи; мода на живй образы епизодôвъ роману „Ogniem i mieczem“ розповсюднилася быстро по другихъ мѣстахъ населеныхъ Поляками и стала любою забавкою польскихъ интелигентныхъ кружкôвъ; опôсля подавано фотографiи такихъ образôвъ въ илюстрованыхъ журналахъ и т. д. Деякй польскй газеты и журналы, представляючй бôльше тверезый и поступовый напрямъ въ польскôй печати, якъ: „Ateneum“, „Kraj“, „Prawda“, „Przegląd Tygodniowy“ ôтважились глянути критично на вызванй п. Сѣнкевичемъ загальнй похвалы, и старались удержати гадку своеи суспôльности въ бôльше умѣреныхъ границяхъ. Не ôтмовляючи таланту п. Сѣнкевичеви, вказували они зъ однои стороны на то, що надмѣрнй похвалы можутъ послужити для объективного читателя лише предметомъ до дуже комичныхъ спостережень або зродити пôдозрѣнье, що вызвала ихъ просто спекуляцiйна купецка рекляма, при чѣмъ натякнули они, хочь правда дуже легко, що порôвнуючи повѣсть „Ogniem i mieczem“ съ плодами чужихъ литературъ стрѣнемося скорше съ „Трема Мушкетерами“ Дюма-ôтця, якъ съ Шекспиромъ, Гете або Тассомъ. Зъ другои стороны вказували тй органы, хочь дуже здержано и объективно, на то, що публицистичнй и историчнй засады, становлячй провôдну идею повѣсти, стремлятъ до того, щобы воскресити суспôльнй идеалы XVII. столѣтя, идеалы, котрй вже въ той часъ шкôдливй були для народного самопôзнаня, а нынѣ вже зовсѣмъ и перестарѣлй и неможливй. Пôднесено тамъ и то, що поглядъ автора на межинароднй взаѣмины и несправедливый, и шкôдливый для польскои суспôльности, бо роздувае огонь межинароднои усобицѣ, котра пôдъ вплывомъ сучаснои культуры стала притихати, що пристрасть въ тôмъ взглядѣ противорѣчитъ и чувству людскои справедливости и тверезому здоровому розумови, котрый єдино способный нынѣ интересы польскои суспôльности на добру навести дорогу. Гадки тiи остались впрочѣмъ голосомъ вопiючого въ пустини и огромна бôльшôсть польскои интелигентнои суспôльности лишилася по сторонѣ традицiйныхъ идеалôвъ зъображеныхъ п. Сѣнкевичемъ.

*) Праця тая помѣщена була въ маевôмъ выпуску „Кiевскои Старины“. Авторъ покликуеся въ своѣй працi на 2-ге выданье повѣсти „Ogniem i mieczem“, Варшава 1884.

на очевиднôмъ фактѣ, що спростованя п. Земялковского, въ формѣ найзвычайнѣйшихъ листôвъ, не мали нѣякои урядовои признаки, — анѣ не було нѣгде звычайного въ урядовыхъ письмахъ текучого числа, анѣ якои-небудь написи або печатки министероско-урядовои, ба навѣть пôдъ пôдписомъ п. Земялкотского не було бодай урядового чина „ц. к. министеръ“, — заявивъ, що ôнъ не почуваеся до вины, бо §. 22 закона прасового выразно говоритъ тôлько о урядовыхъ спростованяхъ (ämtliche Berichtigungen), а спростованя п. Земялковского не були урядовѣ, отже редакція не мала поводу брати ихъ за урядовѣ. Дальше, коли сѣ письма п. Земялковского взяти въ звязи съ всѣми обставинами, якѣ ихъ выкликали, то ще досаднѣйше выкажеся, що п. Земялковскій писавъ свои листы до рекаціи „Дѣла“ не урядово. Розходилося именно о слова, якѣ п. Земялковскій сказавъ передъ членами депутаціи въ довѣрочнôмъ розговорѣ о роли гр. Альфреда Потоцкого въ справѣ переданя чину св. Василія патрамъ Єзуитамъ. П. Земялковскій не сказавъ того и не мôгъ того сказати въ якôй-небудь офиціяльнôй ôтповѣди, а случайно середъ розговору мѣжь нимъ а поодинокими членами депутаціи. О тôмъ свѣдчатъ печатанѣ справозданя въ часописяхъ. Впрочѣмъ увага редакціи „Дѣла“ до першого листу п. Земялковского була, такъ сказати-бъ, выкликана самымъ содержаньемъ листу, де сказано: „Єоли то правда, що въ „Дѣлѣ“ знаходятся такѣ слова, якѣ подае телеграма въ „Neue fr. Presse“, то прошу умѣстити моє спростованье...“ „Neue fr. Presse“ не зовсѣмъ вѣрно подала слова „Дѣла“ и редакція, помѣстивши листъ п. Земялковского, именно тôлько немовь ôтповѣла на поставлене въ листѣ пытанье.

По оборонѣ обжалованого забравъ голосъ заступникъ прокураторіи и пôддержувавъ вину обжалованого тымъ головнымъ аргументомъ, що хотяй листы п. Земялковского не маютъ признакъ урядовыхъ, але они походятъ ôтъ министра, отже черезъ то суть и урядовыми. Обжалованый же муситъ знати, що у Вѣдни есть тôлько одинъ п. Земялковскій, именно министеръ для Галичины. Наконець поставивъ внесенье якъ найстрогше укарати обжалованого (кара грошева ôтъ 20 до 200 зр.), бо переступленье повторене ажь въ двохъ числахъ газеты.

Редакторъ „Дѣла“ зновъ забравъ голосъ и въ ôтповѣди на замѣтъ заступника прокураторіи высказавъ рѣшучо свôй поглядъ, що таке толкованье „урядовости“ кождого листу министра есть вже зовсѣмъ безъосновне, бо кождый министеръ за весь часъ, коли есть министромъ, не мôгъ-бы до нѣкого написати анѣ одного приватного листу. Листы неурядовѣ пишутъ всѣ министры и такихъ неурядовыхъ листôвъ-спростованъ дожила сего року и редакція „Дѣла“.

По переведенôй розправѣ судія п. Емисбергеръ выдавъ засудъ, узнаючій виновнымъ редактора „Дѣла“ переступленя §. 22 закона прасового и засудивъ єго на грошеву кару въ квотѣ 30 зр. а. в. Въ мотивахъ засуду сказано, що хотяй листы п. мин. Земялковского не маютъ признакъ урядовыхъ, то однакъ обжалованый, жіючи стôлько лѣтъ въ краю, мôгъ знати, що п. Земялковскій есть министромъ для Галичины; а по друге, переведена розправа не подала доказôвъ, щобы обжалованый стоявъ въ якихось того рода зносинахъ съ Єго Екск. п. мин. Земялковскимъ, щобы мôгъ вести съ нимъ кореспонденцію приватну.

Редакторъ „Дѣла“ зголосивъ ôткликъ дотычно вины и кары.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Выборы*). Въ Форарльбергу дали менший посѣлости зовсѣмъ тыхъ самыхъ послôвъ, котрѣ выбранѣ були въ р. 1879, а именно округъ брегенцкій клерикала Ельца, а окр. Фельдкирхъ клерикала Турнера. — Съ великою цѣкавостею дожидали мы результату выборѣвъ зъ меншои посѣлости на Буковинѣ; тамъ жежь выступили до выборчои акціи и нашѣ братя — буковиньскѣ Русины, котрымъ пôсля величины заселеного ними територіюмъ и пôсля нумеричного стосунку рускихъ жителѣвъ Буковины до прочихъ народностей сего краю — належати повинни мандаты зô всѣхъ трохъ округôвъ выборчихъ буковиньскои меншои посѣлости. Якъ звѣстно буде зъ нашихъ попередныхъ донесень, поставила буковиньска „Руска Рада“ своихъ двохъ кандидатôвъ, а се именно въ округахъ Выжниця-Кôцмань-Станôвцѣ министра Конрада а въ округ. Чернôвцѣ-Серетъ-Сторожинцѣ Дра Невечериля. Зъ горы однакъ можна було предвидѣти, що поставленѣ Русинами кандидаты не удержатся; занадто великою есть на Буковинѣ пресія партіи румуньскои и правительства, щобы могла вже теперь устоятись передъ нею щира праця невеликого кружка патріотôвъ рускихъ, будячихъ знаменитою газеткою народною „Буковина“ до политичного жатя темный и политично доси зовсѣмъ занедбаный буковиньскій рускій народъ. Не диво отже, що и симъ разомъ побѣдили противники. Въ окр. Чернôвцѣ-Сторожинцѣ-Сучава выбраный зôставъ на 368 голосующихъ; консерватистъ Румунъ Иванъ Лупулъ 260 голосами; 105 голосôвъ одержавъ судія повѣтовый зъ Садагуры, Купецъ. Въ окр. Выжниця-Кôцмань-Станôвцѣ выбраный консерватистъ — Румунъ Цотта, въ кôнци въ окр. Радôвцѣ-Сучава-Кимполюнгъ выбрано одноголосно министра торговлѣ Пино, котрый и доси бувъ посломъ зъ сего округа. Зъ окр. Чернôвцѣ бувъ давнѣйше выбраный проф. Томащукъ, сей однакъ кандидуе теперь въ округѣ выборчôмъ мѣстъ Радôвцѣ-Сучава-Серетъ. — Того самого дня (29 с. м.) ôтбулись выборы въ меншихъ посѣлостей Гориціи и Градиски, Истріи и зъ першого тѣла выборчого въ Трієстѣ. Въ Гориціи выбрано Словенця Дра Тонкли; Градиска выбрала клерикального посла крилошанина Валюсси, оба тѣ послы були выбранѣ въ тыхъ округахъ и въ р. 1879. — Въ Истріи удержались також дотеперѣшнѣ послы, а именно въ округѣ Паренцо-Капо де Истрія-Динино — италійскій національ Франчески, а въ окр. Пизино-Больоска-Беглія Хорватъ Витезичь. — Въ Трієстѣ выбраный при дуже сдабôй участи выборцѣвъ кандидатъ италійско національнои партіи Люцатто. — Дня 30 мая ôтбулись выборы зъ мѣстъ Тыролю и Форарльбергу. Въ Тыролю выбрали мѣста пôвнôчнои части краю нѣмецко-либерального кандидата дотеперѣшного посла Вильдавера, въ полудневôмъ округѣ Боценъ-Меранъ-Глюрнсъ побѣдивъ кандидатъ лѣвицѣ Дръ Анберегъ, дотеперѣшного посла италійского національ Джаванелли. Въ Форарльбергу выйшовъ зъ выбору мѣстъ також нѣмецко-либеральный кандидатъ дотеперѣшный посолъ Вайбель. — Такъ отже побѣдили централисты въ всѣхъ мѣскихъ округахъ Тиролю и Форарльбергу, а побѣда ихъ не обмежилась тôлько на задержаню дотеперѣшныхъ становищъ, позаякъ позыскали они одинъ новый округъ для себе, а именно окр. Боценъ. Дня 1 червня приступили до выборôвъ мѣста низшои и высшои Австріи, Зальцбургу и Буковины и сельскій округи выборчѣ въ Чехахъ. Нынѣ не маемо ще вѣдомостей про результатъ сихъ выборôвъ; цѣкавый ôнъ буде особливо що до Чехъ, де результатъ сей выкаже заразомъ стосунокъ политичнои силы обохъ край сей заселюючихъ народностей. Центральный комитетъ ческій поставивъ на округи сельскій 16 кандидатôвъ; значитъ 14 округôвъ полишивъ нѣмецкимъ кандидатамъ; въ округахъ мѣстъ поставивъ центральный ческій комитетъ 17 кандидатôвъ, на торговельнѣ палаты 3 кандидатôвъ. — Не такъ то дуже певна и позиція централистôвъ у Вѣдни. Противъ кандидатови лѣвицѣ проф. Зисови розвинувъ на Леопольдштадѣ завзяту агитацію антисемитъ механикъ Шнайдеръ. На скликанôмъ дня 31 мая передвыборчôмъ зôбраню въ тôмъ округѣ выборчôмъ появились антисемиты въ великôмъ числѣ и почали вызываючо выступати противъ централистôвъ. Дôйшло до того, що мѣжь ними а централистами почалась кровава бôйка, котру ледво змогла полиція утихомирити. Такъ само выступаютъ антисемиты противъ кандидатови четвертого округа Матшеко, въ котрôмъ то округѣ форитуютъ они свого кандидата Файта. Антисемитокѣ студенты поздирали ôтозвы промовляючій за Матшекомъ, котрого шансы суть доволѣ теперь непевнѣ. Въ осьмôмъ округѣ стоятъ шансы кандидата лѣвицѣ Шгурца дуже слабо — далеко бôльше шансъ мае тутъ попираный демократами Кронаветтеръ.

(*Квестія знесеня вôльнои пристани въ Трієстѣ*) прійде при случайности ôтновленя торговельнои угоды мѣжь Австріею а Угорщиною на порядокъ дневный. Квестія тая може бути однакъ остаточно порѣшеною въ тôмъ тôлько случаю, єсли западе рѣшуче постановленье що до будôвлѣ новои пристани и цѣлого до неи приналежного урядженя. Щобы приготовитись до порѣшеня сеи справы, поручило австрійске правительство марсильскому инжиньерови Барретови уложенье плянôвъ и кошторисôвъ сеи будôвлѣ; Барретъ выкôнчивъ уже свою працю и предложивъ правительству выказъ кошгôвъ, котрѣ маютъ выносити загальну суму 16,500.000 франкôвъ. — Ще сего лѣта мае ôтбутись въ Трієстѣ конференція въ цѣли уложеня остаточнои програмы въ тôмъ взглядѣ. Не пôдлягае нѣякому сумнѣвови, що правительство рѣшитъ приступити до будôвлѣ, однакъ и тое есть певнымъ, що не выложитъ на ню анѣ крайцара зъ своихъ фондôвъ, а ôтдасть цѣлый сей дуже рентовный интересъ капиталистамъ въ дорозѣ конкуренціи.

(*Новый мурованый гостинецъ*), ведучій зъ Пшеворска до Сѣнявы мае бути збудованый въ часѣ ôтъ 1885—1887 р. Кошта будôвлѣ сеи дороги разомъ съ однымъ бôльшимъ мостомъ на Сянѣ выносятъ по ôттягненю конкуренційныхъ престацій суму 144.000 зр. Министерство принядо тую суму на скарбъ державный съ тымъ застереженьемъ, що цѣла будôвля мае бути роздѣлена на три роки, и розпочатись поставленьемъ мосту на Сянѣ пôдъ Лежаховомъ, а рôвночасно завôзвало выдѣлы повѣтовѣ въ Ярославю и Ланцутѣ до заявленя, чи и пôдъ якими условіями моглибы узнати части нового гостинця, ихъ повѣтами замкненѣ, за повѣтовѣ дороги и удержувати ихъ ôттакъ въ добрôмъ станѣ.

(*Нова политична партія мѣжь Хорватами.*) Деякѣ хорватскѣ магнаты, якъ гр. Янко Драшковичь, Ердеди, Михайловичь и др. задумали завязати нове арастократичне сторонництво, ôтрубне ôтъ дотеперѣшнои національнои партіи, котра становитъ бôльшôсть въ хорватскôмъ соймѣ. Инициятори нового сторонництва предложили свои услуги банови, заявляючи готовôсть попирати єго яко партія правительственна. Банъ освѣдчивъ однакъ, що для него доволѣ дотеперѣшнои бôльшости, а єсли творцѣ нового сторонництва хотятъ ему помагати, то нехай получатся съ истнуючимъ вже національнымъ сторонництвомъ.

ЗАГРАНИЦЯ.

Похôдъ на Занзибаръ. Ледво що трохи втыхомирилось въ Суданѣ и полагодились справы на захôднôмъ побережу Африки, якъ знову розненеслась вѣсть, що на всхôднôмъ побережу, именно въ Занзибарѣ заносится на нову вôйну. Симъ разомъ выступае тутъ Нѣмеччина и можна сподѣватись, що нова вôйна довго не потревае. Що дало причину до походу Нѣмеччины на Занзибаръ доси на певно ще не знати; звѣстно лишь, що занзибарскій султанъ оскорбивъ и нарушивъ права нѣмецкихъ колонистôвъ а зъ другои стороны Арабы пôдъ єго протекторатомъ вырушили на нову державу Конго и дôйшли вже — якъ ходятъ вѣсти — ажь до водоспадôвъ Стенлея и зачепили тамъ колонію Арувими. Се були-бы отже двѣ причины, котрѣ спонукали Нѣмеччину выступити збройно на всхôднôмъ побережу Африки. Вправдѣ офиціознѣ часописи нѣмецкѣ стараются доказувати, що похôдъ Арабôвъ на Конго не стоитъ въ жаднôй звязи съ походомъ Нѣмеччины, однакожь коли розважимо, що король бельгійскій, яко суверенъ державы Конго, зрѣкся оселѣ Карема, щобы тымъ способомъ всхôдный берегъ озера Танганийка мôгъ статися границею нѣмецкихъ колонѣй на всхôднôмъ побережу и що Нѣмеччина сподѣвалася, що Занзибаръ прійме протекторатъ єи и що она тымъ способомъ запануе на цѣлôмъ побережу, котре доси лишь номинально до Занзибару належитъ, то трудно припустити, щобы въ цѣлôй сѣй справѣ ôтгривало ролю лишь само нарушенье правъ нѣмецкихъ колонистôвъ. Будь що будь, фактомъ есть, що нѣмецка ескадра получила приказъ, збиратися коло побережа Занзиберу а командо надъ нею получивъ адмиралъ Кнорръ, звѣстный зъ своеи енергичности пôдчасъ ворохобнѣ въ Камерунѣ. Ескадра та складаеся зъ чотырохъ кораблѣвъ военныхъ, маючихъ разомъ 44 арматъ и 1200 людей залоги а ôттакъ зъ двохъ пароходôвъ, котрѣ въ Вильгельмсгафенъ набрали провіянту и 40 000 сотнарôвъ вугля. Такъ само якъ зъ стороны Нѣмеччины робятся приготованя до походу на Занзибаръ ôтъ моря, такъ знову и король бельгійскій стараеся забезпечити Конго на єго всхôднôй граници. Въ Бруксели ôгбуваются теперь конференціи, на котрыхъ радятъ, въ якій спосôбъ можна Конго ôтъ Арабôвъ забезпечити; постановлено, такъ говорятъ, укрѣпити кôлька стратегичныхъ позицій на граници и выставити малу фльотиллю на рѣцѣ. Сѣ мѣры предпринимаются не такъ задля нападу Арабôвъ якъ скорше задля самого Занзибару, пôдъ протекторатомъ котрого Арабы воюютъ. Такъ отже станеся, що Занзибаръ скорше чи пôзнѣйше дôстанеся въ два огнѣ и буде мусѣвъ на те згодитися, що ему єго могучѣ противники подиктуютъ.

Конецъ россійско-англійского конфликту. „Daily News“ доносятъ, що 29 с. м. надôйшла до Лондону зъ Петербурга рѣшуча ôтповѣдь въ справѣ россійско-англійского конфликту. Петербурскій кабинетъ годится на те, щобы Меручакъ и Зульфикаръ остались при Афганистанѣ. Теперь позôстае лишь, щобы комисія выслана на мѣсце означила подрôбно поодинокѣ точки границѣ; головне дѣло залагоджене вже въ Лондонѣ. Чи тамъ зроблено яку спеціяльну угоду, того не знати. Недавно говорено, що всѣ дотеперѣшнѣ переговоры и остаточнѣ порѣшеня будутъ списанѣ въ окрему угоду. Для кабинету Гляд стона було-бы се дуже великои ваги, якъбы ôнъ мôгъ вже 4 червня станути съ готовою угодою передъ парляментомъ.

Россія. Царь переѣхавъ зъ цѣлымъ дворомъ зъ Гатчины до Петергофу. — Зъ Одессы доносятъ, що зôбрана тамъ сими днями конференція представителѣвъ желѣзниць австрійско-россійскихъ, котрѣ суть въ безпосереднôй звязи съ собою, ухвалила зниженье тарифы австро-угорскои и уложила нову тарифу для перевозу товарôвъ на Кавказъ. До новои угоды маютъ приступити желѣзницѣ полуднево-захôднѣ, фастôвска, брестокомосковска и другѣ сусѣднѣ. — Зъ Тегерану доносятъ, що Россія веде переговоры съ Бохарою въ справѣ позысканя области Карси, котра належитъ до сего ханату а лежитъ по сѣй сторонѣ Аму-Даріи въ цѣли сполученя єи съ Мервомъ. — На послѣднôмъ засѣданю славяньского благотворительного общества постановлено вызначити значну премію за написанье працѣ, поясняючои политичне значенье славяньскихъ апостолôвъ св. Кирила и Методія. Въ сѣмъ преміованôмъ письмѣ мае такожь пояснитися пытанье, чи всѣмъ славяньскимъ народамъ треба полишити ихъ рôдну мову, чи они повинни приняти одну мову спôльну для всѣхъ. Предсѣдатель Дурново заявивъ, що заграница жадае чимъ разъ бôльше присылана брошуръ выдаваныхъ благотворительнымъ обществомъ и длятого постановлено на засѣданю утворити въ сѣй цѣли ôтповѣдный фондъ. — Ген. Комаровъ получивъ ôтъ царя крôмъ почестнои шаблѣ высадженои брилянтами, ще и по 5.000 рублѣвъ черезъ 10 лѣтъ. Комаровъ просивъ, щобы єму замѣсть сеи пенсіи выплатити за одинъ разъ 50.000 рубѣвъ, царь не тôлько приставъ на се, але ще збôльшивъ суму до сто тысячь рублѣвъ.

Нѣмеччина. Въ станѣ здоровя нѣмецкого цѣсаря наступила змѣна до лѣпшого; болѣ жолудка устали, цѣсарь ôтзыскавъ апетитъ и може вже навѣть проходжуватись по комнатѣ. Лѣкарѣ запевнюютъ, що цѣсарь незадовго вже на стôлько поздоровѣе, що буде мôгъ зъ Берлина выѣхати. Переговоры Розебериго съ кн. Бисмаркомъ не довели до нѣякого результату; говорятъ лишь, що Бисмаркъ радивъ, щобы Суданъ зовсѣмъ самому собѣ полишити а Египетъ зробити зовсѣмъ независимымъ пôдъ управою сильного Кедива. — Майже всю увагу цѣлои Нѣмеччины звертае теперь на себе справа наслѣдства брауншвайгского престола. Прусы предложили радѣ звязковôй внесенье, въ котрôмъ жадаютъ, щобы кн. Кумберляндъ бувъ выключеный ôтъ наслѣдства престола брауншгвайгского. Берлиньскѣ часописи доносятъ, що ôтъ довшого вже часу зъ рôжныхъ сторôнъ роблено стараня, щобы довести до порозумѣня межи Прусами а кн. Кумберляндомъ а то на пôдставѣ ôтказаняся князя ôтъ всякихъ правъ до престола гановерского. Въ сѣмъ напрямѣ дѣлали особливо король саксоньскій и кн. ольденбургскій, але все було на дармо; зъ разу здавалося, що стараня сѣ увѣнчаются добрымъ усп-

---

Зôбравши розкиненѣ въ повѣсти гадки, высказанѣ дѣевыми особами, або дуже часто самымъ авторомъ и поповнивши ихъ зъображеньемъ всѣхъ клясъ описанои въ повѣсти суспôльности, — мы выведемо въ короткости основнѣ публицистичнѣ погляды автора, котрыми пôдбився ôнъ пôдъ безграничну симпатію польскои публики далеко бôльше, якъ артистичными прикметами своеи повѣсти, а опôсля оцѣнимо степень вѣрности або невѣрности тыхъ поглядôвъ въ ихъ ôтношеню до историчнои правды и вкажемо на деякѣ стороны артистичного творчества автора, выходячи выключно зъ становища историчнои и етнографичнои правды.

Исторично-философичный поглядъ п. Сѣнкевича на представлену нимъ епоку дасться звести до слѣдуючихъ гадокъ. Въ половинѣ XVII-го столѣтя представляла Польща могучу державу, опираючуся на численнôй, вповнѣ самосвѣдомôй, повнôй енергіи и горожаньскихъ честотъ клясѣ — шляхтѣ; клясова гегемонія шляхты въ державѣ була знаменемъ высшои культуры, котрои провѣдницею була тогды Польща. Держава тая мала велике культурне пôсланництво: она мала цивилизувати т. е. перетворити на свôй ладъ широкѣ рускѣ землѣ, входячій тогдѣ въ складъ Речипосполитои. Пôсланництво то сповняла она дуже енергично, але подыбала въ выповненю єи нежданy перешкоду — вроджену дикôсть и неспособнôсть до культуры у руского племени, котре вже по своѣй природѣ не надавалось до присвоеня собѣ понятій державности и цивилизаціи. Всѣ змаганя Полякôвъ — ширити культурнѣ идеѣ, розпалювали въ рускôмъ населеню лишь ненависть и дикѣ непритушимѣ порывы, проявы того непонятного для Полякôвъ стану, котрый шляхтичѣ XVII-го столѣтя называли „хлопска innata malitia“. Въ боротьбѣ съ сею вродженою дикостею даромъ тратила шляхта польскѣ свои знаменитѣ геройскѣ силы, она не могла опѣнити ворожого елементу. Впрочѣмъ можна бъ запримѣтити и въ змаганяхъ польскои держави деякѣ похибки; головна зъ сихъ похибокъ лежала въ тôмъ, що середъ пануючои клясы вытворилася вилывова партія, котра ôтносилась надто гуманно до сего ворожого елементу, стояла за удѣленьемъ деякихъ уступокъ въ хосенъ руского населеня, приневолювала вдержатись ôтъ ужитя надто строгихъ мѣръ, а навѣть важилася часами говорити про деякѣ надъужитя, котрѣ наче-бъ то давали причину до бунтôвъ козацкихъ. Тая партія ослабила енергичнѣ мѣры, котрыхъ ужити готовыми були передовѣ представителѣ тогдѣшнои Польщѣ, уважаючѣ конечнымъ утопити козацкій бунтъ въ цѣлôмъ морю крови, хочь бы прійшлось для того поголовно знищити цѣле руске населенье краю. По гадцѣ п. Сѣнкевича, вымагало достоиньство польскои держави не тôлько карати смертею усѣхъ участникôвъ бунту, але и уживати супротивъ нихъ всякихъ можливыхъ найстрашнѣйшихъ каръ, поки они не покорятся и не станутся такимъ чиномъ достойными вкусити плодôвъ шляхетскои культуры, котра пôсля розправы готова була покаявшихъ-ся ущасливити ополяченьемъ, єзуитскою школою, а передовсѣмъ панщиною. Козаки, яко представителѣ руского населеня, не тôлько не умѣли понятi тыхъ высшихъ культурныхъ змагань шляхотства, але, здаеся задля дикости и вродженои злобы, усомнилися въ пригôднôсть для свого народа такои державы, котра навязувала имъ свои соціяльнѣ, не дуже то выгôднѣ бытовѣ формы, и рѣшилися по довгихъ безплодныхъ прошеняхъ и заявленяхъ пôдняти бунтъ; яко бунтôвники выдали они самѣ на себе засудъ каръ и знищеня, котрого то засуду не умѣли Поляки, на нещастье, выконати съ належною енергіею и тымъ нанесли великій ударъ своѣй державѣ.

(Дальше буде.)

хомъ, переговоры однакожь не довели до нѣчого, позаякъ князь упорно стоявъ при своимъ правѣ и не хотѣвъ рѣшучо ôтъ него ôтказатись. Доси не ма ще жадныхъ даныхъ, якъ справа буде полагоджена, бо она муситъ бути ще затверджена нѣмецкою радою звязковою. Нѣмецкѝ часописи однакожь запевнюютъ, що рада звязкова прійме се внесенье значною бôльшостею. Доказомъ сего може бути и то, що кн. Бисмаркъ не чекае порѣшеня сеи справы а выѣзджае ще нынѣ на купелѣ до Киссинґенъ, есть отже такъ певный своеи справы, що не уважае за погрѣбне, щобы самъ стававъ въ радѣ звязковôй. Въ Берлинѣ розказуютъ, що самъ цѣсарь бувъ дуже противный выключеню кн. Кумберлянда ôтъ наслѣдства и довго не мôгъ ôтважитися пôдписати згадане внесенье. Цѣсарь Вильгельмъ мавъ сказати навѣть до кн. Бисмарка: „Я молюсь що дня до Бога, щобы мене просвѣтивъ въ борбѣ, котрою переповнена моя грудь по поводу брауншвайгского пытаня. Зъ одноп стороны обовязокъ, щобы не нарушити законне право, а въ другои знову журба о добро ôтчины“. На те ôтповѣвъ кн. Бисмаркъ: „Ваше Величество, обовязокъ знае лишь ое послѣдне“. На сѝ слова цѣсарь довго призадумався а ôттакъ пôдписавъ внесенье. Хочь може ся поговôрка и неправдива, то всежь она таки характеризуе якъ собѣ представляютъ въ Нѣмеччинѣ ôтносины цѣсаря до свого канцлера, чи на оборотъ.

Италія. Капитанъ Феррари, высланый въ миссіи до короля Абессиніи донѣсъ телеграфично Манчиніому, що король принявъ єго дуже радо и въ способъ ôтзначаючій, при чимъ такожь высказавъ своє бажанье удержати съ Италією дружнѝ ôтношеня. Зъ сего видно отже, що всѣ поголоски о якимсь невдоволеню негуса Абессиніи по поводу занятія мѣста Массуахъ черезъ италіянцѣвъ були неправдивѝ. Италійске правительство заохочене добрымъ успѣхомъ сеи миссіи постановило выслати до короля Оганеса друге посольство, котре буде мати бôльше характеръ военный и буде величаво устроене. Для чого Италія такъ стараеся о дружбу негуса Абессиніи на теперь ще не дуже ясно; трудно припустити, щобы се дѣялось для кôлькохъ лишь колоній надъ моремъ Середземнымъ, котрѝ не стоятъ въ нѣякôй безпосереднôй звязи съ Абессиніею. Трохи инакше показуесь рѣчь коли розважимо те, що кн. Бисмаркъ заявивъ лордови Розеберому а именно, що Суданъ мусигъ бути ôтдѣленый ôтъ Египту и ôтданый пôдъ власть Италіи або Туреччины.

НОВИНКИ.

— **Справа будовы нового помѣщеня для рускои семинаріи.** Ц. к. намѣстництво поручило именно надъинжинеру п. Гавришкевичеви выготовити до 15 червня о. р. техничный плянъ будовы и кошторысъ, щобы цѣлый операт уже въ найблизшихъ засѣданяхъ думы державнои, для вставленя потрѣбнои квоты въ державнôмъ буджетѣ, мôгъ бути предложенымъ.

— **Ставропигійскій Институтъ** купивъ для заокругленя комплексу реальностей, находячихся въ его посѣданю, принараючу каменицю при Зацерковнôй улици ôтъ оо. Кармелитôвъ за 22.000 зр. Оногды ôтбулося переданье сеи каменицѣ въ фактичне посѣданье Института, котрый въ наслѣдокъ того стався уже властителемъ цѣлого четырокутника межи улицями: Рускою, Бляхарскою, Зацерковною и Пôдвальемъ.

— **Испытъ въ рускôй школѣ народнôй** при школѣ Пирамовича у Львовѣ ôтбудеся дня 2 (14) липня с. р. Звертаемо симъ увагу всѣхъ родичѣвъ, опѣкунôвъ и пріятелѣвъ молодежи рускои, щобы зволили наочно пересвѣдчитися о успѣхахъ ученикôвъ сеи школы.

— **Зъ улицѣ Скарбкôвскои** пишутъ намъ, що на цѣлôй тôй улици нѣгде нема рускихъ картъ кореспонденційныхъ. Мимо кôлькаразового напôмненя жидъ Бухштабъ (ул. Скарбкôвска ч. 31) не спроваджуе рускихъ картъ. *Иванъ Х. К.* — (Треба донести се на письмѣ до ц. к. Дирекціи почтъ а тая заразъ зарядитъ ревизію и если не знайде въ склепѣ рускихъ картъ кореспонденційныхъ, удѣлитъ жидови нагану або и вовсѣмъ ôтбере концесію продажи почтовыхъ марокъ и блянкетôвъ. *Ред.*)

— **Читальня въ Вербôвци** складае прилюдно сердечну подяку: Товариству „Просвѣта“ за даръ 53 книжочокъ; товариству им. Качковского за даръ 31 книжочокъ; о. А. Чемериньскому за даръ 17 книжочокъ; о. В. Лотоцкому за даръ печати, „Исторіи Руси“ Дѣдицкого и образу Найясн. монарха, и п. А. Ковальскому за даръ хорошого олѣйного портрету Т. Шевченка. — За Выдѣлъ *Н. Танчаковскій*, голова.

— **Читальня въ Суховоли** пôдъ Бродами складае прилюдну подяку товариству им. Качковского за даръ 34 книжочокъ. — *Комитетъ.*

— **Галицкій селянинъ передъ цѣсаремъ въ Брукъ.** Не щаслива манія деякихъ нашихъ селянъ ôтбувати довгѝ и коштовнѝ подорожи въ цѣли полученя авдіенціи у цѣсаря въ справахъ, котрѝ звычайно вже въ всѣхъ инстанціяхъ упали, и котрѝ лишь черезъ ôтданье ихъ заразъ зъ початку въ руки способного и честного дорадника правного можна було звести на добру дорогу, не устае и доси. Мы знаемо богато такихъ селянъ, котрѝ стратили давно вже чи то черезъ власну волю, чи то черезъ покутныхъ писарѣвъ цѣлый свôй маетокъ, и котрымъ здаеся, що подорожь до цѣсаря допоможе имъ до ôтысканя утраченыхъ на вѣки правъ. Люде такѝ добуваютъ остатного крайцаря, лѣзутъ въ довги якъ въ бездонне море, щобы тôлько могли ôтбувати подорожѣ до Вѣдня, котрѝ, если справа дѣйстно вже порѣшена всѣми инстанціями, не можутъ очевидно принести имъ нѣякого хôсна. Одинъ зъ такихъ воляжерôвъ, селянинъ 60-лѣтный зъ Галичины, прибувъ мин. мѣсяци до Вѣдня, однакъ не мôгъ узыскати авдіенціи у Монарха, позаякъ той бувъ на переглядѣ войскъ въ Брукъ. Що жь робитъ теперь бѣдолаха? Безъ довгого намыслу мандруе пѣшки до Бруку. Тамъ подыбавъ ôнъ галицкій регаментъ войска, де знайшовъ знакомыхъ воякôвъ, котрѝ передержали єго якійсь часъ у себе и порадили, де бы єму найлучше вручити прошенье Монарсѣ. Дня 26 с. м. переѣздивъ цѣсарь черезъ мôстъ на Литавѣ; ледви въѣхавъ на мôстъ — ажь тутъ заступила єму дорогу погорѣла ôтъ трудôвъ довгои дороги постать нашого бѣдолаха. Кинувсь ôнъ на колѣна передъ монархомъ, и вытягаючи руку, въ котрôй державъ петицію, простогнавъ: „Ратуйте батьку!“ — Цѣсарь побачивши галицкого мужика въ Брукъ, догадався ôтъ разу, щô єго тутъ привело, приблизився до него, потѣшивъ єго кôлькома словами, и, велѣвши єму выплатити 25 зр., радивъ вертати сейчасъ домôвъ. Селянинъ послухавъ сей рады и повернувъ до дому радый, що видѣвъ Брукъ и Монарха.

— **Ein Ritter ohne Furcht und Tadel** Пишутъ намъ зъ пôдъ Стрыя про не абы-якій геройскій подвигъ тамошного адвоката Дра Попеля. На уличцѣ, ведучôй въ рынокъ, стояла собѣ мала громадка священикôвъ, до котрои зближився и о С. щобы довѣдатись, що то дѣялося на тôмъ славнôмъ передвыборчôмъ зôбраню, зааранжованôмъ тихцемъ покровителями п. Охримовича. Въ тôмъ на чолѣ товпы зложеной переважно зъ пôдъхоченыхъ Микитôвъ Хрунѣвъ и цѣлого придворного штабу той арміи высуваеся въ сю уличку низька, черевата, червоного лица постать п. мецената. П. комендантъ зъ чогось невдоволеный, бо выгукуе на цѣле горло. Побачивши попа, суне ôнъ просто на него та нужь лаяти єго словами, якôй хиба можна почути зъ устъ якого пяницѣ. Огець С. ставъ рефлектувати п. мецената та се мабуть доливало оливы до огню. Сповнивши се геройство п. адвокатъ потягъ дальше. Зачуваемо, що о. С. внѣсъ до суду жалобу о образу чести. Подôбну „гецу“ хотѣвъ выкликати сей адъюнктъ п. Охримовича вже пôдчасъ зôбраня передвыборчого съ професоромъ В. — та якось не пощастилося и се мабуть такъ розъярило єго, що почавъ нападати невинныхъ людей.

— **Конкурсы.** Ц. к. Рада шкôльна окружна въ Рогатынѣ розписала конкурсъ на слѣдуючѝ учительскѝ посады: А. въ рогатыньскôмъ повѣтѣ: 1) при чотыроклясовôй мужескôй школѣ въ Рогатынѣ на посаду молодшого учителя съ рôчною платнею 270 зр.; 2) при одноклясовыхъ школахъ а) въ долѣшной Липици б) Псарахъ в) Конкольникахъ г) Журовѣ, съ рôчною платнею 300 зр. и вôльнымъ помешканьемъ.; 3) при филіяльнôй школѣ въ Свистѣльникахъ, съ рôчною платнею 250 зр. и вôльнымъ помешканьемъ. Б. въ перемышляньскôмъ повѣтѣ: при филіяльнôй школѣ въ Бачевѣ, съ рôчною платнею 250 зр. и вôльнымъ помешканьемъ. Речинець подань, котрѝ слѣдуе вносити до рогатынъскои рады шкôльнои окружнои, назначеный до 20 червня с. р.

— **Именована.** Львôвскій высшій судъ краевый именувавъ практиканта судового Дениса Партицкого авскультантомъ судовымъ.

— **До рады повѣтовои въ Старôмъ мѣстѣ** выбраный зъ куріи меншихъ посѣлостей о. Григорій Васильковичъ гр. кат. кап. зъ Тершова а зъ куріи бôльшихъ посѣлостей Едмундъ Голковскій, ц. к. почмайстеръ.

— **Россійскій пôддапый п. Д. Ф. Рязановъ а львôвска полиція.** Кôлька недѣль тому назадъ пріѣхавъ бувъ до Львова россійскій пôддапый п. Д. Ф. Рязановъ высланый россійскими капиталистами, що дали грошѣ рускому банкови, щобы переглянувъ книжки, сего банку. Львôвска полиція довѣдавшись о тôмъ, зробила заразъ ревизію у Рязанова въ готелю и приказала єму заразъ выѣхати зô Львова закимъ ôнъ ще добре розглянувся. „С. Петерб. Вѣдомости“ доносятъ, що россійскій посолъ у Вѣдни кн. Лабановъ-Ростовскій зажадавъ и получивъ ôтъ австрійского правительства ôтповѣдне поясненье въ сѣй справѣ.

— **Теребовельска рада шкôльна окружна** удѣлила ремунерацію катихитамъ за науку религіи: въ Теребовли 40 зр. а въ Копычинцяхъ 35 зр.

— **Полонизація.** Ôтъ одного учителя зъ Бобрецкого повѣта одержуемо слѣдуючу допись: Дня 2 л. мая пôславъ я до уряду податкового въ Бôбрцѣ пôсланця съ квитами и аркушемъ по свою пенсію. Квиты написавъ я по руски. Вечеромъ вернувъ пôсланець, але грошей не принѣсъ и ще заявивъ, що „паны въ штайрамтѣ дуже кидалися и сказали, що грошей не дадутъ, — най самъ п. професоръ ту прійде...“ Не могучи ѣхати до Бôбрки, выславъ я квиты до ц. к. Дирекціи скарбу у Львовѣ съ прошеньемъ, щобы велѣла менѣ мою належнôсть выслати. Такожь причинокъ до „рôвноправности“ рускаго языка въ практицѣ...

— **Джума.** Зъ Петербурга доносятъ, що на Кавказѣ выбухла пошесть, котора сотками згортае людей зъ сего свѣта. Хороба починаеся сильною горячкою, ôттакъ языкъ чорнѣе и пукае, горло пухне и до однои добы чоловѣкъ умирае. Лѣкарѣ не умѣютъ доси означити, що се за хороба.

— **Зараза товару.** Пархи у коней справджено въ пов. бродскôмъ (Суховоля), бережаньскôмъ (Козова), долиньскôмъ (Ракова), городецкôмъ (Черляны), каменецкôмъ (Козлôвъ), калускôмъ (Калушь, Студѣнка, Завôй, Сѣвка), мостискôмъ (Золотковичѣ), терноπôльскôмъ (Забôйки) и товмацкôмъ (Ôкняны, Милованье и Антонôвка).

— **Испытъ конкурсовый священикôвъ архіепархіи** Львôвскои ôтбудеся въ днѣ 29 и 30 л. червня с. р. въ сали засѣдань митрополичои консисторіи. Одержавшій позволенье явитися при испытѣ мають явитися о год. $7^3/_4$ въ згаданôй сали. (Ч. ухвалы 3670 зъ 28 мая с. р.)

— **Двоженьство черезъ недбалôсть суду повѣтового.** Въ Серафинцяхъ, повѣта городеньского, жіе селянинъ Федôръ Черенчукъ, котрого жѣнка Марія, донька Параски и Стефана Загаевичѣвъ, минувшого року въ осени збожеволѣла. Божевôльну ôставлено дня 8 жовтня 1884 р. до заведеня божевôльныхъ въ Кульпарковѣ а дирекція сего заведеня повѣдомила о тôмъ львôвскій судъ краевый. Судъ краевый ôтославъ знову се повѣдомленье городеньскому судови повѣговому яко найблизшôй инстанціи курательнôй до ôтповѣдного залагодженя. Тымъ часомъ урядникъ городеньского суду повѣтового не перечитавъ добре сего повѣдомленя и выславъ знову повѣдомленье до уряду громадского въ Серафинцяхъ, що Марія Черенчукъ померла въ Кульпарковѣ, о чѣмъ урядъ громадскій зъ своеи стороны повѣдомивъ Федора Черенчука. По якимсь часѣ постановивъ Федôръ Черенчукъ другій разъ одружитися. Пôшовъ отже до мѣсцевого священика показувавъ єму повѣдомленье суду повѣтового о смерти першои жѣнки а священикъ на пôдставѣ сего акту урядового повѣнчавъ єго съ другою. Не задовго по тôмъ выздоровѣла перша жѣнка Черенчука а дирекція заведеня божевôльныхъ въ Кульпарковѣ завѣдомила о сѣмъ громаду въ Серафинцяхъ и зажадала, щобы громада здорову Марію Черенчукъ забрала, яко приналежну до тои-жь громады. Табло: Перестрахъ Черенчука, що ажь двѣ жѣнки наразъ мае, неспокôй душевный священика, що вѣнчавъ и клопоты урядника, черезъ котрого недоглядъ наробилось тôлько замѣшаня.

— **Холера.** Пôсля телеграмôвъ до французскихъ газетъ, померло въ Испаніи въ однôмъ селѣ въ провинціи Валенція 60 людей одного дня.

— **Вѣнчанье.** Въ суботу вечеромъ о 5 год. вечеромъ ôтбулося въ архикатедральнôй церквѣ св. Юра вѣнчанье п. Михаила Єднакого, укôнченого богослова съ панною Іоанною Пелешь, сестрою Преосв. еп. Юліяна. Тайну супружества удѣливъ Впреосв. митрополитъ Сильвестеръ.

— **О. Онуфрій Ганкевичъ,** парохъ въ Волчôмъ, дек. жукотыньского, получивъ по случаю 50-лѣтного ювилею священьства архіерейске благословеніе.

— **Грôмъ и огонь.** Дня 27 л. мая ударивъ грôмъ въ дôмъ дѣдича Облазницѣ, повѣта жидачѣвского и запаливъ въ кôлькохъ мѣсцяхъ. Въ годинѣ згорѣло все до крыхты, навѣть кôлька штукъ худобы. Шкода около 40.000 зр.

Вѣсти зъ Епархіи Львôвскои.

Сотрудникомъ духовнымъ управителемъ прихода въ Будиловѣ, дек. бережаньского, поставленый о. Омелянъ Дудровичъ.

На конкурсъ розписана капелянія Нестаничѣ, дек. холоѣвского, наданя ординаріятского.

Митроп. консисторія вставилася до намѣстництва о удѣленье личного додатку о. Іоану Партыцкому, пароху въ Торговици и декану товмацкому.

Введенѝ и увольненѝ оо.: Петро Радзикевичъ на пар. въ Вишеньцѣ а Іоанъ Валявскій увольненый; Зено Сѣменовичъ введеный яко кап. въ Клювинцяхъ, дек. гусятыньского; Андрій Грыбъ введеный яко сотрудникъ въ Пôдгôркахъ, дек. калускаго.

Митрополича консисторія вставилася до львôвского магистрату, щобы удѣлено презенту для предложеныхъ убѣгателѣвъ на парохію Малехôвъ.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Каноничну институцію получивъ о. Іоанъ Парыловичъ на парохію Берестъ, дек. мушиньского.

Презенту на парохію Скло, дек. яворôвского, получивъ о. Димитрій Гордыньскій, тамошный завѣдатель.

Завѣдательство парохіи Улючь, дек. бѣрчаньского, получивъ о. Іоанъ Констанкевичъ, сотрудникъ зъ Ярослава.

Введеный въ самостôйне сотрудництво въ Торгановичахъ, дек. самбôрского, о. Антоній Яцѣвъ.

Отпустку получивъ о. Теодоръ Семечка, парохъ въ Ольхôвцяхъ, на шѣсть тыжднѣвъ, удаючись на купелѣ.

Еп. консисторія вставляеся до ц. к. намѣстництва о згоду що до каноничнои институціи о. Димитрія Ядлоша на парохію Дошниця, дек. дукольского.

ПОСМЕРТНѢ ВѢСТИ.

✝ **Текля Добряньска,** вдова по ц. к. офиціялѣ финансовои дирекціи, упокоилася у Львовѣ дня 26 мая о. р. въ 69 роцѣ житя. Вѣчна ѣй память!

Телеграмы „Дѣла“.

Бôбрка. Юліянъ Романчукъ 75 голосôвъ; о. М. Сѣнгалевичъ 84 гол.; розстрѣленѝ 2 голосы.

Ярославъ. Наталь Вахнянинъ 57 голосôвъ; кн. Юрій Чарторыйскій 249 гол.

Стрый. Василь Ковальскій 79 голосôвъ; Ксен. Охримовичъ 112 голосôвъ.

Перемышль. Денисъ Сѣнкевичъ 36 голосôвъ; Ант. Тышковскій 137 голосôвъ.

Товмачь. Преосв. дръ Юл. Пелешь 46 голосôвъ; о. Мандычевскій 120 голосôвъ.

Скалатъ. О. Ник. Сѣчиньскій 17 голосôвъ; Казимиръ Грохольскій 102 гол.

Залѣщики. Мих. Кульчицкій 18 голосôвъ; Хамецъ 138 голосôвъ.

Львôвъ. Василь Нагôрный 76 голосôвъ; Дав. Абрагамовичъ 182 голосы. (Загôрный 5 гол; Пôдгôрный 2.)

Пôдгайцѣ. Дръ Дамянъ Савчакъ 101 гол.; гр. Романъ Потоцкій 62 гол.

Городенка. Мих. Кульчицкій 45 гол. (Мих. Кульчиньскій 21); Хамецъ 105 гол.

Городокъ. Вас. Нагôрный 66 гол.; Дав. Абрагамовичъ 62 гол.; розстрѣленыхъ 21.

Броды. О. І. Сѣрко 135; Титъ Келяновскій 106 гол.; Кипр. Коцовскій 3 гол.

Рава. Вас. Ковальскій 104 гол.; Ром. Децыкевичъ 92 голосы.

Станиславôвъ. Дръ Юл. Пелешь 125 голосôвъ; о. Мандычевскій 52 голосы. Въ другихъ повѣтахъ грозитъ выбôръ митрополичопольского кандидата о. Мандычевского.

Яворôвъ. Вас. Нагôрный 46; Д. Абрагамовичъ 124 голосы.

Добромиль. Ден. Сѣнкевичъ 35 голосôвъ: Ант. Тышковскій 175 голосôвъ.

Мостиска. Ден. Сѣнкевичъ 60 голосôвъ; Ант. Тышковскій 114 голосôвъ.

Бережаны. Дръ Дамянъ Савчакъ 65 голосôвъ; гр. Романъ Потоцкій 104 гол.

Березôвъ. Кир. Ладижиньскій 3 гол., Едвардъ Гнѣвошь 178 голосôвъ.

Старе мѣсто. Дръ Ник. Антоневичъ 74 голосôвъ; гр. Августъ Лось 50 гол. (Гр. Лось сподѣвався тутъ 70 голосôвъ).

Борщѣвъ. Мих. Кульчицкій 45 голосôвъ; Ант. Хамецъ 186 голосôвъ.

Долина 10 год. рано. Вчера пріѣхавъ сюды съ жандармами першій транспортъ выборцѣвъ въ Болехова. Жандармы, жиды и форстварты анѣ на крокъ не ôтступаютъ выборцѣвъ. Агитаторы грозятъ и страшатъ выборцѣвъ, що єсли-бъ голосували за moskalem Романчукомъ, буде имъ ôтобрана сыровица.

Долина. Юл. Романчукъ 57 голосôвъ, о. Сѣнгалевичъ 157 голосôвъ.

Гусятынъ. Дръ Исидоръ Шараневичъ 99 голосôвъ, Володиславъ Чайковскій 81 голосôвъ.

Дрогобычъ. В. Ковальскій 30 голосôвъ, Кс. Охримовичъ 189 голосôвъ.

Тернопôль. О. Ник. Сѣчиньскій 85 голосôвъ, Казим. Грохольскій 107 голосôвъ.

Коссôвъ. О. І. Озаркевичъ 141 голосôвъ, о. В. Залозецкій 17 голосôвъ.

Богородчаны Дръ Юл. Пелешь 53 голосôвъ, о. Мандичевскій 71 голосôвъ.

Бережаны. 3 год. 30 минутъ. Въ Бережанахъ и Пôдгайцяхъ рôвнôсть голосôвъ. Чекаемо на результатъ въ Рогатынѣ. Надѣя побѣды есть.

Калушь. Юл. Романчукъ 84 голосôвъ; о. Сѣнгалевичъ 81 голосôвъ.

Золочѣвъ. Сов. Рожанковскій 125 голосôвъ; гр. Стадницкій 149 голосôвъ.

Збаражъ. О. Ник. Сѣчиньскій 94 голосôвъ; Грохольскій 54 голосы.

Рудки. Дръ Н. Антоневичъ 66 гол.; гр. Лось 88 гол.

Камѣнка. О. І. Сѣрко 96 гол.; Т. Келяновскій 173 гол.

Теребовля. Дръ Ис. Шараневичъ 54 гол.; Вол. Чайковскій 133 гол.

Сокаль Сов. Ковальскій 75 гол.; Децыкевичъ 109 гол.

Надвôрна. Дръ Юл. Пелешь 20 гол.; о. Мандычевскій 113 гол.

Выбранѝ дефинитивно:

1) Сов. **Вас. Ковальскій** 302 голосами противъ 254 голосôвъ на Децыкевича.

2) О. **Корнилій Мандичевскій** 359 голосами противъ 247 голосôвъ на Преосв. дра Юл. Пелеша.

3) **Ксенофонтъ Охримовичъ.**

4) О. **Михаилъ Сѣнгалевичъ.**

Чернôвцѣ 1 червня. Нынѣ ôтъ досвѣта масы народа зôбралися въ ринку. Правительство зажадало войсковои помочи, по чѣмъ выступивъ одинъ баталіонъ войска, що выкликало въ народѣ великe зворушенье. Бурмистръ ôтнѣсся телеграфично до министерства и правительство приказало войску устуцити. — Въ окрузѣ выборчôмъ Радôвцѣ-Серетъ-Сучава, выбраный Томащукъ.

(Надôслане.)

! Новôсть !

Ôтъ дня 1 червня будутъ продаватися поживно-освѣжуючѝ напитки шумячѝ пріятного омаку, выроблюванѝ у Львовѣ якъ:

Кефиръ, напитокъ черкескихъ гôрнякôвъ зъ молока коровячого на грибку кефировôмъ.

Квасъ россійскій зъ жита и напитки галицкѝ зъ солоду.

Напитки сѝ находятся въ комисѣ у п. Карчевского, аптикаря въ ринку и тамъ продаютоя по умѣренôй цѣнѣ.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 36—?

препараты зъ гумы и выробы кавчуковѝ

для потребъ хирургичныхъ и иншихъ подôбныхъ.

Якъ заводити Правды на ладъ закомарскои Правды?

Розказавъ Данило Танячкевичъ, духовный Закомаря. Накладомъ „Батькôвщины“. Цѣна 10 кр., а почгою 12 кр. Дôстати можна черезъ редакцію „Батькôвщины“.

Цѣсарско-королевско упривилеєвана

ЖЕЛѢЗНИЦЯ ГАЛИЦКА КАРОЛЯ ЛЮДВИКА.

РОЗКЛАДЪ ѢЗДЫ

почавши отъ дня 1. Червня 1885.

Зъ Кракова до Подволочискъ

Километры	Стації	Поѣздъ поспѣшный Нръ 1 I. и II. кл.	Поѣздъ куріерскій Нръ 3 I. и II. кл.	Поѣздъ особовый Нръ 5 I. II. и III. кл.	Поѣздъ мѣшаный Нръ 7 I. II. и III. кл	Поѣздъ локальн. мѣшан. Нръ 17 I. II. и III. кл.
	Годинникъ берлиньскій		курсуе лишь отъ 1 червня до 31 жовтня			
	Берлинъ / **Вроцлавъ** на Освѣцимъ — Отъѣздъ	9. 6			9. 6	
	„	12.15			12.15	
	Годинникъ праскій					
	Вѣдень . . . . . Отъѣздъ	11.10	10.15	8.25	8.20	
	Краковъ . . . . . Пріѣздъ	8.30	7.26	9.45	9.50	
	Годинникъ будапештскій	вечеръ	рано	пер. п.	вечер.	рано
	Краковъ (Реставрація) . . . Отъѣздъ	9.13	7.59*	10.46	10.57	6.12
4	Подгорье-Плашовъ . . . . . Пріѣздъ	—	8. 4	10.52	11. 5	6.20
	Подгорье-Плашовъ . . . . Отъѣздъ		8.30	11.25		8.30
	Освѣцимъ . . . . . Пріѣздъ		11.54	—		11.54
	Суха . . . . . „		11.57	2.45		11.57
	Суха . . . . . Отъѣздъ			6. 8		
	Освѣцимъ . . . . . „			—		
	Подгорье-Плашовъ . . . . Пріѣздъ			10. 8		
—	Подгорье-Плашовъ . . . . Отъѣздъ	—	8. 4*	10.56	11. 7	6.24
9	Бѣржановъ . . . . . „	—	— *	11. 3	11.19	6.37
19	Подленже . . . . . „	—	—	11.19	11.37	6.57
29	Клай . . . . . „	—	—	11.34	11.56	7.17
38	**Бохня** (Реставрація) . . . Пріѣздъ	10. 2	8.45	11.48	12.12	7.35
	Отъѣздъ	10. 6	8.46*	11.52	12.17	7.43
51	Слотвина . . . . . „	10.21	—	12.13	12.42	8.13
61	Бядолины . . . . . „	—	—	12.28	12.59	8.31
70	Богумиловицѣ . . . . . „	—	—	12.43	1.16	8.51
78	**Тарновъ** (Реставрація) . . . Пріѣздъ	10.56	9.33	12.53	1.30	9. 7
	Тарновъ . . . . . Отъѣздъ			1.40	2.34	
	Орловъ . . . . . Пріѣздъ			7.32	8.30	
	Орловъ . . . . . Отъѣздъ	1.47		5.43	7.43	
	Тарновъ . . . . . Пріѣздъ	9. 3		11.15	1.10	
—	**Тарновъ** . . . . . Отъѣздъ	11. 2	9.37	1. 8	1.42	9.42
86	Воля ржендзиньска . . . . „	—	—	—	—	—
92	Валки . . . . . „	—	—	—	—	10.27
99	Чарна . . . . . „	11.30*	—	1.39	2.29	10.48
111	**Дембиця** (Реставрація) . . . Пріѣздъ	11.45	10.18	1.55	2.50	11.—
	Отъѣздъ	11.49	10.28	2.15	2.56	11.25
124	Ропчицѣ . . . . . „	—	—	2.35	3.22	11.44
132	Сендзишовъ . . . . . „	12.18	—	2.49	3.41	12. 8
143	Тшцяна . . . . . „	—	—	3. 5	4. 6	—
151	Рудна велика . . . . . „	—	—	—	—	12.35
158	**Ряшовъ** (Реставрація) . . . Пріѣздъ	12.52	11.26	3.25	4.33	12.43
	Отъѣздъ	12.57	11.29	3.33	4.43	—
167	Стражовъ . . . . . „	—	—	—	—	1.17
175	Ланьцутъ . . . . . „	1.19	11.50*	3.59	5.18	—
184	Рогозно . . . . . „	—	—	—	—	2. 1
195	Переворскъ . . . . . „	—	—	4.29	5.58	—
203	Пелкинье . . . . . „	—	—	—	—	2.32
210	**Ярославъ** (Роставрація) . . . Пріѣздъ	2. 5	12.34	4.50	6.29	—
	Ярославъ . . . . . Отъѣздъ	3.15			7.55	—
	Сокаль . . . . . Пріѣздъ	11.38		7.15	5. 5	—
	Сокаль . . . . . Отъѣздъ			4.10		
	Ярославъ . . . . . Пріѣздъ			4.58	6.37	2.42
—	**Ярославъ** . . . . . Отъѣздъ	2. 9	12.37	—	—	—
214	Ярославъ { Отнога сокальска } . . . . „	—	—	5.21	7. 4	3.11
224	Радимно . . . . . „	—	—	5.43	7.32	3.38
238	Журавица . . . . . „	—	—	5.52	7.44	3.50
245	**Перемышль** (Реставрація) . . . „	2.56	1.20	8.20	8.50	
	Перемышль . . . . . Отъѣздъ		2.34	9.37	10.13	
	Хировъ . . . . . Пріѣздъ		4.16	12. 5	12.55	
	Загорье . . . . . „		6.57	6.30	7.58	
	Легені-Мігалі . . . . . „			7.50	9.31	
	Легені-Мігалі . . . . . Отъѣздъ			1.50	2.47	
	Загорье . . . . . „		8.31	4.17	4.59	
	Хировъ . . . . . „		10.57	5.38	6. 8	
	Перемышль . . . . . Пріѣздъ		12.32	6.12	7.59	4. 9
—	**Перемышль** . . . . . Отъѣздъ	3. 2	1.26	6.32	8.22	4.32
257	Медика . . . . . „	—	—	—	—	—
265	Ляцка Воля . . . . . „	3.38	1.59*	7.—	8.53	5. 4
272	Мостиска . . . . . „	—	—	7.17	9.12	5.23
282	Хоросница . . . . . „	4. 3	—	7.36	9.30	5.41
291	Судова Вишня . . . . . „	—	—	—	—	—
300	Родатичѣ . . . . . „	4.35	2.54	8.12	10.11	6.26
310	Городокъ . . . . . „	—	—	8.22	10.22	6.37
315	Каменебродъ . . . . . „	—	—	8.40	10.42	6.58
326	Мшана . . . . . „	—	—	8.53*	10.57	7.14
334	Зимновода-Рудно . . . . . „	5.16	3.38	9. 7	11.13	7.30
342	**Львовъ** (Реставрація) . . . Пріѣздъ	6.—		10.46	12.—	вечеръ
	Львовъ . . . . . Отъѣздъ	12.35		12. 2	12.30	
	Годинникъ букарештскій: Черновцѣ . . . . . Пріѣздъ	9.52		—	1. 5	
	Яссы . . . . . „	4.30		—	8.30	
	Галацъ . . . . . „	5.—		—		
	Букарештъ . . . . . „			11.—		
	Букарештъ . . . . . Отъѣздъ		8. 5	12. 5		
	Галацъ . . . . . „		4. 8	6.52		
	Яссы . . . . . „		2.55	3. 4		
	Черновцѣ . . . . . „		3.10	9.45		
	Львовъ . . . . . Пріѣздъ				11.25	
	Львовъ . . . . . Отъѣздъ	6.55			1.21	
	Стрый . . . . . Пріѣздъ	10.25			5.45	
	Стрый . . . . . Отъѣздъ				8. 5	
	Львовъ . . . . . Пріѣздъ					

Курсуе на просторѣ Львовъ-Ряшовъ въ часѣ застановы руху поѣздовъ куріерскихъ Нры 3 и 4.

Зъ Подволочискъ до Кракова

Километры	Стації	Поѣздъ поспѣшный Нръ 2 I. и II. кл.	Поѣздъ куріерскій Нръ 4 I. и II. кл.	Поѣздъ мѣшаный Нръ 10 I. II. и III. кл.	Поѣздъ мѣшаный Нръ 8 I. II. и III. кл.	Поѣздъ локальн. мѣшан. Нръ 18 I, II. и III. кл.
	Годинникъ петербурскій					
	Кіевъ . . . . . Отъѣздъ	8 —	7.—	8.—	9.15	
	Одесса . . . . . „	8.45	7.40	8.45	12. 5	
	Волочиска . . . . . „	4 59	9.30	4.59	6.20	
	Подволочиска . . . . . Пріѣздъ	5.14	9.45	5.14	6.35	
	Годинникъ будапештеньскій	по пол.	пер. п.	по пол.	рано	
—	**Подволочиска** (Реставрація) . . Отъѣздъ	5.20	9.40	5.56	6.45	
10	Богдановка-Каменка . . . . . „	—	—	6.18	7. 8	
21	Максимовка . . . . . „	5.49*	—	6.50	7.41	
38	Борки великій . . . . . „	6.12*	—	7.34	8.18	
52	**Тернополь** (Реставрація) . . . Пріѣздъ	6.32	10.50	8. 8	8.53	
	Отъѣздъ	6.38	10.53	8.28	9.17	
61	Глубочокъ великій . . . . . „	6.51	—	8.46	9.35	
77	Озерна . . . . . „	—	—	9.29	10.22	
94	Зборовъ . . . . . „	7.34	—	10. 8	11. 4	
101	Плуговъ . . . . . „	—	—	10.24	11.21	
108	Зарваница . . . . . „	7.53*	—	—.—	11.37	
116	**Золочѣвъ** (Реставрація) . . . Пріѣздъ	8. 5	12.13	10.56	11.54	
	Отъѣздъ	8.10	12.16	11. 2	12. 4	
126	Княже . . . . . „	—	—	11.21	12.34	
142	**Красне** (Реставрація) . . . . Пріѣздъ	8.44	12.49	11.50	1. 3	
	Красне . . . . . Отъѣздъ			1.19	3.10	
	Броды . . . . . Пріѣздъ			3.10	4.38	
	Броды . . . . . Отъѣздъ	7. 8	11.—	9.21	11.—	
	Красне . . . . . Пріѣздъ	8.27	12.30	11.10	12.30	
—	**Красне** . . . . . Отъѣздъ	8.52	12.50	12.15	1.28	
147	Куткоръ . . . . . „	—		—.—	1.38	
155	Задворье . . . . . „	9.11		12.49	1 55	
169	Борщовицѣ . . . . . „	9.29*		1.23	2.22	
177	Подборцѣ . . . . . „	—		—.—	2.41	
186	**Львовъ-Подзамче** (Реставрація) . . Пріѣздъ	9.52		2. 8	3.—	
	Отъѣздъ	9.55		2.23	3.14	
192	**Львовъ** (Реставрація) . . . . Пріѣздъ	10. 6	1.55	2.45	3.30	
	Львовъ . . . . . Отдѣздъ	10.46				
	Годинникъ Будапештокій: Черновцѣ . . . . . Пріѣздъ	12. 2				
	Яссы . . . . . „					
	Галацъ . . . . . „					
	Букарештъ . . . . . „					
	Букарештъ . . . . . Отъѣздъ	11.—				
	Галацъ . . . . . „	12. 5			8. 5	
	Яссы . . . . . „	6.52			4. 8	
	Черновцѣ . . . . . „	3. 4		3.18	2 55	
	Львовъ . . . . . Пріѣздъ	9.40		3.15	3.10	
	Львовъ . . . . . Отъѣздъ			6 55	7.10	
	Стрый . . . . . Пріѣздъ			10.25	9.34	
	Стрый . . . . . Отъѣздъ			10.55	2 20	
	Львовъ . . . . . Пріѣздъ			2.10	4.15	
				поѣздъ оо. нръ 6 I. II. III кл.		
—	**Львовъ** . . . . . Отъѣздъ	10.26	2. 5	3.45	4.30	7.40
201	Зимнавода-Рудно . . . . . „	—	—	3.58*	4.48	7.58
208	Мшана . . . . . „	—	—	4.10	5. 3	8.14
219	Каменобродъ . . . . . „	—	—	4.26	5.21	8.34
225	Городокъ . . . . . „	11.17	2.49	4.38	5.39	8.53
234	Родатичѣ . . . . . „	—	—	—.—	—.—	—.—
243	Судова Вишня . . . . . „	11.42*	—	5. 8	6.19	9.35
252	Хоросница . . . . . „	—	—	5.22	6.34	9.51
263	Мостиска . . . . . „	12.10	3.36*	5.40	6.57	10.14
269	Ляцка Воля . . . . . „	—	—	—.—	—.—	—.—
277	Медика . . . . . „	—	—	6. 3	7.26	10.44
290	**Перемышль** (Реставрація) . . . Пріѣздъ	12.47	4. 8	6.22	7.47	11. 5
	Перемышль . . . . . Отъѣздъ			8.50	8.20	
	Хировъ . . . . . Пріѣздъ			10.13	9.37	
	Загорье . . . . . „			12.55	12. 5	
	Легені Мігалі . . . . . „			7.58	6.30	
	Легені Мігалі . . . . . Отъѣздъ			9.31	—.—	
	Загорье . . . . . „			2.47	—.—	
	Хировъ . . . . . „			4.59	5.10	
	Перемышль . . . . . Пріѣздъ			6. 8	6.48	
—	**Перемышль** . . . . . Отъѣздъ	12.53	4.14	6.31	8. 5	11.24
296	Журавица . . . . . „	—	—	6.43	8.21	11.39
311	Радимно . . . . . „	—	—	7. 5	8.50	12. 8
320	**Ярославъ** (Отнога / Сокальска) . . „	—	—	—.—	—.—	—.—
324	**Ярославъ** (Реставрація) . . . Пріѣздъ	1 41	4.57	7.25	9.18	12.32
	Ярославъ . . . . . Отъѣздъ	3.15	—	7.55		
	Сокаль . . . . . Пріѣздъ	11.38	—	5. 5		
	Сокаль . . . . . Отъѣздъ		7.15		12. 3	
	Ярославъ . . . . . Пріѣздъ		4.10		8 35	
—	**Ярославъ** . . . . . Отъѣздъ	1.46	5.—	7.33	9.26	12.42
331	Пелкинье . . . . . „	—	—	—.—	—.—	—.—
340	Переворокъ . . . . . „	—	—	7.57	9.58	1.15
350	Рогозно . . . . . „	—	—	—.—	—.—	—.—
360	Ланьцутъ . . . . . „	2 35	5.44*	8.29	10.40	1.55
368	Стражовъ . . . . . „	—	—	—.—	—.—	—.—
376	**Ряшовъ** (Реставрація) . . . Пріѣздъ	2.57	6. 5	8.54	11.12	2.26
	Отъѣздъ	3. 3	6. 8	9. 2	11.20	2.35
384	Рудна велика . . . . . „	—	—	—.—	—.—	—.—
391	Тшцяна . . . . . „	—	—	9.26	11.53	3. 6

Зъ Кракова до Пôдволочискъ

Километры	Стаціи		Поѣздъ пошѣшный Нръ 1	Поѣздъ курієрскій Нръ 3	Поѣздъ особовый Нръ 5	Поѣздъ мѣшаный Нръ 7	Поѣздъ локальный мѣшаный Нръ 17
			I. и II. кл.	I. и II. кл.	I. II. и III. кл.	I. II. и III. кл.	I. II. и III. кл.
					II. мѣш. Нръ 9 I. II. и III. кл		
—	**Львôвъ**	Отъѣздъ	5.36	3.48	10. 7	12.15	
349	**Львôвъ Пôдзамче** (Реставрація)	(Пріѣздъ	5.44		10.21	12.29	
		(Отъѣздъ	5 47		10.36	12.49	
357	Пôдбôрцѣ	„	—		—	1. 4	
366	Борщовицѣ	„	6. 8*		11.15	1.26	
379	Задвôрье	„	6.25*		11.47	1.53	
387	Куткôръ	„	—		—	2. 7	
393	Красне (Реставрація)	Пріѣздъ	6.41	4.55 *	12.14	2.15	
	Красне	Отъѣздъ	7. 6		1.19	3 10	
	Броды	Пріѣздъ	8.22		3.10	4.38	
	Броды	Отъѣздъ			9.21	11.—	
	Красне	Пріѣздъ			11.10	12.30	
—	**Красне**	Отъѣздъ	6.49	4.55 *	12.39	2.40	
409	Княже	„	—	—	1.10	3.11	
418	**Золочѣвъ** (Реставрація)	Пріѣздъ	7.20	5.28	1.29	3.30	
		Отъѣздъ	7·25	5.33	1.35	3.39	
426	Зарваница	„	7.36*	—	—	4.—	
434	Плугôвъ	„	—	—	2.16	4.22	
440	Зборôвъ	„	7.55	—	2.31	4.39	
457	Озѣрна	„	—	—	3.10	5.25	
473	Глубôчокъ великій	„	8.37*	—	3.40	5.58	
482	**Тернопôль** (Реставрація)	(Отъѣздъ	8.48	7. 2	3.58	6.17	
		(Пріѣздъ	8.54	7. 8	4.14	6.47	
496	Бôрки великій	„	9.13*	—	4.45	7.33	
513	Максимôвка	„	9.36*	—	5.28	8.16	
524	Богданôвка Камѣнка	„	—	—	5.52	8.40	
		Пріѣздъ	10. 7	8.22	6.10	8.58	
			II. мѣш. гранич. Нръ 201 I. II. и III. кл	II. мѣш. гранич. Нръ 203 I. II. и III. кл.	II. мѣш гранич. Нръ 201 I. II. и III. кл.	II. мѣш. гранич. Нръ 207 I. II. и III. кл.	
534	**Пôдволочиска** (Реставрація)	Отъѣздъ	10.27	8.42	10.27	9.18	
539	**Волочиска**	Пріѣздъ	10.44	8.59	10.44	9.35	
		Годинникъ петербурскій	пер. пол.	въ ночи	пер. пол.	вечеръ	
	Волочиска	Отъѣздъ	12.55	10.24	12.55	11.13	
	Одесса	Пріѣздъ	8.45	11.—	8.45	6.37	
	Кіевъ	„	10. 9	11.20	10. 9	9. 4	

Курсуе лишь отъ 1 червня до 31 жовтня.

Курсуе на просторѣ Львôвъ-Рящôвъ въ часѣ застановы руху поѣздôвъ курієрскихъ Нры 3 и 4.

Курсуе лишь тогды, коли курсуе поѣздъ россійскій Нръ 6

Зъ Пôдволочискъ до Кракова

Километры	Стаціи		Поѣздъ пошѣшный Нръ 2	Поѣздъ курієрскій Нръ 4	Поѣздъ мѣшаный Нръ 10	Поѣздъ мѣшаный Нръ 8	Поѣздъ локальный мѣшаный Нръ 18
			I. и II. кл.	I. и II. кл.	I. II. и III. кл.	I. II. и III. кл.	I. II. и III. кл.
402	Сендзишôвъ	Отъѣздъ	3.39	—.—	9.46	12.19	3.30
410	Ропчицѣ	„	—.—	—.—	10.—	12.36	3.46
423	**Дембица** (Реставрація)	(Пріѣздъ	4. 7	7. 6	10.20	12.59	4.08
		(Отъѣздъ	4.12	7. 9	10.50	1. 4	4.16
435	Чарна	„	4.27*	—.—	11.11	1.30	4.41
442	Валки	„	—.—	—.—	—.—	—.—	—.—
448	Воля ржендзиньска	„	—.—	—.—	—.—	—.—	—.—
456	**Тарнôвъ** (Реставрація)	Пріѣздъ	4.56	7 51	11.43	2.14	5 24
	Тарнôвъ	Отъѣздъ	5.17		1.40	2.34	
	Орлôвъ	Пріѣздъ	12.24		7.32	8.30	
	Орлôвъ	Отъѣздъ			5.43	7.43	
	Тарнôвъ	Пріѣздъ			11.15	1.10	
—	**Тарнôвъ**	Отъѣздъ	5. 1	7.55	11.58	2.24	5.34
464	Богумиловицѣ	„	—.—	—.—	12.11	2.39	5.49
473	Бядолины	„	—.—	—.—	12.27	2.59	6. 9
483	Слотвины	„	5.37	—.—	12.48	3.21	6.30
496	**Бохня** (Реставрація)	(Пріѣздъ	5.53	8.45	1. 8	3.44	6.52
		(Отъѣздъ	5.57	8.46	1.16	3.50	7.—
506	Клай	„	—.—	—.—	1.34	4.10	7.19
516	Подленже	„	—.—	—.—	1.53	4.29	7.38
525	Бѣржанôвъ	„	6.37	—.—	2.12	4.52	7.59
530	Пôдгôрье-Плашôвъ	Пріѣздъ	—.—	—.—	2.20	5.—	8. 7
	Пôдгôрье	Отъѣздъ			3.31		
	Освѣцимъ	Пріѣздъ			6.53		
	Суха	„					
	Суха	Отъѣздъ					8.15
	Освѣцимъ	„					3. 8
	Пôдгôрье	Пріѣздъ					6.39
	Пôдгôрье-Плашôвъ	Отъѣздъ			2.25	5. 2	8.12
534	**Краковъ** (Реставрація)	Пріѣздъ	6.48	9.38	2.33	5.10	8.20
		Годинникъ праскій	рано	вечеръ	по пол.	рано	вечеръ
	Краковъ	Отъѣздъ	6.55	9.35	3.—	5 40	9.35
	Вѣдень	Пріѣздъ	4.20	7.—	5.10	7.20	7.—
		Годинникъ берлиньскій					
	Вроцлавъ на	Пріѣздъ	2.24			2.24	
	Берлинъ Освѣцимъ	„	8.59			8.59	

Курсуе лишь отъ 1 червня до 31 жовтня

Зъ Ярослава до Сокаля

Километры	Стаціи		Поѣздъ мѣшаный Нръ 401	Поѣздъ мѣшаный Нръ 403
			I. II. III. кл.	I. II. III. кл.
		Годинникъ праскій		
	Вѣдень	Отъѣздъ	8.20	11.10
		Годинникъ будапештскій	вечеръ	вечеръ
	Краковъ	Отъѣздъ	10 57	9.13
	Ярославъ	Пріѣздъ	6.29	2. 5
	Пôдволочиска	Отъѣздъ	5.56	5.20
	Львôвъ	„	3.45	10.26
	Ярославъ	Пріѣздъ	7.25	1.41
			рано	въ ночи
	Ярославъ (Реставрація)	Отъѣздъ	7.55	3.15
4	„ { Ôтнога / Сокальска }	„	—.—	—.—
10	Сурохôвъ	„	8.21	3.42
18	Бобрôвка	„	8.47	4. 9
29	Нова гребля	„	9.20	4.44
37	Олешицѣ	„	9.51	5.16
44	Любачѣвъ	„	10.17	5.44
54	Башня	„	10.46	6.13
62	Горинець	„	11.20	6.43
75	Верхрата	„	12. 4	7.25
81	Гута зелена	„	12.22	7.43
		Пріѣздъ	12.39	8.—
87	**Рава руска** (Реставрація)	Отъѣздъ	1.19	8.15
96	Зелена	„	1.48	8.39
106	Угнôвъ	„	2.29	9.12
114	Корчôвъ	„	2.54	9.37
127	Белзъ	„	3.42	10.20
130	Жужель	„	3.53	10.31
137	Острôвъ	„	4.18	10.56
142	Кристинопôль	„	4.43	11.16
151	**Сокаль** (Реставрація)	Пріѣздъ	5. 5	11.38
			по пол.	передъ пол.

Курсуе лишь отъ 1 черв до 31 жовт.

Зъ Сокаля до Ярослава

Километры	Стаціи		Поѣздъ мѣшаный Нръ 402	Поѣздъ мѣшаный Нръ 404
			I. II. III. кл.	I. II. III. кл.
		Годинникъ будапаштскій	рано	по пол.
	Сокаль (Реставрація)	Отъѣздъ	7.15	12. 3
9	Кристинопôль	„	7.47	12.30
14	Острôвъ	„	8. 6	12.48
21	Жужель	„	8.29	1.11
24	Белзъ	„	8.53	1.28
38	Корчôвъ	„	9.34	2. 7
45	Угнôвъ	„	10. 3	2.34
55	Зелена	„	10.32	3. 3
		Пріѣздъ	10.54	3.25
64	**Рава руска** (Реставрація)	Отъѣздъ	11.28	3.41
70	Гута зелена	„	11.47	4.—
75	Верхрата	„	12. 7	4.24
89	Горинець	„	12.53	5.10
97	Башня	„	1.17	5.34
107	Любачѣвъ	„	1.56	6.13
114	Олешицѣ	„	2.22	6.41
122	Нова гребля	„	2.48	7. 9
134	Бобрôвка	„	3.23	7.45
141	Сурохôвъ	„	3.46	8. 9
147	Ярославъ { Ôтнога / Сокальска }	„	—.—	—.—
151	**Ярославъ** (Реставрація)	Пріѣздъ	4.10	8.40
			по пол.	вечеръ
	Ярославъ	Отъѣздъ	4.58	
	Львôвъ	Пріѣздъ	9. 7	
	Пôдволочиска	„	6.10	
	Ярославъ	Отъѣздъ	5.—†	9.26
	Краковъ	Пріѣздъ	9.38	5.10
		Годинникъ праскій	вечеръ	рано
	Вѣдень	Пріѣздъ	7.—	7.20

† Въ часѣ, коли курсуе поѣздъ Нръ 4.

Курсуе лишь отъ 1 черв. до 31 жовт.

Зъ Кракова до Вѣлички

Километры	Стаціи		Поѣздъ мѣшаный Нръ 501 I. II. и III. к.	Поѣздъ мѣшаный Нръ 503 I. II. и III. к.
		Годинникъ будапештскій	пер. пол.	въ ночи
—	**Краковъ**	Отъѣздъ	11.15	11.24
4	Подгорье-Плашовъ	Приѣздъ	11.24	11.33
	Подгорье-Плашовъ	Отъѣздъ		
	Освѣцимъ	Приѣздъ		
	Суха	„		
	Суха	Отъѣздъ	6. 8.	
	Освѣцимъ	„	8.18	
	Подгорье-Плашовъ	Приѣздъ	11 22	
—	Подгорье-Плашовъ	Отъѣздъ	11.27	11.35
9	Бѣржановъ	Приѣздъ	11.36	11.44
	Львовъ	Отъѣздъ		
	Ряшовъ	„		
	Бѣржановъ	Приѣздъ		
—	Бѣржановъ	Отъѣздъ	11.43	11.54
14	**Вѣличка**	Приѣздъ	11.59	12.10
			пер. пол.	въ ночи

Зъ Вѣлички до Кракова

Километры	Стаціи		Поѣздъ мѣшаный Нръ 502 I. II. и III. к.	Поѣздъ мѣшаный Нръ 504 I. II. и III. к.
		Годинникъ будапештскій	вечеръ	рано
—	**Вѣличка**	Отъѣздъ	6 55	5.46
6	Бѣржановъ	Приѣздъ	7. 9	6.—
	Бѣржановъ	Отъѣздъ		6.37
	Ряшовъ	Приѣздъ		12.35
	Львовъ	„		7.30†
—	Бѣржановъ	Отъѣздъ	7.14	6.10
10	Подгорье-Плашовъ	Приѣздъ	7.23	6 19
	Подгорье-Плашовъ	Отъѣздъ		8.30
	Освѣцимъ	Приѣздъ		11.54
	Суха	„		11.57
	Суха	Отъѣздъ	3.15	
	Освѣцимъ	„	3. 8	
	Подгорье-Плашовъ	Приѣздъ	6 39	
—	Подгорье-Плашовъ	Отъѣздъ	7.25	6.21
14	**Краковъ**	Приѣздъ	7.35	7.31
	† Въ часѣ, коли курсує до Львова поѣздъ Нръ 17.		вечеръ	рано

Зъ Красного до Бродовъ

Километр.	Стаціи		Поѣздъ мѣшаный Нръ 101 I. II. и III. кляса	Поѣздъ мѣшаный Нръ 109 I. II. и III. кляса	Поѣздъ мѣшаный Нръ 107 I. II. и III. кляса
		Годиннникъ праскій			
	Вѣдень	Отъѣздъ	11.10	8.25	8.20
		Годинникъ будапештскій	вечеръ	передъ пол.	вечеръ
	Краковъ	Отъѣздъ	9.13	10.46	10.57
	Львовъ	„	5.36	10. 7	12.15
	Красне	Приѣздъ	6.41	12.14	2.15
	Подволочиска	Отъѣздъ		5.56	6.45
	Красне	Приѣздъ		11.50	1. 3
			рано	въ ночи	по пол.
—	**Красне** (Реставрація)	Отъѣздъ	7. 6	1.19	3.10
17	Ожидовъ	„	7,36	2. 5	3.47
30	Заболотцѣ	„	8. 1	2.43	4.17
		Приѣздъ	8.22	3.10	4.38
			Поѣз. мѣш. граничный Нръ 301 I. II. III. к.	въ ночи	по пол.
43	**Броды** (Реставрація)	Отъѣздъ	9. 2		
		Приѣздъ	9.25		
53	**Радзивиловъ**	Годинникъ петербурскій	передъ пол.		
		Отъѣздъ	11.20		
	Радзивиловъ	Приѣздъ	10. 9		
	Кіевъ				

Зъ Бродовъ до Красного

Километр.	Стаціи		Поѣздъ мѣшаный Нръ 102 I. II. и III. кляса	Поѣздъ мѣшаный Нръ 110 I. II. и III. кляса	Поѣздъ мѣшаный Нръ 108 I. II. и III. кляса
		Годинникъ петербурскій			
	Кіевъ	Отъѣздъ	8.—		
	Радзивиловъ	„	6.52		
	Броды	Приѣздъ	7.12		
		Годинникъ будапештскій	вечеръ	вечеръ	передъ пол.
—	**Броды** (Реставрація)	Отъѣздъ	7. 8	9.21	11.—
13	Заболотцѣ	„	7.33	9.58	11.30
27	Ожидовъ	„	8.—	10.38	12. 3
43	**Красне** (Реставрація)	Приѣздъ	8.27	11.10	12.30
			вечеръ	въ ночи	по пол.
	Красне	Отъѣздъ		12.39	2.40
	Подволочиска	Приѣздъ		6.10	8.58
	Красне	Отъѣздъ	8.52	12.15	1.28
	Львовъ	Приѣздъ	10. 6	2.45	3.30
	Краковъ	„	6.48	2.33	5.10
		Годинникъ праскій	рано	по пол.	рано
	Вѣдень	Приѣздъ	4.20	5.10	7.20

Числа означенй чорною обводкою показуютъ пору ночи отъ годины 6-тои вечеръ до годины 5 тои мин. 59 рано.
Годинникъ Будапештскій иде скорше отъ Праского о 18 а отъ Берлиньского о 23 минуты, а познѣйше отъ Петербурского о 45, а отъ Букарештского о 29 минутъ.
*) Условне задержанье.
Стація обѣдова для поѣзду Нръ 4 у Львовѣ, для поѣздовъ Нры 3, 5 и 6 въ Дембици, для поѣздовъ Нры 7 и 8 въ Краснômъ и для поѣздовъ Нры 401 и 402 въ Равѣ руской.
Поѣзды поспѣшнй Нры 1 и 2 а также поѣзды курієрскй Нры 3 и 4 курсуютъ безъ змѣны вагонôвъ межи Вѣднемъ а Подволочисками.
Поѣзды поспѣшнй Нры 1 и 2 **вагоны до спанья** курсуютъ межи **Вѣднемъ** и стацією **Подволочиска** via **Краковъ** при **поѣздахъ курієрскихъ Нръ 3 и 4.**
За сполученя съ поѣздами чужихъ желѣзниць не приймаєся отвѣчальности.

Вѣдень дня 15 мая 1885.

ГЕНЕРАЛЬНА ДИРЕКЦІЯ.

Ц. к. генеральна дирекція

австрійскихъ желѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ пляну ѣзды важный отъ 1 червня 1885 р.

Отходятъ зъ Львова:

Поѣздъ мѣшаный о 6 год. рано до Стрыя.
Поѣздъ особовый о 11 год. 25 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ особ. о 7 год. 10 мин. вечеромъ до Стрыя, Станиславова, Гусятына, Хирова.

Приходятъ до Львова:

Поѣздъ особов. о 8 год. 5 мин. рано зъ Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ особ. о 4 год. 15 мин. по полудни зъ Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ мѣш. о 2 год. 10 мин. въ ночи зъ Гусятына, Станиславова, Стрыя, Хирова.

Отходятъ зъ Станиславова.

Поѣздъ особовый о 9 год. 40 мин. передъ пол. до Стрыя, Львова, Звардоня.
Поѣздъ мѣшаный о 10 год. передъ полуд. до Гусятына.
Поѣздъ особовый о 6 год. 28 мин. до Стрыя, Львова, Звардоня и о 11 год. 13 мин. вечеромъ до Стрыя, Львова и Нового Санча.

Приходятъ до Станиславова.

Поѣздъ мѣшаный о 4 год. 48 мин. рано зъ Нового Санча, Львова, Стрыя.
Поѣздъ особовый о 9 год. 2 мин. передъ полуд. зъ Звардоня, Стрыя.
Поѣздъ мѣшаный о 5 год. 37 мин. по полуд. зъ Гусятына.
Поѣздъ особовый о 5 год. 51 мин. по полуд. зъ Звардоня Львова и Стрыя.

ФАРБЫ

до мальованя дахôвъ

найлѣпшои якости, тертй въ подвôйно варенômъ покостѣ, доставляю до кождои стации желѣзничои франко — дешевше якъ кожда конкуренція!

Гибнеръ и Ганке

1381 (1—?) у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

ВЕЛИКА ЛОТЕРІЯ ГРОШЕВА

500.000 МАРОКЪ

яко найбôльшу выграну подае въ найщаслившôмъ случаю найновѣйша, велика, державою Гамбурга загварантована лотерія грошева

Найновѣйша велика, высокимъ правительствомъ державнымъ въ **ГАМБУРГУ** дозволена и цѣлымъ майномъ державнымъ загварантована лотерія грошева содержитъ **100000 лосôвъ,** зъ которыхъ **50.500 лосôвъ,** отже бôльше якъ половина будутъ вытягатися одинъ по другôмъ съ стоячими тутъ побочь выграными; **цѣлый капиталъ, що має вылосуватися,** выноситъ

9,550.450 МАРОКЪ.

Через богатство выграних, масчих вылосуватися въ сей великой лотерій грошевой, якъ также через найбôльшу можливу гварантію и точну выплату выграных тѣшитися лотерія ся всюды великою прихильностею. Поля постановъ пляну управле жава надзорує цѣле предпріятіе признана генеральна дирекція а дер Особлива отличность лотерій грошевой лежитъ въ ей **користнôмъ уряджению, що** кождый участникъ грошей **певно рѣшитися въ кôлькох** Годовна выграна перс збôльшаєся ôтакъ въ другôмъ въ четвертôй на **80 000,** въ пятôй на **90.000,** въ шестôй на **100 000,** а въ семôй евентуально на **200 000 марокъ** и такъ далѣ. Продажъ оригинальныхъ вѣрено **низше подписано** тй, що хотятъ взяти участь зволятъ съ своими замовленя Повжаных замовлянь мы залучали при замовленях почтовых. Можна так **выми,** на бажанье выконуютъ. На тягненье выграно 10 червня, коштує

1 цѣлый лосъ оригинальный зр. а. в. **3.50** кр.
1 половина лосу оригинальн. зр. а. в. **1.76** кр.
1 чверть лосу оригинального зр. а. в. **0.90** кр.

Кождый получитъ на руку **оригинальный лосъ** засмотренный державнымъ а рôвночасно и **урядовый пляны лосо**ванья, въ котрого можна довѣдатися все близше, тягненье выгра ныхъ, дату тягненя и вкладки рôжных класъ. **Зразъ по тяг** неню получитъ кождый участникъ **урядову, державнымъ гербомъ** засмотрену листу выграных, котрй выграли. **Выплата выграных слѣдуе пôсля** дно числа, котрй выграли. **пляну ретельно и пôдъ гва** дано получителеви не годив вй недогôдны лосы передъ т лучену за нихъ суму. На с лосованя на передъ даромъ. нового тягненя выграных шобы всѣ замовленя можна сылати намъ тій-же якъ на передъ

10 червня 1885

просто до пôдписаного тутъ головного бюра лотерійного

Valentin & Co.

Königstrasse 36—38 Hamburg.

Кождый маєъ у насъ лосы безъ посередництва и дый не лишь урядовй листъ значеныхъ пôсля пляну цѣ

1368 3—4

Выдавець и редакторъ: **Иванъ Белей.**

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 56. Львôвъ, Четверъ 23 мая (4 червня) 1885. **Рôчникъ VI.**

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяца.
Редакція иАдминистрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попереднє застереженье
Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Реклямаціи неопечатаній вôльній ôтъ порта.
Предплату и кисераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовій уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул, д Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

По выборахъ.

И такъ вже по выборахъ — finita la...! Сталося то, на що мы по переведеню правыборôвъ були вже приготованй. Зъ кандидатôвъ руского центральнаго комитету выйшовъ тôлько одинъ-одинокій посолъ, сов. В. Ковальскій, въ окрузѣ Жовкôвъ-Сокаль-Рава. Прочій всѣ кандидаты руского комитету упали — въ борбѣ чи то съ кандидатами польско-правительственными, чи митрополичо-правительственными. Зъ митрополичихъ кандидатôвъ выбранй три: Охримовичь въ Стрыю-Дрогобычи-Болеховѣ, Мандычевскій въ Станиславовѣ-Богородчанахъ-Товмачи-Надвôрнôй, и Сѣнгалевичь въ Долинѣ-Калуши-Бôбрцѣ. Пятымъ Русиномъ, що удержався при мандатѣ въ окрузѣ Коломыя-Коссôвъ-Снятынъ, есть о. Озаркевичь. Оттакъ выглядати буде въ слѣдующôмъ шестилѣтю репрезентація трехъ миліонôвъ австрійскихъ Русинôвъ въ радѣ державы!

Кажемо: на такій або подôбный результатъ мы були приготованй. Мы бачили, що мы маємо дѣло не тôлько съ Поляками, — съ тыми мы дали бы собѣ раду! — але и съ правительствомъ и съ своимъ власнымъ митрополитомъ, котрый звязався съ правительствомъ и Поляками противъ руского комитету и на найлучшій округи поставивъ противъ рускихъ кандидатôвъ — своихъ контръ-кандидатôвъ, попираныхъ польскимъ центральнымъ комитетомъ и правительствомъ. Де сполучилися такій три дужій факторы, якъ правительство, Поляки и митрополитъ, и ужили цѣлои своеи форсы, — тамъ годѣ було Русинамъ перевести выбôръ своихъ кандидатôвъ. А однакожь мимо всего того — моральна побѣда по сторонѣ Русинôвъ!

Коли мы кажемо, що моральна побѣда по сторонѣ нашôй, — то кажемо се не безъ пôдставы, а на основѣ фактôвъ и цифръ. Побѣда польскихъ и митрополичихъ кандидатôвъ, — то побѣда Пирра. Признаютъ се навѣть самій польскій часописи. Полонія, правительство и митрополитъ сконстернованій, якъ се може бути, що при такôй всесторонньôй пресіи, при такихъ нелегальныхъ агитаціяхъ, кандидаты рускій одержали таке значне число голосôвъ! Н. Романчукъ въ Калуши одержавъ бôльшôсть голосôвъ а въ Бôбрцѣ майже рôвнôсть; дръ Савчакъ побивъ такъ сильно гр. Романа Потоцкого въ Пôдгайцяхъ, а о. Ник. Сѣчиньскій „ексцеленцію“ Грохольского въ Збаражи! А въ тыхъ трехъ округахъ пресія була нечувана а певно найбôльша зъ всѣхъ округôвъ цѣлого краю! А и въ прочихъ рускихъ округахъ наши кандидаты упали при значнôй сумѣ голосôвъ; — навѣть такій округи, якъ Залѣщики-Городенка-Борщѣвъ, якъ Бучачь-Чорткôвъ, якъ Ярославъ-Цѣшанôвъ дали нашимъ кандидатамъ таке значне число голосôвъ!

Той объявъ єсть для насъ єдиною и найбôльшою потѣхою въ нашôмъ горю, а страшнымъ memento для противникôвъ нашихъ. На рускихъ кандидатôвъ упали голосы самого цвѣту нашого селяньства и мало-мѣщанства. Мы числимо тіи голосы и пересвѣдчуємося, що зерно правды и науки, сѣяне нами на нивѣ народньôй паде на землю добру, сходитъ, росте и цвите, а дасть Богъ, не довго вже ждати, зродитъ и красній плоды.

Тожь не ôтчаювати намъ нынѣ, опускати рукъ, а ще бôльшимъ жаромъ працювати надъ народомъ! Не хотятъ нашои працѣ въ радѣ державы, — мы маємо богато, дуже богато працѣ на своѣй земли, середъ рôдного народу. Робôтныхъ рукъ и головъ у насъ дома нѣколи не буде за много, — а коли устроимося ладно и достатно въ своѣй питомôй хатѣ, — тогды не переможе насъ нѣяка вража сила и мы выберемо собѣ свою правду и свою волю!

Выборы до рады державнои

зъ групы сельскихъ громадъ.

1. Жовкôвъ-Сокаль-Рава.

Жовкôвь. Голосуючихъ 178. Вас. Ковальскій 124; Ром. Децыкевичь 54 гол.
Сокаль. Голосуючихъ 189. В. Ковальскій 75; Р. Децыкевичь 109; 5 гол. розстрѣлилось.
Рава. Голосуючихъ 200. В. Ковальскій 104; Р. Децыкевичь 92 гол.
Выбраный сов. Василь Ковальскій.

2. Коломыя-Коссôвъ-Снятынъ.

Коломыя. Голосуючихъ 196. О. Ив. Озаркевичь 101; о. Вас. Залозецкій 93 гол.
Коссôвъ. Голосуючихъ 158. О. Ив. Озаркевичь 141; о. В. Залозецкій 17 гол.
Снятынъ. Голосуючихъ 145. О. И. Озаркевичь 94; о. В. Залозецкій 49 гол.
Выбраный о. Иванъ Озаркевичь.

3. Станиславôвъ-Богородчаны-Товмачь-Надвôрна.

Станиславôвъ. Голосуючихъ 177. Ев. Юл. Пелешь 125; о. К. Мандычевскій 52 гол.
Богородчаны. Голосуючихъ 124. Ев. Ю. Пелешь 52; о. К. Мандычевскій 71 гол.
Товмачь. Голосуючихъ 170. Ев. Ю. Пелешь 47; о. К. Мандычевскій 123 гол.
Надвôрна. Голосуючихъ 136. Ев. Ю. Пелешь 20; о. К. Мандычевскій 113 гол.
Выбраный о. Корнилій Мандычевскій.

4. Стрый-Жидачѣвъ-Дрогобычь.

Стрый. Голосуючихъ 191. Вас. Ковальскій 79; Ксен. Охримовичь 112 гол.
Жидачѣвъ. Голосуючихъ 147. В. Ковальскій 30; К. Охримовичь 78 гол.
Дрогобычь. Голосуючихъ 219. В. Ковальскій 30; К. Охримовичь 189 гол.
Выбраный Ксенофонтъ Охримовичь.

5. Калушь-Долина-Бôбрка.

Калушь. Голосуючихъ 167. Юл. Романчукъ 84; о. М. Сѣнгалевичь 81.
Долина. Голосуючихъ 214. Ю. Романчукъ 57; о. М. Сѣнгалевичь 157.
Бôбрка. Голосуючихъ 161. Ю. Романчукъ 75; о. М. Сѣнгалевичь 84; на третого кандидата упали 2 голосы.
Выбраный о. Михаилъ Сѣнгалевичь.

6. Бережаны-Рогатынъ-Пôдгайцѣ.

Бережаны. Голосуючихъ 169. Дръ Дамянъ Савчакъ 65; гр. Ром. Потоцкій 104.
Рогатынъ. Голосуючихъ 246. Дръ Д. Савчакъ 90; гр. Р. Потоцкій 125.
Пôдгайцѣ. Голосуючихъ 164. Дръ Д. Савчакъ 101; гр. Р. Потоцкій 62.
Выбраный гр. Романъ Потоцкій.

7. Тернополь-Збаражь-Скалатъ.

Тернопôль. Голосуючихъ 196. О. Ник. Сѣчиньскій 85; Каз. Грохольскій 107.
Збаражь. Голосуючихъ 148. О. Н. Сѣчиньскій 94; К. Грохольскій 54.
Скалатъ. Голосуючихъ 112. О. Н. Сѣчиньскій 15 (2 его голосы уневажнено); К. Грохольскій 95.
Выбраный Казимиръ Грохольскій.

8. Теребовля-Гусятынъ.

Теребовля. Голосуючихъ 175. Дръ Исид. Шараневичь 52; Вол. Чайковскій 123.
Гусятынъ. Дръ Ив. Шараневичь 99; В. Чайковскій 81.
Выбраный Володиславъ Чайковскій.

9. Золочѣвъ-Перемышляны.

Золочѣвъ. Голосуючихъ 322. Сов. Л. Рожанковскій 125; гр. Т. Стадницкій 149; розстрѣлилось 48 гол.
Перемышляны. Голосуючихъ 190. Л. Рожанковскій 82; гр. Т. Стадницкій 104.
Позаякъ нѣкотрый кандидатъ не дôставъ абсолютнои бôльшости, то приступлено до тѣснѣйшого выбору съ такимъ результатомъ:
Золочѣвъ. Голосуючихъ 240. Л. Рожанковскій 84; гр. Ставнацкій 156.
Перемышляны. Голосуючихъ 184. Л. Рожанковскій 85; гр. Стадницкій 99.
Выбраный гр. Тома Стадницкій.

10. Броды-Камѣнка.

Броды, Голосуючихъ 244. О. Ив. Сѣрко 135; Т. Келяновскій 106; Кипр. Коцовскій 3.
Камѣнка. Голосуючихъ 268. О. И. Сѣрко 96; Т. Келяновскій 172.
Выбраный Титъ Келяновскій.

11. Львôвъ-Городокъ-Яворôвъ.

Львôвъ. Голосуючихъ 265. Вас. Нагôрный 74 (а 3 єго голосы уневажнено); Дав. Абрагамовичь 188.
Городокъ. Голосуючихъ 139. В. Нагôрный 66 а 21 єго голосôвъ уневажнено); Д. Абрагамовичь 62.
Яворôвъ. Голосуючихъ 166. В. Нагôрный 36; Абрагамовичь 124.
Выбраный Давидъ Абрагамовичь.

12. Самбôръ-Старемѣсто-Турка-Рудки.

Самбôръ. Голосуючихъ 214. Дръ Ник. Антоневичь 80; гр. Авг. Лось 134.
Старемѣсто. Голосуючихъ 124. Дръ Н. Антоневичь 74; гр. Лось 50.
Турка. Голосуючихъ 169. Дръ Н. Антоневичь 74; гр. Лось 95.
Рудки. Голосуючихъ 161. Дръ Н. Антоневичь 66; гр. Лось 88.
Выбраный гр. Августъ Лось.

13. Бучачь-Чорткôвъ.

Бучачь. Голосуючихъ 225. О. Н. Галущиньскій 57; Ник. Воляньскій 168.
Чорткôвъ. Голосуючихъ 168. О. Н. Галущиньскій 58; Ник. Воляньскій 110.
Выбраный Николай Воляньскій.

14. Залѣщики-Борщѣвъ-Городенка.

Залѣщики. Голосуючихъ 157. Мих. Кульчицкій 18; Ант. Хамецъ 138.
Борщѣвъ. Голосуючихъ 232. М. Кульчицкій 46: А. Хамецъ 186.
Городенка. Голосуючихъ 180. М. Кульчицкій 66 (зъ тыхъ 21 єму уневажнено); А. Хамецъ 105.
Выбраный Атоній Хамецъ.

15. Ярославъ-Цѣшанôвъ.

Ярославъ. Голосуючихъ 231. Наталь Вахнянинъ 36; кн. Юрій Чарторыйскій 190.
Цѣшанôвъ. Голосуючихъ 175. Н. Вахнянинъ 55; кн. Ю. Чарторыйскій 104.
Выбраный Юрій Чарторыйскій.

16. Перемышль-Добромиль-Мостиска.

Перемышль. Голосуючихъ 177. Денисъ Сѣнкевичь 36 (а 2 неважній); Ант. Тышковскій 137.
Добромиль. Голосуючихъ 223. Д. Сѣнкевичь 35; А. Тышковскій 165.
Мостиска. Голосуючихъ 175. Д. Сѣнкевичь 60; А. Тышковскій 114.
Выбраный Антоній Тышковскій.

17. Сянôкъ-Березôвъ-Лисько.

Сянôкъ. Голосуючихъ 273. Всѣ голосы упали на Едв. Гнѣвоша.

Польско-рускій взаємины XVII-го вѣку въ сучаснôй польскôй призмѣ.

Критичный поглядъ Володимира Антоновича професора кіевского университету на повѣсть Г. Сѣнкевича „Ogniem i mieczem“.

(Дальше.)

Въ поглядахъ п. Сѣнкевича грає певну ролю и доля справедливости и деякій признаки розвившогося въ послѣдній часы въ польскôй суспôльности поступу, однакъ погляды того рода высказанй у него дуже пристрастно и черезъ то введенй до абсурдумъ. Такимъ поглядомъ уважаємо мы особливший піетизмъ п. Сѣнкевича передъ державною идеею. Правда, держава представляе одну зъ высшихъ формъ суспôльного житя людскости, и идея державна тымъ дорожшою буде для кождого зрѣлого чоловѣка, чимъ съ бôльшимъ зрозумѣньемъ ôтносится ôнъ до неи. Мы привикли бачити въ сучасныхъ европейскихъ державахъ институціи, запоручаючій и матеріяльну обезпеку, и суспôльный порядокъ, и вдоволенье высшихъ моральныхъ потребъ людскости: свободу совѣсти, можнôсть интелектуального розвою и т. д. Мы привикли глядѣти на власть державну, якъ на представленье можливои въ данôй суспôльности сумы справедливости и безпристрастности въ ôтносинахъ до всѣхъ своихъ пôддаными въ рôжницѣ въ ихъ клясовôмъ подѣлѣ, типъ національный, становище суспôльне и для того уважаємо идею державну рôвно дорогою для всѣхъ одиниць, котрій входятъ въ складъ державы. П. Сѣнкевичь глядитъ инакше на тую рѣчь. По єго думцѣ, Польща XVII-го столѣтя була взôрцевою державою для того, що ôткидала лучшій стороны дѣяльности державнои, для того, що не признавала рôвноправности своихъ пôдданыхъ, и взялася за выповненье „миссіи“ неможливои пôсля антропологичныхъ законôвъ природы, миссіи перетвореня одного народного типу въ другій и безвзглядного пôдданя цѣлого народу упривилеєванôй клясѣ. Стрѣтивши суспôльный и національный опôръ, польска держава не була, пôсля гадки п. Сѣнкевича, обовязаною признати и направити хибній змаганя своеи внутрѣшнои политики; противно идея державна вымагала ôтъ неи иншои акціи, о котрôй ôнъ може трохи за краснорѣчиво говоритъ, наводячій слова, гадки и дѣла найдаровитѣйшого, по єго думцѣ, державного политика того часу, князя Єреміи Вишневецкого. Князь Вишневецкій розумѣвъ обовязокъ „карати безъ мѣры и милосердія“, ôнъ бувъ той гадки, що „достоиньство Речи-посполитои“ кладе на него обовязокъ вынищати козакôвъ и хлопôвъ до послѣдного („co do nogi“ — любимый высловъ автора), вбивати на палъ и утинати головы козацкимъ посламъ; ôнъ клянеся що „потопитъ въ крови хлопскій бунты“; роздумуючи въ рѣшучôй хвили о стоячôй передъ нимъ роли руководителя державныхъ змагань Польщѣ, ôнъ таку кладе програму своеи дѣяльности: „роздоптати Запорожье, пролити океанъ крови, зломити, знищити, роздавити бунтôвникôвъ — пожерти бунтъ и накормитися его тѣломъ“; передъ нимъ мрѣе поле, на котрôмъ лежатъ „сотнѣ тысячь трупôвъ“ и т. д.

Читаючи всѣ тѣ пристрастній канибальскій оклики, по неволи дивуватися муситъ освѣченый читатель нашихъ часôвъ, якимъ способомъ зродилися въ головѣ писателя XIX. вѣку тѣ кровавій поривы, що личатъ бôльше клевретамъ Нерона або сподвижникамъ Джингисхана, якъ мыслителеви або артистови нашого вѣку; тымъ часомъ вса тая жадоба крови являеся въ повѣсти не яко объективне представленье стану рѣчей въ дотычнôй епоцѣ, а яко продуктъ политичныхъ поглядôвъ самого-жь автора.

Князь Вишневецкій зъображеный идеаломъ державнои мудрости, горожаньскихъ честнотъ и поборникомъ правды и справедливости; автора до того степени осѣняе єго герой, що въ тôмъ взглядѣ доходитъ до екзальтація; всѣ ôтзывы о Вишневецкôмъ, въ котрыхъ не пробеваєсь велика почесть, называе п. Сѣнкевичь „богохульствомъ“ (sic! „bluźnierstwo“ т. II стор. 231; т. III стор. 132), ôнъ приписуе своему князеви якусь надприродну силу, дану єму свыше, въ наслѣдокъ котрои цѣлій тысячѣ козакôвъ, населеня цѣлыхъ округôвъ утѣкаютъ середъ паничного отраху, на само имя „Яремы“. Коли козаки пôдступаютъ пôдъ Збаражь, показуєсь на валахъ твердинѣ середъ хоруговъ и смолоскопôвъ князь Вишневецкій, а козаки дрожатъ и выпускаютъ оружіе на его видъ; може бути, що мы ошибаємося, але намъ здаеся, що краски для того ефектовного образу взятій авторомъ зъ VI книги „Утраченого раю“ Мильтона. Огъ до якихъ геркулевыхъ отовпôвъ договорюєсь авторъ, выходячи зъ гадки зовсѣмъ справедливои — почитаня державнои идеѣ и установленого порядку. Такій поворотъ въ розвою сеи гадки и неточне пониманье авторомъ и подѣляючою его погляды польскою суспôльностею значеня державнои идеѣ, мы можемо собѣ пояснити однымъ тôлько мотивомъ, котрый свѣдчитъ врештѣ о зворотѣ до лучшого у польскои интелигенціи. Польска суспôльнôсть почавши ôтъ кôнца XVIII столѣтя все протестувала противъ тыхъ организмôвъ державныхъ, середъ котрыхъ розмѣщена була историчною судьбою, протестувала она упôрно и мыслею и словомъ и 4 або 6 разôвъ въ тягу столѣтя дѣломъ; наконець, она мусѣла пересвѣдчитись о безпôдставности и несправедливости своихъ протестôвъ, а въ наслѣдокъ того зайшовъ такій наглый зворотъ въ еи пересвѣдченяхъ, що ненавистна до сеи поры гадка о святости державныхъ институцій и безправности всякого бунту заняла теперь почетне мѣсце середъ основныхъ суспôльныхъ идей Поляковъ и проявилась, може бути що въ надто рѣзкихъ чертахъ, пôдъ перомъ любимого белетриста. Що-жь? — и

Березôвъ. Голосуючихъ 183. Кирилъ Ладыжиньскій 3; Е. Гнѣвошь 178 гол.

Лисько. Голосуючихъ 165. К. Ладыжиньскій 9; Е. Гнѣвошь 155.

Выбраный Едвардъ Гнѣвошь.

Въ десяти округахъ **Заходнои Галичины** выбранѣ:

18. Кракôвъ-Величка-Хшанôвъ — кс. Владиславъ Хотковскій.
19. Бяла-Живець — мин- Флоріянъ Земялковскій.
20. Вадовицѣ-Мысленицѣ — Іосифъ Поповскій.
21. Новый Санчь-Лиманова-Новый Торгъ-Грыбôвъ — Леонардъ Ярошь.
22. Бохня-Бжеско — Янъ Оржеховскій.
23. Тарнôвъ-Пильзно-Домброва — кс. Адамъ Копыцѣньскій (кандидатъ-самозванець противъ кандидата польского комитету Ришарда Завадского).
24. Ропчицѣ-Мѣлець-Тарнобережъ — кс. Людвикъ Ручка.
25. Ряшôвъ-Кольбушова — гр. Здиславъ Тышкевичь.
26. Ланцутъ-Ниско — гр. Фердинандъ Гомпешь.
27. Ясло-Горлицѣ-Кросно — Іосифъ Ясиньскій, совѣтникъ суду краевого у Львовѣ.

Справозданя зъ выборôвъ.

Выборы въ Ярославѣ. *Зъ Ярослава пишутъ намъ:* У насъ по выборахъ. Они выпали лѣпше якъ коли-небудь давнѣйше. На 231 голосуючихъ, въ котре число входятъ жидôвскій и польскій выборцѣ зъ мѣсточокъ Радымна, Сѣнявы и Порохника и значна бôльшôсть селянъ-Мазурôвъ, упало на проф. Наталя Вахнянина 41 голосôвъ, зъ котрыхъ 5 уневажнено по причинѣ неточно выголошеного прôзвища кандидата; 190 голосôвъ упало на кн. Юрія Чарторыйского, але яко наочный свѣдокъ можу съ чистою совѣстею сказати, що якихъ 90 голосôвъ зъ того можна було рôвно ôткинути, бо они упали або на графа Чарторыйского (незвѣстного нѣкому), або просто на pana księcia (?). Зъ уваги, що давнѣйшими часами въ нашôмъ повѣтѣ выборчôмъ (Ярославъ-Радымно-Сѣнява) кандидатъ рускій одержувавъ лишь кôлька голосôвъ (5, 7 и 11), то поступъ зъ нашои стороны значный. Нарôдъ нашъ порушився въ першій разъ и мимо пресіи и деморализаціи голосувавъ свѣдомый себе. Цѣшанôвске и Любачôвске справилося досыть добре. Тутъ на 175 голосуючихъ упало на проф. Н. Вахнянина 71 голосôвъ, зъ котрыхъ знову 17 уневажнено. Остаточный результатъ есть отже такій, що рускій кандидатъ мавъ 112 голосôвъ противъ 294. До того належитъ додати, що въ обохъ выборчихъ мѣстахъ, Ярославъ и Цѣшанôвъ, працювало на выбôръ кн. Юрія 12 шинкôвъ, въ котрыхъ ѣда и напитокъ брались на квитки; до 100 агитаторôвъ, почавши ôтъ такъ званыхъ „губрôвъ“ (надлѣсничихъ) кн. Сапѣги и обохъ Чарторыйскихъ до послѣдныхъ ланцѣвъ и обôдранцѣвъ зъ улицѣ; музика жидôвска; обѣцинки „палокъ“ зъ лѣса, пятки и десятки (бôльше не давано); шарпанина и тяганина выборцѣвъ, штовханье въ сали выборчôй, пôдповѣданье прôзвища; присутнôсть офиціялистôвъ князя на сходахъ, въ сѣнехъ а навѣть въ сали выборчôй. Оргіи пяниченя съ vivat-ами почались вже въ навечерье выборôвъ и тревали

за се слава Богу! Тôлько неофиты пôшли въ першôмъ порывѣ трохи за далеко и попали въ другу крайнôсть.

Но если въ розвитю державнои идеи готовѣ мы признати авторови „Ogniem i mieczem“ справедливôсть що до выхôднои точки, то за то другій основный поглядъ автора, а именно, що Польща була въ XVII вѣцѣ символомъ цивилизаціи а Русь представителькою дикости, выдаеся намъ цѣлкомъ ложнымъ, якъ що до основы, такъ и що до розведеня его. Конечностею природы укладались обѣ народности силою властивостей етнографичныхъ и историчныхъ фактôвъ въ розличнѣ типы культурнѣ, дуже часто несхôднѣ съ собою а навѣть противнѣ собѣ; може бути, що въ данôй хвили цивилизація стояла высше по однôй або по другôй сторонѣ, но все то не дае ще права ставити засаду, що боротьба въ XVII столѣтю характеризуеся выключно культуртрегерствомъ зъ однои а абсолютною дикостею зъ другои стороны. Не мѣсце тутъ выкладати исторію рôвнобѣжного розвою рускои и польскои культуры, — се задача обширныхъ праць историчныхъ. Мы остановимось лишь на фактахъ зъображеныхъ п. Сѣнкевичемъ и пôддамо короткôй анализѣ наведенѣ нимъ самымъ данѣ.

(Дальше буде.)

черезъ всю нôчь. Зъ рогачокъ забирано выборцѣвъ до коршемъ и поево до нетямки Рано обôйшла въ Ярославѣ жидôвска музика всѣ шинки, грала на „dobrydzień“ и горлала прôзвище князя. Мимо того выборцѣ рускѣ держалися досыть крѣпко, а на два днѣ передъ выборами, по бесѣдѣ держанôй рускимъ кандидатомъ передъ 100 выборцями, подало навѣть до 30 выборцѣвъ-Мазурôвъ руку на солидарне голосованье за проф. Н. Вахнянином. Моральна побѣда по нашôй сторонѣ. Выборы кн. Юрія стояли по нашôй думцѣ надъ 8.000 зр. Въ хвили, коли се пишу, всѣ агенты княжѣ сидятъ за бенкетами по реставраціяхъ и кнайпахъ пôсля ранги и допиваютъ останки. Завтра послѣдуе выплата квитковъ. Жиды заробили найбôльше и смѣются въ кулакъ.

Рухъ выборчій.

Зъ Виткова пишутъ намъ: Дня 18 л. мая ôтбулися въ нашôмъ мѣсточку перші правыборы. У насъ есть 81 правыборцôвъ рускихъ, 26 жидôвъ и 23 латинникôвъ, тожь и выбрано 4 Русинôвъ и одного Поляка. Се не подобалося п. старостѣ, бо зъ нашого мѣсточка выходили давнѣйше завсѣгды самѣ польскѣ выборцѣ, тожь ц. к. староство знесло першѣ правыборы а наказало перевести другѣ дня 27 л. мая. Але якъ першѣ правыборы ôтбулися спокôйно и честно, такъ при другихъ повстала вся вража сила: просьбы, грозьбы, пôдкупства, и т. п. Въ самъ день выборôвъ появився п. комисарь въ асистенціи двохъ жандармôвъ съ настромлеными багнетами — и, розумѣеся, выбрано самыхъ жидкôвъ та Полякôвъ. Годится сказати, що при тыхъ выборахъ не вôльно було нѣкому бути въ сали выборчôй; кождого правыборця, що ôтдавъ голосъ, заразъ жандармъ выдалявъ, а тôлько одинъ чоловѣкъ и то зъ другои громады, Виткова старого, мавъ волю бути въ хатѣ и агитувати, щобы выборцѣ голусували на Полякôвъ та жидôвъ. Чоловѣкъ то вже старый и маѳ сына рускимъ священикомъ, але не шануе свого сивого волося и соромъ робить свому сынови и цѣлôй громадѣ, бо при всякихъ выборахъ есть орудіемъ въ рукахъ Полякôвъ та жидôвъ! Соромъ ему!

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Выборы*) Дня 1 и 2 с. м. ôтбулись выборы въ округахъ найважнѣйшихъ а найцѣкавѣйшихъ, що до результату. Дня 1 с. м. приступили до урны выборчои мѣста Австріи долѣшнои и горѣшнои, Зальцбургу и Буковины, менші посѣлости въ Чехахъ, друге тѣло выборче въ Трієстѣ и торговельні палаты въ Тиролю и Форальбергу; 2-го с. м. кромѣ Галичины приступили до выборôвъ мевші посѣлости Сгирія, Моравіѣ и Карингія, мѣста въ Краинѣ, Истріи, Горвціи и Градисцѣ и палаты торговельнѣ въ Зальцбургу. — Резултатъ выборôвъ въ самôмъ Вѣдни есть слѣдуючій: въ I округѣ выбранѣ самѣ централистичнѣ кандидаты; Гербстъ, Конъ, Жакъ и Вайтльофъ; въ II округѣ централистъ Зисъ; въ III округѣ централистъ Соммаруга; въ IV округѣ централистъ Матшеко; въ V округѣ кандидатъ сполученои лѣвицѣ Штайдель упавъ, выбраный мѣсто него демократъ Люегеръ; въ VI округѣ побѣдивъ кандидата сполученои лѣвицѣ Найбера антисемитъ Паттай; въ VII округѣ выйшовъ супротивъ кандидата сполученои лѣвицѣ Визенбурга демократъ Крайцигъ; въ VIII округѣ выбраный противъ кандидатови сполученои лѣвицѣ Штурцови демократъ Кронаветтеръ, въ кôнци въ IX округѣ выбраный централистъ Врабецъ. Изъ сего видно, що сторонництво сполученои лѣвицѣ дôзнало въ самôмъ Вѣдни значнои страты; коли зъ выборôвъ въ 1879 р. выйшли були зъ округôвъ Вѣдня самѣ централисты въ числѣ 12, нынѣ мусѣла сполучена лѣвиця уступити 4 мѣсця, а то 3 демократамъ а одно антисемитамъ. — Зъ другихъ мѣстъ Австріи долѣшнои выбранѣ: зъ окр. Ст. Пельтенъ централистъ Офнеръ; зъ окр. Кремсъ централистъ Добльеръ; зъ окр Корнайбургъ централистъ Рихтеръ; зъ окр. Найштадъ централистъ Пернерсторферъ; зъ окр. Баденъ выйшовъ супротивъ кандидата сполученои лѣвицѣ дотеперѣшного посла Люсткандля антисемитъ Фигль. Въ мѣстахъ низшои Австріи стратила сполучена лѣвиця знову одну позицію, а централистичнѣ органы пôдносятъ съ великимъ жалемъ страту проф. Люсткандля, яко одного зъ найзнатнѣйшихъ а найбôльше талантливыхъ членôвъ лѣвицѣ. — Въ мѣстахъ Австріи горѣшнои выбранѣ: въ Ланцу централисты Айгнеръ и Фильгутъ, въ Фрайштадъ централистъ Шпавнъ, въ Штаеръ централистъ Викгофъ, въ Рйдъ централистъ Клинкошь, а въ Вельсъ централистъ Гросъ супротивъ дотеперѣшного посла министра рôльництва Фалькенгайна, належачого до партіи клерикальнои. Выборы тѣ зазначились отже повною побѣдою либералôвъ, котрѣ не тôлько удержались въ своихъ 5 дотеперѣшнихъ округахъ, але здобули ще одинъ округъ побѣдою надъ министромъ Фалькенгаймомъ, одержавшимъ тôлько 21 голосôвъ менше ôтъ кандидата лѣвицѣ Гроса. — Въ мѣстахъ Зальцбургу выбранѣ оба дотеперѣшнѣ послы централисты Кильи Вегшайдеръ, послѣдный 77 голосами противъ попираного Линбахеромъ бувшого министра Баха. — На Буковинѣ выбраный зъ округа мѣстъ Сучава-Серетъ-Радôвцѣ професоръ Томащукъ 1097 голосами противъ бувшого посла Коссовича, котрый одержавъ 634 голосôвъ; въ самыхъ Чернôвцахъ, где станули противъ себе кандидаты Вагнеръ и Кохановскій взяло въ бесѣдахъ участь дуже велике число выборцѣвъ, такъ що продовжено часъ до ôтданя картокъ до дня 2 с. м. Результатъ сихъ выборôвъ доси намъ ще не есть звѣстный. — Въ Чехахъ выбрано зъ меншихъ посѣлостей 18 ческихъ 11 нѣмецко-либеральныхъ кандидатôвъ, а одного (въ окр. Лютомишль) кандидата т. зв. „Wirthschaftspartei“ Гейнриха противъ Ганишови. Зъ Чехôвъ выбранѣ: Веселѣ, Троянъ, Грегръ, Шульцъ, Гевера, Клима, Машекъ, Фишера Адамекъ, Славикъ, Шиндльеръ, Пльева, Видершнергъ, Пенкъ, Шпелина, Вашати, кн. Шварценбергъ и Штайдль. Зъ Нѣмцѣвъ выбранѣ: Тавше, Кшепекъ, Штайнеръ, Штибицъ, Пикертъ, Киршнеръ, Екль, Розеръ, Гуттеръ, Вальдекъ и Свобода.

ЗАГРАНИЦЯ.

Нѣмеччина Станъ здоровя цѣсаря Вильгельма знову погôршився; ôнъ дôставъ знову сильного кашлю и душности. До сеи физичнои недуги прилучилася ще и обава о здоровье цѣсаревои Августины, котра такожь вже ôтъ довшого часу знемагае. Для улекшеня ѣй болю, лѣкарѣ заординували зашкôрне вирыскуванье морфины. — Въ справѣ брауншвайгского наслѣдства доносятъ зъ Берлина, що о дотычнôмъ внесеню Прусъ доси жадна держава не була повѣдомлена. Доси ще не появився жаденъ прогестъ ки. Кумберляндского. Дня 31 мая ôтбулася нарада въ комисіи министерства въ справѣ згаданого внесеня Прусъ а нынѣ ôтбудеся дискусія на повнôмъ засѣданю рады звязковои. О прускôмъ внесеню пише „Berl. Tagbl.“ „Читаючи уважно внесенье кн. Бисмарка, въ котрôмъ жадае вылученя кн. Кумберляндского ôтъ брауншвайгского престола, побачимо, що нема тамъ жаднои згадки про выключенье цѣлои династіи гановероко-вельфскои. Але выключенье упертого кн. Кумберляндского не залагоджуе зовсѣмъ справы въ способôбъ рѣшучій. Говорятъ, що кн. мавъ звязатися приснгою передъ умираючимъ кн. Юріемъ, що не зречеся своихъ правъ до Ганноверу и що его дотеперѣшне поступованье есть хиба лишь наслѣдкомъ сего зъобовязаня. Але що було бы сталося наколи бы ôнъ бувъ зрѣкся въ користь свого сына? Въ такôмъ случаю Велфи могли-бы завсѣгды шкодити Нѣмеччинѣ. Найпростѣйшимъ залагодженьемъ справы брауншвайгскои було-бы, наколибы край сей оголошено краемъ короннымъ такъ, якъ Альзацію и Лотарингію съ застереженьемъ ему окремого права и окремого голосу въ радѣ звязковôй. Таке залагодженье справы було-бы впрочôмъ дуже важне яко прецеденсъ. Може бути, що не задовго будутъ опорожненѣ и другѣ князѣвства, тогды булобы рѣчею парламенту сказати, що краѣ такій вертаютъ пôсля права яко краѣ коронній до нѣмецкои державы; жереломъ бо и представителемъ законности була завсѣгды держава нѣмецка.“ — „Nordd. All. Ztg.“ выступила була недавно съ артикуломъ, въ котрôмъ доказуе, що причиною выгонюваня Полякôвъ въ всходнихъ Прусахъ есть положенье економичне а не политичне. Противъ сего погляду выступила „Nat. Ztg.“ доказуючи шкôдливôсть такого погляду; се могло бы лишь подати причину, що зъ Парижа, Лондону и Петербурга почали-бы гонити Нѣмцѣвъ, котрі тамъ вже ôтъ многихъ лѣтъ находятъ заробокъ.

Франція. Вѣсть, яку мы подали, що будьто бы межи Францією а Хинами прійшло вже до дефинитивного заключеня мира, показуеся неправдивою. Переговоры межи повномочниками обохъ державъ все ще продовжаются а на остаточный ихъ результатъ треба буде ще довго почекати. Зъ Тонкину доносятъ, що военный корабель „Персиваль“, котрый зъ хиньскихъ водъ повертавъ до дому, захопивъ хиньску джунку военну, узброену шести арматами. Всѣхъ розбишакôвъ морскихъ на нѣй увязнено и выслано въ глубину на Дельта, де они будутъ засуджені до робôтъ арешганьскихъ. — Не мале зворушенье выликало въ Парижи ôтданье Пантеону первѣстнôй своѣй цѣли. Пантеонъ бувъ призначеный зъ разу на мѣсце похорону славныхъ мужѣвъ Франціи, пôзнѣйше однакожь зôставъ переобразованый на католицку церковь. Декретомъ президента церковь ся ôтдана знову на цѣли приватнѣ, свѣтскѣ и въ нѣй зложено мощѣ Виктора Гиго. Похороны славного поета ôтбулися зовсѣмъ спокôйно а паріскѣ газеты констатуютъ съ вдоволенъемъ, що при сихъ похоронахъ показалося, якъ мале есть число анархистôвъ въ Парижи, коли они не важились выкликувати непокою, котрый напередъ вже заповѣдали и до котрого приготовлювалися.

Туреччина. Зъ Константинополя доносятъ до англійскихъ газетъ, що Порта постановила зажадати ôтъ Англіи скорого уступленя зъ Єгипту пôдъ слѣдуючими условіями: 1) Маѳ бути назначеный певный речинець, до котрого англійскѣ войска маютъ зъ Єгипту уступити. 2) Кошты турецкои експедиціи и обсадженье мѣста Свакима якъ такожь и другихъ мѣсцевостей маютъ покрытися грôшми зъ 9 миль. пожички. 3) Турецка рада министрôвъ маѳ сѣ постановы одноголосно ухвалити. Бôльшôсть рады министрôвъ противилась давнѣйше симъ постановамъ, теперь однакожь рада згодилась на те, а Саидъ-паша запевнивъ навѣть султана, що кабинетъ англійскій не буде тому противитися и султанъ принявъ сѣ внесеня свого великого везира. Говорятъ въ Константинополи, що Саидъ-паша опираеся въ сѣй справѣ на якійсь могучій, заграничный вплывъ дипломатичный. — Укрѣпленье Дарданелѣвъ поступае скоро мимо того, що небезпеченьство, яке грозило по поводу англьо-россійского конфликту, вже минуло. Порта замовила численнѣ гавбицы, арматы, торпеды и другѣ средства обороны. Нѣмецкѣ официры, розслѣджували побереже Дарданелѣвъ и высказалися, що они могли бы бути дуже доброю позицією оборонною, наколибъ лишь турецка артилерія була управлена въ обслугуваню пушокъ. Що найбôльше спонукало Порту до того, що она взялася такъ енергично до укрѣпленя сеи позиціи, то були жаданя сусѣдныхъ державъ, котрі хочь дуже дружно, однакожь рѣшучо зажадали такого укрѣпленя. Найважнѣйшою однакожь причиною до сего було, що зъ Петербурга дали Портѣ почути, що наколи она сама не займесь симъ укрѣпленьемъ, то Россія зробитъ справу Дарданелѣвъ предметомъ дискусій дипломатичныхъ. — Зъ Македоніи пôдносятся безъустанно жалѣ на невыносиме тамъ положенье Болгаръ. Демонстраціи болгарскѣ появляются тамъ безъустанно а жителѣ не перестаютъ доказувати, що Европа не сповнила супротивъ сеи провинціи свого зобовязаня. Въ арт. 23 берлиньскои угоды сказано, що Порта маѳ поробити певнѣ реформы въ Македоніи, котрыхъ она однакожь доси не поробила; суды военнѣ позôстали тамъ доси а крôмъ того накидуются Болгарамъ грецкѣ епископы, котрыхъ они ненавидятъ. Се суть отже найголовнѣйшѣ причины, задля якихъ Македонія не може успокоитися и кождои хвилѣ грозитъ ворохобнею тымъ бôльше, що въ князѣвствѣ болгарскôмъ збираются ватаги, що завсѣгды готовѣ розпочати борбу съ турецкою державою.

НОВИНКИ.

— **Выдѣлъ Товариства имени Шевченка** маѳ честь запросити симъ всѣхъ Вп. Членôвъ на Загальна Зборы, котрі ôтбудутся въ недѣлю 2 (14) червня с. р. о год. 3 попол. въ комнатахъ „Руской Бесѣды“ съ слѣдуючимъ порядкомъ дневнымъ: 1) Справозданье зъ дѣяльности Выдѣлу; 2) справозданье касове по конець р. 1884; 3) внесенье комисіи контрольнои; 4) принятье членôвъ дѣйстныхъ; 5) выбôръ Выдѣлу и заступникôвъ а зъ Выдѣловыхъ головы товариства; 6) выбôръ комисіи контрольнои; 7) внесенье о змѣну §§. 12, 24 и 22 уставъ 7 и евентуальнѣ внесеня Членôвъ. Книги товариства и замкненье рахункôвъ съ кôнцемъ р 1884 могутъ Вп. Члены товариства переглядати ôтъ 10—14 лат. червня въ канцеляріи Товариства „ПРОСВѢТА“. — Львôвъ 23 мая (4 червня) 1885. *Ю. Романчукъ*, заступ. головы; *И. Громницкій*, членъ Выдѣлу.

— **Нововыбраный Выдѣлъ товариства „Руска Бесѣда“ у Львовѣ** уконституовався на своѣмъ засѣданю зъ дня 1 л. червня с. р. въ слѣдуючій способôбъ: 1) Дръ Корнило Сушкевичь, голова товариства; 2) Дръ Юліянъ Целевичь, заступникъ головы; 3) п. Григорій Цеглиньскій, референтъ для справъ театральныхъ; 4) Касіянъ Куницкій господарь; 5) Дръ Кость Левицкій, секретарь; 6) Іосифъ Гапинчакъ, библіотекарь; яко выдѣловій входятъ въ складъ Выдѣлу: 7) Дръ Александеръ Огоновскій; 8) Дамянъ Гладыловичь; 9) Кость Лучаковскій. Яко заступники Выдѣловыхъ: Евгеній О. лесницкій, Исидоръ Громницкій и Андрѣй Косъ.

— **Суфраганомъ** перемыскимъ маѳ бути именованый, якъ доноситъ „Dzien. Pol.“ и „Слово“ о. Алекс. Бачиньскій, дотеперѣшный ректоръ семинаріи духовнои у Львовѣ, а ректоромъ тожь семинаріи маѳ зôстати дотеперѣшный вицеректоръ о. Северинъ Тороньскій.

— **Выборцѣ зъ Калуша** уложили вже протестъ противъ выбору о. Сѣнгаленича. Польскѣ же газеты доносятъ, що въ округѣ жовкôвскôмъ готовится рекурсъ противъ выбору сов. Ковальского.

— **Министерство просвѣты** поручило всѣмъ высшимъ властямъ школьн. краев., щобы передъ именованьемъ учителѣвъ и учительокъ народныхъ добре слѣдили за моральною минувшостею кандидатôвъ и кандидатокъ. Причину до сего подали случаѣ, що часто надавано посады особамъ неотповѣднымъ зъ свого поведеня хочь мали потрѣбну квалификацію теоретичну.

— **Стипендію** въ сумѣ 105 зр. зъ фонду наукового, призначеного для рускои молодежи, надало намѣстництво п. Евгенію Филиповичу, слухателеви I року правъ на львôвскôмъ университетѣ а сынови руского священика въ Дубѣ.

— **При правыборахъ** въ Рудцѣ, повѣта Ярославского, поучавъ комисарь правительственный людей словами: Wybierajcie ludzi uczciwych i trzeźwych... На то ôтповѣвъ одинъ правыборець: „Прошу пана, та тамъ якъ-разъ треба такого выбирати, що „хце пити...“ Signum temporis.

— **Прагскимъ** епископомъ на мѣсце пок. кардинала Шварценберга, зôставъ именованый гр. Шенборнъ, еп. будѣевицкій а его мѣсце маѳ заняти о. Гора, генер. викарій прагскои капитулы.

— **Холера.** Въ мѣстѣ Валенціи въ Испаніи констатовано одинъ случай смерти на холеру. Въ мѣстѣ и околици предпринято всякѣ средства осторожности.

— **Въ ч. 10 „Буковины“** розпочався друкъ новои повѣстки Юрія Федьковича п. заг. „Панычъ“ (зъ козацкого житя).

— **Для Бурсы Братства св. О. Николая въ Станиславовѣ** доставили ôтъ 18 (30) падолиста 1884 по нынѣшный день П. Т. Левъ Мацѣлиньскій, деканъ и парохъ въ Коропци 3 зр.; А. Косевичь, парохъ зъ Опрышовець 1 зр.; О. Павлюкъ 2 зр.; П-нѣ деканова Винницка чл. вкладку 1 зр.; П. Стефа-

новичь, ц. к. адъюнктъ судовый чл. вкл. 2 зр.; П. Гойданъ на вечерку 2 зр.; О. Однорогъ 2 зр.; О. Л. Мацѣлиньскій, деканъ въ Коропци 1 зр.; О. Вахнякъ ôтъ себе 1 зр., ôтъ братства церков. 1 зр., ôтъ сестриць 1 зр. а яко складку 35 кр., О. Грыцей, парохъ въ Демяновѣ, коляду ôтъ братства 3 зр.; Свѣтл. Институтъ Ставропигійскій яко ôтсотку за рôкъ 1884 ôтъ запису бл. п. Коссака 27 зр. 72 кр.; О. Корытко 1 зр. 50 кр.; Св. Рада повѣтова въ Богородчанахъ 50 зр.; Дръ Ив. Добрянъскій, адвокатъ краевый, 10 зр. на коляду; П. Явдыкъ зъ весѣля въ Скоморохахъ складку, въ котрôй зложили: П. В. Гойданъ 1 зр., Н. Рыбакъ 1 зр., Щуровскій 1 зр., Ем. Красницкій 50 кр., о. И. Мащакъ 50 кр., Бачиньскій 1 зр., І. Клосевичь 50 кр., Д. Германовскій 1 зр., Денисъ Бачиньскій 1 зр., Е. Бѣлецкій 1 зр., Чемериньскій 1 зр., Н. Н. 1 зр. 50 кр.; О. Васильковскій жертву ôтъ парохіянъ 1 зр.; О. Шеферъ, парохъ въ Болшôвци 3 зр. 50 кр.; Свѣт. Рада повѣтова това въ Станиславовѣ $^2/_3$ частей запомоги ухваленои 200 зр.; О. Лушпиньскій, парохъ въ Пилипчу 2 зр.; О. Шашкевичь, архипресвитеръ въ Перемышли 5 зр.; О. Малецкій, парохъ зъ Выдынова 2 зр.; П. Бѣлиньскій, антикарь 1 зр.; О. Рудольфъ Мохъ 5 зр.; О. Кучиньскій зъ Парища ôтъ себе 1 зр., ôтъ братства 1 зр.; О. Софронъ Левицкій складку, зôбрану на празнику въ Довгôмъ 1 зр. 50 кр.; О. Ступницкій, парохъ въ Товмачи 1 зр.; О. Сосенко, парохъ въ Королѣвцѣ 1 зр.; О. Т. Петрушевичь, парохъ въ Єзуполи чл. вкл. 3 зр.; О. Скородиньскій, парохъ въ Пôдмихайлю чл. вкл. и вписового 5 зр., зъ акафисту въ Добровлянахъ 5 зр. 10 кр., зъ акафисту въ Пôдмихайлю 3 зр. 90 кр., ôтъ Мелянiи Скородиньскои 1 зр., ôтъ гостей 1 зр., ôтъ о. Карповича зъ Крылоса 1 зр. 40 кр., ôтъ о. Копыстяньского зъ Галича 1 зр., ôтъ Макульского, учителя 1 зр., ôтъ о. Грыба 50 кр., ôтъ о. Концевича зъ Завоя 50 кр., ôтъ п. Менциньского 40 кр., ôтъ Честуха 20 кр.; П ѣ Кобриньска 1 зр.; О. Воєвудка, парохъ зъ Зеленои 1 зр.; О. Петро Гиль, мѣстодеканъ зъ Шершеновець чл. вкл. 3 зр., ôтъ женихôвъ въ Олексинцяхъ и Шершенôвцяхъ 2 зр.; О. Абрысовскій, парохъ въ Тысьменици 5 зр.; Дръ М. Бучиньскій и Дръ Ключенко 5 зр.; Василій Нагôрный за билетъ на вечеръ съ танцями 1 зр.; П ѣ Єлена Лукашевичь, жена нотаря зъ Солотвины 1 зр; Надворн. совѣтникъ В. Ковальскій и Д Кулачковскій 10 зр. — Въ натуралiяхъ зложили П. Т.: О. Филиповичь зъ Кутискъ $^1/_2$ кôрця фасолѣ; П. Саврѣй, селянинъ зъ Косова 1 кило солонины; О. Мардаровичь, парохъ зъ Волчинця $^1/_4$ кôрца бульбы; О. Сабатъ, парохъ зъ Тысьменичанъ 37 колачѣвъ; П. Ю. Малецкій, помѣщикъ зъ Ляцкого 2 кôрцѣ бульбы. — Дякуючи за повысшй жертвы и дары, Выдѣлъ Братства поручае свою Бурсу, на теперь 36 питомцямъ пріютъ даючу, при передновку благословленнôй Вп. Землякôвъ памяти. — Ôтъ Выдѣлу Братства св. О. Николая. *Т. Шанковскій*; *М. Семенôвъ*.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Митрополича консисторія предложила на протестъ выдѣлу краевого всѣхъ убѣгателѣвъ на Пôдберѣзцѣ до запрезентованя до выдѣлу краевого а именно: 1) Котовича Терапонта; II) Жуковецкого Адама; III) Конопку Симеона; IV) Лопачиньского Адама; V) Колессу Михаила; 6) Сеника Петра; 7) Руденьского Порфирія; 8) Городыского Іоана; 9) Зацерковного Онуфрея; 10) Николая Стрѣльбицкого; 11) Криницкого Онуфрея; 12) Леонтовича Теодора; 13) Гаруха Виктора; 14) Березовского Симеона.

Увôльненi оо.: Дмитро Хоминъ увôльненый ôтъ сотруд. въ Олешовѣ; Антоній Оноферко увôльненый ôтъ сотрудництва въ Пробужнѣ — удався до обнятія сотрудництва въ Золотникахъ.

Отпустку получили о.: Левъ Сосновскій, пар. Николаева на 2 мѣсяцѣ; Єронимъ Костецкій, пар. въ Збаражи на 3 мѣсяцѣ.

Митр. консисторія вставилась до ц. к. намѣстництва о удѣленье особистого додатку зъ фонда религійного для о. Іоана Гургулы, пар. въ Ганôвцяхъ.

ПОСМЕРТНЇ ВѢСТИ.

† **О. Іоанъ Чомкевичь**, парохъ въ Олешковѣ деканата снятыньского р. 1810 р. орд. 1837 упокоився 27 мая с. р. въ 75 роцѣ житя. Вѣчна ємy память!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

(*Г. Д*) **Въ Енцикльопедiи Ерма и Грубера** (Allgemeine Encyklopaedie der Wissenschaften und Künste) II. секцiи, 73-ои части выданя Льескіена помѣщена статя Дра Омеляна Огоновского о Малорусинахъ (Kleinrussen). По праци пок. Іосифа Шуйского (Die Polen und Ruthenen) написанôй въ традиційно-польскôмъ дусѣ и по популярнôй хоть о много объективнѣйшôй праци пок. Яндаврека, есть се першій трудъ про етнографію, географичне розлюдненье, языкъ, нарѣчія, исторію, литературу устну и письменну Русинôвъ изъ становиска науки. Про важнôсть такои працѣ не потребуємо говорити; многоповажаный авторъ, що самъ найбôльше трудится на нивѣ рôднои словесности и науки, отвирае симъ новымъ трудомъ дверѣ нашои народнои и словеснои святинѣ для цѣлого наукового свѣта,— а мимо того говоритъ о всѣхъ найбôльше а о собѣ найменше. Статья, якъ звычайно въ такôмъ выданю, не велика (стор. 16—34) подае короткій але такій ядренный и ясный образъ нашои многоспорнои етнографіи, исторіи, языка и литературы, що и знатокъ нашихъ ôтносинъ читати буде той характеристичный переглядъ съ найбôльшою пріятностею и вдякою для автора. А мимо єи короткости не помиченый нѣ одинъ важнѣйшій фактъ историчный або словесный, нѣ одно имя въ словестности звѣстне, почавши ôтъ вѣку XI до нинѣ. Такій образъ ядренный, короткій але разомъ повный и вѣрный мôгъ подати лише такій знатокъ нашои исторіи и слова, якъ авторъ „Студій надъ рускимъ языкомъ“. — Якъ зачуваємо многозаслуженый авторъ, окôнчивши вже многолѣтну працю свою — Руску Граматику, збирае теперь матеріялы до Исторіи рускои литературы. Симъ довершенй будутъ пôдвалины пôдъ будову нашого словесного и наукового храму. Дай Боже силъ и часу на гараздъ народа а славу єго имени!

Переписка Редакціи и Администрациі.

Всч. Вас. Яремк. 2 зр. на Рус. правотарь и 90 кр. на Молитвенникъ мы доручили, кому слѣдуе. Правотарь буде розсылатися по укôнченю друку, а що до Молитвенника, то мы пригадаємо. — **Всч. Е. Юрч. въ Рихв.** Теперь заплачено до кôнця цвѣтня За ласкаву увагу дякуємо! —

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 37—?

конякъ лѣчущій, правдивый французскій въ рôжныхъ родахъ по цѣнѣ 2 зр. до 3 зр. 50 кр., — такожь малягу.

Пôдписаный завѣдомляе П. Т. Публику, що ôтбувши довшу практику на дентистичнôй клиницѣ при университетѣ въ **Галье** пôдъ проводомъ проф. дра Голльендера, поселився въ **Черновцяхъ** и выконуе всѣ въ объемъ дентистики входячй дѣланя пôсля найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординуе ôтъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

1369 6—? **ПЕТРО КАДАЙСКІЙ**

въ Черновцяхъ ул. Руска ч. 9.

Матеріи на одѣжь

лишь зъ тревалои вовны овечои для мужчины середного росту

3.10 метры на одиу одѣжь { за зр. 4·96 кр. зъ доброи вовны овечои; „ „ 8·— „ зъ лѣпшои вовны овечои; „ „ 10 — „ зъ тонкои вовны овечои; „ „ 12·40 „ зъ дуже тонкои вовны „

Пледы до подорожи за штуку зр. 4, 5, 8 ажь до зр 12·— Дуже красна одѣжь, споднѣ, иберцигеры, матеріи на сурдуты и плащѣ ôтъ дощу, тифль, льоденъ, комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на биляры, перувіенъ, доскинъ поручае

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

В рзы франко. Карты взорцевй для панôвъ кравцѣвъ не франкован. **За послѣплатою** на звышь 10 зр **франко.**

Я маю завсѣгды складъ сукна бôльше якъ за 150.000 зр. а. в. и тому легко зрозумѣти, що въ моѣй всесвѣтнôй торговли позбстае богато **останкôвъ** довжины ôтъ 1 до 5 метрôвъ, лишь я змушеный такй останки ôтпускати по богато ôтъ коштôвъ выробу **низшихъ цѣнахъ**. Кождый розумно мыслячій человѣкъ мусить змѣркувати зъ такихъ малыхъ останкôвъ не можна **жадныхъ взôрцѣвъ** посылати, бо працѣ при кôлькасотъ замовленяхъ зъ тыхъ останкôвъ въ короткôмъ часѣ нѣчого бы не лишилося. Для того есть то чистый **обманъ**, коли фирмы суконъ инсеруютъ о взôрцяхъ зъ останкôвъ и въ такихъ случаяхъ суть тй взоры ôттяти зъ поставôвъ а не зъ останкôвъ а цѣли такого поступованя суть зрозумѣлй.

Останки, котрй не годятся можутъ ôтмѣнятися або ôтсылаются грошѣ.

Кореспонденціи принимаются на мовахъ: нѣмецкôй, угорскôй, ческôй, польскôй, италійскôй и французкôй. 1311 (15—20)

Товариство цѣс. кр. уприв. желѣзницѣ Львôв.-Чернов.-Ясскои.

(Линіи австрійскй.)

Ч. 12420/V.

Достава олѣю рѣпакового и нафты.

На часъ ôтъ 1 липня 1885 до 30 червня 1886 розписуеся достава около:

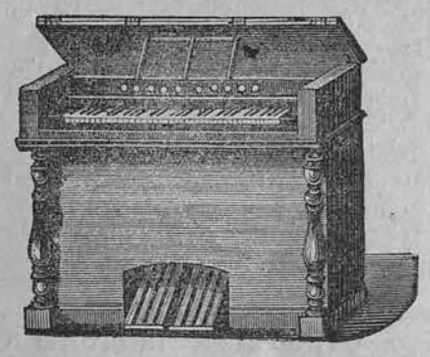
22000 кгр. рѣпакового олѣю до свѣченя
62000 кгр. „ „ до смаровила
74000 кгр. нафты.

Оферты ôтповѣдно опечатанй, оштемплёванй и заосмотренй написею „Оферта на олѣй“, треба внести найпôзнѣйше **до 13 червня с. р. до год. 11 передъ полуднемъ** въ головнôмъ зарядѣ у Вѣдни, въ комитетѣ управляючôмъ въ Букарештѣ або въ дирекціи духу у Львовѣ або въ Яссахъ, рôвночасно же однакожь окремо зложити въ однôмъ зъ наведеныхъ мѣсць вадіюмъ въ высотѣ 5% вартости предкладаныхъ матеріялôвъ.

Условія доставы можна переглянути въ зарядѣ матеріялôвъ у Вѣдни, Львовѣ, Букарештѣ и Яссахъ або присылаются такожь за зложеньемъ почтового на означене мѣсце.

Вѣдень дня 26 Мая 885. 1382 1—1

Рада завѣдуюча.

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанй Отцѣ духовнй уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожь на раты.

Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

1372 5-? властитель фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина, Ч. 9.

Не буде вже латаного бѣля!

Менѣ удалося сконструувати прирядъ, за помочею котрого на всякôмъ ушкодженôмъ бѣлю и т. д. можна попсоване мѣсце машиною до шитя скоро и **такъ красно заткати, що не видно зъ того нѣ найменшого слѣду.** — Сей прирядъ можна приправити до машины до шитя якои небудь системы и можна его пôсля залученого поясненя **такъ легко уживати, що навѣть и менше вправленый въ шитю на машинѣ може дôйти до пожаданого успѣху.**

Цѣна зр. 1.50 за послѣплатою, при посыланю сумы на передъ (также въ маркахъ почтовыхъ всѣхъ краевъ) высылка франко.

Georg Grasser,

8—12 **Gratz, Maigasse 15** (Steiermark).

ЛІЯРНЯ ДЗВОНÔВЪ
АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ КЛУШИ, почта и стацiя желѣзницѣ тамже.

Получивши на власнôсть по старôй фирмѣ „Ивана и сына Серафина“ „Ліярню дзвонôвъ“ въ Калуши, ôтзначену срѣбнымъ медалемъ заслуги, листомъ похвальнымъ и признаньемъ на выставѣ тов. им. Качковского въ Коломыи (якъ о тôмъ свого часу газеты доносили, — маю и теперь на складѣ **готовй дзвоны**, выконую скоро замовленя и пріймаю старй або ушкодженй дзвоны до переливаня за дуже умѣрковану цѣну.

Дякуючи всѣмъ Вп. приходникамъ и фундаторамъ за всѣ дотеперѣшнй замовленя въ давнѣйшôй спôльнôй а теперь моѣй власнôй **ліярни дзвонôвъ** прошу о ласкавй замовленя такъ на поодинокй новй дзвоны якъ и на цѣлй групы. За тревалôсть матеріялу и гармоничный звукъ моихъ дзвонôвъ ручу и для того осмѣляюся припоручати ихъ Вп. П. Т. публицѣ.

1260 6—12 Съ глубокимъ поважаньемъ

Антоній Серафинъ.

Лѣсничій

испытованый, съ хорошими свѣдоцтвами, пошукуе мѣсця ôтъ 1 липни с. р.

Листовна кореспонденція пôдъ адресою В. Б. poste restante Тернôполь. (3—3)

До П. Т. Читателѣвъ „ДѢЛА“!

Черезъ страшно злй ôтносины експортовй до орієнту и Россіи, змушеный сесмъ продати на всякій случай мôй въ масѣ нагромадженый складъ

Коцôвъ для коней

густо тканыхъ зъ матеріи мягкои вовнистои въ довжину 185 цм. а въ ширину 115 цм. и для того дуже догôдныхъ такожь на лôжка и на коцы купелевй и розсылаю

1 штуку по 1·55 зр.

за послѣплатою.

Недогôдній пріймаются назадъ безъ всякихъ трудностей.

Письма прошу высылати до

Orient-Export-Bureau

Wien, Favoriten.

Свѣдоцтво. Вповнѣ вдоволеный прислаными кôлькомъ панамъ въ командѣ 9 корпуса въ Іозефштадтѣ 185 цм. довгими а 115 цм широкими коцами для коней, прошу о присланье за послѣплатою десять (10) штукъ такихъ коцôвъ для команды 8 корпуса на пробу. На случай догôдности послѣдуютъ дальшй замовленя.

Прага, 16 мая 1885.

Арпадъ Патеръ, капитанъ, Команда 8 корпуса. (1376 1—3)

Обще рôльничо-кредитне Заведенье для Галичины и Буковины.

БИЛЯНСЪ ЗА РÔКЪ 1885.

Активы.

Готôвкою въ касѣ центральнôй		32.419·31
„ въ касахъ повѣтовыхъ		1.190·47
Ипотечнй пожички		760.317·43
„ задатки		205.971·94
Заставы		92.658·31
Веслѣ		390.515·91
Ефекты		26.292·39
Реальнôсть у Львовѣ, улиця Замарстинôвска		34.650·—
„ „ „ Ôрменьска		92.570·54
Закуплень реальности		22.537·90
Полисы		1.009·35
Належитôсть за протесты		1.254·18
Признань выдатки судовй		8.991·19
Движимости		7.194·11
Довжники		853.155·47
		2,530.728·50

Пассивы.

Фондъ основный		150 000·—
„ резервовый	за вычетомъ убутку въ 1884 р.	476·28
„ „ ôтдѣла заставного		1.846·85
Удѣлы		64.990·—
Листы довговй въ оборотѣ		168.100·—
„ „ вылосованй		28.100·—
Фондъ пенсійный чиновникôвъ		5.757·01
Купоны пôдлежачй уплатѣ		3.120·—
Ôтсотки ôтъ удѣлôвъ		1.787·99
Належитôсть стемпельна		441·80
Надвышка проданыхъ фантôвъ		727·29
Счетъ текучій (синдикатъ)		359.159·54
Товариство „Славія“ въ Празѣ		54.349·59
Акцепты		195·40
Ломбардъ ефектôвъ		19.024·80
Довгъ на домѣ улиця Ôрменьска		24.671·80
„ „ „ Замарстынôвска		8.963·46
Счетъ текучій		601.850·08
Щадниця центральна	724682·40	
Щадницѣ повѣтовй	257622·59	982.304·99
Розличнй кредиторы		54.861·62
		2,530.728·50

Загальнй страты и взыски за рôкъ 1884.

6% за купоны за I пôврôкъ 1884 р.		5.580·—
„ „ „ „ II „ „		5.577·—
Належитôсть стемпл. за I. пôврôкъ 1884 р.		381·35
„ „ II. „ „		441·80
Податокъ		2.253·15
Порто		547·09
Жалованье центр. управы		19.134·57
Выдатки центр. управы а то:		
свѣтло	14·72	
топливо	230·34	
инсераты и предплата газетъ	1043·57	
направа меблѣвъ	3·50	
выдатки на подорожи	2096·87	
кватирне за локаль	2095·36	
выдатки канцелярійнй	1196·79	
стемплѣ	1265·20	
доброохотнй датки	213·82	
выдатки засѣдань Сов. упр.	696.50	
выдатки загального збору	363·—	9219·67
Выдатки конторъ повѣтовыхъ а то:		
жалованье агентамъ	4786·23	
топливо	243·45	
кватирне за льокальности на канцелярiи	2095·46	
порто	337·77	
выдатки на подорожи	502·51	
выдатки канцелярійнй	444·70	8410·12
Ôтписъ 1% зъужитя дому улиця Ôрменьска		935·05
„ 1% „ „ „ Замарстинôвска		350·—
„ 5% зъ движимостей		378·65
Страта при совершенныхъ сплатахъ пожичокъ и задаткôвъ		4.994·24
„ % залеглыхъ при сплатѣ пожичокъ		13.128·60
„ при залеглыхъ сплатахъ векслѣвъ		300·—
Ôтсотки счетôвъ текучихъ		5.975.61
„ конта коррент.		39.422·21
„ щадничй		66.060.45
		183.089·56

Перенôсъ надвышки зъ 1883 р.	1.504·03
Дôмъ на ул. Орменьскôй у Львовѣ.	
Дохôдъ зъ реальности ч. 2 съ ôтчисленьемъ выдаткôвъ администрацiйныхъ, репарацiй и при ратахъ уплаченого проценту	1.066·40
Дôмъ на ул. Замарстинôвскôй.	
Дохôдъ зъ тои реальности съ ôтчисленьемъ выдаткôвъ администрацiи, репарацiи, а такожь при ратахъ уплаченыхъ ôтсоткôвъ ôтъ довгу	383·77
Ôтсотки ипотечныхъ пожичокъ	20.008·49
„ ôтъ задаткôвъ	11.484·16
„ ôтъ векслѣвъ	21.161·38
„ розличнй	61.397·09
Сальдо яко зыскъ ôтдѣлу заставничого	6.458·34
Покрытье фондами резервными (§ 100 уставу)	59.625·90
	183.089·56

Страты и взыски ôтдѣлу заставничого.

Управа ôтдѣлу заставничого а то:		
топливо	122·66	
стемплѣ	103·75	
друксорты на книжки	119·—	
выдатки на подорожи	169·40	
асекурацiя фантôвъ	21·25	
страта на проданыхъ фантахъ	181.25	
инсераты	106.76	
свѣтло	46.43	
чиншь за канцелярiю	440·—	
выдатки канцелярійнй	748·76	
жалованье чиновникôвъ	6585.67	8644·93
Страта при фантахъ		775·—
6% за доставлену готôвку въ 1884 р.		578·67
20% ôтъ чистого взыску на фондъ резервный (§. 3 регулямину)		1614·58
Сальдо яко взыскъ		6458·34
		18071·52

Вылачень ôтсотки ôтъ фантôвъ въ роцѣ 1884	10552·83
Залегль ôтсотки по 31 грудня 1884 р.	7518·69
	18.071·25

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

акцiйного Банку Гипотечного

купуе и продае

ВСѢ ЄФЄКТЫ И МОНЄТЫ

пôдъ найприступнѣйшими условiями.

5% Листы Гипотечнй и

5% Листы Гипотечнй премiованй

котрй пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна ужывати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцiй супружескихъ войсковыхъ, на кавцiю и вадiя

можна въ сѣй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% премiею т. є. по **110** за **100**)

Всѣ припорученя зъ провинцiи выконуются безъ проволоки по курсѣ днезнôмъ, не числячи нѣякои провизiи. 1349 28—?

НА ИСПИТЫ!

ОТВѢТНЙ НА НАГОРОДУ ПИЛЬНОСТИ!

МОЛИТВЕННИКИ

съ порученьемъ и апробатою Высокопреосвященого

МИТРОПОЛИТА СЕМБРАТОВИЧА

по 60 кр., 90 кр., 1 зр. 10 кр., 1 зр. 60 кр., 2 зр. 20 кр., 2 зр. 60 кр. и 3 зр.

ДЛЯ ДАМЪ оправленй въ аксамитъ съ окутьемъ металевымъ по 4 зр., 4 зр. 25 кр., 4 зр. 50 кр., и 5 зр. въ имитацiю перловои матицѣ (бляха) 4 зр. 50 кр., въ имитацiю слоневои кости (бляха) 5 зр.

получити можна у накладця

К. І. УРБАНА, Ч. 20 ринокъ, Львôвъ и въ торговли Мих. Дымета во Львовѣ.

Побираючимъ бôльше примѣрникôвъ наразъ опускаеся ответный рабатъ! 1380 1-6

РАМЫ

(вразъ зô скломъ)

чорнй, золотй, золотй и чорнй, дубовй и пр., и пр.

до портрету Ихъ ВПреосвященьства

Дра Сильвестра Сембратовича,

Митрополита Галицкого и пр.

такожь Ихъ Преосвященьства

Дра Юлiяна Пелеша

епископа Станиславьвского и пр.

(*выданя п. Володислава Чеховича*)

выконуе солидно по цѣнѣ 2 зр. 50 кр. и высше

Торговля „БОДЕКЪ“

у Львовѣ, ч. 3 улиця Орменьска.

При ôтбираню бôльшои скôлькости рамъ удѣляемо рабатъ и призволяемо на сплату въ ратахъ, а при ôтбираню поодинокихъ рамъ лише тогды можемо призволювати на ратальнй сплаты, если рамы стоятъ найменше 4 зр. а. в.

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч 57. Львôвъ, Субота 25 мая (6 червня) 1885. **Рôчникъ VI.**

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.

Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.

Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.

Реклямаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. **У Вѣдни** Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a: Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. **Въ Франкфуртѣ** M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. **Въ Парижи** Agence Havas. **Въ Россіи** Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*

ва цѣлый рôкъ . . 12 зр.	на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр.	на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр.	на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:	съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.	на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр.	на пôвъ року . . 8 рубл
на чверть року . . 4 зр.	на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—	на цѣлый рôкъ . 5 рубл
на пôвъ року . зр. 2·50	на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:

на цѣлый рôкъ . . .	15 зр.
на пôвъ року . . .	7·50 зр.
на чверть року . . .	3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр.	на цѣлый рôкъ . 6 зр.

Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

До Вп. нашихъ Читателѣвъ!

Дуже просимо нашихъ Вп. Читателѣвъ доносити намъ о неправильностяхъ, надужитяхъ и насиліяхъ при правыборахъ и выборахъ. Зъ деякихъ сторôнъ мы вже одержали такй донесенія, але коли-бъ дещо характеристичного було въ нихъ поминено, то просимо о доповненя.

Зъ рôжныхъ сторôнъ доходять насъ вѣсти о арештованихъ рускихъ выборцѣвъ. Просимо донести намъ зъ кождого выборчого повѣта, кôлько и якихъ арештовано выборцѣвъ и хто, коли и за що ихъ арештувавъ.

Редакція „Дѣла“.

Телеграмы „Дѣла“.

Стрый дня 6 л. червня. Порозумѣвшися съ Вп. Выборцями зъ Дрогобыча и Самбора, мѣщаньскій комитетъ выборчій въ Стрыю поставивъ дра Иларія Бачиньского зъ Стрыя, яко свого кандидата на тй мѣста до рады державнои и упрашає всѣхъ, котрымъ дорога честь свого народу, подоптана въ такъ негôдный спôсôбъ п. Гавзнеромъ пôдчасъ дебаты буджетовои зъ 25 лютого 1882 року, щобы голосы свои ôтдали на дра Иларія Бачиньского, честного руского патріота.

Розъясняється!

Розъясняется съ кождымъ днемъ що-разъ бôльше причина нашого упадку при выборахъ до рады державнои. Справозданя, якй мы почали мѣстити въ нашôй часописи, ôткрываютъ заслону и показуютъ намъ въ правдивôмъ освѣтленю образъ выборôвъ съ сценами ефектными, дикими... Приглядаючись тому образови, мимоволѣ приходятъ намъ на думку слова поета:

Боже, що за дивный свѣтъ,
Що за переверты, —
Чи смѣятись, чи жалѣть,
Чи просити смерти?...

Справдѣ, такихъ „перевертôвъ“, якихъ дожила Галицка Русь при сихъ выборахъ, не переживала ще нѣколи.

Ось въ окрузѣ Золочевъ-Перемышляны, якъ бачимо зъ надôсланого намъ справозданя и якъ чуемо зъ усгъ наочныхъ свѣдкôвъ, мимо всѣхъ яркихъ нелегальностей — de facto выбраный посломъ сов. Лонгинъ Рожанковскій. При першôмъ голосованю одержавъ ôнъ въ Золочевѣ о 48 голосôвъ, а въ Перемышлянахъ о 4 голосы бôльше, анѣжь ему комисія (польско-жидôвска) почислила, мавъ отже de facto 4 голосы бôльше ôтъ гр. Т. Стадницкого. Тымчасомъ 52 голосы ему уневажнено и заряджено другій выбôръ, коли выборцѣ, певнй вже результату, почали розходитись. Якъ переведено той другій выбôръ, — се не перомъ списане читати, а треба чути зъ устъ самыхъ очевидцѣвъ.

Онъ въ окрузѣ Бережаны-Пôдгайцѣ-Рогатынъ, якъ бачимо зъ умѣщеныхъ въ нынѣшнôмъ числѣ нашои часописи справоздань, de facto выбраный посломъ дръ Дамянъ Савчакъ. Тымчасомъ передъ свѣтомъ являеся посломъ — гр. Романъ Потоцкій.

А онъ що дѣеся въ выборчôмъ окрузѣ Долина-Калушь-Бôбрка! Той округъ представляе собою безперечно найдраматичнѣйшу групу въ образѣ послѣдныхъ выборôвъ. Тутъ паде кандидатъ руского комитету, любимець народа, мужь поважный, съ значеньемъ политичнымъ, заступникъ предсѣдателя спôльного центрального комитету, — паде черезъ партійну зависть! И що найсумнѣйше, тая зависть партійна дотыкае именно того чоловѣка, котрый доси все и всюды являвся съ оливною вѣткою згоды мѣжь Русинами въ дѣлахъ загально-народныхъ... Факты и цифры дотычачй округа Долина-Калушь-Бôбрка показуютъ, що мимо пресіи урядовои и митрополичои, бувъ можливый выбôръ кандидата руского комитету, проф. Юліяна Романчука, коли бъ не зависть партійна, коли-бъ священики належачй до партіи старыхъ, не були попирали кандидата польского комитету, о. Сѣнгалевича. Поступокъ сей характеризуе досадно банкротство моральне тои партіи, крайный розкладъ ей организму... Оно й не диво. Представителями ей не суть нынѣ вже люде якоись поваги, заслуги, прожитого въ праци вѣку... Тіи люде по воли чи по неволи пôшли „въ отставку“.. а войско ихъ перейшло пôдъ коменду новыхъ штабсъ-официрôвъ... А на якй дороги може звести свое войско тая нова коменда, — се выявилося при выборахъ въ Долинѣ-Калуши-Бôбрцѣ. Не куды инде, якъ на дороги польского центрального комитету и кс. Калинки... Боже, що за „переверты“!

Противъ „перевертôвъ“ при актахъ выборчихъ въ Золочевѣ и Рогатынѣ вносятъ выборцѣ протестъ. Нова рада державна може або зробити судъ правый и выречи правду, або й нѣ, — не ôтъ насъ се залежитъ. Може бути, що вырокъ западе такій самый, якъ свого часу въ справѣ выбору кн. Пузыны въ Станиславовѣ. Але „о перевертахъ“ въ Долинѣ, Бôбрцѣ и Калуши — мы, Галицкй Русины, — самй маємо право судити и орѣкати.

Рухъ выборчій.

Польскій комитетъ центральный при поручае бôльшимъ посѣлостямъ до выбору слѣдуючихъ кандидатôвъ: 1) Бохеньскій Юліанъ, сов. выс. суду у Львовѣ; 2) дръ Юл. Черкавскій, бувшій посолъ рады державнои (звôтный зъ авантуры съ Кноцомъ); 3) дръ Люд. Кубаля, проф. гимн. у Львовѣ; 4) дръ Стан. Мадейскій, нотарь и бувшій посолъ до рады державнои; 5) Юл. Маляркевичь, сов. суду краєвого въ Станиславовѣ (Русинъ?); 6) Стан. Матковскій, бувшій посолъ соймовый; 7) Едм. Мохнацкій, сов. выдѣлу краєв.; 8) Жигм. Савчиньскій, директоръ семинаріи учительскои у Львовѣ; 9) Север. Смажевскій, бувшій посолъ до рады державнои и 10) Альбинъ Туряньскій, сов. суду краєвого въ Бережанахъ. — Прочитавши сей списъ, спытаешь по неволи: А куды дѣлися бôльшй посѣдателѣ? — Отповѣдь легка: Ихъ выбрано зъ курій селяньскои. Послѣднй будутъ вести политику въ радѣ державнôй, старатись о Vorwaltungrath овства и синекуры, а першй — то ихъ бѣлй мурины, призначенй до роботы въ комисіяхъ парляментарныхъ.

Всѣ часописи польскй бьютъ алярмъ на надъужитя, якй дѣются по мѣстахъ при доручаню картъ легитимаційныхъ и домагаются на пôдставѣ §. 27. ординаціи выборчои зъ дня 2 цвѣтня 1873, щобы тй карты доручувано выборцямъ до дому а не въ канцеляріяхъ магистратôвъ, де услужнй орудія „станьчикôвъ“ вписуютъ въ карты имена кандидатôвъ, пріязныхъ ныньшнôй системѣ правительственнôй. Яка-жь шкода, що тй самй часописи польскй не обôзвались нѣ однымъ слôвцемъ противъ того самого лиха, коли оно дѣялося при выборахъ въ куріи селяньскôй!

Русины Тернопôльскй ставляютъ противъ Ево. Черкавского кандидатуру дра Александра Огоновского. „Gaz. Nar.“ злобится на таку смѣливôсть пѣною свого кореспондента зъ Тернополя и ро rycersku денунціюе професорôвъ пп. Рудницкого и Левицкого передъ краєвою Радою шкôльною за агитаціи. Et haec meminisse juvabit...

Въ Станиславовѣ выбôръ проф. Билиньского хитаеся, хотяй, якъ доноситъ „Gaz. Nar.“ сторонники его агитуютъ всякими средствами (szeregiem bezprawi). Контръ-кандидатомъ есть дръ мед. Мрочковскій. Чи и тутъ и въ Тысьменици рускй выборцѣ пôйдутъ за добрымъ примѣромъ мѣщанъ Тернопôльскихъ, можемо надѣятись такъ якъ жаденъ зъ кандидатôвъ польскихъ не достойный заступати въ радѣ державнôй интересы рускаго народу.

Въ Коломыи заедно ще szermierzą Блохъ и Быкъ.

Справозданя зъ выборôвъ.

Выборы въ Гусятынѣ. Зъ *пôдъ Гусятына пишутъ намъ*: Вѣдомо вже вамъ, якъ выпавъ у насъ выбôръ посла до думы державнои. Нашъ кандидатъ, дръ Исидоръ Шараневичь перепавъ: физична побѣда по сторонѣ Полякôвъ, але побѣда моральна по нашôй! Поляки дали 10.000 зр. на выбôръ п. Чайковского. Люде нашй голосували знаменито, грошей не брали, а були чотыри такй, що взяли по 15 и 20 зр. а ôтдали свои голосы на Дра Шараневича. Но були и такй, що попилися, якъ „хрунѣ“ и давали голосы на Чайковского. Особливо дуже зле голосували села Яблонôвъ, Хлопôвка, Целѣвъ, Шидлôвцѣ, Зелена, Сокиринцѣ, Коцюбинчики, Самолускôвцѣ, Бояры, старый Нижбôрокъ, Котôвка (кромѣ одного) и Майданъ; зъ мѣстъ же Гусятынъ (самй жиды), и Пробôжна. Зъ наводеныхъ селъ и мѣстъ не були священики выборцями, — длячого? Прочй же села и мѣста нашого повѣта ôтдали на Дра Шараневича 99 голосôвъ (Чайковскій дôставъ 81). Нашъ кандидатъ дôставъ отже о 18 голосôвъ

Польско-рускй взаємины XVII-го вѣку въ сучаснôй польскôй призмѣ.

Критичный поглядъ Володимира Антоновича професора кіевского университету на повѣсть Г. Сѣнкевича „Одпіет і тіесгет“.

(*Дальше.*)

Наколи-бъ п. Сѣнкевичь мѣривъ представленй нимъ особы и факты одною мѣрою, то тогды навѣть по такъ пристрастнôмъ зъображеню фактôвъ пересвѣдчився-бъ ôнъ, що въ сихъ фактахъ не замѣтно анѣ особливши дикости зъ однои, анѣ особливои державности и цивилизаціи зъ другои стороны. Ще тяжше буде примѣтити се, коли ôткинемо всѣ довôльнй характеристики и субъективнй погляды, походячй не зъ фактôвъ а выключно зъ личного погляду автора и провѣримо представленй нимъ факты при помочи свѣдоцтвъ сучасныхъ жерелъ. Стараючися сотворити щось дуже высоко артистичного не запримѣтивъ п. Сѣнкевичь противности, заходячои межи высказаными нимъ поглядами а зъображеными сценами, але за то покористувавсь ôнъ широко своимъ правомъ артисты до того, щобы рôжными епитетами, голословно высказуваными поглядами, заздалегôдными судами затемнити або освѣтити тй мѣсця, котрй ему любо, безъ огляду, що скаже на то правда исторична. Поставивши разъ засаду, що украиньскй козаки и хлопы — дикарѣ, ôнъ пôддержуе тую засаду при каждôй нагодѣ всякими можливыми стилистичными штучками, выходячими иногдѣ по за границѣ литературнои приличности. Козаки въ его повѣсти не говорятъ, не высказуютъ своихъ гадокъ, не кричатъ, не спѣваютъ — але завсѣгды „верещатъ, ревутъ, рычатъ и выютъ“. Де тôлько говорится у него о не шляхотскôмъ населеню Украины, тамъ заразъ и готовй епитеты: „дике и розъуздане хлопство“, „дикій, розбôйничій народъ“, „народъ дикій, змагаючій до дикои свободы“, „дичина зôрвавшася зъ ланцуха“, „чернь, жаждуща крови и убôйства“; коли въ описаню битвы прійдесь ему сказати, що шляхтичь порубавъ козака, то выражаеся ôнъ: „трѣснувъ ватажка шаблею въ морду“ (II, 181) и т. п. Такихъ цвѣтôвъ стилистики можна-бъ назбирати въ повѣсти цѣлыми снопами, але мы обмежимось на наведеныхъ примѣрахъ, хотячи выказати, якихъ средотвъ уживае авторъ, щобы пôдготовити читателя до принятя его поглядôвъ що до дикости украиньского народа, а ôттакъ вже слѣдуютъ образы и выводы розвиваючй дальше сей поглядъ.

Розумѣеся, що козаки и хлопы позбавленй по гадцѣ п. Сѣнкевича всякого инстинкту державности и всякои тѣни суспôльныхъ понять; они стремлятъ лише до „дикои свободы и нищатъ плоды вѣкового труду шляхты“ (I, 132); „дикому народови, перетвореному шляхтичами зъ розбôйникôвъ въ хлѣборобôвъ, тяжко було пôддаватись праву, строгости державнои управы и истнуючому порядкови“ (II, 88); въ наслѣдокъ того стремѣвъ ôнъ до такого неприродного ладу, въ котрôмъ „вся земля належала-бъ не князямъ и панамъ, а свобôднымъ хлѣборобамъ козакамъ“ (II, 77). Вôйны козацкй не мали за собою религійныхъ причинъ; Хмѣльницкій прикривъ тôлько штучно розбôйничй инстинкты мнимою обороною вѣры и роздувъ огонь религійного фанатизму (II, 268), а до того часу Запорожцѣ грабили православнй церкви и награбленымъ церковнымъ знарядьемъ торгували въ Сѣчи на базарѣ; „все тое, що розказуютъ о религійности Запорожцѣвъ — выдумка“ (I, 169). Запорожцѣ — то збѣговище людей, „покрытыхъ лохмотьемъ, пôвъ-нагихъ, окоптѣлыхъ дымомъ, чорныхъ, вымащеныхъ болотомъ и кровью и т. д.“ (ibid.). Збираючись на раду въ Сѣчи, они выкочували бочки горѣвки, а рада ôтбувалася въ той тôлько спôсôбъ, що асаулы палками робили порядокъ а часомъ и стрѣлами зъ пистолѣвъ. Запорожцѣ карали заразъ на радѣ пôдозрѣлыхъ товаришѣвъ, розрыбаючи ихъ на кусні, и т. п. (I, 170, 180).

Зъ наведеныхъ цитатôвъ легко пересвѣдчитись не тôлько о тенденційности п. Сѣнкевича, но и о нарочнôмъ перекрученю у него фактôвъ историчныхъ. По его гадцѣ населенье Украины занималось ажь до часу появленя шляхты выключно розбоемъ и не думало о хлѣборобствѣ, хочь и бажало, щобъ земля належала до хлѣборобôвъ. Помимо ясного противорѣчія въ тôй гадцѣ, она и исторично неправдива. Всѣ историчнй жерела ôтъ часôвъ Геродота ажь до кôнця XVI. столѣтя, коли польска шляхта появилася на Украинѣ, вказуютъ на хлѣборобство яко на головный промыслъ жителѣвъ сего краю. Звернѣмъ увагу, примѣромъ, на хлѣборобскй знаряды и на зерна збôжа знаходженй въ курганахъ поганьскои епоки въ земли Сѣверянъ або Древлянъ; згадаймо про характеристику „смерда“ и его занять записаныхъ лѣтописею по словамъ Володимира Мономаха около 1103 року; згадаймо про цѣлй округи, котрй въ XIII. столѣтію зъобовязалися платити дань Монголамъ пшеницею; про транспорты збôжа, котрыми надѣляла украиньска земля Царгородъ въ XV. столѣтю; про многочисленнй даты о хлѣборобствѣ, записаній въ люстраціи пограничныхъ замкôвъ въ половинѣ XVI. столѣтя, т. е. передъ Люблиньскою унією, — а переовѣдчимося, що всѣ замѣты п. Сѣнкевича о залишеню хлѣборобства и розбôйництвѣ межи украиньскимъ народомъ нѣчо иншого, якъ проста тенденційна выдумка. Ôтказанье козацкому повстаню за Хмѣльницкого религійныхъ мотивôвъ, — се такожь исторична ложь; тутъ можна-бы навести до 20 документôвъ: прошень, подаваныхъ Козаками до соймôвъ и королѣвъ, проектôвъ, договорôвъ и т. п., въ котрыхъ войско Запорожске кладе межи своими жаданями на першôмъ мѣсци жаданье свободы украиньскôй церквѣ и толеранціи для вѣры. Доволѣ буде, думаемо, вказати на то, що Запороже выдвигнуло 30 лѣтъ передъ Хмѣльницкимъ Сагайдачного, котрый черезъ пôднесенье православнои ерархіи на довго усторонивъ ворожій народови напôръ увіятскои крамолы, — щобы пересвѣдчитися, що религійнй мотивы глубоко проникали все „низове братство“, и що нѣякъ не можь числити ихъ до ряду „выдумокъ“. Мы не знаемо, зъ якого жерела дôзнавсь авторъ о дикôй вдачи Запорожцѣвъ, але мы пересвѣдченй, що рады не ôтбувались у нихъ середъ пяныхъ оргій, и що нѣкого тамъ не рвали на кусні. Подôбныхъ примѣрôвъ нема у авторôвъ, на котрыхъ покликуеся п. Сѣнкевичь; ихъ же и не можна уважати инакше, якъ выдумками его власнои, на дуже тенденційный

бôльше, и коли-бъ округъ теребовельскій бувъ хочь трохи лѣпше описався (тамъ дръ Шараневичь дôставъ 50 голосôвъ, а Чайковскій 112), бувъ-бы перейшовъ нашь кандидатъ. Але, якъ зачуваємо, въ Теребовли не було нѣякои организаціи мѣжь Русинами, нѣякого зъѣзду... Длячого? Може-бы намъ якій патріотъ, пояснивъ се въ „Дѣлѣ“? — *П. Л.*

Выборы въ Цѣшановѣ. *Зъ Цѣшанова пишутъ намъ:* У насъ грожено вôйтамъ екзекуцією, если неôтдадутъ голосъ свôй на кн. Чарторыйского; въ день выборôвъ самъ староста державъ бесѣду на ринку до выборцѣвъ въ користь князя, а въ сали выборчôй доти крычали фагасы имя князя, доки выборець не згодився ôтдати голосъ на него. Протесты и уваги противъ сего надъужитя не помагали нѣчого. Кождый, що ôтдавъ голосъ на Чарторыйского, дôстававъ картку: селяне бѣлу а жиды та Нѣмцѣ сину. На карточцѣ (одну сину маємо у себе. *Прим. Ред.*) стояло написане: „Wstęp do Szlomki“, въ долинѣ чорна печатка съ буквою G. (значитъ: Georg). Два селяне въ Дикова одержали по 3 зр., а голосували мимо того на проф. Вахнянина и пытали людей, що имъ съ симъ юдинымъ грошемъ робити? О. Ф. зъ К. выплачувавъ грошѣ выборцямъ. Ôнъ звѣстный тутъ своимъ житьемъ ширшому свѣтови, мавъ сына у Змартвыхвстанцѣвъ, а теперь пріймивоя функціи, котрои видко соромились навѣть и послѣднои сорты фагасы князя. При голосованю на запытанье нотаря Тратля ôтповѣвъ п. староста Цишка, що вирильнй голосы можна ôтдавати и посредствомъ повномочникôвъ, що и зроблено (sic!) Инспекторъ податковый стоявъ весь часъ при дверехъ салѣ, та кричавъ кождому выборцеви до уха имя князя Чарторыйского. Концепистъ або протоколянтъ п. старосты списавъ выборцѣвъ за пальцѣ при ôтбираню картъ легитимаційныхъ та поморгувавъ заедно, пригадуючи чи то давнѣйшй обѣцянки, чи грозьбы и намовы и штуки, а що найголовнѣйше, то той „Wstęp do Szlomki“, де за голосы данй на князя Чарторыйского п л а ч е н о, хотяй передъ тымъ голошено по часописяхъ, що князь лишь w a r u n k o w o прійме мандатъ, т. е. если выберутъ его по вольнôй воли безъ гроша. Що-жь теперь буде? По чіёй сторонѣ моральна побѣда?!

Выборы въ Турцѣ. *Отъ Турки пишутъ намъ:* Выборы на посла до рады державнои выпали у насъ лихо. Нашь кандидатъ дръ Николай Антоневичь одержавъ 74 голосы, а гр. Лосеви нараховано ажь 95 голосôвъ. О способѣ переведеня того выбору и о причинѣ нашого упадку напишу вамъ пôзнѣйше обширнѣйше. На теперь доношу, що въ Турцѣ нашихъ выборцѣвъ бито, а межи иншими шѣстьохъ выборцѣвъ, котрй прійшли були зъ позадалека ще зъ-ночи передъ днемъ выбору, цѣлкомъ невинно славный жидôвско польскій урядъ громадскій въ Турцѣ з а м к н у в ъ д о а р е ш т у, державъ ихъ цѣлу нôчь и не хотѣвъ въ день выбору выпустити. Мѣсцевый парохъ въ Турцѣ ходивъ два разы заразъ по арештованю тыхъ выборцѣвъ до п. старосты, жадаючи интервенціи, але безхосенно. Въ день выбору о 8 годинѣ рано удавалося зновъ много священикôвъ до п. старосты турецкого кôлька разôвъ и представляли ёму неслыхане насиліе комуны турецкои, — але дарма! — п. староста усмѣхаючись казавъ: „Та co ja mogę zrobić? Zresztą ja nie mam czasu, bo się muszę do wyborów przygotowywać...“ Нашй Русины ôтнеслися телеграфично до президента министрôвъ гр. Таффого, жадаючи ратунку. И до предсѣдателя рускаго центрального комитету телеграфовано о тыхъ насиліяхъ.

Зъ тыхъ 95 голосôвъ, що ихъ графови пораховано, есть що найменше 15 цѣлкомъ неправныхъ, а 6 голосôвъ нашихъ цѣлкомъ правильныхъ узнала комисія, выключно польска, за неправильнй. Розумѣесь само зъ себе, що буде внесеный грунтовый протестъ.

Выборы въ Бôбрцѣ. *Зъ Бôбрки пишутъ намъ:* Результатъ выборôвъ вамъ звѣстный: 77 голосôвъ упало на пр. Романчука, (зъ тыхъ 2 ôткинено), 7 выборцѣвъ, що спôзнились а хотѣли голосувати на п. Романчука, не допущено до голосованя; котръ-кандидатъ о. Сѣнгалевичь чи „Цѣнгулевичь“ одержавъ 84 голосы. Въ пекельнôй агитаціи за о. Сѣнгалевичемъ брали участь всѣ офиціялисты гр. А. Потоцкого и жиды, а на чолѣ ихъ стоявъ учитель Голембьовскій зъ Бôбрки, покинувши школу. (Якъ бы такъ Русинъ-учитель зробивъ?! — *Ред.*) Писарь громадскій и бувшій учитель Фаринякъ зъ Ланôвъ выкликувавъ заедно: „Не выбирайте бат...ôвъ професорôвъ! Чи мало они вамъ надоѣли? Чи мало наплатили вы екзекуцій? То л...ки, они хотятъ лишь свого добра, а не вашого...“ Що найсумнѣйше, то то, що мѣжь самыми Русинами показалося роздвоєньe: священики старои партіи зрадили селянъ-выборцѣвъ и „народовца“ Романчука и потягли за Сѣнгалевичемъ: дванайцятъ ихъ, якъ одинъ мужь, пôдъ проводомъ оо. Штогрина, Зарицкого и Радзикевича ôтдали голосъ на о. Сѣнгалевича. Деякй зъ нихъ говорили, що они голосували-бы на Кулачковского, а на Романчука „народовця“ не будутъ, хотяй его и поставивъ центральный комитетъ; другй заставлялися тымъ, що они за своимъ с. е. священикомъ муоятъ стояти, але промовчали, що передъ выборами були у нихъ офиціялисты гр. А. Потоцкого. Було однакожь кôлькохъ и такихъ священикôвъ (зъ партіи народнои), що неустрашимо ôтдали свои голосы п. Романчукови. П. Генцель, посолъ соймовый, агитувавъ лично помежи селянами. Пôдъ конець выборôвъ заинтоновали жиды и „твердй“ отцѣ „многая лѣта“ о. Сѣнгалевичу, а ôттакъ одинъ зъ нихъ внѣсъ „многая лѣта братямъ мойсеевого вѣроисповѣданя“ въ тôмъ самôмъ часѣ, коли народъ щось про нихъ шептавъ собѣ пôдъ ôкнами выборчои салѣ. За п. Романчукомъ агитували и голосували самй селяне; серце радувалось, дивитися якъ одинъ другого загрѣвавъ вытревати въ борбѣ за своимъ кандидатомъ. На вѣть выборцѣ зъ такихъ селъ, зъ ôгки доси нѣколи голосъ не упавъ на кандидата рускаго комитету, симъ разомъ голосували на п. Романчука. Народъ сповнивъ честно своє дѣло, — честь же ёму!

Выборы въ Калуши. *Зъ Калуша пишутъ намъ:* Нѣколи не выжидавъ народъ сихъ сторôнъ съ такъ великимъ интересомъ результату выбору, якъ теперь. Симпатія, яку посолъ Романчукъ вже передъ тымъ мавъ у тутешныхъ мѣщанъ и сельского народу, взмоглася до найвысшого одушевленя для его особы черезъ послѣдне выступленье его передъ выборцями, а именно черезъ порушенье текучихъ економичныхъ потребъ народу, черезъ поданье трафныхъ средствъ, якъ-бы тымъ потребамъ гадавъ зарадити, а въ кôнци черезъ смѣле выступленье противъ незаконного поступку правит. комисаря при розвязаню збору выборцѣвъ. Всѣ выборцѣ кликали тогды: „Такихъ смѣлыхъ слôвъ въ оборонѣ нашои кривды мы ще не чули! такихъ розумныхъ и неустрашимыхъ послôвъ дайте намъ Русинамъ якъ найбôльше!“ Не дивно, що въ день выбору потягнуло до Калуша кромѣ выборцѣвъ множество народу зъ селъ и залягали съ мѣщанами улицю передъ староствомъ, щобы выжидати результату выборôвъ.

Самй выборы ôтбувалися досыть спокôйно. Жиды не мали въ нихъ нѣякого интересу, бо не платилося грôшми, а заповѣджень жандармами бôйки и арештованя ôтпали здаесь въ наслѣдокъ телеграмы высланои до министра гр. Таффе. Впрочёмъ все, що можна було зробити въ користь урядового кандидата, було вже зроблене: староста объѣхавъ всѣхъ священикôвъ, призывавъ выборцѣвъ до своеи канцеляріи и ужилъ всѣхъ средствъ, щобы наклонити ихъ до голосованя на о. Сѣнгалевича; жандармы и ревизоры (грозившй громадамъ ôтнятьемъ сыровицѣ) зробили своє; священикамъ и селянамъ, на котрыхъ тяготѣла яка провина, загрожено зъужиткованьемъ еи.

Самъ актъ голосованя довершався дуже сторонничо. Выголошуванье имени урядового кандидата пріймано пôдъ найрôжнороднѣйшими формами (Сенгальовича, Цьенгальовича и т. д.) и записувано по справленю черезъ старосту на о. Сѣнгалевича; два голосы данй на п. Романчука съ перекрученымъ именемъ „Юліяна“ записано на иншого кандидата, хотяй догычнй выборцѣ додали, що п. Романчукъ есть професоромъ у Львовѣ, отже особу его добре означили. На подвôрье староства, де стояли выборцѣ не вôльно було входити Русинамъ; за то мали польскй агитаторы свобôдный вступъ.

Мимо попередного терроризму ôтдали свои голосы на п. Романчука выборцѣ зъ всѣхъ селъ наоколо Калуша, стоячй вже высоко въ своёй народнôй свѣдомости, именно: зъ Пôдмихайля, Добровлянъ, Хотѣня, Рѣпянки, Завою, Бережницѣ, обохъ Угрыновôвъ, Новицѣ, Берлогъ, Довгого, Тужилова, Пôйла, Кропивника, обохъ Сѣвокъ, Зборы, Пôдгôрокъ, Вѣстовы, Верхнои и др., такожь многй громады Войнилôвского судового повѣту. Деякихъ стероризованыхъ выборцѣвъ тыхъ селъ стерегли ихъ громадяне, грозили имъ, що не маютъ чого показуватись до села, коли-бы не сповнили волѣ громады! За митрополичо-урядовымъ кандидатомъ голосували польско-жидôвскй выборцѣ зъ Калуша и головно темнй Гôряне, збаламученй Андрейчукомъ, писаремъ въ Небылова, и незабутнои славы о. Вѣрскимъ зъ Лдзяного. Зъ священикôвъ усунулася бôльша часть, не годячися съ урядовою кандидатурою, ôтъ правыборôвъ, — деякй ôтдали свои голосы по своему переконаню и воли народа на п. Романчука, деякй зновъ зъобовязавшись до того старостѣ и о. Губчакови (а було ихъ ажь десять), ôтдали голосы на о. Сѣнгалевича. Характеристичне и то, що одинъ священикъ, зъобовязавшись старостѣ голосувати на о. Сѣнгалевича, п ô д ъ г р о з ь б о ю с в о и х ъ п а р о х і я н ъ не пріёхавъ на выборы!

Въ часѣ голосованя залягали товпы мѣщанъ и селянъ улицю передъ староствомъ, звѣдуючись безнастанно о числѣ голосôвъ за рускимъ кандидатомъ, и якъ хто голосувавъ. Голосувавшихъ на о. Сѣнгалевича витавъ народъ громами проклонôвъ; въ виду такого розъяреня не признавалися многй Гôряне до свого дѣла, завѣряючи людей, що голосували на Романчука. Упеклося такожь и священикамъ, що ôтступили ôтъ народа... Жаль серце краявъ, е глядячи на то, якъ першй разъ ôтъ коли выборы, ставъ роздѣлъ мѣжь духовенствомъ а народомъ...

Результатъ голосованя вже звѣстный; мимо всего высиленя п. старосты одержавъ у насъ п. Романчукъ таки бôльшôсть голосôвъ, именно 86 (зъ тыхъ 2 уневажнено) противъ 81.

По ôтбутôмъ голосованю чекали всѣ съ великимъ напруженьемъ на результатъ зъ другихъ повѣтôвъ. Вѣсть, що въ Бôбрцѣ одержавъ п. Романчукъ 75 голосôвъ проти 84, урадувала всѣхъ, бо на Бôбрку такъ много не числено; але приспѣвша незадовго телеграма зъ Долины добила насъ. О. Губчакъ, видячи въ сали таке сконстернованье выборцѣвъ, ôтозвався до нихъ съ сумнымъ потѣшеньемъ: „О. Сѣнгалевичь такъ само честный и добрый человѣкъ, якъ и п. Романчукъ, а треба власти духовнôй и свѣтскôй повинуватися (!!)“. Однакожь нѣ для кого було се потѣшенье. Нашй люде выходили зъ салѣ съ тяжкимъ серцемъ и опущеными голосами, мовлячи: „Не було намъ Русинамъ добра, тай здаеся не буде!“ Многй заплакали ревными слезами, кажучи: „Хотѣли мы мати посла по овому серцю, котрого мы такъ полюбили, та накинули намъ самозванця, котрого мы анѣ видѣли, анѣ хотѣли, анѣ чули за него!“ За то жидки крикнули на улици: „Vivat панъ Цьенгалевичь!“, а дэлѣ стали докоряти засумованымъ рускимъ выборцямъ: „абе, абе, рускй выборцѣ!“ Въ пôвъ годины появилася и якась дрантива музика передъ хатою о. Губчака (котрый бувъ головнымъ помôчникомъ п. старосты) и заграла ёму: „Jeszcze Polska nie zginęła!“

Мимо тои неудачи не опустили выборцѣ ще своихъ рукъ. Зразъ по скôнченю выбору зôйшлися они разомъ, описали всѣ безправности и тероризмы, якихъ кождый зъ нихъ дôзнавъ, и рѣшили одноголосно внести противъ такого способу выборôвъ протестъ.

Накинена кандидатура о. Сѣнгалевича якъ и его выборъ дуже прикро вразили тутешный народъ. Пôдъ Калушемъ народъ интелигентный, свѣдомый своеи народности и правъ, а до того прилягъ щиро до свого посла соймового п. Романчука. Если накиненье незнаного кандидата въ иншôй сторонѣ есть може ще и можливымъ, то було оно тутъ цѣлкомъ не на мѣсци; длятого бувъ выборъ можливый лишь при найбôльшôмъ тероризмѣ и безправностяхъ, котрй не приносятъ великои чести анѣ кандидатови, анѣ тымъ, котрй его поставили. Однакожь що найгôрше, дѣло, до котрого давъ ужитися нашь митрополитъ, зробило прикрый роздѣлъ мѣжь тутешнымъ народомъ а духовенствомъ, котрй доси находилися въ красноёй гармоніи. Вже тая обставина, що противникомъ кандидата, котрого бажавъ самъ народъ и котрого поставивъ рускій комитетъ, бувъ священикъ и крилошанинъ, вызвала въ народѣ немилй чувства; у мѣщанъ калускихъ запанувало страшне розъяренье на о. Губчака; на тыхъ священикôвъ, що голосували на о. Сѣнгалевича, народъ публично дуже негодувавъ. „По давнѣйшихъ выборахъ (кричали люде голосно на мѣстѣ), коли деякй зъ насъ дали обаламутитись, священики выпоминали се намъ довго въ своихъ проповѣдяхъ; а теперь коли мы стали розумнѣйшй — они самй спроневѣрились...“ На вѣсть, що о. Сѣнгалевичь мавъ въ день выбору пріёхати желѣзницею до Калуша, чекали товпы мѣщанъ и народа на мѣстѣ, щобы ёму справити немилу музику; на щастье ôнъ не надъѣхавъ. Не досыть того! Въ народѣ пôднѣсося ропôтъ и на самого архіерея. Люде голосно говорили: „Давнѣйшй митрополиты держали съ рускимъ народомъ, а нынѣ митрополитъ держитъ съ панами“; або казали: „Нашь архіерей не оставивъ своихъ кандидатôвъ въ повѣтахъ слабыхъ, але тамъ де Поляки не могли вже нѣчого зробити, де мы мали вояку надѣю перепертн нашихъ перворядныхъ заступникôвъ, пôдставивъ ôнъ намъ своихъ слабодухôвъ, зъ котрыхъ нѣ намъ, нѣ нѣкому не буде пожитку“, и т. д. Дѣйстно, дѣло, до котрого давъ нашь митрополитъ втягнутися, було дуже нефортуннымъ. Нашь архіерей казавъ въ своихъ листахъ, що припоручае длятого своихъ кандидатôвъ, щобы ухилити деморализацію при выборахъ; однакожь по мнѣню самыхъ священикôвъ не можна було щось гôршого до деморализаціи выгадати якъ такъ званыхъ митрополичихъ кандидатôвъ. Оно тяжко пôдкопало довѣріе народа и до архіерея и до духовенъства въ загалѣ. Народъ нынѣ вже не дурный, прозырае, и нерозважно вже нынѣ гртися по чіёмъ указу съ его святыми чувствами...

Выборы въ Бережанахъ, Пôдгайцяхъ и Рогатынѣ. *Зъ Бережанъ пишутъ намъ:* Выбôръ посла до рады державнои зъ округа Бережаны Пôдгайцѣ-Рогатынъ не рѣшеный. Голосованье въ Бережанахъ и Пôдгайцяхъ дало рôвнôсть голосôвъ: Дръ Дамянъ Савчакъ дôставъ 166 и гр. Романъ Потоцкій 166. Самъ актъ выборôвъ въ Пôдгайцяхъ и Бережанахъ бувъ правильный. Въ комисіяхъ обохъ повѣтôвъ запала при починѣ голосованя ухвала, що „Савчакъ“ и „Савчукъ“ розумѣесь одна особа, наколи сказано буде „адъюнктъ судо-

---

ладъ настроеной фантазіи.

Не лучше Запорожа зъображене у п. Сѣнкевича и проче населенье Украины. Авторъ старается описати складъ сего населеня и мы не знаемо, чому тутъ бôльше дивуватись: его тенденційности, чи невѣжи. Отое суть части, зъ котрыхъ складався украиньскій народъ въ XVII столѣтю: чумаки, степовй и лѣсній пасѣчники, воскобоѣ, смолярѣ, конюхи, хуторники, ловцѣ, сѣромахи, рыбалки, чабаны и просто хлопы. (I, 32. IV, 14). Вычисленй категоріи не повстали по гадцѣ автора зъ окремого занятя рôжнымъ промысломъ а противно, мають се бути якйсь нѣбы ôтдѣльнй племена, зъ котрыхъ кожде ôтзначаесь оригинальными чертами дикости. На примѣръ зберемо прикметы, котрыми авторъ характеризуе чабанôвъ для чогось-то ёму найбôльше ненавистныхъ. „Чабаны се пастухи, проводячй цѣле житье на степахъ; они зовсѣмъ дикй и не знаютъ нѣякои религіи; мѣсто пѣснѣ есть у нихъ якійсь глухій рыкъ; приставши до войска Хмѣльницкого, они не умѣли навѣть розпôзнати козацкои старшины и узнавали власть лишь у того, хто ихъ бивъ або убивавъ; они розумѣесь, не мали нѣякого понятя о межинароднôмъ правѣ (sic), але за то горѣли жадобою крови и грабѣжи; дике се племя можна було стрѣтити въ лѣсахъ коло Чернигова, но найбôльше проживало оно на территоріи Полтавского полку, а овѣдоцтвомъ сего обставина, що дикій полтавскій полковникъ Пушкаренко проводивъ выключно чабанамъ“ (I, 32, 36; II, 135, 155; III, 222; IV, 15). Читаючи таке, пытаємось мимохôть: чи авторъ набрався такого знаня зъ записокъ якого-тамъ легковѣрного подорожного по Австраліи або центральнôй Африцѣ, або выдумавъ нарочно, хоть не дуже то быстроумно, таку нѣсенитницю? Наколи вже чабаны особливо заинтересували п. Сѣнкевича, то не завадило-бъ було ёму дôзнатися про значенье самои ихъ назвы; ôнъ знайшовъ бы бувъ про нихъ дуже потрѣбнй вѣдомости въ описаню Херсоньскои губерніи Шмида, въ розправѣ про украиньскй артелѣ Щербины, и т. п.; зъ праць сихъ дôзнався бъ ôнъ, що чабаны не суть зовсѣмъ якимсь окремымъ дикимъ племенемъ, а суть то самй-жь украиньскй мужики, котрй творятъ артелѣ за-для годôзлѣ овець; ôнъ переовѣдчився бъ, що артелѣ тй складаются зовсѣмъ не зъ дикарѣвъ, а зъ людей, котрй зъумѣли выробити зовсѣмъ правильнй формы робôтничого товариства съ выбраннымъ черезъ себе отаманомъ, съ точнымъ роздѣломъ рôжнородныхъ праць межи поодинокихъ членôвъ, съ правильнымъ напередъ умовленымъ подѣломъ зыскôвъ, и т. п. Не менше якъ чабанамъ, дôстаеся въ повѣсти п. Сѣнкевича и рыбалкамъ: „Се дикй люде, норовы ихъ грубй, живутъ они на березѣ Днѣпра“ и т. п. Ще бôльше оригинально характеризуе авторь „сѣромахъ“; въ однôмъ мѣсци повѣсти слово то означае вовка, въ другôмъ часть населеня окрестности, про котру пише ôнъ отъ якъ: „Сѣромахи — то Богъ знае якй то люде, волоцюги, прійшовши зъ кôнця свѣта“ (sic) (I, 32). Думаю, що выстане наведеныхъ примѣрôвъ, щобы дати понятье о образованю п. Сѣнкевича на поли историчнои етнографіи.

(Дальше буде.)

вый въ Бережанахъ", бо въ нашихъ сторонахъ народъ привыкъ только до имени „Савчукъ" и на заходѣ дальше до имени „Савчакъ". Що дѣялося по за салями „выборчими", — не тяжко догадатись, крайна пресія.

Въ Бережанахъ и Подгайцяхъ скончилося голосованье около 1 годины зъ полудня. До 4-ои годины чекали тутъ на выслѣдокъ голосованя въ Рогатынѣ. Приватнй телеграмы доносятъ: 101 голосовъ Савчакъ, 14 Савчукъ; Потоцкій 106; а свѣдки-выборцѣ кажутъ: Савчакъ о 13 голосовъ больше отъ Потоцкого; такъ выглядае: 119 Савчакъ а 106 Потоцкій — й наша побѣда! Въ Бережанахъ працювали дроты телеграфичнй до познои ночи, обмѣнючися съ Рогатыномъ. Тайна така...

Въ Рогатынѣ дѣялося нечуванй рѣчи, котрй въ подробности и черезъ судову процедуру будутъ оголошенй для свѣта и черезъ протестъ прилюдный де належитъ, и черезъ выданье такои брошуры, де буде все докладно отмальоване въ кількохъ языкахъ, хотяйбы и за границями нашои цензуры, — нехай цѣлый свѣтъ судитъ о нашихъ дѣлахъ! Но теперь скажемо лишь то що безъ конфискаты дастьоя сказати.

По 4-той годинѣ прійшла до Бережанъ телеграма урядова: „101 гол. Савчакъ; 106 Потоцкій; 20 голосовъ уневажнено: Потоцкій выбраный". По такой телеграмѣ акта укончечено, опечатувано; выборъ оголошено. О. Кордуба, яко презесъ комисіи оголосивъ выборъ гр. Потоцкого и крикнувъ зъ цѣлого горла „vivat!" — тое „vivat" отголосилося, якъ хороватый бомокъ... Секретарь гр. Потоцкого просивъ всѣхъ на обѣдъ, але буквально нѣхто зъ нашихъ не бувъ, кромъ такихъ, якъ знаете, о. Кордубы и ще другого... Музика грала за ковбасами, а нашй выборцѣ пошли пожалувати дра Савчака: всѣхъ господаровъ було 150. Они плакали надъ нашою долею и казали: „вѣримо и знаемо, що мы побѣдили и право за нами, — будемо права доходити до останка всѣ и всѣми сполучеными силами и всѣми правными дорогами!" Такъ жалували свого сына свои люде и такъ пращали.

Около 7-мои годины приходитъ до Бережанъ урядова телеграма зъ Рогатына: „Зайшла помылка: не уневажненыхъ 20 голосовъ а 18 розстрѣленыхъ". Потоцкій не мае абсолютнои большости; оголошенье выбору систувати; выборцѣвъ затримати..." А тутъ вже нема выборцѣвъ! Староста бережаньскій п. Мавтнеръ оттелеграфувавъ: „Все укончено, решта — рѣчь намѣстництва".

Оказуеся крайно темна нелегальность въ однѣмъ Рогатынѣ, де священиковъ здушували жиды такъ що тіи млѣючи, мусѣли кричати о помочь, а коли селяне бѣгли священиковъ ратувати, ихъ арештовано. При актѣ выбору було больше агитаторовъ, якъ выборцѣвъ; передъ укончепьемъ выбору голосили выборъ Потоцкого, музыка грала, выборы перерывали, и зновъ безладъ лагодили, и знову выборъ тягли дальше, щобъ такою пресіею знудити выборцѣвъ, притримуючи ихъ до вечера. Коли одинъ зъ нашихъ нотувавъ собѣ голосы въ сали, влетѣвъ агитаторъ, выдеръ ему письмо, подеръ и кинувъ. Нѣхто не повѣривъ бы, що за сцены дѣялися при сихъ выборахъ въ Рогатынѣ.

Голосы на графа „Романьского" почислено Потоцкому, а Савчакови откинено 18 „Савчукъ" (розстрѣленыхъ) хоть Бережаны и Подгайцѣ згодилися въ комисіяхъ a priori, що одна особа; ergo Рогатынъ муситъ яко два голосы стояти противъ одного?!

Выборы въ Рогатынѣ. *Зъ подъ Рогатына пишутъ намъ:* На выборъ нашого любимця дра Дамяна Савчака зъѣхалась сюды кромѣ выборцѣвъ вся доокрестна вельможна и невельможна, ходачкова и ясна шляхта, щобы станути до зажертои борбы противъ кандидатуры дра Савчака. Ихъ окружала численна прислуга въ свѣтлой либеріи, якъ се колись було подъ Пилявцями. Наша сторона згорнулася подъ крила 20 священиковъ-выборцѣвъ. О 10 годинѣ почалися выборы заявленьемъ комисаря п. Баньковского, будьто ц. к. намѣстництво розпорядило отдавати голосы на комисію выборчу лишь на друкованыхъ карткахъ, котрй державъ въ рукахъ. Закимъ однакожь нашй выборцѣ успѣли показати свои легитимаціи, щобы одержати блянкеты урядовй до выповненя и голосованя, то въ однѣй хвили була вже повсотка сихъ блянкетовъ въ рукахъ противниковъ и привилегіованыхъ агитаторовъ, а ихъ помагавъ безъ потребы выповняти п. бурмистръ Шеферъ и пачками, по пять и больше складавъ на столъ по за плечима п. старосты. Огъ и перша нелегальность!

Слѣдувало голосованье. Выборцѣвъ кликано въ азбучномъ порядку, не поля мѣсцевостей, а поля прозвищь. Се новина! Але мимо того падали разъ-вразъ голосы на руского кандидата. Затревоженй противники починаютъ бурду, вызываючи выборцѣвъ и колючи ихъ шилами, чи якими-то другими острыми знарядами. Колька голосовъ паде на „рабю" Потоцкого, противники одушевляются, кричатъ, горлаютъ, немовь бы въ якой коршмѣ въ добрахъ гр. Романа. Нѣчо не помагаютъ накликуваня о. Билинкевича, судіи Поляньского и нотаря Телишевского до п. комисаря, щобы привернувъ ладъ и спокой. Порядній выборцѣ, не могучи перенести неприличныхъ крикновъ и штовханцѣвъ, котрыми нейсатй обкладали селянъ, опускаютъ салю. Але нашь кандидатъ иде заедно горою.

Слѣдуе отже третій маневръ. На годину передъ концемъ голосованя якісь батяры и нейсатй стаютъ кричати въ всего горла: „Vivat Потоцкій!", а нашй люде збаламученй замѣсть на Савчака голосуютъ на Савчука, а Хрунѣ на контръ-кандидата. Одного Хруня привели пянѣсенького подъ рамена и ледви вытягнули зъ него: „По...по.. тоц...кій". Въ томъ впадае банда зъ 12 трубачевъ мѣскихъ передъ порогъ салѣ выборчои и починаютъ концертъ... шумъ и войкъ... анѣ выкликаный выборець не чуе, що его кличутъ, анѣ комисія не може чути, на кого онъ голосъ отдае. Але въ списѣ найшлося завсѣгды написане: „hrabia Roman Potocki". Вже теперь не провѣрювано навѣть автентичности голосуючого, якъ се дѣялось кождого разу, коли голосъ падавъ на дра Савчака. Членъ комисіи жидъ п. Остернъ вписувавъ до того замѣсть Дамянъ — „Дамидъ" або „Давидъ" и тымъ переважавъ вагу на сторону графа. Коло стола комисіи стояла цѣла галерія не-выборцѣвъ: паскновъ, посесоровъ, лат. кольндзовъ, ко. Цавдереръ зъ Поморянъ, и другй, що нашихъ до 50 выборцѣвъ не допускали, а „Хрунѣвъ" тягнули на силу до голосованя. Священики въ сали выборчой терпѣли пекельнй муки. О. Билинкевича жиды втягнули межи себе и почали такъ чимсь колоти и штовхати, що мусѣвъ кричати „гвалту". Жиды съ камѣньемъ чекали на дворѣ и не одинъ выборець достався каменемъ; священики боялися выходити зъ салѣ: о. Филиповскій мусѣвъ чекати ажь до подписаня протоколу и доперва подъ покрывомъ одного члена комисіи и кольканайцяти выборцѣвъ достався до чужои брычки и гальопомъ спасся передъ камѣньемъ. Такъ то отбувалися въ Рогатынѣ выборы.

Переглядъ часописей.

(*„Gazeta Nar." и „Kurjer Lw." о выборахъ. — Якъ „Батьковщина" характеризуе рускихъ пословъ и якъ „Русскія Вѣдомости" характеризуютъ нашихъ „паломниковъ".*)

„Gazeta Narodowa" констатуе пораженье польского комитету центрального въ чотырохъ селяньскихъ округахъ выборчихъ на 27. Найбольше дойимае ей выборъ сов. Ковальского въ Жовквѣ-Равѣ Сокалю противъ сов. Децыкевича, кандидата правительственного. „Gaz. Nar." мотивуе упадокъ послѣдного тымъ, що лишь правительство, а въ меншой мѣрѣ „obywatelstwo" стояли за сею кандидатурою и заключае що „wpływy rządowe bez współudziału obywatelstwa" суть за слабй супротивъ „Рады Русскои" и ей агитаціи и що на будуще правительство повинно „gorliwość obywatelstwa" высше цѣнити. Три другй пораженя центрального комитету польского отбулися на земли мазурскій; въ Тарновѣ-Пильзнѣ-Домбровѣ, де ко. Копыцѣньскій побѣдивъ на власну руку кандидата комитетового Ришарда Завадского, предсѣдателя окружного суду тарновского; въ Ланцутѣ-Ниську, де графъ Фердинандъ Гомпешь узурпувавъ собѣ мандатъ противъ Ант. Оборского, и въ Бохни-Вѣеску, де селянинъ войтъ Янъ Оржеховскій значною большостею поваливъ контръ-кандидата центр. комитету, гр. Яна Стадницкого. За симъ послѣднымъ „Gaz. Nar." не дуже жалуе яко за кандидатомъ, поставленымъ въ комитетѣ сильными закулисовыми махинаціями.

Трехъ митрополичихъ кандидатовъ: о. Сѣнгалевича, о. Мандычевкого и пос. Охримовича витае „Gaz. Nar." досыть холодно и признае, що выборъ ихъ удався лишь по дуже тяжкій борбѣ „pod powagą krajowego komitetu centralnego i za jego wpływami" Въ радѣ державнѣй назначуе имъ „Gaz. Nar." мѣсце въ „колѣ польскомъ", де вольно имъ буде вытворити окремый клюбъ и де въ справахъ поза-краевыхъ и нестоячихъ въ близькой звязи съ автономіею политичною краю будутъ могли голосувати свободно, але передъ свѣтомъ, правительствомъ и радою державною мусять они собою представляти „całość kraju", — инакше надъужилибъ они „publiczne zaufanie" и спроневѣрились бы краеви. Коли бъ згаданй послы митрополичй, до котрыхъ „Gaz. Nar." неомѣло причисляе и пос. о. Озаркевича, охотѣли бути „дикими" въ радѣ державной або стали манекинами правительства, на такій случай сталось бы они по мнѣню „Gazet-ы" зрадниками и неславили бы себе передъ — „обывательствомъ."

„Kurjer Lwowski", здаючи справу зъ выборовъ въ куріи селяньскій, радуеся, що чотырохъ графовъ Яновъ (Замойскій, Тарновскій, Красицкій и Стадницкій) упало при выборахъ яко такй, що нѣколи не журились долею селянъ, а послѣдный бувъ простымъ commis voyageur-омъ Лендербанку. О выборѣ гр. Романа Потоцкого пише „Kurj. Lwowski": „Тяжку справу мавъ сей графъ съ дромъ Савчакомъ. Зъ однои стороны найсильнѣйшй вилывы, якихъ лишь можна було ужити, зъ другои добровольна охота, и — 25 голосовъ рожницѣ. Се трохи сомнѣнный успѣхъ!" — О п. Грохольскомъ пише „Kurj. Lw.": „За выборъ п. Грохольского боялися всѣ и лишь съ великою бѣдою, 63 голосами здужавъ онъ удержатись противъ молодого о. Сѣчиньского. Бувъ и великій трепетъ о п. Киляновского, але що повѣтъ бродскій поисувавъ, то направила Камѣнка". — „Въ особѣ Оборского — каже „Kurj. Lw." — стративъ Лендербанкъ другого commis voyageur-а, а делегація позбулася одного зъ найславнѣйшихъ дармоѣдовъ". Зъ оцѣнкою годимося вповнѣ. Згадуючи про кандидатуру проф. Вахнянина, думае „Kurj. Lw.", що „niestosownym był krok ставати противъ кн. Юрія Чарторыйского, котрый obywatelskim postępowaniem swojem więcej dobrego ludowi ruskiemu wyświadczył, niż cała organizacya ruska". На се мусимо сказати, що намъ меньше суть звѣстнй заслуги князя Юрія для селянъ рускихъ, коли противно проф. Вахнянина праця коло просвѣты народа посредствомъ читалень есть досыть голосна въ цѣлой Галичинѣ, и що беручи рѣчь объективно, скорше выпадало уступити отъ кандидатуры князеви, нѣжь проф. Вахнянинови. Впрочѣмъ проф. Вахнянина покликавъ самъ народъ рускій, а князь кандидувавъ зъ потребы, бо Sanocka ziemia знудила собѣ его послованье. Остаточно отсылаемо редакцію „Kurj. Lw.-ого" по близшй информаціи до селянъ-мазуровъ въ Шовску, въ добрахъ князя Юрія...

„Батьковщина" подае таку характеристику нашихъ пословъ и такй уваги: „...Правдивымъ кандидатомъ Русиновъ, мужемъ цѣлкомъ по ихъ серцю и воли, бувъ только п. Ковальскій. Ему найблизше стоитъ о. Озаркевичь, кандидатъ бодай на-повъ рускій; дальше о. Мандычевскій, оттакъ п. Охримовичь, оба (особливо о. Мандычевскій) бодай въ частинѣ и рускй кандидаты, а вже найдальше о. Сѣнгалевичь, кандидатъ и любимець самыхъ лише Поляковъ, ряду и митрополита. П. Ковальскій буде й могъ цѣлкомъ смѣло выступати въ оборонѣ рускаго народу, о. Озаркевичь буде мусѣвъ въ значной, а пп. Мандычевскій и Охримовичь таки въ найбольшой части оглядатися на волю Поляковъ и ряду, а вже-жь о. Сѣнгалевичь буде по просту лише хиба выконувати то, що Поляки чи рядъ схотятъ. Якъ-бы змѣнилася политика ряду а настали новй выборы, де народъ могъ-бы выбирати цѣлкомъ свободно, то п. Ковальскій бувъ бы напевно зновъ выбраный, о. Озаркевичь може, а тамтй всѣ на певно перепалибы: о. Мандычевскій могъ-бы достати голосы лише въ надворняньскомъ повѣтѣ, п. Охримовичь лише въ дрогобыцкомъ, а о. Сѣнгалевичь не доставъ-бы може нѣгде и одного голосу... Не всѣ Русины годятся завсѣгды съ политикою п. Ковальского, и наша газета неразъ ему дорѣкала и не одно ему закидала. Але всѣ Русины узнаютъ, що онъ заслужився немало для рускаго народу, и всѣ признаютъ, що онъ повиненъ засѣсти въ радѣ державной яко заступникъ Русиновъ. На него мусимо й теперь найбольшу надѣю покладати. О. Озаркевичь выступавъ часто въ оборонѣ многихъ потребъ народу, але (особливо въ остатныхъ часахъ) не такъ смѣло, якъ другй; бесѣдникъ онъ слабшій. О. Мандычевскій черезъ дванайцять лѣтъ въ соймѣ нѣколи не обозвався, зъ причины слабовитости часто и не приходивъ на засѣданя, не завсѣгды тримався твердо иншихъ рускихъ пословъ, а передъ трема роками подписавъ навѣть внесенье п. Поляновского, щобъ утворити двѣ новй посады рускихъ каноникновъ, котрыхъ-бы поставлявъ польскій выдѣлъ краевый. П. Охримовичь лишь дуже мало коли и лишь коротко та въ дробнѣйшихъ справахъ промовлявъ въ соймѣ; передъ трема роками, коли минист. Земялковскій здававъ справу передъ своими выборцями въ Дрогобычи, онъ поставивъ внесенье, щобы министрови выразити довѣрье народу. О. Сѣнгалевичь не выступавъ ще нѣколи публично, — хиба передъ шестьма роками въ судѣ краевомъ у Львовѣ яко овѣдокъ въ процесѣ бувшого канцлера о. Яворовского; а хотяй предсѣдатель трибуналу совѣтникъ Улье голосивъ ему присягу по руски, онъ отповѣдавъ все лишь по польски, а притомъ отповѣдавъ такъ пеняво, такъ нескладно, що присутнй Русины встыдалися а Поляки смѣялися... Отже такй нашй новй заступники въ радѣ державной... О справѣ выборовъ поговоримо ще неразъ. Теперь зробимо лише двѣ уваги, котрй запамятайте собѣ добре, всѣ Русины. Перше: при сихъ выборахъ тримали Поляки, рядъ и митрополитъ разомъ; першій то разъ сталося, щобы рускій митрополитъ не тримавъ съ рускимъ народомъ, але съ Поляками противъ рускаго народу! Перемыскій владыка Ступницкій не мѣшався до выборовъ; польскій епископъ Солецкій выдавъ листъ пастырскій за выборами и за польскимъ комитетомъ. Друге: найбольшій вплывъ на выборы зъ сельскихъ громадъ мавъ теперь рядъ, и не перейшовъ нѣхто, кого рядъ не допустивъ. Де Поляки (съ жидами), рядъ и митрополитъ попирали одного кандидата, тамъ рускому кандидатови найтруднѣйше було перейти."

Поважный и широко читаный дневникъ „*Русскія Вѣдомости*", выходячій въ Москвѣ, подавъ въ ч. 114 зъ сего року словами свого кореспондента зъ Петербурга таку характеристику провоникновъ галицко-рускои депутаціи, що ѣздила недавно до Петербурга на Кирило-Методіевске свято.

„Отець Наумовичь — читаемо въ „Рускихъ Вѣдомостяхъ" — бѣлый якъ лунь. Довге, срѣблисте, выпещене волосье окружае не по лѣтамъ молоде, рожеве и свѣже лице. Маньеры у него покорливй, пригнетенй, полохливй; голосъ тихій и придавленый. Не носитъ священичои одежи и по россійски говоритъ лѣпше, якъ его товарищѣ. — Редакторъ „Слова" п. Площаньокій рябый, товстый, за окулярами, лѣтъ подъ 40. Дуже легко взяти его за Нѣмця, выгодованого ковбасками и швабскимъ пивомъ. Онъ такъ само якъ и о. Наумовичь, не говоритъ, а нѣбы умоляе, опустивши очи въ долину. Мова у него трохи „чудаковата", мѣшанина зъ малорускихъ, польскихъ и великорускихъ словъ. Столицею такои мовы есть здаесь мѣсто Броды. Путанину его мовы весело слухати. Я не читаю „Слова", але коли оно выдаеся на отакій „бродскій" мовѣ, то дуже легко може чоловѣка розвеселяти, потѣшати. — Редакторъ „Нового Пролома" п. Марковъ ще минорнѣйшій обохъ его товарищевъ, Онъ любый и добродушный чоловѣчокъ. Видъ у него самый катакомбный, до неможливости сумный и безнадѣйный, — немовь его окрозь, усюды и разъ-у-разъ проводжае „цѣсарскій прокураторъ". Говоритъ онъ незвычайно тихо, озыраючись на всѣ боки и выдае зъ себе щось такого нѣбы онъ разъ-по-разъ высказуе австрійско-угорскй державнй тайны найбольшои ваги, а на дѣлѣ онъ только розповѣдае, що „грошей у него нема и жити ему незвычайно трудно". А тымъ часомъ у часописи его така хоробра назва — „Проломъ"! Бѣдный фантастъ! — онъ нагадуе собою заяця въ ступѣ. — Нашй галицкй браты вельми добре зробили, що привезли съ собою и репрезентанта галицкои демократіи, „крестянина" Бѣлецкого. Пишу званье Бѣлецкого въ скобкахъ длятого, що сей титулъ „крестянина" мабуть не его власный а прибраный. Правда, Бѣлецкій не розлучався съ своею высокою баранячою шапкою, съ чорною свитою, съ украиньокою сорочкою, съ великими чоботьми и широкимъ чересомъ зъ ременю, але-жь на зобраняхъ говоривъ онъ нѣбы по выученому и подабавъ на того актора, що выставляе на показъ свою одежу. Только сей Бѣлецкій и гороѣжився своею товстотою, бундючностею и деякимъ форсомъ, а безъ него нашй гостѣ цѣлкомъ подабали-бъ на слабосильну команду идеалистовъ, котрй збилися черезъ „прозу житя" зъ всякого толку..."

ДОПИСИ.

Зъ Стрыя.

(*Чимъ агитовано за кандидатомъ митрополичимъ п. Охримовичемъ при выборахъ?*) Я доносивъ уже вамъ про польску отозву розкинену въ округѣ выборчомъ Стрый-Дрогобычь-Жидачевъ, — отозву, котра вымѣрена противъ рускаго духовенства для подготовленя терену подъ выборъ митрополичого кандидата. Отозва тая звучитъ:

Odezwa do ruskiego narodu!

Jako przyjaciele gmin, wydaliśmy już przed pierwszymi wyborami do was odezwę z podaniem, jaką należytość mają od was pobierać księża za pogrzeby, śluby i t. p. funkcye cerkiewne. Otoż wyciąg tych taks (Jura stolae et conductus) przesyłamy znowu w odpisie, aby zwrócić waszą uwagę, jak niektórzy księża nadużywają ustawy i obdzierają biednych włościan. Sprawy tego obdzierania nie ma komu z waszego powiatu ani w sejmie, ani w radzie państwa poruszyć, bo wybiera-

cie posłów, którzy, zamiast bronić was od zdzierstwa księży, właśnie tylko interesa księży popierają. Takim posłem dotąd był też i c. k. radca dworu Kowalski który zamiast starania się o zniżenie podatków i powiększenie gminom pastwisk i lasów, stara się wyłącznie tylko o podwyższenia kongruy i remuneracyi dla księży, które to podwyższenia z gorzko przez gospodarzy opłacanych podatków płynęły do kieszeń księży, mających i tak grube majątki! Zbliżają się znowu wybory do rady państwa, i znowu starają się księża, aby siłą-mocą kandydaturę Kowalskiego przeprzeć, aby znowu postarał się dla nich o nowe podwyższenia pensyi, remuneracyi i taks za śluby i pogrzeby, które to wy, biedni chłopi, zapłacić musicie! Jako Rusini i przyjaciele narodu ruskiego, zwracamy waszą uwagę: Nie wybierajcie księży na prawyborców do rady państwa, lecz samych gospodarzy, a ci niech wybiorą posła Rusina z ludu, który by nie tylko interesa księży, lecz także i interesa narodu ruskiego, przeważnie interesa gospodarzy wiejskich bronił i popierał. W końcu — ocknijcie się, że ten poseł, c. k. radca Kowalski, którego przez lat 20 prawie za wpływaniem ojców duchownych wybieracie, ani razu przed wami nie stanął, abyście go przynajmniej poznali i sprawy nie zdał, co dla gospodarzy wiejskich w sejmie i radzie państwa dobrego zrobił, bo niczego nie zrobił dla gmin, prócz tego, że pensyę księżom podwyższono i po 100 złr. i wyżej remuneracyi udzielono, które to pieniądze z waszych kieszeń popłynęły i podatek zwiększyły! Od przyjacieli gmin.

Wyciąg z ustawy taksy za pogrzeby i śluby, jura stolae et conductus. — I. Za mszę świętą śpiewaną w miastach 43 ct., a po wsiach 10 ct. — II. Za trzy zapowiedzi w mieście 36 ct., a na wsi 12 ct. — III. Za ślub w mieście od bogaczów 28 ct., a od gospodarzy wiejskich 12 ct. — IV. Za chrzest nic się nie należy. — V. Za pogrzeb z wielką paradą osoby starszej należy się księdzu, który prowadzi procesyę, w mieście 42 ct., a na wsi 15 ct. — Detto osoby mniejszej należy się w mieście 15 ct., a na wsi 8 ct. — Za czytanie 3 ewangelij w miastach 60 ct.., a na wsi 42 ct. — VI. Za parastas w miastach 35 ct., a na wsi 25 ct. — VII. Podzwonne (wpływa na fundusz cerkiewny) w miastach 94 ct., a na wsi 3 ct.

Цѣкава рѣчь, чи тая ôтозва проходила ц. к. прокураторію державну?! Если проходила, то справдѣ авторови ѣи гратулюємо особлившого щастя!

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Выборы). До звѣстки о выборахъ зъ 1 с. м., поданои въ попереднôмъ числѣ додаємо, що зъ мѣста Черновець выбраный по завзятôй борбѣ противъ дотеперѣшного посла Кохановского централистъ Вагнеръ. — Дня 2 с. м. ôтбулись выборы, крôмѣ Галичины, такожь въ меншихъ посѣлостяхъ Моравіи, Стиріи и Каринтіи, въ мѣстахъ въ Краинѣ, Истріи, Гориціи и Градисцѣ и въ палатѣ торговельнôй въ Зальцбургу. — Въ Моравіи выбранѣ зъ меншихъ посѣлостей Чехи: Куси, Скопаликъ, Зачекъ, министеръ Пражакъ, Мечникъ, Веберъ, Шромъ и Микишка; зъ Нѣмцѣвъ выбранѣ: Гябнеръ, Найсеръ и Шмидъ. Въ загалѣ одержали Чехи 8, а Нѣмцѣ 3 мандаты, такъ само и въ тыхъ самыхъ округахъ, якъ въ р. 1879. — Зъ меншихъ посѣлостей Стиріи выбранѣ: клерикалы Кальтенегеръ, Алойсъ и Альфредъ Лихтенштайны; клерикальнѣ Словенцѣ: Карльонъ, Гедель, Раичъ; Словенецъ Воснякъ и двохъ централистôвъ (въ округахъ Брукъ и Юденбергъ) Пошь и Штадльоберъ. Рôжница межи теперѣшными а попередными выборами лежитъ въ тôмъ, що нѣмецколиберальна партія позыскала округъ Юденбургъ, въ котрôмъ доси выбраный бувъ клерикалъ Бернфайндъ й одержала тымъ способомъ двохъ послôвъ зъ Стиріи мѣсто дотеперѣшного одного. — Зъ меншихъ посѣлостей Каринтіи выбранѣ: въ округѣ Клягенфурту министеръ Пино мѣсто дотеперѣшного посла централиста Лякоа. Въ прочихъ трохъ округахъ выйшли дотеперѣшнѣ послы централисты: Гокъ, Вранъ и Нишльвицеръ. — Въ мѣстахъ Краины выйшли: въ Люблянѣ Словенець Гогенвартъ, въ Адельбергъ Словенець Поклюкаръ. Въ третôмъ округѣ мѣстъ (Рудольфовертъ) жаденъ зъ кандидатôвъ не одержавъ абсолютнои бôльшости а результатъ заряженого опôля отиолѣйшого голосованя доси ще незвѣстный. — Горицiя и Градиска выбрали майже одноголосно графа Коронини. — Дня 30 с. м. ôтбулись выборы зъ меншихъ посѣлостей на Шлезку, зъ мѣстъ въ Чехахъ, палатъ торговельныхъ въ Австріи горѣшнôй и долѣшнôй, Краинѣ и Буковинѣ и зъ бôльшихъ посѣлостей въ Тиролю. — На Шлезку стратили централисты зновъ одно мѣсце, именно зъ окр. Опавы, де мѣсто дотеперѣшного посла централиста Шмука выйшовъ антисемитъ Тиркъ. Въ Фрайденталь удержався централистъ Зигльа въ окр. Тѣшина выбраный супротивъ дотеперѣшного посла Обрачая клерикалъ-Полякъ Свѣжи. — Ческѣ мѣста выбрали слѣдующихъ послôвъ-Чехôвъ: Ригера, Глядика, гр Кавница, Матуша, Ѣречка, Талижа, Бромовского, Цайтгаммера, Яна, Кайцля, Цукра, Досталя, Шпачека, Тоннера и Крофта. Зъ нѣмецкихъ кандидатôвъ выбранѣ: Бангансъ, Русъ, Поллякъ, Барайтеръ, Праде, Зигмундъ, Майсльеръ, Кноцъ, Страхе, Киндерманъ, Бендель, Гальвихъ, Нитше и Штеръ. При сихъ выборахъ позыскали Чехи зъ мѣстъ одинъ тôлько мандатъ бôльше, якъ въ р. 1879. — Въ Тиролськôй бôльшôй посѣлости понесла сполучена лѣвиця дôймаючѣ страты. Компромисъ клерикалôвъ съ италійскими націоналами выдеръ зъ рукъ лѣвицѣ мандаты въ всѣхъ округахъ выборчихъ тирольскои бôльшои посѣлости. Выбранѣ клерикалы: Джованели и Спавръ и італійскѣ націоналы: Чурльеттѣ и Мальфаттѣ. — Зъ торговельныхъ палатъ Австріи низшои выбранѣ централисты: Мавтнеръ и Леонъ; зъ торговельнои палаты Австріи высшои централистъ Шаупъ, а въ кôнци зъ торговельнои палаты въ Чернôвцяхъ директоръ тамошнои филіи галицкого банку гипотечного Попперъ, котрый прирѣкъ, що приступитъ до сполученои лѣвицѣ.

ЗАГРАНИЦЯ.

Синя книга и епильогъ до англьороссійского спору. Дня 2 с. м. появилася въ Лондонѣ синя книга, обнимаюча исторію всѣхъ майже подѣй, почавши ôтъ 29 марта ажь до 4 мая с. р. Зъ депешь, якѣ мѣстятся въ сѣй книзѣ, показуєсь ясно, якъ Россія на кождôмъ кроцѣ ôтносила дипломатичну побѣду надъ Англіею и якъ уступчивый ажь до крайности показався кабинетъ Глядстона. Въ депеши н. пр. зъ 8 цвѣтня пише лордъ Гранвиль до англійского посла въ Петербурзѣ, щобы ôнъ зажадавъ пояснень „о очевиднôмъ непослуху ген. Комарова на приказы царя“ а рôвночасно одержує Лемсденъ письмо, въ котрôмъ министеръ дѣлъ заграничныхъ хвалитъ поступованье Афганцѣвъ. Тымъ часомъ получивъ ген. Комаровъ ôтъ царя — якъ звѣстно — за свôй „непослухъ“ золоту шаблю почестну. Въ иншихъ депешахъ знову жадае лордъ Гранвиль по кôлька разôвъ, щобы такъ Россіяне якъ и Афганцѣ задержали занятѣ ними позиціи ажь до часу, доки не розпôчнутся переговоры въ справѣ докладного означеня границѣ. Россія не хотѣла сего жаданя сповнити и Англія уступила мимо того, що сего якъ найсильнѣйше домагалася. Зъ депешь показуєся дальше, що Россія не хотѣла доти згодитися на судъ мировый, доки не будутъ выконанѣ ѣи бажаня що до ôтступленя певныхъ областей на пасовиска Туркменôвъ; ба навѣть тогды, коли Англія вже згодилася на границю, яку вытычивъ для неи ѣи комисарь Лешаръ, Россія ще зробила собѣ певнѣ застереженя. Такъ отже Россія выскувала на кождôмъ кроцѣ а Англія змушена була уступати. Одно, що Англія зыскала, то есть, що Россія зреклась Зильфикару и Меручака. Але и сихъ обохъ позицій Россія первѣстно не жадала и они остались були поза границею вытыченою Лешаромъ; доперва по отычцѣ коло Пенджь-Дехъ постановила она и ôй позиціи занятi. Коли теперь Россія ôтступила ôтъ сихъ позицій, то лишь длятого, що они для неи теперь не потрѣбнѣ. Англія потѣшаеся вправдѣ тымъ, що вывôзъ коло Зульфикара, оставшійся при Афганистанѣ забезпечуе Гератъ на случай вôйны; ся потѣха однакожь есть зовсѣмъ безъосновна, коли зважимо, що съ поступомъ часу Россія може и зовсѣмъ не буде потребувала на случай вôйны переправлятися до Герету конче ажь черезъ Зульфикарь и вартôсть сеи позиціи есть дуже проблематичною. Одною заслугою Англіи въ цѣлôмъ сѣмъ спорѣ есть, що она не допустила до вôйны, котра дуже легко могла бы статися всемѣрною. Но ся користь есть дуже загальною и для самои Англіи не приносить жадного хôсна. Тымъ часомъ Россія не тôлько що зыскала досыть значну часть землѣ, котру теперь буде могла ôтступити Туркменамъ и дипломатично побѣдила Англію, але що найважнѣйше, повага и значенье ѣи въ середнôй Азіи зросли до нечуваної доси славы. Всѣ на пôвъ дикѣ племена въ середнôй Азіи почули теперь, якъ могучою есть Россія, коли ѣй не могла опертися навѣть така Англія, котра доси уважалась тамъ за найсильнѣйшу. Се значенье Россіи стане ѣй дуже въ пригодѣ при найблизшôмъ можливôмъ случаю нового якого конфликту и лагодитъ ѣй теперь вже новѣ дороги до дальшихъ здобутковъ въ Азіи центральнôй. Цѣкавѣ рѣчи показуются зъ сихъ депешь такожь що до мирового суда въ англьо-россійскôмъ конфликтѣ; показуєсь зъ нихъ, що первѣстно назначеный бувъ мировымъ судiею нѣмецкій цѣсарь Вильгельмъ — вѣсть, котру при першôмъ ѣи появленю зô всѣхъ сторонъ старались усильно заперечити. Гадка, щобы для порѣшеня спору, хто першій зломивъ угоду зъ 16 марта, пôддати пôдъ судъ одного зъ монархôвъ европейскихъ, выйшла ôтъ амбасадора россійского. Лордъ Гранвиль згодився на се тымъ бôльше, що цѣсарь нѣмецкій есть спорôдненый съ россійскою пануючою родиною. Доперва, коли переговоры межи Англіею а Россіею поступили такъ далеко, що можливôсть вôйны показалась усуненою, цѣсарь нѣмецкій не хотѣвъ принять на себе урядъ мирового судiи. Тогды обѣ стороны звернулись до короля Даніи Звѣстно, кôлько разôвъ появлялися слухи о сѣмъ судѣ и кôлько разôвъ ихъ знову заперечувано; теперь есть вже рѣчею певною, що король дуньокій принявъ на себе розсудити, хто завинивъ зломаньемъ угоды зъ 16 марта и се буде кôнцемъ цѣлого англо россійского конфликту. Прочѣ справы, а навѣть и означенье границѣ обѣ державы залагодили вже майже зовсѣмъ самѣ межи собою такъ, що позôстае ще лишь означити на мѣсци деякѣ точки афганьскои границѣ. Такъ отже зъ цѣлого спору позôстае ще лишь послѣдный актъ мирового суду, по чѣмъ цѣла справа уступитъ зъ порядку дневного.

Россія. Важный крокъ въ державнôмъ устрою россійскôмъ зроблено теперь черезъ внесенье т. зв. подушного. Хто знае, якъ великій тягарь накладавъ сей податокъ на людей „крестьянского сословія“ т. е. на самыхъ майже выключно селянъ-хлѣборобôвъ и якѣ надъужитя практикувалися при стяганю сего податку въ Россіи, той певно съ радостею повитае внесенье сего податку. Указомъ „государственного совѣта“ зноситься отже подушне въ цѣлôй Россіи съ выемкою Сибири и ôтъ 1 сѣчня 1886 р. податокъ сей зовсѣмъ вже не буде стягатися. Важною змѣною пôдъ взглядомъ економичнымъ а понекуды такожь и пôдъ взглядомъ политичнымъ есть внесенье т. з. банку польского для Царства польского и прилученье его до банку державного. Банкъ сей тратитъ ôтъ теперь свое первѣстне чисто польске значенье и станесь лишь филіею банку державного, для котрого буде заименованый окремый управитель. Филіи сего банку будутъ переобразованѣ на „ôтдѣлы“ а операціи такъ филіи якъ и ѣи ôтдѣлôвъ будутъ ôтбуватися на тыхъ самыхъ основахъ що и банку державного лишь съ певными змѣнами, о котрыхъ рѣшае министерство. Крôмъ сего филія варшавска буде такожь управляти довгами Царства польского вынявши выплаты заграничнѣ. Не менше важною змѣною въ державнôмъ устрою Россіи буде такожь заведенье высшого дисциплинарного суду для урядникôвъ судовыхъ, въ складъ котрого вôйдутъ сенаторы, предсѣдателѣ департаментôвъ першого и касаційного и чотыры сенаторы именованѣ що року царемъ. Судъ сей, котрого проектъ выробило вже министерство правосудія буде мати право усувати выновныхъ судѣвъ ôтъ обовязку, переносити зъ однои посады на другу, а навѣть лишити виновныхъ судѣвъ ихъ достоинъства. Въ двохъ першихъ случаяхъ муситъ засудъ потвердити министерство правосудія а въ послѣднôмъ случаю самъ царь.

Италія. Тыждень тому назадъ обходжено въ Италіи а именно въ Палермо 25-лѣтнѣ роковины повстаня зъ 1860 р. На се торжество зôбралися досыть ще численнѣ члены тыхъ тысячъ гарибальдистôвъ, що свого часу здобули мѣсто. Межи сими членами були такожь и министры Кайроли и Криспи, котрѣ такожь свого часу брали участь въ походѣ Гарибальдого. Кайроли высѣдаючи тогды на островъ, бувъ тяжко раненый, а Криспи бувъ знову министромъ Гарибальдого и организаторомъ острова. — Вчера т. є. дня 5 с. м. розпочався въ Римѣ „европейскій межинародный конгресъ антиклерикальный“. На конгресъ сей приѣхали зъ Франціи: бувшій президентъ мѣста Парижа Дрейфисъ, журналистъ Гиятъ и гр. Данвиль Майльфе; зъ Англіи Бредльо, звѣстный представитель безъвѣроисповѣдный въ англійскôмъ парляментѣ; зъ Испаніи: Зорилля, шефъ републиканôвъ; зъ Чехъ: рѣзбяръ Гура. Представителѣ сего конгресу хотѣли спровадити зъ Франціи антиклерикальнѣ хоругви, котрѣ мали розвинути въ Римѣ, правительство однакожь сего не дозволило и сконфискувало хоругви на граници. — Зъ Константинополя доносятъ, що тамошне правительство дôстало вѣдомѣсть будьто бы Италія лагодилася до походу на Берберъ. Въ звязи съ сею вѣстею маe бути скорый ôтъѣздъ італійского посла гр. Корти зъ Константинополя.

Сербія. Зъ Бѣлграду доносятъ, що збройнѣ ватаги Арнаутôвъ, котрѣ вже ôтъ довшого часу непокоили сербску границю, вшали дня 30 и 31 мая с. р. до Сербіи коло Бувача и хотѣли тамъ забрати касу податкову. Арнауты зôстали однакожь прогнанѣ а министеръ Гарашанинъ выславъ по поводу сего ôтповѣдну ноту до Порты. Здаеся однакожь, що тутъ ходило о щось бôльше якъ лишь о самъ нападъ на урядъ податковый и забранье касы, имовѣрно ходило о выкликанье ворохобнѣ, бо рôвночасно доносятъ, що въ громадѣ Бува (Бувачь?) жителѣ ставили збройный опôръ побиранiю податковъ за пасовиска. Власти арештовали проводирôвъ и зарядили строге слѣдство. Въ загалѣ Сербія находится въ дуже критичнôмъ положеню а король Миланъ найменше може тѣшитися успѣхомъ своеи политики. Де не погляне всюди маe ворогôвъ: Чорногора и Караджорджевичѣ, сторонники Ристича и всякого рода неспокôйный елементъ у внутрѣ державы, Болгарія и Македонія все то жде лишь на погибель Сербіи, взглядно ѣи представителя. Король Милянъ станувъ длятого зовсѣмъ по сторонѣ Австріи и найшовъ лишь въ нѣй свого пріятеля, за те стягнувъ на себе велике негодованье Россіи а россійскѣ журнали явно и остро выступаютъ противъ такому союзови Сербіи съ Австрiею и выказуютъ злѣ наслѣдки въ першôй линіи для самого короля Миляна.

НОВИНКИ.

— **Въ справѣ конфискаты 53 ч. „ДѢЛА“** одержали мы слѣдующу допись: Cz. 8933. W Imeny Jeho Cisarskoho Welyczestwa! C. k. Sud krajewyj dla spraw karnych u Lwowi orik na pidstawi §. 489, 493 p. k. i §. 37 z. p., szczo hriast' artykulu umiszczenoho w czyśli 53 czasopysy: „Dilo“ z dnia 27 maja 1885 r. pid zahołowkom „Ruch wyborczyj — z Bereżańskoho — z Buczacza — z Złoczowskoho — z Komarna — z Kałusza“ mistyt' w sobi znamena wystupku z §. 300 z. k. szczo zatim usprawedływłena jest zarjadżena czerez c. k. Prokuratora derżawnoho konfiskata toiż czasopysy. W naslidok seho riszenia wzboronene jest dalsze rozprostranenie toho artykulu, a zabranyj nakład maje buty znyszczenyj. Powody. Zmistom zhadanych artykułiw usyłuje autor czerez perekruczenia i podanie zmyślenych faktiw pobudyty czytajuczych do nenawysty i pohordy protiw uriadnykam politycznym z powodu ich uriaduwania pry wyborach. Lwiw 31 maja 1885. — *Lidl.*

— **Ôтъ Вп. Василя Ильницкого,** директора рускои гимназіи одержуємо слѣдующу допись: Довженъ есмь подати до вѣдомости станъ касы зъ фондôвъ, приланыхъ рускими добродѣями для запомоги бѣднои учащоися молодежи рускои гимназіи. Коли съ кôнцемъ мая 1885 обчисливъ я ще съ другимъ членомъ стану учительского рускои гимназіи, Дромъ Савицкимъ, весь вилынувшій въ сѣмъ роцѣ шкôльнôмъ прихôдъ и розхôдъ, то показалося, що приходу було 394 зр. 86 кр.
а розходу „ 444 зр. 59 кр.
отже недобору 49 зр. 73 кр., котрый я покрывъ зъ власнои кишенѣ. На ôтозву мою, помѣщену въ „Дѣлѣ“, поспѣшили заразъ съ датками рускѣ патріоты; и такъ о. Рѣпецкій зъ Коросна прислався 5 зр.; о. Осмѣловскій зъ Кристинополя 2 зр.; о. Софронъ Левицкій зъ Рунгуръ 20 зр. — отже разомъ 27 зр. Тiи однакожь щедрѣ датки, за котрѣ щиро дякуємо, цѣлого дефициту не покрываютъ, а що бôльше, докучливôй потребѣ бѣднои молодежи не запобѣгаютъ. Про тое виджуоя приневоленымъ заковтати ще разъ до сердець руского народу и щирыхъ рускихъ патріотôвъ о новѣ запомоги... Выложенѣ датки на бѣдну, а запомоги достойну, учащуоя молодѣжь суть гей-бы грôшь въ господарство вложеный, котрый народови верне капиталъ съ ôтсотками. *Василь Ильницкій*, директоръ рускои гимназіи.

— **Важне для шкôлъ.** Министерство просвѣты перевело ревизію книжокъ для шкôлъ народныхъ и выдало на пôдставѣ сеи ревизіи новый выказъ книжокъ для сихъ шкôлъ. — Въ справѣ испытôвъ зрѣлости выдало министерство просвѣты слѣдующій рескриптъ: а) ученики VIII клясы, котрѣ въ другôмъ курсѣ получили II або III клясу, можутъ бути допущенѣ до испыту зрѣлости доперва по слѣдующôмъ роцѣ шкôльнôмъ; такъ само и абитуріенты, котрѣ по великихъ вакаціяхъ маютъ здавати поправчій испытъ зъ одного предмету можутъ бути допущенѣ до испыту зрѣлости доперва по зложеню испыту поправчого въ осѣннôмъ речинци; б) помôчь, подавана до обману при письменнôмъ испытѣ зрѣлости маe бути карана ôтповѣдно до обставинъ такъ само якъ и обманъ; в) екзаминанды, котрыхъ 4 письменнѣ роботы при испытѣ зрѣлости выпали недостаточно, не можутъ вже бути допущенѣ до устного испыту зрѣлости въ текучôмъ речинци, такъ само якъ и тѣ, що складаючи частковый испытъ зрѣлости, зле поробили задачѣ письменнѣ; г) власти шкôльнѣ краевѣ можутъ тыхъ екзаминандôвъ, що зъ якогось предмету, котрый не належитъ до устрою испыту зрѣлости (якъ религія, исторія природы, пропедевтика философична) — маютъ здавати окремый испытъ, допустити до испыту дотычного предмету передъ испытомъ зрѣлости и вызначити до сего речинець; д) що до нотъ зъ обычаѣвъ и религіи треба увзгляднити лишь ноты зъ 4 курсôвъ двохъ найвысшихъ клясъ. Кандидати, котрѣ маютъ свѣдоцтва уповажняючѣ ихъ до принятія на политехнику, коли складаютъ испытъ въ цѣли переходу на университетъ маютъ бути увôльненѣ ôтъ испыту зъ наукъ природныхъ, математики и физики а зъ исторіи маютъ складати испытъ лишь зъ исторіи клясичныхъ народôвъ старожитности. Розпорядженье входитъ въ житье вже съ текучимъ рокомъ шкôльнымъ.

— **Впр. митрополитъ Сильвестеръ** розôславъ до урядôвъ деканальныхъ обѣжникъ до ч. 2930 слѣдующого содержаня: „Дирекція банку „Славія“, утворивши ôтдѣлъ асекураційный у Львовѣ, предложила Митрополитальнôй Консисторіи заявленье, що готова есть уступити такъ ôтъ убезпечень огневыхъ церквей якъ и будынкôвъ ерекціональныхъ 10% въ користь фонда вдовичо-сиротиньского по священикахъ, якъ и при убезпеченяхъ на житье ôтъ кождыхъ 1000 зр. ав. 5 зр. ав., если убезпеченя посредотвомъ Всч. Духовеньства здѣлаются. Подаючи тое до вѣдомости, поручаеся Всч. дек. урядови о тôмъ Всч. кондеканальныхъ священикôвъ завѣдомити. Львôвъ дня 7 Мая 1885. *Сильвестеръ*, митрополитъ“.

— **Именованя.** Рада школьна краeва именувала Николая Стефановича зъ Кнѣсела дѣйотнымъ учителемъ школы етатовои въ Дмитрю; Едварда Двожачка дѣйстнымъ учителемъ въ Сѣльци белзкôмъ; Ивана Бенiовского дѣйстнымъ учителемъ школы филіяльнои въ Лозовôй; Николая Петрова дѣйстнымъ учителемъ школы етатовои въ Гаяхъ; Игнатія Гамалю дѣйстнымъ учителемъ въ Пôдъярковѣ; Евгенію Карпиньску дѣйстною учителькою въ Зарубинцяхъ; Людвика Скорицкого зъ Стрыѣвки дѣйстнымъ учителемъ въ Старомѣщинѣ; Ивана Жлобицкого дѣйстного учителя зъ Плесковець дѣйстнымъ учителемъ въ Бѣлôй; Даміяна Хомяка зъ Бѣлявець дѣйстнымъ учителемъ въ Берлинѣ.

— **Чія чаша?** Тобія Верберъ, позолотникъ и цѣнитель галицкого заведеня заставничого у Львовѣ, ринокъ ч. 18 зголосився до духовнои власти архіепархіяльнои съ заявленьемъ, що незнакомый ему якiйось священикъ давъ ему ще передъ рокомъ чашу до позолоченя и до теперь по тую не зголосився; ôнъ проситъ отже духовну власть архіепархіяльну завôзвати того священика, щобы собѣ позолочену чашу ôтобравъ.

— **Выдѣлъ Кружка правникôвъ у Львовѣ** складае симъ прилюдну подяку Вп. Добродѣямъ: п. Титови Реваковичеви, ц. к. адъюнктови судовому въ Садагорѣ, и п. Ярославу Ильницкому, докторандови правъ у Львовѣ, за ихъ щедрѣ дары по 5 зр., а надто першому сердечно дякуємо за удѣлену намъ цѣнну раду. — *Кружокъ правникôвъ у Львовѣ.*

— **Выклады рахунковости державнои** на львôвскôмъ университетѣ обнявъ п. Антоній Черны, совѣтникъ рахунковый и членъ ц. к. комисіи екзаминаційнои для наукъ о рахунковости мѣсто занедужавшого старшого совѣтника рахункового п. Кульчицкого.

— **Въ Рымановѣ и Жегестовѣ** зôставъ ôткрытый

на сезонъ купелевый, т. є. ôтъ 1 мая до 30 вересня, ц. к. урядъ почтовый.

— **Холера.** Пôсля ореченя мадридскои комисіи науковои, холера въ испаньскôй провинціи Валенціи має характеръ пошести азійскои. Дня 2 с. м. були тамъ знову чотыри случає смерти на холеру.

— **Катъ въ власнôй справѣ.** Въ Мадридѣ оженився недавно катъ тамошный съ молодою и хорошою 18 лѣтною дѣвчиною, котра передъ тымъ мала любовника Маріана Фернандоръ. Сей довѣдавшися, що его любовниця выйшла за ката, приѣхавъ до Мадриду и старався бачитись зъ нею. Якъ-разъ коли ката не було дома, ôнъ зайшовъ до его дому и по короткôй розмовѣ съ своєю давною любовницею добувъ зъ кишенѣ револьверъ и застрѣливъ єи, а потому самъ ôтдався въ руки полиціи. Убійцю судъ засудитъ имовѣрно на кару смертя; и такъ катъ буде мати случайнôсть власноручно ôтплатитись убійцеви за смерть своєи жены.

— **Великій стрейкъ.** Зъ Ню-Іорку доносятъ, що тамошнй роботники въ фабрикахъ желѣза и стали зробили стрейкъ, якого доси Америка ще не видѣла. Бôльше якъ 100.000 роботникôвъ покинуло роботу. Причиною стрейку було, що фабриканты знижили роботникамъ платню.

— **Всѣ зубы вылетѣли.** Передъ кôлькома днями переходивъ у Вѣдни коло одного базару въ самôй серединѣ мѣста якійсь прилично одѣтый мужчина и закашлався наразъ дуже сильно. Кашель тревавъ досыть довго и закôнчився на послѣдокъ трагикомично для згаданого мужчины, бо всѣ зубы зъ обохъ щокъ выпали єму на тротуаръ. Незнакомый мавъ именно вставленй обѣ щоки, котрй черезъ нещастливый кашель вылетѣли на землю на велику радôсть вѣденьскихъ лихолатникôвъ и розбились на куснѣ. Дармо кинулись они збирати зубы, бо незнакомый змѣшаный сею пригодою спаосся чимъ скорше бѣготвомъ зъ мѣсця.

— **Пекло въ Загребѣ.** Ôтважнѣйшй и цѣкавѣйшй люде вже ôтъ давна старалися выслѣдити, де то есть то пекло, въ котрôмъ грѣшнй душѣ въ смолѣ смажатся. Се удалося доперва ôткрыти одному селянинови зъ околицѣ Загреба. Показалося, що пекло есть таки на земли, а именно въ самôмъ мѣстѣ Загребѣ. Передъ кôлькома недѣлями зайшовъ бувъ до Загребу одинъ селянинъ съ своєю женою. Жена его понесла молоко до якогось дому и черезъ довшій часъ не повертала. Селянинъ не знавъ що съ нею сталося и почавъ за нею шукати по цѣлôмъ мѣстѣ, розпытуючи кождого, кого лишь стрѣтивъ на улици. На послѣдокъ знайшовся якійсь дотепный, що зъумѣвъ чоловѣкови пояснити, де подѣлась его жѣнка. Ôнъ повѣвъ его передъ хемичну лябораторію въ университетѣ тай каже до него: — „Чоловѣче, ты дармо шукаєшь жѣнки; она вже давно пропала; єи певно ось тутъ до сего дому заманили та вже десь давно зарѣзали и зварили, а сало зъ неи продали до аптики. А чи не була твоя жѣнка бѣлява съ сиными очима?“ пытає дотепный дальше. — „А якъ-же нѣ, — була“, каже селянинъ. — „Такъ поминай вже, якъ звала“, ôтповѣдає тамтой, бо тамъ якъ разъ лишь бѣлявыхъ съ сиными очима рѣжутъ и заразъ варятъ. Бѣдный селянинъ бувъ вже въ великôмъ страху, коли наразъ явилася его жѣнка и ôнъ чимъ скорше утѣкъ съ нею зъ мѣста. Тымъ часомъ вѣсть о сѣмъ рознеслась по цѣлôмъ мѣстѣ. Хтось побачивъ студента въ лябораторіи въ чорнôй масцѣ на лици; заразъ зроблено зъ него чорта. Въ цѣлôй лабораторіи почала особливо женьска служба розказувати, що тамъ дѣєся щось несамовитого. Одни казали, що тамъ есть чорна комната, до котрои людей заманюютъ, а якъ тамъ лишь хто увôйде, то помôстъ заразъ западаєся, чоловѣкъ паде въ пивницю а тамъ его заразъ рѣжутъ. Такй и тымъ подôбни вѣсти розголошувано о лабораторіи въ Загребѣ и дôйшло до того, що на Зеленй свята зôбралася передъ нею велика товпа народа, особливо селянъ, котра мала вже охоту кинутись на будынокъ и силомôцью прогнати зъ ôтти чортôвъ и тыхъ, що съ ними лучатся та неповинныхъ людей рѣжутъ и варятъ — а полиція ледви могла дати собѣ раду съ невѣжами.

— **Дрôбни вѣсти.** Цѣсарь дарувавъ зъ приватныхъ фондôвъ громадѣ Куряны, пов. бережанського, 50 зр. запомоги на украшенье церкви. — Архикн. Альбрехтъ выѣхавъ онодгы по инспекціи въ Перемышли до Тарнова, зъ ôтки поѣхавъ до Угорщины, а архикн. Вильгельмъ вернувши до Кракова, выѣхавъ черезъ Вадовицѣ до Вѣдня. — Въ Комарнѣ обôкравъ невыслѣдженый доси злодѣй въ помешканю одного официра войскову касу, забравши зъ неи 1800 зр. — Въ Новôмъ Санчи завалилася пôдчасъ представленя оцена театральна, при чѣмъ падаючій стовпъ зломивъ одному ученикови ногу.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Конкурсъ на парохію Соколôвъ, дек. бучацкого, наданя приватного, розписаный ухвалою зъ дня 4 червня 1885 до ч. 3829. Речинець назначеный до 29 липня 1885.

Завѣдательство въ Олешковѣ, дек. снятыньского по смерти о. Іоана Чомкевича, тамошного пароха, получивъ о. Іоанъ Глѣбовицкій на прошенье вдовы Розаліи Чомкевичь по зробленôй угодѣ съ нею.

Сотрудництво въ Заболотовѣ, дек. коломыйского, получивъ о. Антоній Носковскій.

Президія намѣстництва годится на каноничну институцію о. Иліи Пиндуса, запрезентованого на парохію Перерослъ.

Митрополича консисторія запитує судъ окружный въ Самборѣ, чи панѣ Фелиція Созаньска яко властителька Дашавы заинтабульована на ту маетнôсть передъ 20 мая и чи не продала єи, бо выставила презенту на Дашаву. — Митрополитальна консисторія вставилась до намѣстництва о выплату рôчнои платнѣ для прив. сотрудника въ Ясеновѣ о. Іоана Бодруга зъ фонда религійного.

Позволенье приступити до испыту получивъ о. Володимиръ Карачевскій сотруд. въ Росохачи дек. скôльского.

Увôльненый ôтъ завѣдательства въ Лукавици дек. стрыйского о. Василій Криницкій.

Буковиньске правительство вызначило для о. Теофиля Озаркевича завѣд. въ Садагурѣ платню 315 зр. рôчно въ емолюментахъ, 84 зр. грунтового, 73 зр. 50 кр. додатку церковного и 52 зр. 50 кр. для пѣвця церковного зъ фонду религійного.

ПОСМЕРТНЙ ВѢСТИ.

О. Александеръ Кмицикевичъ, парохъ въ Колоднѣ деканата Куликôвского, перемыскои епархіи, ревный рускій патріотъ и взôрцевый священникъ упокоився дня 30. мая с. р. въ 78 роцѣ житя а 54 священьства. Вѣчна ему память!

Агнеса зъ Саламонôвъ Волосова жена емеритованого совѣтника карного суду упокоилася 3 червня с. р. въ 78 роцѣ житя. Вѣчна ѣй память!

† **Войтѣхъ Грабовскій**, польскій малярь-акварелистъ, рисовникъ и рѣзбярь, наймолодшій братъ знаменитого портретиста Андрея Грабовского, померъ у Львовѣ вô второкъ по довшôй хоробѣ на груди въ 35 роцѣ житя. Покôйникъ займавъ яко артистъ середъ польскихъ рисовникôвъ не послѣдне мѣсце а творы его штуки ôтзначалися зазсѣгды глубокою поезією повною лиризму и мимо пробиваючогося зъ нихъ мелянхолизму будили въ людяхъ симпатію. Яко чоловѣкъ и обыватель краю тѣшився ôнъ пріязнею и прихильностею всѣхъ, що его близше знали и належавъ до тыхъ дуже нечисленныхъ Полякôвъ, що проживаючи на Руси, любили той народъ, середъ котрого прійшлось имъ проживати.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Всч. о. Ом. Глѣб. въ Бѣль. Д. Мы посылаємо Вамъ „Дѣло“ ôтъ 1 (13) марта по одержанôмъ замовленю. Не знаємо про то, що значитъ Ваша допись: „Менѣ перервалась пересылка ôтъ 17 марта“? — **Вск. Тим. Вас. въ Стрѣльци Беньк.** Переславй 3 зр. 25 кр. на Руокій правотарь получили мы 28 сѣчня и выслали до редакціи тогожь. Розсылатися буде ажь по укôнченю друку цѣлого тому. — **Всч. о. И. Кис. въ Крог.** Пересланй намъ 4 зр. мы отримали и вписали.

Пôдписаный завѣдомляє П. Т. Публику, що ôтбувши довшу практику на дентистичнôй клиницѣ при университетѣ въ **Галье** пôдъ проводомъ проф. дра Гольлендера, поселився въ **Чернôвцяхъ** и выконує всѣ въ объемъ дентистики входячй дѣланя пôсля найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординує ôтъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

1369 7—? **ПЕТРО КАДАЙСКИЙ**
въ Чернôвцяхъ ул. Руска ч. 9.

ТОВАРИСТВО „ПРОСВѢТА“

при зближаючихся испытахъ въ школахъ народныхъ подає до вѣдомости Свѣтл. Радъ шкôльныхъ, Воч. священикôвъ, катихитôвъ, учителѣвъ и родичѣвъ, що книжки накладу товариства, призволенй Радою шкôльною на преміи для ученикôвъ, красно оправленй, можна набути **въ канцеляріи товариства при ул. Скарбкôвскôй ч. 2** по слѣдуючôй цѣнѣ:

Перекотиполе	18 кр.
Ластôвка	20 „
Добре роби, добре буде	17 „
Розказы про силы природы	20 „
Оповѣданя о житю св. Бориса и Глѣба	20 „
Повѣстки для дѣтей	25 „
Сестра	15 „
Байки	22 „
У пропасть дорога ховзка	28 „
Зоря	22 „
Исторія Руси Ч. II	23 „
Исторія Руси Ч. III	28 „
Звѣрята шкôдни и пожиточни	42 „
Паша, душа въ господарствѣ	35 „
О користномъ ужитю неужитковъ	22 „
Де що про здоровье	20 „
Житье св. Кирила и Методія	22 „
Ленъ и коноплѣ	24 „
Рогата худоба	45 „
Про живоплоты и лѣсы	20 „
Кривоприсяга	22 „
Веніяминъ Франклинъ	16 „
Молитвенникъ народный (въ звычайнôй оправѣ)	20 „
въ лучшôй оправѣ:	
а) хребетъ полотняный и золоченый хрестъ зъ переду	25 кр.
б) цѣла оправа полотняна, береги золочени и золоченый хрестъ зъ переду	35 кр.
„Зоня безплатна учителька“ въ хорошôмъ переплетѣ	40 „
а въ звычайнôмъ	30 „
Кобзарь Т. Шевченка оправленый въ полотно и съ вызолоченымъ заголовкомъ	40 „

☞ **Всякй замовленя высылаются скоро и точно.**

(Надôслане.)

! Новôсть !

Ôтъ дня 1 червня будутъ продаватися поживно-освѣжуючй напитки шумячй пріятного омаку, выроблюваній у Львовѣ якъ:

Кефиръ, напитокъ черкескихъ гôрняковъ зъ молока коровячого на грибку кефировôмъ.

Квасъ россійскій зъ жита и напитки галицкй зъ солоду.

Напитки сй находятся въ комисѣ у п. Карчевского, аптикаря въ ринку и тамъ продаются по умѣренôй цѣнѣ.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ
поручає 1315 38—?
препараты зъ гумы и выробы кавчуковй
для потребъ хирургичныхъ и иншихъ подôбныхъ.

НАДôСЛАНЕ.

Звертаємо увагу нашихъ Вп. читателѣвъ на анонсъ добре реномованои фирмы **Valentin & Co.** въ **Гамбурзѣ**, дотычачу **Гамбурскои грошевои лотеріи**, котра безъ сумнѣву мусить заинтересувати Публику и дає случайнôсть за малый выдатокъ опробувати щастя.

Курсъ збôжа

въ дня 29 мая 1885.

Цѣна за 100 кильограмôвъ.

	зр	кр.	зр	кр
Пшеница червона	7	80	8	45
Жито	6	30	6	70
Ячмѣнь	6	25	7	90
Овесъ	6	60	7	—
Гречка	7	10	7	35
Кукурудза стара	5	50	6	75
„ нова	—	—	—	—
Просо	—	—	—	—
Горохъ до варки	7	—	8	50
„ нас.	6	—	7	—
Сочевица	—	—	—	—
Фасоля	8	—	13	—
Бôбъ	—	—	—	—
Выка	5	50	6	50
Конюшина (передна)	34	—	52	—
Анижъ	—	—	—	—
„ плоскій	—	—	—	—
Кминъ	—	—	—	—
Рѣпакъ зимовый	11	—	11	75
„ лѣтный	—	—	—	—
Ржй (Льняика)	—	—	—	—
Насѣнье льняне	—	—	—	—
Насѣнье конопляне	—	—	—	—
Хмѣль новый	55	—	60	—

Въ селѣ Пôдъярковѣ
почта Романôвъ коло Бôбрки
есть у господаря Тимка Сподарика
пôдъ ч. 99
СТО ПНѢВЪ ПАСѢКИ
заразъ на продажь.

Улій Дѣржоны; всѣ суть футрованй, пооднокй, подвôйнй, потрôйнй и почвôрнй. 1—2

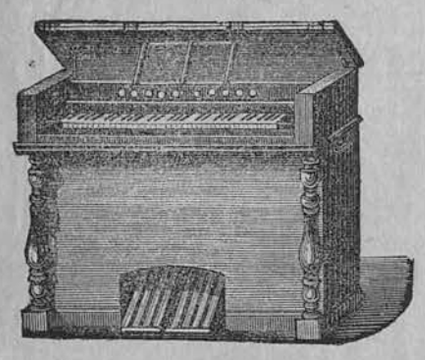

5 килевй
БОЧôВКИ ВИНА
поручає
ТОРГОВЛЯ ГЕГЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ
К. Ф. ПОПОВИЧА
1257 (29—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1	бочôвка Гегеляйского столового	2 зр. 10 кр.
1	„ Гегеляйского столового лучшои якости	2 зр. 30 кр. и 2 „ 50 „
1	„ Гегел. стол. ароматичного	2·70 и 3 зр.
1	„ Самородного вытравного	4 зр. 30 кр.
1	„ Ермелеки-Бакаторъ стол.	2 „ — „

Повысше наведенй цѣны розумѣются вразъ съ бочôвкою окованою желѣзными обручами и оплаченымъ портомъ почтовымъ, такъ що благооклонный ôтбиратель жадныхъ бôльше коштôвъ не поноситъ. Купуючи вина особисто тôлько у продуцентôвъ ручитъ за здоровй добрй, натуральнй и лучшй вина якъ зъ Вершецъ, и проситъ о ласкавй замовленя.

NEUE (13.) UMGEARBEITETE ILLUSTRIRTE AUFLAGE.
240 HEFTE ODER 16 BÄNDE.
VIERHUNDERT TAFELN.
Brockhaus' Conversations-Lexikon.
Mit Abbildungen und Karten.
Preis à Heft 30 kr.
JEDER BAND FL. 4.50., LEINWAND FL. 5.40., HALBFRANZ FL. 5.70. Ö.W.

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанй Отцѣ духовнй уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дає такожь на раты.

Съ поважаньемъ
ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,
1372 6-? властитель фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина, Ч. 9.

Ц. к. Закладъ жерелово-купелевый
въ КРЫНИЦИ.
Станція желѣзницѣ Тарнôвско-Лелюхôвскои „МУШИНА-КРЫНИЦЯ.“

Ôтвореный ôтъ 15 мая до кôнця вересня н. ст. посѣдає численнй жерела щавы алькалично-желѣзнои, два забудованя купелевй о 100 комнатахъ, купелѣ огрѣванй парою и всѣ уряджения до лѣченя и до упріятненя побуту потрѣбнй, закладъ гимнастичный, жентичарню, молочарню, реставрацію, цукорню, пекарню торговлѣ и рукодѣльнѣ кравецкй и шевскй.

Аптика, почта и телеграфъ въ Закладѣ.

Комнатъ совершенно урядженыхъ ввышь 1000.

Читальня дневникôвъ, выпожичальня книгъ, театръ польскій вô Львова пôдъ управою п. Іоана Добжаньского, оркестра купелева диригована п. Вроньскимъ въ Кракова, проходы, паркъ на 60 моргахъ лѣса шпилькового, прогульки въ окрестности, вечерки и балѣ.

Пôдчасъ сезону ординує 6 лѣкарѣвъ.

Бюро информаційне удѣляє безплатно поясненъ и посередничитъ на замовленя при вышуканю мешкань, высылає тоже повозки до двôрця желѣзницѣ.

Для коротко пробуваючихъ комнаты гостинній въ готелю Кракôвскôмъ.

Описъ безплатно посылає и на письменнй запытаня отвѣчає, такожь принимає замовленя на воды минеральнй:

Ц. к. Закладъ жерелево-купелевый вô Крыници.

Ц. к. Закладъ водолѣчничій (гидріятичный)
въ Крыници.

въ минувшôмъ роцѣ взôрцево пôсля найновѣйшихъ досвѣдôвъ гидротерапіи устроеный, ôткритый для мѣсцевыхъ и для доходячихъ недужныхъ ôтъ 15 мая 1885 н. ст.

Управляючій гидротерапіи Дръ **Генрикъ Еберсъ.**

ПОДЯКА

для Банку взаимныхъ убезпечень „Славія“ въ Празѣ.

На дни 11 цвѣтня 1885 зостало въ громадѣ Сороцко черезъ пожаръ знищеныхъ шѣсть загородъ селяньскихъ, зъ котрыхъ три було убезпеченыхъ въ Банку взаимныхъ убезпечень „Славія“, на дни-же 10 мая 1885 зостали знищенѝ и будынки ерекціональнѝ убезпеченѝ въ тѣмъ самѣмъ Заведеню.

Въ обохъ случаяхъ ликвидація скора черезъ речене Заведенье зостала заряджена и выплачена на мѣсци заразъ въ готовцѣ заличка послужила до скорого отбудованя спаленыхъ будынковъ, решта же признаного отшкодованя въ короткомъ часѣ зостала намъ доплачена.

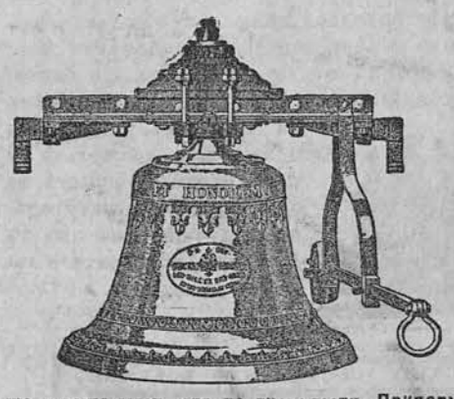
По тѣй причинѣ почуваємся подписанѝ до обовязку за справедливе оцѣненье шкоды, якъ такожь за скору выплату вынагородженя зложити Головнѣй Репрезентаціи Банку взаимныхъ убезпечень „Славія“ у Львовѣ прилюдну подяку.

Сороцко дня 22 Мая 1885.

Члены комитету церковного:

Николай Лужницкій, за предсѣдателя.
Іоанъ Воробець.
Гаріилъ Бачиньскій.
Василь Свистунъ.
Іоанъ Заблоцкій.
Илько Заблоцкій.

Ц. к. придворна ліярня дзвонѣвъ П. ГИЛЬЦЕРА въ Винеръ-Найштадъ

поручаєся до **замовлень дзвонѣвъ и гармоничныхъ складъ всякои величины и голосу.** За напередъ означеный голосъ або акордъ якого дзвонка, якъ такожь за найлѣпшій металь гварантуєся. Монтованье до дзвонѣвъ приспособлює ся **на способъ уприв. съ головами зъ кованого желѣза.** Черезъ се монтованье можна великими дзвонами дуже легко дзвонити и можна ихъ колько небудь разовъ обернути такъ, що серце бє за кождымъ разомъ въ иншє мѣсце, черезъ що дзвоны зыск ютъ на тревалости. **Припоручаня** выконуются якъ найскорше, точно и **дуже дешево** при **найвыгоднѣйшихъ условіяхъ заплаты. Гармоничнѝ дзвонки** до престолѣвъ съ сильными и голосными дзвоночками.

Зъ альпаки: 1 складъ съ 4 двв. по 14 зр., 1 складъ съ 3 дзв. по 11 зр.
Зъ мосьондзу: 1 „ „ 4 „ „ 10 „ 1 „ „ 3 „ „ 8 „

Отзначеня: Выстава вѣденьска 1873, два медалѣ за поступъ за складъ дзвонѣвъ для вѣденьскои Votivkirche 260 сотнарѣвъ ваги. Выстава промысл. у Вѣдни 1880 зол. медаль.

Заложена 1838. Доставила 3946 дзвонѣвъ, 1,080.370 кильограмовъ ваги. Зъ сего до Вѣдня для 31 церквей 83 штукъ дзвонѣвъ 86.069 кильогр. ваги разомъ и 2 дзвоны до годинникѣвъ для нового ратуша 3345 клр ваги.

1288 **Надвыжка коштѣвъ даромъ.** 11—24

Цѣс. кор. уприв. ГАЛИЦКІЙ АКЦІЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдає **во Львовѣ** и черезъ филіи **въ Краковѣ, Черновцяхъ и Тернополи**

АСИГНАТЫ КАСОВѢ

4 процентовѣ платнѣ въ 30 днѣвъ по выповѣдженю.
4½ „ „ „ 60 „ „ „

Львовъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 27—?)

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядовъ, образовъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручає Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажанѣй Публицѣ богатый выборъ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахиновъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образовъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасовъ, престоловъ и на стѣны церковнѣ; олтарики або образы процесіональнѣ; хрестовъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестовъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патрицій, чашъ, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандровъ (пауковъ), подсвѣчниковъ (лѣхтарѣвъ), канделябровъ, лямпиницъ, свѣтла церковного, диванковъ, цвѣтовъ и проч.

Великій складъ товарвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовѣ и десеровѣ, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовѣ на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовѣ и проч.

1219 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 14—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаєся франко.

Цѣнники въ рускомъ языцѣ высылаются на жаданье отворотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

АНТ. ЩЕРБА

МУЖЕСКІЙ КРАВЕЦЬ

во Львовѣ, при ул. Коперника ч. 16 I. поверхъ

має честь поручити Вч. ПТ. Публицѣ и Вч. Духовеньству свою

РОБОТНЮ

МУЖЕСКОИ ОДЕЖИ

по́сля найновѣйшои моды, зъ найлучшихъ товаровъ и по цѣнахъ якъ найдешевшихъ, упрашаючи яко Русинъ о ласкавѣ взгляды Впч. П. Т. Публики и Всч. Духовеньства, поручаєся ласкавому покровительству.

Всѣ ласкавѣ замовленя выконуются въ найкоротшомъ часѣ. (5—11)

995

До П. Т. Читателѣвъ „ДѢЛА“!

Черезъ страшно злѝ относины експортовѝ до орієнту и Россіи, змушеный сесмъ продати на всякій случай мойѝ въ масѣ нагромадженый складъ

Коцовъ для коней

густо тканыхъ зъ матерія мягкои вовнистои въ довжину 185 цм. а въ ширину 115 цм. и для того дуже догодныхъ такожь на ложка и на коцы купелевѝ и розсылаю

1 штуку по 1·55 зр.

за послѣплатою.

Недогодни пріймаются назадъ безъ всякихъ трудностей.

Письма прошу высылати до

Orient-Export-Bureau

Wien, Favoriten.

Свѣдоцтво. Вповнѣ вдоволеный прислаными колькомъ панамъ въ командѣ 9 корпуса въ Іозефштадтъ 185 цм. довгими а 115 цм широкими коцами для коней, прошу о присланье за послѣплатою десять (10) штукъ такихъ коцовъ для команды 8 корпуса на пробу. На случай догодности послѣдуютъ дальшѝ замовленя.

Прага, 16 мая 1885.

Арнадъ Патеръ, капитанъ, Команда 8 корпуса. (1376 2—3)

ПОХОДЪ СОБѢСКОГО

по́дъ Вѣдень р. 1683.

Написавъ Стефанъ Качала.

Цѣна 20 кр.

Достати можна въ администраціи Дѣла.

Цѣны знижень.

Письма гомеопатично-лѣкарскѝ бл. п дра Антонія Качковского, написанѝ для образованя публики, якъ такожь для пп. господарѣвъ, можна получити **по зниженыхъ цѣнахъ** якъ слѣдуе:

a) **Nauka Homeopatyi,** 2 томы, давнѣйше зр. 8, **теперь зр. 5.**

b) **Weterynarija homeopatyczna,** давнѣйше зр. 3, **теперь зр. 2.**

c) **Poradnik dla Matek** (дуже важне писемце!) давнѣйше зр. 1·50, **теперь 80 крейцаровъ.**

d) **Prezerwatywne środki** przeciw ospie, zarazie bydlęcej i wsciekliznie **40 кр.**

У Львовѣ: у сына бл. п автора, п. Емануила Качковского, директора концерт. школы музычной, Орменьска 27, I поверхъ, въ книгарняхъ мѣсцевыхъ и въ антицѣ Вп. дра Миколяша. Головный складъ для цѣлои Галичины має книгарня Вп. І. Миликовского у Львовѣ 1233 (6—12)

Теофиль Копыстыньскій

6—10 **артистъ-малярь,**

отъ кольканайцять лѣтъ звѣстный изъ своихъ праць религійного малярства принимає иконы всякого рода и величины; украшає такожь внутра церквей по́сля густу и стилю по мѣрныхъ цѣнахъ

Теоф. Копыстыньскій.

Львовъ, ул. Краковска, ч. 20.

При надходячомъ торжествѣ святометодіевскомъ

воручає

Товариство „Просвѣта“ книжочку:

ЖИТЬЕ ПРОСВѢТИТЕЛѢВЪ СЛАВЯНЪ

святыхъ рѳвноапостольныхъ

Кирила и Методія

написавъ

Дръ Ю. Целевичъ

Цѣна 12 кр., съ пересылкою 14 кр.

Складъ фабричный красокъ, лякеровъ, покостовъ, продуктовъ хемичныхъ заразомъ и торговля матеріяловъ

ГИБНЕРА и ГАНКЕ

во Львовѣ, Рынокъ

1340 14—? **въ власномъ домѣ ч. 38.**

поручає:

КРАСКИ ОЛѢЙНѢ

зовсѣмъ готовѣ до ужитку, до мальованя дверей, бконъ, помостовъ, даховъ, домовъ, огородовыхъ знарядовъ и господарскихъ, знарядовъ рольничихъ и т д

КРАСКИ

ОЛѢЙНО-ЛЯКЕРОВѢ и БУРШТ.-ЛЯКЕРОВѢ

масу до запусканя помостовъ

власного выробу, найлѣпшого рода

ЛЯКЕРЪ ДО ПОМОСТОВЪ.

лякеръ до школьныхъ таблицъ

найдобрѣйшій

лякеры повозовѣ правдивѣ

англійскій зъ фабрикъ Wilkinson, Heywood и Clark въ Лондонѣ,

всякого рода лякеры до роботъ внутрѣшныхъ, внѣшныхъ, дерева, желѣза и шкоръ.

Краски сухѣ всякѝ роды:
анилиновѝ,
до крашеня яецъ
„ „ матерій
друкарскѝ, бронзы (золотый порошокъ), золото въ аркушахъ,
ростинѝ въ плынѣ,
для переплетниковъ,
тушовѝ, акварелевѝ въ гузичкахъ и лѣсочкахъ,
акварелевѝ воскѝ въ трубочкахъ и мушляхъ,
до мальованя порцелянъ,
олѣйнѝ въ трубочкахъ до роботъ артистичныхъ.

Средства до ретушованя, олѣйки и верниксы до роботъ артистичныхъ, пензлѣ, малярскѝ полотна, палеты, сталюги и всякѝ приборы до мальованя и рысованя.

АРТИКУЛЫ ДЛЯ ФОЛЬВАРКОВЪ:

Смаровило до желѣзныхъ осей,
олива до машинъ,
теръ газовый,
цементъ и гипсъ,
китъ, асфальтъ,
антимеруліонъ,
карболевый квасъ и другѝ средства десинфекцій.

ПРИРЯДЫ ПИВНИЧНѢ:

Шпунты и чопы до бочокъ,
корки до бутильокъ,
капслѣ до бутильокъ,
маса до лякованя бутильокъ,
машины до коркованя бутильокъ,
„ „ „ бочокъ
трибушоны,
машины до мытя фляшокъ,
пипы до бочокъ.

АРТИКУЛЫ ГУМОВѢ:

кишки гумовѝ до газу и до стяганя воды, вина, пива, квасу; плыты гумовѝ и пр.

ПРОСТИРАЛА ГУМОВѢ:

Пасы до машинъ и молотѣлень зъ найлѣпшихъ шкоръ бельгійскихъ всякои ширины.
Гурты до машинъ, вужѣ конопляныѝ.
Руры цинковѝ и оловяныѝ.
Шротъ, льотки и кулѣ
Порошокъ на комахи и молѣ, тинктура *на комахи, камфора и перецъ бѣл.*
Артикулы тоалетовѝ, мыла тоалетовѝ, Extraits d'odeur, Eau de Cologne олѣйки и помады.
Лякъ до печатаня.
Чорнило до писаня, до гектографіи, червоне, сине, чорне, до значеня бѣля и автографичне.
Краски до печатокъ, гума и карукъ розпущеныѝ.
Китъ до скла и порцеляны.
Смаровило непромакаюче на шкору.
Смаровила на копыта съ способомъ ужитку.
Товщь до оружія.
Лякеръ до чоботъ чорныѝ, золотыѝ и мѣнячійся.
Чорнило до шкоръ.
Апретура до консервованя шкоръ и пр.

Все по найдешевшихъ цѣнахъ.

Цѣнники спеціяльнѝ на жаданье gratis и franco.

При замовленяхъ за послѣплатою просится о присыланье певнои сумы, котра выстарчила-бъ хочь на оплаченье тамъ и назадъ коштовъ почтовыхъ на случай неотобраня посылки.

ВЕЛИКА ЛОТЕРІЯ ГРОШЕВА

500.000 МАРОКЪ

яко найбольшу выграну подає въ найщаслившомъ случаю найновѣйша, велика, державою Гамбурга загварантована лотерія грошева

Спеціяльно же

1	Премія à M.	300000
1	выгр. à M.	200000
2	выгр. à M.	100000
1	выгр. à M.	90000
1	выгр. à M.	80000
2	выгр. à M.	70000
1	выгр. à M.	60000
2	выгр. à M.	50000
1	выгр. à M.	30000
5	выгр. à M.	20000
3	выгр. à M.	15000
26	выгр. à M.	10000
56	выгр. à M.	5000
106	выгр. à M.	3000
253	выгр. à M.	2000
512	выгр. à M.	1000
818	выгр. à M.	500
31720	выгр. à M.	145
16990	выгр. à M.	300, 200, 150, 124, 100, 94, 67, 40, 20.

Тягненье выграныхъ першои клясы назначене урядово на 10 червня с. р.

1363 4—4

Найновѣйша велика, высокимъ правительствомъ державнымъ въ **ГАМБУРГУ** дозволена и цѣлымъ майномъ державнымъ загварантована лотерія грошева содержитъ **100000 лосовъ,** зъ котрыхъ **50.500 лосовъ,** отже больше якъ половина будутъ вытягатися одинъ по другомъ въ семи клясахъ съ стоячими тутъ побочь выграными; **цѣлый капиталъ, що має выносити**

9,550.450 МАРОКЪ.

Черезъ богацтво выграныхъ, маючихъ вылосуватися въ сѣй великой лотерій грошевой, якъ такожь черезъ **найбольшу можливу гварантію и точну выплату выграныхъ** тѣшится лотерія ся всюды великою прихильностею. По́сля постановъ пляну управляє нею особна до сего призначена генеральна дирекція а держава надзорує цѣло предпринятье.

Особлива отличность сеи лотерій грошевои лежитъ въ ей користномъ уряджею, що всѣ 50.500 выграныхъ маютъ вже певно рѣшитися въ колькохъ мѣсяцяхъ а именно въ семи клясахъ.

Головна выграна першои клясы выноситъ **50.000 марокъ** збольшаєся оттакъ въ другой клясѣ на **60.000,** въ третій на **70.000** въ четвертій на **80 000,** въ пятій на **90.000,** въ шестій на **100 000,** а въ семій евентуально на **500.000,** спеціяльно же на **300.000, 200 000 марокъ** и такъ дальше.

Продажъ оригинальныхъ лосовъ сеи грошевои лотерій повѣрено **низше по́дписаному домови торговельному** а всѣ тѣ, що хотятъ взяти участь въ закупнѣ оригинальныхъ лосовъ, зволятъ съ своими замовленями отнестися просто до него.

Поважаныхъ замовляючихъ просимо, щобы припадаючій сумы залучали при замовленяхъ въ **австр. банкнотахъ або маркахъ почтовыхъ.** Можна такожь посылати грошѣ **наказками почтовыми,** на бажанье выконуются такожь припорученя **за послѣплатою.**

На тягневье выранои першои клясы, котре отбудеся дня 10 червня, коштуе

1 цѣлый лосъ оригинальный зр. а. в. **3.50** кр.
1 половина лосу оригинальн. зр. а. в. **1.76** кр.
1 чверть лосу оригинального зр. а. в. **0.90** кр.

Кождый получитъ на руку **оригинальный лосъ** заосмотреный гербомъ державнымъ а рѳвночасно и **урядовый планъ лосованя,** въ котрого можна довѣдатися все близше, тягненье выграныхъ, дату тягненя и вкладки рожныхъ клясъ. **Заразъ** по тягненю получитъ кождый участникъ урядову, державнымъ гербомъ заосмотрену **листу выграныхъ,** котра подає точно выгравій а взглядно числа, котрѣ выграли. **Выплата выграныхъ слѣдуе по́сля пляну ретельно и по́дъ гварантією держявы.** Наколи-бъ неожидано получителеви не годився планъ лосованя, то мы радо готовѝ недогодны лосы передъ тягненьемъ назадъ взяти и отдати получену за нихъ суму. На бажанье высылаются урядовѝ пляны лосованя на передъ даромъ. Позаякъ мы сподѣваємося до сего нового тягненя выграныхъ численныхъ поручень, то просимо, щобы всѣ замовленя можна съ всею старанностею выконати, присылати намъ тіи-же **якъ найскорше** на кождый случай однакожь передъ

10 червня 1885

просто до по́дписаного тутъ головного бюра лотерійного

Valentin & Co.

Königstrasse 36—38 Hamburg.

Кождый має у насъ ту користь, що получає оригинальнѝ лосы безъ посередництва и по́дрядчиковъ и дляго получає кождый не лишъ урядовѝ листы выграныхъ въ найкоротшомъ часѣ по тягненю и **безъ пригадуваня, оригинальнѝ лосы завсѣгды по назначеныхъ по́сля пляну цѣнахъ** безъ якои небудь надвыжки.

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка по́дъ зар. К. Беднарского.

Ч. 58. Львôвъ, Вторникъ 28 мая (9 червня) 1885. **Рôчникъ VI.**

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ **„Библіотека найзнам. повѣстей“** выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.

Редакція иАдминистрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.

Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.

Реклямаціи неопечатаній вôльній ôтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. **У Вѣдни** Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. **Въ Франкфуртѣ** M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. **Въ Парижи** Agence Havas. **Въ Россіи** Редакція „Кіевскои Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул, д Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:*
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ 5 рубл.
на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.

Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ невысказанымъ жалемъ и болемъ въ серци приходится намъ дѣлитися нынѣ сумною и печальною вѣстею съ намими Вп. Читалелями:

КОРНИЛО СУШКЕВИЧЬ

докторъ правъ, емеритованый секретарь ц. к. прокураторіи скарбу, адвокатъ краєвый, членъ-основатель и голова тов. „им. Шевченка“, членъ-основатель „Просвѣты“, голова тов. „Руска Бесѣда“, членъ „Института Ставропигійского“, членъ тов. „Педагогичного“, почетный членъ тов. ремѣсн. „Зоря“, и др.

упокоився по тяжкôй и довгôй недузѣ въ 45 роцѣ вельми трудолюбивого житя дня 27 мая (8 червня) о 6 годинѣ по полудни.

Руско-народнй товариства и наша редакція запрошуютъ всѣхъ вѣрныхъ и почитателѣвъ великого патріота, многозаслуженого для справы рускои покôйника на похороны, котрй ôтбудутся 29 мая (10 червня) въ середу о 5 год. по полудни зъ дому при улици Оссолиньскихъ ч. 12 на кладовище Лычакôвске.

Клеветники Русинôвъ.

Галицкй Русины, вѣрно придержуючй-ся своеи народности, плекаючй въ серци своѣмъ любовь до всего, що тôлько носитъ на собѣ знамя рôдного, питомого, нѣколи не були въ тôмъ щасливôмъ положеню, щобы могли безъ пôдозрѣнь, безъ напастей, безъ клеветъ вести свою роботу, сповняти свою высоку мисію культурну на своёй, не чужôй земли. Нѣколи не мали того щастя, а чимъ щасливѣйшу фактичнй обставины складали для нихъ хвилю, — тымъ бôльше сыпалося на нихъ стрѣлъ пôдозрѣнь, напастей и клеветъ зô всѣхъ бокôвъ, навѣть зъ ôтти, зъ ôтки найменше можна було ихъ надѣятися.

Таке саме сталося и при послѣдныхъ выборахъ до рады державнои. Якъ скоро тôлько почалася живѣйша робота, сейчасъ всѣ вражй силы, мовь на даный знакъ, кинулися на насъ Русинôвъ и нужь клеветати, денунціювати, — щобъ тôлько многолѣтна праця щиро-рускои интелигенціи середъ народа не проявилася свѣтлою ѥи побѣдою при выборахъ, — щобъ тôлько, Боже хорони, не выйшовъ посломъ одинъ або другій Романчукъ, одинъ або другій представитель народнои идеи рускои, исповѣдникъ народнои самостôйности Руси, котрый при данôмъ случаю мôгъбы въ радѣ державы во всеуслышаніе Европы высказати нашу народну програму, програму рускихъ патріотôвъ зъ 1848 року, нашу историчну правду, фалшовану **чужими**, польскими та россійскими „объединителями“, Черкавскими и Катковыми, Гавзнерами и Аксаковыми, и всякими **домашными** ренегатами. И подали собѣ руки до спôльнои акціи противъ спôльного небезпечного противника: и Поляки, и польскй причепы фракціи „Мира“ и нашй доморослй „объединителѣ“ фракціи „Пролома“ и „Слова“, — однымъ словомъ, все надягло повну збрую и ополчилося противъ исповѣдникôвъ народнои идеи рускои.

Польскй газеты охрестили ихъ „ворогами краю и державы“ — звычайне оружіе противъ Русинôвъ — и ôтсудили ихъ, яко „moskali“, ôтъ права заступати рускій нарôдъ въ радѣ державы. Ново-креована Поляками фракція „prawdziwych Rusinów“ завторовала очевидно Полякамъ, бо сказано, „на чіѣмъ вôзку ѣдешь, того пѣсню спѣвай“. А наконець зъ „Слова“ и „Пролома“, органôвъ фракціи „объединительнои“, посыпалися знôвъ иншого рода клеветы на вѣрныхъ сынôвъ Руси и исповѣдникôвъ народнои идеи рускои.

Въ хвили, коли центральный комитетъ рускій розвивавъ якъ найширшу дѣяльнôсть, — „Слово“ почало мѣстити такй клеветы, що будьто Русины-народовцѣ, хотяй засѣдаютъ въ спôльнôмъ комитетѣ, заключили тайну якусь угоду съ Поляками, що н. пр. посла Романчука на округъ Долина-Калушь-Бôбрка поставили Поляки, и т. д., — и такими погаными клеветами въ таку горячу пору выборчои дѣяльности замѣсть загрѣвати до одно-душнои солидарности всѣхъ Русинôвъ на провинціи, тôлько знеохочувало ихъ и розстроювало. „Проломъ“ знôвъ, чимъ близше до дня выборôвъ, тымъ „енергичнѣйше“ сыпавъ на Русинôвъ-народовцѣвъ клеветами, а за предлогъ взявъ приватный листъ пок. Володимира Барвѣньского, писаный 1882 року до автора „Polityki nerwów“ по процесѣ Ольги Грабаревои, а опубликованый сего року въ выняткахъ въ „Gazet-ѣ Narodow-ôй“.

Якъ сказано, листъ то приватный до приватного лица оказавшого въ своёй брошурѣ здоровый декуда поглядъ на справу руску, личный высказъ поглядôвъ однои особы, листъ поданый не въ цѣлости, а тôлько урывочно, не знати въ якôй цѣли писаный, — се все факты, съ котрыми кождый совѣстный человѣкъ повиненъ числитися, поминувши вже то, чи ôнъ маѥ певнôсть, що листъ вповнѣ автентичный. Коли-бъ живъ пок. Володимиръ Барвѣньскій, ôнъ давъ-бы ôтповѣдь на пытаня: чи листъ автентичный и въ якôй писаный цѣли, — нѣхто за него на тоѥ ôтповѣсти не може. Мы можемо тôлько сказати, що приватный листъ одиницѣ до приватного лица — не ѥсть нѣколи нѣякою програмою чи народа, чи якои партіи. Коли-бъ люде держалися инакшого погляду въ тôмъ дѣлѣ, то зайшли-бы въ непроходиме багно баламутства и нѣякій народъ, нѣяка партія не мала-бы програмы. Для примѣру отъ скажемо, що коли-бъ позбиравъ всѣ приватнй листы Ригера, писанй до Россіянъ, Полякôвъ, Нѣмцѣвъ, Мадярôвъ, Французôвъ и т. и., то не знати, яка-бы зъ тыхъ листôвъ выйшла програма, — зручный дипломатъ знаѥ, якъ до кого заговорити и неразъ для доброи цѣли прокажеся противъ свого власного пересвѣдченя, — а тымчасомъ кождому Чехови вѣдомо и кождый Чехъ вѣритъ въ то, що програма Ригера и ѥго народа стоитъ написана въ „Pokrok-u“ и „Politik“. Такъ само кождый Русинъ знаѥ и вѣритъ, що програма пок. Вол. Барвѣньского и галицко-руского народу стоитъ написана въ „Дѣлѣ“ и высказана въ тôмъ, що ôнъ коли-небудь говоривъ публично. Се все кажемо не длятого, щобы очищувати пок. Вол. Барвѣньского зъ якогось, Боже сохрани, грѣху супротивъ рôдного народу, сповненого въ опубликованôмъ листѣ, бо такого грѣху тамъ и нема, — а тôлько длятого, щобы показати, якими то способами вороги самостôйного розвою Руси стараются ставати въ дорозѣ тому розвоєви. Гôркй слова правды высказавъ пок. Вол. Барвѣньскій въ тôмъ листѣ Полякамъ, критикуючи ихъ поступованье съ Русинами и накликаючи ихъ до справедливости супротивъ Русинôвъ! А вжежь яко дипломатъ мусѣвъ Полякови вказати на Нѣмеччину и Россію, такъ само, якъ пишучи до якого Россіянина о кривдженю Русинôвъ въ Россіи и накликаючи россійскихъ „объединителѣвъ“ до справедливости, вказавъ-бы ѥму на Нѣмеччину и Польщу, яко на тіи силы, за-для котрыхъ належитъ въ власнôмъ интересѣ вести справедливу политику супротивъ Русинôвъ. Зъ цѣлого листу вѣѥ горяча любовь до свого народу, великій жаль до всѣхъ кривдникôвъ Руси, а при тôмъ прочитана тамъ добра лекція Полякамъ, що мали свою державу а не пошанували, и хоть може ще могли-бы ѥи мати, то не будутъ ѥи мати, бо не навчились и не вмѣютъ шанувати. То само высказували публично не тôлько нашй, але и россійскй историки и ученй. „Проломъ“ же въ листѣ пок. Вол. Барвѣньского добачивъ „будованье Польщѣ“, „ôторванье Галичины ôтъ Австріи“, навѣть „соціялизмъ и нигилизмъ“ и гейже въ саму горячу пору акціи выборчои сыпати клеветами ма Русинôвъ-народовцѣвъ! Се, бачите, мало помогчи до нашои побѣды въ день выборôвъ...

Русины-народовцѣ сповнили совѣстно и честно свôй народный обовязокъ при акціи до послѣдныхъ выборôвъ. Въ почутю важности хвилѣ за цѣлый часъ не розводили по своихъ часописяхъ нѣякихъ полемикъ, не ôтповѣдали навѣть на инсинуаціи и клеветы, щобъ не дразнити, не знеохочувати и не дѣлити, а консолидувати Русинôвъ. Въ комитетѣ они працювали навѣть тогды, коли деякй члены комитету гостилися въ Петербурзѣ. Всѣ чувствували, на скôлько тая гостина справѣ выборôвъ пошкодитъ, — поважнй члены комитету, крыл. Шведзицкій, Малиновскій, дръ Шараневичъ и Дѣдицкій спôльно съ членами-народовцями чули гнетъ на серци и казали: „якъ то намъ пошкодитъ!“ Але по поворотѣ зъ Петербурга членъ комитету п. Марковъ почавъ печатати въ своёмъ органѣ статіи, въ котрыхъ доказувавъ, що Русины-народовцѣ „хотятъ ôторвати Галичину ôтъ Австріи“... а по выборахъ цѣлу вину нашои неудачи зваливъ на народовцѣвъ...

Въ слѣдуючихъ числахъ мы позитивно, фактами выкажемо всѣ причины нашого упадку при послѣдныхъ выборахъ — и оглянемося за средствами, якими Русь Галицка могла-бы прійти до такои силы, щобъ ѥи при слѣдуючихъ выборахъ не повалила нѣяка вража сила!

Выборы послôвъ зъ мѣстъ.

Львôвъ. На 5730 управненыхъ до голосованя голосувало 2714; абсолютна бôльшôсть 1358. Выбранй; дръ Фр. Смолька 2492 голосами и дръ Кароль Леваковскій 1949 гол. Правительственный контръ-кандидатъ дра Леваковского, професоръ гимназіи дръ Кубаля одержавъ 727 голосôвъ.

Стрый - Самбôръ - Дрогобычь. Выбраный Оттонъ Гавзнеръ, одержавши въ Стрыю 401, въ Самборѣ 601 а въ Дрогобычи 441 голосôвъ. Рускій кандидатъ дръ Иларій Бачиньскій одержавъ: въ Стрыю 147, въ Самборѣ 5, а въ Дрогобычи 38 голосôвъ.

Броды-Золочѣвъ. Выбраный Едвардъ Сохоръ 1284 голосами. Контръ-кандидатъ ѥго дръ Варшаверъ (жидъ протегованый Поляками) 4 голосы.

Перемышль-Городокъ. Выбраный Жигмонтъ Савчиньскій, одержавши въ Перемышли 299, а въ Городку 696 голосôвъ. Другій польскій кандидатъ Рошковскій одержавъ въ Перемышли 531, а въ Городку 7 голосôвъ.

Станиславôвъ-Тысьменица. Выбраный правительственный кандидатъ дръ Леонъ Билиньскій. Поперла єго головно Тысьменица, де на 510 голосуючихъ дôставъ 508 голосôвъ; въ Станиславовѣ дръ Билиньскій. дôставъ 541, а дръ Мрочковскій 410 голосôвъ.

Тернопôль-Бережаны. Выбраный дръ Евсевій Черкавскій, одержавши въ Тернополи 715 а въ Бережанахъ 563 голосôвъ. Рускій кандидатъ дръ Олександеръ Огоновскій одержавъ въ Тернополи 216 голосôвъ!

Ряшôвъ Ярославъ. Выбраный урядовый кандидатъ Кароль Бартошевскій. Мѣсто Ряшôвъ вздержалося солидарно ôтъ голосованя и заложило мотивованый протестъ противъ насилуваню выбирати урядового кандидата. (Мѣщане ряшôвскѝ ставили собѣ кандидатомъ пана Ствѣртню зô Львова). На 708 выборцѣвъ мѣста Ряшева ôтдало голосъ тôлько 6 урядникôвъ староства. Солидарнôсть достойна подиву середъ нынѣшныхъ ôтносинъ въ нашôй Галиціи! Мѣсто Ярославъ дало Бартошевскому майже всѣ голосы.

Новый Санчь-Вѣличка-Бяла выбрали мин. дра Дунаєвского.

Тарнôвъ-Бохня выбрали Ришарда Завадского.

Краковъ выбравъ Максимил. Заторского и Леона Хшановского.

Снятынъ-Коломыя-Бучачь. Завзята борба мѣжь партизантами дра Бльоха и дра Быка тревав до теперь.

Справозданя зъ выборôвъ.

Выборы въ Гусятынѣ. *Зъ пôдъ Гусятына пишутъ намъ:* Нашъ повѣтъ при голосованю побѣдивъ. На 181 голосуючихъ одержавъ дръ Иоид. Шараневичь 99 голосôвъ, а Володиол. Чайковскій 81 гол. За Чайковскимъ голосували ц. к. урядники, посесоры, панки-вирилисты, жиды всякои сорты, продайнѝ селяне-вôйты, кашкето-ходачкова шляхта и польскѝ ксендзы. Жиды сильно орудували грôшми. Въ Теребовли кандидатъ нашъ упавъ: на 173 голосуючихъ одержавъ 50 голосôвъ, а контръ-кандидатъ 123. Такъ отже дръ Шараневичь дôставъ разомъ 149 голосôвъ противъ 204. Въ роцѣ 1879 получивъ рускій кандидатъ о. Богоносъ въ обохъ повѣтахъ противъ Еразма Воляньского всего лишь 49 голосôвъ. Видимо отже, що ôтъ 1879 року богато змѣнилося — и хотяй и найчестнѣйшому Русинови, трудячомуся для блага рôднои землѣ и державы австрійскои, годѣ знайти признанье у противника, — мы потѣшаємося тою гадкою, що трудомъ и сконсолидованьемъ нашихъ силъ осягнемо цѣль. Тожь крѣпися, крѣпися рускій роде! Пôдъ конець мушу подати до прилюднои вѣдомости Вп. читателѣвъ, що до теперѣшнои побѣды нашои въ повѣтѣ Гусятынъ-Копычинцѣ вельми много положивъ труду Вп. патріотъ нашъ, звѣстный Русинамъ ôтъ 1848 року, п. Иванъ Борисикевичь, властитель бôльшои посѣлости въ Увислѣ.

Выборы въ Перемышлянахъ. *Зъ Перемышляньского пишутъ намъ:* Мы приступали до выбору посла при великихъ противностяхъ. Противъ насъ станули до борбы такѝ могучѝ силы, якъ: кандидатъ „spodniczkowy“, гр. Стадницкій, кузинъ графинѣ Альфредовои Потоцкои, „przez Wysoki c. k. Rząd silnie polecany“ (тыми словами писалося въ ôтозвѣ польского комитету перемышляньского зъ дня 20 мая), значнѝ грошѣ, „браця“ римского и мойсеевого вѣроисповѣданя, скарбъ гр. Потоцкого, котрого офіціялисты немовь чорне гайвороня вкрыли въ день выборôвъ Перемышляны, зловѣщимъ крикомъ тероризуючи выборцѣвъ. Коли мы пôдъ такимъ напоромъ здобули для п. Рожанковского 85 голосôвъ „важныхъ“ — за се дякувати належитъ почутю солидарности рускои интеліґенціи, котра не пытала про етнографичнѝ и языковѝ пересвѣдченя кандидата, а пôддалася цѣла мнѣню центрального руского комитету. Выняткомъ ставъ одинъ тôлько о. Конопка зъ Волкова, котрый голосувавъ на графа Стадницкого, за що удостоився великого „брава“ въ сали ôтъ польскихъ и рускихъ выборцѣвъ, подивляючихъ єго ôтвагу... Голосъ о. Конопки зрôвноваживъ п. Пертакъ, шляхтичь зъ Пнятына, що пôднесенымъ голосомъ загремѣвъ: „Wielmożny c. k. radca sądu obwodowego w Złoczowie p. Longin Rożankowski“. Знамениту ролю грали при сегорôчныхъ выборахъ грошѣ, котрыми сыпано якъ половою, такъ що многѝ выборцѣ рускѝ вертали домôвъ съ десятками, а бѣдный Малюта зъ Хлѣбовичь таки налякався 50-реньскового банкнота и ôтдавъ грошѣ. Штудернѝ выборцѣ зъ Л. и Ж. запомоглись на передновокъ — а свôй розумъ мали... Хотѣли и выборцѣ зъ Г. заграти такои штуки, та за высоко оцѣнили свои голосы. Жертвовано имъ по 15 зр., а они жадали по 50. Вкôнци згадати мусимо, що дуже вбивався за гр. Стадницкимъ п. Ст. Корытовскій (поповичь), концептовый практикантъ при староствѣ въ Перемышлянахъ... Чей прилюдне пôднесенье тои заслуги пана „комисаря“ допоможе єму до скоршого авансу...

Выборы въ Бродахъ. *Зъ Бродôвъ доносятъ намъ:* На въѣздѣ до мѣста подыбавъ я вже пяныхъ якъ нôчь выборцѣвъ. Передираючись черезъ табуны жидôвъ, чувъ я всюды лишь голосы: „Не выбирайте попа, бо ôнъ зъ васъ здирає за все, а панъ за все вамъ платитъ.“ Надѣя на добрый успѣхъ опустила мене. До комисіи вôйшло 6 Полякôвъ, одинъ жидъ и одинъ неписьменный мазуръ, хотяй Русинôвъ письменныхъ стояло въ сали довольнѣ. Такъ зарядивъ п. староста Русоцкій. Ôнъ не бачивъ звышь 20 рускихъ священикôвъ, але 2 латиньскихъ заразъ подыбавъ. Окрôмъ жидôвъ-выборцѣвъ напхалося до салѣ множество жидикôвъ-факторôвъ. П. Русоцкій бувъ для нихъ дуже привѣтный, говоривъ съ ними усмѣхаючись, гладивъ деякихъ пôдъ бороду, а жиды осмѣленѝ сею ласкою хвалилися: „Що вы Ґоѣ знаєте? мы що хочемо, то зробимо“. Але якъ Русинъ-выборець рушився, то п. староста кликавъ заразъ до порядку. Якъ хрунь дававъ голосъ на п. Киляновского, то п. староста додававъ: „Głośniej człowieczku, aby księża słyszeli“, самъ ôтбиравъ карты легитимаційнѝ и фиксувавъ кождого выборця острыми очима. Нечаяно однакожь всѣ нашѝ противники спустили носы на квинту: о. Сѣрко одержавъ 135 голосôвъ а п. Киляновскій лишь 106 голосôвъ. Телеграма пôйшла до Камѣнки въ тôй цѣли, щобы тамъ форсувати выбôръ польского кандидата за всяку цѣну. На ôтповѣдь ждали мы до 6 годины на спецѣ та дôждалися сумнои вѣсти: Киляновскій 173, о. Сѣрко 96 голосôвъ. На долинѣ пôдняла жидова крикъ, неначе передъ мурами Єрихона. Гидко було намъ вертати зъ салѣ выборчои. Невѣры кепкували собѣ зъ насъ, паны и пôдпанки цѣлувались съ bracmi mojżeszowego wyznania и брали пôдъ руки Микитôвъ Хрунôвъ съ собою на пиръ. Вечеромъ Броды засіяли илюминацією, котра однакожь не дорôвнувала освѣтленю въ звычайный день шабасу О оргіяхъ повыборчихъ не знаю розказати.

Выборы въ Старôмъ-мѣстѣ. *Зъ Старомѣского пишутъ намъ:* Мы держались добре. На дра Антоневича упало 74, на гр. Лося 50 голосôвъ. Причина успѣху лежитъ въ ревности нашого докрестного духовеньства и въ тôмъ, що народъ освѣдомляється чимъ разъ бôльше съ своими правами. Выборы почали мы съ Богомъ въ церкви и громадно съ о. Ильницкимъ ôтспѣвали „Царю небесный“. До комисіи выбрано оо. Витошиньского зъ Вовчи, Турчмановича зъ Потока и Василькевича зъ Тершова. Комисарь правительственный, п. Клюкъ, именувавъ ôтъ себе пп. Бѣльского, Бѣляньского, ко. Сервацкого и Шенка. Въ сали подѣлились вже выборцѣ мовь на страшнôмъ судѣ и станули окремо ôтъ себе: священики и патріоты-селяне по однôй сторонѣ, панки, жиды и обаламученѝ по другôй. Голосованье скôнчилося о 11 годинѣ передъ полуднемъ; мимо того ждали мы на оголошенье результату до 6 год. вечеромъ. Бувъ се маневръ. Дожидано результату, щобы за то въ Самборѣ повести дѣло выборôвъ въ користь гр. Лося. Коли оголошено ôттакъ користный для графа результатъ крикнули жидики vivat старостѣ а ôттакъ графови. На крики явилася и музика и заграла коломыйку, а ôттакъ Jeszcze Polska nie zginęła! Нашѝ выборцѣ дивились апатично на комедію та бесѣдували мѣжь собою: „Отъ, яка справедливôсть на свѣтѣ!“ Выборцѣ зъ Лужка голосували всѣ за графомъ. Не стало тамъ о. Паславского... Священикъ зъ Сушицѣ не явився на выборы, хочь мешкає о мильку дороги, а другѝ священики трудились по 3 и 6 миль. Кобы не грошѣ та горѣвка, то польскій кандидатъ не дôставъ-бы бувъ у насъ надъ 10 голосôвъ. Але прійде колись часъ, що и такъ буде. Мы вѣримо въ нашу жизненну силу, народъ починає прозрѣвати, а де має щирыхъ и честныхъ провôдникôвъ, тамъ ôнъ одушевляється для всякого честного дѣла.

ХЛОПСКА КРИВДА.

[Надôслане.]

„Богъ высоко а цѣсарь далеко“ — каже народна пословиця — такъ кажутъ и бѣднѝ люде зъ села Сопота въ Скôльского повѣту судового, котрѝ будучи теперь и такъ черезъ неурожай та дикихъ звѣрей тяжко дôткненными приходятъ черезъ Гершка Глядстайна, купця скôльского, до крайнои руины.

Яць Павлишинъ, господарь изъ Сопота, передъ 20 лѣтами взявъ у того купця 27 чвертокъ ôвса и въ готѣвцѣ 10 зр. До року выплативъ 24, зр. потому 70 зр., и вновъ 70 зр.; дальше взято єму въ доровѣ секвестрациі волы въ вартости 130 зр.; опôсля давъ 20 зр., а на конець 10 зр. — Разомъ выплативъ 324 зр., а зôставъ ще виненъ 100 зр

Данило Харевичь заручився тому кôлька лѣтъ за Сеню Ластовецку, що взяла у того купця ôвса за 2 зр. 80 кр., а выплативъ въ протягу пяти лѣтъ 30 зр. — При асистенціи жандармеріи три разы єго секвестровано, забравши сѣраки и кожухи.

Федоръ Иваникъ набравъ тому двайцять лѣтъ у того купця вôджа за 33 зр. За тое годуванъ черезъ два роки єго волы; по часѣ забрано господарови корову и теля въ вартости 50 зр., а зôставъ ще виненъ 28 зр.

Сень Бреничь заручивъ за свого брата у того купця передъ десяти роками за 2 зр. 40 кр. До одного року самъ Яць Бреничь заплативъ 71 зр., а въ 1884 роцѣ засеквестровано Сеня Бренича и мусѣвъ заплатити ще 35 зр.

Илько Федишинъ пожичивъ тому шѣсть лѣтъ у того купця 40 зр. Выплативъ въ ратахъ: 8 зр., 9 зр., 23 зр., 35 зр., 40 зр., пôвтôрно 40 зр., и 20 зр. Будучи 3 разы секвестрованымъ выплативъ всего 175 зр.

Яць Бреничь завинивъ тому купцеви передъ 12 лѣтами 50 зр. До двохъ лѣтъ выплативъ 75 зр., потому давъ горѣхôвъ въ вартости 24 зр., и ще засеквестровано єму хату на 100 зр.

Федоръ Демкôвъ взявъ передъ 15 лѣтами чвертку ячменю въ вартости 1 зр. 40 кр. и давъ заставъ на 8 зр. По 7 дняхъ, хотѣвъ заплатити за ячмѣнь, а заставъ назадъ ôтобрати, але вже заставу не дôставъ, — заставъ пропавъ. Натомѣсть ще до одного року засеквестровано Федора Демкова на 6 зр. 60 кр., дальше на 15 зр., а 1884 року засеквестровано єго на 18 зр. и взято бычки въ вартости на 40 зр. А коли той господарь о свою кривду упоминався, то лиха доля завела єго ще до скôльскои „Ивановои хаты“, де два днѣ тихонько ôтсидѣвъ.

Тамтого року покривдженѝ ходили до адвоката стрыйского п. Попеля о пораду. П. адвокатъ обѣцявъ вставитися о ихъ кривду до властей высшихъ, а коли до теперь нѣякои вѣсти ôтъ него нема, — то селяне, цѣлковито зруйнованѝ, осмѣляются просити редакцію „Дѣла“, а опôсля всѣ часописи якъ рускѝ такъ и польскѝ, нынѣшну допись ласкаво умѣстити, маючи сильну надѣю, що знайдеся благородна душа, котра може-бы могла тому лиху конець учинити.

Сопôтъ дня 5 червня 1885.

Для о. Ивана Наумовича

прислано зъ Риму слѣдуючій формуляръ для исповѣданя вѣры:

Я, Іоанъ Наумовичь, священикъ гр. кат. обряду епархіи львôвскои, стоячи передъ предложеным менѣ св. божественнымъ евангеліемъ и дотыкаючи єго рукою, признаюся чистымъ и сокрушенымъ серцемъ, що я сильно заблудився ôтъ истины и всецѣлости римско кат. вѣры и для того вѣрую крѣпко и исповѣдую, що заключаєся въ Символѣ вѣры, признаванôмъ св. римскою церквою.

И такъ: Вѣрую во єдинаго Бога и проч.

Почитаю также, принимаю и признаю всѣ вселенськѝ Соборы, якъ всходнѝ такъ и захôднѝ, ôтбувшіся и утвержденѝ авторитетомъ римского первосвященика, именно же константинопольскій

Польско-рускѝ взаємины XVII-го вѣку въ сучаснôй польскôй призмѣ.

Критичный поглядъ Володимира Антоновича професора кіевского университету на повѣсть Г. Сѣнкевича „Ogniem i mieczem“.

(*Дальше.*)

Но не обмежаючись на характеристику поодинокихъ частей, авторъ пересвѣдченый, що усе населенье Украины носило на собѣ знамена неодолимои вродженои дикости, котрою ôтрôжнялось ôтъ другихъ народôвъ, навѣть такихъ, котрѝ стояли съ нимъ на однôмъ степены просвѣты и въ такихъ же суспôльныхъ условинахъ. Для примѣру наведемо словами п. Сѣнкевича поставлене нимъ порôвнанье польскихъ мужикôвъ съ украиньскими: „Дикій зъ природы народъ ишовъ охотно до Хмѣльницкого; въ той часъ, коли хлопъ на Мазовшу и въ Великôй Польщи нагинавъ безъ ропоту шію пôдъ ярмо, котре тяжило въ цѣлôй Европѣ на потомкахъ Хама, Украинецъ вдыхавъ съ воздухомъ степôвъ любовь свободы такъ само безграничнои и дикои, якъ самѝ степы.... розумѣесь отже, що ôнъ волѣвъ бунтуватись и рѣзати съ Хмѣльницкимъ шляхту, якъ гнути горду спину пôдъ ударами пôдстаросты“ (III, 237.). Дикій сей инстинктъ Украинцѣвъ, котрый довѣвъ ихъ до сего, що не любили нагайки пôдстаростôвъ, бувъ такъ тѣсно звязаный съ дикою ихъ природою, що цѣлый народъ перенявся нимъ: „всѣ утекли до Хмѣльницкого, навѣть жѣнки; лишились по селамъ самѝ старцѣ та дѣти“ (IV, 14). Зъ початку повстаня „хлопы“ зъ страху передъ Вишневецкимъ колибались, но опôсля „гультаѣ и рѣзуны“ зробили початокъ и другихъ потягли за собою. Пôднявшись, почали хлопы палити всѣ городы и села, збôже, лѣсы и сады, почали грабити и убивати всѣхъ, а сами кормились корою зъ деревъ (I, 242; II, 166, 172, 266; III, 201, 238). Сихъ образôвъ, до котрыхъ вертаєсь п. Сѣнкевичь безнастанно въ своѣй повѣсти, не можна вже нѣякъ зрозумѣти: всѣ мужики пôднялись и утекли до Хмѣльницкого, села запустѣли, а мы не знаємо, кого убивали и грабили пôдняьшіся мужики, не розумѣємо, для чого палили они свои власнѝ села и мѣста, для чого нищили збôже, щобы опôсля жити корою зъ деревъ. Що слово — то загадка не до поясненя, може бути, що потрѣбна авторови для ефектовныхъ образôвъ, але зовсѣмъ затемнююча ихъ змыслъ. Такъ примѣромъ, не можна зъ слôвъ п. Сѣнкевича зрозумѣти, хто и для чого спаливъ Корсунь въ той часъ, коли въ окрестности сего мѣста кипѣла битва Хмѣльницкого съ Поляками; по єго гадцѣ, не всѣ мужики пôшли до битвы, а часть ихъ лишилась въ Корсуни для того, щобы спалити тое мѣсто, заняте вже передъ тымъ Козаками.

Мы и не догадались бы, для якои цѣли довершено знищенье Корсуня, наколибъ не знали зъ сучасныхъ жерелъ, що Корсунь, рôвно якъ Черкассы, Стеблѣвъ и доокрестнѝ села, спалила зовсѣмъ не чернь и не хлопы, а само жь польске вôйско по приказу Потоцкого (Ерличь, 64)*). Такимъ способомъ переноситъ п. Сѣнкевичь обжалуванье о знищенье краю зъ хорои головы на здорову и наводитъ, яко доказъ неспинимои дикости „хлопства“ фактъ довершеный тыми, котрѝ по его гадцѣ були представителями культуры.

Пересвѣдчивши якъ треба читателя о дикости украиньского народа рысуе п. Сѣнкевичь съ любостію образы тыхъ жестокостей, якихъ допускались пôднявшіся мужики и вычерпуе весь засôбъ своеи богатои фантазіи, щобы змалювати якъ найстрашнѣйшѝ и найогиднѣйшѝ сцены. Всѣ дѣйстнѝ факта, лучившѝ ся середъ найзавятѣйшои боротьбы, всѣ страшнѝ поголоски, котрѝ выдумала паника и злôсть побѣдженыхъ шляхтичѣвъ служатъ тутъ канвою, на котрôй розводитъ авторъ взоры власнои выдумки, пожичаючи яркихъ красокъ зъ описôвъ варварскихъ сценъ всѣхъ часôвъ и народôвъ. По его словамъ, козаки укладали подôбно Монголамъ пирамиды зъ ôтрубаныхъ головъ, подôбно Нерону запалювали живыхъ людей мѣсто смолоскипôвъ, вытягали внутренности убитыхъ жертвъ и т. п. Щобы пересвѣдчитись, о скôлько образы дикои жостокости, зъображенѝ п. Сѣнкевичемъ схôднѝ суть съ правдою историчною, возьмѣмъ для примѣру одинъ конкретный, авторомъ съ особливою любостію представленый фактъ. Сучаснѝ жерела подаютъ про смерть Барабаша подрôбнѝ вѣсти; комендантъ кудацкои твердинѣ Гродзицкій подав въ рапортѣ до гетьмана Потоцкого слѣдуюче: „запримѣтивши бунтъ реєстровыхъ, осаулъ хативъ за оружіе, но его сейчасъ почали бити кистенями, арештували разомъ съ другими старѣйшинами и того самого дня, по засуду рады, покарали смертію.“ (Памятники кіевскои комисіи I, III, 24). Другій сучасный Полякъ подає: „Козаки реєстровѝ... перейшли до Хмѣльницкого, убивши своихъ полковникôвъ Ильяша и Барабаша, ôтзначавшихся вѣрностію до Речипосполитои.“ (Michałowski. Xięga pamiątkowa, 33.) Користаючи зъ сихъ даныхъ змалювавъ п. Сѣнкевичь слѣдуючій образъ: „Барабашь волѣвъ умерти, якъ отати зрадникомъ... на предложенье пôдданяся ôтповѣвъ ôнъ выстрѣлами... съ булавою въ рукахъ, съ розкиненымъ сивымъ волосьемъ, дававъ ôнъ приказы громовымъ голосомъ, повнымъ молодечои силы. Судно его окружили зъ всѣхъ сторонъ... вѣрнѝ его козаки, поколенѝ, порубанѝ або розôрванѝ руками на части, полягли скоро, но старець боронивсь дальше съ шаблею въ рукахъ... на нещастье поховзнувсь ôнъ въ крови и упавъ, тогды пробито его численными ôстрями... лежачій трупъ посѣчено на части, ôтрубану голову кидано зъ одного байдака на другій граючись нею, якъ пилкою, ажь поки случайно не упала въ воду“. (I. 218—219). Подôбнѝ порôвнаня зробитибъ можна вюдy, где авторъ хоче образово представити варварство и жестокôсть козакôвъ. Розумѣесь, що поступаючи въ такій способъ мôгъ бы кождый авторъ описуючи вôйну представити одну сторону яко героѣвъ, а другу, яко канибалôвъ, треба тôлько щобъ мавъ ôтвагу рѣшитись для переведеня своего плану пожертвовати — историчну правду.

четвертый, зъ ряду осьмый, и вѣрую, що въ нѣмъ Фотія справедливо осуджено.

Не менше почитаю и признаю все то, що св. вселенькій соборъ флорентійскій рѣшивъ и заявивъ дотычно уніи захôдніи и всхôдніи церкви, т. є. що Духъ св. есть внѣ Отца и Сына, що своє существо и естество має ôнъ рôвно ôтъ Отца и Сына и происходитъ ôтъ обохъ передъ вѣки яко зъ одного начала и зъ единого дыханія и що то выраженье „и Сына“ придано для поясненя истины и по необходимости за призволенъемъ и логично Символу.

Также признаю, що въ опрѣсноцѣ або въ квасноôмъ пшеничноôмъ хлѣбѣ находится истинне тѣло Христово, а священики повиний въ обохъ совершати истинне тѣло Господа, розумѣеся, кождый по обряду своєи, захôднои чи всхôднои церкви.

Вѣрую, що, если истинно каючйся за грѣхи въ любови Бога почіютъ впередъ, закимъ сповнили предпринятй плоды сокрушеня, навѣть по залишеню покаяня, душамъ ихъ по смерти, щобъ освободити ихъ ôтъ того рода кары, помôчнй суть жертвы жіючихъ вѣрныхъ, с. е. службы Божй, молитва, милостинѣ и другй богоугоднй дѣла, по установамъ церкви. Вѣрую, що душѣ тыхъ, котрй по полученю крещеня не зробили нѣякого грѣху, такожъ тй душѣ, котрй, зробивши грѣхъ, або въ своихъ тѣлахъ або по низверженію тыхъ тѣлъ, якъ сказано высше, суть очищенй, заразъ будутъ принятй до неба и оглядати самого Бога въ Тройцы единого, однакожъ по заслугамъ одни бôльше, другй менше совершенно; душѣ же тыхъ, котрй въ смертноôмъ або первороднôмъ грѣсѣ умираютъ, заразъ пôйдутъ въ адъ, однакожъ нерôвными карами маютъ бути каранй.

Почитаю, принимаю и признаю, що св. ап. престолъ має первеньство на всю вселенну, самъ же первосвященикъ римскій есть преемникомъ князя апостолôвъ, св. Петра, дѣйстнимъ намѣстникомъ Христа, всеи церкви головою и всѣхъ христіянъ отцемъ и учителемъ и що ему въ св. Петрѣ передана ôтъ Господа Исуса Христа повна власть паствы, управленя и веденя цѣлои церкви, якъ то и актами вселенькихъ Соборôвъ и св. канонами потверджаеся.

Длятого то св. католицку и апостольску римску церковь признаю матерею и учителькою всѣхъ церквей, а римскому первосвященикови, яко св. Петра, князя апостолôвъ, преемникови и Исуса Христа намѣстникови, истинный послухъ обѣцяю и присягаю.

Такожъ безъ сомнѣня вѣрую и признаю все, що св. канонами и вселенькими соборами, а особливо св. соборомъ тридентскимъ и ватиканскимъ передано, затверджено и пояснено, именно же, що дотыкає первеньства и непогрѣшимости римского первоосвященика.

Дальше вѣрую и признаю, що римска церковь съ розпорядженя Господнѣго по-надъ всѣ другй має первеньство звычайнои власти и що та власть юрисдйкціи римского первосвященика, власть истинно епископска есть безуловною и безпосередною, въ наслѣдокъ чого отже пастырѣ всякого обряду и достоиньства и вѣрнй, якъ въ особенности такъ и всѣ разомъ, зъобовязанй, до ерархичнои субординаціи и правдивого послуху не тôлько въ дѣлахъ, котрй тыкаютъ вѣры и обычаѣвъ, но и въ тыхъ, котрй ôтносятся до порядку и управы розсѣянои по всѣй вселенній церкви, такъ що бережена римскимъ первосвященикомъ черезъ єдиность спôльности и исповѣдання вѣры церковь Христова есть одно стадо пôдъ однымъ дахомъ.

Такожъ вѣрую и признаю, що римскій первосвященикъ, коли зъ катедры говоритъ, т. є. коли ôтправляючи чинъ пастыря и учителя всѣхъ христіянъ по найвышому свому апостольскому авторитету, рѣшае, що наука о вѣрѣ або обычаяхъ повинна происходити отъ всеи церкви, черезъ присутнôсть Бога, обѣцяну ему въ св. Петрѣ, має ту непогрѣшимôсть, якою бажавъ Спаситель одарити свою церковь въ поясненю науки о вѣрѣ и моральности; и такъ того рода поясненя римского первосвященика самй черезъ себе а не изъ згоды церкви неôтмѣнимй. Все противне, якъ расколъ и всака єресь, все церквою осуджене, ôткинене и прокляте и я такожъ осуджаю, ôткидаю и проклинаю.

Особливо все, взагалѣ и поодиноко, що въ моихъ книгахъ або письмахъ або въ апеляціи або на зôбраняхъ и розговорахъ словомъ або письмомъ сказано и выдано, а що противится св. уніи церкви рускои съ римскою, будто-бы по праву божому и необходимости спасеня уніи пôдчиненье римскому первосвященикови не було бережено, або якъ коли-бы яка могла бути причина ôторватись ôтъ тои уніи и пôдданьства, такожъ заявленя и выданя ôтмовляючй римскому первосвященикови его правъ або вкôнци наводячй до раскола, або закону и раскольникамъ спріяючого, я въ власноôй особѣ ôткликую, ôткидаю и осуджаю. Ту правдиву кат. вѣру, безъ котрои нѣхто спасеный бути не може, котру теперь добровôльно вызнаю и истинно исповѣдую, тую ненарушимо и ажь до послѣдного ôтдыху съ всею вытревалостею, за помочію Бога задержати и вызнавати щиро обѣцяю. То въ моѣй особѣ обѣцяю, слюбую и присягаю, — такъ менѣ Боже допоможи и то святе Бога євангеліе.“

О. Ив. Наумовича завôзвавъ Впр. митрополитъ до зложеня повысшого исповѣданя вѣры слѣдуючимъ письмомъ:

Ч. 385. „На основѣ рѣшенія св. Собранія въ Римѣ зъ дня 29 цвѣтня с. р. въ дѣлѣ апеляціи священика Іоана Наумовича, предложеной до св. Ап. Ап. Престола Римского, завзываєся Той нынѣшнымъ, щобы въ непереступнôмъ речинци одного мѣсяця вѣру свою оправдавъ и ôтрѣкся заблужденій, которй исповѣдавъ, пôсля тутъ залученого формуляра, которе-то вѣроисповѣданье всенародно оголошене бути должно. Если нынѣшному роспоряженю повиноватись схоче, буде, по ôтправленю духовныхъ реколекцій, розрѣшенъ ôтъ церковныхъ духовныхъ наказаній, остаючи въ исключимости и суспензіи ôтъ бенефиціи такъ довго, поки не окаже постоянній и несомнѣтельній ознаки поправы: въ случаю же неповиновеня, має позôстати пôдъ наложеною клятвою за-для приклонности своеи къ расколу и прихода на будучнôсть лишеный. — Дано во Львовѣ, 11 (23) мая 1885. — *Сильвестеръ*, в. р., митрополитъ.“

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Выборы). Выборы въ мѣстахъ выпали якъ слѣдуе: На Моравѣ въ Бернѣ: Хлюмецки (централистъ) и бурмистръ Винтерголлеръ (централ.); въ Оломуцу: дотеперѣшный посолъ Веберъ (центр.); въ Нѣм. Трибовѣ: Венцличекъ (центр.); въ Найштадль: Фандерликъ (Чехъ): въ Иглявѣ: дотеперѣшный посолъ централистъ Штурмъ; ческій контркандидатъ Фрицъ упавъ; въ Знаймѣ выбраный центр. Гаазе; въ Никольсбургу выбраный дотеперѣшный пос. Аушницъ. Въ Кромѣржу перепавъ дотеперѣшный пос. центр. Промберъ а на его мѣсце выбраный Чехъ Бояковски; въ Голешовѣ выбраный Вурмъ (Чехъ). Въ Новôмъ Ѣчинѣ выбраный Альфредъ Скене (центр.); ческимъ контркандидатомъ бувъ Пежина. Въ Вайскирхенъ перейшовъ Промберъ а въ Шгернбергъ дотеперѣшный пос. Беръ (центр.)

На Шлеску выбранй: Въ Опавѣ выбраный централистъ Фусъ; контркандидатъ центр. Саксъ перепавъ. Въ Єгерндорфъ выбраный дотеперѣшный центр. Менгеръ. Въ Тѣшинѣ выбраный центр. Демель а въ Билицъ центр. Гаазе.

Въ Стиріи выбранй: Централисти Карнери и Дершатта; контркандидаты и дотеперѣшнй послы Рехбауеръ и Португаль перепали. Въ Бруку надъ Мурою выбраный дотеперѣшный пос. центр. Гайльсбергъ. Въ Юденбургъ выбраный центр. Райхеръ; перепавъ централистъ Шпрунгъ. Въ Гартбергъ выбраный дотеперѣшный централистъ Краусъ; въ Ляйбницъ дотеперѣшный центр. Магъ; въ Марбургу центр. Ауссеръ, перепавъ центр. Шмидереръ; въ Цилли выбраный дотеперѣшный посолъ центр. Форегтеръ.

Въ Каринтіи выбранй: Дотеперѣшнй послы централисты Моро и Риттеръ, першій въ Цельовацу другій въ Св. Витѣ. Въ Виллахъ выбраный централ. Штайнвендеръ а центр. Моричъ перепавъ.

Выборы зъ бôльшихъ посѣлостей: Въ Австріи долѣшноôй выбранй либералы: Бреннеръ, Добльгофъ, Людвигсторфъ, Пиркетъ, Гуденусъ, Суттнеръ, Ельцъ и Кильмансегъ; клерикальній кандидаты Бесльбауеръ, кн. Кройи гр. Кифштайнъ перепали. Межи либералами а клерикалами велася завзята борба и треба було другій разъ голосувати, по чѣмъ доперва либералы побѣдили.

На Буковинѣ выбранй зъ бôльшихъ посѣлостей архимандритъ Чуперковичь, бар. Стирцеа и Григорцеа. Всѣ три нововыбранй послы належатъ до партіи правительственнои. Два послѣднй були вже передъ тымъ послами а на мѣсце бувшого посла Митрофановича выбраный Чуперковичь. Зъ другихъ кандидатôвъ получивъ генеральный адвокатъ Симоновичь 42 а бар. Мустаца 35 голосѣвъ.

Въ Австріи горѣшноôй выбранй зъ бôльшихъ посѣлостей: министеръ рôльництва гр. Фалькенгайнъ, приходникъ Мозеръ и Гайденъ — всѣ три консервативнй. Либералы не брали жаднои участи въ голосованю.

Въ Зальцбургу выбраный клерикалъ дръ Фуксъ.

Въ Чехахъ выпали выборы зъ бôльшихъ посѣлостей якъ слѣдуе: 1) Зъ фидеикомису: Егбертъ Белькреди (ческій февдалъ) на мѣсце Ришарда Клямъ-Мартиница), Добженьски (ч. ф. на мѣсце Генриха Клямъ-Мартиница), Лицовъ (ч. ф. на мѣсце Чернина), Зигридъ Сальмъ (ч. ф. на мѣсце Дейма), Ад. Шенборнъ (ч. ф. на мѣсце Добженьского). — 2) Не зъ фидеикомису: Въ Празѣ: Генрихъ Клямъ-Мартиницъ (ч. ф. на мѣсце Дреслера (ч. ф.), Ришардъ Клямъ-Мартиницъ (на мѣсце центр. Форштера), Фабіянъ (ч. ф. на мѣсце центр. Якша); въ Будіевицахъ: Вратиславъ (ч. ф.), Надгерни (ч. ф.), Чернинъ (ч. ф.) и Клайстъ (ч. ф.); Въ Хебѣ: централисты Цедвицъ, Поссельтъ, Шаршмидъ и Бернляйтеръ (на мѣсце Л. Сальма); въ Рихновѣ: Деймъ (ч. ф.), Оппенгаймеръ (центр. на мѣсце ч. ф. Шефера), Якшь (центр. на мѣсце ч. ф. Штанглера); въ Хрудимѣ: Фридр. Киньски (ч. ф. на мѣсце центр. Вайса), Пантманъ, Глявка и Штанглеръ (ческій февдалы на мѣсце централистôвъ Шаршмида, Волькенштайна и Цедлица.

Зъ палатъ торговельныхъ выбранй на Моравіи въ Бернѣ централисты Гомперцъ и Найвиртъ; въ Оломуцу Просковецъ; въ Каринтіи въ Целовацу народовець Густавъ Пахеръ; въ Чехахъ въ Празѣ Саляшекъ (Чехъ, давнѣйше центр. Портгаймъ), Скокапекъ (Чехъ давнѣйше центр. Швабъ); въ Рихновѣ Герботъ и Богати (централисты); въ Хебѣ Пленеръ (центр.); въ Пильзнѣ Гаекъ (Чехъ на мѣсце центр. Фирта); въ Будіевицахъ Поллякъ (Чехъ на мѣсце Льобковица).

Доси стратила сполучена лѣвиця 15 мандатôвъ. Вчера ôтбулися выборы въ куріи сельскои въ Дальматіи, зъ мѣстъ въ Галичинѣ, зъ палатъ торговельныхъ въ Стиріи и зъ бôльшихъ посѣлостей на Моравѣ и Шлеску, въ Каринтіи, Истріи и Гориціи. Всѣхъ послôвъ выбрано 36; близшй вѣсти подамо въ слѣдуючôмъ числѣ.

(*Анкета въ справѣ реформы испытôвъ на выдѣлѣ правничôмъ.*) Пôдъ предсѣдательствомъ министра просвѣты бар. Конрада ôтбулася въ четверъ м. т. анкета въ справѣ реформы теоретичныхъ испытôвъ на выдѣлѣ правничôмъ. Въ анкетѣ сѣй взяли участь шефъ секціи Фадлеръ, гофратъ Бено, Давидъ, Мемаеръ, гофратъ Вальбергъ, проф. Екснеръ, Зигель, Пфафъ, сов. Франкентурнъ и секретарь министерства Швайгардтъ. О анкетѣ сѣй вѣденькй часописи не подаютъ ще близшихъ вѣдомостей.

(*Министеръ Пино*), якъ доносятъ зъ Черновець до вѣденьскихъ газетъ, повѣдомивъ краєвого президента, що зрѣкаеся буковиньского мандату, позаякъ рѣшився принятй мандатъ зъ Каринтіи.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россія. Оголошуванй недавно газетами змѣны, якй маются завести въ министерствѣ россійскôмъ, розойдутся, якъ здаеся, на нѣчимъ. Одна лишь змѣна здаесь бути певною а то заступленье гр. Толстоя иншою особою. Станъ здоровя гр. Толстоя вправдѣ значно полѣпшився, ôтъ коли его лѣчитъ московскій лѣкарь Захаринъ, котрый противно якъ лѣкарѣ петербурскій сконстатувавъ у него хоробу нирокъ, але мимо того ôнъ буде мусѣвъ здержатись ôтъ всякого заняття и не верне вже до министерства. Гр. Толстой приѣде лишь до Петербурга на короткій часъ, щобы тамъ зложити цареви подяку за довѣрье, якимъ его ôнъ доси почитавъ. Одинокимъ можливымъ доси кандидатомъ має бути министеръ доменъ Островскій. Вправдѣ ходили зъ разу вѣсти, що наслѣдникомъ гр. Толстоя назначеный гр. Паленъ, теперь однакожъ ôтступлено ôтъ его выбору. Ще о ноôй важноôй змѣнѣ говорятъ въ Петербурзѣ. Кажутъ именно, що въ мѣродайныхъ сферахъ есть проєктъ, котрый впрочôмъ вже самъ гр. Толстой хотѣвъ перевести заразъ якъ лишь зôставъ министромъ а именно, щобы ôтлучити полицію ôтъ министерства дѣлъ внутрѣшныхъ и утворити окреме министерство полиціи. — Зъ Варшавы доносятъ до Берлина, що пôдъ конець мѣсяця серпня має царь приѣхати до Царства польского, де возьме участь въ великихъ маневрахъ сегорѣчныхъ, по чѣмъ приѣде до Австріи для ôтданя визиты австрійскому цѣсареви. Вѣсть ся потребуе однакожъ ще справдженя. — Сензаційну вѣсть подаютъ „Новости“, хочь и самй дуже сумнѣваются о ей вѣродостойности. Пôсля „приватныхъ вѣстей“ зъ Кавказу мала убити афганьского емира Абдуррамана власна єго дружина. Зъ Лондону однакожъ доносятъ, що тамъ нѣчого не звѣстно о убійствѣ емира анѣ въ урядѣ дѣлъ заграничныхъ, анѣ въ урядѣ для Индій.

Нѣмеччина. Станъ здоровя нѣмецкого цѣсаря значно полѣпшився и ôнъ буде мôгъ незадовго выѣхати до купелѣвъ. Недуга цѣсаря була причиною, що приѣздъ бельгійского короля до Берлина мусѣвъ бути ôтложеный на пôзнѣйше. Князь Бисмаркъ выѣхавъ онодгы, якъ що року, до купелѣвъ въ Кисингенъ, де перебуде три недѣлѣ и имовѣрно передъ кôнцемъ року не верне до Берлина. Зъ сего видко, що всякй великй питаня дотикаючй политики загальноi-европейскои вже полагодженй, коли присутнôсть кн. Бисмарка въ Берлинѣ показалась злишною. И дѣйстно: конфликтъ афганьскій покôнченый; въ справѣ конфликту съ султаномъ Занзибару Нѣмеччина порозумѣлась съ Англіею, черезъ що дôстала свободу дѣланя на власну руку; ôтношеня Нѣмеччины до всѣхъ державъ европейскихъ суть дружнй и нема жаднои обавы якого непорозумѣня а приѣздъ короля бельгійского ôтложеный ажь до осени. Остаются лишь внутрѣшнй справы Нѣмеччины, зъ котрыхъ двѣ суть великои ваги: справа наслѣдства брауншвайгского престола и обсадженье познаньского архіепископства. Въ першôй справѣ есть то цѣкавымъ, що она мала вже въ четверъ минувшого тыждня залагодитися въ радѣ звязковой, тымъ часомъ зôстала знову ôтложена. Причиною сего має бути то, що въ радѣ звязковôй не було въ четверъ деякихъ членôвъ а ôттакъ, що рада не мала деякихъ потрѣбныхъ инструкцій. Властивою однакожъ причиною здаесь то бути, що рада звязкова не есть компетентною рѣшати такй споры. Цѣкавымъ въ сѣй справѣ есть то, що зъ кн. Кумберлянду пôдносятся голосы въ народѣ а „Kreuzztg.“ и „Leichsbote“ выступили отверто за княземъ а противъ внесеня Прусъ. Въ справѣ познаньского архіепископства доносятъ, що новымъ кандидатомъ — вже 13 зъ ряду — есть крилошанинъ Клингенбергъ зъ Пельплина. Клерикальный „Pielgrzym“ доноситъ, що кандидатура ся поставлена на внесенье и куріи римскои и заключае зъ сего о згодѣ Ватикану съ Прусами.

Англія. Дня 4 с. м. мавъ англійскій министеръ торговлѣ Шамберленъ бесѣду передъ своими выборцями въ Бермингемъ, въ котрôй вызскаався о справѣ египетскôй якъ слѣдуе: Цѣлею Англіи есть забезпечити Єгиптови повну независимôсть. Англія не може того допустити, щобы по ôтходѣ еи войска якась друга держава зачала тамъ верховодити. Англія має повне право числити за те на повну гварантію, що и другй державы схотятъ собѣ такъ само безкористно поступити якъ и она. Що до афганьского питаня, то министеръ заявивъ, що оно буде скоро въ способѣ загально вдоволяючій порѣшене. — Ген. Лемсденъ приѣхавъ зъ Афганистану до Лондону. Коли въ переѣздѣ до Лондону бувъ у Вѣдни, розговорювавъ съ нимъ вѣденьскій кореспондентъ и сему заявивъ ôнъ, що его се дуже болитъ, якъ съ нимъ поступило его правительство. Дано вѣру словамъ ген. Комарова а треба було прецѣ знати, що россійску правдомовнôсть треба мѣрити мѣрою азійскою. Пôсля его погляду вытыченье афганьскои границѣ може ще роки потревати, бо Россіяне умѣютъ по майстерски зволѣкати всяку роботу.

Туреччина. Пôсля грецкихъ жерелъ выбухла на островѣ Крета ворохобня. Що такій конець буде того невдоволеня, о якôмъ мы недавно доносили, можна було легко предвидѣти. До сеи ворохобнѣ причинилося головно то, що Савасъ-паша, котрого всѣ жителѣ Креты не терпятъ, зôставъ именованый губернаторомъ острова. На саму вѣсть о сѣмъ именованю запротестували всѣ жителѣ острова. Министры султана ôтраджували єму сего кроку, але Абдулъ Гамидъ уперся и постановивъ не послухати анѣ своихъ министрôвъ, анѣ Кретенцѣвъ, котрыхъ поступованье въ сѣй справѣ єму зовсѣмъ неподобалось. Навѣть самъ Савасъ-паша не хотѣвъ принятй сего именованя, але всякй вымôвки нѣчого не помогли; султанъ зробивъ якъ хотѣвъ, а теперь най дивится, якъ выйти зъ нового клопоту. О ворохобни сѣй поки що нема ще докладныхъ вѣстей.

НОВИНКИ.

— **Выдѣлъ „Рускаго Товариства педагогичнаго“** у-конституовався на засѣданю зъ дня 8 л. червня с. р. въ той способъ, що выбрано Вп. панôвъ: Дра Ал. Огоновского заступникомъ головы, Григ. Зарицкого секретаремъ, Григ. Врецьону касіéромъ, а Ром. Заклиньского экономомъ.

— **Именованье о. Ал. Бачиньского**, ректора рускои семинаріи духовнои, суфраганомъ гр.-кат. епархіи перемыскои, есть вже рѣчею постановленою. Такъ доноситъ „Dziennik Polski“ завсѣгды дуже добре поинформованый въ нашихъ справахъ церковныхъ.

— **Товариство „Академическій Кружокъ“** постановило разомъ съ рускими богословами устроити пôдчасъ вакацій музикально-декляматорскй вечеры съ танцями въ Станиславовѣ, Коломыи и Бережанахъ. Першій вечерь ôтбудеся въ Станиславовѣ въ день инсталяціи Преосв. Юл. Пелеша, т. є. при кôнци мѣсяця серпня.

— **Переходъ на православіе.** П. Теодоръ Досинчукъ, купець въ Подгайцяхъ заявивъ письменно львôвскôй консисторіи, що переходитъ съ цѣлою своєю родиною, съ женою Анною и дѣтьми Ольгою, Володимиромъ и Иваномъ зъ греко-католицкои вѣры на православну вѣру.

— **Выдѣлъ Галицко-рускои Матицѣ“** постановивъ выслати всѣмъ своимъ членамъ „Литературный Сборникъ“ выданый сего року.

— **Именованя.** Титъ Заячкôвскій, адъюнктъ судовый въ Тысьменици, именованый судіею въ Будзановѣ; Левъ Шеховичь, адъюнктъ судовый въ Тернополи, именованый судіею въ Олеську; адъюнктъ судовый Юл. Плютыньскій зъ Мостискъ именованый судіею въ Бжозовѣ. — Рада школьна краева именувала Теодора Маршалюка дѣйстнымъ учителемъ въ Иcпысѣ; Едварда Петровского дѣйстнымъ учителемъ въ Черниховѣ рускôмъ и учительки въ Бродахъ Іосифу Новакъ и Аделю Лотоцку, дѣйстными учительками тоиже школы.

— **О. Иванъ Борсукъ**, гр. кат. парохъ въ Краковѣ при церквѣ св. Норберта, получивъ ôтъ рады мѣста Кракова запомогу въ сумѣ 300 зр., позаякъ тамошна гр. кат. парохія не есть ôтъ правительства дотована. Фонды, котрй були призначенй на дотацію рускои парохіи въ Краковѣ, забрало сего часу россійске правительство, а переговоры, якй велися въ сѣй справѣ межи австрійскою администрацією финансовою а администрацією россійскою не довели доси до нѣякого позитивного результату. О. Борсукъ переславъ радѣ мѣста Кракова за сю запомогу щиросердечну подяку.

Кромѣ жестокости, склонности до грабѣжи и розбою проявлялась дикôсть козакôвъ, по гадцѣ п. Сѣнкевича въ пристрастноôмъ ôтдаванюся пияньству. Надъ тымъ розводится п. Сѣнкевичь дуже широко и съ незвычайнымъ вдоволеньемъ. Взявши за пôдставу Боплана, розказуючого о тôмъ, якъ паны на Украинѣ розпивали мужикôвъ въ XVII столѣтю, ôнъ перенесъ зъображенй Бопланомъ подѣ на Сѣчь, доповнивъ ихъ плодами власноi фантазіи и звертаесь до нихъ много разôвъ въ своѣй повѣсти. По его словамъ не весь народъ поголовно „на смерть“ (I, 115), всякй приготовуванй мѣжь народомъ бунты предвиджували паны и старосты по тôмъ, що довго передъ ними усе населенье лишало звычайнй свои занятія и пияньствувало по шинкахъ безъ ôтдиху. Начальство заказувало строго козакамъ пияньствувати въ часѣ походу и карало тую провину смертію, такъ именно говоритъ въ однôмъ мѣсци повѣсти п. Сѣнкевичь (I, 169); але ôттакъ, забуваe о тôмъ, що сказавъ и розказуе, якъ Богунъ опоюе козакôвъ, збираючись въ небезпечный похôдъ (III, 62) и якъ козаки идутъ хоробро до штурму для того тôлько, що ихъ напоено горѣвкою (IV, 95). Пияньство тое, замѣчае п. Сѣнкевичь, було мерзке зъ тои особливо причины, що козаки уживали горѣвки не очищеной, выдаючои кислый запахъ. (I, 169.) (Д. б.)

— **Въ справѣ конфискаты тропара** въ честь св. Кирила и Методія ôтбулася въ пятницю минувшого тыжня въ львôвскôмъ судѣ карнôмъ опозиційна розправа. Трибуналъ знѣсъ конфискату для того, що вже 1881 р. митрополича консисторія розôслала такійже самъ друкованый тропарь до всѣхъ священикôвъ и що слово „православный“ и „православіе“ находится у всѣхъ книгахъ церковныхъ. Мимо того заступникъ ц. к. державнои прокураторіи п. Литвиновичь внѣсъ противъ сего знесеня жалобу и дѣло буде ще разъ розбиратися въ апеляціи.

— **Мойсисовичь**, ц. к. старшій совѣтникъ гôрництва и шефъ геологичного заведеня у Вѣдни, прибувъ оногды до Львова зъ ôтки выѣхавъ въ околицѣ Жовквы и Равы для розслѣдженя находячогося въ тыхъ околицяхъ вугля брунатного, власности першого всходно-галицкого товариства гôрничого. Сов. Мойсисовичь маѣ, якъ зачуваемо, здати осудъ на скôлько сей вуголь може бути придатный для желѣзниць. Намъ видится, що осудъ сей выпаде негативно, бо вже дотеперѣшнѣ знатоки краевѣ высказали своѣ поглядъ, що вуголь сей для желѣзниць нѣякъ не надаеся, противно-же мôгъ-бы бути дуже добре ужитый до выроблюваня въ тыхъ околицяхъ цементу або фаянсу, позаякъ коло Жовквы и Равы находятся значнѣ залежѣ перетвору нанесеного фельдшпату або т. з. фаянсовои глинки, званои въ сихъ сторонахъ „побѣлкою“. Второкъ ѣздивъ въ сѣ околицѣ комисарь гôрництва у Львовѣ п. Бохеньскій и сконстатувавъ, що въ сихъ околицяхъ далась-бы завести фабрыка цементу а особливо фаянсу. Варта, щобы и нашѣ люде такъ въ сихъ околицяхъ якъ и въ другихъ звертали бôльшу увагу на богацтво своеи землѣ и коли вже самѣ не можутъ або не знаютъ займитися ôтповѣднымъ до околицѣ промысломъ, не збували бодай за пôвъ дармо своеи землѣ чужимъ експлоататорамъ.

— **Испыты клявзуровѣ** для кандидатôвъ учительскихъ до шкôлъ гимназіяльныхъ и реальныхъ розпочинаются дня 19 червня 1885 р. а ôтъ дня 22 червня 1885 р. розпôчнутся испыты устнѣ.

— **Безплатнѣ авскультанты судовѣ и практиканты.** Министерство правосудія выдало розпорядженье, пôсля котрого суды высшѣ маютъ право безъ взгляду на чергу именувати авскультантами тыхъ практикантôвъ судовыхъ, котрѣ маютъ судейскѣ испыты и сѣ маютъ першеньство до полученя адъютумъ. На случай рôвныхъ условій маѣ рѣшати часъ зложеня испыту судейского. Розпорядженье се маѣ власть ôтъ часу его оголошеня.

— **Наука въ школахъ середныхъ въ лѣтѣ.** Министерство просвѣты розпорядило, щобы ученики шкôлъ середныхъ у Вѣдни, Львовѣ и Краковѣ бôльшѣ були ôтъ науки въ часѣ великои спеки. Испыты зрѣлости въ школахъ середныхъ маютъ бути покôнченѣ найдальше до 15 липня а въ тыхъ школахъ, въ котрыхъ испыты зрѣлости ôтбуваются доперва въ послѣдныхъ дняхъ шкôльного року, маютъ ученики другихъ клясъ бути розпущенѣ скорше на вакаціи.

— **Кандидаты лѣсово-господарского звання**, котрѣ хотятъ складати испыты правительственнѣ на самостôйныхъ господарѣвъ лѣсовыхъ або на техничныхъ помôчникôвъ лѣсовыхъ, маютъ внести свои поданя до намѣстництва найдальше до 15 липня 1885 р. а именно: кандидаты зôстаючѣ въ службѣ публичнôй черезъ свои власти въ дорозѣ урядовôй, иншѣ же черезъ ц. к. староства, залучаючи потрѣбнѣ документы (на основѣ рескрипту министерства зъ дня 16 сѣчня 1850 р., днев. зак. держ. ч. 63) и означаючи докладно якому испытови хотятъ пôддатися.

— **Сензаційне самоубійство.** Романъ Лебль, сынъ вицепрезидента п. Г. Лебля, студентъ политехники, 18 лѣтъ, застрѣлився въ пятницю вечеромъ о $10^1/_2$ год. въ домѣ свого батька выстрѣломъ зъ револьверу. Куля прошила ему черепъ и загрязла въ мозку; самоубійця мучився ще пôвъ годины, по чѣмъ розстався съ свѣтомъ. Передъ самоубійствомъ бувъ ôнъ ще веселый и переходжувався по ганку майже цѣлу годину и спѣвавъ та посвистувавъ. Що було причиною самоубійства не звѣстно. Батька самоубійцѣ не було пôдъ той часъ у Львовѣ, такъ якъ вицепрезидентъ выѣхавъ бувъ въ Коломыйске за кôльканедѣльною ôтпусткою. Щобъ звѣститя батька о сѣй сумнôй пригодѣ выѣхавъ бувъ оногды въ Коломыйске самъ намѣстникъ Залескій. Въ понедѣлокъ рано ôтбувся похоронъ самоубійцѣ.

— **Въ академіи орієнтальнôй** у Вѣдни, въ котрôй образуются ученики на елевôвъ консулярныхъ, буде съ початкомъ слѣдуючого року шкôльного опорожненыхъ 8 до 10 мѣсць. Родичѣ, котрѣ хотѣли-бы тамъ примѣстити своихъ сынôвъ, повиннѣ внести поданье до ц. к. министерства дѣлъ заграничныхъ найдальше до 31 серпня с. р. Подання повинны бути ôтповѣдно оштемплёваны и стилизованѣ до дирекціи академіи орієнтальнои. Условія принятя суть: австрійске або угорске горожаньство, свѣдоцтво матуры, докладне знанье языка нѣмецкого и французкого и бодай одного зъ языкôвъ краевыхъ, уживаныхъ въ австрійскôй державѣ. Крôмъ сего треба ще залучити: метрику, свѣдоцтво здоровя, щепленои ôспы, всѣ свѣдоцтва гимназіяльнѣ съ добрымъ успѣхомъ, свѣдоцтво матуры и знаня наведеныхъ языкôвъ а на послѣдокъ заявленье родичѣвъ, що будутъ точно платили оплату, котра за одного воспытанника выноситъ рôчно 1200 зр. и платится въ двохъ пôврôчныхъ ратахъ. Ученики складаютъ вступнѣ испыты письменнѣ и устнѣ а крôмъ сего суть обовязанѣ зложити при вступленю одноразову суму 120 зр. О принятю повѣдомляе або само министерство дѣлъ заграничныхъ або черезъ свого делегата.

— **Юліянъ Дуткевичь**, фотографъ въ Станиславовѣ жертвувавъ россійскому цареви и наслѣдникови престола по однôмъ хорошо богато переплетенôмъ альбумѣ съ видами Коломыѣ и Покутя. За се получивъ ôнъ ôтъ царя подяку, а ôтъ наслѣдника престола золотый перстѣнь, высадженый рубинами вартости 500 зр.

— **Землетрясенье въ Кашмирѣ.** Дня 31 мая далось почути въ Кашмирѣ страшне землетрясенье, далеко страшнѣйше якъ то, що минувшого року навѣстило Испанію. О шкодахъ, якѣ се земтетрясенье тамъ наробило мы мало ще знаемо задля всякого браку телеграфôвъ въ Кашмирѣ и дуже утрудненои комуникаціи, але вже зъ того, що доси подали англійскѣ газеты, представляются нещастя и шкоды пороблены тамъ землетрясеньемъ величезны. Особливо потерпѣли мѣста Сринагаръ и Сопоръ. Въ Сринагаръ зникла въ однôй хвили, якъ-бы здмухнувъ, касарня кавалеріи и похоронила въ собѣ всѣхъ людей, що тогды тамъ находились. До 10 год. вечеромъ выдобуто зъ пôдъ розвалинъ 50 убитыхъ а межи тыми ротмистра, затя Магарададжи и тôлькожь тяжко раненыхъ а межи ними 7 офицырôвъ. Палата Магарададжи — палата правительственна и палата англійского резидента представляютъ одно велике румовище, пôдъ котрымъ погибло богато людей. Зъ жителѣвъ зôстало 40 убитыхъ а 600 раненыхъ, зъ тыхъ 100 дуже тяжко. Найбôльше потерпѣло мѣсто Сопоръ. Въ часѣ землетрясеня було въ однôй мошеи звышь 800 людей, що слухали проповѣди якогось чудотворного дервиша афганьского. Наразъ затрѣщали стовпы, що пôдпирали копулу мошеѣ а въ слѣдъ за симъ завалилась и цѣла копула и всѣхъ провалила. Зъ пôдъ розвалинъ выдобуто доси 200 убитыхъ и 400 раненыхъ. Чуднымъ якимсь способомъ уратувався дервишь. Проповѣдуючи стоявъ ôнъ въ якôйсь фрамузѣ, котра зôстала ненарушена. Фанатичный нарôдъ видитъ въ сѣй катастрофѣ кару божу за то, що ислямъ зноситъ доси гнетъ англійскій. Найбôльше потерпѣвъ однакожь промыслъ кашмирскій, бо пôдчасъ землетрясеня погибло бôльше якъ милiонъ овець, зъ котрыхъ тонкои вовны выробляются славнѣ и дуже дорогѣ кашмирокѣ шалѣ. Землетрясенье наробило страшнои шкоды въ цѣлôмъ краю, котра однакожь не такъ скоро дастся обчислити.

Вѣсти зъ Епархіи Львôвскои.

Введенѣ оо.: Вас. Криницкій, бувшій завѣдатель парохіи Лукавица нижна, введеный яко завѣдатель капеляніи въ Посѣчу; Димитрій Хоминъ, яко завѣд. пар. въ Ланчинѣ;

Увôльненый ôтъ сотрудництва въ Заболотовѣ о. Романъ Шепаровичь.

Митрополича консисторія вставилася на прошенье о. Конст. Вѣлевича, пар. въ Утѣшковѣ, до намѣстництва о удѣленье особистого додатку.

Капеляномъ войсковымъ I клясы въ резервѣ поставленый о. Евгеній Индишевскій.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Школьно ординаріятскимъ комисаремъ для надзору науки религіи въ народныхъ школахъ, дек. жовкôвского, поставленый о. Александеръ Сяноцкій, парохъ зъ Мацошина, на мѣсце уступившого за-для преклонного вѣку о. Іоана Калитовского, декана жовкôвского и пароха въ Замочку.

Презенту на парохію Домашôвъ, дек. угнôвского, получивъ о. Іоанъ Сиротиньскій, парохъ Лôвчи, дек. любачѣвского.

Каноничну институцію на парохію Любачѣвъ получивъ о. Іоанъ Яблоновскій зъ Перемышля.

Еп. консисторія вставляеся до ц. к. намѣстництва о згоду що до каноничноi институціи о. Димитрія Гордыньского на парохію Скло, дек. яворôвского.

До испыту богословія пастырского явилися на дняхъ 2 и 3 червня оо. Іоанъ Гробельскій, Димитрій Куцерыбъ, Андрей Децко и Юліянъ Крыницкій.

ПОСМЕРТНѢ ВѢСТИ.

О. Михаилъ Колянковскій, парохъ въ Радчи, дек. станиславôвского, дѣйстный членъ товариствъ пчôльничихъ въ Моравѣ, Краинѣ и Вѣдни р. 1819 орд. 1842 упокоився дня 28 мая въ 76 роцѣ житя. Вѣчна ему память.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Всч. о. В. Ступни. въ Колом. Зъ пересланыхъ намъ 5 зр. записали мы 1 зр. на довгъ за 1884 р. а 4 зр. на сей рôкъ — до кôнця року 1885 належатися намъ буде ще 8 зр. — **Всч. о. П. Лев. въ Креч.** За минувшій рôкъ (1884) належитося намъ ще 5 зр.; на сей рôкъ нѣчого мы не отримали. — **Всч. о. Д. Гриц. въ Мих.** Такъ.

Черезъ редакцію „Дѣла“ прислали:

— **На Правотарь Лукича** П. Т.: Іос. Кучка зô Львова 2 зр.; В. Яремкевичь зъ Лобôзвы 2 зр.; Громада Поториця 3 зр. 25 кр.; Макс. Михалякъ зъ Путилова 3 зр. 25 кр.

— **Для тов. „Просвѣта“** П. Т.: Ст. Комариньскій зъ Небылова 1 зр.; Т. Корчиньскій зъ Виткова нового 2 зр.; И. Бачиньскій зъ Стрыя 1 зр.; Читальня въ Люблинци нов. 1 зр.; Читальня въ Накваши 1 зр.; И. Степанôвъ зъ Вишнѣвчика 1 зр.

— **На стипендію им. Володимира Барвѣньского:** чистый дохôдъ зъ розпродажи литографій пок. Вол. Барвѣньского вилынуло 55 зр. 93 кр.; Вп. п. Горбачевскій въ Кудринець 50 кр.

— **На памятникъ бл. п. Иванны Стефураковои:** Вп. Марія Брилиньска 1 зр.

— **Для общества им. М. Качковского** П. Т.: Читальня въ Люблинци нов. 1 зр; Олекс. Чемериньскій зъ Коссова 1 зр.; И. Степанôвъ зъ Вишнѣвчика 1 зр.

— **На „Кобзарь“** Шевченка: А. Витошиньскій зъ Делатына 45 кр.; Теод. Бачиньскій зъ Стрыя 2 зр.; Дмитро Жалковскій зъ Суховерхова (2 прим.) 90 кр.

Пôдписаный завѣдомляе П. Т. Публику, що ôтбувши довшу практику на дентистичнôй клиницѣ при университетѣ въ **Галье** пôдъ проводомъ проф. дра Голльендера, поселився въ **Чернôвцяхъ** и выконуе всѣ въ объемъ дентистики входячѣ дѣланя пôсля найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординуе ôтъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

1369 8—? **ПЕТРО КАДАЙСКІЙ**

въ Чернôвцяхъ ул. Руска ч. 9.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 39—?

Порошокъ дамскій парискій по 50 кр., Lohse'a по 80 кр., Ravissante'a по 60 кр. и **власного выробу** по 40 кр.

ФАРБЫ

до мальованя дахôвъ

найлѣпшои якости, тертѣ въ подвôйно варенôмъ покостѣ, доставляю до кождои стации желѣзничои франко — дешевше якъ кожда конкуренція!

Гибнеръ и Ганке

1381 (2—?) у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

Ц. к. генеральна дирекція

австрійскихъ желѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ пляну ѣзды важный ôтъ 1 червня 1885 р.

Ôтходятъ зô Львова:

Поѣздъ мѣшаный о 6 год. рано до Стрыя.
Поѣздъ особовый о 11 год. 25 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ особ. о 7 год. 10 мин. вечеромъ до Стрыя, Станиславова, Гусятына, Хирова.

Приходятъ до Львова:

Поѣздъ особов. о 8 год. 5 мин. рано зъ Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ особ. о 4 год. 15 мин. по полудни зъ Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ мѣш. о 2 год. 10 мин. въ ночи зъ Гусятына, Станиславова, Стрыя, Хирова.

НА ИСПИТЫ!

ОТВѢТНѢ НА НАГОРОДУ ПИЛЬНОСТИ!

МОЛИТВЕННИКИ

съ порученьемъ и апробатою Высокопреосвященого

МИТРОПОЛИТА СЕМБРАТОВИЧА

по 60 кр., 90 кр., 1 зр. 10 кр., 1 зр. 60 кр., 2 зр. 20 кр., 2 зр. 60 кр. и 3 зр.

ДЛЯ ДАМЪ оправленѣ въ аксамитъ съ окутьемъ металевымъ по **4 зр., 4 зр. 25 кр., 4 зр. 50 кр., и 5 зр.** въ имитацію перловои матицѣ (бляха) **4 зр. 50 кр.,** въ имитацію слоневои кости (бляха) **5 зр.**

получити можна у накладця

К. І. УРБАНА, Ч. 20 ринокъ, Львôвъ и въ торговли Мих. Дымета во Львовѣ.

Побираючимъ бôльше примѣрникôвъ наразъ опускаеся

1380 ответтный рабатъ! 2 6

Не буде вже латаного бѣля!

Менѣ удалося сконструувати прирядъ, за помочю котрого на всякôмъ ушкодженôмъ бѣлю и т. д. можна поносоване мѣсце машиною до шитя скоро и **такъ красно заткати, що не видно зъ того нѣ найменшого слѣду.** — Сей прирядъ можна приправити до машины до шитя якои небудь системы и можна его ибеля залученого поясненя **такъ легко уживати, що навѣть и менше вправленый въ шитю на машинѣ може дôйти до пожаданого успѣху.**

Цѣна зр. 1.50 за послѣплатою, при посыланю сумы на передъ (также въ маркахъ почтовыхъ всѣхъ краевъ) высылка франко.

Georg Grasser,

9—12 **Gratz, Maigasse 15** (Steiermark).

До П. Т. Читателѣвъ „ДѢЛА“!

Черезъ страшно злѣ ôтносины експортовѣ до орієнту и Россіи, змушеный сьмъ продати на всякій случай мôй въ масѣ нагромадженый складъ

Коцôвъ для коней

густо тканыхъ зъ матерію мягкои вовнистои въ довжину 185 цм. а въ ширину 115 цм. и для того дуже догôдныхъ такожь на лôжка и на коцы купелевѣ и розсылаю

1 штуку по 1·55 зр.

за послѣплатою.

Недогôдни пріймаются назадъ безъ всякихъ трудностей.

Письма прошу высылати до

Orient-Export-Bureau

Wien, Favoriten.

Свѣдоцтво. Вповнѣ вдоволеный прислаными кôлькомъ панамъ въ командѣ 9 корпуса въ Іозефштадтъ 185 цм. довгими а 115 цм широкими коцами для коней, прошу о присланье за послѣплатою десять (10) штукъ такихъ коцôвъ для команды 8 корпуса на пробу. На случай догôдности послѣдуютъ дальшѣ замовленя.

Прага, 16 мая 1885.

Арпадъ Патеръ, капитанъ, Команда 8 корпуса. (1376 3—3)

ПОХôДЪ СОБѢСКОГО

пôдъ Вѣдень р. 1683.

Написавъ Стефанъ Качала.

Цѣна 20 кр.

Дôстати можна въ администраціи Дѣла.

„НАРОДНА ТОРГОВЛЯ“

у Львовѣ,

Станиславовѣ, Перемышли, Тернополи и Дрогобычи.

поручае

изъ своихъ, богато заосмотреныхъ складôвъ,

по дешевыхъ цѣнахъ:

К а в у,
Чеколяду,
Ч а й,
Цукоръ,
Оливу,
Оцетъ,
Сыры швайцарскѣ, бриндзю,
Мѣдъ прѣсный и питный,
Овочѣ южнѣ,
Корѣнье,
Сардинки, селедцѣ,
Горѣвки,
Ликеры,
Румъ,
Вина въ бутилькахъ и барывкахъ,
Мыло, мылка до рукъ,
Крохмаль, фарбку,
Шварцъ безъ витріолю,
Смаровило на кожѣ,
Свѣчи церковнѣ и столовѣ,
В ô с к ъ,
Цвѣты до свѣчокъ,
Кадило,
Карты,
Воды минеральнѣ,
Всякѣ роды щѣтокъ (тоалетнѣ, до пôдлоги, до обуви и для коней),
Масу до пôдлогъ,
Корки,
Папѣръ,
Пера, ручки,
Оловцѣ,
Л я к ъ,
Чорнило (атраментъ),
Порошокъ на овады.

Цѣникъ высылаеся на жаданье франко.

5 до 6 килограмовыхъ посылокъ почтова оплата выноситъ немного, такъ що оплатится и зъ найдальшихъ сторôнъ замовляти потрѣбнѣ для дому артикулы.

Вступаючѣ въ члены товариства „Народна Торговля“, платятъ вписового 1 зр. и удѣлъ найменше одинъ, выносячѣ 10 зр. Той удѣлъ остаеся власностею члена и опроцентовуеся дивидендою, котрои высота назначаеся по укôнченю рôчныхъ рахункôвъ.

„Народна Торговля“ принимае такожь грошѣ на щадничѣ книжочки и платитъ ôтъ нихъ 5%. 1—?

Выдавець и редакторъ: **Иванъ Белей.**

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 59 и 60. Львôвъ, Субота (1) 13 червня 1885. **Рôчникъ VI.**

ДѢЛО

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ **„Бібліотека найзнам. повѣстей“** выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.

Редакція иАдминистрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка. Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.

Реклямаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: **У Львовѣ** Администрація „Дѣла“. **У Вѣдни** Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., *Singerstrasse* 11 a: Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. **Въ Франкфуртѣ** M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. **Въ Парижи** Agence Havas. **Въ Россіи** Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул, д. Ралли 9.

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*

ва цѣлый рôкъ . . 12 зр.	на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр.	на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр.	на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Бібліотеки“:	съ дод. „Бібліотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.	на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр.	на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр.	на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—	на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50	на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:

на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.	
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.	
на чверть року . . . 3·75 зр.	
съ дод. „Бібліотеки“:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр.	на цѣлый рôкъ . 6 зр.

Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

☛ Послѣдне 59 числа „Дѣла“ сконфискувала ц. к. прокураторія державна за справозданье зъ выборôвъ въ Золочевѣ и пôзнымъ вечеромъ забрала цѣлый накладъ. Физично не можливо було выдати того самого дня другій накладъ, тожь выдаемо нынѣ два числа разомъ въ 1½ листа.

РЕДАКЦІЯ.

Выборы послôвъ зъ мѣстъ

представили такожь дуже цѣкавый образъ нашихъ пеôтрадныхъ ôтношень. Якъ показуєся зъ справозданъ выборчихъ въ польскихъ дневникахъ, нелегальности, урядовй пресіи, пôдкупства и всякого рода деморализаціи дѣялись такъ само при выборахъ зъ мѣстъ, якъ и при выборахъ зъ курій сельскихъ. Тôлькожь польскй дневники були слѣпй и глухй на всѣ нелегальности и пресіи при выборахъ селянскихъ, бо тутъ ишло о кандидатôвъ рускихъ, ажь доперва якъ пôшло о мѣста, почали кричати. Тутъ ишла борба о кандидатôвъ чисто-„правительственныхъ“ а кандидатôвъ „народовыхъ“, о жида „старовѣра“, а жида „Polaka mojżeszowego wyznania“.

И показалося, що польска суспôльнôсть, на всѣхъ пунктахъ програла. Програла въ мѣстахъ Станиславôвъ-Тысьменица, де при пресіи урядовôй выбрано таки дра Леона Билиньского противъ дра Мрочковского. Програла въ мѣстѣ Ярославѣ, де пôдъ страшнымъ тероризмомъ выбрано урядового кандидата п. Бартошевского противъ п. Ствертнѣ. Програла въ мѣстахъ Коломыя-Бучачь-Снятынъ, де рабинъ дръ Бльохъ побивъ дра Быка бôльшостею 17 голосôвъ.

Коломыя — то найбôльше болюче пораженье польскои суспôльности. Выбôръ дра Быка она клала за пунктъ „honoru narodowego“... Показалося однакожь, що єи руки таки були за короткй — и вже довшй не будутъ, а певно що разъ коротшй... Коломыйскй жиды почулися вже въ силѣ, а де жиды почуются въ силѣ, тамъ они вже не слухаютъ „rządu moralnego“ своихъ „braci“, тамъ они вже не дбаютъ про „гоноръ Польщѣ“, а о „гоноръ Израиля“. Жиды коломыйскй такъ завзято ратували свого Бльоха, що ажь войско мусѣло выступити и дати до нихъ одну сальву — бодай слѣпыми патронами... Якъ въ Коломыи, такъ оно всюды буде по тыхъ мѣстахъ, де тôлько жиды почуютъ свою повну силу, а за мѣстами такъ буде и въ бôльшихъ посѣлостяхъ... А тымчасомъ нехай Поляки бодай тымъ тѣшатся, що жиды при выборахъ въ сельскихъ округахъ стаютъ имъ безъусловно до помочи своими деморализаційными средствами, а въ мѣстахъ переводятъ выбôръ такихъ Билиньскихъ та Бартошевскихъ, — правда, правительственныхъ, але все таки польскихъ кандидатôвъ. Нехай тымчасомъ тѣшатся, бо колись и такои утѣхи не буде. Рускій селянинъ и маломѣщанинъ прійде до повного самопôзнаня, мѣста и бôльшй посѣлости заберутъ жиды, — а що тогды буде? — чи не тяжка покута за нашй кривды?!

Нынѣ Русины по мѣстахъ становлятъ досыть поважный контингентъ, съ котрымъ не можна не числитися. Показали се послѣднй выборы. Въ двохъ округахъ мѣскихъ: Тернôпль-Бережаны и Стрый-Дрогобычь-Самбôръ поставили мѣсцевй комитеты рускй своихъ кандидатôвъ: въ першôмъ округѣ дра Александра Огоновского, въ другôмъ дра Иларія Бачиньского и оба дôстали значне число голосôвъ. Дръ Огоновскій одержавъ въ Тернополи 217 голосôвъ, а дръ Бачиньскій въ Стрыю 147 а въ Дрогобычи 38; Бережаны и Самбôръ дали лише по кôлька голосôвъ рускимъ кандидатамъ, — очевидно, тамъ не було нѣякои организаціи, нѣякихъ комитетôвъ рускихъ; не було, здаєсь, комитету руского и въ Дрогобычи, а все таки упало тамъ на Русина 38 голосôвъ.

Въ мѣскôмъ округѣ Станиславôвъ-Тысьменица не поставили Русины свого кандидата, хочь давнѣйше звычайно ставили и ôнъ достававъ звышь 200 голосôвъ. Причина, длачого теперь тамошнй Русины ôтступили ôтъ давнѣйшои засады, дасться выяснити спеціяльными обставинами сегоразовыхъ выборôвъ. Тамъ ишло о поборенье урядовои кандидатуры дра Леона Билиньского, — а до такои доброи цѣли належало всѣмъ широ-думаючимъ людямъ якои небудь народности сполучитися до спôльнои акціи. Мы не сумнѣваемося, що межи тыми 410 голосами, котрй упали на дра Мрочковского, було богато голосôвъ рускихъ, — а що въ Тысьменици дръ Билиньскій дôставъ на 510 голосуючихъ 508 голосôвъ, що отже тутъ руске мѣщаньство не замани-фестувало своєи опозиціи противъ накиненои кандидатуры дра Билиньского, — то се дасться выяснити тôлько тымъ тероризмомъ, якій панувавъ въ Тысьменици при выборахъ. „Kurjer Lw.“ (въ ч. 160 зъ 21 червня) помѣстивъ таку допись въ тôмъ предметѣ: „Тысьменица була якъ бы въ облозѣ. Жандармы не вѣдомо зъ чiего порученя съ полиціянтами вязнили и тормосили людей. Пяна товпа кидала камѣньемъ на кождого, хто зблизився до мѣста. Навѣть самъ кандидатъ дръ Мрочковскій бувъ повитаный камѣньемъ и мусѣвъ завернутися... Тамъ жандармы и полиціяне пôтбирали въ ночи ôтъ рускихъ выборцѣвъ карты голосованя! Тожь не дивуємося теперь, що выбôръ въ Тысьменици бувъ однодушный..“

Але якъ оправдаными являются Русины мѣстъ Станиславôвъ-Тысьменица, такъ не можна оправдати Русинôвъ мѣстъ Перемышль-Городокъ, що противъ урядовои кандидатуры Ж. Савчиньского не поставили якого Русина яко т. зв. „Zählkandidat-a“. А тоє повиннй були зробити особливо по тôмъ комедіантскôмъ монологу, якій п. Савчиньскій на утѣху плытко думаючихъ выголосивъ на передвыборчôмъ зборѣ въ Городку, яко своє политичне вѣроисповѣданье. П. Ж. Савчиньскій не першій то вже разъ выступавъ въ роли комика-декляматора „о двоистости крови въ его жилахъ“, — тôлькожь мы думаємо, що если й були колись часы, що таке балаканье принимано за добру монету, нынѣ за него вже не даютъ и зломаного шелюга, — нынѣ вже навѣть самй расовй Поляки признали банкротство всѣхъ тыхъ сумнои славы „gente Rutheni, natione Poloni“ и стараются заступити ихъ собѣ новыми героями „prawdziwych Rusinów“ зъ фракціи „Мира“. А Русины Перемышля и Городка мали-бы ще пôддержувати нимбъ одного зъ послѣдныхъ могиканôвъ тои розбитои вже и засудженои на вымертье кадры? Нѣ, Русины мѣстъ Перемышль-Городокъ повиннй були супротивъ п. Жигмонта поступити такъ, якъ поступили Русины зъ Тернополя супротивъ п. Евсевія. Тôлько-жь въ тôмъ лихо, що въ Перемышли богато Руси — на словахъ „твердои“, а на дѣлахъ дуже „мягкои“, а оно чейже лѣпше було-бы, щобы було навпаки... Часъ бы вже, крайный часъ змякнути твердôй шкаралупцѣ, въ котру залѣзли перемыскй „шкаралупники“ и нѣколи й рôжковъ не выставлятъ...

Въ окрузѣ Коломыя-Бучачь-Снятынъ велася борба о дра Бльоха и дра Быка. Дръ Бльохъ выйшовъ лишь 9 голосами по-надъ абсолютну бôльшôсть, а до єго побѣды причинилися безъ сумнѣву и Русины, якъ се видно впрочемъ зъ справоздань выборчихъ. Се бувъ одинокій округъ выборчій, де Русины мали маленьку сатисфакцію ôтплатити панамъ Полякамъ „pięknem za nadobne“. Любилися паны польскй съ жидами-халатниками при выборахъ зъ курій сельскихъ, цѣлували ихъ въ бороды (се треба брати таки въ буквальнôмъ значеню слôвъ), послугувалися ними всюда: чи то йшло о выбôръ „ексцеленціи“ Грохольского, чи о выбôръ гр. Романа Потоцкого або гр. Т. Стадницкого, послугувалися тыми халатниками навѣть при выборѣ въ Калуши-Долинѣ-Бôбрцѣ и дали намъ о. Сѣнгалевича, — чому-жь Русины не могли послужитися разъ тыми-жь солодкими пріятелями панôвъ польскихъ и дати польскому „kołu“ — Бльоха?! И Быкъ — єврей, и Бльохъ — єврей. А вже якъ паны жадали конче ôтъ Русинôвъ, щобы имъ выбрали еврея, — ну, то вже очевидно, якъ бувъ выбôръ межи рабиномъ, а не рабиномъ, треба було Русинамъ показатися по рицарски и ôтдячуючись за всѣ кречности при выборахъ зъ селъ, — пôслати пôдъ команду п. Грохольского не простого „польского жида“ але рабина зъ Флоридсдорфу?!

Факты зъ послѣдныхъ выборôвъ зъ мѣстъ подали богато поучаючого матеріялу и намъ Русинамъ и нашимъ сусѣдамъ Полякамъ. Насъ поучили, що мы не повиннй при выборахъ зъ мѣстъ держатися политики абдикаційнои, а Полякôвъ поучили, що они по мѣстахъ, если на будуще не хотятъ мати самыхъ Бльохôвъ, мусятъ конче станути въ союзѣ съ Русинами... Але-жь до того треба почутя справедливости зъ ихъ стороны при выборахъ зъ сельскихъ округôвъ. На жаль, до такого почутя ще дуже далеко. Послѣднй выборы показали, що на „Wink“ зъ шляхотского центрального комитету польского ишли противъ рускихъ кандидатôвъ слѣпо, съ фанатизмомъ не тôлько шляхтичѣ та бюрократы польскои народности, але и тіи славетнй демократы польскй, котрй въ „мирне время“, коли не чути бренькоту оружія выборчого, резонуютъ о зго-

---

НЕЗАБУДЬКА

на могилѣ

КОРНИЛА СУШКЕВИЧА.

И знова грôмъ свѣжій влучивъ наше серце,
И зновъ вѣдьмо смерти люто загулó,
И зновъ чути звуки жалôбного дзвону
Захиталось наше збурхане судно́.
А зъ руского неба знова одна *зôрка*,
Чистотою пышна и свѣтломъ яркá
Злетѣла у пропасть, у челюсти гробу —
А Мати багрóвый зновъ стрôй надягла́.

И глухо и пусто и душа намъ млѣе,
Безмовнй, безгласнй проводимъ Єго
Туда, куда вѣчнôсть у тайнѣ темнѣе,
Но не дорѣкаємъ Тобѣ, зла судьбо!
Твердй мовь тй скелѣ нашого Бескида,
Взвычаенй въ мукахъ не гнемсь ôтъ жалю,
А гордо проводимъ Єго домовúну,
Бо хто намъ пôдъ пару, бо хто намъ въ рôвню?!

Бо наша дорога не крылась цвѣта́ми, —
Лѣтъ тысячь идемо по острыхъ звала́хъ
И зорей на небѣ несчисливъ-бы тôлько,
Що тыхъ шпильокъ терня у нашихъ ногахъ;
И серце те руске кровью обкипѣло
И душа та руска то криця, то сталь —
Не въ огню сталилась — крѣпили ю труды,
Плекало ю горе, ховала печаль.

И жизнь намъ вспиняли князѣвскй крамолы
И ворогъ лютився на нашôй Рôдни
И въ Днѣпрѣ широкôмъ воды не йде тôлько,
Що крови пролúлось на нашôй Земли.
И всё мы теряли: — забрали намъ славу,
Обдерли изъ цвѣту, выдерли *имя* —
И хочь потерпѣли мы за́хисть лукаву —
Мы ще не втеряли нашого житя.

. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

....чистiи серцемъ самй йдутъ на трудъ,
Борются що силы, поки житя стане,
За нещасну землю, за обдертый людъ.

Отъ се наша доля! отъ се и жизнь наша!
Що крокъ то могила, що два — темный грôбъ,
И ще по одному той жаль не минеся,
Вже другій по чéрзѣ валится мовь снôпъ.
Пекучiи муки мовь Гагарь въ пустыни
Мы всѣ переходимъ а въ нашихъ оча́хъ
И слѣзъ вже не має.... мы горемъ великй...
А надъ нами Правда свята въ небесахъ.

Тожь дальше всѣ смѣло и бодро и крѣпко,
Хочь жертвъ мы вже тôлько за *Правду* далй,
Пôйдемо въ брань дальшу на ще тяжшй боѣ
И Смерть не лячна намъ, пусте — ворогй.
И чимъ бôльшу жертву на святый жертвенникъ
Несемъ мы въ дарунку — тымъ смѣльша душа:
Бо мы оживаємъ, бо мы воскресаємъ!
Бо де бôльше смерти — тамъ бôльше житя!

Львôвъ дня 29. мая (10. червня) 1885.

В. И. Масляк.

Польско-руский взаємины XVII-го вѣку въ сучаснôй польскôй призмѣ.

Критичный поглядъ Володимира Антоновича професора кіевского университету на повѣсть Г. Сѣнкевича „Ogniem i mieczem“.

(*Дальше.*)

Огсе черты, якй запримѣтивъ и зъобразивъ п. Сѣнкевичь въ побытѣ украиньского народа. Перейдѣмъ теперь до ôтворотнои стороны медаля и зберѣмъ тй черты, котрыми авторъ змалювавъ польске дворяньство, представляюче по єго гадцѣ антитезу рускои дикости: дворяне принесли съ собою и старались культивувати на Украинѣ державнôсть; правда, они почали ôтъ того, що всю поземельну власнôсть загорнули для себе и приневолили свобôдный до сего часу народъ ôтбувати въ ихъ хосенъ панщину, но за тоє стали они добродѣями краю, давши ему обезпеку ôтъ Татарвы, завѣвши ладъ и населивши деякй области. Мы сомнѣваємось сильно о тыхъ заслугахъ, вмѣняемыхъ польскому дворяньству XVII. столѣтія и знаємо, що се лишь пустй загальнй фразы, покрываючй зовсѣмъ не добродѣйну для краю реальну дѣйстнôсть, котру спôзнаємо, если тôлько звернемось до историчныхъ фактôвъ. Обезпеку противъ Татарôвъ мавъ край далеко борше ôтъ появленяся польскои шляхты заходомъ появившогося въ кôнци XV. столѣтія козацтва и тогожь проводителѣвъ литовско-рускихъ старостôвъ. Доволѣ буде згадати про подвиги Остапа Дашковича, Дмитра Вишневецкого, князя Константина Острожского, щобы пересвѣдчитись, що полудneва Русь могла власными силами ôтражати татарскй напады. Порядокъ въ краю заведено ще за часôвъ Витовта; знаменемъ єго було точне означенье правъ и обовязкôвъ жителѣвъ, правильно устроенй суды, обезпека особъ и майна, старостиньска администрація и т. п. Правда, се не бувъ порядокъ шляхоцкій, але намъ здаєсь, що шляхта вывернувша єго пôсля люблиньскои уніи, наложивша руку на вою поземельну власнôсть, на свободу людей, на религійнй и національнй змаганя народа, именно и принесла съ собою зародки розладу и вызвала межиусобицѣ. Намъ здаєся для того, що шляхоцкій ладъ, культивованый на украиньскôй земли, бувъ не символомъ культуры и порядку, а скорше признакою культурнои аберації самои польскои суспôльности.

Дотычно заслугъ шляхты около колонизаціи краю, мы помимо всѣхъ запевнень польскихъ писателѣвъ не знаємо докладно, въ чѣмъ лежатъ тй заслуги. Заслуги пôдъ взглядомъ колонизаціи готовй-бы мы признати въ такôмъ случаю, наколибы поселенцѣ польскй заняли незаселену доси землю и перемѣнили пустыню въ культурну сторону, але сего не було на Украинѣ. Коли въ кôнци XVI и въ початкахъ XVII столѣтя заселяются широкй просторы мѣжь Днѣпромъ а Дономъ, то населюютъ ихъ не польскй колонисты, а самъ же украиньскій народъ; а если шляхта въ тôй справѣ граe яку ролю, то роля тая бôльше негативна, чимъ позитивна: закрѣпостивши народъ,

дѣ польскои демократіи съ Русинами яко демократнымъ народомъ... Русины поучилися однымъ доказомъ бо́льше, що суспо́льности польско́й въ Галичинѣ далеко ще до по́знаня свого власного добра и що она, мовь по́дъ гнетомъ якого проклону, що разъ дальше и дальше на ослѣпъ лѣзе на мано́вцѣ, зъ котрыхъ мабуть не буде выходу. Прійде хвиля каяня, — та чи не буде за по́зно?!

Дръ Корнило Сушкевичь.

(Посмертна згадка).

Дръ Корнило Сушкевичь родився у Львовѣ въ роцѣ 1840. Батько его, Григорій, бувъ урядникомъ табулѣ краєвои, мати — Антонина Левкадія въ родины Сушкевичѣвъ, близька своячка свого мужа. Антонина була латиньского обряду, але выйшовши за-мужь приняла обрядъ греческій. Братъ Корнила померъ шестилѣтною дитиною. Науку шо́льну почавъ и доко́нчивъ Корнило у Львовѣ докторатомъ правъ въ р. 1866. Батько его, членъ Института Ставропигійского, о́тъумеръ его на холеру въ 1855 р., мати розпростиласа въ свѣтомъ въ 1867 роцѣ. Пок. Корнило дома вже хованый батькомъ и материю въ руско́мъ дусѣ, прилягъ душею близше до ро́дного народу въ часѣ своихъ ферійныхъ поѣздокъ въ Стрыйщину до родины Устіяновичѣвъ въ Славску. Яко академикъ предпринимавъ о́нъ въ товариствѣ своихъ друго́въ етнографичну поѣздку по цѣло́й всхо́дно́й Галичинѣ для по́знаня народа, его житя-бутя, его горя и радости, полюбивъ сво́й наро́дъ щирымъ, нелукавымъ серцемъ и рѣшився для него працювати всѣми силами.

Въ 1860-тыхъ рокахъ бувъ Корнило Сушкевичь душею молодои громады льво́вскихъ Русино́въ, до котрои зачислювались Ю. Геровскій, Д. Кулачковскій, Ив. Добряньскій, Володимиръ Качала (сынъ), Ф. Заревичь, Кс. Климковичь, К. Горбаль, Вол. Шашкевичь, Нижанковскій, Михалякъ, а по́знѣйше Сѣчиньскій, Желехо́вскій, Л. Лукашевичь, М. Бучиньскій, В. Навроцкій, В. Барвѣньскій и бо́гато другихъ щирыхъ молодыхъ патріото́въ. Всѣ они сходилися въ его хатѣ, всѣхъ о́нъ одушевлявъ своимъ ентузіязмомъ для народнои справы рускои, всѣ бачили въ нѣмъ крѣпку, патріотичну душу, всѣ ховалися и выростали побо́чь него, крѣплячись до працѣ для свого призабутого народу по́дъ могучимъ вплывомъ Тарасовои музы. Русино́въ другихъ пересвѣдчень національныхъ и литературныхъ по́дъ той часъ такъ якъ не було. Съ Лѣсковацкимъ надягнувъ на себе пок. Корнало першій украиньско́й стро́й и вытревалостею своюо переломивъ антагонизмъ польскій до рускости у Львовѣ.

Вступивши на дорогу позитивнои працѣ, занявся пок. Корнило на сво́й коштъ першимъ выданьемъ въ Галичинѣ Шевченковыхъ творо́въ. Було се въ то́мъ часѣ найповнѣйше выданье Шевченковыхъ творо́въ. Въ 1868 р. подыбуємо Корнила Сушкевича межи основателями „Просвѣты“, де бувъ заступникомъ головы товариства. Коли въ 1866 роцѣ народноруску идею введено на бездорожа, коли деякій давній товаришъ Корнила покинули прапоръ народный рускій, Корнило стоявъ вѣрно при своѣй програмѣ и остався ѣй вѣрнымъ до самои смерти. Мимо того прійшлося ему на становищи урядника прокураторіи скарбу выпити не одну го́рку чашу... Поко́йникъ сповнивъ ви до дна.

Въ 1874 роцѣ за стараньемъ его и товаришѣвъ повстало товариство имени Шевченка, котрого головою и управителемъ бувъ о́нъ майже до ко́нця и котрому посвячавъ о́нъ и свое слабеньке здоровье и значній матеріяльній средства. Ро́вножь и „Бесѣда руска“ и театръ народный завдячуютъ ему дуже богато въ своѣмъ розвою. Поко́йникъ не усувався нѣколи и нѣгде о́тъ народнои роботы и до кождого дѣла народного прикладавъ свои руки и сво́й розумъ. Русины льво́вскій всякихъ пересвѣдчень почитали его яко чистый характеръ и корилися передъ его патріотизмомъ.

По́дъупавши на здоровю, о́нъ яко секретарь прокураторіи скарбу пенсіонувався передъ рокомъ, а сего року о́ткрывъ канцелярію адвокатску, сподѣваючись, що широкими своими вѣдомостями юридичными вможе прислужитися свому народови. На то́мъ становиску заскочила его смерть.

Въ понедѣлокъ о 5 годинѣ по полудни ходивъ ще по комнатѣ, веселый якъ звычайно, читавъ газеты, розмовлявъ съ своимъ товаришемъ адвокатскимъ п. Евг. Олесницкимъ о справахъ народныхъ, о послѣдно́й неудачи выборо́въ до рады державнои, — въ то́мъ закашлявся, о́тбійшовъ до другои комнаты и тутъ залила его кровь. Агонія не тревала довше надъ одну часинку. Смерть була легка, якъ смерть праведника. Маетокъ сво́й переказавъ поко́йникъ родинѣ, евентуально рускимъ товариствамъ.

Вчера о́тбулися похороны пок. Корнила Сушкевича. — Съ повнымъ горемъ на лици, по́дъ тягаремъ нового удару, зо́бралися прихильники и други патріота, щобъ домовину его провести въ дочаснои оселѣ до челюстей гробу. Кромѣ рускои громады явилося ще множество львовянъ другихъ народностей, урядники фиску́са вравъ съ своимъ начальникомъ п. Подлевскимъ и представителѣ комнаты адвокатскои. Представителѣ рускихъ товариствъ и редакцій явилися съ прекрасными вѣнцями. Порядокъ походу бувъ такій. Найперше ишло брацтво съ хоругвами и хрестами, о́ттакъ депутаціи съ вѣнцями: о́тъ ученико́въ академичнои гимназіи, „Академичного Братства“, богослово́въ, академичнои молодежи, вѣденьского товариства „Сѣчь“, руско-народного театру, редакціи „Зорѣ“, редакціи „Дѣла“, труженико́въ друкарнѣ им. Шевченка, рускихъ адвокатскихъ кандидато́въ, учителѣвъ рускои гимназіи, „Рускои Бесѣды“ въ Тернополи, товариства педагогичного, товариства ремѣсничого „Зоря“, рускихъ мѣщанъ Львова, льво́вскои „Рускои Бесѣды“, товариства „Просвѣты“ и товариства им. Шевченка. По обохъ бокахъ депутацій ишли довгими рядами пытомцѣ духовнои семинаріи, за ними славно звѣстный хоръ семинариsто́въ, опо́сля численне духовеньство, крылошане яко асистенція обохъ нашихъ владыкъ, Его Впреосв. митрополита Сильвестра и Его Преосв. еп. Юліяна. О́ттакъ поступавъ караванъ съ металевою домовиною сердечного поко́йника, украшеный вѣнцями о́тъ родины, о́тъ товаришѣвъ-урядniко́въ, о́тъ Стрыйскихъ Русино́въ и пр. Похо́дъ ко́нчився кружкомъ родины и великимъ здвигомъ народа.

По о́тправѣ панахиды въ домѣ поко́йника, внесено домовину передъ до́мъ. Хоръ питомцѣвъ заспѣвавъ прощальну пѣсню „тихій вѣтеръ“, а зъ балькону професоръ Григорій Цеглиньскій глубоко о́бдуманымъ, до глубини серця проникаючимъ словомъ въ имени погасшого Корнила попрощавъ свѣтъ, родину, громаду друго́въ-одномышленнико́въ и улюбленый народъ рускій. Коли похо́дъ рушивъ, весь Льво́въ побачивъ, якъ Русь умѣе почтити заслуги щирого труженника и пригадалися льво́вскимъ горожанамъ похороны пок. Володимира Барвѣньского. Импонуючій видъ сего походу потрясъ товпами народу: мы великій горемъ, великій тымъ терпѣньемъ, що всылае на насъ неумолиме якесь фатумъ. Чудовій жало́бній звуки похоронныхъ пѣсень хору питомцѣвъ немовь просили-благали захмареный и замраченый небоскло́нъ нашь о прощу, о помилованье въ нашо́й незавидно́й судьбѣ.

Похо́дъ розпочався о годинѣ 5. По дорозѣ о́тчитувано евангеліи съ належною церемонією, а о годинѣ 7 ставъ похо́дъ при брамѣ Лычако́вского кладовища. Впр. Сильвестеръ по́дпровадивъ похо́дъ до улицѣ Коперника а Преосв. Юліянъ потрудився аж до могилы. Упали каплѣ свяченои воды на домовину, по сыпалась персть въ численныхъ рукъ, а Всесвѣтлый патріотъ нашь дръ Омелянъ Огоновскій выступивъ съ блескучою надгробною промовою, по́дносячи заслуги поко́йного Корнила Сушкевича яко Русина, патріота. Опо́сля Вп. проф. Юліянъ Романчукъ теплымъ и трогаючимъ словомъ зазначивъ труды поко́йника въ рускихъ товариствахъ. Промовляли ще коротко студентъ философіи п. Козакевичь въ имени молодежи, п. Гнѣвошь (надпрограмово а до того симъ разомъ не конче здержано) и наконець поетъ и артистъ нашь п. Корнило Устіяновичь, щирый другъ пок. Корнила Сушкевича. Мѣжь численно зо́браный наро́дъ роздано выданый накладомъ тов. им. Шевченка стихъ п. Володимира Масляка, п. заг. „Незабудька на могилу Корнила Сушкевича“ а по вывершеню могилы, опустила розжалена Русь кладовище, щобъ поминати незабуту память одного зъ найкрасшихъ сыно́въ Руси и по его примѣру, по его закону ступати дальше до свѣтлои меты народнои...

Результатъ выборо́въ зъ округо́въ бо́льшои посѣлости до рады державнои.

Льво́въ. Выбраный Старжиньскій Станиславъ 31 голосами на 32 голосуючихъ.

Ряшо́въ. Выбраный Дръ Мадейскій 69 голосами.

Тарно́въ. Дзвонковскій Едвардъ одержавъ всѣ 57 голосо́въ.

Крако́въ. Выбраный Бобжиньскій Михаилъ 42 голосами на 47 голосуючихъ.

Станиславо́въ. Выбраный Дѣдушицкій Адальбертъ одноголосно, 53 голосами.

Яворо́въ. Смаржевскій Северинъ одержавъ 38 голосо́въ, Левицкій Генрикъ 29 голосо́въ.

Тернопо́ль. Выбраный гр. Старженьскій Августъ 56 голосами на 106 голосуючихъ. Дръ Кл. Живицкій одержавъ 48 голосо́въ.

Золочѣвъ. Выбраный Яворскій Аполинарій 43 голосами, на 44 голосуючихъ.

Бережаны. Выбраный Чайковскій Альфредъ 18 голосами на 19 голосуючихъ.

Рогатынъ. Выбраный Онышкевичь Мечиславъ 22 голосами на 31 голосуючихъ.

Жовко́въ. Выбраный Шимановскій Романъ 50 голосами на 94 голосуючихъ. Мишекъ Мечиславъ одержавъ 42 голосо́въ.

Самбо́ръ. При друго́мъ голосованю выбраный Левицкій Мечиславъ 34 голосами противъ Алекс. гр. Фредра.

Сяно́къ. Выбраный Гротовскій Леонъ всѣма 57 голосами.

Перемышль. Выбраный Высоцкій Станиславъ 30 голосами на 46 голосуючихъ.

Новый Санчь. Выбраный Жукъ-Скаршевскій 61 голосами противъ Струшкевича, котрый одержавъ 42 голосо́въ.

Вадовицѣ. Выбраный Клюцкій Станиславъ всѣми 37 голосами.

Бохня. Выбраный Беное Атаназій 45 голосами.

Залѣщики. На 102 голосуючихъ выбраный Адамъ гр. Голуховскій 53 голосами противъ Семагиновского, котрый одержавъ 47 голосо́въ.

Стрый. При друго́мъ голосованю на 68 голосуючихъ выбраный Гоппенъ Аполинарій противъ Жигм. бар. Ромашкана.

Коломыя. Выбраный Яковъ бар. Ромашканъ 54 голосами на 90 голосуючихъ, противъ гр. Стан. Дѣдушицкого.

При выборахъ сихъ суть замѣтнѣ три факты, именно: що дръ Юліянъ Черкавскій, звѣстный „антикноцистъ“, по́йшовъ въ о́тставку; що судія Альбинъ Туряньскій, давнѣйшій пупиль шляхты польскои, одержавъ въ Бережанахъ 1 голосъ, хотяй въ меншихъ посѣлостей врезигнувавъ въ користь Романа гр. Потоцкого, и що въ округѣ выборчо́мъ Залѣщики выбрано при помочи жидо́въ Адама гр. Голуховского, котрого вы́бо́ръ доповняючій минувшои зимы до рады державнои уневажнено.

Оригинальный нечуваный фактъ зъ села Мизуня повѣта Долиньского.

Громадяне Мизуньскій о́тнаймаютъ о́тъ давныхъ лѣтъ камеральній полонины, котрѣ граничатъ съ полонинами села Лѣбохоры, власности гр. Киньского въ повѣтѣ Стрыйско́мъ. Просторонь такъ одныхъ якъ и другихъ величезна, а границѣ межи ними, хотяй ко́пцями означенѣ, пастухами не завсѣгды перестерѣгалися. Забаглося побережникамъ графа ажь сего року симъ границямъ дорогоцѣнну почесть о́тдати и то въ спосо́бъ хитрый и обманчивый. Засѣвши на границяхъ и зачаившись, мовь лисы на куры, на худобу мизуньску, не могли черезъ два днѣ до́ждатися переходу на ихъ сторону. Взялись тогды на спосо́бъ, — лишивши свои ручницѣ по́до́йшли до пастухо́въ, оповѣщали имъ, гей-бы пастухи лѣбохорскій, що шукаютъ за своюю худобою чи тамъ о́вцями о́тлучившимися о́тъ череды. По дальшо́мъ розговорѣ зажадали сокиры, звиняючись, що дома забули, а тутъ треба-бъ имъ колыбу ставити. На ихъ просьбу и запевненье, що тымчасомъ худобу стеречи будутъ, о́тдалилися пастухи Мизуньскій до своеи далеко поставленои колыбы, а вернувшись увидѣли обманщико́въ перегнавшихъ ихъ худобу за границѣ и гонячихъ напередъ себе. Видячи себе такъ обманеными пустилися въ чваль худобу о́тбирати, але увидѣли, що тутъ дѣло съ людьми узброеными въ ручницѣ; одинъ навѣть выпѣливъ въ ручницѣ на пострахъ, щобъ не вближалися, бо смерть имъ буде. Плачь и крикъ пастухо́въ на то́лько усмиривъ обманщико́въ, що они вылучивши изъ череды 18 найлучшихъ воликóвъ по́гнали тѣ до двора графа ажь въ Тухли, полишивши проче пастухамъ. Громадяне мизуньскій, властителѣ воликóвъ, числомъ 5, удалися въ дорогу до Тухлѣ, але тутъ не допущено ихъ до особы п. надлѣсничого, котрого то́лько засудъ п. по́длѣсничій подиктувати зволивъ, а засудъ выпавъ дуже строго, бо на 400 зр. а. в. шкоды и кары по́дъ утратою 18 замкненыхъ волóвъ.

Ялись просити мужики о оцѣненье шкоды и о улекшенье кары, мовячи: „Дамо сотку а пустѣть намъ, пане, голодну худобу!“ Не помогли нѣ цѣлоденна сто́йка, нѣ просьба, — хочешь не хочешь давай 400 зр.!

Богъ высоко, царь далеко, — подумали мужики, а не маючи съ собою то́лько гроша, удались до во́йта тухляньского, зажиточного человѣка, та сей на поруку во́йта мизуньского, ему знакомого, пожичивъ грошѣ, а мужики заплатили 400 зр. и тогдѣ займили свои волики. П. по́длѣсничій давъ имъ поквитованье на грошѣ слѣдуючого содержаня:

„Eugen Graf Kinskysches Revier Tuchla, Ostgalizien. Bestätigung über den geleisteten Waldschaden-Ersatz von 400 fl. am 8/6 1885. — Въ долѣ печать: Fried. Schmatera, Oberförster.

Цыганъ завинивъ а коваля повѣсили: череда овецъ въ лѣсѣ шкоду зробила, а худоба зъ полонинъ 5 газдо́въ шкоду платила. Добре бы панамъ велось, ко́бы завсѣгды въ ихъ лѣсахъ о́вцѣ шкоду робили. Добре ведеся и п. графови Киньскому, бо втогдъ лѣбохорска громада заплатила такожь шкоду въ 600 зр.!!

Мужики мизуньскій внесли жалобу до ц. к. староства въ Стрыю противъ такои самово́лѣ, а заразомъ повѣдомили письменно графа Киньского у Вѣдни о то́мъ фактѣ съ запытаньемъ, чи графъ съ такимъ немилосердымъ здирствомъ своихъ по́двластныхъ годится? Результаты сихъ жалобъ не залишимъ прилюдно оголосити.

Громадяне мизуньскій.

котрый передъ люблиньскою унією мавъ право свобо́дного переселювання, она приневолила его утѣкати въ ненаселену доси пустыню, щобы ратуватись о́тъ неволѣ. За утѣкаючими мужиками прійшли на лѣвый берегъ Днѣпра шляхтичѣ, засмотренѣ въ грамоты, признаючій имъ на власно́сть землѣ безъ ихъ участи населенѣ. Супротивъ сего по́днялись зновъ мужики: часть ихъ вотупила въ боротьбу съ шляхтою, друга часть знайшла при́ютъ въ Слобо́дско́й Украинѣ, куды не могли до́статись нѣ паны съ грамотами, нѣ ихъ по́дстаросты съ нагайками. Коли станемо слѣдити, зъ о́тки взялося въ XVII столѣтю населенье теперѣшнои харко́вскои, курскои и воронежскои губерній, населеныхъ емигрантами зъ польскои Украины, то пересвѣдчимося, що присутно́сть шляхты не була конечнымъ усло́вьемъ розвою колонизаціи. Колонiи тѣ, принятѣ радо правительствомъ царѣвъ московскихъ, не ждали принуки до хлѣборобства въ формѣ панщины, нагаѣвъ по́дстаросты або строгости Вишневецкого; они уложились самѣ добровольно въ правильнѣ формы быту, выбрали зъ помѣжь себе военну, державну и судову администрацію (полковнико́въ, сотнико́въ, атамано́въ, судѣѣвъ, и т. д.), умѣли боронити свои землѣ о́тъ татарскихъ нападо́въ, и не стрѣчаючи насильствъ зъ стороны нового правительства, не то́лько не проявили инстинктового змаганя до бунту, але противно, о́тзначалися завсѣгды вѣрностею для державы и помагали ѣй захистити полудневій границѣ передъ нападами крымскои орды. Такимъ способомъ заселявъ одинъ и той самъ народъ въ одинъ и той самъ часъ и при одныхъ и тыхъ самыхъ условіяхъ двѣ области; въ одно́й зъ нихъ велась колонизація при участи польскои шляхты и довели до кровавои пересправы, котра потягла за собою безконечнѣ жертвы, въ друго́й, де не було шляхты, уложились о́тъ разу правильнѣ формы державного житя и розвиваючись зовсѣмъ своbо́дно довели по уплывѣ $1^1/_2$ столѣтя до першого на Украинѣ университету. Коли обмежимось уже то́лько на исторично́мъ значеню тыхъ двохъ ро́внобѣжныхъ типо́въ украиньскои колонизаціи, то результатъ муситъ выпасти некористно для шляхотского колонизаційного типу, и мы радили бъ щиро польскимъ публицистамъ, щобъ не дуже такъ выѣздили на верхъ съ колонизаторскими спосо́бностями и заслугами шляхтичѣвъ VIII столѣтя.

Впрочѣмъ, то́лько въ загальныхъ фразахъ п. Сѣнкевича, высказаныхъ о́тъ его власнои особы, згадуєсь о заслугахъ шляхты дотычно обороны краю, надѣленя его идеями державности и колонизаторскои предпріємчивости; въ образахъ змальованыхъ беллетристомъ не видно того рода дѣяльности; за то́ зъображена тамъ съ особлившою любостею одна сторона польскои державности — военна организація и военна хоробро́сть. Дивна то́лько рѣчь, що хотячи выхвалити все зъ становища военнои дисциплины, стратегіи и тактики, выбравъ п. Сѣнкевичь такій именно часъ, въ котро́мъ польска армія до́знавала самыхъ знатныхъ програныхъ; неудачный выбо́ръ часу поставивъ романиста очевидно въ тяжке положенье, зъ котрого мо́гъ о́нъ выйти то́лько ужитьемъ всеи романистамъ прислугуючои свободы. Розказуючи исторію военныхъ фактóвъ по́сля вражень одного зъ фингованыхъ героѣвъ своеи повѣсти, поступае собѣ п. Сѣнкевичь дуже розумно. О́нъ велитъ ему нарочно тяжко занедужати на часъ битвы по́дъ Жовтыми Водами, якъ-разъ по́дъ Корсуньску битву о́тдае его въ полонъ и умѣщае далеко въ задѣ арміи, а на часъ погрому по́дъ Пилявцями высылае его въ великóй своѣй розсудливости на далекій передній сторожи. За то нѣкчемнѣ стычки коло Махно́вки и Росоловець роздувае о́нъ до розмѣро́въ первостепенныхъ битвъ и стараесь украсити ихъ безконечнымъ множествомъ епизодо́въ и поединко́въ, позичаючи зовсѣмъ безъ церемонiи для сихъ описо́въ иногдѣ цѣлi устулы зъ Иліяды.

(Дальше буде.)

Справозданя зъ выборôвъ.

За справозданье зъ выборôвъ въ Золочевѣ сконфискувала ц. к. прокураторія державва ч. 59 „Дѣла“ и тымъ чиномъ не дано намъ можности представити широкôй громадѣ рускôй цѣлого краю всю нелегальнôсть тыхъ выборôвъ. Замѣсть тои основнои дописи подаємо только деякí точки зъ другои дописи, съ пропущеньемъ всѣхъ тыхъ мѣсць, де говорится о якихъ небудь надъужитяхъ чи нелегальнôмъ поступованю всякого рода урядникôвъ публичныхъ, бо именно за такí уступы ц. к. прокураторія сконфискувала намъ 59 ч. „Дѣла“.

Противъ выбору гр. Томы Стадницкого въ окрузѣ Золочевъ-Перемышляны приготовуютъ выборцѣ протестъ, а опираютъ єго на слѣдуючихъ основахъ:

1) Зъ стороны приклонникôвъ гр. Стадницкого дѣялися явно великí пôдкупства.

2) Карты легитимаційнí ц. к. староство не розсылало, але вôзвало выборцѣвъ на суботу до Золочева и тамъ комисарь п. Єловицкій лично роздававъ ихъ вôйтамъ.

3) Выбôръ комисіи выборчои ôтбувся нелегально. Нашí выборцѣ чекали до 9 годины рано передъ дверми рады повѣтовои, де мали ôтбуватися выборы (въ дверехъ стояли концепт. практикантъ староства и жандармъ для удержаня порядку, щобъ передъ 9 годиною выборцѣ не пхалися до салѣ), а тымчасомъ выборцѣ за гр. Стадницкимъ влѣзли до салѣ задными дверми (якíй пôдступъ!) и закимъ нашí выборцѣ зôйшлися, они вже выбрали собѣ комисію, до котрои не увôйшовъ анѣ одинъ Русинъ.

4) Жидки въ сали баламутили нашихъ выборцѣвъ пôдповѣдаючи имъ „Стружанковскí“ замѣсть „Рожанковскí“. Порядку стерегли въ сали комисарѣ пп. Єловицкí и Шимановскí и инспекторъ податковый п. Рупрехтъ.

5) При першôмъ голосованю сов. Рожанковскí одержавъ бувъ кôлька голосôвъ понадъ абсолютну бôльшôсть, але комисія уневажнила ему 48 голосôвъ.

9) Тѣснѣйшí выбôръ ôтбувався не публично, якъ першí, але въ малôй комнатцѣ, до котрои впускано выборцѣвъ по одному, — отже не звѣстно, якъ хто голосувавъ а якъ комисія голосы вписувала.

7) Деякí выборцѣ зъ рôжныхъ причинъ не ôтдали свого голосу. И такъ: а) въ сали арештовано 6 выборцѣвъ, заведено до мѣскои вязницѣ а выпущено ихъ ажь по голосованю; б) выборець Котельницкí зъ Пôдгорець не мôгъ явитися на выборы, бо у него въ день выборôвъ ôтбувавъ ревизію за заказаными книжками конц. практикантъ п. Райнеръ; в) комисія выборча позбавила голосу выборця о. Высочаньского длятого, що на легитимаційнôй картѣ староство не выписало єго хрестного имени; 2) двохъ выборцѣвъ, хочь мали карты легитимаційнí, комисія не кликала, а коли они допоминалися, сказала имъ, що нема ихъ въ списѣ. — Якъ бачимо, пропало 10 голосôвъ и то такихъ, котрí були бъ упали на сов. Рожанковского.

8) Комисія приняла голосъ на гр. Стадницкого ôтъ одного выборця, що прíйшовъ безъ карты легитимаційнои.

9) Голосували вирилисты, котрí не маютъ анѣ крихты доминикальнои землѣ, а не можна було вносити реклямацій, бо оголошенье вывѣшено по уплывѣ речинця.

Отсе лишь деякí точки, на пôставѣ котрыхъ выборцѣ рускí вносятъ протестъ. Многихъ точокъ мы не можемо за для тяжкои въ нынѣшнôй порѣ цензуры подати. Вже пôдчасъ правыборôвъ выслано двѣ телеграмы до гр. Таффого, а кромѣ протесту стоятъ въ звязи съ выборами ще й деякí судовí процесы за клеветы або и чинну зневагу.

Причинокъ до поясненя результату выборôвъ въ окрузѣ Калушь-Долина-Бôбрка. „Слово“ умѣстило въ послѣднôмъ числѣ слѣдуючу допись:

„*Отъ Калуша.* Въ нашихъ сторонахъ весьма жалуютъ, что нашъ центральный львовскí комитетъ выборный не поставилъ кандидатуры г на Дениса Кулачковского, ревного и твердого русского патріота, достойного и найотвѣтнѣйшого для нашего округа. Я относился въ томъ дѣлѣ еще первои седмицы Великого Поста къ центральному комитету нашему во Львовѣ, чтобы намъ предоставилъ, поставити кандидатуру г-на Кулачковского, но нiякого отвѣта не было на то, а наши... филы перевернули послѣ все горѣ ногами и таки не удалась ихъ гадка, а твердая Русь голосовала, подъ проводомъ о. декана Губчака, на впр. о. Сѣнгалевича, нѣкоторыи же твердыи Русины сказали: „Нѣтъ Кулачковского, не будетъ и Романчукъ“. И такъ сталось. Може бы былъ и вышелъ нашъ Кулачковскí. Мы весьма жалуемъ, сѣтуемъ и болѣемъ, что не избранъ Кулачковскí... По крайней мѣрѣ благодаримъ Господа, что избранъ нашъ Василій Ковальскí. То наше утѣшеніе! — В. И. Петровъ.“

Письмо п. В. И. Петрова єсть на всякій способôбъ цѣкавымъ документомъ, илюструючимъ моральну недугу тои „твердои“ Руси, котра волитъ кандидата польского комитету, нѣжь кандидата рускаго комитету — тôлько длятого, що: „нѣтъ Кулачковского, — не будетъ и Романчукъ!“ И то має бути „твердый“ патріотизмъ!...

Ôтозва.

Спонуканí загальною потребою, задумали пôдписанí богословы оголосити друкомъ „Кобзаря“, збôрникъ рускихъ квартетôвъ, упросивши до редакціи выдавництва знаменитыхъ нашихъ композиторôвъ: Вп. п. Анатоля Бахнянина и Впр. о. Порфирія Бажаньского. Коли найперший нашí силы музичнí не ôтказали намъ своеи помочи своими матерíялами музичными и своими заходами та трудами; коли не бракло щедрыхъ дарôвъ на тую цѣль изъ стороны патріотôвъ и любителѣвъ спѣву, — то нынѣ реализуются вже нашí горячí бажаня, бо вже въ липню с. р. появится въ друкарнѣ Пиллера и Снблки перша книжка збôрника квартетôвъ и мѣстити буде хоры мѣшанí и мужескí, працѣ пок. Вербицкого, котрого оригиналы удалось намъ закупити, працѣ Лавровского, Лисенка, Воробкевича, Вахнянина, Нѣщиньского, Бажаньского и другихъ.

Першíй и другíй аркушь нашого збôрника выйшовъ уже въ друкарнѣ и обôймае кôльканайцять пѣсень.

Вп. Предплатникамъ розôшлемо збôрникъ зброшуроваными книжочками; лише на выразне желанье пôшлемо аркушами тому, хто, обовязжеся покрыти кошты почтовí.

Цѣна пренумераційна на першу книжку „Кобзаря“ выноситъ до 15 липня 1 зр.

По 15 липню цѣну книжки мы приневолení пôднести до 2 зр., бо и друкарня пôднесла таксу о 45% ôтъ одного аркуша друку.

Предплату просимо надсылати на руки Вп. Сидора Зельского, рускаго богослова у Львовѣ, ул. Коперника ч. 36, або черезъ всѣ редакціи рускихъ часописей и товарист. „Просвѣта“.

Наше выдавництво являясь нынѣ найдешевшимъ, яке коли у насъ було печатане.

Поручаємося нынѣ ширшôй рускôй Публицѣ, ожидаємо ей моральнои и матеріяльнои помочи такъ, якъ се буде намъ найлучшою мѣрою симпатій, выраз мъ довѣрія для нашого дѣла и покликомъ, заохотою до дальшои працѣ.

Всѣ Вп. Редакціи рускихъ часописей просимъ о перепечатанье сеи ôтозвы.

У Львовѣ 10 червня 1885.

Богдаръ Кирчôвъ, Яковъ Краснопера, Северинъ Грицина, Сидôръ Зельскí, Дмитро Андрейко, Зенонъ Копертыньскí.

Регуляція рѣкъ въ Галичинѣ.

Выдѣлъ краєвый одержавъ зъ президіи ц. к. намѣстництва слѣдуючí комуникатъ:

„Внесене въ минувшôй сесіи рады державнои предложенье правительственне о регуляціи рѣкъ галицкихъ, въ котрôмъ на регуляцію тамъже поименованыхъ рѣкъ, а взглядно областей ихъ призначено на часъ 15 лѣтъ, почавши ôтъ 1885 року, запомогу державну въ квотѣ 7,980.000 зр. яко 60% загальнои сумы (13 мілiонôвъ зр.) коштôвъ регуляціи, яка маєся довершити въ згаданôмъ часѣ пôдъ условіемъ, що лишну часть сеи загальнои сумы (40%), т. в. квоту 5,320.000 зр. покрыє фондъ краєвый Галичины, — предложенье се не полагоджено въ палатѣ послôвъ. Рôвножь не прíйшовъ пôдъ обраду палаты послôвъ, внесеный посломъ Цайтгамеромъ, а комисіею для регуляціи рѣкъ галицкихъ одобреный проектъ закона, въ котрôмъ на пôдготовляючí роботы техничнí, довершенье проектôвъ генеральныхъ и на нагліí роботы регуляційнí, якъ и на садженье верболозу и получení съ тымъ кошты удержаня призначена була яко 60%-вый удѣлъ державы, часткова запомога въ квотѣ 500.000 зр. съ застереженьемъ покрытя 40% недобору зъ фондôвъ краєвыхъ.

По тыхъ причинахъ спинилась виправдѣ справа регуляціи рѣкъ галицкихъ, однакожь правительство якъ передъ тымъ такъ и теперь обстае при своемъ постановленю, щобъ якъ найскорше перевести намѣрену и доконче потрѣбну регуляцію рѣкъ и предложитъ новôй радѣ державнôй другíй проектъ уставы.

Для нового проекту мусятъ бути якъ найскорше пôдготовлení техничнí и финансовí пôдставы, котрí подали бы докладный образъ средствъ фанансовыхъ, потрѣбныхъ до переведеня регуляціи рѣкъ и въ основный способôбъ збили бы замѣты противникôвъ давнѣйшого предложеня правительственного що до неточности и недостаточности досихчасовыхъ субстратôвъ. Розходится прото о выробленье генеральныхъ проектôвъ съ ôтповѣдными выказами коштôвъ регуляційныхъ, котрí вôйшли-бы до нового проекту правительственного.

На выготовленье сихъ генеральныхъ проектôвъ и на вступнí роботы призначивъ Є. Екск. п. министеръ рôльництва въ порозумѣню съ министерствами справъ внутрѣшныхъ и финансôвъ на сей рôкъ кредитъ въ квотѣ 60.000 зр. пôдъ условіемъ, що и край зъ своеи стороны на сей рôкъ додасть потрѣбну на тую цѣль суму въ высотѣ 40.000 зр.“

Комуникатъ завзыває ôттакъ выдѣлъ краєвый до якъ найскоршого полагодженя справы, т. е. до вызначеня 40.000 зр. зъ фондôвъ краєвыхъ *на вступнí пляны и роботы проектованои регуляціи.*

ДОПИСИ.

Зъ пôдъ Белза.

(*Жертволюбнôсть громадянъ Белза и Жужеля.*) Передъ Зелеными святами поблагословивъ о. крылошанинъ Платонъ Паславскí, парохъ мѣста Белза, въ супроводѣ пяти окрестныхъ священикôвъ три величавí новí звоны, котрí справлено коштомъ жертволюбныхъ славетныхъ мѣщанъ белзкихъ. Въ торжествѣ взяла участь цѣла людность мѣста, а кумами була интелигевція руска на-спôвъ съ мѣщаньствомъ. Красну бесѣду, ôтповѣдну до торжества, сказавъ при звонници передъ литургією о. крылошанинъ. Соборну службу ôтправивъ о. деканъ Дмоховскí въ содѣйствію 4-хъ священикôвъ а краснорѣчиву проповѣдь выголосивъ о. Черенецкí, приходникъ Сѣлця белзкого. Проповѣдь була приноровлена до торжества, яке власне обходили мѣщане, т. в. 100 лѣтои рôчницѣ ôтдання костела Доминиканокъ на церковь руску черезъ бл. п. Вседост. Іосифа II. Проповѣдникъ закôнчивъ вôзваньемъ до здвигненя памятника (престола и иконостаса по нашому обряду) и пôйшовъ съ тацею. Щедро посыпались на ту цѣль датки и въ коротцѣ збôралось на початокъ кôлькадесять зр. Честь такимъ мѣщанамъ, що дбаютъ за свôй святый обрядъ!

Не менше торжество ôтбулося въ 2 гій день Зеленыхъ святъ, бо посвященье церкви на передмѣстю Белза, Заболотю. Збудувавъ ей своимъ власнымъ коштомъ передмѣщанинъ Стефанъ Жарскí и ôтповѣдно приукрасивъ. Чина посвященя довершивъ о. крыл. Паславскí, а по ôтповѣднôй промовѣ ôтчитавъ похвальну грамоту для фундатора ôтъ владыки перемыского Преосв. еп. Іоана. Честный фундаторъ поставивъ и помешканье для сотрудника при тôй церкви. Слава най буде ему ôтъ рода въ родъ! Службу Божу спѣвану съ дияконами ôтправивъ ново-поставленый пресвитерь Димитрій Бордунъ яко першу въ своемъ родиннôмъ мѣстѣ. По стисканю головъ запросивъ отець примиціянта присутну интелигенцію и знакомыхъ на величавый обѣдъ, котрый протягнувсь до 7-мои годины.

Но и окрестнí села не дрѣмаютъ а жіютъ и розвиваются духово. Отъ въ селѣ Жужелю ôтбулися въ першíй день Зеленыхъ святъ загальнí зборы читальнѣ пôдъ проводомъ о. К. Сѣлецкого, а по нихъ вечерокъ музикально-декляматорскí. Програма була богата. Спѣвали спѣваки въ Цеблова пôдъ проводомъ учителя хору п. Полотнюка въ Кристинополи; одинъ паробокъ ôтдеклямовувавъ „Весна“, а О. Белзаненко ôтчитавъ „О управѣ сѣножатей“, котру то розправу переплѣтавъ выясненьемъ приядôвъ способныхъ до управы сѣножатей и поученьемъ о робленю компосту. Хоръ ôтспѣвавъ ще кôлька пѣсень и съ одушевленьемъ всѣ розôйшлися до дому.

Передъ вечеркомъ ôтбулося ще посвященье дому громадского, котрый станувъ заходомъ о. приходника а коштомъ честныхъ громадянъ Жужеля. Чина посвященя довершивъ о. крыл. П. Паславскí въ Белза. Тамъ помѣстится читальня и крамниця громадскí, котрí до теперь мѣстилися въ комôрнôмъ. Слава такôй громадѣ — най буде примѣромъ для другихъ!

Зъ судовои салѣ.

(*Засудъ жидôвъ за агитаціи противъ селянского товариства.*) Въ Рашевѣ були сего року вже двѣ розправы передъ судіями присяжными о провину пôдбурюваня (§. 302 зак. кар.) черезъ агитаціи противъ „кружкôвъ рôльничихъ“. Передъ кôлькома мѣсяцями засуджено жидôвку Малку Вангъ зъ повѣта тарноберегского за агитаціи противъ кружка рôльничого въ Ненадôвцѣ.

Въ червни 1884 р. завязався въ Ненадôвцѣ кружокъ рôльничíй заходомъ учителя Іосифа Кобосовича. Заложено склепикъ, читальню, почали люде сходитися на розговоры, ôтчиты, и число членôвъ росло съ кождымъ днемъ. Се не подобалося коршмареви Фельзенфельдови и ôнъ почавъ бунтувати селянъ противъ кружка. Дня 23 падолиста 1884 р. устроивъ кружокъ рольничíй вечерокъ въ честь Мицкевича, на котрый зôбралися селяне, мѣсцевый священикъ, три сусѣднí священики и кôльканайцять особъ зъ сусѣднои интелигенціи. Коли по вечерку селяне зайшли до коршмы, Фельзенфельдъ почавъ до нихъ говорити що „кружокъ рôльничíй стреміть до повстаня, а комендантомъ єсть учитель Кобосовичъ; що „хлопы — дурнí хамы; паны имъ теперь пôдлещуются, бо потребуютъ ихъ а потому... поспродуютъ хлопамъ грунты и заведутъ панщину“. Слова Фельзенфельда не прошумѣли марно: многí селяне справдѣ почали уважати кружокъ рôльничíй за кружокъ бунтôвникôвъ, а „панôвъ“ за иниціяторôвъ якогось революційного руху противъ правительства, маючого на цѣли завести на ново панщину. Тои думки бувъ навѣть вôйтъ Ненадôвки, тожь часто могли члены кружка чути про себе, що они бунтôвники, приходило часомъ ажь до бійки мíжь громадянами а на конець все лихо скроилося на учителю Кобосовичу, котрого рада громадска усунула зъ посады. Кружокъ рôльничíй почавъ слабнути а наконець и зовсѣмъ упавъ.

Прокураторія обжалувала Нуту Фельзенфельда о провину зъ §. 302 зак. кар., що ôнъ членôвъ громады Ненадôвки бунтувавъ противъ правно признаному товариству и противъ панôвъ. Присяжнí, въ бôльшôй части селяне и мало-мѣщане, потвердили вину обжалованого, а трибуналъ засудивъ єго на 4 мѣсяцѣ строгого арешту.

Процесъ сей подаємо въ „Дѣлѣ“ для того, щобъ нашí рускí люде знали, що за агитаціи жидôвъ-коршмарôвъ противъ селяньскихъ товариствъ суды караютъ. А кôлько то у насъ бувае случаѣвъ, що жиды-коршмарѣ выговорюютъ несотворені рѣчи на тыхъ священникôвъ, учителѣвъ и просвѣченѣйшихъ селянъ, що заложили въ селѣ читальню, чи скленъ громадскí, чи касу позичкову, бунтуютъ противъ нихъ темнѣйшихъ селянъ, слабодухôвъ и няниць. Нашí люде жалуются по часописяхъ, — але то очевидно нѣчо не помагае. Въ такихъ случаяхъ треба вносити жалобы до судôвъ, а коли одного, другого жида замкнутъ до „Ивановои хаты“, пôйде пострахъ по жидахъ и они будутъ мати научку, що противъ читалень и другихъ селяньскихъ товариствъ бунтувати не вôльно.

Рухъ въ нашихъ читальняхъ.

Ôткрытье читальнѣ въ Утѣшковѣ. (*Допись зъ надъ Буга.*) И въ наше ôконце засвѣтило сонце. И у насъ люде горнутся цѣлымъ серцемъ до того неоцѣненого скарбу просвѣты. Самопôзнанье чимъ разъ бôльше розширяєсь мѣжь нашими селянами и отъ господарѣ нашого села прíйшли вже самí до того переконаня, що лишь наука, просвѣта може причинитись до ихъ добробыту. Вже давно була пôднесена гадка Вп. о. деканомъ К. Бѣлевичемъ, ôткрити читальню, однакъ при великихъ клопотахъ громады съ залеглыми податками и другими справами не могло прíйти до дѣла. Доперва, коли до насъ спровадився п. Павло Баландюкъ и обнявъ мѣсце секретаря громадского, занявся ôнъ горячо тою справою и вразъ съ нашимъ о. деканомъ К. Бѣлевичемъ допровадивъ до того, що дня 7 червня с. р. ôтбулося ôткрытье читальнѣ. Въ неприсутности нашого улюбленого о. дек. Бѣлевича, котрый за для недуги перебувае въ купеляхъ, прибувъ до насъ молодый ревный патріотъ о. І. Бородіевичъ. О 3 годинѣ зъ полудня при множествѣ народа въ домѣ громадскôмъ о. Бородіевичъ ôткрывъ читальню горячою промовою, учитель п. И. Чорнишь поясняв цѣль читальнѣ, а потôмъ выбрано выдѣлъ. Опôсля п. Несторъ Дмитрôвъ ôтчитавъ дуже популярный поглядъ на исторію Руси. Ôтъ о. К. Бѣлевича присπѣла зô Львова привѣтна телеграма, котру всѣ приняли съ ентузіязмомъ и рѣшили переслати телеграфично подяку. До пôзного вечера радувалися всѣ при спѣвѣ народныхъ пѣсень. Честь всѣмъ тымъ мужамъ, що потрудилися около сего великого дѣла!

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Выборы*). Дня 8 с. м. ôтбулись выборы въ куріи сельскôй Дальмаціи, въ мѣстахъ Галичины, въ палатахъ торговельныхъ Стиріи и въ бôльшихъ посѣлостяхъ Моравіи, Шлезку, Каринтіи, Истріи и Гориціи. Резултатъ сихъ выборôвъ есть слѣдуючí:

Въ бôльшôй посѣлости Моравіи побѣдила листа кандидатôвъ компромысовыхъ, выбранí отже кандидаты компромисовí а именно: Аресинъ, Берхтольдъ, гр. Адольфъ Дубскí, гр. Гвидо Дубскí, Квебекъ, Фешеръ, Тершь, Цієротинъ, и гр. Фирштенбергъ. Кандидаты сí получили 93 голосы противъ 43, котрí упали на кандидатôвъ консервативныхъ. На Шлезку взяло участь въ выборахъ зъ бôльшои посѣлости 53 голосуючихъ. Выбранí всѣ три дотеперѣшнí послы: Бессъ, Шпенсъ и Гиршь, котрí суть членами партіи сполученои лѣвицѣ. Каринтска бôльша посѣлôсть выбрала знов своихъ дотерѣшныхъ послôвъ Ґоесса и Гразера. — Бôльша посѣлôсть въ Гориціи и Градисцѣ выбрала кандидата сполученои лѣвицѣ гр. Гогенлоге.

Въ Стирійскôй торговельнôй палатѣ приступило до голосованя 33 членôвъ. Передъ голосованьемъ ôтчитано заявленье гр. Вурмбранда, въ котрôмъ тойже вырѣкаєсь приналежности до т. зв. народнои партіи а заявляє себе постôйнымъ приклонникомъ опозиціи противъ правительству гр. Таффе. Яко контркандидатъ выступивъ Сицъ, заявляючí себе приклонникомъ того становища, на якôмъ стоитъ соймъ тирольскí, противъ нему пôднесено однако замѣты, що ôнъ противникомъ реформы промыслу — и выбрано 25 голосами противъ 8 гр. Вурмбранда. Въ Дальмаціи выбранí зъ меншихъ посѣлостей самí кандидаты народного сторонництва а именно: Дръ Клячъ, адвокаты: Масовичъ и Булатъ, крилошанинъ Павлиновичъ, бурмистръ Дубровника Поццо и Войновичъ.

Дня 9 с. м. ôтбулись выборы въ бôльшои посѣлости въ Стирíи. Выбранí самí кандидаты нѣмецко-либерального сторонництва, а именно;

Аттемсъ, Гакельбергъ, Паверъ и Москонъ. Кромѣ послѣдного, котрого мѣсце займавъ попередно такожь централіотъ Карнери, всѣ попереднѣ выбранѣ були въ тыхъ самыхъ округахъ и въ р. 1879. — Дня 10 с. м. приступили до выборôвъ кромѣ палатъ торговельныхъ въ Галичинѣ такожь и мѣста въ Дальматіи, котрѣ выбрали значною бôльшостею голосôвъ кандидатôвъ народного сторонництва Супука и Борсича. Дня 11 с. м. выбирали *послôвъ бôльшѣ посѣлости* въ Галичинѣ и палаты торговельнѣ въ Дальматіи — нынѣ же кôнчится кампанія выборча въ Австріи выборами зъ бôльшихъ посѣлостей въ Дальматіи.

(*Розпорядженье минист. въ справѣ працъ въ заведеняхъ промысловыхъ.*) Зô взгляду на зближаючійся речинецъ (11 с. м.), въ котрôмъ пôчне обовязувати законъ зъ 8 марта 1885 змѣняючій и доповняючій дотеперѣшный законъ промысловый, выдали министры торговлѣ и справъ внутрѣшныхъ роспорядженье, въ котрôмъ звертаютъ увагу краєвыхъ властей на змѣны, якѣ зайдутъ при новôмъ законѣ що доôтносинъ помôчничого промыслового персоналу, а передовсѣмъ на постановленя, маючій цѣлею охорону сегожь персоналу якъ рôвно и на обовязки, якѣ выходятъ зъ ôтси для властей промысловыхъ и промысловыхъ инспекторôвъ. Застерѣгаючи собѣ выдати пôзнѣйше ôтповѣдну инструкцію нормуе повысше розпорядженье спосôбъ поступованя, якій маѣ захôвуватись при дозволеню на т. зв. надзвычайнѣ годины. Повысше роспорядженье постановляе, що въ всѣхъ случаяхъ, где маѣ позволитися на надзвычайнѣ годины, не можна переступати границь, котрѣ увзгляднити належитъ вже зъ самого взгляду на силу робочу. Пôсля повысшого закона можутъ дотычнѣ власти дозволити въ трехъ дняхъ кождого мѣсяця на продовженье працѣ о три годины въ заведеняхъ, въ котрыхъ звычайно працюесь 11 годинъ денно, а о двѣ годины въ заведеняхъ, въ котрыхъ працюесь 12 годинъ на день. Властямъ промысловымъ першои инстанціи приолугуе право позволити разъ на рôкъ позволенье на продовженье годинъ звычайнои працѣ на протягъ трохъ недѣль, при тôмъ однакъ може бути продовжена робота въ заведеняхъ, где працюесь денно 11 годинъ о двѣ годины денно, а въ заведеняхъ, де нормальный часъ працѣ выноситъ 12 годинъ, тôлько о одну годину денно. При позволеняхъ на надзвычайнѣ годины зъ стороны политичныхъ краєвыхъ властей на протягъ що найбôльше 12 недѣль въ однôмъ роцѣ становитъ максимальну границю число двохъ годинъ надзвычайныхъ при 11 годиннôй нормальной праци, а одна година при 12 годинахъ такои-жь працѣ. Политичнѣ власти краєвѣ можутъ передъ удѣленьемъ позволеня засягнути гадки промыслового инспектора. Промысловѣ власти першои инстанціи повиннѣ залагоджувати внесенѣ до нихъ прошеня о позволенье на надзвычайнѣ годины въ протягу трохъ днѣвъ, а политичнѣ власти краєвѣ найпôзнѣйше въ протягу трохъ недѣль. Позволеня удѣленѣ властями промысловими першои инстанціи, взгляднo краєвыми властями маютъ що три мѣсяцѣ оголошуватись въ краєвôй газетѣ урядовôй, а дотичнѣ числа газеты належитъ, кождого разу ôтсилати до министерства торговлѣ.

ЗАГРАНИЦЯ.

Упадокъ кабинету Глядстона Довго важилась судьба кабинету Глядстона и трудно понятн, якъ сей кабинетъ, допускаючись въ своѣй политицѣ майже на кождôмъ кроку похибокъ, доси ще устоявсь. Пораженье якого теперь кабинетъ Глядстона дôзнавъ, прійшло майже зовсѣмъ несподѣвано а то тымъ бôльше, що конфликъ съ Россіею, *въ якій сей кабинетъ запутався*, зовсѣмъ ще не залагоженый а далеко скорше можна було припускати, що власне сей конфликтъ може статись причиною упадку кабинету. Несподѣвано отже рознесли телеграмы зъ дня 9 с. м. вѣсть по Европѣ: „Палата низша ôгкинула въ другôмъ читаню биль о буджетѣ доходôвъ 264 голосами противъ 252. Симъ спосôбомъ правительство, котре се вогумъ поставило яко квестію кабинетову, дôзнало пораженя. Въ таборѣ опозиціи настала велика радôсть. Кабинетъ збираеся нынѣ, щобы вотумъ палаты внести пôдъ розвагу. „Daily News“ допускае яко рѣчь певну, що Глядстонъ подастся до димисіи а „Daily Telegraph“ не допускае знову, щобы торисы (сторонництво аристократично консервативне) схотѣло обôймити правительство.“ — Такого пораженя кабинету Глядстона не сподѣвались навѣть самѣ торисы а сталось се въ той спосôбъ, що проектъ пôдвышеня податку ôтъ „виски“ (горѣвки) пôднесено до великои квестіи политичнои. Торисы голосуючи для засады противъ прелиминареви доходôвъ не допускали, що по ихъ сторонѣ стане бôльшôсть палаты. Тымъ часомъ богато послôвъ не хотѣло наразити собѣ выборцѣвъ, передъ котрыми за мѣсяць маютъ знову станути и для того богато вигôвъ (либералôвъ-народовцѣвъ) покинули Глядстона и станули по сторонѣ торисôвъ и такъ утворили бôльшôсть опозиціи 12 голосами. Треба тутъ однакожь ще додати, що 77 послôвъ здержалось ôтъ голосованя, що знову не дуже потѣшаючимъ було для торисôвъ. Заразъ на другій день по сѣмъ голосованю заявивъ Глядстонъ въ палатѣ низшôй, що въ наслѣдокъ сего голосованя кабинетъ подався до димисіи и внѣсъ ôтроченье засѣдань палаты ажь до залагодженя цѣлои справы. Обѣ палаты ôтрочено отже ажь до пятницѣ. Того ще дня выѣхавъ Глядстонъ до Барморалъ, щобы тамъ вручити королевôй свою димисію. Хто теперь обôймe правительство, не знати. Кажутъ, що королева не згодится на уступленье Глядстона и поручитъ ему зложити новый кабинетъ, другѣ знову говорятъ, що правительство обôймe Сальсберри (Salisburry), наколи его охоче попирати сторонництво консервативне. Закимъ однакожь наступитъ рѣшуча вже змѣна, подаемо тутъ въ коротцѣ исторіи и складъ кабинету Глядстона. Кабинетъ сей розпочавъ свою дѣяльнôсть 28 цвѣтня 1880 р. По выборахъ въ сѣмъ роцѣ ôгнесли виги славну побѣду; выбрано 349 выгôвъ и либералôвъ рôжныхъ ôттѣней, 235 консервативныхъ и 63 гомрулерсôвъ (Home-Roulers, сторонництво ирляндске). Либералы зыскали тогды 57 голосôвъ зъ мѣстъ а 49 зъ графствъ и числили о 51 голосôвъ бôльше якъ консерваты и гомрулерсы разомъ. Такій складъ бувъ дуже кôристный для либералôвъ, але королева не дуже зъ сего радувалась. Дня 21 цвѣтня подався кабинетъ Биконсфильда до димисіи а королева, котра особисто не терпитъ Глядстона, покликала насамперед лорда Гартингтона а ôтгакъ Гранвиля а на послѣдокъ доперва Глядстона до зложеня нового кабинету. Новый кабинетъ Глядстона зложено отже въ слѣдуючій спосôбъ: Глядстонъ зôставъ предсѣдателемъ кабинету и канцлеромъ коронным; до кабинету вступили: лордъ Сильборнъ, гр. Спенсеръ и сиръ Аркуръ (Harcourt) яко министеръ дѣлъ внутрѣшныхъ; Гранвилль, министеръ дѣлъ заграничныхъ; лордъ Кимберлей яко министеръ колоній; Чильдеръ, министеръ вôйны; Гартингтонъ, министеръ для Индій; лордъ Нортбрукъ, министеръ маринарки; Джонъ Брайтъ, канцлеръ для князѣвства Лянкастеръ. Яко парляментарнѣ пôдсекретарѣ стану именованѣ зôстали Дильке для дѣлъ заграничныхъ а Кевендишъ для финансôвъ. Лордъ Рипонъ зôставъ именованый вицекоролемъ Индій а пôзнѣйше занявъ его мѣсце лордъ Дефференъ. Такъ зложеный кабинетъ розпочавъ свою дѣяльнôсть 29 цвѣтня 1880 р. и управляе до теперь вже шестый рôкъ. — Зъ дальшихъ вѣстей о упадку кабинету Глядстона мусимо ще занотувати, що „Pall Mall Gazette“ дуже ясно выказуесь, що кабинетъ сей вже и не истнуе и що лордъ Сальсберри пôдоймесь зложити новый кабинетъ. Суть такожь голосы, котрѣ промовляютъ за Норткотомъ и доказуютъ навѣть, що ôнъ а не Сальсберри призначеный до новои миссіи.

Россія. Рухъ революційный зачинае знову въ Россіи проявлятися; въ Петербурзѣ, Кіевѣ и Харковѣ арештовано богато осôбъ, мѣжь сими такожь кôлькохъ проводирôвъ революціонерôвъ. До вѣденьскихъ газетъ доносятъ знову зъ Петербурга, що середъ революційнои партіи россійскои наставъ роздѣлъ. Бôльшôсть сеи партіи хотѣла-бы дѣлати въ интересѣ революціи въ мирный спосôбъ черезъ пропаганду въ часописяхъ и всѣлякихъ брошурахъ, меншôсть знову не хоче ôтступити ôтъ теперѣшного поступованя и постановила и дальше терроризмомъ и динамитомъ ширити идею переобразованя россійскои державы. — Въ Гельсингфорсѣ прійшло було сими днями до грôзныхъ безпорядкôвъ. Причину до сего дали студенты университету, котрѣ на однôмъ балю масковôмъ почали высмѣвати Финôвъ и ихъ россійскихъ протекторôвъ. Противъ сего выступили финляндскій газеты и инициятора сихъ насмѣшкôвъ, студента Лондена, выключено зъ университету. Жителѣ мѣста дружно успособленѣ для Шведôвъ устроили ректорови университету котячу музику а коли полиція въ се вмѣшалася, безпорядки на улицяхъ прибрали грôзный характеръ. — Змѣна англійского правительства выкликала въ Россіи — якъ се можна було сподѣватися досить прикре враженье; справа афганьского конфликту ще зовсѣмъ не залагоджена а тутъ якъраз уступае той, хто найспособнѣйшій бувъ сю справу полагодити. Якъ теперь афганьске питанье закôнчится, трудно ôтгагати и для того въ политичныхъ кругахъ петербурскихъ справедливо лякаются, щобы справа та знову не погôршалася. Есть обава, що при новôй змѣнѣ лондоньского кабинету запануютъ торисы а тогды було-бы становище Россіи въ сѣй справѣ знову досить утруднене. Чого найбôльше въ Россіи боятся то есть, щобы торисы принявши разъ въ свои руки керму державну не схотѣли получитися съ Австрією и Туреччиною, бо тогды и дѣла въ Азіи пôшли-бы иншою для Россіи дорогою якъ доси. Найбôльше теперь непокоитъ Россію выступленье Нѣмеччины въ Персіи а россійска праса не перестае вказувати на се небезпеченьство для Россіи и накликувати завчасу до зарадженя злому. „Рôкъ вже минае, пишутъ „Моск. Вѣдом.“ якъ спеціяльну мисію въ Тегеранѣ замѣнено на надзвычайне посольство нѣмецке и оно змогло за сей часъ дуже зручно выкористати для Нѣмеччины ситуацію въ Перзіи. Посольство те зъумѣло такъ выкористати всѣ обставины, поинформувалося такъ докладно о всѣхъ средствахъ и силахъ продуктивныхъ Персіи, що въ Берлинѣ носится теперь съ гадкою выробити собѣ концесію на будову желѣзницѣ ôтъ Каспійского моря черезъ саму середину Персіи, ажь до заливу перского. Нова ся желѣзница, котру пôдôймаются будувати берлиньскій капиталисты, мала-бы утворити европейскимъ, индійскимъ и хиньскимъ товарамъ нову дорогу и улекшила-бы симъ торговлю для тыхъ товарôвъ, котра черезъ заведенье мыта на транзито черезъ Кавказъ дуже зôстала утруднена. Можнôсть такои антироссійскои конкуренціи стаеесь тымъ имовѣрнѣйшою, коли розважится, що центрально азійска желѣзница, котра незадовго маѣ вже бути выбудована, буде ити не въ далекôй розстайности ôтъ перскои границѣ. Нашій дипломатичнѣ и торговельнѣ зносины съ Перзією не ôтъ нынѣ и мы въ силѣ *сконстатувати* середъ якихъ обставинъ и пôдъ якими условіями нова конкуренція могла-бы для нашого промыслу позôстати нешкôдливою“. — „Соврем. Извѣст.“ такъ знову говорятъ въ тôй самôй справѣ: „Кн. Бисмаркъ понявъ дуже добре, до якого значеня може дôйти Персія черезъ желѣзницю, котра сполучитъ далекій всхôдъ съ континентомъ Европы; ôнъ понявъ се рѣшуче значенье, котре черезъ таху борбу, яка тутъ въ недалекôй будучности маѣ ôтограти ся, може и муситъ вплынути на розвязанье орієнтального питаня. Було-бы се похибкою, котра нѣколи не далась бы направити, коли-бъ мы дались выперти зъ того становища, яке мы доси такъ въ Персіи якъ и въ сусѣдныхъ краяхъ займаемо.“

Нѣмеччина. Станъ здоровя нѣмецкого цѣсаря зовсѣмъ не есть такъ добрый якъ се доносятъ берлиньскій газеты офиціяльнѣ; противно, зъ приватныхъ жерелъ доносятъ, що цѣсарь Вильгельмъ есть дуже ослабленый и хочь нынѣ не терпитъ жадного болю, знемôгъ однакожь такъ сильно, що ледве вже може по комнатѣ переходжуватися. Лѣкарѣ кажутъ, що лишь дуже правильне житье и незмѣнна тепла температура можутъ его ще якійсь часъ пôддержати, але найменша змѣна чи то въ способѣ житя, чи въ температурѣ воздуха можутъ приспѣшити катастрофу, котрои вже майже не дастся уникнути. Цѣсарь знемагае вже не лишь черезъ хоробу, але черезъ самъ вѣкъ и може дуже легко бути, що катастрофа наступитъ закимъ ще можна буде ей сподѣватись. — Зъ Дрездна доносятъ до „Germani-и“, що на послѣднôй нарадѣ министерства ухвалено поручити саксоньскому представителези въ нѣмецкôй радѣ звязковôй, щобы ôтдавъ свôй голосъ противъ внесеня пруского, выключаючого кн. Кумберляндского ôтъ наслѣдства престола брауншвайгского. Вѣсть сю подае однакожь „Germani я“ зъ застереженьемъ.

Франція. Въ палатѣ послôвъ заявивъ министеръ Фрейсине, що пôсля депешъ надôйшовшихъ отъ французского представителя при хиньскôмъ дворѣ, Патенотра пôдписана зôстала дня 9 с. м. угода въ Тіен-Тсинѣ межи Францією а Хинами. — Въ Парижи радитъ теперь конференція для справъ суецкого каналу. Наколи змѣны въ англійскôмъ правительствѣ не станутъ на перешкодѣ, то конференція скôнчитъ незадовго свои роботы. Англійскій делегаты приняли въ засадѣ пропозицію австрійского делегата, щобы надзôръ надъ каналомъ суецкимъ поручити представителямъ державъ пôдписаныхъ на угодѣ берлиньскôй. — Зневага одного французского официра въ Тунисѣ, черезъ якогось Італіяца, спонукала тамошного коменданта до того, що ôнъ выдавъ розказъ, щобы офицыры французскѣ робили ужитокъ зъ зброи на случай, коли ихъ несправедливо вызываютъ. Приказъ сей выкликавъ такъ въ французскихъ часописяхъ якъ и въ кругахъ правительственныхъ немиле враженье. Справа та сталася врочôмъ предметомъ переговорôвъ межи правительствами французскимъ и италійскимъ, якъ здаесь однакожь не выкличе нѣякихъ непожаданыхъ наслѣдкôвъ.

Італія. Конгресъ антиклерикальный въ Римѣ выкликавъ, якъ понятно, въ Ватиканѣ дуже прикре враженье. Курія римска постановила отже по сѣй причинѣ выслати обѣжникъ до всѣхъ нунціятуръ. — Въ Ватиканѣ займаются теперь дуже справою высыланя мисіонерôвъ надъ рѣку Конго. Въ сѣй цѣли постановлено на будуще утворити окрему семинарію, але на разѣ ходитъ о те, щобы безпроволочно устроити надъ Конгомъ стаціи миссійнѣ. — Зъ Массауахъ доносятъ до Риму, що Феррари поверне около половины сего мѣсяця зъ Абессиніи до Массауахъ. Зъ ôтти доносятъ такожь, що Расъ-Алуля, головнокомандуючій абессиньского войска побивъ орды Магдія коло Айлетъ недалеко италійскои крѣпости Монкульо.

Сербія. Въ Бѣлградѣ ходятъ вѣсти, що послѣдный нападъ ватагъ арнаутскихъ стоитъ въ певнôй связи съ проявляючимися чимъ разъ бôльше агитаціями антидинастычными. — Король Милянъ, котрый, якъ звѣстно, перебуваe теперь у Вѣдни, принимавъ оногды у себе министра дѣлъ заграничныхъ гр. Кальнокого. Министеръ перебувъ у короля черезъ пôвтора годины. — Дуже характеристичнымъ и немало цѣкавымъ а для самои Сербіи и важнымъ есть, що пишутъ зъ Загребу до „Presse“. Пôсля сеи кореспонденціи маѣ еп. Штросмаеръ выѣхати до сербскои столицѣ заразъ, скоро лишь поверне король Милянъ и австрійскій пос. Кевенгиллеръ. Еп. Штросмаерови ходитъ головно о те, щобы съ правительствомъ сербскимъ розпочавъ переговоры въ справѣ будущого становища католицкои церкви въ Сербіи.

НОВИНКИ.

— **Патріотъ и меценатъ.** Бл. п. о. Григорій Коцовскій, парохъ Трибуховець весь свôй вѣкъ посвятивъ добру своихъ прихожанъ, завѣвъ тверезôсть, читальню и ссыпъ збожевый въ своѣй громадѣ, а и въ послѣднôмъ завѣщаню не забувъ о своѣмъ народѣ, котрого бувъ вѣрнымъ сыномъ и добродѣемъ. Въ завѣщаню записавъ ôнъ 1000 зр. на поставленье иконостаса въ церкви трибуховецкôй 200 зр., на громадскій шпихлѣръ, 100 зр. на основану нимъ читальню, 100 зр. на братство при церкви въ Трибухôвцяхъ, 300 зр. на другу городску церковь у Львовѣ, 200 зр. на рускій дѣвочій конвикгъ у Львовѣ и 100 зр. на фондъ вдовично-сирôтскій архіепархіи львôвскои. Вдячна Русь заховае памать его ôтъ рода въ родъ яко щирого труженика свого и благодѣтеля.

— **Выдѣлъ Товарищства имени Шевченка** маѣ честь запросити симъ всѣхъ Вп. Членôвъ на Загальнѣ Зборы, котрѣ ôтбудутся въ **недѣлю 2 (14) червня** с. р. о год. 3 по пол. въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“ съ слѣдуючимъ порядкомъ дневнымъ: 1) Справозданье зъ дѣяльности Выдѣлу; 2) справозданье касове по конець р. 1884; 3) внесенье комисіи контрольнои; 4) принятье членôвъ дѣйстныхъ; 5) выбôръ Выдѣлу и заступникôвъ а зъ Выдѣловыхъ головы товарищства; 6) выбôръ комисіи контрольнои; 7) внесенье о змѣну §§ 12, 23 и 22 уступъ 7 и евентуальнѣ внесеня Членôвъ. Книги товарищства и замкненье рахункôвъ съ кôнцемъ р. 1884 могутъ Вп. Члены товарищства переглядати ôтъ 10—14 лат. червня въ канцеляріи Товарищства „ПРОСВѢТА“. — Львôвъ 23 мая (4 червня) 1885. *Ю. Романчукъ*, заступ. головы; *И. Громницкій*, членъ Выдѣлу.

— **Засѣданье комисіи вдовично-сирôтского фонда** ôтбудеся въ пятницю дня 12 с. м. На сѣмъ засѣданю буде залагоджена справа довгôвъ, затягненыхъ въ симъ фондѣ, а о. Грабиньскій зъ Куткоря зложитъ справозданье зъ послѣдного збору членôвъ-основателѣвъ „Общого рôльн.-кред. Заведня“. Крôмъ сего вызначится на сѣмъ засѣданю надзвычайна запомога для вдôвъ и сирôтъ по священикахъ за рôкъ 1885.

— **Руско народный театръ** пôдъ дирекціею пп. Биберовича и Гриневецкого розпочинае съ днемъ 12 л. червня представленя въ Збаражи. На перше представленье буде дана мельодрама „Галька“; на друге въ суботу (дня 13 л. червня) комедія „Гуси и гусочки“ Балуцкого; на трете (въ недѣлю 14 л. червня) „Панѣ молода зъ Босніи“. Всѣхъ представлень въ Збаражи буде тôлько 6, а ôтбуватися будутъ що дня.

— **Нова руска стипендія**. Управляючій совѣтъ „Народного Дому“ постановивъ на засѣданю ôтбувшôмся въ пятницю минувшого тыждня ôткрыти стипендію им. бл. п. Луки Пипана, вицеректора львôвскои духовнои семинаріи. Капиталъ завѣщаный пок. Пипаномъ на ту цѣль выноситъ вже 5900 зр., зъ котрого доходы призначенѣ на стипендію для ученикôвъ середныхъ шкôлъ, головно-же для своякôвъ благодѣтельного покôйника.

— **П. Иванъ Мандычевскій**, кандидатъ адвокатскій въ Станиславовѣ, одержавъ сегодня на львôвскôмъ университетѣ степень доктора правъ.

— **Дръ Стефанъ Смаль-Стоцкій**, ново-именованый професоръ руского языка и рускои литературы на черновецкôмъ университетѣ, пробувавъ сими днями въ Чернôвцяхъ и представлявся властямъ университетскимъ. Выклады розпôчне дръ С. Стоцкій въ жовтни сего року.

— **Новѣ руски читальнѣ на Буковинѣ** завязали селяне въ Бергометѣ надъ Прутомъ и въ Слободѣ-Раранчи.

— **Товариство тверезости** завязалося въ селѣ Малитинцяхъ коло Кôцманя на Буковинѣ, заходомъ тамошного пароха о. Ивановича.

— **Испытъ дякôвъ въ митрополичôй консисторіи.** Дня 5 и 6 червня пôддавалися испытови дякôвскому ученики п. Полотнюка, котрый черезъ 5 мѣсяцѣвъ мавъ куросъ науки спѣву въ монастыри оо. Василіянъ въ Кристинополи, — именно: 1) Теодоръ Балко, пѣвець церк. зъ Пархача, 2) Андрей Басъ зъ Себлева, 3) Василь Краснюкъ зъ Ильковичь, 4) Иванъ Костѣвъ зъ Трудовача, 5) Василь Полотнюкъ зъ Клюсова, 6) Семенъ Зѣнько зъ Цеблова и 7) Романъ Марущакъ зъ Баранячихъ Перетокôвъ. Дня 5 червня здавали испытъ зъ Ирмологіона и спѣвали вечерню, а 6 червня спѣвали утреню, службу Божу въ чотыри голосы, потому зъ гласôвъ и въ кôнци зъ уставу церковного. Свѣдоцтва квалификаційнѣ выдала митрополича консисторія всѣмъ кандидатамъ пôсля ихъ здôбности. П. Полотнюкъ отримавъ ôтъ комисаря консисторского Впр. о. І. Величка велике признанье за свою ревну працю. До сего часу испытовано вже въ митрополичôй консисторіи 9 ученикôвъ п. Полотнюка. Коли буде въ осени зачинатися новый куросъ науки спѣву церковного и нотного, то въ своимъ часѣ буде оголошено въ рускихъ часописяхъ.

— **Редакція „Мира“**, котрою ôтъ самого початку руководитъ о. А. Бачиньскій, ректоръ львовскои семинаріи духовнои а лишь пôдписуе дръ Іос. Комарницкій, маѣ сими днями — якъ ходятъ слухи у Львовѣ — перейти на о. Онуфрея Лепкого, катехита польскои гимназіи им. Францъ-Іосифа у Львовѣ.

— **Испытъ зъ агрономіи** въ львôвскôй духовнôй семинаріи ôтбудеся на дняхъ 17, 18, 19 и 20 червня с. р.

— **Лосованье стипендій** зъ фонду б. п. Понинъского для челядникôвъ ôтбудеся дня 19 липня. Преміи выносятъ по 852, 710, 578 и 426 зр. Челядники, котрѣ хотятъ взяти участь въ лосованю маютъ внести прошеня съ ôтповѣдными документами до выдѣлу краєвого найдальше до 5 липня 1885.

— **Загальный збôръ „Общества им. Качковского“** ôтбудеся пôсля ухвалы выдѣлу того товариства зъ дня 9 с. м. въ Сяноку; часъ и мѣсце збору будутъ оголошенѣ вже въ короткôмъ часѣ въ рускихъ часописяхъ.

— **Холера.** Въ Мадридѣ проявляются чимъ разъ бôльше случаѣ занедужаня на холеру. Въ шпиталю войсковôмъ въ Мурціи и въ кôлькохъ портовыхъ мѣстахъ провинціи Валенціи лучились такожь случаѣ холеры. Въ селѣ Мусеросъ коло Валенціи занедужало дня 6 с. м. 13 осôбъ на холеру. Англія, Франція и Италія урядили квараитаны на провеніенціи зъ Валенціи. — Зъ Каиро заперечуютъ офиціяльно вѣсть, будто-бы въ Ешптѣ проявилась холера.

— **Зъ Поморянъ** одержуемо слѣдуючу допись: Въ оборонѣ власнои чести и правды заявляю, що поголоска кольпортована злобными людьми, якобы я при першôмъ голосованю на посла до рады державнои въ Золочевѣ мавъ ôтъ русинôвъ ôтступити, есть неоправедливою; фактомъ есть, що я при обохъ голосованяхъ ôтдавъ голосъ на нашого кандидата, сов. Л. Рожанковского, що посвѣдчатъ пп. Онишкевичь, нотарь изъ Зборова и учитель зъ Озернои п. Воркевичь, котрѣ стояли побôчь мене, знаютъ мене лично, и чули, що я голосувавъ на сов. Рожанковского. При другôмъ голосованю, котре ôтбулося при на-пôвъ зачиненыхъ

дверехъ въ другôй комнатѣ, до котрои тôлько по одному впускали, ôтдавъ я голосъ пôсля власного переконаня такожь на сов. Рожанковского, по чѣмъ ц. к. комисарь п. Словицкій запытавъ мене: „Pan jesteś nauczycielem w Pomorzanach?“ — а на ôтповѣдь, що такъ есть, ôнъ сказавъ: „Dobrze, dobrze!“ — Тыхъ кôлька слôвъ правды нехай переконаютъ моихъ противникôвъ, що до клюбу зрадникôвъ моеи святои народности не дамъ втягнутися пôдъ ніякими условіями мамонъ свѣтовыхъ, держачися пословицѣ: „Лучше терпѣти, нѣжь кривду народови вчинити“. — *Михаилъ Чижда*, выборець.

— **Выдѣлъ читальнѣ въ Суходолахъ** складае симъ прилюдну подяку Достохвальному центральному Выдѣлови товариства „Просвѣта“ за 60 книжочокъ давнѣйшого выданя для читальнѣ въ Суходолахъ даромъ присланыхъ. — Ôтъ Выдѣлу читальнѣ въ Суходолахъ, дня 8 червня 1885. — *Предсѣдатель читальнѣ.*

— **Що коштуютъ выборы въ Коломыи?** Зъ певного жерела довѣдуемось, що одинъ зъ кандидатôвъ на посла до рады державнои зъ мѣстъ Коломыя-Снятынъ-Бучачь выдавъ на агитацію выборчу въ сѣмъ окрузѣ неменше якъ 30.000 зр. а друге тôлько обовязався зложити якъ зôстане выбраный посломъ; за голосы плачено ажь 70 зр. На агитацію знову за дромъ Бльохомъ мали дрогобицкі жиды зложити 50.000 зр. — A güt Gescheft! можутъ сказати коломыйскі, снятыньскі и бучацкі жиды; и грошѣ масмо и выбрали посломъ, котрого хотѣли!

— **Кирило-Методіевске торжество въ Чернôвцяхъ.** Якъ заповили ôтозвы, ôтбулося дня 8 л. червня с. р. торжество въ честь св. Методія и Кирила. Обходили его Славяне столицѣ Буковины, Русины, Поляки и Чехи. Того дня ôтправились торжественній богослуженя въ гр.-кат. церквѣ и въ лат. костолѣ. (Въ гр.-воот. катедрѣ богослуженя не було, бо митрополитъ не дозволивъ.) Въ гр. к. церквѣ спѣвавъ мѣщанській хоръ пôдъ проводомъ свого учителя п. Г. Горецкого. Вечеромъ того жь дня ôтбувся славяньскій концертъ въ театральнôй сали. Отчитъ о подвигахъ и заслугахъ св. Кирила и Методія державъ п. Мих. Коралевичъ. По ôтчитѣ наступили спѣвы пѣсень, гры на скрипкахъ та фортепянѣ и деклямаціи, котрі зъ стороны Русинôвъ выконали хоръ мужескій пôдъ проводомъ п. Горецкого, панна Марія Романовичь, п. Е Пигулякъ и др. Пôдъ конець ôтспѣвавъ хоръ поважный имнъ нарочно написаный Даниломъ Млакою съ музикою Ис. Воробкевича.

— **Важне для руского товариства Педагогичного.** Въ регистратурѣ львôвскои митроп. консисторіи находится — якъ доносятъ до „Слова“ — богато старыхъ рускихъ книжокъ, особливо же учебникôвъ для шкôлъ народныхъ, печатаныхъ ще далеко передъ 1848 рокомъ. Межи иншими находится тамъ въ богато примѣрникахъ славный букваръ пôдъ заголовкомъ: „Букваръ новымъ способомъ уложеный для домашнои науки. Цѣна 4 кр. сер. Въ Львовѣ. Черенками Заведенія Ставропигійского, 1842“ (сторôнъ 36, мала шѣснайцатка). Руске товариство Педагогичне повинно бы постаратися о одинъ примѣрникъ сего буквара для своеи библіотеки, якъ такожь повинно бы звернути свою увагу на всѣ учебники въ загалѣ, які лишь появилися коли-небудь въ рускôмъ язычѣ чи то у насъ въ Галичанѣ чи на Буковинѣ и Угорщинѣ або и въ Россіи. Збôръ такій бувъ-бы дуже важнымъ не тôлько для исторіи розвою руского шкôльництва, але такожь и для исторіи духовыхъ змагань всѣхъ Русинôвъ въ загалѣ. Крôмъ сего библіотека така мала бы неоцѣнену вартôсть для педагогôвъ, бо давала-бъ имъ можнôсть розвивати наше шкôльництво на бôльше своихъ питомыхъ основахъ а при укладаню новыхъ учебникôвъ була-бы дуже помôчною хочь-бы вже для того, що выказувалабы наглядно наші давнѣйші похибки при укладаню шкôльныхъ книжокъ. За границею закладаются дуже пильно такі библіотеки шкôльныхъ учебникôвъ при товариствахъ педагогичныхъ, для чого жь-бы и наше руске товариство педагогичне не мало пôйти за тымъ примѣромъ?

— **Огонь въ Жужели.** Дня 8 л. червня рано о 8 годинѣ згорѣла середъ села Жужеля хата, котру властитель въ станѣ піяньства самъ пôдпаливъ. Зъ причины, що не було вѣтру и що все кинулося до ратунку, запобѣгнено бôльшому нещастю — хочь хаты близько побôчь себе стоятъ. У насъ теперь такъ дѣеся, мовь бы законъ противъ піяньству не истнувавъ, піякôвъ въ коршмахъ и по улицяхъ повно, по цѣлыхъ ночахъ свѣтло въ коршмахъ не угасае. Жандармы мовь бы тôлько для самыхъ выборôвъ у насъ поставлені.

— **Пожары и громы.** Въ Черлянахъ, пов. городецкого згорѣло сѣмъ селяньскихъ господарствъ, котрыхъ властителѣ потерпѣли шкоду, оцѣнену на 4.500 зр., а лишь въ малôй части забезпечену. Пожарь пôдложеный буевъ зъ мести, а злочинцю вже увязнено. — Въ Бѣлоголовахъ, пов. золочѣвского згорѣла ôтъ грому одна хата селяньска, а въ Облазници, пов. жидачѣвского згорѣли на фôльварку двôрскôмъ будынки господарскі, оцѣнені на 18.000 зр.

— **Въ пору выбрався.** Сими днями складавъ въ однôй зъ варшавскихъ гимназій испытъ зрѣлости чоловѣкъ вже пôдстарѣлый въ тôй цѣли, щобы мôгъ поступити на факультетъ медичный рôвночасно съ своимъ сыномъ, котрый теперь кôнчитъ гимназію.

— **Щепленье холеры** зачинае вже съ добрымъ успѣхомъ, наколи можна се повѣрити испаньскôй газетѣ „Imparcial“. Дръ Ферранъ въ Альцирасъ въ Испаніи осягнувъ тамъ-же пôсля згаданои газеты слѣдуючі резутьтаты: Мѣсто се числитъ 16.000 жителѣвъ, въ котрыхъ 11.160 дало собѣ защепити холеру; зъ сихъ отже щепленыхъ померло на холеру лишь 3 особы пôдчасъ коли зъ 4.340 нещепленыхъ померло на холеру 45 особъ.

— **Новый постерунокъ жандармеріи** въ Новôмъ селѣ пов. жидачѣвского въ силѣ одного постенфирера и двохъ жандармôвъ розпочавъ свою дѣяльнôсть ôтъ дня 1 с. м.

— **П. Мышуга** заключивъ новый контрактъ съ польскою оперою варшавокою, пôсля котрого за девять выступлень въ мѣсяць буде побирати 1000 рублѣвъ мѣсячно. Доси п. Мышуга выступае 8 разôвъ въ мѣсяць и побирае за кожде выступленье по 100 рублѣвъ.

— **Змѣна назвы громады.** Правительство розôслало розпорядженье до всѣхъ краѣвъ коронныхъ, що право рѣшати о позволеню на змѣну назвы якого мѣста або якои громады прислугуе лишь министерству.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Каноничну институцію на пар. Дубровицю, дек. журавеньского, получивъ о. Августинъ Лонкевичь.

Отпустку получили оо.: Іосифъ Чемериньскій, пар. Яблонова на 2 мѣсяцѣ; Анастазій Лотоцкій, кап. Тростянця, на 3 недѣлѣ; Спиридіонъ Колянковскій, пар. Хомчина, на 5 недѣль; Андрѣй Стотанчикъ, пар. въ Устю зеленôмъ, на 6 недѣлъ; Богданъ Еліяшевскій, сотруд. въ Николаевѣ, на 2 мѣсяцѣ.

Сотрудництво получили оо.: Теофиль Соневицкій въ Переволоцѣ, дек. бучацкого; Юліянъ Галькевичь въ Манастерискахъ; Іоанъ Залескій въ Коропци, дек. устецкого.

Введенй оо.: Іоанъ Валявскій, яко завѣдат. Ôльховки, дек. перегиньокого; Іоанъ Топольницкій, яко сотрудникъ въ Сасовѣ; Романъ Шепаровичь яко завѣдат. Лукавицѣ нижнои, дек. стрыйского.

Завѣдательство получивъ о. Теодоръ Меленевичь въ Нестаничахъ, дек. олеского.

Увôльненый ôтъ завѣдательства въ Плѣсянахъ, дек. золочѣвского о. Іоанъ Топольницкій.

Отпустку получивъ о. Іоанъ Герасимовичь, пар. Швейкова на 3 мѣсяцѣ.

Позволенье до испыту конкурсового получили оо.: Михаилъ Дзеровичь, каи. Чанижа, Мих. Вальницкій, завѣд. въ Браткôвцяхъ; Николай Бѣлецкій Розгôрча: Теофиль Кобляньскій сотруд. въ Стрыю.

Митрополича консисторія вставилася до намѣстництва о удѣленье додатку для о. Айталя Кобрыньского пар. въ Ракôвци дек. городеньского. — На прошенье вдовицѣ Іоанны Федоровичь по пок. о. Іосифѣ Федоровичу въ Гумнискахъ вставилась митрополича консисторія до намѣстництва о удѣленье ѣй запомоги рôчнои зъ фонда религійного.

Буковиньске правительство завѣдомляе митроп. консисторію о вызначенье платнѣ и емолюментôвъ о. Володимиру Стефановичу, завѣд. въ Вашкôвцяхъ.

ПОСМЕРТНІ ВѢСТИ.

† **О. Григорій Коцовскій,** приходникъ въ Трибухôвцяхъ, чорткôвского деканата, совѣтникъ митрополичои консисторіи и членъ деякихъ рускихъ товариствъ, упокоився дня 9 червня вечеромъ въ 73 р. житя а 45 священьства. Вѣчна ему память!

† **Витолдъ Рамултъ,** польскій литератъ и бувшій сотрудникъ „Kurjer a Lwowsk-ого“ а опôсля „Przegląd y“ упокоився въ недѣлю дня 7 с. м. въ 28 р. житя. Вѣчна ему память!

Переписка Редакціи и Администраціи.

Веч. о. І. Вас. въ Мог. Справлено рахунокъ якъ належитъ. — **Всч. п. Горб. оъ Кудр.** Записки нашій зовсѣмъ згôднѣ съ Вашими. На адресѣ мае бути: до 31 липня. — **Всч. Л. Бал. въ Акр.** Дата на Вашôй адресѣ була добра, однакъ съ примѣткою, що на „Библіотеку“ за сей рôкъ ще нѣчого не заплачено. — **Всч. Ад. Витв. въ Стрѣл.** Одержали — дякуемо.

Послѣдній вѣсти.

Львôвъ. 13 л. червня. Редакцію „Мира“ перенявъ сегодня о. Онуфрей Лепкій по о. Ал. Бачиньскôмъ, котрый мав перенестися до Перемышля на суфрагана еп. Іоана Ступницкого. Именованье мав бути небавомъ урядово оповѣщене. Правительство узнало, що епископови перемыскому конче потрѣбно суфрагана и поставновило именувати суфраганомъ о. Ал. Бачиньского. Ходятъ слухи, имовѣрно не безпôдставнѣ — що крылошане Шашкевичь и Юзычиньскій будутъ швидко спенсіонованѣ.

Калушъ 13 л. червня (*телеграма „Дѣла“*). Дня 12 червня упокоився въ Вѣстовôй о. Павло Кушликъ въ 76 роцѣ житя. Похороны ôтбудутся дня 15 л. червня.

(Надôслане.)

За три крейцарѣ

въ день можна собѣ устроити основне очищенье тѣла (до чого найлѣпше надаеся весна и теплѣйша пора року) и черезъ те можна запôпасти цѣлому рядови слабостей, котрі походятъ зъ розстрою органôвъ травлячихъ и ôтживляючихъ (обструкціи, хоробы жолудка, утробы и жовчи, недуги геморондальні, напоръ крови, бракъ апетиту и т. д.) Мы думаемо тутъ уживанье швайцарскихъ пигулокъ антикаря Р. Брандта, котрі можна получити въ аптикахъ по 70 кр. за коробку. Позаякъ въ Австріи суть рôжні пôдробки швайцарскихъ пигулокъ антикаря Р. Брандта, то треба добре уважати, щобы кожда коробка мала яко етикету бѣлый хрестъ въ червонôмъ полѣ и пôдписъ Р. Брандта.

Ц. к. генеральна дирекція

австрійскихъ желѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ пляну ѣзды важный ôтъ 1 червня 1885 р.

Ôтходятъ зô Львова:

Поѣздъ мѣшаный о 6 год. рано до Стрыя.
Поѣздъ особовый о 11 год. 25 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ особ. о 7 год. 10 мин. вечеромъ до Стрыя, Станиславова, Гусятына, Хирова.

Приходятъ до Львова:

Поѣздъ особов. о 8 год. 5 мин. рано зъ Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ особ. о 4 год. 15 мин. по полудни зъ Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ мѣш. о 2 год. 10 мин. въ ночи зъ Гусятына, Станиславова, Стрыя, Хирова.

Ôтходятъ зъ Станиславова.

Поѣздъ особовый о 9 год. 40 мин. передъ пол. до Стрыя, Львова, Звардоня.
Поѣздъ мѣшаный о 10 год. передъ полуд. до Гусятына.
Поѣздъ особовый о 6 год. 28 мин. до Стрыя, Львова, Звардоня и о 11 год. 13 мин. вечеромъ до Стрыя, Львова и Нового Санча.

Приходятъ до Станиславова.

Поѣздъ мѣшаный о 4 год. 48 мин. рано зъ Нового Санча Львова, Стрыя.
Поѣздъ особовый о 9 год. 2 мин. передъ полуд. зъ Звардоня, Стрыя.
Поѣздъ мѣшаный о 5 год. 37 мин. по полуд. зъ Гусятына.
Поѣздъ особовый о 5 год. 51 мин. по полуд. зъ Звардоня Львова и Стрыя.

Новина!

Напоѣ пожывно-оживляючій, а именно напôй:

КВАСЪ РОССІЙСКІЙ

зъ жита,

НАПÔЙ ГАЛИЦКІЙ

зъ солоду и

КЕФИРЪ

напôй гôрнякôвъ черкескихъ зъ коровячого молока.

Напоѣ тіи узнали Вп. Панове лѣкарѣ и хемики добрыми, пожывными и оживляючими. Щодня свѣжій въ аптицѣ **Вп. Карчевского въ рынку у Львовѣ.**

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 40—?

росу красоты и всякій косметики такъ черезъ мене якъ и иншій фирмы поручанѣ.

Пôдписаный завѣдомляе П. Т. Публику, що ôтбувши довшу практику на дентистичнôй клиницѣ при университетѣ въ **Галье** пôдъ проводомъ проф. дра Голльендера, поселився въ **Чернôвцяхъ** и выкôнуе всѣ въ объемъ дентистики входячі дѣланя пôсля найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординуе ôтъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

1369 9—? **ПЕТРО КАДАЙСКІЙ**

въ Чернôвцяхъ ул. Руска ч. 9

На дарунки испытовй выданя товариства „Просвѣты“.

Перекотиполе	18	кр.
Ластôвка	20	„
Добре роби, добре буде	17	„
Розказы про силы природы	20	„
Оповѣданя о житю св. Бориса и Глѣба	20	„
Повѣстки для дѣтей	25	„
Сестра	15	„
Байки	22	„
У пропасть дорога ховзка	28	„
Зоря	22	„
Исторія Руси Ч. II	23	„
Исторія Руси Ч. III	28	„
Звѣрята шкôднѣ и пожиточнѣ	42	„
Паша, душа въ господарствѣ	35	„
О користнôмъ ужитю неужиткôвъ	22	„
Де що про здоровье	20	„
Житье св. Кирила и Методія	22	„
Ленъ и конопѣ	24	„
Рогата худоба	45	„
Про живоплоты и лѣсы	20	„
Кривоприсяга	22	„

Складъ фабричный красокъ, лякерôвъ, покостôвъ, продуктôвъ хемичныхъ заразомъ и торговля матеріялôвъ

ГИБНЕРА и ГАНКЕ

во Львовѣ, Рынокъ

1340 15—? **въ власнôмъ домѣ ч. 38.**

поручае:

КРАСКИ ОЛѢЙНІ

зовсѣмъ готовій до ужитку, до мальованя дверей, ôконъ, помостôвъ, дахôвъ, домôвъ, огородовыхъ знарядôвъ и господарскихъ, знарядôвъ рôльничихъ и т. д.

КРАСКИ

ОЛѢЙНО-ЛЯКЕРОВІ и БУРШТ.-ЛЯКЕРОВІ

масу до запусканя помостôвъ

власного выробу, найлѣпшого рода

ЛЯКЕРЪ ДО ПОМОСТÔВЪ,

лякерô до шкôльныхъ таблиць

найдобрѣйшій

ЛЯКЕРЫ ПОВОЗОВІЙ ПРАВДИВІЙ

англійскі зъ фабрикъ Wilkinson, Heywood и Clark въ Лондонѣ,

всякого рода лякеры до роботъ внутрѣшныхъ, внѣшныхъ, дерева, желѣза и шкôръ.

Краски сухі всякі роды:
анилиновій,
до крашеня яецъ
„ „ матерій
друкарскій, бронзы (золотый порошокъ), золото въ аркушахъ,
ростинній въ плынѣ,
для переплетникôвъ,
тушовій, акварелевій въ гузичкахъ и лѣсочкахъ,
акварелевій вохкій въ трубочкахъ и мушляхъ,
до мальованя порцелянъ,
олѣйний въ трубочкахъ до роботъ артистичныхъ.

Средства до ретушованя, олѣйки и верниксы до роботъ артистичныхъ, пензлѣ, малярскі полотна, палеты, сталюги и всякі приборы до мальованя и рысованя.

АРТИКУЛЫ ДЛЯ ФÔЛЬВАРКÔВЪ

Смаровило до желѣзныхъ осей,
олива до машинъ,
теръ газовый,
цементъ и гипсъ,
китъ, асфальтъ,
антимеруліонъ,
карболевый квасъ и другі средства десинфекцій.

ПРИРЯДЫ ПИВНИЧНІ:

Шпунты и чопы до бочокъ,
корки до бутильокъ,
капслѣ до бутильокъ,
маса до лякованя бутильокъ,
машины до коркованя бутильокъ,
„ „ „ бочокъ
трибушоны,
машины до мытя фляшокъ,
пипы до бочокъ.

АРТИКУЛЫ ГУМОВІ:

кишки гумовій до газу и до стяганя воды, вина, пива, квасу; плыты гумовій и пр.

ПРОСТИРАЛА ГУМОВІ:

Пасы до машинъ и молотѣлень зъ найлѣпшихъ шкôръ бельгійскихъ всякои ширины.
Гурты до машинъ, вужѣ конопляній.
Руры цинові и оловяній.
Шрôтъ, льотки и кулѣ.
Порошокъ на комахи и молѣ, тинктура на комахи, камфора и перецъ бѣл.
Артикулы тоалетовій, мыла тоалетовій, Extraits d'odeur, Eau de Cologne олѣйки и помады.
Лякъ до печатаня.
Чорнило до писаня, до гектографіи, червоне, сине, чорне, до значеня бѣля и автографичне.
Краски до печатокъ, гума и карукъ розпущеный.
Китъ до скла и порцеляны.
Смаровило непромакаюче на шкôру.
Смаровила на копыта съ способомъ ужитку.
Товщь до оружія.
Лякеръ до чобôтъ чорный, золотый и мѣнячійся.
Чорнило до шкôръ.
Апретура до консервованя шкôръ и пр.

Все по найдешевшихъ цѣнахъ.

Цѣнники спеціяльні на жаданье gratis и franco.

При замовленяхъ за послѣплатою просится о присыланье певнои сумы, котра выстарчила-бъ хочь на оплаченье тамъ и назадъ коштôвъ почтовыхъ на случай небôтобраня посылки.

РАМЫ

(вразъ зô скломъ)

чорнѣ, золотѣ, золотѣ и чорнѣ, дубовѣ и пр., и пр.

до портрету Ихъ ВПреосвященьства

Дра Сильвестра Сембратовича,

Митрополита Галицкого и пр.

такожь Ихъ Преосвященьства

Дра Юліяна Пелеша

епископа Станиславівского и пр.

(*выданя п. Володислава Чеховича*)

выконуе солидно по цѣнѣ 2 зр. 50 кр. и высше

Торговля „БОДЕКЪ“

у Львовѣ, ч. 3 улиця Орменьски.

При ôтбираню бôльшои скôлькости рамъ удѣляемо рабатъ и призволяемо на сплату въ ратахъ, а при ôтбираню поодинокихъ рамъ лише тогды можемо призволювати на ратальнѣ сплаты, если рамы стоятъ найменше 4 зр. а. в

Теофиль Копыстыньскій

7—10 **артистъ-малярь,**

ôтъ кôльканайцять лѣтъ звѣстный изъ своихъ праць религійного малярства пранимае иконы всякого рода и величины; украшае такожь внутра церквей пôсля густу и стилю по мѣрныхъ цѣнахъ

Теоф. Копыстыньскій.

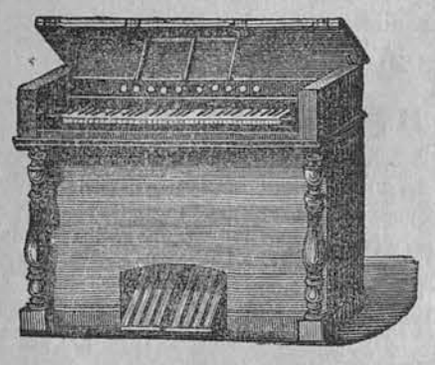
Львôвъ, ул. Краковска, ч. 20.

К. Диккенса

Новорôчнѣ Дзвоны

Цѣна 60 кр. съ пер. 65 кр.

Дôстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійскôй.

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанѣ Отцѣ духовнѣ уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр.** а в. и высше. Дае такожь на раты.

Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

1372 7-? властитель фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина, Ч. 9.

Съ симъ числомъ розсылаєся Впов. Предплатникамъ „Библіотеки найзнаме нитшихъ повѣстей“ 9 и 10 аркушь повѣсти гр. Алекс. Толстого „Князь Серебрянный“

Матеріи на одѣжь

лишь зъ тревалои вовны овечои для мужчины середнего росту

3.10 метры на одну одѣжь { за **зр. 4·96 кр.** зъ доброи вовны овечои; „ „ 8·— „ зъ лѣпшои вовны овечои; „ „ 10·— „ зъ тонкои вовны овечои; „ „ 12·40 „ зъ дуже тонкои вовны „

Пледы до подорожи за штуку зр. 4, 5, 8 ажь до зр 12·— Дуже красна одѣжь, споднѣ, иберцигеры, матеріи на сурдуты и плащѣ ôтъ дощу, тифль, льоденъ, комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на биляры, перувіенъ, доскинъ поручає

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взры франко. Карты взорцевй для панôвъ кравцѣвъ **не франкован. За послѣплатею** на звышь 10 зр **франко.**

Я маю завсѣгды складъ сукна бôльше якъ за 150.000 зр. а. в. и тому легко зрозумѣти, що въ моѣй всесвѣтноѣ торговли позбстає богато **останкôвъ** довжины ôтъ 1 до 5 метрôвъ, лишь я змушеный такѣ остатки ôтпускати по богато ôтъ коштôвъ выробу **низшихъ цѣнахъ.** Кождый розумно мыслячій чоловѣкъ мусить змѣркувати зъ такихъ малыхъ остатковъ не можна **жадныхъ взôрцѣвъ** посылати, бо прецѣ при кôлькасотъ замовленяхъ зъ тыхъ остатковъ въ короткôмъ часѣ нѣчого бы не лишилося. Для того єсть то чистый **обманъ,** коли фирмы суконъ инсеруютъ о взôрцяхъ зъ остатковъ и въ такихъ случаяхъ суть тѣ взоры ôттяти зъ поставôвъ а не зъ остатковъ а цѣли такого поступованя суть зрозумѣлѣ.

Остатки, котрѣ не годятся можутъ ôтмѣнятися або ôтсылаются грошѣ.

Кореспонденціи принимаются на мовахъ: нѣмецкôй, угорскôй, ческôй, польскôй, италійскôй и французкôй. 1311 (16—20)

Будапештенъ-скій выставовѣ **ЛОСЫ** по 1 зр.

11 лосôвъ 10 зр. | **4.000** выграныхъ

Головна выграна

100.000 ЗР.

по ôттягненю 1% выплачуєся

99.000 ЗР. заразъ готôвкою.

Управа лотерійна

будапештеньскои выставы краєвои зъ 1885 р.

Будапэшть, Andrassystrasse, Nr. 43

Якъ заводити Правды на ладъ закомарскои Правды?

Розказавъ Данило Танячкевичь, духовный Закомарья. Накладомъ „Батькôвщины“. Цѣна 10 кр., а почгою 12 кр. Дôстати можна черезъ редакцію „Батькôвщины“.

NEUE (13.) UMGEARBEITETE ILLUSTRIRTE AUFLAGE.

240 HEFTE ODER 16 BÄNDE.

Brockhaus' Conversations-Lexikon.

Mit Abbildungen und Karten.

Preis à Heft 30 kr.

VIERHUNDERT TAFELN.

JEDER BAND FL. 4.50., LEINWAND FL. 5.40., HALBFRANZ FL. 5.70. Ö.W.

Въ селѣ Пôдъярковѣ

почта Романôвъ коло Бôбрки

єсть у господаря Тимка Сподарика пôдъ ч. 99

СТО ПНѢВЪ ПАСѢКИ

заразъ на продажь.

Улiѣ Дѣржоны; всѣ суть футрованй, поодинокй, подвôйнй, потрôйнй и почвôрнй. 2—2

Парохія Вороцôвъ

деканату городецкого, $1^3/_4$ милѣ ôтъ Львова єсть до замѣны за приходъ на Пôдгôрю въ Стрыйскôмъ, Станиславôвскôмъ або Коломыйскôмъ.

Близшй вѣсти подасть о. Емиліянъ Бѣлецкій, парохъ въ Вороцовѣ, почта Мшана коло Львова.

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядôвъ, образôвъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручає Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажанôй Публицѣ богатый выбôръ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинôвъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образôвъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасôвъ, престолôвъ и на стѣны церковнй; ôлтарики або образы процесіональнй; хрестôвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестôвъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патрицій, чашь, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандрôвъ (паукôвъ), пôдсвѣчникôвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрôвъ, лямпницъ, свѣтла церковного, диванôвъ, цвѣтôвъ и проч.

Великій складъ товарвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовй и десеровй, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовй на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовй и проч.

1219 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 15—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаєся франко.

Цѣнники въ рускôмъ языцѣ высылаются на жаданье ôтворотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

„НАРОДНА ТОРГОВЛЯ“

у Львовѣ,

Станиславовѣ, Перемышли, Тернополи и Дрогобычи.

поручає

изъ своихъ, богато заосмотреныхъ складôвъ,

по дешевыхъ цѣнахъ:

Каву,
Чеколяду,
Чай,
Цукоръ,
Оливу,
Оцетъ,
Сыры швайцарскй, бриндзю,
Мѣдъ прѣсный и питный,
Овочѣ южнй,
Корѣнье,
Сардинки, селедцѣ,
Горѣвки,
Ликеры,
Румъ,
Вина въ бутилькахъ и барывкахъ,
Мыло, мылка до рукъ,
Крохмаль, фарбку,
Шварцъ безъ витріолю,
Смаровило на кожѣ,
Свѣчи церковнй и столовй,
Вôскъ,
Цвѣты до свѣчокъ,
Кадило,
Карты,
Воды минеральнй,
Всякй роды щѣтокъ (тоалетнй, до пôдлоги, до обуви и для коней),
Масу до пôдлогъ,
Корки,
Папѣръ,
Пера, ручки,
Оловцѣ,
Лякъ,
Чорнило (атраментъ),
Порошокъ на овады.

Цѣникъ высилаєся на жаданье франко

5 до 6 килограмовыхъ посылокъ почтова оплата выноситъ немного, такъ що оплатится и зъ найдальшихъ сторôнъ замовляти потрѣбнй для дому артикулы.

Вступаючй въ члены товариства „Народна Торговля“, платятъ вписового 1 зр. и удѣлъ найменше одинъ, выносячій 10 зр. Той удѣлъ остаєся власностею члена и опроцентовуєся дивидендою, котрои высота назначаєся по укôнченю рôчныхъ рахункôвъ.

„Народна Торговля“ принимае такожь грошй на щадничй книжочки и платитъ ôтъ нихъ 5%. 2—?

---

5 килевй

БОЧÔВКИ ВИНА

поручае

ТОРГОВЛЯ ГЕГЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

1257 (30—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1	бочôвка	Гегеляйского столового .	2 зр. 10 кр
1	„	Гегеляйского столового лучшои якости 2 зр. 30 кр. и	2 „ 50 „
1	„	Гегел. стол. ароматичного	2·70 и 3 зр.
1	„	Самородного вытравного .	4 зр. 30 кр.
1	„	Ермелеки-Бакаторъ стол.	2 „ — „

Повыше наведенй цѣны розумѣются вразъ съ бочôвкою окованою желѣзными обручами и оплаченымъ портомъ почтовымъ, такъ що благооклонный ôтбиратель жадныхъ бôльше коштôвъ не поноситъ. Купуючи вина особисто тôлько у продуцентôвъ ручитъ за здоровй добрй, натуральнй и лучшй вина якъ зъ Вершецъ, и проситъ о ласкавй замовленя.

Велика партія

останкôвъ сукна

(3 до 4 метры)

у всѣхъ краскахъ, на одяги мужескй, на загортки, жѣночй мантлѣ ôтъ дощу, на жѣночй плащѣ — розсылае за послѣплатою **за останокъ по 5 гульд.**

L. Storch, Brünn.

Останки не до вподобы принимаєся назадъ. Взôрцѣ высылаются по присланю 10-крейцаревои марки.

1292-8-26

Ц. к. Закладъ жерелово-купелевый

ВЪ КРЫНИЦИ.

Стація желѣзницѣ Тарнôвско-Лелюхôвскои „МУШИНА-КРЫНИЦЯ.“

Ôтвореный ôтъ 15 мая до кôнця вересня н. ст. посѣдае численнй жерела щавы алькалично-желѣзнои, два забудованя купелевй о 100 комнатахъ, купелѣ огрѣванй парою и всѣ уряджения до лѣченя и до упріятненя побуту потрѣбнй, закладъ гимнастичный, жентичарню, молочарню, реставрацію, цукорню, пекарню торговлѣ и рукодѣльнѣ кравецкй и шевскй.

Аптика, почта и телеграфъ въ Закладѣ.

Комнать совершенно урядженыхъ ввышь 1000.

Читальня дневникôвъ, выпожичальня книгъ, театръ польскій зô Львова пôдъ управою п. Іоана Добжаньского, оркестра купелева дирігована п. Вроньскимъ въ Кракова, проходы, паркъ на 60 моргахъ лѣса шпилькового, прогульки въ окрестности, вечерки и балѣ.

Пôдчасъ севону ординуе 6 лѣкарѣвъ.

Бюро информаційне удѣляе безплатно поясненъ и посередничитъ на замовленя при выпуканю мешкань, высылае тоже повозки до двôрця желѣзницѣ.

Для коротко пробуваючихъ комнаты гостинній въ готелю Кракôвскôмъ.

Описъ безплатно посылае и на письменнй запытаня отвѣчае, такожь принимае замовленя на воды минеральнй:

Ц. к. Закладъ жерелево-купелевый въ Крыници.

Ц. к. Закладъ водолѣчничій (гидріятичный)

въ Крыници.

въ минувшôмъ роцѣ ввôрцево пôсля найновѣйшихъ досвѣдôвъ гидротерапіи устровный, ôткритый для мѣсцевыхъ и для доходячихъ недужныхъ ôтъ 15 мая 1885 н. ст.

Управляючій гидротерапіи Дръ **Генрикъ Еберсъ.**

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

акційного Банку Гипотечного

купуе и продае

ВСѢ ЄФЄКТЫ И МОНЄТЫ

пôдъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечнй и

5% Листы Гипотечнй преміованй

котрй пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

можна въ сѣй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% премією т. є. по **110 за 100**)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ днев-нôмъ, не числячи нѣякои провизіи. 1349 29—?

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 61. Львôвъ, Вторникъ (4) 16 червня 1885. **Рôчникъ VI.**

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ свят) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ **„Библіотека найзнам. повѣстей“** выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.

Редакція иАдминистрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка. Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье

Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надбслане“ по 20 кр. а. в.

Реклямаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. **Въ Франкфуртѣ** M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. **Въ Парижи** Agence Havas. **Въ Россіи** Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул, д Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*

ва цѣлый рôкъ . . 12 зр.	на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр.	на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр.	на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:	съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.	на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр.	на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр.	на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—	на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50	на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:

на цѣлый рôкъ . . .	15 зр.
на пôвъ року . . .	7·50 зр.
на чверть року . . .	3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр.	на цѣлый рôкъ . 6 зр.

Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Гадкй до выборахъ.

I.

Выборы до рады державнои скôнчилися для насъ нещасливо. Всѣ мы се признаємо однодушно — и хотяй кождый зъ насъ мусѣвъ потѣшитися „моральною побѣдою“ Руси при послѣднихъ выборахъ, то все таки тая потѣха не есть въ силѣ заглушити прикрого почутя на видъ фактичного результату выборôвъ, — муситъ выдобути зъ груди кождого Русина гôрке питанье: Доки-жь то такъ буде, що нашй кандидаты будутъ при выборахъ ôтносити „моральну побѣду“, а въ радѣ державнôй засѣдати будутъ люде або иншои народности съ дикими поглядами на рускій народъ, на єго права и єго потребы, або люде рускои народности, але накиненй зъ горы, а не покликанй и не попиранй самымъ народомъ рускимъ ?!

Важке то питанье — и не такъ то легко дати на него ôтповѣдь рѣшучу. Тутъ треба взяти на увагу всѣ обставины, середъ якихъ мы живемо, и всѣ чинники, якй дѣлаютъ и рѣшаютъ при акціи выборчôй. А пôдставою, якъ не можна лучшою, до розгляду всѣхъ обставинъ и всѣхъ тыхъ чинникôвъ дѣлаючихъ и рѣшаючихъ — *мусятъ послужити намъ* именно послѣднй выборы до рады державнои. Въ ихъ образѣ мы знаходимо найрôжнороднѣйшй факты и вплывы, и такй, що вже бували, и зовсѣмъ новй, доси небувалй, — а котрй, яко съ успѣхомъ выпробованй, безпереречно и на будуще будутъ выступати може ще навѣть съ бôльшимъ натискомъ. Розглянувши и розôбравши всѣ тіи факты и вплывы, зможемо доперва добре зъорієнтуватися, съ кимъ мы маємо дѣло; яку противники нашй маютъ силу, а яку мы имъ противставимо; чому наша сила не дорôвнуе силѣ противникôвъ — и наконець, чого намъ потрѣбно, щобы при выборахъ вже разъ не тôлько „моральна“, але и „физична“ побѣда була по нашôй сторонѣ. Такъ отже перейдемо по порядку всѣ тіи чинники, якй при нынѣшнихъ обставинахъ дѣлали у насъ при выборахъ и рѣшили звѣстнымъ намъ результатомъ.

Попередъ всего погляньмо, яку ролю ôтограло при послѣднихъ выборахъ на Галицкôй Руси центральне правительство.

Правительство гр. Таффого за весь часъ свого истнованя стремѣло до того, щобы вытворити собѣ якъ найсильнѣйшу пôдпору въ клюбахъ правицѣ, котру складаютъ головно Поляки, Чехи и клюбъ Гогенварта. Ôтъ часу до часу попирали ей клюбы Коронинiого и Линбахера. Але въ послѣдныхъ хвиляхъ минувшои каденціи правительство для дуже важныхъ проєктôвъ своихъ, мѣжь иншимъ для закона о належностяхъ, для закона о регуляціи рѣкъ галицкихъ, не знаходило помочи у тыхъ клюбôвъ, котрй не належали до складу правицѣ а тôлько ôтъ часу до часу попирали спôльно съ нею правительство. Такъ отже для важныхъ своихъ проектôвъ правительство не могло здобути собѣ потрѣбнои абсолютнои бôльшости. Тожь ще передъ закрытьемъ рады державнои правительство поставило собѣ задачу, о скôлько змоги скрѣпити при новыхъ выборахъ число послôвъ зъ правицѣ на коштъ сполученои лѣвицѣ и тыхъ посередныхъ клюбôвъ парляментарныхъ, котрй стояли близше до лѣвои якъ правои стороны палаты.

Зъ трôйцѣ рускихъ послôвъ въ минувшôй каденціи рады державнои одинъ о. Озаркевичь, хочь не належавъ до нѣякого клюбу, правильно въ справахъ загально-державныхъ ишовъ съ правицею, послы же Ковальскій и Кулачковскій належали до клюбу Коронiного и досыть часто знаходилися середъ опозиціи правительству и правици. Въ послѣдныхъ хвиляхъ скôнченои каденціи особливо пос. Кулачковскій заявився горячимъ приклонникомъ сполученои лѣвицѣ, поручивши ей въ одной зъ своихъ бесѣдъ заступництво интересôвъ галицко-руского народа на случай, если черезъ махинаціи Полякôвъ не буде въ радѣ державнôй анѣ одного заступника рускаго. Дальше п. Кулачковскій неоглядно и непотрѣбно а дуже часто въ своихъ бесѣдахъ крушивъ копіе за геройвъ процесу т. зв. Ольги Грабаръ и тымъ чиномъ провокувавъ правительство, котре и такъ вже по тôмъ процесѣ черезъ информаціи зъ стороны намъ неприхильнои мусѣло бути супротивъ насъ не дуже добре успособлене.

Зъ другои стороны правительство мусѣло признавати справедливôсть закидôвъ, пôдношеныхъ не тôлько самыми рускими послами але и послами сполученои лѣвицѣ, Пленеромъ, Гербстомъ, Кнотцомъ и другими, що въ радѣ державнôй тримiлiонный рускій народъ маѣ лишь 3 репрезентантôвъ на 63 послôвъ зъ Галичины, — и, якъ се загально вѣдомо, высказало своє бажанье, що до новои рады державнои мусятъ увôйти бôльше рускихъ послôвъ, (около 8—10), але тй послы мусятъ бути правдивыми представителями руского народа, добрыми патріотами австрійскими и спрiяючими автономистичнôй програмѣ гр. Таффого.

Се бажанье правительства не дуже приходило до вподобы Полякамъ, бо черезъ то ихъ клюбъ мусѣвъ-бы бувъ зменшитися о 5—7 членôвъ. Ходило отже о то, щобы по перше *ad minimum* спровадити поставлену правительствомъ цифру рускихъ послôвъ, а по друге, дôбрати собѣ на представителѣвъ рускаго народа въ радѣ державнôй такихъ людей, котрй имъ, а не галицко-рускому народови, здавались-бы найôтповѣднѣйшими. Якими способами старались они се осягнути и якй до того знайшли спрiяючй обставины, о тôмъ другимъ разомъ.

Отвѣтъ „Слову“ и „Проломови“.

Обѣ часописи „Слово“ и „Проломъ“ во вступныхъ статьяхъ чиселъ изъ суботы с. м. выступили противъ мене съ великою напастею и клеветою. Се бо звѣщаютъ они своихъ читателѣвъ, що я, ѣдучи до Вѣдня въ депутаціи въ справѣ василіянъско-єзуитскôй, повѣзъ съ собою меморіялъ, пôдписаный ôтъ „народовцѣвъ“, въ котрôмъ правительству доносится, мабуть-то „Вѣстникъ законôвъ державныхъ“ *выдаеся у Вѣдни въ языцѣ „московскôмъ“*, изъ-за чого дотеперѣшнёго редактора, п. Ивана Головацкого, належало-бъ усунути и той „Вѣстникъ“ въ „нарiднiм“ языцѣ выдавати. Обѣ ей часописи заявляютъ, що въ сѣй справѣ суть точно поинформованй, ба, „Слово“ въ своѣй статьи „Прискорбный фактъ“ наводитъ дословно дотычный уступъ изъ мнимого меморіяла: *„по Вѣстникъ законовъ державныхъ, призначенный для русского народонаселенія въ Галичинѣ, издается на московскомъ языцѣ*, in russischer und keineswegs in ruthenischer Sprache“.

Хотяй же обѣ сй часописи тую вѣсть по словамъ своѣмъ „изъ достовѣрного жерела“ черпаютъ, то однако розходятся они вельми въ историчнôмъ представленю того факту. И такъ „Слово“ оповѣдае, що я вручивъ меморiялъ министерству юстиціи, котре сейчасъ привнало Ивана Головацкого ко оправданю; що сей редакторъ здивувався, прочитавши въ донесеню народовцѣвъ такую ложь, и що представивъ министрови *„трудъ назначенной правительствомъ коммиссіи, которая составила русскую терминологію для Вѣстника законовъ державныхъ, и тѣмъ очистилъ себе совершенно отъ подозрѣнія, будто онъ издастъ Вѣстникъ на московскомъ языцѣ.“* Опôсля розказуе „Слово“, що меморiялъ народовцѣвъ оперся ажь въ придворнôй канцеляріи, де высказати мавъ въ тôй справѣ свое мнѣнье п. Савицкій, секретарь той канцеляріи. Отже по думцѣ „Слова“ п. Савицкій потвердивъ лишь то, що сказавъ въ свое оправданье п. И. Головацкій, *„и при томъ росказалъ министру, кто суть просители и въ якой цѣли внесли они свое донесеніе“*. „Слово“ замѣчае ôттакъ, що я получивъ вже ôтъ министра въ сѣй справѣ отвѣтъ для мене непріятный. Наконець розказуе оно, що коли пôзнѣйше анти-єзуитска депутація була у секційного шефа Ербена (читай: Ерба), той менѣ заявивъ, що змѣстъ предложеного мною меморiяла есть безъосновнымъ. Тому-то мавъ я бути приневоленымъ опôсля оправдатись передъ Ербомъ, котрый при тôмъ случаю высказавъ менѣ *„безъ обиняковъ свое сужденіе о донесеніи“*.

Инакше представляе сю справу „Проломъ“ въ статьи „Новая интрига“. Навперед звѣщае ôнъ бôльше-менше згôдно съ „Словомъ“ будь-то-бы „украинофильствующая секта“ поручила менѣ, яко одному изъ „начальникôвъ галицкихъ сепаратистôвъ“, щобы я *„при случайности дѣйствовалъ въ министерствахъ въ Вѣдни въ томъ направленіи, дабы Вѣстникъ законовъ державныхъ издавался на иномъ, quasi-украинофильскомъ нарѣчіи съ примѣненіемъ кулишовско-драгомановской какографіи“*. Замѣчае ôттакъ редакторъ сеи часописи, що я *„затребовалъ отъ вѣрного собѣ стада предъявленія всѣхъ такихъ граваминовъ на письмѣ. Рѣшился внести Sturm-петицію, которую составили, написали, подписали и вручили мандатарію“*. Въ тôй Sturm-петиціи высказано, що Вѣстникъ законôвъ державныхъ, всѣ рускй рецеписы почтовй, листы грунтовй индивидуальнй и катастральнй укладаются въ министерствѣ внутрѣшнихъ справъ на „московскôмъ“ языцѣ, *„для того является необходимымъ такъ въ интересѣ державы, якъ и in gloriam Poloniae смѣнити тотъ modus procedendi въ пользу единоспасительного народного языка“*. Дальше оповѣданье „Пролома“ есть ôтмѣннымъ ôтъ реляціи „Слова“. Ось бо „одного хорошого утра“ приходжу я съ тою Sturm-петиціею ко Ербу, шефу секційному и управителю красового ôтдѣлу, и трохи пôзнѣйше ко Савацкому, надворному секретарю въ кабинетнôй канцеляріи. Оба тй урядники розслѣдуютъ справу и пересвѣдчаются, що моими *„мандантами не руководитъ salus rei publicae, а только чистая привата и партійная анимозія; хотьли-бъ по-простy высадити изъ становища Ив. Головацкого, ноторичного москалефила, и впхати на его мѣсто якого тамъ изъ своихъ „смаколыковъ“*. Ба „Проломъ“ знае категорично, що менѣ *„досталась при томъ порядочная порція горькихъ пилюлей со стороны Эрба и Савицкого“*, и що я *„посль долгихъ задумчивыхъ и мучительныхъ розмышленій на счетъ того, хорошо-ли поступилъ я или худо, прійшолъ къ заключенію, що игривыи люди изъ парафіи пересолили и своего корифея скомпромитовали“*. Ôттакъ по словамъ „Пролома“ я не пôйшовъ уже до министрôвъ, *„но съ угрюмостію скорбною Іереміи вернулъ въ домъ свой, а съ мною вернула и фамозная антимосковская* Sturm-*петиція“*.

Польско-рускй взаємины XVII-го вѣку въ сучаснôй польскôй призмѣ.

Критичный поглядъ Володимира Антоновича професора кіевского университету на повѣсть Г. Сѣнкевича „Ogniem i mieczem“.

(*Дальше.*)

Фантазія п. Сѣнкевича инодѣ дуже велика; въ однôй битвѣ (пôдъ Россолôвцями) убиває ôнъ нею 50 козацкихъ полковникôвъ (II, 243), коли тымъ часомъ всѣхъ полковникôвъ у Хмѣльницкого було лишь 20. Въ деякихъ битвахъ, выдуманыхъ самымъ авторомъ, героѣ єго доказуютъ чудесъ хоробрости; они представленй тамъ въ такій способъ, що читатель дивуеся, чому властиво Вишневецкій и чотыри героѣ, зродженй фантазією автора, не вынищили не тôлько цѣлого козацкого вôйска и всеи орды, але и всего населеня Украины и Криму. Героѣ п. Сѣнкевича — се незвычайнй люде: они зъображенй съ такимъ виднымъ наслѣдованьемъ пôвбожескихъ героѣвъ Гомера, що представленье ихъ дае по нашôй гадцѣ не дуже користне свѣдоцтво о артистичнôй оригинальности автора. Всѣ они надѣленй незвычайною тѣлесною силою; одинъ зъ нихъ (Аякъ-Полбіента) розбиває камѣньемъ вежѣ, другій (Діомедъ-Володийовскій) побиває кождого противника въ поединку, третій (хитроумный Одиссей-Фальставъ-Заглоба) надѣленый безмежнымъ запасомъ военныхъ хитрощей. При истнованю стрѣльничого пороху утратила вправдѣ сила физична поодинокихъ людей *свое значенье въ битвѣ, але п.* Сѣнкевичь не такій авторъ, щобы собѣ и на то не умѣвъ порадити; вороги єго героѣвъ суть на стôлько дикй и глупй, що нападаючи на нихъ, не догадуются стрѣляти скорше, закимъ героѣ тй не змѣстушатъ кôлька сотень зъ нихъ въ ручнôй бôйцѣ.

Але пріймѣмъ и то, що шляхтичѣ XVII столѣтя були дѣйстно неимовѣрнй силачѣ, що польска армія була прегарно зъорганизована и пôдлягала строгôй карности, — хочь дивно булобы такъ думати супротивъ погрому пôдъ Пилявцями, — пріймѣмъ дальше, що Поляки були дуже хоробрй и знаменито розумѣли военне дѣло, — то все то по нашôй думцѣ не свѣдчитъ ще о высокôй степени ихъ державности и культуры.

Хоробрôсть военну проявляютъ дикй народы если не въ бôльшôмъ, то певно не въ меншôмъ степени, якъ народы освѣченй. Самъ п. Сѣнкевичь признае то: козакôвъ и хлопôвъ зъобразивъ представителями дикости, а при тôмъ козаки тй въ его власныхъ образахъ *являются* дуже хоробрыми — они гинутъ цѣлыми десятками и сотнями тысячь пôдъ ударами єго героѣвъ, а не утѣкаютъ. Виравнôсть военна, добрй зруѣ и т. п. — се случайнй обставины, котрй ще зовсѣмъ не свѣдчатъ о высотѣ культуры; такй прикметы стрѣчаемо инодѣ розвитыми въ бôльшôй степени у народôвъ менше цивилизованыхъ; згадаймо для примѣру исторію нападôвъ варварскихъ на римску державу або Монголôвъ на всходну Европу въ XIII столѣтю.

Намъ здаеся, що пôднося чи военнй прикметы польскои арміи XVII столѣтю, яко знамя культуры, п. Сѣнкевичь выходитъ зъ ложного понятя о значеню военныхъ справъ у культурныхъ народôвъ. Военна хоробрôсть есть справдѣ дуже гарною прикметою, але культурне значенье маѣ она лише тамъ, де проявляеся при глубокôмъ пересвѣдченю о правотѣ бороненои справы, при докладнôмъ зрозумѣню обовязку горожанина силою станути супротивъ неправды, котрои зновъ боропитъ ворожа сила. Выходячи зъ такого погляду мы мусимо конечно признати культурну вагу военнымъ подвигамъ дуже многихъ людей, почавши ôтъ Епаминонда ажь до Жижки и Вашингтона. Хоробрôсть военна сама про себе, безъ розумѣня правоты справы и горожаньского обовязку не тôлько не есть знаменемъ культуры, але часто служитъ ворожимъ противъ неи орудіемъ, хочьбы и якй сильнй та ôтважнй були обдаренй нею особы. Адже жь годѣ ôтказати хоробрости и Аттили и Чингисханови, и множеству другихъ, бôльшихъ або меншихъ грабителѣвъ. Для того мы думаемо, що военнй способности не суть еще свѣдоцтвомъ культурного розвою якогось народу, а противно, по степени розвою народу и по степени справедливости бороненыхъ нимъ справъ можна оцѣнити, о скôлько єго военнй подвиги суть пожиточными або шкôдливыми для людскости. Глядячи зъ такого становища на стратегичну часть повѣсти п. Сѣнкевича, мы приходимо до пересвѣдченя, що чимъ сильнѣйшими и хоробрѣйшими були єго реальнй и выдуманй героѣ, тымъ бôльше були они въ данôмъ случаю шкôдливыми, бо стояли за крайно несправедливою справою, за змаганьемъ — выдерти украиньскому народови єго народнôсть, вѣру, особисту свободу и майно. Зъ другои зновъ стороны хочь п. Сѣнкевичь бачитъ жерело хоробрости Хмѣльницкого и єго сподвижникôвъ выключно въ горѣвцѣ и въ дикости, — то мы не можемо не признати, що хоробрôсть тая була благодѣйна для украиньского народу, бо боронила єго морального и матеріяльного добра, загроженого безправнымъ насильствомъ зъ стороны „хороброи“ шляхты.

Але погляньмо на дальшій розвôй антитезы у п. Сѣнкевича... Высше було сказано, що козаки ôтзначалися, въ наслѣдокъ вродженои дикости, страшною жестокостею, — можна-бъ отже надѣятись, що представителѣ культуры оказались далеко гуманнѣйшими и мякшими, — а коли вже приневоленй були ужити репресалій, то уживали ихъ тôлько по присудѣ дотычнои власти зовсѣмъ безпристрастно и не выдумуючи мукъ, необнятыхъ постановами карного кодексу. Самъ п. Сѣнкевичь чуе потребу такого контрасту и для того заявляе ôтъ часу до часу, впрочѣмъ въ дуже не-

Такъ отже изъ сказаныхъ статей „Слова“ и „Пролома“ дôзнався свѣтъ, що „украинофильская секта“ выслала до Вѣдня „доносъ“ на редактора Вѣстника законôвъ державныхъ. Чи справдѣ народовцѣ написали доносъ и чи хотѣли усунути п. Ив. Головацкого изъ мѣсця редакторского, та заступити его чоловѣкомъ изъ своеи „парафіи“, выявится изъ слѣдующого достовѣрного представленя того „прискорôного факта“ и мнимои „новои интриги“.

Коли я съ прочими членами депутаціи мавъ выѣзджати до Вѣдня, передовѣ патріоты нашѣ вложили менѣ въ обовязокъ, щобы я при отвѣтнôй нагодѣ министрови справъ внутрѣшныхъ пояснивъ наше становище просвѣтне, суспôльне и политичне. Звѣстно бо, що мы ôтъ нашихъ недругôвъ оклеветанѣ передъ свѣтомъ, мовь-бы то мы були ворогами державы та церкви. Хто ко тôй инфаміи причинився, не хочу ось тутъ розказувати; замѣчу тôлько се, що не такъ то дуже давно, бо въ часѣ послѣдныхъ выборôвъ до думы державнои и часописи противнои намъ партіи назвали насъ соціялистами и нигилистами. Такъ отже треба було конечно очистити себе ôтъ клеветъ тяжкихъ, беручи рѣчь объективно и не зваляючи на нѣкого вины такои поганои инсинуаціи. Мовчати противъ такихъ клеветъ ачейже не годилось. Проте поручено менѣ, по змозѣ вже теперь выказати п. министрови Таффому безъосновнôсть тыхъ клеветъ и при тôмъ случаю порушити гдякѣ иншѣ важнѣ справы народнѣ. Меморіялу нѣхто не писавъ и не пôдписувавъ, и за-для того я не мôгъ нѣякои Sturm-петиціи съ собою вести. Приѣхавши до Вѣдня 14 (26) цвѣтня, члены депутаціи ôтбували взаимнѣ конференціи передъ авдіенцією, котра була призначена на день 18 (30) т. м. До того дня нѣхто съ насъ не ходивъ до министерства; ажь въ самъ день авдіенціи у цѣсаря, нунція и министрôвъ завѣвъ насъ надворный совѣтникъ п. Ковальскій до шефа секційного п. Ерба, котрый мае бути пріятелемъ Русинôвъ. Въ часѣ розмовы пересвѣдчився я съ слôвъ п. Ерба, яке хибне понятье маютъ о насъ въ высшихъ сферахъ и якъ односторонно тамъ поинформованѣ о нашихъ ôтносинахъ. Се спонукало мене пôйти таки конечно до п. министра Таффого и высказати ему, хто мы и чого мы бажаемъ. Такъ отже зголосився я въ суботу 1 л. мая о 11 годинѣ дѣйстно до авдіенціи у того-жь министра, не маючи нѣякого меморіялу, нѣ письма. Тому-же, що п. министеръ саме тогды выходивъ на конференцію министрôвъ и авдіенціи нѣкому дати не мôгъ, то сказавъ ôнъ своему секретареви, щобы я, позаякъ справа есть народною, подавъ ему письмо „pro memoria“. Проте не оставалось менѣ нѣчого иншого, якъ написати коротко се, що поручено було менѣ представити министровi. Въ сѣмъ письмѣ старався я навпередъ очистити народовцѣвъ ôтъ клеветъ, що они вороги державы и церкви, соціялисты и нигилисты; ôттакъ пояснивъ я справу выдавництва часописи „Мира“, котру, якъ я пересвѣдчився въ Вѣдни, уважавъ где-хто однымъ изъ органôвъ народовцѣвъ. А по-заякъ не тôлько молодѣ, але й старѣ Русины чистоту свого языка хотятъ наблюдати, то згадуючи про наше литературне змаганье замѣтивъ я, якъ менѣ поручено, що языкъ Вѣстника законôвъ державныхъ, друкôвъ почтовыхъ и ин. не есть чисто-рускимъ, але якоюсь мѣшаниною. Хиба-жь се не правда? Мертвому, незрозумѣлому „язычію“ Вѣстника смѣются не тôлько молодѣ, але и старѣ Русины; нынѣ бо вже не можна писати диковижною языкословною мѣшаниною: хто не хоче писати своимъ рôднымъ языкомъ, той користуеся языкомъ великорускимъ. Чи-жь мôгъ я отже заявити, що языкъ Вѣстника есть „московскимъ“ (russisch)? Менѣ видится, що таке мôгъ сказати лишь той, хто не мае нѣякого понятя о языцѣ россійскôмъ. Огь и цѣла суть „донесенія украинофильствующей секты“.

Ôттакъ пôйшовъ я сейчасъ до п. Ерба, щобы и ему пояснити, яке становище мы въ Руси займаемо. Шефъ секційный принявъ мене справдѣ по дружески и не пускавъ мене ôтъ себе, коли я пôсля цѣлогодинноi розмовы хотѣвъ съ нимъ пращатися. Такъ отже задержавъ ôнъ мене еще пôвъ годины и зовсѣмъ не давъ менѣ важити якихъ-то гôркихъ пигулокъ, мабуть-то въ упрекъ, що я выступивъ противъ редактора Вѣстника державного. Про сю справу не було у п. шефа и мовы, а точився розговоръ про становище Русинôвъ австрійскихъ въ загалѣ, при чôмъ п. Ербъ сказавъ не одно таке, що скорше „старыхъ“, нѣжь „молодыхъ“ Русинôвъ могло оскорбити. А вже-жь важною есть сеся замѣтка п. шефа, що ôнъ про народне прямованье молодыхъ Русинôвъ бувъ похибно поинформованый. Опôсля не бувъ я нѣ въ министерствѣ правосудія, нѣ у п. Савицкого, секретаря надворноi канцеляріи, и не одержавъ ôтъ нѣякого министра отвѣта „непріятного“. Въ загалѣ не бувъ я референтомъ якогоôто доноса народовцѣвъ на старыхъ Русинôвъ, бо вже-жь есть моимъ обычаемъ, ити простою дорогою и нѣкого не оклеветувати. Впрочôмъ п. Ив. Головацкого нѣхто и не думае змѣнити другимъ редакторомъ изъ нашои „парафіи“; мы бо знаемо, що п. Головацкій, если тôлько схоче, зъумѣе писати чисто-рускимъ языкомъ, якимъ зложивъ ôнъ въ 1846 и 1847 р. свôй „Вѣнокъ“, сплѣвши его въ Вѣдни „Русинамъ на обжинки“.

Дръ Омелянъ Огоновскій.

Справозданя зъ выборôвъ.

Выборы въ Збаражи. *Зъ Збаражчины пишутъ намъ:* О. Сѣчиньскій одержавъ у насъ 94, п. Грохольскій 54 голосы. Однакожь ошибнувся бы той, хто бы думавъ, що нашу побѣду маемо завдячити объективности противнои стороны. Нѣ! И тутъ стояли противъ рускаго кандидата и рускихъ выборцѣвъ тѣ самѣ ворожѣ факторы що и деинде. Якъ-бы не они, то п. Грохольскій не одержавъ-бы въ Збаражчинѣ нѣ одного голосу за собою. Гарный бо у насъ нарôдъ и народна свѣдомôсть у него розбуджена. Такъ де устояти противъ звѣотныхъ сполученыхъ силъ и деморализаціи! Вже при правыборахъ агитовано, щобы выборцѣ голосували лишь на п. Грохольского, бо ôнъ кандидатъ „rządowy“, и вмѣшувано безъ потребы навѣть имя самого монарха. Въ самôмъ Збаражи правыборы выйшли не въ нашу користь, але що нашѣ люде добре держались, о тôмъ свѣдчитъ фактъ, що правыборы перепроваджувано цѣлый день и цѣлу нôчь; подалися тôлько заробники и ремѣсники жидôвскѣ. По селахъ правыборы пôйшли лѣпше, хотяй панки та посесоры крутились якъ опареныѣ. Посесоръ въ Залужи зафантувався словомъ чести, що на случай выбору буде голосувати по воли громады, та пôзнѣйше забувъ на честь. Найгорячѣйша хвиля настала при самыхъ выборахъ. Тутъ вже боролися мы съ цѣлою арміею фагасôвъ и факторôвъ. Въ конвентѣ оо. Бернардинôвъ устроено пропинацію; монахи не мали на той день клявзуры, ходили мѣжь народъ и горлали противъ о. Сѣчиньского. Братство костельне, хлопôвъ до 30, становило другій полкъ непріятельскои арміи. Они ходили ôтъ шинку до шинку, гукали, кричали и розганяли рускихъ выборцѣвъ, щобъ не дати имъ порадитись. Полиція мѣсцева асистувала братству, котре остаточно напало на гостинницю, де бувъ о. Сѣчиньскій, — дôйшло ажь до выбиваня ôконъ. Вся польска интелигенція творила третій полкъ непріятельскій, а ей проводиремъ була одна судова шапочка... П. староста фунговавъ при актѣ выборчôмъ въ двоякôй формѣ: яко репрезентантъ ряду и яко выборець. Чи се дуже легально, мѣркуйте самѣ, але на выборцѣвъ-мужикôвъ вплывало се дуже. Вѣнець славы выборцѣвъ рускихъ заслужили собѣ селяне зъ Черниховець, громадяне зъ Голотки ôтдали свои голосы на п. Грохольского, а выборцѣ Богданôвки съ о. Хомицкимъ не явилися до выборôвъ.

До выборôвъ въ Бôбрцѣ. *Зъ Бобреччины пишутъ намъ:* Недавно тому ц. к. намѣстництво уневажнило уконституованье рады повѣтовои въ Бôбрцѣ зъ тои причины, що членôвъ выдѣлу выбрано черезъ аклямацію. Нынѣ лежитъ передъ нами новый фактъ безъ порôвнаня важнѣйшій. Комисію выборчу дня 2 червня выбрали выборцѣ черезъ аклямацію, хотяй дотычна ординація выборча такого рода выбору комисіи не допускае. П. комисарь Пуликовскій очевидно тутъ пошпотався. Довѣдуемося, що ôтъ староства бобрецкого зажадано присылки картокъ съ именами членôвъ комисіи и листы голосованя на комисію. Що буде пôслано не знаемо, бо картокъ анѣ листы нема. Бобрецкѣ выборцѣ, голосувавшѣ на кандидата рускаго комитету, вносятъ протестъ зъ причины всякого рода пресіи и надъужить при выборахъ. Рôвно жъ заносится на процесы за безпричинне арештованье и увязненье особъ на часъ выборôвъ.

Въ дѣлѣ запомоги бѣднои молодежи рускои гимназіи

одержуемо ôтъ Вп. сов. Вас. Ильницкого слѣдующу допись: Живе нашъ нарôдъ житьемъ рускимъ, народнымъ, здоровымъ та ядреннымъ, чого доказомъ жива участь его у всѣхъ народныхъ справахъ. Жизненнôсть свою, котра мусить выдобути для него лучшу долю, объявляе не лишь словомъ и дѣломъ, але такожь, де треба, и щирымъ пожертвованьемъ, дорогого гроша, котрый у него не въ обыльности находится, а до того працею и трудомъ здобутый. Та заразъ на нашу ôтозву, що ученики рускои гимназіи терпятъ голодъ и крайный недостатокъ, прибѣгли добродѣѣ рускѣ съ щедрыми жертвами. И такъ о. Данкевичъ зъ Устя прислався ôтъ себе 1 зр. а ôтъ дочки 50 кр.; совѣтникъ А. Цурковскій зъ Травника (въ Боснiи) прислався ôтъ себе и ôтъ товаришѣвъ 15 зр.; о. Небыловець зъ Перемышльска 2 зр.; старенькій, но духомъ бодрый нашъ патріотъ о. Ст. Качала 5 зр. Тіи щирѣ датки, за котрѣ сердечно дякуемо, покрыли-бы справдѣ выказаный въ „Дѣлѣ“ недобôръ майже вже цѣлкомъ, кобы не новѣ, щоденнѣ выдатки. Ба тяжко хлопцеви ôтмовити помочи, коли скривится и скаже: „Я вже ôтъ трехъ днѣвъ не ѣвъ обѣду, ба и на кусникъ хлѣба уже не маю“. А и тое мушу замѣтити, що лишь крайна нужда приневолюе ихъ шукати помочи. Отъ вже така наша доля!.. Колись бурсаки краковскѣ такожь лôктями и колѣнами свѣтили и съ горняткомъ по домахъ за ложкою стравы бѣгали, — а потôмъ не одинъ зъ нихъ ставъ свѣтлымъ чоловѣкомъ и допомôгъ до пôддвигненя народа и до его славы! Колись таке и съ нашими буде! — *Василь Ильницкій*, директоръ рускои гимназіи.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Недѣльный ôтпочинокъ.*) Съ минувшою недѣлею дня 2 (14) червня 1885 вôйшло въ житье министеріяльне розпорядженье о недѣльнôмъ ôтпочинку. Ôтпочинокъ сей, дотычачій всѣхъ робôтникôвъ всякихъ галузей и ôттѣней починаесь въ недѣлю о 6-ôй годинѣ рано а кôнчится въ понедѣлокъ о 6-ôй год. рано. Ôтпочинокъ ôтносится до всякихъ робôтъ по фабричныхъ и промысловыхъ заведеняхъ, варштатахъ и рукодѣльняхъ съ выняткомъ тыхъ, котрѣ маютъ на цѣли удержанье чистоты и порядку. Ôтпочинокъ не мае мѣсця въ вишѣ святочнѣ дни припадаючѣ въ тыждни; розпорядженье тое вымагае однакъ даровaня робôтникамъ въ тѣ дни тôлько вôльного часу передъ полуднемъ, щобы могли взяти участь въ церковнôмъ богослуженю. Гдеякѣ занятя дозволенѣ суть въ недѣлю: 1) въ пекарняхъ и цукорняхъ передъ полуднемъ и въ понедѣлокъ передъ 6-тою рано. Торговлѣ съ печивомъ можуть бути отворенѣ въ недѣлю черезъ цѣлый день; 2) ятки и рѣзницѣ можутъ бути отворенѣ до годины 10 передъ полуднемъ; 3) занятя при споряджуваню вудженыхъ рѣчей дозволенѣ въ недѣлю до 10 рано а продажь вудлинъ черезъ цѣлый день; 4) всякѣ торговельнѣ варстаты и заведеня, тандиты и заставничѣ заведеня можутъ бути отворенымi въ недѣлю до полудня. — Цѣлый день дозволенѣ занятя въ недѣлю: въ реставраціяхъ, шинкахъ, голярняхъ, фризіерняхъ, въ заведеняхъ купелевыхъ и фотографичныхъ, въ грайзлерняхъ, молочарняхъ, склепахъ съ мукою и овочами, корѣнныхъ и колоніяльныхъ, въ торговляхъ ласощѣвъ, водъ минеральныхъ и цвѣтôвъ. Не мае застосованя недѣльный ôтпочинокъ при предпріемствахъ комуникаційныхъ якъ омнибусы, фякры и т. п., при предпріемствахъ похоронныхъ и для публичнои выгоды (послугачѣ, експресы и т. п.) и у робôтникôвъ, занимаючихъ-ся ладованьемъ вагонôвъ и кораблѣвъ. Вынятѣ зъ-пôдъ приписôвъ о ôтпочинку недѣльнôмъ суть дальше всѣ фабричнѣ и промысловѣ заведеня, въ котрыхъ черезъ святкованье недѣлѣ и черезъ споводованe симъ устанье всякого руху могли-бъ повстати бôльшѣ недогôдности а навѣть шкоды. До такихъ заведень зачисляе згадане розпорядженье: желѣзнѣ и шкляннѣ гуты, цегольнѣ, печѣ до выпалюваня вацна, цементу и гипсу, фабрики машинъ, горбарнѣ, бровары, горальнѣ, дестилярнѣ и рафинеріи нафты и т. д. Однакъ робота въ згаданыхъ заведеняхъ есть обмежена постановами згаданого розпорядженя въ слѣдующѣй способъ: передовсѣмъ належитъ роботу пôднимати лишь о стôлько, о скôлько конечнымъ се есть для удержаня цѣлои фабрики въ руху, отже належитъ обмежитись прим. на пôддержаню огню въ печахъ; дальше повиннѣ при такôй недѣльнôй роботѣ робôтники змѣнятись въ сей способъ, щобы кождый зъ нихъ не частѣйше якъ що другу або що трету недѣлю бувъ занятый, або если-бы вже припала на него черга що недѣлѣ не робивъ довше кôлькохъ годанъ. Переступленье приписôвъ повысшого розпорядженя мае каратись черезъ власть промыслову карою грошевою ôтъ 5 до 100 зр. взглядно карою арешту ôтъ 1 до 20 днѣвъ.

(*Бенкетъ въ честь посла Зиса*) устроили нѣмецко либеральнѣ выборцѣ вѣденьского передмѣстя Ляндштраса, и на бенкетѣ тôмъ зазначили провôдники сего-жь сторонництва а именно Гербстъ и Зисъ свое становище супротивъ т. зв. „политикôвъ острѣйшого тону“ (якъ пр. Пикертъ, Кноцъ и др.) Гербстъ выступивъ при тôй нагодѣ противъ всякимъ появляючимъ-ся народно-нѣмецкимъ програмамъ, зазначаючи, що вѣритъ въ одну тôлько програму, котрою есть: одноцѣлôсть державы, удержанье управленого становища Нѣмцѣвъ въ Австріи и выдержанье на дорозѣ розвою и поступу. Застанавляючись надъ сею промовою замѣчае „Presse“, що изъ своего становища не може противитись такôй програмѣ и волитъ ей, якъ побаламученѣ програмы шовинистичныхъ нѣмецкихъ національôвъ. „Presse“ дивуесь тôлько, дячого партія Гербста такъ взята выступае противъ политицѣ такихъ пр. Вальтерскирхенôвъ, Фишгофôвъ и др., котрыхъ програма зовсѣмъ така сама якъ тая, котру розвѣвъ Гербстъ. „Presse“ добачае въ промовѣ Гербста гипокризію, называе голошену нимъ програму тôлько позôрною, такъ якъ партія сполученои лѣвицѣ въ дѣйстности солидаризуесь съ фракціями небезпечными для одноцѣлости Австріи, а рôвночасно анатемизуе елемента демократичнѣ, бажаючи згôднои акціи для вспôльного добра.

(*Министерство справъ внутрѣшныхъ*) розпорядило, що практикована дотенерь компетенція намѣстництвъ въ справѣ змѣны назвы громады або мѣста погасае въ сей способъ, що право позволеня на таку змѣну мае ôтъ теперь прислугувати выключно самому министерству справъ внутрѣшныхъ.

(*Вѣденьска урядова газета*) оголошуе законъ о побôльшеню мѣдяноi здавковои монеты, дальше законъ о выконуваню судôвництва въ оборонѣ краевôй. Цѣсарске розпорядженье зъ дня 18 мая с. р. въ справѣ дальшои пôдмоги до скарбу державного для навѣщеныхъ повѣнею минувшого року жителѣвъ Галичины. Розпорядженье тое уповажнило правительство роздѣлити мѣжь потребуючихъ помочи беззворотноi пôдмоги въ сумѣ 150.000 зр., а дальше 300.000 зр. помѣжь потребуючихъ пôдмоги рôльникôвъ титуломъ безпроцентовои пожички, при чѣмъ галицкій фондъ краевый мае принати на себе поруку за зверненье сеи сумы. Пожички маютъ звернутись въ шести рôвныхъ рôчныхъ ратахъ, почавши ôтъ 1 сѣчня 1886 р. Залягаючѣ пожички маютъ стягатись въ администраційнôй дорозѣ. Всѣ ôтносячiся до сего правнѣ грамоты, поданя и листы довжнѣ суть вôльнѣ ôтъ штемпля и всякихъ правныхъ оплатъ.

(*Министеріяльна конференція*) ôтбулася дня 8 с. м. въ Пештѣ, на котрôй розпочались нарады надъ уложеньемъ програмы праць на слѣдуючѣ мѣсяцѣ. Всѣ министерства пригоговляютъ до слѣдуючои сесіи важнѣйшѣ предложеня. Розпочато такожь уложенье преліминаря за минувшій рôкъ, котрый въ половинѣ мѣсяця липня мае бути въ рукахъ министра скарбу. На тôй конференціи уложено такожь листу доживотныхъ членôвъ новои высшои палаты, котра въ короткôмъ часѣ буде предложена коронѣ до затвердженя.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россія. Зъ Баку доносятъ, що тамъ 12 с. м. напавъ на тамошного помôчника полицмайстра якiйсь незнакомый чоловѣкъ и ранивъ его смертельно штилетомъ. Полицмайстеръ въ годину потôмъ померъ, а убійця утѣкъ и доси ще невыслѣдженый. — „Агентія Гавасъ“ доноситъ, що угода въ справѣ афганьскои границѣ вже залагоджена, але пôдписанье ей ôтрочено за-для уступленя кабинету Глядстона. Россійскѣ часописи задивляются на уступленье кабинету Глядстона дуже песимистично а „Нов. Время“ н. пр. доказуе впростъ, що коли кабинетъ консервативный стане въ Англіи рядити, то се буде заразомъ и знакомъ до новои акціи такъ въ Азіи центральнôй якъ и на балканьскôмъ пôвъостровѣ. „Петерб. Вѣдом.“ пишутъ знову въ тôй самôй справѣ, що скоро лишь лордъ Сальсберри обôйме управу, то надъ Европою запануе знову та тяжка атмосфера, яка ще до недавна надъ нею панувала. — Цѣкаву вѣсть доносятъ зъ Петербурга. Таимъ ходитъ вже ôтъ якогось часу поголоска, що архикнязь Рудольфъ съ женою мае приѣхати на довшій часъ до Россіи. Вѣсть ся вправдѣ не мае ще офиціяльного потвержденя а амбасада австрійска не хоче подати нѣякого поясненя, мимо того однакожь она кольпортуеся яко рѣчь вже зовсѣмъ порѣшена и певна. Подорожь та буде мати характеръ зовсѣмъ приватный. Архикнязь мае приѣхати моремъ балтійскимъ до Петербурга; тутъ перебуде кôлька днѣвъ и пôѣде ôттакъ до Москвы а зъ-ôтои до Варшавы и Кіева, зъ-ôтки знов пôѣде на кôлька недѣль на Кавказъ а ôттакъ Чорнымъ моремъ черезъ Одессу, Жмеринку и Пôдволочиска приѣде до Галичины. На Кавказъ ѣде архикн. Рудольфъ въ цѣляхъ науковыхъ.

Англія. Въ хвили, коли се пишемо, не звѣстно ще хто мае обняти керму англійского правительства, чи Сальсберри консервативный проводиръ палаты высшои, чи Норткотъ, шефъ такожь партіи въ палатѣ низшôй. Зъ одноi стороны доносятъ, що лордъ Сальсберри рѣшучо ôтказався ôтъ зложеня нового кабинету а зъ другои знову доказуютъ, що Норткотъ, бувшій министеръ финансôвъ за кабинету Биконсфильда бувъ первѣстно покликаный до утворeня кабинету и имовѣрно зôстане шефомъ нового кабинету. То есть рѣчею певною, що торисы при такôмъ окладѣ якъ теперь лякаются взяти керму управы въ свои руки а консервативный органъ торисôвъ доказуе навѣть, що сторонництво его мае надѣю лишь въ однôмъ департаментѣ, именно, въ департаментѣ дѣлъ заграничныхъ повести справу щастливо. Ось якъ пише „Standard“: „Нашѣ справы заграничнѣ дуже погôршилися, але погôршилися не черезъ неохоту мужѣвъ стану за границею, але таки черезъ насъ самыхъ; мы неумѣемо надати собѣ поваги, насъ всюды высмѣиваютъ а мы

ясныхъ фразахъ, що „Рѣчь-посполита проявила въ ôтносинахъ до козакôвъ милосердія безъ границь и мѣры“ (I. 254), — але въ провѣренôмъ нимъ историчнôмъ матеріялѣ не знайшовъ ôнъ фактôвъ, щобъ пôдкрѣпити высказану тезу, и покликався лишь на то, що мовьбы-то Наливайкови предложене було прощенье (sic). За то фактôвъ, що противорѣчатъ мнимому милосердю, показалось дуже богато, такъ богато, що веденый артизмомъ авторъ не мôгъ повздержатись ôтъ ихъ репродукціи. Польскѣ жовнѣры по словамъ п. Сѣнкевича убиваютъ козакôвъ поголовно навѣть тогды, коли тѣ кидаютъ зброю и просятъ опрощеня (II. 182, 241). По дорозѣ Вишневецкого, котрый вшовъ покоряти бунтъ, „щезаютъ села, слободы, хуторы и мѣсточка, а замѣсть нихъ сторчатъ окровавленѣ палѣ и шибеницѣ“ (I. 257). Князь сей занявъ Погребище и выгубивъ поголовно всѣхъ жителѣвъ: „700 людей повѣсили, 300 посадили на паль“ причѣмъ князь давъ приказъ жовнѣрамъ: „карайте ихъ такъ, щобы чули, що умираютъ“ (II. 152); дорогою въ лѣсахъ „прибиравъ ôнъ сосны, вѣшаючи на нихъ бранцѣвъ“ (II. 133), и т. п. (Дальше буде).

на все мовчимо. Наколи-бъ лордъ Сальсбурри обнявъ котролю надъ заграничною политикою, то мусѣлабъ змѣна маступити въ дипломатіи и насъ тогды-бъ почули. Наколи бъ Нѣмеччина хотѣла заняти сей або той островъ, она тогды знала бы якъ думае Англія, длячого оно годится на занятье сего або того острова, або для чого противитося. Що дотыкае Єгипту, то можемо тымъ потѣшитися, що часы пôдступу и хитрости вже проминули; Англія есть разъ въ Єгиптѣ, она причинилаося тамъ до удержаня порядку и есть за него отвѣчальна. Таке есть теперѣшне положенье; приходитъ ще новый фаторъ а симъ есть контроля. Певно, що то не конче пріятно выдѣти, якъ другій державы стараются тамъ влѣсти; але тому виновата таки наша слабôсть. Коли они однакожь побачатъ, що у насъ есть правительство, котре не шукае способу, якъ-бы утечи ôтъ контродѣ надъ Нилемъ, то тогды и зникне мара межинародноі контролѣ; тогды можна буде удержати дружбу съ Франціею. Италія такожь не буде потребувала лякатися консервативного правительства, а можна такожь допускати, що и султанъ спôзнасть користи, якій ему принесутъ тій мужѣ стану, що не такъ-ж дуже давно дали ему найлѣпшій доказы своеі прихильности для его державы. Що же дотыкае Россіи, то московскій дипломаты знаютъ се ажь надто добре, якъ лордъ Сальсберри зазначивъ поступованье Англіи супротивъ Россіи, якъ щобы они могли образитися его поясненьемъ своеі лояльности. Супротивъ мужѣвъ, котрій знаютъ чого хотятъ не будутъ они важилися експериментувати съ англійскою податливостею и будутъ старалися чимъ скорше залагодити угоду, котра зъ причинъ легко понятныхъ такъ довго тягнеся". — Послѣдній вѣсти зъ Лондону доносятъ, що лордъ Сальсберри пôднявся зложити новый кабинетъ.

Испанія. Въ Испаніи утворилася нова партія либеральна зъ мужѣвъ династичноі лѣвицѣ и приклонникôвъ Сагасти, котра постановила въ своѣй програмѣ жадати ôтъ правительства слѣдующихъ змѣнъ въ конотитуціи: При выборахъ представителѣвъ народа въ державѣ на провинціи и въ мѣстахъ маютъ право ôтдавати свои голоси пôсля приписаноі формы всѣ испанській обывателѣ мужеского пола, уживаючій повныхъ правъ горожанськихъ и политичныхъ, вынявши лишь тыхъ, котрыхъ выключае законъ задля ихъ природноі нездôбности, або котрій черезъ засудъ карного суду стратили право до сего або въ загалѣ физично и морально сталисъ неможливій до ôтдаваня свого голосу. Власти и публичній функціонеры якого небудь степеня або класы ôтповѣдаютъ за свою дѣяльнôсть урядову передъ судами, котрыхъ трибуналы пôсля своеі компетенціи можутъ ихъ потягнути до отвѣчальности або офиціяльно або на жаданье стороны. Выятій зъ-пôдъ сего права суть лишь министры, котрыхъ отвѣчальнôсть нормуе пôсля конституціи особный законъ. Вынятій суть дальше президенты найвысшихъ трибуналôвъ, котрій можутъ бути потягненій до отвѣчальности лишь за згодою министерства. Власть судова въ такихъ справахъ буде утворена зъ ôтповѣдныхъ трибуналôвъ и судѣвъ присяжныхъ и они будутъ рѣшали въ справахъ натуры политичноі. Змѣна конституціи може наступити лишь черезъ умысне въ сѣй цѣли скликанье кортесôвъ.

Швайцарія. Швайцарска республика ôтважилась разъ до рѣшучого кроку и зробила зъ власноі иниціятивы те, до чого ей сусѣдній державы монархичній ôтъ давна вже хотѣли примусити. Зъ початкомъ сего мѣсяця именно выдалено зъ Швайцаріи 21 анархистôвъ. Межи выдалеными есть 11 зъ самои Австріи и Угорщины. Поступованье таке швайцарского правительства мотивуе берненьскій „Bund" тымъ, що вправдѣ противъ выдаленыхъ нема нѣякихъ явныхъ доказôвъ, щобы они допустилися якого злочиньства, але що они всѣ брали участь въ рôжныхъ заговорахъ на насильный переворотъ дотеперѣшного порядку и голосили, що крадѣжь, пôдпалюванье, убійство и т. д. въ сѣй цѣли суть спредствами дозволеными; дальше, що они славословили тыхъ своихъ товаришôвъ, котрій такихъ злочиньствъ допускалися; що ширили письма въ котрыхъ такихъ людей хвалилоося и ставлялоося за взôръ; на послѣдокъ, що сего вымагае безпеченьство краю. Выдаленій проживали найбôльше въ мѣстахъ Цириху, Бернѣ, Шафгаузенъ, Женевѣ, Лозанѣ и Базилеи.

НОВИНКИ.

— **На адаптацію рускои катедры** въ Станиславовѣ вызначено 19.000 зр., зъ котроі то сумы назначено 10.000 зр. на реставрацію катедральноі церкви а 9.000 зр. на другій выдатки въ сѣмъ дѣлѣ. Показуесь однакожь, що сума та недостаточна и треба буде ще около 14.000 зр. Капитула буде складатися зъ 6 дѣйстныхъ крылошанъ а 10 почетныхъ.

— **Ôтъ выдавництва Малоруско-нѣмецкого Словаря Евг. Желехôвского** одержуемо до помѣщеня слѣдующе заявленье: Позаякъ въ короткôмъ часѣ выйде дальшій (17-тый) выпускъ Словаря Евг. Желехôвского, то просится всѣхъ Вп. предплатникôвъ того Словаря, котрій ôтъ часу появленя и розôсланя послѣдного выпуска змѣнили мѣсце свого пробуваня, щобы зволили о тôмъ пôдписаного увѣдомити. Заразомъ просится о ласкаве надсыланье залягаючои предплаты, щобы не показалася конечнôсть здержувати высылку. — *С. Недѣльскій.*

— **Ôтпоручниками до испыту богословского** на университетѣ назначенй Вп. оо. крылошане: Теоф. Павликôвъ для богословія пастырского; Ант. Петрушевичь для исторіи церковноі. Андрѣй Бѣлецкій для догматики спеціяльноі; Александеръ Бачиньскій для догматики генеральноі; Вас. Фаціевичь для права каноничного; Яковъ Шведзицкій для теол. моральноі; І. Величко для герменевтики.

— **Сензаційне самоубійство у Львовѣ.** Въ пятницю, дня 12 с. м. застрѣлився на личакôвскôмъ кладовищи у Львовѣ Евгеній Жуковичь, студентъ варшавского университету, звѣстный зъ своеі аферы съ Апухтиномъ, куратором варшавского учебного округа. Жуковича вправдѣ тогды арештовано, але ôнъ однакожь утѣкъ и перебувавъ черезъ довшій часъ въ Женевѣ, зъ ôтки, якъ теперь показуесь, приѣздивъ кôлька разôвъ до Кракова и Львова. Приѣхавши послѣдный разъ до Львова, выйшовъ на лычакôвске кладовище, здоймивъ тамъ зъ себе сурдутъ, розпнявъ сорочку и вымѣривъ собѣ зъ револьверу просто въ серце и згинувъ въ однôй хвили. Прибувша на мѣсце комисія найшла у самоубійцѣ 3 листы и 1 зр. 50 кр. на телеграму до Варшавы, котру Жуковичь самъ написавъ. Телеграма ся звучитъ: „Варшава. Директоръ головного заведеня карного Васютыньскій. Нынѣ застрѣлився Евгеній Жуковичь. Причина незвѣстна. Прошу повѣдомити родину". Телеграму сю выславъ заразъ директоръ львôвскоі полиціи до Варшавы. Першій листъ бувъ адресованый до якогось товариша, а при нѣмъ була залучена фотографія съ присвяченьемъ: „Товарищеви Станиславови въ доказъ дружбы и прихильности. Евгеній Жуковичь. Львôвъ дня 11 червня 1885" а на долинѣ: „Погибъ за вину неповиненну 12 червня 1885 у Львовѣ". Другій листъ бувъ адресованый до полиціи и прокураторіи, въ котрôмъ проситъ, щобы нѣкого не обвиняти, бо ôнъ самъ ôтобравъ собѣ житье. До листу сего бувъ долученый пашпортъ россійскій на имя Жуковича и свѣдоцтва зъ люблиньскоі гимназіи. Третій же листъ, досыть обширный, написаный до Платона Костецкого, редактора „Gaz. Narodow oи" мѣститъ въ собѣ опроверженье галицкоі и познаньскоі прасы польскоі, котра свого часу пôдозрѣвала его о то, що будь-то ôнъ выкликавъ звѣстну аферу зъ намовы Апухтина, щобы сей мавъ ôттакъ причину замкнути варшавскій университетъ. Въ листѣ сѣмъ доказуе Жуковичь дальше, що студенты варшавского университету не мали въ сѣй аферѣ жадноі участы. Студенты варшавскій, каже Жуковичь, суть люде зъ тѣла и костей, але души въ нихъ нема; то суть егоисты par excellence. О аферѣ съ Апухтиномъ пише Жуковичь такъ: „О дѣйотныхъ причинахъ справы съ Апухтиномъ есьмъ змущеный промовчати. Не есьмъ уповаженый, щобы ей выявити. Станеся то въ своимъ часѣ. Можу лишь тôлько сказати, що п. Сѣнгалевичь, директоръ люблиньскоі гимназіи (Галичанинъ. *Ред.*) ôторавъ у всѣмъ дуже пôдрядну ролю". Листъ сей кôнчитол дальше такъ: „Мушу на послѣдокъ додати, що смерть моя дуже мало стоитъ въ звязи съ справою Апухтина. Причина сеи смерти позôстане на завсѣгды тайною — о тôмъ вже я подумавъ. Мушу лишь заявити, що смерть моя не есть самоубійствомъ... Моя смерть то — убійство; хто есть моимъ убійцею? — позôстане завсѣгды тайною... Умираю за вину неповновнену." — Вчера ôтбувся похоронъ Жуковича съ великимъ торжествомъ и при участи кôлька тысячь людей, а на домовинѣ зложено кôлька-найцять вѣнцѣвъ; помѣжь сими: ôтъ молодѣжи дубляньскоі, ôтъ молодѣжи школъ середныхъ, ôтъ техникôвъ, фармацевтôвъ, робôтникôвъ, молодѣжи торговельноі и т. д. Сумный обрядъ закôнчили прощальній бесѣды надъ могилою п. Платона Костецкого, академика Жулкевского и техника Ствертнѣ. Додати тутъ ще мусимо, що покôйникъ бувъ православный и сыномъ майора, родомъ Россіянина; мати его була Полькою. Походъ похоронный вѣвъ протестантскій пасторъ п. Графль, позаякъ тутешный православный капелянъ войсковый о. Дмитріевичь мôгъ лишь мощѣ покропити свяченою водою, по чѣмъ заразъ въ справахъ службовыхъ мусѣвъ выѣхати до Угорщины.

— **Редакторôвъ „Мира"**, дбаючихъ бôльше о добро душѣ другихъ людей якъ о добро своеі власноі, можутъ аранжеры похорону бл. п. Корнила Сушкевича бодай тымъ успокоити, що они не чекаючи ажь поученя панôвъ редакторôвъ „Мира", таки самій запросили були на похоронъ съ духовною проповѣдею о. Д. Танячкевича зъ Закомаря и ждали его ажь до хвилѣ, коли похоронъ розпочався. О. Танячкевичь, очевидно перешкодженый, не приѣхавъ и не давъ о сѣмъ скорше знати, задля чого аранжеры въ такъ пôзнôй порѣ и не могли вже кого другого до духовноі проповѣди упросити. Може ое заявленье успокоитъ бодай въ части совѣсть „Мира".

— **Запомогу** зъ фондôвъ правительственныхъ получили слѣдующій повѣты: Ярославъ 3.000 зр.; Краковъ 931 зр.; Бжеско 3.000 зр. а крôмъ сего 1.500 зр. на перекопъ Дунайца; Мѣлецъ 3.500 зр. на регуляцію Старого Брня; Ланьцутъ 16.000 зр. на регуляцію Старого Брня; Ланьцутъ 16.000 зр. для спôлки регулюючои Віолокъ; Домброва 10.000 зр. для спôлки, котра регулюе притоки каналу „Зибликевича"; Грибôвъ 2.000 зр. на прокорменье жителѣвъ; Ниско 6.000 зр.; Жидачѣвъ 600 зр.

— **Хто пôдкупувавъ?** Селяне-выборцѣ зъ Любелѣ, голосувавшій на сов. Ковальского въ окрузѣ выборчôмъ Жовквы доносятъ ôткрытымъ письмомъ, що грошѣ въ квотѣ 34 зр., зложенй ними по выборахъ, не походятъ ôтъ рускаго кандидата, якъ ое писавъ „Kurj. Lw.", а давъ имъ тій грошѣ жидъ Лейба Бридекъ зъ Волицѣ, щобы они ôтдали свои голосы на урядового кандидата сов. Децыкевича. Пôдписанй селяне Сечь Заболоцкій, Мих. Бранець, Мих. Іосифовичь и Гриць Кобринъ заявляютъ при тôмъ, що о фактѣ тôмъ донесли вже до ц. к. суду.

— **Жидôвскій присюды.** Зъ Коломыѣ и Бучача доносятъ, що старовѣрцѣ жидôвскій на вѣсть побѣды дра Бльоха противъ дра Быка такъ одушевилися, що пôднявши громадно свои халаты пустилися въ товариствѣ своихъ жѣнокъ и дѣтей въ бѣлый день прилюдно посередъ рынку въ присюды и короводы, супроводжанй френетичными криками и вайкованями, причѣмъ повывертали перекупкамъ страганы съ крамомъ и ѣдею. Дръ Бльохъ ôтъѣхавъ передъ покôнченою скрутынією зъ Коломыѣ до Львова, пересвѣдченый, що упавъ при выборахъ. Однакожь до Львова насипѣло за нимъ до 300 телеграмъ, звѣщаючихъ его побѣду 9-ма голосами. До побѣды причинились головно два Поляки: Сигурдъ Висневскій и Щепаньскій. Першій зъ нихъ, колишный ученикъ станиславôвскои гимназіи, переживши 10 лѣтъ въ Австраліи, богато часу въ Америцѣ въ провинціи Чикаго и въ Лондонѣ, есть звѣстный яко литератъ польскій и довголѣтный кореспондентъ „Gazet-ы Lwowsk oи" и другихъ часописей польскихъ. Нынѣ копае ôнъ нафту въ Слободѣ Рунгурскôй, наживъ собѣ красного гроша и думае о бурмистерствѣ въ Коломыи. Тымъ и объясняеся его солидарнôсть съ старовѣрцями жидôвскими противъ выеманципованого дра Быка. Сему послѣдному и лучилась по приѣздѣ въ Коломыю досыть нелюба пригода. Въ готелю, до котрого заѣхавъ, положили ему жиды замѣсть ѣды вязаночку сѣна. Пе мѣстѣ опроваджувано настоящого быка, на котрого чолѣ стояло написано дръ Быкъ. На стѣнахъ домôвъ порозлѣплювано плякаты: Nasza wygrana! Telegram: Lwów, 7 czerwca, 8 godzina rano. Zamówione wami 3000 bykowskich kiełbasek wysłano dzisiejszym kurjerskim pociągiem do Kołomyi. Reszta wieczornym. Lwowscy Bykiści. — Zwolennicy amatorowie spieszcie, póki świeże, do sali galicyjskiego hotelu, 1 sze piątro. Skład główny u pp. Michty i W. Dąbrowskiego. Kołomyjscy Bykowcy.

— **Редакція „Мира"** (якъ мы вже коротко звѣстили) перейшла съ днемъ 1 (13) червня въ руки о. Онуфрея Лепкого. Фактъ сей достойный того, щобы его зъилюструвати. О. Лепкій бувъ довшій часъ учителемъ-помôчникомъ рускаго языка при нѣмецкôй гимназіи у Львовѣ съ невеличкою платнею. Коли въ 1870-ыхъ рокахъ при польскôй гимназіи Францъ Іосифа у Львовѣ при науцѣ религіи для ученикôвъ Русинôвъ заведено польскій языкъ выкладовый и крыл. о. Величко ôтъ такихъ выкладôвъ рѣшучо ôтказався, занявъ его катедру съ платнею дѣйотного учителя о. Лепкій съ великою охотою и займае ей по нынѣшный день яко одинъ-одинокій катихитъ рускій на всю Галичину, котрый въ польскôмъ а не материнôмъ языцѣ подае рускôй молодежи правила вѣры и етики. Рôвно-жь по польски учитъ о. Лепкій ученикôвъ згаданои гимназіи на годинахъ языка рускаго. По-за школою есть о. Лепкій довголѣтнимъ секретаремъ „Матицѣ" и ремунерованымъ управителемъ ей маєтку, каменицѣ при Жовкôвской улици, положеной при церкви св. о. Николая. При тôмъ есть о. Лепкій сотрудникомъ при парохіи св. Пятниць у Львовѣ, ôтъ довгихъ лѣтъ есть ôнъ и ремунерованымъ авторомъ типика „Временника" Ставропигійского. Даромъ працюе о. Лепкій яко референтъ митр. консисторіи що четверга у св. Юра, а въ другихъ обществахъ уважаеся ôнъ пôдпорою и твердымъ поборникомъ идей „Слова" и „Н. Пролома". Той самъ о. Лепкій принявъ на днихъ ще новый чинъ шефа-редактора субвенціонованого „Мира", де вже заставъ на новôмъ хлѣбѣ кôлькалѣтного сотрудника „Нов. Пролома" п. Ор. Авдыковского е tutti quanti, що черезъ одну нôчку змѣнили всѣ свои языковй, политичній и етничній „убѣжденія" и выправляютъ теперь круціяты противъ свого давнѣшого гнѣзда — не такъ дуже по серцю, а бôльше по указу. Мимо того давнѣшій одномышленники оправдуютъ ихъ вповнѣ за сей чинъ, маючи надѣю, що такого рода сотрудники „Мира" звернутъ оружье въ бôльшôй мѣрѣ противъ „народовцѣвъ"... И новый шефъ-редакторъ мае — по пересвѣдченю одномышленникôвъ — на новôмъ становиску ôтограти въ певнôй мѣрѣ ролю Валленрода... Иниціяторы же „Мира" жіютъ надѣею, що при помочи ремунерованыхъ „твердыхъ" оповнятъ програму о. Бачиньского, т. е. убютъ въ першôй линіи „народовцѣвъ", а ôттакъ маленькою вже ложочкою на одно снѣданье зъѣдятъ „твердыхъ". Провôдною гадкою есть при всѣмъ акоіомъ: „divide et impera" або „puść Rusina na Rusina". Мы тѣшимоося, що зъ табору „народовцѣвъ" не дався заманити нѣхто до тои нѣбы глубоко обдуманои але зле закрытои махіявельскои роботы и желаемо новому шефови „Мира" такихъ успѣхôвъ на новôмъ поли, якими тѣшивоя доси!

— **Въ Куликовѣ** — пишутъ польскій часописи — мусятъ дѣятися въ зарядѣ латиньскои парохіи якійсь не конче ôтповѣдній рѣчи, бо сими днями приходила зъ ôтти депутація латиньскихъ прихожанъ и була въ латиньскôй консисторіи и въ намѣстництвѣ съ прошеньемъ, щобы тамъ усунено надъужитя. Архіеп. Моравскій обѣцявъ выслати на мѣсце комисію для розпорядженя справы. Въ Куликовѣ, якъ звѣстно, есть латиньскимъ парохомъ кс. Стопловскій.

— **Доходы Рускои Бурсы въ Тернополи** въ мѣсяци цвѣтни 1885 р. Зъ доплатъ за питомцѣвъ бурсы 94 зр. 50 кр. Яко члены зложили П. Т.: п. П. Глиньскій 3 зр., п. Г. Гецѣвъ 1 зр., п. С. Волошинъ 1 зр. 25 кр., п. П. Целевичь 1 зр., п. В. Грабъ 4 зр., о. И. Левицкій 1 зр., п. М. Кочиркевичь 2 зр. Жертвували П. Т.: п. І. Хрущевскій 1 зр. 25 кр., о. Н. Мелешкевичь ôтъ громады Сухостава 4 зр. — За Выдѣлъ *Дръ В. Лучаковскій.*

— **Зниженье цѣны ѣзды на желѣзницяхъ державныхъ.** Министерство торговлѣ дозволило генеральнôй дирекціи желѣзниць державныхъ доповнити зниже-нье цѣны ѣзды на желѣзницяхъ державныхъ для урядникôвъ въ тôй способбъ, що легитимаціи на половину цѣны ѣзды, признанои для урядникôвъ ще минувшои осени, котрй маютъ ôтдаватися при касахъ на стаціяхъ, можутъ впростъ выдавати уряды на кожду окрему ѣзду и що уряды сй можутъ такожь выдавати легитимаціи на протягъ одного року, а за ихъ показаньемъ обовязанй всѣ касы на стаціяхъ выдавати билеты за половину цѣны. До сего треба додати, що таке зниженье цѣны мае значенье для всѣхъ класъ возôвъ и всякого рода поѣздôвъ. Черезъ ое зниженье маютъ бути зрôвнанй всѣ цивильній и державній урядники съ официрами, для котрыхъ таке улекшенье вже ôтъ сѣмъ лѣтъ дозволене.

— **Въ Харковѣ** ôткрыто въ печи въ приватнôмъ помешканю цѣлый складъ выбуховыхъ матеріялôвъ. Зъ матеріялами сими зроблено далеко поза мѣстомъ пробу и показалося, що одинъ набôй вложеный въ отвѣчный пень рострѣскавъ дерево на двое и ôторвавъ его вершокъ, котрый ще далеко, бо ажь на веретву ôтъ мѣсця занѣсъ. Хемики не розслѣдили ще доси, зъ чого та матерія выбухова складаеся.

— **Конкурсъ.** Перемыска рада школьна окружна розписуе конкурсъ на слѣдующй посады учительскій, котрй ôтъ 1 вересня 1885 р. будутъ опорожненй: Посада тымчасового директора школы етатовои въ Перемышли съ платнею 860 зр. и 200 зр. за управу и вôльне помешканье; при етатовыхъ школахъ въ Гôйску, Передѣльници, Коростенку съ платнею 300 зр. и вôльнымъ помешканьемъ; при школахъ філіяльныхъ въ Серакосцяхъ, Юречковѣ, Лисковатôмъ съ платнею 250 зр. и вôльнымъ помешканьемъ; при школѣ етатовôй въ Поздіячи и при філіяльнôй въ Розенбергу (языкъ выкладовый нѣмецкій); посада молодшои учительки при школѣ двоклясовôй съ платнею 300 зр.; на послѣдокъ посады надъетатовй молодшихъ учителѣвъ и учительокъ въ Медицѣ и Журавици съ платнею 240 и 200 зр. и вôльнымъ помешканьемъ. Речинець до подаваня посредствомъ властей школьныхъ найдальше до 10 липня 1885 р.

— **Въ Ярославѣ** на товарячôй торговици напротивъ почты запалаося земля дня 12 с. м. до якогось старинного каналу чи пивницѣ якъ-разъ тогды, коли понадъ симъ порожнымъ мѣсцемъ, закрытымъ зъ верху землею переѣздживъ якійсь селянинъ зъ окрестности. Нещасливого выдобуто справдѣ въ тôй хвили зъ отвору, однакожь лѣкарѣ сконстатовали на нѣмъ вже смерть въ наслѣдокъ удушеня, имовѣрно пôдъземными газами. Середъ жителѣвъ мѣста наставъ великій переполохъ и якъ звычайно въ такихъ случаяхъ розносилось рôжній вѣсти о якихось тайныхъ коридаряхъ пôдъземныхъ, минахъ, скарбахъ, чоргахъ и т. д. Мѣсце те обгороджено и розкопано и оно сталось предметомъ дальшихъ розслѣдôвъ.

— **Холера** въ Испаніи ширится знову чимъ разъ сильнѣйше. Дня 10 с. м. занедужало въ Мурціи на холеру 28 особъ, въ Мадридѣ 4, зъ когрыхъ одна померла а въ иншихъ провинціяхъ разомъ 32 особы Въ Мадридѣ померъ на холеру польскій маляръ Зброжекъ. — Въ окрестности Мурціи холера чимъ разъ сильнѣйше змагаеся. Дня 15 с. м. занедужало тамъ около 100 особъ. Въ провинціи Валенція мае бути пôсля найновѣйшихъ вѣстей около 23 мѣсцевостей зараженыхъ. Пересѣчно есть тамъ що день 15 случаѣвъ занедужаня на холеру.

— **Дрôбна вѣсть.** — Дръ К. Томащукъ ôтъ кôлькохъ днѣвъ лежитъ хорый.

Вѣсти зъ Епархіи Львôвскои.

Въ пропозицію на Сарники середнѣ, дек. рогатыньского принятй оо.: І) Константинъ Глѣбовицкій зъ Бруховичь, ІІ) Дурбакъ Іоанъ зъ Увся, ІІІ) Величковскій Теодоръ зъ Вишнева; въ описѣ: 4) Щуровскій Дезидерій зъ Бокова, 5) Березовскій Симеонъ зъ Загôрочка, 6) Величко Михаилъ зъ Молодынча, 7) Муликъ Игнатій зъ Потока, 8) Сенишинъ Николай зъ Любынець, 9) Сѣчиньскій Иларій зъ Дашавы, 10) Петровскій Теофиль зъ Сарнокъ серед., 11) Ярымовичь Іоанъ зъ Суходола, 12) Воєвôдка Корнилій зъ Рыкова, 13) Радзикевичь Петро зъ Вишеньки.

Введенй въ душпастырскій посады оо.: Іоанъ Глѣбовицкій яко завѣдатель въ Олешковѣ; Іосифъ Бородіевичь яко сотруд. въ Добротворѣ.

Завѣдательство ex currendo въ Радчи по пок. о. Мих. Колянковскôмъ получивъ о. Николай Теодоровичь, пар. въ Иванкôвцѣ.

Позволенье до испыту консурсового приступити получивъ о. Іосифъ Шанковскій, сотрудн. въ Оплуцку, дек. холоѣвского.

На конкурсъ ухвалою зъ 11 с. м. до ч. 4066 розписана парохія Шидлôвцѣ, дек. гусятыньского. Речинець назначеный до 6 серпня 1885 р.

Отпустку получили оо.: Григорій Олесницкій, пар. Говилова, на 4 недѣлѣ; Николай Туркевичь, пар. въ Кореличахъ, на 6 недѣль; Іоанъ Герасимовичь, пар. въ Швейковѣ, на 3 мѣсяцѣ.

Митрополича консисторія вставилася до намѣстництва о удѣленье додатку особистого зъ фонду религійного для о. Теоф. Жегаловича, кап. въ Кудобинцяхъ.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Презенту на капеляцію Спрыня, дек. старосамбôрокого, получивъ о. Юліянъ Билиньскій зъ Нагуевичь.

Еп. консисторія вставляеся до ц. к. намѣстництва о згоду що до каноничноі институціи о. Димитрія Гордыньского на парохію Скло, дек. яворôвского.

До каноничноі инсшитуціи завôзванй оо.: 1) Димитрій Ядлошь, на парохію Дошниця, дек.

дукольского; 2) Петръ Дуркотъ на капелянію Яблоница польска, дек. сянôцкого.

Увôльненьс ôтъ іспыту конкурсового получили оо.: 1) Калужняцкій Володиславъ, парохъ Издебокъ; 2) Савкъ Корнилій, парохъ Себечова; 3) Копыстяньскій Антоній, парохъ Пивлокомы; 4) Константиновичъ Антоній, парохъ Чарнон.

Отпустку ôтъ душпастырства для поратованя здоровя получили оо.: 1) Щавиньскій Іосифъ зъ Коросна, 2) Матюкъ Антоній зъ Ляшокъ, 3) Черлюнчакевичъ Сильвестеръ зъ Вязовницѣ, 4) Сѣнкевичъ Анатолій зъ Стубна, 5) Куновскій Маркилъ зъ Яблоницѣ выжной, 6) Русинякъ Симеонъ зъ Мыоцовои.

Введеный въ завѣдательство капелянiи Мигова, дек. добромильского, о. Іоанъ Голіянъ.

ПОСМЕРТНЙ ВѢСТИ.

Павло Кушликъ, капелянъ въ Вѣстовôй (коло Калуша), упокоився (якъ звѣщала телеграма зъ Калуша въ послѣднôмъ числѣ нашого „Дѣла“) по тяжкôй недузѣ дня 12 л. червня въ 76 роцѣ житя. Покôйный ôтзначувався великою праведностею характеру и патріотизмомъ, бравъ у всѣхъ справахъ народныхъ живую участь, и мавъ въ тамошнôмъ клирѣ и народѣ велике поважанье. Ще при послѣдныхъ выборахъ, будучи вже тяжко хорымъ, усилувавъ ôнъ станути на мѣсце выборôвъ; а не могучи подвигнутись зъ ложа, поручивъ горячо выборцямъ свого села, щобы єго именемъ загрѣвали всѣхъ выборцѣвъ до голосованя тôлько за рускимъ кандидатомъ, п. Романчукомъ. Честь праведному Покôйникови и вѣчна ему память!

Господарство, торговля и промыслъ.

— **Выказъ дѣяльности банку взаимныхъ обезпечень „Славія“ за сѣчень, лютый и мартъ 1895.**

Въ тôмъ часѣ заключено въ секціяхъ обезпечень I—IV (житьевыхъ и огневôй) новыхъ обезпечень 11.670 на капиталъ разомъ 13,278.993 зр. 96 кр., за премію и побôчнй належитости 362.393 зр. 70 кр.

Вынагороджень за шкоды въ загалѣ выплачено въ тôмъ часѣ въ всѣхъ секціяхъ разомъ 86.938 зр. 95 кр.

Въ тôмъ такожь часѣ умѣщено часть капиталу банкового, а то: 366.198 зр. 74 кр. въ 36 касахъ задатковыхъ, мѣжь котрыми суть и слѣдуючй галицкй: Бирча, Бохня, Делятынъ, Добчицѣ, Дрогобычь, Кольбушова, Козова, Куликôвъ, Миколаївъ, Надзôрна, Перемышляны, Радомышль, Радлôвъ, Рогатынъ, Станиславôвъ, Закличинъ и Збаражь, — а такожь 571.623 зр. 41 кр. на гипотекахъ.

Оборотъ грошевый въ центральной касѣ банку выносивъ въ тôмъ часѣ 1,780.311 зр. 64 кр.

Сикавками и нарядами до гашеня обдѣлено 4 громады въ Чехахъ, 1 на Моравіи и 3 въ Угрàхъ.

Фондъ пенсійный заступниковъ зрôсъ до 31 марта 1885 до 52.428 зр. 65 кр. въ готôвцѣ и ефектахъ.

— **Станъ засѣвôвъ.** Холодъ въ мѣсяцю маю и неустанна злива ôтдѣлали дуже шкôдливо на ярй засѣвы; збôже не могло ôтповѣдно рости и доперва теперь зачало трохи поправлятися; озимины навѣть дуже красно поправилися. — Пшениця именно робитъ велику надѣю, вынявши долины де вымокла и пожовкла. Ранна пшениця всюды дуже красна, пôзнѣйша дуже зароста и треба єи полоти. Банатка вже высыпалася. Въ Ярославскôмъ треба було два разы косити, щобы не вылягла. Коло Пôдгаєць кинулась ржа. Выгляды на урожай пшениць суть всюды дуже добрй. — Жито вже цвите. Ранній жита добрй, пôзнѣйшй рѣдки и заострились. Коло Войнилова и Калуша ранній жита середній, пôзній дуже злй; въ Самбôрщинѣ ранній дуже красній. Коло Глинянъ и Бродôвъ пôзній значно поправились. Въ Збаразкôмъ и Коломыйскôмъ пôзній треба було переорати пôдъ гречку. — На ячмѣнь слота въ маю дуже пошкодила, особливо въ долинахъ, де ячьмѣнь пожовкъ и зрѣдъ а мѣсцями зовсѣмъ вымокнувъ. Пôдъ Куликовомъ медведухъ (GrylloteIpa, Werre, turkoć) пôдъѣдае, черезъ що дуже жовкне. Коло Рудокъ медведухи такожь наробили значнои шкоды. Въ Самбôрскôмъ, коло Комарна, Романова, Журавна и Пôдгаєць ячмена дуже красній; коло Бурштина злй; пôдъ Бродами и въ Золочѣвскôмъ досить добрй; въ Коломыйскôмъ добрй, коло Язловця и Товстого середній. — Овесъ робитъ далеко бôльшу надѣю на жнива якъ ячмѣнь. Въ горахъ не удався, бо треба було пôзно єго сѣяти. Въ Ярославскôмъ, коло Рудокъ, Судовои Вишнѣ и въ Золочѣвскôмъ середній. Въ Самбôрскôмъ дуже добрй. Коло Городенки, Язлôвця, въ Борщѣвскôмъ и Коломыйскôмъ добрй. — Рѣпакъ не добре ôтцвивъ, въ наслѣдокъ холоду и слоты богато потерпѣвъ. Коло Рудокъ и Самбора рѣпаки добрй, такъ само въ Борщѣвскôмъ. Въ Ярославскôмъ горохъ дуже нужденный. Коло Камѣнки Струмиловои и Куликова, въ Перемыскôмъ и Самбôрскôмъ, коло Романова, Журавна и Пôдгаєць добрый; въ Золочѣвскôмъ середный, пôдъ Бурштыномъ злыйі — Бôбъ переважно добрый, зарôсъ; бобикъ рѣдкій. — Вика переважно добра, мѣсцями навѣть дуже добра. — Кукурудза лише що сходитъ, раннѣйша въ городахъ потерпѣла дуже ôтъ холоду и слоты. Въ Сянôцкôмъ, Самбôрскôмъ, коло Комарна, Ходорова и Пôдгаєць мизерна и пожовкла, теперь зачинае поправлятись. Коло Галича переорувано и засѣвано наново; такъ само коло Калуша. Коло Язлôвця и Товстого переорано пôдъ гречку. Въ Коломыйскôмъ рѣдко посходила. — Бараболѣ въ дуже богато мѣсцяхъ, навѣть на горбикахъ вымокли; де не було дуже вохко сходятъ красо. Въ Жовкôвскôмъ и коло Куликова вже пôдгортаютъ. — Бураки выполенй выглядаютъ красно. — Капуста добра. — Конюшина переважно красна, починае цвисти и незадовго буде вже можна косити. Въ Борщѣвскôмъ и коло Озерянъ мыши наробили шкоды.— Мѣшанка дуже красна; рано посѣяна рѣдко посходила. — Ленъ и коноплѣ добрй. — Хмѣль потерпѣвъ и пожовкъ ôтъ студеня. — Гречка дуже красно посходила. — Тютюнъ въ Коломыйскôмъ середный; въ загалѣ почали дощерва теперь садити. — Сѣножата красно выглядаютъ, трава буйна; на долахъ не можна сего року сподѣватись доброго сѣна. — На сады студѣнь и слота дуже богато пошкодили. Завязкôвъ на овочѣ мало. Вишень, черешень и яблокъ лѣтныхъ єсть мало. — сливокъ майже нѣчого Лишь грушокъ и яблокъ озимыхъ буде подостаткомъ.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вп. „Свôй“ у Вѣдни. Годѣ намъ скористати зъ Вашои порады, бо „W. d. K. Z“ у насъ и въ цѣлôмъ Львовѣ нема. — **Всч. А. Кар. въ Лис.** Переслану цѣлорôчну предплату на „Дѣло“ мы отримали; дякуємо.

Подяка.

Злощастна судьба навѣстила насъ тяжкимъ ударомъ. Сердечный и дорогій братъ нашь, слава нашого роду и имени Дръ Корнило Сушкевичь розпрощався нагло зъ симъ свѣтомъ, лишаючи насъ въ безмежнôй печали. Одинокою ôтрадою було для насъ тое горяче спôвчутье, яке оказали намъ многй Вп. Добродѣї, пôднôсячи своимъ заходомъ и присутностію величавôсть похоронôвъ Покôйника, котрй при ласкавôй ихъ участи сталисъ справдѣ народнымъ, сумнымъ але величнымъ и потрясаючимъ обходомъ. Найже-жь вôльно буде намъ для того высказати нашу сердечну подяку передовсѣмъ нашимъ Высокодостойнымъ Архипастырямъ Впр. митрополитови Сильвестрови и Преосв. епископови станиславôвскому Юліянови за Ихъ ласкавй труды, якй понесли стаючи на чолѣ похоронного ходу, дальше Впр. оо. крылошанамъ: Петрушевичу, Малиновскому, Павликову, Величку и Бѣлецкому; Впр. оо.: ректорови Бачиньскому, вицеректорамъ оо. Тороньскому и Мѣльницкому; оо. Поляньскому, Дольницкому, кат. Стефановичеви, Ленкому, Куницкому, Литиньскому, Гробельскому, Ярмовичеви, Вол. Петрушевичови, Войнаровскому и въ загалѣ всему Впр. Духовеньству, взявшому участь въ похоронахъ. Съ сердечнымъ чувствомъ щиры подяки звертаємось до тыхъ Высокодостойныхъ Мужѣвъ, котрй величными, краснорѣчивыми и до слѣзъ трогаючими бесѣдами звеличили заслуги нашого сердечного Покôйника и тутъ зволятъ принятй прилюдну нашу подяку Вп. пп. Дръ Омелянъ Огоновскій, проф. Юліянъ Романчукъ, проф. Григорій Цеглиньскій, п. Корнило Устіяновичь и п. Козакевичь. Неменше щиро дякуємо всѣмъ Вп. рускимъ товариствамъ, корпораціямъ и редакціямъ рускихъ часописей, котрй почтили память Покôйного зложеньемъ на домовинѣ его прехорошихъ вѣнцѣвъ, якъ и тымъ Вп. Добродѣямъ, котрй не жалѣли труду нести тй вѣнцѣ ажь до гробу Покôйника; Вп. питомцямъ рускои семинарiи за ихъ труды и прехорошій співъ похоронный и Вп. Вол. Маслякови за єго прегарный стихъ, написаный въ память незабутого нашого Корнила. Дякуємо въ кôнци сердечно всѣй Вп. Публицѣ всѣхъ народностей, котра такъ численно зволила зôбратись для ôтданя Покôйному послѣдної услуги и громадною присутностею своєю дала доказъ узнаня єго высокихъ честнотъ.

Въ имени родины покôйного:

Дръ Петро Сушкевичь, Едвардъ Голльобъ и *Жигмонтъ Голльобъ.*

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 41—?

конякъ лѣчущій, правдивый французскій

въ рôжныхъ родахъ по цѣнѣ 2 зр. до 3 зр. 50 кр., — такожь малягу.

НАДÔСЛАНЕ.

Всѣмъ, що на селѣ проживаютъ, поручаємо якъ найгорячѣйше, щобы мали завсѣгды дома коробку швайцарскихъ пигулокъ аптикаря Р. Брандта, щобы при нагло выступаючихъ розстроєняхъ организму (обструкція, надутье, напôръ крови, хороба утробы и жовчи и т. д.), мали заразъ пôдъ рукою се певне и невыкликуюче жадного болю средство домове. Можна дôстати въ коробкахъ по 70 кр. въ аптикахъ. Позалкъ въ Австріи суть всѣлякй пôдробки швайцарскихъ пигулокъ аптикаря Р. Брандта, для того треба добре уважати, щобы кожда коробка мала яко етикету бѣлый хрестъ въ червонôмъ полй и пôдписъ Р. Брандта.

Огнетревалй и безпечнй ôтъ влому

КАСЫ

солидно и прекрасно выроблений съ американьскими замками и паскилёвыми засувками продаю дуже дешево

СИМОНЪ ДЕГЕНЪ,

1390 1—? **у Львовѣ, ч. 19 ул. Валова.**

(Просится о кореспонденцію въ нѣмецкôмъ языцѣ.)

Молочарня Подольска

при улици Академичнôй, ч. 24.

Що дня свѣже пôдсмеганье въ склянныхъ слояхъ.

Домашный вактъ по умѣренôй цѣнѣ.

Матеріи на одѣжь

лишь зъ тревалои вовны овечои для мужчины середного росту

3.10 метры ва сдиу одѣжь

за зр. 4·96 кр. зъ доброи вовны овечои
„ „ 8·— „ зъ лѣпшои вовны овечои;
„ „ 10·— „ зъ тонкои вовны овечои
„ „ 12·40 „ зъ дуже тонкои вовны „

Пледы до подорожи за штуку зр 4, 5, 8 ажь до зр 12· — Дуже красна одѣжь, споднѣ, иберцигеры, матеріи на сурдуты и плащѣ ôтъ дощу, тифль, льоденъ, комисъ, камгариъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на биляры, порувіенъ, доскинъ воручае

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взры франко. Карты взорцевй для панôвъ кравцевъ **нефранкован. За послѣплатою** на звышь 10 зр **франко.**

Я маю завсѣгды складъ сукна бôльше якъ за 150.000 зр. а. в. и тому легко зрозумѣти, що въ моёй всесвѣтнôй торговли позôстае богато **останкôвъ** довжины ôтъ 1 до 5 метрôвъ, лишь я змушеный такй остатки ôтпускати по богато ôтъ коштôвъ выробу **низшихъ цѣнахъ.** Кождый розумно мыслячій человѣкъ мусить змѣркувати зъ такихъ малыхъ останкôвъ не можна **жадныхъ взôрцѣвъ** посылати, бо прецѣ при кôлькасотъ замовленяхъ зъ тыхъ останкôвъ въ короткôмъ часѣ нѣчого бы не лишилося. Для того есть то чистый **обманъ,** коли фирмы суконъ инсеруютъ о взôрцяхъ зъ останкôвъ и въ такихъ случаяхъ суть тй взоры ôттяти зъ поставôвъ а не зъ останкôвъ а цѣли такого поступованя суть зрозумѣлй.

Останки, котрй не годятся можутъ ôтмѣнятися або ôтсылаются грошѣ.

Кореспонденціи принимаются на мовахъ: нѣмецкôй, угорскôй, ческôй, польскôй, италійскôй и французкôй. 1311 (17—20)

Подписаный завѣдомляе П. Т. Публику, що ôтбувши довшу практику на дентистичнôй клиницѣ при университетѣ въ **Галье** пôдъ проводомъ проф. дра Голльендера, поселився въ **Чернôвцяхъ** и выконуе всѣ въ объемъ дентистики входячй дѣлання пôсля найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординуе ôтъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

1369 10—? **ПЕТРО КАДАЙСКИЙ**

въ Чернôвцяхъ ул. Руска ч. 9

Будапештень-ский выставовй ЛОСЫ по зр. 1

11 лосôвъ 10 зр. | 4.000 выграныхъ

Головна выграна **100.000 ЗР.**

по ôттягненю 1% выплачуеся **99.000 ЗР.** заразъ готôвкою.

Управа лотерійна

будапештеньскои выставы краевои зъ 1885 р.

Будапэшгъ, **Andrassystrasse, Nr. 43.**

НА ИСПИТЫ!

ОТВѢТНЙ НА НАГОРОДУ ПИЛЬНОСТИ!

МОЛИТВЕННИКИ

съ порученьемъ и апробатою Высокопреосвященого **МИТРОПОЛИТА СЕМБРАТОВИЧА**

по 60 кр., 90 кр., 1 зр. 10 кр., 1 зр. 60 кр., 2 зр. 20 кр., 2 зр. 60 кр. и 3 зр.

ДЛЯ ДАМЪ оправленй въ аксамитъ съ окутьемъ металевымъ по 4 зр., 4 зр. 25 кр., 4 зр. 50 кр., и 5 зр. въ имитацію перловои матицѣ (бляха) 4 зр. 50 кр., въ имитацію слоневои кости (бляха) 5 зр.

получити можна у накладця

К. І. УРБАНА, ч. 20 ринокъ, Львôвъ и въ торговли Мих. Дымета во Львовѣ.

Побираючимъ бôльше примѣрниковъ наразъ опускаеся

1380 отвѣтный рабатъ! 3 6

Не буде вже латаного бѣля!

Менѣ удалося сконструувати прирядъ, за помочею котрого на всякôмъ ушкодженôмъ бѣлю и т. д. можна попсоване мѣсце машиною до шитя скоро и **такъ красно заткати,** що **не видно зъ того нѣ найменшого слѣду.** — Сей прирядъ можна приправити до машины до шитя якои небудь системы и можна его пôсля залученого пояснення **такъ легко уживати, що навѣть и менше виправленый въ шитю на машинѣ може дôйти до пожаданого успѣху.**

Цѣна зр. 1.50 за послѣплатою, при посыланю сумы на передъ (такожь въ маркахъ почтовыхъ всѣхъ краѣвъ) высылка франко.

Georg Grasser,

10—12 **Gratz, Maigasse 15** (Steiermark).

Учителя

для дѣтей шкôлъ народныхъ можна одержати на часъ вакацій за мѣрною надгородою зъ помежи ученикôвъ семинаріи учительскои у Львовѣ. Интересованй родичѣ зволятъ удаватися въ сѣмъ дѣлѣ якъ найскорше до катехита о. Александра Стефановича у Львовѣ (улиця Руска, ч. 3), подаючи довжности учителя и надгороду. (1—3)

Потребую доброго рисовника, обзнакомленого такожь съ будôвлями надземными (Hochbauten) и свѣдущого рускога языка и письма.

Прошу о зголошення съ свѣдоцтвами въ якъ найкоротшôмъ часѣ.

Василь Нагôрный

Львôвъ ул. Городецка ч. 39.

К. Диккенса

Новорôчнй Дзвоны

Цѣна 60 кр. съ пер. 65 кр.

Дôстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійскôй.

Цѣс. кор. уприв.

ГАЛИЦКЙ АКЦІЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдае **во Львовѣ** и черезъ филіи

въ Краковѣ, Чернôвцяхъ и Терноополи

АСИГНАТЫ КАСОВЙ

4 процентовй платнй въ 30 днѣвъ по выповѣдженю.
4½ „ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 28—?)

Выдавець и редакторъ: **Иванъ Белей.**

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч 62. Львôвъ, Четверъ (6) 18 червня 1885. **Рôчникъ VI.**

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ **„Библіотека найзнам. повѣстей“** выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.

Редакція иАдминистрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка. Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье

Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр а. в.

Реклямаціи неопечатаній вôльній ôтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: **У Львовѣ** Администрація „Дѣла“. **У Вѣдни** Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. **Въ Франкфуртѣ** M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. **Въ Парижи** Agence Havas. **Въ Россіи** Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовій уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр на пôвъ року . . 8 рубл
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Гадки по выборахъ.

II.

Бажанье правительства, щобы до новои рады державнои увôйшло 8—10 Русинôвъ дуже занепокоило верховодячій шляхотско-польскій сферы и, якъ мы вже зазначили, они почали придумувати способы, якъ-бы тому запобѣгчи, щобы, о скôлько можна, звести повысше згадану цифру ad minimum, а по друге, щобы и то найменше число послôвъ рускихъ становили люде политично безбарвній або и политичній зера. Очевидно, справа се була не зовсѣмъ такъ легка. Якъ-небудь правительству залежало на тôмъ, щобы новій рускій послы въ радѣ державнôй були, якъ казало, „правдивыми представителями руского народу, добрыми патріотами австрійскими и спріяючими автономистичнôй програмѣ“, — то черезъ то правительство нѣякъ ще не могло розумѣти, що представителями галицко-руского народа въ радѣ державы маютъ бути люде, що не будутъ мати за собою народа або хочь-бы однои якоись политичнои партіи рускои въ краю. Рѣчь ясна и кождый здорово-мыслячій политикъ се зрозумѣе, що голосъ посла въ парляментѣ тогды лишь маѣ вагу, коли ôнъ высказуе волю чи цѣлого народа, чи якоись политичнои партіи, котра съ бôльшимъ чи меншимъ довѣрiемъ поручила ему мандатъ. А вже на всякій спôсôбъ не могло бути бажаньемъ правительства, щобы послами рускими були такій „круглій сироты“ политичній, якъ примѣромъ о. Сѣнгалевичь, що середъ руского народа и рускихъ партій стоитъ дѣйстно „самъ одинъ, якъ тая былинонька въ поли“...

Шляхотско-польскій сферы були въ клопотѣ, якъ тутъ дати собѣ раду. Очевидно треба було знайти якусь ключку, котра бы зачепила всѣхъ Русинôвъ безъ рôжницѣ, чи они прихильники централизаціи, чи автономіи народôвъ, безъ рôжницѣ ихъ политичныхъ симпатій та антипатій. Розумѣвся ключка тая була потрѣбна имъ pro foro externo, бо pro foro interno имъ не такъ то дуже и якои тамъ ключки потрѣбно; сказано бо: одній и другій не хотятъ бути слѣпыми орудіями Польщѣ, одній и другій стоятъ намъ на завадѣ полонизаціи и латинизаціи галицкои Руси, а „народовцѣ“ намъ стократъ небезпечнѣйшій ôтъ „руссофилôвъ“ бо идутъ правою, легальною дорогою и не гонячи за фантомами якогось „объединенія“ и ôтдаючись реальнôй праци надъ народомъ, здобули собѣ загальне довѣрiе у „товпъ“ сельскихъ и маломѣскихъ, такъ що намъ чимъ разъ бôльше усуваѣся земля зъ пôдъ нôгъ.

И ось знайшлася така ключка — спôльный центральный комитетъ рускій. Не першій то разъ зложився той комитетъ и не першій симъ разомъ переводивъ выборы. Зъ такого самого спôльного комитету руского выйшли нынѣшній соймовій послы рускій. Обѣ стороны спôльного комитету все приступали до акціи выборчои безъ нѣякихъ попередныхъ зъобовязань дотычно будущои политики евентуальныхъ послôвъ зъ одной, чи другои стороны; лучила ихъ тôлько засада, щобы послами выйшли такій Русины, що въ справахъ дотыкаючихъ правно-политичныхъ, церковныхъ економичныхъ и просвѣтныхъ ôтносинъ будутъ стояти на становищи интересôвъ руского народу. Се була засада, — а що до кандидатôвъ, то вже въ комитетѣ мали рѣшати тактъ политичный, прозорливôсть и розвага всѣхъ обставинъ данои хвилѣ. Инша то рѣчь, що симъ разомъ спôльный той нашъ комитетъ въ цѣлости не ôтповѣвъ своѣй задачи — зъ якихъ причинъ, се розкажемо опôсля, — але намъ теперь ходитъ о сконстатованье того факту, що голошенье инспированои прасы польскои и информованье рѣшаючихъ сферъ вѣденьскихъ, будьто бы спôльна акція Русинôвъ въ комитетѣ значила вже и евентуальну спôльну централистичну чи въ якій небудь спôсôбъ противъ автономіи народôвъ славянскихъ и автономичного правительства гр. Таффого вымѣрену програму, було для польскошляхотскихъ сферъ лишь ключкою, щобы ôтъ центрального правительства одержати въ цѣлôй акціи выборчôй на галицкôй Руси бôльшу вôльнôсть власнои руки. На велике лихо зайшовъ ще въ тôй порѣ одинъ фактъ, котрый въ тôмъ дѣлѣ дуже богато помôгъ нашимъ „пріятелямъ“. Мы маемо на гадцѣ подорожь нашихъ паломникôвъ до Петербурга на св. Методіевске торжество.

Въ самый розгаръ акціи выборчои, якъразъ коли комитетъ рускій выдаѣ свои першій манифесты а депутація противъ-єзуитска выѣздитъ до Вѣдня, — нѣ зъ сего, нѣ зъ того зô Львова и зъ краю выѣздятъ паломники до Петербурга. Мѣжь иншими выѣхали и три члены руского комитету. Зъ початку була думка, що поѣхавшій до Петербурга Русины будутъ поводитись тамъ, яко люде приватній, помолятся Богу въ пôвнôчнôй Пальмирѣ и повернутъ домôвъ. Такъ нѣ! — на бенкетахъ посыпались политичній промовы нашихъ паломникôвъ въ имени галицко-руского народа, а амбасадоръ австрійскій гр. Волькенштайнъ донѣсъ до Вѣдня, що въ Петербурзѣ явилися депутаціи кôлькадесяти галицкихъ селянъ, о чѣмъ въ Галичинѣ нѣкому не було звѣстно. И почалися подорожи вплывовыхъ лиць зô Львова до Вѣдня — и тогды то безперечно рѣшилася справа акціи выборчои на галицкôй Руси въ той спосôбъ, якъ мы се повысше зазначили.

Хтось, чи гр. А. Потоцкій, презесъ польского комитету центрального, чи хто другій, почувавъ добре, що самъ комитетъ польскій, — хочь-бы и при помочи всѣхъ вплывôвъ правительственныхъ и автономичныхъ властей, шляхотскихъ и жидôвскихъ, легальныхъ и нелегальныхъ, — не дасть собѣ рады супротивъ рускихъ кандидатôвъ въ сильнѣйшихъ округахъ рускихъ. Треба було будьщо-будь глядати за якимсь союзникомъ изъ стороны рускои. И отъ хтось, чи гр. А. Потоцкій, чи хто другій, звернувся до нашого Впр. митрополита и предложивъ ему пôдхлѣбный плянъ — попирати зъ своеи стороны тіи а тіи лиця въ найлучшихъ округахъ рускихъ противъ кандидатôвъ руского комитету, якій тамъ они и будутъ, чи „народовцѣ“ чи „руссофилы“ (въ тôй порѣ въ рускôмъ комитетѣ не було ще и мовы о кандидатахъ, бо не було ще навѣть зъѣзду делегатôвъ). Митрополитъ нашъ сейчасъ згодився на таке предложенье и розписавъ заразъ листы по священикахъ що найлучшихъ округôвъ выборчихъ, припоручаючи кандидатôвъ „правительственныхъ“, а рôвночасно гр. А. Потоцкій завôзвавъ до себе редакторôвъ польскихъ газетъ и поручивъ имъ попирати кандидатôвъ „митрополичихъ“. Того самого дня, коли телеграфично дôйшовъ насъ голосъ роспуки одного патріота зъ провинціи, що деканъ Н. Н. дôставъ листъ ôтъ митрополита, съ накиненьемъ округови кандидата, о котрôмъ нѣхто анѣ думавъ, анѣ думаѣ, — того самого дня мы вычитали вже въ „Dziennik-у Polsk-ômъ“ окликъ выборчій: „и руссофилы и народовцѣ — вороги краю!“

До Впр. митрополита удавалися депутаціи нашій съ всякими представленями, — нѣчо не помагало. Въ роли своѣй остоявъ ôнъ до кôнця.

Политика фантазіи.

Графъ Войтѣхъ Дѣдушицкій, звѣстный нашимъ читателямъ адораторъ фантастичнои и самою-жь суспôльностею польскою давно подоптанои „идеи Ягайлоньскои“, чоловѣкъ на словахъ либеральный и толерантный, съ фразою на устахъ „о рôвности и братерствѣ“, на дѣлѣ однакожь ревнѣйшій унификаторъ и централистъ польскій въ рукавичкахъ, сей п. графъ Войтѣхъ, котрый хотѣвъ а боявся въ послѣднôй сесіи соймовôй завести рускій языкъ обовязковымъ предметомъ въ середныхъ школахъ Галичины и котрый остаточно причинився до ôтроченя минимально жадаючого внесеня посла Ю. Романчука, — сей самъ п. графъ станувъ передъ выборцями своими въ Станиславовѣ дня 10 л. червня и выголосивши передъ ними дуже оглядну критику на дотеперѣшне дѣланье „польского кола“ въ радѣ державнôй зволивъ о рускôй справѣ и новыхъ послахъ до рады державнои сказати слѣдуюче:

„Елементъ доси майже небувалый появится теперь въ радѣ державы, — говорю о представителяхъ такъ званои народнои партіи рускои, що вôйшли въ палату при помочи польского комитету центрального и котрій засилятъ ряды партіи автономичнои.

Тажь всѣмъ вже звѣстнй въ тôмъ взглядѣ мои пересвѣдченя: уважаю такъ звану справу руску дѣломъ дуже поважнымъ. Ѥсть она олицетвореньемъ оживаючихъ аспирацій товпъ, посѣдаѣ характеръ щиро демократичный, въ великôй мѣрѣ революційный, — есть запереченьемъ майже всеи историчнои бувальщины нашого краю и выраженьемъ того движеня новыхъ верствъ суспôльныхъ, яке не дасться нынѣ силою повздержати въ Европѣ.

Клясы историчній, верствы консервативній, прозваній у насъ партіею польскою, можутъ жалувати, що таке движенье повстало, але мусятъ съ нимъ числитися. Задачею дѣйстного политика (męża stanu) повинно бути: зрозумѣти

Польско-рускій взаємины XVII-го вѣку въ сучасной польскôй призмѣ.

Критичный поглядъ Володимира Антоновича професора кіевского университету на повѣсть Г. Сѣнкевича „Ogniem i mieczem“.

(*Дальше.*)

Героѣ п. Сѣнкевича неутомимо и кôлька днѣвъ одинъ по другôмъ „палятъ села и рубаютъ головы“ (II, 255); взявши по битвѣ въ полонъ полковника Кречовского, знемôгшого ôтъ ранъ, вбиваютъ его на паль (III, 214). Въ загалѣ пôддаютъ они брацѣвъ тортурамъ и палятъ огнемъ (II, 190), а то навѣть въ тыхъ случаяхъ, коли брацѣ покрытій ранами (II, 246). Они позыскуютъ, выдаючись пріятелями, довѣріе женщины, а ôттакъ убиваютъ еи холоднокровно разомъ исъ слугою, уважаючи еи вѣдьмою (III, 316), и т. д. Словомъ, якъ и не старався авторъ покрыти подôбного рода поступки, факты завсѣгды остаютъ фактами. Правда, жестокôсть и недостачу гуманного чувства, вѣру въ истнованье вѣдомъ и т. п. можна по части зô взгляду на тогдѣшній часы коли не оправдати то бодай поясняти жестокостею самои борбы и недостаткомъ розвою гуманности въ самôй-же суспôльности, — але въ такôмъ случаю годѣ приписувати высоку культурнôсть такôй суспôльности, котра поповняе того рода поступки и руководится такими чувствами. Наколи жь обѣ противній стороны допускалися середъ боротьбы поступкôвъ, назначенованыхъ нелюдскою жестокостею, то треба лишь жалувати надъ слабымъ розвоемъ культуры у обохъ сторонъ, але нѣякъ не можна вмѣняти вины выключно однôй або другôй сторонѣ.

То само можна сказати и о піяньствѣ. П. Сѣнкевичь соблазняеся до крайности піяньствомъ козакôвъ, коли тымчасомъ его героѣ нѣколи майже не ведутъ бесѣды инакше, якъ при повнôмъ збанѣ напитку; одинъ зъ нихъ (Заглоба) дôстаѣсь навѣть съ цѣлымъ своимъ ôтдѣломъ въ козацкій полонъ для того, що найдено его мертвецки пяного. Вся рôжниця піяньства культурного ôтъ піяньства дикого лежала-бъ хиба въ тôмъ, що шляхтичѣ пьютъ вино, мѣдъ, наливку и горѣвку очищену, коли тымчасомъ хлопы мусятъ вдоволитись тôлько горѣвкою и ще до того неочищеною и выдаючою кислый запахъ. Рôжниця тая буде на кождый случай важною пôдъ взглядомъ гастрономичнымъ, але инша знôвъ рѣчь, о скôльке важною она може бути пôдъ взглядомъ культурнымъ.

Такимъ способомъ, коли розглянемось въ бытовыхъ знаменахъ культурнои шляхты и дикихъ хлопôвъ, знайдемо рôжницю хиба въ довôльныхъ епитетахъ, якій надавъ авторъ обомъ сторонамъ, але не зможемо знайти еи въ поступкахъ и фактахъ, зъображеныхъ самымъ п. Сѣнкевичемъ; зъ его поглядôвъ остаѣсь отже тôлько одинъ, а тымъ ѥсть его глубока вѣра у вродженну честноту одныхъ, а злобу другихъ; до погляду сего, по нашôй думцѣ дуже сомнѣвнои вартости, звертаѣсь ôнъ дуже часто наче до непоколебимои твердинѣ. И такъ дивуѣсь одинъ зъ его героѣвъ, стрѣтивши незнакомого ему до сего часу Хмѣльницкого и запримѣтивши въ выразѣ его лиця бôльшу рѣшимôсть, зъ ôтки мôгъ взятися такій выразъ на лици чоловѣка незвѣстного роду. Правда, выразъ сего лиця пригадувавъ ему выразъ лиця князя Вишневецкого, „але у князя бувъ ôнъ звычайнымъ даромъ природы, властивымъ знатнымъ родамъ“ (I, 14). Героиня роману надѣлена, розумѣесь, нечуваною красою и енергіею „въ силу княжои крови Курцевичѣвъ“ (III. 17), за то тѣтка еи княгиня Курцевичева груба въ поведеню, скупа и захланна для того, що она потомкомъ „незвѣстного роду“ (I. 63). Полковникъ Богунъ прибраный авторомъ въ прикметы великои хоробрости для того, щобы польскій героѣ мали нагоду объявити на нѣмъ свое непобѣдиме геройство, але и тѣ прикметы придаѣ авторъ Богунови зъ тои тôлько причины, що пôдозрѣваѣ матѣръ его о незаконній звязы съ шляхтичемъ (III, 177); але за то прикметы тѣ страшно спогапенѣ наслѣдженою ôтъ матери дикостею до того степени, що у полковника блыстятъ въ ночи очи, якъ у вовка. Тую теорію „бѣлои кости“, розумѣесь, мы лишь констатуемо въ кругѣ поглядôвъ п. Сѣнкевича, спорити же съ нею уважаемо зовсѣмъ злишнымъ.

Характеристика поглядôвъ п. Сѣнкевича не була бъ зовсѣмъ повною, коли-бъ мы не звернули уваги на тѣ черты, котрыми ôнъ зъображаѣ личнôсть Хмѣльницкого. Романистъ громадитъ въ нѣмъ всю масу ненависти и злобы, яка накипѣла въ серцяхъ шляхтичѣвъ XVII. столѣтя и не тôлько не мягчитъ тои злобы объективнымъ поглядомъ на давно минувшій подѣѣ, не тôлько не стараѣсь глядѣти на рѣчь зъ становища сучасныхъ вымогôвъ пôдъ взглядомъ суспôльного розвою и державныхъ идеалôвъ, але противно, ôтносится до гетьмана съ страшною личною ненавистою, вказуючою на то, що анѣ самъ авторъ, анѣ величаюча его романъ польска суспôльнôсть анѣ на волосъ не поступили въ протягу 2½ столѣтя на дорозѣ европейского поступу и по давному приносятъ жертвы тымъ религійнымъ, суспôльнымъ и національнымъ кумирамъ, котрій стояли на престолѣ Рѣчи-посполитои въ XVII. столѣтю.

Розумѣеся, що на першôмъ мѣсци стоитъ у п. Сѣнкевича, польскимъ историкамъ и публицистамъ любимый, якъ небудь зъ становища исторіи дивовижный и неможливый поглядъ, мовъбы-то Хмѣльницкій пôднявъ повстанье задля личнои мести, зъ причины заподѣянои ему Чаплиньскимъ кривды. До сего погляду вертаѣ авторъ дуже часто, имовѣрно думаючи, що черезъ часте повторюванье станеся ôнъ бôльше правдоподôбнымъ. Почавши ôтъ появленя Хмѣльницкого въ Сѣчи предотавляѣ его п. Сѣнкевичь такъ: „той кровавый гетьманъ-великанъ готовивсь ôтомстити личну обиду на міліонахъ людей“ (I. 172). Опôсля одинъ зъ героѣвъ повѣсти дуже патетично докоряѣ Хмѣльницкому за то, що ôнъ „задля личнои обиды и приватнои суперечки“

народне движенье руске, выслѣдити въ нѣмъ позитивнѣ стороны и при помочи ихъ (сихъ сторонъ) працювати для добра краю и стремѣти до добра людскости, а то тымъ бо́льше, що движенье руске представляе також одну сторону засады національнои, на побѣдѣ котрои мы основуемо нашѣ надѣѣ.

Доси однакожь не легко було можна подыбати людей, належачихъ до партіи рускои, съ котрыми можна-бы було забратись до спо́льнои роботы. Найперше выступили такъ званѣ святоюрцѣ, демократы теократичнѣ, що фантазували о хлопско́й громадѣ по́дъ проводомъ священико́въ гр. обряду. Демократія ихъ полягала на противпоставленю священика шляхтичеви — народно́сть залежала въ противпоставленю обряду всхо́дного захо́дному. Згодно съ традиціею византійскою бажали они цезаризму, нивелюючого шляхту и церковь латиньску. Природна дорога завела ихъ въ рамена Россіи. Справа ихъ не лучилися въ нѣчѣмъ анѣ въ народностею рускою, нѣ въ поступомъ людскимъ, нѣ съ аспираціями народа. Съ симъ сторонництвомъ годѣ було порозумѣтись. Оно посѣдало такъ довго значенье, якъ довго тѣшилось опѣкою правительства, о́тгакъ упало скоро.

Чимъ разъ бо́льше могучо розвивався друге сторонництво украиньске. Оно есть щиро и радикально демократичне, дѣйстно народне, руске, не московске. Оно промовляе до народу языкомъ народу, выробляе чимъ разъ бо́льше поважну литературу руску и высказуе оклики, що колись зможутъ порушити весь наро́дъ. Але не безъ тревоги може дивитись на стремленье нынѣшныхъ украинцѣвъ той, хто вѣритъ, що будучно́сть може розвиватись лишь на по́дставахъ минувшости, хто пересвѣдченый, що пановане безмежнои громадскои демократіи есть утопіею. Доси фантазуютъ они о народѣ хлопско́мъ и хлопско́й всевласти въ наивно́й несвѣдомости строгихъ правъ исторіи, котрѣ посвѣдчаютъ, що людъ (gmin) самъ собѣ полишеный простуе завсѣгды черезъ анархію до деспотизму и що цѣлковита рове́ность дасться лишь сполучити съ загальною неволею. Доси украинцѣ головно борются исъ всѣмъ, що есть консервативне въ краю, а що се все посѣдае традиціи польскѣ, прото ненависть до Польщѣ есть головнымъ окликомъ многихъ въ молодои партіи. Въ имя сеи ненависти лучатся они съ старою святоюрскою партіею и кокетуютъ часомъ съ Россіею. Они бо́ятся суспо́льнои згоды въ краю, перейматся симпатіею съ найбо́льше фантастичными россійскими стремленями — прото и съ ними тяжка згода.

А мимо того годѣ не увнати ровою рускои народности, годѣ не дати рускому языкови поля до наукового и литературного розцвѣту, годѣ о́тказати ему того становиска въ школѣ и урядѣ, котре ему належится. Але все то треба робити не за-для згоды съ сею або другою фракціею, що згоды сеи не бажае, та и не за-для угоды, котра нѣколи не дасться написати, але лишь по причинѣ, що сего жадае наша власна любовь до Руси, традиціи нашихъ предко́въ и память давныхъ свѣтлыхъ подѣй. Сю задачу мусимо довершити, а существованье третого сторонництва народного рускаго улекшитъ намъ знамениту ту задачу. Въ радѣ державно́й не повинно бути бесѣды про нашѣ роздоры (waśnie) домашнѣ, а мимо того члены народного сторонництва рускаго, котрѣ теперь уво́йшли въ складъ рады державнои, можутъ знаменито улекшити задачу, що буде порѣшена лишь въ краю. Наколи вразъ съ другими Славянами во́йдутъ въ складъ великого сторонництва, стремлячого до автономіи краѣвъ, наколи въ подро́бности будутъ спо́льно працювати съ „коломъ“ польскимъ надъ матеріяльнымъ и моральнымъ добромъ краю, тогды причинятся знаменито до побореня неодного упередженя у консервативныхъ верствъ нашои суспо́льности, здобудутъ для демократіи рускои въ Галичинѣ то, що ѣй по правдѣ належится, скрѣплятъ нашь край и подадутъ можно́сть, що колись выступитъ на внѣ одноцѣльнымъ и солидарнымъ организмомъ. Въ Австріи робится теперь робота исторична, въ котро́й крыеся розвязка найважнѣйшихъ питань нашого вѣку. Мы стремимо до того, щобы кождый историчный край въ спо́льно́мъ союзѣ задержавъ свою окремѣшно́сть, и до того, щобъ у внутрѣ кождого краю ро́жнородны елементы, обряды, народности жили побо́чь себе въ братно́мъ союзѣ, при повно́й свободѣ. О, кобы сторонництво народне посередъ демократіи рускои во́йшло на грунтъ реальный и историчнои правды и взялось вразъ съ нами до працѣ сповнити благородну задачу. Зъ такои роботы можутъ бути наслѣдки неоцѣнено добры́, а вѣруючи въ будучно́сть краю и народу, вѣрю ро́вножь, що така робота скорше чи по́знѣйше довершится“.

Сѣ замѣтки п. графа въ такъ звано́й справѣ руско́й розберемо въ слѣдуючихъ числахъ „Дѣла“. Бесѣду п. графа В. Дѣдушицкого подали мы яко субстратъ въ дословно́мъ перекладѣ.

Справозданя зъ выборо́въ.

Выборы въ Рудкахъ. *Зъ Рудко́ пишутъ намъ:* Приготовленя до выборо́въ розпочалися у насъ укладаньемъ листъ правыборцѣвъ. Комисарь тутешный, заступникъ старосты, п. Северинъ Василевскій, выбравъ ко́лька громадъ высылаючи до нихъ комисарѣвъ, котрѣ мали листы укладати. До тыхъ комисарѣвъ належали урядники староства, уряду податкового, инспекторъ податковый, вахмайстеръ обороны краевои и писарь староства Адамъ Василевскій, котрѣ якъ всѣ урядники рахували собѣ за подорожь и дієты 2 зр. 50 кр. Кошты тѣ поносятъ громады, котрѣ могли взяти до уложеня листъ сусѣдного писаря за далеко меншу цѣну. — Правыборы кромѣ Комарна и Рудокъ выпали у насъ сего разу добре. Священико́въ выбрано 16; зъ тыхъ о. Аполинарій Цѣпановскій, якъ звычайно, не явився до выборо́въ; о. Несторъ Горошевичь (холмчакъ) зъ По́дгайчикъ голосувавъ на гр. Лося, а о. Бѣлиньскій, хотяй бувъ въ Рудкахъ, не голосувавъ. Всѣхъ голосуючихъ явилося 161. Нашь кандидатъ дръ Н. Антоневичь, котрый першого дня Зеленыхъ святъ представлявся выборцямъ въ Рудкахъ, до́ставъ 74 голосы, зъ котрыхъ 8 комисія по причинѣ неточного выголошеня уневажнила (остало 66) Зъ Комарна гр. Лось до́ставъ 10, а зъ Рудокъ 5 голосо́въ. (Читателямъ „Дѣла“ звѣстно, якъ переведено правыборы въ Комарнѣ!) Карты легитимаційнѣ не розсылано выборцямъ, але братъ п. комисаря Василевского розсылавъ свои билеты визитовѣ до выборцѣвъ (одинъ такій маемо въ рукахъ) щобы зголосилися по карты до староства. Гостина для „Хрунѣвъ“ була у Майлеха, завзятого агитатора польского а ворога Русино́въ. За голосы на гр. Лося плачено по 4, 5 и 10 зр. Онъ ихъ не давъ, бо не мае; хто давъ, не знати, але хто роздававъ и хто бравъ, знаемо.

Выборы въ Бродахъ. *Зъ Бродщины пишутъ намъ:* Якъ всюда, такъ и въ Бродахъ дѣялися всякѣ надъужитя при выборахъ. Вже на двѣ недѣлѣ передъ выборами ѣздили урядники зъ рады повѣтовои, адвокаты, писарѣ и жиды по селахъ и роздавали выборцямъ грошѣ за голосы. Въ понедѣлокъ передъ выборами о́тъ полудня всѣ рогачки бродскѣ були обставленѣ всякими агитаторами, а навѣть на соромъ и двома рускими во́йтами (Иванъ Бойко зъ Фо́льварко́въ великихъ и Бабякъ зъ Дубя), котрѣ до́ставши по 15 зр. въ руку и попоѣвши добре дриглѣвъ и ковбасъ, не щадили горла, щобы въ гору высаджати польского кандидата а понижати рускаго. Цѣлу но́чь польско-жидо́вска голота обробляла нашихъ сельскихъ выборцѣвъ по жидо́вскихъ шинкахъ и гостинцяхъ.

Якъ сонце заблысло во́ второкъ рано, заблысла и въ нашихъ серцяхъ надѣя побѣды. На голосъ церковного звона появився нашь кандидатъ о. Ив. Сѣрко. Выборцѣ товпились до него; о́нъ заохотивъ всѣхъ до церкви на службу Божу. На службѣ, котру о́правлявъ крыл. М. Лотоцкій, явилися, на диво всѣхъ, панове нотарѣ, адвокаты, урядники, всѣ польско-жидо́вскѣ агитаторы а коло дверей и жандармы. По богослуженю рушивъ наро́дъ весь до выборо́въ. Коли выборцѣ вступили на подво́рье магистрату, розпочалася тутъ пекельна борба; польскѣ агитаторы мали повну волю, забирали „Микито́въ Хрунѣвъ“ съ собою и на коритари выплачували грошѣ за голосы. Однакожь не все имъ поводилося: були такѣ выборцѣ, що взяли по 15, 20, 30 и 50 зр., але голосы о́тдали на о. Сѣрка. Доси такихъ выборцѣвъ, що вже призналися, маемо 10, и есть надѣя, що зголосится бо́льше.

О 9 годинѣ появився староста гр. Русоцкій и завозвавъ выборцѣвъ на салю. За 10 минутъ була вже выбрана комисія, розумѣеся чисто польска, бо саля ажь трѣщала о́тъ жидо́въ та писарѣвъ. Почалось голосованье, коли падавъ голосъ на Киляновского, не потрѣбно було докладно высказувати, коли-жь на о. Сѣрка, то допытуванося остро по два и три разы. — Мимо всего того нашь кандидатъ до́ставъ о 29 голосо́въ бо́льше. О 1 годинѣ замкнено голосованье. Мы нетерпеливо, дрожачо выжидали на телеграму зъ Камѣнки и дочекалися еи о 7 годинѣ вечеромъ. Закричали нашѣ противники „віватъ“ — а намъ всѣмъ полилися слезы — и духъ въ насъ зро́съ до дальшои працѣ. Для насъ ще не зайшло сонце! — *Ив. К.*

Результатъ выборо́въ въ цѣло́й Австріи.

Выборы до рады державнои ско́нчилися вже у всѣхъ краяхъ Долитавіи, а зъ результато́въ, що лежатъ передъ нами, можемо представити собѣ вже майже докладно, якій буде складъ будучои палаты посло́въ австрійского парляменту. Кажемо майже докладно, бо якъ-небудь звѣстнѣ намъ пересвѣдченя всѣхъ выбраныхъ посло́въ, то однакъ обставина, що деякѣ зъ нихъ (антисемиты, демократы) ледви чи во́йдутъ яко складова часть котрого зъ дотеперѣшныхъ головныхъ сторонництвъ, не позволяе нынѣ ще назвати поставленои цифры членовъ однои або другои партіи парляментарнои зовсѣмъ докладною. Що до сеи цифры ро́жнятся також межи собою и другѣ органы австрійскои прасы, обчисляючи здобутки и страты нашихъ партій парляментарныхъ, а причиною того не то́лько пристрасть партійна, а бо́льше ще власне указаный фактъ, що политична барва деякихъ зъ выбраныхъ посло́въ не позволяе ихъ зачисляти анѣ до одного анѣ до другого табору а ставитъ ихъ на найприроднѣйше для нихъ становище „дикихъ“.

Закимъ приступимо до огляду поодинокихъ сторонництвъ и клубо́въ парляментарныхъ замѣтимо, що зъ выбраныхъ посло́въ есть 104 новыхъ, котрѣ минувшои каденціи не засѣдали въ парляментѣ; зъ тыхъ припадае на партію нѣмецко-либеральну 33, на демократо́въ 3, антисемито́въ 3, клубъ Коронинiого 6, клубъ Гогенварта 10, клубъ Лихтенштайна 4, клубъ Линбахера 1, клубъ ческій 24, клубъ польскій 17, тутъ въ ко́нци належитъ зачислити 3 Русино́въ, кандидато́въ польского центр. комитету.

Що до поодинокихъ партій, то передъ всѣмъ по́днести належитъ, що нѣмецко-либеральна партія потерпѣла загальну страту 15 мандато́въ, а именно стратила она въ Чехахъ 9, въ низшо́й Австріи 5, въ Каринтіи 1, на Шлеску 1 а въ Тиролю 3 мандаты; натомѣсть здобула въ горѣшно́й Австріи 1, въ Стиріи 1, въ Буковинѣ и 1 въ Горицiи 1 мандатъ. Загальна отже страта сеи партіи выноситъ 15 мандато́въ. Если теперь дочислимо до сеи партіи моравску партію центра, то загальне число членóвъ сполученои лѣвицѣ буде выносити 132—133 посло́въ. — До правицѣ зачислимо чотыри получены клубы а именно: клубъ ческій, польскій, Гогенварта и Лихтенштайна-Линбахера. До клубу Линбахера будутъ належати безъ сумнѣву 3 клерикальны послы зъ Зальцбурга, до нихъ прилучатся имовѣрно 2 клерикальны послы зъ Австріи низшои а посолъ тирольскій Цалингеръ а здаесь також и клерикальны послы зъ Стиріи и Австріи горѣшнои, — тожь цѣлый клубъ сей мо́гъ-бы числити до 10 членóвъ. Клубъ Гогенварта числити можна на 35 до 40 членóвъ. Обнимати буде о́нъ словеньскихъ посло́въ Краины и Стиріи, дальматскихъ Сербо́въ и часть тирольскихъ клерикало́въ, зъобовязаныхъ компромисомъ вступити до сего клубу. Клубъ Лихтенштайна задержитъ имовѣрно свое дотеперѣшне число 16 до 18. Клубъ ческій складатися буде зъ 66 посло́въ ческихъ зъ Чехiи и Моравіи. Клубъ польскій числити буде 57 членóвъ (тутъ не вчисляемо звѣстныхъ 3 рускихъ посло́въ, хотяй они безъусловно здаеся будутъ голосувати съ правицею). Помежи обома великими сторонництвами стоитъ група посло́въ, котрѣ властиво не належатъ до нѣякого зъ нихъ, хочь въ деякихъ справахъ, а именно національныхъ, спо́льно́сть интересо́въ лучити ихъ буде съ лѣвицею. Тутъ належатъ передовсѣмъ 4 демократы и 3 антисемиты зъ Австріи горѣшнои и долѣшнои, дальше посолъ Ковальскій и члены дотеперѣшного клубу Коронинiого. До сего клубу належали минувшои каденціи також и италійскѣ не-клерикальны послы; такихъ посло́въ можна длятого и теперь зачислити до сего клубу, — хочь появляюсь бажанье сполучити для обороны Италійцѣвъ въ Австріи всѣхъ италійскихъ посло́въ въ одинъ окремый италійскій клубъ. — Щобы представити наглядно результатъ выборо́въ въ цѣло́й монархіи и цифрову силу кождого парляментарного сторонництва, подаемо слѣдуючій переглядъ:

Край	Партія правительства	Антисемиты	Демократы	Централисты зъ другихъ народностей	Партія нѣмецко-либеральна	Разомъ
Чехія	57	—	—	—	35	92
Дальматія	8	—	—	—	—	8
Галичина	60	—	—	2	1	63
Австрія долѣшна	2	3	3	2	27	37
Австрія горѣшна	10	—	—	—	7	17
Зальцбургъ	3	—	—	—	2	5
Стирія	7	—	—	—	16	23
Каринтія	1	—	—	—	8	9
Краина	8	—	—	1	1	10
Буковина	6	—	—	—	3	9
Морава	11	—	—	5	20	36
Шлескъ	1	1	—	—	8	10
Тироль	11	—	—	5	2	18
Форарльбергъ	2	—	—	—	1	3
Истрія	1	—	—	3	—	4
Горицiя	2	—	—	1	1	4
Трiестъ	1	—	—	3	—	4
Разомъ	191	4	3	22	132	352

Що до складу клубо́въ, то представляеся о́нъ по́сля всякои имовѣрности въ слѣдуючій спосо́бъ:

Партія нѣмецко-либеральна: Адамецъ, Ангереръ, Аресинъ, Аттемсъ, Авспицъ, Авсереръ, Банганосъ, Барайтеръ, Бернрайтеръ, Беръ, Бесъ, Бендль, Богаті, Босъ-Вальдекъ, Бреннеръ, Карнері, Хлюмецкій, Демель, Дершата, Доблеръ, Добльгофъ, Дубскій, Ейгнеръ, Еконеръ, Фореггеръ, Фуртмильеръ, Фусъ, Гесъ, Гомперцъ, Гросъ, Гуденусъ, Гасе Иванъ, Гасе Теодоръ, Гакельбергъ, Гальвихъ, Гайльсбергъ, Гербстъ, Гиршь, Гокъ, Гогенлоге, Гутеръ, Гибнеръ, Екль, Екшь, Жакъ, Кайль, Кильмансегъ, Киндерманъ, Киршнеръ, Клинкошь, Кноцъ, Копъ, Кравсъ, Кшепскъ, Кибекъ, Магъ, Матшеко, Мавтнеръ, Майслеръ, Менгеръ, Моро, Москонъ, Найсеръ, Найвиртъ, Нишельвицеръ, Нитше, Офнеръ, Оппенгаймеръ, Пахеръ, Паверъ, Пернерштorферъ, Пикертъ, Пирко, Пиркетъ, Пленеръ, Пошь, Поллякъ, Поперъ, Поссельтъ, Проде, Промберъ, Просковецъ, Райхеръ, Рихтеръ, Риттеръ, Розеръ, Русъ, Шаршмидъ, Шавпъ, Ширъ, Шмидъ, Шефель, Ширеръ, Сигмундъ, Сигль, Скене, Соммаруга, Шпавнъ, Шпенсъ, Штадльоберъ, Штайхвендеръ, Штайнеръ, Штабицъ, Штеръ, Штрахе, Штурмъ, Зисъ Едвардъ и Зисъ Францъ, Сутнеръ, Свобода, Тавше, Тавфереръ, Тершь, Томащукъ, Фильгутъ, Вагнеръ, Вайбль, Веберъ, Вегшнайдеръ, Вайтльофъ, Венцлитшке, Вакгофъ, Вильдаверъ, Винтергольеръ, Врабецъ, Вранъ, Вурмбрандъ, Цедвицъ, Чокъ.

Демократы: Крайцигъ, Кронаветтеръ, Люегеръ.

Антисемиты: Фигль, Паттай, Шенереръ, Тиркъ.

Клубъ Коронинiого: Берхтольдъ, Бертолини, Бургстальеръ, Чиани, Чурлети, Коронини, Дубскій А., Ельцъ, Франчески, Каллиръ, Лоренцони, Мальфетти, Мильевои, Пино, Шве-

---

по́днимае страшенну бучу „для того то́лько, що Чаплиньскій о́тнявъ у него хуторъ и зневаживъ его въ нетверезо́мъ станѣ“ (I, 192). Самъ Хмѣльницкій, по гадцѣ п. Сѣнкевича, „есть на сто́лько пересвѣдченый о справедливости такого докору, що не находитъ сло́въ о́тповѣсти на него и замѣсть о́тповѣди выпивае чарку горѣвки“. Мы поневольно мусимо дивуватись, якимъ способомъ може освѣченый писатель нашого часу по́дносити въ исторично́й повѣсти такъ мизернѣ погляды при характеристицѣ историчныхъ дѣятелѣвъ. Мы не перечимо, що Хмѣльницкій бувъ лично зъобиджены, тымъ бо́льше що знаемо, що Чаплиньскій не то́лько о́тнявъ у него хуто́ръ и зъобидивъ его по пяному, але також укравъ его жѣнку, засѣкъ до смерти его сына и спровадивъ на него самого засудъ смерти, о́тъ котрого Богданъ ледво уратувався утечею. Але коли бъ тѣ обиды мали выключно личный характеръ, коли бъ не були высловомъ загального гнету, тяготѣвшого тогды на цѣло́мъ населеню украиньскои землѣ, наколи бъ другѣ жителѣ не до́знавали були подо́бныхъ, коли не бо́льшихъ обидъ, то въ тако́мъ случаю въ нѣякій спосо́бъ не могло-бы було по́днятись повстанье, бо зъ одного стороны Хмѣльницкій знайшовъ-бы бувъ оборону въ судѣ и администраціи, а зъ другои стороны все населенье не по́днялось бы було нѣякъ за-для личнои обиды одного чоловѣка. То́лько загальный гнетъ и загальне насильство вызываютъ загальну реакцію, а лична месть безсильна, щобы по́дняти народнѣ масы. Въ чѣмъ-жежь мѣстится властиво замѣгъ, по́днесеный противъ Хмѣльницкого и по яко́й логицѣ не можутъ брати участи въ загально́й реакціи люде, котрымъ безладный устро́й суспо́льного житя нанѣсъ кривды и терпѣня? Коли-бъ така теза мала яки́-небудь етичнѣ або правнѣ основы, то мы мали-бы дуже добре средство до придавленя всякихъ протесто́въ противъ ро́жнородныхъ насильствъ. Допускаючи-ся насильствъ, повинни́-бы въ тако́мъ случаю такъ щедро розсыпати обиды, щобы надѣ лити ними всѣхъ членóвъ дотычнои суспо́льности и тымъ способомъ позбавити ихъ права по́дносити протесты. То, що авторъ говоритъ о лично́й мести Хмѣльницкого, пригадуе намъ живо одинъ анекдотъ зъ судейскои практики. Одинъ чоловѣкъ по́днявъ сварку на улици и ударивъ свого противника въ лице. Обиженый звернувся до чотырохъ случайно тогды переходившихъ людей и просивъ ихъ посвѣдчити то, що бачили. Що жь робитъ тогды виновникъ? О́нъ дае кождому зъ тыхъ чотырохъ людей по „пощечинѣ“ и заявляе, що они яко „участнѣ въ справѣ“ не можутъ бути свѣдками. Такъ само по гадцѣ п. Сѣнкевича et consortium и Хмѣльницкій есть „участникомъ въ справѣ“ и длятого участь его въ повстаню вмѣняеся ему великимъ грѣхомъ. Цѣкавымъ булобы знати, чи такою самою мѣрою мѣритъ п. Сѣнкевичъ и Вильгельма Телля за его выступленье противъ Гесслера або Ріенціого за то, що римскѣ бароны убили его брата. Другѣ артисты не уступаючи, по нашо́й гадцѣ, нѣчимъ п. Сѣнкевичеви що до силы артизму, прецѣ надѣленѣ трохи высше розвитымъ етичнымъ чувствомъ — якъ Шиллеръ и Бульверъ — высказали въ то́мъ взглядѣ свою гадку зовсѣмъ противну его поглядови.

(Дальше буде.)

гель, Сохоръ, Фетеръ, Видуличь, Вуцетичь, Зеротинъ.

Клюбъ Гогенварта: Базанеля, Борчичь, Булятъ, Чуперковицъ, Фалькенгайнъ, Фирстенбергъ, Джентилини, Джованелли, Гедель, Грайтеръ, Григорца, Гайденъ, Гогенвартъ, Гренъ, Катрайнъ, Кляичь, Клюнъ, Лупулъ, Масовичь, Набергой, Найперъ, Обреза, Павлиновичь, Пфайферъ, Поклюкаръ, Поцца, Ранъ, Раичь, Спавръ, Штернбахъ, Штирцеа, Шуклье, Супукъ, Тонкли, Валюсй, Витезичь, Войновичь, Воснякъ, Зотта.

Клюбъ Лихтенштайна: Брандисъ, Добльгаммеръ, Фишеръ, Карлонъ, Лихтенштайнъ Альфредъ, Лихтенштайнъ Алойсій, Кальтенегеръ, Мозеръ, Оберндорферъ, Ельцъ, Плясъ, Роголь, Турнеръ, Венгеръ, Вайсштайнеръ, Цегетмаеръ.

Клюбъ Линбахера: Фукосъ, Гарнгафтъ, Линбахеръ, Наймаеръ, Цаллингеръ.

Клюбъ ческій: Адамекъ, Белькреди, Боякювскій, Бромовскій, Г. Клямъ, Р. Клямъ, Чернинъ, Деймъ, Досталь, Добженьскій, Енгель, Фабіянъ, Фандерликъ, Фишера, Грегръ, Гаекъ sen., Гаекъ jun., Гевера, Глядикъ, Глявка, Янъ, Бречекъ, Кайцль, Кинскій, Кляйотъ, Клима, Крофта, Кусый, Лицовъ, Машекъ, Матушь, Мечникъ, Микишка, Надгерный, Папотманъ, Пенкъ, Пльева, Поллякъ, Пражакъ, Ригеръ, Саляшекъ, Сальмъ, Шиндлеръ, Шенборнъ, Шульцъ, Шварценбергъ, Скоканекъ, Скопаликъ, Славикъ, Спачекъ, Спелина, Шромъ, Штангльеръ, Штайдль, Тоннеръ, Троянъ, Видеропергъ, Вашатый, Веселый, Вратиславъ, Веберъ, Вурмъ, Цайтгамеръ, Цукеръ, Зачекъ.

Клюбъ польскій: Абрагамовичь, Бартошевскій, Беное, Билиньскій, Бльохъ, Бобжиньскій, Хотковскій, Чарторыйскій, Хамецъ, Чайковскій Володиславъ, Хшановскій, Черкавскій, Чайковскій С., Дунаевскій, Дедушицкій, Дзвонковскій, Гнѣвошь, Грохольскій, Голуховскій, Гротовскій, Гомпешь, Гавзнеръ, Гоппенъ, Ярошь, Яворскій, Ясиньскій, Конициньскій, Киляновскій, Клюцкій, Лось, Леваковскій, Левицкій, Мадейскій, Мохнацкій, Онишкевичь, Оржеховскій, Поповскій, Потоцкій, Ручка, Ромашканъ, Рапапортъ, Савчиньскій, Стадницкій. Смолька, Старжиньскій, Скаржевскій, Старженьскій, Смаржевскій, Шимановскій, Тишкевичь, Тишковскій, Воляньскій, Висоцкій, Земялковскій, Заторскій, Завадскій.

Руски послы: Ковальскій (его зачисляютъ деякі дневники до партіи Коронініого), оо.: Озаркевичь, Мандычевскій, Сѣнгалевичь и п. Охримовичь.

Рухъ въ нашихъ читальняхъ.

Читальнѣ въ Жуличахъ и Городиловѣ. Заходомъ мѣсцевого пароха отбулися въ Жуличахъ перші зборы читальнѣ дня 11 л. мая с. р. До выдѣлу выбрані: Вп. парохъ о. Н. Пачовскій головою; Іоанъ Саботый заступникомъ головы, Яковъ Гураль секретаремъ, Стефанъ Мартинишинъ библіотекаремъ, Данило Матвѣйчукъ скарбникомъ, а Илько Квасъ провѣрителемъ. Въ тыждень пôзнѣйше отбулися також въ Городиловѣ (належачôмъ до прихода Жуличь) перші зборы завязуючоися читальнѣ. Въ Жуличахъ та Городиловѣ показалася потреба читальнѣ, бо въ послѣдныхъ лѣтахъ явно вже пропагуесь деморализація народна черезъ вôйтôвъ сусѣдуючихъ съ Золочевомъ, якъ то въ своѣмъ часѣ було говорено въ „Батькôвщинѣ“ за вôйта зъ Жуличь Захарка Чучмана, що запродався бувъ на выборахъ въ Камѣнцѣ струмиловôй.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Доповняючій выборы до рады державної*) отбудутся въ тыхъ выборчихъ округахъ, въ котрыхъ выбрані кандидаты зреклися выбору для того, що выбрано ихъ також въ другôмъ округѣ. Кандидатôвъ, выбраныхъ въ двохъ округахъ выборчихъ було при послѣдныхъ выборахъ чотырохъ, а именно: мин. Пино зъ меншихъ посѣлостей Клягенфурта въ Каринтіи и Сучавы-Радовець-Кимполюнга на Буковинѣ; дръ Гербстъ зъ середмѣстя у Вѣдни и зъ палаты торговельной въ Егеръ; Гогенвартъ зъ краиньскои групы меншихъ посѣлостей и зъ мѣста Любляны, и Бромовскій въ мѣста Праги и зъ групы мѣскои Гичинъ. Позаякъ мин. Пино принявъ мандатъ зъ меншихъ посѣлостей въ Каринтіи, Гербстъ зъ Вѣдня, Гогенвартъ зъ Любляны а Бромовскій зъ Праги, для того отбудутся въ округахъ Сучава-Радôвцѣ-Кимполюнгъ, въ егерскôй палатѣ торговельнôй, въ групѣ меншои посѣлости Краины и въ Гичинѣ новѣ выборы. Въ меншôй посѣлости окр. Сучава-Радôвцѣ-Кимполюнгъ ставлятъ на мѣсце министра Пино министра Конрада и совѣтника судового Косовича.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россія. Зъ Петербурга доносятъ, що тамъ ходитъ поголоска, будьто бы царь постановивъ выѣхати до Кіева, а „Кіевлянинъ“ пише навѣть, що *приѣздъ царя до Кіева мае вже наступити* въ першихъ дняхъ липня ст. стиля. Говорятъ також, що при сѣй случайности мае бути Кіевъ оголошеный третою столицею держави. — Въ политичныхъ кругахъ петербурскихъ звертаютъ теперь головно свою увагу на змѣну министерства въ Англіи. Замѣтнымъ въ сѣй справѣ есть артикулъ, помѣщеный въ „Pol. Corr.“, а инспированый зъ Петербурга. Змѣна кабинету въ Англіи — сказано тамъ — выкликала въ Россіи живу несподѣванку, але зовсѣмъ не вразила непріятно, бо Глядстонъ не выступивъ нѣколи анѣ яко отвертый противникъ, анѣ яко щирый пріятель, а его политика, ходяча на помацки и повна противурѣчень, не знаходила въ Россіи симпатій. Лишь мала громадка прихильникôвъ мира жалуе за уступленьемъ Глядстона. Въ Россіи приготованй на те, що новый кабинетъ англійскій выступитъ съ смѣлѣйшою и бôльше рѣшучою политикою, але и не дуже непокоятся за-длятого, бо черезъ те, хочь бы Россія и стратила деякій користи, якій за Глядстона собѣ выборола, була-бы можнôсть довести теперѣшну угоду до якогось сталого порѣшеня и цѣлый свѣтъ не уважавъ-бы еи якъ доси лишь яко провизоричну. На всякій случай однакожь бôльша часть здорово-мыслячои суспôльности россійскои уважае вôйну лишь яко остаточну крайнôсть, наколи-бы вже нѣякого выходу не було, россійске правительство однакожь — те можна теперь на певно сказати — не змѣнитъ дотеперѣшного свого успособленя мирного и не зôйде зъ дороги, на котру теперь ступило. Кабинетъ пегербургскій рѣшучо готовъ вести дотеперѣшнй переговоры дальше, въ чіѣбы руки не перейшла управа англійскои державы, але розумѣеся, що лишь въ такôмъ случаю, коли бы новый кабинетъ англійскій неôтступивъ ôтъ теперѣшнои засады т. є. ôтъ повного пошанованя національнои поваги и головныхъ интересôвъ Россіи. Въ артикулѣ сѣмъ сказано дальше, що въ Россіи чимъ разъ бôльше приходятъ до того переконаня, що лѣпше було-бы подѣлити Афганистанъ мѣжь Россію и Англію и такъ зближитися до себе, якъ означувати якусь певну мѣжинародну границю. — Якъ далеко сягае россійска политика, можна вже зъ сего побачити, що — якъ доносятъ петербурскій часописи — мае лѣтомъ с. р. приѣхати до Петербурга абессиньске посольство, котрого цѣлею мае бути навязанье съ Россією тѣснѣйшихъ ôтносинъ религійныхъ и политичныхъ. Зъ Россіи маеся ôтакъ ôтправити посольство россійске съ подарунками до негуса Абессиніи. При посольствѣ сѣмъ буде також окрема комисія ученыхъ, котра мае займитися всестороннымъ розслѣдомъ абессиньскихъ ôтносинъ суспôльныхъ и тамошного обряду ближеного дуже до православія. — Въ послѣдныхъ часахъ зачинаются въ Россіи знов проявляти великій пожары. Такъ погорѣло мѣсто Гродно; майже три чверти мѣста выгорѣло. Пожаръ продовжавоя цѣлу добу а шкода, яку пожаръ зробивъ, есть страшно велика. Въ Кіевѣ знову згорѣла фабрика цукру Александровокого товариства, при чѣмъ згорѣло також 12000 пудôвъ (48 тысячь фунтôвъ) рафинаду.

Нѣмеччина. О станѣ здоровя нѣмецкого цѣсаря ходятъ гакъ суперечній вѣсти, що годѣ знати чому властиво вѣрити. Коли одній газеты берлиньскій доносятъ, що цѣсарь вже зовсѣмъ выздоровѣвъ и мае вже за кôлька днѣвъ выѣхати до Емсъ на купелѣ, то другій газеты кажутъ знову, що черезъ наглу змѣну воздуха станъ здоровя цѣсаря знову погôршився и ôнъ змушеный зъ комнаты не выходити. До погôршеня стану здоровя не мало також причинилася вѣсть о смерти кн. Фридриха Карля пруского, котрый зôставъ на замку въ Глинике раженый паралижемъ. Мимо того цѣсарь принявъ у себе министра дѣлъ внутрѣшныхъ Путкамера и выслухавъ его справозданя въ справѣ змѣнъ административныхъ въ всходнôй части монархіи и въ Гановерѣ. Змѣни сій, котрій маются завести також въ провинціяхъ надреньскихъ и въ Вестфаліи маютъ ту цѣль окрѣпити на будуще силы правительства въ соймѣ, а то тымъ бôльше, що кн. Бисмаркъ думае заразъ по выборахъ зажадати въ парлиментѣ кредиту на цѣли военній, а до сего потрѣбно ему скрѣленя центрумъ въ парляментѣ, котре по бôльшôй части рекрутуеся зъ захôдныхъ провинцій. — Не малого шуму въ Нѣмеччинѣ наробивъ процесъ придворного проповѣдника пастора Штекера, выкликаный симъ либерализмомъ черезъ его антисемитскій агитаціи. Штекеръ внѣсъ жалобу противъ редактора однои вольнодумнои часописи за два артикулы, въ котрыхъ розбираеся дѣяльнôсть Штекера и представляеся въ неконче добрôмъ свѣтлѣ. Процесъ сей выкрывъ доси — хочь ще не скôнченый — богато рѣчей компромитуючихъ Штекера и вже теперь можна сказати, що якъ-бы процесъ сей и невыпавъ, Штекеръ буде мусѣвъ зовсѣмъ усунутися ôтъ житя публичного.

Франція. Угода съ Хинами вже заключена а текоту еи сподѣваются въ Парижи вже кождои хвилѣ; думаютъ також, що рôвночасно съ текстомъ угоды надôйде також и рескриптъ хиньского двору ратификуючій угоду. Лондоньскій „Standard“ подае слѣдуючій точки угоды: французскій жовнѣры не смѣютъ переходити на хиньску сторону а хиньскій на французску; ôтносины межи Францією а Анамомъ маютъ бути того рода, щобы не давали Хинамъ причины до якого небудь спору. Дальше мае установитися окрема комисія для вызначеня границѣ, котра до шести мѣсяцѣвъ мае залагодити всякій споры граничній. Французы, котрій хотѣли-бы перейти на хиньску сторону або Хинцѣ, котрій схотятъ знову перейти на французску сторону мусятъ мати пашпорты. Податки въ Пао Шунъ и Лянгъ-Сонъ будутъ побирати Хины. Въ мѣсцевостяхъ сихъ будутъ установленій французскій конзулѣ, котрій будутъ вести контролю надъ торговлею межи пôвнôчнымъ Тонкиномъ а полудневыми провинціями хиньскими. Франція мае розпочати безпроволочно будову желѣзной дороги въ Тонкинѣ. Наколи-бъ Хины хотѣли також будувати желѣзницю мусятъ радитися Франціи. Угода мае тревати черезъ 10 лѣтъ. — Якъ разъ коли надôйшла вѣсть о щасливôмъ закôнченю спору съ Хинами, наспѣла до Парижа також и сумна вѣсть о смерти адмирала Курбета, котрый дня 11 о. м. померъ въ Макунда на островахъ рыбацкихъ на кораблі „Баярдъ“ ôтъ жовтои фебры.

НОВИНКИ.

— **На засѣданю комисіи фонда вдовично-сиротиньского** у Львовѣ дня 31 л. мая с. р. выказавъ адвокатъ фонда залягаючій пожички и подавъ до вѣдомости судовій кроки, якій починивъ для ихъ стягненя. Членъ комисіи о. Грабиньскій (делегованый на загальный збôръ Общого рôльничо-кредитового Заведеня) предложивъ справозданье зъ стану того жь Заведеня, заявляючи, що фондъ вдозачій може бути супокôйнымъ що до умѣщеной тамъ сумы 75.000 зр. яко основного капиталу. По залагодженю деякихъ поменшихъ справъ удѣлено вкôнци надзвычайну запомогу 10 вдовицямъ. Именно одержали по 30 зр. панѣ: Трещаковска, Юлія Воленюкъ и Ольга Весоловска; по 25 зр. Емилія Пôдсоньска, Єлена Вишневска, Анеля Лукавецка, Каролина Нижанковска, Климентина Левицка, Лукія Ижакъ и Евгенія Войтовичь.

— **Министерство зарядило слѣдство** въ справѣ звѣщеного въ „Дѣлѣ“ арештованя и увязненя 6 выборцѣвъ черезъ „турецку“ полицію. Тіи выборцѣ прибули въ навечеріе дня выборôвъ до Турки и вечеромъ ишли собѣ мѣстомъ. „Турецкà“ жидики безъ причины напали на нихъ, а полиція „турецка“ зробила ладъ въ той способôбъ, що всѣхъ 6 выборцѣвъ замкнула и не пустила ихъ скорше, ажь по скôнченыхъ выборахъ. Русины удались телеграфично съ жалобою до гр. Таффого и въ наслѣдокъ того наказано перевести слѣдство.

— **Ôтозва.** Хто зъ нашихъ Почт. Родимцѣвъ посѣдае голосъ при выборѣ Рады громадскои въ Коломыи, зволитъ доконче явитися до голосованя а то: дня 25 и 26 л. червня въ III колѣ выборчôмъ, дня 30 л. червня въ II колѣ выборчôмъ, а 1 л. липня въ I колѣ выборчôмъ. Голосованье буде ôтбуватися въ радѣ повѣтовôй ôтъ 8 годины рано до 1 по полудни, а ôтъ 3 до 6 вечера. — Отъ комитету передвыборчого. *М. Бѣлоусъ.*

— **Зъ Бережанъ** пишутъ намъ: Въ наслѣдокъ рѣшеня Выдѣлу бурсового зъ минувшого мѣсяца оголошеного въ ч. 48 „Дѣла“, ôтбудеся въ середу дня 12 (24) с. м. о 3 год. по полудни въ сали Бережаньскои рады повѣтовои Загальный Збôръ членôвъ товариства рускои бурсы въ Бережанахъ, на котрый Высокоповажныхъ членôвъ и всѣхъ пріятелѣвъ рускои молодежи запрашаеся. Пôдписаный Выдѣлъ сподѣваеся якъ найчисленнѣйшои участи доокрестнои публики, позаякъ остаточно одобритися мае закупно реальности и обговорюватись будутъ внесеня дотычно отвореня институціи съ початкомъ слѣдуючого року школьного. — Ôтъ Выдѣлу бурсы рускои. — Въ Бережанахъ дня 3 (15) червня 1885.

— **Въ справѣ Вѣчнои рады „турецкои“** прибула сими днями депутація руска до Львова и дня 17 л. червня мала авдіенцію у п. намѣстника Залеского и п. маршалка Зыбликевича. Въ депутаціи були о. Яворскій, парохъ зъ Лôмнои и п. Стефанъ Тырикъ, господарь зъ Бережка.

— **Ôтъ о. Данила Танячкевича** одержали мы слѣдуючу допись: „Пречестна Редакціе! Письмо, завзываюче мене съ проповѣдею на похоронъ незабутои памяти Дра Корнила Сушкевича, не застало мене дома и я его отримавъ тогды, коли вже нѣ за чимъ до Львова було ѣхати. Можете повѣрити, якимъ жалемъ тяжкимъ могло се наповнити мою душу, що я не мôгъ моему старому и предорогому Другови ôтдати сеи послѣднои услуги. — *Данило Танячкевичь*, душпастырь зъ Закомаря.

— **Неôтповѣдне поступованье въ нашôмъ войску.** Зъ Тернополя доносятъ, що одинъ капраль 10 полку драгонôвъ, розгнѣваный на якогось жовнѣра ôтъ пѣхоты за те, що ôнъ ему не салютувавъ, порубавъ его по короткôй суперечцѣ шаблею въ голову, а ôттакъ ще пробивъ его наскрôзь повыше клубôвъ ôтобраным багнетомъ.

— **Въ общôмъ ролын.-кред. Заведеню** ôтбулося дня 11 с. м. засѣданье, на котрôмъ управляючій Совѣтъ въ той способôбъ уконституовався, що выбравъ на сей рôкъ крылошанина о. Гр. Шашкевича предсѣдателемъ а адвоката дра И. Добрянского мѣстопредсѣдателемъ управляючого Совѣта. На сѣмъ засѣданю постановлено також установити для контролѣ и помочи дирекціи Заведеня зъ помѣжь себе надзирательный Совѣтъ, въ складъ котрого покликано оо. Дуткевича, Виханьского и дра М. Короля.

— **О. И. Наумовичь** перебувае теперь, якъ доноситъ „Przegląd“, у Вѣдни для порады у вѣденьскихъ лѣкарѣвъ на слабôсть нирокъ и уживаня купелей въ Баденъ пôдъ Вѣднемъ. О. Наумовичь мавъ на оногды — подôбно якъ всѣ путники, що ѣздили на св. Методіевске торжество до Петербурга — завôзванье до полиціи, щобы ставився въ еи бюрѣ и поясниввъ цѣль своеи подорожи, выѣхавъ однакожь передъ тымъ речинцемъ до Вѣдня и зъ ôтти завѣдомивъ львôвску полицію о своѣй неприсутности, додаючи заразомъ, що може евентуально зложити протоколъ въ полиціи вѣденьскôй.

— **О. Мелетій Тыбинка**, єромонахъ Ч. св. Василія Вел. у Львовѣ именованый игуменомъ василіяньского монастыря въ Гошовѣ на мѣсце пок. о. Модеста Мацѣевского.

— **Испытъ въ рускôмъ институтѣ дѣвочôмъ ЧЧ. Василіянокъ** ôтбудеся дня 29 н. ст. червня (початокъ испыту о 3 годинѣ по полудни), а въ школѣ им. Пирамовича съ рускимъ выкладовымъ языкомъ дня 14 н. ст. липня.

— **Устный испытъ зрѣлости** въ польскôй гимназіи Францъ Іосифа ôтбувся пôдъ предсѣдательствомъ инспектора Солтыкевича въ дняхъ 5—12 с. м. До испыту приступило 39 абитурієнтôвъ, а мѣжь сими 4 Русинôвъ. Результатъ испыгу есть слѣдуючій: ôтлично зложили испытъ 4, съ добрымъ успѣхомъ 24; 10 маютъ здавати испытъ зъ одного предмету по феріяхъ а одного репробовано на цѣлый рôкъ. Русины здали всѣ испытъ. Имена ихъ суть: Вышатицкій Емилій, Лецкій Ярославъ, Федоровичь Жигмонтъ и приватистъ Сроковскій.

— **Зложенье мандату посольского.** П. Огонъ Гавзнеръ, посолъ соймовый, зложивъ свôй мандатъ посольскій до сойму по поводу выбору Калира посломъ зъ бродокои палаты торговельнои до рады державнои. П. Гавзнеръ, котрый мае мандатъ зъ сеи палаты до сойму, заповѣвъ ще передъ выборами, що на случай выбору Калира ôнъ зложитъ свôй мандатъ и додержавъ слова. Братъ его п. Альфредъ Гавзнеръ, президентъ сеи-жь палаты, постановивъ такожь зложати президентуру и яко членъ палаты выступити зъ неи.

— **Заступниками маршалкôвъ радъ повѣтовыхъ** затвердивъ цѣсарь Мечислава Конопацкого въ Збаражи и Валеріяна Рогавского въ Горлицяхъ.

— **На засѣданю комисіи для промыслу домашного** пôдъ предсѣдательствомъ маршалка краевого дра Зыбликевича рѣшено завести взôрцевый варстатъ ткацкій въ Яслѣ и гончарскій въ Товстôмъ. Проектъ закона краевого въ справѣ основаня и удержуваня доповняючихъ школъ промысловыхъ ôтослано назадъ до комисіи. На послѣдокъ ухвалено буджетъ на 1886 р. на цѣли школъ промысловыхъ и стипендій въ сумѣ 20.000 зр.

— **Наклеюванье маронъ листовыхъ** на сторонѣ противнôй тôй, на котрôй выписаный адресъ, уважае министерство торговлѣ за неôтповѣдне и подае се до вѣдомости, бо черезъ то адресаты буваютъ дуже часто наражені на кошты, позаякъ урядники почтовій, особливо на бôльшихъ почтахъ, не можутъ скоро доглянути марки на другôмъ боцѣ и уважаютъ листъ яко неоплаченый.

— **Именованя.** Ипполитъ Могила-Сганкевичь, поручникъ 26 полку пѣхоты именованый асистентомъ въ бюрѣ рахунковôмъ намѣстництва. — Рада школьна краева именувала учителя Ив. Гандзяка зъ Борыслава дѣйстнымъ учителемъ въ Грушовѣ а учительку школы етатовои въ Грушовѣ Констанцію Фангоръ дѣйстною учителкею 4 клясовои школы етатовои въ Борыславѣ.

— **По поводу азійскои холеры въ Испаніи** поручило министерство дѣлъ внутрѣшныхъ властямъ пôдвладнымъ, щобы звертали якъ найбôльшу увагу на сганъ здоровя въ краю и точно выконували всякій приписы санитарній.

— **Въ велеградскôмъ повѣтѣ на Моравѣ** выбухли якійсь заразливій хоробы, а намѣстництво моравске выслало краевого референта санитарного дра Емануила Кусого до Велеграду на инспекцію, позаякъ есть обава, що хоробы сій при громадній участи людей на процесіяхъ могли-бы прибрати характеръ небезпечный.

— **Въ Гаинбургу** погорѣла фабрика тютюну. Огонь выбухнувъ въ сушарни, де при температурѣ 65° С. сушатся цигара. При помочи войска и сторожи пожарнои удалоея съ великою трудностею пожаръ пригасити. Мимо того страта велика; згорѣло. 500.000 штукъ цигарôвъ и цѣла сушарня. Причина пожару незвѣстна.

— **Читальня въ Новосѣлцѣ повѣта пôдгаецкого** складае на сѣмъ мѣсци прилюдну поднку Свѣтлому Выдѣлови товариства „Просвѣта“ за щедрый даръ 60 книжочокъ давнѣйшого выданя, котрыми збогатилася библіотека молодого товариства, а членамъ пôдалося случайнôсть кормити свôй умъ здоровою, бо рôдною щиро-рускою справою — За выдѣлъ *О. Луки Ярымовичь*, голова читальнѣ.

— **Дрôбній вѣсти.** Архикн. Райнеръ приѣде дня 21 с. м. до Львова на инспекцію обороны краевои и выѣде ôттакъ зъ ôтси до Золочева. — Ректоромъ политехники на рôкъ слѣдуючій выбраный проф. математики дръ Володиславъ Зайончковскій. — Броваръ окоцимскій, звѣстный у насъ зъ свого доброго пива, обходитъ нынѣ 40-лѣтне торжество положеня пôдъ сей броваръ угольного каменя. Рôвночасно ôтбудеся тамъ посвященье костела, выставленого въ стилю гогицкôмъ черезъ п. Гетца, властителя Окоцима. — Въ Петербурзѣ падавъ дня 15 с. м. сильный дощь и наставъ холодъ якъ бы въ падолистѣ; Нева выступае зъ берегôвъ, а богато лооей съ деревомъ затонуло. Подôбна студѣнь була також и въ Одессѣ, а зъ Царства польского, що тамъ сими днями були сильнѣ приморозки, котрій дуже пошкодили на бараболѣ. — До Праги приѣхало сими днями бôльше якъ двѣста Чехôвъ зъ Америки, щобы оглянути свôй народный театръ и полюбуватись народною штукою. Слава ческимъ патріотамъ.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Въ пропозицію на Радôвцѣ, дек. буковиньского принятй оо.: І) Алек. Слюсарчукъ, пар. Розтокъ; ІІ) Лонгинъ Кобляньскій, кап. Выжницѣ; ІІІ) Іоанъ Попель, завѣд. въ Радôвцяхъ; въ списѣ: 4) Дезидерій Щуровскій, кап. въ Боковѣ.

Введений въ душпастырскій посады оо.: Иларій Сѣменовичь яко прив. сотруд. въ Трибухôвцяхъ; Алексѣй Заклиньскій яко завѣд. Соколова, дек. бучацкого; Максим. Артымовичь, яко кап. въ Фалиши.

Отпустку получили оо.: Винтонякъ Карпо, кап. въ Бужку на 3 недѣлѣ; Вас. Крыницкій, завѣдатель Пасѣча на 8 недѣль; Левъ Днѣстрянскій, пар. Озерянъ на 6 недѣль; Емилій Петровичь, пар. Дрыщева на 3 мѣсяцѣ.

Позволенье до испыту конкурсового приступити получивъ о. Володимиръ Билялиньскій, зав. Хомякôвки.

Митрополича консисторія вставилася до намѣстництва о удѣленье о. Вас. Громадцѣ, кап. въ Скоморохахъ особистого додатку зъ фонду религійного.

Судъ повѣтовый въ Самборѣ повѣдомивъ митрополичу консисторію, що п. Филиція Созаньска есть яко власителька заинтабульована на добрахъ въ Дашавѣ.

ТОВАРИСТВО „ПРОСВѢТА“

при зближаючихся испытахъ въ школахъ народныхъ подає до вѣдомости Свѣтл. Радъ шкôльныхъ, Воч. священикôвъ, катихитôвъ, учителѣвъ и родичѣвъ, що книжки накладу товариства, призволенй Кр. Радою Шкôльн. на премiи для ученикôвъ, красно оправленй, можна набути **въ канцелярiи товариства при ул. Скарбкôвскôй ч. 2** по слѣдуючôй цѣнѣ:

Перекотиполе	18 кр.
Ластôвка	20 „
Добре роби, добре буде	17 „
Розказы про силы природы	20 „
Оповѣданя о житю св. Бориса и Глѣба	20 „
Повѣстки для дѣтей	25 „
Сестра	15 „
Байки	22 „
У пропасть дорога ховзка	28 „
Зоря	22 „
Исторiя Руси Ч. II	23 „
Исторiя Руси Ч. III	28 „
Звѣрята шкôднй и пожиточнй	42 „
Паша, душа въ господарствѣ	35 „
О користнôмъ ужитю неужиткôвъ	22 „
Де що про здоровье	20 „
Житье св. Кирила и Методiя	22 „
Ленъ и коноплѣ	24 „
Рогата худоба	45 „
Про живоплоты и лѣсы	20 „
Кривоприсяга	22 „
Веніяминъ Франклинъ	16 „
Молитвенникъ народный (въ звычайнôй оправѣ)	20 „
въ лучшôй оправѣ:	
а) хребетъ полотняный и золоченый хрестъ зъ переду	25 кр.
б) цѣла оправа полотняна, береги золоченй и золоченый хрестъ зъ переду	35 кр.
„Зоня, безплатна учителька“ въ хорошôмъ переплетѣ	35 „
а въ звычайнôмъ	20 „
Кобзарь Т. Шевченка оправленый въ полотно и съ вызолоченымъ заголовкомъ	40 „

☞ **Всякй замовленя высылаются скоро и точно.**

Ц. к. генеральна дирекцiя

австрiйскихъ желѣзниць державныхъ.

Вышисъ въ пляну ѣзды важный ôтъ 1 червня 1885 р.

Ôтходятъ зô Львова:

Поѣздъ мѣшаный о 6 год. рано до Стрыя.
Поѣздъ особовый о 11 год. 25 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ особ. о 7 год. 10 мин. вечеромъ до Стрыя, Станиславова, Гусятына, Хирова.

Приходятъ до Львова:

Поѣздъ особов. о 8 год. 5 мин. рано зъ Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ особ. о 4 год. 15 мин. по полудни зъ Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ мѣш. о 2 год. 10 мин. въ ночи зъ Гусятына, Станиславова, Стрыя, Хирова.

Ôтходятъ зъ Станиславова.

Поѣздъ особовый о 9 год. 40 мин. передъ пол. до Стрыя, Львова, Звардоня.
Поѣздъ мѣшаный о 10 год. передъ полуд. до Гусятына.
Поѣздъ особовый о 6 год. 28 мин. до Стрыя, Львова, Звардоня и о 11 год. 13 мин. вечеромъ до Стрыя, Львова и Нового Санча.

Приходятъ до Станиславова.

Поѣздъ мѣшаный о 4 год. 48 мин. рано въ Нового Санча Львова, Стрыя.
Поѣздъ особовый о 9 год. 2 мин. передъ полуд. зъ Звардоня, Стрыя.
Поѣздъ мѣшаный о 5 год. 37 мин. по полуд. зъ Гусятына.
Поѣздъ особовый о 5 год. 51 мин. по полуд. зъ Звардоня Львова и Стрыя.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручає 1315 42—?

Спецiяльности и универсальнй средства французкй и иншй, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншй фирмы оповѣщуванй.

Новина!

Напоѣ пожывно-оживляючй, а именно напôй:

КВАСЪ РОССIЙСКIЙ

зъ жита,

НАПÔЙ ГАЛИЦКIЙ

зъ солоду и

КЕФИРЪ

напôй гôрнякôвъ черкескихъ **зъ коровячого молока.**

Напоѣ тiя узнали Вп. Панове лѣкарѣ и хемики добрыми, пожывными и оживляючими. Щодня свѣжй въ аптицѣ **Вп. Карчевского въ рынку у Львовѣ.**

Пôдписаный завѣдомляе П. Т. Публiку, що ôтбувши довшу практику на дентистичнôй клиницѣ при университетѣ въ **Гальо** пôдъ проводомъ проф. дра Голльендера, поселився въ **Чернôвцяхъ** и выконуе всѣ въ объемъ дентистики входячй дѣланя пôсля найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординуе ôтъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

1369 11—? **ПЕТРО КАДАЙСКИЙ**

въ Чернôвцяхъ ул. Руска ч. 9.

ФАРБЫ

до мальованя дахôвъ

найлѣпшои якости, тертй въ подвôйно варенôмъ покостѣ, доставляю до кождои стацiи желѣзничои франко — дешевше якъ кожда конкуренцiя!

Гибнеръ и Ганке

1381 (3—?) у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

Цѣс. кор. уприв.

ГАЛИЦКIЙ АКЦIЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдає **во Львовѣ** и черезъ филiи

въ Краковѣ, Чернôвцяхъ и Тернополи

АСИГНАТЫ КАСОВÎ

4 процентовй платнй въ 30 днѣвъ по выповѣдженю.
4½ „ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦIЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 29—?)

„НАРОДНА ТОРГОВЛЯ“

у Львовѣ,

Станиславовѣ, Перемышли, Тернополи и Дрогобычи.

поручає

изъ своихъ, богато заосмотреныхъ складôвъ,

по дешевыхъ цѣнахъ:

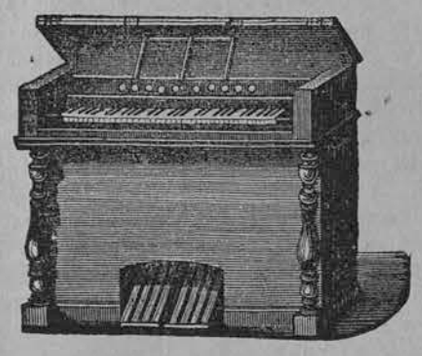
Каву,
Чеколяду,
Чай,
Цукоръ,
Оливу,
Оцетъ,
Сыры швайцарскй, бриндзю,
Мѣдъ прѣсный и питный,
Овочѣ южнй,
Корѣнье,
Сардинки, селедцѣ,
Горѣвки,
Ликеры,
Румъ,
Вина въ бутилькахъ и барывкахъ,
Мыло, мылка до рукъ,
Крохмаль, фарбку,
Шварцъ безъ витрiолю,
Смаровило на кожѣ,
Свѣчи церковнй и столовй,
Вôскъ,
Цвѣты до свѣчокъ,
Кадило,
Карты,
Воды минеральнй,
Всякй роды щѣтокъ (тоалетнй, до пôдлоги, до обуви и для коней),
Масу до пôдлогъ,
Корки,
Папѣръ,
Пера, ручки,
Оловцѣ,
Лякъ,
Чорнило (атраментъ),
Порошокъ на овады.

Цѣнникъ высылаеся на жаданье франко.

5 до 6 килограмовыхъ посылокъ почтова оплата выноситъ немного, такъ що оплатится и зъ найдальшихъ сторôнъ замовляти потрѣбнй для дому артикулы.

Вступаючй въ члены товариства „Народна Торговля“, платятъ вписового 1 зр. и удѣлъ найменше одинъ, выносячй 10 зр. Той удѣлъ остаеся власностею члена и опроцентовуеся дивидендою, котрои высота назначаеся по укôнченю рôчныхъ рахункôвъ.

„Народна Торговля“ принимае такожъ грошй на щадничй книжочки и платитъ ôтъ нихъ 5%. 3—?

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанй Отцѣ духовнй уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНIЮМЪ (або ФИСГАРМОНIЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназiи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацiю.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а в.** и высше. Дае такожъ на раты.

Съ поважаньемъ

IОАНЪ СЛИВИНЬСКIЙ,

1372 8-? властитель фабрики органôвъ и гармонiюмъ у Львовѣ, ул. Хорôлина, Ч. 9.

Учитель домовый

занимаючiйся бôльше лѣтъ наукою дѣтей

глядитъ лекцiи

на селѣ въ рускôмъ домѣ.

Близша вѣдомôсть черезъ Редакцiю „Дѣла“. (1—3)

Теофиль Копыстыньскiй

8—10 **артистъ-малярь,**

ôтъ кôльканайцять лѣтъ звѣстный изъ своихъ праць религiйного маляротва принимае иконы всякого рода и величины; украшае такожъ внутра церквей пôсля густу и стилю по мѣрныхъ цѣнахъ

Теоф. Копыстыньскiй.

Львôвъ, ул. Краковска, ч. 20.

5 килевй

БОЧÔВКИ ВИНА

поручае

ТОРГОВЛЯ ГЕГЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

1257 (31—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1	бочôвка	Гегеляйского столового . 2 зр. 10 кр
1	„	Гегеляйского столового лучшои якости 2 зр. 30 кр. и 2 „ 50 „
1	„	Гегел. стол. ароматичного 2·70 и 3 зр.
1	„	Самородного вытравного . 4 зр. 30 кр.
1	„	Ермелеки-Бакаторъ стол. 2 „ — „

Повыше наведенй цѣны розумѣются вразъ съ бочôвкою окованою желѣзными обручами и оплаченымъ портомъ почтовымъ, такъ що благоклонный ôтбиратель жадныхъ бôльше коштôвъ не поноситъ. Куплуючи вина особисто тôлько у продуцентôвъ ручитъ за здоровй добрй, натуральнй и лучшй вина якъ зъ Вершецъ, и проситъ о ласкавй замовленя.

НА ИСПИТЫ!

ОТВѢТНЙ НА НАГОРОДУ ПИЛЬНОСТИ!

МОЛИТВЕННИКИ

съ порученьемъ и апробатою Высокопреосвященого **МИТРОПОЛИТА СЕМБРАТОВИЧА**

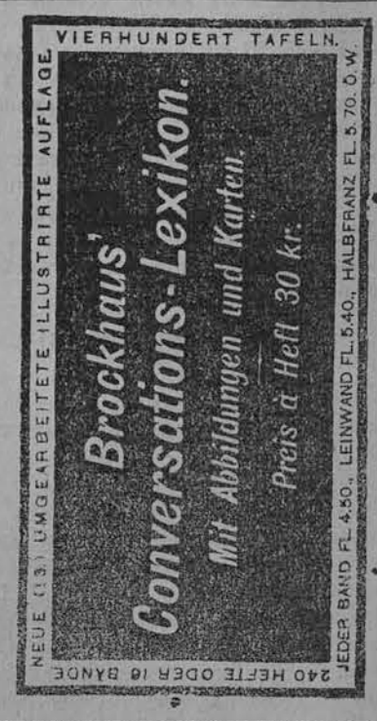
по 60 кр., 90 кр., 1 зр. 10 кр., 1 зр. 60 кр., 2 зр. 20 кр., 2 зр. 60 кр. и 3 зр.

ДЛЯ ДАМЪ оправленй въ аксамитъ съ окутьемъ металевымъ по **4 зр., 4 зр. 25 кр., 4 зр. 50 кр., и 5 зр.** въ имитацiю перловои матицѣ (бляха) **4 зр. 50 кр.,** въ имитацiю слоневои кости (бляха) **5 зр.**

получити можна у накладця

К. І. УРБАНА, Ч. 20 ринокъ, Львôвъ и въ торговли Мих. Дымета во Львовѣ.

Побираючимъ бôльше примѣрникôвъ наразъ опускаеся
1380 отвѣтный рабатъ! 4 6

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 63. Львôвъ, Субота (8) 20 червня 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.

Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.

Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.

Реклямаціи неопечатаній вôльній ôтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовій уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр. на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Гадки по выборахъ.

III.

Впр. митрополитъ нашъ, принявши на себе обовязокъ лично попирати порученыхъ єму кандидатôвъ, сильно зашахувавъ комитетъ рускій. Всѣ понимали, що якь-небудь на патріотизмъ и здоровый змыслъ политичный загалу руского духовеньства можна покладати, то все таки трудно було допустити, щобъ за покликомъ митрополита не пôйшла якась частина духовеньства, переносячи авторитетъ митрополита въ справахъ церковныхъ и на справы политичній. Всѣ бачили, що крокъ нашого митрополита бувъ нещасливымъ для єго личной поваги, и для духовеньства, и въ загалѣ для руско-народной справы.

Для него самого бувъ се крокъ нещасливый тымъ, що ôнъ ставъ противъ руского центрального комитету по сторонѣ правительства и шляхотско-польского комитету, и то не подавши переконуючихъ мотивôвъ, якій спонукали єго до того кроку. О мотивы пытали Впр. митрополита депутаціи, якій являлися у него съ представленями и просьбами, щобы ôтступивъ ôтъ свого пляну, и предкладали єму важный дорадчій голосъ для руского комитету при ставленю кандидатôвъ. Впр. митрополитъ подававъ яко мотивъ свого кроку той фактъ, що комитетъ рускій поминувъ єго особу при своѣмъ завязаню, а ôнъ прецѣ такожь бажає добра рускому народови; дальше, що предложено єму кандидатôвъ, чи ôнъ годится на нихъ, ôнъ не мавъ имъ нѣчого закинути, згодився, понеръ ихъ и ôтъ того, що зробивъ, ôтступити не може. Коли-жь депутаты пытали Высокопреосвященого, яку ôнъ знаходитъ можливу дорогу, щобы послами вышли люде, котрыхъ бажає нарôдъ и котрій могли-бы съ великимъ хôсномъ для добра народа и церкви працювати въ радѣ державы, ôнъ порадивъ — ставити ихъ на всякій иншій округи, а не на тіи, де вже ôнъ поручивъ предложеныхъ єму кандидатôвъ, бо ôтъ тыхъ округôвъ ôнъ вже рѣшучо не ôтступитъ. Рада тая очевидно нѣкого не могла потѣшити. На найлучшій для Русинôвъ округи, де Русины найскорше могли-бъ остоятись въ борбѣ съ Поляками, поставлено кандидатôвъ — и ихъ вже на передъ признано тыми рускими послами, що то по бажаню правительства мусятъ бути въ радѣ державнôй, — а въ прочихъ округахъ и борба тяжша, и Поляки та правительство будь-що-будь постараются о выбôръ кандидата Поляка, — якъ се опôсля и показалося при выборахъ въ Золочевѣ, Бережанахъ, Самборѣ, Бродахъ и т. д., де не зважано на то, якій политичній пересвѣдченя має кандидатъ, чи ôнъ народовець чи руссофилъ, чи ôнъ поставленый центральнымъ комитетомъ, чи лишь комитетами мѣсцевыми (якъ проф. Вахнянинъ и дръ Савчакъ), а гляджено тôлько на то, що ôнъ єсть кандидатомъ-Русиномъ „по-надъ програму“. А впрочѣмъ якъ мôгъ н. пр. проф. Романчукъ кандидувати въ якôмъ другôмъ округѣ, не въ Калуши, коли именно тамъ ôтъ давна пôдготоване було для него поле самымъ народомъ.

Жаль, и то жаль великій, що нашь Впр. митрополитъ не знайшовъ иншои рады, якъ тую, яку ôнъ дававъ депутаціямъ. А прецѣнь выхôдъ зъ фатальнои ситуаціи бувъ дуже простый и Впреосвященому вказувано на него. Вказувано на волю народа руского, противъ котрои чей-же ити не можна тогды, коли тая воля народа не противится Божимъ и людскимъ законамъ, — бо-жь мы ще разъ пытаємо, въ чѣмъ грѣшивъ нарôдъ Калущины, що бажавъ заступникомъ собѣ мати проф. Романчука, чоловѣка, що въ суспôльности рускôй и яко посолъ въ соймѣ занявъ таке поважне становище и здобувъ собѣ стôлько признаня? Воля руского народа — отсе бувъ выхôдъ для нашого митрополита, выхôдъ, якій бувъ бы безъ сумнѣву знайшовъ оправданье и въ сферахъ правительственныхъ и въ шляхотско-польскôмъ комитетѣ, а тую волю заявлявъ самъ нарôдъ въ комитетахъ и на зборахъ до послѣднои хвилѣ, ще навѣть на кôлька днѣвъ передъ выборами, пересылаючи до свого архіерея телеграму съ высше сто пôдписами выборцѣвъ, молячи єго, щобы черезъ зреченье крыл. Сѣнгалевича давъ имъ можнôсть выбрати собѣ заступника по своѣй воли. Впр. митрополитъ не звернувъ уваги на той объявъ волѣ народа и крыл. Сѣнгалевичъ не зрѣкся кандидатуры, навѣть мимо того, що тіи-жь самій выборцѣ прислали и єму телеграму, коротку и звязлу, що, мовлявъ, мы для Вашого Высокопреподобія съ всякою честею, але заступникомъ своимъ мы Васъ мати не хочемо...

Въ роли своѣй Впр. митрополитъ нашъ устоявъ до самого кôнця. Въ день выборôвъ — якъ се знаємо вже зъ справоздань выборчихъ — проявилися у всѣхъ тыхъ округахъ, де выступали т. зв. „митрополичій кандидаты“, факты доси небувалій и невиданій, навѣваючій тяжкій сумъ на душу кождого щирого патріота. Агитація ведеся пекельна, борба завзята — за кимъ а противъ кого? — за Русиномъ а противъ Русина — за польско-митрополичо-правительственнымъ кандидатомъ противъ кандидата руского комитету, безъ рôжницѣ, якій се кандидатъ. А якій же то видъ тои завзятои борбы? За кандидатомъ руского комитету стоитъ непохитно що найкрасшій цвѣтъ духовеньства, селяньства и мѣщаньства руского, стоитъ якъ та стѣна неодолима, а за кандидатомъ противнои стороны цѣлый арсеналъ агитаційный, польска бюрократія, писарѣ громадскій, жиды, горстка непрозрѣвшихъ ще селянъ и въ додатку — що найприкрѣйше — часть священикôвъ. Вже зъ самого того правдивого образу розкладу обохъ воюючихъ сторôнъ видко и тую въ горѣ намѣчену фатальнôсть кроку нашого Впр. митрополита для єго власнои поваги, для духовеньства и для справы руско-народнои. Освѣченій, патріотичній селяне мусѣли голосувати противъ кандидата поручуваного своимъ архіереемъ, зъ священикôвъ одинъ голосувавъ такъ, другій инакше, (доси все була солидарнôсть), ба навѣть деканы въ тôмъ самôмъ округѣ голосували кождый инакше, зъ одного и того самого села душпастырь голосувавъ такъ а селяне инакше, — чистый „хаосъ“, якій певно нѣкому и не снився...

Ôтъ дня выборôвъ минуло вже доволѣ часу, щобъ могчи безпристрастно а холодно sine ira et studio глянути на прошумѣлу акцію выборчу и єи результатъ. A la guerre, comme á la guerre — у вôйнѣ, якъ у вôйнѣ, — буває всяко, богато пôзнѣйше оправдуєся, прощаєся. А однакожь що до послѣднои баталіи выборчои мусимо сказати, що й до сегодня кождый щирый Русинъ чує той самый несмакъ въ души, то само пригнобленье, якій чувъ въ хвили, коли при горячковôмъ роздразненю читавъ звѣстки о результатѣ выборôвъ. И здавалось-бы, що прецѣнь нема намъ вже такъ дуже великои причины до такого пригнобленя, будемо мати въ радѣ державы о двохъ послôвъ бôльше, якъ минувшои каденціи. Оно нѣбы такъ, а на дѣлѣ инакше, коли зважити, що три т. зв. митрополичій послы выбранй „для насъ безъ насъ“, четвертого выбôръ бувъ загроженый, ажь мусѣвъ єму прійти въ помôчь польскій центральный комитетъ, а выбôръ пятого хотятъ будь-що-будь уневажнити. Упасти съ честею на всѣхъ точкахъ, — то по нашôмъ глубокôмъ пересвѣдченю бôльша моральна користь, якъ така побѣда на кôлькохъ точкахъ. Але-жь упасти на всѣхъ точкахъ мы не могли, бо рада державна, то не краєвый соймъ, и будь-що-будь въ радѣ державы **мусѣло** бути кôлькохъ рускихъ послôвъ. И коли-бъ не ингеренція нашого Впр. митрополита, мы були-бъ въ кôлькохъ добрыхъ округахъ перевели выбôръ рускихъ послôвъ не зъ ласки шляхотско-польского комитету, а пробоємъ и солидарно, безъ хаосу... А то чей велика рôжница!

Справозданя зъ выборôвъ.

I. **Выборы посла зъ мѣста Тернополя а политичный бандитизмъ.** (*Допись зъ Тернополя.*) Укôнчена недавно кампанія выборча предотавляє богатый матеріялъ до студіованя нашихъ суспôльныхъôтносинъ въ рôжныхъ напрямахъ, а колишный историкъ цивилизаціи Галичины не буде мôгъ обминути сего многоважного жерела, котре доставитъ єму неразъ яркихъ красокъ до начертания образу нашои суспôльности. Часы, якій мы переживаємо, сцены якихъ мы мусимо неразъ бути свѣдками, подаютъ много поучаючого такъ для обохъ сумежныхъ народностей, Русинôвъ и Полякôвъ, якъ и для етнолога въ загалѣ. Въ такихъ бо важныхъ хвиляхъ, якими суть именно выборы до сойму и рады державнои, выступаютъ двѣ головнѣ народности нашого краю Русины и Поляки до борбы, въ котрôй немаловажна роля придѣлена такожь елементови жидôвскому. Въ тôй борбѣ показуются наглядно способности, наклôнности, свѣтлій и темній, здоровій и слабій

Польско-рускій взаємины XVII-го вѣку въ сучаснôй польскôй призмѣ.

Критичный поглядъ Володимира Антоновича професора кіевского университету на повѣсть Г. Сѣнкевича „Ogniem i mieczem“.

(*Дальше.*)

Кромѣ мотиву личнои мести не запримѣчае п. Сѣнкевичъ въ Хмѣльницкôмъ нѣякихъ другихъ причинъ до повстаня; въ головѣ гетьмана панує по єго гадцѣ страшенный хаосъ, середъ котрого запримѣтити можна проблески тôлько грубого егоизму. Отъ якими словами характеризуе авторъ внутрѣшный станъ гадокъ Богдана: „Въ мѣру того, якъ росли силы у Хмѣльницкого, рôсъ и єго страшный егоизмъ, котрому рôвного не знайдемо въ исторіи. Понятя о добрôмъ и злôмъ, о злочиньствѣ и честнотѣ, о насильствѣ и справедливости злучилися въ души Хмѣльницкого въ одну цѣлôсть съ споминками личнои обиды и съ бажаньемъ личнои користи. Ôнъ бувъ готовый докоряти сонцю за нанесенье єму личнои обиды, коли-бъ оно не свѣтило такъ, якъ ôнъ хотѣвъ (?). Ôнъ уважавъ честнымъ лишь того, хто єму помагавъ, а проступникомъ кождого, хто єму противився. Людей, подѣ и цѣлый овѣтъ мѣривъ ôнъ лишь мѣрою своихъ власныхъ интересôвъ. Однакъ помимо великои хитрости гетьмана, въ свѣтоглядѣ єго замѣтною була якась непохитна вѣра (?)... Цѣлый край змѣнився въ пустиню, въ розвалины, въ одну велику рану, котрои не можна було загоѣти въ протягу цѣлыхъ столѣть, а гетьманъ того не видѣвъ або не хотѣвъ видѣти, бо кромѣ себе на нѣкого бôльше не звертавъ уваги, задля безмѣрного свого егоизму поився ôнъ кровію и огнемъ и топивъ свôй рôдный край и рôдный нарôдъ“ (I, 253—254; III, 238). Полишаємо философамъ оцѣнку, о скôлько зъображеный характеръ Хмѣльницкого можливый по правиламъ психологіи; зъ историчного становища запримѣтимо, що ôнъ зовсѣмъ невѣрный, бо хочь-бы и якъ мало розвитою була маса народа, она не могла-бъ однодушно и зъ власнои инициятивы пôддаватись руководству особы, дѣлаючои выключно для личныхъ цѣлей, та ще до того такои особы, котра не ôтчуває цѣли своихъ змагань и не умѣе оцѣнити окружаючихъ єи проявъ. Украиньскій нарôдъ ôтдався въ своѣмъ часѣ пôдъ провôдъ Хмѣльницкого, пôддержавъ єго своєю силою и признавъ єго такимъ способомъ представителемъ своихъ загально народныхъ интересôвъ. Самъ авторъ знае дуже добре, якій були ôтносины народа до Хмѣльницкого; ôнъ описуе словами жерелъ въѣздъ гетьмана до Кіева пôсля повороту зъ пôдъ Замостя, єго стрѣчу съ духовеньствомъ и хрестнымъ ходомъ народа, съ хоругвами и привѣтными рѣчами депутатôвъ кіевскои академіи, котрій назвали тогды Хмѣльницкого „Богомъ данымъ спасителемъ и освободителемъ народу зъ ляцкои неволѣ“. (III, 236.)

II. Сѣнкевичъ не обмежаесь на загальну характеристику Хмѣльницкого а старается высказати єго суспôльнѣ пересвѣдченя и политичный свѣтоглядъ єго власными словами и для того наводитъ розмову одного зъ геройвъ своеи повѣсти съ Хмѣльницкимъ въ Сѣчи. Герой повѣсти, а властиво єго устами п. Сѣнкевичъ дае гетьманови строгу прелекцію, котрои мотивы запожиченій выключно зъ шляхотского политичного и державного свѣтогляду, але зовсѣмъ не пригôднѣ для чоловѣка, стоявшого на становищи народнôмъ и загально-людскôмъ, — помимо того надае п. Сѣнкевичъ тымъ мотивамъ значенье неодолимыхъ аргументôвъ. Бѣдный Хмѣльницкій не знаходитъ слôвъ до ôтповѣди и побитый єго афоризмами, то хватае за нôжь, то пъе чарку за чаркою горѣвки. Правда, ôнъ старается пôднести, впрочѣмъ въ дуже неясной формѣ, гнетъ, якій терпятъ мужики и весь украиньско-рускій нарôдъ ôтъ шляхты, однакъ замѣтъ сей побиває п. Сѣнкевичъ слѣдующою аргументацією: „А пріймѣмъ, що се и правда, такъ хто тобѣ гетьмане, ôтдавъ судъ и розправу. Ты увѣвсь гордостею и жестокостею. Судъ и кару повиненъ ты полишити Богови. Коли-бъ навѣть всѣ шляхтичѣ и князѣ були негôдниками, що впрочѣмъ неправда, то судити мôгъ-бы ихъ лишь Богъ на небѣ а соймы на земли, але не ты, гетьмане! На то Хмѣльницкій выпивъ зновъ чарку горѣвки“, и т. д. (I, 194—196). Бесѣда тая безъ сумнѣву дуже оригинальна и она по словамъ автора такъ придавила Хмѣльницкого, що єму навѣть на гадку не прійшло звернути аргументы польского ретора въ противну сторону и запроектувати польскимъ гетьманамъ, щобъ они розпустили войска и полишили справу божому судови. Але сего не мôгъ зробити Хмѣльницкій, бо повстанье противъ шляхотскихъ порядкôвъ було такимъ тяжкимъ грѣхомъ, що Хмѣльницкій нѣякъ не мôгъ надѣятись за него помилуваня ôтъ небесного суду. Поставивши засадою такій поглядъ, самъ п. Сѣнкевичъ не мало мусѣвъ дивуватися, длячого Богъ надѣливъ опôсля гетьмана, предпринявшого таке грѣховне дѣло, цѣлымъ рядомъ побѣдъ? Розумѣеся, що коли-бъ писатель бувъ менше субъективнымъ, то знайшовъ-бы по-за границями шляхотскои моральности XVII столѣтя ширшій и гуманнѣйшій змагания и идеалы, котрій не конче мусѣли заслугувати на гнѣвъ Господній. Але п. Сѣнкевичъ и величаюча єго публика не умѣютъ, здаєсь, въ суспôльныхъ пытаняхъ ити дорогою мысли, дорогою европейского поступу, а вертятся все въ тѣсномъ кружку поглядôвъ, въ котрôмъ зачарували ихъ Єзуиты въ XVII столѣтю. Они приступаютъ до рѣшеня старого пытаня съ старыми пересудами и поневольно пригадуютъ замѣтній своею наивною субъективностею старинній стихи духовній, въ котрыхъ „султанъ турецкій“ звертаєся до св. Георгія съ такою рѣчею:

„Ой ты гой еси, святый Георгій Побѣдоносець!
Кинь свою вѣру правую, святую, христіянскую,
Прійми мою вѣру нечистую, поганую, бисурманскую“ и т. д.

Коли читаємо цѣлу повѣсть п. Сѣнкевича, а особливо бесѣду, зъ котрои частину мы высше навели, то здаєся намъ, що передъ нами розграваєся мистерія, зложена на тему розмовы св. Георгія съ султаномъ, въ котрôй ролю султана грае п. Сѣнкевичъ, лишаючи великодушно Хмѣльницкому ролю св. Георгія Побѣдоносца.

Въ кôнци приходится намъ сказати кôлька слôвъ ще о однôй прикметѣ артизму п. Сѣнкевича. Идучи за артистичными вымогами сучаснои штуки, п. Сѣнкевичъ уважавъ конечнымъ надати своимъ образамъ реальный кольоритъ. Въ наслѣдокъ того наводитъ ôнъ етнографичній подробицѣ

стороны обохъ организмôвъ суспôльныхъ. Зъ борбы тои все выходили доси побѣдно Поляки, а переважна часть ихъ близорукихъ политиковъ уважае се тріюмфомъ польскои народности. Однакъ инакше зовсѣмъ представляеся та справа объективному дослѣдувателеви. Дряхлый организмъ шляхотскои „речи-посполитои“ польскои, роздѣленый передъ соткою съ накладомъ лѣтъ помѣжь трехъ могучихъ сусѣдôвъ наближаеся быстро до свого цѣлковитого розкладу, а коли тутъ и тамъ ще блисне искра житя, то се лишь подôбна проява, якъ на спорухнавѣлôмъ майже наскрôзь пни выстрѣлитъ ще тутъ и тамъ молода вѣтка, що зродитъ неразъ гарный овочь. Не маемо замѣру писати исторіи сего патологичного процесу польскои суспôльности, бо и мѣсце не по тому. Але досыть нагадати, кому слѣдъ, хочь загально станъ польскои суспôльности въ Галичинѣ. Можный колись станъ шляхотскій задовженый до безвыхôдности летитъ быстро и стрôмголовъ въ пропасть; станъ ремѣсничо-промысловый, котрый мôгъ-бы бути пôдпорою нашихъ мѣстъ, ôтробляе лишь панщину лихвярамъ та доживае свого вѣку, засыпуваный промысловыми выробами краѣвъ захôдныхъ. Про селянина польского нема що й говорити, бо такъ исторична Польща, якъ и теперѣшна польска суспôльнôсть интелигентна була все для свого люду злою мачухою, що зъ него выколысала недорѣку.

На першій поглядъ здавалось-бы се супротивнымъ правиламъ логики зъ частины судити про цѣлôсть. Однакъ въ дѣйстности кождый закутокъ историчнои Польщи представляе намъ въ миніатурѣ „mały światek“, на котрôмъ мы можемо слѣдити всѣ прояви сего патологичного процесу, якій ôтбуваеся на организмѣ польскôмъ. Пригляньмося примѣромъ ôтносинамъ суспôльно-политичнымъ Тернополя, третого зъ черги мѣста въ Галичинѣ. Мѣщаньство, сей корѣнь столицѣ Подôля, опинилось на передмѣстяхъ, ба навѣть и тамъ выперте зъ головныхъ улиць въ заулки жидôвскимъ елементомъ, обмежене лишь на рôльне господарство. Окрôмъ кôлькохъ типовыхъ „Хрунѣвъ“, що служатъ або для декораціи яко слѣпій орудія у всѣхъ починахъ верховодячои клики, не маe тернопôльске мѣщаньство нѣ руске, нѣ польске нѣякого вплыву навѣть на справы громадскій. Промыслъ и ремесла находятся въ крайнôмъ занедбаню и упадку, а немногій представителѣ сеи верствы попали въ страшне убожество. Весь вплывъ на справы громадскій загарбала клика людей-крикунôвъ безъ всякого образованя, котрымъ пригôднѣйше було-бъ вести дальше свое ремесло съ серветою на плечи и олôвцемъ за ухомъ, займатися торговлею клоча и прядива и т. п. — або зновъ такихъ, що лихвою и хитрощами понаживали чималыхъ достаткôвъ и взявшися за руки съ тыми першими верховодятъ и въ радѣ громадскôй и въ щадници мѣскôй и у всѣхъ справахъ прилюдныхъ. Всякій проявъ самостôйнои гадки, свобôдного змаганя мѣжь мѣсцевымъ мѣщаньствомъ уважае та верховодяча клика, котра будто-бы стоитъ на сторожи интересôвъ польскихъ, яко замахъ на публичне безпеченьство и справу польску, и тому съ властивымъ собѣ тероризмомъ стараеся всѣлякими, навѣть неразъ погаными средствами всякій такій проявъ самостôйности придушити.

Найлучшою илюстрацією суспôльно политичныхъ ôтносинъ въ Тернополи суть послѣдній выборы посла до рады державнои зъ мѣста. Тутъ показалось въ цѣлôй наготѣ поступованье згаданои выше клики, а ôтгомонъ сихъ ôтносинъ ôтбився дуже выразно и досадно въ цѣлôмъ циклю кореспонденцій зъ Тернополя до „Gazet ы Narodow-oи“, що сыпались черезъ цѣлый часъ акціи выборчои мовь зъ мѣшка и закôнчились въ числѣ зъ сеи середы. Не думаемо вдаватись въ полемику и выказувати неправдивôсть подаваныхъ вѣстей въ тыхъ кореспонденціяхъ, складаныхъ наемною шайкою „мочимордовичôвъ“, що втеряла вже давно всяке почутье приличности, совѣстности и правды а засланяючись маскою польского патріотизму не тôлько „ojczyzn-у“ але и рôдну матѣрь продала-бъ за кôлька литеръ пива. Люде тѣ, що покинувши голку и шило, почули въ собѣ наразъ потягъ до педагогіи и попалися въ низшій ряды учительскій, спôзнали въ собѣ теперь спосôбности публицистичній и засобами баговиня, що становитъ цѣлу суть ихъ житя и дѣланя, заповняютъ столичну прасу польску. Очевидно годѣ ôтъ такихъ людей вымагати якои-небудь приличности або совѣстности, бо въ ихъ мозку пôдъ вплывомъ алькоголю высохла вже частина приступна для подôбныхъ понятій, а нѣкчемній напасти, денунціяціи и всяка пôдлота стала буденнымъ ремесломъ тыхъ политичныхъ бандитôвъ, котрій злучились съ высше згаданою кликою, щобъ руководити такъ званою опинією публичною. Тому то розкажемо цѣлый розвôй акціи выборчои въ Тернополи, а тогдѣ покажеся наглядно, якихъ то средствъ уживае верховодяча клика Тернопôльска и си речники, кореспонденты „Gazet-ы Narodow-oи“ зъ Тернополя. (К. б.)

Загальній Зборы членôвъ товариства им. Шевченка у Львовѣ.

Въ недѣлю 2 (14) червня ôтбулися въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“ загальній зборы членôвъ товариства им. Шевченка. Зборы отворивъ заступникъ головы проф. Романчукъ промовою, въ котрôй давъ выразъ глубоко ôтчутôй стратѣ, яку потерпѣло товариство черезъ смерть свого головы и члена-основателя, покôйного Корнила Сушкевича трудившого-ся невтомимо черезъ 10 лѣтъ и заслужившогося вельми для товариства. Завôзвавши присутныхъ почтити память покôйника черезъ повстане зъ мѣсць, посвятивъ дальшу рѣчь памяти другихъ упокоившихъ-ся членôвъ-патріотôвъ: Гната Рожаньского, Мирона Мальчевского, Адольфа Нарольского и Евгенія Желехôвского, котрыхъ память зборы рôвнежь повстаньемъ зъ мѣсць почтили. Подавши ôгтакъ короткій поглядъ на дѣла товариства, выразивъ прилюдну подяку п. Ис. Громницкому, занимаючомуся вже ôтъ двохъ лѣтъ ревно справами друкарнѣ, въ котрои дѣлахъ есть повна евиденція.

Зъ порядку слѣдувало справозданье въ дѣяльности Выдѣлу за роки минувшій ажь по конець 1884. Въ довшôмъ рефератѣ представлено розвôй друкарнѣ въ послѣдныхъ рокахъ и ея теперѣшный станъ, котрый можна назвати задоволяючимъ. Товариство позбулося значныхъ довгôвъ, дякуючи пôдмозѣ Вп. патріотôвъ, товариствъ нашихъ а головно збôльшеному рухови въ друкарни, котрый вымагае вже теперь розширеня локалю и закупна другои машины. Крôмъ розвою друкарнѣ мавъ Выдѣлъ такожь на цѣли спомаганье розвою рускои словесности. Вказуючи на збôльшенье руху литературного въ послѣдныхъ 10 рокахъ пôднѣсъ референтъ, що до того причинилася въ значнôй мѣрѣ власна друкарня, подаваньемъ цѣнъ умѣреныхъ и отвореньемъ кредиту выдавцимъ въ разѣ потребы. Але и безпосередно причинялося товариство по змозѣ до розвою питомои литературы, пôддержуючи кредитомъ выдавництво „Правды“ и выдаючи власнымъ накладомъ литературну часть XI. рôчника и XIII. рôчникъ тои-жь часописи. Крôмъ того выдало товариство въ р. 1880 цѣнну працю дра Омеляна Огоновского „Studien auf dem Gebiete der ruthenischen Sprache“ (8° ст. 244) а ôтъ р. 1885 стало выдавати дальше часопись литературну „Зоря“ съ „Бібліотекою Зорѣ“, котрои редакцію веде безъинтересовно много-заслуженый на литературнôмъ поли проф. Ом. Партыцкій, бувшій редакторъ-властитель тои часописи. Товариство брало удѣлъ у всѣхъ важнѣйшихъ манифестаціяхъ и торжествахъ народныхъ, причинялося що року значнѣйшимъ даткомъ до обходу памяти народного генія Тараса Шевченка и приходило въ помôчь безплатными друками або жертвованьемъ книжокъ своихъ декотрымъ ново-завязуючимся товаристамъ рускимъ.

Слѣдувало справозданье касове, въ котрôмъ представленій доходы и розходы въ поодинокихъ рокахъ не тôлько въ загальныхъ сумахъ але и докладно специфікованій и билянсъ товариства съ днемъ 31 грудня 1884, выкавуючій въ активахъ 14.360 зр. 27 кр., а въ пассивахъ 6 543 зр. 14 кр.

Зобранй члены, принявши тіи справозданя до вѣдомости, удѣлили Выдѣлови на внесенье комисіи контрольнои (пп. сов. Ильницкій и П. Огоновскій) абсолюторію за рôкъ 1884 и минувшій.

Ôгтакъ принято на внесенье Выдѣлу слѣдуючихъ новыхъ членôвъ: пп. Костя Лучаковского и дра Юліяна Целевича, професорôвъ рускои гимназіи, п. Тита Реваковича судію въ Садагуры, п. Осипа Ганинчака инжинера при желѣзницяхъ державныхъ и пп. дра Костя Левицкого и Евгенія Олесницкого кандидатôвъ адвокатскихъ у Львовѣ. На внесенье Выдѣлу именовано одногососно почетнымъ членомъ товариства п. Омеляна Партыцкого въ признанье его великихъ заслугъ около рускои литературы.

До нового Выдѣлу выбранй пп. Юл. Романчукъ, Юл. Медвецкій, Ис. Громницкій, Д. Гладиловичь и инж. Барановскій, а на заступникôвъ пп. Мих. Подолиньскій и др К сть Левицкій. Головою товариства выбрано въ-помѣжь выдѣловыхъ п. Ис. Громницкого. До контрольнои комисіи на р. 1885 увôйшли пп. Мих. Коссакъ, Ганинчакъ и Вол. Шухевичь.

Въ кôнци рѣшено одноголосно знижити вкладку членьску изъ 100 зр. на 50 зр. и опустити въ статутѣ 7-мый додатокъ §. 22.

Открыте письмо

до Вп. п. Романа гр. Потоцкого мабуть выбраного посла въ раду державну зъ округа Бережаны Пôдгайцъ-Рогатынъ.

1. Зваживши, що выборы посла до рады державнои суть и повинні бути вôльными;

2. Зваживши, що навѣть передъ самымъ выборомъ предсѣдатель комисіи выборчои въ мысль припису §. 40 ординаціи выборчои вôзвавъ насъ, щобы мы свои голосы пôсля нашого пересвѣдченя безъ нѣякои убôчнои цѣли на того ôтдали, кого мы по своѣй совѣсти за найлѣпшого для загального добра уважали;

3. Зваживши, що выборцѣ, котрій свои голосы ôтдали на свого кандидата, а не на Ваше Благородіе поступили собѣ законно;

4. Зваживши дальше, що тіи выборцѣ и члены громадъ, котрій ихъ выбрали, суть въ стороны скарбу графа Станислава Потоцкого, Вашого тестя, якъ и черезъ иншій обшары двôрскій, страшенно переслѣдованій и тероризованій, н. пр. въ громадахъ Лабшинъ, Лѣсники, Шибалинъ, Саранчуки, Плотича, и т. д.

5. Зваживши нарештѣ, що противно тій выборцѣ-селяне, котрій пôдъ пресівою лѣсничихъ, пôдлѣсничихъ и всякого сорта офіціялистôвъ двôрскихъ и пропинаторôвъ противъ своеи совѣсти мусѣли свои голосы на Ваше Благородіе ôтдати, суть въ найбôльшихъ ласкахъ Бережаньского скарбу, якъ Дôбще, котре зъ лѣсôвъ Шибалиньскихъ щоденно дубы возитъ; —

выборцѣ зъ округа Бережаньского маютъ честь Ваше Благородіе прилюдно запытати:

1. Чи Вашому Благородію вѣдомо о рôжного рода репресаліяхъ и тероризмѣ обшарôвъ двôрскихъ на выборцяхъ, котрій на Васъ не голосували?

2. Чи то дѣеся съ Вашою волею, чи нѣ?

3. Чи таке поступованье годится съ публичною моральностею и съ честею мабуть выбраного посла? и

4. Чи и якій мѣры думаютъ Ваше Благородіе предпринята, щобы усунути рôжного рода надъужитя обшарôвъ двôрскихъ, привернути спокôй въ зворушенôмъ народѣ и усторонити рôжного рода репресаліи?

Инакше будемо примушенй подати до загальнои вѣдомости всякій факты тероризованя поодинокихъ особъ, якъ въ часописяхъ такъ и въ радѣ державнôй.

Выборцъ зъ Бережаньского повѣта.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Справа додатковъ громадскихъ до податковъ*) була послѣдными днями предмегомъ порозумѣня галицкого выдѣлу краевого съ краевою дирекцією скарбу. Ходило именно о порѣшенье питаня, чи можна на громадскій додатки до податковъ вести администраційну екзекуцію тамъ, де иде о заспокоенье иншихъ належитостей, якій громада обовязана платати до скарбу державного на цѣли державній або автономичній. Въ тôмъ взглядѣ обовязувало доси розпорядженье краевои дирекціи скарбу зъ дня 8-го жовтня 1873 р. выдане для староствъ и урядôвъ податковыхъ, котрымъ заборонено задержувати при выплатѣ громадскихъ додатковъ, якои-будь части тыхъ-же додатковъ въ цѣли заспокоєня залягаючихъ у дотычнои громады претенсій скарбовыхъ. На случай, если бы у громады залягали податки державній або стоячій съ ними на рôвнѣ належитости, допускае повысше розпорядженье въ засадѣ можнôсть политичнои екзекуціи на додатки громадскій съ тымъ однакъ застереженьемъ, що уживати сего средства можутъ тôлько староства, яко власти управляючій политичными екзекуціями и тôлько въ такихъ случаяхъ, коли уживано супротивъ громады вже другихъ лекшихъ примусовыхъ средствъ, а тѣ оказались безъ наслѣдковъ. Законъ громадскій не увôльняе громадскихъ додатковъ ôтъ екзекуціи, а противно вказуе въ деякихъ случаяхъ на можнôсть веденя екзекуціи судовои. Въ тôмъ взглядѣ истнуе постановленье, выдане въ р. 1880 черезъ министерства скарбу и справъ внутрѣшныхъ для урядôвъ податковыхъ. Постановленье тое подае процедеръ, пôсля котрого поступати маютъ уряды податковій на случай введеня судовои екзекуціи на громадскій додатки до податковъ. Показуесь зъ-ôтси, що если екзекуція судова въ взгляду на тѣ додатки дозволена, то муситъ бути въ засадѣ дозволеною и екзекуція политична. Ходитъ тôлько о тое, щобы права веденя екзекуціи политичнои не надъуживано, и щобы не выходжено по-за границѣ, зазначенй розпорядженьемъ зъ р. 1873. Тымчасомъ почато дуже часто уживати такои екзекуціи на громадскій додатки до податковъ въ цѣли стягненя залягаючихъ належитостей краевого фонду школьного, що получене було съ утискомъ для дотычныхъ громадъ. Громады почали вносити численій жалобы до выдѣлу краевого, а се спонукало выдѣлъ краевый выступити съ жаданьемъ, щобы краева дирекція скарбу розпорядила урядамъ податковымъ, що стягненій громадскій додатки належитъ выплачувати безвзглядно зверхности дотычныхъ громадъ, и що не вôльно ихъ на жадній иншій цѣли анѣ зъужитковувати, анѣ обтяжати кондиктами.

(*Конференція нѣмецкихъ либераловъ.*) Провôдники нѣмецко-либеральнои партіи: Гербстъ, Коцъ, Пленеръ, Шаршмидъ, Штурмъ и Вайтльофъ окликали на день 21 с. м. конференцію своихъ сторонниковъ въ цѣли обговореня будущого становища и организаціи лѣвицѣ. На конференціи маe выступити пос. Пленеръ съ проектомъ организаціи такого клюбу лѣвицѣ, въ котрôмъ бы засѣдати могли побôчь умѣркованыхъ такожь т. зв. послы острѣйшого тону. Заходитъ тôлько питанье, пôдъ якимъ знаменемъ може наступити злука умѣркованыхъ послôвъ съ крайными. Надъ тымъ застановлюваноея вже послѣдными днями на засѣданю комитету сполученои лѣвицѣ, а переважна часть членôвъ комитету освѣдчилась за зробленьемъ уступства скрайнымъ посламъ и за названьемъ нового клюбу мѣсто „сполучена лѣвиця“ клюбомъ „народнымъ нѣмецкимъ“. Члены комитету рефлектували и на тое, що послы бôльшихъ посѣлостей съ Хлюмецкимъ на чолѣ нѣякъ не згодятся на спôльне выступленье пôдъ такъ драстичною егидою, однакъ помимо того освѣдчились бôльшостію голосôвъ за повысшою змѣною, котру задумуютъ перевести навѣть за цѣну утраты Хлюмецкого и послôвъ бôльшои посѣлости. Замѣтно и тое, що на запросинахъ на конференцію на 21 с. м. не пôдписавоя анѣ Хлюмецкій анѣ Томащукъ.

(*Правительство угорске*) намѣряе, якъ довѣдуемось зъ справозданя посольского угорского министра просвѣты Трефорта, выступити съ немаловажными проектами законодавчими. Намѣряе оно именно внести проектъ продовженя выборчого періоду соймового зъ трохъ лѣтъ на шесть и змѣну закона о неможливости лученя посольского мандату съ деякими урядами. Въ дальшôй части свого справозданя заповѣвъ министеръ ôткрытье третого факультету медичного въ Угорщинѣ и реформу конгруы низшого духовенства.

(*Галицкій выдѣлъ краевый*) удѣливъ титуломъ субвенціи повѣтови скалатскому на будôвлю дороги зъ Грималова до Товстого суму 1.500 зр., а повѣтови ланцутскому на дальшу будôвлю дороги зъ Ланцута до Лежайска 3.000 зр.

(*Галицка краева рада школьна*) выслала дня 5 с. м. до всѣхъ радъ школьныхъ окружныхъ письмо, въ котрôмъ покликуючись на рескриптъ министерства просвѣты зъ дня 24 мая 1885 на-

---

а навѣть стараеся вложити въ уста дѣевыхъ людей олова а инодѣ и цѣлй розмовы въ мѣсцевôмъ языцѣ. Може бути, що сей couleur locale здаеся польскôй публицѣ дуже типичнымъ, але въ дѣйстности треба намъ подивляти множество етнографичныхъ и лингвистичныхъ похибокъ, супротивъ котрыхъ гасне що хвиля артистична вартôсть самои повѣсти въ очахъ кождого, хто хочь трохa познакомленый съ историчною етнографіею и народною мовою Украины. Вкажемо тутъ кôлька примѣрôвъ: Козаки Хмѣльницкого называются часто „гайдамаками“ (I, 94) т. е. терминомъ, повставшимъ въ XVIII столѣтю и передъ тымъ незвѣстнымъ на Украинѣ; козаки паньскихъ надворныхъ милицій носятъ у п. Сѣнкевича завсѣгды назву „семенôвъ“, а терминомъ тымъ называли, о скôлько намъ звѣстно, Турки тыхъ козакôвъ, котрій поселились въ Бессарабіи при кôнци XVII столѣтя. Запорожцѣ представляются разъ яко пôвнага голота, другій разъ одѣтыми въ мундуры, по котрыхъ можна познôзнати одинъ курѣнь ôтъ другого (I, 250). Въ войску козацкôмъ подыбуемо кромѣ полковниковъ такожь нѣколи не истнувавшихъ „пôдполковниковъ“ (I, 267). Хмѣльницкій, повертаючи зъ корсуньскои битвы, мусѣвъ имовѣрно кудысь заѣздити, щобы перемѣнити одѣжь, бо въѣздитъ въ Корсунь въ парадномъ театральномъ одязѣ, весь въ пурпурѣ. (I, 251). Запорожцѣ приневолюютъ народъ называти себе „шляхетно уроджеными козаками“ (I. 245). Описуючи православный княжій дôмъ Курцевичѣвъ, будьто-бы здичѣлый въ степовôмъ селѣ, котрого члены однакъ учились у кіево-братского монаха, авторъ велитъ дѣвчинѣ зъ роду Курцевичѣвъ писати любовній письма въ польскôмъ языцѣ, наслѣдуючи явно стиль XVII. столѣтя (I, 108). То нежданe ополяченье княжны, котрои цѣла рôдня говорила по руски и котра выховувалась пôдъ руководствомъ рускаго монаха, можна пояснити собѣ хиба лишь теоріею п. Сѣнкевича о „вродженôй шляхотности“, идентичнôй по его гадцѣ съ польскими національными формами. Церковь Николая Доброго въ Кіевѣ перетворивъ авторъ въ жѣночій монастыръ нарочно для того, щобы козаки могли передушити въ нѣмъ монахинь (?) и схоронившихся тамъ „ляшокъ“ (III, 266). Рôжнородній особы повести спѣваютъ ôтъ часу до часу народній пѣсни зъ репертоару, неможливого въ XVII столѣтю, якъ н. пр. пѣснь о Серпязѣ, котра нѣколи не була народною а котру уложили псевдо-етнографы нарочно для „Запорожскои Старины“ Срезневского, пѣснь о Бондарôвнѣ, въ котрôй говорится о старостѣ Канѣвскôмъ жившôмъ въ другôй половинѣ XVIII столѣтя (II, 65), о Дорошенку, котрый доперва въ 20 лѣтъ пôзнѣйше бувъ гетьманомъ (II, 73) и въ кôнци книжній силлябичній стихи, выписанй зъ лѣтописи Єрлича, котрыхъ нѣколи нѣхто не спѣвавъ бо й ледви чи можна бы ихъ спѣвати (II, 198). Для козакôвъ придумавъ п. Сѣнкевичь небувалый, особный боевый окликъ: „коли! коли!“, котрый пôднимали они не тôлько въ часѣ битвы (I, 161) але и на нарадѣ, коли хотѣли высказати свою готовôсть до походу, хочь властиво въ тую власне хвилю не було кого колоти (II, 164) и т. п. (Дальше буде).

казує радамъ шкôльнымъ окружнымъ, щобы при обсаджуваню учительскихъ посадъ въ школахъ народныхъ передъ выставленьемъ декретôвъ номинаційныхъ а взглядно передъ предложеньемъ внесеня на занменованье або запрезентованье учителя пильно звертали увагу на моральну сторону кандидатôвъ и доходили ихъ минувшости и щобы ôттакъ не допускали до обнятія мѣсць учительскихъ людей, котрыхъ давнѣйше поступованье не дає поруки ихъ примѣрности и ревности въ повненю обовязкôвъ стану учительского. Въ тôй цѣли поручає рада шкôльна краєва радамъ окружнымъ удержувати въ евиденціи списъ особъ, по причинѣ каридостойныхъ поступкôвъ зъ звязи учительскои вылученыхъ.

(*При новыхъ выборахъ*) ôтбувшихся дня 17 с. м. зъ курій буковиньскихъ мѣстъ Радôвцѣ-Сучава-Кимполюнгъ въ мѣсце зложившого мандатъ зъ сихъ округôвъ министра торговлѣ Пино, выбрано посломъ министра просвѣты Конрада 362 голосами. Контркандидатъ Питей одержавъ 28 голосôвъ.

(*Министерство справъ внутрѣшныхъ*) зарядило по причинѣ заразы товару, яка выбухла въ Боснiи и Герцеговинѣ, замкнути для транспортôвъ товару границю сихъ обохъ краѣвъ.

ЗАГРАНИЦЯ.

Ще о зъѣздѣ трицѣсарскôмъ. Якъ велике значенье привязуютъ нынѣ до зъѣзду монархôвъ, сего не потребуемо тутъ доказузати, се звѣстно ажь надто зъ давнѣйшихъ зъѣздôвъ, а хочь бы и зъ послѣдного въ Скерневицяхъ. Не диво отже, що поголоска о зъѣздѣ царя российского съ цѣсаремъ австрійскимъ и нѣмецкимъ не дає деякимъ политикамъ спокôйно спати и ледве що притихне, то знову на яву выходитъ. О зъѣздѣ трехъ цѣсарѣвъ сего року вже досить писалося и та сама справа знову теперь высуваєсь на передъ. Коли однакожь одна газеты уважаютъ поголоску о сѣмъ зъѣздѣ за зовсѣмъ безпôдставну, бо основану лишь на тôмъ, що рôвночасно коли цѣсарь австрійскій мае приѣхати до Чехъ на великi маневры, царь Александеръ III буде тогды въ Варшавѣ и що цѣсарь нѣмецкій, якъ що року такъ и теперь приѣде до Гаштайну на купель а двôръ австрійскій буде тогды перебувати въ Ишль, — отже дуже добра нагода до всякихъ комбинацій; то другi газеты особливожь вѣденьскi, стоячi въ певныхъôтносинахъ до кругôвъ двôрскихъ майже вже на певно голосятъ о зъѣздѣ трехъ цѣсарѣвъ и опираютъ свои вѣсти на певныхъ диспозиціяхъ австрійского двору, зъ котрыхъ майже вже на певно означаютъ часъ и мѣсце зъѣзду. Диспозиціи двору австрійского суть слѣдуючi: Дня 24 с. м. выѣзджае австрійска цѣсарева до Ишль а за кôлька днѣвъ приѣде туды и цѣсарь и перебудутъ тамъ черезъ пôвтора мѣсяця; 18 серпня приѣде туды архикн. Рудольфъ а 19 або 20 серпня повернутъ цѣсарь и архикн. Рудольфъ до Вѣдня, бо въ тôмъ часѣ сподѣваются тамъ приѣзду бельгійского короля Леопольда съ женою. Що тамъ ще к о г о с ь и н ш о г о сподѣваются выходитъ зъ того, що въ бургу и въ Шенбрунѣ приготовуютъ помешканя. Дня 24 серпня выѣзджае цѣлый двôръ австрійскій и гостѣ до Чехъ на маневры, де цѣсарь и цѣле товариство будутъ перебувати на замку въ Райхштадтъ. Маневры скôнчатся вже 1 вересня а цѣсарь и король бельгійскій лишатся ще въ Райхштадтѣ ажь до 7 вересня, почѣмъ гостѣ розъѣдутся домôвъ а цѣсарь съ архикн. Рудольфомъ выѣдутъ на маневры до Хорватiи. Зъ сихъ диспозицій вносятъ отже, що зъѣздъ трехъ цѣсарѣвъ ôтбудеся або межи 20 або 23 серпня у Вѣдни або межи 1 а 7 вересня въ Райхштадтѣ въ Чехахъ. Комбинація сѝ выдаются однакожь досить смѣлi, коли розважимо, що заграничнi газеты ôтъ якогось часу мовчатъ звову упорно о сѣмъ зъѣздѣ а въ Россiи чимъ разъ бôльше розходятся вѣсти, що архикн. Рудольфъ мае приѣхати до Петербурга, зъ ôтки знову поѣде на Кавказъ.

Россiя. Характеристичнымъ для ôтношень россiйскихъ есть, що въ Россiи не перестаютъ все ще ôтъ часу до часу проявлятися рухи аграрнi и непокои студентôвъ. Такъ доносятъ зъ полудневои Россiи, що въ селѣ Чернечи коло Балты выбухли знову рухи аграрнi. Селяне кинулись на грунты тамошного помѣщика, забрали ихъ и заорали. За примѣромъ селянъ того села пôшли и доокрестнi селяне и треба було ажь завôзвати войсковои помочи, щобы знову ладъ завести. Для уміренія розрухôвъ въ Чернечи выслано двѣ компанiи войска, але селяне ставили сильный опôръ. До ужитку оружія на щастье не прiйшло. — Въ Вильнѣ въ учительскôй семинаріи лучився знову случай, нагадуючiй аферу съ Апухтиномъ въ Варшавѣ. Два студенты той семинаріи Апинченко и Мамовичъ выключенi зъ семинаріи за неôтповѣдне поведенье, зайшли до помешканя директора семинаріи и тамъ его побили. Директоръ задержавъ Апинченка за руку а Мамовичъ тогды кинувся на директора, подеръ ему руку и кинувся на жену директôра и двѣ его сестры, котрi хотѣли его боронити. По указу царя засуджено обохъ виновникôвъ въ арештантскi роты пôдъ надзоромъ военнымъ, першого на два роки а другого на рôкъ. — Цѣкавôю зъ богато взглядôвъ есть нова постанова для россiйскихъ университетôвъ введена теперь въ житье. Пôсля сеи постановы мусятъ студенты университетôвъ россiйскихъ, котрi хотятъ бути принятi до сихъ заведень науковыхъ вносити прошеня до ректоратôвъ и залучати до сихъ прошень крôмъ ôтповѣдныхъ свѣдоцтвъ ще такожь двѣ фотографiи съ власноручнымъ пôдписомъ и свѣдоцтво доброго поведеня ôтъ полиціи зъ мѣсцевости, до котрои приналежатъ. Крôмъ сего всѣ студенты университетôвъ обовязанi ходити въ мундурахъ.

Нѣмеччина. Въ коротко по собѣ наступаючôмъ часѣ стратила Нѣмеччина двохъ великихъ мужôвъ а войско нѣмецке своихъ славныхъ маршалкôвъ. Недавно померъ кн. Фридрихъ Кароль Пруский а 17 с. м. померъ знову въ Карловарахъ ген. Мантайфель, маршалокъ войскъ нѣмецкихъ, вславившiйся пôдчасъ вôйны пруско-французкои и бувшiй намѣстникъ Альзацiи и Лотарингiи. Такъ зменшилося число нѣмецкихъ маршалкôвъ ажь до двохъ, котрi ще доси позôстали, а сими суть: цѣсарь Вильгельмъ и гр. Мольтке.—Справа походу на Занзибаръ, такъ шумно недавно пôднесена, розôйдесь, якъ вдаеся, на нѣчôмъ. „Nat. Ztg.“ довѣдуеся зъ добре поинформованого жерела, що вѣсти, якi всходно-африканьске товариство нѣмецке розсѣвало, що будто-бы султанъ занзибарскiй допускався всѣлякихъ безправностей на нѣмецкихъ пôдданыхъ, суть зовсѣмъ безъосновнi и зôстали вже навѣть ôткликанi. — Справа наслѣдства брауншвайгского престола мала рѣшитися ще сего тыждня въ нѣмецкôй радѣ звязковôй. Якъ сталося, доси ще незвѣстно; говорятъ лишь, що Баварiя мала прихилитися до внесеня пруского, але безъ его мотивôвъ. — Процесъ Штекера, придворного проповѣдника пруского закôнчився тымъ, що судъ засудивъ обжалованого редактора газеты „Freie Ztg.“, Бекера але увзглядниввъ лагодячi обставины, що именно самъ приватный обвинитель, пасторъ Штекеръ вызывавъ противникôвъ и що въ процесѣ соцiялиста Евальда зложивъ присягу безъ розваги.

Англiя. Кризисъ министерска имовѣрно вже закôнчилася. Дня 17 с. м. приѣхала англiйска королева зъ Бальморель до Уиндсеръ (Windsor) и принимала заразъ на другiй день лорда Сальсберого, котрый заявивъ, що мôгъ-бы зложити кабинетъ консервативный, скоро-бы лишь мавъ поруку, що либеральна бôльшôсть парляменту схотѣла погодитись съ кабинетомъ консервативнымъ. Доси не оголошено ще повнои листы кабинету; здаеся однакожь, що крôмъ Сальсберого бôйдутъ ще въ складъ кабинету: Норткотъ, Гифардъ, Черчиль, Смайсъ, Гамильтонъ, Кросъ, кн. Ричмондъ, Кренбрукъ, Меннерсъ и Едвардъ Стеннонъ.

Италiя. Палата послôвъ приняла въ тайнôмъ голосованю дня 17 с. м. 163 голосами противъ 159 буджетъ министерства дѣлъ заграничныхъ. Римскi часописи доносятъ, що рада министрôвъ постановила подати прошенье о димисiю кабинету, позаякъ буджетъ министерства дѣлъ заграничныхъ перейшовъ лишь бôльшостею чотырехъ голосôвъ. Коли-бъ на тôмъ засѣданю було повне число послôвъ, то кабинетъ бувъ-бы певно упавъ, позаякъ до Риму надôйшли зъ Масауахъ знову непокоячi вѣсти. Межи италiйскимъ войскомъ въ Масауахъ мала именно выбухнути якась заразлива хороба а на кораблi „Анкона“, що стоитъ передъ Масауахъ вже тôлько людей вымерло зъ залоги, ще нема достаточного числа людей до щоденнои обслуги.

НОВИНКИ.

— **Центральный Выдѣлъ товариства „Просвѣта“** у Львовѣ на своемъ засѣданю дня 16 л. червня с. р. порѣшивъ слѣдуючi справы: 1) Читальнямъ въ Накваши, Лопатынѣ, Бережницi, Печенiи, читальни „имени Шевченка“ въ Новици, Опришôвцяхъ, Синевôдску, Лючи и Утѣшковѣ рѣшено дати даромъ книжочки товариства; 2) Постановлено закупити накладъ повѣстей Марка Вовчка ôтъ п. Ом. Партыцкого на власнôсть товариства. 3) Рѣшено заразъ по сегорôчнôмъ календари зачати печатати новый накладъ колядъ и щедрôвокъ Ос. Федьковича. 4) На прошенье товариства ремѣсникôвъ „Зоря“ у Львовѣ рѣшено полишену по товариствѣ „Побратимъ“ готôвку въ квотѣ 48 зр. 44 кр. а. в. разомъ съ ôтсотками передати на власнôсть товариству „Зоря“, съ тымъ однакожь застереженьемъ, щобы сихъ грошей по можности ужило на заснованье стипендiи для ремѣсникôвъ Русинôвъ. 5) На справозданье п. Вас. Бѣлецкого принято працю „Про географiю“ для товариства. Дальше полагоджено рôжнi справы администраційнi и принято въ члены товариства: 1) читальню въ Пробôжнôй, 2) Ивана Матѣева, учителя гимназiяльного у Львовѣ; 3) читальню въ Накваши, 4) читальню въ Люблинци новôмъ, 5) читальню въ Жуличахъ, 6) читальню въ Угновѣ, 7) читальню въ Бережницi, 8) читальню въ Печенiи, 9) читальню въ Березовѣ нижнôмъ, 10) читальню „имени Шевченка“ въ Новици, 11) читальню въ Синевôдску нижнôмъ, 12) школу народну въ Бѣльчу, 13) читальню въ Лючи, 14) Николая Руденьского учителя въ Зеленôмъ, 15) читальню въ Утѣшковѣ, 16) читальню въ Волосянцѣ, 17) Стефана Ружиловича, 18) Федора Рошковича и 19) Петра Фурова Флекова, господарѣвъ въ Волосянцѣ, 20) читальню въ Чорнокôнцяхъ великихъ, 21) Стефана Танчаковского ц. к. адъюнкта судового въ Коломыи.

— **Въ справѣ именованя суфрагана** для перемыскои гр. кат. епархiи пише „N. fr. Presse“, що хочь зъ деякихъ приготовленъ можна-бы судити, що се именованье вже незадовго наступитъ, то однакожь еп. Ступницкiй найбôльше интересованый въ сѣй справѣ не зôставъ ще до сеи поры повѣдомленый о тôмъ постановленю. Такъ само и крылошане перемыскi Вп. оо. Шашкевичь и Юзыченьскiй, о котрыхъ пенсiонованю писали недавно газеты, заявили, коли недавно були у Львовѣ, що ихъ о такôмъ поставленю доси ще не повѣдомлено.

— **Въ львôвскôй полиціи** ставилися сими днями путники на св. Методiевске торжество въ Петербурзѣ пп.: Площаньскiй, Марковъ, дръ И. Добрянскiй, дръ М. Король, дръ Павенцкiй и Т. Коцовскiй. Панôвъ сихъ переслухувавъ самъ директоръ полиціи п. Кшачковскiй на пôставѣ §. 11 якогось розпорядженя зъ 1854 р. потягаючи ихъ до отвѣчальности одныхъ за саму поѣздку, а другихъ за выголошенi на сѣмъ торжествѣ бесѣды. Крôмъ того були такожь переслухуванi на полиціи пп. Крушиньскiй, Курбасъ и Мончаловскiй за высылку телеграмôвъ и пôдписанье адресы.

— **Испытъ зрѣлости** въ рускôй гимназiи у Львовѣ ôтбувався ôтъ 16—20 с. м., а результатъ его есть слѣдуючiй: Съ ôтличiемъ выдержали испытъ слѣдуючi абитурiенты: Яцѣвъ Теодоръ, Кондрацкiй Василь, Пастернакъ Василь, Дорожиньскiй Василь; съ добрымъ успѣхомъ: Борисъ Семенъ, Дрималикъ Иванъ, Михайлôвъ Данило, Шумило Михайло, Пытликъ Стефанъ, Лаврецкiй Василь, Копровскiй Антôнъ, Яцковскiй Володимиръ, Чернецкiй Василь, Гавякъ Никола, Дроздовскiй Володимиръ, Иванець Iосифъ, Лаврецкiй Володимиръ, Бѣржиньскiй Iосифъ и панна Софiя Окуневска. Разомъ приступило до испыту зрѣлости 23 абитурiентôвъ; зъ тыхъ выдержало испытъ 19, а именно 4 съ ôтличiемъ а 15 съ добрымъ успѣхомъ, 1 получивъ поправку по феріяхъ а 3 репробованi на пôвъ року.

— **Рускiй правотарь домовый.** Зъ друкарнѣ появивилися новъ дальшi 4 аркушѣ „Рускаго правотаря домового“, а именно 20, 21, 22 и 23 на стр. 305—368. Змѣстъ ихъ слѣдуючiй: Особливi приписы що до купна и доставы межи купуючими (торговельниками). *Контрактъ вынайму* (полѣтя и найму). Права и обовязки обохъ сторôнъ контрактуючихъ. Розвязанье контракту вынайму. *Контракты заплатнi що до свѣдченя послугъ.* I. Властивый контрактъ заплатный. II Контрактъ инсталяційный. III. Контрактъ служебовый. IV. Контрактъ о науку. V. Контрактъ заплатный що до обстараня якоись орудки. VI. Контрактъ о будову. VII. Контрактъ о накладъ. Зворотъ даного на выконанье неможливого або забороненого дѣла. *Контрактъ спôлки.* Право и обовязки спôльникôвъ. Ôтносины спôлки до нечленôвъ. Розвязанье спôлки и выступленье зъ неи. Подѣлъ спôльного маетку. *Контракты супружнi.* Вѣно. Придане. Выправа. Ранный даръ. Спôльнôсть маеткова. Зарядъ и пожитковане власного маетку. Дохôдъ вдовиный. Забезпеченье вѣна, приданого и доходу вдовиного. Даровизны межи супругами а зарученными. Взаимнi завѣщаня. Контрактъ унаслѣдованя. Право доживôтя. Зрôвнанье дѣтей. Ôгдѣленье маетку. *Контракты на угадъ.* 1. Закладъ. 2. Гра. 3. Льосъ. 4. Купно надѣи. 5. Выплата доживôтна. 6. Заведеня спôльного заосмотреня. 7. Контрактъ забезпеченя. *Право вынагороды шкоды и задосыть учиненье.* — Самыхъ взôрцевъ 29. — Остатнi аркушѣ то есть 24, 25, 26 и 27 вже друкуются. Цѣлый першiй томъ появится на певно съ кôнцемъ сего а найдальше съ початкомъ слѣдуючого мѣсяця; до того часу лише можна складати предплату на той першiй томъ въ сумѣ 3 зр. 25 кр. По выходѣ цѣна буде пôдвысшена. Хто отже хоче зъ одноi стороны користати зъ предплатноi цѣны, а зъ другои прiйти выдавництву въ помôчь, просимо надсылати предплаты на першiй томъ. Высылка П. Т. предплатникамъ наступитъ въ половинѣ липня. До сего часу просимо о терпеливôсть. Съ поважаньемъ — *Василь Лукичъ* и *Юлiянъ Семигиновскiй.*

— **Для бѣдныхъ ученикôвъ рускои гимназiи** прислали дальше П. Т.: о. Iосифъ Шуховскiй зъ Братковець 2 зр; о. Воєвудка зъ Зеленои 1 зр.; о. К. Селецкiй зъ Жужеля 3 зр.; о. Матюкъ зъ Ляшокъ 5 зр.; о. Андрей Качала зъ Мединя 5 зр. Добродѣямъ симъ спаси Бôгъ за ихъ щедрi датки! — *Василь Ильницкiй,* директоръ рускои гимназiи.

— **Холера въ Испанiи и еи щепленье.** Зъ Мадриду доносятъ, що холера знову на добре розгостилася въ Испанiи. Въ провинцiяхъ Мурцiя, Валенцiя и Кастельона занедужало дня 17 с. м. 575 особъ на холеру а зъ тыхъ померло 222. Пошесть зачинае чимъ разъ бôльше непокоити такъ само правительство испаньоке якъ и сусѣднi державы. Гадку дра Феррана, заводити всюды щепленье холеры залишено, позаякъ не можна оконстатувати, чи дѣйотно таке щепленье пошесть зовсѣмъ усуває або хочь ей зменшуе. Въ мѣстѣ Альцира — якъ мы вже разъ доносили — защеплено холеру 8794 людямъ и показалося, що зъ занедужавшихъ 14 щепленыхъ померло 3, але сего не можна сконстатувати, чи тi щепленi якъ разъ черезъ сю операцiю позôставали при житю, чи они и безъ того були-бы не померли. Кореспондентъ французкои газеты „Temps“ давъ собѣ защепити холеру зъ свого обовязку репортерского и такъ описуе сю операцiю: Щепленье холеры ôтбуваеся зовсѣмъ такъ якъ щепленье ôспы, лишь що береся до сего матерiю, въ котрôй суть микробы холеричнi. Около одного грама такои матерiи запускаеся зъ заду на горѣшныхъ раменахъ, що робитъ не малый бôль. Заразъ по запущеню матерiи чуеся бôль въ обохъ рукахъ, котрый скоро стае такъ великiй, що не можна руками двигати. По 6—7 годинъ наступае горячка и дрощь а пульсъ бье 120 разôвъ на минуту. Въ 10 минутъ по першôмъ дрощи пôдноситься температура тѣла и щепленый зачинае сильно потитися; въ 12 годинъ по щепленю зачинае чоловѣка млоити, але рвоты нема лишь наступае слабе розвôльненье. Сѝ обявы щепленя выступаютъ у одныхъ людей слабше у другихъ сильнѣйше але певне розстроенье позôстае у всѣхъ черезъ кôлька днѣвъ.

— **Розрухи робôтникôвъ въ Бернѣ на Моравiи.** По поводу заведеня нормального дня робочого прiйшло межи робôтниками текстильного промыслу (въ фабрикахъ выробôвъ вовняныхъ) а фабрикантами до великого конфликту такъ, що прiйшло ажь до розливу крови. Доси працювали тамъ робôтники 11½ год. денно съ перервою одноi годины на обѣдъ и по чверть годины на снѣданье и пôдвечѣрокъ. Робôтники працювали тамъ отже ôтъ 6 год. рано до 7 въ вечеръ. Новый законъ фабричный назначуе теперь однакожь лишь 11 год. роботы и робôтники постановили робити лишь ôтъ 6 год. рано до 6 въ вечеръ, на що знову фабриканты не хотѣли пристати, бо се значилобы для нихъ лишь 10½ год. роботы, позаякъ они змушенi законом додержувати 11½ год. перервы. Въ наслѣдокъ сего непорозумѣня отже прiйшло дня 16 с. м. до великихъ розрухôвъ мѣжь робôтниками. Въ богато фабрикахъ выйшли робôтники того дня вже о 6 год., въ другихъ знову задержано ихъ ажь до 7 год. Се сталося причиною, що робôтники зôбралися громадно передъ сими фабриками и почали камѣньемъ выбиватиôкна. Мѣска полиція не могла дати собѣ рады съ удержаньемъ порядку и завôзвала войско. Теперь прiйшло до формальноi битвы; одна часть робôтникôвъ руйнувала фабрики а друга знову вела борбу съ войскомъ. Жовнѣры рубали шаблями и кололи багнетами а робôтники кидали камѣньемъ и били друками або рамами ôтъ ôконъ съ понабиваными цвяхами, котрыми ранили особливо конѣ кавалерiи и тымъ робили середъ кавалерiи тымъ бôльше замѣшанье. Борба та тревала ажь до 12 год. въ ночи. Зъ помежи робôтникôвъ есть дуже богато раненыхъ а зъ войска двохъ официрôвъ и 6 жовнѣрôвъ. Фаврика Густава Кафки, домы фабрикантôвъ Левъ и богато другихъ страшно зруйнованi. Въ ночи ще зареквировано войско зъ Австерлиць; 60 особъ арештовано.

— **Въ селѣ Плесковцяхъ**, повѣта тернопôльского, выбухъ дня 16 л. червня о годинѣ 11 передъ полуднемъ огонь и при сильнôмъ вѣтрѣ обнявъ въ пôвъ годины 30 хатъ вразъ изъ близько 100 господарскими будынками. Нѣчого не можна було выратувати, бо вѣтеръ кидавъ огнемъ на всѣ стороны; все що зъ хатъ выносили, палилося будь на подвôрю, будь на огородѣ. Мѣжь иншими згорѣла канцелярiя громадска вразъ оъ всѣми актами и школа, котру тая маленька и бѣдна громада ледви що ино поставила. При огни богато ратунку дававъ Всч. о. В. Поховскiй зъ Залозець. Воч. о. Стефанъ Бѣлиньскiй зъ Чернихова ревно занявся долею нещасливыхъ, достарчае имъ самъ живности и по цѣлôй околици будь особисто будь письменно упрашае о пôдмогу.

— **Пожары.** Въ Ушковцяхъ, повѣта перемышляньского згорѣло шѣсть селяньскихъ господаровъ при чѣмъ згорѣло такожь 6 штукъ худобы и двое свиней. Страта въ меншôй части убезпечена выноситъ около 500 зр. Причина пожару доси ще невыслѣджена. — Въ Горбиловѣ, пов. сокальского, згорѣвъ фôльварокъ гр. Збигнева Лянцкороньского съ всѣми будынками и богато худобы. Шкода выноситъ 20.000 зр. и була лишь въ части убезпечена. Огонь, здаесь, бувъ пôдложеный.

— **Щаднича каса** Общого рôльничо-кредит. Заведеня у Львовѣ буде по поводу замкненя пôврôчныхъ рахункôвъ закрыта съ днемъ 14 (26) червня ажь до 18 (30) липня с. р. включно.

— **Опорожненi посады.** При гимназiи Францъ Iосифа опорожнена посада учителя клясичнои филологiи; речинець до поданя назначеный до 10 липня с. р. — При магистратѣ въ Пôдгайцяхъ опорожнена посада секретаря съ рôчною платнею 500 зр.; речинець до 30 липня с. р.

— **Именованя.** П. Кароль Раверъ получивъ посаду учителя въ гимназiи Францъ Iосифа у Львовѣ. — Секретарями повѣтовыми именованi: Константинъ Чарковскiй и Кароль Голимунтовичь а канцелистами намѣстництва: Фр. З. Козловскiй и Рудольфъ Дерфлеръ. Секретарь повѣтовый Володиславъ Яновскiй перенесеный зъ Живця до Долины, Игнатiй Трояновскiй зô Львова до Нового Торгу и Андрѣй Бугера зô Львова до Живця.

— **Степень лѣкарѣвъ ветеринарiи** въ тутешнôй школѣ ветеринарiи получили пп.: Германъ Атласъ, Лукашевскiй Андрѣй єлевъ ветеринарiи II класы при 8 полку уланôвъ и Марко Димитрiй.

— **Доповняючiй выборъ** одного члена рады повѣтовои въ Скалатѣ зъ курiи громадъ мѣскихъ ôтбудеся дня 7 липня с. р.

— **Выдѣлъ читальнѣ** въ Сѣвцѣ калускôй складае симъ прилюдну, щиросердечну подяку Вп.: мѣщанамъ зъ Калуша и тамошному мѣщаньокому хорови спѣвакôвъ пôдъ управою п. Спиридiона Губчака и прочимъ Вп. Гостямъ, котрi другого дня Зеленыхъ Святъ зволили своимъ ласкавымъ удѣломъ, прехорошимъ спѣвомъ и жертволюбiемъ звеличити торжество ôткрытя сѣвецкои читальнѣ. — Именемъ Выдѣлу читальнѣ. *О. Погорецкiй.*

— **Выдѣлъ читальнѣ** въ Печенiи маe честь зложити прилюдну подяку товариству „Проовѣта“ за ласкавый даръ 61 книжочокъ, а обществу им. Качковского за даръ 34 книжочокъ для тои-жь читальнѣ. — Отъ Выдѣлу читальнѣ въ Печенiи, дня 15 червня 1885. — *Предсѣдатель.*

— **Выдѣлъ читальнѣ** въ Печихвостахъ складае прилюдну подяку Хвальному товариству „Просвѣта“ за щедрый даръ 61 книжочокъ свого давнѣйшого выданя и обществу им. М. Качковского за даръ 43 книжочокъ до библiотеки нашои читальнѣ. — Михайло Дикальскiй, заступникъ головы; Максимъ Зеленый, секретарь.

— **Выдѣлъ читальнѣ** въ Накваши зъ пôдъ Бродôвъ складае прилюдну подяку Свѣтлымъ товариствамъ „Просвѣта“ и „им. М. Качковского“ за дарованi книжочки зъ минувшихъ лѣтъ. — Отъ Выдѣлу читальнѣ въ Накваши.

— **Выдѣлъ читальнѣ** въ Колодѣвцѣ пôдъ Скалатомъ, складае симъ прилюдно щиру подяку товариству „Просвѣта“ у Львовѣ за щедрый даръ книжокъ въ хосенъ нашои читальнѣ. — За Выдѣлъ о. *Стефанъ Кобляньскiй.*

— **Землетрясенье** въ Кашмирѣ, о котрôмъ мы недавно доносили, розтягалось, якъ доносятъ англiйскi газеты, на цѣлый край. Землетрясенье розпочалося 31 мая и тревало цѣлый день 1 черв-

ня — розумѣєсь съ бо̂льшими або̂ меншими перервами. Въ Сринагарѣ выдобуто доси зъ по̂дъ розвалинъ 87 убитыхъ и 100 раненыхъ. Дня 6 червня землетрясенье знову проявилося и тревае дальше съ перервами, але есть вже далеко слабше. Може бути, що се землетрясенье стоитъ въ яко̂й звязи съ выбухомъ вулкану на островѣ Ява, котрый вже передъ двома мѣсяцями ставъ выбухати й доси ще не успокоився.

— **Нова язва на винницѣ.** „Одес. Вѣстникъ“ доноситъ, що въ Бесарабіи и Румунія появилась незнана доси комаха и зовсѣмъ ро̂жна о̂тъ звѣстнои филоксеры, котра кинулась въ великôй масѣ на виногради и наробила въ тыхъ краяхъ дуже великои шкоды. Комаха ся мае бути далеко шко̂дливша о̂тъ филоксеры. Правительство россійске высылае окрему комисію на мѣсце шкоды, котра мае розслѣдити ою комаху и подати спосо̂бъ, якимъ-бы ей можна нищити.

— **Щербата доля.** Николай Махникъ, селянинъ зъ Лисковатого, на передно̂вку 1884 року удався зарôбку ради на желѣзницю до Кросценка коло Хирова, абы себе, жѣнку и 4 дѣтей прокормити. Але горе! — при роботѣ на желѣзници черезъ свою неосторогу потерпѣвъ таку тяжку ушкоду тѣлесну, що привезеный до дому померъ въ лини, полишивши жѣнку и четверо сиро̂тъ въ крайно̂й нуждѣ. Вдова хотячи себе и сироты ратувати, приймила за зятя Антона Махника. Той одержавши о̂тъ свого брата сплату за грунтъ, — занявся господаркою и сего року належито грунть обробивъ и засѣявъ. Але годѣ! На передновку, дня 10 червня с. р. по̂йшовъ съ тещею до Устрикъ купити хлѣба. Тымчасомъ того дня зъ полудня зрываеся захо̂дный вѣтеръ, блыскавицѣ и громы — и при скудно̂мъ дощи гро̂мъ вдучае въ хату Антона Махника и въ одно̂й годинѣ лишае попѣлъ и вуголь. На той часъ выпущено худобу на пашу, а двое дѣтей выратувавъ сусѣдъ черезъ о̂кно. Все-жь майно згорѣло. Можна собѣ представити роспуку бѣдноu родины. Щербата доля!

— **Дро̂бни вѣсти.** Въ Диссельдорфѣ померъ дня 18 с. м. проф. Кампгаузенъ, славный малярь историчный, котрый по̂дчасъ австрійско-пруско̂и во̂йны 1866 р. и въ во̂йнѣ пруско-французко̂й 1871 р. здоймивъ зъ натуры найважнѣйши хвилѣ въ сихъ кампаніяхъ. Кампгаузенъ уродився въ Диссельдорфѣ 8 лютого 1818 р. — Въ копальняхъ вугля въ Клифтенгаль згинуло въ наслѣдокъ выбуху газо̂въ 170 го̂рнико̂въ. — Въ Станиславовѣ померъ бувшій староста бобрецкій, Дитрихъ, въ 49 роцѣ житя. — Въ Черно̂вцяхъ лютилася 17 с. м. сильна буря съ градомъ и дощемъ и наробила особливо въ городахъ и садахъ великои шкоды. — Въ Персіи появилась джума.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Всч. о. Пог. въ С. К. О. І. К—скій мае до того часу заплачено, якъ Вы подаете; на карткахъ було значено по̂сля юліяньского календаря.

НАДО̂СЛАНЕ.

(Треба завсѣгды бути осторожнымъ.) Всѣ, що маютъ густу кровь и въ наслѣдокъ того до̂стаютъ огникъ або напоръ кровы до головы або грудей, гемороиды и т. д. не повинни занехати зъ весною удержати свое тѣло въ свѣжости и здоровю черезъ прочищуючу курацію, котра лишь ко̂лька крейцаро̂въ на день коштуе. Уживаеся до сего найлѣпше средство якимъ суть: швайцарски пигулки аптикаря Р. Брандта, котри можна до̂стати въ кождо̂й аптицѣ въ коробкахъ по 70 кр.

Курсъ льво̂вскій зъ дня 19 л. червня 1885

	платятъ	жадаютъ
	австр. валютою	
	р. кр.	р. кр.
1. Акціи за штуку.		
Желѣзн. Кар. Людв. по 200 р.	249 50	252 50
„ льво̂в.-черн.-яс. по 200 р.	230 —	233 —
Банку гип. галиц. по 200 р.	284 —	288 —
2. Листы заст. за 100 р.		
Общ. кредит. галиц. по 5% ав.	99 65	100 65
„ „ „ по 4% ав.	90 75	92 25
„ „ „ по 5% ав. період.	99 65	100 65
Банку гип. галиц. 6% ав.	101 35	102 35
Листы дов. гал. банку 3% въ ликв.	57 —	59 —
3. Листы довжни за 100 р.		
Общ. роль. кред. Завед. для Гал. и Буков. 6% льосов. въ 15 лѣтъ	57 —	59 —
4. Облиги за 100 р.		
Индемнизаціи галиц. 5% м. к.	101 45	102 45
Облиги комунальнi банку краевого 5%	97 —	98 —
Пожички кр. въ р. 1873 по 6%	102 75	104 —
5. Льосы мѣста Кракова	17 —	19 —
„ „ Станиславова	23 25	25 25
6. Монеты.		
Дукатъ голендерскій	5 75	5 88
„ цѣсарскій	5 81	5 91
Наполеондоръ	9 80	9 90
По̂вимперіялъ	10 12	10 23
Рубель россійскій срѣбный	1 54	1 64
„ „ паперовый	1 24	1 26
100 марокъ нѣмецкихъ	60 60	61 20
Срѣбро	— —	— —

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 43—?

Спеціяльности и универсальни средства

французки и инши, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншу фирмы оповѣщуванi.

По̂дписаный завѣдомляе П. Т. Публику, що о̂тбувши довшу практику на дентистично̂й клиницѣ при университетѣ въ **Галье** по̂дъ проводомъ проф. дра Голльендера, поселився въ **Черно̂вцяхъ** и выконуе всѣ въ объемъ дентистики входячи дѣланя по̂сля найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординуе о̂тъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

1369 12—? **ПЕТРО КАДАЙСКИЙ**

въ Черно̂вцяхъ ул. Руска ч. 9.

Молочарня Подольска

при улици Академично̂й, ч. 24.

Що дня свѣже по̂дметанье въ склянныхъ слояхъ.

Домашный вяктъ по умѣрено̂й цѣнѣ.

Огнетревали и безпечни о̂тъ влому

КАСЫ

солидно и прекрасно выроблени съ американьскими замками и паскилёзыми засувками продаю дуже дешево

СИМОНЪ ДЕГЕНЪ,

1390 2—? **у Львовѣ, ч. 19 ул. Валова.**

(Просится о кореспонденцію въ нѣмецко̂мъ языцѣ.)

Не буде вже латаного бѣля!

Менѣ удалося сконструювати прирядъ, за помочою котрого на всяко̂мъ ушкожено̂мъ бѣлю и т. д. можна попсоване мѣсце машиною до шитя скоро и **такъ красно заткати, що не видно зъ того нѣ найменшого слѣду.** — Сей прирядъ можна приправити до машины до шитя якои небудь системы и можна его по̂сля залученого пояснення **такъ легко уживати, що навѣть и менше вправленый въ шитю на машинѣ може до̂йти до пожаданого успѣху.**

Цѣна зр. 1.50 за послѣплатою, при посыланю сумы на передъ (такожь въ маркахъ почтовыхъ всѣхъ краѣвъ) высылка франко.

Georg Grasser,

11—12 **Gratz, Maigasse 15** (Steiermark).

Потребую доброго рисовника, обзнакомленого такожь съ будо̂влями надземными (Hochbauten) и свѣдущого руского языка и письма.

Прошу о зголошеня съ свѣдоцтвами въ якъ найкоротшо̂мъ часѣ.

Василь Нагôрный

Льво̂въ ул. Городецка ч. 39.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

акційного Банку Гипотечного

купуе и продае

ВСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по̂дъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечни и

5% Листы Гипотечни преміованi

котри по̂сля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капитало̂въ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

можна въ сей Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% премію т. е. по **110** за **100**)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ днево̂мъ, не числячи нѣякои провизіи. 1349 30—?

Курсъ збо̂жа

зъ дня 11 червня 1885.

Цѣна за 100 кильограмо̂въ.

	зр.	кр.	зр.	кр.
Пшениця червона	7	80	8	55
Жито	6	35	6	75
Ячмѣнь	6	15	7	75
Овесъ	6	45	6	85
Гречка	7	—	7	25
Кукурудза стара	5	50	6	75
„ нова	—	—	—	—
Просо	—	—	—	—
Горохъ до варки	7	50	9	—
„ нас.	6	—	7	—
Сочевиця	—	—	—	—
Фасоля	8	—	13	—
Бо̂бъ	—	—	—	—
Выка	5	50	6	75
Конюшина (передна)	36	—	52	—
Анижъ	—	—	—	—
„ плоскій	—	—	—	—
Кминъ	—	—	—	—
Рѣпакъ зимовый	10	50	11	75
„ лѣтный	—	—	—	—
Ржѣй (Льняника)	—	—	—	—
Насѣнье льняне	—	—	—	—
Насѣнье конопляне	—	—	—	—
Хмѣль новый	110	—	120	—

РАМЫ

(вразъ зо̂ скломъ)

чорни, золоти, золоти и чорни, дубови и пр., и пр.

до портрету Ихъ ВПреосвященьства

Дра Сильвестра Сембратовича,

Митрополита Галицкого и пр.

такожь Ихъ Преосвященьства

Дра Юліяна Пелеша

епископа Станиславівского и пр.

(*выданя п. Володислава Чеховича*)

выконуе солидно по цѣнѣ 2 зр. 50 кр. и высше

Торговля „БОДЕКЪ“

у Львовѣ, ч. 3 улиця Орменьска.

При о̂тбираню бо̂льшои ско̂лькости рамъ удѣляемо рабатъ и призволяемо на сплату въ ратахъ, а при о̂тбираню поодинокихъ рамъ лише тогды можемо призволювати на ратальни сплаты, если рамы стоятъ найменше 4 зр. а. в.

По зниженôй цѣнѣ!

Украиньскi гетьманы

Иванъ Виговскій

та

Юрій Хмельницкій

Ивана Левицкого (*Нечуя*).

(Правопись фонетична.)

Можна до̂стати по зниженôй цѣнѣ 20 кр. (съ пересылкою 25 кр.) за примѣрникъ, за посредствомъ „Дѣла“ и другихъ рускихъ часописей. 1214 (20—?)

Учителя

для дѣтей шко̂лъ народныхъ можна одержати на часъ вакацій за мѣрною надгородою зъ помежи ученико̂въ семинаріи учительскои у Львовѣ. Интересовани родичѣ зволятъ удаватися въ сѣмъ дѣлѣ якъ найскорше до катехита о. Александра Стефановича у Львовѣ (улиця Руска, ч. 3), подаючи довжности учителя и надгороду. (2—3)

Складъ фабричный красокъ, лякеро̂въ, покосто̂въ, продукто̂въ хемичныхъ заразомъ и торговля матеріялôвъ

ГИБНЕРА и ГАНКЕ

во Львовѣ, Рынокъ

1340 16—? **въ власно̂мъ домѣ ч. 38.**

поручае:

КРАСКИ ОЛѢЙНИ

зовсѣмъ готови до ужитку, до малюваня дверей, о̂конъ, помосто̂въ, даxо̂въ, домо̂въ, огородовыхъ знаряддо̂въ и господарскихъ, знаряддо̂въ ро̂льничихъ и т. д

КРАСКИ

ОЛѢЙНО-ЛЯКЕРОВІ и БУРШТ.-ЛЯКЕРОВІ

масу до запусканя помосто̂въ

власного выробу, найлѣпшого рода

ЛЯКЕРЪ ДО ПОМОСТО̂ВЪ,

лякеръ до шко̂льныхъ таблицъ

найдобриѣйшій

ЛЯКЕРЫ ПОВОЗОВІ ПРАВДИВІ

англійскій зъ фабрикъ Wilkinson, Heywood и Clark въ Лондонѣ,

всякого рода лякеры до робо̂тъ внутрѣшныхъ, внѣшныхъ, дерева, желѣза и шко̂ръ.

Краски сухi всякi роды:
анилиновi,
до крашеня яець
„ „ матерiй
друкарскi, бронзы (золотый порошокъ), золото въ аркушахъ,
ростинни въ плынѣ,
для переплетнико̂въ,
тушовi, акварелевi въ гузичкахъ и лѣсочкахъ,
акварелевi вохки въ трубочкахъ и мушляхъ,
до мальованя порцелянъ,
олѣйни въ трубочкахъ до робо̂тъ артистичныхъ.

Средства до ретушованя, олѣйки и верниксы до робо̂тъ артистичныхъ, пензлѣ, малярскi полотна, палеты, сталюги и всякi прибори до мальованя и рысованя.

АРТИКУЛЫ ДЛЯ ФО̂ЛЬВАРКО̂ВЪ:

Смаровило до желѣзныхъ осей,
олива до машинъ,
теръ газовый,
цементъ и гипсъ,
китъ, асфальтъ,
антимеруліонъ,
карболевый квасъ и другi средства десинфекцiй.

ПРИРЯДЫ ПИВНИЧНІ:

Шпунты и чопы до бочокъ,
корки до бутильокъ,
капслѣ до бутильокъ,
маса до лякованя бутильокъ,
машины до коркованя бутильокъ,
„ „ „ бочокъ
трибушоны,
машины до мытя фляшокъ,
пипы до бочокъ.

АРТИКУЛЫ ГУМОВІ:

кишки гумовi до газу и до стяганя воды, вина, пива, квасу; плыты гумовi и пр

ПРОСТИРАЛА ГУМОВІ:

Пасы до машинъ и молотѣлень зъ найлѣпшихъ шкоръ бельгійскихъ всякои ширины.
Гурты до машинъ, вужѣ конопляни.
Руры цинови и оловяни.
Прôтъ, льотки и кулѣ
Порошокъ на комахи и молѣ, тинктура на комахи, камфора и перецъ бѣл.
Артикулы тоалетовi, мыла тоалетовi, Extraits d'odeur, Eau de Cologne олѣйки и помады.
Лякъ до печатаня.
Чорнило до писаня, до гектографiи, червоне, сине, чорне, до значеня бѣля и автографичне.
Краски до печаткъ, гума и карукъ розпущеный.
Китъ до скла и порцеляны.
Смаровило непромакаюче на шкору.
Смаровила на кошыта съ способомъ ужитку.
Товщь до оружiя.
Лякеръ до чобо̂тъ чорный, золотый и мѣнячiйся.
Чорнило до шко̂ръ.
Апретура до консервованя шко̂ръ и пр.

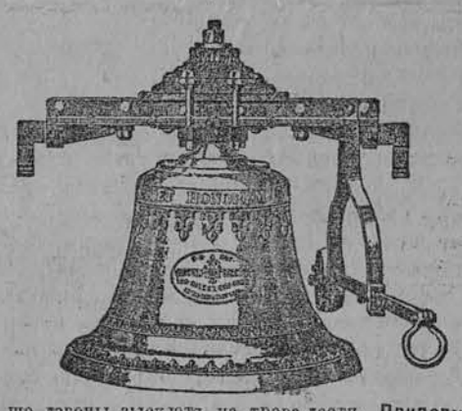
Все по найдешевшихъ цѣнахъ.

Цѣнники спецiяльнi на жаданье gratis и franco.

При замовленяхъ за послѣплатою просится о присыланье певнои сумы, котра выстарчила-бъ хочь на оплаченье тамъ и назадъ кошто̂въ почтовыхъ на случай не-о̂тобраня посылки.

Ц. к. придворна ліярня дзвоно̂въ

П. ГИЛЬЦЕРА въ Винеръ-Найштадъ

поручаеся до **замовлень дзвоно̂въ и гармоничныхъ складъ всякои величины и голосу.** За напередъ означеный голосъ або акордъ якого дзво̂нка, якъ такожь за найлѣпшій металь гварантуеся. Монтованье до дзвоно̂въ приспособлюе ся **на спосо̂бъ уприв. съ головами зъ кованого желѣза.** Черезъ се монтованьо можна великими дзвонами дуже легко дзвонити и можна ихъ ко̂лько небудь разо̂въ обернути такъ, що серце бе за кождымъ разомъ въ иншe мѣсце, черезъ що дзвоны зыскютъ на трева лости. **Припоручаня** выконуются якъ найскорше, точно и дуже дешево при **найвыго̂днѣйшихъ условіяхъ заплаты.**

Гармоничнi дзво̂нки до престоло̂въ съ сильными и голосными дзво̂ночками.

Зъ альпаки: 1 складъ съ 4 дзво̂н. по 14 зр., 1 складъ съ 3 дзв. по 11 зр.
Зъ мосьондзу: 1 „ „ 4 „ „ 10 „ 1 „ „ 3 „ „ 8 „

О̂тзначеня: Выстава вѣденьска 1873, два медалѣ за поступъ за складъ дзвоно̂въ для вѣденьскои Votivkirche 260 сотнаро̂въ ваги. Выстава промысл. у Вѣдни 1880 зол. медаль.

Заложена 1838. Доставила 3946 дзвоно̂въ, 1,080.370 кильограмо̂въ ваги. Зъ сего до Вѣдня для 31 церквей 83 штукъ дзвоно̂въ 86.069 кильогр. ваги разомъ и 2 дзвоны до годинникôвъ для нового ратуша 3345 клр. ваги.

1288 **Надвыжка кошто̂въ даромъ.** 12—24

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знаряддо̂въ, образо̂въ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручае Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высоконоважано̂й Публицѣ богатый выборъ:

матерiй церковныхъ и риазъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахино̂въ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образо̂въ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасо̂въ, престоло̂въ и на стѣны церковни; о̂лтарики або образы процесiональни; хресто̂въ напрестольныхъ, ручныхъ и процесiональныхъ; хресто̂въ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелiй, патрицiй, чашъ, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандро̂въ (паuко̂въ), по̂дсвѣчнико̂въ (лѣхтарѣвъ), канделябро̂въ, лямпницъ, свѣтла церковного, диваnôвъ, цвѣто̂въ и проч.

Великiй складъ товарвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовѣ и десеровi, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовi на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовi и проч.

1219 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 16—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаеся франко.

Цѣнники въ руско̂мъ языцѣ высылаются на жаданье о̂творотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка по̂дъ зар. К. Беднарского.

Ч 64. Львôвъ, Вторникъ (11) 23 червня 1885. **Рôчникъ VI.**

ДѢЛО

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція иАдминистрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Реклямаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул, д. Ралли 9.

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр. на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Гадки по выборахъ.

IV.

Нѣхто того не заперечитъ, що до успѣшного переводженя выборôвъ, а ще при такъ многихъ и могучихъ противникахъ, якихъ бачимо при всякихъ выборахъ у всхôдной Галичинѣ, потрѣбна Русинамъ доконче добра, дуже добра организація выборча.

Полякамъ такои доброи организаціи на стôлько не потрѣбно, якъ намъ Русинамъ. Поляки розпоряджаютъ грôшми, котрй у насъ при выборахъ граютъ ще доволѣ важну ролю; Поляки суть властителями бôльшихъ посѣлостей а яко такй держатъ селянина въ великôй зависимости ôтъ себе; Поляки въ наслѣдокъ користнои для нихъ ординаціи выборчои до радъ повѣтовыхъ захопили майже всюды въ свои руки выдѣлы повѣтовй, котрй маютъ великій вплывъ на громады, особливо-жь на зверхности громадскй; Поляки позаймали посады въ политичныхъ урядахъ повѣтовыхъ, и т. д., — словомъ, Поляки маютъ якъ найрôжнороднѣйшй способы и средства, щобъ и безъ доброи организаціи въ послѣдньôй хвили наперти съ цѣлою форсою на выборцѣвъ-селянъ и переперти выбôръ свого кандидата.

Не такъ Русины. Всѣхъ повысше наведеныхъ средствъ, що такъ скажемо, физичныхъ у насъ нема, мы по своѣй сторонѣ маємо тôлько средства моральнй. Мы анѣ грошемъ (грошѣ для бѣдного а темного селянина рѣчь лакома!), анѣ погрозами та тероризмомъ не вплываємо на селянина-выборця, — мы позыскуємо собѣ его ôткликуючись до патріотизму рускаго, до чести народнои и до его власного добра. И отъ позысканье собѣ селянина-выборця залежитъ уже ôтъ степеня его просвѣты, ôтъ степеня свѣдомости своеи народности, свого горожаньского достоиньства и конституційныхъ правъ, ôтъ порозумѣня цѣли выборôвъ и ôтъ розпôзнаня, длячого и о скôлько личнôсть кандидата Русина-народолюбця бôльше ôтповѣдае народнымъ и селяньскимъ интересамъ, якъ выбôръ Поляка-пана або Русина-перекинчика. И именно-жь въ виду такои нашои акціи, потрѣбно намъ дуже доброи организаціи in capite et membris, ôтъ самои горы ажь до самои долины.

Попередъ всего селянинъ-выборець муситъ бачити въ горѣ якусь дуже моральноважну зверхнôсть, котра завзываe его въ имя патріотизму, чести народнои и его власного добра устояти за кандидатомъ Русиномъ-народолюбцемъ, и не то ôтречись гроша (часомъ и досыть поважнои сумы), але и наразитись на всякй оскорбы, кривды и утраты. Таку морально-поважну зверхнôсть въ горѣ муситъ селянинъ и маломѣщанинъ нашь бачити не тôлько и не ажь въ часѣ властивои акціи выборчои, але завсѣгды, и въ цѣлыхъ антрактахъ мѣжь одными выборами а другими. Тая зверхнôсть повинна мати ясну, розумну народну програму, понятну кождому Русинови и ôтчувану кождымъ Русиномъ, програму во всѣхъ напрямахъ житя и розвою народного, на поли политики и выхованя политичного, просвѣты шкôльнои и поза-шкôльнои, на поли церковно-народнôмъ, економичнôмъ и т. и. Зверхнôсть тая повинна поставити ясно питанье нашихъ ôтносинъ до державы, до кождочасного правительства, до другихъ краєвыхъ народностей и до народôвъ дальшихъ, славяньскихъ и неславяньскихъ — и сказати противникамъ, чи всѣмъ вкупѣ, чи кождому зъ-окрема своє тверде слово: „Тутъ стою и зъ-ôтси не уступаю!“ Зверхнôсть тая повинна въ кождôй важнѣйшôй хвили нашого житя народного забирати голосъ: чи то накликуючи руску суспôльнôсть до здобуваня та выборюваня собѣ всякихъ правъ и користей, чи то взываючи еи до бачности або загрѣваючи до обороны загроженыхъ або и нарушеныхъ правъ, чи й протестуючи ба и процесуючись съ кривдниками народными, — а все выдаючи народови оклики, а все, безъупинно просвѣщаючи и пôдносячи его на що-разъ высшій щебель самопôзнаня національного, морали и економичного добробыту. Така зверхнôсть — съ всесторонною ясною и всѣми своими глубоко ôтчуваною а правительству и всѣмъ интересованымъ вповнѣ видимою програмою — зверхнôсть, обгортаюча своими дужими крылами всѣ верствы суспôльности рускои съ всѣми ихъ спôльными чи й спеціяльными интересами, — зверхнôсть, що була-бъ тымъ центромъ организму народного, зъ-ôтки выходили-бъ всѣ тысячнй галузи и галузки жилъ и жилокъ и въ найдальшй та найтемнѣйшй закутины проносили собою живущу и сцѣлющу воду, — зверхнôсть, на котру-бы кождый Русинъ позыравъ съ любовію и довѣріемъ и ôтносився до неи въ кождôй справѣ народнôй, — отака зверхнôсть муситъ у насъ бути въ организаціи нашôй народнôй — а коли-бъ она була, то и акція наша выборча певно увѣнчалась-бы краснымъ результатомъ.

Такои зверхности у насъ нема. Не було еи при послѣдныхъ выборахъ и мы не могли устоятись противъ стôлько могучихъ противныхъ силъ. „Русская Рада“, хочь нѣколи не взнеслася до высоты своеи задачи, — нынѣ бôльше якъ коли-небудь зашкарупѣла, завяла — и не хотячи пріймати въ себе нѣякихъ свѣжихъ, живыхъ сокôвъ, дивитъ на русконародне житье замглеными очима сухотницѣ, и — якъ то звычайно буває у сухотникôвъ — часами навѣть объявляє порывы якоись зависти и якогось гнѣву до тыхъ, що здоровй радо и охочо роблятъ народне дѣло...

Въ критичныхъ хвиляхъ акціи выборчои за послѣднй роки выдумано лѣкъ на руску бѣду — спôльный комитетъ центральный. Зъразу здавався ôнъ лѣкомъ добрымъ, але не довго прійшлось ждати, щобъ показалося, що се була тôлько — палліятива. При послѣдныхъ выборахъ всѣ о тôмъ пересвѣдчилися, тожь и не диво, що зô всѣхъ сторôнъ Руси чути однодушный голосъ, взываючій передовыхъ патріотôвъ рускихъ, щобъ чимъ скорше занялись организацією силъ руско-народныхъ, а передовсѣмъ почали зъ самои горы, перевели организацію in capite въ той способъ, якъ мы се повысше зазначили. Всѣ однодушно кличутъ: намъ треба конче и якъ найскорше живого, всѣхъ щирыхъ Русинôвъ обнимаючого, сильного и поважного товариства политичного!

Политика фантазіи.

Графу Войтѣху Дѣдушицкому годѣ ôтказати аматорства до справы рускои, або якъ ôнъ самъ каже до „*такъ званои* справы рускои“. Жіючи посередъ Руси, графъ бере видимо участь въ житю рускôмъ о стôлько, що наглядає и слѣдитъ его. Чи се дѣеся съ повною объективностею, потрѣбною до слѣдженя сего, по словамъ графа, „дуже поважного дѣла“, мы сказати не можемо, такъ якъ дуже трудно аристократови въ хаосу понять о справѣ рускôй выплысти на чисту воду, а въ виду широkои апатіи, яка обгорнула его товаришѣвъ по плоти и кости трудно такожь о справѣ рускôй говорити ясно и безъ певнои рестрикціи. Графъ Войтѣхъ Дѣдушицкій говоритъ мимо того досыть часто о рускôмъ дѣлѣ въ Галичинѣ, говоривъ минувшого року въ соймѣ при нагодѣ внесеня посла Романчука, а и 10 с. м. не мôгъ повздержатись, щобъ о рускôмъ народѣ въ Галичинѣ дечого не сказати. Шкода тôлько, що погляды графа на розвôй народу рускаго въ Галичинѣ, хочь высказанй досыть категорично и по питійски, въ сущности не представляютъ собою того реального матеріялу, якій есть потрѣбный до всякои объективнои политичнои студіи, а тымъ бôльше до розвизки питаня, яке собѣ графъ поставивъ. Поглядамъ тымъ — легко сказавши — не стає вѣрности и тому розминаются они въ бôльшôй части съ фактичнымъ положеньемъ справы рускои въ Галичинѣ. Що бôльше! Въ поглядахъ графа не обôйшлось и безъ певного рода тенденційныхъ инкриминацій противъ загалу рускаго, черезъ що мало въ нихъ позитивного. А такъ, якъ богато премисъ выссавъ графъ просто зъ пальця, то въ конечности и заключеня его выйшли дуже дивоглядні и кульминуютъ остаточно въ гровѣ якихъ-то недалекихъ переворотôвъ соціяльныхъ въ нашôмъ краю, о котрыхъ нѣкому не снится, а котрй однакожь словами: Hannibal ante portas подае графъ до вѣдомости своихъ товаришѣвъ родовыхъ, министерства долитавского и другихъ компетентныхъ и некомпетентныхъ сферъ, може навѣть и самои-жь генеральнои коменды у Львовѣ.

С неточне, чи невѣрне представленье рускои справы есть для насъ и причиною, що мы поглядôвъ графа не можемо полишити безъ спростованя и объективнои критики. Часъ бы вже скôнчити съ инсинуаціями, если дѣйстно маємо на цѣли санацію прикрыхъ нашихъ меженародныхъ ôгношень и на реальныхъ основахъ хочемо пôдготовляти собѣ яку таку будучнôсть.

Приступаємо до рѣчи.

„Такъ звану справу руску“ уважае графъ „олицетвореньемъ оживаючихъ аспирацій товпъ (tłumów) о характерѣ щиро демократичнôмъ, въ великôй мѣрѣ революційнôмъ, що есть запереченьемъ майже всеи историчнои буваьщины Галичины и выраженьемъ того движеня новыхъ верствъ суспôльныхъ, котре

Польско-рускй взаємины XVII-го вѣку въ сучаснôй польскôй призмѣ.

Критичный поглядъ Володимира Антоновича професора кіевского университету на повѣсть Г. Сѣнкевича „Ogniem i mieczem“.

(*Дальше.*)

Для задержаня мѣсцевого колориту уважавъ п. Сѣнкевичъ ôтповѣднымъ попереміняти имена мѣсць и особъ, и такъ перехрестивъ ôнъ генерального обозного Гарасима Чорноту въ „Еразма“ (II, 159), полковника Ивана Богуна въ „Юрка“ (III, 61) полковника Половяна въ „Пулъ-Яна“, сотника Овсѣя (?) въ Овсивуя; а кромѣ того наводитъ особы такихъ назвъ, котрй и розôбрати тяжко, якъ пр. полковники „Пулкоенжицъ“ (II, 206) „Наоколопалецъ“ (I, 267) и т. п.

Ще дивовижнѣйше перетворивъ авторъ имена географичнй, опоганюючи ихъ на польскій ладъ. Мы привыкли называти и писати кожде географичне имя такъ, якъ называютъ и пишутъ его жителѣ дотычнои стороны; думаємо, що и п. Сѣнкевичъ не буде называти Ліона — Люгдуномъ, Аахена — Аквисграномъ, Львова — Лембергомъ и т. п.; мы пересвѣдченй навѣть, що ему самому прикро робится, коли читае въ нѣмецкôй прасѣ: Позенъ, Гравденцъ, Тешенъ, Наймаркъ замѣсть: Познань, Грудзіондзъ, Цѣшинъ, Новый Таргъ; а тымчасомъ не уважае ôнъ ôтповѣднымъ се логичне правило до назвъ рѣкъ и городôвъ Украины. Такъ и у него стрѣчаємо назвы: Пшоля, Оржелъ, Лубнье, Пшилука, Мантовъ (II, 100), Врагимъ, Бучачь (на Днѣпрѣ II, 100) замѣсть: Псьолъ, Орелъ, Лубны, Прилука, Домонтôвъ, Брагинь, Бучакъ. Остерскій полкъ, котрый помѣщеный въ спискѣ Каховского хибно замѣсть прилуцкого, называе авторъ остренокимъ (ostręski), а кромѣ того вводитъ якійсь митичный полкъ карвовскій (?) съ митичнымъ полковникомъ Кулакомъ (IV, 63), и т. д.

Въ загалѣ цѣле географичне положенье авторъ сильно перемѣнивъ для выкликаня ефекту. Низовя Днѣпра покрытй, по словамъ п. Сѣнкевича, густыми лѣсами вишень, такъ що проѣзжаючимъ Днѣпромъ въ часѣ розцвиту деревъ здаеся, що цѣлй береги покрываe снѣгъ (I, 144). Въ степахъ нынѣшнои Полтавщины росте така высока трава, що ѣздцѣ ховаются въ нѣй съ головами (II, 46). Береги Сулы, Пола и ихъ доплывôвъ покрытй були безмежными нетыкаными лѣсами, въ котрыхъ жили „безчисленнй стада бородатыхъ турôвъ“ (I, 37), и т. д.

Намъ дивно, що могло спонукати автора розказувати всѣ тй небылицѣ. Коли ôнъ яко артистъ хотѣвъ наглядно представити образы описуваныхъ нимъ мѣсць, то повиненъ бувъ познакомитися съ ними а то або черезъ подорожѣ або черезъ прочитанье вѣрного географичного опису, замѣсть рысувати фантастичнй образы въ Майнъ-Ридовскôмъ стилю, въ котрыхъ Украинець не зможе спôзнати сторôнъ свого рôдного краю.

Ще беззвзгляднѣйше поступае собѣ авторъ съ украиньскимъ народнымъ языкомъ: ôнъ вкладае постôйно въ уста Украинцѣвъ слова и бесѣды, новь бы то взятй зъ ихъ власного языка, але по бôльшôй части выходятъ зъ тыхъ его змагань самй дивовижнй похибки а инодѣ дуже комичнй qui pro quo.

Показуеся, що слова и бесѣды, наведенй п. Сѣнкевичемъ, або зовсѣмъ не истнуютъ въ украиньскôмъ языцѣ, або ужитй въ зовсѣмъ противнôмъ значеню, якъ уживае ихъ украиньскій народъ. Наведемо кôлька бôльше характеристичныхъ примѣрôвъ. По небезпечности, яка подыбала Хмѣльницкого въ степу, окружаютъ его козаки и ôнъ имъ розказуе, що розбишаки мало-що не задушили его арканомъ. Козаки бажаютъ выявити своe вдивованье, страхъ и спôвчутье и пôдносятъ одноголосно окликъ: „спасибô, спасибô!“ (I, 63). Читатель самъ не знае, кому и за що тутъ дякувати. Слѣпый пустинникъ звертаeсь до присутныхъ съ сумною ворожбою и хоче оказати имъ: „Горе вамъ, братя! але мѣсто того говоритъ: „Горже вамъ браця!“ Се розумѣеся, анѣ по украиньски, анѣ й не по польски, длятого, що по польски значила-бъ тая фраза „горитъ у васъ, братя!“ (I, 72). Перечуваючи небезпечнôсть, Запорожцѣ высказуютъ свою тревогу фразою „сохрани Бôгъ“, замѣсть „борони Боже!“ (I, 166, 167). Слово „царъ“ (по польски „car“, по украиньски „царь“) звучитъ въ устахъ Украинцѣвъ п. Сѣнкевича „царжь“ (I, 225). На питанье шляхтича, де лежитъ село Сыровата, ôтповѣдае запытаный мужикъ: „нѣ знаємъ никакôй Сыроватей“ (II, 25). Слово „мажа“ (чумацкій вôзъ) перетворене въ „мазь“ (unguentum); „серце“ перетворене въ „сердце“; „крыница“ звучитъ у автора „крыница“ и означае не жерело, але потôкъ (III, 10). Подорожный въѣздитъ въ село и бажаючи впевнитись о его назвѣ, питае мужикôвъ: „окажѣте, дѣтки, вже є Деміянувка?“ (замѣсть: „чи се вже Демянôвка?“). Такого питаня, розумѣеся, не могли поняти мужики, а коли и поняли его, то въ тôмъ змыслѣ: „чи вже заложено село Демянôвку?“ Въ иншôмъ мѣсци описуе авторъ устами украиньского мужика вдачу шляхтича тыми словами: „Ґрубы якъ пѣцъ, а проклинавъ какъ дѣдко“. Козакъ, що привѣзъ письмо до Полякôвъ, высказуе бажанье вертати назадъ слѣдуючими словами: „я письмо виддавъ, такъ и пуйденъ“, и т. п. до безконечности.

Але не обмежаючись на поодинокй слова и фразы, п. Сѣнкевичъ творитъ цѣлй розмовы и бесѣды на незвѣстнôмъ ему языцѣ. Розумѣеся, що така ризиковна ôтвага автора родитъ въ его повѣсти уступы, написанй на неможливôмъ, инодѣ зовсѣмъ незрозумѣлôмъ жаргонѣ, въ котрôмъ фонетичнй и граматичнй черты кôлькохъ славяньскихъ языкôвъ механично перемѣшанй съ собою, въ наслѣдокъ чого рѣчь тратитъ не тôлько характеристику живого организму, але и всякій змыслъ. Для пріятности славистôвъ-филологôвъ наведемо кôлька образкôвъ тои дивовижнои мѣшанины, котру п. Сѣнкевичъ подае своимъ читателямъ, яко живе слово украиньского народу въ XVII столѣтю. (*Дальше буде.*)

не дасться и въ Европѣ повздержати нѣякою силою.“ Зъ тыхъ слôвъ выглядае дуже выразно душа кастова а тымъ самымъ неспособна бачити рѣчи въ дѣйстнôмъ свѣтлѣ. Признаемось, що таку куріовну дефиницію движеня народного въ загалѣ, а рускаго въ особенности выголосити прилюдно, се не абы яка ôтвага! Нарôдъ 18-міліонный есть въ очахъ графа „товпою“, здався варварскою, а чисте, Божими и человѣчими законами оправдане стремленье его до розвою — хотяй бы навѣть о кольоритѣ щиро демократичнôмъ — се революція! Сумно, прикро и дико чути такѝ слова зъ устъ мужа, що мае претенсію бути слуханымъ, а може въ певныхъ кружкахъ уходить за авторитетъ политичный! А мимо того не найшовся нѣхто посередъ слухателѣвъ графа, котрый бы сю кастову теорію ôтперъ и указавъ графови, що его антенаты якъ-разъ выйшли зъ гнѣзда сеи „революційнои товпы“. Слухателѣ видимо ссолидаризувались съ симъ бôльше якъ графскимъ понятьемъ о народѣ рускôмъ и се значитъ поясненье „поважнои такъ званои справы рускои“. Смѣхъ и слёзы!

Антитезою „рускости и революційныхъ товпъ“ суть пôсля понятя графа „клясы историчнѝ, верствы консервативнѝ, призванѝ партіею польскою“. Чи мы жіемо въ другôй половинѣ XIX. вѣку, годѣ вѣрити! Нарôдъ рускій — се товпы, нарôдъ польскій — се шляхта; нарôдъ рускій — се революція, нарôдъ польскій — се елементъ консервативный, державный и т. д., и т. д. Ба! нарôдъ рускій — се въ понятю графа якѝсь новѝ верствы суспôльнѝ, що потрощатъ цѣлу Европу на шматки — если графъ Войтѣхъ Дѣдушицкій съ своими родовыми товарищами не повздержитъ ихъ. Чимъ? Полонизацією! Бо тогды тѝ верствы станутся въ мигъ ока шляхтою польскою, а въ ихъ жилахъ поплыве якъ стôй консервативна кровь и они устережутъ, если вже не всю Европу то бодай Австрію передъ неминучою грозою суспôльнои революціи.

Отъ такѝ то понятя ховае графъ въ своѣй души о народѣ рускôмъ, котрого слѣдителемъ глубокимъ хоче par force бути въ очахъ своеи темнѣйшои мабуть братіи и съ такимъ то sprzyjającym ruskiej sprawie mężem stanu Русь Галицка мае числитись!

На щастье, графъ не сказавъ намъ нѣчого нового дня 10 червня въ Станиславовѣ, а елюкубраціи его суть простою репетиціею давнѣйшого суду о справѣ рускôй неодного та ще лѣпшого аристократа польского, чимъ однакожь розвôй нашъ національный не спинився. Если проте указуваньемъ на небезпеченьство, грозаче свѣтови ôтъ розвитого народу рускаго, надѣявся графъ загатити струю нашого національного ôтродженя, то мы лишь можемо и есьмо въ правѣ здвигнути плечима на видъ такои пустои фантазіи. Надто мусимо замѣтити, що згаданый поглядъ на руску справу высказавъ уже давнѣйше пок. дръ Шуйскій въ своѣй будьто етнографичнôй розправцѣ о Полякахъ и Русинахъ. Се понятье чисто-станьчикôвске и длятого намъ не страшне, бо давно звѣстне и — перемелене. Зъ другои стороны мусимо графу сказати ôткровенно, що сего понятя о народѣ рускôмъ не посоромився-бы нѣ Катковъ нѣ Аксаковъ. И они уважаютъ насъ елементомъ революційнымъ и Богъ вѣдае якимъ! Се ихъ звычайна формулка, уживана на полоханье правительства россійского, котре остаточно колись муситъ ступити въ справѣ рускôй на дорогу, яку указуе наука, а покинути фантастичнѝ теоріи о „объединенію“. Бо если хто, то певно нарôдъ рускій представлявся заедно своею исторіею елементомъ ажь надто консервативнымъ. Пятьсотъ лѣтъ експериментальнои политики польскои не змѣнили его нѣ на йоту. Все то перенѣсъ ôнъ мовь рѣка трѣсочку на своихъ хвиляхъ и жіе нынѣ тымъ самымъ, а навѣть ширшимъ и крѣпшимъ житьемъ національнымъ. А вже и въ Австріи будучи, не може нарôдъ рускій повеличатись революційными стремленями, хочь переживавъ ôнъ и часы Наполеоньскѝ и 1831 и 1846 и 1863 рôкъ. И агенты англійскѝ не гостили у него анѣ въ часѣ россійско-турецкои вôйны, анѣ не выбирались до него въ гостѣ въ р. 1885. Такъ, пане графе! Хто другому народови прилюдно на вôбраняхъ передвыборчихъ кидае въ очи инкриминаціи на тематъ стремлень революційныхъ та ще съ прикрасою соціялизму, той муситъ бути дуже чистый и не смѣе посѣдати Маланкевичѣвъ цѣлѝ копы.

Чому-жь було не поставити рускои справы въ тôй формѣ, въ якôй она представляеся и представитися муситъ кождому объективному слѣдителеви: нарôдъ рускій ôтживъ такъ якъ колись мôй польскій, я тѣшуся его ôтродженьемъ, бо стою на становиску національнôмъ и для памяти моихъ рускихъ предкôвъ помагати-му ему по силамъ до дальшого розвою. Отсе була-бы щирôсть достойна пошанованя, а полохати певнѝ сферы революціею и накидуватись на уздочку — се рѣчь — промовчѣмъ ей имя. (Дальше буде.)

Отвѣтъ на запросы часописи „Миръ“.

Всечестна Редакціе!

Въ н-рѣ 40 своеи часописи всеч. Редакція ôтносится до мене съ запросомъ, „якого рода и содержаня було тое поясненье, котре подавъ я дня 1 л. мая п. министрови Таффому въ справѣ выдавництва часописи „Миръ“?

На сей запросъ маю честь подати П. Т. Редакціи слѣдуючій отвѣтъ:

Звѣстно вже всеч. Редакціи, що, коли я выѣзджавъ въ Вѣдень въ депутаціи василіяньско езуитскôй, передовѝ патріоты нашѝ вложили менѣ въ обовязокъ, щобы я при отвѣтнôй нагодѣ п. министрови справъ внутрѣшнихъ пояснивъ наше становище просвѣтне, суспôльне и политичне. Годѣ-жь заперечити, що у Львовѣ побôчь двохъ истнуючихъ партій рускихъ запроектовано ось недавно выкликати еще третю партію. Органомъ сеи партіи есть часопись „Миръ“. А вже-жь передвидѣли сказанѝ патріоты, що може оказатись потреба, пояснити п. министрови такожь становище „народовцѣвъ“ або „молодыхъ“ Русинôвъ до партіи новои. И справдѣ догадка тая оправдалась скоро, бо одинъ высшій урядникъ министеріяльный запытавъ мене, чи то правда, що „молодѝ“ Русины часопись „Миръ“ выдаютъ? Коли же я ôтъ п. Таффого, ôтходячого на конференцію министрôвъ, не мôгъ одержати авдіенціи, пôйшовъ я сейчасъ до п. Ерба, шефа секційного въ министерствѣ справъ внутрѣшнихъ. И ось въ розмовѣ про литературне змаганье Русинôвъ „молодыхъ“ сказавъ п. Ербъ самохôть, хотяй и не було мовы про часопись „Миръ“: „Die Zeitschrift „Mir“ ist ja ihr Organ!“ Не оставалось отже нѣчого иншого, якъ дати п. шефови въ сѣй справѣ отвѣтне поясненье и ôттакъ спôмнути про се кôлькома словами въ письмѣ, поданôмъ п. министрови „pro memoria“.

Высказавши отже причину, для котрои порушивъ я въ сказанôмъ письмѣ справу выдавництва часописи „Миръ“, позволю собѣ навести такожь змѣсть того поясненя. Се замѣтивъ я, „що всѣ Русины „молодѝ“ и „старѝ“ дуже нерадо повитали заснованье часописи „Миръ“, а то тымъ бôльше, понеже розненслась вѣсть, що высокодостойнѝ ей покровителѣ противниками нашими ко тому дѣлу були спонуканѝ; такожь заявивъ я, що утворенье третёи партіи въ Руси галицкôй не дасться звершити“.

Що я заявивъ правду, докажу слѣдуючимъ представленьемъ нашои гадки про выдавництво часописи „Миръ“:

Чей всѣ въ насъ тямлятъ еще статью „Рускаго Сіона“ въ числѣ 3 зъ 1885 р. пôдъ заголовкомъ „Нашѝ часописи въ религійнôмъ взглядѣ“. Въ тôй статьи Русинôвъ одного сторонництва прозвано „индиферентистами“, межитымъ, коли Русинôвъ другого сторонництва названо шизматиками и москалями. Прочитавши тѝ и подôбнѝ иншѝ клеветы вся Русь галицка заворушилась и пôднесла протестъ противъ такои поганои инсинуаціи, а одинъ вельми поважаный и ученый мужь давъ добру ôтправу авторови тои клеветливои статьи. И ажь тогды втихомирився той неспокôй, коли рознеслась чутка, що Преосвящ. Епископъ Сильвестеръ Сембратовичь приказавъ завѣсити выдавництво „Рускаго Сіона“. Нашому достойному Владыцѣ були справдѣ всѣ Русины вдячными, коли „Сіонь“ переставъ выходити, бо ôдотхнули троха свобôднѣйше, думаючи, що освободились на будуще ôтъ подôбныхъ напастей. Ажь ось саме передъ номинацією нашихъ церковныхъ князѣвъ появляеся несподѣвано часопись „Миръ“. Якъ-же вельми здивувались мы всѣ, коли нова часопись въ первôй програмовôй статьи звѣстила свѣтови, що мовь-то вся руска интелигенція попалась въ тяжку моральну недугу, котра квалификуе дотычнѝ лиця до принятя въ дôмъ божевôльныхъ. Завважали всѣ, що въ сѣй вступнôй статьи розвиваются дальше тѝ гадки, якѝ були высказанѝ въ згаданôй, оскорбляючôй статьи „Рускаго Сіона“. Се бо сказано въ сѣй програмѣ, що *на галицко-рускôй земли завладѣвъ одинъ лишь незмѣримый хаосъ, не маючій собѣ рôвного примѣру въ исторіи прочихъ народôвъ, а дôйшовшій уже до тои степени, що въ той соблазнительный виръ вавилоньского столпотворенія втягнено навѣть найбôльшѝ кровію и слезами столѣтій окупленѝ, народнѝ святости и крѣпости, именно нашу вѣру и церковь, съ которыми руска народность нерозрывно связана изъ покон-вѣкôвъ.*

Такъ отже всякѝ дотеперѣшнѝ змаганя Русинôвъ для просвѣты и добра народного представленѝ тутъ безпутствомъ очайдушь, щó стрôмголовъ вразъ съ народомъ летятъ въ безодню пропасти. Такихъ клеветъ не могли пôднести люде, щó суть „кôсть въ кости, кровь въ крови Русинами“. И таке писавъ „Миръ“ саме тогды, коли Русь галицка готовилась, повитати сердечно новоименованыхъ князѣвъ нашои церкви.

Такожь въ пôзнѣйшихъ числахъ „Мира“ стрѣчаемо неприхильнѝ высказы про дотеперѣшню политику Русинôвъ въ загалѣ и про дѣяльнôсть ихъ провôдникôвъ. Такъ въ числѣ 3 читаемо отъ-се: *Куда лишь обернемся и куда глянемъ: всюды путанина и замѣшанина понятій, мыслей и стремленій, всюды блуканина и заворотъ головы, на кождôмъ кроку клекôтъ полемики, вражды и роздорôвъ. — Люде, котрѝ накинулись рускому народови за провôдникôвъ, збили его зъ природнои и фактичнымъ положеньемъ дѣлъ указаноі дороги и завели его на манôвецъ.* — Въ числѣ 15: *„Дѣлу“ иде головно о монополь баламученя опиніи легковѣрнои рускои публики въ имя ложного патріотизма и ложныхъ политичныхъ доктринъ!...* Вже-жь се не есть ложный патріотизмъ, не есть ложна политична доктрина, котру заявили Русины-патріоты въ 1848 р., коли завязуючи „головну Раду руску“ у Львовѣ перву точку своеи програмы ввѣстили свѣту сими словами: *„Мы Русины належимо до великого рускаго народу, котрый однымъ говоритъ языкомъ и 15 міліонôвъ выноситъ, зъ котрого пôвтретя міліона землю галицку замешкуе.“* Русины-народовцѣ же придержуются вѣрно програмы проводырôвъ рускихъ въ 1848 р., котру-то програму правительство похвалило, и зъ-за того пѣклувалось Русинами бережливо. Правда, що „Мирови“ звѣстный лише тримиліоновый галицко-рускій народъ; але-жь коли П. Т. Редакція сеи часописи не хотѣла нѣчого знати про нашихъ братôвъ за кордономъ, то годилось ачейже рефлектувати бодай на Русинôвъ буковиньскихъ и угорскихъ, котрѝ належатъ до монархіи австрійско-угорскои.

Не хочу наводити иншихъ мѣсць, въ котрыхъ Русинамъ-народовцямъ закидуеся недостатокъ патріотизма и нахилъ до баламутныхъ „мрій“, — спôмну лише про се, що политика „Мира“ есть причиною великого невдоволеня и зворушеня межи всѣми Русинами, и то не тôлько межи интелигенцією, але й межи неграмотнымъ людомъ, якъ се оказалось при послѣднихъ выборахъ до думы державнои. Доси заподѣяно богато лиха межи нами враждою партіи „Слова“ и „Пролома“ противъ Русинôвъ-народовцѣвъ, теперь настали у насъ новѝ злиднѣ, по-за-якъ противъ „молодыхъ“ и „старыхъ“ Русинôвъ повставъ „Миръ“ съ своею политикою, изъ-за чого въ цѣлôй Руси заворушився „виръ вавилоньского столпотворенія“.

Се невыгôдне свое положенье замѣтила вѣдай сама редакція „Мира“, коли въ числѣ 24 своеи часописи отъ-се пише: *Якъ-будь положенье наше невтрадне и печальне, оно все таки не есть безвыходнымъ, такъ якъ есть еще можливôсть и средства до выльченя хоробы... Традиція усанкціоновала у насъ звычай, що въ кождôмъ важнѣйшôмъ дѣлѣ и доносльйшôй политичнôй акціи директивою для нашои Руси бувъ голосъ митрополичого престола. Такъ дѣялося оно за часôвъ б. п. Яхимовича, Литвиновича и Іос. Сембратовича, котрѝ були для рускаго народа не лишь церковными но и верховными политичными провôдниками. Окружьмъ съ довѣріемъ престолъ нового Митрополита, станьмо солидарно всъ коло него, згромадьмося единодушно пôдъ его прапоромъ, — а санація нашого невтрадного положеня послѣдуе скоро и певно сама собою.*“ — Самъ отже „Миръ“ призная мимо волѣ, що его политика охолодила въ народѣ рускôмъ тую любовь ко своему Митрополиту, съ якою ôнъ горнувся передше до свого Владыки. Хотяй же „Миръ“ чи-мало всѣхъ Русинôвъ тою своею политикою оскорбивъ, то все-жь таки не уживъ я слова „органъ антинародный“ (якъ се всеч. Редакція на вдогадъ менѣ пôдсуваю), але подавъ емь свое заявленье тôлько въ виду того, що где-хто уважавъ часопись „Миръ“ однымъ въ органôвъ *народовцѣвъ*. А по-за-якъ народовцями суть тôлько Русины „молодѝ“, с. е. партія „Миромъ“ проскрибована, то очевидно, що я сеи часописи не мôгъ назвати органомъ „народовцѣвъ.“

Прошу принати выразъ приналежного почитаня

Дръ Омелянъ Огоновскій.

Справозданя зъ выборôвъ.

II. Выборы посла зъ мѣста Тернополя а политичный бандитизмъ. (*Допись зъ Тернополя.*) Въ першихъ дняхъ мая н. ст. окликавъ бурмистръ выборцѣвъ мѣста Тернополя въ цѣли выбору мѣского комитету выборчого, до котрого бôльшостею голосôвъ покликано зъ Русинôвъ проф. Ол. Барвѣньского, дра Вол. Лучаковского и суд. адъюнкта (нынѣ судію) Льва Шеховича. Сей послѣдній заявивъ, що за-для урядовыхъ занять не може приняти выбору. На першôмъ зôбраню сего комитету дня 9 л. мая, скликанôмъ въ цѣли выбору делегата на зъѣздъ до Львова назначеный на 10 л. мая, явився зъ Русинôвъ лишь п. Ол. Барвѣньскій (дръ Лучаковскій не приходивъ на засѣданя, але и не выступивъ и длятого фигуруваръ на ôтозвѣ комитету попиравшого кандидатуру Е. Черкавского) и по выборѣ дра Макса делегатомъ на зъѣздъ львôвскій внѣсъ въ имени своѣмъ и своихъ политичныхъ товаришѣвъ резолюцію менше-бôльше слѣдуючого змѣсту: 1) щобы делегатъ застерѣгъ супротивъ польского центрального комитету для мѣстъ повну свободу въ выборѣ кандидатôвъ посольскихъ; 2) щобы старався увôйти въ порозумѣньe съ делегатами мѣстъ въ цѣли переведеня такихъ кандидатôвъ посольскихъ зъ мѣстъ, котрѝ мали-бъ на ўвазѣ интересы мѣстъ а не власнѝ користи; 3) щобы въ выборѣ кандидатôвъ посольскихъ рефлектовано на личности, котрѝ бы мали щиру волю и охоту поладити межинароднѝ споры въ краю нашôмъ а ôттакъ звернули всю увагу на полѣпшенье економичного быту краю, именно же на подвигненье краевого промыслу и ремеселъ. Резолюція та п. Ол. Барвѣньского була такъ неожиданою, що спершу нѣхто не забравъ голосу и доперва предсѣдатель дръ Макъ мусѣвъ ратувати ситуацію, почѣмъ пôсля короткои дискусіи резолюцію принято. Однакъ ту резолюцію стрѣгила подôбна доля, яка постигае всякѝ щирѝ змаганя зъ стороны Русинôвъ, — въ засадѣ ей принято, а въ практицѣ ôтложено ad acta. Комитетъ рѣшився стояти при давнôй кандидатурѣ пôсля засады подôльского предводителя „нехай буде якъ бувало“ и се спонукало п. Ол. Барвѣньского до заявленя внесеного дня 23 л. мая на руки дра Макса, що выступае зъ комитету, бо згадана кандидатура не ôтповѣдае интенціямъ принятои комитетомъ резолюціи.

Справозданье посольске дра Евс. Черкавского выголошене въ недѣлю Зеленыхъ святъ зовсѣмъ не вдоволило тутешныхъ выборцѣвъ съ выняткомъ людей стоячихъ въ зависимости ôтъ верховодячои клики и се спонукало рускихъ мѣщанъ оглянутися за иншимъ кандидатомъ. Въ тôй цѣли рускѝ мѣщане устроили въ недѣлю Всѣхъ Святыхъ передвыборчій збôръ въ просторôй дакôвцѣ на микулинецкôмъ передмѣстю (бо верховодяча у насъ клика не призволила бъ на збôръ въ сали раднôй громадскôй). Збôръ сей ôтбувся зовсѣмъ явно, а тôлько кореспондентъ „Gaz. Nar-oи“, навыкшій до тайныхъ махинацій кованыхъ въ звѣстной „тихôй кузни“ силкуеся цѣлу роботу рускаго мѣщаньства и невеликои горстки незаляканыхъ ще верховодячою кликою польскихъ мѣщанъ предотавити яко якійсь заговоръ терористôвъ або выроeный его хоробливою фантазією або выдуманый пôдлою злобою. Збôръ сей, въ котрôмъ взяла участь и мѣсцева интелигенція, выбравъ комитетъ пôдъ проводомъ проф. Л. Рудницкого и постановивъ поставлену проф. П. Левицкимъ и цѣлымъ зборомъ однодушно приняту кандидатуру дра Александра Огоновского, професора правничого выдѣлу въ львôвскôмъ университетѣ, поперати а такожь хочь письменно порозумѣтися съ Бережанцями. Щобы здати собѣ справу зъ розпочатои акціи, ôтбувъ ôттакъ комитетъ ще одно засѣданье въ слѣдуючій второкъ, на котрôмъ були присутнѝ многѝ зъ-поза комитету, а навѣть деякѝ противники кандидатуры дра Ал. Огоновского, якъ н. пр. Пунчертъ, а такожь кореспондентъ „Dziennik-a Pol.“ Туть отже зновъ промахнувся грубо кореспондентъ „Gaz. Nar-oи“ предотавляючи сей збôръ яко якѝсь тайнѝ сходины. Вправдѣ противники рускои кандидатуры старалися спарализувати дѣланье комитету, названого не безпôдставно, „демократично мѣщаньскимъ“, однакъ предсѣдатель звернувъ ихъ увагу на то, що теперь ôтбуваеся засѣданье комитету, отже неналежачимъ до комитету вôльно лишь приолухуватись. Мѣщане рускѝ, якъ п. Василь Чумакъ, Пант. Бекесевичь, Т. Вацикъ, Т. Кордуба а зъ польскихъ майстеръ шевскій А. Кулиньскій, обѣцяли щиро занятись кандидатурою дра Огоновского. Ось и цѣла акція выборча, котра выдалась такъ небезпечною кореспондентови „Gaz. Nar-oи“, що почавъ сыпати пôдлими выдумками на пп. проф. Левицкого и Рудницкого, котрѝ сповнили лишь свою обывательску повиннôсть, дозволену законами конотитуційными. А що поважились подати помôчну руку и добру раду мѣщаньству Тернопôльскому, котре вже прозрѣло, прійшло до свѣдомости свого значеня въ мѣстѣ, — inde irae, задля того силкувався кореспондентъ прилюдно оклеветати тыхъ професорôвъ передъ властями. Однакъ марна его праця, szkoda czasu i atłasu! Всѣмъ бо се добре звѣстно, що пп. Левицкій и Рудницкій суть окрасою тутешнои гимназіи и такими силами учительскими, якихъ тутъ дуже не много. Всѣмъ се звѣстно, що они не тôлько въ школѣ але и по-за школою суть взôрцемъ гôднымъ наслѣдованя а кореспондентъ мôгъ-бы въ своѣмъ властивôмъ званю, идучи за ихъ слѣдомъ, много поучитися и скористати, а тогды певно ниншои уживавъ-бы славы, якъ теперь. Кореспондентъ самъ собѣ противорѣчитъ и доказуе неправдивôсть своихъ донесень, бо разъ помовляе обохъ професорôвъ о завзяту агитацію, другій разъ пише, що они покинувши выбори, выѣхали на маёвку съ езиутами! А вже-жь найлучше свѣдчитъ о нѣкчемности кореспондента ся обставина, що ôнъ не могучи нѣчого позитивного закинути нелюбымъ для него професорамъ, хапаеся физичныхъ уломностей, що бъ лишь накрутити рѣчь

до свого виднокруга. Духъ бодрый, хочь тѣло немôчне, скажемо на то кореспондентови и можемо ему лишь порадити, що-бъ и ôнъ не дбавъ лишь о „чревоугожденіе“, а тогдѣ-бъ певно не писавъ такихъ нѣсенѣтниць, якими кормивъ черезъ шѣсть недѣль заслѣплену публику польску въ „Gazet-ѣ Nar.“.

Замѣтна однакъ рѣчь, що кореспондентъ, котрый стôлько повыдумувавъ о агитаціи проф. Левицкого и Рудницкого, съ котрыми все яко третього вычисляе п. Кулиньского (хиба для того, що и сей бувъ на передвыборчôмъ зборѣ), не добачивъ скрôзь свою призму того, що робила сторона противна, тутъ верховодяча. Все то очевидно въ его очахъ выдаесь легальнымъ и розумнымъ. Ôнъ не умѣвъ, чи не хотѣвъ нѣчого сказати о погрозахъ кс. Янера супротивъ тыхъ, котрѣ поважились бы голосувати на дра Огоновского; ôнъ не чувъ о тôмъ, якъ Пунчертъ и Ингверъ грозили, що не дôстане пожички зъ щадницѣ той, хто ôтдасть голосъ на дра Огоновского; ôнъ не бачивъ, якъ Погорецкій звивався въ сали припираючôй до салѣ выборчои, якъ ôтъ мѣщанъ, котрѣ не могли скрôзь барiеру устáвлену передъ входомъ до салѣ выборчои зъ лавокъ и обставлену полиціянтами дôстатися до салѣ, ôтбиравъ картки съ именемъ дра Александра Огоновского а на ихъ мѣсце вкладавъ готовѣ вже съ именемъ дра Е. Черкавского, а коли на се звергали его увагу, ôтповѣдавъ съ усмѣхомъ, що лишь въ сали выборчôй не вôльно агитувати. Не знавъ кореспондентъ и того, що точно передъ годиною насипѣло до салѣ притыкаючои до салѣ выборчои много мѣщанъ, котрѣ бажали ôтдати голосъ на дра Огоновского, однакъ конципистъ староства п. С. замкнувъ дверѣ салѣ выборчои, „ponieważ już 6 godzina minęła“. При такихъ обставинахъ можемо смѣло сказати, що дру Огоновскому буквально выдерто найменше якихъ 200—300 голосôвъ! Знала о тôмъ дуже добре выборча комисія и мимо обчисленыхъ на передъ шансъ дра Черкавского тремтѣла зô страху. Тому то по ôтнесенôй побѣдѣ бенкетовано якъ нѣколи передъ тымъ на подвôрю магистратокôмъ, а бакханалія тамъ до пôзна выправлюванѣ выдались навѣть многимъ Полякамъ „zbydlęceniem“ нашои верховодячои клики и ихъ слѣпыхъ трабантôвъ. Имъ отже лишаемо радôсть зъ побѣды ôтнесенои такими средствами. Однакъ серце кождого здоровомыслячого чоловѣка, котрому на думцѣ добро тутешного мѣщаньства, муситъ радуватися, що найшлось таке поважне число мѣжь рускими и польскими мѣщанами, котрѣ вже не хотятъ бути слѣпыми орудіями звѣстнои клики а самѣ починаютъ промышляти о своихъ потребахъ и бажаютъ вызволитись ôтъ непрошеныхъ опѣкунôвъ. Нехай имъ буде честь за то, що такъ смѣло стояли за справу чисту и праведну, а не дали пôрватися въ пропасть деморализаціи „хрунѣвскои“ бôльшости, котра за одну хвилю бенкету або за выгоды обѣцюванѣ директорами щадницѣ запродала жизненнѣ интересы мѣста.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Зъѣзды монархôвъ*). Пôсля информаціи берлиньскихъ дневникôвъ маѣ дня 6 або 7 серпня с. р. зъѣхатись цѣсарь нѣмецкій съ цѣсаремъ австрійскимъ въ Ишль. Кромѣ сего зъѣзду заповѣдаютъ въ другôй половинѣ серпня с. р. зъѣздъ цѣсарôвъ австрійского, нѣмецкого и царя россійского въ Зальцбургу. Наколи-бы здоровье нѣмецкого цѣсаря не позволило ему прибути до Зальцбурга, въ такôмъ случаю маѣ зъѣхатись царь россійскій съ цѣсаремъ Австріи въ Райштадъ.

(*Отказанье санкціи.*) Соймъ чеcкій ухваливъ на послѣднôй сесіи на внесенье дра Гербста законъ, змѣняючій краєву ординацію выборчу въ сей способъ, щобы контрибуенты що найменше 5 зр. податку мали право выбору до сойму краевого. Законъ сей не одержавъ цѣсарскои санкціи а се именно зъ тои причины, позаякъ не можнабы погодити его съ громадскимъ статутомъ мѣста Райхенбергу, такъ якъ статутъ сей вызначае высшій выборчій census, а регуляминъ выборчій соймовый повиненъ опиратись на регуляминахъ громадскихъ.

(*Реформа гимназій.*) Министерство просвѣты перевело недавно ревизію инструкціи для веденя наукъ въ гимназіяхъ. Ново зревидованѣ инструкціи дотыкаютъ передовсѣмъ веденя школьного дневника (Klassenbuch), котрый маѣ подавати вѣрный образъ стану кождои клясы и поведеня ученикôвъ. Дальше уладжуютъ новѣ инструкціи квестію испитôвъ; въ тôй квестіи высказана тутъ засада, що въ интересѣ такъ школы якъ ученикôвъ належитъ стосувати засаду безвзгляднои строгости, однакъ на случай, если-бы ученики не ôтповѣдали своѣй задачи, потреба найперше ихъ и родичѣвъ о тôмъ повѣдомити. Дуже широкѣ директивы подае инструкція въ справѣ испитôвъ зрѣлости; жадае она, щобы ученикъ, скôнчившій науки гимназіяльнѣ, кромѣ загального образованя, бувъ такожь способный користати такъ зъ наукъ университетскихъ, якъ и зъ сеи свободы, яку подае житье академикôвъ. Инструкція поручае дальше учителямъ, щобы стерегли ученикôвъ передъ небезпеченьствами, якѣ повстаютъ для нихъ черезъ надмѣрне напруженье памяти при испытахъ зрѣлости. Въ загалѣ кладе инструкція кардинальну засаду, що гимназіи повинни бути не тôлько науковыми, але и выховавчими заведенями, и що выхованье повинно ити рука въ руку съ наукою.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россія. „Правит. Вѣстн.“ оголошуе указъ царскій, пôсля котрого, тайне переношенье горѣвки зъ Галичины до Россіи строго заказуесь; рôвночасно наказуе той указъ збôльшенье сторожи пограничнои (обѣздчиковъ) и службы акцизнои. — До „Poll. Corr.“ пишутъ зъ Варшавы, що пôсля надôйшовшихъ туды вѣстей зъ Кіева, маѣ въ липню пріѣхати до сего мѣста царь Александерь III, зъ ôтки ôттакъ поѣде до Царства польского. О подорожи царя до Данія або въ загалѣ за границю нѣчого не чувати. Въ Варшавѣ удержуеся поголоска, що до сего мѣста маѣ пріѣхати архикнязь Рудольфъ, а дамы зъ тамошнои австрійскои колоніи приготовуютъ вже навѣть подарунки, котрыми хотятъ почтити австрійского наслѣдника престола и его достойну супругу. — Приготованя военнѣ роблятся въ Россіи такъ скоро и на такъ велику скалю, якъ-бы вже за кôлька недѣль мало прійти до якои великои вôйны. „Правит. Вѣстн.“ оголошуе указъ царскій зъ 16 цвѣтня с. р., пôсля котрого на случай вôйны зъ кадрôвъ резервовыхъ позôстаючихъ залогою въ крѣпостяхъ, маютъ бути утворенѣ полки пѣхоты по 5 баталіонôвъ. Пôсля петербурскихъ часописей, замовило россійске правительство у Круппа 2.000 штукъ 11 цальовыхъ набоѣвъ для артилеріи за 406.080 рублѣвъ. Въ Кіевѣ знову поступае дуже скоро будова парового млына и пекарнѣ, въ котрôй будутъ выпѣкатися потрѣбнѣ для войска сухарѣ. Все лагодится съ такимъ поспѣхомъ, наче-бъ вôйна була вже за плечима. Може бути, що сѣ приготованя стоятъ въ певнôй звязи съ справою афганьскою, бо „Новости“ доносять, що Абдурраманъ сконцентрувавъ въ афганьскôмъ Туркестанѣ майже цѣле свое войско и обнявъ самъ надъ нимъ командо. Войско се стоитъ 75 веротъ ôтъ мѣста Маймане на дорозѣ до Герату и маѣ 15 пушокъ дарованыхъ правительствомъ индійскимъ и 3.000 карабинôвъ набиваныхъ зъ заду. „Новости“ доказуютъ, що цѣла та сила вымѣрена есть противъ Россіи, и що муситъ выкликати зъ стороны Россіи противнѣ мѣры. — До Петербурга маѣ пріѣхати — якъ мы вже доносили — абессиньске посольство, а на ôтворотъ россійске посольство маѣ выѣхати до негуса абессиньского съ богатыми подарунками. Зближенье се Россіи до Абессиніи маѣ не тôлько межи обома державами завести дружнѣ ôтношеня и зближити ихъ пôдъ взглядомъ церковнымъ, але що найважнѣйше, оно маѣ велику цѣль политичну. Въ справѣ тôй такъ пишутъ „Новости“: „На случай вôйны межи Россіею а Англіею, котра, якъ-бы не було, есть лишь пытаньемъ часу, станула-бы Италія по сторонѣ Англіи и заняла-бы въ сѣй цѣли позиціи надъ Червонымъ моремъ. Въ такôмъ отже случаю король абессиньскій мôгъ-бы яко пріятель и союзникъ Россіи статись дуже небезпечнымъ противникомъ для Италіи, а посередно и для Англіи, котра надармо стараеся позыскати собѣ прихильнôсть негуса.“ — Рухъ аграрный въ полудневôй Россіи, о якôмъ недавно газеты доносили, бувъ чисто мѣсцевои натуры и не маѣ бôльшого значеня якъ подôбнѣ колись рухи въ Галичинѣ, коли то межи громадами а дворами велась борба о лѣсы и пасовиска. Въ Попелюхахъ на Подôлю велися споры о сѣножата середъ двôрского лѣса а выступленье станового пристава въ оборонѣ двора спонукало селянъ до того, що они почали лѣсъ рубати, що знову выкликало асистенцію войскову; въ Паволочи знову прійшло мѣжь селянами а двôрскою службою до формальнои битвы, коли 20 паньскихъ слугъ на коняхъ почали займати хлопску худобу зъ пасовиска. До сего отже редукуются тѣ розрухи аграрнѣ, о котрыхъ безъ потребы нароблено богато крику въ газетахъ.

Англія. Кабинетъ консервативный зложеный вже виправдѣ, але консерваты не маютъ нѣ силы нѣ ôтваги, щобы переняти управу въ свои руки. Лордъ Сальсберри мавъ навѣть заявити, що лишь тогды кабинетъ консервативный розпôчне свою дѣяльнôсть, коли либералы схотятъ съ нимъ згôдно поступати и не будутъ ему ставили жаднои опозиціи. Ходитъ ту головно о буджетъ на рôкъ 1886 а именно хотятъ торисы перенести 3-милiоновый дефицитъ зъ сего року на рôкъ слѣдуючій, на що однакожь либералы не хотятъ згодитися. Лордъ Сальсберри грозивъ навѣть либераламъ, що коли они не схотятъ на се згодитися, то ôнъ парляментъ розвяже, але либералы не дали ôтстрашитися и стоятъ упорно при своимъ. Середъ такого положеня не диво, що „Saint James Gazette“ дораджуе торысамъ, щобы зложенье нового кабинету ôтдали назадъ въ руки либералôвъ и полишили имъ завести ладъ въ новôй кризѣ; коли либералы сего не потрафлятъ, то торисы будутъ мали тогды вôльнѣ руки. „Pall Mall Gazette“ допускае навѣть яко рѣчь дуже имовѣрну, що правительство знову перейде въ руки либералôвъ. До такои змѣны рѣчей, здаесь, не допуститъ лордъ Сальсберри, бо се значилобы въ виду недалекихъ выборôвъ убити зовсѣмъ сторонництво торисôвъ. — Пôсля вѣстей зъ Канады *ворохобня ослабла* тамъ вже зовсѣмъ и войска англійскѣ не находятъ майже вже нѣгде опору.

НОВИНКИ.

— **Въ справѣ конфискаты 59 ч. „Дѣла“** одержали мы слѣдуючу допись: W Imeny Jeho Welyczestwa Cisaria! C. k. sud krajowyj u Lwowi riszyw na osnowi §. 489 i 493 p. k. i 37 zak. pr., szczo zmist statiji, pomiszczenoji w czysli 59 czasopysy „Diło“ z dnia 11 czerwnia 1885 pid napyseju: „Sprawozdanie z wyboriw“ zakluczaje w sobi znamena prowyny z §. 300 zak. kar., protoje oprawdana jest zariadżena czerez c. k. prokuratora derżawnoho konfiskata toji czasopysy. W naslidok seho riszenia wzboronene jest dalsze rozpowsiudnenie toji statji, a zabranyj nakład maje buty znyszczenyj. Powody: Zmistom reczenoji statiji staraješ autor czerez neprawdywe podanie i perekruczowanie faktiw pobudyty czytateliw do nenawysty i pohordy suprotyw poodynokym organam prawytelstwennym z pryczyny ich uriadowania, w czim mistiat sia znamena prowyny z §. 300 zak. kar. C. k. sud krajewyj karnyj. Lwiw, 18 czerwnia 1883. — *Lidl.*

— **Впреосв. митрополитъ Сильвестеръ** выѣздитъ сего тыждня зъ причины реставраціи палаты митрополичои до Унева.

— **Преосв. еп. Іоанъ Ступницкій** прибувъ вчера зъ Перемышля до Львова и замешкавъ въ св. Юрѣ у крыл. Бѣлецкого.

— **„Народна Торговля“ у Львовѣ** (въ „Домѣ Народнôмъ“) получила концесію на т. зв. „Комнату до снѣдань“. Отворенье сего ôтдѣлу наступитъ съ днемъ 1 н. ст. липня. На тую новôсть звертаемо увагу мѣсцевои и позамѣсцевои П. Т. Публики.

— **Перша Русинка-Галичанка**, п-на Софія Окуневска, донька дра Окун—ого зъ Кимполюнгу, пôддалась 20 с. м. испытови зрѣлости передъ испытовою комисіею академичнои рускои гимназіи у Львовѣ. Комисію проводивъ инспекторъ краєвый сов. Солтыкевичъ; въ складъ комисіи входили професоры: директоръ Ильницкій, Поляньскій, Гушалевичъ, Вахнянинъ, Лучаковскій, дръ Калитовскій и Тисовскій. Комисія рѣшила, що кандидатка ôтповѣла всѣмъ тымъ вымогамъ, якѣ ставляются для мужескихъ абитурієнтôвъ гимназіяльныхъ и выдала ѣй свѣдоцтво, рôвноважне свѣдоцтвамъ зрѣлости мужескихъ абитурієнтôвъ. Таку парафразу въ свѣдоцтвѣ нормуютъ у насъ окремѣ министеріяльнѣ розпорядженя, а що при сѣмъ оригинального, то недостатокъ приписки въ свѣдоцтвѣ, що абитурієнтка може вписатись на университетъ на пôдставѣ такого свѣдоцтва, а потребуе до того въ Австріи ще окремого призволеня изъ стороны министерства проосвѣты. Читателѣ нашѣ будутъ певно цѣкавѣ знати подробности испыту, то о скôлько могли мы поинформуватись въ тôмъ предметѣ, кандидатка толкувала плавно Цицерона, Горація, Платона и Гомерову Иліяду, зъ математики ôтповѣла пытаня: о правилѣ подѣлу, зрôвнанье експоненціяльне при рахунку процентy складаного, объемъ цилиндра, функція тригонометричнѣ для кута въ третôмъ квадрантѣ и людольфиньске число; зъ физики: хемичный складъ воды, свойства гидрогену, вычислила махины и пояснила наклонну площу яко махину, ôттакъ розтолкувала повставанье луны (ôтголосу) и скорôсть свѣтла. Зъ нѣмецкого языка пояснила одну сцену зъ драмату Шиллера „Марія Стуартъ“ и здала справу о баладахъ Уланда. Зъ исторіи розказала о устрою державнôмъ Спарты и Атинъ, о третôй пуньскôй вôйнѣ, паденю державы греческои, о панующихъ въ Нѣмеччинѣ ôтъ Рудольфа зъ Габсбургъ до Кароля IV., о панованю Маріи Терезы, о конституційнôмъ устрою Австро-угорскои державы и зъ географіи о Карпатахъ. При тôмъ выказала кандидатка и задоволяюче знанье исторіи природы, логики, психологіи и литературы рускои. Передъ мабуть 8 роками здавала у Львовѣ подôбный испытъ п-на Куммеробергъ.

— **Михайло Яремкевичъ**, занедужавши передъ испытомъ зрѣлости зложивъ тойже съ ôтзначеньемъ въ понедѣлокъ дня 22 с. м. въ рускôй гимназіи.

— **Щаднича каса Общого рôльничо-кредит. Заведеня** у Львовѣ буде по поводу замкненя пôврôчныхъ рахункôвъ закрыта съ днемъ 14 (26) червня ажь до 18 (30) червня включно (а не до 18 (30) липня, якъ подано було черезъ ошибку въ послѣднôмъ числѣ нашои часописи).

— **Имъ Данила Млаки**, котрый ôтспѣвано въ Чернôвцяхъ на ов. Методіевскôмъ торжествѣ пôдчасъ ôтслоненя образу св. Кирила и Методія, переслано до Познаня на прошенье тамошныхъ Полякôвъ, котрѣ ôтспѣвають тамъ сей имнъ въ часѣ св. Методіевского торжества.

— **Паломники передъ властями политичными.** „N. fr. Presse“ доноситъ: „Полиція львôвска завôзвала пп. Площаньского, редактора „Слова“, Маркова, редактора „Н. Пролома“, адвоката дра Добрянского, дра Короля, конципіента адвокатского, и прочихъ Русинôвъ, що брали участь въ петербурскôмъ торжествѣ Кирила и Методія, и зажадала ôтъ нихъ поясненя о цѣли подорожи въ Россію. Директоръ полиціи, п. Кшачковскій, котрый переслухувавъ всѣхъ поодиноко, розпытувавъ докладно про подрôбности торжества петербурского а именно про то, чи бесѣды, выголошенѣ о. Наумовичемъ и Площаньскимъ на бенкетѣ, були вѣрно репродукованѣ въ россійскихъ часописяхъ. На пытанье, котрый то селянинъ рускій бравъ участь въ бенкетѣ, устроенôмъ петербурскимъ товариствомъ благотворительнымъ, и выголосивъ тоастъ поданый часописями, ôтказали пытанѣ, що имовѣрно належитъ пôдъ симъ селянином розумѣти Бѣлецкого, повѣтового урядника и властителя грунту въ Долинѣ. Завôзванѣ запеpечили, *будьто они ѣхали въ Петербургъ въ родѣ членôвъ якои-то депутаціи, або щобы тамъ же такими представлялись.* До сего не мали они нѣякого повномочія, бо ѣхали лишь яко люде приватнѣ, зъ личнои иниціятивы. Шефъ дирекціи полиціи звернувъ увагу пытаныхъ, що ихъ завôзвано до отвѣчальности силою §. 11. розпоряженя зъ дня 20 цвѣтня 1854 року, де стоитъ: Вояке демонстраційне дѣло, заявляюче обмерзѣнье до правительства, веде за собою, не выключаючи судово-карного слѣдства, кару грошеву ôтъ 1 зр. до 100 зр., взглядно арештъ ôтъ 6 годинъ до 14 днѣвъ. При тôмъ замѣчаеся именно, що отвѣчальнôсть спочивае найбôльше на тыхъ, котрѣ стоятъ у взаемнахъ съ петербурскимъ благотворительнымъ комитетомъ славяньскимъ, товариствомъ о крайно непріязныхъ тенденціяхъ противъ Австріи. Участники торжества, що въ теперѣшну пору не жіютъ у Львовѣ, одержали рôвно завôзванье ôтъ мѣсцевого староства, а о. Наумовича завôзвала передъ себе вѣденьска полиція. Зъ послѣдного справозданя петербурского благотворительного комитету выходитъ такожь, що на торжество апостолôвъ славяньскихъ переслали такожь Русины (?) львôвскѣ и рускѣ (?) студенты (академики) адресы. По сѣй причинѣ завзываe передъ себе львôвска полиція дуже богато (?) Русинôвъ, щобы дôзнатись именъ авторôвъ згаданыхъ адресъ и именъ пôдписавшихъ. Завôзванѣ удержуютъ, що польскій перекладъ оригинального тексту адресъ, зробленый имовѣрно Полякомъ, несвѣдомымъ добре россійского языка, есть неточный. Зъ устуну: „Молимо царя царствуючихъ, щобъ соединивъ всѣхъ Славянъ“, выпровадивъ надто ревный перекладчикъ сензаційне внесенье, що то молитва не до Бога, але до царя россійского. Въ другôмъ числѣ подае львôвскій кореспондентъ до „N. fr. Presse“ слѣдуючу вѣсть: „Слѣдство полиційне покôнчене. Въ Долинѣ переслухано Бѣлецкого, функціонера тамошного громадского уряду. Подôбно якъ его товаришѣ подавъ ôнъ, що годѣ участникôвъ петербурского ювилею обжаловувати о якѣ-то анти-австрійскѣ манифестаціи. Торжества тѣ мали характеръ выключно церковно-религійный, а въ бесѣдахъ за бенкетомъ Площаньского и Наумовича и его були схарактеризованѣ лишь стремленя Полякôвъ и Єзуитôвъ. Тожь годѣ тѣ бесѣды уважати непріязными Австріи або провокаційными. Сего тыждня одержатъ всѣ переслуханѣ резолюцію дирекціи полиціи. Вчорашна „N. fr. Presse“ приноситъ ще вѣсть, що одно зъ рускихъ товариствъ академичныхъ (очевидно маѣ на думцѣ „Академическій Кружокъ“) розвяже ц. к. намѣстництво за телеграму, выслану до Петербурга въ день ювилею. Вѣсти тѣ, поданѣ кореспондентомъ львôвскимъ до „N. fr. Presse“, регеструемо въ обовязку дневникарского, не ручаючи за ихъ всесторонну автентичнôсть. Жереломъ бо ихъ — якъ признае самъ кореспондентъ — суть самѣ обжалованѣ.

— **Важне для громадъ сѣльскихъ.** Намѣстництво розписало оферту на доставу 7815 кубичныхъ метрôвъ шутру на державну дорогу подôльску въ Тернопôльскôмъ на роки 1886, 1887 и 1888 въ цѣнѣ фискальнôй 22.215 зр. Речинець до внесеня офертъ назначеный до 7 липня с. р. Оферты треба подавати до староства въ Тернополи, де можна такожь переглянути близшѣ условія. Першенъство до сеи доставы маютъ доокрестнѣ сѣльскѣ громады. Звертаемо симъ увагу всѣхъ провôдникôвъ и приятелѣвъ нашихъ громадъ сѣльскихъ въ Тернопôльскôмъ, щобы повѣдомляли ихъ о сѣй доставѣ, заохочували ихъ до неи и поучували, що и якъ маютъ робити, щобы можливый заробокъ зъ сеи доставы не перейшовъ ôттакъ въ жидôвскѣ або якѣ инши руки, котрѣ опôля ще выкорастували-бы нашѣ громады, на котрыхъ чи сякъ чи такъ все таки достава опреся. Лѣпше взяти доставу зъ першихъ рукъ якъ зъ другихъ и робити для власнои кишенѣ якъ для чужои.

— **Градъ въ Камянôй.** Одержуемо слѣдуючу допись: Дня 18 л. червня обходили мешканцѣ Камянои сумну рôчницю нещастя минувшого року. Градъ величины волоскихъ орѣхôвъ, сполученый съ найсильнѣйшою бурею зновъ знищивъ въ протягу 10 минутъ половину плодôвъ тои громады. Половина села навѣщена тою карою може за грѣхи другихъ выйшла по страшнôй хвили (якои може еще нѣхто не видѣвъ передъ тымъ) на свои загоны а поглянувши на плоды зрôвнанѣ съ землею, лишь сплеснула руками и гôрко заплакала надъ своєю недолею. Плачучи съ плачучими подумавъ я особѣ: До кого-жь удамося теперь нещасливѣ? Комисія, котра може зъѣде, не много насъ потѣшитъ. Про то въ имени нещастныхъ просимо Вп. Редакцію, щобы зволила ôтозватись до чулыхъ сердець нашихъ земляковъ, абы они поспѣшили съ ратункомъ для погибаючихъ. Вдячнôсть за присланѣ дары на руки уряду приходского позôстане въ серцяхъ нещаслывыхъ на вѣки, а Богъ, що намъ взявъ, нагородитъ тымъ, котрѣ насъ поратуютъ. Ратунку просимо, ратунку, — инакше чекаютъ насъ торбы або голодъ! — *Іоанъ Литыньскій*, священикъ въ Камянôй, почта Лабова.

— **Участникамъ зъѣзду товариского** зъ дня 8 липня 1880 взглядно товаришамъ, котрѣ 1870 р. укôнчили студіи гимназіяльнѣ въ гимназіи академичнôй, пригадуемо умовлене зôбранье товариске, котре маѣ ôтбутися дня 8 липня о 6 год. вечеромъ. Тымчасове мѣсце збору есть пôдъ „Братною Згодою“ улиця Зиморовича ч. 17 у Львовѣ. — *Дръ Бронислав Влажейовскій*, адвокатъ краєвый; *Тиберій Гобгарскій*, секретарь магистрату.

— **П. Кароль Лидль**, вицепрезидентъ львôвского суду карного, именованый вицепрезидентомъ тутешного суду апеляційного.

— **П. Іоахимъ Дѣдицкій**, совѣтникъ высшого суду у Львовѣ, именованый гофратомъ и покликаный до трибуналу администраційного.

— **О. Александеръ Темницкій**, катехитъ въ дѣвочôмъ институтѣ сестеръ Василіянокъ у Львовѣ, именованый префектомъ гр. кат. семинаріи духовнои.

— **Именованя.** П. Кароль Давидовичъ, практикантъ судовый и Емануилъ Винценцъ, именованѝ авскультантами судовыми. — Рада шкôльна краєва именувала Валентого Дзьедзвца дѣйстнымъ учителемъ, управляючимъ въ Белзѣ а учителѣвъ Николая Дудикевича, Франца Мрочка зъ Белза и Маріяна Яворчиковского зъ Сокаля дѣйстными учителями 4-клясовои школы етатовои въ Белзѣ.

— **Степень лѣкарѣвъ ветеринаріи** получили дня 22 червня с. р. пп. Маріянъ Авдиковскій и Людвикъ Липиньскій.

— **На выдавництво рускихъ квартетôвъ „Кобзарь“**, що выдаютъ богословы, прислали дальше П. Т.: п. И. Гоѣвъ, пѣвець въ Снятынѣ; о. Б. Цегельскій, священикъ въ Струсовѣ; п. И. Полотнюкъ, учитель оперу въ Кристинополи; о. А. Ивасѣвка, парохъ зъ Дубна; п. А. Бѣлоскôрка зъ Илавча; п. Левъ Кишакевичь, богословъ зъ Риму; п. И. Ониськôвъ зъ Купчинець; о. Н. Кумановскій, священикъ въ Нѣмшинѣ; о. Сидоръ Езерскій, катехитъ въ Золочевѣ; панѣ Софія Сологубъ, спôвластителька Кривого и п. В. Паолавскій, ц. к. проф. въ Дрогобычи на 2 примѣрники.

— **Конфиската.** Прокураторія львовска сконфискувала оногды цѣлый накладъ брошуры дра Антона Домбчаньского пôдъ заголовкомъ „Wyjaśnienie sprawy ruskiej“. Брошура та була написана ще въ 1849 р. въ языцѣ нѣмецкôмъ а пôзнѣйше переведена на языкъ польскій. Авторъ сеи брошуры дôставъ свого часу добру и основну ôтправу въ обемистôй книжцѣ пôдъ заголовкомъ „die Dączańskisch ruthenische Frage beleuchtet von einem Russinen. Дръ Домбчаньскій, котрый тогды займавъ высоке становище въ судѣ зôставъ за сю брошуру спенсіонованый. Сими днями отже появилась та сама брошура лишь въ новôмъ передруцѣ и прокураторія еи сконфискувала. Характеристичнымъ однакожь есть якъ завзято воюютъ противники Русинôвъ, коли ажь мертвыхъ выкликуютъ зъ гробу, щобъ лишь поборювати руску справу народну. Не москалефильство, не якѝсь тамъ агитаціи панславистичнѝ страхаютъ ихъ, але чиста ôтъ всякои ложи и неправды справа руска народна не дае имъ супокою и стае опиромъ передъ ихъ очами.

— **Краєвый банкъ у Львовѣ** мае незадовго основувати заставничій ôтдѣлъ о низькôй стопѣ процентовôй.

— **О. Дмитріевичь**, православный священикъ у Львовѣ проситъ насъ о справленье слѣдуючого: Въ 61 ч. „Дѣла“ въ новинцѣ „Сензаційне самоубійство Жуковича у Львовѣ“, сказано, що „о. Дмитріевичь мôгъ лишь мощѣ покропити священою водою.“ О. Дмитріевичь пише намъ, що ôнъ ôтправивъ цѣлый обрядъ похорону въ трупарни. Обмежати похоронъ лишь на покропленье свяченою водою не принято въ православнôй церквѣ. (Мы про участь о. Дмитріевича въ похоронѣ повторили за польскими газетами. *Ред.*)

Вѣсти зъ Епархіи Львôвскои.

Введеный яко парохъ въ Залôзцяхъ новыхъ о. Александеръ Петровичь.

Завѣдательство получили оо.: Иларій Сѣменовичь въ Трибухôвцяхъ, дек. чорткôвского; завѣдательство ex currendo кап. Вистовы по пок. о. Павлу Кушлику получивъ о. Андрѣй Грыбъ, сотрудникъ въ Пôдгôркахъ.

Позволенье до испиту конкурсового получили оо.: Володимиръ Познаньскій зъ Давидковець; Теофиль Гутковскій зъ Лютовискъ; Володимиръ Проскурницкій зъ Черепина. О. Александеръ Мироновичь зъ Петракова получивъ позволенье до испиту конкурсового съ тымъ застереженьемъ, що лишь на пôдставѣ того испиту може убѣгатися о Петрикôвъ.

Митроп. консисторія вставилася до президіи намѣстництва о згоду, щобы о. Александеръ Темницкій бувъ поставленый префектомъ гр. кат. семинаріи духовнои на мѣсце о. Стефана Городецкого. — Митроп. консисторія вставилася до намѣстництва о удѣленье о. Антону Кульчицкому, пар. въ Бортникахъ особистого додатку зъ фонду религійного.

Намѣстництво дозволило для приватного сотрудника о. Стефана Чолгана при хорôмъ пароху въ Пядикахъ о. В. Слезиньскôмъ дотацію въ фонда религійного въ сумѣ 210 зр. почавши ôтъ 26 мая 1885 яко дня рѣшеня ц. к. министерства вѣроисповѣдань.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Испытови конкурсовому въ дняхъ 16, 17 и 18 с. м. пôддалися оо.: 1) Дыгдалевичь Антоній, 2) Билиньскій Коаверій, 3) Колтунюкъ Николай, 4) Кокотайло Василь, 5) Крыницкій Іоанъ, 6) Костишинъ Теодоръ, 7) Литыньскій Іосифъ, 8) Леонтовичь Адріянъ, 9) Маликъ Игнатій, 10) Маляркевичь Алексей, 11) Мацюракъ Николай, 12) Мокрицкій Василій, 13) Подолиньскій Филемонъ, 14) Сапрунъ Стефанъ, 15) Скобельскій Василій, 16) Созаньскій Іоанъ, 17) Тихъ Юліянъ, 18) Янишинъ Василій и 19) Ясеницкій Юліянъ.

Каноничну институцію на парохію Скло, дек. яворôвского, получивъ о. Гордыньскій Димитрій тамошный завѣдатель.

Завôзваный до каноничног институціи на парохію Домашôвъ, дек. угновского, о. Іоанъ Сиротиньскій, парохъ Лôвчи.

Завѣдательство прихода Колодно, дек. куликôвского, получивъ о. Василій Бордунъ, тамошный сотрудникъ.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Всч. о. І. Шух. въ Бр. Пересланыхъ 10 зр. мы отримали и передали куда належало. — **Всч. о. Д. Л. въ Цуц.** Реклямованѝ числа мы выслали; заразомъ вносимо жалобу до дирекціи почтъ.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 44—?

конякъ лѣчущій, правдивый французскій

въ рôжныхъ родахъ по цѣнѣ 2 зр. до 3 зр. 50 кр., — такожь малягу.

Матеріи на одѣжь

лишь зъ трезалои вовны овечои для мужчины середнього росту

3.10 метры на одиу одѣжь
- за зр. 4·96 кр. зъ доброи вовны овечои
- „ „ 8·— „ зъ лѣпшои вовны овечои;
- „ „ 10·— „ зъ тонкои вовны овечои
- „ „ 12·40 „ зъ дуже тонкои вовны „

Пледы до подорожи за штуку зр 4, 5, 8 ажь до зр 12· — Дуже красна одѣжь, споднѣ, иберцигеры, матеріи на сурдуты и плащѣ ôтъ дощу, тифль, льоденъ, комесъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на биляры, перувіенъ, доскинъ поручае

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взры франко. Карты взорцевѣ для панôвъ кравцѣвъ **нефранкован. За послѣплатою** на звышь 10 зр **франко.**

Я маю завсѣгды складъ сукна бôльше якъ за 150.000 зр. а. в. и тому легко зрозумѣти, що въ моѣй всесвѣтнôй торговли позбстае богато **останкôвъ** довжины ôтъ 1 до 5 метрôвъ, лишь я змушеный такѝ останки ôтпускати по богато ôтъ коштôвъ выробу **низшихъ цѣнахъ.** Кождый розумно мыслячій человѣкъ мусить змѣркувати зъ такихъ малыхъ останкôвъ не можна **жадныхъ взôрцѣвъ** посылати, бо прецѣ при кôлькасотъ замовленяхъ зъ тыхъ останкôвъ въ короткôмъ часѣ нѣчого бы не лишилося. Для того есть то чистый **обманъ,** коли фирмы суконъ инсеруютъ о взôрцяхъ зъ останкôвъ и въ такихъ случаяхъ суть тѝ взоры ôттяти зъ поставôвъ а не въ останкôвъ а цѣли такого поступованя суть зрозумѣлѝ.

Останки, котрѝ не годятся можутъ ôтмѣнятися або ôтсылаются грошѣ.

Кореспонденціи принимаются на мовахъ: нѣмецкôй, угорскôй, ческôй, польскôй, италійскôй и французскôй. 1311 (18—20)

КОСЫ

7	ручковѝ волоскѝ	по 34 кр.
7½	„ „	по 36 кр.
7	„ рускѝ довгѝ . . .	по 36 кр.
7	„ волоскѝ бракованѝ .	по 20 кр.

высылае на замовленье Магазинъ

НАРОДНОИ ТОРГОВЛѢ

ВО ЛЬВОВѢ.

Опакованье зачисляеся якъ найдешевше.

Пôдписаный завѣдомляе П. Т. Публику, що ôтбувши довшу практику на дентистичнôй клиницѣ при университетѣ въ **Галье** пôдъ проводомъ проф. дра Голльендера, поселився въ **Чернôвцяхъ** и выконуе всѣ въ объемъ дентистики входячѝ дѣланя пôсля найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординуе ôтъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

1369 13—? **ПЕТРО КАДАЙСКІЙ**

въ Чернôвцяхъ ул. Руска ч. 9.

ФАРБЫ

до мальованя дахôвъ

найлѣпшои якости, тертѝ въ подвôйно варенôмъ покостѣ, доставляю до кождои стациі желѣзничои франко — дешевше якъ кожда конкуренція!

Гибнеръ и Ганке

1381 (4—?) у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

Ц. к. желѣзницѣ державнѝ.

ОБВѢЩЕНЬЕ.

Отъ дня 15 червня до дня 15 вересня 1885 будутъ курсувати при особовыхъ поѣздахъ галицкои желѣзницѣ Трансверзальнои, а именно ч. 11/111 и 17/117 шляху **Суха-Стрый** и при поѣздахъ ч. 112/12 и 118/18 на шляху **Стрый-Суха** одинъ вôзъ особовый 1-ои и 2-ои кл. и одинъ вôзъ особовый 3-ои клясы просто зô **Львова** и ажь до **Львова** — такожь просто зъ **Пôдгôря-Плашова** ажь до **Пôдгôря-Плашова,** черезъ що подорожнѝ, котрѝ або ѣдутъ до мѣсць купелевыхъ и лѣчничахъ положеныхъ вздовжь высше поименованыхъ шляхôвъ або зъ ôтси вертаютъ, будутъ въ можности ôтбути цѣлу подорожь **безъ змѣны возôвъ** въ Стрыю а взглядно въ Сухôй. Возы тіи прямо курсуючѝ ôтходятъ:

Зô Львова о годинѣ 11 мин. 25 передъ полуднемъ и о годинѣ 7 минутъ 10 вечеромъ,

Зъ Пôдгôря-Плашова о годинѣ 8 минутъ 30 передъ полуднемъ и о годинѣ 6 минутъ 40 вечеромъ Возы тіи прямо курсуючѝ приходятъ:

До Львова о годинѣ 8 мин. 5 рано и о год 4 мин. 15 по полудни.

До Пôдгôря-Плашова о годинѣ 10 минутъ 8 передъ полуднемъ и о годинѣ 6 минутъ 39 вечеромъ.

Въ тôмъ самôмъ ôбъемѣ часу курсувати будутъ прямо мѣжь **Пôдгôрьемъ-Плашовомъ** и лежачими вздовжь шляху **Новый Санчь-Орлôвъ** мѣсцями купелевыми и лѣчничими — одинъ вôзъ особовый 1-ои и 2-ои клясы и одинъ вôзъ особовый 3-ои кл. Возы тіи будутъ ôтходити:

Зъ Пôдгôря-Плашова о годинѣ 8 минутъ 30 передъ полуднемъ и о годинѣ 6 минутъ 40 вечеромъ.

Зъ Орлова о годинѣ 5 минутъ 43 рано и о годинѣ 7 минутъ 43 вечеромъ, а приходити будутъ:

До Пôдгôря-Плашова о годинѣ 10 минутъ 8 передъ полуднемъ и о годинѣ 6 минутъ 39 вечеромъ.

До Орлова о годинѣ 8 минутъ 30 рано и о годинѣ 7 минутъ 32 вечеромъ, черезъ що дотычащимъ подорожнымъ въ Сухôй и въ Новôмъ Санчи не прійдеся змѣнятн **вагонôвъ.**

Вѣденъ въ червню 1885.

Ц. к. Генеральна Дирекція.

НА ИСПИТЫ!

ОТВѢТНѢ НА НАГОРОДУ ПИЛЬНОСТИ!

МОЛИТВЕННИКИ

съ порученьемъ и апробатою Высокопреосвященого **МИТРОПОЛИТА СЕМБРАТОВИЧА**

по 60 кр., 90 кр., 1 зр. 10 кр., 1 зр. 60 кр., 2 зр. 20 кр., 2 зр. 60 кр. и 3 зр.

ДЛЯ ДАМЪ оправленѝ въ аксамитъ съ окутьемъ металевымъ по **4 зр., 4 зр. 25 кр., 4 зр. 50 кр., и 5 зр.** въ имитацію перловои матицѣ (бляха) **4 зр. 50 кр.,** въ имитацію слоневои кости (бляха) **5 зр.**

получити можна у накладця

К. І. УРБАНА, Ч. 20 ринокъ, Львôвъ и въ торговли Мих. Дымета во Львовѣ.

Побираючимъ бôльше примѣрникôвъ наразъ опускаеся

1380 ответный рабатъ! 5 6

ПОДЯКА

для банку взаимныхъ убезпечень „Славія“.

Мужъ мôй, Юлій р. Могила Станкевичь, ц. к. канцелистъ судовый въ Бережанахъ, убезпечився въ р. 1882 на случай смерти въ Банку взаимныхъ убезпечень „Славія“ и въ коротцѣ, т. є. 14 марта с. р. упокоився. **Банкъ взаимныхъ убезпечень „Славія“** по докладнôмъ пересвѣдченю-ся о хоробѣ и смерти покôйника, выплативъ менѣ безпроволочно и безъ всякихъ трудностей и потручень цѣлу забезпечену квоту 1000 зр. По тôй причинѣ почуваюся до обовязку то **вельми ретельне и гуманне поступованье банку взаимн. убезпечень „Славія“** подати до прилюднои вѣдомости и зложити томужь мою **найсердечнѣйшу подяку.**

Бережаны, 3 червня 1885.

Оттилія Могила Станкевичева.

Учитель домовый

занимаючійся бôльше лѣтъ наукою дѣтей

глядитъ лекціи

на селѣ въ рускôмъ домѣ.

Близша вѣдомôсть черезъ Редакцію „Дѣла“. (2—3)

НОВИНА!

Напоѣ поживно-ожив... ляючій, а именно напôй:

КВАСЪ РОССІЙСКІЙ

Напоѣ тіи узнали Вп. Панове лѣкарѣ и хемики добрыми, пожив... ними свѣжій въ аптицѣ ку у Львовѣ.

НАПôЙ ГАЛИЦКІЙ

напôй гôрняковъ черкесскихъ зъ коровячого молока.

КЕФИРЪ

Парохія Вороцôвъ

деканату городецкого, 1¾ милѣ ôтъ Львова есть до замѣны за приходъ на Пôдгôрю въ Стрыйскôмъ, Станиславôвскôмъ або Коломыйскôмъ.

Близшѝ вѣсти подасть о. Емиліянъ Бѣлецкій, парохъ въ Вороцовѣ, почта Мшана коло Львова.

Огнетривалій и безпечній ôтъ вл...

КАСЫ

солидно и прекрасно в... кими и паскилёвыми за... бленй съ американьскими ... кими продаю дуже дешево

СИМОНЪ ДЕГЕНЪ,

1390 3—? у Львовѣ, ч. 19 ул. Вало...

(Просятся о кореспонденцію въ нѣмецкôмъ языцѣ.)

Ц. к. Закладъ жерелово-купелевый

въ КРЫНИЦИ.

Стація желѣзницѣ Тарнôвско-Лелюхôвскои „МУШИНА-КРЫНИЦЯ.“

Ôтвореный ôтъ 15 мая до кôнця вересня н. ст. посѣдае численнѝ жерела щавы алькалично-желѣзнои, два вабудованя купелевѝ о 100 комнатахъ, купелѣ огрѣванѝ парою и всѣ уряджења до лѣченя и до упріятненя побуту потрѣбнѝ, закладъ гимнастичный, жентичарню, молочарню, реставрацію, цукорню, пекарню торговлѣ и рукодѣльнѣ кравецкѝ и шевскѝ.

Аптика, почта и телеграфъ въ Закладѣ.

Комнатъ совершенно уряженыхъ звышь 1000.

Читальня дневникôвъ, выпожичальня книгъ, театръ польскій зô Львова пôдъ управою п. Іоана Добжаньского, оркестра купелева дириговала п. Вроньскимъ въ Кракова, проходы, паркъ на 60 моргахъ лѣса шпилькового, прогульки въ окрестности, вечерки и балѣ.

Пôдчасъ сезону ординуе 6 лѣкарѣвъ.

Бюро информаційне удѣляе безплатно поясненъ и посередничитъ на замовленя при вышуканю мешкань, высылае тоже повозки до двôрця желѣзницѣ.

Для коротко пробуваючихъ комнаты гостинѝ въ готелю Кракôвскôмъ.

Описъ безплатно посылае и на письменнѝ запытаня отвѣчае, також принимае замовленя на воды минеральнѝ:

Ц. к. Закладъ жерелево-купелевый въ Крыници.

Ц. к. Закладъ водолѣчничій (гидріятичный)

въ Крыници.

въ минувшôмъ роцѣ взôрцево пôсля найновѣйшихъ досвѣдôвъ гидротерапіи устроеный, ôткритый для мѣсцевыхъ и для доходячихъ недужныхъ ôтъ 15 мая 1885 н. ст.

Управляючій гидротерапіи Дръ **Генрикъ Еберсъ.**

Выдавець и редакторъ: **Иванъ Белей.**

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 65. Львôвъ, Четверъ (13) 25 червня 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція иАдминистрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка. Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Реклямаціи неопечатаній вôльній ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовій уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул, д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи: для Россіи:
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр. на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Гадки по выборахъ.

V.

Спôльный комитетъ центральный — якъ се мы вже натякнули въ попередньôй статіи — показався при послѣднихъ выборахъ зовсѣмъ не такимъ дуже добрымъ лѣкомъ на руску хоробу, якъ то думано тогды, коли спôльный комитетъ зôбрався бувъ першій разъ до дѣла выборчого и, щобъ спасати ситуацію, перенявъ ôтъ дряхлои „Русскои Рады“ керму выборчу въ свои руки. И не диво. Ôтъ того часу богато змѣнилося на галицкôй Руси.

Змѣнилися люде. Такъ званій „святоюрцѣ“, люде довголѣтнои працѣ и поваги въ краю, ôтъ того часу зовсѣмъ стратили голосъ середъ т. зв. „старо-рускои“ партіи. Причины до того були рôжній. Одній, привыкши до колишнои протекціи правительства, знеохотились неудачами и „здесперували“; другій не могли погодити своихъ пересвѣдчень съ политичною програмою своєи молодшои братіи, людей der schärferen Tonart; третій пôдчасъ захитаня „Общого рôльничо-кредитного Заведеня“ поховалися въ тѣснй куточки своихъ кабинетôвъ; четвертій присѣли и замовкли по перевертахъ въ св. Юрѣ, въ тôй крѣпости такъ ще недавного, а нынѣ вже до исторіи переходячого „святоюрства“. На ихъ мѣсця зъявилися новій героѣ, новій господарѣ. Консервативный елементъ утративъ голосъ въ старорускôй партіи, — не стало его, того консервативного елементу, и при акціи въ послѣднôмъ спôльнôмъ комитетѣ выборчôмъ.

Новій героѣ старо-рускои партіи въ спôльнôмъ комитетѣ поставили засаду: на першôмъ плянѣ демонстрація зъ становища старо-рускои партіи, а вже на другôмъ плянѣ — успѣхъ выборчій. Тая фатальна засада, мовь червона нитка такъ и слѣдна була на ткани выборчои акціи. Замѣсть пытати, котрый кандидатъ при даныхъ обставинахъ маѣ найбôльшій шансы перейти въ данôмъ округѣ, ставлено попередъ всего пытанье, якои кандидатъ партіи. Зъ того выходила неразъ прикра ситуація въ комитетѣ, о чѣмъ богато далосьбы сказати. Ôтпоручники „народовцѣвъ“ въ комитетѣ зъ цѣлои душѣ були радй обстати при своѣмъ, але зъ конечности мусѣли пôддаватись рѣшеню мужѣвъ такъ званыхъ „неутральныхъ“, котрй знову въ першôй мѣрѣ мусѣли руководитися не безвзглядною справедливостею, а стараньемъ — удержати комитетъ въ купѣ, не допустити, щобъ ôнъ розбився передъ выборами. Неразъ приходило вже туйтуй до розбитя комитету, але сторона, почуваюча некористнôсть або и несправедливôсть якогось рѣшеня, мусѣла хочь-не-хочь оставати въ комитетѣ, щобъ черезъ выступленье зъ комитету не знеохотити провинціи и не бути причиною неудачи бодай въ такихъ мѣсцяхъ, де була надѣя на успѣхъ. Тôлько той патріотичныхй взглядъ руководивъ ними, коли они позôстали въ комитетѣ до самого кôнца, мимо того навѣть, що ихъ кандидата на округъ Калушь-Долина-Бôбрка, проф. Юл. Романчука, до того ще заступника предсѣдателя спôльного комитету, на цѣлый мѣсяць передъ днемъ выборôвъ чорнили газеты противнои партіи, представляючи его кандидатомъ, накидуванымъ Русинамъ Поляками. Така рекомендація очевидно не могла помогчи ему до побѣды. Такъ само тôлько той высшій взглядъ патріотичный руководивъ ними, коли они мусѣли остаточно згодитись на поставленье кандидатуры дра Николая Антоневича на округъ Самбôръ-Старе мѣсто-Рудки-Турка, коли тымчасомъ всѣ були пересвѣдченій о тôмъ, що сов. Бережницкій мавъ тамъ далеко-далекô бôльшй шансы. Аргументъ дра Ив. Добряньского: „волитъ Антоневичь упасти, якъ Бережницкій выйти“ не переконавъ народовцѣвъ.

И такъ народовцѣ остали въ комитетѣ до самого кôнца, выпивши до дна гôрку чашу „спôльнои“ працѣ. Тымъ сповнили они тôлько велику патріотичну жертву. По подорожи деякихъ членôвъ спôльного комитету на ювилей до Петербурга можна було мати певнôсть, що сполученыхъ до акціи выборчои Русинôвъ жде за авангуру однои стороны незаслужена покута. Передъ народовцями являлися всякій спокусы, — але они по мужески оперлися имъ.

И мы не жалуемо того. Русинъ повиненъ входити до рады державнои тôлько съ вольными руками и зъ волѣ народу. Звязаныхъ рукъ въ радѣ державы ôнъ не смѣе мати, нѣчіимъ невольникомъ не може бути.

При щирôй и безъупиннôй праци нашôй дôждемо мы швидко поры, коли поважна громада рускихъ послôвъ засяде въ радѣ державы зъ вольного выбору народа и съ вольными руками, — але при нынѣшныхъ обставинахъ до того певно не допоможе спôльный комитетъ. До того потрѣбно намъ другои организаціи, потрѣбно — нынѣ другій разъ повторяемо — живого, всѣхъ щирыхъ Русинôвъ обнимаючого, сильного и поважного товариства политичного!

Справозданье

товариства „Руска Бесѣда“ у Львовѣ за часъ дѣяльности 1884—1885.

Найголовнѣйшою справою, входячою въ кругъ дѣяльности товариства, есть дѣловодство и зарядъ руско-народного театру, субвенціонованого Высокимъ Соймомъ краевымъ щорôчною запомогою въ сумѣ 5000 зр. а. в. Звѣстно, справа театру есть заразомъ справою просвѣты и литературы, длятого въ справозданю сѣмъ завначити належитъ: а) заходы товариства литературній, утримати театръ на доровѣ поступу и на высотѣ его просвѣтного покликаня черезъ збôльшуванье и збогачуванье литературы драматичнои; б) заходы чисто-административній для удержаня такои сцены, щобъ була ôтповѣдною и достойною представительскою тыхъ новыхъ литературныхъ змагань.

Поступъ театру тѣсно звязаный съ поступомъ литературы драматичнои, бо чимъ бôльше характерôвъ и новыхъ думокъ интерпретуе артистъ, тымъ бôльше вправляется въ рôжновидности житя, ставсь всестороннѣйшимъ и вправнѣйшимъ; противно, застôй сценичныхъ новостей зводитъ его до звычайнои фигуры, вкучнои щоденщины и публицѣ и ему самому. Надто народне розбудженье, проявляючеся видимо въ дня на день, домагаеся чимъ разъ напôрнѣйше новои думки, новои пѣснѣ, такъ що коли давнѣйшими лѣтами театръ два и три разы объѣздивъ край съ тымъ самымъ репертуаромъ, нынѣ на вступѣ до мѣста, де лишь живе горстка руского населеня, пытае кождый: а якій маете новости? Лучаеся, що и переводами хочь-бы якъ добрыми не вдоволяеся мѣсцева публика: свого слова, свого питомого бажае чимъ разъ напраснѣйше, а коли сцена не въ силѣ вдоволити ей горячого бажаня, выходитъ розстроена, незадоволена. Середъ того ôтрадного розгару народного житя дѣяльнôсть литературна товариства выступае на перше мѣсце и ставсь чимъ-разъ тяжшою; при средствахъ, якій маемо, ледво мы въ силѣ бодай рôвновагу удержати межи поступовыми вымогами духового житя публики а поступомъ сцены, — а вже не говорити о тôмъ, що литература и сцена повинній выпереджувати, будити новій духовій змаганя, а не слабовито за ними поступати. Се все мавъ на оцѣ Выдѣлъ товариства, а новости литературній, якій придбавъ въ р. 1884, суть слѣдуючій:

Оригинальній: *Новый двôрникъ*, мельодрама Ис. Воробкевича, *Олегъ*, исторична драма К. Н. Устіяновича. *Настася*, исторична драма Дениса, *Довбущукъ*, мельодрама Стечиньского, музика Ис. Воробкевича, *Олеся*, опера П. Бажаньского, *На добродѣйній цѣли*, комедія Г. Григорієвича, *Тато на заручинахъ*, комедія Г. Григорієвича. До сихъ ôтновлено: *Бойки*, мельодраму Наторского, *Сокôльска дебра*, Гембицкого.

Переводы: въ польского *Грубй рыбы*, М. Балуцкого, *Гуски и гусочки*, М. Балуцкого, *Ôтчинень сальоны*, М. Балуцкого, *Панъ Бенетъ*, И. Фредра въ переводѣ Е. Олесницкого; въ нѣмецкого: *Ôнъ не задрôстный*, перевôдъ дра Лучаковского, *Вôйна въ покою*, перевôдъ Е. Санецкого; въ французского: *Борба съ жѣнками*; въ италійского: *Дивна пригода* въ переводѣ дра Юл. Целевича. Позаякъ М. Балуцкій зовсѣмъ безкористно позволивъ товариству переводити свои творы, въ довжнôмъ обовязку складаемо симъ знаменитому писателеви прилюдну подяку.

Для збôльшеня репертуару праць оригинальныхъ розписавъ Выдѣлъ товариства конкурсъ на твôры драматичній; вплынувшій твôры числомъ 6 передано до осуду выбранôй въ тôй цѣли артистичнôй комисіи.

Що до части административнои, то и на рôкъ 1884 поручивъ Выдѣлъ товариства зарядъ сцены спôлцѣ пп. Ивана Биберовича и Ивана Гриневецкого въ тою вымѣнкою, щобы скрѣпили товариство сценичне новыми силами и старались о кôлько мога скупити всѣ найлучшій артистичній силы рускій. Дирекція ôтповѣла тымъ вымогамъ и приняла въ складъ товариства звѣстныхъ артистôвъ пп. Лясковского, Гембицкого, а по его уступленю Пôдвысоцкого, Яновича, а въ артистокъ паню Лясковску и Пôдвысоцку. Товариство артистичне складалося съ кôнцемъ року въ 13 мужчинъ а 8 женщинъ, крôмъ того капелѣ и персоналу техничного. Театръ гостивъ въ Бродахъ, Коломыи, Станиславовѣ, Богородчанахъ, Надвôрнôй, Солотвинѣ, Калуши, Манастырискахъ, Бережанахъ, Тернополи, Львовѣ. У Львовѣ ôтбувалися представленя въ великôй сали „Народного Дому“, котру управляючій совѣтъ вже по разъ другій съ всею готовостею и безкористностею ôтступивъ на представленя. За то патріотичне дѣло складае товариство управляючому совѣтови „Народного Дому“ на сѣмъ мѣсци прилюдну подяку.

Зъ наведеныхъ мѣсць явно кождому, що театръ гоститъ въ переважнôй части по бôльшихъ мѣстахъ; звѣстна буде кождому и причина того, наколи мѣсточка менший не въ силѣ покрыти коштôвъ и выдаткôвъ дирекціи театру. Залежитъ се однакъ ôтъ мѣсцевои и докрестнои публики, до котрои звертаемося съ всею умильностею, улекшати рôднôй сценѣ побутъ не тôлько въ мѣстахъ але и мѣсточкахъ, а съ часомъ и въ бôльшихъ селахъ, а спасенній наслѣдки того пôзнае и ôтчуе кождый, кому на серцю просвѣта народу. Якъ радо горнеся селяньство наше до народного театру, най послужитъ фактъ, о котрôмъ мимоходомъ згадаемо, що въ часѣ пробуваня театру въ мѣсточку Бурштынѣ найправильнѣйшими гостями въ нѣмъ були селяне зъ Демянова; умовились були громадно кôнчити працѣ о годинѣ 6, опôсля сотками спѣшили до театру, хочь дорога спора а цѣлоденна праця якъ-разъ найтяжша, бо праци жнивъ. Пôдносимо съ признаньемъ, що дирекція театру улекшае вступъ селянамъ цѣною якъ найнижшою.

Оборотъ грошевый.

Дохôдъ:

Пôдмога Высокого Сойму краевого . . . . . 5000 зр. — кр.

Польско-рускій взаємины XVII-го вѣку въ сучаснôй польскôй призмѣ.

Критичный поглядъ Володимира Антоновича професора кіевского университету на повѣсть Г. Сѣнкевича „Ogniem i mieczem“.

(*Конецъ.*)

Ось примѣромъ частина бесѣды полковника Макогина Кривоноса, де ôнъ высказуе передъ военною радою свою готовôсть походу: „Разъ мати родила! Война мнѣ маць и сьостра. Висньовецки режетъ и я буду; онъ вѣшаетъ и я буду... Такъ и пуйденъ замкôвъ будувати (sic), бити, резати, вешати! На погибель, имъ бялоручкимъ!“ (II, 164).

А ось образъ краснорѣчивости Хмѣльницкого: „Згреши князь — урезаць му шиенъ; згреши козакъ — урезаць му шиенъ. Грозѣ ми Шведами, але и они ми не здержонъ“. (II, 251). На другôмъ мѣсци оттакъ говоритъ ôнъ о судьбѣ Богуна: „Менѣ король писавъ, же онъ въ поєданку усѣчонъ“ (II, 260), и т. п.

Такихъ и тымъ подôбныхъ тирадъ можна-бъ навести дуже богато, але мы обмежимось на наведенй высше. Нѣякій славистъ не зможе сказати, на якôй мовѣ высказанй сй слова; многй Поляки пôдозрѣваютъ имовѣрно, що се по малоруски; люде, знаючій малоруску рѣчь будутъ думати, що слова тй написанй старопольскимъ языкомъ; а московскій журналы, котрй подаютъ въ перекладѣ повѣсть п. Сѣнкевича, подадутъ имовѣрно и тй перлы риторики въ гадцѣ, що коли се не по украиньски, то певно по польски. А тымчасомъ есть се тôлько загально-славяньска мѣшанина, выдумана п. Сѣнкевичемъ за-для выведеня couleur locale, при чѣмъ прійшовъ ôнъ до колизіи съ граматикою, фонетикою и лексикографіею, и спустився надто на свои силы думаючи, що талантливый писатель може выключно силою своєи творчои фантазіи не тôлько вывести ефектовній историчній образы, але такожь и правильно наводити цѣлй промовы зъ зовсѣмъ незвѣстного ему языка.

Такими то, далеко ще не вычерпуючими предмету замѣтками, мы и покôнчимо оглядъ повѣсти п. Сѣнкевича и ще лишь коротко зберемо головній точки суспôльного и національного свѣтогляду автора и той многочисленной публики, що приняла его повѣсть съ безмежною адорацією.

П. Сѣнкевичь и его почитателѣ стоятъ ще на тôмъ низькôмъ степени розвою патріотичного чувства, на котрôмъ люде думаютъ, що все своє безъоглядно добре для того тôлько, що оно свое. Веденй симъ ложно-патріотичнымъ поглядомъ уважаютъ они своимъ обовязкомъ ôткидати всякій пробы критичного погляду на минувшину и стараются заперечуваньемъ або перекручуваньемъ неторичныхъ фактôвъ оправдати и звеличати всякій похибки въ историчнôмъ житю свого народа. Писатель, що руководится такимъ поглядомъ, особливо коли есть ôнъ писателемъ талантливымъ и въ своѣй суспôльности вплывовымъ, приноситъ тôй суспôльности велику шкоду. Ôнъ помагае тымъ способомъ затемнювати народне самопôзнанье, змагае до увѣковѣченя похибокъ минувшости, збôльшае застôй и закостенѣлôсть и заступае ему дорогу поступу.

Выходячи зъ такого ложно-патріотичного становища п. Сѣнкевичь старается поетичною фантазією, ложнымъ толкованьемъ и голосными фразами о культурѣ и цивилизаціи освятити всѣ тй историчній недуги, котрй були причиною политичнои, суспôльнои и культурнои смерти Рѣчипосполитои, а именно: національну и суспôльну ексклюзивнôсть, буту шляхты, гнетъ хлѣборобôвъ и жестокôсть, съ якою придавлювано кождый протестъ противъ безправного насильства пануючого елементу.

П. Сѣнкевичь маѣ зовсѣмъ схибленй понятя о державѣ и власти державнôй: власть державна не есть, по его думцѣ, на то, щобы заспокоювати суспôльнй потребы пôдданыхъ, але щобы навязувати имъ свои власнй цѣли и на случай супротивленя хоронити свою повагу жестокими карами а навѣть поголовнымъ выгубленьемъ цѣлого населеня.

Въ ôтношинахъ до украиньского народу старается п. Сѣнкевичь збудити въ польскôй суспôльности погорду, мотивовану мнимою дикостею того народу и его непригôдностею до культуры; ôнъ розпалюе несимпатичнй и несправедливй чувства: межинародну ненависть и народну пыху; ôнъ не умѣе ôтноситися до своихъ противникôвъ не то объективно, а навѣть и прилично; черты, котрыми зъобразивъ ôнъ украиньскій народъ не тôлько исторично невѣрній, але до того ще такъ пристрастній, що окорше можна-бъ назвати ихъ злобнымъ пашквилемъ, якъ невѣрно зъображеною характеристикою.

Не думаемо, щобы всѣ выказанй стороны тенденціи п. Сѣнкевича, хочь и якъ пôдхлѣбляютъ они національному чувству польскои суспôльности, принесли хосенъ для будучого розвою сеи суспôльности. Пыха, постôйне закрываньe своихъ похибокъ, ненависть и ôткиданье згоды, опираючоися на основахъ бôльше широкого и всесторонного людского розвою, ледви чи зможутъ статись основами для лучшого интеллектуального, морального и практичного житя якъ поодинокихъ людей, такъ и цѣлыхъ клясъ або народностей.

Съ жалемъ тутъ мусимо пôднести, що велика бôльшôсть польскои интелигенціи, судячи по

Розхôдъ:

Пôдмога дирекціи пôсля контракту	3500	„ —	„
Закупно репертуару: творôвъ оригинальныхъ, переводôвъ, переписка и поправа текстôвъ	700	„ —	„
Податокъ за II-гій пôврôкъ 1883, рôкъ 1884. надто доходовый за рр. 1883 и 1884 .	96	„ 75	„
Пôдмога артистамъ (одноразова)	190	„ —	„
Выдатки на инвентарь . .	60	„ 05	„
Порта, стемплѣ и дрôбнй кошты администраційнй . . .	73	„ 20	„
Кошты инспекційнои подорожи до мѣсця перебуваня театру	30	„ —	„
Преміи конкурсовй: I-ша 200 зр., II-а 150 зр.; разомъ . .	350	„ —	„
Разомъ .	5000	зр. —	кр.

Въ зарядѣ товариства есть и фондъ емеритальный артистôвъ рускои сцены, заснованый въ иниціативы Выдѣлу товариства „Рускои Бесѣды“. Для збôльшеня его дирекція театру взобовязалася давати щорôчно шѣсть бенефисовыхъ представлень. Сума фонду емеритального до р. 1885 р. выноситъ 397 зр. 71 кр. а. в.

Бережѣмъ чистоты нашого языка!

Языкъ у кождого народа — то дорогоцѣнный скарбъ! Єго чистоты треба такъ берегчи, якъ чистоты душѣ. И всѣ освѣченй народы дбаютъ про свôй языкъ, стережутъ єгоôтъ всякихъ неприхожихъ домѣшокъ, ôтъ всякого калѣченя, вытыкаютъ и найменше прогрѣшенье противъ єго чистоты и протестуютъ противъ легкодушного або и злоеливого поводженя съ языкомъ, тымъ дорогимъ скарбомъ народнымъ.

Що до нашого языка, то пожалься Боже ôнъ языкъ думъ и пѣсень народныхъ, бувъ а въ части єсть ще доси поневѣряный и калѣченый на всѣ лады, пôдъ рôжными позорами и для найрôжнѣйшихъ цѣлей. Мелодійности, солодкозвучности, гнучкости та богатотва єго завидуютъ намъ сусѣды, — а суть такй свои, що єго осмѣваютъ, поганятъ, занечищаютъ, калѣчатъ до неспôзнаня. И питому, живу, всѣмъ зрозумѣлу и всѣмъ любу мову перемѣняютъ въ чудовищне „язычіе“, въ мову „бродску“, якъ недавно закпили собѣ „Рускія Вѣдомости“. Не дасться заперечити, що нынѣ, славити Бога, що-разъ менше вже у насъ людей любуючихъ-ся въ „бродскôй“ мовѣ, — здоровый розумъ и любовь рôдного слова берутъ свое. А хочь не перевелися ще у насъ часописи а въ дрôбнôй части и книжки писанй „язычіемъ“, то все таки Русинъ, не маючій охоты до языколомныхъ продукцій, радитъ собѣ по простому тымъ, що обходится безъ „язычія“, маючи часописи и книжки печатанй складнымъ, гарнымъ языкомъ рôднымъ.

Але єсть одинъ рôдъ великои масы рускихъ друкôвъ, безъ котрыхъ нѣякій Русинъ обôйтись не може и не повиненъ, а тіи друки на утѣху безпамятнымъ пропагаторамъ „бродскои“ мовы а на жаль любителѣвъ чистои рускои мовы писанй „язычіемъ“, мѣшаниною зъ рускаго, россійскаго, польскаго и нѣмецкаго языкôвъ. Кождый зъ Вп. Читателѣвъ догадаеся, що мы маємо на думцѣ нашь „Вѣстникъ законôвъ державныхъ“ и всѣ тіи найрôжнороднѣйшй друки, якй зъ Вѣдня приходятъ до насъ въ Галичину. Тутъ не ходитъ тôлько о чистоту рускаго языка саму про себе, тутъ иде ще въ бôльшôй мѣрѣ о практичну користь. „Вѣстникъ законôвъ державныхъ“ и всякй друки урядовй повиннй бути о скôлько лишь можна зрозумѣлй якъ найширшимъ верствамъ народа. На то ихъ и выдае правительство, побôчь нѣмецкого автентичного тексту, на всѣхъ краевыхъ языкахъ, щобъ нѣхто не бувъ выключеный ôтъ пôзнаня правъ и обовязкôвъ своихъ въ державѣ. Тымчасомъ чи сповняе нашь „Вѣстникъ законôвъ держ.“ свою велику задачу середъ рускаго народу? Зовсѣмъ нѣ. Писаный на чудовищнôмъ „язычію“ есть ôнъ незрозумѣлый не тôлько письменному селянинови, але и Русинови-писареви громадскому, котрый кôнчивъ бодай кôлька клясъ гимназіи и на стôлько посѣдае інтелигенціи, що текстъ закона мôгъ бы порозумѣти и пояснити начальникови громады и громадянамъ, коли бъ „Вѣстникъ законôвъ держ.“ бувъ писаный чистымъ краевымъ, рускимъ языкомъ. Але годѣ! — нынѣшного „Вѣстника зак. держ.“ ôнъ не зрозумѣе! И отъ бере ôнъ „Dziennik ustaw państwowych“ и пересвѣдчаеся, що польскій перекладъ для него бôльше зрозумѣлый, якъ рускій. Въ наслѣдокъ того иде зъ громады рускои заявленье, що громада волитъ „Dziennik ustaw państwowych“, якъ „Вѣстникъ законôвъ державныхъ“. Отое одна зъ головныхъ причинъ, для чого по нашихъ громадахъ такъ рѣдко де подыбуеся рускій перекладъ законôвъ державныхъ, а натомѣсть майже скрôзь польскій. А що то не причиняеся до скрѣпленя духа рускаго мѣжь народомъ, але очевидячки помагае полонизаціи нашого народа, на то не треба и богато слôвъ тратити, — се рѣчь дуже ясна.

Нашй патріоты вже неразъ высказували свое негодованье по поводу злощасныхъ експериментôвъ языковыхъ въ „Вѣстнику законôвъ держ.“ и въ другихъ урядовыхъ друкахъ, — бо черезъ тй експерименты тратитъ руска справа народна. Мы пригадуємо тутъ справу рускихъ грунтовыхъ аркушикôвъ индивидуальныхъ въ р. 1880. Громадамъ давано до выбору рускй и польскй аркушики, и рускй громадяне, розумѣючи скорше польскй якъ рускй аркушики, брали польскй. Очевидно, селянинъ скорше порозумѣвъ слова: „reklamacya“ якъ „возраженіе“, „obliczenie“ якъ „очеркъ“ (sic!), „niwa“ якъ „усторонье“, „wykaz“ якъ „вкладка“ и т. д.

Коли мы отже приглянемось тôй справѣ зъ погляду на добро народне, на користь практичну, то не можемо не высказати нашои сердечнои подяки Вп. Дру Омеляну Огоновскому, що будучи у Вѣдни вывязався зъ вложеного на него припорученя и порушивъ тую такъ важну справу народну въ записцѣ pro memoria поданôй Є. Ексц. мин. гр. Таффому. Надѣемося, що се не остане безъ добрыхъ наслѣдкôвъ и ще поправится давне лихо. „Вѣстникъ законôвъ держ.“ маe далеко высшу цѣль, якъ експериментаціи языковй, котрй якъ-небудь можна ще простити въ якôйсь приватнôй газетѣ або книжцѣ, то нѣколи въ „Вѣстнику законôвъ“. На Дра Омеляна Огоновского, котрый зъ порученя патріотôвъ нашихъ упôмнувся о чистоту и зрозумѣлôсть языка въ „Вѣстнику законôвъ держ.“, посыпалися зъ звѣстнои стороны инсинуаціи и клеветы. Такъ все бувае и нема чого дивуватися. Суть въ кождôй суспôльности личности, котрымъ не иде о добру справу загально народну, але о свои выгляды, о каламученье хочь-бы й найчистѣйшои воды, щобъ тôлько для себе зловити рыбку. На такй личности годѣ намъ оглядатися, если маємо и хочемо зробити щось доброго для загального добра, бо коли тôлько що буде имъ не на руку, они зъ чорного зроблятъ бѣле, зъ бѣлого чорне — и пôдоймутъ „гвалтъ“ въ оборонѣ навѣть такои справы, якъ чудовищна мѣшанина языкова „Вѣстника законôвъ державныхъ“ и всякихъ вѣденьскихъ друкôвъ. Вовка боятись — то и въ лѣсъ не йти, — каже народна пословиця. Нашь патріотизмъ, любовь рôдного слова и дбалôсть про нашь нарôдъ наказуютъ намъ неустрашимо и не оглядаючись на нѣкого протестувати противъ всякого такого дѣла, котре чи безпосередно, чи посередно (якъ незрозумѣле язычіе „Вѣстника законôвъ державныхъ“) веде до полонизаціи галицко рускаго народа. Зъогидити Русинови єго языкъ, зробити єго незрозумѣлымъ для народа, — се значитъ у насъ: прокладати дорогу до полонизаціи. И мы на то мали-бы позволяти? Нѣ, нѣколи!

Вандрôвка рускои молодежи академичнои на Подôлье.

Ôтъ вандрôвничого комитету рускихъ академикôвъ у Львовѣ дôстаємо слѣдуючу звѣстку про сегорôчну вандрôвку нашихъ академикôвъ на Подôлье и подаємо ей дуже радо до вѣдомости нашихъ читателѣвъ.

Комитетъ вандрôвничій рускихъ академикôвъ у Львовѣ завязавшійся при товариствѣ „Академичне Братство“, получивши зъ богато сторôнъ, черезъ котрй сегорôчна вандрôвка маe переходити, дуже прихильнй письма и знайшовши у нашихъ Вп. П. Т. Патріотôвъ на провинціи всяку прихильнôсть и всяку можливу помôчь, мôгъ вже теперь постановити загальну програму вандрôвки и подае ей симъ до загальнои вѣдомости.

Вандрôвка розпочинаеся зъ Тернополя дня 2 серпня въ недѣлю; тутъ збираютося вандрôвники до дальшои дороги и устроюютъ того дня музыкально-декляматорскій вечерокъ съ танцями, котрого докладна програма буде пôзнѣйше оголошена. Въ понедѣлокъ дня 3 серпня выбираются черезъ Березовицю до Прошовы а зъ ôтси до Микулинець, де въ читальни евентуально въ заведеню купелевôмъ въ Конопкôвцѣ устроятъ вечерокъ для членôвъ микулинецкои читальнѣ. Зъ ôтси выходитъ вандрôвка вô второкъ дня 3 серпня до Теребовлѣ де прибуде на пору обѣдову а вечеромъ устроитъ тутъ вечерокъ музикально-декляматорскій въ сали магистрату. Зъ Теребовлѣ перейде ôттакъ вандрôвка черезъ Лозôвку до Хоросткова, де въ середу дня 5 серпня дасть вечерокъ въ сали гр. Сѣминьского (мѣска саля) для членôвъ читальнѣ Говилôвскои. Въ пятницю дня 7 серпня стане вандрôвка въ Копычинцяхъ и устроитъ тутъ такожь вечерокъ. Въ суботу рано о 9 годинѣ 22 мин. выѣдутъ вандрôвники до Чорткова, де прибудутъ на годину 10 и 40 минутъ. Въ недѣлю дня 9 серпня удадутся рано всѣ участники вандрôвки на службу Божу до мѣсцевои церкви а вечеромъ буде устроеный музикально-декляматорскій вечеръ съ танцями въ сали рады повѣтовои. Дня 10 серпня въ понедѣлокъ выѣде вандрôвка желѣзницею до Нижнева, де дасть вечерокъ для мѣсцевои читальнѣ. Зъ Нижнева слѣдуе ôгтакъ подорожь пароходомъ вô второкъ дня 11 серпня до Залѣщикъ. Пароходъ ôтходитъ зъ Нижнева о 1 год. въ полудне и стае о 7 год. вечеромъ въ Ракôвци на нôчь. На другій день ôтъѣздитъ пароходъ о 7 год. рано и стае на 12 въ полудне въ Залѣщикахъ. Зъ ôтси пôде ôттакъ вандрôвка дальше черезъ Кôцмань до Черновець де прибуде на день 13 серпня и спôльно съ буковиньско-рускими академиками устроитъ вечерокъ музикально деклямаційный. Повна програма такъ цѣлои вандрôвки якъ и поодинокихъ вечеркôвъ буде подана пôзнѣйше окремою книжочкою, до котрои буде такожь долучена карта цѣлои вандрôвки бôльшихъ розмѣрôвъ, догôдна не лишь для самыхъ вандрôвникôвъ, але такожь для тыхъ мѣсцевостей, въ котрыхъ вандрôвка довшій часъ буде задерживатись, бо сй мѣсцевости якъ и ихъ окрестнôсть будутъ на картѣ докладно означенй.

Щобъ показати, якъ повну надѣю маe комитетъ, що сегорôчна вандрôвка рускихъ академикôвъ удастьси може найкрасше зô всѣхъ, якй мы доси устроювали и щобъ заразомъ зложити нашу щиро сердечну подяку всѣмъ Вп. Патріотамъ нашимъ, що не пожалѣли для насъ своеи помочи и своихъ трудôвъ, най намъ вôльно буде хочь коротко навести тй заходы, якй роблятся для сеи вандрôвки на провинціи. Такъ завязався въ Тернополи пôдъ проводомъ Вп. проф. Барвѣньского комитетъ „Рускои Бесѣды“, котрый поробивъ вже кроки въ цѣли устроеня вечерка. Проф. Барвѣньскій обѣцявъ держати ôтчитъ о Костомаровѣ а Вп. о. Витошиньскій зъ Денисова обѣцявъ взяти участь въ вечерку съ своимъ славно звѣстнымъ хоромъ денисôвскимъ. Зъ Микулинець получивъ комитетъ дуже прихильну ôгповѣдь ôтъ Вп. о. Павлика и учителя п. Рыбачека. За для малого мѣсця въ мѣсцевôй читальни, подавъ п. Рыбачекъ прошенье до рады шкôльнои краевои о позволенье будынку шкôльного на вечерокъ; на случай ôтмовленя обѣцявъ п. Рыбачекъ постаратись о ôтповѣдный локаль въ Конопкôвцѣ. Одно зъ найсердечнѣйшихъ письмъ получивъ комитетъ ôтъ Вп. о. декана Залуцкого зъ Теребовлѣ и ôтъ п. Изидора Сѣчиньского, урядника почты, звѣщаюче, що постараются о всякй можливй выгоды для вандрôвникôвъ и що бурмистръ Теребовлѣ Вп. дръ Ольпиньскій обѣцявъ радо ôступити салю магистрату на вечерокъ и що вже постараюсь о помѣщенье вандрôвникôвъ. Дуже щирй и прихильнй письма получивъ комитетъ такожь зъ Хоросткова и Чорткова: Вп. о. Богоносъ зъ Хоросткова и Вп. о. деканъ Олесницкій зъ Говилова занялися всѣмъ, що потрѣбне для устроеня вечерка въ Хоростковѣ а Вп. директоръ дôбръ гр. Сѣминьского ôтступивъ на сю цѣль салю. Вп. о. Богоносъ обѣцявъ ще крôмъ того прибути до Львова и тутъ устно порозумѣтися съ комитетомъ. — Вѣсти о приготовленяхъ для вандрôвки въ Чортковѣ суть такъ краснй, що годѣ тутъ не розказати про нихъ обширнѣйше. Комитетъ ôтнѣсся бувъ о помôчь и пораду до Вп. о. Н. Галущаньского въ Звинячу. За єго иниціативою завязався отже на соборчику въ Звинячу дня 12 мая окремый комитетъ, до котрого зволили вступити: Вп. о. Сьокало, парохъ Чорткова, яко голова, Вп. о. деканъ Михалевичъ зъ Бѣлобожницѣ, о. Галущиньскій и о. Крушельницкій зъ Ягольницѣ. Комитетъ сей поробивъ вже ôтповѣдній кроки для узысканя салѣ рады повѣтовои на вечерокъ и поробивъ всякй приготованя, щобы улекшати тамъ побутъ вандрôвникôвъ. Вповажанй нашй патріоты постановили розбрати до себе вандрôвникôвъ и въ тôй цѣли обѣцяли дати навѣть пôдводы. Неменше прихильнй вѣсти наспѣли зъ Монастырискъ ôтъ Вп. о. Пôдляшецкого и зъ Нижнева ôтъ Вп. о. Левицкого.

Зъ Копычинець и Черновець не получивъ ще комитетъ доси жадныхъ информацій.

Щобы позыскати богато участникôвъ, ôтнѣсся комитетъ до академичныхъ товариствъ „Сѣчь“ у Вѣдни и „Союзъ“ въ Чернôвцяхъ; ôтъ першого наспѣла вже вѣсть, що возьме участь въ вандрôвцѣ, а декотрй члены обѣцяли навѣть приступити до вандрôвки съ чинною помочею. На диригенса хору вандрôвничого упросивъ комитетъ Вп. Автонома Левицкого, звѣстного вже зъ вторôчнои вандрôвки (въ Станиславовѣ), котрый не тôлько пôднявся сего труду, але зволивъ подати ще деякй рады що д» выконаня продукцій хоральныхъ и обѣцявъ ще для устнои нарады съ комитетомъ приѣхати до Львова. — На памятку сегорôчнои вандрôвки постановивъ такожь комитетъ выдати альбумъ вандрôвки въ рисункахъ и въ сей цѣли упросивъ артисту краковскои школы штукъ красныхъ п. Юліяна Панькевича, якъ такожь постановивъ ôтнестися съ прошеньемъ до артисты-маляра Вп. Корнила Устыяновича, щобы зволивъ приняти на себе спôльно съ п. Панькевичемъ часть артистичну. До сего справозданя мусимо ще додати, що мѣжь академиками у Львовѣ завязався ще окремый кружокъ декляматорôвъ, котрого задачею єсть выучитись на часъ вандрôвки що найкрасшихъ деклямацій.

Такъ отже стоитъ доси справа сегорôчнои вандрôвки и комитетъ маe повну надѣю, що вже въ найкоротшôмъ часѣ буде мôгъ подати повну ей програму такъ на вдоволенье участникôвъ вандрôвки якъ и выжидаючои ей на провинціи П. Т. публики нашои.

ДОПИСИ.

Зъ епархіи Перемыскои.

(*Голосъ клира и народа епархіяльного въ справѣ приданя епископу Іоанови Ступницкому суфрагана.*) Вѣсть, що Преосв. епископу перемыскому киръ Іоану приданый буде епископъ-суфраганъ, появившася неожидано въ „Dziennik-y Polsk-ômъ“, мимоволѣ насувае пытаня: ôгъ кого она походитъ? въ якôй цѣли була подана? якй суть причины, що могли-бы поставленье епископа-суфрагана въ данôмъ случаю оправдати? и якй наслѣдки могли-бы въ того выплысти?

Насампередъ выпадае примѣтити, що кождый, интересуючійся дѣлами церкви галицкои и епархіи перемыскои, знае, съ якимъ восторгомъ высше католицке духовеньство и высшй верствы польскои суспôльности приняли свого часу именованье киръ Іоана епископомъ перемыскимъ и що до его именованя съ успѣхомъ помогли въ кругахъ правительственныхъ вплывовй лица въ краю. Вѣдомо такожь, що Преосв. Іоанъ давъ явнй доказы всесторонноi и глубокои учености и яко завсѣгды вѣрный сынъ католицкои церкви, душею преданный св. римскому престолови и пануючому Домови, вже въ початкахъ своеи святительскои службы удостоився особливыхъ почестей ôтъ римского престола и ôтъ Єго Величества цѣсаря (высокого ордена). Наконець нѣкому не тайно, съ якою ревностею Преосв. Іоанъ занимався ôтъ р. 1872 дѣлами своеи епархіи и доси неусыпно занимався. Свѣтле украшенье соборнои церкви, здвигненье дѣвочого института въ Перемышли — запише исторія золотыми буквами и передасть будучимъ поколѣнямъ яко блыщачй памятники ôтцѣвскои єго старанности о благо церкви и вѣрного стада свого, чимъ сыновна любовь и вѣрна преданнôсть въ пôдчиненôмъ клирѣ и правовѣрнôмъ народѣ до свого доброго отця-архипастыря съ кождымъ днемъ умножаеся. При тôмъ тѣшится Преосв. Іоанъ на свôй вѣкъ надсподѣвано крѣпкимъ здоровьемъ.

Въ виду сихъ неоспоримыхъ даныхъ слухи о поставленю епископа суфрагана въ Перемышли або можутъ буги плодомъ фантазіи дневникарскои, любуючоися въ новостяхъ, або — чого такожь не выключаеся можливôсть,— могли выплысти ôтъ людей, звыкшихъ свои ватѣ съ желѣзною постоянностею переводити въ дѣло; на тую догадку вказуе поименованье особы, усмотренои на епископа-суфрагана, особы, котра навѣть не звѣстна въ епархіи перемыскôй, — не кажемо вже, щобы посѣдала довѣріе у священьства и у народа тои епархіи. Накидуванье такого суфрагана для епархіяльного епископа на помôчника, о котрôмъ Преосв. Іоанъ и не погадавъ, маючи до помочи досвѣдного и въ высокихъ сферахъ славно потрудившогося прелата яко викарія генерального и офиціяла, а такожь свѣтлый совѣтъ повного собора крылошанъ, було бы не лишь пониженьемъ святителя, недавно-що тôлько пожеланого, легковаженьемъ всего собора крылошанъ и священьства епархіяльного, маючого все межи собою мужѣвъ глубокою наукою, крѣпкою преданностею до св. кат. церкви и до августѣйшого престола австрійского, любовію свого народа и заслугами около добра церкви и державы сіяючихъ, але таке накидуванье суфрагана противъ волѣ святителя значило-бъ явно вдиратися у внутренй дѣла церкви католицкои на перекôръ основнымъ ей правиламъ, — тая влѣзлива опѣка була бы вконець дѣйстнымъ нищеньемъ св. уніи, котру св. престолъ римскій старався хоронити.

Поставленье епископа-суфрагана вымагае отвѣтного фонду на єго удержанье, до котрого Преосв. Іоанъ, ограниченый на вызначену для епископа конгруу, безъ выставленя на крайный недостатокъ причинитися не мôгъ бы; въ данôмъ отже случаю повиненъ бувъ-бы постаратися о потрѣбнй до того сумы у фонда религійного; тôлько-жь станъ фонда религійного домагався якъ найбôльшои ощадности. Выдатки же на удержанье епископа-суфрагана въ Перемышли не принесли-бъ нѣякого хôсна для церкви и державы, бо всѣ ихъ дѣла Пр. Іоанъ провадитъ славно и умно съ своимъ повнымъ совѣтомъ соборныхъ крылошанъ, — були-бъ отже тôлько злишнымъ обтяженьемъ

принятою повѣсти п. Сѣнкевича, подѣляе єго погляды и пересвѣдченя. Поява тая дуже сумна, бо не вѣщуе она скорого звороту до лучшого, якъ морального такъ и интеллектуального розвою и тѣсно злученои съ нимъ реальнои долѣ польскои интелигенціи.

Впрочѣмъ мы можемо вказати съ ôтраднымъ чувствомъ и на деякй симптомы поступу. Середъ польскои интелигенціи знайшлася, малочисленна вправдѣ меншôсть, котра пôднесла протестъ противъ поглядôвъ и гадокъ, высказаныхъ въ повѣсти „Ogniem i mieczem“ и мала доволѣ ôтваги, щобы въ чотирохъ періодичныхъ выдавництвахъ высказати поважно и дуже ясно, що не годится съ порывами шовинизму и ретроградности п. Сѣнкевича. Протестъ сей, опертый на ширшихъ людскихъ взглядахъ, появився въ той власне часъ, коли одушевленье, вызване повѣстею п. Сѣнкевича, доходило до найвысшого степени и коли треба було плысти противъ опиніи цѣлои польскои суспôльности. Мы думаемо, що дальшій интеллектуальный розвôй польскои суспôльности або зовсѣмъ зъупинится або пôйде дорогою, вытканою сею меншостею, чого бажаємо сердечно въ интересѣ загально людского поступу, рôвно дорогого для кождого розумного чоловѣка, де-бы ôнъ и не проявився.

Вол. Антоновичъ.

сторонъ оподаткованыхъ, нынѣ вже ажь надто пригнетеныхъ.

Вконець не можна ще и того поминути, що насильне накидуванье помôчника святителеви епархіяльному противъ его волѣ — выкликало-бы въ клирѣ и въ народѣ епархіи загальне негодованье и зворушенье. Исторія рускои церкви, бувшои передъ вѣками пôдъ иншимъ правительствомъ, сумнѝ тôлько подав вѣсти о наслѣдкахъ насильного вдиранія у внутренній ѣи дѣла. Нынѣ же тіи самѝ, часто и несподѣвано повторяючѝ-ся затѣѣ въ тои самои стороны, кождому знатокови исторіи церкви и народу руского ставлятъ передъ очи не що другого, якъ змаганье спольщеня и латинщеня народа. Тожь — videant consules!...

Н. Н.

(Примѣтка Редакціи. По зложеню вже сеи дописи вычитали мы вчера поôтъѣздѣ Преосв. еп. Ступницкого зô Львова, заявленье походяче ôтъ редакціи „Мира“, що вѣсть о именованю епископа суфрагана въ Перемышли есть безпôдставною. Цѣкаво отже теперь лишь то: що за цѣль була подавати тую вѣсть въ „Dziennik-y Polsk-ômъ“, органѣ, котрый все мае дуже добрѝ информаціи въ справахъ рускои церкви?)

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Интервію съ дромъ Кронаветтеромъ.*) Вѣденьскій кореспондентъ праского „Pokrok-y“ мавъ сими днями конференцію съ выбранымъ до рады державнои демократомъ Кронаветтеромъ. Говорено про становище демократôвъ до иншихъ сторонництвъ въ радѣ державнôй и домагань чеокихъ послôвъ. Дръ Кронаветтеръ заявивъ, що ôнъ найблизше стоитъ клюбу Коронинiого, що спріяе его правно-державнôй политицѣ, хочь не годится съ нимъ въ многôмъ въ питанях экономичныхъ. Що до реформы выборчои, есть ôнъ приклонникомъ загального голосования, знесеня куріи бôльшихъ посѣлостей и палатъ торговельныхъ и за подѣломъ округôвъ выборчихъ пôсля народности и пôсля числа выборцѣвъ. Въ нынѣшнôй радѣ державнôй ще тяжко буде знайти пôдмогу до переведеня такихъ реформъ и для того муситъ на теперь здержатись ôтъ ставленя внесень въ тôмъ дусѣ. Широко розводився Кронаветтеръ надъ квестіею языка. Узнае ôнъ справедливымъ, щобы войско, желѣзницѣ, власти и суды въ славяньскихъ краяхъ уживали въ зносинахъ исъ сторонами дотычного славяньского языка, бажае однакожь, щобы высшѝ инстанціи, за-для удержаня одноцѣлости въ администраціи, уживали выключно нѣмецкого языка. Що до Чехіи спеціяльно заявивъ Кронаветтеръ, що добре було-бы, наколи бъ край сей подѣлено на повѣты судовѝ чисто нѣмецкѝ, чисто ческѝ и мѣшанѝ. Для Чехôвъ жадае ôнъ примусовои науки нѣмецкого языка, коли противно що до Нѣмцѣвъ есть гадки, що нѣмецкого ученика не належитъ приневолювати учитись ческого языка. Въ кôнци высказавъ Кронаветтеръ надѣю, що супротивъ суспôльныхъ и економичныхъ квестій уступлятъ въ будучности рôжницѣ національнѝ и ворожѝ доси сторонництва погодятся въ имя спôльныхъ матеріяльныхъ потребъ.

(*Конференція нѣмецкихъ либералôвъ*) ôтбулась, якъ мы вже передъ тымъ звѣщали, минувшои недѣлѣ. Запрошеныхъ було на неи 131 послôвъ, взяло же участь всего 87. Томащукъ, Хлюмецкій и Вильдауеръ оправдали письменно свою неприсутнôсть. Предсѣдателемъ конференціи выбрано Гербста, котрый въ вступнôй промовѣ забрано Гербста, котрый въ вступнôй промовѣ зазначивъ свою надѣю, що зôбранье обдумае средства, щобы не допустити до роздѣлу середъ опозиціи и задержати принайменше що до выступленя на внѣ одноцѣлôсть межи клюбами сполученои лѣвицѣ. Опôсля выступивъ Пленеръ съ бесѣдою, котра мала змѣстити въ собѣ програму будучого политичного становища лѣвицѣ. На вступѣ зазначивъ ôнъ, що въ партіи лѣвицѣ пануе повна згода, а тôлько що до поодинокихъ точокъ програмы заходятъ деякѝ рôжницѣ, котрѝ супротивъ идеѣ одноцѣлости всего нѣмецкого елемента уступити мусятъ на другій плянъ. Програма предложена Пленеромъ мѣститъ въ собѣ слѣдуючѝ головнѝ точки: Необмежене удержанье гегемонія Нѣмцѣвъ въ Австріи, оголошенье языка нѣмецкого языкомъ державнымъ, задержанье незмѣнене теперѣшнои державнои организаціи, оборона либеральныхъ засадъ и ихъ здобуткôвъ особливо на поли шкôльництва, утворенье институцій для охороны стану робôтничого и удержаня мѣщаньского стану середного, въ кôнци же скрѣпленье дружныхъ ôтносинъ съ нѣмецкою державою. Надъ сею програмою вывязалась горяча дебата, въ котрôй взяло участь кôльканайцятъ бесѣдникôвъ. Пôднесено тамъ наглядно рôжницѣ, заходячѝ въ таборѣ опозиціи такъ, що характеръ дискусіи не обѣцювавъ голосования прихильного програмѣ Пленера. Зъ сеи причины внѣсъ Гербстъ, щобы ôтложити остаточне порѣшенье сеи справы а тымчасомъ приняти резолюцію того змѣсту, що солидарне поступованье лежитъ рôвно въ интересѣ державы якъ и нѣмецко-либеральнои партіи и рôвночасно выбрати анкету зъ 25 членôвъ, котра маѣ выробити програму и предложити еи на другôмъ зôбраню передъ скликаньемъ рады державнои. До комисіи выбрано репрезентантôвъ всѣхъ партій лѣвицѣ. Мотивуючи свое внесенье освѣдчивъ Гербстъ, що лѣвиця узнае справедливôсть нѣмецко-народныхъ постулятôвъ, о скôлько они дотыкаютъ скрѣпленя нѣмецкого елементу въ Австріи и обороны еи нѣмецкого характеру, не годится однакъ на пропонованѝ симъ сторонництвомъ средства, маючѝ на цѣли переведенье ôтрубности Галичины и прилученье Дальматіи до Угорщины, такъ якъ тѣ средства спротивляютъ централистичнымъ стремленямъ лѣвицѣ. Мимо того высказавъ Гербстъ надѣю удержаня солидарности клюбовои въ сей спосôбъ, що нѣмецко народне сторонництво буде мало въ всѣхъ національныхъ справахъ повну свободу голосованя, въ иншихъ же основныхъ квестіяхъ маѣ голосувати солидарно съ цѣлою лѣвицею. Въ имени нѣмецкихъ народовцѣвъ высказавъ Вайтльофъ надѣю, що и тое сторонництво старатися буде заховати солидарность, и на тôмъ освѣдченю закôнчено конференцію.

(*Рада державна*) маѣ бути, пôсля донесеня „Pester Lloyd-a“, скликаною на день 5 верес. с. р.

(*Справа желѣзницъ трансверзальнои.*) Дирекціи желѣзницѣ Кароля Людвика и желѣзницѣ трансверзальнои згодились на ревизію деякихъ точокъ картелю, заключеного минувшои осени въ интересѣ галицкои желѣзницѣ трансверзальнои. Картель сей заключено на протягъ одного року съ правомъ выповѣдженя на шѣсть мѣсяцѣвъ. Позаякъ анѣ одна анѣ друга сторона не пôднесла замѣтôвъ противъ головнымъ постановленямъ картелю, и обѣ дирекціи узнали пригôднôсть его для своихъ интересôвъ, длятого не скористала жадна сторона зъ прислугуючого ѣй права выповѣдженя и обѣ дирекціи рѣшились на ревизію деякихъ точокъ картелю. Въ цѣли переведеня ревизіи маѣ ôтбутись перша конференція д. 24 с. м.

(*Румуньска линія черновецко-ясскои желѣзницъ*) маѣ перейти пôсля донесеня „Presse“ на власнôсть державы. Иниціятива до сего выйшла ôтъ румуньского правительства, котре ôтъ довшого вже часу займаесь сею справою. Въ тôй справѣ удаютося сими днями до Букарешту, яко делегаты сеи желѣзницѣ, генеральный секретарь Кинельтъ и членъ управляючои рады Вайсель.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россія. Въ политичныхъ кругахъ петербурскихъ розбираютъ теперь справу, чи по побѣдѣ кабинету Сальоберрого не наступитъ зближенье Англіи до Нѣмеччины. Въ звязи съ тымъ пытаньемъ маѣ стояти высылка комисіи военнои надъ море балтійске пôдъ проводомъ генералôвъ Соболева и Куропаткина, котрѝ маютъ розслѣдити тамошне побереже якъ такожь и островы Езель и Даго и вышукати ôтповѣднѝ точки, на котрыхъ можна-бы построити догôднѝ укрѣпленя. Минувшои суботы ôтбувся въ Петербурзѣ выбôръ городского головы, котрый о стôлько есть интересный, що бр. Корфъ, кандидатъ на голову мѣста, котрого попирали правительственнѝ сферы, получивъ лишь 34 голосôвъ, коли тымъ часомъ его противникъ, предсѣдатель мирового суду Лихачевъ, получивъ 167 голосôвъ; выбôръ сей потребуе однакожь потвердженя царского. — Вѣсть, що будьто-бы емиръ Афганистану зôбравъ велике войско и розложився съ нимъ табором недалеко Герату, належитъ, якъ вже теперь здаеся, до подôбного рода байки якъ та, котру подали недавно петерб. „Новости“, що будьто-бы емиръ Абдурраманъ зôставъ забитый. Доси нѣчого не чути о якимсь концентрованю войска въ Афганистанѣ зъ стороны англійскои.

Нѣмеччина. Цѣсарь нѣмецкій выѣхавъ 21 с. м. на купелѣ до Емсъ; видко отже зъ сего, що въ здоровю цѣсаря Вильгельма настала рѣшуча змѣна до лѣпшого. — Въ слѣдуючôмъ тыждни ôтбудутся два послѣднѝ засѣданя рады звязкови передъ феріями и на однôмъ зъ сихъ засѣдань прійде певно на порядокъ дневный внесенье кн. Бисмарка въ справѣ брауншвайгскôй. Есть майже певною рѣчею, що бôльшôсть рады пріймe се внесенье, бо въ противнôмъ разѣ кн. Бисмаркъ бувъ-бы его не поставивъ, знаючи якій вѣе вѣтеръ въ рады звязковои. Все що доси въ справѣ брауншвайгскôй писали, есть по бôльшôй части або неправдивымъ, або походитъ съ жерелъ не добре поинформованыхъ. Фактомъ есть лишь, що межи правительствами звязковыми ведутся въ сѣй справѣ переговоры, котрѝ вже сими днями маютъ рѣшучо закôнчитися. Зъ Берлина доносятъ, що рада звязкова пріймe на певно се внесенье въ его головнôй основѣ т. е., що кн. Кумберляндскій маѣ бути выключеный ôтъ наслѣдства въ Брауншвайгу и що змѣна наступитъ лишь може въ мотивахъ. Протестъ гр. Бернсторфа въ сѣй справѣ пôдписуе богато Нѣмцѣвъ а именно богато католикôвъ зъ Баваріи, але протестъ сей ибудь на нѣщо не придастся. Протестуючѝ сподѣваются, що на засѣданяхъ рады звязковои выступлятъ баварскѝ представителѣ такожь зъ протестомъ, що однакожь ледве чи наступитъ. На кождый случай справа наслѣдства брауншвайгского есть дуже важна и цѣкава рѣчь якъ она закôнчится; коли выпаде по думцѣ кн. Бисмарка, то буде становила для Нѣмеччины дуже важный прецеденсъ, могучій колись послужити за примѣръ и пôдставу до подôбного поступования Прусъ и супротивъ другихъ державъ союза нѣмецкого. — Правительственна газета берлиньска оголошуе угоду зъ дня 7 марта с. р. межи Нѣмеччиною а Англіею и Испаніею, пôсля котрои Испанія получила право суверенности на островахъ Сулю и зрѣкаеся свого права на ту часть острова Борнео, що належитъ або належала до султана островôвъ Сулю и на тѣ области, що стоятъ пôдъ управою пôвнôчноборнейского товариства британского. Для кораблѣвъ нѣмецкихъ, англійскихъ и испаньскихъ якъ такожь и другихъ державъ позôстае торговля и на сихъ островахъ и плавба на мори коло сихъ островôвъ зовсѣмъ свобôдна. — Обсадженье намѣстництва въ Альзаціи и Лотарингіи доси ще не порѣшено; ходятъ лишь вѣсти, що наслѣдникомъ ген. Мангайфля буде або ген. Фабрисъ або ген. Вердеръ; декотрѝ кажутъ такожь, що и гр. Отто Штольбергъ-Вернигероде маѣ выгляды зôстати намѣстникомъ въ сихъ краяхъ.

Франція. Правительство французке оголосило офіціяльно, що угода съ Хинами вже заключена и получила ратификацію пекиньского двору. Фрейсине предложивъ палатѣ на суботнѣшнôмъ засѣданю оригинальный текстъ сеи угоды. Войско французке займе мѣсто Лянгъ Сонъ донерва въ жовтню, позаякъ оно потребуе довшого часу до ôтпочинку по трудахъ военныхъ. Командо надъ флотою военною по смерти адмирала Курбета обôйме контрадмиралъ Льеспе. Министеръ маринарки припоручивъ новому комендантови выправити въ сей часъ мощѣ покôйного адмирала до Европы. Корабель военный, назначеный до сего, приѣде до Тульону въ послѣдныхъ дняхъ линня. Пôсля первѣстного пляну мавъ ген. Курбе вернути до Франціи съ частею флоты заразъ по заключеню мира, а въ грудни мало знову кôлька кораблѣвъ вернути зъ Хиньского моря до Франціи пôдъ проводомъ Льеспеса. Министерство маринарки постановило не змѣняти сего пляну такъ, що съ кôнцемъ року позôстане коло хиньскихъ берегôвъ лишь дуже мала французка ескадра така, яка була передъ вôйною.

Італія. Въ Римѣ прійшло, якъ мы вже то доносили, до кризы министерскои и кабинетъ Депретиса подався до димисіи. Причиною сего було не такъ недовѣріе парляменту до цѣлого кабинету, якъ радше загальне негодованье на министра дѣлъ заграничныхъ Манчиніого. Министерство, ратуючи лишь свого товариша, подалося цѣле до димисіи. Тымъ часомъ палата послôвъ дала ясно спôзнати, що она годится съ политикою кабинету Депретиса въ загалѣ а дае лишь Манчиніому вотумъ недовѣрія. Причиною такого недовѣрія було не лишь неповеденье министра въ политицѣ заграничнôй, але и цѣле его поступованье супротивъ парляменту а особливо его яловѝ бесѣды, котрыхъ нѣхто звычайно не слухавъ и выходивъ пôдчасъ нихъ зъ палаты. Дня 20 с. м. пріймавъ король Мингетого, Кайрольго, Никотеру и Фариніого и радивъ съ ними надъ утвореньемъ нового кабинету. Справа та однакожь натрафляе на великѝ трудности а головно длятого, що не можна найти чоловѣка, котрый-бы бувъ спосôбный обняти теку министерства дѣлъ заграничныхъ. Зразъ по наступленю кризы розôйшлася поголоска, що Депретисъ пôдоймеся утворити новый кабинетъ а справы заграничнѝ ôтдасть Рикотому.

НОВИНКИ.

— **Его Вел. цѣсарь** дарувавъ зъ своихъ приватныхъ фондôвъ 5.000 зр. на устроенье резиденціи першого епископа въ Станиславовѣ, дра Юл. Пелеша.

— **Впр. митрополитъ Сильвестеръ** прибуде зъ Унева до Львова на испытъ ученицъ института Василіянокъ, котрый ôтбудеся 29 л. червня.

— **Преосв. еп. Іоанъ Ступницкій** повернувъ позавчера зô Львова до Перемышля.

— **Впреосв. архіеп. Іосифъ Сембратовичъ** ôтправитъ дня 3 л. липня на желанье св. отця въ церквѣ св. Климентія въ Римѣ на гробѣ св. Кирила торжественне богослуженье.

— **Въ справѣ велеградского торжества** выдавъ Впр. митрополитъ обѣжникъ до урядôвъ деканальныхъ, въ котрôмъ завзывае тѣ уряды, щобы они заохочували такъ священикôвъ якъ и людей свѣтскихъ до поѣздки на се торжество до Велеграду на день 1 (13) серпня с. р. такъ, щобы зъ кождого деканату могло выѣхати бодай двохъ делегатôвъ священикôвъ и ôтповѣдне число свѣтскихъ людей. Щобы однакожь участники сеи подорожи могли одержати знижену цѣну на желѣзницяхъ, то уряды декальнѝ маютъ найдальше до 10 липня с. р. донести митроп. ординаріятови, кôлько особъ въ кождого деканата схоче въ згаданôмъ речинци выѣхати до Велеграду.

— **Въ справѣ полиційного слѣдства противъ путникôвъ до Петербурга** подае дописуватель „Czas-y“ слѣдуючѝ вѣсти: Слѣдство ведеся на пôдставѣ §. 11 цѣсарского розпоряджения зъ 20 цвѣтня 1854 р., котре обовязуе до сеи поры, хотяй декотрѣ постановы стратили вже свое значенье ôтъ часу конституціи. Той 11 §. грозитъ карою грошевою або арештy. Тая кара виситъ надъ пп. Наумовичемъ, Площаньскимъ, Марковымъ и др., коли 1) вина буде имъ доказаною и 2) результатъ полиційного слѣдства не буде цѣкавымъ для державного прокуратора. Дотеперѣшне слѣдство выказало, що декотрѝ путники навѣть не пригадуютъ собѣ, чи були на торжественнôмъ принятю благотворительного общества въ Петербурзѣ. Дописуватель „Czas-y“ не хоче вѣрити въ то, щобы такій важный фактъ можна въ такъ короткôмъ часѣ забути...

— **О. Ив. Наумовичъ** пріѣхавъ позавчера зъ Вѣдня до Львова, щобы ставитись въ дирекціи полиціи и пояснити свою участь въ петербурскôмъ ювилею. Що до папского confessio fidei о. Наумовичъ ще доси не рѣшився, а позаякъ вже уплываe назначеный речинець, то ôнъ просивъ Впр. митрополитъ о продовженье речинця.

— **Рускій театръ народный** розпôчне съ днемъ 30 л. с. м. свои представленя въ Пôдволочискахъ; представленій будутъ найновѣйшѝ оперety и комедіи. Руска публика мѣсцева и дооколична сихъ сторôнъ, въ котрѝ нашъ театръ дуже рѣдко коли заѣздитъ, схоче чейже скористати зъ сеи случайности и зволитъ громадно учащати на представленя а то тымъ бôльше, що театръ нашъ лишь короткій часъ тутъ забавитъ, а случайнôсть побачити знову руску сцену и полюбуватись питомою штукою, не такъ скоро знову лучится. Зъ Пôдволочискъ переѣде театръ до Скалата и Грималова.

— **Испитъ зрѣлости въ Перемышли** ôтбувся въ дняхъ 13 до 20 с. м. пôдъ предсѣдательствомъ краевого инспектора шкôльного п. Гикля. Зъ VIIIа класы приступило до испиту 38 абитуріентôвъ, а мѣжъ сими 13 Русинôвъ, зъ котрыхъ всѣ перейшли, а именно: Михаилъ де Якса Ладижиньскій (ôтлично); съ добрымъ успѣхомъ выдержали испитъ: Романъ Бѣрецкій; Яковъ Борковскій, Алексѣй Хтѣй, Николай Горницкій, Емилій Кормошь, Теодоръ Козакъ, Евгеній Кульчицкій, Теофиль Мрицъ, Володимиръ Полошиновичь, Георгій Пержило, Александеръ Сѣнкевичь и Андрѣй Федевичь. Испитъ зрѣлости другого ôтдѣлу VIII класы розпочався въ суботу.

— **Новый археологичный памятникъ** зъ давнои рускои бувальщины ôткрывъ о. Билинкевичь, священикъ въ Дмитровичахъ. Шукаючи за археологичными памятниками въ Звенигородѣ, (пов. бобрецкого) що въ 12 и 13 столѣтю бувъ столицею рускихъ князѣвъ, найшовъ тамъ основы старои церкви, зъ котрыхъ кôлька куснѣвъ привезъ до Львова и зложивъ у дра Шараневича, котрый сконстатувавъ, що сѝ куснѣ можутъ лишь походити зъ старинног звенигородокои церкви. Дръ Шараневичь, котрый тôлько заслужився для археологіи и исторіи рôдного краю своими розкопами въ Галичи, займеся имовѣрно и розкопами въ Звенигородѣ; ходитъ лишь о то, щобы закупити землю, на котрôй находятся памятки давнои бувальщины.

— **Товариство „Академическій Кружокъ“** устроюе въ понедѣлокъ 16 (29) с. м. поминальне богослуженье за бл. п. митрополита Яхимовича и запрашае на сей торжественный обхôдъ всѣхъ Русинôвъ.

— **Фестинъ**. Въ недѣлю 15 (28) с. м. ôтбудеся на мѣскôй стрѣльници фестинъ аранжованый членами обществъ „Русское касино“ и „Академическій кружокъ“. Програма рôжнородна. Музика войскова 80 полку буде ôтгравати черезъ цѣлый часъ прогулки найновѣшѝ утворы музичнѝ, а доборовый хоръ ôтспѣвае кôлька пѣсень. О 4 годинѣ розпôчнутся на горѣшнôй части стрѣльницѣ товарискѝ забавы, аранжованѝ комитетомъ, а вечеромъ танцѣ. Чистый дохôдъ призначеный на добродѣйнѝ цѣли. Въ разѣ дощу ôтбудеся фестинъ въ понедѣлокъ 16 (29) с. м.

— **Читальня въ Угерску** (коло Стрыя), отворена д. 31 мая с. р, одержала въ дарѣ ôтъ Дхв. Выдѣлу товариства „Просвѣты“ 58 книжечокъ давнѣйшого выданя, за що окладае ему щиросердечну подяку. За даръ той дякуе Выдѣлъ читальнѣ тымъ бôльше, що читальня въ Угерску, закимъ еи отворено, перебула довгу а тяжку борбу съ неохотою самои верховодячои партіи громадянъ и числитъ теперь лишь 25 членôвъ. — *Отъ Выдѣлу.*

— **Изъ Зборова** пишутъ намъ: Ц. к. жандармерія мабуть спочиваe по славнôй кампаніи выборчôй на здобутыхъ лаврахъ. Но такъ, якъ недавно читали мы въ „Дѣлѣ“, що при пожежи въ якомусь мѣсточку ц. к. жандармерія спокôйно выставляла вазоны съ цвѣтами на двôръ, такъ и пôдчасъ пожежи, навѣставшои Зборôвъ дня 22 с. м. около 10 годины передъ полуднемъ хотяй огонь лютився якъ-разъ коло церкви, почты и паптики, хоробра жандармерія приглядалася зъ далека, цѣкавѣйшій лише еи начальникъ (пестенфиреръ) вылѣзъ на купу камѣня при гостинци, щобы зъ высшого становиска приглянутись тому неполитичному зъявищу. Огонь бувъ-бы прибравъ хто знае якій розмѣры, коли-бъ не енергична, повна посвященя помôчь ц. к. ритмайстра п. Вайса и драгонôвъ, котрѝ найбôльше причинилися до зълокализованя и пригашеня пожежи. Варто було видѣти, якъ сикавка мѣска, справлена передъ 8 лѣтами утѣкала ôтъ огню, щобъ не згорѣла, — и тôлько лишь було ратунку изъ стороны преславнои муниціи.

— **Новиціяты въ рускихъ монастыряхъ женьскихъ** будутъ ôткрытѝ въ Словитѣ и Яворовѣ за згодою митрополичого ординаріяту однакожь съ тымъ застереженьемъ, що новиціятки мусятъ удержуватися власнымъ коштомъ.

— **Руске драматично-литературне товариство въ Чернôвцяхъ** дае въ першôй половинѣ мѣсяця липня сего року представленье „Шельменко-наймитъ“, комедію въ 5 дѣяхъ Григорія Основяненка, зъ котрого чистый дохôдъ призначеный на выданье „Буковиньско-рускаго Альманаха“ маючого сего року выйти заходомъ академичного товариства „Союзъ“. Така благотворна цѣль, якъ такожь и добра слава драматичного товариства, каже надѣятись, що участь П. Т. Публики въ представленю буде якъ найчисленнѣйша.

— **Въ справѣ похорону Жуковича**, пôдчасъ котрого выголошено демонстраційнѝ бесѣды, ведеся теперь слѣдство карне противъ пп. Платона Костецкого, редактора „Gazet-ы Narodow oи“, Кароля Жулковского, предсѣдателя товариства академичного „Bratnia pomoc“ и противъ студента техники п. Ствертни за бесѣды, якѝ выголосили сѝ панове на кладовищи. Доси ще — якъ доноситъ „Kurjer Lwow.“ не завôзвано обжалованыхъ до суду, лишь судія слѣдчій п. Аулихъ переслухувавъ въ сѣй справѣ яко свѣдка п. Зигмунта Фрилинга, спôвробôтника „Kurjera Lwowsk ого“.

— **На стаціяхъ желѣзницѣ державнои**: Стрый-Волиця, Миколаѣвъ-Дроговыжь, Щирець маютъ по части вже сего року а по части въ роцѣ слѣдуючôмъ выконатися деякѝ важнѣйшѝ такъ надъ-якъ и пôдшляховѝ будôвлѣ. Рôвно-жь будутъ переведенѝ деякѝ наверхнѝ роботы, на котрѝ поодиноке розписанье офертъ въ урядовôй „Газетѣ Львôвскôй“ рôвночасно помѣщено. Речинець до внесеня тыхъ офертъ до ц. к. дирекціи руху кôнчится съ днемъ 30 червня с. р. о годинѣ 12-ôй въ полудне.

— **Дрôбни вѣсти**. Въ Гамбургу арештовано на кораблѝ „Вестфалія“ Полякôвъ и кôлькохъ Нѣм-

цѣвъ, яко пôдозрѣныхъ о заговоръ анархистичный. — Въ Дрогобычи, въ аптицѣ п. Рачки строився передъ кôлькома днями ляборантъ Михайло Чушукъ, родомъ зъ Лѣшнѣ, напившись аконіту моченого въ спиритусѣ. Чушукъ думавъ, що то чиста оковита и выпивъ ѣи опору порцію и въ кôлька хвиль було вже по нѣмъ. — Дня 18 с. м. шалѣла велика туча съ градомъ въ Стрыйскôмъ въ околицяхъ наддністряньскихъ. — Архикнязь Райнеръ, ген. инспекторъ обороны краєвои пріѣхавъ оногды до Львова. — П. Павло Виспекъ, асистентъ при катедрѣ хеміи, получивъ на львôвскôмъ университетѣ дня 18 с. м. степень доктора философіи. — Будова будынку для дирекціи желѣзниць державныхъ у Львовѣ при улици Маєровскôй розпôчнеся ще сего року; на конкурсѣ плянôвъ головнои фасады устоявси проєктъ будôвничого п. Равского, того самого, що выставивъ будынокъ соймовый. — Намѣстництво розвязало товариство самостôйныхъ рукодѣльникôвъ и промыловцѣвъ у Львовѣ.—Дръ Лаврентій Жмурко выбраный ректоромъ львôвского университету на рôкъ 1886. — П. Іоркашь-Кохъ, вице-президентъ галицкои дирекціи скарбовои, получивъ командорскій хрестъ ордера св. Леопольда. — Бурмистромъ въ Богородчанахъ выбраный п. Кароль Каликъ а заступникомъ дръ Тумикъ. — Въ Чернôвцяхъ ôтбулося дня 18 с. м. въ гр. кат. церквѣ вѣнчанье п. Северина Билинкевича, учителя гимназ. въ Чернôвцяхъ съ панною Гаєвскою, донькою адъюнкта суду краєвого. — Землетрясенье въ Кашмирѣ зруйнувало 70.000 домôвъ, при чѣмъ згинуло 3081 людей.

Вѣсти зъ Епархіи Львôвскои.

Въ превизію принятî: А) На капеланію Гряда, дек. львôвского оо.: І) Строцкій Теодозій зъ Старомѣщины; ІІ) Брилиньскій Володиміръ зъ Чижикова; ІІІ) Козюкъ Павло зъ Высочка. — Б) На Волосôвъ, дек. тысьменицкого оо.: І) Заклиньскій Алексей зъ Соколова; ІІ) Сумыкъ Андрѣй зъ Микуличина; ІІІ) Недельскій Мелетій зъ Братышева. — В) На Пацыкôвъ, дек. станиславôвского оо.: І) Дроздовскій Густавъ зъ Пацыкова; ІІ) Левицкій Евгеній зъ Гостова. — Г) На Покровцѣ, дек. стрыйского, о. Юліанъ Дуткевичь лишь одинъ. — Д) На Губинъ, дек. бучацкого оо.: І) Гавзцкій Стефанъ зъ Ямельницѣ; ІІ) Садовскій Михаилъ зъ Губина.

Отпустку получивъ о. Володимиръ Микитка, парохъ Купчинець на 6 недѣль.

Митрополича консисторія вставилася до намѣстництва о вызначенье платнѣ зъ фонда религійного для прив. сотрудника въ парохіи Бережница королевска, при хорôмъ пароху о. Іоанѣ Покиньскôмъ.

Позволенье до испиту конкурсового получивъ о. Станиславъ Алексевичь, сотрудникъ при церквѣ св. Петра и Павла у Львовѣ.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Воч. Зах. Пôд. въ Ман. Зъ посылки передано все, куды слѣдувало. Намѣстництво потвердило принятье статутôвъ дня 22 л. червня.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручає 1315 45—?

препараты зъ гумы и выробы кавчуковй

для потребъ хирургичныхъ и иншихъ подôбныхъ.

Велика партія остаткôвъ сукна

(3 до 4 метры)

у всѣхъ краскахъ, на одяги мужескій, на загортки, жѣночій мантлѣ ôтъ дошу, жѣночій плащѣ — розсылає за послѣплатою **за остаткы по 5 гульд.**

L. Storch, Brünn.

Остатки не до взôбы принимаєся назадъ. Взôрцѣ высылаются по присланю 10-крейцаровои марки.

1292 9-26

КАЗИМИРЪ ЛЕВИЦКІЙ

ГОЛОВНЫЙ СКАДЪ ДЛЯ ГАЛИЧИНЫ

Порцеляны, Скла и товарôвъ мѣшаныхъ

У Львовѣ, улиця Трибунальска ч. 6.

Заложеный въ роцѣ 1845.

поручає англійскй

НОЖЄ и ВИЛКИ

столовй и десеровй, въ рôгъ або дерево оправній

НОЖѢ и ВИЛКИ столовй и десеровй зъ хиньского срѣбла.

1—2

Цѣс. кор. уприв.

ГАЛИЦКІЙ АКЦІЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдає **во Львовѣ** и черезъ филіи

въ Краковѣ, Чернôвцяхъ и Тернооц'л'и

АСИГНАТЫ КАСОВЙ

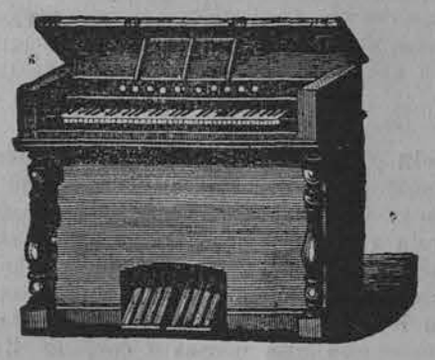
4 процентовй платнй въ 30 днѣвъ по выповѣдженю.

4½ „ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 30—?)

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанй Отцѣ духовнй уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожь на раты.

Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

1372 9-? властитель фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорѣлина, Ч. 9.

Не буде вже латаного бѣля!

Менѣ удалося сконструувати прирядъ, за помочою котрого на всякôмъ ушкодженôмъ бѣлю и т. д. можна поєсоване мѣсце машиною до шитя скоро и **такъ красно заткати, не видно зъ того нѣ найменшого слѣду.** — Сей прирядъ можна приправити до машины до шитя якои небудь системы и можна его пôсля залученого поясненя **такъ легко уживати, що навѣть и менше виправленый въ шитю на машинѣ може дôйти до пожаданого успѣху.**

Цѣна зр. 1.50 за послѣплатою, при посыланю сумы на передъ (такожь въ маркахъ почтовыхъ всѣхъ краєвъ) высылка франко.

Georg Grässer,

12—12 **Gratz, Maigasse 15** (Steiermark).

Одна громада Жовкôвского округа

пошукує честного и тверезого чоловѣка на

писаря громадского.

Убѣгателѣ маютъ предложити посвѣдченя о дотычнôй здôбности, якъ такожь о дотыхчасовôмъ поведеню. Близшй вѣсти у Дра Дрималика въ Жовквѣ.

„НАРОДНА ТОРГОВЛЯ“

у Львовѣ, Станиславовѣ, Перемышли, Тернополи и Дрогобычи

поручає изъ своихъ богато заосмотреныхъ складôвъ

по дешевыхъ цѣнахъ

Кавy Чекоряду, **Чай,** Цукоръ, Оливу, **Оцетъ,** Сиры швайцар., бриндзю, **Мѣдъ** прѣсный и питн., Овочѣ южнй, Корѣнье, Сардинки, селедцѣ, Горѣвки,

Ликеры, Румъ, **Вина въ бутилькахъ и барывкахъ,** Мыло, мылка рукъ, Крохмаль, фарбку, Корки, Смаровило на ножѣ, **Свѣчи** церк. и стол., **Вôскъ,** Цвѣты до свѣчокъ, Кадило, Карты,

Воды минеральнй, Всякй роды щѣтокъ (тоатоалетнй, до пôдлоги, до обуви и до коней), Масу до пôдлогъ, **Шварцъ безъ витриолю,** Папѣръ, Пера, ручки, Оловцѣ, **Лякъ,** Чорнило (атраментъ), Порошокъ на овады.

Цѣнникô высылаєся на жаданье франко

5 до 6 килограмовыхъ посылокъ почтова оплата выноситъ немного, такъ що оплатится и въ найдальшихъ сторôнъ замовляти потрѣбнй для дому артикулы.

Вступаючй въ члены товариства „Народна Торговля“, платятъ вписового 1 зр. и удѣлъ найменше одинъ, выносячій 10 зр. Той удѣлъ остаєся власностею члена и опроцентовуєся дивидендою, котрои высота назначаеся по укôнченю рôчныхъ рахунибъ. „Народна Торговля“ принимае такожь грошѣ на щадничй книжочки и платитъ ôтъ нихъ 5%.

Учителя

для дѣтей школъ народныхъ можна одержати на часъ вакацій за мѣрною надгородою зъ помежи ученикôвъ семинаріи учительскои у Львовѣ. Интересованй родичѣ зволятъ удаватися въ сѣмъ дѣлѣ якъ найскорше до катехита о. Александра Стефановича у Львовѣ (улиця Руска, ч. 3), подаючи довжности учителя и надгороду.

(3—3)

Парохія Вороцôвъ

деканату городецкого, 1¾ милѣ ôтъ Львова есть до замѣны за приходъ на Пôдгôрю въ Стрыйскôмъ, Станиславôвскôмъ або Коломыйскôмъ.

Близшй вѣсти подасть о. Емилianъ Бѣлецкій, парохъ въ Вороцовѣ, почта Мшана коло Львова.

Потребую доброго рисовника, обзнакомленого такожь съ будôвлями надземными (Hochbauten) и свѣдущого рускоro языка и письма.

Прошу о зголошеня съ свѣдоцтвами въ якъ найкоротшôмъ часѣ.

Василь Нагôрный

Львôвъ ул. Городецка ч. 39.

Теофиль Копыстыньскій

9—10 **артистъ-малярь,**

ôтъ кôльканайцять лѣтъ звѣстный изъ своихъ праць религійного маляретва принимае иконы всякого рода и величины; украшае также внутра церквей пôсля густу и стилю по мѣрныхъ цѣнахъ

Теоф. Копыстыньскій.

Львôвъ, ул. Краковска, ч. 20.

5 килевй

БОЧÔВКИ ВИНА

поручає

ТОРГОВЛЯ ГЕГЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

1257 (32—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1	бочôвка	Гегеляйского столового .	2 зр. 10 кр
1	„	Гегеляйского столового лучшои якости	2 зр. 30 кр. и 2 „ 50 „
1	„	Гегел. стол. ароматичного	2·70 и 3 зр.
1	„	Самородного вытравного .	4 зр. 30 кр.
1	„	Ермелеки-Бакаторъ стол.	2 „ — „

Повыше наведенй цѣны розумѣются вразъ съ бочôвкою окованою желѣзными обручами и оплаченымъ портомъ почтовымъ, такъ що благосклонный ôтбиратель жадныхъ бôльше коштôвъ не поноситъ. Купуючи вина особисто тôлько у продуцентôвъ ручитъ за здоровй добрй, натуральнй и лучшй вина якъ зъ Вершецъ, и проситъ о ласкавй замовленя.

ТОВАРИСТВО „ПРОСВѢТА“

при зближаючихъ ся испытахъ въ школахъ народныхъ подае до вѣдомости Свѣтл. Радъ шкôльныхъ, Всч. священикôвъ, катехитôвъ, учителѣвъ и родичѣвъ, що книжки накладу товариства, *призволенй* Кр. Радою Шкôльн. на преміи для ученикôвъ, красно оправленй, можна набути **въ канцелярiи товариства при ул. Скарбкôвскôй ч. 2** по слѣдуючой цѣнѣ:

Перекотиполе	18 кр.
Ластôвка	20 „
Добре роби, добре буде . . .	17 „
Розказы про силы природы . .	20 „
Оповѣданя о житю св. Бориса и Глѣба	20 „
Повѣстки для дѣтей . . .	25 „
Сестра	15 „
Байки	22 „
У пропасть дорога ховзка . .	28 „
Зоря	22 „
Исторія Руси Ч. II . . .	23 „
Исторія Руси Ч. III . . .	28 „
Звѣрята шкôднй и пожиточнй .	42 „
Паша, душа въ господарствѣ .	35 „
О користнôмъ ужитю неужиткôвъ	22 „
Де що про здоровье . . .	20 „
Житье св. Кирила и Методія .	22 „
Ленъ и коноплѣ	24 „
Рогата худоба	45 „
Про живоплоты и лѣсы . . .	20 „
Кривоприсяга	22 „
Вениминъ Франклинъ . . .	16 „
Молитвенникъ народный (въ звычайнôй оправѣ)	20 „
въ лучшôй оправѣ:	
а) хребетъ полотняный и золоченый хрестъ зъ переду . . .	25 кр.
б) цѣла оправа полотняна, береги золоченй и золоченый хрестъ зъ переду	35 кр.
„Зоня, безплатна учителька“ въ хорошôмъ переплетѣ . .	35 „
а въ звычайнôмъ . . .	20 „
Кобзарь Т. Шевченка оправленый въ полотно и съ вызолоченымъ заголовкомъ	40 „

Всякй замовленя высылають ся скоро и точно.

Можна оглядати що дня, лишь на короткій часъ отверту

въ сали „Народного Дому“ при площади „Каструмъ“ найбôльшу въ Европѣ

Историчну выставу

ФИГУРЪ

воєковыхъ

подôбну

до М. Донесота Паноптикумъ въ Лондонѣ.

Межи численными по майстерски выконаными роботами найбôльше ôтзначаеся плястична сензаційна група зложена зъ 50 фигуръ натуральной величины, преставляюча

Мункачого:

Христосъ передъ Пилатомъ,

выконана панами Бено и Ривіс, професорами паризкои академіи штукъ красныхъ.

Близшй поясненя подадутъ афишы въ день отвореня выставы. Оглядати можна що день ôтъ 15—12 годины передъ полуднемъ и ôтъ 5—10 вечеромъ.

Вступъ ôтъ особы 40 кр.

Войсковй ôтъ фельдфебля низше и дѣти платятъ половину.

Съ найбôльшимъ поважаньемъ

Люй Вельте.

Молочарня Подольска

при улици Академичнôй, ч. 24.

Що дня свѣже пôдсметанье въ склянныхъ слояхъ.

Домашный виктъ по умѣренôй цѣнѣ.

Огнетревалй и безпечнй ôтъ влому

КАСЫ

солидно и прекрасно выроблений съ американьскими замками и паскилёвыми засувками продаю дуже дешево

СИМОНЪ ДЕГЕНЪ,

1390 4—? **у Львовѣ, ч. 19 ул. Валова.**

(Просится о кореспонденцію въ нѣмецкôмъ языцѣ.)

Выдавець и редакторъ: **Иванъ Белей.**

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 66. Львôвъ, Субота 15 (27) червня 1885. **Рôчникъ VI.**

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ **„Библіотека найзнам. повѣстей“** выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.

Редакція иАдминистрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка. Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.

Рекламаціи неопечатаній вôльній ôтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: **У Львовѣ** Администрація „Дѣла“. **У Вѣдни** Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Kiemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. **Въ Франкфуртѣ** M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. **Въ Парижи** Agence Havas. **Въ Россіи** Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовій уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на пôвъ року . . 6 зр. на чверть року . . 3 зр. съ дод. „Библіотеки“: на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на пôвъ року . . 8 зр. на чверть року . . 4 зр. на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи: на цѣлый рôкъ . . 12 рубл. на пôвъ року . . 6 рубл. на чверть року . 3 рубл. съ дод. „Библіотеки“: на цѣлый рôкъ . 16 рубл. на пôвъ року . . 8 рубл. на чверть року . 4 рубл. на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . 5 рубл. на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи: на цѣлый рôкъ . . . 15 зр. на пôвъ року . . . 7·50 зр. на чверть року . . . 3·75 зр. съ дод. „Библіотеки“: на цѣлый рôкъ . 19 зр. на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . 6 зр.

Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Гадки по выборахъ.

VI.

Коли мы мѣжь причинами нашои неудачи при остатныхъ выборахъ побôчь чинникôвъ независимыхъ ôтъ насъ самыхъ — правительства, Полякôвъ и нашого Впр. митрополита — поставили и нашу власну организацію въ горѣ съ ѥи спôльнымъ комитетомъ центральнымъ, — то все таки мы тымъ ще не вычерпали всего предмету. Не можна нѣякимъ чиномъ поминути и организаціи выборчои по краю въ поодинокихъ округахъ и повѣтахъ. Безперечно, що добра организація въ горѣ ôтдѣловуе и на организацію по краю, але не дасться такожь и то заперечити, що и найлучшій провôдъ центральный буде безъуспѣшнымъ, коли въ самыхъ округахъ и повѣтахъ не буде добре зъорганизованои розумнои, и ревнои працѣ. Тутъ то само дѣло, що у вôйнѣ, де зъ головнои кватиры може выйти якъ найлучшій плянъ стратегичный, а при неспособности та незнаню тактики низшихъ комендантôвъ и при повнôй чи частковôй невправности або и деморализаціи воякôвъ битва муситъ програтися.

При послѣднихъ выборахъ була въ деякихъ округахъ и повѣтахъ дуже добра организація, але въ деякихъ зновъ не було зовсѣмъ нѣякои. Въ першихъ повѣтахъ кандидаты рускій одержали або бôльшôсть або значне число голосôвъ, въ другихъ одержали мало. Бувало такъ, що въ однôмъ округѣ выборчôмъ одинъ або два повѣты були дуже добре зъорганизованій, а черезъ недбальство одного чи двохъ прочихъ кандидатъ нашь мусѣвъ упасти. Бували же и такій округи, де организація могла перевестися дуже добре и успѣхъ выборчій бувъ-бы добрый, коли-бъ тôлько була тѣсна звязь и однодушнôсть мѣжь интелигенціею а народомъ.

Розумѣеся само собою, що добра организація выборча въ повѣтѣ не дасться перевести за одинъ день, тыждень або й мѣсяць. Она пôдготовляеся роками, — правда, не безпосередно, але посередно, — неусыпною працею нашои интелигенціи надъ простолюдиномъ. Вѣдомый се фактъ, що на Галицкôй Руси ѥсть стороны, де, въ загалѣ взявши, простолюдинъ тверезый, роботящій, розумный, освѣченый, свѣдомый своихъ правъ и обовязкôвъ народныхъ, въ повнôмъ значеню слова патріотъ рускій, — а ѥсть зновъ стороны справдѣ, якъ каже поетъ, „Богомъ и людьми позабутій“, де простолюдинъ остаѥ въ крайнôй моральнôй нуждѣ. Одно и друге явище стоитъ въ причиновôй звязи съ працею або байдужностею мѣсцевои интелигенціи для отверезеня, просвѣты и розбуджуваня почутя личного достоиньства и національнои свѣдомости въ простолюдинѣ. Въ сторонахъ, де простолюдинъ прозрѣвъ и уморальнився, тамъ легка организація выборча; де-жь мѣжь простолюдьемъ єгипетска темнота и деморализація, тамъ о такôй организаціи годѣ й говорити. Досвѣдъ поучивъ, що безъ тверезыхъ, освѣченыхъ и свѣдомыхъ народного дѣла селянъ и мѣщанъ въ данôй сторонѣ нема навѣть що думати о добрôй организаціи а за тымъ и о успѣху при выборахъ. Въ нынѣшныхъ бо часахъ, — коли то при выборахъ таку велику ролю граютъ средства неморальній а въ великôй мѣрѣ клеветы на нашу интелигенцію и пôдбурюванье противъ неи простолюдина, — являеся конечною рѣчею втягати до акціи выборчои якъ найбôльше число освѣченыхъ и патріотичныхъ селянъ и мало-мѣщанъ, давати имъ голосъ въ комитетахъ и справу выбору посла робити ихъ власною справою, ихъ власнои чести и користи. Щаслива тая сторона, де интелигенція наша може подѣлитися працею выборчою съ освѣчеными селянами и мало-мѣщанами! При остатныхъ выборахъ показалося, що всюды тамъ, де ѥсть освѣта по селахъ и мѣсточкахъ, де було споре число свѣдомыхъ патріотôвъ рускихъ въ сѣрякахъ и сукманахъ, що зарôвно съ интелигенцією вели працю выборчу яко справу своеи чести и свого питомого добра, — тамъ и загалъ выборцѣвъ стоявъ твердо при своѣмъ кандидатѣ въ дню выборôвъ, тамъ пайменше було т. зв. „Микигъ Хрунѣвъ“... Мы знаемо округи, де при остатныхъ выборахъ патріоты-селяне, члены читалень нашихъ, по двохъ, по трехъ зъ власнои инициятивы, безкористно обходили села не тôлько свого але и другихъ повѣтôвъ, агитуючи за рускимъ кандидатомъ. Се фактъ вельми ôтрадный, напуваючій грудь нашу надѣею на красшу будучнôсть!

Зъ сказаного доси выходитъ и наука для насъ на будуще. Намъ треба сейчасъ на цѣлôй линіи приступати до працѣ пôдготовляючои до будущихъ выборôвъ — за чотыри роки до сойму, а за шѣсть лѣтъ до рады державнои. Досвѣдъ, якого мы набрали при остатныхъ выборахъ, нехай намъ служитъ за провôдъ въ нашôй праци. Простолюдина треба уморальняти, просвѣчати, будити въ нѣмъ свѣдомôсть національну и горожаньску, дбати о поправу ѥго економичкого быту, а при всѣмъ тôмъ обходитися съ нимъ щиро, любовно, по братски. Тутъ велика задача спадаѥ на наше патріотичне духовенъство. Дотеперѣшній подвиги ѥго около отверезеня народа записуе исторія золотыми буквами, — але дѣло ще не скôнчене, роботы ще богато, „пяній села и мѣсточка ще не перевелися“, тожь и не перевелися ще „Микиты Хрунѣ“ при выборахъ. Рôвножь въ векикôй мѣрѣ на духовеньству нашôмъ спочиваѥ задача засновувати читальнѣ, тіи розсадники просвѣты, хоры спѣвацкій, крамницѣ, шпихлѣрѣ и касы позичковій по селахъ и мѣсточкахъ. Духовеньству нашому певно прійде въ помôчь вся свѣтска интелигенція руска, якъ все доси приходила. У насъ Галицкихъ Русинôвъ мѣжь поодинокими верствами нема такихъ рôжниць, якъ у другихъ народностей, мы всѣ можемо згôдно и съ довѣріемъ подати собѣ руки и одною дорогою поспѣшати до спôльнои меты. Роздѣлъ мѣжь селяньствомъ а духовеньствомъ, якій въ кôлькохъ мѣсцяхъ выкликали противники нашій при послѣдныхъ выборахъ, не повиненъ бôльше повторитися нѣколи! Не помагаймо самій выкликувати рôжницѣ интересôвъ мѣжь поодинокими верствами руского народу, — бо тôлько въ спôльности, въ єдности добро наше, сила наша и побѣда нашои правды рускои!

Велика то рѣчь — не тратити енергіи по якôйсь неудачи. Але хто свѣдомый своеи правды и вѣритъ въ ѥи святôсть, — той не подастся, крылъ не опуститъ. И намъ не опускати крылъ, а пôдлѣтати все высше и высше до ясного сонця нашои правды народнои. А силъ до того взнеслого лету додастъ намъ всесторонна праця надъ масами свого народу. Свѣдомій масы народу мати за собою, — для насъ Русинôвъ значитъ побѣда всѣхъ суспостатôвъ. In hoc signo vincemus!

Политика фантазіи.

(*Дальше.*)

Добачивши въ народѣ рускôмъ крôвь кастовій окуляры лишь „товпы“, находитъ гр. Войтѣхъ Дѣдушицкій въ движеню ихъ стремленье „революційне“, котре будьто „грозитъ знищенемъ майже всѣй историчнôй бувальщинѣ нашого краю“.

Тутъ легко догадатись, за чимъ такъ сердечно забажувавъ графъ. Ѥму жаль именно тыхъ „историчныхъ порядкôвъ“, якими славився нашь край до 1772 або и до 1848 року. Въ загалѣ тужитъ графъ за упривилейованымъ суспôльнымъ становищемъ шляхты въ доавстрійскôмъ періодѣ исторіи нашого краю и бажав за всяку цѣну повороту тыхъ „świetnych“ и выгôдныхъ для ѥго верствы часôвъ. а ѥсли поворотъ ихъ въ цѣлости вже не можливый, то хочеся ѥму бодай проводу надъ „товпами“. И длятого голосомъ тубальнымъ ментора и нѣбы далекоглядного политика высшои категоріи кличе ôнъ на свою братію: „Можете жалувати, що повстало таке движенье, але мусите съ нимъ числитись бодай въ сей спосôбъ, щобы выразумѣти се движенье руске, вышукати въ нѣмъ позитивнй стороны и ва ихъ помочею взятись до роботы надъ добромъ краю и стремѣти до поступу людскости...“

На тугу графа за добрыми олигархичными часами, коли то въ всѣхъ справахъ важнѣйшихъ рѣшучій голосъ посѣдали выключно оптиматы, а король и profanus vulgus (товпы) мовчали и слухали, на тую тугу мы не маѥмо лѣку, а противно, можемо увѣрити графа, що die schönen Tage von Aranjuez поплыли безповоротно съ Вислою до Гданьска. Годѣ бо надѣятися, щобы Европа або Австрія въ другôй половинѣ XIX. вѣку схотѣли жажду графа до проводу а тымъ менше до панованя надъ „товпами“ такъ рускими якъ мазурскими заспокоити. Панованье однихъ верствъ надъ другими ѥсть нынѣ вже пустымъ, навѣть дуже пустымъ фантомомъ, котрымъ можна пеститись въ души хиба за читаньемъ „Wieczorów pod lipą“. Зреализованье такихъ графскихъ забаганокъ можливе лишь въ Азіи. Минули часы, коли низшій верствы народній представлялись темною, мертвою масою и кожде правительство въ конечности опиралось на бôльше просвѣченôй шляхтѣ. Нынѣ якъ-разъ тій масы, зворушенй свѣтломъ науки приступнои всѣмъ, суть для кождого правительства культурнои державы, за звычайну цѣну заспокоѥныхъ потребъ духовыхъ и матеріяльныхъ, крѣпшою основою силы и могучества, чимъ такъ званій „историчнй верствы“, котрй — мусимо додати — спеціяльно въ Галичинѣ суть на стôлько консервативнй, на скôлько въ своѣмъ часѣ була кандидатска рѣчь посла Бѣлиньского до рады державною консервативною и льоальною. Льояльнôсть „историчныхъ верствъ“ графа не выдержитъ навѣть конкуренціи зъ льояльностею рускихъ „товпъ“, котрй не маячатъ о реставраціи звѣстного „gniazdeczka“. Посуджати отже тій „товпы“ о якій-небудь перевороты не можна и мы протестуемо сильно противъ такихъ неоправданыхъ инсинуацій, киненыхъ въ очи нашому народови съ великою смѣлостею! Нашого патріотизму австрійского не дамо собѣ

Бехъ-аль-Джугуръ.

Фантазія Михайла Заволоки.

Англійске войско прійшло до Бехъ аль-Джугуръ, вô второкъ 26 лютого, въ обѣдъ. Се були резервы; они може зъ мѣсяць якъ рушили зъ берегôвъ Альбіону а тыждень якъ пôшли въ похôдъ. Въ-перше були они на вôйнѣ, Бехъ-аль-Джугурцѣ були першій вороги, на котрыхъ они наткнулись. Капитанъ Годжь, що бувъ за ватажка у сему маленькому вôйску, де на погоничами, съ крамарями, съ кухарями не було и двѣстѣ чоловѣка, пôславъ сурмача съ бѣлымъ прапоромъ парляментарскимъ сказати Джугурцямъ, щобы пôддались доброю волею. Але Джугурцѣ не схотѣли. Они навѣть не пустили у свое село товстого, червонолицого сурмача и перекладчика, рудого дядька, на-пôвъ Жида, на-пôвъ Араба. Вже дôйшли до нихъ звѣстки, що клятій бузувѣры „Инглизы“ прійшли руйнувати оселѣ правовѣрныхъ. Крамарѣ, що ѣхали инодѣ черезъ село, розповѣдали всякій страхи про нихъ, про попалений села, зруйнованій мечеты, про побитыхъ, порѣзаныхъ людей, але ще бôльше розказували про великого пророка Аллаха-Магді, про ѥго мôць,ôтвагу, розумъ, богобоязливôсть. Розказували, що були всякій великій чуда и знамена у Меццѣ, коло могилы Магомета; що премудрй люде знайшли въ Коранѣ пророченье, очевидячки про Магді, що ôнъ зруйнуе царство невѣрныхъ та й заснуе велике, довѣчне царство пôдданцѣвъ великого Пророка.

Вечерами на порогахъ ажь за пôвнôчь сидѣли купками дѣды й чоловѣки, вернувшися зъ поля, бо тутъ усе були хлѣборобы, и довго балакали; ôтдыхаючи въ холодку мѣркували про Инглизôвъ та великого Пророка, розказували усякій чудасіи. Они не боялися, що йдутъ на нихъ Инглизы, — звѣстки про святого Магді втѣшали, пôдкрепляли, духъ въ нихъ розпалювали; они радій були усе знести, усе потерпѣти ôтъ Инглизôвъ для свого пророка, для свого царотва. Чудно було-бъ почути сихъ тихихъ селянъ-хлѣборобôвъ, що увесь свôй вѣкъ здается нѣчого не бажали, окрôмъ щобъ хлѣбъ добре уродивъ, що нѣкого не ненавидѣли окрôмъ якихъ-небудь тамъ ховрашкôвъ, — мѣркували про довѣчне правовѣрне царство, збирались вмирати для якогось Магді, ôтъ якихсь Инглизôвъ. Думка, щобъ пôддатись ворогамъ, и на хвилину не западала имъ въ голову! Не въ одного дядька заныѥ серце, якъ гляне ôнъ на дѣтей, що гоняютъ куры по дорозѣ, на рôднй низенькій хатки, якъ подумаѥ, що все отсе загине за-для того пророка, — але дядько перемагаѥ себе и мовчки слухаѥ, що мѣркуе сѣльска рада.

Зъ вечера у вôвторокъ, якъ заходило сонце, зôбралися селяне у свою бѣдну, невеличку мечетку и слухали того благаня, що лопотѣвъ старый, беззубный мулла, великій рыбалка; и ôнъ и они мало що розумѣли въ тôмъ благаню, але слухали пильно, богобоязливо, сподѣваючись завтра погинути за свого пророка и побачити усій тій райскіи чуда и втѣхи, про якій имъ розказувано стôлько. Свѣтло лѣхтарнѣ блыщало, освѣчуючи лиця хлѣборобôвъ, зашкорупѣлй руки, до горы знятій. Жѣнки стояли зъ заду й молились, гучно бючи себе въ груди. Очи свѣтились вѣрою, страхъ сховався кудысь на самый низъ душѣ. У той часъ все село вмерло-бъ и не поворухнулось.

Усю нôч не лягали спати. Щобъ не досталась ворогамъ худоба, постановили выгнати ѥи у степъ, рѣчкою, бо скрôзь стояли вороги. Волы, конѣ, коровы помалу, съ нехôтю выходили, дивуючись, що се ихъ такъ рано выганяютъ. И напитись не давъ имъ Арабъ, що выганявъ ихъ, а погнавъ рѣчкою за село, де береги розлягались и можна було выйти на степъ. Але худоба не йшла; довго гукавъ на неи Арабъ, довго не слухаючи ѥго стояла она, нарештѣ побѣгла на верхъ. Арабови здалося, що ѥго вôлъ зъупинувся надъ рѣчкою и у-остатне глянувъ на свого хозяина, очи въ него дивились такъ розумно, немовь то людина була. Арабъ подивився у слѣдъ худобѣ и мовчки втеръ слёзы на свому зморщеному, сонцемъ попеченому лици. Шкода ему стало хозяйства, паши, де що року вывертавъ ôнъ острымъ раломъ вохкій, чорный, пахучій грунтъ. Ôнъ поспѣшаючи вернувсь на село.

Тамъ усѣ готовилися до збруи. Рушницѣ на усе село були тôлько двѣ, съ кремѣнцями, съ пôдставками и съ перехрестями, щобъ ихъ отавити; два дядьки, що ходили колись розбивати у степъ, взяли тій рушницѣ, а остатній — хто камѣня, хто дубцѣ, хто лукъ исъ стрѣлами.

Не гôршь сего заходились и Англійцѣ. Се, якъ сказано, мусѣла бути перша стычка у нихъ, и всѣ прибирались. Капитанъ Годжь выдавъ диспозицію дуже стратегичну, немовь збиралися брати Парижь або Берлинъ. Розставили кругомъ вартовыхъ, чистили збрую, згадували рôдныхъ и милыхъ, не спавъ нѣхто. Капитанъ съ бунчужными сидѣвъ за пôвнôчь; оповѣданя про вôйну, про стычки съ Индійцями, Зулусами, Боерами йшли безъ кôнця, — нарештѣ здавалося имъ, що они вже старй вояки, бились и съ Индійцями и съ Сипаями, и съ усякими страхами. Бунчужнй бачили себе генералами.

(*Дальше буде.*)

выдерти такъ легко и графскій уста повинні другимъ разомъ бути осторожнѣйші. Друге наше краєве вѣче показало ажь надто щире привязанье народу руского до династіи и лунало ширшимъ ôтгомономъ чимъ звѣстне: Przy Tobie Panie. Оно показало дуже наглядно, що рускій нарôдъ въ Галичинѣ не потребуе проводу на сѣмъ поли и що „историчнѣ верствы“ могли-бы взяти собѣ въ него достойный наслѣдованя примѣръ, якъ въ доровѣ легальнôй доходится до правъ и свобôдъ народныхъ, не ôтвертаючи очей ôтъ добра державы, безъ фантазованя о „идеи Ягайлоньскôй“ и другихъ идеалахъ, нескожихъ съ интересами австро-угорскои державы.

Якъ-бы ще „историчнѣ верствы“ графа, именно тутъ въ Галичинѣ, не посѣдали такъ богато негативныхъ сторôнъ — котрыхъ тутъ не вычисляемо, — на той случай претенсіи графа до проводу були-бы хочь въ части оправданѣ. Розумнымъ и честнымъ людямъ належится керма. Заслугуючихъ на имя „aristoi“ въумѣли-бъ впрочѣмъ самѣ „товпы“ почтити безъ накликуваня и мальованя чортôвъ на стѣнахъ. Але матеріяльне положенье, етична стôйнôсть и духовый рôвень „историчныхъ верствъ“ нашого краю не способитъ ихъ до сповненя великои задачѣ проводу. До того, верствы тѣ ôтчужились ôтъ народа руского надто дуже, щобы могли зрозумѣти его потребы. По нашôй думцѣ бувъ-бы графъ лучше зробивъ, коли-бы въ своѣй рѣчи Станиславôвскôй замѣсть полохати свѣтъ суспôльною революцією бувъ звернувъ увагу своихъ товаришѣвъ выключно на ихъ пасивнôсть въ справѣ рускôй, показавъ имъ власну шкоду въ сеи пасивности и ограничився на заохотѣ ихъ до двигненя сего народа, посередъ котрый кинула ихъ колись „Ягайлоньска рука“ а може навѣть „идея“. Графъ бувъ-бы тогды показався дѣйстно „mężem stanu“, що мимо хаотичныхъ понять о справѣ рускôй въ Галичинѣ выробивъ собѣ доспѣлый судъ, бачитъ розвôй народу руского и хоче сей розвôй навѣть выкористати для своеи справы польскои. Але все то повинно було статись безъ инкриминацій, безъ полоханя рôжнородныхъ сферъ революційными стремленями „товпъ“ и безъ затемнюваня чистои якъ слеза справы нашои народнои. Тѣ инкриминаціи повтаряются у насъ за надто часто и якъ найновѣйшій досвѣдъ насъ поучивъ, находятъ навѣть приступъ до министерскихъ бюръ. И для того то, а не для марныхъ рекриминацій мусѣли мы такъ рѣшучо ôтперти тенденційне представленье рускои справы посла Станиславôвского, а погляды его на ту справу осудити чисто фантастичными. Если коли хто мôгъ думати, що графъ ровумѣе аспираціи нашого народу, то послѣдне выступленье повинно кождого объективного пересвѣдчити, що ôнъ плавае лишь по верху. Фразами, хочь-бы якъ оригинально обдумаными, на дно правды дôйти годѣ.

Мимо того мусятъ Русины гр. Войтѣху Дѣдушицкому бути вдячными за-для однои дуже важнои обставины, а тою есть его правдолюбнôсть. Правдолюбнôсть ся показала надто ясно всѣй Галицкôй Руси, якѣ погляды выробила собѣ въ загалѣ шляхта польска о рускôй справѣ и до чого схотѣла-бъ она колись зъужити нашь нарôдъ. А такъ якъ тѣ погляды суть чисто кастовѣ, то Русины Галицкѣ въ сеи стороны не маютъ богато доброго надѣятись. На случай зреализованыхъ фантазій „историчныхъ верствъ“, Русины остались-бы завдно „товпою“ до нѣчого не управленою, бо позитивныхъ добрыхъ сторôнъ въ ихъ теперѣшнôмъ движеню графъ поки-що ще не найшовъ. Его не вдоволяютъ анѣ „святоюрцѣ“, т. е. „демократы теократичнѣ, що маячатъ о хлопскôй громадѣ пôдъ своимъ проводомъ“, анѣ „украинцѣ“, котрѣ въ понятю графа суть „найбôльше завзятыми ворогами польскости на Руси“. Одни лишь митрополичѣ кандидаты удостоились на равѣ ласки графа, хотяй програмы ихъ графъ доси ще не выяснивъ, бо мабуть и самъ ви не знае. Другимъ разомъ поговоримо о тôмъ предметѣ ширше.

(Конець буде).

Справозданя зъ выборôвъ.

Выборы въ Городку. *Пишутъ намъ:* Городокъ, славный колись агитаціями выборчими, де въ своѣмъ часѣ не щаджено оскорбъ для рускихъ выборцѣвъ а священикамъ мазано лица фарбою,— сей Городокъ поправився значно, а п. Смыкъ, лѣпшій агитаторъ нѣжь швець, сидѣвъ въ часѣ выборôвъ спокôйно и скептично на лавочцѣ. Се поступъ! При правыборахъ не обôйшлося виправдѣ и у насъ безъ тероризму, перекупства и оскорбляючихъ басней, розсѣваныхъ тенденційно о особѣ руского кандидата, але мимо всего нарôдъ держався крѣпко. На честь заслужили собѣ именно выборцѣ зъ Мшаны, Мальчицъ, Речичанъ, Великополя, Галичанова, Дроздовичъ, Верешицѣ и Вишенки. Хочь неграмотнѣ, не далися они звести численнôй ватазѣ жидикôвъ и звѣстному зô всѣхъ выборôвъ о. Дольницкому зъ Малковичъ. Борѣтся панове громадяне и дальше такъ, намъ Богъ помагае, бо наше дѣло святе и чисте. При тôмъ мусимо пôднести съ всякимъ узнаньемъ фактъ, що п. староста Августъ гр. Дѣдушицкій въ часѣ акту выборчого три разы вôзвавъ агитуючихъ жидикôвъ до порядку, а одного зъ нихъ навѣть выдаливъ изъ салѣ. Мѣсточко Янôвъ, хотяй переважно христіяньске, доставило на сором собѣ трехъ жидôвъ-выборцѣвъ.

Выборы въ Добромили. *Пишутъ намъ:* У насъ по всѣхъ селахъ передъ выборами иде пострахъ, що въ Добромили будутъ розбивати людей. Три лѣта тому назадъ при доповняючôмъ выборѣ побито дѣйстно одного выборця зъ Соколовои Волѣ такъ сильно, що ôнъ на третій день померъ. И сего року не обôйшлось безъ проливу крови. Мы прибули до Добромиля рано о 5 годинѣ желѣзницею и вынаняли собѣ мешканье, щобы ôтпочити. До насъ посходилися и другѣ выборцѣ, що ще ранше пѣшки наспѣли до Добромиля зъ подальшихъ сторôнъ и мы хотѣли разомъ поснѣдати, коли наразъ впадае въ нашу хату товпа пяныхъ обôрванцѣвъ съ крикомъ, садовятся на силу за стôлъ, забираютъ наготовлене снѣданье и верещатъ то чорнои кавы, то пива! Другѣ зновъ берутся до спокôйныхъ нашихъ выборцѣвъ и силомôць вытручуютъ ихъ за дверѣ. Коли жь вôйтъ зъ Гошова опираеся тому насилію, пяна чернь кидаесь на него съ палками и кровавитъ его страшно. О бôйцѣ дано сейчасъ знати жандармеріи, але вахмайстеръ не хотѣвъ арештувати указаныхъ виновникôвъ, сказавши: „Myślisz pan, że ja mam prawo kogo bądź aresztować?“ Выборцѣ зъ Чорнои, побачивши кровь, вернули домôвъ не голосувавши, кажучи: Мы не хочемо осиротити нашихъ родинъ. До салѣ выборчои натовпилось богато жидôвъ-невыборцѣвъ, отъ якъ Натанокъ зъ Устрикъ. Выбôръ комисіи бувъ пôдготовленый безъ нашои вѣдомости, роздано написанѣ картки, позбирано ихъ и забавка скôнчилася. П. староста зъ Бирчи говоривъ трохи по польски, трохи по руски, та въ кôнци мало не проговорився: выбирайте п. Тышковского. Всѣ „Хрупѣ“ по выборѣ дôставали на могоричь по 5 зр. найменше. На нашого кандидата голосувало 18 священикôвъ (12 зъ устрицкого) и 17 честныхъ господарѣвъ. Кôлька голосôвъ уневажнено, але всѣ голосы даванѣ на Кшечковского, Кишковокого та Тышкевича вписано въ користь Antoniego Tyszkowskiego. Се факты!

ДОПИСИ.

Зъ Бережанъ.

(*Руска Бурса въ Бережанахъ.*) Дня 12 (24) червня с. р. ôтбувся въ сали рады повѣтовои загальный збôръ членôвъ товариства Рускои Бурсы въ Бережанахъ. Зъявилося около 40 членôвъ мѣсцевыхъ и поза-мѣсцевыхъ; межи мѣсцевыми бачили мы кôлькохъ мѣщанъ, межи по-за мѣсцевыми кôлькохъ селянъ. По ôткрытю засѣданя черезъ предсѣдателя, котрый въ заступствѣ переселившогося въ протягу року секретаря подавъ такожь короткій переглядъ чинности уступаючого выдѣлу и выяснивъ, що зъ причинъ ôтъ выдѣлу независимыхъ не можна було вдоволити рѣшеню загального збору въ дня 29 лютого (12 марта) мин. р. що до закупна реальности та отворення институціи, наступило справозданье касіера въ дотыхчасового маетку бурсового. Зъ того довѣдались мы, що въ протягу минувшого административного року 1884 вплынуло до касы товариства 717 зр. 9 кр., а выдаткôвъ було 12 зр. 76½ кр. Загальна же сума вплынувшихъ доси доходôвъ выноситъ 3250 зр. 77 кр., а дотеперѣшныхъ розходôвъ 153 зр. 79 кр., такъ що истинный станъ грошевого маетку товариства съ кôнцемъ дня 11 (23) червня с. р. представляеся въ готôвцѣ 3096 зр. 98 кр. О точности предложеныхъ рахункôвъ пересвѣдчилася комисія, въ складъ котрои вôйшли: о. М. Тындюкъ, начальникъ филіи „Общого рôльничо-кредитового Заведеня“ въ Бережанахъ, о. Л. Джулиньскій въ Лабшина и о. Т. Турула въ Бережанъ, въ слѣдъ за чимъ загальный збôръ удѣливъ уступаючому выдѣлови абсолюторію.

Опôсля приступлено до выбору выдѣлу на слѣдуючій рôкъ. Предсѣдателемъ выбраный о. Мих. Соневицкій, професоръ гимн.; заступникомъ о. Мих. Глѣбовицкій, прих. Бережанъ; секретаремъ дръ Дамянъ Савчакъ, судія повѣтовый въ Бережанахъ; касіеромъ п. Юл. Насальскій, професоръ гимн.; прочими выдѣловыми: о. Ил. Стеткевичъ, прих. Божикова; о. Іос. Лужницкій, прих. Жукова; о. Л. Джулиньскій, прих. Лабшина; п. Петро Дуткевичъ, професоръ гимн., и п. Павло Огоновскій, мѣщанинъ. Въ кругъ заступникôвъ увôйшли: о. Теодоръ Турула, священикъ въ Бережанъ; п. Лонгинъ Глѣбовицкій, урядникъ рады повѣтовои бережаньскои; Иванъ Сойка, мѣщанинъ и пѣвець церковный, и Алексей Починокъ, мѣщанинъ.

Вкôнци розвинулася жива и всесторонна дебата надъ пятою точкою програмы нынѣшного засѣданя, вмѣряючою до закупна реальности. Референтъ сеи справы п. Ю. Насальскій подавъ объемисте справозданье зъ дотычнои дѣятельности уступаючого выдѣлу, котрый ôтъ двохъ мѣсяцѣвъ неспинено трудився приспособляючими роботами. Понеже однакъ задля справедливои вагавости поодинокихъ членôвъ выдѣловыхъ нѣякого не предложено умотивованого реферату, а обговôрка свѣтлыхъ и тѣнистыхъ сторôнъ двохъ до закупна передъ всѣми иншими захвалюючихъ-ся реальностей могла-бы була до безконечности продовжатися, то Вп. о. Вол. Чировскій, приходникъ Бабинець, поставивъ внесенье: „Уповажняеся ново-выбраный выдѣлъ, щобы безпроволочно занявся закупномъ ôтповѣднои реальности, въ якъ найкоротшôмъ часѣ довѣвъ седѣло до кôнця и съ початкомъ слѣдуючого року шкôльного 1886 впровадивъ институцію въ житье“. Загальный збôръ одноголосно прихилився до сего внесеня и горячо припоручивъ ново-выбраному выдѣлови осущенье его, такъ якъ можна надѣятися, що жертволюбіе рускои суспôльности не перекоротится, коли она побачитъ, що щасливо доведено до кôнця — довго ожидану институцію. О дальшихъ заходахъ выдѣлу въ тôмъ направленю предпринятыхъ, незабавкомъ бôльше подамо до прилюднои вѣдомости.

Зъ Кристинополя.

(*Протоколъ, списаный на засѣданю збôраня дяхôвъ*) въ окрестности Сокаля, Варяжа, Жовквы, Тартакова, Угнова, Мостôвъ и Белза на дню 30 цвѣтня 1885 въ монастыри Всч. оо. Василіянъ въ Кристинополи въ притомности ц. к. комисаря п. Арвая изъ стороны староства сокальского.

Предметомъ нарадъ було урегулёванье дякôвскихъ ôтносинъ, получшенье ихъ нужденного матеріяльного быту якъ и пôднесенье просвѣты межи ними. Збôранье выбрало на предсѣдателя о. Вас. Чернецкого зъ Сѣлця белзкого, а на секретарѣвъ чч. Іоана Горощука зъ Сѣлця и Луку Томашевского зъ Новосѣлокъ кардинальскихъ. О 10 годинѣ рано ôткрывъ предсѣдатель зборы и на нихъ одноголосно ухвалено:

1) Щобы на будуще нѣхто не мôгъ вôстати пѣвцемъ церковнымъ, хто не выкажеся свѣдоцтвомъ здôбности, потвержденымъ Всесв. консисторією. 2) Пѣвець, котрый выкажеся свѣдоцтвами, що черезъ 15 лѣтъ позбстававъ въ церковнôй службѣ (не въ практицѣ), буде ôтъ испыту дякôвского увôльненый. 3) Просити Всесв. консисторію, щобы подѣлила дякôвъ на три клясы, а то: до 1 клясы належали-бъ тіи, що выкажутся свѣдоцтвами: спѣву загально-церковного и ритуалу, спѣву хорального, укôнченя що найменше III клясы а взглядно на будуще IV клясы нормальнои моральности, де вôстававъ въ службѣ и 10-лѣтнои службы (не практики); до 2 клясы належали-бъ тіи, що выкажутся свѣдоцтвами: здôбности, спѣву загально-церковного и ритуалу, укôнченя III клясы нормальнои моральности и 6 лѣтъ службы; а до 3 клясы належали-бъ тіи, що выкажутся свѣдоцтвами: здôбности, шкôльнымъ въ III клясы, моральности и 3 лѣтъ службы. До осягненя якоинебудь посады вымагаеся 3-лѣтнои практики. 4) Просити Всесв. консисторію, щобы при подѣлѣ дякôвъ на 3 клясы пôсля квалификацій ôтповѣдно до того подѣлила и посады дякôвскѣ, такъ щобы до певнои посады ôтповѣдно квалификованый дякъ бувъ допущеный и щобы по унормованю посадъ пôсля клясъ тіи-жь були выказанѣ въ шематизмѣ діецезіяльнôмъ. 5) Просити Всесв. консисторію, щобы поручила оо деканамъ, щобы они при посѣщаню приходôвъ сконстатували платнѣ дякôвскѣ и въ того уложили инвентарь. 6) Просити Всесв. консисторію, щобы всѣ посады удѣлювано черезъ росписуванье конкурсу, оголошеного черезъ куренды урядôвъ деканальныхъ. 7) Дякôвъ на опорожненѣ посады маютъ презентувати мѣсцевѣ комитеты церковнѣ а взглядно выдѣлъ братства церковного (се мае остаточно рѣшитися на загальнôмъ вѣчу або ôтдаться до рѣшеня Всесв. консисторіи) а на случай спору межи священикомъ а комитетомъ або ратствомъ, мае рѣшати дотычный деканъ съ двома неутральными зъ обохъ сторôнъ по одному выбраными дяками; остаточно всякѣ споры рѣшае консисторія. 8) Просити Всесв. консисторію, щобы занялася утвореньемъ „Товариства дякôвъ для взаимнои помочи“, и уложеньемъ статутôвъ, якъ се робитъ консисторія львôвска. 9) Просити Всесв. консисторію о скликанье вѣча до Перемышля для полагодженя дякôвскои справы, и щобы то вѣче подало прошенье посредствомъ Всесв. консисторіи до Выс. ц. к. правительства, щобы оно причинилося до получшеня долѣ дякôвъ, выдаючи ôтповѣдну уставу, регулюючу удержанье дякôвъ.

Послѣ рѣшеня тыхъ точокъ выбрано комитетъ, щобы занявся тою важною справою. Въ складъ комитету увôйшли: о. Устіяновичъ, Василіянинъ, о. В. Чернецкій въ Сѣлця, о. Лаврецкій въ Добрачина. И. Полотнюкъ, Ф. Лукачь, Ф. Кашубскій, І. Корикора и М. Саганьскій. Комитетъ, выбравши предсѣдателемъ о. Чернецкого, уповномочнивъ его уложити разомъ съ о. Устіяновичемъ и Полотнюкомъ отвѣтне прошенье и доручити его черезъ выбрану депутацію Всесв. консисторіи. *И. П.*

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Въ справѣ регуляціи галицкихъ рѣкъ*) уложивъ совѣтникъ будовництва Морачевскій програму працъ техничныхъ для выробленя плану регуляцій, на котрѣ призначило правительство 60.000 зр. а выдѣлъ краевый 40.000 зр. Програму тую принято на спôльнôй конференціи обохъ сихъ властей. Обнимае она слѣдуючѣ рѣки: Вислу, Дунаецъ, Виолоку, Санъ (ôтъ Ярослава), Днѣстеръ (ôтъ Журавна) и Стрый; якъ такожь проектъ залѣсненя и регуляціи допливôвъ сихъ рѣкъ. До выготовленя планôвъ потреба 21 техникôвъ и 5 геометрôвъ съ платнею по 4 зр. денно а такожь 10 людей до рисованя съ платнею по 2 зр. денно. На першій початокъ розпôчне працю 5 партій инжиньерôвъ и геометрôвъ; партіи тѣ розмѣщенѣ будутъ въ Новомъ Санчу, Краковѣ, Перемышли, Стрыю и Станиславовѣ. Шеста партія мае занятись доходженьемъ бистроты воды въ повысшихъ рѣкахъ и намулами въ тыхже. Працѣ тѣ маютъ окôнчитись въ протягу шести мѣсяцѣвъ, опôля выготовити мае намѣстництво остаточнѣ проекты и кошторисы, причѣмъ мае референтъ намѣстництва безпосередно порозумѣтись съ шефомъ ôтдѣлу краевои культуры въ выдѣлѣ краевôмъ. Кромѣ сего мае правительство ще въ тôмъ роцѣ предприняти на власнѣ кошти конструкцію водяныхъ будôвель на Виолѣ пôдъ Дзиковомъ и на Дунайци пôдъ Конарами.

(*Въ Босніи и Герцеговинѣ*) введено новѣ приписы паспортовѣ. Пôсля тыхъ приписôвъ мае кождый чужинець выказатись паспортомъ, выставленымъ дотычною властею и видимованымъ черезъ покликану до сего репрезентацію заграничну або урядъ консулярный. Для пôдданыхъ Австріи и Угорщины выстане посѣданье легитимаційнои карты або службовои взглядно робôтничои книжки. Кождый чужинець обовязаный есть, коли переступитъ границю сихъ краевъ, предложити безпроволочно политичнôй власти свои подорожнѣ грамоты и подати причины, для котрыхъ прибувъ сюды. Если бы чужинець хотѣвъ задержатись въ мѣсци осѣлости политичнои власти надъ 24 годинъ, тогды паспортъ его ажь до хвилѣ ôтѣзду мае бути депонованый въ дотичномъ урядѣ политичномъ. Пôдданѣ австрійскѣ або угорскѣ маютъ въ такôмъ случаю тôлько зголоситись у политичнои власти и заявити, якъ довго въ тôмъ мѣсци пробувати намѣряютъ. Чужинцѣ, котрыхъ бы придибано безъ паспортôвъ маютъ бути задержанѣ, укаранѣ карою грошевою ôтъ 2 до 200 зр. або арештомъ до 30 днѣвъ, а опôсля, если не зможутъ належито выказати причины свого побыту въ краю, выдаленѣ за границю. Такъ само выдаленѣ зъ краю можутъ бути и тѣ чужинцѣ, котрыхъ поступованье оказало бы ся пôдозрѣнымъ, або котрыхъ побутъ въ краю оказавъ бы ся зô взгляду на публичный спокôй и порядокъ небезпечнымъ.

(*Листъ долитавскихъ епископôвъ*). Всѣ епископы Долитавіи, котрѣ въ другôй половинѣ лютого с. р. ôтбували спôльнѣ нарады у Вѣдни выдали спôльный листъ пастырскій, въ котрôмъ высказуютъ свои погляды на ôгносины сучасного житя суспôльного, политичного а навѣть и родинного. Листъ сей мѣститъ въ собѣ 8 точокъ. Въ першій зъ нихъ говорится о безконфессійности и остерегаесь передъ однаковою оцѣнкою всѣхъ вѣроисповѣдань; епископы называютъ тутъ такого рода рôвноуправненье вѣроисповѣдань религійнымъ индиферентизмомъ. Друга точка трактуе о практичнôмъ матеріялизмѣ, трета о занедбаню средствъ и ласкъ, ведучихъ до спасеня, четверта о зневаженю недѣль и святъ, пята о взаминахъ межинародныхъ. Пôдъ тымъ взглядомъ остерегаютъ епископы вѣрныхъ передъ межинародными усобицами, такъ якъ всѣ народы суть одною великою рôднею въ божôй родинѣ. Шеста точка говоритъ о тайнôмъ товариствѣ массонôвъ; въ семôй высказуютъ епископы свои погляды на працу, заказуючи христіянамъ читати и купувати газеты, редагованѣ жидами або въ загалѣ нехристіянами а попирати якъ найсильнѣйше католицку працу. Въ кôнци осьма точка обговорюе ôтносины житя родинного и христіяньске выхованье дѣтей. Мѣжь иншими епископами пôдписавъ сей листъ митрополитъ Сильв. Сембратовичъ.

(*Розрухи роботниковъ въ Берлинѣ*) утихомиренѣ вже майже зовсѣмъ. Зъ выѣмкою трохъ фабрикъ, въ котрыхъ не доведено до порозумѣня взглядомъ пôдвышеня платнѣ роботникамъ, всѣ иншѣ фабрики суть вже въ повнôмъ руху. Справу, що до скороченя часу дневнои працѣ полагоджено при интервенціи бурмистра Берна взаимными уступками такъ зъ стороны фабрикантôвъ, якъ и роботниковъ. Роботники жадали, щобы въ всѣхъ дняхъ тыждня праця въ фабрикахъ не могла тревати довше якъ $10^{1}/_{4}$ годины, фабриканты обставали за $10^{3}/_{4}$ годинною працею. Уложено остаточно рѣчь такъ, що ôтъ теперь працювати будутъ роботники $10^{3}/_{4}$ год. въ вôвторокъ, середу, четверъ и пятницю, въ понедѣлокъ маютъ працювати 10 годинъ а въ суботу $9^{3}/_{4}$ годины.

(*Въ справѣ ликвидаціи окружныхъ фондôвъ шкôльныхъ*) припоручило галицке намѣстництво пôдвластнымъ собѣ старостамъ, щобы ôтъ теперь присылали намѣстництву оригинальнѝ выказы урядôвъ податковыхъ такъ само, якъ дѣеся при выказахъ залеглостей фонду пропинаційного. Оригинальнѝ выказы обнимати маютъ сумарично представленый станъ всѣхъ залеглостей шкôльныхъ фундацій зъ окремою примѣткою, кôлько выноситъ залеглôсть бѣжучои належности. Яко давнѣйшу залеглôсть выказати належитъ цѣлу залеглôсть ажь до послѣдного дня остатного мѣсяця въ безпосередно минувшôмъ кварталѣ, а яко залеглôсть бѣжучу — залеглôсть за неокôнченый ще кварталъ. Съ кôнцемъ кождого кварталу мае недоплачена належнôсть бѣжуча дочислитись въ слѣдующôмъ выказѣ до залеглости давнѣйшои. Въ сей способъ маютъ выказы зъ однои стороны предоставляти, кôлько сягнено въ бѣжучôмъ кварталѣ на заспокоенье давнѣйшои належности, а зъ другои стороны, кôлько остае ще до стягненя належности бѣжучои. Въ кôнци поручено староствамъ старатись, щобы давнѣйшѝ залеглости були якъ найскорше выровнанѝ и заспокоенѝ, и въ тôй цѣли маютъ они налягати на тое, щобы належнôсть, припадаюча за бѣжучій кварталъ була въ цѣлости заплачена, а кромѣ сего, щобы заплачено кождого кварталу ще якусь частину на рахунокъ давнѣйшои залеглости. Неплаченье бѣжучои належности можна увзгляднити лишь въ такихъ случаяхъ, коли надзвычайнѝ трудности спиняютъ правильне поношенье престацій шкôльныхъ.

ЗАГРАНИЦЯ.

Кабинетъ Сальсберого. Кризисъ кабинету лондоньского, котра занепокоила не лишь Англію але и цѣлу Европу, ба выкликала навѣть въ Азіи и Африцѣ новѝ бажаня и новѝ надѣѣ, закôнчилася щасливо; торисы стали ôтъ дня 24 с. м. панами ситуаціи, стали партіею верховодячою въ Англіи. На тайнôй нарадѣ, котра ôтбулася того дня пôдъ проводомъ самои королевои въ Виндсерѣ, зложили бувшѝ министры свои печати до рукъ королевои а та ôтдала ихъ новымъ министрамъ. Новый кабинетъ пôдъ проводомъ Сальсберого, котрый есть заразомъ и министромъ дѣлъ заграничныхъ, складаеся зъ слѣдующихъ министрôвъ: Норткотъ, першій лордъ скарбу; Гарденшь Гиффардъ, лордъ канцлеръ; Гикосъ Бичь, канцлеръ скарбу; Кренбрукъ, предсѣдатель тайнои рады; Герробей, министеръ правосудія; кн. Ричмондъ, министеръ торговлѣ; Ричардъ Кросъ, справъ внутрѣшныхъ; Стенлей, колоній; Смайсъ, вôйны; Гамильтонъ, маринарки; Рандольфъ Черчиль, министеръ Индій; гр. Карнарвонъ, вицекороль для Индій; Джонъ Меннероъ, министеръ почтъ; Чапленъ, канцлеръ для провинціи Лянкастеръ и Роберъ Пленкетъ, министеръ робôтъ. Такъ отже закôнчилося въ Англіи бодай по имени панованье Глядстона и партіи либеральнои, хочь въ дѣлѣ самôмъ она есть ще и теперь панующою и довго ще нею позôстане, ба, можна майже на певно сказати, що при новыхъ выборахъ она знову возьме въ свои руки керму державы. Уступаючій кабинетъ а съ нимъ и верховодяча партія либералôвъ могли мати бодай то вдоволенье, що ôтъ нихъ зависѣло, чи торисы переймутъ управу державы въ свои руки, чи нѣ. Симъ становищемъ либеральнои партіи дастся и пояснити для чого такъ довго новый кабинетъ не мôгъ утворитись. Мы доносили свого часу, що въ справѣ сей ведутся переговоры межи торисами и либералами, и що торисы лишь тогды обѣцяли пôднятися зложити новый кабинетъ, коли схотятъ либералы ихъ попирати. Переговоры велися довго и треба було ажь, щобы королева особисто вмѣшалася до сеи справы и погодила обѣ стороны. Зъ сего вже видко на якъ слабыхъ основахъ опираеся новый кабинетъ. Якѣ уступки зробили виги торисамъ, ще докладно не звѣстно; зъ письмъ якѣ Глядстонъ ôтчитавъ въ палатѣ пооловъ выходитъ лишь, що уступки ой суть загальнои натуры и що якихось спеціяльныхъ обѣцянокъ и угодъ не зроблено. Мимо того привязуютъ до новаго кабинету за границею велике значенье. Въ Россіи сподѣваются, що новый кабинетъ схоче выступити въ Азіи енергичнѣйше, якъ кабинетъ Глядстона и для того лагодятся тамъ до вôйны на всякій случай. Порта знову думае, що лордъ Сальсбери буде для неи прихильнѣйшимъ якъ дотеперѣшный кабинетъ либеральный и для того лагодится вже зажадати для себе звернена Єгипту. Въ Єгиптѣ думаютъ, що нове правительство ôткличе въ Єгипту и Судану англійскѣ войска а король Абессиніи лагодится вже на сей случай, щобы розпочати пôдбоѣ съ Суданѣ на велику скалю. Въ Берлинѣ знову сподѣваются, що теперь наступитъ зближенье Англіи до Нѣмеччины. Судячи однакожь зъ становища нового кабинету и его генезы можна допускати, що дѣла въ Англіѣ пôдутъ тымъ самымъ ходомъ якъ и до теперь и що кабинетъ Сальсберого не ôтважится до якоись живѣйшои акціи, хочь и якъ радъ бы додати до теперѣшнôй политицѣ англійскôй нового житя. Сила нового кабинету майже нѣяка а будучнôсть такожь неневна, бо выборы вже за плечима и Сальсбери не мае нѣякихъ средствъ направити то, що за Глядстона попсувалося, впрочôмъ загальне бажанье мира въ Европѣ не допуститъ его до якоись акціи, котра могла бы знову миръ закаламутити и выкликати ще може яку небезпечну вôйну. Новый кабинетъ буде мусѣвъ передовсѣмъ стремити до того, щобы въ самôйже Англіи повести дѣло такъ, щобы ôнъ устоявся при власти, до якои лишь случайно и несподѣвано дôстався.

Нѣмеччина. Справа внесеня пруского въ радѣ звязковôй о брауншвайгскôмъ наслѣдствѣ не конче добре, видко, стоитъ, коли для порѣшеня еи муситъ являтися ажь самъ кн. Бисмаркъ. Канцлеръ нѣмецкій мавъ ще сего тыждня приѣхати до Берлина и взяти тутъ участь въ оѣй справѣ на повнôмъ засѣданю рады. Внесеню сему противилися, якъ кажутъ, деякѝ правительства державъ звязковыхъ, а межи тыми такожь и Сакоонія, котра не давно ще выслала була до Берлина свого предоставителя, министра вôйны Фабриса. Приѣздъ Фабриса давъ въ Берлинѣ пôдставу до вѣстей, що будьто-бы ôнъ мавъ бути именованый намѣстникомъ Альзація и Лотарингіи, що однакожь есть зовсѣмъ безъосновнымъ. Кажутъ, що комисія, котрôй передано справу внесеня пруского не скôнчила ще надъ нимъ свои нарады и що оно доперва на слѣдующій тыждень буде могло бути предложене повнôй радѣ звязковôй. Говорятъ такожь, що рада звязкова думае при сѣмъ внесеню увзгляднити бажаня жителѣвъ брауншвайгскихъ.

НОВИНКИ.

— **Впреосв. митрополитъ Сильвестеръ** выѣзджае нынѣ по поводу реставраціи митрополичои палаты до Унева, зъ ôтки ôттакъ выѣде на инспекцію дôбръ митрополичихъ до Галича, Крылоса и Перегиньска. Управу справами архіепархіяльн. обôймае на часъ неприсутности митрополита Вп. крылошанинъ о. А. Петрушевичъ. Реставрація палаты митрополичои потребае майже три мѣсяцѣ.

— **Преосв. еп. станиславôвскій дръ Ю. Пелешь** выѣхавъ оногды до Перемышля, де перебуде до завтра, а потôмъ выѣде до Вѣдня зложити цѣсареви подяку за даръ 5000 зр.

— **До Риму** на св. Методіевске торжество 3 липня с. р. въ церквѣ св. Климентія выѣзджаютъ нынѣ вечеромъ Вп. оо. крылошане А. Бѣлецкій и Вас. Фаціевичъ, вицеректоръ о. Сев. Тороньскій и префектъ семинаріи о. Амвр. Полянскій. Вп. отцѣ духовнѝ забавлятъ въ поѣздцѣ три недѣлѣ.

— **Испытъ въ дѣвочôмъ воспиталищи чч. Василіянокъ** въ Яворовѣ ôтбудеся сего року дня 14 нов. ст. липня.

— **До испыту зрѣлости** въ женьскôй семинаріи учительскôй приступило сего року 72 кандидатокъ, а мѣжь тыми и 8 Русинокъ. Всѣ кандидатки рускѝ зложили испытъ, а именно панны: Генрика Бѣчай, Евгенія Бохеньска, Софія Вагнеръ, Іоанна Левицка, Марія Лесиньска, Юлія Целевичôвна, Марія Поховска и Марія Сѣрчиньска.

— **Пошести въ Велеградѣ.** Ôгъ довшого вже часу ходили вѣсти, що въ Велеградѣ и его околицяхъ панують пошести рôжного рода але деякѝ газеты ческѝ — очевидно поимаючи патріотизмъ фалшиво — старалися сѝ вѣсти ослабити. Теперь однакожь доноситъ и урядова „Prager Zeitung“, що зъѣздъ въ Велеградѣ въ дняхъ 28 и 29 с. м. заказаный урядово зô взглядôвъ санитарныхъ и що анѣ въ Велеградѣ анѣ въ сусѣдныхъ селахъ не вôльно путникамъ ночувати. Въ Велеградѣ и 9 селахъ въ окрестности появився именно тифусъ, ôспа и шкарлятына. Правительство центральне поробило вже ôтповѣднѝ кроки, щобы и дальшій торжества, на котрѝ именно маютъ приѣхати путники зъ Чехъ и Галичины застановити и повѣдомили о тôмъ вже всѣхъ намѣстникôвъ. Смѣшнымъ мусится выдати якъ „Politik“ зъ разу старалася затерти вѣсть о появившôйся ôспѣ въ Велеградѣ; газета ся старалась доказувати, що то „лишь комарѣ такъ людей покусали.“

— **Зъ пôдъ Обертына** пишутъ намъ, що въ Тышкôвцяхъ ôткрыто дефравдацію, поповнену колишнымъ дворакомъ паньскимъ а пôзнѣйше писаремъ громадскимъ. Сей писарь, головный агитаторъ при всякихъ выборахъ, хотѣвъ нажити собѣ маетку въ той способъ, що при ôтбираню податкôвъ бравъ ôтъ людей по 5 и 10 зр. бôльше якъ належалось. Дякувати однакожь австрійскимъ судамъ, pan sekretarz na Tyszkowoach ôтсиджуе теперь людску кривду въ Ивановôй хатѣ. Друге проневѣрство выявилося въ Гавриляку, селѣ съ 120 нумерами, де рôвножь писарь, добрый агитаторъ при выборахъ за „narodowym“ кандидатомъ и великій ворогъ всего священьства, въ спôлцѣ съ вôйтомъ и ще третымъ кумпаномъ взялися легкимъ способомъ набивати свои калитки. По обчисленю касы громадскои провѣрено 200 зр. шкоды. Судъ потягнувъ ихъ вже до отвѣчальности. То суть наслѣдки системы намѣтуваня громадамъ незнакомыхъ людей на урядникôвъ громадскихъ и непошанованя волѣ громадъ.

— **Зъ Самолускôвъ** пишутъ намъ: Въ ч. 37 „Дѣла“ въ статіи „Выборы въ Гусятынѣ“ Вп. П. Л. хибно оголосивъ, що Самолускôвцѣ належатъ до тыхъ селъ, зъ котрыхъ выборцѣ голосы свои дали на Чайковского. Самолусковецкѝ выборцѣ, чуючись на чести окривджеными, проятъ о ласкаве спростованье, бо они належатъ до тыхъ, що вправдѣ грошѣ ôтъ противнои стороны взяли, але свои 3 голосы на дра Шараневича дали, що можутъ посвѣдчити оо. Гудикъ зъ Трибуховець, Барвѣньскій зъ Постолôвки и Шанковскій зъ Нижбôрка нового. На мѣсце Самолускôвъ прошу поставити мѣсточко Хоростковъ, зъ котрого на 10 чи 12 выборцѣвъ лише 2 голосы упали на дра Шараневича, а прочій выборцѣ съ своимъ бурмистромъ Русиномъ Гладѣмъ голосували на Чайковского.

— **Градъ** наробивъ значнои шкоды въ громадахъ повѣта надвôрняньского а именно въ Майданѣ горѣшнôмъ и въ Стрымбѣ. Ликвидацію шкоды вже заряджено.

— **Пожаръ.** Въ селѣ Губинку, повѣта равского, згорѣло 9 селяньскихъ господаротвъ, зъ котрыхъ лишь три були убезпеченѝ. Шкода выноситъ 5.630 зр. Огонь бувъ, якъ догадуются, пôдложеный черезъ россійскихъ пачкарôвъ зъ мести.

— **Выдѣлъ читальнѣ въ Утѣшковѣ** мае честь симъ зложити прилюдну подяку товариству „Просвѣта“ за ласкавый подарокъ книжочокъ давнѣйшого выданя для морального здвигненя молодыхъ членôвъ ново-завязавшоися читальнѣ. — Отъ Выдѣлу читальнѣ въ Утѣшковѣ. Павло Баландюкъ, голова; Вас. Квасница, секретарь.

— **Предплату на „Кобзарь“**, збôрникъ рускихъ квартетôвъ зложили П. Т.: Теодатъ Бачиньскій, ученикъ гимн. въ Стрыю; І. Плешкевичъ, генер. адъюнктъ въ Градацацъ въ Босніи; П. Гриневскій, учитель въ Богородчанахъ старыхъ; Петрицкій Павло, К. Бардыцъ, О. Абрысовскій, Л. Мельникъ и И. Тимцюракъ, рускѝ богословы у Львовѣ.

— **Мардуччи**, ученый италіяньскій палеографъ ôткрывъ и передавъ академіи „del' Lincei“ документы переговорôвъ, якѝ велися межи папою Сикстомъ V (1585—1590) и републикою венецкою въ справѣ перекопаня суецкого каналу. Не прійшло однакожь до того зъ обавы, щобы вода морска не замулила каналу по тôй причинѣ, що рôвень обохъ морей не зовсѣмъ однакова. — Имя сего папы есть памятне и для нашого Львова. Ôнъ надавъ именно нашôй столици свôй власный гербъ, котрого она уживае до нынѣ, т. е. льва съ пôднесеными передными лапами и три горбы съ звѣздою. Дотычну грамоту папску датовану пôдъ днемъ 15 вересня 1586 р. передавъ тогдѣшный лат. архіепископъ Суликовскій радѣ мѣста публично и торжественно въ своѣй катедрѣ. Зъ вдячности за то назвало мѣсто одну зъ своихъ улиць именемъ „Сикстускои“, котре то имя заховалося ще до нынѣ.

— **Буря у Львовѣ.** Минувшого четверга вечеромъ шалѣла у Львовѣ страшна буря. Черезъ цѣлый день була велика спека, а вечеромъ воздухъ ставъ трохи холодный а цѣле полуднево захôдне небо насунулось густыми чорными хмарами. По руху хмаръ було видко, що горою ишовъ впростъ противный вѣтеръ якъ долиною и хмары збилися густо надъ самымъ мѣстомъ. Около 10 год. наставъ страшно сильный вѣтеръ; блискавки и громи не уставали, а понадъ Львовомъ клекотѣло мовь-бы въ великôмъ кôтлѣ и пустився сильный дощь съ градомъ. Въ однôй хвили улицѣ мѣста залилися водою такъ, що годѣ було перейти. Улицею Лычакôвскою плыла вода въ долину въ цѣлôй широтѣ улицѣ; пляцъ Маріяцкій, Голуховского и Бернардиньскій, а ôттакъ улицѣ Городецка, Сикстуска, Коперника и другѝ выглядали якъбы великѝ рѣки. Дощь ливъ на всѣ заставы. Полтва такъ прибула, що вода плыла рôвно съ горѣшными берегами и наробила дуже богато шкоды. На Замарстыновѣ вода позамулювала всѣ городы и позривала плоты и парканы. Зъ одного дому зôрвала буря дахъ. Замѣтнымъ есть, що пôдчасъ сеи бурѣ блискавка наразъ обôймала всѣ хмары и лишь на полудневôмъ всходѣ видко було одну блискавку линіову. Цѣкавымъ такожь есть, що въ заведеню карнôмъ для мужчинъ грôмъ ударивши въ багнетъ, наложеный на рушницю жовнѣра, що стоявъ на вартѣ, розтрѣскавъ багнетъ и рушницю, жовнѣрови однакожь не зробивъ нѣчого. Коло Выбранôвки бувъ тогожь дня хмароломъ, а вода перервала межи Старымъ селомъ а Выбранôвкою шляхъ желѣзницѣ черновецкои, въ наслѣдокъ чого настала була перерва въ руху сеи желѣзницѣ. Перешкоду однакожь вже усунено и рухъ ôтбуваеся якъ давнѣйше.

— **Купоны ôтъ акцій ц. к. уприв. желѣзницѣ Короля Альбрехта** платнѝ съ днемъ 1 липня с. р. будутъ ôтъ тогожь дня выплачуватися по 2 зр. ав. в. срѣбломъ за штуку. Выплата сихъ купонôвъ буде ôтбуватися: у Вѣдни въ ц. к. уприв. австр. Заведеню кред. земскôмъ, въ Берлинѣ въ банку нѣмецкôмъ, въ Франкфуртѣ н. М. въ нѣмецкôмъ банку звязковôмъ и домѣ банковôмъ Ерлянгеръ & Сынове, въ Монахіюмъ у п. Іосифа фонъ Гиршъ. Въ заграничныхъ мѣсцяхъ выплаты буде выплата ôтбуватися въ райхсмаркахъ по тутешнôмъ курсѣ пересѣчнôмъ. Ôгъ дня 15 липня выплата буде ôтбуватися лишь въ ц. к. уприв. загально австр. Заведеню кредитовôмъ земскôмъ у Вѣдни.

— **Не годится ѣздити желѣзницею.** Одинъ пасторъ въ Мекленбургу написавъ брошуру, въ котрôй доказуе, що не годится ѣздити желѣзницями, бо ѣзда така ôтбирае человѣкови въ данôмъ случаю вôльну волю, отже противится догматамъ. Товариство Повнôчнои желѣзницѣ выточило авторови брошуры процесъ за то, що ôнъ дѣлае на шкоду того товариства.

— **Дрôбнѝ вѣсти.** Въ Пôдлѣсю коло Золочева ôтбулася дня 13 с. м. духовна миссія. — Въ Мизуни коло Долины розпôчнеся съ весною 1886 р. будова новои церкви, котра буде коштувати 10000 зр. а. в.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Въ пропозицію на Акрышоры, дек. нѣстыньского принятѝ оо.: І) Сумыкъ Андрѣй, сотрудникъ въ Микуличинѣ; ІІ) Левицкій Евгеній, сотруд. въ Гостовѣ.

Позволенье до испыту конкурсового получили оо.: Адальбергъ Глиньскій, пар. въ Миклашевѣ; Ярославъ Бачиньскій, сотруд. въ Могильници; Александеръ Барановскій, кап. въ Чорнушовичахъ.

Увôльненый ôтъ сотрудництва въ Войниловѣ о. Іоанъ Залескій.

Введеный яко сотрудникъ въ Золотникахъ, о. Антоній Оноферко.

Митрополича консисторія вставилася до намѣстництва о затвердженье наданои стипендіи им. Михаила Бѣлецкого въ сумѣ 70 зр. 75 кр. для Константина Петрушевича, ученика V класы рускои гимназіи у Львовѣ, сироты по священику въ Мизуни. — Митроп. консисторія вставилася до намѣстництва о удѣленье особистого додатку зъ фонда религійного для о. Изидора Рейтаровского, пар. въ Лубянкахъ зыжныхъ.

ПОСМЕРТНѢ ВѢСТИ.

✝ **Юліянъ Войнаровскій**, приходникъ въ Кулачкôвцяхъ, деканата коломыйского, упокоився 20 червня с. р. въ 48 р. житя а 21 ôмъ священьства. Вѣчна ему память!

✝ **Олена Балицка**, жена о. Володимира Балицкого, приходника въ Испасѣ, пов. коломыйского, упокоилася дня 19 червня с. р. въ 26 роцѣ житя. Покôйна ôтзначалася красою тѣла и добротою душѣ. Вѣчна ѣй память!

✝ **Михайло Гологôрскій**, народный учитель въ Моравскôмъ коло Ярослава, померъ сими днями, переслуживши въ школѣ 20 лѣтъ. Покôйный бувъ давнѣйше учителемъ въ Вѣселôй, Жолыни, Вôльцѣ, Полкиньску, Ярославѣ и Дунковичахъ. Вѣчна ему память!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **„Вѣнокъ зъ народныхъ мельодій“**, уплѣвъ Дмитро Андрейко. Пôдъ такимъ заголовкомъ выйшла зъ литографіи двоаркушева книжочка, обôймаюча 13 народныхъ мельодій, розложеныхъ на 4 голосы. Цѣна 1 примѣрника стоитъ 20 кр. (съ пересылкою 22 кр.) Можна дôстати у автора, рускаго богослова, ул. Коперника ч. 36.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Всч. о. Ю. Савк. зъ Кул. — Пересланыхъ 6 зр. мы отримали и вписали. Дякуемо.

Черезъ редакцію „Дѣла“ прислали:

— **Для товариства „Просвѣта“:** Всч. Ер. Темницкій зъ Дзвиняча 2 зр.; Вп. Читальня въ Утѣшковѣ 1 зр.; Вп. проф. Ив. Вахнянинъ зъ Стрыя 1 зр.; Всч. о. Федусевичъ зъ Стрыя 2 зр.; Вп. Стеф. Харамбура зъ Яворова 1 зр.; Вп. Сидôръ Бриттанъ зъ Яворова 1 зр.; Вп. Читальня въ Яворовѣ 1 зр.

— **На Правотарь домовый Лукича:** Всч. о. Григорій Воєвôдка зъ Голиня 3 зр. 25 кр.; Всч. о. Зарицкій зъ Романова 1 зр. 25 кр; Вп. Гавр. Гнатишакъ зъ Чорного 1 зр.; Всч. о. Ант. Чайковскій зъ Балигорода на два примѣрники 6 зр. 50 кр. а. в.

— **На церковь въ Залѣсю:** Вп. Волод. Б—окій 1 зр.; Всч. о. К. Селецкій зъ Жужеля 2 зр.; Вп. Ром. Заклиньскій зô Львова 1 зр.

— **Для товариства Педагогичного:** Вп. проф. Ив. Вахнянинъ зô Стрыя 50 кр.; Всч. о. Федусевичъ зô Стрыя 50 кр.

— **Для общества Качковского:** Вп. Читальня въ Свитѣльникахъ 1 зр.

— **Для товариства рускихъ женщинъ въ Станиславовѣ:** Всч. Ер. Темницкій въ Дзвиняча 1 зр.

— **На квартеты рускихъ богословôвъ „Кобзарь“:** Вп. М. Гушалевичъ зъ Станиславова 1 зр.; Всч. Федусевичъ зъ Стрыя 1 зр.

— **На образы выданѝ „Зорею“:** Вп. Ив. Вахнянинъ зъ Стрыя 1 зр.; Всч. Федусевичъ зъ Стрыя 1 зр.

— **На бурсу въ Стрыю:** Вп. громада Волосянка 5 зр.

— **На воспиталище дѣвоче въ Перемышли:** Вп. громада Волосянка 5 зр.

— **На „Кобзарь“ Т. Шевченка:** Всч. А. Слюсарчукъ зъ Ростокôвъ 45 кр.

— **Для товариства им. Шевченка:** Вп. Ив. Бурбель зъ Романова 1 зр. 50 кр.

— **За „Privatmann a“:** Складка въ Коссовѣ 3 зр.

НАДÔСЛАНЕ.

Заявленье.

Появились у Львовѣ литографіи, котрô маютъ предоставляти портретъ Єго Преосв. киръ Сильв. Сембратовича и маютъ бути розсылани помежи гр. кат. Духовеньство за пооплатою. На чиоленнѝ запытаня осмѣляюся заявити, що я не выконувавъ тыхъ ôтбиткôвъ, не подôбныхъ и неумѣло выконаныхъ, бо навѣть литографъ, котрый тіи жь робивъ, не поставивъ своеи фирмы.

Геліографичнѝ репродукціи съ портрету мною выконаного и Єго Преосвященьству пôдчасъ интронизаціи клиромъ пôднесеного, знятого зъ натуры, такожь репродукціи портету Преосв. еп. Ю. Пелеша, будутъ доперва въ короткôмъ часѣ за границею выготовленѝ и заразъ розсоланѝ численнымъ П. Т. Предплатникамъ.

Съ поважаньемъ

Вл. Чеховичъ

арт. малярь въ будынку соймовôмъ у Львовѣ.

Конкурсъ.

Ч. 301. Для подань желаючихъ принятыми бути въ руску Бурсу въ Тернополи въ 1885 роцѣ шкôльнôмъ вызначаеся по приписѣ регуламину речинець до 29 липня (10 серпня) 1885 р. съ примѣткою, що послѣ того дня надоспѣвшѝ поданя не будутъ принятѝ пôдъ нараду Выдѣлу. До подань належитъ додати: 1) Свѣдоцтва шкôльнѝ, а приватисты заявленье, котру клясу укôнчили. 2) Свѣдоцтво убожества. 3) Свѣдоцтво хрещеня. 4) Заявленье, кôлько можутъ родичѣ або опѣкуны доплачувати за желаючихъ бути принятыми въ Бурсу, такожь чи грôшми, чи натуралiями и въ якихъ речинцяхъ. 5) Точне означенье мѣсця и послѣднои почты, куды имъ доставити звѣстку о рѣшеню ихъ подань, а желаючѝ получити свои поданя назадъ, повинѝ такожь 20 кр.

а. в. додати почтовыми марками, прочій же кореспонденційну картку. Кромѣ того подаюся до загальной вѣдомости, що при вступѣ въ Буроу належитъ зложити доплату за одинъ мѣсяць за горы. — Поданя належитъ присилати оплачей на руки дра В. Лучаковского. Опорожнений будутъ чотыри мѣсця за доплатою 35 зр. а. в., а прочій двайцять мѣсяць 60 зр. рѣчно. Питомцѣ теперѣшній при однаковыхъ условіяхъ маютъ перштеньство.

Отъ Выдѣлу рускои Буроы.
Въ Тернополи дня 1 (13) червня 1885.
Дръ В. Лучаковскій.

Съ симъ числомъ розсылаюся Впов. Предплатникамъ „Библіотеки найзнаменитшихъ повѣстей“ 11 и 12 аркушь повѣсти гр. Алекс. Толстого „Князь Серебрянный“.

Ц. к. генеральна дирекція

австрійскихъ желѣзниць державныхъ.

Выпись зъ пляну ѣзды важный отъ 1 червня 1885 р.

Отходятъ зо Львова:

Поѣздъ мѣшаный о 6 год. рано до Стрыя.
Поѣздъ особовый о 11 год. 25 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ особ. о 7 год. 10 мин. вечеромъ до Стрыя, Станиславова, Гусятына, Хирова.

Приходятъ до Львова:

Поѣздъ особов. о 8 год. 5 мин. рано зъ Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ особ. о 4 год. 15 мин. по полудни зъ Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ мѣш. о 2 год. 10 мин. въ ночи зъ Гусятына, Станиславова, Стрыя, Хирова.

Отходятъ зъ Станиславова.

Поѣздъ особовый о 9 год. 40 мин. передъ пол. до Стрыя Львова, Звардоня.
Поѣздъ мѣшаный о 10 год. передъ полуд. до Гусятына.
Поѣздъ особовый о 6 год. 28 мин. до Стрыя, Львова, Звардоня и о 11 год. 13 мин. вечеромъ до Стрыя, Львова и Нового Санча.

Приходятъ до Станиславова.

Поѣздъ мѣшаный о 4 год. 48 мин. рано зъ Нового Санча Львова, Стрыя.
Поѣздъ особовый о 9 год. 2 мин. передъ полуд. зъ Звардоня, Стрыя.
Поѣздъ мѣшаный о 5 год. 37 мин. по полуд. зъ Гусятына.
Поѣздъ особовый о 5 год. 51 мин. по полуд. зъ Звардоня Львова и Стрыя.

Подписаный завѣдомляе П. Т. Публику, що отбувши довшу практику на дентистичной клиницѣ при университетѣ въ **Галье** подъ проводомъ проф. дра Голльендера, поселився въ **Чернѣвцяхъ** и выконуе всѣ въ объемъ дентистики входячій дѣланя пѣсля найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординуе отъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

1369 14—? **ПЕТРО КАДАЙСКІЙ**
въ Чернѣвцяхъ ул. Руска ч. 9.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ
поручае 1315 46—?

Порошокъ дамскій парискій по 50 кр., **Lohse'a** по 80 кр., **Ravissante'a** по 60 кр. и **власного выробу** по 40 кр.

Огнетревалй и безпечній отъ влому

КАСЫ

солидно и прекрасно выроблені съ американьскими замками и паскилёвыми засувками продаю дуже дешево

СИМОНЪ ДЕГЕНЪ,
1390 5—? **у Львовѣ, ч. 19 ул. Валова.**
(Просится о кореспонденцію въ нѣмецкомъ языцѣ.)

КОСЫ

7	ручковй волоскій	по 34 кр.
7½	„ „	по 36 кр.
7	„ рускій довгій	по 36 кр.
7	„ волоскій бракованій .	по 20 кр.

высилае на замовленье Магазинъ
НАРОДНОИ ТОРГОВЛѢ
ВО ЛЬВОВѢ.

Опакованье зачисляеся якъ найдешевше.

Будапештенскій выставовй ЛОСЫ по 1 зр.

11 лосовъ 10 зр. | **4.000 выграныхъ**

Головна выграна
100.000 ЗР.
по оттягненю 1% выплачуеся
99.000 ЗР. заразъ готовкою.

Управа лотерійна
будапештеньскои выставы краевои
зъ 1885 р.
Будапешгъ, Andrassystrasse, Nr. 43.

Складъ фабричный красокъ, лякеровъ, покостовъ, продуктовъ хемичныхъ заразомъ и торговля матеріяловъ

ГИБНЕРА и ГАНКЕ

во Львовѣ, Рыноъ

1340 17—? **въ власномъ домѣ ч. 38.**

поручае:

КРАСКИ ОЛѢЙНЙ

зовсѣмъ готовй до ужитку, до малёвания дверей, бконъ, помостовъ, даховъ, домовъ, огородовыхъ знарядовъ и господарскихъ, знарядовъ рольничихъ и т. д

КРАСКИ

ОЛѢЙНО-ЛЯКЕРОВЙ и БУРШТ.-ЛЯКЕРОВЙ

масу до запусканя помостовъ власного выробу, найлѣпшого рода

ЛЯКЕРЪ ДО ПОМОСТОВЪ,

лякеръ до школьныхъ таблицъ

найдобрнѣйшій

лякеры повозовй правдивй

англійскій зъ фабрикъ Wilkinson, Heywood и Clark въ Лондонѣ,

всякого рода лякеры до роботъ внутрѣшныхъ, внѣшныхъ, дерева, желѣза и шкоръ.

Краски сухй всякй роды:
анилиновй,
до крашеня яецъ
„ „ матерій
друкарскій, бронзы (золотый порошокъ), золото въ аркушахъ,
ростинній въ плынѣ,
для переплетниковъ,
тушовй, акварелевй въ гузичкахъ и лѣсочкахъ,
акварелевй вохкй въ трубочкахъ и мушляхъ,
до мальованя порцелянъ,
олѣйнй въ трубочкахъ до роботъ артистичныхъ.

Средства до ретушованя, олѣйки и верниксы до роботъ артистичныхъ, пензлѣ, малярскій полотна, палеты, сталюги и всякй прибори до мальованя и рысованя.

АРТИКУЛЫ ДЛЯ ФОЛЬВАРКОВЪ:

Смаровило до желѣзныхъ осей,
олива до машинъ,
теръ газовый,
цементъ и гипсъ,
китъ, асфальтъ,
антимеруліонъ,
карболевый квасъ и другій средства десинфекцій.

ПРИПРЯДЫ ПИВНИЧНЙ:

Шпунты и чопы до бочокъ,
корки до бутильокъ,
капслѣ до бутильокъ,
маса до лякованя бутильокъ,
машины до коркованя бутильокъ,
„ „ „ бочокъ
трибушоны,
машины до мытя фляшокъ,
пипы до бочокъ.

АРТИКУЛЫ ГУМОВЙ:

кишки гумовй до газу и до стяганя воды, вина, пива, квасу; плыты гумовй и пр

ПРОСТИРАЛА ГУМОВЙ:

Пасы до машинъ и молотѣлень зъ найлѣпшихъ шкоръ бельгійскихъ всякои ширины.
Гурты до машинъ, вужѣ конопляній.
Руры циновй и оловяній.
Шротъ, льотки и кулѣ.
Порошокъ на комахи и молѣ, тинктура на комахи, камфора и перецъ бѣл.
Артикулы тоалетовй, мыла тоалетовй, Extraits d'odeur, Eau de Cologne олѣйки и помады.
Лякъ до печатаня.
Чорнило до писаня, до гектографіи, червоне, сине, чорне, до значеня бѣля и автографичне.
Краски до печатокъ, гума и карукъ розпущеный.
Китъ до скла и порцеляны.
Смаровило непромакаюче на шкору.
Смаровила на копыта съ способомъ ужитку.
Товщь до оружія.
Лякеръ до чоботъ чорный, золотый и мѣнячійся.
Чорнило до шкоръ.
Апретура до консервованя шкоръ и пр.

Все по найдешевшихъ цѣнахъ.

Цѣнники спеціяльнй на жаданье gratis и franco.

При замовленяхъ за послѣплатою просится о присыланье певной сумы, котра выстарчила-бъ хочь на оплаченье тамъ и назадъ коштовъ почтовыхъ на случай неотбораня посылки.

Учитель домовый

занимаючійся больше лѣтъ наукою дѣтей

ГЛЯДИТЪ ЛЕКЦІИ

на селѣ въ рускомъ домѣ.

Близша вѣдомость черезъ Редакцію „Дѣла“. (3—3)

РАМЫ

(вразъ зо скломъ)

чорнй, золотй, золотй и чорнй, дубовй и пр., и пр.

до портрету Ихъ ВПреосвященьства
Дра Сильвестра Сембратовича,
Митрополита Галицкого и пр.

такожъ Ихъ Преосвященьства
Дра Юліяна Пелеша
епископа Станиславьвского и пр.
(*выданя п. Володислава Чеховича*)
выконуе солидно по цѣнѣ 2 зр. 50 кр. и высше

Торговля „БОДЕКЪ“
у Львовѣ, ч. 3 улиця Орменьска.

При отбираню большои скольксти рамъ удѣляемо рабатъ и призволяемо на сплату въ ратахъ, а при отбираню поодинокихъ рамъ лише тогды можемо призволювати на ратальнй сплаты, если рамы стоятъ найменше 4 зр. а. в.

Для урядовъ, канцелярій, приватныхъ особъ и т. д., щобы заощадити часъ и трудъ

дуже поручаеся

велика таблиця множеня, безъ похибокъ, Стефана Бернарди, урядника желѣзничого. Цѣна есть такъ незначна, що дѣйстно шкода було-бы, якъ-бы такои таблицѣ въ котрѣмъ домѣ не было. За надосланьемъ 35 кр. ав. в. въ маркахъ почтовыхъ або за переказомъ почтовымъ до автора въ Льошончъ (Losoncz) на Угорщинѣ высылаеся пожадане и пожиточне дѣло франко. 1402 1—10

Парохія Вороцовъ

деканату городецкого, 1¾ милѣ отъ Львова есть до замѣны за приходъ на Подгорю въ Стрыйскомъ, Станиславовскомъ або Коломыйскомъ.

Близшй вѣсти подасть о. Емиліянъ Бѣлецкій, парохъ въ Вороцовѣ, почта Мшана коло Львова.

NEUE 3 VOLLSTÄNDIG UMGEARBEITETE ILLUSTRIRTE AUFLAGE

240 HEFTE ODER 16 BÄNDE

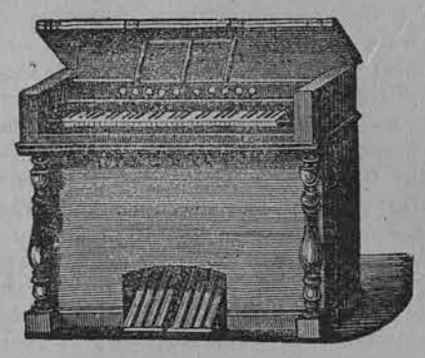
Brockhaus' Conversations-Lexikon.

Mit Abbildungen und Karten.

Preis à Heft 30 kr.

VIERHUNDERT TAFELN.

JEDER BAND FL. 4.50., LEINWAND FL. 5.40., HALBFRANZ FL. 5.70. Ö.W.

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанй Отцѣ духовнй уряджуютъ при церквахъ хоры, прото поручаю мою

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ духовнымъ о томъ дуже пожиточномъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментовъ отъ 70 зр. а. в. и высше. Дае также на раты.

Съ поважаньемъ
ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,
1372 10-? властитель фабрики органовъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хоршѧина, Ч. 9.

ОБЩЕ РОЛЬНИЧО-КРЕДИТОВЕ ЗАВЕДЕНЬЕ

для Галичины и Буковины,

зарегистроване общество съ неограниченою порукою

выплачуе власнй выльосованй листы, а также текучй купоны отъ невыльосованыхъ ще своихъ листовъ, принимае въ уплату купоны отъ державныхъ ефектовъ и заставныхъ листовъ, удѣляе довгосрочнй пожички на случай покупки землѣ и короткосрочнй за ипотекарнымъ обезпеченьемъ, тоже пожички за порукою и обезпеченьемъ для сельскихъ хозяѣвъ. 5—?

Принимае грошевй вкладки на проценты:

а) на **книжки щадничй** по 5%; б) на **текучій счетъ** (conto corrente) за 30-, 60-, 90- и больше-дневнымъ выповѣдженьемъ по 4%, 4½% и 5%.

Заставниче отдѣленье

того-же Заведеня **выдае пожички на заставы**, именно на процентнй цѣннй ефекты, дорогоцѣнности, выробы фабричнй и ремѣсничй и на всякй предметы, маючй цѣнность.

Бюро Заведеня въ власномъ домѣ при улици Орменьскій н-ръ 2.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

акційного Банку Гипотечного

купуе и продае

всѣ ефекты и монеты

подъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечнй и
5% Листы Гипотечнй преміованй

котрй пѣсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталовъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

можна въ сѣй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% премію т. є. по **110** за **100**)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ дневномъ, не числячи нѣякои провизіи. 1349 31—?

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядовъ, образовъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручае Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажанои Публицѣ богатый выборъ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахиновъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образовъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасовъ, престоловъ и на стѣны церковнй; олтарики або обравы процесіональнй; хрестовъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестовъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патрицій, чашь, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандровъ (пауковъ), подсвѣчниковъ (лѣхтарѣвъ), канделябровъ, лямпницъ, свѣтла церковного, диановъ, цвѣтовъ и проч.

Великій складъ товарвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовй и десеровй, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовй на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовй и проч.

1219 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 17—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаеся франко.
Цѣнники въ рускомъ языцѣ высылаются на жаданье отворотною почтою даромъ.
Опакованье даромъ.

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка подъ зар. К. Беднарокого.

Ч. 67. Львôвъ, Вторникъ 18 (30) червня 1885. **Рôчникъ VI.**

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ **„Библіотека найзнам. повѣстей“** выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.

Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.

Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье

Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.

Реклямаціи неопечатаній вôльній ôтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: **У Львовѣ Администрація „Дѣла“.** У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. **Въ Франкфуртѣ** M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. **Въ Парижи** Agence Havas. **Въ Россіи** Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*

ва цѣлый рôкъ . . 12 зр.	на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр.	на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр.	на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:	съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 зр.	на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр	на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр.	на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—	на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50	на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:

на цѣлый рôкъ . . .	15 зр.
на пôвъ року	7·50 зр.
на чверть року . . .	3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр.	на цѣлый рôкъ . 6 зр.

Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Запросины до предплаты.

Съ днемъ 1 (13) липня розпочинаєся другій пôврôкъ, взглядно третій кварталъ сегорôчного выданництва „Дѣла“. Пригадуємо се нашимъ Вп. Читателямъ и просимо ихъ **поспѣшити съ предплатою и выровнаньемъ залеглостей**, бо независима часопись руска може стояти и дѣлати въ загальну користь рускои народности и церкви тôлько при щирôй матеріяльнôй запомозѣ Вп. Читателѣвъ.

Наше „Дѣло“ ôтъ часу свого заснованя до нынѣшного дня стоитъ крѣпко и неустрашимо на сторожи правъ рускаго народа, а заохотою и ôтрадою въ нашихъ трудахъ есть для насъ та симпатія и довѣріе, якими „Дѣло“ тѣшится скрôзь на Галицкôй Руси. Мы вѣруємо въ красшу будучнôсть галицко-рускаго народа и тая вѣра каже намъ въ нынѣшну сумну пору съ цѣлымъ жаромъ душевнымъ вести дальше тяжку свою працю для загального добра всѣхъ Русинôвъ. Матеріяльна помôчь П. Т. Читателѣвъ улекшитъ намъ нашу важку задачу.

Редакція и Администрація „Дѣла“.

Гадки по выборахъ.

VII.

На основѣ справоздань зъ остатныхъ выборôвъ можемо нынѣ смѣло сказати, що такихъ противзаконностей и надъужить, якій дѣялись симъ разомъ, доси ще не бувало. Правда, въ деякихъ повѣтахъ (якъ въ Рогатынѣ и Зслочевѣ) проявились они въ самъ день выборôвъ такъ яскраво, що вже яскравѣйше не можна, але-жь и въ дуже многихъ другихъ мѣсцяхъ дѣялись черезъ весь часъ акціи выборчои, почавши ôтъ правыборôвъ, а скôнчивши на самôмъ актѣ выбору, такій рѣчи, котрій илюзоричнымъ чипятъ конституційне право вольного выбору послôвъ и стоятъ въ цѣлковитôй суперечности съ закономъ зъ 2 цвѣтня 1873 р. Злишнымъ було-бы тутъ наводити факты натисковъ, противзаконностей и надъужить въ кождôмъ поодинокôмъ окрузѣ,— читателѣ нашій маютъ ихъ до сыту въ рубрицѣ „Справозданя зъ выборôвъ“.

Коли галицку Русь що до способу переведеня выборôвъ порôвнати съ прочими краями коронными, то показуеся, що на Галицкôй Руси було найбôльше згаданыхъ высше благодатей. Друге доперва мѣсце займае Далматія, де кандидаты Хорватôвъ, займаючихъ таке саме становище якъ у насъ Поляки, побѣдили сполученыхъ противъ спôльного противника Сербôвъ и Италійцевъ. Въ прочихъ краяхъ коронныхъ майже не було нѣякихъ такихъ противзаконныхъ дѣлань, за-для якихъ можна-бы оспорювати законнôсть выборôвъ. Вѣденьскій нѣмецкій газеты, подаючи звѣстки о выборахъ на Галицкôй Руси, не способнй поняти, якъ можутъ переводитись выборы послôвъ въ такій способъ, якъ перевелись н. пр. въ Золочевѣ, Рогатынѣ, Калуши, Долинѣ и пр. „Deutsche Ztg.“ каже просто, що щось подôбного може дѣятись тôлько „in Halb-Asien“, якъ Е. Французъ назвавъ нашу Галичину, и разомъ съ „Neue fr. Presse“ у вступныхъ статьяхъ накладаютъ обовязокъ на послôвъ нѣмецкои народности, щобъ они съ цѣлою енергіею выступили при верефикаціи выборôвъ за покривджеными Русинами. Розумѣеся, не чинятъ они того зъ якоись особливои симпатіи для Русинôвъ, а тôлько зъ антагонизму до правительства гр. Таффого и до Полякôвъ, але мотивы ихъ для насъ Русинôвъ рѣчь байдужна,— для насъ головне дѣло въ тôмъ, абы свѣтъ о скôлько можна основно довѣдався, длячого рускій кандидаты при сихъ выборахъ упали. Рѣчь въ нынѣшнôй хвили дуже цѣкава, яке становище займутъ т. зв. „митрополичій“ послы при верификаціи выборôвъ: чи будутъ промовляти противъ законности выборôвъ н. пр. въ Золочевѣ, Рогатынѣ, Калуши и т. д., чи будутъ мовчати и пôднесутъ руку за гр. Т. Стадницкимъ, гр. Р. Потоцкимъ и крыл. Сѣнгалевичемъ, котрій, якъ се выкажутъ дуже основно протесты рускихъ выборцевъ, зôстали послами лишь при помочи вопіючихъ незаконностей. Якъ поступятъ собѣ „митрополичій“ послы — се доси загадка, тожь бодай рѣшучій голосъ въ тôмъ дѣлѣ органôвъ нѣмецкои делегаціи подае намъ надѣю, що головна причина нашого упадку при остатныхъ выборахъ буде для ширшого свѣта основно пояснена и кождый пôзнае, яку вагу маe голошена польскою прасою дедукція зъ результату выборôвъ о всякихъ „гармоніяхъ“ рускаго „хлопка“ до т. зв. „суспôльнои ерархіи“ жидôвско-польскои...

Протесты противъ выбору деякихъ послôвъ у насъ вносятся,— хочъ о скôлько сягаютъ наши информаціи, вносится ся ихъ за мало. Але протесты самі не зарадятъ конкретно нашому лиху. Бôльшôсть палаты послôвъ маe право и може въ хвилевôмъ интересѣ признати важными всѣ, и найнезаконнѣйшій выборы и не то що нѣчого конкретного не зыскаємо на теперь, але и на будуще така сама исторія буде у насъ безкарно повторятися. Тутъ, по нашôмъ глубокôмъ пересвѣченю, есть одинъ дуже важный способъ запобѣгти лиху — а то **заскаржувати** кождо незаконнôсть, кождe надъужитье, хто-небудь ихъ допустивсь-бы, **передъ суды**. Нехай суды рѣшаютъ! Нынѣшный президентъ министрôвъ гр. Таффе высказався разъ въ тôмъ дѣлѣ передъ о. Ст. Качалою. Коли о. Качала представивъ ему, якій вопіючій надъужитя дѣются у насъ при выборахъ, а протесты нѣчого не помагаютъ и правительство тому не зарадитъ, ôнъ ôтповѣвъ: „А чи вы подôбній факты **заскаржували**? Бо якъ нѣ, то що я пораджу? Скажу намѣстникови: такій а такій рѣчи дѣются въ Галичинѣ, а ôнъ ôтповѣсть: нѣчого подôбного нема въ актахъ...“ Для кождого правительства нема того въ свѣтѣ, чого нема въ актахъ.

Що у насъ выборцѣ обмежаются на самыхъ нагихъ протестахъ, що не хватаются радикальнѣйшого средства,— тому въ великôй мѣрѣ вина наша дотеперѣшна нужденна организація политична. Хто мавъ дати раду покривдженому на конституційнôмъ правѣ выборцеви, хто мавъ допомогчи єму добиватися справедливости? — хто? — може сухотница „Русская Рада“? Нове товариство политичне руске, котрого заснованя всѣ Русины, якъ каня дощу, выжидаютъ, муситъ на будуще съ цѣлою енергіею и съ повнымъ посвященьемъ приняться за се дѣло, бо инакше Русь Галицка вѣчно остане „Halb-Asien“, а въ великôй мѣрѣ зъ нашои власнои вины...

Политика фантазіи.

(*Конецъ.*)

Поглядъ графа Войтѣха Дѣдушицкого на сторонництво такъ званыхъ „святоюрцѣвъ“ представляе собою мало интересу, бо не есть вѣрный. Графъ пôзнавъ се сторонництво мабуть яко академикъ львôвского университету, читаючи „Gazet-y Narodow-y“, але и приглянутись ему блише не мавъ мабуть нѣколи нагоды. Сторонництво се мало генезу чисто руску, народну, опиралось на программѣ окремѣшности національнои 15-міліонного народа малорускаго, працювало по змозѣ для розвою его письменности и не посѣдало за житя своихъ проводирѣвъ, покôйныхъ владыкъ Яхимовича, Литвиновича и Куземского, сихъ етничныхъ, религійныхъ и политичныхъ тенденцій, якими ôтзначаеся горстка сучасныхъ намъ политичныхъ авантурникôвъ, котрыхъ графъ уважае хибно епигонами „упавшихъ святоюрцѣвъ“. Хто слѣдивъ дѣланье пок. митрополита Яхимовича, хто читавъ куренду митрополита Спиридіона о языцѣ рускôмъ и хто знае причину повороту еп. Куземского въ Холму до Галичины, той о тенденціяхъ сторонництва „святоюрцѣвъ“ муситъ инакше судити. Проводирѣ его були и померли Русинами, або если вже хочемо назвати ихъ по имени — „Рутенцями“, людьми, що изъ зле понятои лояльности австрійскои не хотѣли бачити бôльше рускаго народа якъ лишь по кордонъ, а литературу его плекати выключно на галицкôмъ идіомѣ съ примѣшкою церковщины. Хлопскимъ, а тымъ самымъ и демократичнымъ сторонництвомъ „святоюрцѣ“ були въ конечности, такъ якъ и графъ, если схоче коли заступати рускій народъ въ Галичинѣ, станеся по неволи демократомъ, а потомки „историчныхъ верствъ“ будутъ мусѣли колись о нѣмъ сказати, що ôнъ стремѣвъ до панованя **хлопскои громады пôдъ проводомъ олигархôвъ латиньского обряду**. Се консеквенція и тому повиненъ графъ „упавшихъ святоюрцѣвъ“ оправдати, если они яко священики стремѣли — по его мнѣнію — до „демократичного теократизму“. Що „святоюрцѣ“ стояли въ своемъ часѣ въ антагонизмѣ до шляхты польскои — се

Бехъ-аль-Джугуръ.

Фантазія Михайла Заволоки.

(*Дальше.*)

Другого дня ще не свѣтало, а все давно прибралось. Джугуръ стоявъ надъ невеличкою рѣчкою, середъ безкраего степу, зелений купы деревъ, жовтій поля, ланы, гаѣ выразно ясувалися середъ рудого степу, на котрому тôлько дене-де росли маленькій кущики буряну, сухій, сѣрій, густо запорошенй. Глиняній береги рѣчки ишли згорнято, оброслы латтьемъ, густою травою, кущѣ нахилили своє гôлле, купаючи въ прозорчастыхъ хвиляхъ листье, тутъ дрôбне, тамъ широке, лапасте. Берегомъ межи зелеными садками, пôдъ широкимъ листьемъ пальмъ та баланôвъ, немовь пôдъ зелеными наметами, выглядали соломянй покрôвлѣ маленькихъ хатокъ, межи хатами городы, а дальше широкй ланы и пашѣ, то ясно-зеленй, то темнй, то жовтй-золотй. На селѣ було рѣдко кого побачишь по-дню — тамъ пусто и тихо. Инча рѣчь на рѣчцѣ — тамъ цѣлѣсенькій день полощутся було дѣти, стоить череда, конѣ, волы, верблюды ховаются ôтъ африканьскои спеки, у сухому, горячому, тихому повѣтрѣ гулко розходится ревѣнье худобы, дитячій крикъ, бульканье и гомôнъ хвиль та щебетанье пташокъ, що живуть та выводятся безъ лѣку у густыхъ, похилыхъ гôлляхъ.

Одначе въ той день, 27 лютого, було якось незвычайно; не чути було дитячого гомону, череда не ревѣла йдучи зъ кошаръ, хлѣвôвъ; довго пѣсня хлѣбороба не розлягалась, не лунала по широкимъ ланамъ, тôлько булькала рѣчка та щебетали пташки безотмѣнно.

Англійске войско стало трома купами. Капитанъ Годжь сказавъ ораційку до свого войска. Ораційка була дуже похожа на тую, що казавъ Наполеонъ у Єгиптѣ, тôлько замѣсть пирамидъ на воякôвъ дивились соломянй покрôвлѣ хлѣвôвъ та кошаръ. Войско загаркало, сурмачь загравъ тай пôшли: по серединѣ панъ Годжь, на лѣворучь надъ рѣчкою бунчужный Слоу, на праворучь пôдъ гаємъ бунчужный Суфлі.

На селѣ було тихо, немовь повмирали всѣ; тôлько якъ наблизились вояки до огорожи, зъ ôтти загувъ дужій крикъ, полетѣли камѣнье, стрѣли и, наче батогомъ швигнуло, гепнули обѣдвѣ рушницѣ. Два вояки упали. Пôдкрепленй своими смѣливыми ватажками вояки загукали й собѣ и побѣгли лавою на село. Пôшла бôйка. Рушницѣ голосно лупали по степу, дымъ бѣлыми сувôйками, клубочками схоплювався и розходився мѣжь деревами; стебла роскôшнои пашѣ хилились, ломались пôдъ важкими чобôтьми воякôвъ, роса блыщала на тыхъ стеблахъ и здавалося, що они плачуть, не за собою, а за людьми, що они, мовь напоєнй якою проклятою отрутою, нѣвечать чужу працю; перелякань незвычайнымъ гукомъ собаки выли по усему селу.

Селяне и старй дѣды, жѣнки и дѣти, усе зôбралося пôдъ огорожою. У кого була яка-небудь зброя, бився, у кого не було, сидѣвъ, чекаючи певнои смерти. Деякй кричали, ревѣли, щобъ пôдкрепити одинъ другого; инчй мовчали, мовь занѣмѣли и нерухомо дивились на батькôвъ, на братôвъ, на дѣтей. Одна бабуся задыхуючись гôрко рыдала и голосила — жалощь взяла єи за одинакомъ сыномъ, такимъ высокимъ, гарнымъ, хисткимъ, що натягавъ лука своими дужими руками, де пôдъ тонкою шкурою переливалися товстй, мôцнй жилы. Сей сынъ примусивъ єи забути пророка и довѣчне царство и клятыхъ ворогôвъ. Она голосно рыдала и нѣхто не зъупинявъ єи, коженъ думавъ про свою смерть.

Вояки, гукаючи и стрѣляючи, кинулись розбивати огорожу. Найсмѣливѣйшимъ вдався бунчужный Слоу. Ôнъ тôлько-тôлько передъ походомъ купивъ собѣ патентъ на урядъ за спôльнй грошѣ батькôвъ, дядькôвъ, тѣтокъ — усе людей незаможныхъ, и теперь въ головѣ его стояли всѣ великй вояки ôтъ Ахилла до Велингтона; ему здавалося, що теперь пôдъ симъ бѣднымъ селомъ ôнъ добуде „всесвѣтнои славы“. Скинувши шапку, розчухравши волося, ôнъ махавъ своею шабелькою, верещавъ, що перелякавъ-бы и своихъ воякôвъ и Арабôвъ, якъ-бы и тй не верещали. Швидко вояки розбили огорожу и влѣзли въ село. Одинъ за другимъ падали люде, поливаючи кровію суху землю, кроплячи стѣны хатокъ. Вояки розлютувались и не давали згоды нѣкому; та й селяне самі єи не хотѣли. Вѣра въ пророка, фанатизмъ, злôсть на бугувѣрôвъ Инглизôвъ забивали имъ памороки; имъ не було шкода нѣ житя, нѣ рôдныхъ пальмъ та тихихъ хвиль говôрливои рѣчки. Збившися до купки, довго бились они дубцями, шаблями, камѣньемъ. Найбôльше воякôвъ побито було надъ рѣчкою коло якоись кошары. Сивый, але ще дужій, сухій дѣдъ, ухопивши обома руками якусь товсту, велику шаблюку, махавъ нею не зъупиняючись, немовь машина; очи его пôдъ лобъ зайшли, тôлько бѣлки було видко; за кожнымъ разомъ ôнъ хижо, наче звѣрюка, гарчавъ. Коло него було трое молодшихъ; двоє ще ôгбивалося якимись штабами, третій впавъ на-вколѣшки и держачися за прострѣлену грудь, разомъ съ кровію выдыхуваvъ душу; очи его, вже невидющй, не мигаючи дивились на другій край села, на свою хату, на соломяну повѣтку, надъ котрою вилося щебечучи ластôвки. Та й добре, що ôнъ вже не бачивъ, яке тамъ дѣялося. Молодиця его, гарна и дужа, напала на якогось вояка, била перше зелѣзякою, а потôмъ ухопила его зубами за руку, та такъ и скаменѣла. Бѣдный воякъ, недавно тôлько шевцемъ бувши, бивъ єи лѣвою рукою похвою, держачи єи такъ, немовь хотѣвъ пôдошву краяти. Облита кровію, побита, покалѣчена жѣнка все не ôтставала, повалила вояка и качалася съ нимъ *по курявѣ*. Воякъ страшенно кричавъ, перелякай дѣти галасували ще гôрше,— надбѣгли вояки, добили жѣнку и на силу вызволили товариша.

Тôлько надъ вечеръ скôнчилася бôйка. Бôльшь якъ половину селянъ *побито, пострѣляно, порубано*; хто остався живымъ, утѣкъ, заховався; коло побитыхъ нѣхто не порався; они лежали, якъ впали, пôдплыли кровію, занесло ихъ курявою, що пôднявъ сухій, горячій вѣтеръ.

У вечеръ Англійцѣ впорались. Порубаныхъ товаришевъ зôбрали и положили у мечетѣ. Старшина, кореспондентъ та пасторъ зôбралися у бôльшеньку хатку сѣльского старшины, що стояла на краю села, надъ рѣчкою. Они прибралися, наче були у себе дома: постелили килимокъ по земли, поставили зелѣзнй розбôрнй лôжка, на столѣ на-

природно, се логична консеквенція становища ихъ до народу и становища „историчныхъ верствъ“ до Руси Галицкои, котрй въ тôмъ часѣ ще менше розумѣли свою задачу на Руси якъ нынѣ, а и нынѣ потребуютъ ще менторства графа и накликуваня, щобы „старались докладнѣйше слѣдити позитивнй стороны рускаго движеня“. Що въ „святоюрцѣвъ“ выродилась съ часомъ громадка „объединителѣвъ“, сему винувата въ части крайно безпощадна политика гр. Голуховского супротивъ Русинôвъ въ загалѣ съ доносами до правительства, въ части-же виноватѣ безвыходне положенье конституційныхъ представителѣвъ Галицкои Руси въ соймѣ краевôмъ, вытворене статутомъ краевымъ, якъ и тенденціи полонизаційнй бôльшости соймовои. Тй то факторы загнали розбиткôвъ „святоюрцѣвъ“ въ таборъ исповѣдникôвъ теоріи: „адінъ народъ“ и если графъ найшовъ ихъ нынѣ „въ раменахъ Россіи“, то най яко Полякъ ударится въ грудь и закличе: Польска бôльшости соймова, redde mihi Ruthenos meos! Ты кинула „святоюрцѣвъ“ въ рамена Москвы. Они, щобы уйти твои полонизаціи, утекли туды, куды nasz orzeł nie sięga. Другихъ заслугъ за довгихъ 25 лѣтъ конституційнои еры, ты, польска бôльшости, не маешь...

Графъ не боится однакожь „упавшихъ святоюрцѣвъ“, якъ самъ каже, а страшнѣйшимъ ему друге сторонництво руске, сторонництво „украиньске“. Оно то розвивается въ очахъ графа дуже скоро и могучо, яко фалянга радикально-демократична, чисто руска, працююча для народу и для его чимъ-разъ поважнѣйшои литературы, и що найголовнѣйше — „оно высказуе оклики, котрй колись зможутъ порушити весь народъ“! Якй суть тй оклики, графъ не каже, але боится сего сторонництва задля стремленя его, котре кульминуе будьто въ тôмъ: збудувати будучнôсть, поваливши минувшôсть съ его порядками, и пôдготовити панованье безмежнои громадскои демократіи.“ Графъ боится ôттакъ анархіи и деспотизму, звычайныхъ наслѣдкôвъ охлократіи и остаточно приписуе сторонництву „украиньскому“ ненависть до Польщѣ.

И въ дефиниціи сторонництва „украиньского“ ошибнувся графъ дуже, хотяй належалось-бы надѣяти, що се сторонництво яко найстарше и найсильнѣйше на Галицкôй Руси, бо народне, графъ мôгъ бувъ пôзнати давно вже лѣпше и основнѣйше. Видко, графу ходило въ меншôй мѣрѣ о вѣрне пôзнанье и представленье его, а въ бôльшôй части о то, щобы подôбно якъ „святоюрцями“ такъ и т. зв. „украинцями“ наполохати компетентнй и некомпетентнй сферы. Тому то графъ кладе сторонництво „украиньске“ на рôвни съ марою выдуманого охлократизму, котрый мавъ-бы завести нашь край до анархіи, деспотизму и Богъ знае якихъ ще сумныхъ результатôвъ, спиняючихъ пожелане графомъ панованье „историчныхъ верствъ“. Графъ видимо забуваe, що мы поки-що жіемо въ Австріи, де такй метаморфозы устрою державного просто немыслимй, а жеруючись патріотомъ австрійскимъ на словахъ, переносится на дѣлѣ фантазією до будучои Польщѣ и бѣдкуе надъ тымъ, що „украиньске“ сторонництво, розвиваючи духовй и матеріяльнй силы масъ рускаго народа, выробитъ ихъ неприступными для гегемоніи „историчныхъ верствъ“. Inde irae графа до сего сторонництва и звятого то ôтрѣкаеся ôнъ въ горы всякого порозумѣня съ „украинцями“. Мимо всеи апатіи ôтнайшовъ однакожь графъ въ роботѣ сего сторонництва богато похвальныхъ сторôнъ, именно на поли просвѣты, политичного освѣченя масъ народа рускаго и розвою литературы рускои. Графъ добачае навѣть, що небавомъ „украиньскому“ сторонництву треба буде въ дечѣмъ уступити: рускому языкови дати ширше поле до наукового и литературного розцвѣту и вызначити ôгповѣдне становиско въ школѣ и урядѣ. Мотивомъ до того не есть однакожь въ очахъ графа зелѣзна конечнôсть законôвъ австрійскихъ о рôвноуправненю національнôмъ, а якась любовь до Руси въ серцяхъ „историчныхъ верствъ“, основана на традиціяхъ предкôвъ, але мабуть такъ дуже укрыта, що жаденъ Русинъ еи доси добачити не бувъ въ силѣ.

На всѣ тй фантастичнй, до наивности оригинальнй, невѣрнй и навѣть злобно тенденційнй погляды графа на справу руску и сторонництва его въ загалѣ, мы можемо для поясненя дѣла сказати слѣдуюче. Сторонництво „украиньске“ есть въ сущности самъ нарôдъ галицко-рускій, свѣдомый своихъ правъ чоловѣчихъ, суспôльныхъ, національныхъ и религійныхъ. Програмою сторонництва сего есть: будити нарôдъ на всѣхъ поляхъ, а розбудженый зробити участникомъ свобôдъ конституційнои Австріи въ повнôмъ значеню сего слова. Другихъ аспирацій, фантазій и политикъ закрою „историчныхъ верствъ“ съ идеями Ягайлонцѣвъ чи Пястôвъ у сего сторонництва нема и не буде. Графъ перечисляеся прото дуже, если колись съ т. зв. „украинцями“ хоче ити рука въ руку до якогось-тамъ „спôльного дѣла“ чи „спôльнои роботы.“ На нарôдъ польскій поглядъ у сего сторонництва простый. Полякамъ, поселенымъ навѣть на Руси Галицкôй національного розвою не хочемо спиняти, але Русинъ муситъ рôвно жь дôйти до своихъ найширшихъ національныхъ правъ. До того потребуе ôнъ силы. Симпатіи графскй, опертй на якôй то традиціи (?) предкôвъ, се дуже непевный факторъ при здобуваню свобôдъ народныхъ для Руси и недостойне чести народнои средство. Сила прійде народови рускому съ просвѣтою и поправою економичного его положеня. Сй двѣ задачѣ маe сповнити сторонництво „украиньске“ въ Галичинѣ. Край яко край на тôмъ лишь выскати може, а робота ся зовсѣмъ схожа съ интересами державы австрійскои, котрои конституція опираeся на заступництвѣ интересôвъ поодинокихъ суспôльныхъ верствъ и бодай доси не стремитъ до аристократичнои републики, до котрои серце графа такъ живо бьeся. До осягненя сеи фантастичнои цѣли най служатъ графу здорово послы митрополичй, але и въ тôмъ взглядѣ розчаруeся графъ мабуть небавомъ, бо и тй послы чей не пôйдутъ противъ загальныхъ стремлень народу рускаго и не полѣзутъ въ сѣть „идеѣ Ягайлонцѣвъ“, котра въ памяти Русинôвъ записалась лишь нищеньемъ автономіи рускихъ земель. Що впрочѣмъ погляды графа на межинароднй нашйôтношеня суть крайно мѣлкй и що въ нихъ нѣколи не буде хлѣба, доказомъ сего есть фактъ, що графъ съ своими теоріями стоитъ особнякомъ навѣть межи шляхтою польскою и що она его питійскй елюкубраціи просто багателизуе. Гр. Войтѣхъ Дѣдушицкій есть стратегомъ безъ воинôвъ, а мы пôзнавши его торôкъ въ соймѣ, де спѣвавъ о теоріи унификаціи Руси, а теперь съ тенденцією: придбати „историчнымъ верствамъ“ пановане надъ „tumem“, не будемо могли на будуще его рѣчей брати на серіо.

Справозданя зъ выборôвъ.

Выборы въ Борщевѣ. *Зъ пôдъ Борщева пишутъ намъ:* Кореспондентъ „Gazety Narodowoи“ зъ дня 7 лат. червня с. р. (Нръ 128) выписавъ великй славословія въ честь выбору п. Хамца. Описуе тамъ, якъ выборцѣ за ôтъѣздяючимъ бѣгли, якъ ему брамы ставляли (?) и т. п. и твердитъ, що выборы зъ меншихъ посѣлостей доконуются въ розличный способôбъ, въ акціи цѣлôй можна-бы богато негативныхъ сторôнъ подыбати, а округи, де выбôръ наступае безъ вплывôвъ внѣшныхъ а тôлько зъ власного переконаня выборцѣвъ, можна-бъ на пальцяхъ почислити. До тыхъ послѣдныхъ округôвъ зачисляе кореспондентъ округъ Борщѣвъ-Залѣщики-Городенка.

Читаючи тіи слова въ „Gaz. Nar.-ôй“ погадавъ бы неодинъ, що у насъ то вже не такъ дѣялось, якъ въ иншихъ округахъ, що нашъ округъ належитъ до тыхъ щасливыхъ округôвъ, котрй бъ на пальцяхъ, пôсля слôвъ кореспондента, почислити можна. Такъ однакожь не есть. Нашъ выборчій округъ належитъ до регулы п. кореспондентомъ „Gaz. Nar.-ои“ поставленои, а що такъ есть, наведемо факта, котрй въ разѣ потребы доказами попремо.

Головна акція — то правыборы. Залежало на тôмъ, щобы выбрати такихъ людей, котрй-бы були повôльными при ôтданю голосу на Хамца. Правыборы переведено въ той способôбъ, що въ однôмъ мѣсци не дано знати о правыборахъ, хиба ажь въ день самыхъ правыборôвъ, коли люде були занятй роботами въ поли, а въ другôмъ мѣсци п. комисарь казавъ выбрати вôйта. Такй правыборы выдали по мѣсточкахъ выборцѣвъ выбираныхъ жидами, въ значнôй части „барашôвниковъ ôтъ худобы и барашôвниковъ асентерунковыхъ“, а села дали вôйтôвъ и „Мик. Хрунѣвъ“. (Якй у насъ вôйты опишемо.) Маючи такихъ выборцѣвъ и цѣлый легіонъ писарѣвъ повѣтовыхъ, провентовыхъ, громадскихъ и токовыхъ, легко наступае и то „зближенье выборцѣвъ до посла и взаимна вымѣна мыслей“, прославлена кореспондентомъ. Тутъ треба тôлько ковбасъ, гижокъ, горѣвки, гроша и такихъ другихъ рѣчей. Услужна панѣ продае паору свиней въ подвôйнôй цѣнѣ, а панъ Тотумфацкій одну, 60 мисокъ гижокъ стоитъ у пана Н., а другихъ 60 въ радѣ повѣтовôй. Закупуеся 300 бохонкôвъ хлѣба, за горѣвку платитоя въ однôмъ склепѣ 270 зр., въ другôмъ 70 зр., о двохъ склепахъ не можемо ще нѣчого сказати, бо торгу ще не добито. Отъ и выборы готовй, а що пяницѣ бѣгаютъ и кричатъ, то не дивниця.

Теперь пригляньмося громадскимъ урядамъ и писарямъ, бо тіи становлятъ переважну часть будьто самыхъ выборцѣвъ, будьто агитаторôвъ. Панъ Jan de Bocheński, котрый при минувшихъ выборахъ съ п. Хамцемъ ѣздивъ въ повозѣ, обкравъ пôзнѣйше громадску касу въ Г., а п. секретарь рады повѣтовои, що мавъ его контроловати, цѣкаву по тôмъ фактѣ ôтогравъ ролю. По пану Янѣ de Bocheńsk ôмъ поповнено въ Глубôчку ще два разы дефравдацію, а вôйтъ помимо того ще доси урядуе, хотяй що найменше можна бъ ему нездôбнôсть закинути, — але жь голосъ его певный. Въ Мушкатôвцяхъ дефравдація, въ Шупарцѣ, Шишкôвцяхъ, Худыѣвцяхъ дефравдація, въ Цыганахъ дефравдація, а вôйтъ боронится тымъ, що ôнъ просивъ п. старосту о то, абы ему того писаря, що дефравдацію поповнивъ, не давати, бо пяниця. Того ще мало, бо громадскій писарь изъ Шупарки, порозумѣвшися съ вôйтами Шупарки, Шишковець, Худыѣвець и Юріямполя, здефравдувавъ при помочи урядника податкового уряду до 1.000 зр. въ урядѣ податковôмъ въ Борщевѣ. Писарь и урядникъ податковый утекли. Жаль, що дали имъ утечи, а то певно були-бы выкрылися цѣкавй рѣчи... Въ Вербôвцѣ панѣ вôйтиха, не умѣючи читати, выбераютъ податки, а коли ихъ ласка, а контрибуентъ до того сердечно плаче, то дещо опустятъ.

Передъ выборами була у насъ пресія на выборцѣвъ страшенна; кождого майже выборця кликано до староства, де ему приказувано голосувати на п. Хамца. Розмова п. старосты съ вôйтами зневолюе священникôвъ (Ц. Т.) удатися до суду и судови поручати охорону ихъ повaги. Наведенй тутъ факты суть правдивй; въ данôмъ разѣ можемо ихъ доказати, а надто ще богато иншихъ подати, о котрыхъ на разѣ промовчаемо.

Такъ у насъ переводилися выборы. Не диво прото, що дехто побѣгъ за п. Хамцемъ и кричавъ, але прочй овації суть черезъ кореспондента до непôзнаня пересадженй. Не можемо знати, що кореспондентъ розумѣвъ пôдъ тымъ: „jeżeli wybory odbywają się bez zewnętrznych wpływów“. Тутъ хиба бракуе ще „wpływów“ на пр. Англіи, ôтъ чого хорони насъ Господи. П. Хамцеви можемо служити ще и тымъ, въ якій способ кромѣ горѣвки, гижокъ и ковбасъ, стараноя совѣсть выборцѣвъ успокоити. Розказувано выборцямъ, що п. Хамецъ, то таки настоящій Хамъ, изъ польска тôлько звеся „Chamiec“, а будучи Хамомъ, знае добре потребы выборцѣвъ. Такъ можна було аргументувати тôлько пянымъ до безпамяти пяницямъ. Або и то, що п. Хамецъ есть кревный найвысшихъ личностей и що ôнъ маe вже небавомъ зôстати министромъ торговлѣ... Кореспондентъ „Gaz. Nar.-ои“ забувъ ще описати, що коли музика заграла австрійскій имнъ народный, то одинъ зъ панôвъ-агитаторôвъ сказавъ: „Dosyć

клали наѣдкôвъ и консервъ, фляшокъ съ виномъ и пивомъ. Капитанъ Годжь сидѣвъ по серединѣ; его червоне, налите виномъ лице, тôлько що вымите, ôтрôзнялось ôтъ бѣлого ковнѣра, очи приглядались до прозôрчастыхъ фляшокъ, що здавались золотыми ôтъ овѣчокъ.

Бунчужный Слоу, той самый, що такъ воювавъ шпарко, наче дуже втомленый оперся на спинку стôльчика, далеко простягнувъ довгй, сухй ноги и ôтдыхавъ ôтъ своихъ великихъ, героичныхъ учинкôвъ.

— Ухъ, якъ я притомився! — сказавъ ôнъ, влучаючи вилками въ якусь рыбку, — я ледви на ногахъ стоявъ, якъ увôйшовъ попереду своихъ воякôвъ у село, руки такъ намахались, що ледви розвѣвъ...

— Е, вы, Слоу, сегодня воювали бôльше всѣхъ, вы здаетоя своею рукою декого вбили?— запытавъ Суфлі.

— Гмъ, не дармо-жь въ гимнастику вдавався! — немовь-бы невважливо але дуже хвáлько сказавъ Слоу, — одного таки такъ рубнувъ, що ôттявъ голову съ рукою.

— Одначе васъ самыхъ ледви не вбивъ старый якійсь дѣдъ, та выратували вояки его,— сказавъ капитанъ, показуючи на Суфлі; ему не сподобалася самохвальба Слоу и ôнъ хотѣвъ уколити его.

— Гмъ, якъ бо вы кажете: ледво не вбивъ, — хиба-жь такъ легко мене вбити? Я вже зовсѣмъ намахнувся бувъ на голову дѣда и розбивъ-бы ей якъ старый горщокъ, якъ бы не влѣзъ бувъ отой его гарнинсонъ...

— Погана рѣчь сей походъ! — озвався пасторъ, — не можна, якъ треба и выспатись, и ôтдыхнути. Сегодня дали менѣ таку воду, що бôльшь подабала на каву, анѣжь на воду...

— Гмъ, рано вы почали жалуватись, серъ! Може прійдется й безъ воды сидѣти; добре, якъ ще есть що у ротъ вкинути! — сказавъ Суфлі. — Я й такъ уже, йдучи у походъ, привчався яко мога менче ѣсти и пити.

— И що-жь, привчилися? — пробубонѣвъ кореспондентъ, запхнувши ротъ сыромъ.

— Де тобѣ привчився! — якъ ставъ привчатьоя, ще бôльшь ѣсти ставъ! — сумно ôтказавъ Суфлі.

— Погано! Войсковому треба до всего звыкнути: якій-небудь сухарець та воды ковтнути, часомъ у калюжи, отъ и уся ѣда и напитокъ на день, — толкувавъ кореспондентъ, выпускаючи по слôвцю зъ повного рота.

— За те жь маемо ту ôтрадну думку, що мы тутъ не для себе, а для усего люду земного, що мы тутъ проводирѣ культуры просвѣты, несемо въ сй степы, до сихъ звѣрюкъ свѣтло науки... И насъ не забудутъ! Може колись отсй самй, що теперь такъ насъ ненавидять, будуть згадувати насъ, нашй имена будуть наймилѣйшими для нихъ именами! — розводивъ пасторъ.

Всѣ згодилися на се и выпили за свою будучу славу. Кореспондентъ додавъ такожь кôлька слôвъ (ôнъ ихъ потôмъ надрукувавъ у якôйсь часописи по двадцятцѣ за рядокъ): — „Наша вôйна — се ера культурна. Мы прійшли теперь ôтдячити Арабамъ за тй дрôботинки науки, що колись дали они намъ, и мы за тй дрôботинки даемо имъ цѣлй буханцѣ, що задовольнять ихъ жадобу науки“.

И зновъ усѣ згодилися и выпили. Тôлько Годжь нѣчого не сказавъ а пивъ мовчки. Ôнъ не мавъ у головѣ нѣякихъ думокъ про культурну мисію; ôнъ пôйшовъ у походъ, бо бувъ войсковымъ, а бувъ войсковымъ для того, щобъ пити вино та курити дешевенькй сигары, — выходило, що и метою всѣхъ отоихъ вôйнъ, боѣвъ — було вино та сигары, бôльшь нѣчого. Де воювати, съ кимъ воювати — усе однаково було ему; его навѣть не просивъ нѣхто привезти зъ походу яку-небудь печѣнку гипопотама або кишки крокодиля... Рѣжучи Арабôвъ, забираючи добро ихъ, ôнъ не ненавидѣвъ ихъ, але й не жалувавъ, — треба було бити, щобъ мати то вино та тй сигары...

Тымчасомъ увôйшовъ капраль и сказавъ, що злапали якогось Араба, такъ чи не схочутъ розпытати его. Се було якъ-разъ у пору. Уся громада одностайно постановила покликати Араба. Кореспондентъ заразъ вытягъ зъ кишенѣ книжку, завбôльшки зъ добру латиньску словницю, щобъ завести туды, що буде казати Арабъ та й почавъ писати:

„У вечеръ 27 лютого, якъ мы, потомленй бôйкою и страшенною спекою, ôтдыхали середъ побитыхъ, скровавленыхъ ворогôвъ та пôдкрепляли себе деякими консервами, до насъ привели“ — кореспондентъ зырнувъ на Араба и писавъ— „привели Араба. Се бувъ уже старый, але ще дужій, сухій дѣдъ, справжный, господарь степу“. На нему була бѣла кирея, широкй штаны, постолы вышитй взорами дуже несхожими съ тыми, якй вы бачите на жѣноцкихъ сукняхъ та убраняхъ. Чоло у него було наморщене, глибокй зморщки здавались чорными пружками, нôздрѣ роздулись, мовь у горячого коня, очи сыпали искрами зъ-пôдъ товстыхъ бровъ. Мало хто осмѣливсь-бы заглянути ему въ очи, жѣнка зомлѣла-бъ передъ симъ „сыномъ степу“. Се бувъ зъ тыхъ Арабôвъ, що проходили колись ôтъ краю до краю великй землѣ, зôставляючи по собѣ розруйнованй села, пожежи, знищенй краины... Але tempora mutantur и здаeтся нѣколи такъ не справдувались отсй слова великого поета вѣчного Риму, якъ теперь...“

Панъ кореспондентъ, выѣхавши на протерту стежку дешевенькихъ красномовцѣвъ, трохи наколотивъ гороху съ тою капустою, що теперь була старымъ Арабомъ. Арабови тому, такъ якъ глянути, було рокôвъ 55—60, але се бувъ ще, якъ звычайно тамъ, дужій дѣдокъ. Звѣстно, нѣ „господаремъ степу“, нѣ „зъ тыхъ Арабôвъ, що...“ ôнъ не бувъ. Се бувъ старый хлѣборобъ, весь вѣкъ ôнъ кохався у своѣй нивѣ, у своѣй худобѣ, и лаявся тôлько исъ своею жѣнкою, старою и поганою. Одначе теперь лице у него, завсѣгды просте и добре, було хмуре, зубы сцѣпивъ, чоло наморщивъ; пошматована, де-не-де закапана кровію одежа клаптями звисала зъ него. (К. б.)

tej furdy, zagrać Boże coś Polskę“, — що и сталося...

ДОПИСИ.

Зъ Бережанъ.

(*Загальный збôръ членôвъ филіи общества им. Качковского въ Бережанахъ*) ôтбувся дня 12 (24) червня въ сали рады повѣтовои въ присутности правительственного комисаря п. Мавѣвского и при участи высше 40 членôвъ и гостей мѣсцевыхъ та поза-мѣсцевыхъ. До нового Выдѣлу увôйшли: о. Мих. Тиндюкъ, начальникъ филіи „Общого рôльничо кредитового Заведеня“ яко предсѣдатель; п. Иванъ Сойка, мѣщанинъ, яко секретарь; п. Ю. М. Насальскій, проф. гимн., яко касіверъ, и о. Ил. Сметкевичь, прих. Божикова, яко выдѣловый; вкôнци пп. Павло Гавдыда, селянинъ зъ Саранчукъ и Иванъ Петровичь, селянинъ зъ Лабшина яко заступники выдѣловыхъ. По переднôмъ словѣ, выголошенôмъ черезъ предсѣдателя, та по справозданяхъ секретаря и касіера, въ котрыхъ годѣ що цѣкавого до прилюднои вѣдомости подати, позаякъ ôтъ высше двохъ лѣтъ уступаючій Выдѣлъ нѣ своихъ функцій не сповнявъ, нѣ загального збору не скликувавъ, наступили внезеня поодинокихъ членôвъ и ухвалено, щобы: всѣ члены вкладки свои такъ залеглй якъ и текучй посылали або складали просто до Выдѣлу филіи Бережаньскои, бо тымъ лишень способомъ можна буде покрыти выдатки при посылкахъ книжочокъ для ôтдаленыхъ ôтъ мѣста членôвъ, и 2) щобы центральный Выдѣлъ у Львовѣ для всѣхъ членôвъ филіи Бережаньскои присылавъ книжочки просто на руки предсѣдателя, бо черезъ то уможливится евиденція, точный списъ а головно точне вплываньe вкладокъ членьскихъ посредствомъ филіи Бережаньскои.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Въ справѣ президентуры новои палаты послôвъ*) кружатъ по дневникахъ рôжнородни поголомки. Загально ширится гадка, що дотеперѣшный президентъ Смолька ледви чи задержитъ давне свое мѣсце. Навѣть гр. Таффе мае бути сему противный пôдносячи, що старый вѣкъ и пôдорване здоровье не дозволяютъ Смольцѣ здобуватись на доказы такои енергіи, яку муситъ заявляти президентъ палаты при частыхъ конфликтахъ въ сали нарадъ або при придавлюваню бурливого захованяся галерія. Хто мавъ бы занятй мѣсце Смольки — доси незвѣстно. Гдеякй зъ Чехôвъ радо бачили бы на тôмъ мѣсци гр. Клямъ-Мартиница, въ другои стороны нерадй зновъ Чехи зражувати собѣ другй сторонництва стосованьемъ супротивъ нихъ ще бôльше заостритись маючихъ регуляминовыхъ мѣръ устами чеського президента палаты. Мѣжь Поляками пропонуютъ гдеякй на се мѣсце посла Смаржевского.

(*Въ окрузѣ выборчôмъ Гицингъ-Брукъ*), въ котрôмъ въ наслѣдокъ резигнаціи Шефля опорожненый зôставъ мандатъ до рады державнои ôтбулись 27 с. м. новй выборы. Кандидати були централистъ Ф..шеръ и антисемитъ Витманъ. Результатъ доси невѣдомый.

(*Министерство вôйны*) поручило всѣмъ властямъ краевымъ, щобы удержували въ точнôй евиденціи всѣ дороги краевй и громадскй, особливо въ пограничныхъ, и щобы о всѣхъ змѣнахъ що до дорôгъ, якъ такожь о новыхъ дорогахъ повѣдомляли безпроволочно дотычнй коменды войсковй.

(*Новôй радъ державнôй*) мае бути предложенымъ, пôсля донесеня чески „Politik“ сейчасъ по зôбранюся ей законъ цловый въ змѣненôй формѣ, выготовленый въ мысль поправокъ, поставленыхъ давнѣйшою радою державною.

(*Соймы краевй*) маютъ, пôсля донесеня „Politik“, бути окликанй въ падолистѣ с. р.

(*Межинародни ôтносины Австріи до американьскихъ Сполученыхъ Станôвъ*) доси завсѣгды пріязнй заколотивъ послѣдными днями слѣдуючій фактъ. Сполученй Станы именували на опорожнену посаду свого посла у Вѣдни, бувшого адвоката въ Виргинія Келея. Новоименованый посолъ не бувъ однакъ зовсѣмъ безъ похибокъ въ своѣй дипльоматичнôй карієрѣ. Коли ще бувъ ôнъ адвокатомъ въ Виргинія, державъ на однôмъ католицкôмъ митингу рѣчь, въ котрôй острыми словами звернувся супротивъ покôйного короля Італіи Виктора Еманула и не щадивъ для него не дуже пôдхлѣбныхъ епитетôвъ. Недовго опôсля забажавъ Келяй дипльоматичнои карієры, а президентъ Сполученыхъ Станôвъ надѣливъ его урядомъ посла въ Римѣ. Противъ сеи номинаціи запротестувавъ однакъ рѣшучо Квириналъ, и въ наслѣдокъ сего зôставъ Келей ôткликаный. Не минувъ однакъ рôкъ, а Сполученй Станы выслали Келея въ тôмъ самôмъ характерѣ до Вѣдня, однакъ и тутъ подыбала его така сама судьба. Австрійске правительство освѣдчило, що не годится на особу Келея яко посла Сполученыхъ Станôвъ, а то такъ зъ причины нанесеной нимъ обиды покôйному Викторови Емануилови, якъ неменше и длятого, позаякъ дотеперѣшне поступованье его не дае поруки, що при его интервенціи удержанй будутъ дружнй взаемины мѣжь Австріею а великою заокеаньскою републикою. Фактъ сей зробивъ въ политичнôмъ свѣтѣ великій розголосъ, ему придаютъ велику вагу а именно зô взгляду на ôтносины Австріи до Италіи. Взглядомъ италійскои пануючои династіи сповнила тутъ Австрія актъ великои куртуазіи, а цѣлею сего акту було, якъ додумуесь нѣмецка праса, загладженье тыхъ диссонансôвъ, якй вкрались мѣжь обѣ державы въ наслѣдокъ политики Манчинього, якъ такожь въ наслѣдокъ сего, що цесарь Австріи не ревизитувавъ короля Гумберга. Теперь мае поступованье Австріи показати, що у Вѣдни не занедбаютъ нѣякои нагоды, где бы можна заявити Италіи свою прихильнôсть, а мае фактъ сей позыскати тымъ бôльше узнанье не тôлько у династіи, але и въ цѣлôй Италіи, позаякъ заступленоя тутъ за честь освободителя и сполучителя сего краю. Въ ôтносинахъ до Сполученыхъ Станôвъ, фактъ сей, якнебудь безперечно для обохъ сторôнъ немилый а для американьскои републики трохи и понижаючій, ледве чи выкличе яку змѣну. Доси бо панували мѣжь обома тыми державами нѣчимъ незаколочень ôтносины, а що теперь мусѣло прійти до малого непорозумѣня, въ справѣ впрочѣмъ особы тôлько дотычачôй, то сему винна почасти и сама республика. Всѣ державы именно заховуютъ звычай, що передъ именованьемъ посла, запытуютъ перше дотычне правительство що до его особы; если-бы Сполученй Станы були держались сего звычаю, не було бы дôйшло до заименованя посла, а ôтакъ до непринятя его черезъ австрійске правительство.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россія. Пôсля вѣстей зъ Тегерану пограничнй племена Джамшидôвъ и Гозарахôвъ приняли пôдданьство россійске. Министерство вôйны розпорядило вже будову телеграфу зъ Аскабаду, черезъ Бугачикъ и Саракъ до Мерву. Цѣла лінія телеграфична выноситъ 500 веротвъ и буде коштувати 100.000 рублѣвъ. Зъ Петербурга доносятъ, що утвореный въ Москвѣ другій закаспійскій баталіонъ желѣзничій выйшовъ вже до краю закаспійского. Зъ Шангаю доносятъ до „Нов. Врем.“, що россійске войско переступило корейску границю въ тôй цѣли, щобы занятй одинъ зъ догôднѣйшихъ портôвъ корейскихъ, званый Лазаревокимъ по имени россійского адмирала Лазарева. — Зъѣздъ царскои родины въ Копенгазѣ ôтложено за-для змѣны правительства въ Англіи. Змѣна ся не перестае все ще занимати россійску прасу; предметомъ обговорювань суть теперь головно бесѣды консервативныхъ министрôвъ Норткота и Черчиля выголошенй ще, закимъ оба сй панове зôстали министрами. Бесѣды ихъ дотыкали головно программы консервативного сторонництва и политики Англіи въ середнôй Азіи. Вся праса россійска приняла тй бесѣды съ великимъ обуреньемъ а зъ самои вже ôтповѣди, яку даютъ на нихъ н. пр. „Новости“ можна догадатись якъ думаютъ торисы, выступитъ супротивъ Россіи. Згадана газета такъ ôтповѣдае на тй бесѣды: „Такй жаданя, якй ставляютъ члены будущого кабинету англійского въ справахъ середнои Азіи, можна що найбôльше ставляти такôй державѣ, котра зôстала побѣджена. То може дѣйстно лишь обурити, коли сй политики думаютъ, що будутъ могли въ Афганистанѣ господарувати яко необмеженй владѣтелѣ а Россія не буде смѣла переступити пѣсокового пасу степôвъ, що ей ôтдѣляютъ ôтъ Афганистану. Коли политика англійского правительства мае бути того рода, то Россія буде змушена розвязати собѣ руки и просто заявити Англіи, що ей роля опѣкуна Афганистану вже давно скôнчилась, тымъ бôльше, що Афганцѣ зачинаютъ теперь знову грôзнѣйше выступати супротивъ Россіи, черезъ що дуже легко може прійти до нового конфликту. Чи Афганцѣ выступаютъ теперь такъ зъ власнои охоты, чи зъ намовы Англійцѣвъ, то все одно. Некористи ославленого „паса неутрального“ выступаютъ чимъ разъ бôльше; бо и що то за неутральный пасъ, коли по нѣмъ уганяютъ афганськй орды певно не въ дуже лояльныхъ цѣляхъ. Неутральный пасъ, котрый лишь кождои хвилѣ може подати причину до новыхъ непокоѣвъ и нового конфликту есть зовсѣмъ злишною и небезпечною институцією“. — До „Pol. Corr.“ доносятъ зъ Варшавы, що россійске правительство постановило переобразувати сторону пограничну и що дотычный проектъ вже выготовленый. Пôсля сего проекту кожда бригада погранична буде складатися зъ 1 до 3 полкôвъ, а цѣле переобразованье буде такъ переведене, що пôдъ управою военною буде въ 1887 р. стояти 18 такихъ полкôвъ, въ 1890 р. 30, а въ 1892 р. 50 полкôвъ.— Для погорѣлцѣвъ мѣста Гродна дарувавъ царь 25 000 рублѣвъ.

Сербія. Въ Бѣлградѣ сподѣваются вже въ найблизшôмъ часѣ приѣзду угорского министра финансôвъ Калляя. Въ столици Сербіи роблятъ вже всякй приготованя на принятье п. Калляя, позаякъ его уважаютъ за головнѣйшого представителя австро угорскои политики въ Сербіи. Приѣздъ п. Калляя мае бути ще и зъ другои стороны важный. Въ Бѣлградѣ говорятъ именно, що съ приѣздомъ его стоитъ въ звязи такожь економичне зближенье Сербіи до Босніи и сполученье желѣзниць сербскихъ съ боснійскими. Король Милянъ перебуде у Вѣдни ще черезъ ôсѣмь днѣвъ, по чѣмъ поверне имовѣрно до Бѣлграду.

Италія. Криза римского кабинету буде въ той способѣ залагоджена, що Депретисъ зложитъ новый кабинетъ, до котрого вôйдутъ три або чотыри новй члены а решта текъ останесь въ рукахъ дотеперѣшныхъ министрôвъ. Вѣсть, будьтобы сенаторъ Кадорна мавъ зôстати министромъ дѣлъ заграничныхъ, есть бозъосновною. При новыхъ выборахъ мѣскихъ и до радъ провинціональныхъ ôтнесли клерикалы першій разъ за 15 лѣтъ нового устрою державного побѣду. Зъ 25 членôвъ до рады мѣскои въ Римѣ выбрали клерикалы 11 своихъ членôвъ а до рады провинціональнои выбрали всѣхъ 5 членôвъ. Въ таборѣ клерикалôвъ настала велика радôсть по поводу сеи побѣды. — Межи Італіею а Туреччиною взростае чимъ разъ бôльше непорозумѣньe що до Триполису. Недавно задержали власти турецкй италійску барку, котра везла до Триполису порохъ. Ôтъ сего часу непорозумѣньe стало чимъ разъ сильнѣйше и Порта приказала строго стерегчи триполитаньскихъ берегôвъ.

Туреччина. Дивнй рѣчи дѣются въ Туреччинѣ; коли можна повѣрити газетамъ заграничнымъ, а особливо россійскимъ, тревае тамъ вже ôтъ довшого часу бôльша або менша явна ворохобня Болгаръ въ Македоніи и Тракіи. Россійскй газеты розказуютъ навѣть, що въ горахъ Родопе прійшло мѣжь численною ватагою ворохобникôвъ а войскомъ турецкимъ до завзятои борбы, въ котрôй лягло кôлькадесять убитыхъ, а кôлькасотъ було раненыхъ. „Кіевлявинъ“ пише, що въ Македоніи есть такъ сильна вже организація середъ тамошного населеня болгарского и що пôдъ осѣнь конче вже прійде до явнои ворохобнѣ, хочь не можна сказати, щобы Болгаре думали тымъ способомъ освободитися зовсѣмъ ôтъ Туреччины. Имъ ходитъ головно о те, щобы звернути увагу Европы на теперѣшный порядокъ въ Туреччинѣ и на положенье Болгаръ въ Македоніи, а тымъ самымъ спонукати Европу до того, щобы пôдъ ей прессіею Туреччина взялася разъ до выконаня реформъ, вложеныхъ на нію угодою берлиньскою. Зъ Константинополя доносятъ, що недавно напала одна ватага болгарока, котра зъорганизувалася въ князôвствѣ болгарскôмъ и „зрабувала“ тамъ арсеналъ, на турецку область и розпочала тамъ борбу. Въ справѣ сей ôтнеслася Порта до болгарского правительства въ Софіи съ представленьемъ и узыскала то, що правительство болгароке усунуло всѣхъ урядникôвъ при „зрабованôмъ“ арсеналѣ въ Кистендилъ. Зъ сеи сатисфакціи данои Портѣ, видно вже якого то рода бувъ той „рабунокъ“ арсеналу. Въ загалѣ всякій рухъ болгарскій въ Румеліи, Македоніи и Тракіи бере свôй початокъ въ князѣвствѣ болгарскôмъ, де знову безперечно дѣлаютъ крôмъ своихъ домородныхъ ще и чужй агитаторы. На островѣ Крета, де недавно прійшло було мѣжь Кретенцями а Портою до дуже небезпечного непорозумѣня по поводу именованя Савваса-паши губернаторомъ Креты, наставъ знову спокôй, коли Саваъ паша заявивъ на народнôмъ зборѣ, що буде островъ управляти зовсѣмъ пôсля законôвъ и буде перестерѣгати всякихъ привилегій и ненарушимости острова, завôзвавъ збôръ народный всѣхъ урядникôвъ и жандармôвъ христіянъ, щобы знову сповняли свôй обовязокъ.

Болгарія. Дня 18 с. м. закрывъ кн. Александеръ собранье престольною бесѣдою, въ котрôй подякувавъ посламъ за ихъ труды особливо-же около ратификаціи предпринятя будовы межинародноі желѣзницѣ Царибродъ Софія-Вукарелъ. Ще того самого дня появилося въ официяльнôй газетѣ затвердженье бýдовы сеи желѣзницѣ. — Емиль Лявелье, звѣстный французскій пріятель Болгаръ оголошуе въ „Македоньскôмъ Гласѣ“ письмо, въ котрôмъ ôтраджуе Болгарамъ ôтъ ворохобнѣ. Пôсля поглядôвъ сего публициста повинни Болгаре, коли хотятъ ворохобнѣ, подумати насамперед, якй будутъ ей наслѣдки. Ворохобня въ теперѣшну пору могла бы потягнути за собою для Болгаръ македоньскихъ лишь сумнй наслѣдки, бо они мусѣли-бъ опертись лишь на власныхъ силахъ, позаякъ анѣ Россія анѣ Англія, занятй теперь своими справами, не могли-бы Болгарамъ дати якои небудь помочи. Лявелье ôтраджуе Болгарамъ рѣшучо ôтъ ворохобнѣ.

НОВИНКИ.

— **Драматичне товариство въ Чернôвцяхъ** устроюе въ понедѣлокъ дня 1 (13) липня с. р. въ мѣскôмъ театрѣ аматорске представленье, зъ котрого чистый дохôдъ призначеный на выданье „Буковиньского Альманаха“ товариства академичного „Союзъ“. Представлена буде комедія Основяненька „Шельменко Денщикъ“ въ 5 актахъ.

— **Испытъ курсовый въ дѣвочôмъ институтѣ** сс. Василіянокъ у Львовѣ ôтбувся вчера по полудни пôдъ проводомъ Вп. крылошанина о. Величка, (въ заступствѣ покровителя сего института, Є. Впр. митроп. Сильвестра), предсѣдателя „Народ. Дому“ п. Геровского и при участи численныхъ гостей. Результатъ испыту подамо пôзнѣйше.

— **Дръ Смаль-Стоцкій**, новоименованый професоръ руского языка и литературы при черновецкôмъ университетѣ, перенесеся — якъ доноситъ „Буковина“, съ кôнцемъ сего шкôльного року до Черновець, де въ осени начне свои прелекціи.

— **По поводу заразливыхъ хоробъ въ Белградѣ** заявивъ краковскій епископъ Дунаевскій комитетови устроюючому поѣздку до Белграду на день 3 липня, що получивъ ôтъ намѣстництва розпорядженье, пôсля котрого поѣздка до Белграду по поводу заразливыхъ хоробъ такъ въ самôмъ Белградѣ якъ и въ окрестности забороняеся.

— **О. И. Наумовича** переслухала онодгы полиція въ справѣ поѣздки его и другихъ паломникôвъ до Петербурга и бесѣдъ выголошеныхъ нимъ тамъ же а такожь и въ справѣ банку. О. Наумовичь заявивъ, що все, що писано о нимъ и другихъ Галичанахъ въ „Извѣст. слав. благотвор. Общества“ есть правдою. За всѣ бесѣды, выголошенй о. Наумовичемъ такъ въ Петербурзѣ, якъ и въ Варшавѣ принявъ ôнъ ôтвѣчальнôсть на себе. На пытанье, чи уважае ôнъ паломникôвъ перебувавшихъ въ Петербурзѣ на св. Методіевскôмъ торжествѣ за депутацію, ôтповѣвъ о. Наумовичь, що не була то депутація, позаякъ нѣхто ей зъ Галичины не высылавъ, самже о. Наумовичь выѣхавъ туды, куды его серце потягло. По информаціи „Слова“ справа петербурскихъ паломникôвъ не скôнчится скорше якъ за мѣсяць. По поводу высыланя телеграмъ до Петербурга бувъ такожь переслухуваный п. Квинтиліянъ Лужницкій, бувшій редакторъ „Науки“. Ôнъ заявивъ, що выславъ двѣ телеграмы на торжество: одну пôдъ своимъ власнымъ именемъ а другу въ имени редакціи „Науки“. О. Наумовичь выѣзджае сими днями до Грубѣшова до Россіи и тамъ напише ôтповѣдь на звѣстну „Confessio fidei“, котру выдасть ôттакъ друкомъ.

— **Забава въ Руднѣ** коло Львова устроена „Рускимъ Касиномъ“ минувшои недѣлѣ, выпала не конче добре такъ задля малого числа участникôвъ зъ рускои интелигенціи якъ такожь и задля великои спеки, котра томила людей и не дозволяла забавамъ свобôдно розвинутись. Впрочѣмъ цѣла забава мала о стôлько рускій характеръ, що на площады передъ будынками купелевыми повѣвали хоругвы въ рускихъ барвахъ и ôтъ часу до часу розносився спѣвъ рускихъ академикôвъ. Неразъ и не два запримѣтили мы, чи то на вечеркахъ „Рускихъ Дамъ“ въ „Народнôмъ Домѣ“, чи на вечеркахъ „Руского Касина“, що розговоры ведутся майже выключно на польскôй мовѣ и лишь часомъ якъ бы ôгъ нехотя кидаются два три слова рускй; се запримѣтили мы и въ Руднѣ минувшои недѣлѣ.

— **Золочѣвскій староста повѣтовый** засудивъ адъюнкта судового п. Пôдляшецкого на кару 100 зр. за то, що ôнъ на передвыборчôмъ зборѣ заявивъ правительственному комисареви, що выборцѣ по розписаню выборôвъ маютъ право збиратися на нарады безъ интервенціи правительственного комисаря. Староста золочѣвскій взявъ се заявленье за демонстрацію противъ правительства и на пôдставѣ §. 11 цесарского розпорядженя зъ дня 20 цвѣтня 1854 засудивъ п. Пôдляшецкого на повышшу кару. На таку-жь саму кару и на тôй самôй пôдставѣ засудивъ золочѣвскій староста такожь и п. Лучаковского, адъюнкта судового, за то, що по актѣ выборчôмъ упômнувся комисаря, щобы выпустивъ зъ арешту выборцѣвъ, котрй на той часъ сидѣли въ „Ивановôй хатѣ“.

— **Великій градъ** упавъ дня 25 с. м. въ Бобрецкôмъ и коло Щирця а головно въ селахъ: Лопушна, Суходôлъ, Пôдтемне, Раковець, Кугаѣвъ, Волощина, Ôльховець и др. а такожь и въ Корчинѣ коло Сколього и наробивъ дуже великои шкоды. Найменшй зерна граду були величины лѣсокового орѣха а найдено такожь круглй брылы леду величины литра.

— **Складъ ново-выбраного сенату академичного университету львôвского** есть слѣдуючій: ректоръ проф. дръ Жмурко (зъ выдѣлу философій), проректоръ дръ Кльосъ; деканы: проф. дры Мазуркевичь, Риттнеръ и Цесельскій; продеканы: проф. дры Вацка, Пилятъ и Фабіянъ; делегаты выдѣлôвъ: проф. дры Паливода, Пентакъ и Дыбовскій.

— **Статуты товариства взаимнои помочи церковныхъ пѣвцѣвъ** львôвскои аепархіи будутъ не задовго поданй намѣстництву до потвердженя.

— **Въ Коломыи** выбрано до рады громадскои въ третôмъ крузѣ всѣхъ кандидатôвъ христіяньского комитету.

— **Нова читальня** Въ Гриналовѣ зôстала заходомъ о. Ганкевича ôткрыта дня 17 мая с. р. нова читальня. Доси числитъ читальня вже бôльше якъ 60 членôвъ.

— **Выдѣлъ читальнѣ въ Сѣвцѣ калускôй** мае честь зложити симъ прилюдну щиросердечну подяку Достохв. товариству „Просвѣта“ за даръ 57 книжочокъ давнѣйшого выданя въ користь тамошнои читальнѣ. — Именемъ Выдѣлу *О. Погорецкій*.

— **Нова заразлива хороба.** Проф. дръ Гиршь розказуе о новôй заразливôй хоробѣ, котра зайшла зъ тропичныхъ сторôнъ Африки черезъ Сицилію до пôвнôчнои Италіи а зъ ôтси до Швайцаріи и Нѣмеччины, де ей дуже часто называютъ хоробою св. Готарда для того, що она першій разъ занеслася до Швайцаріи и Нѣмеччины черезъ робôтникôвъ, котрй працювали при пôдземныхъ роботахъ въ тунелю горы св. Готарда. Хоробу сю выкликуе якійсь параситъ, котрый въ хоробливый способѣ змѣняе кровь въ чоловѣцѣ и выкликуе симптомы подôбнй до тыхъ, якй добачуеся на людехъ, що маютъ блѣдачку. Для того то часто дѣеся, що звычайнй люде а навѣть лѣкарѣ необзнакомленй съ сею хоробою, уважаютъ ей за блѣдачку и роблятъ тымъ способомъ фальшиву діягнозу. Хороба тая есть дуже заразлива, и кôнчится завсѣгды смертельно, бо доси нема способу зарады. Хоробѣ тôй пôдпадаютъ особливо робôтники при роботахъ пôдземныхъ. Въ послѣдныхъ часахъ сконтатовано ту хоробу у кôлькохъ польскихъ робôтникôвъ коло Берлина.

— **Холера въ Испаніи** стаеся чимъ разъ сильнѣйшою и чимъ разъ бôльше розширяеся по краю, особливо въ провинціяхъ Мурція и Валенція. Крôмъ сего появилась вже холера такожь въ провинціяхъ Толедо, Аликанте и въ Сарагосѣ. Школу войскову въ Толедо замкнено. По поводу небезпеченьства холеры ôтнеслося австрійске правительство зъ запытаньемъ до Нѣмеччины, Италіи, Франціи и Швайцаріи, якй средства осторожности сй державы у себе завели. Италія ôтповѣла, що завела кварантану лишь на привозы морскй; такъ само и Нѣмеччина. Швайцарія заявила знову, що она не завела жадныхъ средствъ, позаякъ не стоитъ въ безпосередныхъ зношеняхъ съ Испанією. Въ Франціи мусятъ лишь кораблѣ ôтбувати кôлькодневу кварантану а на сухôй граници суть лишь установленй лѣкарѣ, котрыхъ обовязкомъ есть допильнувати всего, що дотычитъ здоровія на пограничныхъ стаціяхъ желѣзниць.

— **Жертвы на руску Бурсу** въ *Тернополи* вплынувшй въ мѣсяцю травню 1885 р.: Зъ доплатъ за питомцѣвъ Бурсы 103 зр. 50 кр. Вп. Л. Рудниц-

кій яко членъ 2 зр. Вп. Б. Покшивницкій 25 зр. Вп. незвѣстный датель 3 зр. Вп. І. Хрущевскій яко членъ и на слугу 2 зр. Складка въ Дараховѣ 2 зр. Впр. о. Павликъ зобравъ въ Микулинцяхъ 2 зр. Вп. Ст. Волошинъ яко членъ 50 кр. Вп. М. Кочиркевичъ яко членъ 1 зр. Вп. П. Целевичъ яко членъ 1 зр. Вч. о. П. Бѣланьскій (на библіотеку бурсы) 1 зр. П. Т. Товариство имени Шевченка подарило для библіотеки Бурсы 7 рочниковъ „Правды“ и 3 томы „Руског исторіи въ житеписяхъ“ Н. Костомарова. Всѣмъ П. Т. жертвователямъ сердечне спаси Богъ! — Отъ Выдѣлу руског Бурсы. Въ Тернополи дня 7 червня 1885. *Дръ В. Лучаковскій.*

Вѣсти зъ Епархіи Львовскои.

Презенту на Серники долѣшній получивъ о. Корнилій Воєводка отъ коляторки Вп. п. Изабелѣ зъ Суходольскихъ Кржечуновичевои.

На конкурсъ ухвалою зъ дня 25 червня с. р. до ч. 4350 розписана капелянія въ Вѣстовѣй, дек. калуского, надання цѣсарского; речинець до 20 серпня 1885.

Введеный яко сотрудникъ въ Олешовѣ о. Емилій Соневицкій.

Завѣдательство ex currendo парохіи въ Кулачковцяхъ по смерти мѣсцевого пароха о. Ю. Войнаровского, надано сусѣдному пароху зъ Балинець о. Іосифу Шмигельскому.

Позволенье до испыту коркурсового получивъ о. Титъ Войнаровскій, сотруд. архикатедральный.

Власть совершати два разы се. Литургію въ недѣлѣ и великій свята получивъ о. Антоній Нижанковскій, парохъ Янова, дек. городецкого а именно въ матернои церквѣ въ Яновѣ и въ дочернои въ Люлиховцѣ.

Ординаріятскими комисарями школьными поставлені оо.: Іоанъ Слюзарь для школьного округа скалатского а о. Клим. Глиньскій увольненый; для школьного округа теребовельского поставленый о. Михаилъ Павликъ а о. Іоанъ Балтаровичъ увольненый.

Отпустку получили оо.: Кобыляньскій Михаилъ, пар. въ Мышковѣ, на 2 мѣсяцѣ; Бажанскій Порфирій, пар. въ Сорокахъ, на 4 недѣлѣ; Яворовскій Теофиль, кап. въ Настащинѣ, на 6 недѣль.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Каноничну институцію на капелянію Яблоница польска получивъ о. Петро Дуркотъ, тамошный завѣдатель.

Намѣстництво годится на каноничну институцію о. Юліяна Билиньского на капеляна въ Сирыни, дек. старо-самборского.

Увольненье отъ испыту конкурсового получили оо. 1) Петро Кмицикевичъ зъ Новосѣлокъ и Теофиль Лятошиньскій зъ Горинця.

Введеный въ завѣдательство парохіи Улючь, дек. бѣрчаньского, о. Іоанъ Константкевичъ.

Отпустку на два тыждні въ справахъ родинныхъ получивъ о. Гумецкій Арсеній зъ Боднарки.

Подяка.

Неумолима смерть по довгой и тяжкой болѣзни перетяла на дню 11 червня 1885 нитку житя Каролины зъ Линковъ Яюсовои, нашои найдорожшои подруги, любячои и любленои матери и тещи. Въ томъ невысказано великомъ горю єдиною нашою отрадою була пріязнь и потѣха нашихъ пріятелѣвъ и друговъ, сусѣдъ и знакомыхъ, що посѣщали бл. п. Каролину въ часѣ слабости а по томъ згромадились численно, щобы дорогимъ останкамъ отдати послѣдну прислугу. Тожь опечалена родина не маючи иншого способу отвдячитись за оказане ѣй спочутье, засылае прилюдно на томъ мѣсци щиро-сердечну подяку и спаси Богъ: Вбл. пани Вандѣ Ковнацкой, властителцѣ Свитазова; Вбл. пани Текли и Іосифови Жукевичамъ мѣсцевымъ коляторамъ; Вбл. п. Д. Тхуржевскому, ц. к. отаростѣ сокальскому; Впр. оо. крылошанамъ Н. Роздѣльскому, пароху Сокаля и Звержховскому пароховi обр. лат. зъ Тартакова; преп. оо. Е. и Л. Яремкевичамъ, декану Л. Ковшевичеви, Е. Левицкому, Ковальскому, Фолясови, Миколаєвичеви, Крыницкому, Фалевичеви, Насальскому, Калитовскому, Леонтовичеви, Дуткевичеви и Сиротиньскому, якъ не менше оо. Зубрицкому и Миколаевичеви за ихъ зъ серця плывучій надгробній слова; Вп. пп. Максимовичеви, Шуманьскому и Новаковскому зъ Пересны, п. Хомянови мѣсцевому учителеви, и всѣмъ прочимъ панамъ и панямъ, що зволили взати участь въ похоронномъ обрядѣ ще разъ засылаємо щиросердечне спаси Богъ!

Стенятынъ 15 червня 1885.

Іосифъ Яюсъ, мужъ; *Мирокъ, Ванда, Камиля, Ольга, Евгенія.* дѣти; *Юліянъ Туркевичъ, Михайло Ковшевичъ, Андрей Чарнецкій, Николай Колтунюкъ, Денисъ Свистунъ*, зятѣ; *Ольга Яюсъ*, сынова.

Въ друкарни товариства им. Шевченка

(*ул. Академична Ч. 8*)

можна дострати по зниженой цѣнѣ:

Рочники часописи „Правда“:

Рочникъ	V зъ р. 1872	„	2 зр.
„	VI зъ р. 1873	„	2 зр.
„	IX зъ р. 1876	„	2 зр.
„	X зъ р. 1877	„	2 зр.
„	XI зъ р. 1878 часть лит. 2 томы	„	1 зр.
„	XII зъ р. 1879	„	2 зр.
„	XIII зъ р. 1880 часть I	„	50 кр.
	зъ р. 1884 часть II	„	1 зр.

Кромъ того можна набути:

„Studien auf dem Gebiete der ruthenischen Sprache“ von Dr. Emil Ogonowski за 2 зр. 25 кр.

1. „Исторія руока Костомарова“, перекладъ Ол. Барвѣньского томъ I за 60 кр., т. II за 50 кр., т. III за 60 кр.; всѣ 3 томы разомъ за 1 зр. 50 кр.
2. „Свѣтоглядъ украиньского народа“, Нечуя, за 50 кр.

Матеріи на одѣжь

лишь зъ тревалои вовны овечои для мужчины середнего росту

3 10 метры на одну одѣжь	за зр. 4·95 кр.	зъ доброи вовны овечои
	„ „ 8·— „	зъ лѣпшои вовны овечои;
	„ „ 10 — „	зъ тонкои вовны овечои
	„ „ 12·40 „	зъ дуже тонкои вовны „

Пледы до подорожи за штуку зр 4, 5, 8 ажь до зр 12·— Дуже красна одѣжь, сподиѣ, иберцигеры, матеріи на сурдуты и плащѣ отъ дощу, тифль, льоденъ, комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на биляры, перувіенъ, доскинъ поручае

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взры франко. Карты взорцевъ для панбовъ кравцевъ **нефранковани. За послѣплатою на звышь 10 зр франко.**

Я маю завсѣгды складъ сукна больше якъ за 150 000 зр. а. в. и тому легко зрозумѣти, що въ моѣй всесвѣтноѣ торговли позостае богато **останковъ** довжины отъ 1 до 5 метровъ, лишь я змушеный такѣ останки отпускати по богато отъ коштовъ выробу **низшихъ цѣнахъ.** Кождый розумно мыслячій чоловѣкъ муенть змѣркувати зъ такихъ малыхъ остатковъ не можна **жадныхъ взорцевъ** посылати, бо процѣ при кольксотъ замовленяхъ зъ тыхъ останковъ въ короткомъ часѣ нѣчого бы не лишилося. Для того есть то чистый **обманъ**, коли фирмы суконъ инсерують о взорцяхъ зъ останковъ и въ такихъ случаяхъ суть тѣ взоры отъяти зъ поставовъ а не зъ останковъ а цѣли такого поступованя суть зрозумѣлій.

Останки, котрѣ не годятся можутъ отмѣнятися або отсылаются грошѣ.

Кореспонденціи принимаются на мовахъ: нѣмецкоѣ, угорскоѣ, ческоѣ, польскоѣ, италійскоѣ и французскоѣ. 1311 (19—20)

поручае англійскій

НОЖѢ и ВИЛКИ

столовій и десеровій, въ рогъ або дерево оправній

НОЖѢ и ВИЛКИ столовій и десеровій зъ хиньского срѣбла. 2—2

КАЗИМИРЪ ЛЕВИЦКІЙ

ГОЛОВНЫЙ СКАДЪ ДЛЯ ГАЛИЧИНЫ

Порцеляны, Скла и товаровъ мѣшаныхъ

У Львовѣ, улиця Трибунальска ч. 6.

Заложеный въ роцѣ 1845.

Ц. к. генеральна дирекція

австрійскихъ желѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ пляну ѣзды важный отъ 1 червня 1885 р.

Отходятъ зо Львова:

Поѣздъ мѣшаный о 6 год. рано до Стрыя.
Поѣздъ особовый о 11 год. 25 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ особ. о 7 год. 10 мин. вечеромъ до Стрыя, Станиславова, Гусятына, Хирова.

Приходятъ до Львова:

Поѣздъ особов. о 8 год. 5 мин. рано зъ Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ особ. о 4 год. 15 мин. по полудни зъ Стрыя, Станиславова, Хирова
Поѣздъ мѣш. о 2 год. 10 мин. въ ночи зъ Гусятына, Станиславова, Стрыя, Хирова.

Отходятъ зъ Станиславова.

Поѣздъ особовый о 9 год. 40 мин. передъ пол. до Стрыя Львова, Звардоня.
Поѣздъ мѣшаный о 10 год. передъ полуд. до Гусятына.
Поѣздъ особовый о 6 год. 28 мин. до Стрыя, Львова, Звардоня и о 11 год. 13 мин. вечеромъ до Стрыя, Львова и Нового Санча.

Приходятъ до Станиславова.

Поѣздъ мѣшаный о 4 год. 48 мин. рано зъ Нового Санча Львова, Стрыя.
Поѣздъ особовый о 9 год. 2 мин. передъ полуд. зъ Звардоня, Стрыя.
Поѣздъ мѣшаный о 5 год. 37 мин. по полуд. зъ Гусятына.
Поѣздъ особовый о 5 год. 51 мин. по полуд. зъ Звардоня Львова и Стрыя.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 47—?

Порошокъ дамскій парискій по 50 кр., **Lohse'a** по 80 кр., **Ravissante'a** по 60 кр. и **власного выробу** по 40 кр.

Подписаный завѣдомляе П. Т. Публику, що отбувши довшу практику на дентистичноѣ клиницѣ при университетѣ въ **Галье** подъ проводомъ проф. дра Голльендера, поселився въ **Черновцяхъ** и выконуе всѣ въ объемъ дентистики входячій дѣланя посля найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординуе отъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

1369 15—? **ПЕТРО КАДАЙСКІЙ**

въ Черновцяхъ ул. Руска ч. 9.

ФАРБЫ

до мальованя даховъ

найлѣпшои якости, тертѣ въ подвойно вареномъ покостѣ, доставляю до кождои стациі желѣзничои франко — дешевше якъ кожда конкуренція!

Гибнеръ и Ганке

1381 (5—?) у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

ТОВАРИСТВО „ПРОСВѢТА“

при зближаючихъ ся испытахъ въ школахъ народныхъ подае до вѣдомости Свѣтл. Радъ школьныхъ, Вч. священиковъ, катехитовъ, учителѣвъ и родичѣвъ, що книжки накладу товариства, призволенѣ Кр. Радою Школьн. на преміи для учениковъ, красно оправленѣ, можна набути **въ канцеляріи товариства при ул. Скарбковской ч. 2** по слѣдуючой цѣнѣ:

Перекотиполе	18 кр.
Ластовка	20 „
Добре роби, добре буде	17 „
Розказы про силы природы	20 „
Оповѣданя о житю св. Бориса и Глѣба	20 „
Повѣстки для дѣтей	25 „
Сестра	15 „
Байки	22 „
У пропасть дорога ховзка	28 „
Зоря	22 „
Исторія Руси Ч. II	23 „
Исторія Руси Ч. III	28 „
Звѣрята школяній и пожиточній	42 „
Паша, душа въ господарствѣ	35 „
О користномъ ужитю неужитковъ	22 „
Де що про здоровье	20 „
Житье св. Кирила и Методія	22 „
Ленъ и коноплѣ	24 „
Рогата худоба	45 „
Про живоплоты и лѣсы	20 „
Кривоприсяга	22 „
Веніяминъ Франклинъ	16 „
Молитвенникъ народный (въ звычайной оправѣ)	20 „
въ лучшой оправѣ:	
а) хребетъ полотняный и золоченый хрестъ зъ переду	25 кр.
б) цѣла оправа полотняна, береги золоченѣ и золоченый хрестъ зъ переду	35 кр.
„Зоня, безплатна учителька“ въ хорошомъ переплетѣ	35 „
а въ звычайномъ	20 „
Кобзарь Т. Шевченка оправленый въ полотно и съ вызолоченымъ заголовкомъ	40 „

Всякій замовленя высылають ся скоро и точно.

Накладомъ Редакціи **„Дѣла“** выйшли доси:

1. **Въ оборонѣ чести** зъ нѣмецкого *Г. Раймунда*, 3 томы въ 1 книжцѣ. Цѣна 2 зр. 50 кр. (съ пересыл. 2·70)
2. **Дымъ**, зъ россійского *И. Тургенева*. Цѣна 1·50 зр. (съ перес. 1·70)
3. **Стефанъ Лаврентій**, зъ англійского *Едвардса*. 2 томы въ 1 книжцѣ. Цѣна 2 зр. 70 кр. (съ пересыл. 2·90)
4. **Любовь Убогого Молодця**, зъ французского *Октава Фейлета*. Цѣна 1 зр. 20 кр. (съ пересыл. 1·30)
5. **Новорочній Дзвоны**, зъ англійского *К. Дикенса*. Цѣна 60 кр. (съ пер. 70 кр.)
6. **Грошѣ а праця**, зъ шведского *Дядька Адама*. 3 томы въ одной книжцѣ. Цѣна 3 зр. 20 кр. (съ пер. 3·40)
7. **Мѣщаньске племя**, зъ нѣмецкого *Г. Раймунда*. Цѣна 1 зр. 20 кр. (съ пересылкою 1·35)
8. **Зъ великого свѣта**, зъ французского *Октава Фейлета*. Цѣна 80 кр. (съ перес. 90)
9. **Фромонтъ молодшій и Рислеръ старшій**, зъ французского *Додета*. 2 томы въ 1 книжцѣ. Цѣна 1 зр. 80 кр. (съ перес. 2 зр.)
10. **Золотый Чоловѣкъ**, зъ угорского *М. Іокая*. Цѣна 1 зр. 80 кр. (съ пересылкою 2 зр.)
11. **Два мѣста**, зъ англійского *К. Дикенса*. Цѣна 2 зр. (съ пересыл. 2·20)
12. **Мертвій душѣ**, зъ россійского *М. Гоголя* (съ портретомъ автора). Цѣна 1·80 (съ перес. 2 зр.)

Хто купуе найменше за 10 зр., достае 20% рабату.

Кромѣ того можна черезъ Администрацію „Дѣла“ достати:

Безталанне Сватанье, образъ зъ галицкого житя, написавъ Василь Барвѣнокъ (В. Барвѣньскій). Цѣна 80 кр. (съ перес. 90 кр.) Весь доходъ призначеный на фондъ стипендійный имени Володимира Барвѣньского.

Скошеный Цвѣтъ, повѣсть Володимира Барвѣньского. Цѣна 1 зр. (съ пересыл. 1·20) Цѣлый доходъ призначеный на памятникъ Володимира Барвѣньского.

Кобзарь Т. Шевченка ч. I, оправленый въ полотно и съ вызолоченымъ заголовкомъ, съ портретомъ и короткою житьеписею поета. Цѣна 40 кр. (съ перес. 45 кр.)

Украиньскій Гетьманы Выговскій и Юрій Хмельницкій, Ив. Левицкого (Нечуя). Цѣна 20 кр. (съ пересыл. 25 кр.)

Переводы Ос. Шухевича. Цѣна 80 кр. (съ перес. 90 кр.

Всѣ повышій книжки суть найотвѣтнѣйшій на подарунки.

Огнетревалій и безпечній отъ влому

КАСЫ

солидно и прекрасно выроблені съ американьскими замками и паскилёвыми засувками продаю дуже дешево

СИМОНЪ ДЕГЕНЪ,

1390 6—? **у Львовѣ, ч. 19 ул. Валова.**

(Просится о кореспонденцію въ нѣмецкомъ языцѣ.)

НА ИСПИТЫ!

ОТВѢТНІЙ НА НАГОРОДУ ПИЛЬНОСТИ!

МОЛИТВЕННИКИ

съ порученьемъ и апробатою Высокопреосвященого **МИТРОПОЛИТА СЕМБРАТОВИЧА**

по 60 кр., 90 кр., 1 зр. 10 кр., 1 зр. 60 кр., 2 зр. 20 кр., 2 зр. 60 кр. и 3 зр.

ДЛЯ ДАМЪ оправленій въ аксамитъ съ окутьемъ металевымъ по 4 зр., 4 зр. 25 кр., 4 зр. 50 кр., и 5 зр. въ имитацію перловои матицѣ (бляха) 4 зр. 50 кр., въ имитацію слоневои кости (бляха) 5 зр.

получити можна у накладця

К. І. УРБАНА, Ч. 20 ринокъ, Львовъ и въ торговли Мих. Дымета во Львовѣ.

Побираючимъ больше примѣрниковъ наразъ опускаеся

1380 отвѣтный рабатъ! 6 6

Потребую доброго рисовника, обзнакомленого такожь съ будовлями надземными (Hochbauten) и овѣдущого руского языка и письма.

Прошу о зголошеня съ овѣдоцтвами въ якъ найкоротшомъ часѣ.

Василь Нагорный

Львовъ ул. Городецка ч. 39.

К. Диккенса

Новорочній Дзвоны

Цѣна 60 кр. съ пер. 65 кр.

Достати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійскоѣ.

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка подъ зар. К. Беднарского.

Ч. 68. Львôвъ, Четверъ 20 червня (2 липня) 1885. **Рôчникъ VI.**

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ **„Библіотека найзнам. повѣстей“** выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатнои, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Реклямаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: **У Львовѣ** Администрація „Дѣла“. **У Вѣдни** Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. **Въ Франкфуртѣ** M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. **Въ Парижи** Agence Havas. **Въ Росіи** Редакція „Кіевскои Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*
ва цѣлый рôкъ . 12 зр. на цѣлый рôкъ . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Запросины до предплаты.

Съ днемъ 1 (13) липня розпочинаєся другій пôврôкъ, взглядно третій кварталъ сегорôчного выдавництва „Дѣла“. Пригадуємо се нашимъ Вп. Читателямъ и просимо ихъ **поспѣшити съ предплатою и выровнаньемъ залеглостей**, бо независима часопись руска може стояти и дѣлати въ загальну користь рускои народности и церкви тôлько при щирôй матеріяльнôй запомозѣ Вп. Читателѣвъ.

Наше „Дѣло“ ôтъ часу свого заснованя до нынѣшного дня стоитъ крѣпко и неустрашимо на сторожи правъ рускаго народа, а заохотою и ôтрадою въ нашихъ трудахъ есть для насъ та симпатія и довѣріе, якими „Дѣло“ тѣшится скрôзь на Галицкôй Руси. Мы вѣруємо въ красшу будучнôсть галицко-рускаго народа и тая вѣра каже намъ въ нынѣшну сумну пору съ цѣлымъ жаромъ душевнымъ вести дальше тяжку свою працю для загальнаго добра всѣхъ Русинôвъ. Матеріяльна помôчь П. Т. Читателѣвъ улекшитъ намъ нашу важку задачу.

Редакція и Администрація „Дѣла“.

Боляка вытяти и выпечи!

I.

Кождый нарôдъ въ природнôмъ розвою своѣмъ стрѣчаѣ рôжнй перешкоды, бôльшй або менший, изъ внѣ ôтъ ворогôвъ чужихъ, або и у внутри ôтъ своихъ таки людей, що прозою житя збитй зъ простои пути народнои, гасятъ въ собѣ поломя любови до рôдного краю, до рôдного слова, до рôднѣ сво єи, готовй запрягчись у чуже ярмо и тягнути вôзъ хочъ-бы и найбôльшого ворога свого, щобъ тôлько дôстати трохи бôльше браги. Такй свои люде безперечно великй боляки на тѣлѣ народнôмъ.

Такихъ людей, що руководятся засадою: „ubi bene, ibi patria“, не хибувало и у насъ нѣколи, — не перевелись они и у насъ сегодня. То тіи злощастнй индивидуа, що сегодня буде кричати зъ цѣлого горла за православіемъ, а завтра стане plus papiste, que le pape même и буде брызкати болотомъ на вчорашныхъ своихъ другôвъ и учителѣвъ; сегодня буде служити рускôй идеи народнôй, завтра пôйде на службу польскому „rząd-ови moraln-ому“, а позавтру наймеся и до департаменту россійскои полиціи. А скажете вы ємý: „Убôйся Бога, чоловѣче, де твои засады? погадай на свою честь, на свою душу!“ — ôнъ просто ôтрубаѣ: „Ну, а вы менѣ можете дати тôлько браги, кôлько я теперь маю?“ — и конець бесѣдѣ.

Такй индивидуа не можутъ вже порозумѣти, якъ другй люде можутъ остати вѣрными своимъ засадамъ; они не можутъ вже понятй, що то значитъ патріотизмъ, за котрый не то не береся гроша, а ще терпится недостатки, наругу, ба и йдеся на смерть; они зъ такихъ людей глузуютъ: патріотизмъ и привязаннôсть ихъ до свого рôдного народу, до свого рôдного слова, они называютъ „мріями“, часомъ, що правда, буваютъ на стôлько ласкавй, що „сожалѣютъ“ надъ патріотомъ, котрый, якъ кажутъ „зарывся у свою *малу* Русь, мовь хробакъ у хрѣнъ, тай гадаѣ, що вже не можна нѣчого солодшого вкусити... бѣдный „мріяч“!... отъ мы не такй дурнѣ возитися съ якимись — ха, ха, ха! — „нарідними“ идеями...“ Такъ говорятъ они для себе. Але-жь треба щось сказати и для тыхъ, хто даѣ брагу. И отъ такй индивидуа починаютъ грати фарсу, въ котрôй они показуютъ себе (самй въ души почуваючи свою нужденнôсть) страшно ôтважными, резолютными, безпощадными, всезнаючими и всеобнимаючими, Зевсиками мечучими громы на дрôбненькихъ карликôвъ „народівців“, Богомъ вже засудженыхъ на то, щобъ куды поступлятся, тôлько грѣшили, зложелали и злочинили, а такъ глубоко почуваючихъ тяжаче на нихъ проклятье, що вже и не зважутся пôднести очей на Зевсикôвъ, а почувши гукъ ихъ громôвъ, падутъ ниць на землю, бьются въ груди и молятъ прощеня за свою тяжку вину — за любовь рôдного краю, своѣи мовы и вѣры, за любовь своеи историчнои правды, за почутье народного и личного достоинъства, — словомъ за свои „мрії“... Фарса тая однакожь у кождого розумного и свѣдомого нашихъ ôтносинъ чоловѣка будитъ тôлько усмѣхъ сожалѣня надъ перфидіею ѣи тенденціи, а повѣрити въ ѣи вѣрнôсть може тôлько той, що нѣчого не видитъ або нѣчого не мыслитъ.

Такй фарсы ôтграются у насъ ôтъ довшого вже часу въ нашихъ, зъ рôжныхъ бокôвъ субвенціонованыхъ органахъ. Горстка людей, збитыхъ прозою житя зъ яснои пути народнои, позуе на вѣщунôвъ народныхъ, речникôвъ волѣ народа, а на кождôмъ кроцѣ послугуеся неправдою, инсинуаціями, клеветами на людей, що цѣлымъ существомъ своимъ прилягли до народнои святои идеи рускои, що якъ тіи свѣточѣ присвѣчуютъ меншому братови свому, безчеститъ и плюгавитъ кождого, хто тôлько не хоче поклонитися кумирови темноты и деморализаціи а лелѣе въ груди своѣй свѣтлый идеалъ народный. Неразъ, читаючи тіи органы, приходитъ чудуватись, якъ може здобутись человѣкъ на стôлько перфидіи, стôлько несовѣстности, щобъ звалювати на другого человѣка вину за щось таке, що ôнъ самъ съ своими товаришами зробивъ; якъ може приписувати комусь такй самй — розумѣеся не зовсѣмъ пôдхлѣбнй свойства — якй не хто другій якъ тôлько ôнъ самъ посѣдаѣ; якъ може чійсь добрый учинокъ для загальнои користи народнои, пятнувати знаменемъ якоись нечести, якоись зрады? А прецѣнь оно такъ у насъ дѣеся. Съ тяжкимъ болемъ серця мусимо констатувати сей фактъ, — але добро наше народне вымагаѣ того. Мовчати довше не можна.

Мы пересвѣдченй, що загалъ нашои интелигенціи самъ умѣѣ розпôзнати правду ôтъ неправды и клеветы, тожь покладаючись на то, о скôлько можна оминаємо всяку полемику съ всякими субвенціоноваными органами, алежь се можемо чинити тôлько до якоись границѣ, тымъ бôльше, коли зважимо ще и то, що тіи органы, розпоряджаючи субвенціями, накидуются безплатно, для агитаціи, и въ такй круги народнй, де нема на стôлько интелигенціи, щобъ въ печатанôй рѣчи ôтрôзнити правду ôтъ неправды. Такихъ зневагъ и клеветъ, якими въ послѣдныхъ часахъ переповнене майже кожде число згаданыхъ органôвъ, на „народовцѣвъ“ и на достойну особу свѣтлого, праведного и неустрашимого патріота дра Омеляна Огоновского, мы промовчати не можемо. Наростаючого боляка на нашôмъ организмѣ народнôмъ треба завчасу вытяти и выпечи.

Справозданя зъ выборôвъ.

Выборы въ Жовкви. Ôтъ *Жовкви пишутъ намъ*: По справозданяхъ зъ другихъ выборчихъ округôвъ, де нашй народнй кандидаты черезъ небувалй доси способы и противности въ борбѣ нерôвной мусѣли упаоти, хочу Вамъ описати и выбôръ посла въ Жовкви, въ одинокôмъ тôмъ повѣтѣ, который давши народному послови о 70 голосôвъ бôльше, якъ получивъ польско-урядовомитрополичій кандидатъ, переваживъ шальку побѣды на нашу сторону. Хочу Вамъ переслати свои спостереженя выборовй, хоть-бы вже ино для того, щобы хто не думавъ, що у насъ ôтношеня повѣтовй були для насъ користнѣйшй, якъ де инде, що може въ нашôмъ повѣтѣ противнй агитаторы саме передъ выборами де повымирали або якъ „Gaz. Narod.“ въ н-рѣ зъ 11 червня писала, що власти нашй суть у насъ такъ безчинній, що hydra moskalofilska mogła się do tego stopnia bez przeszkody na cały powiat rozszerzyć. Такъ не було зовсѣмъ, а противно, противъ насъ станули всѣ елементы може ще сильнѣйше, якъ въ иншихъ повѣтахъ, бо ходило о поборенье кандидата nie-porządnego, (якъ писала одна польска газета передъ выборами), niemiłego rządowi, а що найважнѣйше, кандидата немилого Полякамъ. Коли-жь остаточно выйшовъ зъ урны побѣдоносно нашь посолъ Ковальскій, то треба то завдячити глубшимъ причинамъ, котрыхъ нашй противники нѣякою мѣрою поборотй не могли, нѣ грôшми, нѣ найсильнѣйшими пресіями и агитаціями.

Ото що у насъ принесло побѣду: 1) просвѣта народу и самопôзнанье нашого селянина, розбуджене численными читальнями въ нашôй окрестности, а 2) солидарнôсть всеи нашои интелигенціи. Нашй селяне стояли якъ муръ, а священики хоть глубоко поважаютъ сов. Децыкевича а деякй навѣть сродствомъ съ нимъ звязанй, то однакожь въ справѣ народнôй оказали безвзглядну карнôсть и послухъ розпорядженямъ всею Русею признаного центрального комитету. Коли-бъ тй два факторы були всюды при выборахъ, то не бувъ-бы вынавъ такій страшный результатъ, тымъ сумнѣйшій для насъ, що велика провина лежитъ въ нашôмъ власнôмъ глубоко зôпсованôмъ организмѣ. Насуваеся менѣ ще третій моментъ, черезъ котрый мы побѣдили въ Жовкôвскôмъ округѣ, а котрый вже не есть заслугою анѣ нашою анѣ центр. рус. комитету, тôлько якъ то кажутъ „слѣпôй курцѣ просомъ“. Ото нещастье, чи властиво щастье хотѣло, що позиція п. Ковальского въ Стрыйщинѣ оказалась захитаною, отже поставлено кандидатуру Ковальского у насъ, и то такъ пôзно, що на разѣ мы усомнѣвались о тôмъ, що для насъ було власне

Бехъ-аль-Джугуръ.

Фантазія Михайла Заволоки.

(Конецъ)

— За Арабомъ увôйшовъ и перекладчикъ, товстолиций, плюгавый, рудый. Ôнъ изôгнувся передъ громадою мало не до землѣ; зъ лица видко було погану душу. Въ Александріи ôнъ порався доси коло деякихъ „заведенй“, але почувши нюхомъ грошѣ, промѣнявъ свою „працю“ на урядъ перекладчика. Якось вищучи, спытавъ ôнъ капитана:

— Що ясновельможнôсть ваша спытати его скаже?

— Розпытай, зъ ôтки ôнъ, чи багато люду въ селѣ було, скôлько побито, — ну все...

Перекладчикъ повернувся до Араба и пика въ него зъ собачои заразъ вовчою стала.

— Ты, старый дурню, хочешь живымъ бути? Скôлько дашь? — а то таке розкажу, мовь бы ôтъ тебе, що й смерти тобѣ не знайдуть. Скôлько дашь?

Старый мовчавъ.

— Та кажи жь, на свини бъ тобѣ ѣздити! Дашь десять червоныхъ?

— Десять разъ плюну тобѣ въ очи, бодай бы сонце впало тобѣ на голову!

— Ой, не дури, старый! — завищавъ перекладчикъ, — заразъ скажу. Такъ тебе катувати муть... выкинуть тебе собакамъ... Огъ скажу...

Голова у старого ажь затряслася зъ пересердя.

— Кажи! — гаркнувъ ôнъ, — та щобъ не збрехавъ ты, скажу я: Пропадете вы усѣ бузувѣры! Иде великій пророкъ, ôнъ розôбье, побье, розкидаѣ васъ по полю и тулубы вашй обгрызуть собаки!

Панъ перекладчикъ ще гôршь завищавъ и оказавъ Годжу:

— Ваша ясновельможнôсть! — сей дурень не тôлько що не каже, про що пытаѣ ваша ясновельможнôсть, але лаѣ вашу мость и всѣхъ Инглизôвъ и королеву такъ лаѣ, що й не можна навѣть сказати.

Громада насупилася и глянула одинъ на другого.

— Та ты скажи ємý — навчавъ Суфлі, — що мы прійшли не рѣзати ихъ та бити, а помагати имъ, ширити просвѣту и культуру.

— Слухаю мость вашу. Ты, чортôвъ дѣду, даѣшь грошѣ, чи нѣ? Бачь, якъ они вызвѣрились на твою голову паршиву! Дѣдъ знову почавъ клясти и лаяти.

— Ôнъ не перестаѣ, все лаѣ та пророчитъ усякй напасти и лиха вôйску вельможности вашои, — верещавъ перекладчикъ, — каже, що сей ланець Магді, нехай розôбье Аллагъ его голову своими чобôтьми, прійде незабаромъ тай перебье усѣхъ, навѣть возьме паню королеву и зробитъ зовсѣмъ неподобне...

— Якъ не хоче казати, то ôтведѣть его, а завтра почепѣть! — сказавъ Годжь, наливаючи собѣ вина.

Перекладчикъ пôйшовъ зъ покою съ Арабомъ, щось кажучи ємý на ухо и хижо скривившися.

— Огсе не добра рѣчь, що за все, що мы терпимо, працюемо, кровь, пôтъ льемо, отой дурнѣ ще насъ ненавидять, лають, кленуть... Чистй звѣры, — розводивъ кореспондентъ.

— Е, що бо вы кажетѣ, и Исуса ненавидѣли, глузували, якъ терпѣвъ на Голгофѣ, — потѣшавъ пасторъ.

— Одна тôлько втѣха, що се минется и они потôмъ самй будуть каятись и намъ ще будуватимуть монументы, — знову почавъ кореспондентъ, набираючи рядки для газеты. Грошаки, по двадцятцѣ за рядокъ стояли ему передъ очима.

Тôлько Годжь уперто мовчавъ. Ôнъ не бачивъ нѣякого дива, що Арабы его ненавидять, якъ ôнъ душить ихъ для вина и сигаръ. Ôнъ собѣ свое думавъ и не очувся, якъ громада затихла и почала розходитись.

Тымчасомъ якъ стемнѣло, зъ потайныхъ куткôвъ повылазили, хто живымъ остався, найбôльше бабусѣ та дѣти. Потомленй тымъ, що бачили, що чули, що дѣялось за день, жѣнки не мали вже силы духа, они стали полохливй и боязкй; по тиху, немовь тѣни, лазили по селу глядати рôдныхъ та милыхъ мѣжь пострѣляными та порубаными, що й доси ще лежали неприбранй. Багато вже повмирало, але були деякй й живй ще. Жѣнки заходились коло нихъ, напували, обмывали, вязали имъ раны. Усе село стало якоюсь „долиною плачу и муки“, котрои бъ не занехавъ и Дантъ. Неодна мати, неодна жѣнка зомлѣла тутъ коло дорогого мерця, що тôлько день, якъ бувъ живый, жвавый, здоровый, а теперь лежавъ нерухомо, залитый кровію. Тихй въ грудяхъ задавленй рыданя, хрипучій плачь, голосѣнье чути було пôдъ тихими пальмами. У холодку и деякй зъ порубаныхъ очуняли и стогнали, хрипѣли. А ясній зорѣ, якъ завсѣгды, тихо дивились зъ безкраего синѣго неба, обсыпаючи блѣдымъ свѣтомъ бѣдне село; шамотѣло листье, рѣчка булькала пôдъ похилыми вѣтями и ся звычайна щоденна тиша, покôй, що такъ радуе щасливе серце, теперь тôлько смутку додавали... Краше було бъ, якъ-бы сховалися ой тихй зôрки, якъ-бы рѣчка навѣжено бурхала и ревѣла, якъ-бы грôмъ торохтѣвъ що хвилины надъ самою головою, якъ-бы блыскавка слѣпила очи, вѣтеръ вывъ, лютувавъ, рвавъ гôлле, покрôвлѣ, замѣтаючи усе курявою...

Та бабуся, що плакала тогдѣ пôдъ огорожою, знайшла свого сына. Съ пробитымъ животомъ ôнъ лежавъ десь у кутку, устромивши лице въ якійсь черепокъ, и бувъ ледви живымъ, — усего житя тôлько и ставало на те, щобъ разъ-у-разъ тихо стогнати. Мати поралась коло него, повертала то на сей, то на той бôкъ, мочила, вязала ему вразы, але нѣчого не помагало. Ôнъ ще гôрше стогнавъ та сердився, гнавъ матѣрь; муки въ него ставали все бôльшй та бôльшй... „Убійте, вбійте, ôторвѣть менѣ голову, не давайте менѣ

найкористнѣйше. Правыборы бо у всѣхъ трехъ повѣтахъ були вже переведенѣ для насъ досить користно, бо нѣхто изъ нашихъ опѣкунôвъ не мôгъ навѣть пропускати, що тутъ буде поставленый сов. Ковальскій. Оголошенье каидидатуры Ковальского застало насъ вже приготованыхъ, а противникôвъ дуже поразило. На глумъ треба було старатись о грошѣ, безъ котрыхъ успѣхъ оказався немыслимымъ; въ одинъ мигъ розсылались на цѣлый повѣтъ до обывателѣвъ польскѣ а до арендарѣвъ жидôвскѣ ôтозвы, щобъ они всѣми средствами старались вплынути на выборцѣвъ, абы zwalczyć tę niebezpieczną dla rządu i dla nas kandydaturę. Комисарь староства гр. Дѣдушицкій выбрався въ суботу раненько на 3 днѣ въ одну часть повѣта а писарь староства жидокъ Кеслеръ въ другу часть, щобы особисто поперти справу. Самъ п. староста поминаючи §. 27 и 30 орд. выборчои не порозсылавъ картъ легитимаційныхъ выборцямъ черезъ уряды громадскѣ, якъ то все бувало, лишь кождого майже выборця кликавъ до себе и по свому поучавъ, а п. инспекторъ шкôльный Сяркевичъ, котрому „Gaz. Narod.“ въ своѣй дописи зъ 11 червня такожъ закинула bezczynność, въ дни передъ выборами, коли учителѣ приходили по мѣсячну пенсію, закликавъ майже кождого до себе строго наказуючи имъ явитись jutro въ Жовкви „w celu uporządkowania powiatowej szkolnej biblioteki“, воуваючи при тôмъ на дорогу щось въ родѣ „сива“, яко выдатки приготовавчѣ.

Нарештѣ наспѣвъ судный день. Понеже знана лагôднôсть нашого староста выдалась многимъ въ день выборôвъ небезпечною, длятого поручено переведенье выборôвъ комисарю гр. Дѣдушцкому, вже зъ лица свого енергичному человѣкови. Той отже п. комисарь переводивъ актъ выборôвъ „енергично“ при помочи obywatelstwa, котре цѣле na polu walki (такъ було писано въ ôтозвахъ) зôбралось и въ побôчнôй комнатѣ умѣстилось и при помочи цѣлои арміи жидôвъ и сурдутовыхъ агитаторôвъ, котрѣ залягали великою товпою сѣни и сходы магистратского дому, втискаючись безъ женады до самои салѣ выборчои, а навѣть передъ самъ стôлъ выборчои комисіи. Але не помогло нѣчо. Надоспѣвшѣ телеграмы зъ Равы и Сокаля утвердили побѣду Ковальского; народъ урадованый почавъ опускати салю выборчу, ажь тутъ п. комисарь, хотячи видимо ратувати побѣдженыхъ, оголошуе о 1 годинѣ такій результатъ выборôвъ: „що осьто жаденъ зъ кандидатôвъ не есть выбраный, бо анѣ Романъ Децыкевичь, анѣ Василь Ковальскій, анѣ Bazyli Kowalski не получили абсолютнои бôльшости. Буде отже о 5 год. друге голосованье“(!) Мы остовпѣли Но що жь було дѣяти? Ждемо терпеливо не до 5 а до 7 годины, выжидаючи, що чейже може намѣстництво, до котрого мався п. комисарь въ тôмъ дѣлѣ ôтносити, высмѣе таке absurdum. Нарештѣ о 7 годинѣ вечеромъ кличутъ насъ до другого голосованя. Идемъ, але що бачимъ? Замѣсть отворенои якъ рано брамы до магистрату (мѣсця выборôвъ) застаемъ отворену лишень малу фôрточку, котру пильнуе ревизоръ полиціи съ однымъ полиціянтомъ, впускаючи выборцѣвъ по одному и жадати ôтъ нихъ карты легитимаційнои. Въ сѣнехъ уставлена товпа жидôвскихъ уличникôвъ, котрѣ маютъ задачу кождому выборцеви тую карту сейчасъ выдерти. Щасливый, кому удалось перебратись цѣло черезъ тую поланку, а кому карту выдерто, того стоячѣ при дверехъ салѣ выборчои жандармы не впускали, а стоячѣ на сходахъ полиціянты скоро на долину екеспедіювали, при чѣмъ штовханцями помагали имъ въ сѣнехъ стоячѣ жидки. Хто знае, чи при такôмъ станѣ дѣлъ друге голосованье було-бы намъ принесло такій результатъ, якъ перше, колибъ въ тôй критичнôй для насъ хвили не показалась була енергія и солидарнôсть нашого народу. Нашѣ выборцѣ, выдячись такъ сильно покривджеными, передъ начатьемъ 2 го голосованя, диктуютъ устами членa комисіи о. Породка зъ Глиньска протестъ, що голосувати вже не будутъ, бо кождому ясно, що Василь а Bazyli то все одно. Панъ комисарь учувши той протестъ, удаляеся зъ салѣ выборчои, завѣшуючи засѣданье на $1^1/_2$ годины, а тымъ часомъ пôднялись въ салѣ грозьбы и крики не до описаня. Народъ бурится, а гамôръ не устае на жаднѣ звоненя и поклики. П. комисарь являеся зновъ, але народъ витае его ще бôльшимъ крикомъ. Не могучи самъ нѣчого вдѣяти, просятъ о. Породка успокоити народъ. И ажь коли о. Породко, вылѣзши на стôлъ, при котрôмъ сидѣла комисія сплеснувъ въ долонѣ, народъ утихъ, а п. комисарь видимо затревоженый тою аферою, такъ ôтозвався: „Moje przekonanie było, że Bazyli a Wasyl to nie wszystko jedno, a ponieważ pana starosty przekonanie jest, że to wszystko jedno, więc ja swoje cofam (sic!) i oznajmiam, że wybrany jest Wasyl Kowalski 19 głosami ponad absolutną większość.“ Урра и слава загремѣли изъ сто грудей. Були межи нашими выборцями и зрадники, однакъ не много, а и тымъ мусимо простити, бо не зробили они того зъ лакôмства на ковбасы або грошѣ, якъ бôльше зъ причины небувалои доси пресcіи и грозьбъ розличныхъ органôвъ.

Не могу закôнчити, не згадавши ще о однôмъ важнôмъ фактѣ. Якъ знаемо вже зъ газетъ зложили при выборовôй комисіи чч. выборцѣ Федь Коровець 2 зр., а Федь Заболоцкій 33 зр. 70 кр., котрѣ дôстали ôтъ жидôвъ за голосы на кандидата Децыкевича, а о зверненье котрыхъ ихъ потôмъ жиды чѣпались. Той фактъ послуживъ нашимъ противникамъ до того, що „Kurjer-ови Lw.“ выразно доносили, що тѣ грошѣ дôстали выборцѣ за Ковальского, а „Dziennik polski“ додавъ, що въ Жовкôвщинѣ приготовляеся протестъ изъ стороны польскои зъ причины перекупствъ. ЧЧ. выборцѣ спростованьемъ здемаскували денунціянтôвъ. Але чи на тôмъ конець? Суть сферы, що навѣть погодитись не можутъ съ гадкою, щобы сов. Ковальскій бувъ выбраный посломъ. Отже протестъ таки бути муситъ, хочь-бы и основаный на штучкахъ. А до такихъ штучокъ належитъ и ось тая: Десь въ Сокальщинѣ живе якійсь польскій селянинъ, що звеся Bazyli Kowalski. Ходятъ отже вѣсти по нашôмъ Жовкôвскôмъ, що зроблено вже въ его имени прошенье до ц. к. намѣстництва о выданье тому селянинови цертификату выборчого до думы державнои.

Хиба закôнчити той выборчій драматъ? Истинно драматичнѣ наслѣдки починаются теперь для насъ Русинôвъ и входятъ на порядокъ дневный секатуры всѣхъ нашихъ ревныхъ патріотôвъ. Но що тутъ найцѣкавшого то то, що енергична рука Темиды въ выконаню обовязкôвъ службовыхъ видимо ошибнулась, бо межи иншими тяжко покарала такожъ Русина-выборця, учителя Дмитра Рубля, ôтбираючи ему przełożeństwo obszaru dworskiego въ Колоднѣ, мимо того, що той неборачиско голосувавъ за польскимъ кандидатомъ!

Вкôнци не можу вздержатись ôтъ выраженя Вамъ подяки за конклюзіи Вашои статіи „Гадки по выборахъ“. Нашъ повѣтъ, хоть посѣдае патріотичный народъ и солидарну интелигенцію, ôтчуваъ вже давно потребу поважного, всѣхъ Русинôвъ лучащого, товариства политичного. Въ нынѣшнôй добѣ сталось то вже необходимымъ, тожь кличемъ Вамъ: „До дѣла въ имя Боже!“

О. И. Воляньскій,

першій рускій священикъ въ Америцѣ.

Читателѣ нашѣ звають, що о. Иванъ Воляньскій, высланый Впр. митрополитомъ Сильвестромъ на душпастыря до ново-заснованои рускои парохіи въ Шенендо (Shenandoah), обнявъ тамъ-же свôй урядъ не безъ великихъ трудностей, заподѣяныхъ ему братнымъ клиромъ латиньского обряду въ Сполученыхъ державахъ пôвнôчнои Америки. Каменемъ преткновенія, що латиньскій клиръ, репрезентованый архіепископомъ Ріяномъ въ Филядельфіи, всѣми силами супротивлявся введеню о. Ив. Воляньского на становиско руско-уніятского священика въ Шенендо, була головно — такъ казано — бодай та обставина, що о. Воляньскій жонатый и до Шенендо пріѣхавъ съ женою. Тамъ на перекôръ латиньскому клирови остався на становиску пароха (ôтдавши порѣшенье дѣла въ руки свого митрополита) и любленый своими парохіянами и не-парохіянами, допровадивъ нынѣ вже до того, що въ добровôльныхъ складокъ закупивъ грунтъ пôдъ будову церкви рускои на однôй въ побôчныхъ улиць мѣста (West Centre Street). Пôдъ будову закуплено именно пляцъ въ пятôмъ бльоку або квадратѣ ôтъ Main Street за 700 долярôвъ, зъ чого сплачено 200 на разѣ а лишне зъобовязанося звернути въ трехъ ратахъ съ 6% ôтъ неуплаченои сумы. Справа недопущеня о. Ив. Воляньского на становиско першого душпастыря руского въ Америцѣ була розбирана вже кôлька разôвъ не лишь въ „Дѣлѣ“, але и въ польскихъ галицкихъ и познаньскихъ часописахъ политичныхъ и церковныхъ. Говорено тогды навѣть о интригахъ спеціяльно польского клира противъ о. Воляньского, але остаточно здавалося, що опозиція утихомирилась и о. Воляньскій буде мôгъ спокôйно ôтдатись съ всякою ревностею своѣй трудноѣ задачи на чужинѣ. Такъ однакожъ не есть.

Выходячи въ Филядельфіи часопись (одна зъ найôбльшихъ) „The Philadelphia Press“ помѣстила въ нумерѣ зъ дня 4 л. червня с. р. кореспонденцію пôдъ заголовкомъ: „Всеч. о. Воляньскій, женатый священикъ въ Шенендо, ôткликаный до Европы. Ôнъ заложивъ громаду (congregation) уніятскои церкви, надъ котрою незадовго буде поставленый священикъ нежонатый.“

Сама допись въ Шенендо звучитъ дословно: „Читателѣ „Press ы“ пригадаютъ собѣ, що минувшои зимы прибувъ сюды священикъ уніятскои греческои вѣры и оснувавъ церковь такого-жь обряду. О. Воляньскій, одинокій священикъ того обряду въ нашôмъ краю, есть молодый, дѣяльный, интелигентный человѣкъ и працюе ôтъ часу приѣзду свого ревно въ интересѣ свого стада. Уніятска христіяньска церковь обôймае тыхъ вѣрныхъ, котрѣ, хотяй придержуются греч. обряду и всѣ приписы гр. церкви вразъ съ литургією заховуютъ, суть однакожъ сполученѣ съ церквою римскою, признаючи подвôйне походженье Духа св., первенство римского архіерея и тѣ правила вѣры (науковѣ рѣшеня sic!), якѣ принято въ римскôй церквѣ по греческôй схизмѣ. Звычай женитьбы священикôвъ есть введеный за згодою папъ подôбно якъ у другихъ Грекôвъ и о. Воляньскій привѣзъ прото жену съ собою до Шенендо. Той фактъ зробивъ такъ священика якъ и его религію предметомъ великои ваги тутъ, а увага, яку на него звертано, выкликала ôткликанье до „Limberg y“ въ Австріи, престольного мѣста діецезіи, котра его сюды призначила. Прибувши до Филядельфіи, удався о. Вол. до катедры и старався о interviev съ архіеп. Ріяномъ, однакожъ коли той довѣдався, що о. Вол. жонатый, ôтказавъ ему стрѣчи. О. В. поѣхавъ тогды до Шенендо на пôдставѣ инструкціи еп. Семôратовича зô Львова, котрый пôславъ его сюды на мисію, и въ кôлька днѣвъ пôзнѣйше подала „The Press“ вѣсть о всѣмъ тôмъ, якъ о. Воляньского принято и яке есть его ôтношенье до церкви римскои. Тымчасомъ о. O' Reilly въ ірійскои католицкои церкви одержавъ тутъ ôтъ архіеп. Ріяна письмо, увѣдомляюче его о намѣреню о Воляньского основати тутъ громаду свого особного обряду. О. O' Reilly читавъ се письмо своѣй громадѣ и упоминавъ ей пôдъ карою екекомуники сторонити ôтъ тои церкви и священика, а въ тôмъ самôмъ часѣ потайно заперечувавъ, щобы римска церковь признавала якому-небудь священикови право женитися. Исторія церкви, публикована въ „Press-ѣ“, була тутъ широко читана и хотяй католики въ загалѣ не були склонѣ дати ѣй вѣру, то однакожъ остаточно пересвѣдчилися, що претенсіи о. Воляньского суть справедливѣ. Тутешнѣ священики католицкѣ були теперь въ прикрôмъ положеню ôтповѣдати на всѣ пытаня, якѣ имъ сттвляли вѣрнѣ що до ôтношеня обохъ церквей, але мимо того позволено о. Воляньскому устроити собѣ свою религійну громаду. Теперь якъ-разъ пôдготовляеся будова церкви.

Обзнакомленѣ съ исторією обохъ церквей (греческои и римскои) и ихъ ôтношеньемъ до себе бачили заразъ въ разу блудъ кат. клира въ трактованю о. Воляньского яко ôтступника або обманщика. Наколи-бъ церковнѣ власти були задержали о. Воляньского заразъ по пріѣздѣ въ Филядельфіи, а тымъ часомъ порозумѣлися були съ его настоятелями (superiors) або просили о его ôткликанье, то все дѣло було-бы полагодилось въ мирнôй дорозѣ. О. Воляньского були-бъ его настоятелѣ ôткликали и на его мѣсце прислано-бы священика нежонатого. То сталось допервa теперь. Одна часопись львôвска, що наспѣла тутъ передъ двома днями, приноситъ тую вѣсть и каже, що наслѣдникомъ о. Воляньского буде священикъ безженный (самотный), а о. В. верне до Австріи.

О. Воляньскій есть интелигентный и высоко образованый джентельменъ. Ôнъ говоритъ кôлькома языками и за часъ свого побыту присвоивъ собѣ широке знанье англійского языка. Ôнъ працювавъ усердно и безъустанно для дочасного и вѣчного добра свого народа и познакомився въ широкихъ кругахъ, котрѣ певно будутъ за нимъ щиро жалувати“.

Якъ видко зъ сеи дописи, вѣсть о ôткликаню о Воляньского зъ Шенендо до Галичины

мучитись!“ — стогнавъ ôнъ. Мати зъ сердечного жалю ажь хрипѣла и грызла землю. Она мучилася незгôрше сына, не можучи ему помогти; она глибоко прокусила собѣ руку, щобъ ôтвести муку ôтъ серця, товкла головою о пальмовѣ стовбурѣ... „Тихо, тихо, серце — шопотѣла она, боязко оглядаючись на свѣтло у ôкнѣ близькои хаты, — тихо, тихо, тихо..“ безъ перестанку шопотѣли єи губы.

А въ тôй близькôй хатинѣ бувъ Суфлі и свѣтло то сіяло у него. Скинувши мундуръ и чоботы, поставивши боси ноги на поперечку стôлця, ôнъ писавъ листъ до дому, до своєи милои. Перо швидко, не зъупиняючись бѣгло по папери, составляючи рôвнѣ рядки. Разъ-по-разъ Суфлі перестававъ писати и ôтхиливши голову назадъ, втупивши очи въ стелю, фантазувавъ про свою милу. Ôнъ бачивъ чималу кôмнату въ осели містера Геджвуда, помѣщика: старе розбите пяніно въ кутку, столики пôдъ стѣною вкритѣ застелками — Саліна робота; великій коминокъ, на нему пучечокъ восковыхъ квѣтокъ — такожъ Саліна робота; квѣтки, не восковѣ, а живѣ на ôкнахъ, Саліного плеканя, и богато ще всего Саліного, Саліного... Сама Салі сидить коло стола и розглядае карту Судану, втыкаючи прапорцями мѣсточка, що забрали Англійцѣ. Ся карта та листъ до Суфлі що дня забираютъ ѣй вечерь. Она уперто читае такій чудній арабскій назвиска мѣсточокъ та мѣстъ и поправляе правицею неслухняну пасму золотого волося, що все спадае на бѣленьку щоку, де чорнѣе невеличка малинка. Якъ добре знае Суфлі сю щоку и сю малинку, скôлько разъ влучавъ ôнъ просто въ неи, обхопивши Салінъ гнучкій станъ, а та наче билась та выпручалась, поки покраснѣвши не вертала назадъ его поцѣлункôвъ... А отъ и самъ містеръ Геджвудъ сидить передъ коминкомъ, задерши на коминковѣ кратки товстѣ ноги у выступцяхъ съ рудыми рожами, — такожъ Салінои роботы. Заплющивши очи, мовь кôтъ, дивився ôнъ на веселе полумя.

— Папо, ôнъ певно теперь коло Хартума? (Хто той ôнъ, — се розумѣли, хочь и не казали). Господи, що то съ нимъ? Отоя клята вôйна — хто тôлько єи выдумавъ?

— Гмъ, дивно й менѣ. Чого-бъ имъ бунтувати, воювати? Сидѣли-бъ тихо дома... Чого ще имъ? Хиба я пôйду воювати? Га, ты скажи, хиба прійде менѣ въ голову воювати? На якого бѣса я буду воювати? И нѣякій розумный человѣкъ не буде воювати... Га? хиба буде? щожь, ты не кажешь? — містеръ Геджвудъ замахавъ руками.

— Та звѣстно не буде, вы й самѣ добре знаете, що нѣ... усе отсѣ гидкѣ Арабы...

— Ну, отъ-то-то-жь! — заспокоився містеръ Геджвудъ тай знову повернувся до коминка.

Таке бачивъ въ своѣй уявѣ Суфлі въ невеличкôй хатинѣ въ Бехъ аль-Джугурѣ. Пофантазувавъ тай знову взявся писати.

„Ты пытаешь мене, мое серце, чи дуже важко менѣ тутъ у походѣ. Нѣ, серце, и не дуже важко, бо якъ згадаю тебе — а згадую тебе я що хвилины — то де й усяке лихо, усяка вага дѣнутся... Коли бъ звѣвъ скорѣйшь насъ Бôгъ милосердный! Але не журися, мы бьемо Арабôвъ и незабаромъ певно зведе насъ Бôгъ разомъ. Молюся тôлько, щобъ не пôднялися знову ой розбишаки Арабы, бо якъ пôйде знову вôйна, то дай Бôгъ тогдѣ, щобъ за три роки побачились... Пôдкрепляе тôлько мене думка, що мы — такъ казавъ сегодня одинъ мôй товарищь — тутъ проводирѣ просвѣты и культуры, що наша праця — праця для усего миру...“

Тутъ стогôнъ слабого на дворѣ стало дуже чути въ хатѣ. Суфлі не всидѣвъ и выйшовъ на двôръ. Тамъ було такъ ясно ôтъ зôръ, що ôнъ добре бачивъ, що дѣялося въ кутку. Сынъ очевидячки кôнчився, але стогôнъ его не стихавъ. Мати ôтъ жалю, ôтъ злости, що не може помогти сынови, наче збожеволѣла, ставши на колѣна, она ажь выла. Часомъ бажалось ѣй кинутись до сына и задушити его тыми самыми руками, якими колысала колись, щобъ тôлько бôльше не мучився самъ и єи серця не рвавъ... Суфлі постоявъ, подивився, зôтхнувъ, вернувся и въ листѣ до милои приписавъ:

„Але тяжко бачити, якъ ненавидять насъ тіи Арабы. Они радѣ вмерти, всѣ муки стерпѣти, абы намъ не пôддатись, абы не приняти того скарбу культурного, що мы несемо имъ. Отъ теперь на дворѣ вмирае якійсь, стогономъ своимъ не даючи менѣ писати навѣть. Упертѣ отсѣ Арабы, ще довго мусимо съ ними вовтузитись, ще довго стояти будуть въ дорозѣ нашому щастю.. Прощай серце! Цѣлую отсей листъ паперу, щобъ ôнъ донѣсъ тобѣ поцѣлункъ мôй...“

Такъ писавъ містеръ Суфлі. Написавши, ôнъ выйшовъ подивитись на мѣсяць, що тôлько выкотився зъ-за гаю. Суфлі побачивъ знову мерця въ кутку и зôтхнувъ. Хочь отсѣ Арабы и не давали ему щасливо побратися съ милою, одначе ему все жь таки було шкода ихъ — нерозумныхъ, упертыхъ... У містера Суфлі серце було дуже мягке...

На селѣ було тихо. Тôлько де небудь заголосить жѣнка та виске собака. Роскôшна полудньова нôчь выявляла всю свою красу. Сине небо наче обôймало, тихе, тепле повѣтрье наче цѣлувало сонну, уквѣтчану пальмами и баланами землю, солодкими пахощами несло зъ усѣхъ садкôвъ... Нѣщо не нагадувало смерти, все такъ и надыхувало чарами коханя, щастя, якимись солодкими лѣнощами...

У якогось Араба, що лежавъ порубаный, розплющились очи и ему здалося, що по небу летять ангелы, въ блискучихъ срѣбныхъ шатахъ, оповитѣ сьяєвомъ, и ведуть за собою череду душъ побитыхъ Арабôвъ. Тіи то душѣ въ бѣлыхъ одежахъ ôтбивають якимось сьяєвомъ. Очи заплющились и Арабъ заснувъ на вѣки.

Тифлисъ, 1885.

выкликала навѣть середъ англійскои прасы вачудованье. Єсли руско-уніятскій священикъ може бути жонатымъ въ Европѣ, то длячого не може бути жонатымъ въ Америцѣ, де сягае тая сама власть римского первосвященика. Мы можемо лишь жалувати, що нашѝ дотычнѝ власти не змогли въ Римѣ и въ конгрегаціи de propaganda fide поставити на своѣмъ и допустили до упослѣженя нашого обряду и церкви въ очахъ католикôвъ римскихъ въ Америцѣ. Въ дописи „The Philadelphia Press“ показана ажь надто велика нетерпимôсть архіеп. Рiзна въ Филядельфiи и O'Reilly въ Шенендо до греческого обряду, а така нетерпимôсть не повинна була нѣколи бути достаточнымъ мотивомъ для Риму въ рѣшеню спорного дѣла въ некористь о. Воляньского. Ôткликаньемъ о. Воляньского въ Шенендо потерпитъ дуже достоиньство нашои церкви и провинціональныхъ властей церковныхъ, тымъ бôльше, що нема нѣ однои важнои и розумнои причины до капитуляціи. Капитуляція така инвольвуе собою понятье якоись низшости нашои церкви и греческого обряду будьто длятого, що священики тои церкви жонатѝ. Хиба, що Римъ боится революціи лат. клиру въ Америцѣ въ некористь целебату, а вашь одинъ священикъ мавъ-бы бути виновникомъ зла? Але чижь можемо подумати, щобы лат. клиръ такъ легко ôтступивъ ôтъ дисциплины безженности? Єсли-жь нѣ, то и ся причина ôтпадае, а мы нажили собѣ лишь низького упокореня. Уступчивôсть належитъ до честноть, але не въ рѣчахъ есенціональныхъ, дотыкаючихъ ôтвѣчного звычаю. А може се новый рôдъ толеранціи?

Рôчный испытъ въ дѣвочôмъ институтѣ сс. Василiянокъ у Львовѣ.

Якъ кождого року такъ и сего ôтбувся дня 29 червня испытъ воспитанниць въ институтѣ сс. Василiянокъ съ великимъ торжествомъ и при численнôй участи гостей такъ зъ самого мѣста якъ и зъ провинціи. Саля, въ котрôй ôтбувався испытъ була красно прибрана въ цвѣты а на одной стѣнѣ яко подяка Всевышному за щасливо довершену науку стояли слова „Спаси Бôгъ“ уложенѝ зъ зелени однымъ въ учителѣвъ института. Испытъ розпочався пôдъ проводомъ Вп. крыл. о. Величка, котрый якъ мы вже доносили, заступавъ покровителя института Впреосв. митрополита Сильвестра, выѣхавшого до Унева. Насамперед приступили до испыту двѣ низшѝ т. е. III и IV а ôттакъ клясы V, VI и VII а результатъ класификаціи бувъ слѣдуючiй:

Въ клясѣ III получили першiй степень ученицѣ: Ольга Левицка, Елена Туркевичъ и Евгенiя Танчаковска. — Въ клясѣ IV ôтзначилися: Іоанна Сембратовичъ, Елена Огоновска, Марiя Мартинець, Евгенiя Хойнацка и Евгенiя Цѣпановска; першiй степень получили: Стефанiя Доманикъ и Ирена Чачковска. — Въ клясѣ V ôтзначилися: Александра Бѣлецка и Катерина Левицка; першiй степень получили: Наталiя Михалевичъ, Евгенiя Билиньска, Ольга Михалевичъ, Мирослава Малецка и Іовина Богачевска. — Въ клясѣ VI ôтзначилися: Ольга Саламонôвна, Ольга Рожка, Евгенiя Ганкевичôвна, Марiя Кордасевичôвна, Клавдiя Саноцка и Евгенiя Копыстяньска; степень першiй получила Олимпiя Дорожиньска. — Въ клясѣ VII ôтзначилися: Марiя Фолюсевичôвна, Анна Долиньска, Ванда Захарска и Елена Кульчицка; першiй степень получила Климентина Долиньска.

Зъ ходу испыту мы переконалися, що ученицѣ поробили красны успѣхи въ поодинокихъ предметахъ а въ декотрыхъ якъ н. пр. въ религiи, языцѣ рускôмъ, въ исторiи всемирнôй, въ физицѣ и рахункахъ навѣть дуже красны. Особливо красно ôтповѣдали при испытѣ зъ языка руского панночки Саламонôвна, Ганкевичôвна и Фолюсевичôвна; зъ исторiи всемирнои панночки Долиньска Климентина и Захарска; зъ физики панночки Кордасевичôвна (про барометръ) и Копыстяньска. Не менше красно ôтповѣдали такожь зъ географiи панночки Бѣлецка, Копыстяньска, Ганкевичôвна и Кульчицка. Пôдчасъ перервы въ испытѣ ôтбувалася гра на фортепянѣ, котра выпала такожь похвально. — Въ сали припираючôй до тои, въ котрôй ôтбувався испытъ стояли розложенѝ и порозвѣшуванѝ роботы институтокъ, выготовленѝ въ другôмъ курсѣ сего року. Роботы ой були такъ численнѝ и красны, що давали найлѣпшiй доказъ о пильности учениць, и заходахъ учителькы, котрôй сей предметъ, такъ важный для женщинъ, поручено. Ба не досыть на тôмъ; всѣ майже ученицѣ були поубираны въ прекрасныхъ строяхъ народныхъ власнои роботы. Зъ выставленыхъ робôтъ притягали особливо до себе зрѣтелѣвъ двѣ дуже красны роботы на канвѣ; одна зъ нихъ представляла на блѣдо голубôмъ тлѣ тихе житье зъ дрôбного свѣта ростинъ именно рожевѝ брандушки и бѣлѝ анемоны середъ травички и листя — робота Мирославы Малецкои, ученицѣ V клясы, а друга канва Александры Бѣлецкои представляла на чорнôмъ тлѣ понсовѝ рожѣ стриженои роботы. Крôмъ сего выставлено кôлька красныхъ подушокъ пôдъ евангелiя съ ôтповѣдными емблемами, роботы воспиганниць Клявдiи Саноцкои, Евгенiи Цѣпановскои и др., богато диваникôвъ, вышивань пôсля взорôвъ народныхъ и другихъ робôтъ ручныхъ якъ кошикôвъ на билеты, окладокъ до вазонôвъ, умбръ, ручникôвъ и потрѣбныхъ до того вѣшалъ и т. п. Испытъ тревавъ майже до 7 годины и закôнчився красною промовою однои изъ старшихъ учениць панны Ганкевичôвнои, котра навязуючи до олôвъ выписаныхъ зеленею на стѣнѣ и звернувшись до заступника Впреосв. митрополита зложила въ имени своихъ товаришокъ подяку покровителеви института, ôттакъ Вп. настоятельцѣ, учителькамъ и учителямъ. Промова ся такъ подобалася численно зôбранымъ гостямъ, що они нагородили бесѣдницю грôмкими оплесками. По сей подяцѣ промовивъ Вп. о. Величко и въ краснорѣчивôй бесѣдѣ заохочуваъ воспитанниць до дальшои науки, пильности и вытревалости, до любви до Бога и до свого рôдного народу а бесѣду свою закôнчивъ многолѣтствiемъ цѣсареви, по чѣмъ воспитанницѣ пôдъ управою Вп. сов. митроп. о. Дольницкого ôтспѣвали трикратне „Многая лѣта“. Теперь наступило ôтчитанье класификацiй и роздача нагородъ пильности, по чѣмъ воспитанницѣ поспѣшили въ обнятя дожидаючихъ ихъ родичѣвъ и знакомыхъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрiйско-Угорска Монархiя.

(*Въ Хорватiи*) выдавъ баронъ Живковичъ брошуру, въ котрôй обговорюе хорватско-угорскѝ ôтносины и пôдноситъ кривды, якѝ наноситъ Хорватамъ угорска гегемонiя. Свою брошуру предложивъ Живковичъ регниколарнôй депутацiи въ Загребѣ. Пôсля гадки его Хорватiя — се рôвнорядный елементъ съ Угорщиною, а консеквенцiею сеи рôвнорядности повинно бути роздѣленье буджету на угорскiй и угорско-хорватскiй. Само собою зрозумѣло, що жаданя бар. Живковича, якнебудь пôдъ многими взглядами справедливѝ, не выкличутъ нѣякои змѣны въ политицѣ правительства Залитавiи.

(*При доповняючихъ выборахъ*) до рады державнои зъ округôвъ сельскихъ долѣшнои Австрiи Гицингъ-Брукъ выбрано въ мѣсце непринявшого мандату Шефля, кандидата нѣмецко-либеральнои партiи Фишера противъ антисемита Витмана. До выбору антисемита бракувало всего 26 голосôвъ.

(*Для однорочныхъ охотниковъ*). Министерство вôйны приготовляе нове розпорядженье що до однорочныхъ охотникôвъ. Именно маe бути розширенымъ право служити яко однорочнѝ охотники такожь и на ученикôвъ высшихъ заведень промысловыхъ, шкôлъ господарскихъ и высшихъ шкôлъ торговельныхъ. Цѣлею сего роспорядженя маe бути тенденцiя збôльшеня числа резервовыхъ официрôвъ.

(*Приготовленя до финансовои угоды мѣжь Австрiею а Угорщиною*) покôнчено вже въ обохъ министерствахъ такъ, що незадовго вже розпôчнутся переговоры. Дня 7 липня маютъ пранхати угорскѝ министры до Вѣдня задля спôльныхъ нарадъ съ министрами австрiйскими. Угода обнимати маe слѣдуючѝ точки: 1) квестiю сумъ грошевыхъ, т. е. стосунокъ, въ якôй кожда половина монархiи причинятись маe до покрытя спôльныхъ потребъ монархiи; 2) угоду цлово-торговельну; 3) ôтновленье привилегiй австрiйско-угорского банку; 4) законы о податкахъ ôтъ цукру, пива и горѣвки; 5) управильненье ôтносинъ до австрiйско угорского Lloyd-a; 6) постановы що до товариствъ акцiйныхъ, ассекураційныхъ, заробковыхъ и господарскихъ, розтягаючихъ свою дѣяльнôсть на обѣ половины монархiи. Въ звязи съ угодою стояти буде такожь ôтновленье торговельного трактату съ Румунiею. Єсли привилегiи для австрiйско-угорского банку будутъ ôтновленѝ, въ такôмъ случаю прiйде на порядокъ денвный нарадъ довгъ державный въ тôмъ-же банку, выносячiй теперь 79·4 милiонôвъ зр., если же привилегiи ôтновленѝ не будутъ, тогды пôсля постановленя закона зъ р. 1878 довгъ подѣлится мѣжь обѣ половины монархiи въ сей способôбъ, що Угорщина заплатитъ австрiйскôй половинѣ монархiи 30% довгу въ 50 рôвныхъ ратахъ.

(*Министерства справъ внутрѣшныхъ, справедливости и скарбу*) оголосили спôльно рѣшенье що до поступованя въ справахъ, де ходитъ о замѣну назвы громады. Право позволеня на таку змѣну маe бути застереженымъ дотычнôй власти центральнôй. Въ кождôмъ опеціальнôмъ случаю належитъ таку справу по порозумѣню съ выдѣломъ краевымъ, вышшимъ судомъ краевымъ и краевою властею скарбовою ôтослати до министерства справъ внутрѣшныхъ, котре порозумѣвшись съ министерствами справедливости и скарбу, выдасть остаточне рѣшенье.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россiя. Правительство россiйске звертае теперь якъ найбôльшу увагу на скоре и догôдне заведенье комуникацiй въ Азiи. Такъ доноситъ газета „Сибирь“, що ген. Аненковъ, котрому поручено будову желѣзнои дороги въ середнôй Азiи, оглянувъ вже всѣ мѣсцевости, черезъ котрѝ маe нова желѣзниця переходити. Теперь приготовлюе ôнъ пляны и кошторисы сеи желѣзницѣ а при кôнци сего мѣсяця прiѣде до Петербурга, щобы тамъ позыскати остаточне затвердженье своихъ проектôвъ. Въ справѣ будовы желѣзницѣ зъ Тифлису до Тегерану въ Персiи, о котрôй мы недавно згадували, доносятъ зъ Петербурга, що правительство перске згодилося вправдѣ на проектъ выбудованя сеи желѣзницѣ; высказало однакожь бажанье, щобы желѣзниця та була будована въ простôй линiи а не вздовжь моря каспiйского, бо оно не хотѣло-бы, щобы желѣзниця та зôставала пôдъ охороною россiйскои флоты, котра на случай вôйны не дозволила-бы ей зруйновати. Зъ другихъ важнѣйшихъ справъ для державного устрою въ Россiи мусимо занотувати оголошеный недавно царскiй указъ о ôткрытю дворяньского банку поземельного. На пôдставѣ сего указу маe министеръ финансôвъ право взяти на початковѝ выдатки сего банку пожичку зъ банку державного въ высотѣ трехъ милiонôвъ рублѣвъ. Банкъ сей маe головно звернути увагу на задовженыхъ властителѣвъ бôльшихъ посѣлостей и маe имъ принести помôчь черезъ подаванье кредиту на короткiй терминъ. На скôлько банкъ такiй есть конче потрѣбный для россiйского дворяньства, може лишь той оцѣнити, хто знае добре россiйскѝ ôтносины; то есть однакожь рѣчею певною, що черезъ заведенье сеи инотитуцiи правительство мало головно на оцѣ позыскати собѣ елементъ консервативный. Далеко бôльшого значеня есть друга важна реформа внутрѣшного устрою державного а сею есть знесенье податку т. зв. подушного о котрôмъ мы вже разъ доносили. Праса россiйска справедливо величае сей крокъ правительства и приписуе ему велике значенье, бо съ симъ податкомъ упала вже послѣдна пôдпора крепацтва въ Россiи а селяньство на котрôмъ доси спочивали найбôльшѝ тягары буде могло теперь свобôдно ôтотхнути. Съ справою тою стоитъ такожь въ звязи справа пашпортова, котра немало вплыне на добробитъ селяньства, позаякъ селянинъ буде теперь мôгъ свобôднѣйше въ краю повертатись. Доси селянинъ, котрый не заплативъ бувъ подушного въ цѣлости, не мôгъ зъ свого села выѣхати. „Нов. Врем.“ приписуе головну заслугу въ сей справѣ министрови финансôвъ а заслуга та есть тымъ бôльшою, коли розважится, що черезъ знесенье сего податку министерство финансôвъ стратило за 1886 р. 50 милiонôвъ рублѣвъ. — Зъ Петербурга доносятъ, що вѣсть, котра передъ кôлькома днями розôйшлась була въ Лондонѣ, що будьто-бы въ Афганистанѣ выбухла ворохобня противъ Абдурраманa, есть зовсѣмъ безъосновною.

НОВИНКИ.

— **Выдѣлъ тов. Бурсы св. Іоана Хрестителя въ Дрогобычи** запрошуе всѣхъ Вп. Членôвъ и желаючихъ до товариства вступити на загальный збôръ, котрый ôтбудеся вô второкъ дня 2 (14) липня с. р. о год. 5 по полуд. въ монастыри оо. Василiянъ на 1 повер. — Порядокъ дневный: Ôтчитанье протоколу зъ послѣдного збору. — Справозданье касiера. — Справдженье рахункôвъ. — Справа заложеня Бурсы. — Выбôръ предсѣдателя и выдѣлу. — Внесеня членôвъ. — *А. Торонський*, предсѣдатель.

— **Поминальне богослуженье** за упокôй бл. п. митрополита Григорiя Яхимовича ôтправилося въ въ понедѣлокъ въ Успеньскôй церквѣ. Литургiю ôтслужывъ о. крыл. Малиновскiй въ сослуженю оо. крылошанъ Величка и Шведицкого и двохъ дiяконôвъ. Впреосв. митрополитъ обѣцивъ бувъ ôтслужити архiерейску литургiю, пôдчасъ котрои мали львôвскѝ богословы спѣвати, але що выѣхавъ до Унева, то не мôгъ ôтслужати литургiи а ректоръ семинарiи не пустивъ богословôвъ спѣвати на болослуженье.

— **Доповняючiй выбôръ** одного члена до рады повѣтовои въ Мостискахъ зъ куриi громадъ сельскихъ розписаный на день 12 серпня с. р.

— **Именованя.** Рада шкôльна краєва именувала Марiю Тыховску управляючою учителькою женьскои школы св. Мартина, а молодшу учительку при женьскôй школѣ им. св. Елисаветы, Жигадловачеву Кльотильду дѣйстною учителькою при школѣ св. Мартина у Львовѣ.

— **Градова туча**, когра, якъ показуесь теперь, лишь однымъ бокомъ захопила Львôвъ минувшого четверга дня 25 с. м., наробила въ околицяхъ Бôбрки, Щирця и Корчина страшно великои шкоды. О силѣ сеи тучѣ якъ и о великости граду та шкодахъ поробленыхъ въ поли и городахъ доносятъ намъ майже зовсѣмъ згôдно зô всѣхъ тыхъ сторôнъ. Такъ пишутъ намъ зъ Бобрецкого: „День 25 червня бувъ дуже нещасливый для жителѣвъ околиць Бôбрки и Щирця а особливо для сѣлъ: Лопушна, Суходôлъ, Пôдтемне, Раковець, Кугаѣвъ, Волощина, Ôльховець и др. Весна сегорôчна казала хочь въ части надѣятись получшеня долѣ тутешного хлѣбороба, котрый тутъ вже ôтъ кôлькохъ лѣтъ страшно бѣдуе, бо що лишь трохи пôдросте въ поли, то дика знищатъ. Озимина и ярина красно показалась а и травы негôрше; однакожь дня 25 с. м. вечеромъ попрощалися люде съ сими надѣями, бо ôтъ 9 до 1 год. въ ночи падавъ сильный дощь съ градомъ а въ поли и въ городахъ выбило все и замулило такъ, що на другiй день рано не выглядало якъ бы передъ жнивами, але якъ передъ зимою. Прекрасны жита и многонадѣйнѝ пшеницѣ та ôвсы нынѣ притовченѝ и примуленѝ, бараболя або замулена або зовсѣмъ безъ гички; такъ само капуста и друга городовина, ба навѣть и хаты стоятъ безъ ôконъ а дороги безъ мостôвъ. Буря съ громами лютилась довго и страшенно а градъ въ три завороты и кождый разъ зъ иншои стороны падавъ густо и въ величинѣ лѣскового орѣха а въ части и волоского. Въ Лопушнѣ найшли два господарѣ на своихъ подвôряхъ ще на другiй день рано двѣ кругли брылы граду величины литра. Въ самôй Лопушнѣ забрала вода лишь 20 мостôвъ. Въ загалѣ въ цѣлôй околици нещастье и сумъ великiй; нема нѣ однои скибы неушкодженои. Такои тучѣ въ сихъ сторонахъ люде собѣ не пригадуютъ.“ — Зъ Корчина пишутъ намъ знову: „У насъ въ Корчинѣ спавъ въ четверъ дня 25 с. м. страшный градъ; настало для насъ нещастье, якого и нашѝ предки нѣ не запамятали, нѣ не зазнали. Всѣ збôжа озимѝ и ярѝ, що такъ красно показували и робили намъ надѣю на лекшiй рôкъ, — все зрôвналося съ землею, що ажь сумно дивитися... якъ по вôйнѣ! Садовина, що такъ рѣсно дорастала, яблока, грушки, черешнѣ и т. д. — все обôрвало съ галузьемъ. Градъ бувъ за великiй волоского орѣха, мѣцями якъ куряче яйце, а мѣцями падало навѣть брылами леду. Може було-бы ще що пôднялося по тôй тучи, але коли вже третiй день такъ велика спека, якои ще не було сего лѣта: все вяне и паде. Люде плачутъ и руки ломлятъ та просятъ ратунку“.

— **О буряхъ, градахъ и хмароломахъ** доносятъ не лишь зъ рôжныхъ сторôнъ краю, але такожь и зъ рôжныхъ сторôнъ монархiи и заграницѣ. Въ понедѣлокъ по полудни була сильна буря съ дощемъ коло Краковця, Жовкви и Яворова. Межи стацiями трансверзальнои желѣзницѣ Хабôвка и Зарыте бувъ знову тогожь дня сильный хмароломъ, въ наслѣдокъ котрого перервався шляхъ желѣзнои дороги черезъ що и въ руху настала перерва; люде мусѣли высѣдати зъ поѣздôвъ и пѣшки переходити на другу сторону. Въ Австрiи горѣшнôй лютилися въ недѣлю и понедѣлокъ сильнѝ бурѣ въ рôжныхъ сторонахъ краю; були такожь и хмароломы. Збôжа въ богато сторонахъ зовсѣмъ знищенѝ и богато людей потерпѣло. Подôбнѝ вѣсти надôйшли такожь и зъ Буковины, де минувшого тыждня майже що дня були бурѣ зъ дощемъ и градомъ. Въ выжницкôмъ повѣтѣ бувъ хмароломъ а вода наробила богато шкоды, особливо въ селахъ Цетрашу, Пôдзагôрчу и Ростокахъ. Воды выступили зъ берегôвъ а пôдмуленѝ горы усуваются и засыпуютъ поля и огороды. На Черемоши коло Выжницѣ забрала вода мôстъ. Прутъ пôдъ Чернôвцями сильно прибувъ. Дня 27 червня була велика злива въ Празѣ а въ семиградскôмъ комитатѣ Горомсегъ бувъ того дня хмароломъ; мѣсточко Св. Дьордiй стануло цѣле пôдъ водою. Зъ Берлина доносятъ такожь о хмароломѣ и сильнôй бурѣ, котра особливо въ ботаничнôмъ городѣ наробила великои шкоды.

— **При пожарѣ въ Плесковцяхъ**, пов. тернопôльского найбôльшу нѣсъ помôчь п. Фишеръ, практикантъ мѣрництва а крôмъ сего жертвувавъ ще для погорѣльцѣвъ 10 зр., коли декотрѝ дѣдичѣ ледве по 1 зр. 50 кр. давали. Вб. п. Чесновска зъ Городищь кромѣ несеня помочи въ живности пожертвувала ще 500 зр. для нещасливыхъ.

— **Въ справѣ матеріяльного положеня католицкого клира** постановило министерство вѣроисповѣдань и проовѣты, що кождыхъ пять лѣтъ маютъ робитися статистичнѝ доходженя о положеню католицкого клира въ Австрiи, а пôдставою до сего маютъ бути фасоiи, зроблены пôсля приписôвъ закона о конгруи.

— **Въ справѣ фасій выдаткôвъ въ приходскихъ канцеляріяхъ** выслався митрополичiй ординаріятъ до урядôвъ деканальныхъ розпорядженье министерства просвѣты: „На пôдставѣ закона о конгруи маe бути въ дорозѣ розпорядженя означена высота канцелярiйныхъ выдаткôвъ зъ титулу веденя книгъ метрикальныхъ, де они не покрываются въ церковного майна, якъ и высота выдаткôвъ сполученыхъ съ веденьемъ уряду деканального, котрѝ то выдатки въ фасiяхъ приходôвъ належитъ умѣстити яко позицiю розходу. Що до выдаткôвъ зъ титулу веденя книгъ метрикальныхъ, то высота сумы, маюча вставитися въ фасiю, повинна бути зависима ôтъ числа актôвъ метрикальныхъ, пôдлягаючихъ оплатѣ такси, якѝ въ послѣдныхъ 6 лѣтахъ пересѣчно приходили; за кождый зъ сихъ актôвъ маe бути фасiонована певна належнôсть за папѣръ и чорнило н. пр. въ высотѣ 3 кр. — Що-же дотычитъ веденя урядôвъ деканальныхъ, то треба зъ одной стороны звертати увагу на дотацiю приходску дотычного декана, взглядно-же о стôлько меншу квоту титуломъ згаданыхъ выдаткôвъ вставляти, о скôлько дотацiя прихода перевышае конгруу; зъ другои стороны треба въ найнекористнѣйшихъ ôтносинахъ, зô взгляду на значно бôльше обтяженье державного скарбу, котре въ наслѣдокъ закона зъ 19 цвѣтня 1885 наступитъ, приняти яко maximum деканальныхъ выдаткôвъ лишь суму 150 зр. и то лишь въ краяхъ съ активнымъ фондомъ религiйнымъ.“ — Закимъ отже будутъ выданѝ въ сѣмъ взглядѣ обовязуючѝ постановы, маe намѣстництво порозумѣтися съ ординаріятами и предложити министерству вѣроисповѣдань заявленя тыхъ-же въ супроводѣ своихъ внесень въ якъ найкоротшôмъ часѣ. Митрополичiй ординаріятъ взываe отже всѣхъ деканôвъ, щобы они запросивши досвѣдныхъ душпастырѣвъ кондеканальныхъ розслѣдили сю справу докладно и предложили свои погляды львôвскому ординаріятови митрополичому.

— **Въ Харьковѣ** засудивъ судъ военный мѣщанина зъ Шавлѣ Савла Абрамова Лисяньского, обжалованого за убiйство полицiянта Фисенка и за пораненье жандарма Булгакова на кару смерти черезъ повѣшенье.

— **Небувалый доси поѣздъ особовый** переѣзджавъ дня 29 червня черезъ Краковъ-Львôвъ-Пôдволочиска. Поѣздъ сей, складаючiйся зъ 6 вагонôвъ, вѣзъ мощѣ померщого въ Флоренцiи славного россiйского богача Демидова, кн. Санъ Донато, ажь до Нижного Тагиля на самôй россiйско-азiйскôй граници. Ôтъ коли въ Европѣ истнуютъ желѣзницѣ, не зажадавъ ще нѣхто окремого поѣзду на такъ далеку просторонь. Поѣздъ сей вырушивши зъ Флоренцiи переѣхавъ черезъ Вѣдень, Краковъ и Львôвъ ажь до Кiева, де надъ мощами покôйного ôтправивъ панахиду кiевскiй митрополитъ Платонъ и сербскiй митрополитъ Михаилъ а ôттакъ выѣхавъ поѣздъ до Москвы, зъ ôтки черезъ Казань и Екатеринбургъ переѣде до Нижного Тагиля. Поѣздъ сей складався зъ одного вагону, въ котрôмъ везено мощѣ, дальше зъ вагону салонового, вагону до спанья, вагону пакункового и 2 вагонôвъ, въ котрыхъ везено памятникъ, що маe бути поставленый на гробѣ покôйного. Можна собѣ представити, якъ великѝ мусятъ бути кошты выданѝ за сей поѣздъ; выдана за него сума могла бы неодного бѣдного чоловѣка зробити щасливымъ. Родина Демидовыхъ датуеся зъ часôвъ Петра I,

коли то Никита Демидовъ, коваль зъ Тули заложивъ въ Невянску въ Сибири першу гуту желѣзну, котру ôттакъ Петро I въ 1702 р. даруваъ ему на власнôсть. Ôтъ сего часу родина Демидовыхъ такъ розбогатѣла, що одинъ зъ сен родины Николай Демидовъ выставивъ въ 1812 р. за власнѝ грошѐ цѣлый полкъ, а сынъ его мôгъ ôтъ разу жертвувати на добродѣйнѝ цѣли 500.000 зр. Титулъ князѣвъ Санъ Донато получили Демидовѝ въ Игалiи, котрый въ Россiи не маѐ для нихъ жадного значеня.

— **Такожь добродѣй.** Одинъ зъ „найзнаменитшихъ“ злодѣѣвъ въ Парижи именемъ Бежи ôтобравъ собѣ недавно житье, а цѣле свое майно въ сумѣ 180.000 франкôвъ записавъ шефови париской полиции п. Пубель.

— **Дрôбнѝ вѣсти.** Для погорѣлцѣвъ въ Ладанцяхъ пов. перемышляньского дарувавъ цѣсарь зъ приватныхъ фондôвъ 300 зр. запомоги.—Въ Олеську буде ставитися нова церковь заходомъ о. Атаназiя Пашковского. Весь матеріялъ вже звезеный и дня 6 с. м. на св. Ивана Хрестителя ôтбудеся благословенье основъ новои церкви. — О. Наумовичь выѣхавъ вô второкъ до Грубѣшова въ Россiи. — У Львовѣ панує вже ôтъ кôлькохъ днѣвъ незвычайна спека, а температура доходитъ вже на сонци до 40°C. — Въ Манастерискахъ утопився въ ставѣ разомъ съ кôньми парубокъ Iосифъ Бѣлявскiй, родомъ зъ Старои Гуты.

Сими днями упали въ горахъ форальбергскихъ великѝ снѣги а мѣсцями доходили майжеажь въ долины. — Львôвска рада громадска жертвувала на археологичну выставу маючу устроитися у Львовѣ 200 зр. — Ректоромъ черновецкого университету выбраный дръ Гильлеръ.

Вѣсти зъ Аепархiи Львôвскои.

Въ пропозицiю на Белелую, дек. снятыньского принятѝ оо.: I) Мысула Михаилъ зъ Русова; II) Мардаровичь Илiя зъ Вовчинця; III) Сѐнгалевичь Iоанъ зъ Новоселицѣ; въ списѣ: 4) Глѣбовицкiй Левъ зъ Ганьковець; 5) Киселевскiй Евгенiй зъ Лѣсокъ; 6) Юркевичь Атаназiй зъ Сухорѣчь; 7) Бирчакъ Iоанъ зъ Чолганъ; 8) Добровольскiй Михаилъ зъ Коломыѣ; 9) Каратницкiй Емилiй зъ Семаковець; 10) Озаркевичь Володимиръ зъ Белелуѣ.

Введеный яко сотрудникъ въ Конюхахъ, дек. бережаньского о. Михаилъ Боднаръ.

Декреты и грамоты получили оо: Iоанъ Стеблецкiй зъ Тлустого, получивъ декретъ на завѣдателя въ Плѣснянахъ, дек. золочѣвского; Север. Борачикъ зъ Садовои, получивъ грамоту на сотрудника въ Тлустôмъ, дек. залѣщицкого; Теоф. Любинецкiй зъ Кiйданець, получивъ декретъ на сотруд. въ Курянахъ, дек. нараѣвского; Николай Демчишинъ получивъ грамоту на завѣдат. Кiйданець, дек. збаражского.

Позволенье до испыту конкурсового получивъ о. Iоанъ Товарницкiй.

Митрополича консисторiя вставилася до намѣстництва о удѣленье платнѣ зъ фонда религiйного для приватного сотруд. въ Ольхôвци, дек. бобрецкого при хорôмъ пароху о. Iоанѣ Ярымовичу; — о выѣднанье для о. Iоана Соневицкого пароха Соколова, дек. теребовельского, додатку особистого; — о особистый додатокъ для о. Георгiя Сохацкого, пар. въ Ищковѣ; — о запомогу зъ фонда религiйного для о. Iоана Однорого зъ Рожнова.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **Въ дальшихъ выпускахъ (7—10) Руско-украиньсной Библiотеки** Евг. Олесницкого появится вже сими днями повѣсть оригинальна Красюченка п. заг. „Юрiй Горовенко“. Повѣсть тая нѣгде ще доси недрукована, заснована на тлѣ суспôльно-политичныхъ ôтносинъ сучаснои интелигенцiи на Украинѣ и за-для того самого будитъ велику цѣкавôсть. Обнимаѐ она 15 формъ дрôбного друку а стоитъ лишь 40 кр. а. в.; въ кождôмъ другôмъ выдавництвѣ мусѣла-бы повѣсть такого объему стояти що найменше 1 зр. Тѣ Вп. Читателѣ, котрѝ не суть постôйными предплатниками „Руско-украиньскои Библiотеки“ можутъ повысшу повѣсть замовляти окремо, пересылаючи 45 кр. (5 кр. на посылку) найлучше просто на руки выдавця п. Евг. Олесницкого (ул. Словацкого ч. 6.)

Подяка.

Подобалôся Всевышному покликати дорогу мою жену зъ Венгриновичѣвъ Єлену, а дѣтей моихъ щиролюбячу неньку передъ часомъ, бо въ 27 роцѣ житя до Себе дня 7 (19) червня. Складаю сердечну подяку дорогôй Родинѣ, Всеч. сусѣдамъ и Вблаг. коляторамъ, котрѝ пôдчасъ довгои и тяжкои слабости покôйнои моеи жены були единою ôтрадою и потѣхою въ моѣмъ горю, и сушили мои и моихъ дѣточокъ слѣзы. Въ имени цѣлои родины складаю щиру подяку Вп. Духовенъству, що зволило взяти удѣлъ въ похоронахъ покôйнои, а именно: Всч. оо. Iосафату Кобрыньскому зъ Мышяна, Игнатiю Цурковскому зъ Лючи, Николаю Валявскому зъ Залуча, Михаилу Левицкому зъ Вербѣжа, Якову Рожцѣ зъ Микитинець, Iосифу Харжевскому зъ Сопова, Юлiяну Дрогомирецкому зъ Космача и Константину Мудраку зъ Княждвора, за ихъ ревнѝ труды при похоронахъ покôйнои, а Всеч. о. Якову Рожцѣ за трогаюче слово выголошене при могилѣ покôйнои и всѣмъ кревнымъ и знакомымъ потрудившимъ-ся на обрядъ похоронный. Неменше сердечно дякую чч. Парохiянамъ, котрѝ съ всякою готовостею и почувствомъ старалися улекшити и помогчи менѣ и потѣшали мене въ моѣмъ горю, якъ и тымъ чч. Селянамъ, що зъ поблизькихъ и далекихъ селъ прибули ôтдати покôйнôй остатну прислугу.

Испасъ дня 17 (29) червня 1885.

Володимиръ Балицкiй, приходникъ въ Испасѣ, мужь покôйнои; *Володимиръ*, *Константинъ* и *Климентiй*, дѣти.

Огнетревалѝ и безпечнѝ ôтъ влому

КАСЫ

солидно и прекрасно выробленѝ съ американьскими замками и паскилёвыми засувками продаю дуже дешево

СИМОНЪ ДЕГЕНЪ,

1390 7—? **у Львовѣ, ч. 19 ул. Валова.**

(Просится о кореспонденцiю въ нѣмецкôмъ языцѣ.)

Будапештенськѝ выставовѝ **ЛОСЫ** по 1 зр.

11 лосôвъ 10 зр. | **4.000** выграныхъ

Головна выграна

100.000 ЗР.

по ôттягленю 1% выплачуеся

99.000 ЗР. заразъ готôвкою.

Управа лотерiйна

будапешгельскои выставы краевои

зъ 1885 р.

Будапештъ, Andrassystrasse, Nr. 43

Найдешевше руске литературне выдавництво „Руско-украиньска Библiотека Евгенiя Олесницкого“, выходитъ у Львовѣ почавши ôтъ 1-го грудня р. 1884.

Доси выйшло 10 выпускôвъ, обнимаючихъ слѣдуючiй литературный матеріялъ:

1. **Запорожцѣ,** оповѣданье Ивана Неч,я-Левицкого . . 10 кр.
2. **Сонни мары молодого пытомця,** оповѣданье В. Барвѣньского 10 кр.
3—4. **Оповѣданя Олекси Стороженка** (Серiя перша) первѣстно 20 кр., по выпущеню сконфискованыхъ частей . . . . . 10 кр.
5. **Prima Vera,** поезiи Юлiи Шнайдеръ . . . . . 10 кр.
6. **Оповѣданя Д. Мордовцева** 10 кр.
7—10. **Юрiй Горовенко,** повѣсть Красюченка . . . . 40 кр.

Предплачувати можна на бôльше число выпускôвъ наразъ, пересылаючи ôтповѣдну квоту (1 або 2 зр.) на руки выдавця (ул. Словацкого ч. 6). Замовляти можна такожь поодинокѝ выпуски, додаючи за кождынокѝ выпускъ 2 кр., а за подвôйный 5 кр. на оплату порта.

ПОХôДЪ СОБЄСКОГО

пôдъ Вѣдень р. 1683.

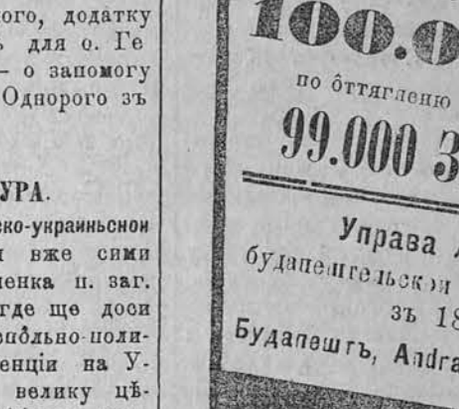
Написавъ Стефанъ Качала.

Цѣна 20 кр.

Дôстати можна въ администрацiи Дѣла.

Ц. к. придворна ліярня дзвонôвъ

П. ГИЛЬЦЕРА въ Винеръ-Найштадъ

поручаеся до **замовлень дзвонôвъ и гармоничныхъ складъ всякои величины и голосу.** За напередъ означеный голосъ або акордъ якого дзвôнка, якъ такожь за найлѣпшiй металь гварантуеся. Монтованье до дзвонôвъ приспособлюе ся **на способъ уприв. съ головами зъ кованого желѣза.** Черезъ се монтованье можна великими дзвонами дуже легко дзвонити и можна ихъ кôлько небудь разôвъ обернути такъ, що серце бє за кождымъ разомъ въ иншe мѣсце, черезъ що дзвоны зыскютъ на тревалости. **Припоручаня** выконуются якъ найскорше, точно и **дуже дешево** при **найвыгоднѣйшихъ условiяхъ заплаты.** **Гармоничнѝ дзвôнки** до престолôвъ съ сильными и голосными дзвôночками.

Зъ альпаки: 1 складъ съ 4 двôн. по 14 зр., 1 складъ съ 3 дзв. по 11 зр.
Зъ мосьондзу: 1 „ „ 4 „ „ 10 „ 1 „ „ 3 „ „ 8 „

Ôтзначеня: Выстава вѣденьска 1873, два медалѣ за поступъ за складъ дзвонôвъ для вѣденьскои Votivkirche 260 сотнарôвъ ваги. Выстава промысл. у Вѣдни 1880 зол. медаль.

Заложена 1838. Доставила 3946 дзвонôвъ, 1,080.370 кильограмôвъ ваги. Зъ сего до Вѣдня для 31 церквей 83 штукъ дзвонôвъ 86.069 кильогр. ваги разомъ и 2 дзвоны до годинникôвъ для нового ратуша 3345 клр ваги.

1288 **Надвыжка коштôвъ даромъ.** 13—24

Цѣс кор. уприв.

ГАЛИЦКИЙ АКЦИЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдаѐ **во Львовѣ** и черезъ филiи

въ Краковѣ, Чернôвцяхъ и Терноополи

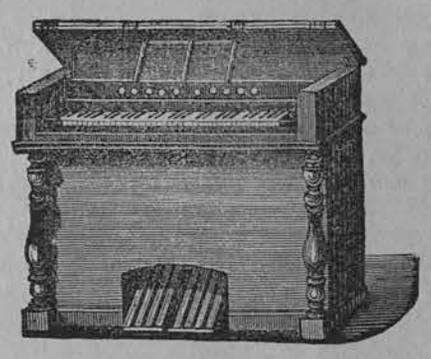
АСИГНАТЫ КАСОВÎ

4 процентовѝ платнѝ въ 30 днѣвъ по выповѣдженю.
4½ „ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦIЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 31—?)

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанѝ Отцѣ духовнѝ уряджуютъ при церквахъ хоры, прото поручаю мою

ФАБРИКУ ГАРМОНIЮМЪ (або ФИСГАРМОНIЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназiи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацiю.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ 70 зр. а в. и высше. Дае такожь на раты.

Съ поважаньемъ

IОАНЪ СЛИВИНЬСКIЙ,

1372 11-? властитель фабрики органôвъ и гармонiюмъ у Львовѣ, ул. Хорùна, Ч. 9.

Теофиль Копыстыньскiй

10—10 **артистъ-малярь,**

ôтъ кôльканайцять лѣтъ звѣстный изъ своихъ праць религiйного малярства принимае иконы всякого рода и величины; украшае такожь внутра церквей пôсля густу и стилю по мѣрныхъ цѣнахъ

Теоф. Копыстыньскiй.

Львôвъ, ул. Краковска, ч. 20.

Для урядôвъ, канцелярiй, приватныхъ особъ и т. д., щобы заощадити часъ и трудъ

дуже поручаеся

велика таблиця множеня, безъ похибокъ, Стефана Бернарди, урядника желѣзничого. Цѣна есть такъ незначна, що дѣйстно шкода було-бы, якъ-бы такои таблицѣ въ котрôмъ домѣ не було. За надбсланьемъ 35 кр. ав. в. въ маркахъ почтовыхъ або за переказомъ почтовымъ до автора въ Льошонць (Losoncz) на Угорщинѣ высылаеся пожадане и пожиточне дѣло франко. 1402 2—10

„НАРОДНА ТОРГОВЛЯ“

у Львовѣ, Станиславовѣ, Перемышли, Тернополи и Дрогобычи

поручае изъ своихъ богато заосмотреныхъ складôвъ

по дешевыхъ цѣнахъ

Кавy Чеколяду, **Чай,** Цукоръ, Оливу, **Оцетъ,** Сиры швайцар., бриндзю, **Мѣдъ** прѣсный и пити, Овочѣ южнѝ, Корѣньѣ, Сардинки, селедцѣ, Горѣвки, Ликеры, Румъ, **Вина въ бутилькахъ и барывкахъ,** Мыло, мылка рукъ, Крохмаль, фарбку, Корки, Смаровило на ножѣ, **Свѣчи** церк. и стол., **Вôскъ,** Цвѣты до свѣчокъ, Кадило, Карты, **Воды минеральнѝ,** Всякѝ роды щѣтокъ (тоатоалетнѝ, до пôдлоги, до обуви и до коней), Масу до пôдлогъ, **Шварць безъ витриолю,** Папѣръ, Пера, ручки, Оловцѣ, **Лякъ.** Чорнило (атраментъ), Порошокъ на овады.

Цiнникъ высылаеся на жаданье франко.

5 до 6 килограмовыхъ посылокъ почтова оплата выноситъ немного, такъ що оплатится и зъ найдальшихъ сторôнъ замовляти потрѣбнѝ для дому артикулы.

Вступаючѝ въ члены товариства „Народна Торговля“, платятъ вписового 1 зр. и удѣлъ найменше одинъ, выносячѝ 10 зр. Той удѣлъ остаеся власностею члена и опроцентовуеся дивидендою, котрои высота назначаеся по укôнченю рôчныхъ рахунковъ. „Народна Торговля“ принимае такожь грошѐ на щадничѝ книжочки и платитъ ôтъ нихъ 5%.

К. Диккенса

Новорôчнѝ Дзвоны

Цѣна 60 кр. съ пер. 65 кр.

Дôстати можна въ администрацiи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигiйскôй.

Въ администрацiи „Дѣла“ можна дôстати слѣдуючѝ працѣ бл. п.

Володимира Барвѣньского:

2. БЕЗТАЛАННЕ СВАТАНЬЕ, образокъ зъ Галицкого житя, цѣна . . . . . 80 кр.
3. ÔТЧИТЪ ВЪ 100-ЛѢТНѝ РОКОВИНЫ ЦѢСАРЯ IОСИФА II. 17 (29) падолиста 1880, цѣна . . . . 25 кр.
4. БЕСѢДА ВЫГОЛОШЕНА НА НАРОДНôМЪ ВѢЧУ РУСИНОВЪ 18 (30) падолиста 1880 о экономичныхъ справахъ, цѣна . . . . . 15 кр.

Дохôдъ зъ першого твору призначуе Родина покôйника на памятникъ нагробный, зъ дальшихъ же трехъ праць на стипендiю им. Володимира Барвѣньского. (23—?)

5 килевѝ

БОЧÔВКИ ВИНА

поручае

ТОРГОВЛЯ ГЕГЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

1257 (33—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1 бочôвка	Гегеляйского столового .	2 зр. 10 кр
1 „	Гегеляйского столового лучшои якости	2 зр. 30 кр. и 2 „ 50 „
1 „	Гегел. стол. ароматичного	2·70 и 3 зр.
1 „	Самородного вытравного .	4 зр. 30 кр.
1 „	Ермелеки-Бакаторъ стол.	2 „ — „

Повысше наведенѝ цѣны розумѣются вразъ съ бочôвкою окованою желѣзными обручами и оплаченымъ портомъ почтовымъ, такъ що благосклонный ôтбиратель жадныхъ бôльше коштôвъ не поноситъ. Купуючи вина особисто тôлько у продуцентôвъ ручитъ за здоровѝ добрѝ, натуральнѝ и лучшѝ вина якъ зъ Вершецъ, и проситъ о ласкавѝ замовленя.

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 69. Львовъ, Субота 22 червня (4 липня) 1885. Рочникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крѡмъ рускихъ святъ) о 5-ой год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.

Редакція и Администрація пѡдъ Ч. 44 улиця Галицка.

Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ѡтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надѡслане“ по 20 кр. а. в.

Реклямаціи неопечатанй вѡльнй ѡтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Walfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*

ва цѣлый рѡкъ . . 12 зр.	на цѣлый рѡкъ . . 12 рубл.
на пѡвъ року . . 6 зр.	на пѡвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр.	на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:	съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рѡкъ . . 16 зр.	на цѣлый рѡкъ . 16 рубл.
на пѡвъ року . . 8 зр	на пѡвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр.	на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рѡкъ . зр. 5·—	на цѣлый рѡкъ . 5 рубл.
на пѡвъ року . зр. 2·50	на пѡвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрѡмъ Россіи:

на цѣлый рѡкъ . . . 15 зр.	
на пѡвъ року . . . . 7·50 зр.	
на чверть року . . . . 3·75 зр.	
съ дод. „Библіотеки“:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рѡкъ . 19 зр.	на цѣлый рѡкъ . 6 зр.

Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Запросины до предплаты.

Съ днемъ 1 (13) липня розпочинаеся другій пѡврѡкъ, взглядно третій кварталъ сегорѡчного выдавництва „Дѣла“. Пригадуемо се нашимъ Вп. Читателямъ и просимо ихъ **поспѣшити съ предплатою и выровнаньемъ залеглостей**, бо независима часопись руска може стояти и дѣлати въ загальну користь рускои народности и церкви тѡлько при щирѡй матеріяльнѡй запомозѣ Вп. Читателѣвъ.

Наше „Дѣло“ ѡтъ часу свого заснованя до нынѣшного дня стоитъ крѣпко и неустрашимо на сторожи правъ руского народа, а заохотою и ѡтрадою въ нашихъ трудахъ есть для насъ та симпатія и довѣріе, якими „Дѣло“ тѣшится скрѡзь на Галицкѡй Руси. Мы вѣруемо въ красшу будучнѡсть галицко-рускаго народа и тая вѣра каже намъ въ нынѣшну сумну пору съ цѣлымъ жаромъ душевнымъ вести дальше тяжку свою працю для загального добра всѣхъ Русинѡвъ. Матеріяльна помѡчь П. Т. Читателѣвъ улекшитъ намъ нашу важку задачу.

Редакція и Администрація „Дѣла“.

Галичина въ проєктѣ лѣвицѣ.

I.

Мнѣнье, будьто Галичинѣ яко коронному краєви належится якесь выимкове становиско въ Долитавщинѣ, єсть досыть старе. Оно датуєся, можна сказати, ѡтъ 1848 року, ѡтъ звѣстного проєкту пок. Паляцкого, стремѣвшого до переобразованя австро-угорскои державы въ чисто-федеративный организмъ политичный. Однакожь такъ якъ пѡдставою до окремѣшного становиска въ державѣ для краѣвъ ческихъ було и єсть ще нынѣ историчне право короны св. Вячеслава, то Галичина на чѣмсь подѡбнѡмъ нѣколи не могла и не може оперти своихъ претенсій. Мимо того голосителѣ згаданого мнѣня умѣютъ для оправданя себе и въ нашѡмъ краю вынайти на стѡлько рѡжнородныхъ окремѣшностей — розумѣеся не точно здефиніованыхъ а на дѣлѣ не существуючихъ — що остаточно лаикъ мѡгъ-бы имъ повѣрити на слово и сокрушити копіе въ оборонѣ ихъ теоріи. Мнѣнье се, затерте въ часахъ Бахѡвщины, ожило на ново доперва въ 1868 роцѣ и воплотилось 24 вересня згаданого року въ звѣстнѡй резолюціи бѡльшости Сойму галицкого. Мимо того не сталось оно предметомъ парляментарнои дискусіи въ компетентнѡмъ законодавчѡмъ тѣлѣ нѣ за кабинету Белькредого, нѣ Потоцкого, нѣ Гогенварта, т. є. въ тыхъ часахъ, коли Нѣмцѣ австрійскй утѣшались вповнѣ расовою гегемоніею надъ прочими суставными народами Долитавщины. Доперва въ 1872 роцѣ за министерства Аверсперга спробовали делегаты бѡльшости галицкого Сойму внести „польску резолюцію“ на дневный порядокъ рады державнои и для знищеня гегемоніи централѡвъ нѣмецкихъ, а въ части наслѣдуючи декларантѡвъ ческихъ, поставили позитивне желанье, щобы корона въ дорозѣ конституційнѡй надѣлила Соймъ галицкій ширшою компетенцією въ деякихъ есенціальныхъ справахъ краєвыхъ, а тымъ самымъ обмежила законодавчу власть долитавского парляменту на тѡмъ-же поли.

Содержанье „польскои резолюціи“ звѣстне всѣмъ и кульминуе въ тѡмъ головно, щобы Соймъ галицкій посѣдавъ бѡльшій краєвый буджетъ до своєи автономичнои розпорядимости, щобы мавъ отвѣчального передъ собою намѣстника, найвысшій окремый трибуналъ касаційный и ширшу власть административну, судейску, шкѡльну, громадску и др. Остаточною же цѣлею сеи, безъ участи Русинѡвъ галицкихъ скомпонованои резолюціи, було: зломити расову гегомонію централѡвъ и на случай, єсли-бъ Чехамъ и другимъ коронным краямъ Долитавщины удалось прійти до бѡльшои независимости ѡтъ центрального парляментарного тѣла на основѣ историчныхъ своихъ правъ, що-бы и собѣ заняти бѡльше значуще становиско политичне въ державѣ.

„Польска резолюція“ дѡждалася однакожь въ 1872 роцѣ за кабинету кн. Аверсперга дуже трагичнои долѣ. Ей внесено вправдѣ на порядокъ дневный въ радѣ державнѡй, але централы нѣмецкй пѡдъ проводомъ Гербста умѣли єи въ анкетѣ такъ всесторонно окроити и такъ елястично скодификувати, що власнй єи родителѣ, т. є. польскй делегаты, не мали вже бѡльше охоты сягнути по неи рукою, а вдоволились натомѣсть, позабувши на Чехѡвъ, рѡжнородными концесійками въ користь власнои гегемоніи въ Галичинѣ. Въ наслѣдокъ того пѡшла славна резолюція въ непамять и нѣхто не дбавъ про неи навѣть и пѡдъ тй лѣпшй часы, коли передъ шести роками, по вступленю Чехѡвъ до парляменту вѣденьского, знищено въ Долитавщинѣ гегемонію централѡвъ нѣмецкихъ, а керма конституційна перейшла въ руки сполученыхъ Славянъ и клерикально-консервативныхъ партій. Резолюція лежала собѣ спокѡйно въ коши, окровна ножицями Гербста, а делегаты польскй, радуючись, що rząd sprzyja krajowi, утѣшались плодами утилитарнои политики. Докоры, якй за таку недбалѡсть про мниму автономію краєву хвилево долѣтали до ушей польскихъ делегатѡвъ изъ стороны бѡльше сангвиничного загалу польского, не мѣшали нѣ трохи ихъ выгѡднои политичнои акціи, противно навѣть удостоились они по скѡнченѡй шестилѣтнѡй кампаніи парляментарнѡй вотумѡвъ довѣрія ѡтъ того-жь самого загалу польского.

Доперва въ послѣдныхъ тыжднихъ, коли покѡнчено выборы до повои рады державнои и докладнѣйше обчислено силы обохъ головнѣйшихъ сторонництвъ парляментарныхъ въ радѣ державнѡй — доперва тогды ѡтжила на ново давно забута претенсія польскихъ делегатѡвъ придбати Галичинѣ якесь выимкове окремѣшне становиско въ Долитавщинѣ. Импульсъ до сего выйшовъ изъ стороны сполученои лѣвицѣ, котра, дочисливши лишь 230 голосѡвъ для себе и забанувавши дуже за утраченою расовою гегемонією, перша пѡднесла проєктъ, наділити Галичину и Дальматію окремымъ, выимковымъ становискомъ въ радѣ державнѡй, а именно такимъ, посредствомъ котрого тй два коронній краѣ були-бы выключенй ѡтъ повнои ингеренціи до богато справъ Долитавщины.

Рахунокъ проєкту сего простый. Ото сполучена лѣвиця хотѣла-бъ за цѣну такои „Extrawurst“, киненои симъ двомъ краямъ, прійти назадъ до свого старшованя надъ лишною частиною Долитавщины и ненавистнымъ Чехамъ та Словѣнцямъ ѡтвдячити съ процентомъ утрату давнѣйшого традиційного Ельдорада. Сей политичный не безъ хитрости обдуманый шахъ мавъ-бы вдоволити и вовка тевтоньского и козу галицку.

Проєктъ сей, пѡднятый лѣвицею, стався нынѣ предметомъ дискусіи всеи австро-угорскои прасы. Рѡжнородній органы партійній толкуютъ о нѣмъ якъ найрѡжнороднѣйше, хвалятъ и гудятъ єго ѡтповѣдно до интересу, якій зъ змѣненои ситуаціи парляментарнои мѡгъ-бы для ихъ сторонництва выплысти. Найчуднѣйшимъ зъявищемъ при тѡмъ єсть алярмъ, якій пѡдняла одна часть рускои прасы, котра въ зреализованѡмъ проєктѣ добачае навѣть задатокъ на реставрацію историчнои Польщѣ. И ѡтъ якъ-разъ та обставина спонукуе и насъ розѡбрати цѣле се дѣло объективно и порѣшити питанье, чи въ загалѣ проєктъ надѣлити Галичину выимковымъ становискомъ въ Долитавщинѣ дався-бъ зреализувати и якй наслѣдки були-бы зъ такого зреализованя для австро-угорскои державы и другихъ коронныхъ краѣвъ, а остаточно о скѡлько мѡгъ-бы ѡнъ дѡймити насъ Русинѡвъ галицкихъ, котрй ачейже въ першѡй линіи интересованй, першй посѣдаемо право высказати о нѣмъ нашъ судъ и пѡсля того справити наше дѣланье въ найблизшихъ часахъ.

Боляка вытяти и выпечи!

II.

Доносъ и клевета — се, по пересвѣдченю всѣхъ честныхъ людей, дуже негѡдне оружіе въ прасѣ. А тымчасомъ въ ворожихъ народнѡй идеи органахъ рускихъ якъ же часто можна стрѣтитись съ такимъ оружіемъ! Бачится, якъ коли-бъ засада: „denuntiare et calumniare audacter — semper aliquid haeret“ була моттомъ приписанымъ дрѡбненькими буквами пѡдъ товстымъ заголовкомъ сего або того органу.

Пѡдъ доносами мы розумѣемо такй плоды пера журналиста, котрй — не выключаючи знаменъ клеветы — вымѣренй на то, щобы чи то на одну особу, чи на громадку людей, чи й на цѣлу партію однаково мыслячихъ людей, стягати якйсь законнй прикрй мѣры, накликувати на нихъ полицію, будити противъ нихъ недовѣріе дотычныхъ властей, и т. д. Такихъ доносѡвъ въ органахъ ворожихъ „народовцямъ“, на поодинокй особы и на весь загалъ, дуже богато. Такому „Слову“ або „Проломови“ написати, що Русины-народовцѣ, яко загалъ, „индеферентисты“, „соціялисты“, „нигилисты“, ба навѣть „анархисты“, — приходится лекше, якъ разъ вкусити булочки съ масломъ. Угрызеня совѣсти у нихъ нема, бо они повнятъ тымъ свою службу, обавы передъ якоюсь отвѣчальностею такожь нема, бо коли пишеся загально, не наводячи именъ, нѣхто поодиноко не може за собою обстати и зневолити редакцію ѡткликати клевету. Тутъ може интервеніювати хиба одна ц. к. прокураторія державна — и справдѣ лучився минувшои зимы дуже характеристичный выпадокъ, що ц. к. прокураторія бачилася змушеною сконфискувати вступну статію „Слова“ не за що инше, якъ за то, що тамъ всѣхъ Русинѡвъ-народовцѣвъ въ дуже тривіяльный сосѡбъ трактовано яко „нигилистѡвъ“, а до „народовцѣвъ“ належитъ же съ малыми вынятками загалъ руского духовенъства и (ще съ меншими вынятками) загалъ всякихъ державныхъ урядникѡвъ рускои народности. По тѡй конфискатѣ змѣнено такгику о тѡлько, що не говорится вже, якъ то кажутъ, просто зъ моста: „народовцѣ — нигилисты та анархисты“, а кажеся н. пр. такъ: „мы не солидаризуемся съ програмою анархистовъ“ (гл. „Нов. Проломъ“ ч. 243 зъ 8 (20) червня 1885, стор. 2, стовпець 1), а зъ цѣлого содержаня статіи вже видко, кого редакція маѣ на думцѣ.

Коли такй доносы о „нигилизмѣ та анархизмѣ Русинѡвъ-народовцѣвъ“ брати выключно зъ теоретичнои стороны, то можна-бъ ще всяко судити; можна-бъ казати: „нехай собѣ пишутъ, коли имъ такъ выпадаѣ; тамъ далеко, де нашихъ ѡтносинъ не знаютъ и де справдѣ суть нигилисты та анархисты, де самого царя убили, тамъ можутъ повѣрити, що и у насъ они суть и длятого потрѣбно мати тутъ когось, хто-бы на той небезпечный елементъ для державъ въ загалѣ дававъ позѡръ; але тутъ дома, нѣхто чей-же тому не повѣритъ, бо у насъ же нигилизму та анархизму и слѣду нема; знала-бы прецѣнь щось о тѡмъ полиція, знали-бъ староства повѣтовй; анархисты кинули-бъ десь якусь бомбу, когось заштилетували-бъ, обрабували-бъ почту, пѡдкопались-бы пѡдъ касу державну, и т. д.“ Але-жь сю рѣчь треба розважати и зъ стороны практичныхъ наслѣдкѡвъ, а представится она намъ далеко инакше. Треба взяти на увагу, якй нынѣ часы. Иде, котится тяжкимъ валомъ реакція въ монархичныхъ державахъ; на кожде порушенье съ признакою хочь-бы дрѡбочку революційною, звертаеся нагле тысячь очей Аргуса-полиціи, а при такѡмъ станѣ буває и такъ, що муха привиджуеся воломъ. „Анархистъ“ — слово дуже страховидне для „имущихъ власть“, а де зачуеся звукъ того слова, туда летитъ тысячь шпіонѡвъ и жандармѡвъ и вже не такъ скоренько уступлятъ зъ того мѣсця, все и у всѣмъ будутъ нюхтѣти за вонею „анархизму“, и въ хатѣ, и въ школѣ, и въ церковнѡй проповѣди, и въ читальни, скрѡзь. А що тогды? Не выходитъ на таке саме, якъ съ тымъ дурнемъ-хлопчиною, що на злѡсть сестрицѣ, що не хотѣла съ нимъ бавитись, батькѡвску хату пѡдпаливъ?

И справдѣ доносы на тематъ выгрѣтого въ фантазіи „нигилизму та анархизму“ мѣжь Русинами въ звязи съ звѣстными доносами покѡйного „Руского Сіона“ почали вже на стѡлько приносити плодѡвъ, що вороги народно-руского розвою користуются ними — очевидно mala fide — яко свѣдоцтвомъ зъ стороны компетентнои, бо все-жь таки зъ стороны однои частины галицко-рускои прасы. Коли бл. п. дръ Іосифъ Шуйскій въ своѣй книжцѣ „Polen und Ruthenen in Galizien“ схарактеризувавъ молодѣжь галицко-руску въ той спосѡбъ, що одна єи частина переймаеся идеями православными и цареславными, а друга нигилистичными, то ворожѣ народовцямъ органы галицко-рускй нынѣ вповнѣ потверджуютъ се выреченье, бо зъ одной стороны протегуютъ авантурничѡсть тыхъ молодикѡвъ-академикѡвъ, що ѣдутъ на ювилей до Петербурга и наражаются на утрату студій (якъ коли-бъ у насъ не потрѣбно було якъ найбѡльше людей интелигентныхъ на виднѣйшихъ становищахъ), а зъ другои стороны другу частину клеймуютъ пятномъ „нигилизму та анархизму“, — ба, не саму тую молодѣжь, а всѣхъ „народовцѣвъ“. При послѣдныхъ выборахъ клейма того першій разъ ужили вже вороги нашй, агитуючи противъ кандидатѡвъ рускихъ, — а хто тому виненъ, чи не самй редакторы „Слова“, „Пролома“ e tutti quanti?! „Нов. Проломъ“ (въ ч. 246 зъ 1 л. липня, стор. 3, стовп. 3) пише: „общеизвѣстно, що *фонетическое правописаніе — первый шагъ до нигилизма*“. Таку рѣчь може написати лишь чоловѣкъ або зъ ума збитый або — не хочемо выповѣсти дотычного слова, — бо все-жь таки „общеизвѣстно“, що „нигилисты“ россійскй не пишутъ фонетикою, але тою самою етимологією, що п. Катковъ, а красною ще, якъ п. Марковъ и п. Площанській, а коли нѣ одинъ Сербъ не пише нынѣ етимологією, а радикальною фонетикою, то годѣ чей за то всѣхъ Сербѡвъ называти „нигилистами“.

Коли такъ органы ворожй народовцямъ все и всюды денунціюютъ ихъ, черезъ що, якъ мы се показали, терпитъ загальне добро Галицкои Руси, — тожь тѡлько съ глубокою вдячностею муситъ кождый патріотъ рускій приняти заявленье дра Омеляна Огоновского, зложене у Вѣдни въ письмѣ pro memoria Е. Ексц. министру гр. Таффе, що голошенье будьто-бы Русины-народовцѣ були ворогами державы и церкви, соціялистами и нигилистами, єсть — клеветою. Се заявленье було конечностею въ нынѣшныхъ тяжкихъ для Галицкои Руси часахъ, а зложити таке заявленье поручили дру Ом. Огоновскому передовй патріоты львѡвскй. Що се заявленье не на руку пп. редакторамъ „Слова“ и „Нов. Пролома“ и що они кидаются съ пекельною фурією на свѣтлого и неустрашимого патріота, — се рѣчь зовсѣмъ природна: такого заявленя, такого dementi своихъ доносѡвъ они не можутъ похвалити. Тожь и не диво, що „Слово“ (въ ч. 60 зъ 18 л. червня стор. 1, стовп. 4) пише: „Дивныи дива на свѣтѣ: *священникъ* принужденъ очищати партію, къ которой принадлежитъ, слѣдовательно и себе, отъ подозрѣній въ *со-*

ціялизмѣ и *нигилизмѣ!*“ Очевидно, що „дивныи дива“ и вамъ, господинове, они не на руку, псуютъ вамъ интересъ, але що-жь робити? — дръ Ом. Огоновскій належитъ до тыхъ людей, що на першомъ мѣсци ставитъ salus reipublicae и возьме на себе и незнати якъ тяжке бремя, коли того чи то весь народъ чигромада честныхъ патріотовъ отъ него зажадае. Се вже грѣхи его житя — а судити его за тіи грѣхи не вы, господинове, маєте право, а народъ, громада и исторія!

Якъ понижаючими достоиньство прасы и шкодными для загалу суть доносы на цѣлѣ групы людей, такъ рѣвно понижаючими и шкодными суть доносы на поодинокѣ особы. На жаль, въ одной частинѣ галицко-рускои прасы не хибуе и на того рода благодати. По поводу одного слова „Спаси-Біг“, увитого зъ зелени на стѣнѣ въ сали львовского воспиталища дѣвочого, „Слово“ и „Нов. Проломъ“ поднесли такій гвалтъ, якъ коли-бъ небо на нихъ валилося. Нѣхто не взявъ-бы того за зле, коли-бъ тіи органы вдалися въ критику правописи и высказали свою гадку въ користь принятои въ нашихъ школахъ етимологичнои правописи, — але-жь они замѣсть того гей-же кричати на тематъ „нигилизму“. Учительку воспиталища, панну Ш—ръ, котра съ повнымъ посвященьемъ працює въ воспиталищи, взято въ звязь съ п. Драгомановымъ; сказано о нѣй, що „головка у неи нахилена до баламутныхъ мрій“, що она „мякша народовчиха, чѣмъ самъ Драгомановъ“ и т. д. (гл. „Слово“ ч. 65, стор. 3). Ба не конець на томъ. Въ слѣдуючомъ (66) числѣ „Слово“ въ статейцѣ п. заг. „Украиньскій гость“ допускаеся по поводу того-жь слова „Спаси Біг“ доносу на нашого писателя п. Александра Коniского зъ Кіева, котрый переѣздячи черезъ Львовъ на купелѣ, загостивъ на испытъ до воспиталища. То слово „Спаси Біг“, кажутъ, приготоване въ привѣтъ п. Коniского. Ergo „дѣло немного подозрительно“ — и нужь — ad usum россійскои полиціи — подозрѣвати, що „п. Коniскій предпринимаючи далекое путешествіе въ Галичину должно быть маетъ якуюсь важную цѣль а можетъ быти и миссію“, нужь дивуватися, длячого львовска полиція п. Коniского не „выдаляетъ изъ Львова“ и т. д.

Просто не хочеся вѣрити, читаючи такій рѣчи, чи се въ привидѣ, чи на явѣ. Якъ можутъ люде писати и печатати такій простій доносы?! На то треба справдѣ вже людей „збитыхъ прозою житя зъ яснои пути народнои“...

Але-жь тутъ ходитъ о честь цѣлои прасы рускои, о честь цѣлои интелигенціи галицко-рускои, — и они повинні зносити все то холоднокровно? Нѣ, боляка вытяти и выпечи!

Справозданя зъ выборовъ.

Выборъ посла въ округѣ Бучачь-Чорткѣвъ. *Пигшутъ намъ*: Якъ въ цѣломъ краю рускомъ, такъ и въ нашомъ выборчомъ округѣ, выпали правыборы для насъ Русиновъ некористно. Выборцями по селахъ тутешныхъ, съ малими выимками, выйшли залежні войты, продайні „Микаты“ и жиды посесоры та экономы. Тымъ чиномъ мы знали довго на передъ, що нашъ рускій кандидатъ не перейде и що честь посольска въ нашомъ округѣ останеся дальше при панови Воляньскомъ, будь онъ собѣ ще незгоршимъ посломъ, якъ доистинно есть. Не надѣялись мы однакожь, абы въ самъ день выбору посла, коли выборцѣ зъѣхалися одні до Бучача, другі до Чорткова, шансы выбору п. Воляньского такъ сильно захиталися. Селяне выборцѣ, по большой части люде незнакомі съ собою, побачившись зъ близька, почали порозумѣватись и такъ рѣзко заявили свою волю, выбрати посломъ руского кандидата, що сторонники п. Воляньского, мусѣли надъужити всѣхъ способовъ правныхъ и неправныхъ, щобы побороти кандидата рускаго.

Урядово оголошено, що выбраный посломъ въ округѣ Бучачь-Чорткѣвъ есть п. Воляньскій, що онъ достався въ Чортковѣ голосовъ 110 а въ Бучачи 168. Нехай буде и такъ! Нашому рускому кандидатови записано всего 115 голосовъ, за то онъ и упавъ. Только мы радѣ бы були довѣдатися, хотьбы лишь приватно, а де-жь подѣлися голосы решта управленыхъ — якихъ пятьдесяти або й больше выборцѣвъ? Они не отдали своихъ голосовъ на жадного кандидата, отповѣдятъ намъ, тому и не вписано ихъ. Правда ваша панове, — але скажетъ ще слово, длячого тѣ выборцѣ повздержалися отъ голосованя? Абы вамъ лекше стало, то мы за васъ отповѣмо. Длятого богато выборцѣвъ не голосувало, бо вы ихъ застрашили, бо вы въ Бучачи дозволили извергамъ мѣскимъ жидамъ честныхъ селянъ-выборцѣвъ, котрі свой голосъ давали на рускаго кандидата, въ самой сали выборовъ, подъ окомъ п. старосты, ганьбити, бити, душити, а въ Чорткові селянъ спокойныхъ на цѣлый часъ выборѣвъ арештували а самыхъ выборцѣвъ тероризували. Всѣ тіи выборцѣ, котрі повздержалися отъ голосованя, мали сталый замѣръ, свой голосъ отдати на рускаго кандидата, але не мали отваги поддатися всѣмъ мукамъ, якій для нихъ були приготованій, длятого волѣли здорово до дому повернути, не зробивши жадного ужитку зъ права голосованя.

Припустѣмъ, що неголосуючихъ выборцѣвъ було всего лишь 50, а певно, що всѣ они, хотѣли свой голосъ дати на рускаго кандидата, то въ такомъ разѣ, кандидатъ рускій бувъ-бы мавъ, не 115 голосовъ, але 165. Треба ще отобрати п. Воляньскому зъ его голосовъ якихъ 16 до 20, котрі комисія въ Бучачи записала на него неправно, такъ примѣромъ голосы поданій на подставѣ повномочія, або такі, коли селянинъ выборець сказавъ имя а назвиска не подавъ, або голосы большихъ посѣдателѣвъ Коронця и Залѣщикъ малыхъ, — то тогды показалось бы що п. Воляньскій отримавъ не больше, якъ 260 голосовъ разомъ, отже перемогъ рускаго кандидата — всего 48 голосами!

Тыхъ 48 голосовъ богато коштували — грошей и труду, певно о много больше, якъ блаженныхъ лѣтъ давнѣйшихъ...

На останокъ позволимо собѣ пророкувати на будуще: п. Воляньскій за 6 лѣтъ, коли охоче ще дальше бути выбранымъ на посла, не купитъ вже хлопского голосу за 10 зр., хиба за 100 або 1000 зр., а то буде трохи за дорого — и для него. Люде по селахъ вже въ нашихъ сторонахъ прозырають, опамятуются, дасть Богъ, за якихъ колька лѣтъ, нашъ подольскій народъ, подобно якъ подгорскій, постоитъ сильно за своимъ правомъ, и не дасть себе звести нѣякими, хочьбы и якъ штудерно придумаными штучками!

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Полудневo-славяньска политика Штросмаера и голосы прасы о ньй.*) Отъ довшого часу проявляе дѣяльный епископъ діяковарскій І. Штросмаеръ змаганя надати становищу полудневои Славянщины въ Австріи нове направленье. Стремитъ онъ именно до консолидаціи полудневo-австрійскихъ Славянъ, до вызволеня ихъ зъ подъ переваги Угорщаны, до злученя ихъ въ одну цѣлость подъ взглядомъ религійнымъ, однымъ словомъ до вытвореня въ полудневой части монархіи австрійскои сильного, самосвѣдомого, сконсолидованого и въ широку автономію выпосаженого славяньского елементу. До сеи цѣли маe вести передъ всѣмъ вылученье Хорватіи зъ звязи краѣвъ короны св. Стефана и сполученье Хорватіи и Славоніи тѣсною звязею съ Дальматією и Истрією зъ одной а зъ Босніею и Герцеговиною зъ другои стороны. Кромѣ сего стремитъ епископъ діяковарскій и до религійного сполученя полудневославяньскихъ народовъ и въ той цѣли мавъ онъ зноситись съ задунайскими и засавскими Славянами, бажаючи приєднати ихъ для римско-католицкои церкви. Самі политично-религійні пляны Штросмаера розкрывае перебуваючій отъ довшого часу на его дворѣ белгійскій публицистъ Лявелей, въ своѣй довгой кореспонденціи до послѣдного числа „Revue de deux mondes“. Белгійскій публицистъ не знаходитъ доволѣ похвальныхъ словъ для такихъ змагань Штросмаера; онъ называе его навѣть славяньскимъ Бисмаркомъ и вѣщуе его политичнымъ тенденціямъ свѣтлі результаты, добачаючи въ нихъ великій хосенъ такъ для Славянщины, якъ и для австрійскои монархіи. Кореспонденція Лявелея вызвала однакъ въ нѣмецкой прасѣ дуже строгу критику, дотычачу такъ кореспондента самого, якъ и еп. Штросмаера. Найсильнѣйше подноситъ въ той справѣ голосъ монахійска „Allg. Ztg.“. Если-бы белгійского публициста, пише она, не ошоломила була зовсѣмъ гостинность Штросмаера, и не приневолила его глядѣти на рѣчи и относины крозь окуляры его гостинного господаря, то спознавъ-бы онъ напевно, що политична програма Штросмаера, на случай переведеня ея въ дѣйстность, довела бы не до скрѣпленя, а окорше до розкладу монархіи. Вылученье Хорватіи зъ звязи краѣвъ угорскои короны значило-бы только, що отлученье сего краю отъ Австріи въ загалѣ, такъ якъ Угорщина ужіе всякихъ, навѣть найризиковнѣйшихъ средствъ, щобы не допустити до такои перемѣны въ складѣ краѣвъ короны св. Стефана, а ити Угорщинѣ на перекоръ, значило-бъ довести до потрясеня до самого грунту особъ, на котрыхъ опираесь цѣла монархія. Въ стремленіяхъ религійныхъ Штросмаера добачае „Allg. Ztg.“ такожь велику неконсеквенцію. Епископъ діяковарскій хоче одноцѣлости религійнои — ну добре, однакъ при томъ не повинна большость и то значна большость подчинятись меншости. Аджежь Сербы, Босняки, Болгары — усѣ православнѣ, якжежь можна жадати отъ нихъ, щобы они за для одныхъ Хорватовъ приступили до римскои церквы; вже сама консеквенція вымагала-бы, щобы Хорваты приняли вѣру православну, чого розумѣеось Штросмаеръ, яко католицкій епископъ проэктувати и не хоче и не може. Посля информацій „Allg. Ztg.“ не вѣнчались змаганя Штросмаера въ томъ взглядѣ по жаданымъ результатомъ; на его листы пастирскі, высланій за Дунай и за Саву, получивъ онъ богато отповѣдей, мѣжь иншими зъ Босніи и зъ Дальмаціи отъ епископа въ Задарѣ, въ котрыхъ протестуесь сильно противъ отнятю полудневымъ Славянамъ православія. Въ той неудачи добачае „Allg. Ztg.“ першій крокъ до дальшихъ неудачь въ зреализованю политики Штросмаера. Въ конци протестуе згадана газета противъ замѣтовъ Лявелея що до наношеныхъ угорокимъ елементомъ Хорватамъ кривдъ, именно же на поли національномъ, бажаючи Фламандамъ въ Бельгіи такои свободы, яку маютъ Хорваты отъ Угровъ. Поминаючи екстремнѣ погляды публициста белгійского зъ одной а нѣмецкои прасы зъ другои стороны, мы не можемо незамѣтити, що политика и поступованье Штросмаера, то только одна зъ тыхъ численныхъ дорогъ, якими иде теперѣшна политика Австріи на балканьскомъ повостровѣ. Поминувши квестію Хорватіи и Славоніи, котрыхъ то краѣвъ нѣхто и не думае отрывати отъ звязи краѣвъ Угорскои короны, признати мусимо, що сучасна политика Австріи стремитъ такожь до вытвореня сильного а собѣ прихильного елементу славяньского на полудни, и що политика тая ледви чи обмежаесь мимо всякихъ урядовыхъ дементій лише на Дальмацію, Боснію и Герцеговину Мы доносили попередно про подорожь министра Каляя до Босніи на отворенье желѣзницѣ зъ Сараева до Мостару, про промовы, якій державъ онъ до вытавшихъ его депутацій а мѣжь иншими и до журналистовъ. Мы подносили такожь и всѣ стараня, якихъ докладае австрійске правительство, щобы заведеньемъ пожиточныхъ институцій и отараннымъ полагодженьемъ важнѣйшихъ справъ краевыхъ пріеднати собѣ симпатію населеня Босніи и Герцеговины, а посередно може и симпатію населеня пограничныхъ полудневыхъ краѣвъ якъ пр. Альбаніи. Поступованье Штросмаера иде подъ симъ взглядомъ рѣвнобѣжно съ поступованьемъ Австріи. Недавно донесли газеты о подорожи Штросмаера до Белграду въ цѣли управильненя религійныхъ относинъ тамошныхъ католиковъ, теперь доносятъ о приготованяхъ въ столици Сербіи для принятя Каляя. Зважившы дальше всѣ проекты що до трактатовъ торговельныхъ съ Сербією, що до полученя сербскихъ желѣзниць съ боснійскими; зважившы часть поѣздки Миляна до Австріи, его конференціи подчасъ пештеньскои выставы съ австрійскими министрами побачимо, що Австрія теперь больше може, якъ коли небудь, занята веденьемъ политики на балканьскомъ повостровѣ, що отже и политика Штросмаера лише яко отгомонъ сеи политики уважатись може.

ЗАГРАНИЦЯ.

Нѣмеччина. Посля „Nordd. Allg. Ztg.“ приняла правнича комисія одноголосно внесенье Прусъ, дотыкаюче справы брауншвайгского князѣвства, жадаюче выключеня кн. Кумберляндского отъ сего престола. Дня 2 с. м. внесенье то мало прійти на повне засѣданье рады звязковои. Результатъ въ сѣй справѣ ще незвѣстный, однакожь якъ вже можна судити зъ отзывовъ берлиньскои прасы, рада звязкова ледве чи схоче спротивитися бажанямъ кн. Бисмарка. Соймъ брауншвайгскій зостався дня 1 с. м. отроченый на часъ необмеженый; передъ тымъ отчитавъ министеръ Герцъ переписку съ кн. Кембриджъ, котрый маe претенсіи до регенціи и опѣкуньства взглядно и наслѣдства престола брауншвайгского. — Въ дѣлѣ обсадженя альзатоко-лотарингского намѣстництва доносятъ зъ Штрасбурга, що на посаду сю назначеный котрыйсь прускій князь а тымчасомъ веденье всѣхъ справъ намѣстництва буде поручено министрови Гофманови. — Станъ здоровя нѣмецкого цѣсаря поправився въ купеляхъ вже о стольке, що онъ не лишь выѣзджае, але и пѣшки выходитъ на проходъ. Такъ само поправився и станъ здоровія кн. Бисмарка.

Италія. Криза министерска въ Италіи вже по части залагоджена; Депретисъ обнявъ теку министра дѣлъ заграничныхъ на мѣсце Манчинього, а министромъ правосудія зостався Таяни противъ волѣ тыхъ либераловъ, котрі не хотѣли, щобы министромъ правосудія бувъ адвокатъ и котрі радше були-бы видѣли, щобы въ складъ нового кабинету вошли люде тыхъ самыхъ стремлень политичныхъ що и они. Складъ теперѣшного кабинету есть однакожь лишь провизоричный, якъ вже видко не лишь зъ того, що Депретисъ самъ заявивъ, що онъ лишь провизорично обоймае теку министра дѣлъ заграничныхъ, але такожь и зъ проекту, якій выготовлено на случай твореня нового кабинету. По новомъ скликаню парляменту маe именно италійске правительство переобразуватися. Въ проектѣ сѣмъ сказано именно, що кромъ утвореня окремого министерства скарбу и министерства почтъ и телеграфовъ маe ще бути утворене министерство президента министровъ, котре буде мати головный надзоръ надъ цѣлою управою и до котрого будутъ належали справы якъ н. пр. справы ордеровъ, именованя урядниковъ и т. д. — Въ ватиканьскій политицѣ — коли можна повѣрити донесенямъ заграничныхъ газетъ — настала або бодай заповѣджена якась важна змѣна. Парискій „Matin“ и нѣмецка „Voss. Ztg.“ доносятъ, що папа Левъ XIII постановивъ зближитися до италійского правительства. По зненацѣю папскои держави постановило було италійске правительство въ 1871 р. законъ, котрый гварантуе папскому престолови повну независимость духовну и церковну а саму особу папы признае ненарушимою, признае ему певні права суверенности и для его удержаня вызначуе ему $3^1/_2$ мил. лиръ якъ такожь посѣданье Ватикану, Латерану и т. д. Закона сего не хотѣли признати анѣ папа Пій IX, анѣ Левъ XIII, хочь сей послѣдный, коли бувъ ще кардиналомъ, показався досыть прихильный для италійского правительства, що було такожь причиною, що италійске правительство не ставило жадныхъ перешкодъ при его выборѣ на папу. Зоставши папою, Левъ XIII станувъ въ опозиціи до правительства и вытревавъ въ нѣй сѣмъ лѣтъ. Коли теперь побачивъ, що жадна зъ державъ не думае воскресити свѣтску державу папъ, мавъ Левъ XIII постановити помиритися съ правительствомъ италійскимъ и пріймити его гварантію а то тымъ больше, що нема великихъ выглядовъ, щобы зъ Франціи якъ доси вплывали значні доходы. Такі отже вѣсти подаютъ наведені газеты. Причину до сихъ вѣстей подавъ слѣдуючій случай: Въ Римѣ выходила клерикальна газета „Journal de Poen“, котрои редакторомъ бувъ Henri Houx, котрый безъустанно нападавъ въ своѣй газетѣ на италійске правительство. Коли отже папа бачивъ, що вся его дипломатія не може довести до якои змѣны и що жадна держава европейска не стае въ его оборонѣ и не мѣшаеся до внутрѣшныхъ справъ италійскихъ, постановивъ отже змѣнити дотеперѣшну свою политику и приказавъ застановити выдавництво згаданои газеты. Редакторъ ей пише самъ до Gaulois, що на жаданье папы мусѣвъ уступити, а то длятого, що „папа постановивъ змѣнити дотеперѣшну политику“; така сама судьба чекае такожь и газету „Univers“ а то длятого, щобы клерикалы не вели политики на свою руку. Колько на сихъ вѣстяхъ есть правды, трудно ще нынѣ сказати; то здаесь однакожь певнымъ, що въ политицѣ ватиканьской настала певна змѣна хочь може и не така, якъ повыше описана, котрой вже теперь „Osservatore Romano“ заперечуе.

Англія. Политика кабинету Сальоберого зачинае чимъ разъ больше на явъ выступати, хочь ще доси не зазначила зовсѣмъ ясно своеи дороги. „Morning Post“, спеціяльный органъ Сальоберого характеризуе политику нового кабинету словами, якій Сальоберi высказавъ въ Карльтонъ-клюбѣ при повитаню своихъ приклонниковъ. Онъ сказавъ тогды: „Лишь жадна политика боязлива; така була-бы нерозумна а може и злощастна“. Кабинетъ постановивъ отже якъ видко поступати смѣло и енергично. Дальшою точкою програмы маe бути якъ найскорше поднесенье питаня, въ якій способъ можна-бы поднести подъупавшу торговлю и хлѣборобство. Въ сѣй цѣли мавъ новый кабинетъ постановити взятися до смѣлого розслѣдженя, чи небезпосередні податки стоятъ до посередныхъ въ добромъ и справедливомъ отношеню и чи свобода торговля дасться дальше удержати. Що до сеи послѣдноі то згадана газета каже, що Англія повинна зо всѣми своими колоніями утворити одну область торговельну, а тогды була-бы зовсѣмъ независимою отъ цѣлого свѣта и могла-бы спокойно чекати, доки другі державы не знижатъ або не зменшатъ цла. Що до поступованя въ справѣ єгипетскої и афганьскої, то не знати ще, якъ кабинетъ новый задумае поступати; лордъ Меннероъ заявивъ лишь, що задачею правительства буде завести порядокъ середъ хаосу въ Єгиптѣ и зробити разъ конець напруженымъ отношенямъ въ Афганистанѣ. Въ справѣ Афганистану мавъ россійскій амбасадоръ Шталь дня 1 с. м. довшу конференцію съ лордомъ Сальоберимъ. Говорятъ, що предметомъ сеи конференціи були дальшій переговоры въ дѣлѣ афганьского конфликту. Що до Єгипту, то доноситъ знову „Observer“, що новый кабинетъ розпочавъ переговоры съ Туреччиною о угоду, на подставѣ котрои Порта мала-бы дати отповѣдну силу военну для удержаня порядку въ Єгиптѣ а Англія мала бы лишь надзоръ надъ администрацією. — Становище ирляндскои партіи стае чимъ разъ сильнѣйше въ англійскомъ парляментѣ; такъ торисы якъ выги стараютоя еи собѣ позыскати. Великои ваги есть побѣда, яку оя партія отнесла въ справѣ обсадженя архіепископства въ Деблинѣ. На посаду сю бувъ призначеный первѣстно правительственный кандидатъ дръ Мирane зъ Сидней, котрый ще 22 червня мавъ станути въ Римѣ. Тымчасомъ папа заименувавъ на се становище ирляндского кандидата народного дра Вальша. Говорятъ, що именованье се наступило въ неприхильности папы для нового кабинету консервативного и его политики, котра зо взгляду на Италію есть для Ватикану дуже некористною.

Сербія. До „Pol. Corr.“ доносятъ въ Белграду, що заразъ съ приѣздомъ короля Миляна до Сербіи розпочнутоя нарады надъ предложеніями, котрі маютъ бути внесені на найблизшой каденціи окупштины, котра по всѣй имовѣрности збереся доперва съ кінцемъ вересня с. р. Найважнѣйшимъ зъ сихъ предложень маe бути заведенье монополю тютюну. — Въ справѣ доставы арматъ для Сербіи, о котрой мы свого часу доносили, що она мимо далеко користнѣйшихъ условій поставленыхъ зо стороны австрійскихъ и нѣмецкихъ фабрикантовъ доталась въ руки француза Банжа, постановивъ комитетъ артилерійный потягнути министра войны до отвѣчальности за самовольне заключуванье угоды. Въ дѣлѣ отношень Сербіи до Россіи пишутъ деякі россійскі газеты а особливо „Варш. Дневникъ“, що они суть дуже напружені и що треба богато условій выконати, щобы они знову направилися. Условіями сими мали бы головно бути: покликанье назадъ прогнаного митрополита Михаила и отданье правительства въ руки Ристича. О скольке намъ звѣстно, пише въ сѣй справѣ „Presse“,

то ôтношеня межи Россіею а Сербіею не маютъ жадного небезпеченьства, до усуненя котрого треба-бы ажь такихъ трабантôвъ панславизму. А коли-бъ вже ôтношеня були дѣйстно не конче добрѣ то вже найменше причинились-бы до ихъ полѣпшеня „условія“ ставленій россійскою прасою.

Персія. О заведеню перского посольства въ Берлинѣ доносятъ зъ Тегерану: Сими днями мае выѣхати зъ Тегерану шейхъ Мошинъ-ханъ Моинъ-ель-Мулкъ, перскій посолъ въ Константинополи, перебуваючій теперь въ столици рôдного краю. Цѣль его выѣзду есть слѣдуюча: Разъ мае Мошинъ-ханъ навязати ôтношеня съ Нѣмеччиною въ справѣ основаня въ Берлинѣ перского посольства, а ôттакъ мае просити нѣмецке правительство, щобы оно выслало до Персіи кôлькохъ официрôвъ для науки перского войска а крôмъ сего мае ще набрати певне число урядникôвъ до рôжныхъ галузей державнои управы. Мошинъ-ханъ мае такожь о те постаратися, щобы Нѣмеччина згодилася на предложеня Персіи, пôсля котрыхъ Англія, Россія и Нѣмеччина мали-бы ôттакъ взяти на себе посередництво межи Персіею и Туреччиною въ справѣ вытиченя перско-ту рецкои границѣ.

НОВИНКИ.

— **П. Володимиръ Качала** властитель техничнои лабораторіи въ Кіевѣ (сынъ о. Стефана зъ Шельпакъ) прислався на нашѝ руки 25 зр. нещасливôй родинѣ Махника въ Лисковатôмъ, про котру було писано въ новинцѣ п. заг. Щербата доля“ въ ч. 63 „Дѣла“.

— **Въ справѣ конфискаты „Нового Зеркала“** ôтбудесь въ понедѣлокъ дня 6 с. м. передъ ц. к. краевымъ судомъ карнымъ у Львовѣ яко трибуналомъ прасовымъ прилюдна розправа. Причиною конфискаты сеи були статіи, обговорюючѝ политичне становище Впр. митрополита Сильвестра Сембратовича. Початокъ розправы о год. 4 по полудни.!

— **Городенка погорѣла!** Дня 2 с. м. въ полудне выбухъ въ Городенцѣ въ хатѣ одного жида огонь зъ незвѣстнои доси причины и швидко стануло цѣле мѣсто въ поломеняхъ. Около 5 годины выгорѣла вже була цѣла середина мѣста. По поводу сильного вѣтру ратунокъ бувъ майже неможливый. Згорѣло около 600 домôвъ и до 5000 людей зôстало безъ стрѣхи и хлѣба; церкви и будынки правительственнѝ позôстали не нарушенѝ. На першу вѣсть о сѣмъ нещастю выслала президія намѣстництва староству въ Городенцѣ 2.000 зр. на першѝ потребы погорѣльцѣвъ. — О страшнôмъ тôмъ пожарѣ пишутъ намъ зъ Городенки: „О 1 год. по полудни заграли сумно дзвоны въ Городенцѣ а въ цѣлôмъ мѣстѣ роздався одинъ плачь и одинъ крикъ: „Горитъ! горитъ!“ Огонь повставъ въ заѣздного дому Тодруса Кугельмана и въ однôй хвили луна пожарна обняла цѣле мѣсто такъ скоро и такъ страшно, що о ратунку не було и мовы. Не тôлько середина мѣста, де мешкали выключно самѝ жиды, згорѣла, але огонь кинувся на захôдну часть передмѣстя, де самѝ мѣщане проживали и цѣлый добутокъ людскѝ замѣнився въ однôй хвили въ попѣлъ такъ, що — якъ то кажутъ — камѣнь на камени не позôставъ. Всѣ уряды и домы божѝ позôстали не нарушенѝ. Огонь знищивъ бôльше якъ 600 домôвъ, при чѣмъ не обôйшлось и безъ жертвы въ людяхъ. Пишучій Вамъ сѝ слова бачивъ на свои очи людей попеченыхъ на вуголь, а кôлько потерпѣло смерть въ пожарѣ або понесло тяжке ушкодженье, доси ще не звѣстно. Межи погорѣвшими есть до 200 родинъ христіяньскихъ и то людей найбѣднѣйшихъ, бо зарôбникôвъ або дрôбныхъ ремѣсникôвъ и симъ дасться теперь бѣда найбôльше въ знаки. Ратунку треба сильного и то заразъ, бо нарôдъ тысячами пôдъ голымъ небомъ и безъ одежи и куска хлѣба, а мѣсто ще догарае и дымъ взноситоя надъ нимъ до горы. Тому то всѣхъ добрыхъ людей просимо, щобъ поспѣшили намъ въ помôчь и обдарували чимъ небудь нещастныхъ погорѣльцѣвъ а всякѝ датки — хто що зможе — просимо присылати на руки о. Северина Левицкого, пароха рускаго въ Городенцѣ а Всевышнѝ вынагородитъ всѣмъ дателямъ сторицею. — *М. К.*

— **Ôтъ Крыницѣ** пишутъ намъ: Дня 9 (21) червня с. р. въ селѣ Тыличи ôткрыто торжественно читальню, головою котрои выбраный мѣсцевый душпастырь, о. Софроній Полянъскій. Громада надѣялася въ сей день бôльше гостей зъ Крыницѣ, однакъ несподѣвана злива перешкодила тому, черезъ що и програма вечера мусѣла змѣнитися.

— **Месть за голосованье.** При выборахъ въ Калуши голосувавъ священикъ Скоробогатый зъ Завадки за о. Сѣнгалевичемъ, пѣвець же зъ прилученого до Завадки села Болохôвъ, Олекса Сопель, пôйшовъ за голосомъ народа зъ окрестности, и ôтдавъ голосъ на п. Романчука. Той Ол. Сопель затягнувъ давнѣйше въ повѣтовôй касѣ ощадности въ Калуши позичку 100 зр. и сплачуе еи точнѣсенько ратами по 10 зр. якъ умовлено, и жаднои раты не спôзнивъ, але напередъ ще ихъ плативъ. Дѣдичеви изъ Завадки п. Коморницкому, котрый есть маршалкомъ рады повѣтовои и предсѣдателемъ дирекціи касы ощадности, не подобався сей „бунтъ“ хлопскій изъ стороны Олекса Сопля, więc aby go poskromić, дирекція повѣтовои касы ощадности выповѣдае ему залеглыхъ ще 50 зр. (Дотычне письмо мы бачили). Що не зъ иншои, якъ лише зъ повысшои причины, суть свѣдками Хаимъ Рейнгарцъ, котрый напередъ Сопеви говоривъ, що п. маршалокъ зробитъ ему збытка, и певна особа, котра о дискрецію просила. Сопель ôткликався до Выдѣлу повѣтового, пôдносячи, що каса повѣтова такими поступками негôдными пôдкопуе къ собѣ довѣріе. Побачимо, чи и яке наступитъ рѣшенье... Дуже сумно, що навѣть институціи публичнѝ, позôстаючѝ въ рукахъ нашихъ братей, не ино своеи поваги до агитацій надъуживаютъ, але и мстятся!

— **Чого то вже польскимъ ксендзамъ-езуитникамъ не захочуеся у насъ!** Село Тыличъ съ 1407 душами людности мае 1057 Русинôвъ гр. кат., 250 Русинôвъ рим. кат. обряду и 106 жидôвъ. Всѣ съ виимкою кôлькохъ, говорятъ звычайно по руски. Въ Тыличи есть такожь 2 клясова школа съ рускимъ выкладомъ, а все то дуже коле мѣсцевого польского пробощa, котрый всѣхъ и все радъ-бы мати латиньскимъ и польскимъ, хотѣвъ-бы и руску громаду сполонизувати и златинизувати, а доказомъ на то нехай послужитъ слѣдуючій фактъ. Въ другій день Великодня взывавъ ôнъ зъ амвоны нарôдъ, щобы сходився до него и пôдписувавъ петицію о польскій выкладовый языкъ въ школѣ для его выгоды и неуцтва, бо до нынѣ не научився нѣ рускои бесѣды нѣ письма. Люде не конче слухали диктатора-шовиниста; выбравъ отже двохъ своихъ людей и выславъ въ село збирати пôдписы на польскій выкладъ науки въ школѣ. Такъ пôдписану (?) петицію ксёндзъ выславъ до краевои Рады школьнои въ надѣи, що тамъ заразъ послухаютъ его и зроблятъ, якъ ôнъ хоче и диктуе. Коли такъ есть, то громадяне Тылича повинѝ внести контръ-петицію, доказати, що петиція польского ксёндза есть по просту баламученьемъ громады и школьныхъ властей. Ось якими дорогами доходятъ польскѝ шовинисты до польского языка выкладового въ рускихъ громадахъ и школахъ! Пильнуйся-жь, честна руска громадо въ Тыличи, щобы потôмъ не було за пôзно! Коёндзъ забувъ вѣдай, що право постановляти о выкладовôмъ языцѣ въ школѣ належитъ до репрезентація громады въ ѣй радѣ. *Очевидець.*

— **Въ Чернôвцяхъ** арештовано сими днями Анну Морошь, котра займалось кормленьемъ чужихъ дѣтей. Кормленье ôтбувалося въ сей спосôбъ, що звѣръ-женщина убивала по короткôмъ часѣ ôтданѝ ѣй немовлята. Такихъ случаѣвъ ôткрыто досы вже три. Заряджене слѣдство може выкрые ихъ бôльше.

— **Зъ Тернополя** пишутъ намъ: Чи мало маемо тутъ въ Тернополи рускихъ написôвъ на торговляхъ або на рукодѣльняхъ. На першôмъ мѣсци есть Торговля Народна, Валентій Сгахевичь (складъ церковныхъ рѣчей), В. Зелѣнскій (бюро вывѣдуюче), Гофманъ (рукодѣльня одежи), Стельмахъ (рукодѣльня обувя), Григоровскій (мылярь), Баньковскій (склепъ мясный), Гилечекъ (книгарня и выпожичальня книжокъ), Кестенблятъ (комната до голеня и фризованя волоса) и т. д., а на скринкахъ почтовыхъ, де найменше мали бъ бракувати, нема ихъ, тожь може при найблизшôмъ ôтновленю тыхъ скринокъ подумаютъ о написяхъ рускихъ; не багато и есть тыхъ скринокъ у насъ, такъ що треба добру дорогу деколи зробити, абы знайти еи. Що проценту нѣякого на значкахъ почтовыхъ не даютъ, тожь и не квапится нѣхто утримувати ихъ на складѣ, що дуже тутъ у насъ мало-бъ то улекшати кореспонденцію? — Теперь горячѝ дни, отже выйшло розпорядженье зъ уряду громадского, що псы всѣ черезъ 4 недѣлѣ маютъ бути на упонѣ длятого, абы запобѣгчи скаженинѣ; въ противнôмъ разѣ вылапаютъ всѣхъ. Порохи зъ горяча великѝ, а тутъ урадили, що тôлько 4 разôвъ на рôкъ будутъ водою скрапляти улицѣ и то найголовнѣйшѝ. Люде смѣючись кажутъ, що тутъ кроплятъ тогдѣ, коли дощь мае падати а улицѣ замѣтаютъ, коли вихоръ починае зрываться, абы улекшити роботу наймленымъ. Мѣста иншѝ людняются и зростаютъ, а у насъ все меншій торгъ та бракъ новостей; желѣзница на Чортковъ тому винна. Повѣдаютъ купцѣ, що незадовго торговельнôсть тутъ цѣлкомъ устане, хиба лишь конѣ на торгъ позôстанутъ. — *Соловѣй.*

— **Зъ Калуша** пишутъ намъ: Дня 1 липня въ само полудне надôйшла на Калушъ ôтъ заходу хмара оъ дощемъ и сильною бурею. Въ однôй хвили обертаеся вихоръ зô воходу на захôдъ и посыпало густымъ градомъ, котрый у всходнôй части мѣста ярину по городахъ зовсѣмъ вытовкъ. Въ Карпатахъ падаютъ щоденно обильнѝ дощѣ, а снѣгъ, котрый ще до латиньского Петра и Пала на вершку „Сиванѣ“ бѣлѣвся, теперь ажь сполокало.

— **Въ Кадобнôмъ**, чверть милѣ ôтъ желѣзничого пристанку „Голынь“ пôдъ Калушемъ, показалася у одного газды въ керници нафта. Керниця вже давнѣйша, а нафты не було слѣдно нѣ въ цѣлôй окрестности. Жиды не даютъ вже газдѣ спокою, абы контрактъ робивъ. Дивно, що власне въ теперѣшныхъ часахъ нафта не въ однôмъ мѣсци на верху показуеся, де тысяча лѣтъ не було еи слѣдно. Она ся ще не въ однôмъ мѣсци покаже.

— **Восковѝ фигуры** въ паноптикумъ Людвика Вельтея выставленѝ въ сали „Народного Дому“ стягаютъ до себе численну публику — и справе дливо, бо есть тамъ що побачити. Велике враженье робитъ на насъ н. пр. прекрасна група восковыхъ фигуръ „Христосъ передъ Пилатомъ“ зроблена пôсля образу Мункачого парискими артистами Ривіе и Бено. Радимо кождому потрудитись до паноптикумъ въ „Народнôмъ Домѣ“ и самому переконатись о красѣ сеи групы, по при котру ще и богато иншого и дуже цѣкавого можна побачити. Цѣла выстава представляеся найкрасше при сумерку и для того найлѣпше оглядати еи вечеромъ, а холоднѣйша пора вечеромъ есть ще тымъ бôльше догôдною до того, щобы оглянути съ спокоемъ всякѝ историчнѝ групы, якѝ въ сѣмъ паноптикумъ выставленѝ.

— **Матура** въ Тернополи розпочалась дня 24 червня а скôнчилася 2 липня с. р. Русинôвъ було въ VIII класѣ всего лишь 10; зъ тыхъ пôсля новаго розпорядженя министеріяльного 5 неприпущено до испыту зрѣлости. Зъ прочихъ зложили испытъ: Иванъ Навроцкій зъ ôтзначеньемъ; съ добрымъ успѣхомъ зложили испытъ: Иванъ Гарматій, Юрій Онишкевичь и Днѣстряньскій Мечиславъ. Одного репробовано зъ математики на 6 недѣль.

— „Ческа Беседа“ у Львовѣ устроюе въ недѣлю дня 5 липня с. р. по полудни прогульку съ музикою до лѣса кривчицкого. Крôмъ членôвъ „Ческои Бесѣды“ возьмутъ такожь участь и запрошенѝ гостѣ. Мѣсцемъ збôрнымъ есть гостинница „Hotel Laus“ при улици Лычакôвскôй, де участники маютъ зôбратися о 3 год. по полудни.

— **Для вандрôвникôвъ**, котрѝ пѣшки лѣтомъ переходятъ бѣльшѝ дороги, подаютъ средство для забезпеченя нôгъ ôтъ надто великои утомы, опухненя, ôтпареня и т. п. Першимъ условіемъ суть, розумѣесь, добрѝ и выгôднѝ чоботы, кромѣ того належитъ кождого вечера въ мисцѣ воды розпустити порошокъ зъ галуну въ досыть великôй дозѣ; воды за то мае бути мало, найбôльше тôлько, щобы на одинъ цаль высоты покрывала дно миски. Въ такôй водѣ треба мочити пôдошвы нôгъ (не замочуючи нôгтѣвъ) черезъ двайцять минутъ, а опôсля кладучись спати привязати до пôдошвы нôгъ компресъ зъ тои самои воды. Рано треба высушити ноги, не обтираючи ихъ нѣчимъ, и можна ôттакъ безпечно пускатися въ дальшу дорогу.

— **Погорѣлцѣ села Плосковець** почуваются до святого обовязку зложити сердечне „Спаси Бôгъ“ всѣмъ П. Т. Добродѣямъ, що зволили, увзглядняючи ихъ крайну нужду спомагати ихъ, чимъ отерли не одну слезу недолѣ. Побôчь П. Т. помѣщикôвъ, особливо Вп. панѣ П. Чосновскои, що дарувала 500 зр. и 60 фѣръ хворосту кромѣ збôжа и хлѣба, та другихъ П. Т. Добродѣѣвъ, не менше занялись долею нещасливыхъ Вп. отцѣ духовнѝ якъ о. А. Чемериньскій зъ Воробѣѣвки, о. И. Гаваньскій зъ Высыповець, о. П. Бѣлиньскій зъ Нестеровець и чч. громадяне Чернихова, Глядокъ, Воробѣѣвки, Куровець, Цеброва, Кокутковець и Городищь, що бѣдныхъ погорѣлцѣвъ по силѣ та змозѣ спомагали. — Тымъ то нашимъ П. Т. Добродѣямъ за Ихъ щирѣ жертвы погорѣлцѣ сердемъ за серце дякуючи, вневняютъ Ихъ, що не тôлько самѝ нѣколи не вгасаему вдячнôсть доховаютъ, але еи въ завѣщаню дѣтямъ передадутъ. — Плескôвцѣ 30 червня 1885. *Стефанъ Бѣлиньскій*, гр. к. парохъ зъ Чернихова, въ имени погорѣлцѣвъ.

— **Холера въ Испаніи** ширится въ страшный спосôбъ такъ, що майже трудно увѣрити, щобы въ двохъ першихъ дняхъ сего мѣсяця занедужало на холеру ажь 13.000 людей, зъ котрыхъ 600 померло. Найстрашнѣйше выступае холера въ Аранхуесъ, де дня 2 с. м. занедужало 152 особы, зъ котрыхъ 78 умерло; въ Мадридѣ занедужали того дня 4 особы а умерла одна. Въ провинціи Валенція померло дня 30 червня 235 осôбъ, въ Сарагоссѣ 39 а въ Мурціи 73.

— **Землетрясенье** далось чути дня 29 червня с. р. въ стирійскôмъ мѣсточку Копрайницъ. О годинѣ 11 въ ночи наступило перше потрясенье землѣ, друге слѣдувало о 8 рано, а трете о 11 рано слѣдуючого дня. При кождôмъ потрясеню давався чути сильный гукъ. По першôмъ потрясеню, котре було найсильнѣйше, покинули всѣ жителѣ свои мешканя и провела нôчь пôдъ голымъ небомъ.

— **На запомоговый фондъ бѣдныхъ учениковъ рускои гимназіи** зложили П. Т.: Дроздовскій, абитурієнтъ 2 зр.; Залускій зъ Бурканôвки, зôбранѝ зъ храму на св. Троицѣ 11 зр., а ôтъ о. Леонтовича зъ Новосѣлки 1 зр.; Н. П. Мысленицъ 10 зр.; о. Малецкій зъ Видинова 1 зр.; о. Корытко зъ Братковець 50 кр.; въ Новôмъ Санчи зложили П. Т.: поручникъ Грозикъ 2 зр., комисарь скарбовый В. Яворскій 2 зр., урядникъ почтовый Ганкевичь 2 зр, надпоручникъ Бачиньскій 2 зр.; О Саламонъ зъ Борынѣ 5 зр. — Дякую сердечно въ имени рускои молодежи гимназіяльнои. — *В. Ильницкій*, директоръ.

— **На руску Бурсу** въ Бережанахъ зложили ôтъ 1 л. марта 1884 р. до 30 червня 1885 р. слѣдуючѝ Вп. П. Т. жертвователѣ: 200 зр. Рада повѣтова Пôдгаецка. По 100 зр. Рада повѣтова Перемышляньска и Рада повѣтова Рогатыньска. 10 зр. Н. Н. зъ Вѣдня на руки Вп. В. Ковальского, совѣтника министеріяльного. 8 зр. І. Лужницкій зъ Перемышля. По 5 зр. М. Соневицкій зъ Бережлнъ, М. Псуй зъ Городища и Н. Котлярчукъ зъ Кривенького. По 4 зр. Родина Н. Котлярчука зъ Кривенького и Анаст. Лотоцкій зъ Тростянца. По 3 зр. Г. Медыцкій зъ Слободы, Л. Джулиньскій зъ Лабшина, Т. Кекишь зъ Подусѣльнои, В. Иваньскій зъ Рогатына, І. Мельницкій зô Львова, Городецкій зъ Гусятына; Мелиньскій зъ Еленкова; І. Васильковскій (съ гром. Могильница и Романôвка), дръ Д. Савчакъ зъ Бережанъ, Е. Гузаръ зъ Завалова, А. Танчаковскій зъ Дунаева; И. Муликъ зъ Потока, Л. Яримовичь зъ Новосѣлки Кутъ, І. Лужницкій зъ Жукова Ф. Роговскій зъ Курянъ и Братство церковне зъ Липицѣ горѣшнои. По 2 зр. М. Глѣбовицкій зъ Бережанъ, І. Макогоньскій зъ Липицѣ горѣшнои, Ив. Дурбакъ зъ Увся, Л. Конертыньскій зъ Зарваницѣ, Н. Проскурницкій зъ Петрилова, І. Кульчицкій зъ Будзанова (черезъ Редакцію „Дѣла“) и А. Цавдереръ зъ Бережанъ 1 зр. 60 кр. І. Лопачиньскій зъ Высны. 1 зр. 50 кр. І. Дудровачева зъ Бережанъ. 1 зр. 30 кр. І. Стрѣльбицкій зъ Саранчукъ. По 1 зр. І. Темницкій зъ Дзвиняча и Н. Танчаковскій зъ Вербôвця (черезъ Редакцію „Дѣла“), Л. Мацѣлѣнскій зъ Коропца, І. Терлецкій и І. Гайдучекъ зъ Рогатына, Д. Зарицкій зъ Бариша, И. Макогоньскій зъ Стрыганець, І. Литвиновичь зъ Станиславова и С. Ковальскій зъ Потуторъ. По 50 кр. В. Товарницка зъ Стратына, Л. Мокрицка зô Львова и В. Шпигель зъ Добромиля. 28 кр. И. Филиповскій зô Львова. — Крôмъ того вилынуло: 1) яко ôтсотки ôтъ капиталу за рôкъ 1884 до 30 марта 1885 р. включно 156 зр. 3 кр. 2) яко чистый дохôдъ зъ розпродажи билетôвъ на забаву зъ дня 3 л. лютого с. р. 43 зр. 53 кр. (въ сю суму вчислити належитъ наддатки, що зложили при касѣ або надôслали почтою: І. Мельницкій зô Львова 3 зр., Я. Гудыкъ зъ Трибуховець и А. Лотоцкій зъ Тростянця по 2 зр., А. Маерошова, М. Зарицка и Ем. Мерль зъ Бережанъ, С. Ткачуникъ зъ Бовшова, М. Вайдманъ зъ Рогатына, В. Товарницка Стратина, Ю. Онишкевичь зъ Конюхъ, Т. Кордуба зъ Нараева, Т. Дикій зъ Мартинова и Фиміяршь зъ Козовы по 1 зр.) 3) зô складки межи богословами гр. кат. семинаріи у Львовѣ въ навечерію Рождества Христового 1884 р. 13 зр. 30 кр. 4) зô складки межи богословами І року гр. кат. семинаріи у Львовѣ въ навечерію Рождества Христового с. р. 3 зр. 20 нр. (именно зложили: В. Сохацкій 50 кр., Е. Билиньскій 35 кр., Содомора, Н. Кукурудза и В. Розлуцкій по 30 кр., И. Габрусевичь 25 кр., И. Савчакъ, А. Марковскій, В. Носковскій, Е. Витошиньскій, К. Кузикъ и Н. Н. по 20 кр.) 5) зъ акафисту, ôтправленого въ Городищи о. Д. Бачиньскимъ 2 зр. 60 кр. 6) зъ акафисту, ôтправленого въ Жуковѣ о. І. Лужницкимъ 1 зр. 7) зъ дрôбныхъ складокъ 25 кр. — За тіи жертвы складаеся Вп. Дателямъ сердечне и щироруске Спаси Бôгъ! — *Ôтъ Выдѣлу рускои бурсы въ Бережанахъ.*

— **Дрôбнѝ вѣсти.** Зъ Загôрю коло Калуша убивъ грôмъ дня 30 червня газдиню Марію Кушликъ при сапаню бараболь. — Для громады Берестяны, пов. самбôрского, удѣливъ цѣсарь зъ приватныхъ фондôвъ 100 зр. запомоги на будову школы. — Зъ почтового мѣшка, наданого въ Залучи, пов. снятыньского, до Косова вытягнувъ хтось зъ листу, въ котрôмъ було 302 зр., 287 зр., лишаючи въ нѣмъ лишь 15 зр. Почтового пôсланця Іосифа Заринчука арештовано. — На пѣсковôй горѣ у Львовѣ найдено въ глубинѣ одного метра людскій скелетъ въ стоячôй позиціи, а при нѣмъ 6 штукъ мѣдяныхъ грошей зъ 1812 р., просту люльку, кусень полотна и кусень пôдошви. Припускаютъ, що скелетъ сей походитъ зъ чоловѣка, засыпаного пѣскомъ, що найменше передъ 50 лѣтами.

ПОСМЕРТНѝ ВѢСТИ.

О. Евгеній Нѣмцôвъ, сотрудникъ въ Добромили упокоився въ 26 роцѣ житя а въ першôмъ роцѣ священьства. Вѣчна ему память!

Теодозія зъ Балькôвъ Костецка, жена гр. кат. пароха въ Збаражи упокоилася дня 28 червня с. р. въ 32 роцѣ житя по недовгôй а тяжкôй недузѣ. Вѣчна ѣй память.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— „ЗОРѢ“ чч. 11 и 12 мѣстятъ въ собѣ: Въ гостяхъ добре, а дома лѣпше. Историчне оповѣданье Дрозда. — Гарнѝ стихи якъ „Никола Костомарôвъ“ К. Н. Устіяновича и „Я не бажаю“ В. Н. Масляка. — Зъ подорожей по Италіи, Подолиньского. — Людовѝ вѣрованя про птахи, Д. Лепкого. — Литературна хроника. — Кôлька уваг о выхованю, о. В. Ильницкого. — Корнило Сушкевичь, (посмертна згадка) и Викторъ Гиго. — Всячина.

— 12 ч. „Нового Зеркала“, котре безперечно належитъ до одныхъ зъ найлѣпшихъ, якѝ сего року выйшли и мѣститъ въ собѣ: „Gazeta Narodowa“ и „Дѣло“. — Мы. — Хроника. — Зъ теки вуйця Влодзя. — Паломническая элегія. — Выгадки. — Загадки. — Сотрудники „Нового Зеркала“. — Дру Омеліянови Огоновскому.

НАДÔСЛАНЕ.

(За рубр. „Надôслане“ Редакція не бере на себе отвѣчальности.)

Изъ Космача, повѣта коссôвского.

Не могучи дочекатися вымѣреня жаданои нами справедливости зъ стороны ц. к. краевои Рады школьнои, смѣемо посредствомъ часописей запытати ц. к. краеву Раду школьну, чи буде вдоволено нашому желянню?

Ходитъ дѣло о школу нашу. Отъ 1878 шк. року есть у насъ учителемъ п. Тома Фандарисъ, Русинъ. Тымъ бôльше заслугуе наша жалоба на вѣру, що мы, самѝ Русины, не можемо дальше зносити дѣланои намъ тымъ же учителемъ кривды. Ото вже въ початку зачавъ той п. учитель мѣшатися у всякѝ справы громадскѝ. И такъ передовсѣмъ постарався о выббръ до рады громадскои и добився ранги контрольора касы громадскои, котра за его контрольорства утерпѣла убутокъ звышь 3.000 зр. Не кажемо, яко-бы п. учитель ихъ спроневѣривъ, находимо однакожь его власноручнѝ картки свѣдчачѝ о его пожичкахъ. Але се друга рѣчь, намъ ходитъ о науку, о школу. П. учитель належитъ до спôлки нафтовои, треба еи доглядати, занимаеся арендованьемъ грунтôвъ, купномъ коней, адвокатурою, всякими выборами, инспекціею дорôгъ, осмотромъ худобы, мае все термины, якъ може доказати судъ въ Коссовѣ, а при тôмъ и иншѝ приватнѝ справы ôтдаляютъ его дуже часто ôтъ дому, а ты, громадо, плати кару, якъ за сей рôкъ звышь 400 зр., за неучащанье молодежи до школы... На то донесенье до краевои Рады школьнои нѣчого мы допроситися не можемо, хотяй нашъ учитель бувъ навѣть засужденый окружнымъ судомъ за побитье дитины, Василя Герчука на 8-дневный арештъ або 40 зр.

(*Слѣдуютъ пôдписы*).

☞ **Съ нынѣшнымъ числомъ розсылаеся „Нове Зеркало“ на показъ.**

(Надосланє.)

За мало богато осягнути єсть покликомъ нашого часу, а яко на добрый примѣръ сего звертає увагу на звѣстнй и загально люблений швайцарскй пигулки антикаря Р. Брандта. За щоденный выдатокъ трехъ крейцаровъ можна очистити своє тѣло въ способъ пріятный, пенный и нешкодливый и запопасти цѣлому рядови хоробъ. Кожда правдива коробка (можна получити за 70 кр. въ аптинахъ) має яко етикету бѣлый хрестъ на червонбмъ поли и пбдписъ Р. Брандта

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручає 1315 48—?

росу красоты и всякй косметики такъ черезъ мене якъ и иншй фирмы поручань.

Курсъ львбвскій зъ дня 3 л. липня 1885.

	платятъ	жадаютъ
	австр. валютою	
	р. кр.	р. кр.
1. Акціи за штуку.		
Желѣзн. Кар. Людв. по 200 р.	245 —	248 —
„ львбв.-черн.-яс. по 200 р.	227 50	230 50
Банку гип. галиц. по 200 р.	273 —	277 —
2. Листы заст. за 100 р.		
Общ. кредит. галиц. по 5% ав.	99 40	100 40
„ „ „ по 4% ав.	90 75	92 —
„ „ „ по 5% ав. період.	99 40	100 40
Банку гип. галиц. 6% ав.	101 35	102 35
Листы дов. гал. банку 3% въ ликв.	57 —	59 —
3. Листы довжнй за 100 р.		
Общ. роль. кред. Завед. для Гал. и Буков. 6% льосов. въ 15 лѣтъ	57 —	59
4. Облиги за 100 р.		
Индемнизаціи галиц. 5% м. к.	101 30	102 30
Облиги комунальй банку краєвого 5%	97 —	98 —
Пожички кр. въ р. 1873 по 6%	102 75	104 —
5. Льосы мѣста Кракова	17 —	19 —
„ „ Станиславова	23 50	25 50
6. Монеты.		
Дукатъ голендерскій	5 78	5 88
„ цѣсарскій	5 83	5 93
Наполеондоръ	9 80	9 90
Пбвимперіялъ	10 12	10 23
Рубель россійскій срѣбный	1 54	1 64
„ „ паперовый	1 24	1 26
100 марокъ нѣмецкихъ	60 70	61 30
Срѣбро	— —	— —

(без текучого куп. безъ купону)

Ц. к. генеральна дирекція

австрійскихъ желѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ пляну їзды важный бтъ 1 червня 1885 р.

Бтходятъ зб Львова:

Поѣздъ мѣшаный о 6 год. рано до Стрыя.
Поѣздъ особовый о 11 год. 25 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ особ. о 7 год. 10 мин. вечеромъ до Стрыя, Станиславова, Гусятына, Хирова.

Приходятъ до Львова:

Поѣздъ особов. о 8 год. 5 мин. рано зъ Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ особ. о 4 год. 15 мин. по полудни зъ Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ мѣш. о 2 год. 10 мин. въ ночи зъ Гусятына, Станиславова, Стрыя, Хирова.

Бтходятъ зъ Станиславова.

Поѣздъ особовый о 9 год. 40 мин. передъ пол. до Стрыя Львова, Звардоня.
Поѣздъ мѣшаный о 10 год. передъ полуд. до Гусятына.
Поѣздъ особовый о 6 год. 28 мин. до Стрыя, Львова, Звардоня и о 11 год. 13 мин. вечеромъ до Стрыя, Львова и Нового Санча.

Приходятъ до Станиславова.

Поѣздъ мѣшаный о 4 год. 48 мин. рано зъ Нового Санча Львова, Стрыя.
Поѣздъ особовый о 9 год. 2 мин. передъ полуд. зъ Звардоня, Стрыя.
Поѣздъ мѣшаный о 5 год. 37 мин. по полуд. зъ Гусятына.
Поѣздъ особовый о 5 год. 51 мин. по полуд. зъ Звардоня Львова и Стрыя.

Якъ заводити Правды на ладъ закомарскои Правды?

Розказавъ Данило Танячкевичъ, духовный Закомаря. Накладомъ „Батькбвщины“. Цѣна 10 кр., а почгою 12 кр. Дбстати можна черезъ редакцію „Батькбвщины“.

Учительки.

Родины, мешкаючй на селѣ, а бажаючй мати у себе на часъ вакацій кандидатки львбвскои семинаріи учительскои для даваня лекцій, зволятъ якъ найскорше зголоситися пбдъ адресою:

Антонина Махчиньска. Львбвъ, женьска учительска семинарія, ул. Скарбкбвска, 39.

Огнетревалй и безпечнй бтъ влому

КАСЫ

солидно и прекрасно выроблень съ американьскими замками и паскилёвыми засувками продаю дуже дешево

СИМОНЪ ДЕГЕНЪ,

1390 8—? **у Львовѣ, ч. 19 ул. Валова.**

(Просится о кореспонденцію въ нѣмецкбмъ языцѣ.)

КОСЫ

7	ручковй волоскй	по 34 кр.
7½	„ „	по 36 кр.
7	„ рускй довгй	по 36 кр.
7	„ волоскй бракованй	по 20 кр.

высылає на замовленье Магазинъ

НАРОДНОИ ТОРГОВЛѢ

ВО ЛЬВОВѢ.

Опакованье зачисляеся якъ найдешевше.

Пбдписаный завѣдомляє П. Т. Публику, що бтбувши довшу практику на дентистичнбй клиницѣ при университетѣ въ **Галье** пбдъ проводомъ проф. дра Голльендера, поселився въ **Чернбвцяхъ** и выконує всѣ въ объемъ дентистики входячй дѣланя пболя найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординує бтъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

1369 16—? **ПЕТРО КАДАЙСКИЙ**

въ Чернбвцяхъ ул. Руска ч. 9.

ТОВАРИСТВО „ПРОСВѢТА“

при зближаючихъ ся испытахъ въ школахъ народныхъ подає до вѣдомости Свѣтл. Радъ шкбльныхъ, Воч. священикбвъ, катехитбвъ, учителѣвъ и родичѣвъ, що книжки накладу товариства, призволенй Кр. Радою Шкбльн. на преміи для ученикбвъ, красно оправленй, можна набути **въ канцеляріи товариства при ул. Скарбкбвскбй ч. 2** по слѣдуючбй цѣнѣ:

Перекотиполе	18 кр.
Ластбвка	20 „
Добре роби, добре буде	17 „
Розказы про силы природы	20 „
Оповѣданя о житю св. Бориса и Глѣба	20 „
Повѣстки для дѣтей	25 „
Сестра	15 „
Байки	22 „
У пропасть дорога ховзка	28 „
Зоря	22 „
Исторія Руси Ч. II	23 „
Исторія Руси Ч. III	28 „
Звѣрята шкбднй и пожиточнй	42 „
Паша, душа въ господарствѣ	35 „
О користнбмъ ужитю неужиткбвъ	22 „
Де що про здоровье	20 „
Житье св. Кирила и Методія	22 „
Ленъ и коноплѣ	24 „
Рогата худоба	45 „
Про живоплоты и лѣсы	20 „
Кривоприсяга	22 „
Веніяминъ Франклинъ	16 „
Молитвенникъ народный (въ звычайнбй оправѣ)	20 „

въ лучшбй оправѣ:

а) хребетъ полотняный и золоченый хрестъ зъ переду	25 кр.
б) цѣла оправа полотняна, береги золоченй и золоченый хрестъ зъ переду	35 кр.
„Зоня, безплатна учителька“ въ хорошбмъ переплетѣ	35 „
а въ звычайнбмъ	20 „
Кобзарь Т. Шевченка оправленый въ полотно и съ вызолоченымъ заголовкомъ	40 „

Всякй замовленя высылають ся скоро и точно.

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядбвъ, образбвъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручає Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажанбй Публицѣ богатый выббръ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинбвъ, хоругвь, фанъ, плащениць, образбвъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасбвъ, престолбвъ и на стѣны церковнй; блтарики або образы процесіональнй; хрестбвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестбвъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патрицій, чашь, ампулокъ, дарохранительниць, дароносниць, хлѣбниць до Всенощного, кадильниць, поликандрбвъ (паукбвъ), пбдсвѣчникбвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрбвъ, лямпниць, свѣтла церковного, диванбвъ, цвѣтбвъ и проч.

Великій складъ товарвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовй и десеровй, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовй на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовй и проч.

1219 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 18—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаєся франко.

Цѣнники въ рускбмъ языцѣ высылаются на жаданье бтворотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

Цѣны знижень.

Письма гомеопатично-лѣкарскй бл. п. дра Антонія Качковского, написанй для образованои публики, якъ такожъ для пп. господарѣвъ, можна получити **по зниженыхъ цѣнахъ** якъ слѣдує:

a) **Nauka Homeopatyi**, 2 томы, давнѣйше зр. 8, **теперь зр. 5.**

b) **Weterynarija homeopatyczna**, давнѣйше зр. 3, **теперь зр. 2.**

c) **Poradnik dla Matek** (дуже важне писемце!) давнѣйше зр. 1·50, **теперь 80 крейцарбвъ.**

d) **Prezerwatywne środki** przeciw ospie, zarazie bydlęcej i wsciekliznie **40 кр.** 1233 (7—12)

У Львовѣ: у сына бл. п. автора, п. Емануила Качковского, директора концерт. школы музичной, Орменьска 27, I поверхъ, въ книгарняхъ мѣсцевыхъ и въ аптицѣ Вп. дра Миколяша. Головный складъ для цѣлои Галичины має книгарня Вп І. Миликовского у Львовѣ.

Для урядбвъ, канцелярій, приватныхъ особъ и т. д., щобы заощадити часъ и трудъ

дуже поручаєся

велика таблиця множеня, безъ похибокъ, Стефана Бернарди, урядника желѣзничого. Цѣна єсть такъ незначна, що дѣйстно шкода було-бы, якъ-бы такои таблицѣ въ котрбмъ домѣ не було. За надбсланьемъ 35 кр. ав. в. въ маркахъ почтовыхъ або за переказомъ почтовымъ до автора въ Льошонч (Losoncz) на Угорщинѣ высылаєся пожадане и пожиточне дѣло франко. 1402 3—10

РАМЫ (вразъ зб скломъ)

чорнй, золотй, золотй и чорнй, дубовй и пр., и пр.

до портрету Ихъ ВПреосвященьства

Дра Сильвестра Сембратовича,

Митрополита Галицкого и пр.

такожъ Ихъ Преосвященьства

Дра Юліяна Пелеша

епископа Станиславбвского и пр.

(*выданя п. Володислава Чеховича*)

выконує солидно по цѣнѣ 2 зр. 50 кр. и высше

Торговля „БОДЕКЪ“

у Львовѣ, ч. 3 улиця Орменьска.

При бтбираню бблшои скблькости рамъ удѣляємо рабатъ и призволяємо на сплату въ ратахъ, а при бтбираню поодинокихъ рамъ лише тогды можемо призволювати на ратальнй сплаты, если рамы стоятъ найменше 4 зр. а. в.

„ПОРВАЛАСЬ НИТКА!“

Комедія на 4 справы.

Написавъ **Олександеръ Я. Конiськiй.**

Цѣна 30 кр. а. в.

Въ м. VIII-цѣ, сторбнъ 73. — Набути можна черезъ Редакцію „Дѣла“. Съ высылкою по-за Львбвъ 32 кр. за примѣрникъ.

Складъ фабричный красокъ, лякербвъ, покостбвъ, продуктбвъ хемичныхъ заразомъ и торговля матеріялбвъ

ГИБНЕРА и ГАНКЕ

во Львовѣ, Рынокъ

1340 18—? **въ власнбмъ домѣ ч. 38.**

поручае:

КРАСКИ ОЛѢЙНЙ

зовсѣмъ готовй до ужитку, до малюваня дверей, бконъ, помостбвъ, дахбвъ, домбвъ, огородовыхъ знарядбвъ и господарскихъ, знарядбвъ рбльничихъ и т. д

КРАСКИ

ОЛѢЙНО-ЛЯКЕРОВЙ и БУРШТ.-ЛЯКЕРОВЙ

масу до запусканя помостбвъ

власного выробу, найлѣпшого рода

ЛЯКЕРЪ ДО ПОМОСТБВЪ,

лякерб до шкбльныхъ таблицъ

найдобрнѣйшй

ЛЯКЕРЫ ПОВОЗОВЙ ПРАВДИВЙ

англійскй зъ фабрикъ Wilkinson, Heywood и Clark въ Лондонѣ,

всякого рода лякеры до роббтъ внутрѣшныхъ, внѣшныхъ, дерева, желѣза и шкбръ.

Краски сухй всякй роды:
аниликовй,
до крашеня яецъ
„ „ матерій
друкарскй, бронзы (золотый порошокъ), золото въ аркушахъ,
ростинй въ плынѣ,
для переплетникбвъ,
тушовй, акварелевй въ гузичкахъ и лѣсочкахъ,
акварелевй воскй въ трубочкахъ и мушляхъ,
до мальованя порцелянъ,
олѣйнй въ трубочкахъ до роббтъ артистичныхъ.

Средства до ретушованя, олѣйки и верниксы до роббтъ артистичныхъ, пензлѣ, малярскй полотна, палеты, сталоги и всякй приборы до мальованя и рысованя.

АРТИКУЛЫ ДЛЯ ФБЛЬВАРКБВЪ:

Смаровило до желѣзныхъ осей,
олива до машинъ,
теръ газовый,
цементъ и гипсъ,
китъ, асфальтъ,
антимеруліонъ,
карболевый квасъ и другй средства десинфекцій.

ПРИРЯДЫ ПИВНИЧНЙ:

Шпунты и чопы до бочокъ,
корки до бутильокъ,
капслѣ до бутильокъ,
маса до лякованя бутильокъ,
машины до коркованя бутильокъ,
„ „ „ бочокъ
трибушоны,
машины до мытя фляшокъ,
пипы до бочокъ.

АРТИКУЛЫ ГУМОВЙ:

кишки гумовй до газу и до стяганя воды, вина, пива, квасу; плыты гумовй и пр

ПРОСТИРАЛА ГУМОВЙ:

Насы до машинъ, вужѣ конопляный.
Руры циновй и оловяный.
Шрбтъ, льотки и кулѣ.
Порошокъ на комахи и молѣ, тинктура на комахи, камфора и перецъ бѣл.
Артикулы тоалетовй, мыла тоалетовй, Extraits d'odeur, Eau de Cologne олѣйки и помады.
Лякъ до печатаня.
Чорнило до писаня, до гектографіи, червоне, сине, чорне, до значеня бѣля и автографичне.
Краски до печатокъ, гума и карукъ розпущеный.
Китъ до скла и порцеляны.
Смаровило непромакаюче на шкбру.
Смаровила на копыта съ способомъ ужитку.
Товщь до оружія.
Лякеръ до чоббтъ чорный, золотый и мѣнячійся.
Чорнило до шкбръ.
Апретура до консервованя шкбръ и пр.

Все по найдешевшихъ цѣнахъ.

Цѣнники спеціяльнй на жаданье gratis u franco.

При замовленяхъ за послѣплатою просится о присыланье певнои сумы, котра выстарчила-бъ хочь на оплаченье тамъ и назадъ коштбвъ почтовыхъ на случай небтбраня посылки.

Цѣна за 100 кильограмбвъ.

	зр.	кр.	зр.	кр.
Пшениця червона	7	70	8	50
Жито	6	25	6	65
Ячмѣнь	6	10	7	65
Овесъ	6	35	6	75
Гречка	6	90	7	15
Кукурудза стара	5	50	6	75
„ нова	—	—	—	—
Просо	—	—	—	—
Горохъ до варки	7	25	8	50
„ нас.	5	50	7	—
Сочевица	—	—	—	—
Фасоля	8	—	13	—
Бббъ	—	—	—	—
Вика	5	50	6	—
Конюшина (передна)	36	—	52	—
Анижъ	—	—	—	—
„ плоскій	—	—	—	—
Кминъ	—	—	—	—
Рѣпакъ зимовый	10	50	11	75
„ лѣтный	—	—	—	—
Ржѣй (Льнянка)	—	—	—	—
Насѣнье льняне	—	—	—	—
Насѣнье конопляне	—	—	—	—
Хмѣль новый	115	—	130	—

ЛІЯРНЯ ДЗВОНБВЪ

АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ КАЛУШИ, почта и стація желѣзницѣ тамже.

Получивши на власнбсть по старбй фирмѣ „Ивана и сына Серафина“ „Ліярню дзвонбвъ“ въ Калуши, бтзначену срѣбнымъ медалемъ заслуги, листомъ похвальнымъ и признаньемъ на выставѣ тов. им. Качковского въ Коломыи (якъ о тбмъ свого часу газеты доносили, — маю и теперь на складѣ готовй дзвоны, выконую скоро замовленя и пріймаю старй або ушкоджень дзвоны до переливаня за дуже умѣрковану цѣну.

Дякуючи всѣмъ Вп. приходнякамъ и фундаторамъ за всѣ дотепершнй замовленя въ давнѣйшбй спбльнбй а теперь моёй власнбй ліярни дзвонбвъ прошу о ласкавй замовленя такъ на поодинокй новй дзвоны якъ и на цѣлй групы. За тревалбсть матеріялу и гармоничный звукъ моихъ дзвонбвъ ручу и для того осмѣляюся припоручати ихъ Вп. П. Т. публицѣ.

1260 7—12 Съ глубокимъ поважаньемъ

Антоній Серафинъ.

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пбдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 70. Львôвъ, Вторникъ 25 червня (7 липня) 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяца.
Редакція и Администрація ôдъ Ч. 44 улиця Галицка. Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье.
Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Реклямаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевскои Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 рубл
на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл
на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Запросины до предплаты.

Съ днемъ 1 (13) липня розпочинаеся другій пôврôкъ, взглядно третій кварталъ сегорôчного выдавництва „Дѣла“. Пригадуемо се нашимъ Вп. Читателямъ и просимо ихъ **поспѣшити съ предплатою и выровнаньемъ залеглостей**, бо независима часопись руска може стояти и дѣлати въ загальну користь рускои народности и церкви тôлько при щирôй матеріяльнôй запомозѣ Вп. Читателѣвъ.

Наше „Дѣло“ ôтъ часу свого заснованя до нынѣшного дня стоитъ крѣпко и неустрашимо на сторожи правъ рускаго народа, а заохотою и ôтрадою въ нашихъ трудахъ есть для насъ та симпатія и довѣріе, якими „Дѣло“ тѣшится скрôзь на Галицкôй Руси. Мы вѣруемо въ красшу будучнôсть галицко-рускаго народа и тая вѣра каже намъ въ нынѣшну сумну пору съ цѣлымъ жаромъ душевнымъ вести дальше тяжку свою працю для загального добра всѣхъ Русинôвъ. Матеріяльна помôчь П. Т. Читателѣвъ улекшитъ намъ нашу важку задачу.

Редакція и Администрація „Дѣла“.

Ôтозва до Русинôвъ повѣта Бродского.

На дни 2 (14) липня с. р. розписанй выборы въ меншихъ посѣлостей до рады повѣтовои за повѣтъ Броды. Рускій комитетъ, выбраный до переведеня тыхъ выборôвъ, поставивъ по всесторонньй розвазѣ слѣдуючихъ кандидатôвъ:

1) О. Теодосія Еффиновича, пароха въ Поповець;
2) Григорія Склярского, господаря въ Кадлубискъ;
3) О. Александра Глѣбовицкого, пароха въ Накваши;
4) Николая Котельницкого, господаря въ Гаѣвъ старобродскихъ;
5) О. Ивана Монцѣбовича, пароха въ Суходолôвъ;
6) Михайла Гаврилюка, господаря въ Пониквы великои.
7) О. Евгенія Лотоцкого, пароха въ Лешнева;
8) Ивана Карчемного, господаря въ Гаѣвъ староародскихъ;
9) Михаила Возьняка, господаря въ Чехъ;
10) Кирила Шостака, господаря въ Увиня;
11) О. Ивана Сѣрка, пароха въ Гаѣвъ старобродскихъ.

Комитетъ, припоручаючи повыше поименованыхъ кандидатôвъ всѣмъ добромыслячимъ выборцямъ, управненымъ до голосованя, взывае ихъ, щобы съ повною постоянностею выборъ ихъ перевести старалися.

Ôтъ комитету выборчого повѣта Бродского.

Галичина въ проєктѣ лѣвицѣ.

II.

Що загалу польскому выимкове становиско Галичины було-бы дуже до вподобы и на руку, о тôмъ не можна сумнѣватися. Широка, майже нѣчимъ не обмежена автономія краю, съ широкою компетенціею Сойму и съ значнѣйшимъ буджетомъ краєвымъ разъ на все въ радѣ державнôй точно означенымъ, се дуже ласый кусокъ, до котрого ôтъ початку конституційнои еры заєдно горячо зôтхала соймова бôльшôсть Галичины, котрого домагалась въ своемъ часѣ делегація польска посредствомъ звѣстнои резолюціи, котрый ще и нынѣ смакуе прасѣ польскôй краєвôй и за котрымъ-то кускомъ въ найновѣйшихъ часахъ затуживъ навѣть авгуръ польскои политики, графъ Войтѣхъ, жалуючи въ своемъ справозданю посольскôмъ въ Станиславовѣ, що „жадне сторонництво парляментарне въ вѣденьскôй радѣ не зробило доси на серіо пропозиціи wyłączenia Galicyi od wspólnych ustaw dla państwa“. Впрочемъ, годѣ уважати галицкихъ нашихъ сусѣдôвъ на стôлько чемпенькима, щобъ они, коли вже не двома то хочь одною рукою не посягнули за выимковымъ становискомъ краю, наколи-бъ конституційнй факторы схотѣли ихъ такимъ-же становискомъ надѣлити. Взгляды высшй, державнй и евентуальне потоптанье прочихъ Славянъ долитавскихъ нѣмецкими централами уступилибы тогды певно на другій планъ передъ правиломъ prima charitas ab ego, такъ якъ реальна политика не знае сентиментальности и посвященя близнои сорочки для чужого кожуха або посвященя власныхъ интересôвъ въ користь другого. Мы можемо прото бути певнй, що загалъ польскій зъ всякихъ рукъ и безъ всякои надумки принявъ-бы выимкове становиско Галичины въ Долитавщинѣ и числимося съ тымъ неначе съ фактомъ, вправдѣ поки що не осущенымъ, але доказанымъ.

Тôлько-жь до взятя гостинця треба ще и другои стороны, котра бы сей гостинчикъ подала. Вправдѣ зробила сполучена лѣвиця оферту на щось подôбного, але ôтъ доброи волѣ до дѣла ще дуже далеко, тымъ дальше, що надѣлити Галичину выимковымъ становискомъ значитъ одно, що змѣнити грудневу конституцію, котра нынѣ всю Долитавщину обовязуе. Выимкове становиско Галичины зависитъ прото ôтъ порѣшеня кардинального пытаня, чи и въ якій спôсôбъ далась-бы змѣнити груднева конституція? Отповѣдь на то пытанье легка, але и вповнй негативна. Вправдѣ пережили мы въ Австріи ôтъ жовтневого дипльому въ 1860 роцѣ вже кôлька метаморфозъ конституційныхъ, але будь-якъ-будь до новои змѣны суть доконче потрѣбнй: такъ апробата рады державнои, якъ и двѣ третины голосôвъ посольскихъ въ гôй-же радѣ державнôй. Сѣ двѣ рѣчи суть однакожь при нынѣшнôмъ складѣ парляменту долитавского просто неможливй. Бо припустѣмъ, що вся сполучена лѣвиця, жадна расовои гегемонiи, для своихъ егоистичныхъ цѣлей всѣми 130 голосами поперла-бы внесенье на выключенье Галичины зъ Долитавщины и що польска делегація вразъ съ митрополичими послами съ 62 голосами до неи бы прилучилася, то таки обѣ тй фалянги парляментарнй не представили-бы собою бôльшости двохъ третинъ, т. є. 236 голосôвъ. Въ дорозъ конституційнôй есть прото зреализованье проєкту лѣвицѣ просто не можливе, и то тымъ менше, що Чехи, Словѣнцѣ и клерикально-консервативне сторонництво не будутъ и не можутъ бути такъ наивнй, щобы власными руками схотѣли на себе скрутити бичь нѣмецко-псевдолиберальный съ признаками хабруса, швиндлôвъ гриндерскихъ и гегемонiею нѣмецкою надъ славяньскимъ елементомъ въ Долитавщинѣ. А такъ якъ сего всего годѣ надѣятися, то съ неможливостею змѣны конституціи грудневои есть рôвно-жь надѣленье Галичины выимковымъ становискомъ въ Долитавщинѣ чисте pium desiderium. Рахунокъ простый и ясный, и хто его зрозумѣвъ, той и не потребуе тревожитисъ, будьто-бы у насъ заносилось на якусь бодай часткову реставрацію историчнои Польщѣ.

Коли-бы ще Галичина свою претенсію до выимкового становиска могла оперти на якôмсь историчнôмъ правѣ, натогды все дѣло стоялобы крыхту надѣйнѣйше. Натогды бо до зреализованя высше згаданои претенсіи выстало-бъ поза-конституційне порозумѣнье краєвыхъ мужôвъ довѣрія безпосередно съ короною. Однакожь и тои пôдставы въ данôмъ случаю нема. Дальше. Коли-бъ державу нашу доси обовизуавъ ще жовтневый дипломъ зъ 1860 року, а не було патенту лютового зъ 1861 року и „груднѣвки“ зъ 1868 року, то ще Галичина могла-бы бодай спити о чѣмсь подôбнôмъ, такъ якъ жовтневый дипломъ въ 3 уступѣ увзглядняв бодай въ части такъ историчнй якъ и неисторичнй окремѣшности и права поодинокихъ коронныхъ краєвъ. Патентъ и груднѣвка знищили однакожь все.

Лишаеся прото до достиженя цѣли лишь одна послѣдна и дуже проблематична дорога, а тою есть октроёванье, т. є., щобы корона поза конституцією proprio motu, схотѣла Галичину надѣлити выимковымъ становискомъ? Однакожь и о тôй дорозѣ при нынѣшныхъ внутрѣшныхъ и внѣшныхъ условіяхъ державы трудно думати. Чей бо всѣ знаемо, що дуализмъ прійшовъ доперва по Садовѣ и опирався побôчь того на историчнôмъ правѣ короны св. Стефана. А знаемо и то такожь, що кабинетъ Гогенварта упавъ заразъ, скоро лишь зъ далека заявивъ охоту вдоволити ческихъ декляматорôвъ, маючихъ рôвножь за собою историчне право короны св. Вячеслава. Тожь и октроёванье выимкового становиска Галичинѣ есть не мыслыме, а навѣть и не потрѣбне. Сего не вымагае интересъ державы нашои, а противно, выимкове становиско Галичины причинилось-бы лишь до страшнѣйшихъ заколотôвъ національныхъ въ Долитавщинѣ, такъ, якъ тымъ самымъ ôтдано-бы Славянъ долитавскихъ на поталу нѣмецкихъ централôвъ. Впрочемъ на выимкове становиско Галичины, котрого результатомъ було-бъ остаточно надмѣрне скрѣпленье елементу польского, не могли-бы анѣ Прусы задля Познаньщины, анѣ Россія задля конгресовои Польщѣ дивитися

Додатокъ до критичного погляду Володимира Антоновича о польско-рускихъ взаєминахъ XVII вѣку. („Дѣло“ ЧЧ. 57—62).

Хочь польска публика повѣсть п. Сѣнкевича „Ogniem i mieczem“ приняла съ одушевленьемъ и часописи польскй пôдъ небеса ей превозносили, то однако критичный поглядъ п. Володимира Антоновича оцѣнивъ ей по справедливости и доказавъ основно, якй блудныя погляды высказавъ авторъ такъ на идею державну якъ и на Козакôвъ, не бачучи буты шляхты, гнету хлѣборобôвъ и жестокости, съ якою придавлювано кождый протестъ противъ насилій пануючого елементу, а безчестячи Козакôвъ и жителѣвъ Украины сфалшувавъ исторію, такъ що тая повѣсть на пашквиль выглядае. А понеже авторъ пише о Козакахъ, що „верещатъ, ревутъ, рычатъ и выютъ“, що то „дике и розъуздане хлопство, дикій и розбôйничій народъ, дичина зôрвавшася зъ ланцуха, чернь жаждуча крови и розбою“, що Запорожцѣ то „збѣговиско людей покрытыхъ лохмотьемъ, полу-нагихъ, окоптѣлыхъ дымомъ, чорныхъ, вымащеныхъ болотомъ и кровію“ — то мы приведемъ мнѣнье, яке сучасній королѣ польскй мали о Козакахъ и якъ съ ними обходилися.

И такъ по щасливо укôнченôй вôйнѣ пôдъ Хотимомъ (1621), де пôдъ гетьм. Ходкевичемъ съ королевичемъ Владиславомъ було 40.000 Козакôвъ съ гетьманомъ Петромъ Сагайдачнымъ а 3.000 Запорожцѣвъ съ гетьманомъ Бородавкою, „уконтентувавъ королевичъ Володиславъ Козакôвъ и ихъ гетьмана Сагайдачного виномъ, медомъ и горѣвкою, а Сагайдачному для выгоды прислався свою палатку кармазинову. Потому прибувъ королевичъ до обозу козацкого, дякувавъ войску за услуги, зложивъ заплату ôтъ отца Жигимонта прислану, поцѣлувавъ єго въ голову и лишивъ єму свого доктора Француза, тай приказавъ єму дбати о здоровье Сагайдачного якъ о своє власне“.[1])

Янъ Казимиръ на соймѣ 1663 р. радивъ, щобы ôтобрати всю Украину зъ другои стороны Днѣпра лежачу, „выразивъ свôй жаль незносный о утратѣ Украины съ Козаками, называючи ей вѣницею ока короны польскои, яблокомъ златымъ, отѣною каменною и твердымъ отъ непріятелѣвъ бисурмановъ защищеніемъ державы своея“.[2])

Янъ Собескій, идучи на бисурманôвъ и Татарôвъ пôдъ Цецору, призывавъ на помôчь и Козакôвъ запорожскихъ письмомъ зъ обозу ôтъ Ясъ дня 10 серпня 1686 року выданымъ, де писавъ: „Jan III z Bożej Łaski, król polski, Wksiąże Litewski, Ruski etc. Mężnym, rycerskim, dzielnym i bitnym, Atamanowi koszowemu, Starszyznie i wszystkim Mołojcom wojska Zaporozkiego, w Siczy będącym, wiernie Nam miłym, przy ofjarowaniu Łaski Naszej królewskiej do wjadomości podajemy... dobrego N. W. przy pomyślnym wojennym powodzeniu od Pana Boga życzemy zdrowja, a wraz całe Wojsko wdzięcznie i mile pozdrawjamy. Daň w obozie...“ а по щасливо укôнченôй выправѣ ôтпустивъ Запорожцѣвъ до Сѣчи, давши на каждого товарища по 10 талярôвъ битыхъ, дякуючи за присылку того товариства.“[3])

И хто-жь мôгъ бы думати, що король Янъ III такъ красными, такъ величавыми и облестными словами пише до тыхъ самыхъ Козакôвъ, котрыхъ п. Г. Сѣнкевичъ такъ огидно, такъ мерзко въ своѣй повѣсти ôтмалювавъ? Якъ годится єго образъ съ историчною правдою?...

Але-жь и самй Запорожцѣ не були безчувственнй на славу и дбали о честь свою. Такъ пише Иванъ Сѣрко, атаманъ кошовый Войска запорожского до хана кримского въ листѣ своемъ зъ дня 23 вересня 1675 року:

„Мусѣлисьмо постаратися свою зневагу и обиду поветовати и ôтомстити, но явно а не тайно, по рицарску, а не такъ якъ вы съ нами поступили“ (що въ ночи на нихъ напали).[4])

Звѣстно такожь, що король Собескій пôдъ Вѣднемъ Козакôвъ якъ спасенія выглядавъ.

П. Г. Сѣнкевичъ пише такожь, що „рѣчьпосполита проявила въ ôтносинахъ до козакôвъ милосердіе безъ границь и мѣры“. Але и о тôмъ мнимôмъ милосердію пише гетьманъ Козакôвъ Иванъ Самойловичъ до Запорожцѣвъ въ листѣ зъ 10 мая 1682 слѣдуюче: „Во временахъ многихъ Ляхи хотячи войско вынищити Козакôвъ губили, стинали, вѣшали, топили и на палѣ вбивали, козацкй жоны и дочки гвалтовне безчестно позорили“ и т. д.[5])

А и казненя страшнй та жестокй Косинського, Наливайка, Павлюка, Остряницѣ не доказуютъ милосердія але дикости и звѣрства безъ границь и мѣры. Ба и самъ король Янъ III за страту выдры утѣкшои ôтъ него, засудивъ Драгана невинного, котрый на поли бѣжучу выдру застрѣливъ, и жида, котрый ôтъ Драгана шкôру зъ тои выдры купивъ, на смерть и лише на великй прошеня сповѣдникôвъ и епископôвъ житье имъ дарувавъ.[6]) Чи то доказъ культуры, милосердія або идеи державнои?...

Коли Мазуры захôднои Галичины въ половинѣ XIX столѣтя (1846 року) допускалися звѣрскихъ местей на панахъ, котрымъ австрійске правительство не дозволяло угнетати и мучити панщизнякôвъ, якъ то чинили давнѣйшй панове съ Козаками, то не можна дивуватися, що Козаки въ XVII вѣцѣ по довгôмъ терпѣню, жестокимъ поступованьемъ правительства и шляхты приневолени були повстати въ оборонѣ своеи вѣры, свободы и житя, що признае и Охоцкій, котрый описуе розпусты, пiятики, збытки, продайность урядôвъ, орденôвъ, судôвъ, а причину „koliszczyzny“ находитъ въ здирствѣ и злôмъ поведеню панôвъ, ихъ комисарѣвъ и жидôвъ съ людомъ[7]). Тажь и хробачокъ бѣдный вертится и боронится, якъ его хто надопче.

Вправдѣ вôльно поетамъ фантазувати, але перекручувати факты историчнй або выдумувати небувшй въ цѣли, щобы другій народъ зъогидити, укрывати єго яону сторону а гиперболювати темноту, — значитъ фалшувати исторію, значитъ грѣшити противъ правды и исторіи и рускаго народа.

---

[1]) „Лѣтопись событій Самуила Величка“ Кіевъ 1851. Т. I. стор. 34—36.
[2]) Тамъ-же Т. II, стор. 40.
[3]) Лѣтопись Величка Т. II, стор. 597—602.
[4]) Лѣтопись С. Величка, Т. II. стор. 379.
[5]) Тамъ-же, Т. II. стор. 526.
[6]) Pamiętniki Paska.
[7]) Pamiętniki Jana Duklana Ochockiego, Wilno 1857.

окомъ индиферентнымъ.

Але до цѣлого рахунку мусимо ще взяти Русинôвъ галицкихъ, яко найважнѣйшій, рѣшаючій факторъ. Голосъ народу рускаго маєвъ тôмъ дѣлѣ вагу голосу автохтонного народу, споконвѣчного властителя землѣ и королества Данилового.

О тôй справѣ поговоримо проте въ слѣдуючôмъ, остатнôмъ уступѣ.

Гостина рускихъ селянъ въ Краковѣ на зъѣздѣ „Kółek rolniczych“.

Дня 1 л. липня с. р. розпочався въ Краковѣ зъѣздъ делегатôвъ „kółek rolniczych“ и тревавъ два днѣ. Зъѣздъ не бувъ зовсѣмъ такій численный, якого сподѣвалися его аранжеры и краковскій комитетъ. Надѣялося, бôльше якъ 400 гостей, а прибуло тôлько мало-що надъ 100 людей, мѣжь тыми лишь 30 делегатôвъ. Рускихъ селянъ, або, говорячи официяльною мовою польскихъ панôвъ „z wschodniej części naszego kraju“ мало прибути около 50, а тымчасомъ, — якъ доноситъ намъ нашъ дописуватель въ Кракова, — прибуло лишь 12—15, а именно въ пôдъ Мостискъ 9 (самъ п. староста мостискій ихъ привѣзъ) найбôльше въ села Малнôвска воля (съ вôйтомъ), одинъ селянинъ въ-пôдъ Чорткова и одинъ сельскій учитель. Професоры краковского университету просили тамошныхъ Русинôвъ-академикôвъ, щобы пріймали своихъ краянъ, и тіи не ôтказали.

Дня 1 л. липня рускій парохъ въ Краковѣ о. Борсукъ ôтправивъ въ костелѣ богослуженье для гостей рускихъ (латиньске богослуженье ôтправивъ самъ еп. Дунаевскій). По богослуженю розпочалося засѣданье. Мѣжь промовами були и промовы рускі; одинъ селянинъ-Русинъ дякувавъ въ польскôмъ язычѣ за гостину, съ якою рускихъ гостей стрѣчаютъ въ Краковѣ, а опôсля говоривъ по руски той одинокій сельскій учитель. Зъ стороны бесѣдникôвъ польскихъ майже кождый торкнувся Русинôвъ, причепивъ „braci Rusinów“, а все на тематъ „згоды“. Въ тôмъ дусѣ промовлявъ еп. Дунаевскій и ректоръ университету дръ Цоль. П. ректоръ сказавъ звѣстну фразу: „W tym prastarym grodzie nieraz poczciwy Rusin ściskał dłoń Krakusa lub Mazura“...

Найбôльшу овацію для рускихъ гостей выправили Поляки при пращальнôй вечери. Селяне рускі по добрôй гостинѣ и напитку не посѣдалися въ радости, коли войскова музика заграла для нихъ нашу любу „коломыйку“, десять разôвъ мусѣла ею повторяти, а при тôмъ грано „Миръ вамъ братя“ и „Многая лѣта“. Наші селяне на утѣху Полякôвъ навѣть гуляли — не дуже естетично. Ректоръ Цоль звернувся съ просьбою до одного рускаго академика, щобы и ôнъ промовивъ при вечери по руски. Академикъ вступивъ на трибуну и увертаючись до своихъ, сказавъ грôмкимъ голосомъ: „Учѣтся ôтъ братôвъ Полякôвъ шанувати свои памятки роднинѣ, любити свое рôдне слово, хоронѣтъ его въ чистотѣ“ — и т. д., а въ кôнци додавъ: „Полякôвъ же любѣтъ такъ, якъ они васъ люблятъ!“

Поляки докоряли Русинамъ, що за мало ихъ прибуло до Кракова робити „згоду“ и догадувались навѣть причины того, — ото казали, що хтось мавъ мѣжь рускимъ народомъ ширити вѣсть, будьто-бы въ Краковѣ будутъ выбирали короля польского и заводити на-ново панщину. Мы, розумѣючи, пересвѣдченѣ, що такихъ вѣстей нѣхто на Руси не ширивъ — може то кс. Стояловскій, котрый на зъѣздѣ въ Краковѣ пявся дуже въ гору, такъ невѣрно поинформувавъ панôвъ Краковянъ, намъ здаєся, що длятого такъ мало рускихъ селянъ поѣхало до Кракова „робити згоду“, бо вже у насъ недавно, именно при остатныхъ выборахъ до рады державнои вроблено дуже красну згоду на мѣсци, скрôзь „we wschodniej części kraju“, въ Рогатынѣ, Золочевѣ, Калуши и т. д.

Селяне рускі, що прибули на зъѣздъ до Кракова мали заплачену дорогу и въ Краковѣ дарове умѣщенье. Русина все тягне до свого, тожь селяне наші, прибувши до Кракова, першимъ дѣломъ бажали побачити руску церковь и вô всего руска церковь найбôльше ихъ радувала, бо то одно въ Краковѣ — „свое“. Коли бесѣда мѣжь ними сходила на ôтносины Русинôвъ до Полякôвъ, то одинъ обôзвявся, що Поляки „маютъ власть“ отже Русины мусятъ въ конечности имъ „пôдлягати“, але другі селяне переконували его, що ôнъ не маєрациі. „У насъ є сила — говорили — тôлько мы не умѣємо ею ужити. Диви, кôлько тутъ у Краковѣ Полякôвъ — цѣла хмара, а насъ Русинôвъ пріѣхала горстка, а кôлько тутъ для насъ гонорôвъ робятъ! — видко вже, що мы щось значимо...“

Треба наконець ще и то згадати, що нашихъ селянъ надѣляли въ Краковѣ такожь „zdrowym pokarmem“ для духа — въ видѣ книжочки „Prześladowanie Unitów na Podlasiu“..

Справозданя зъ выборôвъ.

Выбôръ въ Камѣнцѣ струмиловôй. Всѣ дотеперѣшнѣ справозданя зъ выборôвъ переконуютъ, що всюда бôльше-менше дѣялося однако, про то и не буду описувати переведенье у насъ правыборôвъ при помочи всѣхъ нехристôвъ и писарчукôвъ, скликуванье вôйтôвъ черезъ п. старосту каменецкого буцѣмъ-то „на нараду“, даванье грошей по 15 до 50 зр. пôдъ невинною ослоною „na koszta podróży“, смерть двохъ свиней и одной грубои штуки рогатои на дворѣ „kandydata narodowego“ и проѣздку на нихъ въ дни передъ выборами пана К. М., управителя кандидата до Камѣнки, — а скажу Вамъ щось такого, о чѣмъ цѣкаво буде довѣдатись.

Ото Матвѣй Зѣлиньокій, вôйтъ зъ Ракобутъ, дôставъ 25 зр. передъ выборами за то, щобы голосувавъ на п. Киляновского, але грошѣ тіи ôтославъ назадъ и голосувавъ на о. Ивана Сѣрка, мимо того, що пôсля звернення грошей ôтвѣдавъ его въ его убогôй хатѣ управитель п. К. М. — Яко противоставленье сему свѣтлому фактови прошу читати дальше: О. Д. Ч., приходникъ зъ Г——ъ, выбраный на выборця, удостоївся сейчасъ визиты одного пôдпанка-агитатора, принявъ его зô всѣми гонорами и на запытанье, за кимъ буде голосувати, заявивъ: „A, ja żyję w przyjaźnych stosunkach z p. Kielanowskim, byłem u niego raz na kawie“... (ipsissima verba) и справдѣ ôтдавъ голосъ не на о. Сѣрка, але на п. Келяновского. Сумна то рѣчь — а вже въ самôй Камѣнцѣ чеотный выборець зъ Милятина старого мавъ въ тôмъ дѣлѣ розмову съ о. Д. Ч. Про менше яскравѣ факты нѣчого вже й казати...

Якъ-небудь выпавъ у насъ выбôръ, маєônъ такожь и добру сторону, ото бо, якъ зачуваю, въ цѣлôмъ каменецкôмъ повѣтѣ выготовляются двѣ петиціи, котрі обѣ маєпосолъ „narodowy“ завезти до Вѣдня и предложити въ радѣ державнôй. Обѣ зъ нихъ маютъ на цѣли змѣну ординаціи выборчои. Одна маєдомагатися, щобы выборы що року — celem odświeżania świeżemi siłami — були переводженѣ, а друга, щобы зô взгляду на тысячнѣ надъужитя и деморализаціи и марнованье часу честныхъ господарѣвъ всѣ выборы скасувати и пп. старостамъ припоручити кождого разу ôткомендерувати посла до Вѣдня. Не знати ще тôлько, котру зъ сихъ петицій посолъ горячѣйше буде попирати. Якъ зачую, донесу.

ДОПИСИ.

Зъ Бережанъ.

(*Въ дѣлѣ Рускои Бурсы.*) Въ недѣлю дня 23 червня (5 липня) с. р. ôтбулося пôдъ предсѣдательствомъ Впр. о. Михаила Соневицкого, ц. к. професора гимназіяльного, пяте въ ряду засѣданье Выдѣлу бурсового, выбраного загальнымъ вôборомъ членôвъ мѣсцевого товариства „Руска Бурса“, що скликаный бувъ дня 12 (24) червня с. р. На тôмъ засѣданю записано до протоколу и рѣшено подати посредствомъ рускихъ часописей до прилюднои вѣдомости, що слѣдує:

„Панъ проф. Юліянъ Насальскій, касіеръ товариства, выражаєсвôй жаль зъ причины дописи, котра появилася въ „Словѣ“ ч. 67 зъ 22 червня (4 липня) 1885 р., въ котрôй певна нещира душа стараєсь оклеветати Выдѣлъ, будьто-бы декотрі члены его при закупнѣ реальности на руску бурсу руководилися личными выгодами та выглядами. Позаякъ розширюванье такихъ и имъ подôбныхъ гадокъ въ самôмъ завязку нашои институціи не можеже не пошкодити пожаданому ею розвоєви, и служитъ хиба за покрывало, пôдъ котрого ослоною переводятъ свои позакулисовѣ цѣли такѣ люде, що вѣчно руйнуютъ, а нѣколи не будуютъ, — то Выдѣлъ опровергаєнынѣшнымъ наведену допись яко злобну и позбавлену всякои пôдставы и справедливости, и почуваєсь до сего кроку тымъ бôльше, що она важится навѣть нарушати личнôсть п. проф. Ю. Насальского, котрый стôлько положивъ доказôвъ патріотизму и щирости для нашого бурсового товариства“.

Ôтъ Выдѣлу рускои Бурсы въ Бережанахъ.

Ôтъ Золочева.

(*Завôзванье до староства не на письмѣ а пôдъ ескортою.*) Въ день передъ выборами т. є. 1 червня с. р. ôтбулася ревизія будьто-бы за заказаными книжками у выборця п. Котельницкого въ Пôдгôрцяхъ, а що урядованье перетягнулося и черезъ другій день, т. є. день выбôрвъ, то п. Котелницкій не мôгъ прибути на выборы. Такожь и тесть его, бувшій посолъ соймовый п. Илія Загоройко мавъ на 2 червня с. р. завôзванье до комисіи, але помимо того поѣхавъ до Золочева и ôтдавъ голосъ на сов. Рожанковского. Оба они суть людьми маючими и добрыми патріотами Русинами. При ревизіи не знайдено нѣчого пôдозрѣного и здавалося, що справа скôнчена съ родиною Загоройкôвъ.

Тымчасомъ дня 3 липня с. р. о 3 год. рано прійшли до хаты п. Иліи Загоройка два жандармы въ службѣ и освѣдчили Загоройкови, що маютъ наказъ ôтъ ц. к. староства въ Золочевѣ его самого, двохъ его сынôвъ Ивана и Василя и наймита Гаєвого примусово приставити до староства. Забрали ихъ отже и лишь на тôлько зôзволили, що они всѣ не йшли пѣшки, але ѣхали кôньми Загоройка. Доперва въ ц. к. старостві въ Золочевѣ довѣдалися о причинѣ спровадженя. Ото казали ихъ спровадити, щобы выяснити, чи оба сыны, зъ котрыхъ Иванъ числитъ нынѣ 36 лѣтъ, сповнили обовязокъ службы войсковои. Що до Василя, то вже въ старостві зъ актôвъ справу выяснено, що же до Ивана, то мавъ п. Загоройко съ сыномъ пріѣхати 6 лат. липня и предложити доказъ, що зôставъ асентерованый до обороны краєвои, але его пущено, бо бувъ за слабый. Попередно не получили они нѣякого завôзваня до ц. к. староства и ôтъ разу казано ихъ спровадити жандармами.

Тымъ чиномъ стративъ п. Загоройко задля маловажнои справы крôмъ на славѣ, ще и одинъ робучій день для чотырохъ людей, и то въ горячій часъ сѣнокосôвъ. П. Загоройко стававъ въ бюрѣ комисаря староства п. Словицкого, котрый, якъ звѣстно, переводивъ остатнѣ выборы.

Зъ Коссôвщины.

(*Злидни въ Коссôвскихъ горахъ.*) Въ пятницю дня 26 л. червня зôрвалася въ Коссôвскихъ сторонахъ нагла, невидана буря съ дощемъ и градомъ. Въ пôвъ годины зробила та туча таке, що людска рука роки складати мусѣлабы на ту роботу: повалила всѣ плоты, а тутъ ихъ ласка Божа, поломила садовину, съ коренемъ вырвала цѣлі лѣсы, не оставляючи анѣ однои гаджуги, якъ Гуцулъ каже. Хаты порозносила на другу-трету загороду, дахи порозкидала на всѣ боки, худобу вергло изъ горы на другу-трету царину. По пôвгодинноôй страшнôй бури наступила тишина, буря повѣялася въ Чорну Гору, абы по дорозѣ Гуцуламъ принести гостинець. Страхъ и лякъ переймаєумъ затревоженый, а серце сумъ и горе неописане! Тѣ горы передъ хвилею покрытѣ зелеными смереками сторчатъ голі, а дерева съ коренемъ зверненѣ по земли лежатъ, оставивши на мѣсци кореня великѣ „порожнѣ“ ямы.

На другій день въ суботу розпочалася робота — прочищуванье дорôгъ, городôвъ, сѣножатей ôтъ заваленыхъ деревъ и всеи бурею нанесеноиехари. Около 5 годины зновъ почалася друга и нова бѣда. Громы-блыскавицѣ почали бити однымъ тягомъ, треваючи черезъ 10—12 годинъ, а середъ нихъ злива така, що до годины наповнила корыта всѣхъ потокôвъ высоко. И нужь почала вода свôй танець! Потоки розбѣшлись въ ширѣнь невидану; кожда долина, городъ, пасовиско, сѣножать, заповнилися водою, а вода горнула все, що тôлько ѣй въ дорозѣ стало. Зъ гôръ розôрвалися гатыклявзы, забираючи все дерево, приготоване до сплавленя, а потôмъ и хаты цѣлі. Въ Рѣцѣ забрала вода съ хатою жѣнку и дитину а въ лѣса четверо людей, занятыхъ роботою коло дерева, худобу рогату, конѣ и гнала долѣ, забираючи плоты, мосты, млыны, матеріялы, не даруючи и дорозѣ повѣтовôй, котру гôрко що року на ново треба ставити. Въ недѣлю довѣдавсь я ôтъ людей о рôжныхъ пригодахъ, шкодахъ, котрі отаксувати анѣ свѣтъ нема людины. Ôтвѣчнѣ лѣсы, охороняючі цѣле господарство съ хатою ôтъ вѣтрôвъ и заметей снѣговыхъ, полягли на землю а на ихъ мѣсци остались пустки! Дорога не до ѣзды на часъ довшій, а тутъ Гуцулови що-день, треба у Коссôвъ за хлѣбомъ-кулешою.

Якъ-бы на додатокъ до всего того, въ середу середъ бѣлои ясноиднины грôмъ ударивъ въ яворôвскôмъ лѣсѣ и убивъ дитину, 15 лѣтну дочку, одну у родичѣвъ, заняту прочищуваньемъ лѣса. Отець убитои занятый десь коло Монастырискъ въ Григоровѣ при будовѣ церкви, а мати въ жалю болю утулити нѣхто не въ силѣ. Не минула лиха доля и вояка тои самои днины. Зъ стациі Жабье провадили два вояки двое коней розплодовыхъ до Дроговыжа на зимôвлю. За Яворовомъ пустився якійсь Нѣмець съ двома кôньми и звôнкомъ и дôгнавши воякôвъ поволи ѣдучихъ, перелякавъ буйного коня, кôнь почавъ кидатися, воякъ зôскочивъ зъ него и крѣпко стримавъ, але за другимъ зазвоненьемъ кôнь кинувся и ногою ударивъ воякавъ грудь. Воякъ простерся мертвый, держачи коня въ рукахъ.

Все то такъ скоро по собѣ наступаюче тронуло мене, гостя въ Коссôвскихъ горахъ, до живого. Гарнѣ горы! Свѣжій воздухъ мѣжь ними, але природа дика, дико воює! Бѣднѣ тѣ Гуцулы! Та не знати, чи схоче дотычный ц. к. урядъ занятися обчисленьемъ шкоды, нанесеноиурею въ лѣсахъ, садахъ, городахъ та повѣненю и бодай ôтписати дачку ôтъ того, зъ чого замѣсть користи люде маютъ утрату?!

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Въ справѣ нового подѣлу територіи Галичины*) пôсля пляну принятого рѣшеньемъ краєвого сойму зъ 1875 порозумѣвався выдѣлъ краєвый съ министерствомъ справъ внутрѣшныхъ и справедливости въ цѣли уложеня анкеты зъ урядникôвъ судовыхъ, политичныхъ и репрезентантôвъ выдѣлу краєвого *для приготованя нового подѣлу* краю на судовѣ и администраційнѣ округи, при чѣмъ такожь мала-бы увзгляднитись потреба заведеня новыхъ судôвъ повѣтовыхъ. Послѣдными часами получивъ выдѣлъ краєвый ôтповѣдь ôтъ обохъ сихъ министерствъ. Министерство справедливости освѣдчилось противъ переведеня подѣлу територіяльного въ цѣлôмъ краю, уважаючи введенье загальныхъ змѣнъ въ тôмъ взглядѣ такъ зъ взгляду на потребу утрезаленя ôтносинъ, якъ и зъ взгляду на великѣ кошта переведеня подѣлу просто непожаданого. Подѣлъ цѣлого краю мусѣвъбы мати, по гадцѣ министерства справедливости, шкôдливый вплывъ на справу закладаня новыхъ книгъ грунтовыхъ, дотычно-же новыхъ судôвъ запевнило министерство выдѣлъ краєвый, що справу тую маєусе на оцѣ, и теперь власне заходится коло заведеня новыхъ судôвъ повѣтовыхъ въ Жабю и Пôдволочискахъ. Министерство справъ внутрѣшныхъ узнаєважнôсть передовсѣмъ такого подѣлу, щобы *округи политичнѣ* (староства) злялись въ одно съ округами повѣтовыхъ репрезентацій. Тутъ однакъ повинна репрезентація краєва змагати до сего, щобы территоріи репрезентаціи повѣтовыхъ були роздѣленѣ ôтповѣдно до округôвъ политичныхъ, якъ о тôмъ постановляє законъ краєвый зъ дня 13 лютого 1878 р. Кромѣ сего заявляє министерство справъ внутрѣшныхъ, що въ случаяхъ, де вылученье якои мѣсцевости зъ ею дотеперѣшного автономичного округа подыбало-бы бôльшѣ и важнѣйшѣ перешкоды, такъ министерство справъ внутрѣшныхъ якъ и справедливости увзгляднятибудутъ справедливѣ жадания интересованыхъ, *взглядно* выступаючои въ ихъ имени репрезентаціи краєвои и позволятъ безъ трудностей на полишенье дотычнои мѣсцевости въ давнôмъ ею складѣ.

(*Угорске министерство впроисповѣдан*) выдало розпорядженье въ справѣ управильненя веденя жидôвскихъ метрикъ поручаючи, щобы кожда громада, безъ взгляду на тое, чи маєжидôвскихъ жителѣвъ чи нѣ, належала до певного округа, удержаючого метрики. Округъ сей маєобнимати бôльше мѣсцевостей, такъ, щобы всѣ разомъ могли удержати чоловѣка способного до веденя метрикъ. Если-бы въ одноôй громадѣ було бôльше ôтдѣленыхъ ôтъ себе жидôвскихъ громадъ религійныхъ, то всѣ они можутъ мати одну тôлько метрику, а се именно зъ сеи причины, щобы запобѣчи можливымъ непорозумѣнямъ, заходячимъ пôдъ взглядомъ актôвъ мегрикальныхъ що до однои и тои самои особы.

(*Въ справѣ новель промысловои*) выслало галицке намѣстництво до всѣхъ представителѣвъ властей политичныхъ окружникъ, въ котрôмъ звертаєувагу на тое, що постановленями §§. 79, 81, 99, 102 и 104 новелѣ до закона промыслового зъ 7 марта с. р. змѣнено дотычнѣ постановленя закона промысл. зъ 20 груд. 1859 и додатокъ до сего закона, трактуючій о книгахъ робôтничихъ, и що дальше розпорядженьемъ министеріяльнымъ зъ 12 мая с. р., умѣщенымъ въ ч. 69 в. з. д., приписало формуляръ новыхъ робôтничихъ книгъ. Съ днемъ 11 червня с. р., съ котрымъ вôйшовъ въ житье повысшій законъ, належитъ повздержати выдаванье робôтничихъ книжокъ пôсля давнѣйшого формуляра и належитъ уживати тôлько новыхъ примѣрниковъ, котрыхъ накладъ зарядило вже намѣстництво. Окружникъ взываєдальше старостôвъ, щобы остерѣгали уряды громадскѣ, уповажненѣ по мысли §. 8 закона зъ 8 марта 1885 до выдаваня робôтничихъ книжокъ, що не вôльно побирати за тое ôтъ сторôнъ нѣякихъ оплатъ кромѣ коштôвъ накладу, и що книжки робôтничі суть вôльнѣ ôтъ отемпля. Помôчники, котрі маютъ книжки робôтничі пôсля давнѣйшого формуляра, можутъ уживати ихъ такъ довго, поки не заступлятъ ихъ новыми. Новый законъ не позбавивъ силы обовязуючои розпорядженя министер. зъ дня 14 марта 1860 постановляючого, що заведенѣ законом промысловымъ книжки робôтничі маютъ служити яко легитимаційнѣ документа въ подорожи. Выповненье рубрикъ опису особы належитъ до атрибуціи начальника громады, выдаючого книжку. Коли рубрики выповнено ненѣмецкимъ языкомъ, а книжка маєслужити легитимацією до подорожи, належитъ доповнити описъ нѣмецкимъ текстомъ а се именно при нагодѣ умѣщеня легитимаційнои клявзулѣ. Если бы зайшла потреба змѣнити описъ особы для того прим., що робôтникъ значно змѣнився съ поступомъ вѣку, треба спростованье се здѣлати очевиднымъ въ клявзулѣ легитимаційноôй. — Рôвночасно оголосило министерство торговлѣ окремѣшне розпорядженье, нормуюче перестанки помежи годинами працѣ, працю въ недѣлѣ и свята, працю нôчну молодыхъ помôчниковъ и жѣнокъ, продовженье часу працѣ въ фабрикахъ о одну годину и уладженье порядку въ змѣнѣ робôтниковъ. Пôсля §. 95 сего розпор. министер. можна продовжити часъ працѣ въ фабрикахъ на случай наглои потребы найбôльше на протягъ трохъ днѣвъ въ мѣсяци, се однакъ дѣятись муситъ пôдъ условіемъ повѣдомленя о тôмъ власти промысловои першои инстанціи. Кромѣ сего можутъ власти промысловѣ першои инстанціи въ случаяхъ предвыдженыхъ закономъ давати поодинокимъ фабрикантамъ позволенье на часове продовженье працѣ на протягъ трохъ не-

дѣль, а власти желѣзниць на довшій навѣть часъ. Удѣляючи позволень на продовженье часу працѣ обовязанѣ суть власти поступати дуже оглядно; они повинні уважати на тое, щобы продовженя часу працѣ при працѣ одинайцять годинно̂й не выносили бо̂льше трохъ, а при дванайцять годинно̂й бо̂льше двохъ годинъ. Таке продовженье часу працѣ може розтягатись що найбо̂льше на протягъ трохъ недѣль и не може бути въ протягу одного року повторенымъ. Власти обовязанѣ суть залагоджувати прошеня о удѣленье призволу на продовженье часу працѣ найдальше до трохъ днѣвъ. Удѣленѣ дозволеня маются вписувати въ окремый списъ, котрый мае предкладатись въ достово̂рно̂мъ о̂тписѣ що чвертьроча намѣстництву.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россія. Выступленье нового кабинету лондоньского занепокоило дуже россійску прасу, потра розбирае теперь положенье Россіи супротивъ Англіи и ставитъ не дуже потѣшаючѣ гороскопы та накликуе свое правительство до тымъ бо̂льшои осторожности и готовости на случай во̂йны. „Нов. Время“ пише: „Англійскѣ газеты консервативнѣ, а за нами и деякѣ австрійскѣ, годятся съ политикою Сальсберого и стараются переконати Европу, що политика ся есть въ справѣ афганьско̂й енергичною и предпріемчивою, але не выкличе во̂йны съ Россіею. Нове министерство буде лишь старалося забезпечити границѣ Индій при помочи Абдуррамана, а Россія буде могла на по̂вночи о̂тъ Афганистану управляти свои позиціи. Мы не забули, що ще недавно выголосили Черчиль и Сальсбери и не можемо вѣрити нѣякимъ инсинуаціямъ о „мирно̂мъ успособленю“... Англійска праса богато говоритъ про зближеньеся нового кабинету до Нѣмеччины и Австріи; анѣ Франція анѣ Россія не можутъ нѣчого доброго надѣятись о̂тъ правительства консерватистово̂въ.“ Ще дальше иде „Свѣтъ“ въ своихъ выводахъ. „Намъ грозитъ небезпеченьство, каже о̂нъ, зо̂ стороны Герату, котрый Англичане укрѣпляютъ и зброятъ. Насъ хотятъ зайти о̂тъ Кашгару и для того заводятъ тамъ сво̂й консулятъ. Теперь наша полуднево восхо̂дна границя о̂тъ Кашгару до Герату запутана въ интригу англійску. Въ серединѣ ворожихъ силъ стоитъ Афганистанъ а Англія не жалуе для него грошей.“

Нѣмеччина. Минувшого четверга зако̂нчилася на послѣдокъ справа наслѣдства брауншвайгского, котра вже такъ довго непокоила умы нѣмецкихъ политико̂въ. На повно̂мъ засѣданю рады звязковои того дня выключено кн. Кумберляндского о̂тъ наслѣдства престола въ Брауншвайгу. Рада звязкова приняла внесенье представителя королѣвства баварского, на котре на послѣдокъ згодилося такожь и правительство пруске. Внесенье се звучитъ: „Рада звязкова высказуе свое переконанье, що передань̂е управы въ Брауншвайгу князеви Кумберляндъ не дасться погодити съ основами конституціи нѣмецкои и истнуючою межи державами звязковыми угодою, позаякъ становище, яке занявъ князь супротивъ Прусъ и его претенсіи до певныхъ частей сеи-жь держави звязковои, противлятся затвердженымъ конституціею условіямъ мира.“ Противъ сего внесеня голосували лишь представителѣ князѣвства Мекленбургъ-Стрелицъ и Райсъ старшои линіи.

Франція. Въ палатѣ посло̂въ зако̂нчилися нарады надъ буджетомъ. — Якъ разъ теперь о̂тбуваются въ Франціи приготовленя до выборо̂въ до сенату, а межи поодинокими сторонництвами ведеся завзята борба. Дуже немиле враженье зробила въ цѣло̂мъ краю кандидатура бувшого министра Тибодена, котрый мимо того, що есть теперь въ чинно̂й службѣ при войску, кандидуе до сенату, а при то̂мъ не то̂лько, що жадае знесеня сталого войска, але и выголошуе комунистичнѣ засады. Французка праса умѣркована выступила дуже противъ сего екс министра, доказуючи, що належало бъ єго потягнути до отвѣчальности, бо якъ такъ дальше по̂йде, то въ во̂йску настане дезорганизація, а въ краю запануютъ во̂йсковѣ пронунціяменты. — Зъ Парижа доносятъ, що вѣсть, будьто бы Франція думала теперь порушити справу єгипетску, есть зовсѣмъ безъосновною.

НОВИНКИ.

— **По причинѣ припадаючого въ суботу свята Апп. Петра и Павла** слѣдуюче (71) число „Дѣла“ выйде въ пятницю въ зво̂льшено̂мъ объемѣ $1^1/_2$ листа.

— **Выдѣлъ филіи товариства „Просвѣта“ въ Станиславовѣ** запрашае всѣхъ членôвъ тои жь филіи на загальнѣ зборы съ выкладами, котрѣ о̂тбудутся въ недѣлю дня 12 л. липня с. р. о 4 годинѣ зъ полудня въ сали ратушево̂й въ Станиславовѣ. — *Дръ М. Бучиньскій; Т. Заячковскій.*

— **Про огонь въ Городенцѣ** пишутъ намъ дальше: Огонь выбухъ зъ невѣдомои причины середъ мѣста; спека була велика, и въ одно̂й хвили такій вставъ сильный вѣтеръ, що годѣ було удержатись на ногахъ. Зъ неслыханою скоростею обгорнувъ огонь цѣле мѣсто и въ ко̂лькохъ годинахъ перемѣнивъ его въ одну велику руину. Якъ я вже згадувавъ, надъ 400 домо̂въ по̂шло съ огнемъ, а взявши на увагу, що по жидо̂вскихъ домахъ по ко̂лька родинъ мешкало, то можна мати понятье, ко̂лько то тысячъ народа безъ хлѣба и даху блукаеся по улицяхъ, а коло уряду громадского плачь и крикъ не до описаня: кожде кричитъ: хлѣба! хлѣба! На разѣ бурмистръ мѣста казавъ печи по 1.000 боховцѣвъ хлѣба и роздае погорѣлцямъ, а кро̂мъ того надо̂слали Є. Вел. цѣсарь 3.000 зр.; намѣстництво 2.000 зр., Выдѣлъ краевый 500 зр., бар. Бруницкій зъ Залѣщикъ 50 зр., Коломыя 50 зр. и 1.600 бохонцѣвъ хлѣба, Залѣщики 2 возы хлѣба, дѣдичъ зъ Бабина п. Зота 50 зр., п. Пасакасъ дѣдичъ зъ Калѣнокъ 50 зр., Снятынъ одинъ во̂зъ хлѣба, и т. д. На разѣ бодай дасться кусникъ хлѣба нещастнымъ, але що дальше буде, годѣ о̂тгадати. Ратунку треба великого, бо шкода не дасться обчислити на тысячѣ. Тому жь то треба помочи зо̂ всѣхъ боко̂въ. Доси вынайдено 6 трупо̂въ попаленыхъ на вуголь, а ще здаесь буде бо̂льше. Огонь палився цѣлый четверъ та цѣлу но̂чь на пятницю и мы гадали, що вже на то̂мъ конець. Ажь тутъ коло 1 годины въ пятницю розлягся крикъ въ цѣло̂мъ мѣстѣ: горитъ! горитъ! И дѣйстно повставъ огонь въ одно̂й камениці, котра позо̂стала въ цѣлости зъ минувшого дня. Въ одно̂й хвили цѣла каменица спалахкотѣла а два домы, котрѣ занялися були, удалось людямъ уратувати. Заледви уратувалось дальшѣ домы, ажь ту зновь на передмѣстю Котыко̂вка розлягся крикъ: горитъ! Люде стуманѣли. Бѣжитъ кождый въ тую сторону и бачитъ дѣйстно огонь. Наро̂дъ кинувся съ цѣлою енергіею до ратованя и огонь знову ско̂нчився то̂лько на одно̂й хатѣ жидо̂вско̂й и то щастье велике, бо було-бы цѣле передмѣстье съ соломяными дахами, замешкане самыми хлѣборобами по̂шло въ попелъ. Наро̂дъ дуже переляканый; кождый ходитъ и сумуе, якъ на розвалинахъ Троѣ, всюды дымъ, курява, чадъ и плачь нещасливыхъ. Декотрѣ, а особливо христіяне, попеклися сильно, дѣти съ пообпалюванымъ волосьемъ и съ повыпѣкаными очима кричатъ и благаютъ: помочи! помочи! Зъ пятницѣ на суботу цѣлу но̂чь гашено, а нынѣ (въ суботу) то само цѣлый день. Староство завозвало во̂йско зъ Коломыѣ и въ то̂й хвилѣ, коли пишу надо̂йшло 50 воякво̂въ съ двома официрами на ратунокъ. Переѣзжаючій може побачити всюды по ярахъ, улицяхъ людей спаковаыхъ и кождои хвилѣ очѣкуючихъ нового огню. Давъ-бы Богъ, щобы на то̂мъ ско̂нчилося. Городенка не памятае такого пожару. Бувъ тутъ 21 лѣтъ тому назадъ огонь и пожеръ 300 домо̂въ, але теперь въ двое бо̂льше. О̂тзываемося до всѣхъ людей, до нашихъ брато̂въ, щобы схотѣли чимъ-не-буде помогчи на разѣ нещасливцямъ, бо до 200 хатъ христіяньскихъ безъ куска хлѣба и даху; най хто що може присылае на руку уряду парохіяльного рускаго въ Городенцѣ, а хочь въ части допоможеся нещасливымъ, а всѣмъ дателямъ Богъ вынагородитъ!

— **Статистика шкоды зъ огню въ Городенцѣ**. Урядово сконстатовано, що шкода зроблена огнемъ въ Городенцѣ дня 2 и 3 липня с. р. есть слѣдуюча: Всѣхъ домо̂въ замешканыхъ згорѣло 400, будынко̂въ господарскихъ 70. Число родинъ, що зо̂стали безъ стрѣхи, выноситъ 655 съ загальною сумою 2.835 душь. Родинъ христіяньскихъ остав шихъ безъ стрѣхи есть 86, разомъ душь 305; родинъ жидо̂вскихъ 569 въ числѣ 2.530 душь. Домо̂въ христіяньскихъ съ будынками згорѣло 131, жидо̂вскихъ 340. Загальна шкода выноситъ 451.405 зр., зъ котрои то сумы було убезпечено лишь на 89.640 зр. Шкода, яку понесли христіяне о̂тъ пожару, выноситъ 27.759 зр., а шкода, яку понесли жиды 423.646 зр. Христіяне були асекурованѣ на 2.170 зр., а жиды на 87.470 зр. Въ огни стратило житье 6 людей, 2 стратили очи, а 1 попарився тяжко; безъ вѣсти загинувъ одинъ 3-лѣтный хлопець. Зъ товару згорѣло 10 штукъ належачихъ до христіянъ. Зъ публичныхъ будынко̂въ згорѣли: базаръ громадскій, божница, лазня и рѣзница. Зъ погорѣвшихъ домо̂въ було 84 мурованыхъ а 317 деревяныхъ.

— **Ставропигійскій Институтъ** буде въ слѣдуюцо̂мъ роцѣ святкувати 300-лѣтнѣ роковины свого основаня. На ту цѣль вызначивъ загальный збо̂ръ членôвъ тогожь Института 1000 зр. а сеньоръ Института, дръ И. Шараневичъ, выготовитъ юбилейне выданье, котре буде украшене фототипами предоставляючими виды Успеньскои церкви, Ставропигійскои церкви, каплицѣ Балабано̂въ и т. д. Въ навечерье роковинъ будутъ церковь, вежа и всѣ домы Ставропигійского Института илюминованѣ а въ день роковинъ о̂тправится въ Успеньско̂й церквѣ благодарственна служба Божа и панахида за упокоившихся членôвъ и добродѣвъ Института а церковь и всѣ домы будутъ украшенѣ хоругвами и зеленею.

— **По поводу великои спеки** розпорядила шко̂льна рада краева, щобы школы народнѣ, середнѣ и семинаріи учительскѣ у Львовѣ, були вже замкненѣ съ днемъ 10 липня а въ дняхъ 7, 8 и 9 с. м. наука въ сихъ школахъ мае о̂тбуватись лишь передъ полуднемъ и то съ о̂тповѣдными перервами.

— **Зъ Золочева** пишутъ намъ, що адъюнкты судовѣ, пп. По̂дляшецкій и Лучаковскій, засуджена ц. к. староствомъ золочѣвскимъ на грошеву кару по 50 зр., зголосили рекурсъ.

— **Зъ Лисковатого** пов. добромильского пишутъ намъ: Дня 2 и 3 с. м. по полудни лютилась у насъ майже въ одно̂мъ и то̂мъ само̂мъ часѣ сильна буря съ дощемъ и градомъ и наробила богато шкоды такъ въ поли якъ и въ само̂мъ селѣ. Зъ 15 господарскихъ будынко̂въ буря поздирала дахи а одну сѣльску хату таки зовсѣмъ завалила. Въ просто̂й линіи съ сими будинками стоитъ такожь мурованый до̂мъ мѣсцевого приходника и его будынки господарскѣ. Буря въ одно̂й хвилѣ завалила стайню и привалила стоячу тамъ худобу а зъ стодолы зо̂рвала дахъ. Провидѣнье боже хотѣло однакожь, що анѣ худобѣ анѣ челяди, що по̂дчасъ бурѣ була въ стайни, нѣчого несталося; пастухови потовкло лишь руку а худобу люде зъ по̂дъ розвалинъ щасливо повитягали. Буря була такъ сильна, що зъ мурованого будынку выдерала цеглы а кавалки дахо̂въ несла далеко на поле. По поляхъ вода засѣвы позаливала та позамулювала а бараболю, що ще не о̂тцвила и капусту градъ зовсѣмъ вытовкъ.

— **Слѣдство полиційне** въ справѣ по̂ѣздки галицкихъ паломнико̂въ о̂тречено на якійсь часъ а акты сего слѣдства переслано до Вѣдня.

— **Залѣщицке духовеньство** постановило, по поводу дарованя цѣсаремъ 5000 зр. для станиславо̂вского епископа Преосв. дра Ю. Пелеша на построенье и приспособленье епископскои палаты, выслати цѣсареви адресъ съ подякою.

— **Выдѣлъ читальнѣ имени Шевченка въ Новици** складае прилюдно подяку Свѣтлому центр. Выдѣлови товариства „Просвѣта“ за щедрый даръ 58 книжокъ для нашои читальнѣ. — О̂тъ Выдѣлу читаланѣ им. Шевченка въ Новици.

— **Въ Краковѣ есть Русино̂въ-академико̂въ** сего року 25; на другій ро̂къ прибуде що-найменше 5, отже буде ихъ найменше 30 — число досыть поважне, щобъ зъорганизуватися въ самосто̂йне товариство академичне. Теперь Русины-академики суть лишь „кружкомъ рускимъ“ въ польско̂й читальни академично̂й, безъ окремого свого статута. Полякамъ, академикамъ и професорамъ дуже на то̂мъ залежитъ, щобы молодѣжь обохъ народностей въ Краковѣ удержувала зносины зъ собою; руска молодѣжь пріймае, що бажанье ихъ плыве зъ зовсѣмъ непо̂дступныхъ якихсь мотиво̂въ, але и въ тако̂мъ случаю дадутся при основаню окремого рускаго товариства задержати тіи зносины черезъ то, що оба товариства можутъ мѣститися побо̂чь себе. Мѣжь рускими академиками въ Краковѣ суть люде, котрѣ серіозно займаются рускою литературою и слѣдятъ за нашимъ рухомъ народнымъ, а самосто̂йна на статутахъ оперта организація тамошнои молодежи нашои скрѣпиляла-бы молодѣ силы и давала-бъ Галицко̂й Руси освѣченыхъ и дѣяльныхъ борцѣвъ за справу народну.

— **Заявленье**. Переконавшися зъ власного досвѣду, що „Обще по̂льничо-кредитне Заведевье для Галичины и Буковины“ у Львовѣ не платитъ нѣчого за членьскѣ удѣлы, божь въ билянсѣ его за 1884 ро̂къ, якъ звѣстно, не выказано нѣякихъ зыско̂въ, яко членъ контрольнои комисіи звертаю на то увагу интересованыхъ членôвъ, що зъ титулу свого членьства не можутъ мати нѣякои претенсіи до Заведеня за минувшій ро̂къ. Мимо того, хто-бы мавъ бо̂льшѣ капиталы и хотѣвъ ихъ безъ всякои для себе користи, но по̂дъ порукою умѣстити въ „Заведеню“, то таке безъинтересовне жертволюбіе нѣхто не обмежае. — Вступати въ члены Заведеня можна кождого часу, выступленье же стаеся правосильнымъ по 2 лѣтахъ и 3 мѣсяцяхъ що найменше, по выповѣди. *Дмитрій Вѣнцковскій*, членъ контрольнои комисіи.

— **Именованя**. Володиміръ Кореневичъ, учитель шко̂лъ народныхъ въ Коломыи (бувшій редакторъ „Switła“ выдаваного по руски латиньскими буквами и накидуваного насильно школамъ и громадамъ), именованый повѣтовымъ инспекторомъ шко̂лъ народныхъ въ Надво̂рнѣ. — Рада шко̂льна краева именувала провизоричнѣ учителькы Клотильду Ковальску и Брониславу Льешь дѣйстными учительками при 6-клясово̂й школѣ женьско̂й въ Ново̂мъ Санчу а провизоричну учительку Елену Павловску дѣйстною учителькою молодшою при то̂й-же школѣ.

— **Холера въ Испаніи** стае чимъ разъ сильнѣйшою. Зъ Мадриду доносятъ, що дня 3 с. м. було въ цѣло̂й Испаніи 648 случаѣвъ смерти на холеру а дня 4 с. м. занедужало 1639, зъ котрыхъ померло 825 осо̂бъ. Найсильнѣйше выступае холера въ Аранхуесъ, де що день пересѣчно западае на холеру 250 осо̂бъ, зъ котрыхъ правильно майже половина умирае. Всѣ урядники телеграфу померли тамъ на холеру, а середъ войсковои залоги почесть ся зачинае такожь чимъ разъ бо̂льше жертвъ забирати. Въ Мадридѣ померли дня 4 с. м. 2 особы на холеру въ Аранхуесъ 64 а въ провинціи Валенція 565 осо̂бъ. Цивильный губернаторъ Мадриду, котрый бувъ въ Аранхуесъ завозвавъ лѣкарѣвъ и сестеръ милосердія до санитарнои служби, бо въ богато мѣсцяхъ и на стаціи желѣзницѣ лежатъ людскѣ трупы непохороненѣ.

— **Мощѣ кардинала Меццофантого**, котрый писавъ и говоривъ 135 мовами и 58 говорами, перенесено сими днями зъ провизоричного гробу въ церквѣ св. Онуфрія въ Рими до величавои гробницѣ въ то̂й же церквѣ. По отвореню домовины мощѣ покойного показались дуже добре забальзамованѣ, бо тѣло зовсѣмъ не зо̂псулось, а сталося лишь бѣле якъ алябастеръ, а риза священича на нѣмъ такожь була зовсѣмъ не зо̂псута. Кардиналъ Меццофанти померъ 1849 р. въ 74 роцѣ житя.

— **На „Кобзарь“**, спѣванникъ выдаваный рускими богословами прислали дальше предплату П. Т.: М. Яремкевичъ, уко̂нченый матуристъ; о. П. Ступницкій, прих. въ Товмачи; Ю. Дудикъ, богословъ у Вѣдни; о. А. Копертыньскій, священикъ въ Супрано̂вцѣ; А. Рудницкій, ученикъ гим. въ Коломыи; о. Чемериньскій, парохъ въ Будзановѣ; о. Крушельницкій, прих. въ Бѣло̂й; Юліянъ Ставничій, богословъ у Львовѣ; „Czytelnia Akademicka“ въ Краковѣ; Боярскій, начальникъ охотничои стражи пожарнои „Sokół“; о. А. Чемериньскій, парохъ въ Золочевѣ; о. М. Струминьскій зъ Скварявы; Василь Чума, кандидатъ учительскій; Григорій Морозъ, богословъ зъ Перемышля; В. Будзановскій въ Мильбахъ; о. Денисъ Нестайко зъ Серафинець (2 примѣрники); Данкевичъ, ц. к. надпоручникъ въ Тарновѣ; Алойзій Вильчекъ, ц. к. поборець въ Збаражи; Бурчицкій, ц. к. стражникъ скарбовый; панѣ Елена Заклика, по̂дкомориня зъ Гавловичъ.

Вѣсти зъ Епархіи Львово̂вскои.

Завѣдательство ex currendo парохіи Дрищева, дек. бережаньского, на часъ о̂тпуотки мѣсцевого пароха о. Петровича повѣрено о. Сильвестру Лецкому пароху зъ Поручина.

Введеный яко завѣдатель въ Трыбухо̂вцяхъ о. Илярій Сѣменовичъ.

Декреты увольненя о̂тъ уплаты до фонду вдовично-сиро̂тского получили по поводу 40-лѣтного душпастырства оо.: Николай Танчаковскій, пар. Вербо̂вця; Григорій Домбровицкій, пар. Глубо̂чка; Алексій Чемерыньскій, пар. Косова; Василій Сьокало, пар. Чорткова.

Отпустку получивъ о. Антоній Оноферко, сотруд. въ Золотникахъ на 4 недѣлѣ.

Клясификація зъ испыту конкурсового о̂тбулася въ дняхъ 29 и 30 червня и дня 2 липня с. р. Ноту доброго успѣху получили оо.: Теодоръ Бѣлевичъ, Титъ Войнаровсій, Александеръ Барановскій. Ноту достаточного успѣху получили оо.: Мих. Вальницкій, Володимиръ Познаньскій, Іоанъ Любовичъ, Ярославъ Бачиньскій, Николай Бѣлецкій, Адальбертъ Глиньскій, Володимиръ Билиньскій, Теофиль Кобылянъскій, Александеръ Мируновичъ, Іоанъ Товарницкій, Мих. Дзеровичъ, Іосифъ Шанковскій, Володимиръ Проскурницкій, Теофиль Гутковскій и Володиславъ Карачевскій.

Митрополича консисторія вставилася до намѣстництва о згоду для запрезентованого на Серники середнѣ о. Корнила Воевудки и для о. Іоана Стоцкого запрезантового на пар. Дашаву.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Въ пропозицію принятѣ: I) На парохію Скопо̂въ, дек. порохницкого, принятый о. Теодоръ Сапрунъ. II) На капелянію Ло̂мна, дек. добромильского, о. Евгеній Тустановскій. III) На парохію Дмитровичѣ, дек. судово-вишеньского оо. I) Савула Теодоръ, II) Коростеньскій Ромуальдъ, III) Отто Іоанъ, 4) Мацускій Левъ. IV) На парохію Корчминъ, дек. белзкого оо.: I) Кочиркевичъ Андрей, II) Горницкій Ем., III) По̂длускій Іосифъ, 4) Саноцкій Левъ, 5) Мазикевичъ Викторъ, 6) Саикъ Корн. 7) Лазуркевичъ Левъ, 8) Рейнаровичъ Іосифъ, 9) Тымкевичъ Андр., 10) Гисовскій Петро, 11) Черевко Іоанъ, 12) Боберскій Ник., 13) Мышковскій Іоанъ и 14) Зубрицкій Александеръ.

Позволенье сѣдати до испыту конкурсового въ дек. канцеляріи получили выимковымъ способомъ оо.: Володиславъ Калужняцкій, парохъ Издебокъ и Іоанъ Русинякъ, парохъ Высовои.

Мѣстодеканомъ деканату любачѣвского именованый о. Іоанъ Яблоновскій, парохъ Любачева.

О̂тпустку 6-тыжневу о̂тъ душпастырства для поратованя здоровя получивъ о. Альбинъ Федоровичъ, капелянъ въ Баховѣ.

На конкурсъ розписаній дня 20 червня с. р. до ч. 3020 съ речинцемъ до 12 л. вересня 1885 слѣдуючій парохіи и капеляніи: I. Парохіи: 1) Колодно, над. приватного, дек. кулико̂вского; 2) Дубро̂вка, над. прив., дек. канчуцкого; 3) Устрики го̂рнѣ, над. прив., дек. затварницкого; 4) Дидьова, над. прив., дек. затварницкого; 5) Лѣщины, над. прив., дек. бѣцкого; 6) Смерековець, над. прив., дек. бѣцкого; 7) Кальнико̂въ, наданя прив., дек. ярославского; 8) Миликъ, над. цѣсарского, дек. мушиньского; 9) Дашо̂вка, над. прив., дек. устрицкого. II. Капеляніи: 1) Синявка, над. прив., дек. любачѣвского; 2) Мигова, над. цѣсарс., дек. добромильского; 3) Борыславъ, над. прив., дек. дрогобыцкого; 4) Ростока велика, над. прив., дек. мушиньского; 5) Гнила, над. прив., дек. высочаньского; 6) Яворникъ, над. прив., дек. яслиского; 7) Горбачѣ, над. прив., дек. горожаньского; 8) Лобозо̂въ, над. прив., дек. устрицкого; 9) Михалевичѣ, над прив., дек. дрогобыцкого; 10) Токарня, над. прив., дек. сяно̂цкого.

ПОСМЕРТНѢ ВѢСТИ.

✠ **Кирилъ Врецьона**, магуристъ рускои гимназіи, упокоився у Львовѣ дня 4 л. с. м. въ 19 роцѣ житя. Видный нашъ патріотъ, учитель взо̂рцевои рускои школы и редакторъ „Шко̂льнои Часописи“, п. Григорій Врецьона, до̂знавъ тяжкого незаслуженого удару судьбы. Молодшій его сынъ, молодець въ розцвѣтѣ житя, розпростився съ симъ свѣтомъ по не дуже довго̂й слабости, опечаливши своихъ родителѣвъ, котрѣ жили въ нѣмъ всею душею и всѣми надѣями. Хто понѣсъ подо̂бну тяжку страту, той зрозумѣе и глубокій жаль, якимъ сповнилось серце родителѣвъ на видъ скошеного молодого цвѣту. А заповѣдавъ покойный Кирилъ своимъ дотеперѣшнымъ поведеньемъ, що зъ него була-бъ выросла сила, спосо̂бна причинитися до добра народу, зъ котрого выйшовъ и полюбивъ его чистымъ жаромъ молодечои патріотичнои душѣ. Поко̂йникъ бувъ добрымъ и сердечнымъ товаришемъ шко̂льнымъ а хорошенко и примѣрно выхованый по̂дъ окомъ родителѣвъ объявлявъ чистый и честный характеръ, а по-за заняттемъ шко̂льнымъ бравъ по силамъ своимъ вже живу участь въ умственно̂мъ движеню свого народу. Читальнѣ по̂дльво̂вскѣ знаютъ его достаточно, бо туды ѣздивъ поко̂йникъ яко спѣвакъ, яко молоденькій Тиртей. Слабе, чахотне здоровье не дозволило ему стати колись поручь съ другими до працѣ народнои и по̂йти вѣрою въ слѣды свого патріотичного батька. Тожь най щирый жаль, якій чуемо всѣ знакомѣ по молодо̂мъ надѣйно̂мъ поко̂йнику, буде для него вѣнцемъ нагороды а для опечаленыхъ родичѣвъ хочь слабою розрадою въ сѣй сумно̂й хвили. Перомъ ему земля!

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вп. Р. А—къ въ Краковѣ. Дякуемо и просимо въ будуцо̂мъ на насъ не забувати. — Всч. О. П. Коз. въ Выс. Пересланыхъ 3 зр. мы вписали за II чвертьро̂къ сего року.

Важне для Родичѣвъ.

Родичѣ, бажаючѣ примѣстити своихъ сынôвъ, учащаючихъ до шкôлъ у Львовѣ знайдутъ для нихъ добре помѣщенье, здоровый и поживный харчь и родительску опѣку за умѣрену цѣну въ домѣ урядника магистрату. Зголошуватися можна або вже теперь або при кôнци вакацій и съ початкомъ шкôльного року до въ низу пôдписаного.

К. Скибиньскій,
Львôвъ, улиця Галицка ч. 54.

Подяка.

Неизслѣдованому совѣтови Божому подобалося покликати до себе молодого, бо ледви 25 лѣтъ житя укôнчившого а несповна 10 мѣсяцѣвъ въ священьствѣ остававшого служителя свого а сотрудника въ Добромили, бл. п. о. Евгена Нѣмцова. Розлука послѣдувала съ тымъ свѣтомъ, съ найлюбезнѣйшою сопругою, а тымъ бôльше съôтдаленою родиною нежданô однымъ ударомъ въ дняхъ 18—30 червня с. р.

Въ глубокôмъ смутку полишенѣ жена и родина покôйного єдину ôтраду въ своѣмъ горю знаходятъ въ религіи христіяньскôй та у всѣхъ добрыхъ людяхъ, що зъ почитаня загально любленого молодого душпастыря ôтдали свою послѣдну прислугу и улекшили тымъ велике горе осиротенôй супрузѣ съ дитинкою и цѣлôй родинѣ. Прото почуваюся до обовязку вдячности за ихъ ласкавый трудъ передовсѣмъ отцямъ духовнымъ, именно Впр. о. Ю. Лукашевичови, деканови добромильскому и Впр. о. Юр. Гладиловичеви, высл. деканови зъ Хирова, котрѣ въ далека ôтъ Добромиля два разы, на парастасъ и на похоронъ покôйного, приѣздили. Неменше подяку складаємо: Всеч. оо. парохамъ мѣсцевымъ обохъ обрядôвъ, настоятелямъ монастыря Василіяньского въ Добромили и ихъ питомцямъ за ихъ чувствительне ôтспѣванье цѣлои ôтправы похороннои и службы Божои пôсля нотъ. Дальше особлива подяка належитои Вп. о. Емиліяну Бачиньскому и о. Коростеньскому за ихъ прехороше слово. Не можемо не выразити вдячности нашои Вп. п. Стецякови, бурмистрови Добромиля, котрый много причинився до порядку и услуги при похоронѣ за цѣлый часъ, и п. надлѣсничому камеральному Шишковскому за єго трудъ и запрошенье цѣлого цеху, братствъ и прочои интелигенціи добромильскои до принятя удѣлу въ похоронѣ. Най буде подяка сердечна п. управителеви шкôлъ народныхъ Добромиля, що ôтступивъ свôй дôмъ на принятье священикôвъ и родины и що зволивъ самъ съ дѣтьми шкôльными побôльшити похôдъ похоронный. Прекрасно ôтновлена добромильска церковь, величавѣ, ново-справленѣ звоны, глубока побожность и точность въ ôтправѣ, прекрасный жалôбный спѣвъ, нео одѣвана смерть молодого всѣми любленого священика дивно задумчиво вліяли на всѣхъ присутныхъ.

Всѣмъ принявшимъ численно удѣлъ въ ôтданю послѣдної послуги покôйному — щиро-сердечне: „Спаси-Бôгъ“.

Олимпія изъ Кульматицкихъ Нѣмцова, жена; *Иванъ и Любина Нѣмцѣвъ*, родичѣ покôйного; *Софронъ и Марія Кульматицкі*, родичѣ вдовицѣ.

поручає англійскѣ

НОЖѢ и ВИЛКИ

столовѣ и десеровѣ, въ рôгъ або дерево оправнѣ

НОЖѢ и ВИЛКИ столовѣ и десеровѣ зъ хиньского срѣбла. 3—4

КАЗИМИРЪ ЛЕВИЦКІЙ

ГОЛОВНЫЙ СКАДЪ ДЛЯ ГАЛИЧИНЫ

Порцеляны, Скла и товарôвъ мѣшаныхъ

У Львовѣ, улиця Трибунальска ч. 6.

Заложеный въ роцѣ 1845.

Цѣс. кор. уприв.

ГАЛИЦКІЙ АКЦІЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдає **во Львовѣ** и черезъ филіи

въ Краковѣ, Черновцяхъ и Терноополи

АСИГНАТЫ КАСОВѢ

4 процентовѣ платнѣ въ 30 днѣвъ по выповѣдженю.
4½ „ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 32—?)

Аптика РУКЕРА во Львовѣ
поручає 1315 49—?
росу красоты и всякѣ косметики такъ черезъ мене якъ и иншѣ фирмы поручанѣ.

Оливу машинову

до
ЛЬОКОМОБИЛЬ,
молотѣлєнь ручныхъ,
ТАРТАКôВЪ,
млынôвъ паровыхъ и водныхъ
и въ загалѣ до всякого иншого ужитку въ господарствѣ,

Смаровило

до осей желѣзныхъ,

Сѣрчаный мѣдикъ
(синій камѣнь)

такъ гуртомъ якъ и частями поручає по найдешевшихъ цѣнахъ

Складъ фабричный ФАРБЪ, ЛЯКЕРôВЪ, ПОКОСТôВЪ, ХЕМИКАЛІЙ, КИШОКЪ ГУМОВЫХЪ и АРТИКУЛôВЪ БРОВАРСКИХЪ, заразомъ и торговля матеріялôвъ.

ГИБНЕРЪ И ГАНКЕ

1407 **у Львовѣ,** 1—?
Ринокъ ч. 38.

Будапештеньскѣ выставовѣ **ЛОСЫ** по 1 зр.

11 лосôвъ 10 зр. | **4.000 выграныхъ**

Головна выграна
100.000 ЗР.
по ôттягненю 1% выплачуеся
99.000 ЗР. **заразъ готôвкою.**

Управа лотерійна
будапештеньскои выставы краевои
въ 1885 р.
Будапешгъ, Andrassystrasse, Nr. 43

Матеріи на одѣжь

лишь зъ тревалои вовны овечои для мужчины середного росту

3.10 метры на одиу одѣжь
за зр. 4·96 кр. зъ доброи вовны овечои
„ „ 8·— „ зъ лѣпшои вовны овечои;
„ „ 10 — „ зъ тонкои вовны овечои
„ „ 12·40 „ зъ дуже тонкои вовны „

Пледы до подорожи за штуку зр 4, 5, 8 ажъ до зр 12·— Дуже красна одѣжь, споднѣ, иберцигеры, матеріи на сурдуты и плащѣ ôтъ дощу, тифль, льоденъ, комисъ, камгарнъ, шевіôтъ, трико, сукна для дамъ и на биляры, перувіенъ, доскинъ воручає

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взоры франко. Карты взорцевѣ для панôвъ кравцѣвъ **нефранкован. За послѣплатою** на звышь 10 зр **франко.**

Я маю завсѣгды складъ сукна бôльше якъ за 150.000 зр. а. в. и тому легко зрозумѣти, що въ моѣй всесвѣтнôй торговли позôстає богато **останкôвъ** довжины ôтъ 1 до 5 метрôвъ, лишь я змушеный такѣ останки ôтпускати по богато ôтъ коштôвъ выробу **низшихъ цѣнахъ.** Кождый розумно мыслячій чоловѣкъ мусить змѣркувати зъ такихъ малыхъ остáнкôвъ не можна **жадныхъ взôрцѣвъ** посылати, бо прецѣ при кôлькасотъ замовленяхъ зъ тыхъ останкôвъ въ короткôмъ часѣ нѣчого бы не лишилося. Для того есть то чистый **обманъ,** коли фирмы суконъ инсерують о взôрцяхъ зъ останкôвъ и въ такихъ случаяхъ суть тѣ взоры ôттяти зъ поставôвъ а не зъ останкôвъ а цѣли такого поступованя суть зрозумѣлѣ.

Останки, котрѣ не годятся можутъ ôтмѣнятися або ôтсылаются грошѣ.

Кореспонденціи принимаются на мовахъ: нѣмецкôй, угорскôй, ческôй, польскôй, италійскôй и французскôй. 1311 (20—20)

Огнетревалѣ и безпечнѣ ôтъ влому

КАСЫ

солидно и прекрасно выробленѣ съ американьскими замками и паскилёвыми засувками продаю дуже дешево

СИМОНЪ ДЕГЕНЪ,
1390 9—? **у Львовѣ, ч. 19 ул. Валова.**
(Просится о кореспонденцію въ нѣмецкôмъ языцѣ.)

Пôдписаный завѣдомляє П. Т. Публику, що ôтбувши довшу практику на дентистичнôй клиницѣ при университетѣ въ **Галье** пôдъ проводомъ проф. дра Гольлендера, поселився въ **Черновцяхъ** и выконує всѣ въ объемъ дентистики входячѣ дѣланя пôсля найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординує ôтъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

1369 17—? **ПЕТРО КАДАЙСКІЙ**
въ Черновцяхъ ул. Руска ч. 9.

„НАРОДНА ТОРГОВЛЯ“

у Львовѣ, Станиславовѣ, Перемышли, Тернополи и Дрогобычи

поручає изъ своихъ богато заосмотреныхъ складôвъ

по дешевыхъ цѣнахъ

Кáву	Ликеры, Румъ,	**Воды минеральнѣ,**
Чоколяду,	**Вина въ бутилькахъ**	Всякі роды щѣтокъ (тоалетнѣ, до пôдлоги, до обуви и до коней),
Чай,	**и барылкахъ,**	Масу до пôдлогъ,
Цукоръ,	Мыло, мылка рукъ,	**Шварцъ безъ витріолю,**
Оливу,	Крохмаль, фарбку,	Папѣръ,
Оцетъ,	Корки,	Пера, ручки,
Сары швайцар., бриндзю,	Смаровило на ножѣ,	Оловцѣ,
Мѣдъ прѣсный и питн.,	**Свѣчи** церк. и стол.,	**Лякъ,**
Овочѣ южнѣ,	**Вôскъ,**	Чорнило (атраментъ),
Корѣнье,	Цвѣты до свѣчокъ,	Порошокъ на овады.
Сардинки, селедцѣ,	Кадило,	
Горѣвки,	Карты,	

Цѣнникѣ высылаєся на жаданье франко.

5 до 6 килограмовыхъ посылокъ почтова оплата выноситъ немного, такъ що оплатится и зъ найдальшихъ сторôнъ замовляти потрѣбнѣ для дому артикулы.

Вступаючѣ въ члены товариства „Народна Торговля“, платятъ вписового 1 зр. и удѣлъ найменше одинъ, выносячій 10 зр. Той удѣлъ остаєся власностею члена и опроцентовуєся дивидендою, котрои высота назначаєся по укôнченю рôчныхъ рахунковъ. „Народна Торговля“ принимає такожъ грошѣ на щадничѣ книжочки и платитъ ôтъ нихъ 5%.

Для урядôвъ, канцелярій, приватныхъ особъ и т. д., щобы заощадити часъ и трудъ

дуже поручаєся

велика таблиця множеня, безъ похибокъ, Стефана Бернарди, урядника желѣзничого. Цѣна есть такъ незначна, що дѣйстно шкода було-бы, якъ-бы такои таблицѣ въ котрôмъ домѣ не було. За надсланьемъ 35 кр. ав. в. въ маркахъ почтовыхъ або за переказомъ почтовымъ до автора въ Льошничъ (Losoncz) на Угорщинѣ высылаєся пожадане и пожиточне дѣло франко. 1402 4—10

АНТ. ЩЕРБА

МУЖЕСКІЙ КРАВЕЦЬ

во Львовѣ, при ул. Коперника ч. 16 I. поверхъ

має честь поручити Вч. ПТ. Публицѣ и Вч. Духовеньству свою

РОБôТНЮ
МУЖЕСКОИ ОДЕЖИ

пôсля найновѣйшои моды, зъ найлучшихъ товарôвъ и по цѣнахъ якъ найдешевшихъ, упрашаючи яко Русинъ о ласкавѣ взгляды Впч. П. Т. Публики и Вч. Духовеньства, поручаєся ласкавому покровительству.

Всѣ ласкавѣ замовленя выконуются въ найкоротшôмъ часѣ. 995 (6—11)

НА ИСПИТЫ!

ОТВѢТНІЙ НА НАГОРОДУ ПИЛЬНОСТИ!

МОЛИТВЕННИКИ

съ порученьемъ и апробатою Высокопреосвященого МИТРОПОЛИТА СЕМБРАТОВИЧА

по 60 кр., 90 кр., 1 зр. 10 кр., 1 зр. 60 кр., 2 зр. 20 кр., 2 зр. 60 кр. и 3 зр.

ДЛЯ ДАМЪ оправленѣ въ аксамитъ съ окутьемъ металевымъ по **4 зр., 4 зр. 25 кр., 4 зр. 50 кр., и 5 зр.** въ имитацію перловои матицѣ (бляха) **4 зр. 50 кр.,** въ имитацію слоневои кости (бляха) **5 зр.**

получити можна у накладця

К. І. УРБАНА, Ч. 20 ринокъ, Львôвъ и въ торговли Мих. Дымета во Львовѣ.

Побираючимъ бôльше примѣрникôвъ наразъ опускаєся
1380 **ответный рабатъ!** 7 6

НА ПРЕМІИ ИСПИТОВѢ

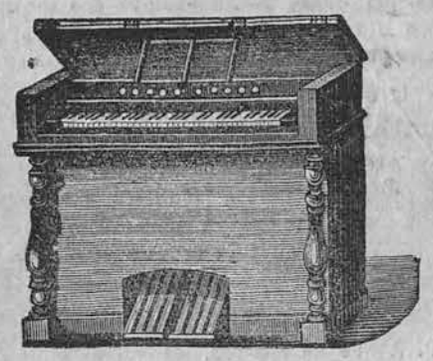
ôтповѣдна книжочка

КОБЗАРЬ

Т. Шевченка

оправлена цѣла въ полотно, съ вызолоченымъ заголовкомъ коштуе 40 кр. (съ пересылкою 45 кр.).

Ся книжочка мѣститъ житьепись и портретъ поета и що найгарнѣйшѣ, для дѣтей зрозумѣлѣ его творы. Правопись етимологична, яка уживаєсь въ шкôльныхъ книжкахъ. Выс. краева Рада шк. апробувала ей на преміи и для библіотекъ шкôльныхъ. Замовляти можна черезъ тов. „Просвѣта“ або черезъ редакціи рускихъ часописей. (3-6)

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанѣ Отцѣ духовнѣ уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а в.** и высше. Дае такожъ на раты.

Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

1372 12-? властитель фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорùкина, Ч. 9.

„ПОРВАЛАСЬ НИТКА!“

Комедія на 4 справы.

Написавъ **Олександеръ Я. Коніській.**

Цѣна 30 кр. а. в.

Въ м. VIII-цѣ, сторôнъ 73. — Набути можна черезъ Редакцію „Дѣла“. Съ высылкою по-за Львôвъ 32 кр. за примѣрникъ.

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. ми. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарокого.

Ч. 71. Львôвъ, Пятниця 29 червня (11 липня) 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Реклямаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Kiemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи: для Россіи:
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр на пôвъ року . . 8 рубл
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Запросины до предплаты.

Съ днемъ 1 (13) липня розпочинаєся другій пôврôкъ, взглядно третій кварталъ сегорôчного выдавництва „Дѣла“. Пригадуємо се нашимъ Вп. Читателямъ и просимо ихъ **поспѣшити съ предплатою и вырôвнаньемъ залеглостей**, бо независима часопись руска може стояти и дѣлати въ загальну користь рускои народности и церкви тôлько при щирôй матеріяльнôй запомовѣ Вп. Читателѣвъ.

Наше „Дѣло“ ôтъ часу свого заснованя до нынѣшного дня стоитъ крѣпко и неустрашимо на сторожи правъ рускаго народа, а заохотою и ôтрадою въ нашихъ трудахъ есть для насъ та симпатія и довѣріе, якими „Дѣло“ тѣшится скрôзь на Галицкôй Руси. Мы вѣруємо въ красшу будучнôсть галицко-рускаго народа и тая вѣра каже намъ въ нынѣшну сумну пору съ цѣлымъ жаромъ душевнымъ вести дальше тяжку свою працю для загального добра всѣхъ Русинôвъ. Матеріяльна помôчь П. Т. Читателѣвъ улекшитъ намъ нашу важку задачу.

Редакція и Администрація „Дѣла“.

Галичина въ проєктѣ лѣвицѣ.

III.

Въ попереднôй статіи перевели мы всесторонный доказъ, що выключенье Галичины зъ Долитавщины а тымъ самымъ наданье ѣй окремѣшного выимкового становища єсть рѣчею просто неможливою, чи то въ дорозѣ конституційнôй, чи въ дорозѣ октроёваня. Проєктъ сполученои лѣвицѣ єсть прото безпредметовымъ и мы не потребували-бы нимъ довше забавлятись, коли-бъ не та обставина, що сей проєктъ выйшовъ якъ-разъ зъ нѣдра лѣвицѣ, тои самои, котра въ минувшôмъ шестилѣтю рады державнои заєдно будьто опѣкувалась долею рускаго народу въ Галичинѣ, а съ двома нашими вѣденьскими делегатами ôтъ часу до часу навѣть кокетувала. Та обставина спонукуе насъ именно потолкувати ширше о тôмъ предметѣ и здати собѣ справу, въ яке положенье политичне попалабы наша Русь Галицка на случай, коли-бы — posito non concesso — Галичина дѣйство могла одержати и одержала згадане выимкове становище въ Долитавщинѣ? По поясненю сего дѣла, именно въ ôтношеню до насъ Русинôвъ, мы, сподѣватись, зрозумѣемо докладно, якимъ то добромъ намѣрили нѣмецкй централы насъ надѣлити; зрозумѣемо, о скôлько они намъ були и суть щирй, и остаточно порѣшимо бодай посередно пытанье, чи намъ Русинамъ съ вѣденьскими централами формы Гербста и Кнотца можна на будуще ити рука въ руку?

Зъ попередныхъ статей пересвѣдчились мы вже ажь надто, що надѣленье Галичины выимковымъ становищемъ въ Долитавщинѣ єсть то само, що дуже значне розширенье компетенціи Сойму краєвого, т. є. ôтданье остаточному его порѣшаню всѣхъ есенціональныхъ и найважнѣйшихъ справъ краєвыхъ всякои майже категоріи. Галичина становила-бъ на тогды окрему майже политичну цѣлôсть, безъ ингеренціи рады державнои, цѣлôсть вповнѣ автономичну въ ôтношеню административнôмъ, судейскôмъ, шкôльнôмъ и другихъ. Буджетъ краєвый, обсадженье посадъ урядничихъ, подѣлъ политичный краю, устрôй университетôвъ, шкôлъ середныхъ и народныхъ, законодавство въ рôжныхъ и найрôжнороднѣйшихъ предметахъ, — все те належало-бы до выключнои компетенціи Сойму краєвого, взглядно було-бъ оно зависиме ôтъ нынѣшнои бôльшости соймовои польскои. Другими, яснѣйшими словами сказавши: панами ситуаціи въ Галичинѣ були-бы натогды Поляки, а Русины мусѣли-бъ вдоволятись окрушками, спадаючими зъ трапезы ихъ. О змѣнѣ такого ôтношеня не можна-бы и подумати, такъ якъ всѣмъ звѣстно, що статуть краєвый, нормуючій нашй конституційнй взаємины въ краю, єсть того рода, що засуджуе насъ Русинôвъ на вѣковѣчну меншôсть и ласку-неласку польскои соймовои бôльшости, а змѣна єго могла-бы послѣдувати лишь въ дорозѣ конституційнôй, т. є. лишь за призволеньемъ тои-жь самои бôльшости соймовои.

Якъ бачимо отже, выимкове становище Галичины въ Долитавщинѣ рôвнялось-бы найширшôй гегемоніи елементу польского надъ рускимъ въ нашôмъ краю, рôвнялось-бы простому пановању Полякôвъ надъ Русею Галицкою. Та крыхточка автономіи, яку посѣдаємо на пôдставѣ основныхъ державныхъ законôвъ, та доза правъ и свободъ, якй нормуются поки-що въ радѣ державнôй, — все то перейшло-бы въ руки бôльшости соймовои и съ часомъ яко невыгôдне для елементу польского и спиняюче єго въ стремленяхъ полонизаційныхъ мусѣло-бъ щезнути и уступити мѣсце новымъ уставамъ соймовымъ, неувзглядняючимъ потребъ и окремыхъ національныхъ интересôвъ Руси галицкои.

Оттакимъ то добромъ хотѣла насъ надѣлити сполучена лѣвиця централôвъ нѣмецкихъ, проектуючи выключенье Галичины зъ Долитавщины. Такимъ то гостинчикомъ хотѣвъ насъ п. Гербстъ ущасливити для своихъ и свого сторонництва егоистичныхъ цѣлей. Отсе щирôсть нѣмецкихъ Кнотцôвъ до насъ Русинôвъ, се вѣрна илюстрація ихъ намѣрень съ нами, се остаточно тая нагорода, якои нашй делегаты вѣденьскй дослужились у нѣмецкихъ централôвъ за безкрайну слѣпу улягливôсть, почавши ôтъ часôвъ Шмерлинга по нынѣшный день. Централы тй, ôтдавши насъ вже давнѣйше на ласку-неласку соймовои бôльшости, хотѣли теперѣшнымъ проектомъ выключеня Галичины зъ Долитавщины выдати насъ на цѣлковиту затрату, щобы лишь самй змогли прійти до расовои гегемоніи надъ прочими Славянами долитавскими.

Перфидія така ажь надто бье въ очи и буде для рускои делегаціи у Вѣдни на будуще мѣриломъ до судженя тыхъ солодкихъ слôвъ, якими насъ Русинôвъ неразъ Гербсты и Кнотцы обсыпуютъ.

Зъ другои-же стороны докладне поясненье проєкту лѣвицѣ въ справѣ галицкôй пересвѣдчило певно кождого Русина, що намъ противъ всякихъ подôбныхъ змагань, зъ ôтки-бъ они не выйшли, треба якъ найенергичнѣйше протестувати. Неôтрадне наше положенье въ галицкôмъ Соймѣ насупротивъ бôльшости польскои скрѣпляти реализованьемъ ширшои автономіи краєвои мы не смѣємо и не можемо пôдъ нѣякимъ условіемъ. Се значило-бъ собѣ самымъ власными руками пôдписувати декретъ смерти національнои. Нашй сусѣды не потребуютъ прото ôтдаватися илюзіи, що нарôдъ рускій на случай хочь-бы найменшого а тымъ менше цѣлковитого росширеня автономіи Галичины, буде мовчати, а противно — кажемо имъ ôткровенно — можутъ они зъ нашои стороны надѣятися лишь найтвердшои опозиціи. Доки Соймъ краєвый уставами не запоручитъ намъ свобôдного розвою нашои народности, доки Русь Галицка не удостоится вповни своихъ національныхъ свобôдъ, доти не можемо мы Русины нѣ однымъ пальцемъ причинитися хочь-бы до часткового зреализованя куріозныхъ проєктôвъ лѣвицѣ.

На тôмъ становищи стоявъ вже и пок. вицемаршл. Юліянъ Лавровскій въ часѣ, коли нашй сусѣды въ 1872 р. внесли резолюцію бôльшости Сойму галицкого на порядокъ дневный рады державнои. Ôнъ противився рѣшучо выимковому становищу Галичины яко дѣлу, що не выплываe зъ загального устрою державы и не дасться помирити съ єи интересомъ. Выимкове становиско Галичины мусѣло-бы потягнути за собою подôбнй аспираціи другихъ коронныхъ краєвъ Долитавщины, опертй навѣть на историчнôмъ правѣ, и замѣсть упорядкованя внутренныхъ взаєминъ нанесло-бы Австріи лишь бôльшій розстрôй. Въ радѣ державнôй треба-бы по переведеню угоды съ Галичиною переводити такй-жь самй угоды съ Чехами, Шлескомъ, Тиролемъ и другими коронными краями и то не шабльоново а съ увзглядненьемъ спеціяльныхъ интенцій и потребъ кождого зъ сихъ краєвъ. Добачавъ притôмъ и пок. Ю. Лавровскій, що автономію коронныхъ краєвъ повинно попередити повне рôвноуправненье народôвъ, заселяючихъ тй-жь коронній краѣ. Знищити або бодай ослабити цѣлôсть державну за цѣну неоправданои гегомоніи одныхъ народôвъ надъ другими въ провинціяхъ австрійскихъ значило-бъ одно, що засудити тй провинціи на національнй дуже страшнй и въ наслѣдкахъ для державы дуже небезпечнй усобицѣ. Кождый нарôдъ австрійскій чувствуе нынѣ свою силу національну бôльше якъ коли давнѣйше, а правъ своихъ топтати вже не позволитъ. Привилегіованыхъ народôвъ въ Австріи нема и не може бути. Се анахронизмъ! Хто-жь до того всего придивився близше бôльшостямъ соймовымъ въ поодинокихъ краяхъ коронныхъ въ загалѣ, а въ нашôмъ въ особенности, той муситъ признати, що всѣмъ имъ не достаe нѣ политичного такту, нѣ потрѣбнои толеранціи и вырозумѣня для меншостей національныхъ. До порядкованя справъ краєвыхъ на власну руку при обмеженôй контроли державнôй всѣ тй бôльшости соймовй поки-що не дорosли. Тожь и зъ сеи точки зрѣня всякй ескперименты съ выимковыми становищами поодинокихъ краєвъ коронныхъ, а тымъ бôльше Галичины и Дальматіи, выдаются намъ передъ строгимъ упормованьемъ національныхъ ôтношень въ дорозѣ законодавчôй для самои-жь державы дуже небезпечнымъ и навѣть погубнымъ дѣломъ. Длятого протестуємо при тôй случайности противъ *звѣстного проєкту лѣвицѣ*, желаючои надѣлити Галичину выимковымъ становищемъ въ Долитавщинѣ, хочь зъ другои стороны єсьмо спокôйнй о зреализованье єго на основѣ высше (въ II уступѣ нашои статіи) наведеныхъ обставинъ.

Боляка вытяти и выпечи.

III.

Въ попереднôй статіи показали мы на пôдставѣ цитованыхъ фактôвъ, якихъ способôвъ уживаютъ въ заслѣпленю своемъ органы ворожй народнôй идеи рускôй, щобъ идею тую будь-що-будь здискредитувати передъ властями, а на єи поборникôвъ стягнути всеможливй пôдозрѣня. Мы показали, що кованй въ ихъ кузни доносы на „народовцѣвъ“ на тему нигилизму, анархизму и всякихъ „измовъ“ чинятъ медвежу прислугу цѣлôй нашôй справѣ народнôй.

Дальше же хочемо приглянутись, якого способу уживаютъ тіи-жь органы, щобъ середъ самои галицко-рускои суспôльности спиняти розвôй народнои идеи, той розвôй за котрымъ такъ свѣдомо и твердо стояли здорово-мыслячй патріоты рускй зъ 1848 року и якій єдино ôтповѣдаe повазѣ, чести и реальнымъ интересамъ рускаго народу, яко народу великого, самостôйного въ семьи славяньскôй, народу одареного тыми красными свойствами духовыми, що способнй учинити єго народомъ вповнѣ культурнымъ и гуманнымъ. Въ Австріи при конституціи Русь Галицка будь-що-будь може природно, на основѣ народнои идеи розвиватися, — она и розвиваєся, але степень єи розвою певно до нынѣшного дня бувъ-бы далеко-далеко высшимъ, коли-бъ всѣ Русины ôтъ часу свого народного розбудженя держались були крѣпко народнои идеи, прилягли до неи цѣлымъ щирымъ серцемъ, цѣлою горячою душею, всѣ зарôвно любили свою народнôсть, свою церковь, свою мову и той убогій людъ, що всѣ тіи великй скарбы народнй доховавъ намъ черезъ тяжкй столѣтя ажь до дня нашого розбудженя. Того у насъ не було, того нема и сегодня. Являлися и являются що-разъ то новй лжепророки, — орудія въ рукахъ противникôвъ розвою рускои народности, — и стаютъ въ дорозѣ всякôй природнôй и розумнôй роботѣ для нашого народного двигненя. Задача тыхъ лжепророкôвъ — злонамѣрено пôдозрѣвати и представляти въ негативнôмъ свѣтлѣ щирй и добросовѣстнй подвиги и труды правдивыхъ патріотôвъ, перенятыхъ любовію идеалу народного; що хвиля безъ потребы пôдносити якійсь алярмъ, щобъ тôлько ôтрывати людей ôтъ реальнои роботы, чинити заколотъ и збаламученôй громадѣ являти себе хранителями и спасителями порядку; зухвалыми и чисто револьверовыми статьями газетными удержувати людей въ ошоломленю и не дати имъ вôльнои хвилѣ для рефлексіи и здорового та зрѣлого оцѣненя дѣлъ; найчестнѣйшй змаганя людей брати на сожалѣня достойне посмѣховище и обсыпати ихъ клеветами — а все не въ иншôй цѣли, якъ конець-кôнцевъ лишь для власнои своеи выгôднои екзистенціи. Личнй интересы берутъ верхъ надъ интересами загальными, народными. Сумне то явище, а однакожь правдиве, видне кождому видючому головѣкови.

Намъ здаєсь, що нѣхто, хочь трохи добросовѣстный, не посмѣе посудити Русинôвъ-народовцѣвъ о „запроданье себе Полякамъ“. Коли-бъ въ тôй безнастанно и con amore голошенôй недобросовѣстными органами „Словомъ“ и „Нов. Проломомъ“ клеветѣ була хочь тѣнь имовѣрности, то прецѣ шило въ мѣшку не утаилось-бы и бодай разъ колись показалось-бы. А въ остатныхъ рокахъ були дуже пригôднй до того случаѣ. Були выборы до сойму, були выборы до рады державнои. При выборахъ до сойму польскій комитетъ зарôвно не допустивъ выбору якъ н. пр. дра Ивана Добряньского въ Станиславовѣ, такъ и дра Олександра Огоновского въ Рогатынѣ и Долинѣ; рôвно пекельна була агитація, рôвно великй надъужитя противъ одного якъ и другого безъ уваги на то, що одинъ кандидатъ руссофилъ а другій народовець. Хто зъ Русинôвъ перейшовъ при тыхъ выборахъ, то тôлько маe подякувати або добротѣ округа (н. пр. Стрый) або своѣй власнôй запобѣгливости (н. пр. Калушь, Жовкôвъ, Гусятынъ). При выборахъ до рады державнои такъ само що-найменше рôвна коли не бôльша була агитація зъ стороны Полякôвъ противъ народовцѣвъ (н. пр. Калушь, Бережаны, Тернопôль, Золочѣвъ), якъ противъ руссофилôвъ; впрочѣмъ самъ результатъ воборôвъ показавъ се дуже ясно. А мимо всего того деякй органы маютъ чоло ще и по выборахъ до рады державнои называти Русинôвъ-народовцѣвъ „слѣпыми орудіями“, „пупилями польскихъ политиковъ“ (*Н. Проломъ* ч. 244) „строителями разомъ съ польскими панами независимой Польщи“ (*Н. Проломъ* ч. 243) и ôтказувати имъ патріотизму рускаго (*Слово* ч. 64).

А на основѣ-жь якихъ фактôвъ такъ смѣло выголошуются такй рѣчи? — спытаe зачудуваный читатель. На то мы ôтповѣмо: а чи клеветникъ числится и совѣстно обходится съ фактами? — у него або зъ фактôвъ выходитъ зовсѣмъ противна логика, якъ у добросовѣстныхъ людей, або коли єму то на руку, самъ собѣ „фактъ“ укуe въ своѣй кузни и пускаe въ свѣтъ за добру монету. Що оно такъ дѣеся, хочемо заразъ показати на примѣрахъ.

Дръ Омелянъ Огоновскій зъ припорученя многихъ патріотôвъ львôвскихъ въ своêмъ письмê pro memoria звернувъ увагу графа Таффе, що „Вêстникъ законôвъ державныхъ“ и всякî урядовî друки выдаются въ незрозумêлôй мêщанинê языковôй, треба отже тому лиху запобêгчи. Що дръ Ом. Огоновскій высказавъ правду, се призна́е кождый, хто на свои очи бачивъ „Вêстникъ законôвъ державныхъ“ и перечитавъ кôлька стрôчокъ, а що сповнивъ тымъ добре и патріотичне дêло, на то згодится кождый, хто знає, що за-для незрозумêлости руского „Вêстника законôвъ“ рускî громады держатъ польскій „Dziennik ustaw“ (бо швидше его порозумêютъ), а дальше кому въ загалê залежитъ на тôмъ, щобы нашъ красный языкъ не калêчено. Тымчасомъ дръ Ом. Огоновскій досвêдчивъ на собê правду приповêдки „за мое жито ще мене бито“ — и то якъ бито? — лукаво, клеветами. Ото пôдсунено дру Ом. Огоновскому нечистый мотивъ: высадити зъ посады п. Ивана Головацкого, редактора „Вêстника законôвъ“, — о чêмъ анê ему, анê львôвскимъ патріотамъ навêть не снилося, — и гейже на него съ безпамятными инвективами. Мы допускаемо газетну полемику и читали у всякихъ чужихъ газетахъ полемики редакцій навêть съ найповажнêйшими особами, але, признаемося, такои безграничнои импертиненціи, съ якою трактовано дра Ом. Огоновского, мужа заслуженого для науки и просвêты народнои, патріота безъ докору, намъ ще не лучалося стрêчати. То навêть нêгде инде неможливе. Щó бы сказали читателê якои-небудь польскои газеты, коли-бъ Антонія Малецкого якій польскій Марковъ назвавъ просто „доносчикомъ“ (*Нов. Прол.* ч. 242) а якій польскій Площаньскійôтмовивъ ему патріотизму и чести (*Слово* ч. 64) за то, що ôнъ упôмнувсь-бы у министра за чистотою польского языка?! Щось подôбного може безкарно увôйти хиба тôлько у насъ.

Той-же дръ Ом. Огоновскій пояснивъ въ своêмъ письмê про memoria справу выдавництва часописи „Миръ“, котру у Вêдни уважано за органъ народовцêвъ. Яке ôнъ въ тôмъ дêлê давъ поясненье, звêстно нашимъ читателямъ зъ письма его до редакціи „Мира“, умêщеного недавно въ „Дêлê“. За то поясненье всê Русины, вже не оглядаючись на нêякî партіи, вынявши хиба редакторôвъ та покровителêвъ „Мира“, можутъ бути лишь вдячными дру Ом. Огоновскому. А тымчасомъ цêла та рêчь такожь не до вподобы пп. редакторамъ „Слова“ и „Н. Пролома“. „Н. Проломъ“ (ч. 243) называе дра Огоновского „наивнымъ“, коли гадавъ, що правительственнî кружки не знаютъ о стремленяхъ „Мира“, причинившись до его основаня, а „Слово“ (ч. 64) просто гнêваеся на дра Огоновского за то поясненье: „Вêдь газета „Миръ“ лишь о шагъ дальше ступаетъ якъ „ихъ“ органъ „Дêло“. Еще недавно въ засêданіи кирилло-методіевского комитета заявилъ торжественно одинъ изъ членовъ тогоже, „народовецъ“, что его партія держится католической церкви. Что же такое „Миръ“, якъ не органъ той же католической церкви?... „Миръ“ есть второе, исправленное и дополненное изданіе „Дêла“. И къ чему то друзьямъ ссоритись и призывати министровъ въ третейскіи судьи? Развê по причинê, что „Миръ“ высадилъ „Дêло“ изъ панской ласки?“ — Поведенье обохъ органôвъ въ сêй справê нагадуе намъ тіи ножицê, що ôтозвутся, коли въ стôлъ ударити; якъ тіи панове дуже нерадî зъ того, що дръ Огоновскій своимъ поясненьемъ розсêявъ мраку нашептôвъ — звêстно чіихъ — въ правительственныхъ кружкахъ... Перфидна то рêчь зъ стороны редакціи „Слова“ — класти „Дêло“ въ одинъ кошêль съ „Миромъ“. Перфидна, бо „Слово“ перше напечатало свого часу листъ о. ректора Бачиньского до п. Ивана Ем. Левицкого, де сказано було, що „Миръ“ муситъ поскорше упоратися съ „Дêломъ“ (очевидно найнебезпечнêйшимъ для „ласкавыхъ панôвъ“), а дальше редакціи „Слова“ чей буде вêдомо, въ чіихъ рукахъ редакція „Мира“. Гарне то второе изданіе „Дêла“, при котрôмъ являются майстрами: одинъ членъ совêта Народного Дому, секретарь Матицê и пр. и пр., одинъ ексъ-редакторъ „Н. Пролома“, одинъ ексъ-секретарь общества им. Качковского, одинъ ексъ-редакторъ „Науки“... То чейже скорше выглядае на яку експозитуру „Слова“ або „Н. Пролома“... А що „Миръ“ — органъ католицкій и — що якійсь „народовецъ“ на методіевскôмъ комитетê заявивъ торжественно, що ôнъ католикъ (horrendum!), то яка зъ того логика, що дръ Огоновскій не повиненъ бувъ поясняти у Вêдни справу „Мира“ зъ становища политичного? А якій-же остаточный вывôдъ „Слова“ и „Пролома“ зъ цêлого того, по пересвêдченю всêхъ добросовêстныхъ людей, зовсêмъ коректного и патріотичного кроку дра Ом. Огоновского? Вывôдъ не инший, якъ що народовцê „крайныи непатріоты“ (*Слово* ч. 64), що они „строятъ Польщу“, що они „утилитаристы“, на котрыхъ п. Марковъ глядитъ „съ презрêніемъ и маловаженьемъ“ (*Н. Проломъ* ч. 243) и т. д. Цêкаво то на всякій спосôбъ, якъ п. Марковъ глядитъ „съ презрêніемъ и маловаженьемъ“ на дра Ом. Огоновского, той п. Марковъ, котрый „Русскимъ Вêдомостямъ“ зъ свого поведеня въ Петербурзê представився якъ „бêдный заяць въ ступê“, той Катонъ, котрый все съ такою индигнаціею ôтзываеся о „мріяхъ“ пок. Вол. Барвêньского, а не хоче собê того пригадати, що не Барвêньскій але ôнъ самъ передъ роками мало-що не потонувъ въ пучинê „Gazet-ы Narodow-ои“, якъ свêдчатъ листы, читанî прилюдно и заховани въ актахъ процесу Ольги Грабаръ... О, великî патріоты, великî Катоны тіи пп. редакторы „Слова“ и „Н. Пролома“, куды рôвнятися съ ними такимъ Барвêньскимъ та Огоновскимъ!

„Слово“, нападаючи на дра Ом. Огоновского за его патріотичный подвигъ у Вêдни, такъ мêжь иншимъ пише: „Жаль, что о. Огоновскій не можетъ ничего привести въ оправданіе случаевъ крайняго недостатка патріотизма народовцевъ, ибо намъ пришло бы то весьма легко, доказати противоположное, такъ якъ лишь слêдовало описати: *всê дêйствія нашой „молодой“ партіи въ центральномъ избирательномъ комитетê, дêйствія такихъ же патріотовъ на провинціи*, дêйствія членовъ санаційной комиссіи Об. рольн.-кредитного Заведенія, которыи, *желая разорити русскій банкъ*, по-подъ зданіе его и по готелямъ ходили и прибывшихъ въ Львовъ священниковъ уговорывали, вынимати изъ банка гроши, роспространяя о немъ самыи нелêпыи слухи...“ Отсе маêте взорець журналистичнои добросовêстности!

Що до поведеня народовцêвъ въ комитетê выборчôмъ и въ загалê пôдчасъ цêлои акціи выборчои, то они хиба лишь въ тôмъ согрêшили, що якъ найсовêстнêйше працювали, поводувались выключно увагою на добро загальне и до послêднои хвилê устояли честно и не лукаво. Вину за неудачу выборôвъ, на скôлько ею можна приписати сêй або тôй „партіи“, то муситъ взяти на себе партія „стара“. Ово выгôдно, голословно звалити вину зъ себе на другого, але мы спытаемо: Хто то именно черезъ цêлый мêсяць передъ днемъ выборôвъ вêвъ по своихъ органахъ лукаву агитацію противъ проф. Романчука? Хто на зъêздê делегатôвъ зъ комитетôвъ повêтовыхъ доводивъ до скандалôвъ, маючи цêлу зъорганизовану „кляку“ (якъ выразився долиньскій делегатъ, Вп. о. Іосифъ Заячкôвскій)? Хто такъ понимавъ добро загальне, що не усоромився прилюдно сказати: „волитъ Антоневичь упасти, якъ Бережницкій перейти“? Хто покинувъ роботу въ комитетê и поêхавъ до Петербурга демонструвати а зъ-ôтти привêзъ вêсть, що, мовлявъ, въ бêлокаменнôй Москвê казали, що ще пайлучше було-бъ для Русинôвъ, якъ бы не выйшовъ анê одинъ ихъ посолъ? Хто наконець въ самъ день выборôвъ не пôйшовъ солидарно въ округъ Долина-Калушь-Бôбрка за кандидатомъ руского комитету? Всê тіи пытаня не дотыкаютъ партіи „молодои“. На интриги и клеветы „Слова“ на мêсяць передъ выборами (гл. н. пр. ч. 44 зъ 7 л. мая), що будьто-бы „политическіи и народныи сепаратисты и религіозныи индиферентисты, т. е. нашая украинофильская партія, заключили договоръ съ польскою кликою“ и на всякî другî клеветы мы цêлый часъ мовчали, бо не хотêли псувати гармоніи и ослабляти солидарности въ краю — и не жалуемо того, бо бодай тамъ, де не ходило о выбôръ п. Романчука, була мêжь Русинами солидарнôсть, — але нынê, по звêстнôмъ результатê выборôвъ мы съ обуреньемъ ôтпираемо всякî клеветы и инсинуаціи въ тôмъ дêлê, якъ що до членôвъ комитету, такъ и людей на провинціи належачихъ до партіи „молодои“. А що до округа Калушь-Долина-Бôбрка, то мы лише спытаемо добросовêстну редакцію „Слова“: чи не въ „Словê“ заразъ по выборахъ була напечатана допись п. В. Петрова зъ Калущины, що „нашî тверди патріоты казали: не буде Кулачковскій — не буде и Романчукъ“, адальше чи ôтдали голосъ на кандидата руского комитету такî „твердî патріоты“, якъ оо. Штогринъ (кандидатъ до сойму!) Зарицкій, Радзикевичь, Ружицкій, Кобрыньскій, Рошкевичь, и другî? Просимо о ôтповêдь!

Що до клеветы на тему, що народовцê „разоряли русскій банкъ“ ходили по-пôдъ здание и по готелямъ, бунтуючи противъ нему священикôвъ, — то намъ здаеся, що се така рêчь, на котру шкода богато слôвъ тратити. Нêхто противъ руского банку не агитувавъ, нêхто его не разорявъ, а разорили его тіи, що въ нêмъ господарили. О тôмъ може редакція „Слова“ поинформуватися докладно у дра Ив. Добряньского, у п. Хувеса, у п. Киндлера, а ще лучше у п. Михалка, що вже майже рôкъ гоститъ въ „готелю Лидля“... Міліонъ дефициту не мôгъ нарости за одну нôчь або за одинъ мêсяць, а въ захитанье руского банку черезъ якîсь агитаціи може повêрити лишь чоловêкъ крайно темный або зовсêмъ несвêдомый дêла; комисія санаційна була въ лêтê, а банкъ уже передъ пôвъ рокомъ бувъ невыплатный. При тôмъ случаю могли-бы мы богато дечого сказати, вызванî клеветою „Слова“, але зважаючи на загальный интересъ, замовчимо, — хиба лише съ жалемъ пôднесемо то, що въ послêднихъ часахъ дуже часто вже въ урядовôй „Gazet-ê Lwowsk-ôй“ появляются едикты судовî о выставленю рускимъ банкомъ господарствъ селяньскихъ на лицитацію... Отъ на то „Слово“ волêло-бы звернути свою увагу а не клеветами на народовцêвъ туманити несвêдущихъ людей...

Ось такъ то выглядаютъ тіи „факты“, на пôдставê котрыхъ органы, ворожî народнôй идеи рускôй, ôтсуджуютъ щирыхъ Русинôвъ ôтъ патріотизму, ôтъ чести, безпôдставно алярмуютъ людей криками о „зрадê“, о „будованю Польщê“, о „индеферентизмê“, „нигилизмê“, и тымъ очевидно тôлько спиняютъ розвôй нашь народный и на утêху всêмъ ворогамъ нашимъ вносятъ деморализацію въ суспôльнôсть руску, стаются болякомъ на нашôмъ организмê народнôмъ. Въ остатныхъ часахъ болякъ той що-разъ то глубше въдаеся въ организмъ, — а намъ, приглядаючимъ-ся тому, обовязокъ патріотичный не позволяе довше мовчати. Мы — добра хочемо рускôй земли, а не еи погубы!

Взорець господарки повêтовои

въ Галичинê подае слêдуючій документъ, рескриптъ Выдêлу краевого до маршалка рады повêтовои въ Яворовê:

Ч. 24540. Предпринята рескриптомъ зъ 24 лютого с. р. до ч. 8014 ликвидація фондôвъ, стоячихъ въ управê повêтовои репрезентаціи въ Яворовê, ôткрыла слêдуючî дуже важнî неправильности:

Фондъ повêтовый. 1) Розходы администраціи реальности, купленои для повêтовои репрезентаціи, суть надмêрно высокî въ ôтдêлê розходôвъ щорôчнои консервациі и повторяючоися ôтъ 1882 р. адаптаціи. Фондъ повêтовый доплачуе до тыхъ розходôвъ администраційныхъ що найменше по 500 до 600 зр. рóчно.

2) Чиншê тои реальности зовсêмъ не вплываютъ въ кассу повêтову, а бере ихъ секретарь Кришке на консервацію реальности. Рахунокъ зъ побраныхъ ôтъ 1882 р. на ту цêль чиншôвъ и задаткôвъ предложеный бувъ ажь на натискъ комисіи выдêлу краевого.

Фондъ повêтовои позичкового касы и краêвскои позички. 3) Фондъ повêтовый нелегально побравъ суму 9.964 зр. яко мниму половину зыску зъ ôтсоткôвъ и ôтсоткôвъ проволоки, котрî вплынули въ повêтову касу позичкову въ загальнôй сумê 10.708 зр. 52 кр. Черезъ то ôтнято позичковôй касê майже цêле оборотове майно и едине средство для розвою и умноженя основного майна.

4) Бракъ всякого надзору и енергіи до 1884 р. въ стяганю залягаючихъ ратъ, за-для чого дêйстнî залеглости тои касы безпримêрно высокî, а въ виду того, що тî залеглости походатъ навêть ще зъ часу ôткрытя позичковои кассы, то есть оправдана обава якъ що до цêлости основного майна такъ и що до страты ôтсоткôвъ по поводу ихъ трилêтного задавненя. Зъ загальнои сумы залягаючого капиталу въ квотê 16.142 зр. есть найменше 10.000 зр. въ однихъ рукахъ довшій часъ, нêжь на то позволяе статутъ кассы и дотычнî довжнî скрипты.

5) Значна часть довжникôвъ, т. е. около 50, не була до часу прибутя комисіи выдêлу краевого, обжалованою, мимо того, що межи ними есть навêть такî, що ôтъ 1875 р. нêчого не платятъ. Признанî же судомъ належитости не стягаются енергично, а були случаê, де по поводу незголошеня екзекуціи треба було вносити поновнî поданя або просити о нову екзекуцію. Зъ признаныхъ судомъ процесовыхъ розходôвъ въ сумê 479 зр. 81 кр. стягнено до кассы 10 зр. 49 кр.

6) Хибно обчислювано ôтсотки, особливо ôтъ поры обниженя процентнои стопы, бо довжникамъ обчисляеся за часъ залеглостей замêсть 8% и 4% проволоки тôлько 4% проволоки. Черезъ то страты выносятъ звышь 1200 зр.

7) Съ школою для фонду кассы застановлено ôтъ 1883 р. позички.

8) Нелегально, съ шкодою для фондôвъ кассы удêлювано нêбы застановленî позички на зниженый процентъ або навêть безъ процента въ 1884 р.

9) Улоковано майже цêлу зличну готôвку въ сумê 3,500 зр. въ приватнôмъ задатковôмъ товариствê въ Яворовê и зовсêмъ роздêлено зъ тои готôвки локованî въ позичковôй кассê фонды для бêдныхъ, щобы умêстити еи въ высше згаданôмъ товариствê. Роздêленьемъ фонду для бêдныхъ ôтнято кассê значну, звышь 2000 зр. выносячу, на позички призначену готôвку, локованье же въ розпорядимости стоячихъ фондôвъ въ приватнôмъ товариствê противитося розпорядженямъ администраційнымъ и постановамъ правнымъ якъ що до надзору надъ цêлостею локованого майна такъ и безпеченьства локаціи.

10) Нема точного надзору надъ фондами повêтовои кассы, въ котрôй при сконтрê д. 3 марта 1885 р. найдено невтягненî въ кассовî дневника и безъ нêякои евиденціи ведени депозиты, плачени довжниками на рахунокъ ратъ въ загальнôй сумê 544 зр. 99 кр.

11) Нема загальнои кассовои книги, а черезъ то нема нêякои евиденціи приходôвъ и розходôвъ, не пôдходячихъ пôдъ категорію ратъ плаченыхъ довжниками кассê позичковôй.

Фондъ голодовои позички зъ 1873 р. 12) Нелегально и неотвêтно цêлямъ позички стягано ôтъ сторôнъ по 4% ôтъ кождои раты титуломъ розходôвъ администраційныхъ, властиво же титуломъ вынагороды для п. Хмêлевского за веденье кассовои манипуляціи того фонду. Выдатки тіи, побранî ôтъ сторôнъ въ сумê 798 зр. 16 кр., повиненъ бувъ покрыти фондъ повêтовый.

13) Нема нêякого надзору надъ станомъ стягненыхъ ôтъ довжникôвъ и въ повêтову кассу п. Хмêлевскимъ доставлюваныхъ належитостей, черезъ що выдêлъ повêтовый въ Яворовê не мавъ що найменше ôтъ серпня 1883 р. нêякои вêдомости о запасê кассовôмъ того фонду. Запасъ той повиненъ бувъ выносити въ дню сконтра 1 цêтня 1885 р. 409 зр. 89 кр. Въ кассê однакъ найдено лишь 312 зр. 39 кр.; кассіеръ п. Хмêлевскій доплативъ доперва при сконтруючôй комисіи недобôръ 97 зр. 50 кр.

Фонды бêдныхъ — власнôсть громадъ повêта. 14) До 1884 р. зовсêмъ не було надзору надъ вплываючими до повêтового выдêлу зъ ц. к. правительственныхъ властей карами грошевыми и не було кассового дневника для того фонду. Хотяй бо згаданî кары грошевî вплывали до выдêлу пов. вже зъ часу, коли повêтова репрезентація почала функціонувати, то въ кассу почали они вплывати ажь ôть 1879 р. и то тôлько въ мêру того, якъ ц. к. власти ургували за поквитованями на полученî вже передъ кôлькома роками грошевî кары. Въ той способъ вплынули въ кассу майже всê давнêйше полученî грошевî кары ажь съ кôнцемъ 1884 р., въ котрôмъ вже и текучî грошевî кары ôтсылано до кассы.

15) Однакожь тіи грошевî кары, котрî квитовано просто на актахъ ц. к. староства, не вплынули въ кассу, а то: н-ръ ц. к. староства 1023/81—10 зр.; 8531/81—3 и 3 зр.; 8611/83—5 зр., всего 21 зр., котрî ажь по дослêдженю справы комисіею выдêлу краевого, уплативъ въ повêт. кассу секретарь п. Ферд. Кришке. Чиселъ ц. к. староства 1023/81 и 8531/81 не найдено зовсêмъ въ актахъ выдêлу повêтового, число же 8611/85 найдено непротоколованымъ.

Фонды бêдныхъ бувшого повъта Яворôвъ и Краковець. 16) Нема нêякои евиденціи того, въ повêт. кассê локованого фонду.

17) Незгôдно съ рêшеньемъ рады повêтевои зъ 10 марта 1876 р., призначившимъ той фондъ на будову дороги зъ Яворова до стаціи желêзнои дороги въ Судовôй Вишни, роздано его въ позичку сторонамъ, зъ котрыхъ одна до сегодня залягае съ ôтсотками въ сумê 205 зр. Та позички ведено безъ всякои евиденціи.

Фондъ будовы дороги до Судовои Вишнê. 18)

Мимо оконтра рахункôвъ тои будовы окремою зъ рады пов. выбраною комисіею, выкрыла комисія выдѣлу краевого: а) двократне присвоенье секретаремъ п. Ферд. Кришке сумы 30 зр., выплаченои Лейбѣ Гутманови, за забрану землю и б) нестягненье ôтъ Павла Цеглинского задатку на пенсію въ сумѣ 10 зр.

Фондъ емеритуры урядникôвъ выдѣлу повѣт. 19) Того фонду ужито на уплату ратъ позички въ сумѣ 10.000 зр., пôднятои на закупно реальности для пов. репрезентаціи, безъ обезпеченя ему звороту капиталу и отвѣтныхъ ôтсоткôвъ.

20) Невыяснена справа: чи прислугуе секретареви рады пов. п. Ферд. Кришке удѣлене ему рѣшеньемъ рады пов. зъ 22 грудня 1874 р. право вôльного мешканя въ виду стабилізаційного декрету, выданого ему на основѣ рѣшеня рады пов. зъ 7 марта 1878 р., въ котрôмъ нема нѣякои згадки о высше згаданôмъ правѣ, хотяй въ декретѣ тôмъ наведенй всѣ емолюменты п. секретаря и установленье для него фонду емеритуры.

21) Наконець оставлено всѣ фонды безъ отвѣтного обезпеченя ихъ огнетревалою касою.

Въ виду наведеного такъ нещасливого и нарушеньемъ зародового майна грозячого стану администрациі повѣтовыхъ фондôвъ — выдѣлъ краевый, не хотячи на теперь хôснуватись мѣрами, приолугуючими ему на основѣ права надзору надъ цѣлостею зародового майна згаданыхъ фондôвъ, постановивъ на засѣданю зъ 22 мая 1885 р. вôзвати, по мысли §. 38. закона о пов. репрезентаціи, Вп. предсѣдателя рады пов. въ Яворовѣ, щобы въ найкоротшôмъ часѣ окликавъ надзвычайнй зборы членôвъ рады повѣтовои для выготовленя програмы, котра вповнѣ ухилила-бы высше сказанй неправильности и обезпечила зародове майно фондôвъ, особливо же фонду повѣтовои касы позичковои ôтъ нарушеня, до чого найбôльше причинится принятье необходимыхъ змѣнъ въ статутѣ тожь касы.

Наконець выдѣлъ краевый не може примѣтити, що для него не есть яснымъ: зъ якихъ причинъ не предпринято доси дисциплинарного слѣдства противъ секретаря повѣтового Ферд. Кришке. Онъ допустився недбальства въ службовыхъ обовязкахъ що-до повѣреного ему надзору надъ правильною сплатою ратъ въ повѣтову касу позичкову, въ особенности же въ обовязку вносити въ часѣ ôтъ 1879 до кôнця 1883 р. жалобы противъ всѣхъ недбалыхъ довжникôвъ и въ загалѣ отвѣтно екзеквувати судовй выроки. Черезъ таке недбальство выйшли такъ значнй залеглости, котрй выставляютъ зародовый капиталъ на нарушенье и страту процентôвъ по поводу трилѣтного задавненя.

Кромѣ того допустився п. Кришке мальверзаціи, задержуючи у себе самовладно довшій часъ фонды бѣдныхъ, въ котрыхъ выкрыто 4 позиціи недостаючй, не доставляючи дотычныхъ актôвъ до протоколу подавчого и чиолячи подвôйнй належитости.

Звѣщаючи Васъ о тôмъ рѣшеню нашôмъ, выдѣлъ краевый выражае надѣю, що Вы присутностею своею на тыхъ надзвычайныхъ зборахъ причинитесь до принятя такихъ рѣшень въ сѣмъ дѣлѣ, котрыхъ цѣлею буде необходима и безпроволочна реформа администрациі фондôвъ, стоячихъ пôдъ управою репрезентаціи яворôвского повѣту.

У Львовѣ, 19 червня 1885 р.

Краевый маршалокъ *Зыблікевичъ* — Членъ краевого выдѣлу *Смолка*.

Справозданье Заряду Рускои Бурсы въ Тернополи о дѣяльности Выдѣлу и о станѣ товариства,ôтчитане на загальнôмъ зборѣ дня 23 травня 1885.

До Выдѣлу выбрано въ минувшôмъ роцѣ: дра Володимира Лучаковского яко предсѣдателя; Виктора Загайкевича, Николая Плешкевича, Василія Копытчака, Георгія Гецева, Льва Рудницкого, Льва Шеховича, Антонія Чемериньского и Григорія Чубатого на выдѣловыхъ а Петра Бѣлиньского, Игната Левицкого, Григорія Коморовского, Александра Барвѣньского на заступникôвъ выдѣловыхъ. Понеже Гр. Коморовскій пôзнѣйше заявивъ, що не пріймае выбору, то на его мѣсце упрошено п. Стефана Волошина. Той Выдѣлъ сходився 8 разôвъ на засѣдання и розбиравъ предложенй ему дѣла.

На послѣднôмъ зборѣ выказано, що всѣхъ членôвъ товариства було 62; зъ тыхъ умерли: Яковъ Малишевскій, Евтимій Лисенецкій и Алойсій Федоровичь. По рѣшеню загального збору приступило 15 батькôвъ питомцѣвъ, принятыхъ до Бурсы, а вписалися зъ Тернополя проф. гимн. Едмундъ Харкевичь, канцелистъ суду Стефанъ Волошинъ, конципіентъ финансовый Михаилъ Кочиркевичь и адъюнктъ судовый Викторъ Грабъ. Зъ окрестности, на жаль, не вписався вже ôтъ 5 лѣтъ нѣ одинъ, хочь минувшого року до 80 особъ було запрошено. Отже теперь есть 6 членôвъ покровителѣвъ, 7 членôвъ основателѣвъ, 50 членôвъ дѣйстныхъ и 13 членôвъ спомагаючихъ, всѣхъ разомъ 75. Зъ тыхъ 64 заплатили всю вкладку, 11 бôльшу часть ей (залягае у нихъ 20 зр. 50 кр. на фондъ коренный а 30 зр. 75 кр. на фондъ текучій).

Питомцѣвъ принято и вступило доси до Бурсы 20; зъ тыхъ Петро Бойко выступивъ дня 8 жовтня, бо не хотѣвъ пôдчинятися карности заведеня; Григорій Кучкуръ покинувъ Бурсу и школу зъ причины слабости, а Севастіяна Павлюка выключено, — лишилося отже въ Бурсѣ 17 питомцѣвъ. Кромѣ того Выдѣлъ дозволивъ харчуватися въ Бурсѣ безплатно ученикови Іосифови Яросевичеви зъ VI гимн. клясы зъ причины, що не мавъ удержаня и такъ бѣдувавъ, що запавъ на грудну слабôть; харчувався ôнъ тутъ ôтъ 8 падолиста до Великодныхъ святъ. Зъ прочихъ питомцѣвъ платитъ одинъ 12 зр. мѣсячно, одинъ 8 зр. мѣсячно, 10 по 60 зр. на рôкъ, 5 по 70, одинъ 40, одинъ 35 зр. на рôкъ, а одинъ по 4 зр. мѣсячно. Доси 43 зр. в. а. залягае зъ тыхъ доплатъ. Управителемъ Бурсы есть и сего року, якъ обохъ попередныхъ, ученикъ VII кл. Михаилъ Бровка и вывязався зъ порученои ему задачѣ, якъ въ попередныхъ рокахъ. Вынагородженя получае 6 зр. мѣсячно и весь харчь съ мешканьемъ и прочими додатками, якй маютъ и питомцѣ. — Успѣхи питомцѣвъ въ 2-ôмъ курсѣ минувшого року выказанй на 2-гôмъ засѣданю, а за 1-шій куросъ текучого року шкôльного на 7-мôмъ засѣданю Выдѣлу, а такожь оповѣщено въ часописи „Дѣло“, котрого редакціи Выдѣлъ заявляе щиру подяку за то, що всякй оголошеня о Бурсѣ всегда охочо мѣстила. — Библіотека для питомцѣвъ Бурсы зросла о 80 розличныхъ творôвъ. Есть ще 10 зр. 82 кр. на библіотеку, але одобреныхъ выдѣломъ творôвъ не можна було доси закупити, бо грошѣ тіи доперва передъ кôлькома днями получено зъ „Общого рôльничо-кредитного заведеня“.

Понеже зъ ôтôйшовшихъ зъ Бурсы одинъ бувъ 1 мѣсяць, другій $1^2/_3$ мѣсяця, третій 2 мѣсяцѣ а одного харчовано черезъ 4 мѣсяцѣ и 10 днѣвъ, то припадае на нихъ 9 мѣсяцѣвъ, а ôтчисливши свята, можна ихъ всѣхъ числити за одного черезъ цѣлый рôкъ. Тожь удержувано въ Бурсѣ 18 питомцѣвъ, а понеже на нихъ выдано 1291 зр. 99 кр., то на одного приходится пересѣчно на цѣлый рôкъ 71 зр. 78 кр., а мѣсячно 7 зр. 98 кр. Понизше подаемо подрôбне выспецификованье приходôвъ и розходôвъ въ 1884/85 роцѣ.

Приходы.

I. На фондъ коренный:		
1.	Останокъ зъ минувшихъ лѣтъ	3447·64 зр.
2.	Ôтсотки ôтъ того до 1 чер. 1885	153·91 „
3.	Сего року прійшло . . .	83·00 „
4.	Ôтсотки ôтъ того . . .	9·62 „
	Разомъ на фондъ коренный .	*3685·17 зр.*
II. На фондъ текучій:		
5.	Останокъ зъ минувшихъ лѣтъ	759·29 зр.
6.	Ôтсотки ôтъ того . . .	21 04 „
6.	Зъ вкладокъ членьскихъ .	198·75 „
8.	Зъ одноразовыхъ даткôвъ .	111·41 „
9.	Зъ доплатъ за питомцѣвъ .	1059 00 „
19.	Отсотка ôтъ сегорôчн. вкладокъ	1·53 „
11.	На библіотеку	13·32 „
12.	Зъ иншихъ жерелъ . . .	37·72 „
13.	Натураліями вилынуло на .	83·73 „
	Разомъ на фондъ текучій .	*2285 79 зр.*
	Сума доходôвъ на оба фонды .	**5970 96 зр.**

Розходы.

14.	Чинш найму до 1 падол. 1885	290·00 зр.
15.	На библіотеку	2·75 „
16.	На канцелярійнй потребы . .	1·12 „
17.	На порторію	4·09 „
18.	У господаря на текучй потребы	196·46 „
19.	На знаряды	0·84 „
20.	На харчь готôвкою . . .	446·96 „
21.	На харчь натураліями . .	83·48 „
22.	За топливо	105·79 „
23.	За свѣтло	12·56 „
24.	Слузѣ	42·00 „
25.	За ношенье воды	8·56 „
26.	За пранье	24·50 „
27.	Управителеви	54.00 „
28.	На иншй потребы . . .	18·88 „
	Сума розходôвъ	**1291 99 зр.**
	Порôвнавши приходы съ розходами лишаеся маетокъ товариства въ сумѣ	**4678·77 зр.**

Вандрôвка рускои молодежи академичнои на Подôлье.

Вандрôвничій комитетъ завязаный при „Академичнôмъ Братствѣ“ у Львовѣ подае слѣдующу звѣстку про програму сегорôчнои вандрôвки до вѣдомости П. Т. публики рускои:

Вандрôвка розпочинаеся въ Тернополи дня 2 серпня де комитетъ вандрôвникôвъ спôльно съ комитетомъ мѣсцевымъ устроюе вечерокъ музыкально-декляматорскій зъ ôтчитомъ Вп. п. Александра Барвѣньского про Костомарова; по годиннôй перервѣ ôтбудутся вечерницѣ зъ забавами товарискими и танцями. Запросины зъ програмою розôшле комитетъ мѣсцевый вже сего тыждня. Слѣдующого дня перейде вандрôвка до Микулинець, де устроитъ вечерницѣ для членôвъ мѣсцевои читальнѣ; зъ ôтти удасться черезъ Говилôвъ, де ôтвѣдае Вп. о. декана Олесницкого, до Хоросткова и ту устроитъ третй вечерницѣ.

Получивши въ послѣдныхъ дняхъ близшй вѣдомости змѣнивъ комитетъ вандрôвникôвъ програму подану въ 65 числѣ „Дѣла“ въ той способъ, що замѣсть до Копычинець удасться вандрôвка зъ Хоросткова черезъ села: Нижбôрокъ, Василькôвцѣ, Чабарôвку до Гусятына, де устроитъ зъ ряду четвертй вечерницѣ въ пятницю дня 7 серпня. Змѣну ту принявъ комитетъ вандрôвникôвъ на пôдставѣ письма Вп. п. Богдана Пелеха, кандидата нотаріяльного зъ Гусятына, котрый порозумѣвшися съ сусѣдными священиками заручивъ всяку помôчь въ сѣмъ дѣлѣ. Зъ Гусятына переѣздитъ вандрôвка желѣзницею до Чорткова въ суботу 8 серпня; зъ ôтси часть вандрôвникôвъ ôтвѣдае Вп. о. Брылиньского, декана зъ Угриня, а часть остане на нôчлѣгъ въ Чортковѣ, щобы ôтпочити, позаякъ слѣдующого дня устроитъ спôльно съ комитетомъ мѣсцевымъ декляматорско-музыкальный вечерокъ съ забавами товарискими и танцями. Слѣдующого дня ôтѣздитъ вандрôвка желѣзницею до Нижнева, де устроитъ тогожь дня вечерницѣ для членôвъ тамошнои читальнѣ. Запросины на вечерницѣ устроенй въ часѣ вандрôвки заходомъ комитетôвъ вандрôвничого и мѣсцевыхъ въ высше поданыхъ мѣсцяхъ розôшлютъ комитеты мѣсцевй а програмы будутъ оголошенй въ часописяхъ а опôсля и розданй передъ згадаными вечерками. Зъ Нижнева слѣдуе подорожь Днѣстромъ зъ нôчлѣгомъ въ Ракôвци до Залѣщикъ, а тогожь дня вечеромъ, т. е. 12 серпня злучатся галицкй вандрôвники въ Заставнѣ съ вандрôвниками буковиньскими, взглядно съ академиками черновецкими товариства „Союзъ“. Комитетъ львôвскій порозумѣваеся власне теперь съ комитетомъ черновецкимъ, завязанымъ заходомъ Вп. п. И. Тиминьского и товариства академичного „Союзъ“ взглядомъ уряджения вандрôвки по Буковинѣ. Въ проектѣ есть, щобы вандрôвники перейшли зъ Заставны черезъ Кôцмань, Чернôвцѣ до Выжницѣ въ котрыхъ то мѣстахъ устроили-бы вечерницѣ. Уложеньемъ програмы вандрôвки по Буковинѣ займаеся товариство „Союзъ“ съ черновецкими Русинами и вскорѣ оголоситъ ей посредствомъ часописей. Комитетъ вандрôвникôвъ запросивъ вже участникôвъ до хору вандрôвничого, рôвножь удався зъ просьбою до Вп. п. К. Устіяновича, нашого артиста маляра и Вп. п. Ивасюка, студента академіи штукъ красныхъ зъ Вѣдня, щобы взяли участь въ вандрôвцѣ и спôльно зъ Вп. п. Панькевичемъ, студентомъ штукъ красныхъ въ Краковѣ занялись зложеньемъ и выданьемъ альбума вандрôвки. Подаючи сю звѣстку проситъ заразомъ комитетъ вандрôвникôвъ интересованыхъ, котрй хотятъ взяти участь въ цѣлôй вандрôвцѣ, щобы зволили повѣдомити о сѣмъ комитетъ, позаякъ хотѣвъ-бы знати число будущихъ участникôвъ. Вкладка вандрôвника на подорожь зъ Тернополя до Залѣщикъ выноситъ 12 зр. на особу, котру належитъ зложити до комитету (на руки товарища п. Омеляна Константиновича, академика у Львовѣ, ул. Скарбкôвска ч. 2) найдальше до 25 липня с. р. Вандрôвникъ, заплатившій вкладку 12 зр. мае вôльный вотунъ на всѣ вечерки, забезпеченье, помѣщенье на нôчлѣгахъ, перевôзъ рѣчей, и заплаченый парохôдъ зъ Нижнева до Залѣщикъ.

ДОПИСИ.

Зъ Самбора.

(*Якъ то у насъ секретарь радъ повѣтовыхъ рядятъ громадскими фондами?*) При радѣ повѣтовôй въ Самборѣ есть каса пожичкова, въ котрôй зложенй капиталы громадскй, якъ за выкупъ грунтôвъ пôдъ желѣзничу дорогу, за служебнôсть лѣсову, фонды убогихъ, и пр. Тыми грôшми рядитъ п. Добошиньскій, колись мандаторъ, а теперь секретарь а радше цѣлый Выдѣлъ въ однôй особѣ. Той панъ (greckiego obrządku) розпозичае пôсля своеи уподобы, кому схоче и кôлько схоче, а кому ему не подобаесь позичити, то не позичитъ, хочь-бы той мавъ всѣ потрѣбнй условія. Розкажемо одинъ фактъ.

Гринько Волошаньскій въ Котованѣ, порядный, робôтный и тверезый господарь безъ довгôвъ, будуе собѣ нову хату та потрѣбно ему грошей. Ще передъ выборами до рады державнои удався ôнъ до самбôрскои касы позичковои и п. секретарь обѣцявъ ей удѣлити. На тôй пôдставѣ Волошаньскій робитъ выдатки: выробляе собѣ аркушь грунтовый, скриптъ нотаріяльный, платитъ стемплѣ, везе до Самбора ручителѣвъ, — але вже по выборахъ, — приступае до п. секретаря, предкладае всѣ потрѣбнй прилоги, — але що-жь? — чуе напрасный крикъ: „Людямъ въ Котованѣ и Ступницѣ не позичится грошей! идѣтъ до пова нехай вамъ у Антоневича грошей позичитъ!“ Ч. Гринь Волошаньскій вправдѣ ôтказавъ п. секретареви слôвце, але конець-кôнцѣвъ позички не дôставъ.

Смѣемо поспытати Васъ, пане Добошиньскій, богато тамъ грошей въ касѣ позичковôй рады повѣтовои въ Самборѣ зложивъ графъ Августъ Лось? Не зичте, пане, грошей гр. Лося а позичте грошей громадскихъ и не сердьтеся, бо не Вы насъ, а мы Васъ утримуемо. Погадайте, що не такъ то було шумно, коли ще Вы не були секретаремъ... Теперь Вы принимаете навѣть съ вдоволеньемъ, коли притисненый господарь именуе Васъ паномъ „концилярзкомъ“, дуетеся на „Слава Исусу Христу!“ и не моркнете... Погадайте на то, що ще всяке може бути!

Зъ Скалатщины.

(*Нечуванй дива въ Скалатщинѣ*). Съ повѣтомъ скалатскимъ ледви якій другій дасться змѣряти; ôнъ зъ ласки п. Яннера мае такй привилеѣ, якими другй повѣты певно не похвалятся.

Такъ примѣромъ сказавши, въ селѣ Колодѣвцѣ есть писаремъ громадскимъ п. Бауеръ. Той панъ бувъ колись почмайстромъ, а переставъ нимъ бути, допустившися грубшои мальверзаціи (на сверхъ 2000 зр.), за котру, що правда, и ôтпокутувавъ въ „Ивановôй хатѣ“. Нынѣ, будучи писаремъ громадскимъ, лишь-бы живъ та Бога хваливъ, — такъ нѣ, ôнъ верховодити хоче въ громадѣ: чи то при правыборахъ чи при выборахъ громадскихъ ôнъ надае собѣ якоись таинственнои урядовои поваги, не вважаючи на волю громадянъ ôнъ при правыборахъ диктуе: „Nie wybierajcie ani Rusina ani mądrego (sic!) Polaka“, противъ рускаго священика, котрый для народу богато добра робитъ и мае за то всюды загальне поважанье, ôнъ буритъ громаду, — а вже-жь рѣчь ясна, що послухъ голосителямъ правды Божои потрѣбный селянинови, потрѣбный и панови, бо неодинъ панъ, якъ-бы слухавъ науки священика, не переступивъ-бы 7-мои заповѣди Божои и не сидѣвъ-бы въ „Ивановôй хатѣ“... Въ Колодѣвцѣ дальше практикувалось таке, що поодинокй люде розпоряджали грôшми церковными, другй зновъ громадскими, шкôльными на свою руку, нѣхто ихъ за то не потягавъ до отвѣчальности, а бѣдный хлопъ тôлько мѣркувавъ собѣ, що се не повинно бути, — нынѣ же, коли при громадскихъ выборахъ людей несовѣстныхъ мимо натиску зъ горы, не выбрано на радныхъ, готовится, якъ зачуваемо, протестъ въ тôй цѣли, щобы людей позбавленыхъ довѣрія зновъ въ радѣ помѣстити. Пытаемо, кому се выйде на добро?... Въ Колодѣвцѣ ôттакъ для забавки пастухи убиваютъ 11-лѣтного сына вдовицѣ и тѣло убитого при невыносноô спецѣ лежитъ вже третій день пôдъ церквою, розносячи гнилй міязмы далеко воздухомъ, и выжидаючи пріѣзду комисіи. Чи се законъ?... У насъ бувшій латиньскій викарій въ Скалатѣ назвавъ прилюдно церковь чимсь такимъ, що не годится въ часописи выповѣсти... П. Яннеръ донесъ до ц. к. намѣстництва, що теперѣшный священикъ зъ Колодѣвки „dla ogólnego zgorszenia“ носитъ „pełną brodę“. Слѣдство выказало, що се донесенье не годится съ правдою. П. Яннеръ толкувався, що „żandarm mi o tem doniósł“ и потѣшивъ священика: „ja to puszczam w niepamięć“... Той самъ п. Яннеръ заказавъ читальни въ Колодѣвцѣ — не знати на пôдставѣ якого закона — предплачувати одну популярну часопись, що выходитъ у Львовѣ и переходитъ цензуру... Уконституованье громадскои старшины въ Колодѣвцѣ намѣрялся ôтложити ажь до жовтня, сподѣваючись, що въ тôмъ часѣ нынѣшного завѣдателя вже не стане, а тогды дѣло лекше пôйде. Дарма праця! — нарôдъ, закушавши просвѣты, спôзнае, що ему выбирати зъ посередъ доброго а злого...

Не залишимо и на будуче подавати до прилюдноi вѣдомости факты зъ нашихъ упривилегіованыхъ безпорядкôвъ.

C. C. K.

Рухъ въ нашихъ читальняхъ.

Перший загальний зборы читальнѣ въ Городиловѣ ôтбулися дня 5 (17) с. р. дуже свѣтло и поважно. Зъ околицѣ зôбралися рускй патріоты зъ духовныхъ, зъ панôвъ и зъ мѣщанъ, щобы повитатись щирымъ серцемъ съ честными селянами. Прибули зъ Золочева Вп. пп. сов. Рожанковскій, адъюнкты К. Пôдляшецкій и Харакъ, офіціялъ Гутковскій, професоры о. С. Езерскій и Сѣнкевичь, Достойнй женщины съ дочками, оо. К. Винтонякъ и Гургаль, ôтпоручники читалень въ Бѣлôмъ камени, Ляцкôмъ, Бужку и Жуличахъ. Спаси-Бôгъ имъ за ихъ труды. Зборы розпочались ôтспѣваньемъ въ церкви молебня до Преч. Богородицѣ, по чѣмъ всѣ зôбралися въ хатѣ ч. господаря Олексы Грицая. Тутъ о. К. Винтонякъ зъ Бужка выголосивъ прегарный вступный ôтчитъ о способѣ ширеня просвѣты въ читальняхъ а закôнчивъ его многолѣтствомъ въ честь Є. Вел. цѣсаря. Потому выбрано предсѣдателемъ зборôвъ сов. Рожанковского, а секретаремъ п. Харака, котрый и пояснивъ статуты читальнѣ. Опôсля выбрано Выдѣлъ: о. Ник. Пачовского, мѣсцевого пароха, головою; Данила Безпалка его заступникомъ; Петра Галатина библіотекаремъ; Григ. Сенькова касіеромъ а Ник. Майковского и Петра Сенькова заступниками. Наступили вписы членôвъ и ухвалы внесень. Ухвалено вписати читальню въ члены товариствъ „Просвѣта“ и имени Качковского и высказано подяку Выдѣлови тов. „Просвѣты“ за щедрый даръ 61 книжочокъ. Потому п. Ярославъ Пачовскій ôтдеклямувавъ поему В. Лиманьского „Козачій кôстякъ“, а по ôтспѣваню хоромъ пѣони „Щасть намъ Боже“, ôтдеклямувавъ Шевченкову поему „Гамалѣя“. Зборы закрывъ о. Пачовскій, дякуючи гостямъ за ласкавый удѣлъ, а при кôнци пôднѣсъ въ честь членôвъ читальнѣ „Многая лѣта“. — Потôмъ зôбралися всѣ давнымъ рускимъ звычаемъ до спôльноi вечерѣ. Поплыла сердечна розмова мѣжь братами; порôвнались гадками сыны одноi Матери, хочь не рôвнй станомъ и чиномъ; серце пристало до серця. Пôйшли сердечнй тосты, ч. мѣщанинъ Кунашевичь зъ Бѣлого каменя импровизувавъ стихомъ, пôдносячи духа всѣхъ зôбраныхъ, — що хвиля плыло нове щире слово. До пôзноi ночи затяглася тая вечеря, а схарактеризувавъ ей одинъ читальникъ словами: „я думавъ, що мое серце въ раю, а душа въ небѣ“. — „Кобы вже давъ Господь скрôзь по нашихъ селахъ позакладати читальнѣ!“ — такъ говоривъ кождый селянинъ, прощаючись съ дорогими гостями. И дай то намъ Господи! А поки-що скажемо ще за свою чи-

тальню, що кромѣ гостей вписалося до неи лише 13 мѣсцевыхъ господарѣвъ; одни ще отягаются, другі боятся вôйта, котрый нагрозивъ людямъ, а у насъ, звѣстно, люде ще недолѣтки, ще, якъ той мовлявъ, за панщины заполохани!

——

II-га читальня въ селѣ Чехахъ. Ц. к. намѣстництво рескриптомъ зъ 23 мая с. р. потвердило статуты II гои читальнѣ въ Чехахъ (повѣта бродокого) для 11 членôвъ-основателѣвъ. Головнымъ основателемъ тои читальнѣ, въ котрôй згорнулись по бôльшôй части молодшій громадяне-патріоты, есть ч. Василь Ничай.

——

Запросины на ôткрытье читальнѣ въ Познанцѣ гнилôй (коло Скалата): Маю честь запросити всѣхъ доокрестныхъ Вп. Отцѣвъ духовныхъ, интелигенцію свѣтску и братôвъ нашихъ мѣщанъ та селянъ на торжественне ôткрытье читальнѣ, котре ôтбудеся въ недѣлю дня 7 (19 л.) липня с. р. о 5 годинѣ по полудни. — Пôзнанка гнила коло Скалата, 9 липня 1885. — *Ювеналь Луцикъ*, мѣсцевый душпастырь.

——

Читальнѣ на Пôдгорю коломыйскôмъ, въ Киданчи, Березовѣ выжнôмъ, Березовѣ нижнôмъ и въ Лючи. Що и наше Пôдгôрье не остаесь на поли освѣты позаду, доказомъ сего ново-повстаючій читальнѣ. Пару лѣтъ тому назадъ нашій Пôдгôряне мале понятье мали про читальню, нынѣ жь богато змѣнилося. Нарôдъ ставъ рухатись, богато селъ уже дѣлится на партіи, що такъ скажу, поступовій и консервативній, а се все таки немалый доказъ житя духового. А що житье духове тôлько читальнѣ въ змозѣ суть вытворити, нема сумнѣву. Пару лѣтъ тому назадъ не було читальнѣ на Пôдгôрю коломыйскôмъ. Перша завязалася въ Киданчи за стараньемъ нашихъ декотрыхъ ревныхъ молодыхъ патріотôвъ. Опôсля завязалася въ Березовѣ выжнôмъ друга читальня. За завязанье сеи читальнѣ, еи розвôй теперѣшный и за тій овочѣ, якій вже она тамъ принесла, нехай буде менѣ вôльно въ имени многихъ подякувати впередъ Всч. оо. В. Долиньскому пароху и о. Лукашевичу, сотрудникови, а дальше п. Порфиру Гладѣеви, властителю реальности и купцеви въ мѣстци, и другимъ честнымъ газдамъ, що щиро заходятся коло ширеня просвѣты. Овочѣ сеи читальнѣ суть уже нынѣ видній. Два склепы, трафика и ссыпъ збôжа; ще тôлько одно бажаємо увидѣти а то школу, котра якъ зачуваемо, небавомъ мае утворитися.

Сего року прійшлось намъ зновъ два свята просвѣтній святкувати, а то: завязанье читальнѣ въ Березовѣ нижнôмъ и въ Лючи. Перша зôстала отворена дня 17 мая с. р. По службѣ Божôй зôйшлись охочій до школы, де о. Долиньскій красною промовою ôткрывъ зборы. По тôмъ мѣсцевый учитель пояснивъ статуты и приступлено до выбору выдѣлу, до котрого увôйшли: о. Долиньскій яко голова, п. Стефанъ Арсеничь его заступникъ, Стефанъ Данилôвъ Геникъ яко касіеръ, Михайло Геникъ яко секретарь а Антось Кузичь яко библіотекарь. Членôвъ вписалось надъ 20 межи тыми поважній газдынѣ. Вôйтъ тутешный есть противникомъ читальнѣ, але якъ мало его въ тôмъ дѣлѣ слухаютъ, показуеся зъ того факту, що его-жь жѣнка ч. Розалія Негричь заразъ вписалась до читальнѣ и вкладку зложила. Першій овочь читальнѣ показався вскорѣ при остатныхъ правыборахъ; честній газды, разомъ тримаючись, выбрали своихъ людей выборцями, помимо завзятои агитаціи зъ стороны жидôвскои. Щобы тôлько такъ дальше зачате дѣло пôшло, то вскорѣ лучшій гараздъ до Васъ, честній громадяне березôвскій завитае! Дня 25 мая с. р. ôткрыто другу читальню въ Лючи. О 3 годинѣ по полудни зôбрались громадяне до канцеляріи громадскои и тутъ о. Цурковскій отворивъ зборы. Прибувшій о. деканъ Грабовичь зъ Стопчатова выголосивъ красну бесѣду до народу, въ котрôй вычерпуючо представивъ потребу и цѣль читалень. По прочитаню статутôвъ приступлено до выбору выдѣлу; въ складъ котрого увôйшли: о. Цурковскій яко голова, пп. Петро Стефанкôвъ яко заступникъ, Петро Мелникъ яко касіеръ, Дмитро Холевчукъ яко секретарь и Гриць Стефанкôвъ яко библіотекарь. Жаль сказати, однакъ годѣ замовчати, що межи тутешными громадянами суть ще такъ темній люде, що въ своѣй темнотѣ стаются найзавзятѣйшими ворогами читальнѣ. А межи ними передъ веде Петро Орищукъ, когрого сынъ окôнчивъ V. гимн. клясу, а теперь при войску. Опамятайтесь та не зневажайте другихъ честныхъ своею темнотою! На зборахъ читальнѣ въ Лючи видѣли мы не мале число газдôвъ зъ Стопчатова, тожь нуже до дѣла, панове газды, покажѣтъ, що и вы не хочете по-заду другихъ оставати! По ôтспѣваню „многая лѣта“ Є. Вел. цѣсареви та гостямъ прибувшимъ на се свято, зôбранй выслухавши ще кôлька деклямацій одушевленій розôйшлися. Такъ ôтбулися два свята просвѣтній та дай Боже, щобы мы и въ сусѣдныхъ селахъ нашого Пôдгôря могли про такій свята почути! — *К. Иванôвъ.*

——

Читальня въ Чорнокôнцяхъ великихъ. На дни 14 (26) мая с. р. ôтбулося торжественне ôткрытье читальнѣ въ Чорнокôнцяхъ великихъ, повѣта гусятыньского. Торжество розпочалося св. Литургіею, котру ôтспѣвавъ мѣсцевый парохъ въ супроводѣ славныхъ въ нашôй окрестности спѣвакôвъ зъ Говилова. По 12 годинѣ зôбрались мы въ комнатѣ цвѣтами, зеленею и чорно та синожовтыми флягами гарно прибранôй, де по ôтспѣваню пѣсни „Щасть намъ Боже“, мѣсцевый нарохъ вступною бесѣдою ôткрывъ зборы. Бесѣдникъ пояснивъ присутнымъ цѣль и велику потребу читальнѣ яко жерела науки и просвѣты, давъ способы якъ нею заряджувати, абы могла розвиватись и для загалу пожиточною статися, а вкôнци заохочувавъ всѣхъ до науки, безъ котрои намъ нынѣ вже нѣякъ жити. По тôмъ пôднесъ многолѣтство св. отцеви, Єго Вел. цѣсарю, запрошенымъ гостямъ и основателямъ читальнѣ. По перечитаню и поясненю статута приступлено до выбору выдѣлу, до котрого увôйшли: мѣсцевый нарохъ, головою; Игнатій Визнюра, его заступникомъ, Иванъ Боровскій, касіеромъ; Андрей Пазюкъ, секретаремъ и Тимко Пожернюкъ библіотекаремъ. Збôръ ухваливъ вписати читальню въ члены тов. „Проовѣта“. — По 2 годинѣ закрыто збôръ и тогды зачалася забава посередъ щирыхъ розговорôвъ переплѣтаныхъ веселыми пѣснями, ôтспѣваными дуже красно зъ нотъ черезъ говилôвскихъ спѣваковъ, котрымъ тутъ за ихъ труды сердечно дякуємо. Около 7 годинѣ розôйшлися гостѣ, котрі прибули численно зъ сусѣдныхъ селъ, именно зъ Говилова, Коленданъ, Давидковець, Лосяча, Чорноконецъ малыхъ, Чорноконецкои волѣ и зъ Пробôжнои. Зъ Говилова честный Якимъ Киба, членъ рады повѣтовои, мимо своси старости не жалувавъ труду разомъ съ многозаслуженымъ около закладаня читалень ч. Якôковомъ Савицкимъ и прибувъ, хотяй зъ Говилова до Чорноконець 4 милѣ. — Членôвъ мала читальня наша въ день ôткрытя 58, теперь есть вже 70, а незадовго буде далеко бôльше, бо письменныхъ у насъ много и охота до читаня велика. Вкôнци мушу ще згадати и за тыхъ, котрыхъ трудами читальня основана, — суть то чч. господарѣ тутешній: Романъ и Игнатій Визнюры, Тимко Пожернюкъ, Иванъ и Павло Боровскій и иншій. Честь имъ! — *Одинъ зъ присутныхъ.*

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Австрійско-нѣмецкій ôтносины торговельній*) илюструе зъ доволѣ интереснои стороны комуникатъ, помѣщеный въ „Budapester Correspondenz“, котра уважаесь въ многихъ взглядахъ урядовымъ органомъ угорского правительства. Правительства австрійске и угорске, пише „Bdpest. Corr.“, мусятъ передовсѣмъ взяти пôдъ спôльну розвагу, яке направленье надати належитъ торговельнымъ взаеминамъ съ Нѣмеччиною, чи выповѣдати вôйну цлову, чи стремѣти до полагодженя справы въ мирнôй дорозѣ. Послѣдна дорога, безперечно найлучша, не есть такъ неможливою, якъ бы се на першій поглядъ здавалося. Вправдѣ утворенье формального звязку цлового подибало-бы тутъ на перешкоды, лежачій головно въ тôмъ, що такъ ôтносины финансовій якъ и системы податковій обохъ державъ суть ôтмѣнній, тое однакъ не становитъ перепоны, щобы обѣ державы на пôдставѣ заключеного договору цлового выступали на внѣ яко одно територіюмъ цлове. Мѣжь Австрією а Нѣмеччиною можутъ и на дальше истнувати певній границѣ пôдъ взглядомъ цла, границѣ тій мусѣли-бъ однакъ ôтнасти тамъ, де обѣ державы выступаютъ на внѣ разомъ яко одно тѣло, пôдъ взглядомъ цла однаково зъорганизоване. Сей голосъ мѣродайныхъ сферъ угорского правительства показуе, що Угорщина рада бы зреализувати идею економичного сполученя съ политичною союзницею австрійско-угорскои монархіи Нѣмеччиною, и що угорске правительство придумае средства, щобы усунути всякій зреализованье сеи идеѣ спиняючій перешкоды. Зъ другои стороны видно зъ сего, що торговельній ôтносины до Нѣмеччины набираютъ въ очахъ австрійскихъ рядовыхъ сферъ значнои ваги, коли одна часть монархіи бажае полагодженя ихъ власне въ тôй хвили, коли зближаесь часъ ôтновленя торговельного договору межи обома половинами самои-жь монархіи. Значитъ се, що квестія, якъ уладятся австрійско-нѣмецкій торговельній ôтносины вплывати буде немало и на характеръ будучого австрійско-угорского торговельного договору. По причинѣ сего комуникату пôвъофиціяльного органу угорского правительства заговорила широко на повысшу тему цла такъ долитавска якъ и транслитавска праса. Голосы прасы выходятъ тутъ кождый изъ свого партійного погляду. Одній вытаютъ пôднесену гадку дуже симпатично, другій держатся въ резервѣ и вказуютъ тôлько на заходячій трудности що до зреализованя такого плану, третій въ кôнци признаютъ голосеви будапештскои газеты що найбôльше академичне, а нѣякъ вже яке будь практичне значенье. Мѣжь иншими вѣденьска „Presse“ признае, що спôльній конференціи заниматись будутъ такожь сею справою, а именно дадутъ они на будучность директиву, пôсля котрои Австрія въ торговельныхъ ôтносинахъ до Нѣмеччины мае поступати. Директива тая однакъ не буде попирати анѣ стремлень до стисло го звязку цлового анѣ до односторонніи политики взаимности (реторсіи). Австрія повинна тутъ держатись засады, высказаной Бисмаркомъ, що политика торговельна не може вплывати на загально политичній взаемины обохъ державъ, а консеквенцією сеи засады може бути заведенье розумнои охороннои системы въ цловôй политицѣ Австріи. „Presse“ высказуе надѣю, що поглядъ сей сподобаесь безперечно и Угорщинѣ и що на такôй пôдставѣ дадутся найлучше полагодити торговельній ôтносины такъ съ Нѣмеччиною якъ и съ Румунією.

(*Спôльній конференціи министрôвъ обохъ половинъ монархіи*) розпочались дня 7 с. м. и тревати будутъ имовѣрно до 8 днѣвъ. Нарады тій не будутъ ще мати стисло мериторичного значеня, не будутъ рефлектувати на спеціяльній постановленя, а буде ихъ задачею лишь справа уложеня способу поступованя. Дотычно поодинокихъ справъ пôдпадаючихъ пôдъ спôльне рѣшенье обохъ половинъ монархіи, доносятъ вѣденьскій часописи, що жадна зъ сихъ справъ вже теперь не прійде пôдъ дискусію. Справа спôльныхъ выдаткôвъ и справа австрійско-угорского „Lloyd-a“ прійде доперва пôдъ конецъ сего року пôдъ нарады. Съ порѣшеньемъ справы податку и ôтъ цукру правительство не думае зовсѣмъ спѣшитись, взглядомъ податку ôтъ спиритусу не намѣряе правительство пôднимати нѣякои реформы. Переговоры въ справахъ цловыхъ ôтбудутся имовѣрно въ осени, такъ якъ передъ тымъ ще хоче правительство выслухати гадку фаховыхъ корпорацій, котра мае опôсля служити пôдставою до уложеня позицій обохъ правительствъ.

(*Диссонансы въ внутрѣ лѣвицѣ.*) Роздѣлъ мѣжь поодинокими сторонництвами въ партіи сполученои лѣвицѣ, котрый вже пôдчасъ выборôвъ до рады державнои проявився въ опозиціи либералôвъ т. зв. „острѣйшого тону“ противъ головнымъ навѣть проводирамъ централистôвъ — убôльшаеся чимъ разъ сильнѣйше и сими днями зазначивсь дуже важнымъ а для нѣмецко-либеральнои партіи дуже некористнымъ фактомъ. Въ Райхенбергъ (въ Чехахъ) истнуе политичне товариство нѣмецкихъ либералôвъ, маюче на цѣли пôддержувати нѣмецкій елементъ въ Чехахъ и стояти на сторожи его политичныхъ и національныхъ правъ. Однымъ зъ найдѣяльнѣйшихъ членôвъ сего товариства бувъ посолъ рады держ. дръ Гальвихъ, котрый своими выступленями политичными неразъ заявивъ себе горячимъ прихильникомъ нѣмецкихъ либералôвъ. И отъ сего то дра Гальвиха а съ нимъ ще трохъ членôвъ а именно: дра Файстнера, проф. Гартля и Єргенцингера выключивъ выдѣлъ райхенберского товариства, подаючи яко причану голословну фразу, що „дѣланье ихъ противилося цѣлямъ товариства“. Розумѣесь, що штучку тую зааранжувавъ не кто другій, а патріоты „острѣйшого тону“, знаходячіся въ згаданôмъ товариствѣ въ бôльшости. Справа тая наробила великого розголосу, бôльше якъ 200 членôвъ самого-жь райхенбергского товариства выслало до головы сего товариства письмо, въ котрôмъ съ найбôльшимъ обуреньемъ на ятнована нелегальность поступованя выдѣлу. Выключенй дôстаютъ численній довѣрочній письма, а цѣла майже нѣмецка праса стае по ихъ сторонѣ. „N. fr. Presse“ пише: „Наколи нынѣ знаходятся политики, котрій пôдозрѣваютъ нѣмецкость такихъ людей, якъ Гальвихъ, то дѣйстно тяжко знати, кого зъ 8 милiонôвъ австрійскихъ Нѣмцѣвъ можна уважати справдѣшнымъ Нѣмцемъ. „N. fr. Presse“ а за нею и другій нѣмецкій органы дораджуютъ членамъ райхенбергского товариства громадне выступленье зъ тогожь, и заложенье нового товариства. Такимъ способомъ, думаютъ они, загладжею буде обида, нанесена Гальвихови и тов. Чи однакъ поможе се що за-для скрѣпленя партійною боротьбою пôдорвани силы и новои лѣвицѣ — се зновъ друге а при тôмъ дуже проблематичне питанье.

(*Крайньска рада шкôльна краева*) рѣшила, щобы всѣ выклады въ мужескôй и женьскôй семинаріи учительскои въ Люблянѣ, кромѣ выкладу языка нѣмецкого и педагогіи ôтбувались въ языцѣ словеньскôмъ.

(*Найвысша рада санитарна*) затвердила всѣ въ справѣ велеградскôй предпринятій средства осторожности, а кромѣ сего предложила правительству, щобы за-для ôтносинъ санитарныхъ ôтложило терминъ богомольныхъ походôвъ на значно пôзнѣйшій часъ.

ЗАГРАНИЦЯ.

Нова политика Англіи. Стремленьемъ нового кабинету лондоньского есть теперь зближеньеся Англіи до Нѣмеччины и полагодженье справы египетскои, котра пôсля поглядôвъ Сальсберого есть для всѣхъ державъ европейскихъ найбôльше пекучою. Що до Россіи, то, якъ пише „Kreuz. Ztg.“, не можна сказати, щобы тогысы ненавидѣли Россію; що найбôльше лишь то они можутъ побоюватись, що Россія недодержитъ того, що обѣцяла. Сальсбери бажае мира такъ внутрь якъ на внѣ, готовъ однакожь и до вôйны, наколи-бъ Россія уважала теперѣшну пору до сего ôтповѣдну. Що до Нѣмеччины, то новый кабинетъ вытае въ нѣй нову державу колоніяльну; Англія не бажае бôльше нѣякихъ посѣлостей, позаякъ закôнчила вже всякій заборы. Англійскій посолъ въ Берлинѣ, Мале зôставъ сими днями покликаный до Лондону и лордъ Сальсбери хоче съ нимъ конферувати въ справѣ англо нѣмецкихъ ôтносинъ. Доси не покликаный жаденъ иншій посолъ англійскій и зъ сего вносятъ, що Англія думае зближитися до Нѣмеччины а головно, що лордъ Сальсбери хоче довѣдатися, якій суть погляды нѣмецкого правительства въ найважнѣйшихъ справахъ политики заграничнои. Другою характеристичною точкою эсть зближеньеся Англіи до Туреччины, котре передовсѣмъ мало-бы на цѣли завести при помочи Порты порядокъ въ Єгиптѣ и залагодити вже разъ се найважнѣйше питанье межинародне, а ôттакъ и позыскати Порту для противваги супротивъ Россіи въ середнôй Азіи. Що до справы египетскои, то — якъ доносятъ газеты англійскій — правительство старалося вже высондувати Порту, чи она не схотѣла-бы причинитися до згнетеня ворохобнѣ Магдія. Яке становище заняла Порта до сего питаня, доси ще не знати; то лишь певно, що Порта нерадо хотѣла окрѣпити положенье Англіи въ Єгиптѣ, позаякъ она радше выдѣла-бы, щобы Англія зовсѣмъ зъ Єгипту уступила. Порта однакожь мае иншу надѣю на Англію, бо звѣстно, що лордъ Сальбери поставивъ собѣ головною задачею утворити противвагу супротивъ Россіи и зъ сего взгляду она готова вôйти въ певній зношеня съ Англією, позаякъ панславистичній рухи въ Болгаріи, Румелии и Македонии упевнюютъ еи, що поза кулисами цѣлого сего руху дѣлае тайна рука Россіи. Може бути, що въ звязи съ англійскою политикою стоитъ недавне розпорядженье Порты, пôсля котрого зôстала выслана окрема комисія надъ проливъ Бадъ ель-Мандебъ, котра мае тамъ оглянути мѣсцевôсть и выбрати позиціи для построеня ôтповѣдныхъ крѣпостей. Политика нового кабинету лондоньского зазначилася головно мисіею Дримонда Вольфа до Каиру. Новый кабинетъ не може зовсѣмъ змѣнити политики Глядстона, але все таки хоче въ деякихъ справахъ выступити зовсѣмъ инакше. Такъ н. пр. за кабинету Глядстона було постановлено, щобы англійскій войска зовсѣмъ уступили зъ Судану, а полудневою границею Єгипту щобы була мѣсцевôсть Вади Гальфа. Дримондъ Вольфъ мае занятися сею справою а поки що вымаршъ войска зъ Донголѣ здержано. Сю вѣсть потверджуютъ вже навѣть и зъ Каиру, бо зъ ôтти доносятъ офиціяльно, що англійскій войска маютъ на ново занятй Донголю ажь по мѣсто Акашехъ. Сему новому плянови противится здаесь лишь Вользелей, котрый имовѣрно въ сѣй справѣ мае приѣхати до Лондону на авдіенціу до королевои. О выступленю нового кабинету въ внутрѣшній политицѣ доси ще не чувати нѣчого; здаесь однако-жь, що тогысы найдутъ тутъ велику опозицію зô стороны либералôвъ. Се можна судити зъ бесѣды Герберта Глядстона выголошеной въ Уекфильдъ, въ котрôй ôнъ зазначивъ програму политики либералôвъ. Въ головныхъ точкахъ сеи програмы жадаеся: якъ найширшого признаня автономіи для Ирландіи, радикальныхъ реформъ внутрѣшныхъ опертыхъ на дѣйстныхъ потребахъ и бажаняхъ народа, тѣснѣйшого сполученя Англіи съ колоніями, сильного становища оборонного въ политицѣ заграничнôй и оминаня всякихъ конфликтôвъ.

Франція. Ледве що зôставъ заключеный миръ съ Хинами и парляментъ французскій ще его не затвердивъ, якъ въ Анамѣ пôднялась нова ворохобня противъ Французôвъ, котра ледви чи обôйдеся безъ нового походу або бодай змуситъ французске правительство не то що не ôткликувати зъ ôтти свого войска, але пôслати ще тымъ сильнѣйшу залогу. Дня 6 с. м. донесъ адмиралъ Курси телеграфично до Парижа, що коли прибувъ до Гуе лишь съ слабою ескортою, напала на него цѣла залога анамитска, сконцентрована въ мѣстѣ въ цитадели, въ наслѣдокъ чого прійшло до завзятои борбы. Якъ страшною була вже борба, выходитъ вже зъ сего, що Французы стратили 60 особъ въ раненыхъ и убитыхъ, а зъ Анамитôвъ лягло на мѣсци 1200 до 1500 людей. Крôмъ сего французске войско взяло приступомъ цитадель, въ котрôй находится до 1000 арматъ. Лишь мужеству и добрôй дисциплинѣ французского войска треба завдячити, що нôчный нападъ не только не пошкодивъ Французамъ але ще и закôнчився для нихъ такъ щасливо. Адмиралъ Курси вступаючи до мѣста не сподѣвався нѣчого злого и взявъ для того съ собою лишь одну компанію стрѣлцѣвъ и одинъ баталіонъ жуавôвъ, що всего разомъ могло выносити найбôльше 500 людей, коли тымъ часомъ саме мѣсто числитъ бôльше якъ 50.000 жителѣвъ. Може бути, що така слаба сила Французôвъ спонукала анамитскихъ мандаринôвъ и додала имъ ôтваги напасти потайкомъ на французске войско въ тôй надѣѣ, що удасться имъ Французôвъ зовсѣмъ знищити. Нападъ сей бувъ здаесь на скорѣ приготованый, бо мѣсто очевидно не було до сего приготоване, а мандарины анамитскій не чекаютъ ажь имъ прикаже що ихъ король. Ненависть Анамитôвъ до Французôвъ есть впрочѣмъ природна. Французы маютъ тутъ право держати свою залогу, ихъ урядники контролюютъ дѣланье урядниковъ анамитскихъ и вся торговля въ приморскихъ мѣстахъ спочивае въ ихъ рукахъ. Анамиты хотѣли отже теперь позбутися Французôвъ легкимъ способомъ, що имъ однакожь не удалося. Пôсля найновѣйшихъ вѣстей регентъ Тугонгъ находится въ рукахъ Французôвъ. Адмиралъ Курси покликавъ зъ Тонкину всю пѣхоту маринарки а одинъ полкъ жуавôвъ помѣщеный въ цитадели, въ котрôй легко могло бы змѣститися 15.000 войска. Пôдчасъ борбы палата короля, въ котрôй мѣстятся великій скарбы, зôстала ненарушена. — Зъ Марокко приѣхало до Парижа посольство, котре привезло президенту Гревіому богатй подарунки ôтъ марокканьского султана; посольство се однакожь не мае жадноя мисіи политичноя. Справа урегульованя границѣ буде залагоджена въ дипломатичнôй дорозѣ межи посломъ французкимъ въ Тангерѣ а правительствомъ мароканьскимъ. — Въ цѣлôй Франціи ведеся теперь завзята борба передвыборча, а найхарактеристичнѣйшимъ есть, що въ цѣлôй борбѣ найсильнѣйше выступаютъ клерикали. Они покликуются на недавній ухвалы парляменту при буджетѣ назначаючій певній сумы церковній и доказуютъ симъ прихильну змѣну для церкви и голосятъ, що выборы ще яснѣйше покажутъ, якъ народъ дивится на радикалôвъ и чого ôнъ собѣ бажае. — Межи сторонництвами монархичными якъ завсѣгды такъ и теперь пануе борба, хто есть правдивымъ наслѣдникомъ французкои короны. Симъ разомъ ведеся борба межи легитимистами а орлеанистами. Легитимисты не хотятъ признати законнымъ наслѣдникомъ французского престола гр. Парижа, а узнаютъ лишь сына Донъ Карлоса, Донъ Жуана де Бурбонъ.

НОВИНКИ.

— Товариство рускихъ ремѣсникôвъ „Зоря“ устроюе нынѣ въ пятницю въ городѣ на Стрѣльници музикальный вечерокъ при участи войсковои музики

95 полку и хора львôвскихъ академикôвъ пôдъ управою проф. Вахнянина. Вотупъ выноситъ 20 кр. ôтъ особы а чистый зыскъ призначеный на фондъ для хорыхъ членôвъ товариства. Початокъ о 7 год. вечеромъ. Перше се руске товариство ремѣсниче, котре доси такъ красно розвиваеся и громадитъ около себе всѣхъ рускихъ ремѣсникôвъ Львова, заслугуе зовсѣмъ на те, щобъ руска публика пôддержувала его по змозѣ и длятого не сомнѣваемося, що вся руска публика возьме радо участь въ вечерку и причинитоя симъ хочь въ части до скрѣпленя сего товариства.

— **Митрополича консисторія** взывае розôсланымъ сими днями въ деканати окружникомъ всѣхъ священикôвъ львôвскои архіепархіи до якъ найскоршои уплаты вкладокъ на фондъ вдовичо-сирôтскій, позаякъ есть ще богато залеглостей.

— **Поминальне богослуженье** за упокôй бл. п. дра Корнила Сушкевича ôтправится заходомъ управляючого выдѣла Ставропигійского института въ Успеньскôй церквѣ дня 6 (18) липня о 9 годинѣ рано.

— **Поминальне богослуженье** за упокôй бл. п. проф. Ив. Волчука урядили дня 9 с. м. львôвскій богословы, бувшій тамторôчній бережаньскій ученики. Литургію ôтправивъ Вп. о. дръ Мѣльницкій, а парастасъ Вп. о. Дольницкій и Вп. дрндъ Гробельскій. Всѣмъ симъ Вп. отцямъ якъ не менше такожь и питомцямъ III року, що зволили парастасъ ôтспѣвати, складаютъ симъ богословы устроюючій богослуженье щиросердечну подяку.

— **Въ женьскôй семинаріи учительскôй въ Перемышли** ôтбувоя дня 27 червня испытъ пôдъ предсѣдательствомъ инспектора шкôльного п. Барановского. До испыту приступило 28 учениць приватныхъ и 2 приватистки. Мѣжь ученицями було такожь и пять Русинокъ, зъ котрыхъ выдержали испытъ: панна Юлія Яцына съ ôтзначеньемъ, и панны Антонина Калужняцка, Марія Плесокачь, Ангелина Полякъ-Куликъ и Ольга Поцѣй съ добрымъ успѣхомъ.

— **Матура въ Золочевѣ** розпочалася дня 3 липня пôдъ проводомъ краевого инспектора п. Солтикевича и тревала до дня 9 с. м. До испыту приступило 19 ученикôвъ а мѣжь тыми 4 Русины, 4 жиды и 11 Полякôвъ. Одинъ Русинъ не мôгъ пôоля найновѣйшого розпорядженя приступити до матуры, дôоставши поправку зъ одного предмету. Зъ Русинôвъ, приступившихъ до матуры, здали всѣ чотыри, а именно: Теодоръ Дейницкій (съ ôтзначеньемъ), Володимиръ Дейницкій, Петро Єзерскій и Николай Лагодиньскій.

— **П. Илія Кокорудзъ** зложивъ испытъ професорскій зъ языка руского и филологіи клясичнои на львôвскôмъ университетѣ.

— **Ôтъ Вп. о. Теофила Сембратовича**, ректора духовнои семинаріи у Вѣдни, получили мы слѣдуюче заявленье: „Подаеся до вѣдомости всѣмъ интересованымъ, що такъ канцелярія парохіяльна при церкви св. Варвары у Вѣдни, якъ и ректоратъ гр. кат. дух. семинаріи знаходятся теперь на Universitätsplatz N. 1“.

— **Въ Римѣ** ôтбулося по поводу тысячлѣтныхъ роковинъ смерти св. Методія тридневне торжество съ ôтправою въ базилицѣ св. Климентія. Вшеосв. митрополитъ Іосифъ Сембратовичь ôтслуживъ торжественну службу Божу при сослуженю крылошанъ оо. А. Бѣлецкого и В. Фаціевича и при асистѣ оо. Мартина Пакиша и Амвр. Поляньского съ питомцями греко-рускои колегіи.

— **Въ Слободѣ**, дек. теребовельского, ôтбудеся въ дняхъ 11 и 12 липня т. е. въ день св. Петра и Павла и въ слѣдуючу недѣлю духовна місія, на котру запрошуеся сусѣдныхъ священикôвъ вразъ съ процесіями.

— **По поводу процесу Ольги Грабаръ** засудивъ бувъ судъ, якъ звѣстно, обжалованыхъ крôмъ на вязницю такожь ще и на кошты процесу. Кошты сй въ сумѣ 887 зр. и 13 кр. мавъ въ мысль §. 389 зак. кар. яко неподѣльнй съ засуджеными въ процесѣ участниками, заплатити п. Площаньскій, редакторъ и властитель „Слова“. П. Площаньскій внѣсъ противъ того засуду рекурсъ до высшого суду краевого, а той по выслуханю надпрокуратора державного постановивъ рекурсъ ôткинути. Карный судъ краевый вôзвавъ отже п. Площаньского, щобы згадану суму до 8 днѣвъ уплативъ.

— **За „Прикарпатску Русь“**, котра почала була выходити яко додатокъ мѣсячный при „Словѣ“, а котра теперь по недостатку предплатникôвъ перестала выходити, выточила львôвска полиція процесъ п. Площаньскому за то, що ôнъ о выходѣ того додатку не завѣдомивъ прокураторію и полицію, якъ сего вымагае законъ прасовый. Львôвскій судъ повѣтовый засудивъ п. Площаньского на 50 зр. кары.

— **Грады, буря и злива** наробили великои шкоды въ богато сторонахъ краю. Въ повѣтѣ львôвскôмъ наробили злива и грады шкоды въ 28 громадахъ; въ повѣтѣ надвôрняньскôмъ градъ вытовкъ засѣвъ въ громадахъ Красна, Майданъ горѣшный, Надвôрна и Стрымба. Такожь въ повѣтѣ городеньскôмъ буря наробила богато шкоды. Въ Торговици, власности Адольфа Абрагомовича, брата посла тогожь назвиска, градъ вытовкъ всѣ засѣвы а грôмъ запаливъ шопу, ôгъ котрои заразъ займилося ще кôлька другихъ будынкôвъ, котрй мимо енергичного ратунку, до тла выгорѣли. Згорѣло такожь богато машинъ рôльничихъ и знарядôвъ господарскихъ. Шкода, котра однакожь на щастье була забезпечена, выноситъ 30.000 зр. — Градъ великости курячихъ яецъ, знищивъ зовсѣмъ засѣвы дня 3 с. м. въ Баличах надъ Сяномъ. — Послѣдными днями навѣстивъ ще градъ двѣ громады, повѣта яворôвского, дванайцять, повѣта терноп0льского и одну повѣта яслиского. Ликвидацію шкоды всюды заряджено.

— **Повѣнь.** Зъ захôдноп Галичины надходятъ знову сумнй вѣсти. Въ наслѣдокъ неустаючои зливы прибула вода въ Вислѣ и ей притокахъ такъ сильно, що въ богато мѣсцяхъ выступила вже зъ берегôвъ и наробила великои шкоды. Єсть обава, що повторится второчна катастрофа. Особливо наробила повѣнь шкоды въ повѣтѣ вадовицкôмъ, де Висла, Скава и Вепрôвка, выступили зъ берегôвъ. На гостинци державнôмъ зъ Вадовиць до Кальварій, зôрвала вода меншій мôстъ. Дня 8 с. м. надôйшли були телеграмы зъ Освѣцима до Кракова, що станъ воды дôйшовъ вже тамъ до такои высоты, якъ второкъ пôдчасъ повени. На сю вѣсть пороблено вже въ Краковѣ ôтповѣднй приготованя до ратунку. Станъ воды въ Вислѣ въ Краковѣ выносивъ дня того 2 метры и 30 центим. понадъ зеро. Поѣзды желѣзницѣ трансверзальнои межи Освѣцимомъ а Краковомъ переставали курсувати въ наслѣдокъ выливу Скавинки. Особливо богато шкоды наробила вода по сѣножатахъ, позабиравши богато сѣна. Президія намѣстництва выслала для потерпѣвшихъ ôгъ повени на перший потребы 500 зр.

— **Пожары.** Въ Посѣчу, пов. богородчаньского, згорѣло пôвъ морга лѣса скарбового и 10 сяжнѣвъ дерева на топливо. Причина пожару не звѣстна. — Въ Пасѣчнôй згорѣли два морги лѣса громадского а въ Делатынѣ пôвъ морга лѣса громадского. Пожаръ займився ôтъ огню, що пôдъ лѣсомъ пастухи розложили. Виноватыхъ потягнено до отвѣчальности. — Въ Новосѣлцѣ скалатскôй погорѣло 7 господаротвъ; шкода незабезпечена выноситъ 5.800 зр. — Въ Кôнчакахъ, повѣта станиславôвского погорѣло кôлькохъ селянъ; згорѣли такожь парохіяльнй будынки руского священика. — Въ Турцѣ згорѣло дня 2 с. м. 10 домôвъ, зъ котрыхъ лишь два були асекурованй. Шкода выноситъ 17.000 зр.

— **Проф. Миклосичь**, славно-звѣстный славистъ вѣденьского университету, подавоя на пенсію; на его мѣсце предкладаютъ одинй проф. Ягича зъ Петербурга, а другй проф. Александра Брикнера зъ Берлина бувшого студента львôвского университету.

— **П. Титъ Сѣнгалевичь**, судія повѣтовый въ Заболотовѣ и посолъ до сойму краевого зъ куріи меншихъ посѣлостей повѣта снятыньского постановивъ зложити свôй мандатъ задля великого заняття въ урядѣ.

— **Стипендію** зъ фундація Михаила Бѣлецкого въ сумѣ 78 зр. 85 кр., надану Константину Петрушевичу, ученикови V кл. гим. рада шкôльна краева затвердила.

— **Запомогу зъ фонду на засѣвы** въ сумѣ 300 зр. признало правительство для громадъ Гофнунгсау, Слобода долиньска и Надѣѣвъ въ повѣтѣ долиньскôмъ.

— **Ôтъ ц. к. дирекціи желѣзниць** державныхъ получили мы слѣдуюче повѣдомленье: Пôсля телеграфичного повѣдомленя урядника желѣзницѣ въ Скавинѣ усунувся тамъ вчера насыпъ при въѣздѣ до тамошнои стаціи въ наслѣдокъ повены якъ разъ въ тôй хвили, коли переѣзджавъ туды мѣшаный поѣздъ ч. 253. При тôмъ выточилося зъ шинъ 6 вагонôвъ и зсунулося въ долину. Зъ людей нѣхто не потерпѣвъ. Рухъ особовый не перерваный; пасажиры пересѣдаются на згаданôмъ мѣсци.

— **Полѣпшенье платнѣ діюрнистôвъ**, о котрôмъ не давно газеты доносили, дотыкае на разѣ лишь тыхъ діюрнистôвъ, що занятй при судахъ повѣтовыхъ.

— **Дары для бѣдныхъ ученикôвъ рускои гимназіи.** На руки Вп. п. Гобгарского, секретаря магистрату львôвского, зложили давнѣйшй ученики акад. гимназіи, покôнчившй школы въ 1870 р. при случайности умовленои стрѣчи по пятьнайцяти лѣтахъ, въ користь бѣдныхъ ученикôвъ рускои акад. гимназіи 11 зр. а. в., за котрый то щедрый даръ дирекція заведеня мае честь, зложити благороднымъ Дателямъ сердечну подяку. — У Львовѣ 9 липня 1885. За дирекцію: *Мих. Поляньскій*, ц. к. професоръ.

— **Для потерпѣвшихъ ôтъ граду** жителѣвъ Камяны, повѣта грыбôвского, прислав Вп. о. Іоанъ Стрѣльбицкій изъ Скорыкъ 4 зр. 60 кр., зôбраныхъ въ часѣ богослуженя, за котрый то даръ именемъ потерпѣвшихъ складае сердечне спаси-Бôгъ — *Іоанъ Литыньскій*, священикъ.

— **Подяка.** За обдарованье преміями ученикôвъ и ученицъ народнои школы въ Зборовѣ по испытѣ рôчнôмъ дня 3 липня с. р., складаю именемъ молодежи шкôльнои Вп. Іосифу Онишкевичу, ц. к. нотарю въ Зборовѣ и его подрузѣ Вп. Маріи, щиросердечну подяку! — *Управитель школы въ Зборовѣ.*

— **Дирекція почтъ и телеграфôвъ** надала посаду почмайстра Едвардови Робертови въ Выгодѣ а посады експедіентôвъ почтовыхъ въ Тѣснôй Иванови Смульскому експедиторови почтовому зъ Марцинковичь, начальникови стаціи желѣзничои Володиславови Новицкому, гр. Рожи Козебродскôй въ Пôдгайчикахъ коло Теребовлѣ и Маріи Ватцка експедиторцѣ почтовôй въ Залѣшанахъ.

— **Редакція „Нового Зермала“** проситъ того Вп. пана, що пôдъ псевдонимомъ „Комарь“ зносився съ нею о якъ найскорѣйше поданье свого адресу.

— **Дрôбнй вѣсти.** Цѣсарь дарувавъ громадѣ мѣста Равы 100 зр. на докôнченье будовы церкви. — Архикнязь Рудольфъ съ женою выѣхали онодгы до Антверпіи для огляненя выставы. — Въ Баденѣ коло Вѣдня померъ дня 8 с. м. баронъ Водянеръ, першій богачь по Ротшильдѣ и одинъ зъ директорôвъ австрійского Заведеня кредитного. — Болгарскій князь Александеръ приѣхавъ онодгы на выставу до Будапешту. — Въ Жовкви укравъ невыслѣдженый доси злодѣй почтовому кондукторови мѣшокъ съ трема листами, мѣстячими въ собѣ 356 зр. — Намѣстникъ Залевскій приѣхавъ въ четверъ зъ Вѣдня. — Предсѣдатель польского кола, п. Казимиръ Грохольскій, приѣхавъ до Львова. — Въ Котарѣ застрѣливоя официръ артилеріи, Бергамеръ, выстрѣломъ зъ арматы. Онъ набивъ армату порохомъ зъ 74 слѣпыхъ патронôвъ, а замѣсть кулѣ вложивъ порожный гранатъ; ôттакъ станувъ передъ арматою и пôдпаливъ ей люнтомъ. Гранатъ прошивъ его на скрôзь и вдаривъ ще въ противлежачу скалу такъ сильно, що ей розтрѣскавъ. Причиною самоубійства була нещаслива любовь. — Арештантôвъ войсковыхъ, Володислава Гарчиньского и Ивана Осьцѣлавского, котрй утекли зъ войскового шпиталю у Львовѣ, придержала россійска полиція въ Бѣлгораю и дала о сѣмъ знати австрійскимъ властямъ. — Въ Куливовѣ, пов. львôвского украдено лат. священикови, ко. Іоану Тхуржницкому 12.100 зр. въ паперахъ, зъ котрыхъ 3.000 зр. були приватною власностею, а прочй грошѣ власностею костела въ Кукизовѣ. — Въ фабрикахъ тютюну въ Ягольницки и Заболотовѣ, опорожненй двѣ посады возныхъ. — Въ Мушинѣ придержавъ жандармъ агента, котрый намовлявъ людей до вывандруваня до Америки. Староство ôтдало справу судови.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Презенту на парохію Белелуя, дек. снятыньского, получивъ о. Іоанъ де Сѣнгалевичь.

Введеный яко сотрудникъ въ Тысьменици, о. Николай Котлярчукъ.

Отпустку получили оо.: Теодоръ Пюрко, духов. и сотруд. при церкви св. Варвары у Вѣдни на 2 мѣсяцѣ; Іоанъ Порайко, сотруд. въ Станиславовѣ на часъ ôтъ 15 липня до 15 серпня.

Декретъ увôльненя ôтъ уплаты до фонду вдôвъ и сирôтъ, получивъ о. Василь Крушельницкій, пар. Сорокъ, по поводу 40 лѣтного душпастырства.

Декретъ увôльненя ôтъ испыту получили оо.: Теодоръ Прачукъ, завѣд. Тростянця; Софронъ Литвиновичь, пар. Пѣстыня; Андрѣй Стотанчикъ, пар. Устя зеленого.

До заведеня дякôвского принятый Петро Ковальчукъ на мѣсце дякôвского стипендиста Стефана Прецека въ заведеню дякôвскôмъ при церквѣ св. Юра у Львовѣ.

Увôльненый ôтъ посады першого проповѣдника архикатедрального о. Іоанъ Бартошевскій, по поводу введеня его яко актуального професора пастырского богословія на университетѣ.

Дотацію для сотрудника въ Чесникахъ, дек. рогатыньского, о. Николая Любинецкого при хорôмъ пароху о. Петрѣ Медвецкôмъ, удѣлило намѣстництво въ сумѣ 210 зр. зъ фонда религійного.

ПОСМЕРТНЙ ВѢСТИ.

✝ **Левъ Сѣлецкій**, директоръ гимназіи въ Тернополи, умеръ нагло дня 6 с. м. проживши лѣтъ 68. Покôйникъ належавъ до найстаршихъ силъ учительскихъ въ галицкихъ гимназіяхъ, котрымъ посвятивъ ôнъ высше 40-лѣтну працю. Будучи обряду гр. кат. остававъ вѣрнымъ ему цѣле житье; яко Русинъ не выступавъ нѣколи, хочь и не заявивъ себе нѣколи ворожимъ рускôй народности и ей змаганямъ. Яко человѣкъ вызначався покôйникъ щиростею, тожь полишивъ по собѣ жаль всѣхъ, котрй мали нагоду лично его знати. Вѣчна ему память!

Переписка Редакціи и Администраціи.

Всч. К. В. въ Б. Критичный розбôръ повѣсти „Ogniem i mieczem“ не выйде въ окремôй брошурѣ. — **Вп. М. Копко въ Перем.** П. Пôдвысоцкій перебуваe въ Медусѣ, почта Болшовець.

Подяка.

Всезнаючій Творець вселеннои рѣшивъ скоротити туземне житье дорогому сынови нашому, Кирилови, котрый по письменнôмъ испытѣ зрѣлости въ рускôй гимназіи занедужавъ ненадѣйно на выбухъ крови зъ легкихъ и ôттакъ на запаленье тыхъ-же. Пятитыжднева лѣкарска помôчь не була въ силѣ угасити пожираючои его горячки, котра дня 23 червня (5 липня) с. р. положила конець его молодечому и духомъ бодрому житю. Розстався съ симъ свѣтомъ въ 19 лѣтѣ трудолюбнои жизни, лишаючи насъ въ тяжкôмъ жалю и печали по передчасно скошенôмъ цвѣтѣ-дитинѣ, дорогôмъ нашому серцю сынѣ.

Въ сѣмъ безôтраднôмъ горю нашôмъ бачили мы едину потѣху въ загальнôй симпатіи и сердечнôмъ сочувствѣ дорогихъ Родимцѣвъ нашихъ. Вже вечеромъ въ день смерти любого сына нашого ôтправивъ крылошанинъ-парохъ, Впр. о. Теоф. Павликôвъ съ о. Конст. Яримовичемъ парастасъ надъ нимъ. Другого дня прибувъ зъ Винникъ парохъ-другъ, Всеч. о. Стефанъ Хоминьскій съ своимъ хоромъ и численною громадою честныхъ Винничанъ, та ôтправивъ вельми богословѣйно парастасъ. О $^1/_2$6 вечеромъ зачався похоронный обрядъ, котрый зачався парастасомъ, ôтслуженымъ Всеч. оо. крылош. Мих. Малиновскимъ, Павликовымъ и о. К. Ярымовичемъ. О 6 годинѣ насцѣли доброохотно Всеч. оо. Ив. Гушалевичь, гимн. катихитъ, А. Стефановичь, катехитъ учительскихъ семинарій, Ив. Гробельскій, префектъ духовнои семинаріи и Ал. Темницкій, директоръ воспиталища, питомцѣ духовнои семинаріи съ своимъ славнымъ хоромъ, молодѣжь академичнои гимназіи, академики, професоры, редакторы рускихъ часописей, многй народнй учителѣ зъ-поза Львова и громадне число сочувствуючои пашому горю львôвскои интелигенціи. Братя Курковскй, предприниматели похоронôвъ, вывязались вповнѣ задоволяючо зъ принятыхъ на себе обовязкôвъ. П. Мих. Спожарскій, львôвскій горожанинъ, явивоя дѣйотнымъ другомъ-ангеломъ для тяжко опечаленыхъ сердець нашихъ и заклопотаного ума нашого; ôнъ занявоя дуже ревно всѣми дѣлами похорону, чимъ намъ и покôйному сынови нашому оказавъ велику услугу. Дръ Хшановскій занимався старанно лѣченьемъ тяжко недужного сына нашого, а п. Свѣцѣньскій бувъ черезъ цѣлый часъ его хоробы сердечно сочувствуючимъ добродѣемъ. Величавый видъ похорону нашого любезнѣйшого сына бувъ єдиною потѣхою на нашь тяжкій смутокъ, а громадна участь въ нѣмъ сочувствуючихъ намъ другôвъ, знакомыхъ и прихильникôвъ лѣчебнымъ бальсамомъ для тяжко болѣючихъ сердець нашихъ. Всеч. о. Вас. Чернецкій зъ Сѣлця-Белзкого и п. А. Рыбачикъ зъ Микулинець надôслали намъ кондоленційнй телеграмы. — Чимъ же ôтвдячимось всѣмъ тымъ Добродѣямъ нашимъ, особенно же тымъ Всеч. душпастырямъ и хорови питомцѣвъ духовнои семинаріи, котрй вповнѣ безъинтересовно причинились до звеличеня похоронного обряду дорогого сына нашого? Хоръ питомцѣвъ духовнои семинаріи пôдъ проводомъ п. Андрейка — се слава руска и окраса. Честь прото и велике Спаси-Бôгъ всѣмъ, що зволили дорогому сынови нашому, Кирилови, ôтдати послѣдну услугу! Честь Вамъ и сердечна ôтъ насъ подяка! Нехай Всевышный безъинтересовну услугу тую нагородитъ крѣпкимъ здоровьемъ и довголѣтнымъ житьемъ! — У Львовѣ 25 серпня (7 липня) 1885 р. — *Григорій Врецьона*, отець; *Юлія зъ Бялевичівъ*, мати; *Григорій*, братъ.

Подяка.

Дня 15 червня зложенй остали до гробу мощѣ покôйного о. Павла Кушлика, капеляна зъ Вѣстовы, любезного отця нашого. Обрядъ похоронный ôтбувоя съ невиданою въ нашôй сторонѣ лѣпотою. Печаль объ утратѣ такъ дорогого отця и раны серця нашого гоило сочувство безчисленного народа, котрый такъ при ôтвѣданю мощей покôйного, якъ и при обрядѣ похороннôмъ не щадивъ труду по разъ послѣдный попращати щирого труженника для народа руского.

Пôдписанй складаютъ прилюдно подяку:

1) Андрею Грыбови зъ Пôдгôрокъ, що черезъ весь часъ недуги покôйного не ôтступавъ его, но трудомъ, порадою и потѣхою подававъ ôтраду родинѣ въ ей горю.

2) Всч. отцямъ: Л. Романовскому, А. Бобикевичу, М. Скородыньскому, І. Кобыляньскому, С. Стефановичу, Г. Матѣєву, Турчиньскому и Вп. п. Лисенецкому, котрй посѣщаючи отця нашого въ часѣ недуги, потѣшали его въ остатныхъ хвиляхъ житя и пôддержували духа тяжкою недугою пригнетеного.

3) Витіямъ нашимъ: Всч. о. Рожаньскому зъ Долгою за хорошу проповѣдь при похоронѣ; Всч. о. Мохови зъ Куриnова за слово пращальне надъ гробомъ и Всч. о. декану Губчакови за опись житя покôйного, выголошену по панахидѣ.

4) Всч. отцямъ: Стефановичу зъ Долгои, Левицкому зъ Сѣвки, Романовскому зъ Рѣпянки, Матѣеви зъ Новицѣ, Воевудцѣ зъ Голиня, Скородыньскому зъ Пôдмихайля, Мацѣлиньскому зъ Войнилова, Ченилеви зъ Кропивника, Гойдану зъ Зборы, Коржиньскому зъ Медынѣ, Шкургану зъ Краснои, Кунцевичу зъ Завоя, Олекоѣю зъ Грабôвки, Третяку зъ Угрынова, Левицкому зъ Майрану, Раковскому зъ Боднарева, Яновичу зъ Хотѣня, Белееви зъ Перевôзця, Горалевичу зъ Новицѣ, Залескому зъ Войнилова, Козакову зъ Калуша и Грыбови зъ Пôдгôрокъ — за участь въ торжествѣ похороннôмъ, такожь Вп. Лѣсовскому, Лисенецкому, Заремвѣ, Корытовскому, Теницкому и всѣмъ Вдостойнымъ Панамъ и Панямъ, честнымъ мѣщанамъ калускимъ, парохіянамъ покôйного и всѣмъ чч. гостямъ прибувшимъ такъ зъ окрестности якъ и зъ дальшихъ сторôнъ на послѣдне пращанье.

Всевышній най нагородитъ труды Вашй!

Розалія Весоловска и *Катерина Глодзиньска*, доньки покôйного; *Іоанъ Весоловскій*, *Володимиръ Глодзиньскій*, зятѣ; *Антôнъ* и *Марія Глодзиньскй*, *Елена Яцишинъ*, *Анна* и *Омелянъ Весоловскй*, внуки.

Съ симъ числомъ розсылаеся Впов. Предплатникамъ „Библіотеки найзнаменитшихъ повѣстей“ 13 и 14 аркушь повѣсти гр. Алекс. Толстого „Князь Серебрянный“.

Курсъ львôвскій въ дня 9 м. липня 1885.

	платятъ	жадаютъ
	австр. валютою	
	р. кр.	р. кр.
1. Акціи за штуку.		
Желѣзн. Кар. Людв. по 200 р.	243 —	246 —
„ львôв.-черн.-яс. по 200 р.	228 —	231 —
Банку гип. галиц. по 200 р.	274 50	278 50
2. Листы заст. за 100 р.		
Общ. кредит. галиц. по 5% ав.	99 40	100 40
„ „ „ по 4% ав.	90 75	92 —
„ „ „ по 5% ав. період.	99 40	100 40
Банку гип. галиц. 6% ав.	101 35	102 35
Листы дов. гал. банку 3% въ ликв.	57 —	59 —
3. Листы довжнй за 100 р.		
Общ. роль. кред. Завед. для Гал. и Буков. 6% льосов, въ 15 лѣтъ	57 —	59 —
4. Облиги за 100 р.		
Индемнизаціи галиц. 5% м. к.	101 —	102 —
Облиги комунальнй банку краевого 5%	97 —	98 —
Ножички кр. въ р. 1873 по 6%	102 75	104 —
5. Льосы мѣста Кракова	17 —	19 —
„ „ Станиславова	23 50	25 50
6. Монеты.		
Дукатъ голендерскій	5 79	5 89
„ цѣсарскій	5 84	5 94
Наполеондоръ	9 80	9 90
Ôвимперіялъ	10 12	10 23
Рубель россійскій срѣбный	1 54	1 64
„ „ паперовый	1 23¼	1 25¼
100 марокъ нѣмецкихъ	60 75	61 35
Срѣбро	— —	— —

безъ текучого куп. безъ купону

Ц. к. генеральна дирекція

австрійскихъ желѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ пляну ѣзды важный отъ 1 червня 1885 р.

Отходятъ зо Львова:

Поѣздъ мѣшаный о 6 год. рано до Стрыя.
Поѣздъ особовый о 11 год. 25 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ особ. о 7 год. 10 мин. вечеромъ до Стрыя, Станиславова, Гусятына, Хирова.

Приходятъ до Львова:

Поѣздъ особов. о 8 год. 5 мин. рано зъ Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ особ. о 4 год. 15 мин. по полудни зъ Стрыя, Станиславова, Хирова.
Поѣздъ мѣш. о 2 год. 10 мин. въ ночи зъ Гусятына, Станиславова, Стрыя, Хирова.

Отходятъ зъ Станиславова.

Поѣздъ особовый о 9 год. 40 мин. передъ пол. до Стрыя Львова, Звардоня.
Поѣздъ мѣшаный о 10 год. передъ полуд. до Гусятына.
Поѣздъ особовый о 6 год. 28 мин. до Стрыя, Львова, Звардоня и о 11 год. 13 мин. вечеромъ до Стрыя, Львова и Нового Санча.

Приходятъ до Станиславова.

Поѣздъ мѣшаный о 4 год. 48 мин. рано въ Нового Санча Львова, Стрыя.
Поѣздъ особовый о 9 год. 2 мин. передъ полуд. зъ Звардоня, Стрыя.
Поѣздъ мѣшаный о 5 год. 37 мин. по полуд. зъ Гусятына.
Поѣздъ особовый о 5 год. 51 мин. по полуд. зъ Звардоня Львова и Стрыя.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 50—?

конякъ лѣчущій, правдивый французкій въ рожныхъ родахъ по цѣнѣ 2 зр. до 3 зр. 50 кр., — такожь малягу.

Якъ заводити Правды на ладъ закомарскои Правды?

Розказавъ Данило Танячкевичъ, духовный Закомара. Накладомъ „Батькивщины“. Цѣна 10 кр., а почгою 12 кр. Достати можна черезъ редакцію „Батькивщины“.

Учителька

школъ народныхъ, бажае провести вакациі въ рускомъ домѣ священичомъ, удѣляючи при томъ науки въ часѣ вакацій подъ догодными условіями. Близше звѣдатися можна въ редакціи „Дѣла“.

Масу до гашеня огнѣвъ

зъ ц. к. выключно привил.

фабрики масы до гашеня огнѣвъ

Іосифа Бауера у Вѣдни

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке у Львовѣ.

Огнетревалй и безпечнй отъ влому

КАСЫ

солидно и прекрасно выроблений съ американьскими замками и паскилёвыми засувками продаю дуже дешево

СИМОНЪ ДЕГЕНЪ,

1390 10—? **у Львовѣ, ч. 19 ул. Валова.**

(Просится о кореспонденцію въ нѣмецкомъ языцѣ.)

Подписаный завѣдомляе П. Т. Публику, що отбувши довшу практику на дентистичной клиницѣ при университетѣ въ **Галье** подъ проводомъ проф. дра Голльендера, поселився въ **Черновцяхъ** и выконуе всѣ въ объемъ дентистики входячй дѣланя пôсля найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординуе отъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

1369 18—? **ПЕТРО КАДАЙСКИЙ**

въ Черновцяхъ ул. Руска ч. 9.

КОСЫ

7	ручковй волоскй	по 34 кр.
7½	„ „	по 36 кр.
7	„ рускй довгй . . .	по 36 кр.
7	„ волоскй бракованй .	по 20 кр.

высилае на замовленье Магазинъ

НАРОДНОИ ТОРГОВЛѢ

ВО ЛЬВОВѢ.

Опакованье зачисляеся якъ найдешевше.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

акційного Банку Гипотечного

купуе и продае

ВСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

подъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечнй и

5% Листы Гипотечнй преміованй

котрй пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

можна въ сѣй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% премією т. є. по **110 за 100**)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ днев-номъ, не числячи нѣякои провизіи. 1349 33—?

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядôвъ, образôвъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВÔВѢ,

поручае Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажанôй Публицѣ богатый выбôръ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинôвъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образôвъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасôвъ, престолôвъ и на стѣны церковнй; ôлтарики або образы процесіональнй; хрестôвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестôвъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патрицій, чашъ, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандрôвъ (паукôвъ), пôдсвѣчникôвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрôвъ, лямпницъ, свѣтла церковного, диванôвъ, цвѣтôвъ и проч.

Великій складъ товарвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовй и десеровй, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовй на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовй и проч.

1219 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 19—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаеся франко.

Цѣнники въ рускомъ языцѣ высылаются на жаданье отворотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

РАМЫ (вразъ зô скломъ)

чорнй, золотй, золотй и чорнй, дубовй и пр., и пр.

до портрету Ихъ ВПреосвященьства

Дра Сильвестра Сембратовича,

Митрополита Галицкого и пр.

такожь Ихъ Преосвященьства

Дра Юліяна Пелеша

епископа Станиславьвского и пр.

(*выданя п. Володислава Чеховича*)

выконуе солидно по цѣнѣ 2 зр. 50 кр. и высше

Торговля „БОДЕКЪ“

у Львовѣ, ч. 3 улиця Орменьска.

При отбираню бôльшои скôлькости рамъ удѣляемо рабатъ и призволяемо на сплату въ ратахъ, а при отбираню поодинокихъ рамъ лише тогды можемо призволювати на ратальнй сплаты, если рамы стоятъ найменше 4 зр. а. в.

ПОХôДЪ СОБЄСКОГО

пôдъ Вѣдень р. 1683.

Написавъ Стефанъ Качала.

Цѣна 20 кр.

Дôстати можна въ администраціи Дѣла.

5 килевй

БОЧôВКИ ВИНА

поручае

ТОРГОВЛЯ ГЕГЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

1257 (34—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1	бочôвка Гегеляйского столового .	2 зр. 10 кр
1	„ Гегеляйского столового лучшои якости	2 зр. 30 кр. и 2 „ 50 „
1	„ Гегел. стол. ароматичного	2·70 и 3 зр.
1	„ Самородного вытравного .	4 зр. 30 кр.
1	„ Ермелеки-Бакаторъ стол.	2 „ — „

Повысше наведенй цѣны розумѣются вразъ съ бочôвкою окованою желѣзными обручами и оплаченымъ портомъ почтовымъ, такъ що благоклонный отбиратель жадныхъ бôльше коштôвъ не поноситъ. Купуючи вина особисто тôлько у продуцентôвъ ручитъ за здоровй добрй, натуральнй и лучшй вина якъ зъ Вершецъ, и проситъ о ласкавй замовленя.

Велика партія останкôвъ сукна

(3 до 4 метры)

у всѣхъ краскахъ, на одяги мужескй, на загортки, жѣночй мантлѣ отъ дощу, на жѣночй плащѣ — розсылае за послѣплатою **за останокъ по 5 гульд.**

L. Storch, Brünn.

Останки не до вподобы принимаеся назадъ. Взôрцѣ высылаются по приславю 10-крейцаревои марки.

1292-10-26

Для урядôвъ, канцелярій, приватныхъ особъ и т. д., щобы заощадити часъ и трудъ

дуже поручаеся

велика таблиця множеня, безъ похибокъ, Стефана Бернарди, урядника желѣзничого. Цѣна есть такъ незначна, що дѣйстно шкода було-бы, якъ-бы такои таблицѣ въ котрômъ домѣ не було. За надôсланьемъ 35 кр. ав. в. въ маркахъ почтовыхъ або за переказомъ почтовымъ до автора въ Льошончь (Losoncz) на Угорщинѣ высылаеся пожадане и пожиточне дѣло франко. 1402 5—10

НА ПРЕМІИ ИСПЫТОВЙ

отповѣдна книжочка

КОБЗАРЪ

Т. Шевченка

оправлена цѣла въ полотно, съ вызолоченымъ заголовкомъ коштуе 40 кр. (съ пересылкою 45 кр.).

Ся книжочка мѣститъ житьепись и портретъ поета и що найгарнѣйшй, для дѣтей зрозумѣлй его творы. Правопись етимологична, яка уживаеся въ шкôльныхъ книжкахъ. Выс. краева Рада шк. апробувала ей на преміи и для библіотекъ шкôльныхъ. Замовляти можна черезъ тов. „Просвѣта“ або черезъ редакціи рускихъ часописей. (3-6)

„ПОРВАЛАСЬ НИТКА!“

Комедія на 4 справы.

Написавъ **Олександеръ Я. Коннський.**

Цѣна 30 кр. а. в.

Въ м. VIII-цѣ, сторôнъ 73. — Набути можна черезъ Редакцію „Дѣла“. Съ высылкою по-за Львôвъ 32 кр. за примѣрникъ.

Складъ фабричный красокъ, лякерôвъ, покостôвъ, продуктôвъ хемичныхъ заразомъ и торговля матеріялôвъ

ГИБНЕРА и ГАНКЕ

во Львовѣ, Рыноъ

1340 19—? **въ власномъ домѣ ч. 38.**

поручае:

КРАСКИ ОЛѢЙНЙ

зовсѣмъ готовй до ужитку, до мальованя дверей, ôконъ, помостôвъ, дахôвъ, домôвъ, огородовыхъ знарядôвъ и господарскихъ, знарядôвъ рольничихъ и т. д

КРАСКИ

ОЛѢЙНО-ЛЯКЕРОВЙ и БУРШТ.-ЛЯКЕРОВЙ

масу до запусканя помостôвъ

власного выробу, найлѣпшого рода

ЛЯКЕРЪ ДО ПОМОСТÔВЪ,

лякерô до шкôльныхъ таблицъ

найдобрнѣйшй

ЛЯКЕРЫ ПОВОЗОВЙ ПРАВДИВЙ

англійскй зъ фабрикъ Wilkinson, Heywood и Clark въ Лондонѣ,

всякого рода лякеры до робôтъ внутрѣшныхъ, внѣшныхъ, дерева, желѣза и шкôръ.

Краски сухй всякй роды:
анилиновй,
до крашеня яецъ
„ „ матерій
друкарскй, бронзы (золотый порошокъ), золото въ аркушахъ,
ростиний въ плынѣ,
для переплетникôвъ,
тушовй, акварелевй въ гузичкахъ и лѣсочкахъ,
акварелевй вохкй въ трубочкахъ и мушляхъ,
до мальованя порцелянъ,
олѣйнй въ трубочкахъ до робôтъ артистичныхъ.

Средства до ретушованя, олѣйки и верниксы до робôтъ артистичныхъ, пензлѣ, малярскй полотна, палеты, сталюги и всякй приборы до мальованя и рысованя.

АРТИКУЛЫ ДЛЯ ФÔЛЬВАРКÔВЪ:

Смаровило до желѣзныхъ осей,
олива до машинъ,
теръ газовый,
цементъ и гипсъ,
китъ, асфальтъ,
антимеруліонъ,
карболевый квасъ и другй средства десинфекцій.

ПРИРЯДЫ ПИВНИЧНЙ:

Шпунты и чопы до бочокъ,
корки до бутильокъ,
канслѣ до бутильокъ,
маса до лякованя бутильокъ,
машины до коркованя бутильокъ,
„ „ „ бочокъ
трибушоны,
машины до мытя фляшокъ,
пипы до бочокъ.

АРТИКУЛЫ ГУМОВЙ:

кишки гумовй до газу и до стяганя воды, вина, пива, квасу; плыты гумовй и пр

ПРОСТИРАЛА ГУМОВЙ:

Пасы до машинъ и молотѣлень зъ найлѣпшихъ шкôръ бельгійскихъ всякои ширины.
Гурты до машинъ, вужѣ копониняй.
Руры цинови и оловляй.
Шрôтъ, льотки и кухѣ.
Порошокъ на комахи и молѣ, тинктура на комахи, камфора и перецъ бѣл.
Артикулы тоалетовй, мыла тоалетовй, Extraits d'odeur, Eau de Cologne **олѣйки и помады.**
Лякъ до печатаня.
Чорнило до писаня, до гектографіи, червоне, сине, чорне, до значеня бѣля и автографичне.
Краски до печатокъ, гума и карукъ розпущеный.
Китъ до скла и порцеляны.
Смаровило непромакаюче на шкôру.
Смаровила на копыта съ способомъ ужитку.
Товщь до оружія.
Лякеръ до чобôтъ чорный, золотый и мѣнячійся.
Чорнило до шкôръ.
Апретура до консервованя шкôръ и пр.

Все по найдешевшихъ цѣнахъ.

Цѣнники спеціяльнй на жаданье gratis и franco.

При замовленяхъ за послѣплатою просится о присыланье певной сумы, котра выстарчила-бъ хочь на оплаченье тамъ и назадъ коштôвъ почтовыхъ на случай неботбраня посылки. (6) 41—?

ОБЩЕ РОЛЬНИЧО-КРЕДИТОВЕ ЗАВЕДЕНЬЕ

для Галичины и Буковины,

зарегистроване общество съ неограниченою порукою

выплачуе власнй выльосованй листы, а такожь текучй купоны отъ невыльосованыхъ ще своихъ листôвъ, принимае въ уплату купоны отъ державныхъ ефектôвъ и заставныхъ листôвъ, удѣляе довгосрочнй пожички на случай покупки землѣ и короткосрочнй за ипотекарнымъ обезпеченьемъ, тоже пожички за порукою и обезпеченьемъ для сельскихъ хозяѣвъ. 6—?

Принимае грошевй вкладки на проценты:

а) на **книжки щадничй** по 5%; б) на **текучій счетъ** (conto corrente) за 30-, 60-, 90- и бôльше-дневнымъ выповѣдженьемъ по 4%, 4½% и 5%.

Заставниче отдѣленье

того-же Заведеня **выдае пожички на заставы,** именно на процентнй цѣнній ефекты, дорогоцѣнности, выробы фабричнй и ремѣсничй и на всякй предметы, маючй цѣнность.

Бюро Заведеня въ власномъ домѣ при улици Орменьскôй н-ръ 2.

Выдавець и редакторъ: Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка подъ зар. К. Беднарокого.